

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Άρχοντας των Βυθών

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος 7

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5907-01-3

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

δωρεάν στο

[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Άρχοντας των Βυθών

Η Αναζήτηση του Οφιομαχητή
Τόμος Έβδομος

[Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν]

BIBΛΙΟ 13

Η Πόλη κάτω από τα Βουνά
και τα Λιμάνια της Μικρυδάτιας

1

Η αναζήτησή μου για τους Τρομερούς Καπνούς με οδηγεί προς τη Μικρυδάτια· δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Αν από εκεί οι Καπνοί ξεκίνησαν – και, μάλλον, έτσι είναι – τότε εκεί πρέπει να πάω κι εγώ για να βρω τα ίχνη τους. Ο Καταραμένος Αργύριος υπόσχεται ότι εκείνος και οι Μακροθάνatoi του θα με βοηθήσουν με τις διασυνδέσεις που έχουν σ' αυτή την ηπειρόνησο, παρότι μέχρι στιγμής το μόνο που έχω κάνει είναι να τους βάζω σε μπελάδες. Επιμένουν ότι τους έσωσα τη ζωή πρόσφατα· αλλά, αν και αυτό αληθεύει, εγώ φταίω που εξαρχής η ζωή τους μπήκε σε κίνδυνο.

Τώρα, αναρωτιόμαστε αν θα ήταν σκόπιμο να με ακολουθήσουν ο Ευστάθιος Λιρκάδιος, η κυρά Ιωάννα, και ο Μελέτιος· σαρ. Είναι το πρωί της επόμενης ημέρας από την άφιξή τους στην Ηχώπολη, και κάνουμε σχέδια για το άμεσο μέλλον. Στεκόμαστε και καθόμαστε γύρω από το τραπέζι της Αίθουσας των Σχεδιασμών στο Μεγάλο Παλάτι – εγώ, εκείνοι, και άλλοι: ο Βασιληάς Αργύριος, ο αδελφός του ο Πρίγκιπας Δαμινός, η Βασίλισσα Χρυσάνθη, ο Φοίβος Ασλάβης, η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, ο Δημήτριος Ζερδέκης, ο Καταραμένος Αργύριος.

«Δεν υπάρχει λόγος να με ακολουθήσετε στη Μικρυδάτια,» λέω στους ανθρώπους του Αβύθιστου. «Μόλις τώρα ήρθατε από εκεί.»

«Εσύ, όμως, με τις πληροφορίες που έχεις,» αποκρίνεται ο Μελέτιος σκεπτικά, «ίσως ανακαλύψεις κάτι που εμείς δεν μπορούσαμε να ανακαλύψουμε.»

«Ό,τι κι αν είναι αυτό θα το μοιραστώ μαζί σας αργότερα. Τώρα νομίζω πως θα ήταν προτιμότερο να χωρίσουμε, για να καλύψουμε μεγαλύτερη έκταση, να επισκεφτούμε πιο πολλά λιμάνια. Χωρισμένοι, έχουμε περισσότερες πιθανότητες ν' ακούσουμε περισσότερα πράγματα για τους Καπνούς. Ενωμένοι, θα πάμε στα ίδια μέρη και όλοι θ' ακούσουμε τα ίδια.»

«Ο Οφιομαχητής έχει δίκιο,» συμφωνεί ο Πρίγκιπας Δαμιανός, που είναι κι αυτός караβοκύρης και πιο πολύ ταξιδεύει με το πλοίο του, το Τραγουδι των Κυμάτων, παρά κάθεται στην Ηχώπολη μαζί με τον αδελφό του. Όταν ήμουν στους Αγρούς, την προηγούμενη φορά, δεν τον είχα δει καθόλου· απλά είχα ακούσει φευγαλέα για το άτομό του. «Αν θέλουμε να μάθουμε πού τελικά κρύβονται αυτά τα πειρατικά καθάρματα πρέπει να ενωθούμε χωρισμένοι, γιατί μόνο έτσι θα συγκεντρώσουμε περισσότερες πληροφορίες σε λιγότερο χρόνο. Και είμαι πρόθυμος κι εγώ να βοηθήσω,» δηλώνει κοιτάζοντάς με. «Μόλις αποπλεύσεις θα αποπλεύσω επίσης, ψάχνοντας να μάθω ό,τι μπορώ για τους Καπνούς. Επιτέθηκαν στην πατρίδα μου, και, όταν βρω την τρύπα όπου κρύβονται, μα την Έχιδνα, θα το μετανιώσουν.» Και βλέπω στα μάτια του εκείνη τη γυαλάδα που μοιάζει με των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου, κι ακούω στη φωνή του μια αντήχηση της δικής μου ιοβόλου οργής: και καταλαβαίνω ότι έχουμε ακόμα έναν αποφασισμένο μαχητή στο πλευρό μας ο οποίος δεν δέχεται να φοβάται αλλά είναι πρόθυμος να αγωνιστεί.

«Είσαι σύντροφος και σύμμαχός μας, τότε, Πρίγκιπα Δαμιανέ,» του λέω, «και ευπρόσδεκτος. Αλλά έχε υπόψη σου πως, ακόμα κι αν μάθεις πού είναι το λημέρι τους πριν από εμάς, δεν πρέπει να κάνεις καμία βιαστική κίνηση. Δεν έχεις τη δύναμη να τους αντιμετωπίσεις,» ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου κρατώντας περιορισμένη την οργή μου.

«Το αντιλαμβάνομαι,» μου αποκρίνεται ο Δαμιανός. «Δε θα έβαζα το πλοίο και το πλήρωμά μου σε άσκοπο κίνδυνο, Οφιομαχητή. Ποτέ δεν θα το έκανα αυτό.»

Νεύω, βλέποντας στα μάτια του ότι λέει αλήθεια. Είναι έμπειρος ναυτικός. «Όταν έρθει η ώρα να τους χτυπήσουμε, θα τους χτυπήσουμε κατόπιν σχεδίου,» λέω, «και η οργή της Έχιδνας θα πέσει επάνω τους.» Δεν ξέρω ακριβώς από πότε ξεκίνησα να είμαι εχθρός των Τρομερών Καπνών. Αρχικά, το μόνο που με ενδιέφερε ήταν να τους βρω, τίποτα περισσότερο. Να τους βρω και να ξαναμιλήσω μ'εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που συνάντησα μαζί τους την προηγούμενη φορά. Τώρα, όμως, ύστερα απ'όσα έχω μάθει γι'αυτούς, και ύστερα από την επίθεσή τους κατά της Ηχώπολης για να λεηλατήσουν τα λιμάνια της και να την

εκφοβίσουν, αισθάνομαι την οργή μου να φλέγεται με μένος εναντίον τους.

Ωστόσο, δεν έχω ξεχάσει και την προσωπική μου αναζήτηση. Την αναζήτηση για το χαμένο παρελθόν μου. Το ένα θα με οδηγήσει στο άλλο· δεν θα χρειαστεί να διαλέξω ανάμεσα στα δύο. Το ορκίζομαι! Όχι στην Έχιδνα, ούτε σε κανέναν άλλο θεό. Το ορκίζομαι στον εαυτό μου.

«Ακριβώς,» συμφωνεί μαζί μου ο Μελέτιος'σαρ. «Μόνο κατόπιν σχεδίου πρέπει να τους χτυπήσουμε. Κι ελπίζω πως αυτό σημαίνει ότι τελικά αποφάσισες να πολεμήσεις εναντίον τους, Οφιομαχητή.»

Μου μιλά έτσι γιατί, από χτες, δεν τους έχω δώσει οριστική απάντηση σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα. Τους έχω πει ότι εκείνο που με ενδιαφέρει είναι να βρω τους Καπνούς – και τη μαυρόδερμη πολεμίστρια που έχουν ανάμεσά τους.

«Ναι,» αποκρίνομαι τώρα στον Μελέτιο, «το αποφάσισα. Θα σας βοηθήσω με ό,τι τρόπο μπορώ. Όμως θέλω όλοι να μου υποσχεθείτε κάτι...» Και τους κοιτάζω έναν-έναν, τον Πρίγκιπα Δαμιανό, τους ανθρώπους του Αθύθιστου, και τους υπόλοιπους. «Ότι κανείς δεν θα επιχειρήσει να σκοτώσει τη μαυρόδερμη γυναίκα που βρίσκεται μες στο πλήρωμα των Τρομερών Καπνών. Είναι δική μου. Θέλω να της μιλήσω. Αν δεν συμφωνήσετε μ'αυτό, δεν πρόκειται να σας βοηθήσω εναντίον τους· σας το δηλώνω εξ αρχής, για να είμαστε εξηγημένοι.»

Και μοιάζει να βλέπουν στα μάτια μου ή στην όψη μου κάτι που τους τρομάζει, γιατί κανείς δεν απαντά αμέσως.

«Δε νομίζω ότι κάποιος από εμάς έχει λόγο να θέλει νεκρή αυτή τη γυναίκα, όποια κι αν είναι,» λέει τελικά ο Μελέτιος'σαρ, καθώς καπνίζει έναν Δωδεκαπλόκαμο.

«Πώς, όμως, θα την αναγνωρίσουμε;» ρωτά ο Πρίγκιπας Δαμιανός. «Ίσως να σκοτωθεί κατά λάθος, αν γίνουν συμπλοκές.»

«Σας εξήγησα: έχει δέρμα κατάμαυρο, σαν το δικό μου. Είναι καταφανώς εξωδιαστασιακή. Δε νομίζω ότι έχουν άλλη τέτοια γυναίκα μαζί τους οι Τρομεροί Καπνοί. Δεν είδα καμία, τουλάχιστον.»

«Και οι πιθανότητες να έχουν δεύτερη είναι ελάχιστες, ούτως ή άλλως,» συμφωνεί ο Μελέτιος φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Απ'ό,τι μας είπες, έμοιαζαν όλοι τους Υπερυδάτιοι όταν τους αντίκρισες.»

«Ναι,» λέω, «έμοιαζαν αναμφίβολα Υπερυδάτιοι, όχι εξωδιαστασιακοί. Αυτή η γυναίκα ξεχωρίζει ανάμεσά τους.»

«Δε θα την πειράξουμε αν τη συναντήσουμε,» μου υπόσχεται ο Μελέτιος. «Το πλήρωμά μας θα έχει τις σχετικές εντολές.» Και ρίχνει ένα βλέμμα προς τη μεριά του Λιρκάδιου.

Ο οποίος νεύει αμέσως, λέγοντας: «Εννοείται.»

Κοιτάζω τον Δαμιανό.

«Συμφωνώ κι εγώ, φυσικά, Οφιομαχητή,» μου λέει, «και θα δώσω στο πλήρωμά μου τις διαταγές που πρέπει να δοθούν. Αν και, ούτως ή άλλως, δεν θέλω να συναντήσουμε τους Καπνούς στη θάλασσα. Θα ήταν καταστροφικό για εμάς.»

«Θα ήταν,» συμφωνώ.

«Επιστρέφουμε, λοιπόν, στην αρχική μας συζήτηση: πώς θα τους αναζητήσουμε. Όπως έλεγα, έχεις δίκιο: πρέπει να χωριστούμε.» Και κοιτάζει τους ανθρώπους του Αβύθιστου. «Αυτό είναι το καλύτερο, δεν το βλέπετε;»

«Εντάξει,» λέει ο Μελέτιος, τινάζοντας στάχτη στο τασάκι μπροστά του, «είναι πράγματι λογική η πρότασή σας. Πρέπει, όμως, να συμφωνήσουμε να συναντιόμαστε κάπου κατά διαστήματα, για να μοιραζόμαστε τις πληροφορίες μας· αλλιώς δεν θα έχει κανένα νόημα αν κάποιος ανακαλύψει κάτι.»

«Εδώ,» προτείνει ο Βασιληάς Αργύριος. «Εδώ μπορείτε να έρχεστε. Στην Ηχώπολη.»

«Δεν είναι άσχημο μέρος,» παραδέχεται ο Μελέτιος.

«Ναι,» λέω, «γιατί όχι;»

Και ο Πρίγκιπας Δαμιανός γνέφει καταφατικά. «Στην Ηχώπολη. Κάθε πότε;»

«Κάθε δέκατη-πέμπτη και εικοστή-ένατη του μηνός;» προτείνω.

«Κι αν κάποιος μάθει κάτι σημαντικό στο ενδιάμεσο;» θέτει το ερώτημα ο Μελέτιος. «Πώς θα το μοιραστεί με τους άλλους;»

Το Άφατο Δίκτυο, σκέφτομαι. Το Άφατο Δίκτυο... Και στρέφω το βλέμμα μου στον Δημήτριο, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

«Τι;» μου λέει.

«Το δίκτυο,» του λέω. «Θα μπορούσε να βοηθήσει;»

Μοιάζει σκεπτικός καθώς καπνίζει. «Θεωρητικά, ναι. Υποθέτω. Αλλά η επιρροή μου δεν είναι τόσο μεγάλη εκεί ώστε να δώσω πιο συγκεκριμένη απάντηση.»

«Ποιο δίκτυο;» ρωτά ο Βασιληάς Αργύριος. Προφανώς, δεν έχει ιδέα για το Άφατο, αν και αναμφίβολα υπάρχουν άνθρωποι του Άφατου μέσα στην Ηχώπολη.

Και νομίζω πως ούτε ο Μελέτιος'σαρ ξέρει τίποτα γι'αυτό, γιατί μας κοιτάζει συνοφρυωμένος τώρα. Είναι μυστικός πράκτορας για τον αδελφό του, τον Εκλεκτό της Μεγάπολης Γεράσιμο Ευκάλνιο, αλλά ακόμα κι ένας μυστικός πράκτορας της Μεγάπολης δεν τα ξέρει όλα...

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός, άραγε, γνωρίζει; Όχι. Μάλλον όχι. Γιατί κι αυτός μάς παρατηρεί με κάποια απορία.

Κοιτάζω τον Δημήτριο ερωτηματικά: Να τους πω;

Γνέφει καταφατικά, με το κεφάλι.

«Δεν ξέρει κανείς σας για τι πράγμα μιλάμε;» τους ρωτάω ευθέως.

«Θα έπρεπε;» κάνει ο Δαμιανός.

«Υπάρχει ένα δίκτυο,» τους λέω, «απλωμένο σ'όλη την Υπερυδάτια. Και στις τρεις ηπειρονήσους. Ένα δίκτυο πληροφοριών.»

«Δίκτυο πληροφοριών...» λέει ο Μελέτιος'σαρ, σβήνοντας τον τελειωμένο Δωδεκαπλόκαμό του. «Τι δίκτυο ακριβώς, μα την Έχιδνα;»

«Δεν το έχεις υπόψη, λοιπόν...»

«Όχι. Αν και ξέρω ότι, φυσικά, υπάρχουν διάφορα δίκτυα...»

«Αυτό δεν είναι ένα οποιοδήποτε. Είναι πολύ εξαπλωμένο. Έτσι οι ακόλουθοι του Λοκράθου μπορούσαν να με κυνηγάνε και να με εντοπίζουν απ'τη μια ηπειρόνησο στην άλλη.»

«Μάλιστα,» λέει ο Μελέτιος. «Ναι. Μέχρι στιγμής δεν μας είχες εξηγήσει πώς το κατάφερναν αυτό.»

«Το κατάφερναν μέσω του Άφατου Δικτύου. Είναι πολύ εξαπλωμένο, όπως είπα, αλλά κατά κύριο λόγο άγνωστο.»

«Ποιος το ελέγχει;»

«Απ'ό,τι ξέρω, κανένας. Ίσως και να κάνω λάθος. Πάντως, οι ακόλουθοι του Λοκράθου υποπτεύομαι ότι έχουν μεγάλη επιρροή μέσα του.»

«Και τι ακριβώς κάνει αυτό το... Άφατο Δίκτυο, Οφιομαχητή; Τι σκοπούς έχει; Και είναι ο φίλος σου» – δείχνει τον Δημήτριο με μια κίνηση των μαύρων φρυδιών του – «μπλεγμένους;»

«Επιφανειακά μόνο,» του απαντά ο ίδιος. «Κι αν τώρα κάποιος εδώ είναι επίσης μες στο δίκτυο και ακούσει ότι σας το λέω αυτό – ότι παραδέχομαι πως είμαι μπλεγμένος – κινδυνεύω να με βάλουν στην Ανάποδη Λίστα.»

«Τι είναι η Ανάποδη Λίστα;»

«Η λίστα όπου βάζουν τους ‘ανεπιθύμητους’ του δικτύου. Σε αποκλείουν, βασικά, από οποιαδήποτε συναναστροφή μ’αυτό, και μπορεί και να σε σαμποτάρουν κιόλας, αναλόγως την περίπτωση. Ή ακόμα και να σε σκοτώσουν – αν και αυτό είναι ακραίο· συνήθως δεν συμβαίνει, απ’ό,τι έχω καταλάβει. Οι άνθρωποι του δικτύου δεν είναι φονιάδες – όχι όλοι, τουλάχιστον.»

«Αλλά εσύ είπες να το ρισκάρεις...»

«Νομίζω πως αξίζει να το ρισκάρω. Η υπόθεση των Καπνών μου φαίνεται σημαντική. Επιπλέον, δεν είμαι πολύ μπλεγμένος με το Άφατο, ούτε από καιρό. Απλώς μερικές πληροφορίες τούς πουλάω.»

«Τις... πουλάς;» κάνει ο Μελέτιος’σαρ...

...ενώ εγώ ήδη κοιτάζω τους ανθρώπους γύρω απ’το τραπέζι της Αίθουσας των Σχεδιασμών κι αναρωτιέμαι αν κάποιος θα μπορούσε να είναι μέλος του Άφατου εκτός από τον Δημήτριο... Ποιος; Ο Βασιληάς Αργύριος; Ο Πρίγκιπας Δαμιανός; Ο πρώτος, ειδικά, μου μοιάζει εξωφρενικό να είναι μέλος. Η Βασίλισσα Χρυσάνθη; Ο Φοίβος Ασλάβης; Κανείς τους δεν νομίζω ότι είναι στο Άφατο· και κοντά μας τώρα δεν έχουμε ούτε υπηρέτες ούτε φρουρούς. Είμαστε μόνοι. Μάλλον, το μοναδικό μέλος του Άφατου ανάμεσά μας είναι ο Δημήτριος Ζερδέκης. Μάλλον.

Αυτό είναι και το πρόβλημα με την... παράνοια του Άφατου. Ποτέ δεν μπορείς να είσαι απόλυτα σίγουρος ποιος είναι μέλος.

«Ναι,» απαντά ο Δημήτριος στον Μελέτιο, «τις πουλάω.» Και του εξηγεί πώς λειτουργεί το Άφατο – με κόμβους και μέλη, οχτάρια και συμφέροντα.

«Καταλαβαίνω τώρα,» λέει ο Μελέτιος’σαρ. «Και απορώ που μέχρι στιγμής δεν τους είχα υπόψη μου...»

«Γιατί να τους έχεις υπόψη σου; Τι είσαι εσύ, αλήθεια; Με το συμπάθιο κιόλας, αλλά χτες και σήμερα φέρεις σαν εσύ να είσαι ο Καπετάνιος του Αβύθιστου· όμως ο κύριος Λιρκάδιος δεν είναι ο Καπετάνιος;»

Κανείς δεν μιλά γύρω απ'το τραπέζι, και όλοι κοιτάζουν τον Μελέτιο'σαρ, γιατί μάλλον έχουν την ίδια απορία με τον Δημήτριο σε κάποια γωνία του μυαλού τους.

Ο μυστικός πράκτορας της Μεγάπολης τραβά ακόμα ένα ακριβό τσιγάρο από το πακέτο Δωδεκαπλόκαμος που είναι ακουμπισμένο πλάι στην κούπα του με το κρασί των Αγρών. Το ανάβει μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα – πιθανώς για να δώσει χρόνο στον εαυτό του να σκεφτεί.

Το νιαούρισμα του Ακατάλυτου ακούγεται από κάπου κάτω απ'το τραπέζι. Ο γάτος της Λουκίας περιφέρεται ανάμεσα στα πόδια μας· τον έχω ήδη αισθανθεί να τρίβεται πάνω στα δικά μου παραπάνω από μια φορά.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει, φουσώντας καπνό: «Είμαι αντιπρόσωπος των Εκλεκτών της Μεγάπολης.»

«Αντιπρόσωπός τους;» κάνει ο Βασιληάς Αργύριος. «Και γιατί δεν μας το λέγατε εξαρχής, κύριε;»

«Δεν ήθελα να το κοινοποιήσω, απλώς,» αποκρίνεται ο Μελέτιος, μορφάζοντας και τινάζοντας στάχτη στο τασάκι του, μιλώντας σαν να μην είναι και καμιά σπουδαία υπόθεση. «Δεν έχει μεγάλη σημασία,» συνεχίζει. «Σημασία έχει να βρούμε το λημέρι των Καπνών και να δώσουμε τέλος στην απειλή τους.»

Νομίζω πως το χάφτουν το λοκράθιο ψέμα του. Το χάφτουν, πλήρως ή μερικώς· αλλά το χάφτουν. Είναι καλός σ'αυτά ο Μελέτιος· ακούγεται πειστικός. Δεν είναι τυχαίος.

Με ρωτά τώρα: «Νομίζεις ότι το Άφατο Δίκτυο μπορεί να μας εξυπηρετήσει; Είσαι κι εσύ μέλος, μήπως;»

Κουνάω το κεφάλι. «Δεν είμαι μέλος του δικτύου. Αλλά, ναι, σκέφτομαι ότι ίσως θα μπορούσε να μας εξυπηρετήσει. Αν και δεν ξέρω πώς ακριβώς. Πρέπει να το σκεφτούμε.»

Ο Δημήτριος λέει: «Εγώ σάς εξήγησα ότι δεν έχω τόσο μεγάλη επιρροή μες στο Άφατο ώστε να προτείνω σ'αυτό... να προτείνω νέους τρόπους δράσης. Γιατί χρειαζόμαστε κάτι καινούργιο, νομίζω. Σας είπα πώς λειτουργεί το δίκτυο. Υπάρχει μια λίστα με ζητούμενες πληροφορίες, κι αν το μέλος μάθει κάτι από αυτά, πάει και το αναφέρει στον κόμβο – και συνήθως πληρώνεται. Για να μεταφέρουμε πληροφορίες σχετικά με τους Τρομερούς Καπνούς... έχουμε ανάγκη από μια

ελαφρώς διαφορετική οργάνωση, σωστά; Για παράδειγμα, να αναφέρουμε τις πληροφορίες μας σε κάποιον κόμβο και αυτές να μεταφέρονται σε όλους τους υπόλοιπους κόμβους, όπως η λίστα με τις ζητούμενες πληροφορίες· και μετά να μπορούμε να πάμε να τις πάρουμε από οποιονδήποτε κόμβο απλά δηλώνοντας το όνομά μας.»

Ο Μελέτιος νεύει. «Ναι. Κάτι τέτοιο. Μπορεί να γίνει;»

«Σας εξήγησα: εγώ δεν έχω την επιρροή για να το κάνω. Πρόσφατα έγινα μέλος του Άφατου. Όμως γνωρίζω άτομα που θα μπορούσαν ίσως να με βοηθήσουν ώστε να επιτευχθεί μια τέτοια οργάνωση. Ίσως.»

«Πού είναι αυτά τα άτομα;»

«Στη Μεγάπολη.»

«Δε μπορούμε πάλι να πάμε στη Μεγάπολη,» λέω. «Πρέπει να πλεύσουμε για Μικρυδάτια. Αρκετά έχουμε αργήσει ήδη. Το μόνο που θα μπορούσαμε να κάνουμε, Δημήτριά, είναι να σε αφήσουμε στη Μεγάπολη καθώς πλέουμε προς Μικρυδάτια. Όμως εμείς δεν θα μείνουμε.»

«Δε χρειάζεται να μείνετε,» μου αποκρίνεται. «Αρκεί να με μεταφέρετε ως εκεί. Που σημαίνει» – γελά – «ότι επιστρέφω στο μέρος απ'όπου ήρθα – πράγμα που δεν σκόπευα.»

«Κοίτα,» του λέω, «δε θέλω να σε κλέψω από τη ζωή σου και να σε οδηγήσω σε κάποια παλιοϊστορία. Το έχω ήδη κάνει σε πολλούς ανθρώπους αυτό – είτε ηθελημένα είτε όχι. Απλά ρώτησα για το Άφατο. Αν προτιμάς να μείνεις εδώ και να—»

«Γεώργιε,» με διακόπτει, «αυτή η υπόθεση είναι τεράστια. Ή, μάλλον, όχι. Είναι τερατώδης. Νομίζεις ότι είναι λογικό κάποιος να κατοικεί επάνω σε οποιαδήποτε από τις ηπειρονήσους ετούτης της διάστασης και να μην ενδιαφέρεται για τους Τρομερούς Καπνούς; Αν μπορώ κάπως να βοηθήσω, θα βοηθήσω. Η αντιμετώπιση των Καπνών είναι πιο σημαντική από τα μερικά ακόμα οχτάρια που ίσως καταφέρω να βγάλω από τον τζόγο, εδώ ή παραπέρα. Θα ξαναπάω στη Μεγάπολη και θα προσπαθήσω να κάνω το Άφατο να σας προσφέρει τη βοήθεια που θέλετε. Δεν υπόσχομαι τίποτα – δεν έχω τη δυνατότητα να υποσχεθώ – αλλά θα προσπαθήσω.»

«Καλώς,» λέει ο Μελέτιος, «και σ'ευχαριστούμε γι'αυτό. Όμως» – και στρέφει τώρα το βλέμμα του σ'εμένα – «αν δεν μείνουμε στη

Μεγάπολη έστω και λίγο, πώς θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε αν ο Δημήτριος καταφέρει αυτό που έχει κατά νου;»

Κουνάω το κεφάλι. «Δε θα καθυστερήσω άλλο, Μελέτιε. Πλέω για Μικρυδάτια· το συντομότερο δυνατό. Εσείς μπορείτε, αν θέλετε, να μείνετε στη Μεγάπολη για να συνεννοηθείτε όπως νομίζετε.»

«Και μετά εσένα ποιος θα σε ενημερώσει;»

«Θα πρέπει κάποιος να έρθει στη Μικρυδάτια και να μου μιλήσει. Δε γίνεται αλλιώς.»

«Πού θα βρίσκεσαι, στη Μικρυδάτια; Ξέρεις πού ακριβώς θα βρίσκεσαι, ή θα πρέπει να σε ψάχνουμε από λιμάνι σε λιμάνι;»

Προς στιγμή μένω σκεπτικός. Ύστερα απαντώ: «Σίγουρα θα είμαι κάπου στον Μεγάλο Κόλπο αρχικά. Στη Σιρκόβη λέω να πλεύσω πρώτα· θέλω να δω ο ίδιος τις ζημιές που έχουν προκληθεί εκεί.» Και θέλω, επίσης, να μάθω αν η παλιά μου φίλη, η Ιουλία, είναι καλά. Φοβάμαι γι' αυτήν. Η δουλειά της είναι να οργανώνει αποθήκες στο Μακρολίμανο, και υπάρχει μια πιθανότητα να ήταν εκεί, ή κάπου κοντά, όταν οι Καπνοί επιτέθηκαν για να λεηλατήσουν. «Μετά... Μετά, σίγουρα θα επισκεφτώ την Ερνέγη και τη Σιρνάδια, και την Οσκάληνη. Αποκεί και πέρα, δεν ξέρω. Εξαρτάται από το τι θα καταφέρω να μάθω.»

«Θα πρέπει, επομένως, να σε ψάχνουμε από λιμάνι σε λιμάνι...» καταλήγει ο Μελέτιος, δυσανεστημένα.

«Συγγνώμη,» του λέω, «αλλά δεν μπορώ να καθυστερήσω άλλο.» Αισθάνομαι μέσα μου κάτι να με ωθεί, και ίσως να είναι η παράλογη οργή μου. Αλλά, αν όντως είναι αυτή, δεν μπορώ τώρα να την αγνοήσω – παρά τις διδαχές εκείνου του γέρου ψηλά στα Ρινέα Όρη. «Το συντομότερο δυνατό, πλέω για Μικρυδάτια. Και θέλω να σας ζητήσω ακόμα μια χάρη προτού φύγω, προτού χωρίσουμε.»

«Τι χάρη;»

«Να έρθετε σε επικοινωνία με τον Ισίδωρο Ορνάκιο, τον Καπετάνιο του Μικρού Σύμπαντος, και να του ζητήσετε αυτά τα ενεργειακά σπαθιά που μου έλεγες χτες. Αν είναι να αντιμετωπίσουμε τους Καπνούς στο σύντομο μέλλον, θα τα χρειαστούμε. Πρέπει να τα έχω μαζί μου. Θέλω να μου τα φέρετε.»

«Σωστό,» συμφωνεί ο Μελέτιος, σβήνοντας το τσιγάρο του. «Αν κάποιος οφείλει να έχει τώρα τα συγκεκριμένα όπλα, αυτός είσαι εσύ. Δεν

ξέρουμε, όμως, πού βρίσκεται το Μικρό Σύμπαν επί του παρόντος. Θα πρέπει πάλι να ψάξουμε από λιμάνι σε λιμάνι.»

«Ξέρω εγώ πού βρίσκεται.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Περνώντας από Ριλιάδα, άκουσα ότι το Μικρό Σύμπαν σύντομα θα είναι εκεί.»

«Στη Ριλιάδα;»

«Ναι.»

«Άρα, από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε, γιατί συνήθως δεν μένει σε κανένα λιμάνι για πολύ.»

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός λέει: «Για να μην καθυστερήσετε, θα μπορούσα εγώ να μεταφέρω τον Δημήτριο στη Μεγάπολη. Αν κι εκείνος συμφωνεί...» Στρέφεται να τον κοιτάξει.

«Δε βλέπω τον λόγο γιατί θα έπρεπε να διαφωνήσω,» αποκρίνεται ο τζογαδόρος.

«Και θα περιμένω κιόλας,» του λέει ο Δαμιανός, «για να δούμε τι θα καταφέρεις μ' αυτό το δίκτυο.»

«Επομένως,» λέει ο Μελέτιος, «θα σας συναντήσουμε στη Μεγάπολη επιστρέφοντας από Ριλιάδα, μαζί με τα ενεργειακά σπαθιά ή χωρίς.»

«Όπως θέλετε. Όμως μετά πρέπει να χωριστούμε ξανά για να επισκεφτούμε περισσότερα λιμάνια, όπως ήδη συμφωνήσαμε.»

«Ναι, αλλά αφού πρώτα πάμε να βρούμε τον Οφιομαχητή για να του πούμε τι έγινε με το Άφατο.»

«Εννοείται. Ή εσείς ή εγώ, θα πρέπει να τον αναζητήσουμε στη Μικρυδάτια. Μπορώ να πάω εγώ αν προτιμάτε.»

«Θα το δούμε αυτό όταν συναντηθούμε στη Μεγάπολη,» λέει ο Μελέτιος, και ο Πρίγκιπας Δαμιανός συμφωνεί.

«Τί ώρα, λοιπόν, αποπλέουμε;» ρωτάω. «Προτείνω σήμερα το μεσημέρι» – που πλησιάζει πια, ούτως ή άλλως. «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Ο Μελέτιος γνέφει καταφατικά. «Ναι. Εκτός από την εξαιρετική φιλοξενία του Μεγαλειότατου» – ακόμα ένα νεύμα, προς τον Βασιλιά Αργύριο – «δεν έχουμε λόγο να μένουμε περισσότερο στην Ηχώπολη.»

-1

Ο Οφιομαχητής έφτασε στην Κυκλόπολη μέσα στην πιο βαθιά νύχτα πριν από την αυγή. Το τρένο του σταμάτησε στον Σιδηροδρομικό Σταθμό Κυκλόπολης, στο Κέντρο, και ο Γεώργιος βγήκε μαζί με άλλους επιβάτες. Βγήκε σε μια πόλη την οποία δεν είχε ξαναεπισκεφτεί και για την οποία δεν ήξερε παρά ελάχιστα. Η Κυκλόπολη δεν βρισκόταν στις ακτές της Κεντρυδάτιας, και παλιότερα ο Οφιομαχητής δεν είχε αισθανθεί πως έπρεπε να έρθει εδώ καθώς αναζητούσε το χαμένο πλοίο του.

Ούτε τώρα ήταν στην Κυκλόπολη γι' αυτή την αναζήτηση, αλλά για να βοηθήσει μια Βιοσκόπο που είχε συμπαθήσει και που νόμιζε ότι ίσως να ήταν σε κίνδυνο από τον άνθρωπο που, πριν από μερικές ώρες, του είχε επιτεθεί. Τον Ανδρέα Νιλκόδιο. Επίσης, ήθελε να μάθει γιατί ο Νιλκόδιος τού είχε επιτεθεί. Ο Οφιομαχητής δεν τον γνώριζε από παλιά· πρώτη φορά μαζί με τη Διονυσία τον είχε συναντήσει.

Για την ώρα, όμως, έπρεπε να βρει ξενοδοχείο. Όχι για να κοιμηθεί – δεν κοιμόταν ποτέ, άλλωστε – αλλά για να το έχει ως σταθερό κατάλυμα όσο θα έμενε στην πόλη.

Πλησίασε το γραφείο πληροφοριών του Σιδηροδρομικού Σταθμού και κοίταξε, πίσω από το τζάμι, τον άντρα που καθόταν εκεί – έναν λιγνό, γαλανόδερμο τύπο με στρογγυλά γυαλιά. Του είπε ότι ήταν καινούργιος στην Κυκλόπολη – δεν είχε ξανάρθει – και έψαχνε για ξενοδοχείο. Υπήρχε κάποιο εδώ κοντά;

Υπήρχαν δύο, του απάντησε ο άντρας: το ένα ήταν βόρεια των σιδηροδρομικών γραμμών και ονομαζόταν «Το Γαλήνιο»· το άλλο ήταν νότια των σιδηροδρομικών γραμμών και ονομαζόταν «Καθοδόν».

«Ποιο είναι το πιο φτηνό;» ρώτησε ο Οφιομαχητής, που αυτές τις μέρες δεν είχε οχτάρια για πέταμα. Ελάχιστα χρήματα τού είχαν απομείνει – πράγμα που πιθανώς να αποτελούσε πρόβλημα στο εγγύς μέλλον, σκεφτόταν. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να βγάλει λεφτά.

«Τις ίδιες τιμές έχουν, περίπου, κύριε. Δεν μπορώ να προτείνω κάποιον.»

Ή δεν θέλεις, σκέφτηκε ο Γεώργιος, για εμπορικούς λόγους. Όπως και νάχε, τον ευχαρίστησε και έφυγε από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό Κυκλόπολης, βγαίνοντας νότια των γραμμών, αναζητώντας το Καθοδόν. Απλά του άρεσε το όνομα περισσότερο από το Γαλήνιο.

Κάτω από την κάπα του, στο δεξί του χέρι ήταν τυλιγμένη η Ευθαλία, και στο αριστερό ο Δαμιανός – δύο φίδια τελείως διαφορετικά τα οποία τον αισθάνονταν και τα αισθανόταν σαν να ήταν προέκταση του εαυτού του. Ένα ζευγάρι ζωντανά περικάρπια.

Δεν ήταν δύσκολο να βρει το Καθοδόν, ούτε ήταν μακριά. Πέρασε την ξύλινη, λαξευτή είσοδό του και μπήκε σε μια συμπαθητική ρεσεψιόν όπου μια μελαχρινή γυναίκα καθόταν πίσω από ένα γραφείο. Της ζήτησε ένα δωμάτιο, από τα πιο φτηνά που είχε. Εκείνη αποκρίθηκε ότι τα περισσότερα δωμάτιά τους είχαν την ίδια τιμή. Ποιον όροφο προτιμούσε ο κύριος; Μόνο τα δωμάτια του τελευταίου ορόφου ήταν πιο ακριβά – οι σουίτες.

«Στον προτελευταίο όροφο,» είπε ο Οφιομαχητής, σκεπτόμενος ότι θα ήταν καλό να είχε θέα.

Η γυναίκα τού έδωσε ένα κλειδί, κι εκείνος ανέβηκε στο καινούργιο του δωμάτιο, το οποίο δεν βρήκε καθόλου άσχημο. Είχε ένα αναπαυτικό κρεβάτι, καθρέφτη, ντουλάπα, τουαλέτα, και στενό μπαλκόνι όπου μπορούσες μόνο να στέκεσαι, δεν μπορούσες να βγάλεις καρέκλα.

Ο Γεώργιος άφησε την Ευθαλία και τον Δαμιανό επάνω στο κρεβάτι, γδύθηκε, και πήγε να πλυθεί στην τουαλέτα, η οποία ήταν στενή κι αυτή και περιλάμβανε ντους.

Πάνω από εκατό χιλιόμετρα απόσταση από την Κυκλόπολη, προς τα ανατολικά, πέρα από τα Βαθιά Δάση, στις ακτές, στην πόλη της Ορλάντης, η Βιοσκόπος που ο Οφιομαχητής ήθελε να βοηθήσει – η Διονυσία – κοιμόταν μέσα στο δωμάτιο ενός άλλου ξενοδοχείου... και ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της ήταν εσκεμμένα μπλοκαρισμένος από τον Ανδρέα Νιλκόδιο.

Τώρα, μες στη νύχτα, ο Ανδρέας επέστρεψε στο δωμάτιο προσποιούμενος ότι γύριζε από τη συνάντησή του μ'έναν άνθρωπο που είχε να

του πουλήσει κάτι για την Ανθρώπινη Προστασία, την κλινική που ανήκε σ'εκείνον, τον αδελφό του, και μερικούς άλλους.

Ο Ανδρέας παρατήρησε ότι η Διονυσία κοιμόταν, και δεν την ξύπνησε. Δεν το έκρινε σκόπιμο. Ούτε έκρινε σκόπιμο να ξεμπλοκάρει τον πομπό της. Τον άφησε μπλοκαρισμένο. Καλύτερα έτσι. Αυτός ο καταραμένος δαίμονας της Έχιδνας, ο Οφιομαχητής, ίσως να τους ακολουθούσε ως την Κυκλόπολη. Αν κατάλαβε ότι ήμουν εγώ που του επιτέθηκα... Και ο μόνος τρόπος για να το έχει καταλάβει αυτό ήταν ή από τη φωνή του ή από την όψη του δίκυκλού του. Ο Ανδρέας φορούσε κράνος κατά την επίθεση, και τα πάντα είχαν γίνει πολύ γρήγορα· πόσα μπορεί να είχε προσέξει ακόμα κι ο Οφιομαχητής; Υπερφυσική δύναμη είχε, ο καταραμένος, όχι υπερφυσική αντίληψη. Ίσως να μην κατάλαβε ότι ήμουν εγώ ανάμεσα στους δικυκλιστές που του επιτέθηκαν.

Μπορεί, όμως, και να το είχε καταλάβει· και ο Ανδρέας δεν ήταν πρόθυμος να το ρισκάρει. Γιατί, αν ο Οφιομαχητής το είχε καταλάβει, ποιο θα ήταν το πρώτο πράγμα που θα έκανε; Μάλλον θα πήγαινε στο σπίτι της Διονυσίας, στους Λοφότοπους της Μεγάπολης· κι εκεί ποιους θα συναντούσε; Τον Αρσένιο και τη χαζοχορεύτρια της Σιλοάρνης, τη γκόμενά του. Κι αν τους ρωτούσε πού ήταν η Διονυσία, τι θα του έλεγαν; Τα πάντα που ήξεραν, φυσικά· δεν είχαν λόγο να μην του τα πουν. Ούτε ο Ανδρέας μπορούσε να σκεφτεί κάποιον τρόπο για να τους ζητήσει να του τα κρίψουν χωρίς να τους φανεί ο ίδιος ύποπτος. Αν τους έλεγε Μην πείτε τίποτα στον Οφιομαχητή για το πού πηγαίνουμε, αυτό αμέσως θα τους παραξένευε, και ίσως να το έλεγαν και στη Διονυσία ότι τους είχε ζητήσει τέτοιο πράγμα: και τότε θα παραξενευόταν και η Διονυσία. Και ο Ανδρέας δεν είχε καμιά καλή δικαιολογία να δώσει σχετικά με το γιατί δεν έπρεπε ο Οφιομαχητής να τους ακολουθήσει.

Έβγαλε τώρα τα ρούχα του και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Μέχρι στιγμής, πάντως, όλα καλά... σκέφτηκε. Αλλά αν αυτός ο δαίμονας ερχόταν στην Κυκλόπολη; Θα μπορούσε εύκολα να εντοπίσει την Ανθρώπινη Προστασία· δεν ήταν κανένα κρυφό μέρος.

Γαμώτο! Τόσες ενεργειακές ριπές δέχτηκε· γιατί στεκόταν όρθιος ακόμα; Κανονικά, έπρεπε να είχε πέσει. Στο υπόγειο της Διονυσίας, είχε πέσει! Αλλά, βέβαια, εκεί δεχόταν τις ριπές από κοντά, ακίνητος, προκειμένου να γίνει ένα πείραμα, ενώ, όταν ο Ανδρέας και οι δικοί του του

είχαν επιτεθεί, δεχόταν τις ριπές μέσα σ'έναν από τους δρόμους της Μεγάπολης καθώς κουνιόταν και προσπαθούσε να τις αποφεύγει. Οι συνθήκες ήταν τελείως διαφορετικές.

Αν έρθει στην Ανθρώπινη Προστασία και κάνει φασαρίες θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι γι'αυτον. Ο Ανδρέας όφειλε να ειδοποιήσει τον Πέτρο και τους άλλους. Αμέσως μόλις έφτανε στην πόλη.

Τώρα, όμως, χρειαζόταν κυρίως ξεκούραση. Ξεκούραση. Ο Οφιομαχητής αποκλείεται να τον έβρισκε εδώ.

Αν έρθει στην Κυκλόπολη θα τον σκοτώσουμε. Δεν μπορεί να τα βάλει με όλους μας, όσο δυνατός κι αν είναι. Και μετά θα δούμε αν υπάρχει η δυνατότητα να τον χρησιμοποιήσουμε...

Τον πήρε ο ύπνος εκεί, δίπλα στη Διονυσία.

Όταν ξημέρωσε, ξύπνησε νιώθοντας τα χέρια της επάνω του, και στράφηκε να την κοιτάξει χαμογελώντας. Η Διονυσία τον φίλησε στα χείλη.

«Ήρθες και δεν είπες τίποτα, παλιάνθρωπε;»

«Δεν ήθελα να σε ξυπνήσω. Κοιμόσουν τόσο όμορφα...»

Η Διονυσία έριξε το ένα της πόδι γύρω από τη μέση του, έχοντας ήδη αισθανθεί τη σκληρή στύση του με τον μηρό της. Πιέστηκε τώρα επάνω του. Ο Ανδρέας φίλησε τα χείλη της ξανά, και το μάγουλό της, και τον ώμο της· και τράβηξε το νυχτικό της πάνω απ'το κεφάλι της, πετώντας το παραδίπλα, παίρνοντας τα ορθωμένα στήθη της μέσα στις χούφτες του, πιέζοντας τις στητές θηλές της με τις παλάμες του, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε. Η Διονυσία τον καβάλησε με μια ξαφνική κίνηση ενώ, συγχρόνως, κατέβαζε την περισκελίδα του. Η ίδια είχε ήδη βγάλει τη δική της.

Ύστερα από κάποια ώρα, απλώθηκαν στο κρεβάτι νιώθοντας τα σώματά τους τονωμένα και ευχάριστα κουρασμένα, τα νεύρα τους να παίζουν μια εσωτερική μουσική.

«Θα φύγουμε σήμερα;» ρώτησε η Διονυσία, καθώς γύριζαν στο πλάι για να κοιτάξουν ο ένας τον άλλο. «Θα πάρουμε το τρένο για Κυκλόπολη;»

«Εκτός αν θες να μείνουμε εδώ για διακοπές.» Τη φίλησε ξανά.

Η Διονυσία γέλασε. «Δεν ξεκίνησα για διακοπές.»

«Φεύγουμε για Κυκλόπολη, τότε. Με το πρώτο τρένο.»

«Τι έγινε μ' αυτόν που ήταν να συναντήσεις εδώ; Τον βρήκες;»

«Τον βρήκα, και κανόνισα να μας φέρει κάτι πράγματα στην Ανθρωπινή Προστασία.»

«Όλα εντάξει, δηλαδή;»

«Ναι.» Ο Ανδρέας σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, έπιασε την περισκελίδα του, και τη φόρεσε.

«Οι συνεργάτες σου πού είναι, αλήθεια; Έφυγαν κι αυτοί από τη Μεγάπολη χτες; Ήρθαν στην Ορλάντη; Ή θα πάρουν τρένο από εκεί;»

«Στην Ορλάντη ήρθαν, αλλά μετά από εμάς. Θα φύγουμε τώρα μαζί τους για Κυκλόπολη.» Ο Ανδρέας πήγε στην τουαλέτα.

Η Διονυσία σηκώθηκε απ' το κρεβάτι κι άρχισε να ετοιμάζεται. Ένιωθε σαν κοριτσάκι που πήγαινε σε μια τρομερή περιπέτεια με τον πιο όμορφο, τολμηρό τύπο στις τρεις ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας. Ένα μακρύ ταξίδι, με προορισμό μια πόλη κάτω από τα ψηλά Ρινέα Όρη, στις όχθες δύο ποταμών που ο ένας γεννιόταν μέσα από τον άλλο...

Μην κάνεις έτσι, ανόητη, είπε στον εαυτό της, σιωπηλά, μειδιώντας καθώς χτένιζε τα καστανόξανθα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη. Είσαι πολύ μεγάλη για να σκέφτεσαι τέτοιες σαχλαμάρες που είναι σαν να έχουν βγει από φτηνό ρομάντζο που αγοράζεις στο περίπτερο! Επιπλέον, η Κυκλόπολη δεν είναι και τόσο μακρινός προορισμός. Δεν ταξιιδεύεις σε άλλη ηπειρόνησο, μα τον Ζέφυρο και τον Αστερίωνα!

Ωστόσο, δεν μπορούσε να διώξει τον έντονο ενθουσιασμό που αισθανόταν. Και δεν ήθελε κιόλας να τον διώξει.

Ο Φωνακλάς, ο μεγάλος τριχωτός σκύλος της που κοιμόταν στη γωνία του δωματίου, ξύπνησε τότε και τεντώθηκε. Χασμουρήθηκε βαθιά. Η Διονυσία άφησε το χτένισμά της και του έδωσε κάτι να φάει από την τυποποιημένη σκυλοτροφή στον σάκο της προτού επιστρέψει μπροστά στον καθρέφτη.

Ο Ανδρέας δεν άργησε να βγει από την τουαλέτα, και τώρα η Διονυσία πήγε εκεί για λίγο. Ύστερα ετοιμάζονταν μαζί, οι δυο τους, για να αναχωρήσουν. Επίσης, η Διονυσία έκανε να ενεργοποιήσει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της τον οποίο ο Ανδρέας είχε απενεργοποιήσει χτες βράδυ για οικονομία ενέργειας. Όχι πως περίμενε ότι κανείς θα την καλούσε εδώ πέρα. Δεν είχε γνωστούς στην Ορλάντη, και τα

τηλεπικοινωνιακά σήματα δεν έφταναν από τη Μεγάπολη. Όμως καλό ήταν ο πομπός να λειτουργεί.

Αλλά δεν μπορούσε ν'ανοίξει. Η Διονυσία πατούσε το κουμπί της ενεργοποίησης και στη μικρή οθόνη κάτι ακαταλαβίστικα σχήματα εμφανίζονταν.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Ανδρέας.

«Πρέπει... πρέπει... Δεν ξέρω. Πρέπει νάχει χαλάσει. Για στάσου λίγο.» Τον έσβησε τελειώς και προσπάθησε ξανά να τον ενεργοποιήσει. Αλλά πάλι τα ίδια ακαταλαβίστικα σχήματα παρουσιάζονταν στη μικρή οθόνη του. «Δεν λειτουργεί. Έχει μπλοκάρει· δεν καταλαβαίνω γιατί.»

«Για να τον δω...»

Του τον έδωσε, και ο Ανδρέας έκανε τρεις προσπάθειες να τον ενεργοποιήσει. (Ψεύτικες προσπάθειες, φυσικά. Μπορούσε να τον φτιάξει αν ήθελε· ο ίδιος τον είχε μπλοκάρει πατώντας ένα συνδυασμό κουμπιών γνωστό σε ορισμένα άτομα του υπόκοσμου.) «Γαμώτο...» είπε, τελικά, συνοφρυωμένος, προσποιούμενος ότι είχε στεναχωρηθεί. «Συγγνώμη, Διονυσία. Εγώ σ'τον χάλασα. Χτες... πρέπει κάπως... δεν ξέρω πώς... αλλά εγώ πρέπει να σ'τον χάλασα.»

«Απλά τον έκλεισες, δεν τον έκλεισες;»

«Ναι.»

«Πατώντας αυτό εδώ το κουμπί;»

«Ναι.»

«Ε, δεν μπορεί να τον χάλασες εσύ, χαζέ. Κάτι άλλο έγινε.»

«Όχι· εγώ τον χάλασα—»

Η Διονυσία γέλασε και τον έσπρωξε από το μπράτσο, παίρνοντας τον πομπό απ'το χέρι του. «Άσε τις βλακείες, εντάξει;»

«Θα σου αγοράσω έναν καινούργιο μόλις πάμε στην Κυκλόπολη.»

«Τι λες, αγάπη μου; Δεν είμαι ζητιάνα· θ'αγοράσω εγώ—»

«Όχι. Θα σου αγοράσω εγώ έναν και—»

«Θες να τσακωθούμε τώρα, ε; Ε;» του είπε, παιχνιδιάρικα, αρπάζοντάς τον από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του και σπρώχνοντάς τον, κολλώντας την πλάτη του στον τοίχο, το σώμα της επάνω στο σώμα του, τα χείλη της επάνω στα χείλη του. Αισθάνθηκε το όργανό του να την κεντρίζει ξαφνικά, κι αυτό έκανε ένα διεγερτικό ρίγος να τη διατρέξει. Μειδίασε.

«Πες ότι είναι δώρο,» της είπε ο Ανδρέας.

«Δε ζήτησα δώρο.»

«Τα δώρα δεν τα ζητάς σου τα κάνουν χωρίς να τα ζητήσεις.» Παραμέρισε μια τούφα καστανόξανθα μαλλιά απ'το πλάι του προσώπου της. «Και θέλω να σου κάνω ένα δώρο. Δε θα το δεχτείς;»

«Αααα... Καλά, εντάξει. Αφού το θέτεις έτσι το θέμα, παλιοπειρατή. Θα... θα το σκεφτώ.»

«Ωραία. Σκέψου το. Γιατί αλλιώς ο πομπός που θα αγοράσω θα πάει χαμένος· δεν έχω ανάγκη από καινούργιο.»

Ο Φωνακλάς, που σπάνια φώναζε, έβγαλε ένα κοφτό γάβγισμα σαν να ήθελε να τους πει ν'αφήσουν τις κουβέντες και να ξεκινήσουν.

Μάζεψαν τα τελευταία τους πράγματα από το δωμάτιο και έφυγαν από το ξενοδοχείο. Πήγαν στον Σιδηροδρομικό Σταθμό Ορλάντης και συνάντησαν εκεί τους συνεργάτες του Ανδρέα, τους οποίους η Διονυσία είχε ξαναδεί κατά περίπτωση αλλά δεν τους ήξερε καθόλου καλά. Με συμμορία τής έμοιαζαν, οι διάολοι της Σιλοάρνης! Είχαν γούστο. Ήταν τώρα όλοι τους επάνω σε δίκυκλα, όπως εκείνη, ο Φωνακλάς, και ο Ανδρέας ήταν επάνω στο δίκυκλο του τελευταίου. Όχι πως αυτό την εξέπληττε, φυσικά. Μάλλον ήταν κι αυτοί σαν τον Ανδρέα, που είχε πάθος με τους δύο τροχούς, ήταν από εκείνους τους τύπους που τους άρεσε η ταχύτητα. Το δίκυκλό του ήταν πολύ καλό όχημα, και πολύ γρήγορο. Η Διονυσία, βέβαια, δεν ήξερε και πολλά από οχήματα, αλλά ο Ανδρέας τής το είχε εξηγήσει.

Κατέβηκαν, τώρα, όλοι από τα δίκυκλα και ο Ανδρέας μίλησε σ'έναν από τους ανθρώπους του Μεγάλου Σιδηρόδρομου Κεντρυδάτιας ώστε να τα βάλουν σ'ένα από τα βαγόνια που ήταν γι'αυτή τη δουλειά. Ύστερα, πλήρωσε για τον εαυτό, για τα οχήματα, και για τους υπόλοιπους, συμπεριλαμβανομένης της Διονυσίας.

Η οποία του είπε, μετά: «Για το εισιτήριό μου,» στρέφοντας προς τη μεριά του δύο χαρτονομίσματα. Είχαν ήδη καθίσει σε δύο από τις θέσεις του τρένου, μ'ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους. Οι συνεργάτες του Ανδρέα ήταν σε άλλες θέσεις (αρκετά ευγενικοί ώστε να τους αφήσουν μόνους, είχε παρατηρήσει η Διονυσία), όχι και πολύ μακριά. Ο Φωνακλάς ήταν κουλουριασμένος δίπλα στην κυρά του και τον εραστή της, σιωπηλός και ήσυχος, παρά το φίμωτρο που οι άνθρωποι του τρένου

είχαν επιβάλει στη Διονυσία να του φορέσει (εξηγώντας της πως ήταν τυπικό μέτρο ασφάλειας, όσο ήμερο κι αν ήταν το ζώο).

«Τι είναι τώρα αυτά;» είπε ο Ανδρέας. «Θα με θυμώσεις στο τέλος, το ξέρεις;»

«Δεν υπάρχει λόγος να μου πληρώνεις το εισιτήριο.» Άφησε τα οχτάρια πάνω στο τραπέζι.

«Έλα τώρα· σοβαρέψου, γαμώτο. Ένα εισιτήριο είναι.»

«Ναι αλλά—»

«Δώρο.»

«Κι αυτό;»

«Κι αυτό.» Έπιασε τα δυο χαρτονομίσματα από το τραπέζι, τα έκανε ένα μικρό ρολό, τεντώθηκε λίγο, και τα πέρασε μες στο στενό ντε-κολτέ του φορέματός της.

Η Διονυσία αισθάνθηκε να κοκκινίζει καθώς ένα διεγερτικό γαργαλητό τη διέτρεχε πατόκορφα. Χαμογέλασε. «Παλιόπαιδο!» είπε, τρίβοντας το πόδι της πάνω στο δικό του, κάτω απ'το τραπέζι. Και άφησε τα χαρτονομίσματα εκεί όπου τα είχε βάλει ο Ανδρέας – εσκεμμένα, επειδή ήταν σίγουρη πως εκείνος περίμενε ότι θα τα έβγαζε ξανά.

Όταν μια σερβιτόρα του Μεγάλου Σιδηρόδρομου τούς πλησίασε και παράγγειλαν πράγματα από το μενού που ήταν επάνω στο τραπέζι, η Διονυσία επέμεινε εκείνη να πληρώσει, και ο Ανδρέας δεν έφερε αντίρρηση.

«Αυτό δεν είναι δίκαιο, όμως,» της είπε καθώς έπινε μια γουλιά από τον καφέ του. «Είναι ληστές εδώ μέσα. Το Τροχοφαγείο Α.Ε.» (Απρόσωπη Εταιρεία, σύμφωνα με την οικονομική αργκό της Υπερυδάτιας) «είναι θυγατρική εταιρεία του Μεγάλου Σιδηρόδρομου Κεντρυδάτιας, και οι τιμές τους είναι πιο αλμυρές από τα κρυπτόψαρα. Τα πράγματα που παραγγείλαμε κοστίζουν περισσότερο απ'το εισιτήριό σου, Διονυσία!»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους καθώς δάγκωνε τη φρυγανιά της που ήταν αλειμμένη με βούτυρο και μαρμελάδα. «Ήταν δώρο.»

«Παραέχεις γίνει άτακτη.»

«Δεν έχεις δει τίποτα ακόμα,» του είπε, μειδώντας λοξά.

Το μεγάλο τρένο έτρεχε επάνω στις σιδηροτροχιές, κατευθυνόμενο δυτικά, περνώντας βόρεια των παρυφών των Βαθιών Δασών. Η

Διονυσία κοίταζε από το παράθυρό της αυτό τον δασότοπο που έμοιαζε να εκτείνεται ατελείωτα προς τα νότια, καταπράσινος ακόμα και τώρα, μες στον χειμώνα. Πέρα από εκεί, μετά από κάτι πεδινούς τόπους, βρισκόταν η Μεγάπολη, όπως ήξερε η Διονυσία. Τα είχε ξαναδεί τα Βαθιά Δάση παλιότερα, ταξιδεύοντας προς Ορλάντη με το τρένο για μια δουλειά που είχε σ'αυτή την πόλη. Αλλά ποτέ δεν τα είχε πλησιάσει, ποτέ δεν είχε μπει κάτω από τη σκιά των δέντρων τους. Και τώρα ο δασότοπος τής φαινόταν μαγευτικός μέσα στην περιπέτεια που ζούσε.

Ρώτησε τον Ανδρέα αν είχε πάει στα Βαθιά Δάση. «Ορισμένοι λένε ότι είναι επικίνδυνα...»

«Υπάρχουν όντως κάποιοι κίνδυνοι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Έχεις πάει, δηλαδή;»

«Για λίγο μόνο. Στις παρυφές τους, βασικά. Δεν είχα λόγο να ταξιδέψω περισσότερο μέσα τους.»

«Μοιάζει πολύ όμορφος τόπος...» Η Διονυσία εξακολουθούσε να κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

«Και που να τον δεις την άνοιξη.»

Το τρένο έφτασε στην Ολφιάρδια και έκανε στάση, όχι και τόσο σύντομη: μπορούσες να κατεβείς αν ήθελες, αλλά η Διονυσία και ο Ανδρέας δεν το έκριναν σκόπιμο. Έμειναν καθισμένοι στις θέσεις τους και περίμεναν.

«Η Ολφιάρδια,» της είπε, «βρίσκεται στις παρυφές των Βαθιών Δασών, το ξέρεις;»

«Σοβαρά;»

«Ναι. Μόλις βγεις από την πόλη και πας προς τα νοτιοανατολικά, είσαι μες στα δάση. Δεν έχεις ξαναπεράσει από την Ολφιάρδια, ε;»

«Όχι. Είναι ωραία πόλη;»

«Καλή είναι, αλλά όχι σαν την Κυκλόπολη.»

Η Διονυσία δεν ήταν σίγουρη αν ο Ανδρέας έκανε πλάκα ή όχι. Έχοντας προ πολλού βγάλει τις μπότες της, ανέβασε τα πόδια της στους μηρούς του, κι εκείνος χάιδεψε το αριστερό πάνω από τη μαλακή κάλτσα.

«Από την Ολφιάρδια περνάνε πολλοί ταξιδιώτες,» συνέχισε να της λέει, «επειδή το τρένο έρχεται εδώ αλλά και επειδή υπάρχει δημοσιότητα.»

που ενώνει την Ολφιάρδια με τη Ριλιάδα και την Ορλάντη. Αν και πρέπει να κάνεις κύκλο, ουσιαστικά, για να πας από Ορλάντη προς Ολφιάρδια με δικό σου όχημα· η δημοσιά δεν περνά δίπλα από τις ράγες που απλώνονται σχεδόν ευθύγραμμα ανάμεσα στις δυο πόλεις.

»Επίσης, η διαστασιακή δίοδος προς Σύμπλεγμα βρίσκεται κοντά στην Ολφιάρδια, στα βόρεια, μέσα στα βουνά. Οπότε η Ολφιάρδια έχει και κάποια... υπερδιαστασιακή κίνηση, όπως καταλαβαίνεις. Ξέρεις για τη διαστασιακή δίοδο προς Σύμπλεγμα, έτσι;»

Η Διονυσία ένευσε. «Έχω ακούσει. Δεν έχω έρθει ποτέ από εδώ, βέβαια... Μη μου πεις ότι εσύ την έχεις δει;»

«Την έχω δει,» είπε ο Ανδρέας, ξαφνιάζοντάς την λιγάκι. «Είναι μέσα σε μια σπηλιά των Ρινέων Ορέων. Κατεβαίνεις και φτάνεις στο Σύμπλεγμα. Δεν το καταλαβαίνεις για πότε άλλαξες διάσταση. Νομίζεις αρχικά ότι ίσως εξακολουθείς να είσαι στην Υπερυδάτια, κάπου στα κατάβαθα της Κεντρυδάτιας, αλλά μετά συνειδητοποιείς ότι αυτή δεν μπορεί να είναι η Υπερυδάτια. Το περιβάλλον είναι πολύ διαφορετικό.»

«Έχεις ταξιδέψει σε άλλες διαστάσεις;» Δεν της το είχε πει ποτέ αυτό! Και την ενδιέφερε να το μάθει αν ήταν έτσι.

Ο Ανδρέας μόρφασε αρνητικά. «Τίποτα το σπουδαίο. Απλώς στο Σύμπλεγμα έχω πάει μια, δυο φορές για να πάρω κάτι πράγματα εξωδιαστασιακής προέλευσης.»

«Για την κλινική σας;»

«Ναι. Κάτι ουσίες που δεν μπορούσαμε να βρούμε στην Υπερυδάτια. Θέλουμε να έχουμε τα καλύτερα πράγματα πάντα, αλλιώς η Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης θα μας φάει σαν αρπακτικό των Ρινέων.»

«Και γίνεται... γίνεται εμπόριο μες στο Σύμπλεγμα;» Η Διονυσία είχε δει κάτι φωτογραφίες του Συμπλέγματος παλιότερα: Ήταν μια από τις λεγόμενες «ενδιάμεσες διαστάσεις», ένα μέρος όλο σπήλαια μερικώς ή πλήρως πλημμυρισμένα, ένας άγριος κόσμος από πέτρα και νερό, με παράξενη χλωρίδα και παράξενη πανίδα. Παράξενες για τους Υπερυδάτιους, τουλάχιστον...

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Υπάρχουν κάποια σημεία μες στο Σύμπλεγμα όπου μπορείς να πας για να εμπορευτείς. Φέρνουν πράγματα από διάφορες διαστάσεις. Ορισμένα είναι κι επικίνδυνα, ομολογουμένως.»

Το τρένο έφυγε τελικά από την Ολφιάρδια. Πέρασε πάνω από τον ποταμό Έλνο (ο οποίος, κατερχόμενος από τα Ρινέα Όρη, διέσχισε τα Βαθιά Δάση και κατέληγε στη Μεγάπολη και στις νότιες ακτές της Κεντρυδάτιας) και έφτασε σύντομα στην Κυκλόπολη, εκεί όπου ο ποταμός Τίρπος γεννιόταν μέσα από τον ποταμό Νάνθη και τα βουνά φάνταζαν πελώρια στα βόρεια. Ακόμα μια μαγευτική τοποθεσία για τα μάτια της Διονυσίας.

Επιπλέον, η Κυκλόπολη τής φαινόταν τόσο όμορφη και εξωτική, καθώς το τρένο την πλησίαζε κατεβαίνοντας από ύψωμα... Μα τον Αστερίωνα, σκέφτηκε η Διονυσία, αυθόρμητα, παρορμητικά, γιατί να μη θέλω να μείνω για πάντα εδώ; Ειδικά με κάποιον σαν τον Ανδρέα κοντά της...

2

Αποπλέουμε από την Ηχώπολη μες στο μεσημέρι, επάνω στο Αεικίνητο Χέλι. Ο Αβύθιστος ξεκινά μαζί μας. Το Τραγούδι των Κυμάτων – το πλοίο του Πρίγκιπα Δαμιανού – θα ξεκινήσει λίγο πιο μετά, έχοντας τον Δημήτριο Ζερδέκη στο κατάστρωμα, πλέοντας προς Μεγάπολη.

Καθώς στέκομαι στην πλώρη, με τον ανοιξιιάτικο άνεμο να χτυπά το πρόσωπό μου και να τινάζει την κάπα μου, υψώνω το χέρι μου προς τον Αβύθιστο. Και, από την πλώρη του Αβύθιστου, ο Ευστάθιος Λιρκάδιος υψώνει το δικό του χέρι προς τη μεριά μου. Δίπλα του στέκεται μια κουκουλωμένη μορφή: ο Μελέτιος'σαρ. Η κυρά Ιωάννα είναι, κατά πάσα πιθανότητα, μέσα στη γέφυρα, οδηγώντας το πλοίο.

Γύρω μου στέκονται η Διονυσία, η Λουκία, και η Ερασμία. Βλέπουμε τον Αβύθιστο να στρίβει ανατολικά καθώς εμείς κατευθυνόμαστε νότια. Ο Λιρκάδιος πηγαίνει στη Ριλιάδα για να βρει το Μικρό Σύμπαν – αν είναι ακόμα εκεί. Εμείς πλέουμε με προορισμό τη Μικρυδάτια.

Φεύγω από την πλώρη και η Λουκία μ'ακολουθεί· η Διονυσία και η Ερασμία μένουν πίσω. Μπαίνω στη γέφυρα και αντικρίζω τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, με το τιμόνι στα χέρια του και τον Φαφλατά στον ώμο. Το μικρό καπέλο του το έχει αφήσει στην κονσόλα πλοήγησης· τα σγουρά μαύρα μαλλιά του φουσκώνουν απείθαρχα επάνω στο κεφάλι του.

«Πόσο απέχουμε από τη Μικρυδάτια, Δευτεροκαπετάνιε;» ρωτάω.

«Σύμφωνα με το σύστημά μας, οχτακόσια-εβδομήντα-έξι μίλια, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Δημοσθένης· και ο Φαφλατάς κρώζει: «Μίλια Μίλια Μίλια!»

«Αρκετά μακριά,» παρατηρώ.

Ο Δημοσθένης νεύει. «Και οι ενδείξεις λένε ότι απομακρύνεται κι άλλο από την Κεντρυδάτια· δεν έρχονται πιο κοντά οι δυο τους, για την ώρα.»

Βγαίνω από τη γέφυρα ξανά και βαδίζω στην κουβέρτα μαζί με τη Λουκία. Βλέπω ότι και η Ερασμία κι η Διονυσία τώρα φεύγουν από την πλώρη, με τον Φωνακλά πίσω τους.

Ο Καταραμένος Αργύριος στέκεται κοντά σε μερικούς από τους Μακροθάνατους του, πλάι στο κεντρικό κατάρτι που, αν και πλεύουμε με τις μηχανές, τα πανιά του είναι ανοιχτά όπως και των άλλων καταρτιών, για επιπλέον ταχύτητα.

Πλησιάζω τον Αργύριο και τους δικούς του. «Σκέφτομαι να πάμε πρώτα στη Σιρκόβη,» του λέω, κι ο Καταραμένος νεύει γιατί το ξέρει ήδη φυσικά. «Υπάρχει εκεί κάποιος γνωστός σας ο οποίος θα μπορούσε να με βοηθήσει; Κάποιος που ίσως να γνωρίζει για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο και τους κουρσάρους του που υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα;»

«Όχι στη Σιρκόβη,» μου λέει ο Αργύριος. «Στην Ερνέγη. Και στη Σιρνάδια. Και ίσως και στην Οσκάληνη.»

«Στην Οσκάληνη;»

«Ναι. Προτού υπηρετήσουμε τον Αλτόσσιο, υπηρετούσαμε ένα φεγγάρι τον Πολιτοβασιλέα, αλλά τελικά φύγαμε από τη δούλεψή του γιατί δεν ήθελε να μας πληρώσει περισσότερο από απλούς σπαθοφόρους. Πλεύσαμε, οπότε, γι'αλλού· φύγαμε από τον Μεγάλο Κόλπο εκείνο τον καιρό. Και όταν επιστρέψαμε, μπήκαμε στις υπηρεσίες του Αλτόσσίου, αφού έτυχε να είμαστε στην Ερνέγη όταν οι πράκτορές του συγκέντρωναν μισθοφόρους και πλήρωναν καλά.»

«Μάλιστα,» λέω, και ανάβω τσιγάρο. Τώρα, και η Διονυσία κι η Ερασμία είναι κοντά μας. «Τι γίνεται αυτό τον καιρό στην Οσκάληνη;» ρωτάω. «Μετά τη διάλυση της Συμπολιτείας...»

«Τα πράγματα δεν άλλαξαν και πολύ αφότου έφυγες, Μαύρε. Και εννοώ γενικά στην περιοχή της κάποτε Συμπολιτείας των Ποταμών. Απλώς τώρα η κατάσταση είναι σχετικά πιο ειρηνική. Σχετικά. Γι'αυτό κιόλας ήρθαμε στην Ιχθυδάτια για ν'αναζητήσουμε δουλειά.»

«Δε σφάζονται πια αναμεταξύ τους οι πόλεις που ανήκαν στη Συμπολιτεία;»

«Όλα αυτά έχουν ελαχιστοποιηθεί. Δεν μπορείς να πεις ότι επικρατεί γαλήνη ακριβώς, όμως δεν γίνονται και τα πράγματα που γίνονταν μετά τον πόλεμο ανάμεσα στον Πολιτοβασιλέα και τον Αλτόσσιο. Και

η Οσκάληνη εξακολουθεί να είναι χωρισμένη στα τρία. Σαν νάναι τρεις πόλεις, ουσιαστικά.»

«Το είχα ακούσει αυτό, προτού εγκαταλείψω τελείως τον Μεγάλο Κόλπο» – το είχα ακούσει ενώ βρισκόμουν στη Σιρκόβη και πλάγιαζα στο κρεβάτι της Ιουλίας – «αλλά δεν θυμάμαι λεπτομέρειες τώρα.»

«Ο Στρατηγός Ακράθνης, που πήρε την εξουσία της Σιρνάδιας μετά τον θάνατο του Αλτόσσιου, δεν μπορούσε να κρατήσει την Οσκάληνη,» μου λέει ο Καταραμένος. «Ήταν καλός στρατιωτικός – όλοι το ξέραμε – αλλά όχι και τόσο καλός πολιτικός. Η Οσκάληνη... εξεγέρθηκε – αν και αυτός ο όρος δεν ξέρω αν θα ήταν σωστός. Δημιουργήθηκε, βασικά, τόσο μεγάλο χάος εκεί που απλά πέταξε πέρα τις δυνάμεις της Σιρνάδιας. Ο Ακράθνης νόμιζε ότι μπορούσε να κρατήσει την πόλη μόνο με τη δύναμη των όπλων· αλλά δεν κρατάς μια πόλη, Μαύρε, με τη δύναμη των όπλων και μόνο. Πρέπει να συνεργαστείς με τους ανθρώπους της. Αυτό κάνει ο καλός πολιτικός.»

«Ναι,» λέω, νεύοντας, «ακριβώς έτσι.»

«Αλλά, σου είπα, ο Ακράθνης δεν ήταν και τόσο καλός πολιτικός. Ο Αλτόσσιος, αντιθέτως, ήταν όσο ακόμα ζούσε. Τώρα τελευταία ο Ακράθνης έχει αρχίσει να μαθαίνει, ύστερα από τα δεκάδες λάθη που έχει κάνει...

»Τέλος πάντων. Λέγαμε για την Οσκάληνη... Η Οσκάληνη χωρίστηκε στα τρία, κι ακόμα χωρισμένη είναι. Οι ναυτικοί λένε ‘πάω στην Οσκάληνη’, ως γενικό προορισμό, μα ουσιαστικά είναι τρεις πόλεις τώρα. Η μία είναι η Παλιά Οσκάληνη: το περιτειχισμένο μέρος που παλιά ονομαζόταν ‘Γηραιά Πόλη’. Κι εκεί διοικεί η Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης, η Ιωάννα Μοριλκόνη, συγγένισσα του μακαρίτη Γεώργιου Μοριλκόνη, του Πολιτοβασιλέα, η οποία ήρθε από τα νοτιοδυτικά της Συμπολιτείας, από τη Βορλίνη–»

«Ναι, τώρα που αναφέρεις την Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης, νομίζω ότι θυμάμαι πως τα είχα ακούσει αυτά. Ή περίπου αυτά.»

«‘Πριγκίπισσα’ επειδή εκείνη το θέλει, βέβαια,» συνεχίζει ο Καταραμένος Αργύριος. «Δεν ήταν κι αδελφή του Πολιτοβασιλέα. Υποπριγκίπισσα είναι, κανονικά. Ή θα ήταν αν είχαν νόημα πλέον τέτοιοι τίτλοι – που ξεχάστηκαν ύστερα από το ξεκλήρισμα των Μοριλκόνηδων και τη διάλυση της Συμπολιτείας.

»Αυτά για την Παλιά Οσκάληνη... Δίπλα της, στα δυτικά και βόρεια, είναι η Ανοιχτή Οσκάληνη – όλο εκείνο το τμήμα που κάποτε ήταν απεριτείχιστο. Αλλά τώρα το έχουν περιτειχίσει· έχουν αρχίσει να οργανώνονται. Αν και το τείχος τους είναι της πλάκας: ένα πράγμα από ξύλο και πέτρα και λάσπη που σίγουρα δεν μπορεί ν'αντέξει κατάσταση σοβαρής πολιορκίας· αλλά, τέλος πάντων, το έχουν χτίσει, και το βελτιώνουν με τον καιρό.

»Η Ανοιχτή Οσκάληνη διοικείται από τον Αφέντη της Αγοράς, έναν αρχισυμμορίτη που άρπαξε την εξουσία εκεί όταν η Οσκάληνη ξεσηκώθηκε διώχνοντας τις δυνάμεις της Σιρνάδιας. Δεν είναι ο μόνος αρχισυμμορίτης στην Ανοιχτή Οσκάληνη, βέβαια· ολόκληρη η πόλη ελέγχεται από συμμορίες. Αλλά όλες τους σέβονται τον Αφέντη της Αγοράς και τον έχουν για γενικό αρχηγό τους. Τον λένε ο Βαρύς Βάιος.»

«'Ο Βαρύς';»

«Είναι ο πιο χοντρός καριόλης που μπορείς να δεις στην Υπερυδάτια, Μαύρε.»

«Τον έχεις συναντήσει;»

«Όχι, αλλά έχω δει φωτογραφία του σε περιοδικό. Ο καταραμένος είναι σαν Χαρωπό Κήτος. Και τον λένε 'Αφέντη της Αγοράς' γιατί η εξουσία του ξεκίνησε από την Ανοιχτή Αγορά της Οσκάληνης, η οποία εξακολουθεί να είναι πολύ σημαντική. Και γίνεται πάρε-δώσε κι ανάμεσα σ'αυτήν και την Παλιά Οσκάληνη. Δε βρίσκονται σε πόλεμο πλέον. Στην αρχή χτυπιόνταν ανελέητα, η Παλιά Οσκάληνη και η Ανοιχτή Οσκάληνη. Η Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης ήθελε οπωσδήποτε να πάρει και την Ανοιχτή Οσκάληνη υπό την κυριαρχία της, 'για να διώξει από εκεί τους αναρχικούς' και να βάλει 'τάξη στην περιοχή', όπως έλεγε. Τελικά, δεν τα κατάφερε. Εξαρχής δεν είχε αρκετά οχτάρια, κι αυτές οι συγκρούσεις έκαναν το θησαυροφυλάκιό της ν'αδειάζει ολοένα και περισσότερο χωρίς να πετυχαίνει πολλά. Κάθε φορά που οι μαχητές της καταλάμβαναν μερικούς δρόμους πέρα από τα τείχη της Γηραιάς Πόλης, οι συμμορίες τούς ορμούσαν από παντού και τους τσάκιζαν με διάφορα κόλπα.

»Υστερα συνειδητοποίησαν κι οι δύο – και η Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης και ο Αφέντης της Αγοράς – ότι, όσο χτυπιόνταν αναμεταξύ τους, όσο αποδυναμώνονταν, ο Κάτω Άρχοντας τούς παρατηρούσε

και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να τους χιμήξει, διασχίζοντας τον ποταμό και αρπάζοντας και την Παλιά Οσκάλην και την Ανοιχτή Οσκάλην για τον εαυτό του.»

Ο Καταραμένος Αργύριος ανάβει τσιγάρο, μάλλον για να σταματήσει λίγο να μιλά και να καθαρίσει τον λαιμό του. Έχουν μαζευτεί τώρα κάμποσοι γύρω μας και τον ακούνε – από το πλήρωμα του Αεικίνητου Χελιού, κυρίως, όχι άλλοι Μακροθάνατοι. Τους αρέσει η διήγησή του. Τους έχει κεντρίσει το ενδιαφέρον.

Ο Καταραμένος συνεχίζει: «Κι έτσι φτάνουμε στο τρίτο τμήμα της Οσκάλης, Μαύρε: την Κάτω Οσκάλην, η οποία είναι αυτή που παλιά έλεγαν ‘Κάτω Πόλη’, όλο εκείνο το μέρος νότια του Πρώτου Γόνου και βόρεια των Σελκόνιων Δασών, περιτειχισμένο από τη νότια μεριά. Ο Κάτω Άρχοντας διοικεί την Κάτω Οσκάλην: ο Σωτήριος ο Σωτήρας, ένας πρώην κουρσάρος. Πρώην κουρσάρος του Πολιτοβασιλέα, λένε κάποιoi—»

«Μπορεί να έχει ακουστά τον Γρηγόριο τον Γρήγορο, δηλαδή;» ρωτάω.

«Δεν αποκλείεται.»

«Αυτός είναι ο άνθρωπος που ξέρετε ο οποίος ίσως να με βοηθήσει;»

«Όχι. Ο άνθρωπος που ξέρουμε είναι στην Ανοιχτή Οσκάλην.»

«Θα μπορούσα, όμως, να μιλήσω και στον Κάτω Άρχοντα...»

«Θα μπορούσες. Αλλά πρέπει να σε προειδοποιήσω πως τον θεωρούν τελείως τρελό. Δεν ξέρω άμα θα σε βοηθούσε, ακόμα κι αν είχε τη δυνατότητα.

»Όπως σου έλεγα, όμως, ενώ η Πριγκίπισσα της Γηραιάς Πόλης και ο Αφέντης της Αγοράς σκοτώνονταν αναμεταξύ τους, ο Κάτω Άρχοντας τούς παρατηρούσε και περίμενε την ευκαιρία να ορμήσει και να πάρει την Παλιά Οσκάλην και την Ανοιχτή Οσκάλην. Οι άλλοι αντιλήφθηκαν, την τελευταία στιγμή, τον κίνδυνο και θωρακίστηκαν προτού οι μαχητές του Κάτω Άρχοντα κυριεύσουν τις περιοχές τους. Έγιναν κάμποσες συμπλοκές στις όχθες του Πρώτου Γόνου κι επάνω στον ίδιο τον ποταμό. Άκουσα να λένε πως τα νερά του θόλωσαν από το αίμα.

»Αλλά ύστερα απ’ αυτό το επεισόδιο η κατάσταση στην Οσκάλην, σε όλη την Οσκάλην, κάλμαρε σχετικά. Δεν είχαν απομείνει σε κανέναν

δυνάμεις για πόλεμο πλέον. Προτίμησαν, λοιπόν, να μείνουν στις περιοχές τους και να κάνουν εμπόριο.»

«Μάλιστα,» λέω, έχοντας ήδη σβήσει το τσιγάρο μου ρίχνοντάς το στην κουβέρτα και πατώντας το με τη μπότα μου. «Θα την επισκεφτώ, σίγουρα, την Οσκάληη. Αλλά πρώτα θα πάμε στη Σιρκόβη. Θέλω να δω τα αποτελέσματα της επίθεσης των Καπνών εκεί.» Και θέλω επίσης να μάθω αν είναι καλά η Ιουλία.

Κατεβαίνουμε στην τραπεζαρία του Αεικίνητου Χελιού τώρα, για να πάρουμε μεσημεριανό. Δεν φάγαμε στην Ηχώπολη προτού εκπλεύσουμε. Βιαζόμουν.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι μαζί μας· η Ιωάννα των Θαλασσών έχει πάρει τη θέση του στη γέφυρα. Η Ερασμία κάθεται πλάι στον Ανθέμιο, τον Μακροθάνατο με τον οποίο φαίνεται να είναι δαγκωμένη. Η Λουκία κάθεται δεξιά μου, η Διονυσία αριστερά μου.

Τρώμε φαγητά που μας έδωσαν από την Ηχώπολη, πίνουμε κρασί των Αγρών, και εγώ κι ο Καταραμένος λέμε στους άλλους ιστορίες από τον πόλεμο στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας. Ιστορίες, φήμες, και υποθέσεις.

Ο Δημοσθένης μάς λέει ότι είχε ακούσει διάφορα γι' αυτό τον πόλεμο αλλά ο ίδιος δεν είχε πλεύσει προς τα εκεί εκείνη την περίοδο, αν και είχε επισκεφτεί τη Μικρυδάτια – στα βόρεια, όμως, όχι στα νότια. (Δεν είναι από τους Ιχθυοδάτιους πειρατές που μένουν μόνο στις ακτές της Ιχθυοδάτιας.)

Όταν κουραζόμαστε από τα λόγια και τις ιστορίες, εγκαταλείπουμε την τραπεζαρία και πηγαίνουμε να ξεκουραστούμε. Μπαίνω στην καμπίνα του Καπετάνιου μαζί με τη Λουκία. Βγάζω τα περισσότερα ρούχα μου και ξαπλώνω στο κρεβάτι, αν και, φυσικά, ποτέ δεν κοιμάμαι. Η Λουκία βγάζει όλα τα ρούχα της, ακόμα και τα εσώρουχα, και ξαπλώνει πλάι μου, κολλά επάνω μου. Η γλώσσα της παίζει με το αφτί μου. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου απομακρύνει την παράλογη οργή της Έχιδνας από την ψυχή μου· μεταμορφώνει την οργή σε κάτι άλλο, καλύτερο. Το χέρι της Λουκίας γλιστρά επάνω μου, ξεθιγκώνοντάς κουμπιά, μπαίνοντας μες στα ρούχα μου· το πόδι της τρίβεται στον μηρό μου. Γυρίζω και την καταβροχθίζω, την παλιοπειρατίνα, από τον λαιμό ως τις πατούσες. Μυρίζω και γεύομαι το σαπούνι των

Αγρών επάνω της από το λουτρό του παλατιού της Ηχώπολης· είναι σαν άγρια λουλούδια... Αρπάζει τα μαλλιά μου, τελικά, μοιάζοντας εξαγριωμένη· τα χείλη μας συναντιούνται. Την αφήνω να κάνει ό,τι θέλει, και με γυρίζει ανάσκελα και με καβαλά λες και μας χτύπησε τρικυμία. Τα κόκκινα μαλλιά της χορεύουν σαν φλόγες γύρω από τους γαλανό-δερμους ώμους της, μπροστά από τα στητά στήθη της, τα οποία πιάνω και παίζω με τις σκληρές θηλές τους σαν να είναι κουμπιά επάνω σε κονσόλα.

Όταν τελειώνει μαζί μου κι εγώ μαζί της, ξαπλώνει παραδίπλα, ανάσκελα, βαριανασαίνοντας.

«Πού είναι ο γάτος σου;» τη ρωτάω.

«Τον γάτο μου σκεφτόσουν τόση ώρα;» κάνει, λοξοκοιτάζοντάς με· αλλά το ξέρει ότι την πειράζω.

«Σοβαρά,» λέω. «Δεν τον είδα καθόλου στο καράβι. Δεν πιστεύω να τον αφήσαμε κατά λάθος στην Ηχώπολη...»

«Όχι· εδώ είναι.»

«Τον είδες;»

«Ναι. Πρέπει νάχει πάει τώρα» – χασμουριέται – «για ποντικοκυνήγι με τους άλλους γάτους του πλοίου.» Και την παίρνει ο ύπνος.

Ρίχνω ένα σεντόνι επάνω της.

Δεν φεύγω αμέσως από την καμπίνα μου· μένω ξαπλωμένος για κάποια ώρα, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου. Μετά, ακούω κάτι να γρατσουνίζει την πόρτα. Σηκώνομαι και ανοίγω στον Ακατάλυτο.

«Μιάοοο...» μου κάνει σαν να ρωτά αν μπορεί να περάσει.

Παραμερίζω απ'το κατώφλι, και μπαίνει. Κλείνω ξανά. Μου φαίνεται χορτάτος. Πάει και κουλουριάζεται κάτω απ'το κρεβάτι όπου κοιμάται η κυρά του.

Όταν έχει πέσει η νύχτα, ανεβαίνω στη γέφυρα του πλοίου και βρίσκω εκεί τον Αμολητό Δημήτριο. Του λέω πως εγώ θα πάρω το τιμόνι τώρα.

«Καμιά ωρίτσα είναι που τόπιασα, Καπ'τάνιε,» μου αποκρίνεται. «Εντάξει είμαι.»

«Όχι,» επιμένω· «πήγαινε.»

Με χαιρετά και φεύγει.

Οδηγώ εγώ το Αεικίνητο Χέλι τώρα, κοιτάζοντας την οθόνη του συστήματος πλοήγησης που δείχνει τις μεταβαλλόμενες θέσεις των τριών ηπειρονήσων της Υπερυδάτιας και τη δική μας θέση σε σχέση μ'αυτές. Δεν έχουμε διανύσει ακόμα ούτε τη μισή απόσταση μέχρι τη Μικρυδάτια, φυσικά. Οι μηχανές μας αυτή τη στιγμή είναι σβηστές – ο μάγος μας, ο Χρίστος'μορ, ξεκουράζεται – πλεύουμε με τα πανιά μέσα στη νύχτα.

Η Λουκία έρχεται σε λίγο και με βρίσκει στη γέφυρα.

«Δεν το κατάλαβα ότι έφυγες,» μου λέει, υπομειδιώντας.

«Κοιμόσουν βαθιά, μάλλον,» αποκρίνομαι, έχοντας το βλέμμα μου στη σκοτεινή απεραντοσύνη των ατέρμωνων Υπερυδάτιων ωκεανών.

«Έπρεπε να με είχες ξυπνήσει.» Ανάβει τσιγάρο.

«Ήρθε ο γάτος σου. Τον είδες;»

«Τον είδα.»

Δεν επιστρέφω στην καμπίνα του Καπετάνιου εκείνη τη νύχτα· μένω στο τιμόνι. Αλλά η Λουκία πηγαίνει εκεί κατά τα μεσάνυχτα. Εν τω μεταξύ, μας έχουν επισκεφτεί (αν και όχι όλοι μαζί) ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, ο Καταραμένος Αργύριος, και η Διονυσία, κι έχουμε ανταλλάξει μερικές κουβέντες. Την Ερασμία δεν τη βλέπω καθόλου. Είναι με τον Ανθέμιο πάλι; Κατά πάσα πιθανότητα. Αλλιώς θα ήταν εδώ, σαν σωματοφύλακάς μου.

Η νύχτα περνά, και το επόμενο πρωί δίνω το τιμόνι στην Ιωάννα των Θαλασσών ενώ οι μηχανές μας αρχίζουν να λειτουργούν και ο καιρός έχει χαλάσει. Κουνιόμαστε ολόκληρη την ημέρα. Η Λουκία δεν καταλαβαίνει τίποτα, ως συνήθως, αλλά η Διονυσία και η Ερασμία ζαλίζονται. Το να είσαι Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου δεν σου προσφέρει ανοσία στη ναυτία. Εξ αποστάσεως, βιγλίζουμε ένα άλλο καράβι, μια γιγαντοχελώνα (όχι αυτή του Γουίλιαμ, μάλλον· δεν βλέπω καπνό από εκεί), κι ένα κοπάδι δελφίνια που πηδάνε πάνω από τα κύματα.

Ο καιρός αρχίζει να φτιάχνει με το σούρουπο, και τότε είναι που παίρνω πάλι το τιμόνι και διανυκτερεύω στη γέφυρα. Η Λουκία μένει μαζί μου αυτή τη φορά, παρότι την προτρέπω να πάει στην καμπίνα του Καπετάνιου. «Βαριέμαι να κοιμάμαι μόνη,» μου λέει.

«Βαριέσαι να κοιμάσαι;» κάνω, μειδιώντας.

«Ναι. Τι το ενδιαφέρον έχει;»

«Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω, είν' η αλήθεια...»

Ο Ακατάλυτος είναι κοντά μας. Δε μοιάζει νάχει όρεξη για κυνήγι απόψε.

Ο Πρώτος Ήλιος της Υπερυδάτιας ξεπροβάλλει τελικά μέσα από τα κύματα, και κοιτάζω τον χάρτη στην οθόνη του συστήματος πλοήγησης. Δεν είμαστε πολύ μακριά από τη Μικρυδάτια. Πρέπει σήμερα να φτάσουμε κάπου στα βόρεια της, μάλλον, αν τίποτα δεν αλλάξει... που είναι αρκετά πιθανό ν' αλλάξει, έτσι όπως τα πάντα είναι ρευστά στην Υπερυδάτια.

Το μεσημέρι συγκεντρωνόμαστε οι περισσότεροι στην τραπεζαρία του πλοίου και γευματίζουμε. Ακόμα και η Διονυσία κι η Ερασμία, που είχαν ζαλιστεί χτες. Σήμερα μοιάζουν καλά κι οι δυο τους. Στη γέφυρα είναι τώρα η Ιωάννα των Θαλασσών, αλλά όταν φεύγω από την τραπεζαρία ανεβαίνω πάλι εκεί και της λέω να μου παραδώσει το τιμόνι. Η Λουκία δεν με ακολουθεί· πηγαίνει να ξαπλώσει στην καμπίνα, λέγοντάς μου: «Ειδοποίησέ με όταν φτάσουμε.»

Και είμαστε όντως κοντά στη Μικρυδάτια πλέον, όπως βλέπω από την οθόνη του συστήματος πλοήγησης.

Καθώς έρχεται το απόγευμα και ο μάγος πιάνει δουλειά στο κέντρο ισχύος του σκάφους, η Ερασμία μπαίνει στη γέφυρα για να μου κάνει παρέα. Τον βαρέθηκε τον Ανθέμιο, ή τον εξουθένωσε πια; σκέφτομαι υπομειδώντας.

«Τι;» με ρωτά – παρατηρώντας το σκιώδες χαμόγελό μου, μάλλον.

«Τίποτα,» λέω.

Με τις μηχανές μας να λειτουργούν στο μέγιστο δεν αργούμε καθόλου να φτάσουμε στη Μικρυδάτια. Αλλά, όπως εν μέρει το περίμενα, δεν προσεγγίζουμε τις βόρειες ακτές της· οι θάλασσες μάς έχουν οδηγήσει – εμάς και την ηπειρόνησο – έτσι ώστε να βρεθούμε στις ανατολικές ακτές, εκεί όπου δεν έχω ξαναπάει. Είμαστε κοντά στους Υγροτόπους και στη Φθιάνη και την Ηλβάρη – την πόλη όπου άραξε εκείνο το Σεργήλιο πλοίο ύστερα από την επίθεση που δέχτηκε από τους Τρομερούς Καπνούς. Είναι, άραγε, ακόμα εκεί;

Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος μού είχε πει ότι δεν έχει νόημα να μιλήσω στον Καπετάνιο του, δεν έχει καμιά αξιοσημείωτη πληροφορία να μου δώσει. Αλλά αναρωτιέμαι...

-2

Ο Οφιομαχητής δεν έμεινε για πολύ στο δωμάτιό του στο Καθοδόν εκείνη την πρώτη ημέρα που έφτασε στην Κυκλόπολη. Δεν αισθανόταν να χρειάζεται ξεκούραση, και ήθελε να δει την πόλη, να εγκλιματιστεί γιατί σκεφτόταν ότι σίγουρα η δουλειά του εδώ δεν θα τελείωνε γρήγορα. Ακόμα κι αν έβρισκε εύκολα τη Διονυσία, όταν εκείνη ερχόταν μαζί με τον Νιλκόδιο, δεν μπορούσε να την πλησιάσει έτσι στα ξαφνικά και να της πει ότι την είχε ακολουθήσει επειδή ο εραστής της είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει στη Μεγάπολη. Μάλλον δεν θα τον πίστευε, και ο Ανδρέας θα αρνιόταν ότι του είχε επιτεθεί. Ο Γεώργιος θα έκανε τη Διονυσία εχθρό του, κι αυτό δεν το ήθελε. Ήθελε να τη βοηθήσει, γιατί πίστευε πως ήταν μπλεγμένη μ'ένα κάθαρμα το οποίο δεν ήξερε καθόλου καλά. Επίσης, ήθελε να μάθει από πού ο Νιλκόδιος τον γνώριζε, και γιατί του είχε επιτεθεί.

Επομένως, σκεφτόταν ότι θα έπρεπε να κάνει κάποια έρευνα εδώ, στην Κυκλόπολη – μια πόλη την οποία δεν είχε ξαναεπισκεφτεί και για την οποία ήξερε ελάχιστα. Όφειλε, λοιπόν, να τη γνωρίσει.

Βγαίνοντας πλυμένος από το ντους της στενής τουαλέτας του δωματίου του, σκουπίστηκε, ντύθηκε, και πήρε στα χέρια του την Ευθαλία και τον Δαμιανό, αφήνοντας τα δύο φίδια – την ταχύγλωττη έχιδνα και τον ισκιοσούρτη – να τυλιχτούν στους πήχεις του, να κρυφτούν κάτω από τα μανίκια του.

Έφυγε από το Καθοδόν και βάδισε στους δρόμους της Κυκλόπολης, στη συνοικία που σύντομα θα μάθαινε ότι ονομαζόταν «το Κέντρο» και βρισκόταν νότια του ποταμού Νάνθη και ανατολικά του ποταμού Τίρπου. Ο Πρώτος Ήλιος ήταν στον ουρανό, και ο Δεύτερος τώρα μόλις έβγαινε από την ανατολή. Ο Οφιομαχητής δεν άργησε να βρει τον πιο εμπορικό δρόμο εδώ γύρω. Πλησίασε ένα περίπτερο και, με τα λιγοστά οχτάρια που του είχαν απομείνει, νιώθοντας σαν να αιμορραγούσε με

κάθε πλοκάμι που έδινε, αγόρασε όσα περιοδικά και εφημερίδες έκρινε σκόπιμο.

«Δεν κάνεις καμιά έκπτωση;» ρώτησε τον περιπτερά.

«Τι μας λες, ρε φίλε; Έκπτωση στον Τύπο; Πού το ξανάκουσες αυτό;» Πήρε τα λεφτά χωρίς ενδοιασμούς.

Ο Γεώργιος κράτησε μακριά τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Οι ερωτήσεις είναι δωρεάν.»

Πάλι καλά... σκέφτηκε ο Γεώργιος. «Ξέρεις, μήπως, πού είναι μια καινούργια κλινική η οποία λέγεται Ανθρώπινη Προστασία;»

«Ναι, την έχω ακούσει. Είναι βόρεια του ποταμού Νάνθρη. Κάπου στις Αιχμές.»

«Αιχμές;»

«Έτσι λέγεται η συνοικία. Δεν έχεις ξανάρθει στην Κυκλόπολη;»

«Πρώτη φορά έρχομαι.»

«Θες χάρτη;» Έπιασε ένα διπλωμένο χαρτί και του το έδειξε από το παραθυράκι του περιπτέρου.

«Είναι δωρεάν;»

«Όχι.»

Ο Οφιομαχητής τον πλήρωσε και πήρε τον χάρτη.

«Οι ερωτήσεις, είπαμε, δωρεάν,» συνέχισε ο περιπτεράς, «όχι και τα πράγματα, φίλε.» Χαμογέλασε.

Ο Οφιομαχητής δεν χαμογελούσε μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Ευχαριστώ...»

«Από πού είσαι; Εξωδιαστασιακός;»

«Ναι.» Έκρυψε τον χάρτη σε μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του κι απομακρύνθηκε από το περίπτερο.

Βάδισε μέσα στο Κέντρο για λίγο, κοιτάζοντας το περιβάλλον: τα καταστήματα, τις πολυκατοικίες, τα μικρότερα οικήματα, τους διαβάτες, τους καβαλάρηδες, τα μηχανοκίνητα οχήματα, τις άμαξες που σέρνονταν από άλογα. Δεν είχε και λίγη κίνηση η Κυκλόπολη, συμπεράνε.

Σε κάποια στιγμή, μπάνισε μια φαρμακαποθήκη. Άνοιξε την πόρτα της και μπήκε. Ο άντρας στο γραφείο στο βάθος τον κοίταξε με φανερή καχυποψία. Πίσω του, στον τοίχο, ήταν ένα ιερό σύμβολο της Θρησκείας της Έχιδνας, ο Φαρμακοδότης Όφις: ένα φίδι που στάζει

από το στόμα του φαρμάκι μέσα σ'ένα κύπελλο το οποίο κρατά με το πέρας της ουρά του, σχηματίζοντας μερικό κύκλο με το μακρύ σώμα του. Ίσως να ήρθα στο σωστό μέρος... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής.

Μια βοηθός της φαρμακαποθήκης, που στεκόταν παραδίπλα, ανάμεσα στα ράφια και τις κούτες, τον κοίταξε το ίδιο καχύποπτα με τον άντρα στο γραφείο, πίσω από τα στρογγυλά γυαλιά της.

Ο Γεώργιος την αγνόησε και πλησίασε το γραφείο. «Καλημέρα,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα σας.» Ο άντρας ήταν πρασινόδερμος (σπάνιος δερματικός χρωματισμός, ακόμα και στην Υπερυδρία – αν και σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος ήταν ακόμα πιο σπάνιος, όπως γνώριζε ο Γεώργιος από το αινιγματικό παρελθόν του), με μαύρα μαλλιά στις πλευρές του κεφαλιού και γυαλιστερή καράφλα στην κορυφή. Φορούσε κι αυτός γυαλιά, αλλά μακρόστενα και φιμέ. Είχε μουστάκι.

«Αγοράζεις αντίδοτα για δηλητήρια;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Τι εννοείτε;»

«Αν σου φέρω αντίδοτα για δηλητήρια, σ'ενδιαφέρει να τα αγοράσεις;»

«Έχετε κάτι να μου δείξετε;»

«Όχι τώρα, άμεσα, αλλά μπορεί να έχω στο σύντομο μέλλον.» Θα έβγαινε να ψάξει στους πρόποδες των Ρινέων, σκεφτόταν. Ήξερε πολλά φυτά. «Σ'ενδιαφέρει;»

«Αναλόγως τι θα είναι αυτό που θα μου φέρετε... Ναι, μπορεί και να μ'ενδιαφέρει. Τι έχετε κατά νου;»

Ο Οφιομαχητής τού ανέφερε ορισμένα αντίδοτα για σπάνια, και πολύ επικίνδυνα, δηλητήρια.

Ο άντρας τον κοίταζε πάλι καχύποπτα. «Αν όντως τα φέρετε... ναι, θα ενδιαφερόμουν.»

«Πόσο πληρώνεις;»

Ο άντρας τού είπε κάποιες τιμές.

Ο Γεώργιος, γνωρίζοντας τι άξιζε κάθε αντίδοτο, παζάρεψε για λίγο μαζί του. Τα βρήκαν τελικά.

«Θα τα ελέγξω, όμως,» του είπε ο άντρας – που μάλλον ήταν βοτανολόγος, υπέθετε ο Γεώργιος.

«Έλεγξέ τα. Δε θα βρεις κάτι να μην είναι αυτό που σου λέω.

»Παρεμπιπτόντως, ποια είναι τα μεγαλύτερα νοσοκομεία στην Κυκλόπολη;» Τον ενδιέφερε, αφού ο Νιλκόδιος ήταν μπλεγμένος με νοσοκομεία· κι αναρωτιόταν επίσης αν θα άκουγε την Ανθρώπινη Προστασία ανάμεσά τους.

«Η Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης είναι το μεγαλύτερο νοσοκομείο,» απάντησε ο βοτανολόγος, «και δεν είναι μακριά από εδώ.» Του εξήγησε πώς να πάει.

«Δεν υπάρχει κανένα άλλο νοσοκομείο;»

«Εδώ, στο Κέντρο; Όχι. Μόνο διάφορα ιατρεία, αν—»

«Πέρα από το Κέντρο;»

«Κοίτα, υπάρχει ο Απέθαντος στο Κακό Πάτημα, αλλά δε θα σ'τον πρότεινα. Δεν έχεις ξανάρθει στην Κυκλόπολη, έτσι;»

«Πρώτη φορά...»

«Το Κακό Πάτημα είναι νότια αποδώ, άμα δεν το ξέρεις. Μαζεύει επικίνδυνους ανθρώπους απ'τα Κακοτόπια.» Και τον κοίταζε με τρόπο που έμοιαζε να υποδηλώνει πως αναρωτιόταν αν κι ο Οφιομαχητής ερχόταν από τα Κακοτόπια. «Ο Απέθαντος είναι... νεκροκλινική, που λένε. Κάνουν ό,τι τους φουσήξει ο Ζέφυρος. Είναι φτηνά, βέβαια· αλλά δεν ξέρεις αν θα βγεις ζωντανός αποκεί μέσα, άμα με καταλαβαίνεις.»

«Σε καταλαβαίνω. Πού άλλου έχει νοσοκομείο στην Κυκλόπολη;»

«Γιατί σ'ενδιαφέρουν τόσο τα νοσοκομεία; Γιατρός είσαι;»

«Ασχολούμαι με φάρμακα. Έχει αλλού κανένα νοσοκομείο;»

Ο βοτανολόγος εξακολουθούσε να τον κοιτάζει καχύποπτα πίσω απ'τα φιμέ γυαλιά του, αλλά είπε: «Είναι και μια καινούργια κλινική στα βόρεια, πέρα απ'τον ποταμό Νάνθηρη, στις Αιχμές. Ανθρώπινη Προστασία τη λένε.»

«Καλή;»

«Αναλόγως ποιον θες ν'ακούσεις. Ναι, μερικοί λένε πως είναι καλή· απρόσμενα καλή, ίσως. Έχει εξοπλισμό τελευταίας τεχνολογίας, που δεν τον βλέπεις ούτε στη Μεγάλη Κλινική. Άλλοι πάλι λένε ότι δεν είναι να τους εμπιστεύεσαι και τόσο στην Ανθρώπινη Προστασία, ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει με δαύτους.»

«Ύποπτο; Τι;»

Ο βοτανολόγος μόρφασε κάτω απ'το μουστάκι του. «Δεν ξέρω. Προσωπικά, δεν έχω πάρε-δώσε μαζί τους.»

«Υπάρχει κανένα άλλο νοσοκομείο στην πόλη;»

«Μόνο ιδιωτικά ιατρεία, άμα σ' ενδιαφέρουν.»

«Δε μ' ενδιαφέρουν. Σ' ευχαριστώ, φίλε. Μπορεί να τα ξαναπούμε, σύντομα. Πώς σε λένε;»

«Βικέντιο.»

Και, προτού ο Βικέντιος προλάβει να ρωτήσει τον μαυρόδερμο, μάλλον εξωδιαστασιακό ξένο ποιο ήταν το δικό του όνομα, εκείνος είχε ήδη στραφεί στην έξοδο της φαρμακαποθήκης και την είχε πλησιάσει. Άνοιξε και βγήκε.

Η βοηθός του Βικέντιου, η Ναταλία, πλησίασε το γραφείο και του είπε: «Δε μ' αρέσει αυτός ο τύπος, αφεντικό. Να τον προσέχεις. Είναι τρομαχτικός.»

«Έλα, μωρέ, εντάξει· απλά εξωδιαστασιακός είναι, γι' αυτό φαίνεται περίεργος.»

«Μην αγοράσεις τα πράγματα που θέλει να σου δώσει.»

«Γιατί όχι; Άμα είναι καλά – άμα είναι ό,τι λέει πως είναι – γιατί όχι; Επειδή είναι εξωδιαστασιακός;»

Αλλά η Ναταλία ακόμα του έμοιαζε φοβισμένη, οπότε ο Βικέντιος πρόσθεσε: «Η Μεγάλη Κυρά είναι μαζί μας. Τι φοβάσαι; Το μαύρο δέρμα του;»

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, είχε ξεμακρύνει από τη φαρμακαποθήκη και βάδιζε πάλι στους δρόμους του Κέντρου της Κυκλόπολης. Βάδιζε προς τα εκεί όπου ο Βικέντιος τού είχε πει ότι ήταν η Μεγάλη Κλινική, και δεν άργησε να τη δει μπροστά του. Θα την αναγνώριζε ακόμα κι αν στην πύλη του περιβόλου της δεν υπήρχε μια πελώρια πινακίδα που έγραφε ΜΕΓΑΛΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΥΚΛΟΠΟΛΗΣ. Ήταν, καταφανώς, νοσοκομείο· δεν μπορούσε να ήταν τίποτε άλλο. Ένας χώρος περιτριγυρισμένος με κάγκελα, μέσα στον οποίο βρίσκονταν μερικά οικοδομήματα, και ένα από αυτά ήταν το μεγαλύτερο.

Ο Γεώργιος δεν είχε υπόψη του να κάνει κάτι συγκεκριμένο εδώ· απλώς ήθελε να ξέρει πού βρισκόταν το νοσοκομείο. Έβγαλε τον χάρτη του και προσπάθησε να προσανατολιστεί, γιατί τώρα σκόπευε να πάει βόρεια, για να βρει αυτή την Ανθρώπινη Προστασία, χωρίς όμως να μπει σε επιβατηγό όχημα, ιδιωτικό ή δημόσιο: προτιμούσε να κρατά τα πλοκάμια του, για την ώρα. Επιπλέον, δημόσια επιβατηγά οχήματα δεν

είχε δει και πολλά ως τώρα· ούτε πολλές στάσεις είχε δει. Κι αυτή η συνοικία, σύμφωνα με τον χάρτη του, ονομαζόταν «το Κέντρο», που σημαίνει ότι, λογικά, πρέπει να ήταν κεντρική περιοχή της Κυκλόπολης. Εκτός των άλλων, η ίδια η θέση της το μαρτυρούσε αυτό, καθώς και η κίνηση που ο Γεώργιος παρατηρούσε γύρω του. Στις υπόλοιπες, λιγότερο κεντρικές συνοικίες, πόσο χειρότερες ήταν οι δημόσιες συγκοινωνίες, άραγε; Η Κυκλόπολη σίγουρα δεν ήταν Μεγάπολη...

Ο Οφιομαχητής άρχισε να βαδίζει ξανά, έχοντας αποφασίσει την πορεία του και διπλώνοντας τον χάρτη του...

Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια, ο Ανδρέας Νικλόδιος, και οι δικοί του είχαν, εν τω μεταξύ, φτάσει στην πόλη. Είχαν κατεβεί από το τρένο στον Σιδηροδρομικό Σταθμό Κυκλόπολης και είχαν πάρει τα δίκυκλά τους από το βαγόνι όπου τα είχαν βάλει.

Ο Ανδρέας καβάλησε το όχημά του και η Διονυσία κάθισε πίσω του, με τον Φωνακλά και τη βαλίτσα της ανάμεσά τους, στην αγκαλιά της.

«Τα λέμε σύντομα,» είπε ένας από τους φίλους του Ανδρέα, χαιρετώντας με το ύψωμα του χεριού.

Ο Ανδρέας τον αντιχαιρέτησε παρομοίως, νεύοντας κοφτά συγχρόως, και οι δικυκλιστές έφυγαν, χωρίζοντας μες στους δρόμους της Κυκλόπολης.

«Αρέσει και σ'αυτούς η ταχύτητα, ε;» είπε η Διονυσία.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας, κι έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση.

«Πού πάμε;»

«Σπίτι μου, φυσικά.»

«Στην κλινική πότε θα πάμε;»

«Μετά. Τόσο πολύ βιάζεσαι να πιάσεις δουλειά;»

«Απλώς είμαι περίεργη να τη δω...» Και, όντως, ήταν.

Καθώς τώρα διέσχιζαν τους δρόμους της Κυκλόπολης, παρατηρούσε τα πάντα τριγύρω – τους ανθρώπους, τα οικοδομήματα, τα οχήματα. Της έμοιαζαν πολύ διαφορετικά απ'ό,τι στη Μεγάπολη όπου είχε ζήσει όλη της τη ζωή.

«Αυτή η περιοχή λέγεται 'το Κέντρο',» την πληροφόρησε ο Ανδρέας. «Είναι η πιο κεντρική περιοχή της πόλης, και η πιο εμπορική. Εδώ βρίσκεται και η Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, που προσπαθεί να μονοπωλήσει τις ιατρικές και νοσοκομειακές υπηρεσίες σ'όλη την πόλη.»

Έφτασαν σε μια γέφυρα που ξεκινούσε από τις όχθες του ποταμού μπροστά τους και τελείωνε στις αντικρινές όχθες του. Η μια λωρίδα της ήταν καταφανώς φτιαγμένη για οχήματα και ιππείς· η άλλη ήταν για πεζούς.

«Ο Νάνθρης;» είπε η Διονυσία, ενώ ο Φωνακλάς έτρεμε μες στην αγκαλιά της. Φοβόταν την ταχύτητα του δίκυκλου, αν και σήμερα ο Ανδρέας δεν έτρεχε ούτε κατά διάνοια τόσο γρήγορα όσο έτρεχε όταν κατευθύνονταν από Μεγάπολη προς Ορλάντη. Τότε, ο καημένος ο Φωνακλάς είχε κοντέψει να κατουρηθεί επάνω του, νόμιζε η Διονυσία.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας· «αυτός είναι ο ποταμός Τίρπος, που κατεβαίνει προς Ερπετόπολη περνώντας από τις παρυφές των Κακών Τόπων – αποτελώντας ανατολικό σύνορό τους, ουσιαστικά. Ο ποταμός Νάνθρης είναι στα βόρεια. Θα τον συναντήσουμε κι αυτόν, σύντομα.» Ενόσω μιλούσε περνούσαν από τη γέφυρα και έβγαιναν στις δυτικές όχθες του Τίρπου, κυλώντας ξανά μέσα σε δρόμους της Κυκλόπολης.

«Η συνοικία που τώρα διασχίζουμε,» είπε ο Ανδρέας, «λέγεται ‘τα Ανεμίσματα’. Στη δυτική μεριά της, κοντά στα τείχη, είναι ο Αερολιμένας, και παραδίπλα ο Ναός του Ζέφυρου. Δε θα τα δούμε αυτά τώρα.» Μιλώντας, έστριβε μέσα σε δρόμους. Κάποιοι ήταν εμπορικοί, παρατηρούσε η Διονυσία, αλλά όχι όπως οι προηγούμενοι που είχαν περάσει, εκείνοι στο Κέντρο.

Έφτασαν μπροστά στις ράγες του τρένου ξανά και ανέβηκαν σε μια γέφυρα που τις δρασκέλιζε, πολύ μικρότερη από τη γέφυρα στον ποταμό Τίρπο. Κατεβαίνοντας από την άλλη μεριά της, ο Ανδρέας είπε στη Διονυσία ότι η περιοχή όπου τώρα βρίσκονταν ονομαζόταν Ακροπόταμος. Δεν ήταν μεγάλη· απλωνόταν ανάμεσα στους δύο ποταμούς και στις σιδηροδρομικές γραμμές.

Και τώρα πλησίασαν έναν άλλο ποταμό και μια γέφυρα που περνούσε από πάνω του.

«Ο Νάνθρης;» ρώτησε η Διονυσία.

«Ναι, αυτός είναι ο Νάνθρης. Κατεβαίνει από τα Ρινέα Όρη και πάει προς τον Κόλπο της Τριάνης.» Ο Ανδρέας οδήγησε το δίκυκλό του πάνω στη γέφυρα, τη διέσχισε, και συνέχισε πάλι μέσα σε δρόμους, ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες και χαμηλότερα οικοδομήματα.

«Πού είμαστε τώρα; Είναι μακριά ακόμα το σπίτι σου;»

«Όχι· εδώ είναι. Αυτή η συνοικία λέγεται Ανεμωδή. Σημαίνει 'το τραγούδι των ανέμων'. Και δεν είναι τυχαίο. Τη χτυπάνε πολλοί αέρηδες που έρχονται από τα Ρινέα Όρη. Αλλά μην ανησυχείς· το σπίτι μου είναι σε κεντρικό σημείο, και δεν χτυπιέται τόσο όσο άλλα.»

«Θα περίμενε κανείς ο Ναός του Ζέφυρου να ήταν εδώ...»

«Παλιά, πριν από πολλά χρόνια – και μιλάμε για καμιά πεντακοσαριά, τώρα, αν αληθεύει – λέγεται πως, όντως, εδώ ήταν. Μετά, όμως, έφτιαξαν τον Αερολιμένα στα Ανεμίσματα, και ήθελαν την εύνοια του Ζέφυρου για τα αεροσκάφη, οπότε ο Ναός του μεταφέρθηκε εκεί. Ή, τουλάχιστον, έτσι λένε.»

«Η Ανθρώπινη Προστασία πού είναι;»

«Στ'ανατολικά μας, στις Αιχμές, όχι και τόσο μακριά από το σπίτι μου. Κάνα χιλιόμετρο απόσταση, βασικά. Λίγο περισσότερο.»

Και με την κουβέντα είχαν ήδη φτάσει στο σπίτι του. Βρίσκονταν μπροστά σε μια αρκετά ψηλή πολυκατοικία με όμορφα μπαλκόνια. Τα πέτρινα κάγκελά τους ήταν λαξεμένα σαν τετράποδα, μαλλιαρά όντα που φυσούσαν φουσκώνοντας τα μάγουλα.

«Εδώ μένεις;» είπε η Διονυσία, βλέποντας πως ο Ανδρέας έκοβε ταχύτητα.

«Ναι.»

«Ωραία μπαλκόνια.» Κοίταζε επάνω.

Ο Ανδρέας γέλασε. «Σ'αρέσουν; Η αρχιτέκτονας είναι φίλη μας.»

Η Διονυσία υπέθεσε ότι αυτό το «μας» αναφερόταν σ'εκείνον και τον αδελφό του, τον Πέτρο. «Τι αναπαριστούν; Τους κακούς ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου;»

«Τους θυελλοδαίμονες.»

«Έχουν καμιά διαφορά μεταξύ τους;»

«Έτσι λένε αυτοί που το γνωρίζουν το θέμα.» Ο Ανδρέας δεν πλησίασε, με το δίκυκλό του, την είσοδο της πιλοτής της πολυκατοικίας· πήγε στο πλάι της όπου ήταν φτιαγμένη μια ράμπα από πέτρα και μέταλλο η οποία τυλιγόταν ανοδικά γύρω από την πολυκατοικία σαν γιγάντιο φίδι, αλλά ήταν έτσι οικοδομημένη που έμοιαζε να γίνεται ένα με την υπόλοιπη αρχιτεκτονική – δεν ήταν σαν παραφωνία επάνω στο χτίριο. Ο Ανδρέας έβαλε το όχημά του στη ράμπα και συνέχισε να

οδηγεί, ανεβαίνοντας. Η ράμπα περνούσε κάτω και πάνω από μπαλκόνια και δίπλα από πόρτες που η Διονυσία ήταν σίγουρη πως πρέπει να ήταν πόρτες μικρών γκαράζ. Είδε δύο τέτοιες προτού φτάσουν στην τρίτη, κοντά στην κορυφή της πολυκατοικίας. Εκεί ο Ανδρέας σταμάτησε τους τροχούς του. Άπλωσε το χέρι του και ξεκλειδωσε ένα κουτάκι στο πλάι της μεταλλικής πόρτας, το οποίο άνοιξε σαν θυρίδα. Μέσα του ήταν μια μικρή κονσόλα με λίγα πλήκτρα. Ο Ανδρέας πάτησε έναν συνδυασμό αυτών, ανοίγοντας έτσι, αυτόματα, την πόρτα. Έκλεισε πάλι τη θυρίδα και οδήγησε το δίκυκλό του στο εσωτερικό του γκαράζ, όπου ήταν σταθμευμένα άλλα δύο δίκυκλα, και δεν υπήρχε χώρος για περισσότερα πέρα από το δικό του. Ούτε, φυσικά, θα μπορούσε ποτέ να ανεβεί κανένα μεγαλύτερο όχημα εδώ· θα ήταν αδύνατον να κυλήσει πάνω στη ράμπα, κατά πρώτον.

«Κατέβα,» είπε ο Ανδρέας, και η Διονυσία κατέβηκε μαζί με τον σκύλο της.

Ο Ανδρέας στάθμευσε το δίκυκλό του πλάι στ'άλλα δύο και κατέβηκε κι εκείνος από τη σέλα. Από την πίσω μεριά του οχήματος έλυσε τον σάκο του και τον σάκο της Διονυσίας, παίρνοντάς τους και τους δύο στην πλάτη.

«Όλ' αυτά τα δίκυκλα δικά σου είναι;» τον ρώτησε η Διονυσία, με τη βαλίτσα της στο δεξί χέρι και χαϊδεύοντας το τριχωτό κεφάλι του Φωνακλά με το αριστερό (ο οποίος έμοιαζε ανακουφισμένος που είχαν επιτέλους κατεβεί από το όχημα).

«Το ένα είναι του αδελφού μου. Το άλλο... το μοιραζόμαστε.»

«Είναι εδώ, δηλαδή, ο Πέτρος τώρα; Μένετε μαζί;»

Ο Ανδρέας έκλεισε την εξωτερική, μεταλλική πόρτα του γκαράζ και βάδισε προς μια εσωτερική, ξύλινη. «Ναι, όμως δεν είμαστε συνωστισμένοι. Και δε θα είμαστε συνωστισμένοι ούτε μ'εσένα εδώ. Είναι μεζονέτα.»

«Α...»

Ο Ανδρέας άνοιξε την πόρτα και μπήκαν στο σπίτι του, το οποίο ήταν πολύ όμορφα διακοσμημένο, διαπίστωσε η Διονυσία κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια τριγύρω καθώς ο εραστής της άφηνε τους σάκους πάνω σ'έναν καναπέ και την ξεναγούσε στα δωμάτια. Πίνακες κρέμονταν, και ορισμένοι από αυτούς απεικόνιζαν αναμφίβολα

εξωδιαστασιακά τοπία ή πλάσματα· αγάλματα στέκονταν στις γωνίες, και όχι μόνο στις γωνίες, παριστάνοντας θεότητες (την Έχιδνα, τον Αστερίωνα, τον Ζέφυρο, ακόμα και τον Λοκράθο!) και διάφορα όντα (εξωδιαστασιακά;)· ταπετσαρίες σκέπαζαν τους τοίχους, πολύ όμορφα υφασμένες, και μερικές σίγουρα ήταν από τους φημισμένους αργαλειούς της Ιχθυδάτιας· το πολύφωτο στο ταβάνι του σαλονιού ήταν περίτεχνα φτιαγμένο και λαξεμένο (και πανάκριβο, μάλλον)· τα πατώματα ήταν στρωμένα με χαλιά, που ορισμένα πρέπει επίσης να ήταν υφασμένα από τους αργαλειούς της Ιχθυδάτιας, έχοντας επάνω τους πολύπλοκα, αριστοτεχνικά σχέδια· τα έπιπλα σκεπάζονταν με κεντητά τραπεζομάντηλα και ριχτάρια, και ήταν όλα λαξευτά και από προφανώς καλά ξύλα· τα διάφορα σκεύη που είδε η Διονυσία – κρυστάλλινα ποτήρια, αργυρά κηροπήγια, πήλινα τασάκια, μπρούτζινα βάζα – ήταν παρόμοιας ποιότητας...

«Ολόκληρο θησαυρό κουρσάρου έχεις εδώ μέσα!» είπε. «Δεν μου το είχες πει...» Στέκονταν τώρα στο υπνοδωμάτιο του Ανδρέα, όπου υπήρχε ένα όμορφο, λαξευτό κρεβάτι με κουρτίνες.

Ο Ανδρέας χαμογέλασε. «Τι να σου πω;»

«Ότι είσαι πλούσιος!» Η Διονυσία άφησε τη βαλίτσα της πλάι στο κομοδίνο.

Ο Ανδρέας έπιασε το σαγόνι της με το ένα χέρι και τη φίλησε. Η Διονυσία βούλιαξε μες στην αγκαλιά του. «Δεν είμαι πλούσιος. Αυτά είναι πράγματα που έχω μαζέψει αποδώ κι αποκεί.»

Η Διονυσία γέλασε. «Αποδώ κι αποκεί;» Τον φίλησε ξανά, με τα μάτια κλειστά. «Είναι θησαυρός κουρσάρου!» επέμεινε.

«Οι κουρσάροι δεν πληρώνουν για τους θησαυρούς τους,» είπε ο Ανδρέας. «Τους παίρνουν.» Και την παρέσυρε στο μεγάλο κρεβάτι, ξαπλώνοντάς την ανάσκελα, πέφτοντας επάνω της, ενώ τα χέρια του γλιστρούσαν μες στα ρούχα της.

Η Διονυσία αρπάχτηκε από τα μαλλιά του, και τα χείλη της συνάντησαν πάλι τα χείλη του...

Ο Οφιομαχητής είχε, ως τότε, περάσει μέσα από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό Κυκλόπολης, είχε βγει βόρεια των σιδηροδρομικών γραμμών του Κέντρου, και είχε βαδίσει μέχρι μια γέφυρα του ποταμού Νάνθρη – τη Γέφυρα των Βατράχων – όχι αυτήν που είχαν πρόσφατα διασχίσει

η Διονυσία και ο Ανδρέας, η οποία ονομαζόταν Γέφυρα των Ανέμων (ή Ανεμογέφυρα).

Ο Γεώργιος ανέβηκε στη μεριά της Γέφυρας των Βατράχων που ήταν για τους πεζούς και περπάτησε επάνω της, κατεβαίνοντας τελικά στις αντικρινές όχθες του Νάνθρη, όπου, σύμφωνα με τον χάρτη του, ήταν οι Αιχμές. Και κάπου εδώ είναι και η Ανθρώπινη Προστασία... σκέφτηκε. Περπάτησε στους δρόμους των Αιχμών κοιτάζοντας τριγύρω. Παρατήρησε αμέσως ότι ήταν εργατική περιοχή. Αποθήκες κοντά στον ποταμό· κουβαλητές που μετέφεραν πράγματα· καμινάδες εργοστασίων πίσω από άλλα οικοδομήματα· κάρα ή μηχανοκίνητα φορτηγά περνούσαν γεμάτα πράγματα που ήταν ή πρώτες ύλες ή ενεργειακές φιάλες ή εργαλεία ή μυστηριώδη κιβώτια και βαρέλια.

Ο Οφιομαχητής άνοιξε τον χάρτη του ξανά. Έψαξε για την Ανθρώπινη Προστασία. Δεν τη βρήκε. Μάλλον αυτός ο χάρτης δεν ήταν και τόσο ενημερωμένος, τελικά. Ελπίζω να μη μ'έκλειψε εκείνος ο κωλοπεριπτεράς. Απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου.

Και πλησίασε ένα άλλο περίπτερο που είδε εδώ, σε μια γωνία, καθώς βάδιζε προς τα βόρεια ξεμακραίνοντας από τις αποβάθρες του ποταμού.

Μέσα από το παράθυρο του περιπτερού αντίκρισε το πρόσωπο μιας λευκόδερμης γυναίκας. «Καλημέρα,» τη χαιρέτησε. «Ξέρετε, μήπως, προς τα πού είναι η Ανθρώπινη Προστασία – μια κλινική;»

Η γυναίκα τον κοίταξε παρατηρητικά· την είχε ξαφνιάσει η κατάμαυρη όψη του: δεν έβλεπες κάθε μέρα ανθρώπους με κατάμαυρο δέρμα στην Κυκλόπολη. «Το καινούργιο νοσοκομείο λέτε, ε;»

«Ναι.»

«Όλο ευθεία θα πάτε – προς τα εκεί»· του έδειξε, και συνέχισε να του δίνει κατευθύνσεις. «Καταλάβετε;»

«Το ελπίζω. Ευχαριστώ.»

Ακολούθησε τις οδηγίες της περιπτερούς και – έχοντας βαδίσει λιγότερο από ένα χιλιόμετρο, νόμιζε – έφτασε μπροστά σ'ένα ψηλό και πλατύ οικοδόμημα που πάνω από την είσοδό του έγραφε ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ κάτω από ένα απλό, λευκό σύμβολο το οποίο απεικόνιζε ένα χέρι που κυρτώνοντας την παλάμη σκέπαζε έναν άνθρωπο. Η

κλινική δεν διέθετε περίβολο όπως η Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, αλλά στην πλαϊνή μεριά είχε μια πόρτα που καταφανώς οδηγούσε σε χώρο στάθμευσης οχημάτων, και τώρα, μάλιστα, κατέβαινε εκεί ένα τετράκυκλο νοσοκομειακό που έγραφε στα πλάγια του ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ και είχε και σε διάφορα σημεία επάνω του εκείνο το απλό, λευκό σύμβολο με τον άνθρωπο που ένα χέρι τον προστατεύει.

Αυτή ήταν η κλινική του Ανδρέα Νιλκόδιου. Τα κρύσταλλα και τα μέταλλά της στραφτάλιζαν στους πρωινούς ήλιους, και οι γκρίζες πέτρες της φάνταζαν πολύ καθαρές. Τα πάντα ήταν καινούργια και όμορφα. Αλλά ο Γεώργιος θυμήθηκε εκείνο που του είχε πει ο Βικέντιος, ο βοτανολόγος στο Κέντρο, για την Ανθρώπινη Προστασία:

...μερικοί λένε πως είναι καλή· απρόσμενα καλή, ίσως. Έχει εξοπλισμό τελευταίας τεχνολογίας, που δεν τον βλέπεις ούτε στη Μεγάλη Κλινική. Άλλοι πάλι λένε ότι δεν είναι να τους εμπιστευέσαι και τόσο στην Ανθρώπινη Προστασία, ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει με δαύτους...

Μπορεί, αναρωτήθηκε ο Οφιομαχητής, αυτό το «ύποπτο» που συμβαίνει εδώ να έχει σχέση με την επίθεση που δέχτηκε στη Μεγάπολη από τον Νιλκόδιο; Το θεωρούσε απίθανο. Πολύ απίθανο. Ο Ανδρέας, μάλλον, κάποιον άλλο λόγο είχε για να του επιτεθεί. Αλλά τι λόγος θα μπορούσε να ήταν αυτός;

Τέλος πάντων. Για την ώρα, δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει εδώ. Και ήθελε να δει ακόμα μια κλινική σήμερα, απλά και μόνο από περιέργεια: τον Απέθαντο. Έβγαλε τον χάρτη του, τον ξεδίπλωσε, και κοίταξε πού ήταν το Κακό Πάτημα. Στην άλλη άκρη της πόλης, σε σχέση με την περιοχή όπου τώρα βρισκόταν ο Γεώργιος. Αλλά, ευτυχώς, η Κυκλόπολη δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλη όσο η Μεγάπολη, οπότε δεν μπορεί ν'αργούσε και πολύ να φτάσει εκεί, ακόμα και βαδίζοντας. Διότι δεν σκόπευε ν'ανεβεί σε όχημα· δεν είχε οχτάρια για πέταμα.

Επάνω στον χάρτη έψαξε, επίσης, για τον Απέθαντο, και τον βρήκε. Ήταν παλιό νοσοκομείο και το είχαν σημειωμένο, παρότι, όπως είχε πει ο Βικέντιος, ήταν νεκροκλινική.

Πάμε, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, και ξεκίνησε. Αλλά δεν βάδισε προς τα εκεί απ'όπου είχε έρθει. Αφού περιπλανιόταν στην Κυκλόπολη για να τη γνωρίσει, δεν είχε νόημα να περνά από τα ίδια και τα ίδια μέρη. Κατευθύνθηκε δυτικά, σε μια συνοικία που ο χάρτης του ονόμαζε

Ανεμωδή – και μάλλον ο τόνος δεν ήταν σε λάθος σημείο, έτσι; Ήταν Ανεμ-ωδή, όχι Ανεμώδη. Δεν μπορεί να ήταν Ανεμώδη.

Ο Γεώργιος περπάτησε μέσα σ' αυτή τη συνοικία και του φάνηκε ότι περιλάμβανε κατοικίες κυρίως, αν και προς τα νότια, προς τον ποταμό Νάνθη, είχε περισσότερα καταστήματα καθώς και κάποιες αποθήκες κοντά στις αποβάθρες. Συνεχώς άνεμοι σφύριζαν στους δρόμους της.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε τη γέφυρα που πρέπει, σύμφωνα με τον χάρτη του, να ήταν η Γέφυρα των Ανέμων και την πέρασε για να βρεθεί στον Ακροπόταμο (κάνοντας, χωρίς να το ξέρει, την αντίστροφη διαδρομή από αυτήν που είχαν κάνει, πριν από κάποια ώρα, η Διονυσία κι ο Ανδρέας Νιλκόδιος). Το μέρος εδώ τού φαινόταν... σκιερό. Από τα μέρη όπου ύποπτες δραστηριότητες θα περίμενες να συμβαίνουν. Ήταν γεμάτο αποθήκες, εργαστήρια, μηχανουργεία – αλλά όχι μεγάλα εργοστάσια. Κάποιες συμμορίες περιφέρονταν στους δρόμους: καμία, όμως, δεν τον ενόχλησε. Πολλές γάτες και πολλά αδέσποτα σκυλιά κυκλοφορούσαν επίσης.

Διέσχισε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές του Μεγάλου Σιδηρόδρομου Κεντρυδάτιας (την ίδια γέφυρα, πάλι, που είχαν διασχίσει η Διονυσία κι ο Ανδρέας αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση) και βρέθηκε στη συνοικία που ο χάρτης του μαρτυρούσε πως λεγόταν «τα Ανεμίσματα». Εδώ ήταν κι ο Αερολιμένας Κυκλόπολης, καθώς κι ένας Ναός του Ζέφυρου κοντά του. Ο Γεώργιος δεν κατευθύνθηκε προς τα εκεί· πήγε νοτιοανατολικά. Και αναρωτήθηκε αν υπήρχε Ναός της Έχιδνας σ' ετούτη την πόλη. Δεν είχε δει κανέναν σημειωμένο στον χάρτη του. Ήταν δυνατόν η Μεγάλη Κυρά να μην είχε καθόλου ιερωμένους στην περιοχή; Μάλλον απίθανο. Μάλλον, ο Ναός της ήταν κάπου έξω από την πόλη. Συνήθως, οι ναοί της βρίσκονταν σε ακτές. Εδώ, όμως, δεν υπήρχαν ακτές· η Κυκλόπολη δεν ήταν κοντά στη θάλασσα. Εδώ υπήρχαν μόνο όχθες ποταμών. Επομένως, εκεί πρέπει να ήταν ο Ναός της. Εξάλλου, κι ο Υψηλός Ναός της Κεντρυδάτιας (τον οποίο ο Οφιομαχητής δεν είχε ακόμα επισκεφτεί) πλάι σε ποταμό βρισκόταν: στις όχθες του Έλνου, βόρεια της Μεγάπολης.

Ο Βικέντιος ίσως να ξέρει, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Για να έχει τον Φαρμακοδότη Όφι πίσω από το γραφείο του, πιθανώς να ήταν πιστός της Μεγάλης Κυράς – οφιοφοβούμενος άνθρωπος, που έλεγαν.

Ο Οφιομαχητής διέσχισε τα Ανεμίσματα και ήταν μεσημέρι πλέον όταν έφτασε στο Κακό Πάτημα. Το καταλάβαινες αμέσως ότι βρισκόσουν σε άλλη συνοικία, γιατί κι εδώ έμοιαζε να υπάρχει κάτι το σκιερό, όπως και στον Ακροπόταμο, αν και ο Γεώργιος δεν είδε τόσα μηχανουργεία, εργαστήρια, και αποθήκες όσα εκεί. Το μέρος, όμως, είχε χαμηλότερα οικοδομήματα απ'ό,τι αλλού στην Κυκλόπολη και οι δρόμοι του ήταν λιγότερο καθαροί. Τα καταστήματα θύμιζαν τρύπες ή αποθήκες. Συμμορίες γυροβολούσαν. Ζητιάνοι που έμοιαζαν ύποπτοι κάθονταν στις γωνίες. Πορνεία ήταν ανοιχτά, σε μέρη προφανή – και ήταν, καταφανώς, κατώτερης ποιότητας. Αρκετοί άνθρωποι στους δρόμους είχαν όπλα κρεμασμένα επάνω τους, πράγμα που δεν το έβλεπες αλλού στην Κυκλόπολη· αλλά ο Οφιομαχητής δεν ήταν σίγουρος αν απαγορευόταν η οπλοφορία εδώ, όπως στη Μεγάπολη.

Πέρασε από τη γέφυρα του Τίρπου που ονομαζόταν – αναμενόμενα – «η Κακιά Γέφυρα» και βρέθηκε στην ανατολική, και μεγαλύτερη, μεριά του Κακού Πατήματος. Εδώ βρισκόταν και ο Απέθαντος, στα κεντρικά αυτής της περιοχής, και ο Οφιομαχητής δεν άργησε να τον πλησιάσει. Ήταν μια κλινική που είχε περίβολο, αλλά πολύ μικρό. Μια αυλή, ουσιαστικά. Μετά βίας χωρούσε τετράκυκλο όχημα, και τώρα ήταν σταματημένο εκεί ένα νοσοκομειακό του Απέθαντου. Τουλάχιστον, ο Γεώργιος υπέθετε ότι πρέπει να ήταν νοσοκομειακό. Κανονικό φορηγάκι θύμιζε, αλλά είχε επάνω του ζωγραφισμένο ένα λευκό κρανίο πίσω από δυο κόκκινες γραμμές που σχημάτιζαν Χ μοιάζοντας να το διαγράφουν. Το ίδιο σύμβολο υπήρχε και πάνω από την είσοδο της κλινικής, καθώς και μεγάλα γράμματα που έγραφαν Ο ΑΠΕΘΑΝΤΟ. Το Σ ήταν κρυμμένο πίσω από κουτσουλίες πουλιών τις οποίες κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να καθαρίσει.

Το οικοδόμημα ήταν, γενικά, βρώμικο και απεριποίητο. Τα τζάμια θολά ή σπασμένα, τα κάγκελα του περιβόλου σκουριασμένα, οι τοίχοι ξεφλουδισμένοι· σωλήνες ξεπρόβαλλαν αποδώ κι αποκεί σαν παραφουσκωμένες φλέβες γέρου, καλώδια κρέμονταν σαν τρίχες, πουλιά είχαν τις φωλιές τους σε διάφορα σημεία, γάτες πηδούσαν στα δώματα και τα περβάζια. Πίσω από το θολό παράθυρο του φυλακίου της πύλης του περιβόλου ο Γεώργιος παρατήρησε σκιές να κινούνται ρυθμικά και δεν άργησε να καταλάβει ότι ο φρουρός εκεί μέσα πηδούσαν

με κάποιο άλλο άτομο – γυναίκα πιθανώς, υποθέτοντας πάντα ότι ο φρουρός ήταν άντρας και όχι ομοφυλόφιλος. Έξω από την πύλη του περιβόλου δυο ζητιάνοι καθόταν οκλαδόν με κύπελλα μπροστά τους για να μαζεύουν κέρματα· ο ένας έμοιαζε μισοπεθαμένος. Παραδίπλα μια παχουλή γυναίκα στεκόταν, ντυμένη με άμφια της θρησκείας του Αστερίωνα, πουλώντας φυλαχτάρια του που κρατούσαν μακριά, υποτίθεται, τις ασθένειες. Μια κοπέλα κι ένας νεαρός προσπαθούσαν τώρα να μεταφέρουν μια γριά προς την πύλη. Η γριά δεν μπορούσε να βαδίζει και, ουσιαστικά, τη σήκωναν. Η ιέρεια (;) του Αστερίωνα τούς πλησίασε για να τους πουλήσει φυλαχτάρια, και ο νεαρός τής έβαλε τις φωνές.

Ο Οφιομαχητής είχε αρχίσει να πεινάει, κι εκεί κοντά ήταν μια ταβέρνα που έμοιαζε της κακής ώρας. Ευτυχώς που έχω ανοσία στα δηλητήρια, σκέφτηκε βαδίζοντας προς τη μεριά της. Και οι τιμές δεν μπορεί να είναι κι αλμυρές εδώ. Πέρασε την είσοδο ενώ τα ρουθούνια του είχαν ήδη γεμίσει από τις οσμές του μεσημεριανού φαγητού. Δεν είχε πολύ κόσμο το κατάστημα, μα ούτε και λίγος ήταν. Βρήκε ένα άδειο τραπέζι και κάθισε, διώχνοντας τις μύγες με τον ερχομό του. Επάνω στο πλαστικό σκέπασμα του τραπεζομάντηλου υπήρχαν σκόρπια ψίχουλα.

Μια κοπέλα τον πλησίασε. «Τι θα πάρετε;» ρώτησε, χαμογελώντας, αν και τον κοίταζε με φανερή επιφύλαξη λόγω της εξωδιαστασιακής εμφάνισής του.

«Τι έχετε;»

Η κοπέλα τού είπε το μενού. Ο Γεώργιος παράγγειλε ψητό τοξότη (ένα ψάρι των ποταμών της Υπερυδάτιας που η μεγάλη ουρά του θύμιζε τόξο), πράσινη σαλάτα, και απόκρασο. Δεν του άρεσε το απόκρασο – ήταν χάλια – αλλά τώρα ήταν σχεδόν απλόκαμος και μετρούσε το κάθε πλοκάμι του με προσοχή.

Η κοπέλα μάζεψε τα ψίχουλα από το τραπέζι, το έτριψε μ'ένα βρεγμένο πανί για να το καθαρίσει, και δεν άργησε να φέρει στον Οφιομαχητή έναν δίσκο με το γεύμα που είχε παραγγείλει. Ο Γεώργιος άρχισε να τρώει, νιώθοντας την Ευθαλία και τον Δαμιανό να σαλεύουν ανήσυχα επάνω στους πήχεις του σαν κάτι να μην τους άρεσε εδώ πέρα.

Και πιθανώς να είχαν δίκιο. Οι πελάτες δεν έμοιαζαν κι από τους καλύτερους ανθρώπους. Σαν αυτούς που μπορεί να συναντούσες στη Σκιάπολη, ίσως, αν και μάλλον διαφορετικού είδους. Ορισμένοι, παρατήρησε ο Οφιομαχητής, τον παρατηρούσαν. Μπορεί να είχαν προσέξει τα φίδια που ήταν τυλιγμένα στα χέρια του σαν περικάρπια, γιατί την όψη του μάλλον δεν θα την είχαν δει: εξακολουθούσε να φορά την κουκούλα της κάπας του.

Ο ψητός τοξότης δεν ήταν τόσο άσχημος όσο περίμενε. Τρωγόταν. Και η σαλάτα δεν θα τον δηλητηρίαζε, νόμιζε, ακόμα κι αν μπορούσε να δηλητηριαστεί. Το απόκρασο ήταν απόκρασο· έδιωχνε τη δίψα, όμως.

Στ'αφτιά του Γεώργιου έφταναν σκόρπιες κουβέντες των πελατών:

«...και τι μου έφερε; Κάτι σίδερα σκουριασμένα, έτοιμα να διαλυθούν...»

«...της είπα πήγαινε μόνη άμα θες. Δεν ήμουν υποχρεωμένη να πηγαίνω όπου...»

«...ξεβράστηκε νεκρός εδώ, πλάι στις προβλήτες, κοντά στην Κακογέφυρα. Τον...»

«...μα δεν είν' αυτά λεφτά!...»

«...απ'τα Κακοτόπια είχαν έρθει κι αυτοί αλλά κάνανε τους ντόπιους...»

«...την αφήσανε και πέθανε δω, μέσα σ'αυτό το μπουρδέλο. Γιατρός δεν υπάρχει...» – ένας άντρας που έδειχνε προς τον Απέθαντο από ένα παράθυρο της ταβέρνας.

Ο Γεώργιος είχε επίσης ένα παράθυρο κοντά του και κοίταζε κι αυτός τη νεκροκλινική όταν δεν κοίταζε τους πελάτες με τις άκριες των ματιών του. Έχοντας μόλις τελειώσει το φαγητό του, έβγαλε τσιγάρο και το άναψε.

Ένας άντρας είχε βγει, πιο πριν, από το φυλάκιο κοντά στην πύλη του περιβόλου του Απέθαντου – ένας ψηλόλιγνος, γαλανόδερμος τύπος – και μια γυναίκα είχε επίσης ξεπροβάλει από εκεί, όμως για μια στιγμή μόνο. Ήταν ντυμένη σαν φρουρός αλλά με όχι και τόσο καλό εξοπλισμό. Φορούσε ένα πέτσινο, ενισχυμένο γιλέκο, για προστασία, κι αυτό ήταν τώρα ξεκούμπωτο· μάλλον δεν είχε προλάβει ακόμα να το κουμπώσει ύστερα από την πρόσφατη συνάντηση με τον εραστή

της. Εκείνη τη στιγμή έδενε τη ζώνη της, από την οποία κρέμονταν ένα θηκαρωμένο κοντόσπαθο κι ένα πιστόλι. Ήταν μετρίου αναστήματος, λευκόδερμη, μαυρομάλλα, με τα μαλλιά της να πέφτουν λυτά κι ανακατεμένα στους ώμους της προτού, αφού δέσει τη ζώνη της, τα δέσει κι αυτά σφιχτά πίσω απ'το κεφάλι της και ξαναμπεί στο φυλάκιο.

Τώρα, ένα κάρο που το τραβούσε άλογο ήρθε μπροστά στην πύλη του Απέθαντου και τρεις άντρες κατέβηκαν στηρίζοντας ανάμεσά τους έναν άλλο που έμοιαζε άρρωστος ή, μάλλον, τραυματισμένος – ο Οφιομαχητής μπορούσε να δει αίμα πάνω στα ρούχα του. Αλλά αυτό που συνέβη μετά αποκλείεται να οφειλόταν στο τραύμα του. Ο άντρας έπεσε στο βρώμικο πλακόστρωτο, μερικά βήματα πέρα από την πύλη, κάνοντας σπασμούς, κραυγάζοντας.

Η παχουλιά ιέρεια (;) του Αστερίωνα απομακρύνθηκε. Το ίδιο κι οι δυο ζητιάνοι· σύρθηκαν παραπέρα, φοβισμένοι.

Ο Οφιομαχητής συνοφρυώθηκε.

Οι τρεις άντρες προσπαθούσαν να σηκώσουν τον φίλο τους από κάτω, αλλά εκείνος χτυπιόταν σαν τρελός και τους έσπρωχνε, ουρλιάζοντας.

Η φρουρός βγήκε απ'το φυλάκιο, φωνάζοντας: «Εε! Τι 'ν' αυτός, ρε; Τι κάνει? εκεί;» Τώρα το γιλέκο της ήταν κουμπωμένο. Η φωνή της έφτανε ως την ταβέρνα. Ο ένας απ'τους άντρες κάτι τής απάντησε, αλλά η δική του φωνή δεν έφτανε ως την ταβέρνα.

Η φρουρός μπήκε πάλι στο φυλάκιο για κάποιο λόγο. Για να καλέσει βοήθεια, ίσως; Κανένας γιατρός ή νοσοκόμος δεν φαινόταν εκεί κοντά.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε απ'το τραπέζι του, βγήκε απ'την ταβέρνα, και πλησίασε τους τρεις που πάλευαν με τον μανιασμένο φίλο τους ο οποίος τους κλοτσούσε και τους έσπρωχνε. Η κλοτσία του βρήκε, εκείνη τη στιγμή, έναν στα παπάρια, κι αυτός διπλώθηκε βογκώντας.

Ο Οφιομαχητής άρπαξε ξαφνικά τον παράφρονα και τον κόλλησε μπρούμυτα στο πλακόστρωτο σαν να ήταν έντομο. Δεν μπορούσε να του ξεφύγει παρότι ο Γεώργιος χρησιμοποιούσε μόνο το ένα του χέρι ενώ ήταν γονατισμένος πλάι του. «Τι έχει;» ρώτησε τους υπόλοιπους. «Τι του συνέβη;»

«Το τραύμα του μολύνθηκε.» «Μας έριξαν βέλη καθώς ανεβαίναμε τον Τίρπο, και χτυπήθηκε.»

Αποκλείεται, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, και γύρισε ανάσκελα τον μα-
νιασμένο άντρα, απότομα. Τον κράτησε κάτω, με την πλάτη κολλη-
μένη στο πλακόστρωτο, κι έπιασε το σαγόνι του με το άλλο χέρι, στα-
θερά. Τα δόντια του άντρα ήταν σφιγμένα, σαν να είχαν κολλήσει ανα-
μεταξύ τους, και όχι λόγω της λαβής του Γεώργιου. Τα φρύδια του ήταν
αφύσικα υψωμένα, τα ρουθούνια του αφύσικα διεσταλμένα, και το
λευκό των ματιών του, αν παρατηρούσες, είχε πάρει μια ελαφρώς πρα-
σινωπή απόχρωση. Τα βλέφαρά του, επίσης, ήταν ορθάνοιχτα σαν του
Οφιομαχητή.

Ο Γεώργιος είπε στους άλλους: «Δε φταίει το τραύμα γι' αυτό που του
συμβαίνει. Ο φίλος σας είναι δηλητηριασμένος από το Μένος της Κυ-
ράς.»

3

Απόγευμα. Κοντά στις ανατολικές ακτές της Μικρυδάτιας. Κοντά στους Υγροτόπους – βαλτοτόπια που ποτέ δεν έχει τύχει να επισκεφτώ. Οδηγώ το πλοίο μας προς Ηλβάρη. Η Ερασμία, το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, στέκεται πλάι μου μέσα στη γέφυρα του Αεικίνητου Χελιού.

«Αυτή είναι η Σιρκόβη;» με ρωτά.

Καλά, δεν κοιτάζει τον χάρτη στην οθόνη του συστήματος πλοήγησης; «Όχι,» της λέω· «αυτή είναι η Ηλβάρη.»

«Το μέρος όπου άραξε εκείνο το πλοίο από Σεργήλη;»

«Ναι.»

«Νόμιζα ότι δεν θα ερχόμασταν εδώ, Γεώργιε...»

«Κι εγώ. Αλλά αφού έτυχε να βρεθούμε κοντά...» Βλέπω το πλήρωμα να βρίσκεται σε κίνηση στην κουβέρτα· έχουν καταλάβει πως μας πηγαίνω για ν'αράξουμε.

Θυμάμαι ότι η Λουκία μού ζήτησε να την ξυπνήσω· και, μάλλον, ακόμα θα κοιμάται για να μην είναι εδώ. Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου μέσα από την κάπα μου και την καλώ.

«...Ναι,» ακούω την αγουροξυπνημένη, βραχνή φωνή της από το μεγάφωνο.

«Εγώ είμαι. Φτάσαμε.»

Καθαρίζει τον λαιμό της. «Εντάξει.» Τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός ανέβαινε στη γέφυρα μαζί με το «τέκνο» του, τον Φαφλατά που κάθεται στον ώμο του. «Δεν είμαστε στη Σιρκόβη, Γεώργιε. Αυτή είναι η–»

«–Ηλβάρη. Το ξέρω.»

«Θ'αράξουμε;»

«Ναι. Αφού βρεθήκαμε κοντά, δε βλάπτει να μιλήσω με τον Καπετάνιο του Σεργήλιου πλοίου που κούρσεψαν οι Καπνοί. Αν είναι ακόμα στο λιμάνι.»

Αλλά δεν είναι. Αυτός και το καράβι του έχουν εκπλεύσει από την Ηλβάρη εδώ και μερικές μέρες, όπως μαθαίνω όταν αγκυροβολούμε στο Υγρολίμανο – το λιμάνι της πόλης που βρίσκεται βόρεια του ποταμού Κέλβου, πλάι στους Υγροτόπους. Το Σεργήλιο σκάφος έμεινε μέχρι να κάνει κάποιες επισκευές και να μπορέσει να προμηθευτεί ενέργεια και μηχανές. Ύστερα κατευθύνθηκε προς τη διαστασιακή δίοδο που εμφανίζεται πάντα βόρεια της Μικρυδάτιας και οδηγεί στη Σεργήλη.

Μου τα λένε αυτά οι λιμενοφύλακες του μέρους καθώς μιλάω μαζί τους λίγο πιο πέρα από τις αποβάθρες, με τη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον Καταραμένο Αργύριο να στέκονται γύρω μου.

Ο αρχηγός της ομάδας των λιμενοφυλάκων με έχει ήδη ρωτήσει γιατί ενδιαφέρομαι για το Σεργήλιο πλοίο, και του είπα ότι ψάχνω για τους Τρομερούς Καπνούς. Οποιαδήποτε πληροφορία γι'αυτούς μ'ενδιαφέρει, εξήγησα. Και έγινε αμέσως φιλικός μαζί μου· μάλλον, κι εκείνον τον απασχολεί το θέμα των Καπνών. Είναι ένας άντρας μετρίου αναστήματος, γεροδεμένος, μαυρομάλλης, με πυκνό μουστάκι και πιεστικό βλέμμα.

«Ζητάνε φόρο κι από την πόλη σας οι Καπνοί;» τον ρωτάω τώρα.

«Τόχεις ακούσει, ε; Ναι, ζητάνε να τους δίνουμε ό,τι θέλουν άμα έρχονται εδώ, αλλιώς λένε πως θα μας χτυπήσουν. Και ζητάνε το ίδιο κι από τα πλοία μας άμα τα συναντήσουν μεσοπέλαγα. Ο Κουμανταδόρος της Ηλβάρης, όμως, δεν έχει δώσει ακόμα διαταγές για το τι θα γίνει.

»Εσύ ποιος είσαι, του λόγου σου; Μοιάζεις για εξωδιαστασιακός, μα την Έχιδνα.»

«Δεν είμαι εξωδιαστασιακός,» του απαντώ. «Γεώργιο με λένε.»

«Και για ποιου λογαριασμό ψάχνεις τους Καπνούς;»

«Για δικό μου λογαριασμό. Άνθρωποι που ξέρω έχουν χτυπηθεί απ'αυτούς. Κι εγώ ο ίδιος έχει τύχει να χτυπηθώ.»

«Ήσουν πάνω σε πλοίο;»

«Ναι.»

«Και τόχεις βάλει, δηλαδή, σκοπό τώρα να τους βρεις;»

«Ναι.»

Με κοιτάζει καχύποπτα.

Γιατί όχι; σκέφτομαι. Γιατί όχι; «Ίσως να μ'έχεις ακούσει,» του λέω.

«Καπετάν Γεώργιος; Του Αεικίνητου Χελιού; Μπα, δε νομίζω. Πρώτη φορά—»

«Ο Οφιομαχητής.»

«Τι;»

«Ο Οφιομαχητής είμαι.»

«Με δουλεύεις, ρε φίλε; Ο Οφιομαχητής είναι μύθος των θαλασσών, μα την Έχιδνα! Λένε πως ήταν στον Μεγάλο Κόλπο πριν από—»

«Ο Οφιομαχητής είμαι, και, ναι, ήμουν στον Μεγάλο Κόλπο λίγο πριν από την κατάρρευση της Συμπολιτείας των Ποταμών. Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

Εξακολουθεί να με κοιτάζει σαν ν'αμφισβητεί τα λόγια μου. «Κλεόβουλος Μινάρδης,» μου λέει τελικά.

«Χάρηκα,» του λέω. «Αν ξαναπεράσω αποδώ, θα μου πεις ό,τι τυχαίνει νάχεις ακούσει για τους Καπνούς;»

Ανασηκώνει τους ώμους, μορφάζοντας. «Ήσφαλώς. Αλλά είσαι όντως ο Οφιομαχητής;»

«Είμαι.» Δε φοβάμαι ότι εδώ, στην Ηλβάρη, μπορεί κανένας να με κυνηγά. Εκτός από τα βατράχια, ίσως. Αλλά θα έφταναν τόσο μακριά πάλι; Όπως τότε με τον Δαμιανό; Δε νομίζω.

«Τέλος πάντων,» λέει ο Κλεόβουλος Μινάρδης. «Καλή διαμονή στην Ηλβάρη. Θα μείνετε πολύ;»

«Όχι. Απόψε μόνο.» Έχει ήδη σουρουπώσει. Ας αφήσω το πλήρωμα να ξεκουραστεί λιγάκι ύστερα από το ταξίδι από Κεντρυδάτια.

Ο Κλεόβουλος νεύει κι απομακρύνεται μαζί με τους λιμενοφύλακές του.

«Ο πιο ταραξίας λοχίας της Λιμενοφυλακής,» μου λέει ο Καταραμένος Αργύριος.

Τον κοιτάζω ξαφνιασμένος. «Τον ξέρεις;»

«Τον έχω δει εξ αποστάσεως κι άλλες φορές, κι έχω ακούσει γι'αυτόν. Μπλέκεται σε καβγάδες συχνά με τους ναυτικούς. Απορώ που δεν τον έχει καθαρίσει ακόμα κανένας.»

Η Λουκία με ρωτά: «Θα μείνουμε εδώ όλο το βράδυ;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Ας ξεκουραστούμε λίγο.»

Κλείνουμε δωμάτια σ'ένα τοπικό ξενοδοχείο, αλλά οι περισσότεροι Μακροθάνατοι προτιμούν να διανυκτερεύσουν στο σκάφος, για να το

φρουρούν κιάλας. Το βασικό τους θέμα είναι, όμως, ότι δε θέλουν να ξοδεύουν τα οχτάρια τους, όπως γνωρίζω. Κι ακόμα δεν αισθάνομαι καλά που έρχονται έτσι απλόκαμα μαζί μου...

Ενώ πολλοί πάνε να φάνε σ'ένα εστιατόριο του Υγρολίμανου, εγώ απλά παίρνω δυο καρφωτά καλαμάρια στο χέρι και φεύγω από εκεί, έχοντας σκοπό να τριγυρίσω στην πόλη μαθαίνοντας ό,τι μπορεί να μαθευτεί για τους Καπνούς. Πάω στοίχημα ότι δεν θα είναι και πολλά, όμως πρέπει να προσπαθήσω. Η Λουκία κι η Ερασμία έρχονται μαζί μου, καθώς κι ο Ανθέμιος, ο Μακροθάνατος – χάρη της Ερασμίας, μάλλον. Στα χέρια τους έχουν ο καθένας ένα τυλιχτό ψάρι κι ένα μπουκαλάκι μπίρα. Η Διονυσία μένει στο εστιατόριο μαζί με τον Φωνακλά, τον Καταραμένο Αργύριο, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, και τους υπόλοιπους. Εγώ σε όλους είπα να μείνουν εκεί, αλλά η Λουκία και η Ερασμία επέμεναν να με ακολουθήσουν.

Περιφερόμαστε στο Υγρολίμανο, καθώς νυχτώνει, ρωτώντας για τους Τρομερούς Καπνούς· και τώρα έχω την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι: προτιμώ να μη βλέπουν το μαυρόδερμο πρόσωπό μου, ούτε ανακοινώνω ότι είμαι ο Οφιομαχητής. Αργότερα, ενώ έχει πια βραδιάσει για τα καλά, περνάμε τη γέφυρα του Κέλβου και τριγυρίζουμε στο Νότιο Λιμάνι της Ηλβάρης. Και νομίζω πως εδώ ήταν που κάποτε πουλούσε λουλούδια η παλιά μου φίλη η Όλγα, που τώρα είναι στην Ερνέγη μάλλον.

Όταν επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο, είναι περασμένα μεσάνυχτα, και δεν έχουμε μάθει τίποτα ιδιαίτερο για τους Τρομερούς Καπνούς, τίποτα που να μην ήξερα ήδη, εκτός από μια λεπτομέρεια. Άκουσα ότι επιτέθηκαν στη Σιρκόβη και έκαναν μεγάλες ζημιές εκεί, και άκουσα ότι ζητάνε φόρο από την Οσκάληνη και τη Βορλίνη, πέρα από τη Φθιάνη και την Ηλβάρη – πράγματα που μου είχαν πει και ο Ευστάθιος Λιρκάδιος κι ο Μελέτιος'σαρ. Πώς ακριβώς ήρθαν σε επαφή με τον Κουμανταδόρο σας εδώ, στην Ηλβάρη; ρώτησα, και μου απάντησαν το αναμενόμενο – η μοναδική καινούργια λεπτομέρεια που έμαθα απόψε – ότι του έστειλαν μήνυμα μέσω ενός καπετάνιου της Ηλβάρης. Ο συγκεκριμένος καπετάνιος είναι αδελφός του Κουμανταδόρου, και τον συνάντησαν μεσοπέλαγα αλλά – παραδόξως, ίσως – δεν κούρσεψαν το πλοίο

του· μόνο το μήνυμα τού έδωσαν. Του το έριξαν τυλιγμένο πάνω σ'ένα βέλος που καρφώθηκε στο κεντρικό κατάρτι του σκάφους του.

Ρώτησα, επίσης, αν κανείς εδώ πέρα νομίζει πως οι Τρομεροί Καπνοί είναι από Μικρυδάτια. Αν κανείς πιστεύει πως κάποτε βρίσκονταν στις υπηρεσίες του Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών. Αλλά κανένας δεν μου έδωσε θετική απάντηση. Είπαν πως πρώτη φορά το άκουγαν τέτοιο πράγμα.

Παράξενο, σκέφτομαι τώρα, καθώς επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο. Στην Ιχθυδάτια κάποιο πειρατικό μάτι τούς αναγνώρισε, αλλά στη Μικρυδάτια δεν τους έχουν αναγνωρίσει; Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει;

Το ξημέρωμα, ενώ επιβιβαζόμαστε στο Χέλι με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, μιλάω στον Καταραμένο για το θέμα κι εκείνος μου απαντά:

«Δεν είναι και τόσο παράξενο, Γεώργιε.»

«Δεν είναι;» Βαδίζουμε προς την πρύμνη, ο Αργύριος, εγώ, η Λουκία, και η Διονυσία. Ο Δημοσθένης έχει πάει στη γέφυρα· η Ερασμία κουβεντιάξει με τον Ανθέμιο, τη Μαρίνα, και δυο ακόμα Μακροθάνατους. Μοιάζει ολοένα και λιγότερο με Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου αυτές τις μέρες· η παρέα μας έχει αρχίσει να τη χαλαίει.

«Κοίτα,» μου λέει ο Καταραμένος. «Ο Πολιτοβασιλέας δεν ήθελε να ξέρουν ότι είχε κουρσάρους στη δούλεψή του. Υποτίθεται ότι ήταν εναντίον της πειρατείας, δε θυμάσαι;»

«Το θυμάμαι.»

«Γιατί, λοιπόν, σε παραξενεύει που στη Μικρυδάτια δεν γνωρίζουν για τους κουρσάρους του;»

«Έχεις κάποιο δίκιο,» παραδέχομαι.

«Κατά πρώτον» – ανεβαίνουμε τα σκαλοπάτια της πρύμνης – «δε νομίζω πως έβαζε τους κουρσάρους του να επιτίθενται σε πόλεις του Μεγάλου Κόλπου. Στις πόλεις της Συμπολιτείας αποκλείεται, φυσικά. Αλλά ούτε και την Ερνέγη ή τη Σιρκόβη θα τους έβαζε να χτυπάνε, ή πλοία που πηγαиноέρχονταν εκεί. Γιατί ήθελε, γενικά, να τα έχει καλά μαζί τους· κι αν μαθευόταν ότι άλλα έλεγε, άλλα έκανε....»

«Ναι, σωστά,» λέω καθώς φτάνουμε επάνω στην πρύμνη. «Αλλά εδώ δεν είμαστε στον Μεγάλο Κόλπο.»

«Εξακολουθούμε, όμως, να είμαστε στη Μικρυδάτια, και υποθέτω πως ο Πολιτοβασιλέας θα είχε δώσει διαταγές στους κουρσάρους του να αποφεύγουν να λεηλατούν πλοία που εισέπλεαν ή απέπλεαν από λιμάνια της Μικρυδάτιας. Πιο πιθανό είναι να τους έστελνε να κάνουν επιθέσεις κοντά στην Κεντρυδάτια ή την Ιχθυδάτια, ή μεσοπέλαγα.»

«Ναι,» λέω πάλι, «σωστά. Βγάζει νόημα αυτό που υποθέτεις, Καταραμένε. Ειδικά στην Ιχθυδάτια, με τόσους κουρσάρους που συγκεντρώνονται εκεί, θα ήταν ιδανικό μέρος για να κάνουν τη δουλειά τους. Αλλά αν είναι να μάθουμε περισσότερα για το παρελθόν των Καπνών, μόνο εδώ μπορούμε να τα μάθουμε, όχι στην Ιχθυδάτια.»

«Πράγματι,» συμφωνεί ο Αργύριος.

Και οι μηχανές του Χελιού ακούγονται να μπαίνουν σε λειτουργία. Το πλοίο μας σύντομα αποπλέει από το Υγρολίμανο της Ηλβάρης και κατευθυνόμαστε νότια, ακτοπλοϊκά, περνώντας κοντά από τις Κοφτές Ακτές της Μικρυδάτιας. Είναι γεμάτες μικρές πόλεις και χωριά, και κόλπους και επικίνδυνους υφάλους. Αρκετοί πειρατές λέγεται πως έχουν τα λημέρια τους εδώ. Πρώτη φορά πλέω από τούτα τα μέρη, και κάνω ερωτήσεις γι'αυτά στον Καταραμένο Αργύριο, ο οποίος αποδεικνύεται πως, αναμενόμενα, τα γνωρίζει. Οι Μακροθάνατοι, μάλιστα, είχαν πολεμήσει σ'έναν από τους ασήμαντους μικροπολέμους που συμβαίνουν εδώ κατά καιρούς ανάμεσα στους ντόπιους. Το όλο θέμα ήταν γελοίο, αλλά είχαν πληρωθεί.

«Νομίζεις ότι υπάρχει λόγος να ψάξουμε για τους Καπνούς στις Κοφτές Ακτές;» τον ρωτάω.

«Μόνο αν μάθουμε πως έχουν το λημέρι τους εδώ, Μαύρε· αλλιώς, είναι άσκοπο. Οι περιοχές είναι παρακμιακές.»

«Υπάρχει κίνδυνος να δεχτούμε επίθεση από τοπικούς πειρατές;»

«Σχετικός. Συνήθως απλά κρύβονται στις Κοφτές Ακτές· δεν κάνουν πλιάτσικο.»

Και, πράγματι, κανείς δεν μας επιτίθεται καθώς πλέουμε νότια, προς τις εκβολές του ποταμού Λόνθη και τη Σιρκόβη. Ο μόνος κίνδυνος που παρουσιάζεται είναι οι ύφαλοι: δυο φορές ακούμε το πλοίο μας να αγγίζει πέτρες κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, πέτρες που εξέχουν από τα πλάγια της ηπειρονήσου· αλλά ο Δημοσθένης εύκολα τις αποφεύγει και συνεχίζουμε χωρίς πρόβλημα.

Καθώς φτάνουμε στα νότια της Μικρυδάτιας, μπαίνω στη γέφυρα και λέω στον Φτερωτό να έχει υπόψη του τις επικίνδυνες καταιγίδες εδώ.

«Γνωρίζω, Καπετάνιε,» μου αποκρίνεται. «Σου έχω πει ότι ταξιδεύω και πέρα απ'την Ιχθυδάτια, δεν σου έχω πει;»

«Ιχθυδάτια Ιχθυδάτια Ιχθυδάτια!» φωνάζει ο Φαφλατάς στον ώμο του.

Και φτάνουμε τώρα στη Σιρκόβη, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας είναι ψηλά στον ουρανό. Από τη γέφυρα, βλέπω πρώτα το Γερτό Λιμάνι, και δεν μου μοιάζει χτυπημένο. Αλλά πλησιάζοντας το Μακρολίμανο οι ζημιές είναι φανερές, και σίγουρα δεν προκλήθηκαν από τις καταιγίδες της νότιας Μικρυδάτιας. Οι ντόπιοι έχουν ήδη αρχίσει να τις επιδιορθώνουν, αλλά η δουλειά δεν έχει ακόμα τελειώσει – ούτε κατά διάνοια. Κατεστραμμένες αποβάθρες, τσακισμένα οικοδομήματα... Ελάχιστα σκάφη είναι αραγμένα εδώ.

Και προτείνω στον Δημοσθένη ούτε εμείς ν'αράξουμε στο Μακρολίμανο. «Πάμε πίσω,» του λέω, «στο Γερτό Λιμάνι,» δείχνοντάς το.

Δε φέρνει αντίρρηση· αρχίζει να κάνει κύκλο.

Η Λουκία, η Διονυσία, κι ο Αργύριος, που πριν είχαν μείνει επάνω, στην πρύμνη, τώρα μπαίνουν στη γέφυρα. «Τι κάνουμε,» ρωτά η πρώτη, «φεύγουμε;»

«Όχι,» λέω. «Πάμε ν'αράξουμε στο Γερτό Λιμάνι, που δεν έχει χτυπηθεί.» Και προς τον Δημοσθένη: «Θα πάρω εγώ το τιμόνι τώρα. Εσύ μίλα με τους λιμενοφύλακες.»

«Λιμενοφύλακες Λιμενοφύλακες Λιμενοφύλα-» Ο Δημοσθένης κλείνει το ράμφος του Φαφλατά με δυο δάχτυλά του, και νεύει. «Έγινε, Καπ'τάνιε,» μου λέει και βγαίνει απ'τη γέφυρα.

Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι προς το Γερτό Λιμάνι, πλησιάζοντας μια αποβάθρα που φαίνεται άδεια.

Αράζουμε ενώ ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μιλά με τους λιμενοφύλακες, και σύντομα έχουμε κατεβεί από το σκάφος, πατώντας στο βρεγμένο πλακόστρωτο του λιμανιού. Γύρω μου είναι τώρα ο Καταραμένος, ο Φτερωτός, η Διονυσία, η Ερασμία, και η Λουκία. Τους λέω ότι έχω μια φίλη στο Μακρολίμανο, την Ιουλία, και σκοπεύω να τη βρω και να της μιλήσω. Κατά πρώτον, για να δω αν είναι καλά. Κατά δεύτερον, για

να μου πει ότι ξέρει για τους Καπνούς: είναι ενημερωμένη, γενικά· η δουλειά της είναι να οργανώνει αποθήκες. Τη γνώρισα όταν δούλευα εδώ ως μισθοφόρος για λίγο, φρουρώντας την αποθήκη ενός έμπορου που λεγόταν Δημήτριος Ολντόριος.

«Πότε;» με ρωτά ο Αργύριος. «Προτού έρθεις στην Ερνέγη;»

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Μετά. Αφού έφυγα από την Ερνέγη. Δεν ήθελα να εγκαταλείψω τον Μεγάλο Κόλπο χωρίς να έχω επισκεφτεί και τη Σιρκόβη· πίστευα ότι ίσως να μάθαινα εκεί κάτι για το χαμένο πλοίο μου.»

«Κατάλαβα...»

Στρέφομαι στη Λουκία, κάνοντάς της νόημα. «Έλα λίγο μαζί μου.»

«Τι;»

«Έλα λίγο μαζί μου.»

Με ακολουθεί, παραξενεμένη, καθώς αφήνουμε τους άλλους πίσω μας – εκτός από τον γάτο της, ο οποίος βαδίζει πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της.

«Τι είναι, Καπετάνιε μου;» με ρωτά – εκείνη, όχι ο γάτος.

«Η Ιουλία δεν ήταν μόνο φίλη μου όταν έτυχε να βρίσκομαι εδώ,» της λέω, γιατί αισθάνομαι πως πρέπει να της το πω, μη γίνει καμιά ηλίθια ιστορία όταν συναντήσουμε την Ιουλία.

«Ναι... Να σου πω την αλήθεια, το υποψιαζόμουν.» Μειδιά. Δε μου φαίνεται ενοχλημένη. Καλό αυτό.

«Και δεν ξέρει τίποτα για εσένα,» συνεχίζω.

«Δεν περίμενα να ξέρει.»

«Απλά σ'το λέω—»

«Δεν είμαι κανένα βλαμμένο κοριτσάκι, Καπετάνιε μου.» Μου μοιάζει οριακά τσαντισμένη. «Δεν ήμασταν και παντρεμένοι τότε. Ούτε τώρα είμαστε.»

«Καλώς,» αποκρίνομαι.

«Και μου φαίνεται πως ξέχασες τι κάναμε, τις προάλλες, επάνω στο κρεβάτι της Φαρμακερής Βασίλισσας – οι τρεις μας.»

Γελάω. «Ελπίζεις σε παρόμοια κατάσταση και τώρα;» την πειράζω.

Χαμογελά πειρατικά. «Όχι.»

«Ωραία. Πάμε.»

Πλησιάζουμε πάλι τους άλλους και τους λέω:

«Λοιπόν. Θα πάω τώρα να βρω την Ιουλία. Η Λουκία θα έρθει μαζί μου.» Δεν τη ρώτησα, αλλά δεν έχω αμφιβολία πως θέλει να έρθει. «Θάρθει και κάνας άλλος;»

«Φυσικά και θα έρθω,» μου λέει η Ερασμία.

«Κι εγώ,» προσθέτει η Διονυσία. «Δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω, Γεώργιε.»

«Πού θα πας;» με ρωτά ο Καταραμένος. «Στο Μακρολίμανο; Εκεί θα την αναζητήσεις;»

«Όχι. Μεσημέρι είναι· στο σπίτι της θα βρίσκεται, λογικά.»

«Και πού είναι το σπίτι της;»

«Στο Επίκεντρο.»

«Μάλιστα. Θα έρθουμε μαζί σου μόνο αν νομίζεις ότι μας χρειάζεσαι.»

«Δεν υπάρχει λόγος. Μείνετε εδώ· φάτε τίποτα σε κάνα εστιατόριο του Γερτού· ξεκουραστείτε. Δε θέλω να την τρομάξω φέρνοντας μαζί μου μισθοφόρους στο σπίτι της.»

Ο Αργύριος νεύει. «Έγινε.»

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα.»

«Σύντομα Σύντομα Σύντομα Καπετάνιε Πετάνιε Πετάνιε!» φωνάζει ο Φαφλατάς από τον ώμο του Δημοσθένη.

Αρχίζουμε να βαδίζουμε, εγώ και οι τρεις φίλες μου. Ο Φωνακλάς είναι συνεχώς πλάι στη Διονυσία. Ο Ακατάλυτος μια εμφανίζεται μια εξαφανίζεται μέσα στις μεσημεριανές σκιές. Περπατάμε προς την Ακριανή Γέφυρα του ποταμού Λόνθη, αλλά προτού φτάσουμε εκεί μπανίζω ένα ιδιωτικό επιβατηγό – έναν δρομοπιλότο, που θα λέγανε στην Ιχθυδάτια. Του γνέφω και σταματά μπροστά μας.

Είναι γυναίκα, παρατηρώ. «Πού πάτε;» μας ρωτά από το ανοιχτό παράθυρο του τετράκυκλου οχήματός της.

«Επίκεντρο,» της απαντώ.

«Ελάτε. Αλλά το σκυλί να το πάρετε αγκαλιά.»

Κάθομαι στη θέση πλάι της. Πίσω κάθονται η Λουκία, η Ερασμία, και η Διονυσία. Ο Φωνακλάς στα γόνατα της τελευταίας, ο Ακατάλυτος στα γόνατα της πρώτης.

«Ολόκληρος ζωολογικός κήπος, με το συμπάθιο,» σχολιάζει η οδηγός βάζοντας τους τροχούς της σε κίνηση. «Ελπίζω να μην τσακωθούνε δω μέσα.»

«Μην ανησυχείς,» της λέω.

Ανεβαίνει στην Ακριανή Γέφυρα και κατεβαίνει στις δυτικές όχθες του Λόνθη. Βλέπουμε μπροστά μας τον πελώριο κρυστάλλινο θόλο της Αγοράς των Καταιγίδων ο οποίος την προστατεύει από τις τρομερές θύελλες που χτυπάνε τακτικά τις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας. Κάνουμε τον γύρο του θόλου τώρα, περνώντας δίπλα από πολυκατοικίες.

«Πού στο Επίκεντρο;»

Της λέω έναν δρόμο κοντά στο σπίτι της Ιουλίας τον οποίο θυμάμαι. Προτιμώ πάντα να μη λέω τον ακριβή προσορισμό μου, για καλό και για κακό. Ίσως απλά να είμαι παρανοϊκός με τέτοια θέματα...

Μέσα στο τετράκυκλο όχημα δεν αργούμε να φτάσουμε εκεί που θέλω. Πληρώνω την οδηγό και κατεβαίνουμε. Βαδίζουμε ως την οκταώροφη πολυκατοικία όπου η Ιουλία μένει στο ρετιρέ. Μπαίνουμε στην πιλοτή και χτυπάω το κουδούνι. Περιμένω λίγο και μετά η φωνή της ακούγεται:

«Γεώργιε;»

Το ξέρω ότι μπορεί να δει το πρόσωπό μου από τον τηλεοπτικό πομπό πάνω από τα κουδούνια της πολυκατοικίας. «Ελπίζω να μην έρχομαι ακατάλληλη ώρα.»

«Η ώρα δεν είναι ποτέ ακατάλληλη για σένα, άνθρωπέ μου,» αποκρίνεται, και μου ανοίγει την πόρτα της πιλοτής.

Μπαίνουμε στην πολυκατοικία, παίρνουμε τον ανελκυστήρα – που μας χωρά οριακά – και ανεβαίνουμε στον όγδοο όροφο.

Η Ιουλία μάς περιμένει στο κατώφλι του διαμερίσματός της, λευκό-δερμη, με τα ξανθά της μαλλιά να πέφτουν στους ώμους της, ντυμένη με μια κοντομάνικη γαλανή μπλούζα και φαρδύ μαύρο παντελόνι, ξυπόλυτη. Χαμογελά. «Γεώργιε!»

Την πλησιάζω, με τη Λουκία δίπλα μου και τις άλλες δύο ν'ακολουθούν. Παρατηρώ πως η Ιουλία παρατηρεί τη Λουκία, και είμαι σίγουρος πως και η Λουκία παρατηρεί την Ιουλία αν και δεν στρέφομαι να την κοιτάξω.

«Είσαι καλά;» ρωτάω. «Άκουσα για τους Τρομερούς Καπνούς στο Μακρολίμανο...»

«Ναι, ήταν... άσχημη κατάσταση. Κι έτυχε να βρίσκομαι εκεί, Γεώργιε. Τέτοια πράγματα δεν έχω ξαναδεί, άνθρωπέ μου!» Εξακολουθεί να κοιτάζει τη Λουκία με τις άκριες των ματιών της. Και δεν κάνει να με φιλήσει, μάλλον εξαιτίας της παρουσίας της, αλλιώς είμαι σίγουρος πως δεν θα δίσταζε.

«Η Λουκία,» της λέω. «Φίλη μου από την Ιχθυδάτια. Και αποδώ» – παραμερίζω για να δει τις άλλες δύο – «η Ερασμία, επίσης από την Ιχθυδάτια, και η Διονυσία, από την Κεντρυδάτια – αυτή που σου έλεγα ότι ο αδελφός της είχε δηλητηριαστεί και του πήγαινα το αντίδοτο.»

«Αα, ναι,» κάνει η Ιουλία, ενώ η Διονυσία με κοιτάζει ξαφνιασμένη, λέγοντας: «Τι σχέση έχει η Ιουλία με...;»

«Τη συνάντησα όταν ήμουν, τις προάλλες, εδώ για να βρω αντίδοτο για τον Αρσένιο. Αυτή με οδήγησε στο πλοίο του Λιρκάδιου.» Και προς την Ιουλία: «Να περάσουμε, ή έχεις παρέα;»

«Μόνη μου είμαι. Φυσικά και να περάσετε. Αν και δεν έχω τίποτα σπουδαίο να σας κεράσω.» Παραμερίζει από το κατώφλι.

«Δεν πειράζει,» της λέει η Λουκία· «δεν ήρθαμε για φαγητό.» Της χαμογελά – θέλοντας, μάλλον, να της δείξει φιλικότητα – και η Ιουλία τής επιστρέφει το χαμόγελο, αν και πιο συγκρατημένα.

Μπαίνουμε στο σπίτι της που οι τοίχοι του είναι γεμάτοι πίνακες, πολλοί από τους οποίους φανερά εξωδιαστασιακοί.

«Καθίστε,» μας λέει, βαδίζοντας μες στο σαλόνι, όπου την ακολουθούμε βρίσκοντας παραπάνω από αρκετά άδεια καθίσματα.

«Συγγνώμη για τον σκύλο,» της λέει η Διονυσία, κρατώντας τον Φωνακλά κοντά της, από το κολάρο.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα πιείτε κάτι;»

«Ό,τι έχεις την καλοσύνη,» της λέω. «Αλήτισσες είναι, όλες· μην αγχώνεσαι.»

Μειδιά. «Ωραία άποψη έχεις για τις φίλες σου, παράξενε ταξιδιώτη.»

«Πάντα έτσι είναι,» της λέει η Λουκία, «οικογενειακός.»

Γελάω καθώς ανάβω τσιγάρο, καθισμένος σε μια καρέκλα του τραπεζιού, αντίκρυ στη Διονυσία που επίσης εκεί κάθεται. Η Λουκία έχει

καθίσει στη μια άκρη του καναπέ, η Ερασμία στην άλλη. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μурμουρίζει μέσα μου.

Η Ιουλία μάς πληροφορεί τι ποτά έχει στην κάβα της, και μετά μας φέρνει ό,τι ζητάμε. «Τι έγινε ο αδελφός σου;» ρωτά τη Διονυσία. «Πρόλαβε ο Γεώργιος να φέρει το αντίδοτο, έτσι;»

«Όχι ακριβώς.»

«Α... Και...; Είναι καλά τώρα, ή...;»

«Καλά είναι. Ζωντανός. Αλλά... η κατάστασή του είναι λίγο περίεργη.» Πίνει μια γουλιά από το Κίτρινο Σημάδι της.

«Θα είχα προλάβει να του φέρω το αντίδοτο,» λέω στην Ιουλία, «αλλά οι Τρομεροί Καπνοί μου επιτέθηκαν εν πλω.»

«Τι;»

«Κάθισε. Θα σου πω.»

Κάθεται σε μια πολυθρόνα, έτσι ώστε να μας αντικρίζει όλους, μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στα χέρια (εξωδιαστασιακό δώρο από κάποιον έμπορο του οποίου τις αποθήκες οργανώνει ή οργανώνει;). Της διηγούμαι, εν συντομία, τι έγινε ενώ έπλεα προς Κεντρυδάτια επάνω στα Φτερά των Ωκεανών, και της λέω ότι τώρα αναζητώ τους Καπνούς, αλλά όχι για να πάρω εκδίκηση. Τους αναζητώ επειδή θέλω να ξαναβρώ εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που φαινόταν να με αναγνωρίζει. Κι επίσης, έχω υποσχεθεί σε φίλους ότι θα τους βοηθήσω να εξολοθρεύσουν τους Καπνούς αν μπορώ. Της εξηγώ τι έγινε στην Ηχώπολη, και ότι ο Βασιλιάς Αργύριος είναι φίλος μου.

«Και πού δεν έχεις φίλους...» σχολιάζει η Ιουλία, έχοντας μισοτελειώσει το κρασί της. Τα πόδια της είναι τεντωμένα μπροστά της, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Μοιάζει, πλέον, άνετη με την παρέα μας. Πιο άνετη, ίσως, απ'ό,τι μοιάζουν οι άλλες με τη δική της παρέα. Λογικό, άλλωστε· είμαστε στο σπίτι της.

Η Λουκία κρατά τον Ακατάλυτο στην αγκαλιά της, χαϊδεύοντάς του τη ράχη, μάλλον για να μην τον αφήσει να κάνει καμιά ζημιά στον χώρο. Φαίνεται ευχαριστημένος· ακούω τα γουργουρητά του μέχρι εδώ.

«Τι έγινε στο Μακρολίμανο;» ρωτάω την Ιουλία. «Όταν έμαθα για την επίθεση, ανησύχησα για σένα. Και – ανοησία μου – δε σκέφτηκα να

ρωτήσω τον Λιρκάδιο αν τον συνάντησες όταν ήταν στη Σιρκόβη. Εκείνος ήταν που μου είπε για την επίθεση των Καπνών.»

Η Ιουλία κουνά το κεφάλι. «Δεν τον συνάντησα. Αλλιώς θα ήξερα ότι οι Καπνοί είχαν βυθίσει τα Φτερά των Ωκεανών, Γεώργιε. Τώρα έχει άλλο πλοίο, έτσι; Πού το βρήκε;»

«Τα κανόνισε με κάτι ανθρώπους των Εκλεκτών της Μεγάπολης που θέλουν να εντοπίσουν τους Τρομερούς Καπνούς. Το λημέρι τους, δηλαδή. Αλλά τι έγινε εδώ, Ιουλία;»

«Ό,τι θα περίμενες. Ό,τι έγινε και στην Ηχώπολη. Ο γίγαντας των Καπνών διέλυσε αποβάθρες και οικοδομήματα. Κατέρριψε κι ένα ελικόπτερο που προσπαθούσε να τον χτυπήσει με γιγαντοβαλλίστρα. Δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να του εναντιωθεί.»

«Και τι έκλεψαν; Ο Λιρκάδιος μού είπε ότι πήραν ναυτικούς εξοπλισμούς...»

«Ναι, αυτό ξέρω κι εγώ.»

«Και τώρα ζητάνε φόρο από τον Κυβερνήτη της Σιρκόβης;»

«Ναι. Τους άκουσα η ίδια, μάλιστα. Ήμουν εκεί, όπως σου είπα, κι ευτυχώς απομακρύνθηκα γρήγορα από την αποθήκη μέσα στην οποία βρισκόμουν. Όταν είδα κάτι οικοδομήματα παραδίπλα να γίνονται κομμάτια απ'το τσεκούρι του γίγαντά τους, κατάλαβα ότι δεν ήταν ασφαλές να κρύβεσαι, οπότε βγήκα κι έτρεξα μαζί με μερικούς άλλους που ήταν μαζί μου. Ανεβήκαμε σε μια ταράτσα, κάμποση απόσταση απ'το λιμάνι, και παρακολουθούσαμε. Η καταστροφή ήταν... Τέτοιο πράγμα κανείς μας δεν είχε ξαναδεί, Γεώργιε! Κι αυτός ο γίγαντάς τους, ο γίγαντας του καπνού, ήταν...» μορφάζει, πίνει ακόμα μια γουλιά Σεργήλιο οίνο, «ήταν σαν να έβγαине απ'το αμπάρι του πλοίου τους, του Γρήγορου Τέλους. Ήταν, πραγματικά, σαν καπνός, μα την Έχιδνα! Υψωνόταν μέσα από μια ανοιχτή καταπακτή στην κουβέρτα του σκάφους κι έφτανε ως επάνω, στον ουρανό. Σίγουρα είναι κάτι από άλλη διάσταση, αλλά δεν ξέρω από ποια. Δεν έχω ποτέ ξανά ακούσει για τίποτα παρόμοιο.»

«Είσαι βέβαιη ότι έβγαине μέσα από καταπακτή;»

«Ναι. Σου λέω, ήταν σαν αληθινός καπνός. Όπως όταν ανάβεις μια φωτιά. Ήταν λες κι είχαν μια φωτιά αναμμένη στο αμπάρι τους και ο καπνός έβγαине απ'την καταπακτή και σχημάτιζε αυτό τον γίγαντα

που τεντωνόταν και χτυπούσε με το τσεκούρι του αποβάθρες και οικοδομήματα, διαλύοντας τα πάντα. Τους λιμενοφύλακες και τους φρουρούς της πόλης τούς έκανε κομμάτια αμέσως· τράπηκαν σε φυγή προτού καν προλάβουν να συγκεντρωθούν. Και είχε ήδη βυθίσει πλοία που βρίσκονταν στο λιμάνι και καταστρέφει αμυντικά όπλα της πόλης.»

«Πόσα καράβια είχαν οι Καπνοί μαζί τους;»

«Τρία ήταν, συνολικά.»

«Θυμάσαι τα ονόματα των άλλων δύο;»

Σκεπτική προς στιγμή. «Το ένα πρέπει να ονομαζόταν Πορφυρό Δελφίνι.» (Αυτό που μου είπε και η Αμαλία Ελκάνια.) «Το άλλο δεν θυμάμαι. Δεν είμαι σίγουρη αν το πρόσεξα καν.»

«Τι ακριβώς ζήτησαν από τον Κυβερνήτη της Σιρκόβης; Είπες ότι τους άκουσες...»

«Ναι. Ο Καπετάνιος τους – μάλλον ήταν ο Καπετάνιος τους – μίλησε με τηλεβόα. Είπε πως όποτε ξανάρχονται στη Σιρκόβη θέλουν να τους παραδίδεται αμέσως ό,τι ζητάνε, αλλιώς θα τη διαλύσουν τελείως, θα την κάνουν χειρότερη από χωριό των Κοφτών Ακτών.»

«Δεν είπε τίποτα για τα πλοία σας; Να τους δίνεται φόρος για να μην τα κουρσεύουν;»

«Δεν άκουσα κάτι τέτοιο. Το έχουν ζητήσει αλλού;»

«Ναι.»

«Μου είπες ότι σκέφτεσαι να πολεμήσεις τους Καπνούς. Πώς θα το κάνεις αυτό, άνθρωπέ μου; Νομίζεις ότι μπορείς να τα βάλεις με τον γίγαντά τους;»

Της λέω για τα ενεργειακά σπαθιά των μάγων του Μικρού Σύμπαντος, αλλά όχι και ότι ο Μελέτιος'σαρ με πληροφόρησε γι'αυτά· ο Λιρκάδιος ισχυρίζομαι πως μου μίλησε για το θέμα. «Είναι το μόνο όπλο που ίσως να μπορεί να βλάψει τον γίγαντα των Καπνών. Σύμφωνα μ'ό,τι νομίζουν οι μάγοι, τουλάχιστον.»

«Μη βάλεις τον εαυτό σου σε άσκοπο κίνδυνο,» μου ζητά η Ιουλία, και διακρίνω τον φόβο στο βλέμμα της, την ανησυχία της για εμένα. «Τέτοιο δαίμονα νομίζω... νομίζω πως ούτε εσύ δεν μπορείς να νικήσεις, Γεώργιε. Τα όπλα περνάνε από μέσα του σαν να είναι πραγματικά

καπνός! Το είδα να συμβαίνει. Είδα ολόκληρα βέλη από γιγαντοβαλλίστρες να μη μπορούν να τον βλάψουν!»

«Το ξέρω. Κι εγώ τού πέταξα ένα καμάκι όταν τον είχα συναντήσει και πέρασε από μέσα του.»

«Το τσεκούρι του, όμως, χτυπά σαν να μην είναι από καπνό. Πράγμα που μοιάζει... παράλογο.»

«Οι μάγοι λένε πως είναι σαν τον δυνατό άνεμο. Αυτός μπορεί να σε χτυπήσει – μπορεί ακόμα και να σε σκοτώσει – αλλά εσύ δεν μπορείς να του κάνεις τίποτα.»

Η Ιουλία τελειώνει το κρασί της. «Ναι... κάπως έτσι...» μουρμουρίζει συλλογισμένα. Και μετά, πιο έντονα: «Μη διακινδυνεύσεις, Γεώργιε, αν δεν είσαι σίγουρος ότι μπορείς να τον αντιμετωπίσεις.»

«Θα προσέχω,» υπόσχομαι.

«Θα μείνεις εδώ, απόψε, στη Σιρκόβη;» με ρωτά.

Κοιτάζω το ρολόι μου· είναι ήδη απόγευμα, με την κουβέντα, και δεν έχουμε φάει σχεδόν τίποτα για μεσημεριανό. «Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίνομαι στην Ιουλία. «Πρέπει να πάω πίσω, στο καράβι μου, να δούμε... Υποθέτω πως δεν υπάρχει κάτι άλλο να μάθουμε εδώ για τους Καπνούς, οπότε, ναι, μάλλον θα αποπλεύσουμε. Δε θα βρούμε το λημέρι τους με το να μένουμε για πολύ σ'ένα και μόνο λιμάνι. Είναι δύσκολο να εντοπιστούν· οι πάντες τούς έχουν ακούσει αλλά κανείς δεν φαίνεται να ξέρει τίποτα γι'αυτούς.»

«Πρέπει να είναι από άλλη διάσταση, Γεώργιε.»

«Δεν το νομίζω. Τους αντίκρισα από κοντά, και όλοι για Υπερυδάτιοι μού έμοιαζαν – εκτός από εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που πολέμουςε καλύτερα απ'όλους όσους συνάντησα από το πλήρωμά τους–

»Α, ναι. Παραλίγο να το ξεχάσω. Στα λιμάνια της Ιχθυοδατίας, άκουσα ότι κάποιος τούς είδε και τους πέρασε για πειρατές από τη Μικρυδατία.» Της λέω την ιστορία με τους κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα και τον Γρηγόριο τον Γρήγορο. «Έχεις εσύ ακούσει κάτι τέτοιο;»

Η Ιουλία κουνά το κεφάλι. «Πρώτη φορά το ακούω. Βασικά, δεν ήμουν καν σίγουρη ότι ο Πολιτοβασιλέας είχε κουρσάρους· νόμιζα ότι ήταν φήμες. Ο ίδιος δήλωνε εναντίον της πειρατείας.»

«Εναντίον της πειρατείας που έκαναν οι άλλοι, όχι εκείνος.»

Η Ιουλία γελά. «Ναι, μάλλον...» Και μετά: «Δε θα μείνεις καθόλου, λοιπόν, ε;» Μοιάζει απογοητευμένη.

«Δυστυχώς δεν μπορώ. Αλλά χάρηκα που σε βρήκα καλά. Είχα φοβηθεί για σένα.»

«Το ξέρεις ότι δεν είναι εύκολο να με σκοτώσουν,» μου λέει.

Σηκώνομαι από την καρέκλα μου και σηκώνονται και οι υπόλοιπες μαζί μου. Η Ιουλία με πλησιάζει και με φιλά στο μάγουλο, αλλά πολύ κοντά στα χείλη. «Να φυλάγεσαι,» μου λέει. «Εσύ δεν είσαι από καπνό, παράξενε ταξιδιώτη.»

Φεύγουμε από το σπίτι της και κατευθυνόμαστε προς το Μακρολίμανο, για να ρίξουμε μια ματιά στις ζημιές – όχι πως έχει κανένα νόημα, όχι πως πρόκειται αυτό να μας βοηθήσει να εντοπίσουμε τους Καπνούς. Είναι λιγότερο από δύο χιλιόμετρα απόσταση ως εκεί και αποφασίζουμε να βαδίσουμε. Όταν φτάνουμε, το θέαμα δεν είναι ευχάριστο μέσα στο απογευματινό φως της άνοιξης. Ερείπια και συντρίμια, και άνθρωποι που εργάζονται για την ανοικοδόμηση του μέρους. Οι Καπνοί τα έκαναν όλα κομμάτια και θρύψαλα, για να τους θυμούνται καλά, για να μην τους φέρουν αντίσταση όταν ξανάρθουν.

«Δεν πάμε στο Γερτό Λιμάνι, να φάμε τίποτα;» προτείνει η Λουκία καθώς περνάμε δίπλα από μια ομάδα που προσπαθεί να φτιάξει μια κατεστραμμένη αποβάθρα και το βουητό μηχανών αντηχεί έντονα.

«Πάμε,» λέω.

«Και μετά;»

«Τι ‘και μετά’;»

«Για πού θα πλεύσουμε;»

«Για Ερνέγη.»

«Έχεις κι εκεί καμιά φίλη;»

«Βασικά, ναι, έχω.»

Με κοιτάζει σα να μην είναι σίγουρη αν της κάνω πλάκα.

«Αλλά μόνο φίλη,» προσθέτω. «Είναι η αρχηγός μιας τοπικής συμμορίας – ή, τουλάχιστον, ήταν προτού φύγω από εκεί. Η Λουλουδού.»

Η Λουκία γελά. «Τι ανόητο παρωνύμιο είν’ αυτό;»

«Πουλούσε λουλούδια. Ίσως ακόμα να πουλά.»

-3

Άνθρωπο επηρεασμένο από το Μένος της Κυράς είχε συναντήσει πρώτη φορά στις παρυφές των Βαλτότοπων των Όφεων, όταν πήγαινε εκεί για να μαζεύει φαρμάκια τα οποία πουλούσε στους Κατωμήχανους της Ριλιάδας. Ο δηλητηριασμένος ήταν ένας δόκιμος του Βαλτόναου, ένας νεαρός που έκανε σαν τρελός: σαν να τον είχε καταλάβει δέκα φορές η οργή του Οφιομαχητή αλλά χωρίς να έχει μείνει καθόλου μυαλό μες στο κεφάλι του. Θύμιζε ζώο. Το Μένος τού είχε δώσει, επίσης, αρκετά μεγάλη δύναμη, μα όχι τόσο μεγάλη όσο έχεις όταν η ίδια η Έχιδνα σε φιλήσει. Ο Οφιομαχητής αναγνώρισε τον δόκιμο – τον θυμήθηκε από τις επισκέψεις του στον Βαλτόναο, τον Ναό των Όφεων, τον Ναό της Έχιδνας στις νότιες παρυφές των βαλτότοπων – και δεν θέλησε να τον σκοτώσει ή να τον αφήσει στην κατάσταση που βρισκόταν. Καταπολεμώντας την οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, τον ακινητοποίησε, τον έδεσε με χοντρές κληματίδες των ελών, και τον επέστρεψε στον Ναό.

«Τι τον έχει πιάσει αυτόν;» ρώτησε, αφού τον έριξε μες στη μέση του σηκού, μπροστά στο άγαλμα της Μεγάλης Κυράς, αναστατώνοντας μερικούς άλλους δόκιμους εκεί αλλά και έναν ιερωμένο – τον Ζαχαρία.

Η Πρωθιέρεια Ευφροσύνη, που δεν άργησε κι εκείνη να έρθει στον σηκό, έριξε μια ματιά στον δεμένο δόκιμο ο οποίος ακόμα χτυπιόταν, και είπε: «Το Μένος της Κυράς.»

Και από αυτήν, την Πρωθιέρεια του Βαλτόναου, ήταν που ο Γεώργιος πρωτόμαθε για το συγκεκριμένο δηλητήριο: για τα συμπτώματά του, για τα αποτελέσματά του, και για το μικροσκοπικό φίδι που ονομαζόταν Μαινόμενος και έβγαζε το Μένος της Κυράς με το δάγκωμά του.

Κι εκείνος ο δόκιμος ήταν, όντως, δαγκωμένος στο πόδι.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν ήξερε αν ήταν δαγκωμένος κι ο άντρας που τώρα κρατούσε πεισμένο στο πλακόστρωτο, μπρούμυτα. Δεν είχε

ακόμα χρόνο να τον ελέγξει. Όμως ήταν σίγουρος πως το Μένος της Κυράς τον είχε δηλητηριάσει.

«Τι;» έκανε ο ένας από τους συντρόφους του παράφρονα – μετρίου αναστήματος, ξανθομάλλης, γαλανόδερμος, αξύριστος, με μια γρατσουνιά στο αριστερό μάγουλο την οποία του είχε κάνει ο μανιασμένος με τα νύχια του.

«Σας λέω,» επανέλαβε ο Γεώργιος: «ο φίλος σας δεν το έχει πάθει αυτό επειδή το τραύμα του μολύνθηκε. Είναι δηλητηριασμένος από ένα φαρμάκι που λέγεται ‘το Μένος της Κυράς’. Κάποιο φίδι ίσως να τον τσίμπησε, εκτός αν το βέλος που τον χτύπησε ήταν φαρμακωμένο.»

Οι δύο από τους συντρόφους του παράφρονα κοίταζαν τώρα τον Οφιομαχητή χάσκοντας· ο τρίτος, που είχε φάει την κλοτσιά του παράφρονα πριν από λίγο, ήταν ακόμα σκυμμένος κρατώντας τα αρχίδια του και μουγκρίζοντας.

Με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του, ο Γεώργιος στράφηκε στη φρουρό που είχε ξαναβγεί απ’το φυλάκιο του Απέθαντου. «Φέρε μου ένα σχοινί εσύ!» της είπε.

«...Σχοινί;»

«Για να τον δέσω. Δεν είναι με τα καλά του. Πρέπει να τον ακινητοποιήσουμε αν είναι να τον βοηθήσουμε. Φέρε μου σχοινί!»

«Πού να το βρω, ρε φίλε, το σχοινί;»

«Νοσοκομείο δεν είν’ αυτό; Δεν έχετε ένα γαμημένο σχοινί;» γρύλισε ο Οφιομαχητής. Και τα αβλεφάριστα μάτια του έκαναν ένα ξαφνικό σύγκρου να διατρέξει τη φρουρό, που ονομαζόταν Ευτέρπη και είχε την αίσθηση ότι αυτός ο παράξενος μαυρόδερμος ξένος ίσως να πεταγόταν επάνω και να τη σκότωνε. Επιπλέον, ο τύπος τής φαινόταν πολύ δυνατός. Δες πώς τον κρατούσε κάτω αυτό τον τρελό – σαν να μην του έκανε καθόλου κόπο!

«Περίμενε· θα σου φέρω,» είπε η Ευτέρπη, κι έτρεξε μέσα στην κλινική.

Ο Οφιομαχητής περίμενε.

Ο αμαζάς του κάρου που είχε φέρει εδώ τον μανιασμένο και τους τρεις φίλους του είπε τώρα στους τελευταίους: «Θα με πληρώσετε, να

φεύγω; Θέλω κι εγώ να πάω σπíti μου, να φάω κάνα φαί, μεσημεριάτικα.»

Ο ένας από τους συντρόφους του δηλητηριασμένου – ο λευκόδερμος, μελαχρινός τύπος με τα μακριά μαλλιά και το γένι στο σαγόνι – στράφηκε και έδωσε στον αμαξά μερικά νομίσματα, ενώ ο άλλος – ο ξανθός, γαλανόδερμος άντρας που είχε μιλήσει στον Οφιομαχητή και πιο πριν – είπε στον Γεώργιο: «Μα... μα προτού τον... Δε μπορούσε καν να σταθεί. Νόμιζες ότι θα πέσει σε ύπνο!»

«Αυτό σου συμβαίνει στην αρχή όταν σε επηρεάσει το Μένος της Κυράς,» αποκρίθηκε εκείνος: «πέφτεις σε μια υποτονική κατάσταση. Μετά είναι που χάνεις το μυαλό σου και γίνεσαι σαν θηρίο. Ακόμα, όμως, και στην υποτονική κατάσταση αν τον προσέξεις τον δηλητηριασμένο θα δεις ότι το άσπρο των ματιών του έχει πάρει μια πρασινωπή απόχρωση.»

«Ξέρεις πώς να τον θεραπεύσεις;»

«Ξέρω το αντίδοτο, αλλά δεν το έχω τώρα μαζί μου. Μπορώ όμως να ψάξω γι' αυτό. Θέλω, έτσι κι αλλιώς, να βρω κι άλλα φαρμάκια. Θα σας το φτιάξω αν μπορέσω, και δε μου χρωστάτε τίποτα.»

Η φρουρός, τότε, βγήκε από την κλινική μαζί μ'έναν γιατρό και δυο νοσοκόμους. Στο χέρι της είχε μια κουλούρα σχοινί.

«Δώσ' το μου,» της είπε ο Οφιομαχητής, τεντώνοντας το δικό του χέρι – αυτό που δεν κρατούσε τον παράφρονα κολλημένο κάτω καθώς εκείνος ακόμα πάλευε να σηκωθεί μουγκρίζοντας σαν ξέφρενο ζώο.

Η Ευτέρπη έριξε το σχοινί στον Γεώργιο, κι εκείνος το έπιασε και έδεσε τους καρπούς του μαινόμενου πίσω από την πλάτη του και τα πόδια του αναμεταξύ τους, στους αστραγάλους.

«Τι τον έχει πιάσει;» ρώτησε ο γιατρός.

Ο Οφιομαχητής έκοψε μ'ένα ξιφίδιο το σχοινί που περίσσευε και το επέστρεψε στην Ευτέρπη καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Δηλητηριασμένος είναι. Από το Μένος της Κυράς.»

«Δηλητήριο είναι αυτό;» Ο γιατρός ήταν χοντρός, λευκόδερμος, και φορούσε μεγάλα τετράγωνα γυαλιά. Στο κεφάλι του δεν είχε πολλά μαλλιά.

«Ναι.»

«Γιατρός είσαι;»

«Όχι. Αλλά πρέπει να τον κρατήσετε εδώ, στην κλινική σας, μέχρι να φτιάξω το αντίδοτο. Εκτός αν το έχετε.»

«Τι να σου πω; Δεν ξέρω καν το δηλητήριο, όπως σου εξήγησα. Τι αντίδοτο χρειάζεται;»

Ο Οφιομαχητής τού είπε ότι μπορούσες να το φτιάξεις αναμειγνύοντας δύο είδη φυτών μ'ένα είδος μανιταριού, βρασμένα για πέντε λεπτά μέσα σε καθαρό νερό.

«Πρώτη φορά το ακούω...»

«Μπορείτε να τον κρατήσετε στο νοσοκομείο σας για κάποιες ώρες; Μέχρι να βρω ό,τι χρειάζεται για το αντίδοτο;» Τα φυτά και το μανιτάρι που ήταν απαραίτητα για τη δουλειά πρέπει να φύτευαν και στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων, υπέθετε ο Γεώργιος. Ειδικά αφού υπήρχαν όχθες εδώ κοντά. Μετά, όμως, σκέφτηκε ότι ο Βικέντιος – εκείνος ο βοτανολόγος στο Κέντρο – ίσως να είχε το αντίδοτο έτοιμο. Ίσως. Γιατί το Μένος της Κυράς ήταν σπάνιο δηλητήριο.

Ο γιατρός του Απέθαντου – που σύντομα συστήθηκε ως Κλεάνθης στον Οφιομαχητή, κι εκείνος τού συστήθηκε ως Γεώργιος – εξήγησε ότι δεν κρατούσαν παράφρονες στην κλινική. Ή, μάλλον, τους κρατούσαν αλλά συνήθως δεν επιζούσαν για πολύ. Τους έβαζαν σε κάτι κελιά στα υπόγεια. Αν δεν συνέρχονταν ύστερα από κάποια φάρμακα που τους έδιναν, πέθαιναν από τις συνθήκες.

«Δε θα χρειαστεί να τον κρατήσετε για πολύ. Θα τον σκοτώσει το Μένος της Κυράς αν δεν του φέρω το αντίδοτο μέσα σε δυο, τρεις μέρες,» εξήγησε ο Γεώργιος. Ο δηλητηριασμένος πέθαινε από ανακοπή καρδιάς, αν κάτι άλλο δεν τον είχε σκοτώσει ως τότε.

«Εντάξει,» είπε ο γιατρός, «όπως νομίζεις.»

Έτσι μετέφεραν τον παράφρονα στις «τρύπες των τρελών» (όπως έλεγαν αυτά τα κελιά στον Απέθαντο). Ή, μάλλον, ο ίδιος ο Οφιομαχητής τον μετέφερε, σηκώνοντάς τον στον ώμο, ενώ το κεφάλι του δηλητηριασμένου χτυπούσε μανιασμένα πάνω στη ράχη του και στα οπίσθιά του, σαν να προσπαθούσε να σπάσει ή τα κόκαλα του Γεώργιου ή το δικό του κρανίο. Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν το μόνο πράγμα που συγκράτησε τον Οφιομαχητή απ'το να τον σκοτώσει.

Οι τρεις σύντροφοι του μανιασμένου ακολούθησαν τον Γεώργο στα υπόγεια του Απέθαντου καθώς εκείνος ακολουθούσε τον γιατρό και

τον έναν από τους δύο νοσοκόμους. Το μέρος είναι φριχιαστικό, σκέφτηκε. Το λιγότερο που μπορείς να πεις γι' αυτό... Οι τοίχοι ήταν βρώμικοι και ασοβάντιστοι – τραχιά γη – γεμάτοι λεκέδες, πολλοί από τους οποίους μάλλον από παλιά αίματα. Κανένα από τα κελιά δεν φαινόταν να έχει τώρα ένοικο, εκτός από ποντίκια. Με τρύπες μες στους τοίχους έμοιαζαν: τρύπες φραγμένες με κάγκελα. Άνετα έβλεπες μέσα τους. Τίποτα περισσότερο από αχυροστρώματα δεν υπήρχαν εκεί, καθώς και μια οπή στη γωνία του πατώματος και μια βρύση. Μάλλον, πάνω από την ίδια οπή όπου ουρούσαν και αφόδευαν υποτίθεται πως έπρεπε να πλένονται κιάλας. Μέσα σ' ένα από τα κελιά ήταν ένα ανθρώπινο σκέλεθρο ξαπλωμένο· από μια κόγχη του κρανίου του η μουσούδα ενός ποντικού ξεπρόβαλε καθώς το τρωκτικό βγήκε να κοιτάξει τι έριχνε φως. Και ήταν, φυσικά, ο φακός του Κλεάνθη. Εδώ κάτω δεν υπήρχαν ενεργειακές λάμπες.

«Τους αφήνετε στο σκοτάδι;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Όταν κάποιος κελί έχει ένοικο,» εξήγησε ο Κλεάνθης, «κρεμάμε μια λάμπα λαδιού απέξω. Όχι μέσα, γιατί αυτοί οι φυσημένοι μάλλον θα τη σπάσουν και θα βάλουν φωτιά στο αχυρόστρωμα.

»Ρίξ' τον εδώ πέρα. Καλά είναι.» Φώτισε το εσωτερικό μιας τρύπας των τρελών. Το κιγκλίδωμα ήταν ανοιχτό.

Ο Γεώργιος άφησε τον μανιασμένο στο αχυρόστρωμα, αλλά δεν τον έλυσε. Βγήκε πάλι από το κελί, που μετά βίας τούς χωρούσε και τους δύο.

Ο γιατρός είπε: «Μπορείς να τον λύσεις. Θα κλειδώσω το κιγκλίδωμα με λουκέτο.»

«Αν τον λύσω,» εξήγησε ο Οφιομαχητής, «θ' αρχίσει να χτυπιέται εδώ μέσα, και μπορεί να σκοτωθεί. Με το Μένος της Κυράς χάνεις τελείως τα λογικά σου.»

Ο Κλεάνθης έκλεισε το κιγκλίδωμα και του έβαλε λουκέτο, γρήγορα, γιατί ο παράφρονas, παρότι δεμένος χειροπόδαρα, είχε αρχίσει να σέρνεται προς τη μεριά τους, γρυλίζοντας πίσω από σφιγμένα δόντια. Θύμιζε πελώριο φίδι έτσι όπως κουνιόταν. Πελώριο φίδι με ανθρώπινο κεφάλι. Ο γιατρός ρίγησε, άθελά του, και πήρε το βλέμμα του από τον τρελό, προσπαθώντας να τον ξεχάσει.

Ρώτησε τον Οφιομαχητή: «Φίλος σου είναι; Θα πρέπει να πληρώσεις για τη διαμονή του εδώ...»

Ο Γεώργιος τού απάντησε ότι δεν ήταν δικός του φίλος, και στράφηκε στους τρεις συντρόφους του δηλητηριασμένου, ο ένας από τους οποίους – ο ξανθός, γαλανόδερμος άντρας – είπε ότι θα πλήρωναν αλλά έλπιζαν το ποσό να μην ήταν μεγάλο γιατί δεν είχαν και πολλά πλοκάμια μαζί τους.

Ο Κλεάνθης αποκρίθηκε, καθώς άρχιζαν να ανεβαίνουν στο ισόγειο του νοσοκομείου από την πέτρινη σκάλα: «Πέντε οχτάρια την ημέρα.»

«Τι; Σ' αυτό τον οχετό; Όπου, μάλλον, κανείς δε θα τον περιποιείται;»

«Ε, άμα δε θέλεις, φίλε, πάρ' τον εσύ να τον αναλάβεις,» αποκρίθηκε ο γιατρός, στρώνοντας τα τετράγωνα γυαλιά του. «Αυτή είναι η τιμή μας.»

Ο γαλανόδερμος, ξανθομάλλης άντρας μουρμούριζε κάτι για κωλονοσοκομείο του κώλου του Λοκράθου καθώς έφταναν στο ισόγειο.

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Αν είστε τυχεροί θα φτιάξω σήμερα κιόλας το αντίδοτο. Ή θα το βρω από έναν γνωστό μου.»

Βγήκαν απ' το νοσοκομείο και πήγαν να καθίσουν στην ταβέρνα απέναντι, όπου πιο πριν καθόταν ο Γεώργιος μόνος του. Πήραν θέσεις στο ίδιο τραπέζι. Η σερβιτόρα ήρθε αμέσως να τους ρωτήσει τι ήθελαν. Οι τρεις παράγγειλαν απόκρασο, ο Οφιομαχητής τίποτα.

Τους ρώτησε ποιοι ήταν, και του συστήθηκαν ως Μάρκος – ο ξανθός και γαλανόδερμος με τη γρατσουνιά στο μάγουλο – Φοίβος – ο λευκόδερμος, μελαχρινός μακρυμάλλης με το μούσι – και Αθανάσιος – αυτός που είχε φάει την κλοτσιά του μανιασμένου, ένας στρογγυλοπρόσωπος άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και κεφάλι ξυρισμένο γουλί· πιο πολλές τρίχες φαίνονταν στα αξύριστα μάγουλά του παρά στο κεφάλι του.

«Γεώργιος,» συστήθηκε κι ο Οφιομαχητής, αν και υπέθετε πως μάλλον τον είχαν ακούσει όταν είχε πει το όνομά του στον Κλεάνθη πιο πριν.

«Δεν είσαι εξωδιασασιακός, δηλαδή;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Όχι. Από την Υπερυδάτια είμαι, αν και μόλις ήρθα στην Κυκλόπολη. Εσείς πώς βρεθήκατε εδώ; Είπατε ότι ανεβαίνατε τον ποταμό Τίρπο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φοίβος. «Είχαμε... Έπρεπε να φύγουμε απ'τα μέρη μας.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Γεώργιος.

Ο Αθανάσιος είπε: «Συγγνώμη κιόλας, φίλε, αλλά αυτά στα χέρια σου είναι φίδια, μα την ουρά της Έχιδνας;» Είχε προσέξει τα... περικόρπια του Οφιομαχητή.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του.

«Τι είσαι, ρε φίλε;» ρώτησε ο Αθανάσιος. «Ξέρεις από παράξενα φαρμάκια, μοιάζεις με εξωδιαστασιακός, έχεις φίδια απάνω σου, και κρατούσες κάτω τον Μελέτιο με το ένα χέρι ενώ ούτε όλοι εμείς οι τρεις μαζί δεν μπορούσαμε να τον κρατήσουμε με τα δύο χέρια...» Παρότι τότε ο Αθανάσιος ήταν διπλωμένος απ'την κλοτσιά του ξέφρενου Μελέτιου, είχε προσέξει με τι άνεση συγκρατούσε ο Οφιομαχητής τον σύντροφό τους που είχε ξαφνικά παραφρονήσει.

«Πού θες να καταλήξεις;» Τα μάτια του Γεώργιου τούς τρόμαξαν και τους τρεις προς στιγμή. Το βλέμμα του ήταν κάπως αλλόκοτο, νόμιζαν... αλλά γιατί; (Δεν είχαν καταλάβει ακόμα ότι ποτέ δεν βλεφάρριζε.)

Ο Αθανάσιος κόμπιασε. «Ότι... ότι είναι κάτι που δε μας λες ακριβώς. Όχι πως σε κατηγορώ, έτσι; Αλλά είμαι περίεργος, απλά...»

Ο Γεώργιος έκανε πίσω, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. Έβγαλε ένα τσιγάρο από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του και το άναψε. «Θέλετε να βοηθήσω τον φίλο σας – τον Μελέτιο;»

«Ναι, φυσικά, εννοείται,» είπε ο Μάρκος. «Μη δίνεις σημασία στον Αθανάσιο–»

«Τότε, όχι άλλες ερωτήσεις. Πείτε μου, όμως, ποιοι είστε εσείς. Πώς βρεθήκατε εδώ; Δεν είστε ντόπιοι, έτσι δεν είναι;»

«Έχουμε ξανάρθει στην Κυκλόπολη· δεν ερχόμαστε για πρώτη φορά.»

«Θα μπορείτε να μου πείτε μερικά πράγματα γι'αυτήν, λοιπόν...»

«Ναι, 'σφαλώς. Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε.»

«Από πού είστε;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Και γιατί είπατε ότι έπρεπε να φύγετε από εκεί;»

Οι τρεις αλληλοκοιτάχτηκαν, κι ο Μάρκος είπε τελικά: «Από τα Κακοτόπια είμαστε. Από 'να χωριό εκεί που το λένε Χτυπολόι· τόχεις ακούσει;»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι αρνητικά, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Όχι.»

«Δεν είναι κάνα μεγάλο μέρος, αλλά είναι πλάι στις όχθες του Τίρπου. Όμως όχι κοντά στην Κυκλόπολη· πιο κοντά στην Ερπετόπολη απ'ό,τι στην Κυκλόπολη.»

«Και γιατί έπρεπε να φύγετε αποκεί;» Ο Γεώργιος είχε την εντύπωση ότι απέφευγαν να το απαντήσουν αυτό.

«Είχαμε... κάτι μπελάδες, να πούμε.»

Ο Φοίβος ένευσε. «Ναι, μπελάδες. Με τους καριόληδες ενός άλλου χωριού, πιο πέρα από τις όχθες, που 'ναι όλοι τους άγριοι. Και φύγαμε για να μην την πληρώσουν οι δικοί μας. Πήραμε μια βάρκα και την κοπανήσαμε.»

Ο Γεώργιος είχε την αίσθηση πως ακόμα δεν του έλεγαν την αλήθεια ακριβώς. Ένωσε την Ευθαλία να κινείται νευρικά επάνω στον πήχη του, ενώ ο Δαμιανός ήταν τελείως ακίνητος, σαν πέτρινος. «Κι αυτοί που σας έριξαν βέλη καθοδόν; Ήταν απ'το άλλο χωριό;»

«Όχι,» είπε ο Μάρκος. «Δεν ξέρουμε από πού ήταν αυτοί. Πειρατές της όχθης, μάλλον. Μπανίσανε τη βάρκα μας και το θεωρήσανε καλό, οι λοκράθιοι πούστηδες, να τηνε κλέψουνε. Η μόνη εξήγηση που μπορούμε να σκεφτούμε.» Κι οι άλλοι δυο κατένευσαν.

Ο Γεώργιος ακόμα δεν ήταν σίγουρος αν του έλεγαν αλήθεια. (Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του.)

«Και ο Μελέτιος χτυπήθηκε,» είπε ο Φοίβος, «και νομίσουμε ότι το τραύμα του είχε μολυνθεί, γ'αυτό δεν μπορούσε να σταθεί. Γιατί, όπως είδες, δεν καρφώθηκε σε κάνα σοβαρό σημείο: στον ώμο τού μπηχτηκε το βέλος. Όχι πως είναι μικρό, μα δεν είναι και τ'άντερα ή η καρδιά τ'ανθρώπου εκεί.»

«Αλλά τώρα μας λες ότι ήταν φαρμακωμένη η αιχμή...» πρόσθεσε ο Μάρκος.

«Δεν είναι σίγουρο. Μπορεί τον φίλο σας να τον τσίμπησε Μαινόμενος – ένα μικροσκοπικό φίδι, συνήθως μαύρο στο χρώμα, που βγάζει με το δάγκωμά του το δηλητήριο που λέγεται 'Μένος της Κυράς'.»

Συνοφρυώθηκαν κι οι τρεις, μοιάζοντας συλλογισμένοι καθώς έπιναν, σχεδόν συγχρονισμένα, μια γουλιά απ'το απόκρασό τους. Μετά ο Αθανάσιος είπε: «Αν έγιν' αυτό, πρέπει νάγινε ενώ πηγαίναμε να κλέψουμε τη βάρκα, έτσι; Δε μπορεί νάγινε πιο πριν, ε;»

«Να κλέψετε τη βάρκα;» έκανε ο Οφιομαχητής.

«Ναι,» αποκρίθηκε αμέσως ο Μάρκος, σαν καλός κομπιναδόρος που δεν είναι, όμως, και τόσο καλός στα λόγια, «έπρεπε να τους την κλέψουμε απ'το Χτυπολόι γιατί οι ανόητοι λέγανε να μείνουμε κει και να μας προστατέψουν ενώ 'μεις επιμέναμε να την κοπανήσουμε για να μην τους βρει κάνα κακό.»

«Από αυτούς του άλλου χωριού;»

«Ναι.»

Ο Γεώργιος ήταν σίγουρος ότι κάποιο παραμύθι ήταν μπλεγμένο εδώ, μέσα στην αλήθεια – αν υπήρχε αλήθεια καν. «Πώς το λένε το άλλο χωριό;»

Μια στιγμή σιωπής, σαν κάτι να τους απασχολούσε· ύστερα ο Μάρκος είπε: «Παλαιόχρονο. Είναι μεγαλύτερο χωριό απ'το δικό μας, και είναι... είναι άγριοι τελείως εκεί.»

Ο Οφιομαχητής έσβησε το τσιγάρο του μες στο τασάκι. «Πείτε μου την αλήθεια για το τι συμβαίνει μ'εσάς, αλλιώς θα το ξανασκεφτώ άμα θα βοηθήσω τον φίλο σας.»

Φάνηκαν τρομαγμένοι για λίγο, σαν κλέφτες που έχουν πιαστεί πάνω στη δουλειά· αλλά ο Μάρκος είπε: «Την αλήθεια σου λέμε, Γεώργιε! Που η Έχιδνα να μας δαγκώσει, την αλήθεια όλη σου είπαμε. Τι άλλο θες να ξέρεις;»

Ο Οφιομαχητής είχε την ξαφνική παρόρμηση να τους πλακώσει στο ξύλο, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε σταθερά μέσα του. Σκέφτηκε: Η Φαρμακερή Κυρά ήδη σας έχει δαγκώσει, μου φαίνεται... Δεν πίστευε, φυσικά, ότι είχαν κλέψει τη βάρκα προκειμένου να μη βάλουν τους συγχωριανούς τους σε κίνδυνο. Δεν του έμοιαζαν για τόσο αλτρουιστές. Και ήταν και Κακοτοπίτες, επιπλέον, οι καταραμένοι, πράγμα που το έκανε ακόμα πιο απίθανο να είναι αλτρουιστές, ή απλά φιλότιμοι άνθρωποι. Τέλος πάντων... Ήξεραν την Κυκλόπολη, τουλάχιστον. Ή έτσι ισχυρίζονταν.

Ο Γεώργιος τούς είπε: «Θα πάω τώρα να ρωτήσω έναν γνωστό μου αν τυχαίνει νάχει έτοιμο το αντίδοτο που ψάχνουμε. Αλλά δεν είμαι σίγουρος αν θα τον βρω στο μαγαζί του τέτοια ώρα.» Ήταν μεσημέρι, οι δίδυμοι ήλιοι ψηλά στον ουρανό.

«Γνωστό;» έκανε ο Φοίβος. «Δε μας έλεγες ότι πρώτη φορά έρχεσαι στην Κυκλόπολη;»

«Σήμερα τον γνώρισα. Είναι ένας βοτανολόγος στο Κέντρο. Βικέντιο τον λένε. Τον ξέρετε;»

«Όχι,» είπε ο Μάρκος, κι οι άλλοι δυο κατένευσαν.

Ήταν η πιο φυσική αντίδραση που ο Οφιομαχητής είχε δει από αυτούς μέχρι στιγμής.

Κι εκείνοι είχαν αρχίσει πια να παρατηρούν ότι ο παράξενος μαυρό-δερμος ξένος δεν ανοιγόκλεινε καθόλου τα βλέφαρά του. Σαν μάτια ερπετού ήταν τα μάτια του, μα την Έχιδνα! Λες νάταν ερπετοειδής, όπως αυτοί που οι φήμες έλεγαν ότι κρύβονταν στα βάθη των Κακών Τόπων; Μπα, δεν έμοιαζε νάχει φολίδες και τέτοια πράματα απάνω του... εκτός απ'τα φίδια στα χέρια του, βέβαια.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Πάμε να βρούμε τον Βικέντιο, κύριοι, αν δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε.» Και η κάπα του έκρυψε την Ευθαλία και τον Δαμιανό που ήταν κουλουριασμένοι στους πήχεις του.

Οι τρεις Κακοτοπίτες (γιατί ήταν πράγματι από τους Κακούς Τόπους – σ'αυτό δεν είχαν πει ψέματα στον Οφιομαχητή) σηκώθηκαν επίσης, δίχως καθυστέρηση. Ο Αθανάσιος ήπια μονοκοπανιά όσο απόκрасο απέμενε στο ποτήρι του. Οι άλλοι δυο άφησαν τα δικά τους ποτήρια σχεδόν τελειωμένα, με λίγο ποτό κάτω-κάτω.

Βγήκαν απ'την ταβέρνα κι άρχισαν να βαδίζουν, απομακρυνόμενοι από τον Απέθαντο, κατευθυνόμενοι προς το Κέντρο, αφού ο Γεώργιος έριξε μια ματιά στον χάρτη του για να βεβαιωθεί ότι ακολουθούσαν τον σωστό δρόμο. Δεν ήθελε να ρωτήσει αυτούς τους τρεις λεχρίτες για κατευθύνσεις. Είχε σκοπό, όμως, να τους κάνει άλλες ερωτήσεις.

Αλλά, προτού προλάβει να τους μιλήσει, ο Αθανάσιος τού έκανε πρώτος μια δική του ερώτηση: «Είν' εδώ κοντά αυτός ο Βικέντιος και πάμε με τα πόδια;»

«Δεν έχω πλοκάμια για ωκεανίδες,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος – μια έκφραση που στην Υπερυδάτια είχε μάθει πως σήμαινε, περίπου, δεν έχω λεφτά για πέταμα. «Γι’ αυτό πάμε με τα πόδια.»

Οι τρεις Κακοτοπίτες δεν προθυμοποιήθηκαν να πληρώσουν εκείνοι για επιβατηγό όχημα, οπότε ο Οφιομαχητής υπέθεσε πως ούτε αυτοί είχαν πλοκάμια για ωκεανίδες.

Καθώς βάδιζαν, τους ρώτησε: «Έχετε ακούσει για μια καινούργια κλινική στην Κυκλόπολη που λέγεται Ανθρώπινη Προστασία;»

Όχι, απάντησαν, δεν είχαν ακούσει. Μόνο για τον Απέθαντο ήξεραν, γιατί, όποτε έρχονταν εδώ, πάρε-δώσε κυρίως στο Κακό Πάτημα είχαν. Και, φυσικά, είχε πάρει τ’ αφτί τους για τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, μα δεν την είχαν ποτέ πλησιάσει.

Μάλλον δεν μπορούν να με βοηθήσουν να μάθω τίποτα για τον Ανδρέα Νικλόδιο, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Ήταν άχρηστοι. Αλλά θα τους ρωτούσε κι άλλα για την πόλη γενικά – Για στάσου μια στιγμή! Ίσως να μην ήξεραν για την Ανθρώπινη Προστασία αλλά μπορεί να ήξεραν κάτι για τον ίδιο τον Νικλόδιο. Η Ευτέρπη’σαρ, στη Μεγάπολη, του είχε πει ότι τον είχε δει στην Τριάνη, να μιλά με τον παλιό της Καπετάνιο, τον πειρατή Λεωνίδα τον Λέοντα. Ο Ανδρέας αναμφίβολα κυκλοφορούσε...

Καθώς περνούσαν από τα όρια του Κακού Πατήματος κι έμπαιναν στο Κέντρο, ο Οφιομαχητής ρώτησε τους τρεις: «Έχετε ακουστά, μήπως, έναν τύπο που λέγεται Ανδρέας Νικλόδιος;»

«Ανδρέας Νικλόδιος;» έκανε ο Μάρκος.

«Ναι.»

Δεν απάντησαν αμέσως, και ο Γεώργιος, κοιτάζοντάς τους με τις άκριες των ματιών του, δε νόμιζε πως αυτή τη φορά καθυστερούσαν επειδή ήθελαν να κρύψουν κάτι· σκάλιζαν τη μνήμη τους, μάλλον.

«Σα να τον έχει πάρει τ’ αφτί μου κάπου,» είπε ο Φοίβος, «μα δε θυμάμαι πού ακριβώς.»

«Ναι, ούτ’ εγώ,» συμφώνησε ο Αθανάσιος, νεύοντας με το ξυρισμένο κεφάλι του.

«Πού;» τους ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Εδώ, στην Κυκλόπολη;»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος ένευσε ξανά.

«Κάνει εμπόριο πάνω στον Τίρπο, μήπως;»

«Ναι,» είπε ο Φοίβος, σπρώχνοντας πίσω τα μακριά μαύρα μαλλιά του, «τώρα που το λες, φίλε, μπορεί νάναι αυτό. Αλλά, και πάλι, δεν είμαι σίγουρος. Όμως κάπου νομίζω πως έχει πάρει τ'αφτί μου αυτό τ'όνομα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αθανάσιος, νεύοντας για τρίτη φορά σαν κρανίο που κάνει πέρα-δώθε πάνω στους ώμους σκέλεθρου – όχι πως ήταν και τόσο λεπτός. Το αντίθετο, μάλιστα· ήταν αρκετά γεμάτος.

Η παράλογη οργή του Οφιομαχητή απειλούσε να τον κυριεύσει, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κρατούσαν πέρα.

Έκανε στους τρεις Κακοτοπίτες διάφορες ερωτήσεις για την Κυκλόπολη, κι εκείνοι απαντούσαν όπως μπορούσαν. Δεν έρχονταν και τόσο τακτικά εδώ· κυρίως για να εμπορευτούν, απ'ότι κατάλαβε ο Γεώργιος, και κυρίως στο Κακό Πάτημα έμεναν. Θα τους ρωτούσε και τι ακριβώς εμπορεύονταν, αλλά τότε πια είχαν μόλις βρεθεί έξω από τη φαρμακαποθήκη του Βικέντιου. Δεν ήταν πολύ μακριά απ'τον Απέθαντο – λίγο παραπάνω από ένα χιλιόμετρο, υπολόγιζε ο Οφιομαχητής· ενάμιση, ίσως – και δεν είχαν αργήσει να φτάσουν.

Ήταν, όμως, κλειστά μες στο μεσημέρι. Έτσι έπρεπε να περιμένουν.

«Πάμε να καθίσουμε κάπου,» πρότεινε ο Γεώργιος.

«Κι ο Μελέτιος,» είπε ο Μάρκος με ανησυχία στη φωνή του. «Δεν πάμε καλύτερα να βρεις τ'αντίδοτο; Κι άμα είναι σε πληρώνουμε κιόλας!»

«Δε θέλω πληρωμή. Θα πήγαινα ούτως ή άλλως να ψάξω για φαρμάκια κι αντίδοτα έξω απ'την πόλη.»

«Ε, πάμε τότε!»

«Δε γίνεται έτσι εύκολα το αντίδοτο που χρειάζεστε. Πρέπει να βρω τα απαραίτητα πράγματα και να τα αναμείξω. Πιο καλά συμφέρει να περιμένουμε μέχρι ν'ανοίξει η αποθήκη· κι άμα τελικά δεν έχει το αντίδοτο, τότε θα βγούμε να ψάξουμε έξω απ'την πόλη.»

Οπότε, αναζήτησαν κάποιο εστιατόριο, ή ταβέρνα, ή πανδοχείο, στο Κέντρο για να καθίσουν και να περάσει η ώρα...

...ενώ, προς τα βορειοδυτικά, πέρα από τον ποταμό Νάνθηρη, στη συνοικία της Κυκλόπολης που ονομαζόταν Ανεμωδή και αέρηδες τραγουδούσαν ανάμεσα από τα οικοδομήματά της, η Διονυσία·νιρ Υρφάνια

συναντούσε τον Πέτρο Νιλκόδιο μέσα στη μεζονέτα που αυτός μοιραζόταν με τον αδελφό του, τον Ανδρέα.

Ο Ανδρέας έμενε επάνω, ο Πέτρος έμενε κάτω· και τώρα είχαν ακούσει τον Πέτρο να ξεκλειδώνει και να μπαίνει, καθώς κάθονταν στο πλούσια στολισμένο σαλόνι. Ο Ανδρέας τής είπε να περιμένει μια στιγμή, και κατέβηκε τη στριφτή σκάλα για να μιλήσει στον αδελφό του. Ύστερα, ανέβηκε πάλι μαζί με τον Πέτρο.

Η Διονυσία σηκώθηκε από τον καναπέ και τον χαιρέτησε δια χειραψίας.

«Έχω ακούσει πολλά για σένα,» είπε ο Πέτρος Νιλκόδιος. «Χαίρομαι πολύ που αποφάσισες να έρθεις στην Κυκλόπολη.» Δεν έμοιαζε και τόσο με τον Ανδρέα, παρατήρησε η Διονυσία. Δεν έμοιαζε, βασικά, καθόλου με τον Ανδρέα. Ήταν καταφανώς πιο λεπτός και μακροπρόσωπος, και το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ σαν το δικό της, όχι γαλανό σαν του αδελφού του. Τα μαλλιά του ήταν καστανά και κοντοκουρεμένα. Φορούσε ένα ζευγάρι κομψά γυαλιά, και το βλέμμα του ήταν πολύ έντονο, αλλά όχι εχθρικό. Ήταν ντυμένος με καφετί σακάκι, καφετί παντελόνι, και λευκό πουκάμισο.

«Είναι όμορφη η πόλη σας,» αποκρίθηκε η Διονυσία, χαμογελώντας. «Και χαίρομαι κι εγώ που σε γνωρίζω.»

«Ο Ανδρέας μού λέει ότι θα δουλέψεις στην κλινική μας...»

«Δοκιμαστικά. Αλλά ίσως και να μείνω.»

«Το ελπίζω. Χρειαζόμαστε Βιοσκόπους. Δεν είναι εύκολο να τους βρεις εδώ, στην Κυκλόπολη – όχι όπως στη Μεγάπολη, όπου συναντάς τρεις μάγους σε κάθε πολυκατοικία.»

Η Διονυσία γέλασε. «Δεν είναι κι ακριβώς έτσι...»

«Είμαστε πολύ πιεσμένοι,» της είπε ο Πέτρος, «από διάφορες απόψεις. Εκτός των άλλων, κι εξαιτίας της Μεγάλης Κλινικής. Θέλουν να είναι το μοναδικό σημαντικό νοσοκομείο της Κυκλόπολης, και δεν αφήνουν κανέναν άλλο να περπατήσει. Είμαστε καλύτεροι από αυτούς – χρησιμοποιούμε καλύτερες μεθόδους, καλύτερο υλικό – και πάλι μετά βίας στεκόμαστε ως τώρα.»

«Είναι νωρίς ακόμα, βέβαια,» πρόσθεσε ο Ανδρέας, βηματίζοντας μες στο σαλόνι για να πιάσει το ποτήρι του με το Αίμα της Έχιδνας από το

τραπεζάκι μπροστά στον καναπέ όπου το είχε αφήσει. «Δεν είναι πολύς καιρός που λειτουργούμε. Το πράγμα θα στρώσει.»

«Αυτός είναι ο σκοπός μας, Ανδρέα. Αυτός και να βοηθάμε όσο καλύτερα μπορούμε τον κόσμο που έρχεται στην κλινική.» Και προς τη Διονυσία: «Μια Βιοσκόπος θα μας είναι πολύτιμη.»

«Δεν έχετε άλλο Βιοσκόπο στο νοσοκομείο;»

«Έχουμε έναν, αλλά δεν μπορεί να τα κάνει όλα.»

«Υπάρχει κίνηση, δηλαδή, στην Ανθρώπινη Προστασία...»

«Δεν είναι αυτό, ακριβώς,» είπε ο Πέτρος. «Ο Ευγένιος'νιρ ασχολείται... με την έρευνα περισσότερο, παρά με τους ασθενείς. Εσύ θα θέλαμε να ασχολείσαι με τους ασθενείς.»

«Αυτό έκανα και στη Μεγάπολη,» αποκρίθηκε η Διονυσία.

Και, προτού προλάβει να ρωτήσει σε τι είδους έρευνα αναφερόταν ο Πέτρος, ο Ανδρέας είπε στον αδελφό του: «Μπορούμε να μιλήσουμε για λίγο; Οι δυο μας;»

«Ναι. Τι είναι;»

«Θα σου εξηγήσω. Μας συγχωρείς, Διονυσία...»

«Εννοείται,» είπε εκείνη. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Ο Ανδρέας κι ο Πέτρος κατέβηκαν στο κάτω πάτωμα της μεζονέτας, στο σπίτι του δεύτερου.

«Άκου,» είπε ο Ανδρέας, χαμηλόφωνα· «δε σου τα είπα όλα ακόμα. Είναι και κάτι άλλο. Σημαντικό. Έλα αποδώ· πάμε στο γραφείο σου.» Έβαλε το χέρι του στον ώμο του αδελφού του, και βάδισαν ως το γραφείο του Πέτρου.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει; Μου μοιάζεις ανήσυχος ξαφνικά.» Ανήσυχος – ή ακόμα και φοβισμένος ίσως, σκέφτηκε ο Πέτρος. Και δεν ήταν συνηθισμένο να βλέπει τον αδελφό του έτσι.

«Στη Μεγάπολη, επιτέθηκα σε κάποιον,» εξήγησε ο Ανδρέας καθώς έμπαιναν στο γραφείο του Πέτρου.

«Σε ποιον;»

«Στον Οφιομαχητή.»

Ο Πέτρος γέλασε, κι έβγαλε τα γυαλιά του. «Μαλάκα, έχεις όρεξη να μου κάνεις πλάκα μεσημεριάτικα;»

Ο Ανδρέας τον κοίταζε αγέλαστα. «Σου μοιάζω ν'αστειεύομαι;»

Ο Πέτρος άφησε τα γυαλιά του πάνω στο γραφείο, κάθισε στη μαλακή πολυθρόνα πίσω του. «Τι μου λες τότε, ρε; Ποιον Οφιομαχητή; Ο Οφιομαχητής είν' ένας μύθος.»

Ο Ανδρέας έκλεισε την πόρτα του γραφείου γιατί δεν ήθελε, από κάνα στραβοφύσημα του Ζέφυρου, να τους ακούσει η Διονυσία. «Δεν είναι μύθος,» είπε στον αδελφό του. «Υπάρχει.» Και συνέχισε να του μιλά για τον Οφιομαχητή και για τις συναντήσεις του με τη Διονυσία στη Μεγάπολη, ενώ βημάτιζε μες στο δωμάτιο, κάνοντας πέρα-δώθε.

Ο Πέτρος τον άκουγε κρατώντας στο χέρι του ένα φτερό Ανήσυχου (άψογα διατηρημένο, διακοσμητικό) και χαϊδεύοντας μ'αυτό τα βυζιά του αγαλματιδίου της Σιλοάρνης που στεκόταν στη γωνία του γραφείου του, δίπλα στην οθόνη της κονσόλας του κλειστού υπολογιστικού συστήματος. Η όψη του Πέτρου ήταν συλλογισμένη.

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί η περίπτωση του μ'ενδιέφερε,» είπε ο Ανδρέας τελικά. «Και υποθέτω πως κι εσένα θα σ'ενδιέφερε. Θα μας φαινόταν χρήσιμος, ίσως.»

«Έτσι, του επιτέθηκες. Και τώρα είναι νεκρός; Έχεις το πτώμα; Ή τον κρατάς αναισθητοποιημένο; Να καλέσω τον Ευγένιο;»

«Όχι· ο Ευγένιος δεν θα χρειαστεί. Ο Οφιομαχητής δεν είναι ούτε νεκρός ούτε λιπόθυμος. Δεν τον έχω μαζί μου.» Κι εξήγησε στον αδελφό του ότι του είχε επιτεθεί λίγο προτού εκείνος κι η Διονυσία φύγουν από τη Μεγάπολη, και φοβόταν ότι τώρα μπορεί ο Οφιομαχητής να τον ακολουθούσε ακόμα κι εδώ, αν ήταν πραγματικά αποφασισμένος.

Ο Πέτρος δεν γαργαλούσε πια τα βυζιά του αγαλματιδίου της Σιλοάρνης με το διατηρημένο φτερό Ανήσυχου· ήταν γρουσουζιά τελικά, σκέφτηκε. «Γιατί να σε κυνηγήσει ως εδώ; Τι ξέρει για σένα;»

«Τίποτα, βασικά – εκτός απ'το ότι είμαι φίλος της Διονυσίας, και ότι έχουμε την Ανθρώπινη Προστασία στην Κυκλόπολη–»

Ο Πέτρος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο γραφείο. «Γαμώ το μυαλό σου το λοκράθιο! Ήταν ανάγκη να του το πεις αυτό;»

«Δεν του το είπα εγώ· η Διονυσία τού το είπε. Να της ζητούσα να του το κρύψει; Μπορεί να της φαινόταν ύποπτο. Επιπλέον, δεν φανταζόμουν στην αρχή ότι... Κι ακόμα και μετά, δηλαδή... Σου λέω, Πέτρο – τον χτύπησα ο ίδιος με ενεργειακό πιστόλι μες στο υπόγειο της Διονυσίας κι ο καταραμένος έπεσε ξερός. Αλλά μετά, στους δρόμους της

Μεγάπολης, δεν έλεγε να σωριαστεί παρότι τον είχαμε κυκλώσει και του ρίχναμε συνεχόμενα!»

Ο Πέτρος έπιασε τα γυαλιά του απ'το γραφείο και τα φόρεσε. «Μαλάκα, αν μας κάνει χαλάστρα στη δουλειά μας αυτός εξαιτίας σου—»

«Πού να ξέρω εγώ ότι—;»

«Δε μπορούσες να τον αφήσεις ήσυχο;» γρύλισε ο Πέτρος καθώς σηκωνόταν όρθιος ρίχνοντας το φτερό του Ανήσυχου πάνω στο πληκτρολόγιο της κονσόλας, τσαντισμένος.

«Ίσως να φαινόταν χρήσιμος στις αντικαταστάσεις, αν όλα πήγαιναν καλά. Εσύ δε θα τον ήθ—;»

«ΔΕΝ πήγαν όμως όλα καλά! Και τώρα μου λες ότι μπορεί να σ'ακολουθήσει ως εδώ. Μπορεί νάρθει στην Ανθρώπινη Προστασία. Τι θα κάνουμε, ρε μαλάκα, άμα αύριο, μεθαύριο μπει στο νοσοκομείο κι αρχίσει να σε ζητά και να χτυπά κόσμο; Νομίζεις ότι θέλουμε να γίνει επεισόδιο εκεί μέσα; Νομίζεις ότι αυτό θα βελτιώσει τη φήμη μας; Και τι θα συμβεί άμα η φίλη σου, η Διονυσία, τον μπανίσει τον γαμημένο και της πει πως—»

«Δεν πρόκειται ποτέ να τον πιστέψει ότι—»

«Είσαι ηλίθιος, μαλάκα! Θα γίνει της λοκράθιας πουτάνας εκεί μέσα, αν ο τύπος είναι όπως τον περιγράφεις – αν οι μισοί μύθοι γι'αυτόν αληθεύουν!»

«Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε σε ετοιμότητα. Γιατί νομίζεις ότι σου μιλάω τώρα; Για να κάνουμε κουβέντα;» Η όψη του Ανδρέα είχε αγριέψει. «Πρέπει να έχουμε έτοιμο ένα σχέδιο, σε περίπτωση που ο Οφιομαχητής παρουσιαστεί.»

«Γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σου, το θέμα είναι να μην παρουσιαστεί.» Ο Πέτρος έβγαλε το σακάκι του, το έριξε στην άκρη του γραφείου, και κάθισε στην πολυθρόνα ξανά, ανοίγοντας τα επάνω κουμπιά του πουκαμίσου του. «Το θέμα είναι να μην πατήσει ποτέ το πόδι του στην Ανθρώπινη Προστασία.» Έπιασε ένα τσιγάρο απ'την ξύλινη λαξευτή ταμπακιέρα του γραφείου και το άναψε με τον αργυρό, λιθοστόλιστο ενεργειακό αναπτήρα που ήταν ακουμπισμένος δίπλα της και φτιαγμένος σαν σπαθί, με τη φλόγα να τυλίγει ολόκληρη τη λεπίδα του όταν πατούσες το κουμπί στην κάτω άκρη της λαβής του. «Φρόντισε να μην πατήσει το πόδι του στην Ανθρώπινη Προστασία, μαλάκα· μόνο

αυτό σου λέω,» είπε ο Πέτρος φυσώντας καπνό. «Αλλιώς, μα τα δόντια της Έχιδνας, θα σε γαμήσω. Βάλε τους καριόληδές σου να τριγυρίζουν παντού μες στην Κυκλόπολη, να κοιτάζουν σε κάθε μέρος – σε κάθε δρόμο, σε κάθε ξενοδοχείο – να μάθουν άμα έχει έρθει εδώ ο Οφιομαχητής. Δε μπορεί νάναι πολύ δύσκολο, ακόμα και γι'αυτούς τους ηλίθιους, έτσι κατάμαυρος στο δέρμα όπως είναι, μοιάζοντας εξωδιαστασιακός.»

«Στην Κυκλόπολη οι εξωδιαστασιακοί δεν είναι και τόσο σπάνιοι όσο αλλού, Πέτρο. Η δίοδος για Σύμπλεγμα είναι εβδομήντα χιλιόμετρα προς τα βορειοανατολικά.»

«Ναι, αλλά δεν είμαστε κι η Ολφιάρδια. Πόσοι μαυρόδερμοι νομίζεις ότι κυκλοφορούν τώρα μες στην πόλη; Ένας; Δύο; Τέσσερις, γαμώ τα βυζιά της Σιλοάρνης; Θα τον βρουν άμα έρθει.»

«Κι όταν τον βρουν;»

«Σκοτώστε τον, φυσικά, γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σας! Όλα εγώ πρέπει να σας τα λέω;»

4

Αποπλέουμε από Σιρκόβη καθώς έχει σουρουπώσει. Δεν περιμένω να ξημερώσει· δεν θα είχε κανένα νόημα. Καλύτερα το πρωί να μας βρει στην Ερνέγη. Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι ο ίδιος, κρατώντας το τιμόνι του στα χέρια μου, μέσα στη γέφυρα. Η Λουκία είναι πλάι μου, καθώς και η Διονυσία με τον σκύλο της. Ο καιρός μοιάζει καλός· δεν προβλέπεται καταιγίδα. Ευτυχώς, γιατί οι καταιγίδες εδώ, στα νότια της Μικρυδάτιας, είναι άγριες είτε πλέεις στ'ανοιχτά είτε παράκτια όπως εμείς τώρα.

Κατευθυνόμαστε βόρεια μέσα στον Μεγάλο Κόλπο, με τους Στενότοπους ανατολικά μας: και στο μυαλό μου έρχεται ο παλιός μου φίλος, ο Δεινοκράτης, που στις αρένες της Νερκάλης τον έλεγαν «το Γερό Φίδι», αυτά τα καθάρματα που τον είχαν υποδουλώσει.

Περνάμε από ένα μέρος που φαίνεται φωτισμένο σ'ετούτες τις σκοτεινές, κατάφυτες ακτές: ο Ναός της Έχιδνας. Τα αναμμένα πύραυνα επάνω στις θαλασσολίθινες πλατφόρμες, πλάι στα αγάλματα, διαλύουν τις πυκνές σκιές του σούρουπου. Και τώρα στο μυαλό μου έρχεται η Ρέα, η Πρωθιέρεια του Ναού, και ο Γεράσιμος, ένας ιερέας. Και η Σαπφώ, που κατοικεί βαθιά μέσα στα έλη των Στενότοπων...

Η Διονυσία, κοιτάζοντας προς τις φωτιές, λέει: «Τι είναι εδώ, Γεώργιε; Ναός της Έχιδνας;»

«Ναι»· και τους μιλάω για το πώς κάποτε ήμουν ετοιμοθάνατος εκεί και η Σαπφώ μού έσωσε τη ζωή.

Η Σιρκόβη, από την οποία εκπλεύσαμε, είναι στις νότιες παρυφές των Στενότοπων, στις εκβολές του ποταμού Λόνθη. Η Ερνέγη είναι λίγο πιο πέρα από τις βόρειες παρυφές των Στενότοπων, στις εκβολές του ποταμού Σόρνη. Και δεν αργούμε να φτάσουμε εκεί, καθώς ο μάγος κουμαντάρει την ενεργειακή ροή του πλοίου μας και οι μηχανές μας λειτουργούν άψογα. Σε λίγο περισσότερο από μια ώρα, ενώ έχει νυχτώσει, είμαστε έξω από το Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης. Τι αναμνήσεις

έρχονται στο μυαλό μου από την εποχή που πολεμούσαμε τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλεία της Συμπολιτείας των Ποταμών...

Ας αράξουμε εδώ· δεν υπάρχει λόγος να πάμε στο Πάνω Λιμάνι. Οδηγώ το πλοίο μας προς τις αποβάθρες, και σύντομα έχουμε αγκυροβολήσει σε μια από αυτές μετά από μερικές σύντομες κουβέντες με τους λιμενοφύλακες, τις οποίες αναλαμβάνει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. Όχι πως μ'ενδιαφέρει να κρυφτώ, αλλά δεν θέλω ν'αρχίσουν αμέσως να κυκλοφορούν φήμες ότι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος επέστρεψε στην Ερνέγη – υποθέτοντας πάντα πως οι συγκεκριμένοι λιμενοφύλακες θα με αναγνώριζαν.

Στέκομαι τώρα στην κουβέρτα έχοντας γύρω μου συγκεντρωμένους τη Λουκία, τη Διονυσία, την Ερασμία, τον Καταραμένο Αργύριο, τον Ανθέμιο, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, και τον Αμολητό Δημήτριο. Τους λέω ότι γνωρίζω κάποια στην Ερνέγη – μια παλιά φίλη – και θα πάω να της μιλήσω. Αλλά δεν είμαι σίγουρος πού μένει σήμερα, και αμφίβολο είναι αν θα τη βρω μες στη νύχτα. Οπότε μπορούμε να κατεβούμε από το σκάφος και να ψάξουμε για ένα μέρος να μείνουμε. «Το πλήρωμα είναι ελεύθερο να χαλαρώσει,» λέω στον Δημοσθένη. «Πάω στοίχημα ότι θα τους αρέσει στην Ερνέγη. Αλλά πες τους να μη γίνουν λιώμα στο μεθύσι, γιατί δεν αποκλείεται αύριο να αποπλεύσουμε. Μάλιστα, αυτό είναι το πιθανότερο.»

Ο Δημοσθένης νεύει.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» τον ρωτάω.

«Όχι. Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ξαναεπισκεφτεί την Ερνέγη, Καπετάνιε.»

«Μοιάζει με τη Σκιάπολη,» τον πληροφορώ. «Αν και δεν μαζεύει και τόσους πειρατές.»

Ο Καταραμένος μου λέει: «Οι δικοί μου θα μείνουν στο πλοίο, ως συνήθως. Αλλά μπορεί να κάνουν και καμιά βόλτα· έχουμε γνωστούς εδώ – κάποιοι από τους οποίους μάλλον θα χαρούν να δουν κι εσένα, Μαύρε.»

«Ναι...» αποκρίνομαι, συλλογισμένα, καθώς θυμάμαι διάφορες φάτσες από εκείνο τον τρελό καιρό του πολέμου στον Μεγάλο Κόλπο της Μικροδάτιας.

«Οι περισσότεροι, βέβαια, συχνάζουν στο Πάνω Λιμάνι,» συνεχίζει ο Αργύριος, «όχι στο Κάτω.»

«Εμείς πού θα μείνουμε;» με ρωτά η Λουκία. «Υπάρχει κάνα ξενοδοχείο της προκοπής εδώ γύρω;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν έμενα ποτέ σε ξενοδοχείο του Κάτω Λιμανιού,» απαντώ. «Ίσως να έπρεπε τελικά να είχαμε αράξει στο Πάνω Λιμάνι, που λέει κι ο Καταραμένος.»

Αλλά ο ίδιος τότε με πληροφορεί: «Υπάρχει το Κλειστό Σκάφος, Μαύρε, στο Κάτω Λιμάνι. Αρκετά καλό ξενοδοχείο. Δεν ξέρεις πού είναι;»

«Το έχω ακούσει, νομίζω, τώρα που το αναφέρεις. Δε θυμάμαι, όμως, πού ακριβώς βρίσκεται.»

«Θα σε οδηγήσω εγώ.»

Και με οδηγεί. Μαζί μου έρχονται η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός με κάποια μέλη του πληρώματός του. Μαζί με τον Καταραμένο έρχονται η Μαρίνα, ο Ανθέμιος, και μερικοί άλλοι Μακροθάνατοι.

Το Κλειστό Σκάφος δεν είναι μακριά από εκεί όπου έχουμε αράξει· με τα πόδια πηγαίνουμε. Και όντως, όπως είπε ο Αργύριος, μοιάζει καλό ξενοδοχείο. Κλείνουμε δωμάτια, όλοι εκτός από τους Μακροθάνατους που ο Καταραμένος μού λέει πάλι ότι θα μείνουν στο πλοίο. Εγώ, η Λουκία, κι ο γάτος της θα διανυκτερεύσουμε παρέα. Αλλά αφού φάμε κάτι με τους υπόλοιπους. Επισκεπτόμαστε ένα εστιατόριο που είναι πλάι στο ξενοδοχείο, κολλητά μ'αυτό (ίσως και υπό την ίδια διεύθυνση), και τρώμε εκεί, ενώ λέω στους φίλους μου μερικά λόγια για την Όλγα, την αρχηγό της συμμορίας της Λουλουδούς, η οποία συμμορία ελπίζω ακόμα να υπάρχει – δεν έχει περάσει και τόσοσ πολύς καιρός από τότε που ήμουν εδώ. Αλλά ούτε και λίγος είναι, βέβαια. Χρόνια, όχι μήνες. Ο Αρσένιος, όμως, μου είπε ότι τη συνάντησε την Όλγα... στον ύπνο του.

Τελειώνοντας το φαγητό, επιστρέφουμε στο Κλειστό Σκάφος, όσοι είναι να επιστρέψουμε εκεί, ενώ οι Μακροθάνατοι πάνε στο Αεικίνητο Χέλι. Εκτός από τον Ανθέμιο, που αποφασίζει να κλείσει δωμάτιο στο ξενοδοχείο, με δικά του έξοδα. Και, απ'ό,τι καταλαβαίνω, η Ερασμία σύντομα θα γλιστρήσει έξω απ'το δωμάτιο που μοιράζεται με τη Διονυσία και τον Φωνακλά και θα πάει να τον επισκεφτεί.

Εγώ, η Λουκία, και ο Ακατάλυτος μπαίνουμε στο δικό μας δωμάτιο, και οι δυο τελευταίοι σύντομα κοιμούνται – εκείνη επάνω στο κρεβάτι, εκείνος από κάτω. Εγώ κάθομαι οκλαδόν πλάι στη Λουκία, ντυμένος ελαφρά, αφήνοντας την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου, ενώ για πολλοστή φορά αναλογίζομαι το πρόβλημα των Τρομερών Καπνών: το πρόβλημα τού να βρούμε το λημέρι τους: το πρόβλημα τού να συναντήσω ξανά εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που με γνωρίζει... Αν και τώρα η υπόθεση έχει μπλεχτεί περισσότερο: υποσχέθηκα στον Βασιλιά Αργύριο και στον Μελέτιο'σαρ πως θα τους βοηθήσω να εξολοθρεύσουν τους Καπνούς αν μπορώ... Και τι είπε η Ιουλία της Σιρκόβης για τον γίγαντα των Καπνών; Μου είπε κάτι καινούργιο. Α, ναι: ότι, κοιτάζοντας από ψηλά, τον είδε να βγαίνει μέσα από μια καταπακτή στην κουβέρτα του Γρήγορου Τέλους σαν κάποιος να είχε ανάψει φωτιά στο αμπάρι του σκάφους η οποία σχημάτιζε τον δαίμονα... Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Ότι, ίσως, έχει κάποια πηγή που αν τη... σβήσεις τον καταστρέφεις; Δεν είναι αυθύπαρκτος; Υπάρχει κάτι που τον δημιουργεί;

Ένας άντρας περνά μέσα από την κλειστή πόρτα του δωματίου μου, κάνοντάς με να νομίσω ξαφνικά ότι ονειρεύομαι ξύπνιος. Είναι λευκόδερμος, με καστανόξανθα μαλλιά και γαλανά μάτια που όταν ονειροβατεί δεν είναι τυφλά. Ο αδελφός της Διονυσίας, ο Αρσένιος, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου. Μια μαύρη κάπα σκεπάζει τα υπόλοιπα ρούχα του, αλλά η κουκούλα της είναι κατεβασμένη.

«Οφιομαχητή...» λέει σαν, ίσως, να ξαφνιάζεται λίγο που με βρίσκει εδώ. «Καλησπέρα. Είναι βράδυ, έτσι;»

«Είναι,» αποκρίνομαι. «Τι κάνεις, Αρσένιε; Τι κάνουν τα Τέκνα;»

«Όλοι καλά, μέχρι στιγμής. Ψάχνω για τους Καπνούς, όπως σου υποσχέθηκα, και τους είδα να επιτίθενται σ'ένα λιμάνι που το αναγνώρισα γιατί είχα ξαναπεράσει παλιότερα από εκεί, προτού οι Καπνοί βυθίσουν το σαπιοκάραβο του Γερσίκιου. Ήταν το λιμάνι της Ηχώπολης–»

«Ναι,» τον διακόπτω, «το ξέρω. Το είχα επισκεφτεί πριν από μερικές μέρες. Μίλησα με τον Βασιλιά της Ηχώπολης, τον Αργύριο, που είναι φίλος μου.»

«Η παρουσία του Ύπνου, του αδελφού της Έχιδνας, είναι πολύ έντονη εκεί, σ'αυτά τα μέρη,» με πληροφορεί ο Αρσένιος. «Νόμιζα

συνεχώς πως άκουγα κάποιους να μουνιουνιίζουν το όνομά του μέσα από άλλα όνειρα.»

Οι τριχές μου ορθώνονται. Αυτοί οι καταραμένοι δαίμονες πάλι; «Μην τους πλησιάσεις,» του λέω.

«Τι εννοείς; Ξέρεις ποιοι είναι;»

«Μπορεί και να ξέρω. Τους είχα συναντήσει παλιά. Η Αίρεση του Ονειρόφρεως. Τους σκότωσα σχεδόν όλους.»

Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου γελά. «Όπου πηγαίνεις, ο Αβυσσαίος γλείφει τα δόντια του, Οφιομαχητή... Τέλος πάντων. Ξέρεις ποιος ήταν με τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Ποιος;»

«Ένας τύπος που ο Καπετάνιος των Καπνών μιλώντας μαζί του αποκάλυψε ‘Πρίγκιπα Κοσμά’ κι αυτός ήταν, απ’ό,τι κατάλαβα, που οδήγησε τους Καπνούς στην Ηχώπολη, και τώρα καθοδηγούσε τον Καπετάνιο τους προς κάποιες αποθήκες με τρόφιμα των Αγρών.»

Νεύω. «Τα ξέρω—»

«Εσύ πάλι, ρε γαμημένε;» Η φωνή της Λουκίας. Ξύπνησε, προφανώς, από τις δικές μας φωνές. Τη βλέπω, με τις άκριες των ματιών μου, να ανασηκώνεται πάνω στο κρεβάτι.

«Καλησπέρα και σ’ένα,» της λέει ο Αρσένιος· και μετά, προς εμένα: «Το όνειρο εκείνο γλίστρησε μακριά μου, Οφιομαχητή, και δεν μπορούσα να τους παρακολουθήσω περισσότερο. Προσπάθησα, όμως, μετά να τους ξαναβρώ μέσα στα όνειρα, τις επόμενες νύχτες, και τους είδα τελικά να συναντιούνται σ’ένα λιμάνι – ο Πρίγκιπας Κοσμάς και ο Καπετάνιος των Καπνών, ο Γρηγόριος Καθαρός.»

«Πώς είναι δυνατόν,» ρωτά η Λουκία, «να προσπαθείς να βρεις κάποιον ‘μέσα στα όνειρα’, μα την Έχιδνα;»

«Έχοντάς τον στο μυαλό σου, φυσικά,» της αποκρίνεται ο Αρσένιος σαν να μιλά σε άτομο ηλίθιο. Και συνεχίζει: «Τους είδα να συναντιούνται, Οφιομαχητή· και ο Καθαρός έλεγε στον Κοσμά ότι αν ήταν πρόθυμος να έρθει μαζί τους έπρεπε να ξέρει ότι δεν θα μπορεί να φύγει ποτέ από το τσούρμο τους, αλλά θα ήταν η καλύτερη απόφαση που θα έπαιρνε στη ζωή του γιατί σύντομα οι Τρομεροί Καπνοί θα είναι οι κυρίαρχοι της Υπερυδάτιας.»

«Έχουν βλέψεις, δηλαδή...» μουνιουνιίζω.

«Έτσι φαίνεται. Και ο Κοσμάς τον ρώτησε αν θα μπορούσε να γίνει Βασιλιάς της Ηχώπολης και των Αγρών, διώχνοντας από τον θρόνο τον αδελφό του. Ο Καθαρός τού απάντησε ότι αυτό θα ήταν εύκολο, πολύ εύκολο. Έτσι τα συμφώνησαν οι δυο τους, και ο Καπετάνιος των Καπνών τού είπε πως δεν του έφτανε μόνο η υπόσχεσή του ότι δεν θα έφευγε από το τσούρμο τους, ότι δεν θα αποκάλυπτε το λημέρι τους (για το οποίο, παρεμπίπτοντας, δεν του είχε πει τίποτα συγκεκριμένο ακόμα). Εξήγησε στον Κοσμά ότι έπρεπε τώρα να βεβαιωθούν για την πίστη του. Του είπε: ‘Ο αδελφός μου θα σε βάλει στο τσούρμο μας, Πρίγκιπα. Μόνο αυτός μπορεί να σε βάλει έτσι όπως πρέπει να μπεις.’ Και δίπλα στον Καθαρό στεκόταν ένας κουκουλοφόρος, αλλά το πρόσωπό του φαινόταν μέσα από τη σκιά της κουκούλας του – και το θυμάμαι: αν τον ξαναδώ θα τον αναγνωρίσω μάλλον – κι αυτός ο τύπος ύψωσε τα χέρια του κι επάνω τους φορούσε... φορούσε κάτι πράγματα... Γάντια ήταν; Πολλά δαχτυλίδια; Δεν ξέρω πώς να τα πω, Οφιομαχητή. Ήταν κρίκοι από διάφορα μέταλλα, και λίθοι ανάμεσά τους· κι άρχισαν να στραφταλίζουν και... να διατρέχονται, ίσως, από κάποιου είδους ενέργεια. Αλλά μετά, δυστυχώς, δεν μπορούσα να παρακολουθήσω άλλο· το όνειρο είχε αρχίσει να γλιστρά μακριά μου, ή εγώ είχα αρχίσει να γλιστράω μακριά του.»

«Τι είν’ αυτά, μα τα βυζιά της Έχιδνας;» κάνει η Λουκία. «Αποκλείεται αυτά νάναι πραγματικά!»

«Αποκλείεται;» Ο Αρσένιος γελά μ’ένα γέλιο που θυμίζει αυτό της μη-ονειρικής του υπόστασης.

«Σε ποιο λιμάνι συναντήθηκαν, ο Κοσμάς κι ο Καθαρός;» τον ρωτάω. «Κατάλαβες ποιο λιμάνι ήταν;»

«Ναι. Πρέπει να ήταν το λιμάνι της Αμμόπολης. Και δε νομίζω ότι κάνω λάθος. Μην ξεχνάς ότι από την Αμμόπολη απέπλευσε το σαπιοκάραβο του Γερσίκιου προτού πέσουμε πάνω στους Καπνούς, ή αυτοί πέσουν πάνω σ’εμάς. Μπορεί νάχουν πειρατικά μάτια, οι καταραμένοι, εκεί.»

«Πολύ πιθανόν,» συμφωνώ. «Ίσως έπρεπε να είχαμε σταματήσει στην Αμμόπολη όταν περνούσαμε αποκεί...»

«Γιατί δεν σταματήσατε;»

«Κατευθυνόμασταν προς Μεγάπολη, για να βρούμε τον Δημήτριο και η Διονυσία να πάρει από αυτόν τον σκύλο της, με σκοπό μετά να πλεύσουμε αμέσως για Μικρυδάτια επειδή στην Ιχθυδάτια άκουσα ότι κάποτε οι Καπνοί ήταν από εδώ, κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα, και–»

«Είσαι στη Μικρυδάτια τώρα, δηλαδή;»

«Ναι.»

«Στην Ερνέγη;»

«Ναι.»

«Δεν έχασα τον δρόμο μου, λοιπόν. Έχεις συναντήσει και την Όλγα;»

«Όχι. Αλλά το σκοπεύω.»

«Ήμουν, οπότε, πιο μπροστά...»

«Τι εννοείς;»

«Σε είδα να μιλάς μαζί της, Οφιομαχητή, σε προηγούμενο όνειρό μου. Νόμιζα ότι θα την είχες ήδη συναντήσει τώρα.»

«Δεν την έχω συναντήσει. Μόλις φτάσαμε στην Ερνέγη, και είναι νύχτα. Πού με είδες να τη συναντώ; Για να μην κάθομαι να την ψάχνω...» Αν κι αυτό μοιάζει με παραδοξότητα, μα την Έχιδνα! Αν μου πει ο Αρσένιος πού με είδε να τη συναντώ και, όντως, τη βρω εκεί, τότε θα είναι σαν ο ίδιος να έφτιαξε το προηγούμενο όνειρό του!

«Σ'ένα λιμάνι ήσασταν. Πουλούσε λουλούδια. Σας παρατηρούσα αλλά δεν με βλάπτατε· δεν ήμουν εκεί για εσάς. Η Ευθαλία δεν μου είχε φτιάξει Ονειροπύλη για να έρθω – δεν ήθελα. Αλλά αργότερα συνάντησα την Όλγα μες στα όνειρα· κοιμόταν κι εκείνη. Τέλος πάντων. Δεν έχει να σου πει τίποτα ιδιαίτερο για τους Καπνούς, δυστυχώς. Μόνο φήμες έχουν φτάσει στ'αφτιά της.»

«Σε ποιο λιμάνι ακριβώς θα τη συναντήσω; Εδώ, στο Κάτω Λιμάνι, ή στο Πάνω Λιμάνι;»

«Δεν ξέρω την Ερνέγη,» μου λέει ο Αρσένιος. «Δεν είχα ταξιδέψει ποτέ εκεί.» Μου περιγράφει, όμως, το μέρος όσο καλύτερα μπορεί, και καταλήγω ότι πρέπει – μάλλον – να είναι το Πάνω Λιμάνι.

«Πρωί ήταν;»

«Ναι, πρωί. Και πρέπει να πηγαίνω τώρα. Θα τα ξαναπούμε, Οφιομαχητή. Θα συνεχίσω να ψάχνω για τους Καπνούς.» Και, απρόσμενα, βουλιάζει μες στο πάτωμα, μα την Έχιδνα, σαν το πάτωμα να έγινε νερό από κάτω του!

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου;» κάνει, ξαφνιασμένη, η Λουκία. Και προς εμένα, με μάτια γουρλωμένα: «Σίγουρα δεν ονειρευόμαστε;»

Της τσιμπάω το γυμνό γαλανόδερμο μπράτσο της (χρησιμοποιώντας ελάχιστη από τη δύναμή μου, φυσικά).

«Αου!» αναφωνεί σαν πένσα να τη δάγκωσε.

«Θα είχες ξυπνήσει τώρα,» της λέω.

«Κάθαρμα...» Τρίβει το χέρι της, υπομειδιώντας.

Συζητάμε, μετά, για την υπόθεση των Καπνών λίγο και για τις παραδοξότητες του Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου. Ύστερα η Λουκία πέφτει ξανά για ύπνο, ενώ εγώ αφήνω την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει μέσα μου...

Το πρωί, όταν συναντώ τη Διονυσία στον διάδρομο του ξενοδοχείου της λέω ότι ήρθε και με βρήκε ο αδελφός της μες στη νύχτα και ότι μου αποκάλυψε μερικά χρήσιμα πράγματα. Η Ερασμία βγαίνει απ'το δωμάτιο του Ανθέμιου μαζί με τον Ανθέμιο, και με ρωτά αν κάτι συμβαίνει, επειδή μας βλέπει που μιλάμε. Πληροφορώ κι αυτήν ότι ο Αρσένιος μ'επισκέφτηκε, και ο Μακροθάνατος με κοιτάζει σαν να είμαι τρελός. «Δεν καταλαβαίνω,» λέει. «Γνωστός σου είναι; Εδώ, στην Ερνέγη;»

«Όχι ακριβώς.»

Αφού συναντώ και τον Δημοσθένη τον Φτερωτό και του ζητάω να έχει τον νου του στο πλήρωμα – γιατί μάλλον σύντομα θα αποπλεύσουμε – φεύγουμε από το Κλειστό Σκάφος, εγώ, η Διονυσία, η Λουκία, η Ερασμία, κι ο Ανθέμιος.

«Ο Αρσένιος πρέπει να με είδε να συναντιέμαι με την Όλγα στο Πάνω Λιμάνι, οπότε προς τα εκεί θα πάμε,» λέω καθώς βαδίζουμε στους δρόμους του Κάτω Λιμανιού.

«Τι θες να πεις ότι σας είδε να συναντιέστε, Μαύρε;» με ρωτά ο Ανθέμιος. «Εννοείς ότι βλέπει το μέλλον αυτός ο τύπος; Τι είναι, κάνας μάγης; Κάνας ιερέας της Έχιδνας;»

«Κάτι ακόμα πιο παράξενο,» του λέω.

«Είναι ιερό πρόσωπο,» του εξηγεί η Ερασμία. «Σαν τον Οφιομαχητή.»

«Μα, ο Οφιομαχητής δεν βλέπει το μέλλον...»

«Δεν είναι το ίδιο πράγμα με τον Οφιομαχητή. Είναι σαν τον Οφιομαχητή. Είναι κι αυτός Εκλεκτός της Μεγάλης Κυράς.»

«Τον ξέρεις, δηλαδή, ε;»

«Ναι.»

«Πες μου κι άλλα γι' αυτόν.»

«Τ' αφτιά σου δεν είναι έτοιμα να τα ακούσουν.» Δεν είναι τόσο δαγκωμένη μαζί του ώστε να έχει ξεχάσει τη σκιερή νοοτροπία των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. Και δεν το θεωρώ αυτό αρνητικό καθόλου. Ειδικά στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Κάνω νόημα σ' ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα, τετράκυκλο, κι ο οδηγός του το σταματά μπροστά μας.

«Στο Πάνω Λιμάνι πάμε,» του λέω καθώς με κοιτάζει απ' το ανοιχτό παράθυρο με το μοναδικό του μάτι. Το άλλο είναι κρυμμένο πίσω από μια πέτση, καφετιά καλύπτρα.

«Ελάτε,» λέει. «Αλλά προσοχή μ' αυτό το τέρας εκεί.» Δείχνει, με μια κίνηση του σαγονιού του, τον Φωνακλά. Τέρας; Πιο άκακο σκύλο δε νομίζω ότι έχω γνωρίσει.

Κάθομαι στη θέση πλάι στον οδηγό. Η Λουκία κάθεται πίσω, στο μακρύ κάθισμα, μαζί με την Ερασμία και τον Ανθέμιο. Η Διονυσία κάθεται ακόμα πιο πίσω, στη μικρή, κλειστή καρότσα του οχήματος, παρέα με τον Φωνακλά. Ο Ακατάλυτος δεν είναι εδώ· μας εγκατέλειψε πιο πριν, μες στους δρόμους του Κάτω Λιμανιού, προς αναζήτηση τροφής ίσως. Η Λουκία δεν μου φαίνεται νάχει ανησυχήσει· μάλλον θα τον ξανασυναντήσουμε στο Χέλι, ή κοντά στο Κλειστό Σκάφος, επιστρέφοντας.

Ο οδηγός βάζει τους τροχούς του σε κίνηση. «Πού στο Πάνω Λιμάνι, καπετάνιε;»

«Θα δείξει,» του απαντώ. «Πήγαινε μας εκεί και βλέπουμε.»

Πιάνουμε την Κάτω Λεωφόρο, που διασχίζει το Κάτω Λιμάνι της Ερνέγγης απ' άκρη σ' άκρη, την ακολουθούμε προς τα δυτικά και βγαίνουμε στον Στενό Γιαλό, ανεβαίνουμε στη Μικρή Γέφυρα περνώντας πάνω από τον ποταμό Σόρνη, φτάνουμε στον Χώρο, και γρήγορα φεύγουμε από εκεί, μπαίνοντας στους δρόμους του Πάνω Λιμανιού. Ο οδηγός μας μου λέει: «Πες μου πού θες να σας αφήσω, καπετάνιε.»

«Πάμε παραλιακά,» αποκρίνομαι, και μας οδηγεί κοντά στις αποβάθρες. Το Πάνω Λιμάνι έχει κίνηση μες στο πρωινό: οχήματα, άνθρωποι, και ζώα πηγαινοέρχονται· πλοία φορτώνουν και ξεφορτώνουν. Ψάχνω με το βλέμμα μου για μια σχετικά κοντή γυναίκα με όμορφη, καμπυλωτή φιγούρα, μαύρα μακριά μαλλιά, και λευκό-ροζ δέρμα.

Την εντοπίζω. Στέκεται και πουλά λουλούδια.

Η Όλγα. Περίπου όπως τη θυμάμαι από παλιά· δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου. «Εκεί,» λέω στον οδηγό μας δείχνοντας κοντά σε μια αποβάθρα, όχι κοντά στη Λουλουδού. «Εκεί μάς αφήνεις.»

«Ό,τι πεις εσύ, καπετάνιε.» Πλησιάζει την αποβάθρα και σταματά τους τροχούς του.

Τον πληρώνω και βγαίνουμε απ'το όχημα.

«Μη μου πεις ότι αυτή είναι;» Η Λουκία δείχνει την Όλγα με το βλέμμα της. «Η χαζοβιόλα που πουλά τα λουλούδια εκεί πέρα;»

«Αυτή είναι,» αποκρίνομαι. «Αλλά μην την πεις 'χαζοβιόλα' όταν τη συναντήσουμε· τσαντίζεται εύκολα. Θα σου διηγηθώ άλλη φορά τι είχε γίνει στον Ροδόνηχο, στη Λάμα, όταν μια από τους μισθοφόρους μου τσακώθηκε μαζί της.»

Βαδίζω προς την Όλγα, και η Λουκία, η Ερασμία, ο Ανθέμιος, η Διονυσία, και ο σκύλος της με ακολουθούν. Έχω την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη, αλλά το βλέμμα της Όλγας αμέσως στρέφεται προς τη μεριά μου, και νομίζω ότι μ'αναγνωρίζει. Συνοφρυώνεται, σαν ν'αναρρωτιέται αν όντως είμαι εγώ.

Καθώς όμως πλησιάζω περισσότερο οι αμφιβολίες της διαλύονται. «Γεώργιε!» αναφωνεί, κι αφήνοντας τα λουλούδια παραδίπλα μου ορμά τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τον λαιμό μου και ρίχνοντάς μου ένα ηχηρό φιλί στο αριστερό μάγουλο. Γελάει. «Το ήξερα ότι θα ξαναρχόσουν στην Ερνέγη! Το ήξερα!» λέει καθώς μ'αφήνει από την αγκαλιά της.

Γελάω κι εγώ. «Ακόμα πουλάς λουλούδια; Δε βρήκες καμιά πιο σοβαρή δουλειά;»

«Δεν υπάρχει πιο σοβαρή δουλειά απ'το να πουλάς λουλούδια!» μου αποκρίνεται. «Εσύ δουλεύεις πάλι στον Μεγάλο Κόλπο; Είσαι πάλι με τους Επιζώντες;»

«Όχι. Περαστικός μόνο.»

«Ποιες είν' αυτές;» Κοιτάζει τη Λουκία και τη Διονυσία που στέκονται στ'αριστερά μου.

«Η Λουκία και η Διονυσία – η μία από την Ιχθυδάτια, η άλλη από την Κεντρυδάτια. Καλές μου φίλες κι οι δύο.

»Αυτή» – στρέφομαι στα δεξιά μου – «είναι η Ερασμία, από την Ιχθυδάτια επίσης. Και ο Ανθέμιος, που ίσως να τον θυμάσαι...»

Η Όλγα συνοφρυώνεται. «Θα έπρεπε;»

«Είναι από τους Μακροθάνατους, τους μισθοφόρους του Καταραμένου Αργύριου. Ταξιδεύουν μαζί μου τώρα.»

«Δεν τον θυμάμαι,» παραδέχεται η Όλγα. «Δε νομίζω ότι ποτέ τον είχα δει. Δεν είμαι σίγουρη.» Και με ρωτά: «Γιατί είσαι εδώ, αν όχι ως μισθοφόρος ξανά, Γεώργιε;» ενώ, συγχρόνως, κάνει νόημα σ'έναν τύπο που τώρα προσέχω ότι μας παρατηρούσε από δίπλα.

Ο άντρας αυτός πλησιάζει, καθώς απαντώ: «Ψάχνω κάποιους...» Ποιος είναι; Έχει κι εκείνος την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη...

Η Όλγα τού λέει: «Δεν τον αναγνωρίζεις;» δείχνοντάς με και με τα δύο χέρια.

«Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος;» κάνει εκείνος, παρατηρώντας με τώρα από πιο κοντά.

«Και ποιος είσαι εσύ, φίλε;» τον ρωτάω.

«Είχαμε συναντηθεί,» μου λέει, «αλλά όχι πολλές φορές. Δαμιανός ονομάζομαι.»

«Ήταν, και είναι, μαζί μου,» μου εξηγεί η Όλγα, «στη συμμορία μου.»

Ναι, σωστά, τον είχα συναντήσει. Εραστής της, νομίζω. «Χταποδιάρης είσαι, έτσι;» του λέω. Αν δεν κάνω λάθος, τον είχα δει να παίζει Πιάσε το Χταπόδι (εδώ χταπόδι, εκεί χταπόδι – πού είναι το χταπόδι;).

Μειδιά μέσα απ'την κουκούλα του. «Εκτός των άλλων.»

Η Όλγα αρχίζει να μαζεύει τα λουλούδια της. «Πάμε να καθίσουμε πουθενά, να τα πούμε.» Και με ρωτά: «Ποιους ψάχνεις, Γεώργιε;»

«Τους Τρομερούς Καπνούς.»

Σταματά να μαζεύει τα λουλούδια. Εκείνη κι ο Δαμιανός με κοιτάζουν σαν χαζοί. «Τους πειρατές;» κάνει ο χταποδιάρης.

«Ναι, αυτούς.»

«Επιτέθηκαν στη Σιρκόβη, τις προάλλες· ρήμαξαν το Μακρολίμανό της.»

«Το ξέρω. Εκεί ήμουν χτες.»

«Γιατί τους ψάχνεις;» ρωτά η Όλγα.

«Έχουν μια γυναίκα ανάμεσά τους την οποία θέλω να συναντήσω. Αυτός είναι ο λόγος, κυρίως.»

Η Όλγα κι ο Δαμιανός αλληλοκοιτάζονται. Ύστερα, ο δεύτερος μού λέει: «Έχουν γίνει ο φόβος κι ο τρόμος της Υπερυδάτιας, αν οι φήμες για δαύτους αληθεύουν.»

«Αληθεύουν,» αποκρίνομαι.

«Πάμε να καθίσουμε κάπου,» προτείνει πάλι η Όλγα, και συνεχίζει να μαζεύει τα λουλούδια της.

Σε λίγο είμαστε στο Γκρίζο Καρνάγιο, μια από τις μεγαλύτερες ταβέρνες του Πάνω Λιμανιού. Αναμνήσεις έρχονται πάλι στο μυαλό μου από τον καιρό που ήμουν μισθοφόρος εδώ. Το Γκρίζο Καρνάγιο ήταν ένα από τα μέρη που συχνά επισκεπτόμουν. Εξακολουθώ τώρα να φοράω την κουκούλα μου, μη θέλοντας να μ'αναγνωρίσει ο οποιοσδήποτε. Καθόμαστε σ'ένα μακρόστενο τραπέζι και παραγγέλνουμε φαγητά και ποτά. Ρωτάω την Όλγα πώς τα πηγαίνει αυτό τον καιρό, και μου λέει πως όλα είναι καλά εδώ, στην Ερνέγη και στον Μεγάλο Κόλπο. «Καλύτερα από τότε που υπήρχε η Συμπολιτεία των Ποταμών· οι πάντες το παραδέχονται.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Δαμιανός, πίνοντας μια γουλιά απ'το απόκρασό του· «οι πάντες, Μαύρε. Οι πάντες.»

«Ορισμένοι έμποροι δε θα συμφωνούσαν μαζί σας, νομίζω,» τους λέω.

«Στην αρχή,» τονίζει ο Δαμιανός, «που οι περιοχές της Συμπολιτείας είχαν γίνει μπουρδέλο με την πτώση του Πολιτοβασιλέα. Τώρα, όμως, τα πράγματα έχουν ηρεμήσει. Δεν κινδυνεύεις παντού να σε ληστεψουν, και οι μικροπόλεμοι που είχαν ξεσπάσει έχουν ξεθυμάνει.»

«Ναι,» προσθέτει η Όλγα, «τα πράγματα είναι καλά, Γεώργιε.» Έχει στο χέρι της ένα τυλιχτό κρυπτόψαρο και πλάι της μια κούπα Αίμα της Έχιδνας.

Ένας άντρας, τότε, μας πλησιάζει, και μαζί του είναι άλλοι τρεις – δυο γυναίκες κι ένας ακόμα άντρας. «Εδώ είσαι, λοιπόν!» λέει ο πρώτος στην Όλγα, και νομίζω πως κι αυτόν τον θυμάμαι. Εραστής της όπως κι ο χταποδιάρης, αν δεν κάνω λάθος, και, φυσικά, μέλος της συμμορίας της Λουλουδούς. «Τι έγινε; Ποτέ δε μαζεύεις τα λουλούδια σου από τόσο νωρίς. Περιμένουμε εισβολή απ'τον Πολιτοβασιλέα πάλι;»

Η Όλγα γελά. «Ανόητε!» λέει χαριτωμένα. «Κοίτα ποιος είν' εδώ!» Δείχνει προς τη μεριά μου με το τυλιχτό κρυπτόψαρο στο χέρι της.

Ο άντρας κοιτάζει το πρόσωπό μου μέσα απ'την κουκούλα μου. Τα φρύδια του σμίγουν. Είναι ψηλός και φανερά γεροδεμένος. Λευκόδερμος, ξανθομάλλης, με κοντά, σγουρά μαλλιά. «Είσαι ο Ευθύμιος, έτσι δεν είναι;» τον ρωτάω. «'Ο Αλητομάχος', που έλεγαν.»

Χαμογελά. «Ακόμα το λένε, Μαύρε. Δεν περιμέναμε να σε ξαναδούμε στα μέρη μας. Αν και πολλά ακούγονται για τον Οφιομαχητή – και η Όλγα μάς λέει ότι είσαι ο Οφιομαχητής.»

«Ποιοι είν' οι άλλοι;» ρωτάω κοιτάζοντας αυτούς που ήρθαν μαζί με τον Ευθύμιο και στέκονται γύρω του. «Μέλη της συμμορίας σου;» Κοιτάζω τώρα την Όλγα.

«Ναι,» απαντά εκείνη. «Η Χριστίνα, ο Σαράντης, η Βιολέτα.»

«Καθίστε,» τους λέω. «Τραβήξτε ένα τραπέζι κοντά μας και καθίστε.»

Η Όλγα νεύει προς τη μεριά τους και το κάνουν.

Τι ήταν αυτός ο Ευθύμιος ο Αλητομάχος, τότε που ήμουν μισθοφόρος στον Μεγάλο Κόλπο; Μονομάχος των λιμανιών νομίζω πως ήταν...

«Τι ξέρετε για τους Καπνούς;» ρωτάω την Όλγα. «Τι γίνεται εδώ γύρω μ'αυτούς;»

«Στην Ερνέγη δεν έχουν παρουσιαστεί, Μαύρε,» μου απαντά ο Δαμιανός αντί για εκείνη.

«Δεν τολμούν,» προσθέτει η Όλγα καθώς μασά μια μπουκιά απ'το τυλιχτό κρυπτόψαρό της.

Ο Δαμιανός χαμογελά. «Τρόπος του λέγεις, να πούμε,» και πίνει μια γουλιά απόκρασο.

Η Όλγα επίσης χαμογελά, και πίνει μια γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα της.

Πίνω μια γουλιά απ'το δικό μου Αίμα της Έχιδνας. «Δεν έχουν απειλήσει ούτε καν τους Άρχοντες στο Πειρατικό Ανάκτορο; Δεν τους ζήτηνε φόρο και τέτοια;»

«Όχι,» μου λέει η Όλγα.

«Ή,» συμπληρώνει ο Δαμιανός, «αν έχει συμβεί, δεν έχει κυκλοφορήσει, Μαύρε.» Ανάβει τσιγάρο.

«Στη Σιρκόβη έχει συμβεί,» λέω. «Και στην Οσκάληνη, και στη Βορλίνη. Και στην Ηλβάρη και στη Φθιάνη.»

«Είσαι πληροφορημένος,» παρατηρεί ο Δαμιανός.

«Σας είπα: τους ψάχνω. Και σκοπεύω να τους βρω.»

Ο Ευθύμιος ο Αλητομάχος με ρωτά: «Τάχεις βάλει με τους Τρομερούς Καπνούς, μα την Έχιδνα;»

«Απλώς προσπαθώ να τους βρω, για αρχή. Έχουν κάποια μαζί τους που θέλω να της μιλήσω. Αλλά... είναι κι ορισμένοι φίλοι μου που μου ζητάνε να τους βοηθήσω να τους καταστρέψουν.»

«Τι φίλοι;» ρωτά η Όλγα. «Ποιους;»

«Δεν είναι από εδώ, και καλύτερα να μην πω άλλα γι'αυτούς. Τι έχετε ακούσει εσείς για τους Καπνούς; Οτιδήποτε μπορεί να μου φανεί χρήσιμο.»

Όπως με είχε προειδοποιήσει ο Αρσένιος, όμως, δεν φαίνεται να έχουν ακούσει τίποτα το σημαντικό: μόνο φήμες και πληροφορίες που έχουν φτάσει και στα δικά μου αφτιά.

Τους λέω: «Σύμφωνα μ'ένα πειρατικό μάτι της Ιχθυοδότης, οι Καπνοί ήταν κάποτε κουρσάροι του Πολιτοβασιλέα, κι ο Καπετάνιος τους δεν λεγόταν Γρηγόριος Καθαρός αλλά Γρηγόριος ο Γρήγορος. Σας λέει κάτι αυτό;»

Ο Δαμιανός μορφάζει. «Εγώ δεν ήξερα καν ότι ονομαζόταν Γρηγόριος Καθαρός ο Καπετάνιος τους. Εσύ το ήξερες;» ρωτά την Όλγα.

Εκείνη κουνά το κεφάλι. «Όχι.»

«Τους έχει αναγνωρίσει κανείς;» επιμένω. «Εδώ, στον Μεγάλο Κόλπο, τους έχει αναγνωρίσει κανείς, τους Καπνούς; Τους θυμάται από παλιά;»

«Δεν έχω μάθει κάτι τέτοιο, Γεώργιε,» μου λέει η Όλγα, που έχει πλέον τελειώσει το τυλιχτό κρυπτόψαρό της και, καθισμένη αναπαυτικά στην καρέκλα της, καπνίζει και πίνει Αίμα της Έχιδνας.

Ούτε κανείς άλλος απ'τη συμμαρία της γνωρίζει τίποτα.

«Ψέμα, μάλλον,» μου λέει ο Δαμιανός. «Δε μπορεί νάναι αποδώ, Μαύρε. Κυκλοφορούν πολλά ψέματα για τους Καπνούς.»

Ψέμα; Όχι, δεν το νομίζω... Δεν το νομίζω. Ποιος θα το σκεφτόταν να πει τέτοιο ψέμα; Και γιατί;

«Τι έχεις ανακαλύψει εσύ για τους Καπνούς, Γεώργιε, όσο ψάχνεις γι'αυτούς;» με ρωτά η Όλγα, περίεργη.

Και της λέω κάποια πράγματα – όπως για την επίθεση στην Ηχώπολη και γι'αυτό που συμβαίνει στις Κακές Ακτές της Κεντροδότης – αλλά δεν αναφέρω... ευαίσθητες πληροφορίες. Καλύτερα να μη γνωρίζει κάτι που μπορεί να βάλει άλλους σε μπελάδες.

Εξακολουθώ να κουβεντιάζω μαζί της και με τη συμμορία της μέχρι που οι δυο ήλιοι είναι ψηλά στον ουρανό και πλησιάζει μεσημέρι. Τότε, τους λέω πως ήρθε η ώρα να πηγαίνω, να επιστρέψω στο πλοίο μου.

«Θα φύγεις, δηλαδή;» με ρωτά η Όλγα.

«Ναι. Πρέπει να συνεχίσω την αναζήτησή μου. Στη Μικρυδάτια ήρθα επειδή πιστεύω ότι όντως οι Καπνοί ξεκίνησαν από εδώ.»

«Η ιστορία μ'αυτό το νοοσύστημα...» (Τους το είπα, φυσικά – τις φήμες που άκουσα στη Σιρκόβη και στην Τριάνη για τον μάγο και τον κουρσάρο αδελφό του που έκλεψαν τον Πολιτοβασιλέα.) «Κι αν είναι όλα ψέματα, τελικά;»

«Αν είναι,» αποκρίνομαι, κρατώντας μακριά την οργή μου με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, «θα το διαπιστώσω, μα την Έχιδνα. Και δε θα πάψω να ψάχνω γι'αυτούς μέχρι να τους βρω.»

Χαιρετάω τη Λουλουδού και τη συμμορία της, και τους χαιρετάνε και η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, κι ο Ανθέμιος. Ύστερα φεύγουμε απ'το Γκρίζο Καρνάγιο βγαίνοντας ξανά στο Πάνω Λιμάνι, αναζητώντας ιδιωτικό επιβατηγό όχημα σαν αυτό που μας έφερε εδώ.

«Συμπαθητική, τελικά, η Όλγα,» μου λέει η Λουκία. «Έπρεπε να μπορούσαμε να μείνουμε πιο πολύ, να τη γνωρίσω καλύτερα.»

«Άλλη φορά, ίσως.»

«Εμένα δε μ'άρεσε καθόλου,» δηλώνει η Ερασμία, μ'εκείνη την τρομαχτική γυαλάδα των Τέκνων στα μάτια της.

«Γιατί;» τη ρωτά η Λουκία.

«Δεν ξέρω. Δε μου φάνηκε άτομο που θα μπορούσα να εμπιστευτώ.»

Η Διονυσία δεν εκφέρει άποψη για τη Λουλουδού. Ούτε ο Ανθέμιος.

Μετά από λίγο, τυχαίνει να συναντήσουμε πάλι τον ίδιο οδηγό που είχαμε συναντήσει και πριν. Στην αρχή δεν τον αναγνωρίζω· κάνω νόημα στο όχημά του κι όταν σταματά μπροστά μου βλέπω τη μονόφθαλμη φάτσα του να μ'αντικρίζει απ'το ανοιχτό παράθυρο.

«Εσείς ξανά, ρε καπετάνιε;» λέει. «Πού πάτε τώρα;»

«Εκεί που μας βρήκες, στο Κάτω Λιμάνι.»

«Ανεβείτε.»

Ο Οφιομαχητής γευμάτιζε σε μια ταβέρνα του Κέντρου της Κυκλόπολης μαζί με τους τρεις Κακοτοπίτες ενώ περίμεναν η ώρα να περάσει και η φαρμακαποθήκη του Βικέντιου ν'ανοίξει. Ο Αθανάσιος τον ρώτησε από πού ήταν. «Λες πως δεν είσαι εξωδιαστασιακός, αλλά μοιάζεις με εξωδιαστασιακό, μα την Έχιδνα!»

«Είπαμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «όχι ερωτήσεις άμα θέλετε να βοηθήσω τον φίλο σας. Περαιστικός είμαι από την πόλη, απλώς.»

«Θα φύγεις, δηλαδή, μετά;»

«Θα δείξει.»

«Ψάχνεις κάτι εδώ;»

Τα αβλεφάριστα μάτια του Οφιομαχητή τον αγριοκοίταξαν ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου καταπολεμούσε τη φαρμακερή οργή μες στην ψυχή του.

Ο Μάρκος σκούνησε τον Αθανάσιο στα πλευρά με τον αγκώνα του. Δυνατά. «Αφού σου είπε, ρε μαλάκα, ο άνθρωπος – όχι ερωτήσεις για το άτομό του. Δε γουστάρει. Λοκράθια βατράχια έχεις μες στ'αφτιά σου;»

«Ναι, ρε, ντάξει... Απλά κουβέντα έκανα, να πούμε...» Και ήπие λίγο από το απόκρασό του, προτού στρέψει ξανά την προσοχή του στο ψητό κατσίκι στο πιάτο του.

Ο Οφιομαχητής τούς ρώτησε, ύστερα από λίγο: «Τι εμπορεύεστε εδώ, στην Κυκλόπολη;» Ήπие μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, έχοντας τελειώσει το ψητό κατσίκι στο δικό του πιάτο. «Μου είπατε, πιο πριν, ότι ερχόσασταν από παλιά στο Κακό Πάτημα, για εμπόριο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «ερχόμασταν. Πουλούσαμε, βασικά, αυτά που πουλά γενικά το χωριό μας. Σιδερικά, παλιά και καινούργια. Δουλεμένα ή μη.»

«Γιατί νομίζεις ότι το λένε Χτυπολόι, φίλε;» χαμογέλασε ο Αθανάσιος. «Όλη μέρα ντιν-ντον ντιν-ντον ακούς. Σίδερα χτυπάνε, σίδερα κοπάνανε, απ'την ανατολή ως τη δύση των ήλιων.»

Όταν η ώρα πέρασε και τα μαγαζιά φαινόταν ν'ανοίγουν, ο Οφιομαχητής και οι τρεις Κακοτοπίτες βγήκαν από την ταβέρνα και πήγαν στη φαρμακαποθήκη, η οποία έμοιαζε να είναι επίσης ανοιχτή. Ο Γεώργιος έκανε στους άλλους νόημα να μείνουν έξω, και μπήκε.

Ο Βικέντιος ήταν πάλι πίσω απ'το γραφείο στο βάθος. «Επέστρεψες...» παρατήρησε.

«Αλλά όχι γι'αυτό που λέγαμε το πρωί,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Θέλω να σε ρωτήσω αν έχεις αντίδοτο για ένα δηλητήριο.»

«Τι δηλητήριο;»

«Το Μένος της Κυράς.»

Ο Βικέντιος ήταν σκεπτικός προς στιγμή. «Δε νομίζω,» είπε. Στράφηκε στο μηχανικό σύστημα του γραφείου του, πάτησε μερικά πλήκτρα κοιτάζοντας την οθόνη. «Δεν το ζητάνε, γενικά... Όχι, δεν το έχω. Πρέπει να είχα παλιά μερικά φιαλίδια, αλλά τελείωσαν. Μπορώ να το παραγγείλω—»

«Δεν προλαβαίνεις. Το χρειάζομαι άμεσα.»

Ο Βικέντιος έστρεψε τα μάτια του ξανά στον Οφιομαχητή, πίσω απ'τα μακρόστενα φιμέ γυαλιά του. «Είναι κάποιος δηλητηριασμένος;»

«Είναι. Δε μου λες; υπάρχουν τα συστατικά για το αντίδοτο εδώ κοντά, στις όχθες του Νάνθρη, στους πρόποδες των βουνών;» Και ανέφερε με τα ονόματά τους τα δύο φυτά και το μανιτάρι που χρειαζόταν.

«Υπάρχουν,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος. «Μπορούν να φυτρώσουν εδώ, και μπορούν να βρεθούν ακόμα κι ετούτη την εποχή. Σκέφτεσαι να ψάξεις γι'αυτά;»

«Το έχω κατά νου.»

«Άκου προς τα πού θα πας.» Και του έδωσε κάποιες κατευθύνσεις, εξηγώντας του πώς ήταν το τοπίο από εκείνη τη μεριά καθώς έβγαινες από τη Ρινέα Πύλη. «Κατάλαβες;»

«Ελπίζω. Δεν έχω ξαναπάει.»

«Θα τα βρεις αν είσαι προσεχτικός. Είναι πολλή ώρα που δηλητηριάστηκε;»

«Το μεσημέρι τον έπιασε η παραφροσύνη.»

«Καλύτερα να βιαστείς.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Ευχαριστώ.»

«Τίποτα.»

Ο Γεώργιος βγήκε από τη φαρμακαποθήκη ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα του. «Δεν το έχει,» είπε στους τρεις Κακοτοπίτες, «αλλά μου είπε πού ακριβώς να ψάξω για να βρω ό,τι χρειάζομαι. Τα ξέρετε τα μέρη πέρα από τη Ρινέα Πύλη, στους πρόποδες των βουνών;»

«Δεν έχουμε πάει ποτέ αποκεί,» παραδέχτηκε ο Μάρκος, κι έριξε μια ματιά στους άλλους δύο οι οποίοι κούνησαν τα κεφάλια αρνητικά.

«Καλό θα ήταν αν είχα άλογο, τουλάχιστον...» είπε ο Οφιομαχητής, συλλογισμένα. Τα λεφτά του δεν ήταν πολλά· αν αγόραζε άλογο δεν θα του έμενε τίποτα.

«Μπορούμε να μιλήσουμε σ'έναν γνωστό μας, για να σου δώσει,» προθυμοποιήθηκε ο Μάρκος.

«Δε θα σ'το έδινε αλλιώς,» πρόσθεσε ο Φοίβος. «Θα φοβόταν μην το πάρεις και την κοπανήσεις, αφού δε σε ξέρει. Έχει στάβλο στο Κακό Πάτημα.»

«Πάμε, τότε. Η ζωή του φίλου σας εξαρτάται από το πόσο γρήγορα θα φτιάξω το αντίδοτο.»

Χωρίς καθυστέρηση, βάδισαν ξανά προς το Κακό Πάτημα και έφτασαν στον στάβλο που ήξεραν οι τρεις Κακοτοπίτες. Το μέρος έμοιαζε πιο περιποιημένο από τον Απέθαντο, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, αν υπολόγιζες ότι ο Απέθαντος ήταν νοσοκομείο.

Οι Κακοτοπίτες ρώτησαν έναν νεαρό του στάβλου πού ήταν ο Τζούλιαν (ο Γεώργιος αμέσως παρατήρησε πως αυτό δεν ήταν Υπερυδάτιο όνομα· εξωδιαστασιακός...) κι εκείνος τούς ρώτησε τι τον ήθελαν.

«Μας ξέρει, ρε,» απάντησε ο Μάρκος. «Θέλουμε να του πούμε κάτι. Φώναξέ τον. Είναι σημαντικό· δεν ήρθαμε για πλάκα. Ζωής και θανάτου το θέμα.»

Ο νεαρός απομακρύνθηκε φωνάζοντας το όνομα του Τζούλιαν, ο οποίος ήρθε από το βάθος του στάβλου, άκουσε τον νεαρό να του λέει πως κάποιοι τον ζητούσαν, και βλέποντας τους τρεις Κακοτοπίτες τούς ζύγωσε.

«Εσείς πάλι, ρε;» Ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, πρασινομάλλης. Θα μπορούσες να τον κάνεις και για Υπερυδάτιο, νόμιζε ο Οφιομαχητής, αλλά μάλλον δεν ήταν.

Ο Μάρκος τού εξήγησε ότι χρειάζονταν έναν άλογο, τώρα, αμέσως. Ήταν θέμα ζωής και θανάτου. Ένα φίδι είχε δαγκώσει τον Μελέτιο, κι αυτός ο καλός άνθρωπος – έδειξε τον Οφιομαχητή – θα πήγαινε να φέρει το αντιδοτο· αλλά έπρεπε να βιαστεί!

Ο Τζούλιαν τούς κοίταξε όλους με κάποια καχυποψία. «Αν είναι καμιά κομπίνα....»

«Δεν είναι κομπίνα, άνθρωπέ μου!» είπε ο Μάρκος. «Θα μείνουμε μεις οι τρεις εδώ ώσπου να επιστρέψει ο Γεώργιος. Δε θ'αργήσει.» Και κοίταξε τον Οφιομαχητή. «Έτσι; Απόψε δε θα γυρίσεις;»

«Το ελπίζω. Αν τα βρω όλα εκεί πού πρέπει να είναι.»

«Ορίστε,» είπε ο Μάρκος στον Τζούλιαν. «Το λέει ο άνθρωπος: απόψε θα γυρίσει. Δώσ' του τώρα έν' άλογο γιατί ο δικός μας θα πάει να βρει τον Αβυσσαίο· σου λέω αλήθεια, που η Έχιδνα να με δαγκώσει!»

Ο Τζούλιαν αναστέναξε. «Καλά, εντάξει. Περιμένετε μια στιγμή.» Μπήκε στον στάβλο κι όταν ξαναβγήκε τραβούσε πίσω του, από τα χαλινάρια, ένα σελωμένο άλογο, κατάμαυρο σαν τον Οφιομαχητή. «Αυτή είναι,» είπε στον Γεώργιο. «Νυχτερινή τη λέω, επειδή σου μοιάζει. Από πού είσαι, αλήθεια; Από Μοργκιάνη, για από αλλού;»

«Υπερυδάτιος είμαι.» Ο Οφιομαχητής έβαλε το ένα πόδι στον αναβολέα και καβάλησε τη φοράδα με μια σβέλτη κίνηση. Εκείνη χρεμέτισε προς στιγμή και σάλεψε απότομα, αλλά ηρέμησε μόλις ο καβαλάρης της έσφιξε τα χαλινάρια.

«Άντε, ρε φίλε, που είσαι Υπερυδάτιος...» είπε ο Τζούλιαν ρουθουνίζοντας. «Δεν είσαι Υπερυδάτιος.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα στον Γεώργιο. Αγνοώντας τον σταβλίτη, έβαλε το άλογο να τροχάσει κι έφυγε μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος. Με την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι, κατευθύνθηκε βόρεια, συνεχίζοντας να τροχάζει. Πέρασε από το Κέντρο και τη Γέφυρα των Βατράχων, διέσχισε τις Αιχμές, μπήκε στην Ακρολύκη (αν αυτή ήταν η συνοικία που έγραφε ο χάρτης του), και βρήκε τη Ρινέα Πύλη. Σουρούπωνε (καθότι χειμώνας) αλλά ήταν ακόμα ανοιχτή. Ο Οφιομαχητής πέρασε κάτω από τη μεγάλη αψίδα της χωρίς κανείς να τον εμποδίσει, και βγήκε στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων, αναρωτούμενος αν θα μπορούσε να επιστρέψει κιόλας από εδώ όταν οι ήλιοι έδυναν. Κι αν ήταν κλειστά, οι φρουροί θα του

άνοιγαν; Ο Τζούλιαν, πάντως, φαινόταν να πιστεύει ότι μπορούσε να επιστρέψει απόψε, οπότε αυτό ήταν καλό σημάδι.

Το τοπίο τώρα ήταν ορεινό γύρω από τον Οφιομαχητή: ψηλοί βράχοι, απότομες πλαγιές, λόφοι και λοφίσκοι, αειθαλή δέντρα με αιχμηρές φυλλωσιές. Υπήρχαν κάποια μονοπάτια αλλά δύσκολα τα διέκρινες μέσα στην άγρια ύπαιθρο. Τα Ρινέα Όρη ορθώνονταν στα βόρεια σαν πελώριοι γίγαντες, με τις κορυφές τους κρυμμένες πίσω από σύννεφα ή σκεπασμένες με χιόνι. Κάποιο χιόνι φαινόταν και πιο χαμηλά· ακόμα κι εδώ, στους πρόποδες. Το κρύο ήταν δυνατό. Ήταν η καρδιά του χειμώνα: τέλη του Χειμέρου του Δευτέρου.

Ο Γεώργιος προσπάθησε ν'ακολουθήσει τις οδηγίες που του είχε δώσει ο Βικέντιος, ο οποίος, εκτός των άλλων, του είχε πει πως έπρεπε να προσέχει για Ρινέους λύκους που κατασπάραζαν πρόβατα κι ανθρώπους. Το χέρι του ήταν στη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας που κρεμόταν, θηκαρωμένο, από τη ζώνη του. Τα δύο φίδια ήταν τυλιγμένα επάνω στους πήχεις του, ασάλευτα. Και ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι κάπου εδώ έπρεπε ν'αφήσει τον Δαμιανό, τον ισκιοσούρτη. Στη Μεγάπολη, δεν τον είχε ελευθερώσει από το κλουβί του για να τον κρατήσει, παρότι το φίδι – όπως όλα τα ερπετά – έδειχνε να τον συμπαθεί. Ωστόσο, ο Οφιομαχητής δε θα τον εγκατέλειπε οπουδήποτε· θα φρόντιζε να του βρει ένα καλό μέρος.

Οδήγησε το άλογό του δυτικά και νότια, όπως του είχε πει ο Βικέντιος, ενώ παρατηρούσε το τοπίο που σκοτεινίαζε ολοένα και περισσότερο με κάθε δεκάλεπτο που περνούσε. Ο Πρώτος Ήλιος είχε ήδη κρυφτεί πίσω από τα βουνά, οι σκιές πύκνωναν. Αλυχτήματα αντηχούσαν.

Πέρασε πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές και βρέθηκε κοντά στις όχθες του Νάνθρη, νότια της Κυκλόπολης, όπου το έδαφος γινόταν ελώδες. Άναψε έναν φακό, φωτίζοντας τις σκιές και τα σκοτάδια. Μικρά ζώα απομακρύνθηκαν. Ερπετά που αλλιώς – λόγω της ώρας και της εποχής – δεν θα έβγαιναν από τις φωλιές τους ξεμύτισαν να τον κοιτάζουν. Διαισθάνονταν την παρουσία του.

Ο Γεώργιος παρατηρούσε τη βλάστηση και είδε κάποια σημάδια που περίμενε. Κατέβηκε από τη σέλα της Νυχτερινής κι άρχισε να ψάχνει για το ένα από τα δύο φυτά που χρειαζόταν...

Στην Κυκλόπολη, εν τω μεταξύ, ο Ανδρέας Νιλκόδιος είχε αφήσει τη Διονυσία στο σπίτι του λέγοντάς της πως είχε μια δουλειά, και είχε καβαλήσει το δίκυκλό του πηγαίνοντας να βρει τους ανθρώπους του. Τους συνάντησε στον Ακροπόταμο, ανάμεσα σε αποθήκες. Ήταν όλοι τους επάνω σε δίκυκλα όπως κι εκείνος. Στην Κυκλόπολη, ήταν γνωστός ως ο Λύκος των Τροχών, και τους δικούς του τους έλεγαν «οι Τροχόλυκοι». Δεν ήταν ένα όνομα που είχαν αποφασίσει οι ίδιοι· οι άλλοι του τοπικού υπόκοσμου τούς το είχαν κολλήσει.

«Ίσως να έχουμε ένα πρόβλημα,» τους είπε ο Ανδρέας, βγάζοντας το κράνος του· και τους μίλησε για τον Οφιομαχητή. Τους προειδοποίησε ότι μπορεί να τόχε βάλει στο μυαλό του να τον ακολουθήσει ως εδώ, στην Κυκλόπολη. «Αλλά δεν πρέπει νάρθει στην Ανθρώπινη Προστασία. Ο αδελφός μου κι οι άλλοι δεν θέλουν φασαρίες εκεί. Ούτε' εγώ θέλω φασαρίες. Θα παρακολουθείτε, λοιπόν. Κι αν έρθει δεν μπορεί νάναι δύσκολο να τον εντοπίσετε. Θάχει κάνει εντύπωση στον κόσμο, κατά πρώτον, έτσι μαυρόδερμος όπως είναι. Δεν κυκλοφορούν πολλοί με το δέρμα του στην Κυκλόπολη.»

«Κι άμα τον βρούμε;» ρώτησε η Αικατερίνη – η γυναίκα που ο Οφιομαχητής είχε καταστρέψει το δίκυκλό της στη Μεγάπολη, όταν του είχαν επιτεθεί, αλλά τώρα καβαλούσε καινούργιο δίκυκλο. Λευκόδερμη, ψηλόλιγνη, με κοντά, ξανθά μαλλιά, ντυμένη με μαύρο δέρμα. Το καινούργιο δίκυκλό της ήταν σκούρο-μπλε και λίγο πιο μικρό απ'το προηγούμενο.

«Ο αδελφός μου τον θέλει νεκρό,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Αλλά μην τον χτυπήσετε αμέσως. Θα ήταν ανοησία, νομίζω. Ορισμένοι από εσάς τον είδατε στη Μεγάπολη....»

«Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο να τρώει τόσες ενεργειακές ριπές κι ακόμα να στέκεται, Ανδρέα – και να μάχεται κιόλας, ο δαίμονας της Έχιδνας!» είπε ο Ριχάρδος, που ήταν εξωδιαστασιακός· είχε έρθει στην Υπερυδάτια μέσω Συμπλέγματος, εδώ και πολύ καιρό. Η καταγωγή του ήταν από Ρελκάμνια, ισχυριζόταν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νιλκόδιος, νεύοντας, με σκοτεινή όψη στο γαλανόδερμο πρόσωπό του, «είναι επικίνδυνος. Μπορεί κι εδώ να του επιτεθούμε και να μην τον ξεκάνουμε—»

«Εδώ,» τον διέκοψε η Αικατερίνη, «δεν έχουμε να φοβόμαστε μην πλακώσει η Χωροφυλακή της Μεγάπολης!» Τα γκρίζα μάτια της γυάλιζαν άγρια· είχε θυμώσει που έχασε εκείνο το δίκυκλο εξαιτίας του Οφιομαχητή.

«Θα γίνει φασαρία όμως!» τους προειδοποίησε ο Ανδρέας. «Μεγάλη φασαρία. Δεν πρόκειται να ψοφήσει εύκολα αυτός, ο καταραμένος–»

«Δε σ' ενδιαφέρει τώρα να τον ρίξουμε αναίσθητο, έτσι;» είπε ο Ριχάρδος. «Θες να τον ξεκάνουμε τελείως.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Αλλά όχι βιαστικά. Παρακολουθήστε τον, δείτε πού πάει, τι κάνει. Και θα του επιτεθούμε όταν συμφέρει να του επιτεθούμε. Αυτή τη φορά θα είμαστε πιο προσεκτικοί.»

«Κι άμα έρθει στην κλινική σας;» ρώτησε η Αικατερίνη.

«Θα τον αναλάβουν άλλοι αν τολμήσει να φτάσει ως εκεί,» είπε ο Ανδρέας Νιλκόδιος. «Δική σας δουλειά είναι να μην φτάσει στην κλινική μας ποτέ.»

Και, ύστερα από λίγο, οι Τροχόλυκοι έφυγαν από τον Ακροπόταμο· χωρίστηκαν μες στους δρόμους ενώ είχε πια νυχτώσει.

Οι τρεις Κακοτοπίτες – ο Μάρκος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος – κάθονταν έξω απ' τον στάβλο του Τζούλιαν και κάπνιζαν, περιμένοντας ανυπόμονα τον Γεώργιο να επιστρέψει. Οι άνθρωποι του στάβλου ετοιμάζονταν να κλείσουν, αφήνοντας μόνο μια νυχτερινή βάρδια.

Ο Τζούλιαν είπε στους Κακοτοπίτες, απειλητικά: «Αν αυτή είναι καμιά κομπίνα, ρε λοκράθιοι πούστηδες, έτοιμη την έχω την καραμπίνα μου – και δε σας κάνω πλάκα.»

«Δεν είναι κομπίνα, ρε,» αποκρίθηκε ο Μάρκος. «Λόγο τιμής, να πούμε. Τον Μελέτιο τον δάγκωσε φίδι.»

«Πώς κι έτσι; Πού τριγυρίζατε;»

«Εκεί κοντά, ρε, στα μέρη μας. Έχει πολλά φίδια. Το πάτησε κει που φώλιαζε, κι αυτό γύρισε και του ρίξε ένα τρελό δάγκωμα στο πόδι.»

«Και ήρθατε δω πέρα για να τον βοηθήσετε; Στο Χτυπολόι δεν έχετε θεραπευτή;»

«Δεν ήξερε τι να κάνει.»

«Στην Ερπετόπολη;»

«Σκεφτήκαμε ότι θάταν καλύτερα ναρθούμε δω, και συναντήσαμε τον Γεώργιο κοντά στον Απέθαντο: και φαίνεται να ξέρει τι λέει.»

Ο Τζούλιαν τούς αγριοκοίταξε. «Δεν τον ξέρετε από παλιά, δηλαδή; Μπορεί να πάρει τ'άλογό μου και να την κοπανήσει;»

Ο Μάρκος κόμπιασε προς στιγμή, αλλά ο Φοίβος είπε αμέσως: «Όχι, ρε· γνωστός μας είναι. Τον έχουμε συναναστραφεί κι άλλες φορές. Είναι ντάξει άνθρωπος· δεν το κλέβει τ'άλογό σου.»

Το βλέμμα του Τζούλιαν ήταν καχύποπτο. «Δε μ'αρέσει όπως μου τα λέτε... Τέλος πάντων· έχετε φέρει τίποτα να πουλήσετε απ'το Χτυπολόι;»

«Πού να προλάβουμε, ρε φίλε;» είπε ο Μάρκος. «Άρον-άρον ήρθαμε, να πούμε. Άρον-άρον.» Κι έριξε το τελειωμένο τσιγάρο του στο βρώμικο πλακόστρωτο, σβήνοντάς το κάτω από τη μπότα του.

Ο Οφιομαχητής είχε, ως τότε, βρει και το δεύτερο φυτό που του χρειαζόταν για το αντιδότο κι έψαχνε για το μανιτάρι – το τελευταίο συστατικό. Σε σχέση με τα άλλα, δυσκολεύτηκε περισσότερο να το εντοπίσει, και το φως του φακού του του ήταν τώρα απαραίτητο: το νυχτερινό σκοτάδι ήταν πυκνό. Ο Γεώργιος έκοψε το μανιτάρι, το έβαλε στην ίδια εσωτερική τσέπη της κάπας του όπου είχε βάλει και τα άλλα δύο φυτά, και καβάλησε τη Νυχτερινή. Απομακρύνθηκε από τις όχθες του Νάνθρη, πέρασε πάλι πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές, και ακολούθησε τα κακοτράχαλα μονοπάτια που οδηγούσαν προς τη Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης, ενώ ένας παγερός άνεμος σφύριζε κατεβαίνοντας από τα βουνά και κάνοντας την κάπα του να τινάζεται και να κυματίζει γύρω του. Τα δύο φίδια είχαν γίνει σαν πέτρες επάνω στα χέρια του, σαν αληθινά περικάρπια.

Η Ρινέα Πύλη, όπως το υποψιαζόταν, ήταν κλειστή. Την πλησίασε και έγνεψε στους δύο φρουρούς που φαίνονταν στις επάλξεις από πάνω της.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε ο ένας.

«Να μπω.»

«Η πύλη μένει κλειστή τις νύχτες.»

«Φέρνω βοτάνια για έναν άρρωστο. Είναι δηλητηριασμένος· μπορεί να πεθάνει. Βγήκα πιο πριν, ενώ σουρούπωνε· ίσως να με θυμάστε.»

Οι φρουροί μίλησαν αναμεταξύ τους, αλλά, καθότι στέκονταν ψηλά, ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να τους ακούσει. Ύστερα, ο ένας έφυγε.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Γεώργιος. «Θα μ'αφήσετε να περάσω, ή όχι;»

«Περίμενε λίγο,» αποκρίθηκε ο φρουρός που είχε μείνει στις επάλξεις.

Ο Γεώργιος περίμενε, κρατώντας σταθερά τα ηνία της Νυχτερινής με το ένα χέρι, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Μετά από λίγο, μια μικρή πόρτα άνοιξε επάνω στην πελώρια μεταλλική πύλη – ένα τμήμα της που σηκώθηκε αυτόματα, συρόμενο – και κάποιος έκανε νόημα στον Οφιομαχητή από εκεί. Εκείνος πλησίασε και αφίππευσε. Είδε μια γυναίκα, γαλανόδερμη, ντυμένη με κράνος και πανοπλία, έχοντας επάνω της το έμβλημα της Κυκλόπολης και αναγνωριστικά που πρέπει να φανέρωναν πως ήταν αξιωματικός. Λοχίας, ίσως.

«Γιατί θες να μπεις;» ρώτησε.

«Το είπα ήδη στους φρουρούς: Φέρνω βοτάνια σ'έναν άρρωστο. Είναι δηλητηριασμένος· ίσως να πεθάνει. Είναι ανάγκη να περάσω.»

«Για να τα δω αυτά τα βοτάνια.»

«Ξέρεις από βότανα;» είπε ο Οφιομαχητής, που αμφέβαλλε ότι η γυναίκα ήξερε, καθώς έβγαζε από την εσωτερική τσέπη της κάπας του τα δύο φυτά και το μανιτάρι και τα κρατούσε μες στις χούφτες του, μπροστά του.

Η φρουρός ένευσε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε – χωρίς, σίγουρα, να έχει ιδέα τι έβλεπε. «Και πού είν' αυτός ο άρρωστος; Γιατί δεν είναι στο νοσοκομείο;»

«Στο νοσοκομείο είναι. Στον Απέθαντο. Αν δεν του πάω τα βοτάνια μπορεί να μην επιβιώσει. Μη με καθυστερείτε άλλο.»

«Καλά,» είπε η γυναίκα, παραμερίζοντας. «Πέρνα.» Του έκανε νόημα με το κρανοφόρο κεφάλι της.

Ο Οφιομαχητής πέρασε τη μικρή θύρα που είχε ανοίξει επάνω στη μεγάλη πύλη τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω του, από τα χαλινάρια. Ύστερα την καβάλησε και τρόχασε μες στους δρόμους της Κυκλόπολης...

Οι τρεις Κακοτοπίτες άκουσαν, τελικά, ένα άλογο να έρχεται προς τον στάβλο. Ο Τζούλιαν, που περίμενε εδώ μαζί με τη νυχτερινή βάρδια, το άκουσε επίσης. Στράφηκαν όλοι τους προς τα εκεί απόπου

ερχόταν ο θόρυβος, καθώς κάθονταν μπροστά στον στάβλο, και είδαν έναν καβαλάρη επάνω σε μαύρη φοράδα, να στρίβει σε μια γωνία και να τους ζυγώνει. Ήταν κουκουλοφόρος και η κάπα του τινάζοταν πίσω του ενώ τρόχαζε. Στα χέρια του, που κρατούσαν τα ηνία, περικάρπια φαίνονταν – περικάρπια που οι τρεις Κακοτοπίτες ήξεραν πως ήταν ζωντανά φίδια...

Ο Οφιομαχητής τράβηξε τα γκέμια μπροστά στον στάβλο. Η Νυχτερινή ορθώθηκε προς στιγμή στα πίσω πόδια, χρεμετίζοντας. Ύστερα ηρέμησε, κι ο Γεώργιος πήδησε από τη σέλα.

«Καλό άλογο,» είπε στον Τζούλιαν. «Θα το αγόραζα άμα είχα τα λεφτά. Πόσο το πουλάς;»

Ο Τζούλιαν τού απάντησε.

«Θα το αγόραζα,» επανέλαβε ο Οφιομαχητής, «αν είχα τα πλοκάμια. Μη βιαστείς να το πουλήσεις.»

«Δεν κάνω τέτοιες συμφωνίες, φίλε. Συγγνώμη,» αποκρίθηκε ο Τζούλιαν, πιάνοντας τη Νυχτερινή από τα ηνία και τραβώντας την προς το εσωτερικό του στάβλου.

Οι τρεις Κακοτοπίτες είχαν ήδη σηκωθεί όρθιοι, κι ο Μάρκος ρώτησε: «Βρήκες αυτά που ήθελες; Τόχεις το αντίδοτο;»

«Τα συστατικά του τα έχω. Το αντίδοτο θα πρέπει να το φτιάξω. Πάμε στον Απέθαντο.»

Δεν έφεραν αντίρρηση. Βάδισαν προς το νοσοκομείο και σύντομα έφτασαν· δεν βρισκόταν μακριά από τον στάβλο του Τζούλιαν.

Στο φυλάκιο ήταν άλλος φρουρός τώρα: ένας τύπος με λευκό-ροζ δέρμα και ξυρισμένο κεφάλι, παρόμοια ντυμένος με την προηγούμενη. Τους ρώτησε τι ήθελαν. Ο Μάρκος τού είπε ότι ένας φίλος τους ήταν αποκάτω, στα υπόγεια, στις τρύπες των τρελών, επειδή είχε δηλητηριαστεί και τον είχε πιάσει παλαβομάρα· αλλά έρχονταν τώρα για να του φέρουν το αντίδοτο: αυτός – έδειξε την κουκουλωμένη μορφή του Οφιομαχητή – το είχε μαζί του.

«Ποιος γιατρός τον έχει αναλάβει;» ρώτησε ο φρουρός.

«Ο Κλεάνθης,» είπε ο Οφιομαχητής. «Δεν ξέρουμε το επώνυμό του. Ένας χοντρός με τετράγωνα γυαλιά και λίγο πιο πολλά μαλλιά από σένα.»

«Κατάλαβα. Δεν είν' εδώ τώρα.»

«Δεν έχει σημασία, ούτως ή άλλως. Μη μας καθυστερείτε. Εγώ θα φτιάξω το αντίδοτο· έχω φέρει τα συστατικά μαζί μου.»

«Ελάτε, και θα φωνάξω και τη γιατρό που διανυκτερεύει.» Ο φρουρός βγήκε απ'το φυλάκιο, βαδίζοντας προς την είσοδο του νοσοκομείου, διασχίζοντας τον μικρό περίβολο που θύμιζε αυλή χωρίς λουλούδια.

Ο Γεώργιος και οι τρεις Κακοτοπίτες τον ακολούθησαν. Μπαίνοντας στον Απέθαντο, ακουγόταν κάποιος να βήχει. Έντονα. Από κάπου στο βάθος. Δεν ήταν εύκολο να καταλάβεις από ποια μεριά ακριβώς. Αλλά όποιος κι αν ήταν, έμοιαζε να προσπαθεί να βγάλει τα πνευμόνια του από το στόμα.

Ο φρουρός άρχισε να φωνάζει «Κυρία Ναθράσκη!» και είπε σ'έναν νοσοκόμο που ζύγωσε: «Πού είναι η κυρία Ναθράσκη;»

«Κάπου εδώ.»

«Υπάρχει κάποιος χώρος,» ρώτησε ο Οφιομαχητής, «για να φτιάξω το αντίδοτο; Ένα απλό εργαστήριο; Το μόνο που χρειάζομαι είναι να βράσω νερό και να καθαρίσω κάτι βοτάνια. Τίποτα ιδιαίτερο.»

«Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε ο φρουρός, «μισό λεπτό. Νάρθει η γιατρός, που τα ξέρει αυτά.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή, απομακρύνοντας την οργή που τον ωθούσε να τους τσακίσει όλους και το καταραμένο νοσοκομείο τους μαζί.

Η γιατρός – η κυρία Ναθράσκη – ήρθε τελικά. Ήταν μια γυναίκα στα πενήντα της, λευκόδερμη, με καταφανώς βαμμένα ξανθά μαλλιά φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες. Ντυμένη με μαύρο παντελόνι, κοντές καφετιές μπότες, και γκρίζα μπλούζα, έχοντας έναν νοσοκομειακό χιτώνα πρόχειρα ριγμένο επάνω της, ξεκούμπωτο.

«Καλησπέρα,» είπε. «Δεν καταλαβαίνω τι μου είπαν ότι θέλετε. Έχετε κάποιο ασθενή εδώ;»

Ο Γεώργιος τής εξήγησε ποια ήταν η κατάσταση, και η κυρία Ναθράσκη τον οδήγησε σ'ένα εργαστήριο που το φως της ενεργειακής λάμπας του τρεμόπαιζε στο ταβάνι καθώς πάτησε τον διακόπτη για να το ανάψει. Όλα τα σύνεργα εδώ φαίνονταν της κακιάς ώρας, ή πολύ παλιά, ή σπασμένα.

«Το κάνεις με δική σου ευθύνη,» είπε η γιατρός. «Το νοσοκομείο δεν αναλαμβάνει ευθύνη για αντίδοτο που θα του δώσεις εσύ. Σ'το λέω για να το ξέρεις.»

Ο Οφιομαχητής έβγαλε την κάπα του και την έριξε πάνω στην άκρη ενός πάγκου.

Η γιατρός συνοφρυώθηκε βλέποντας αυτά τα παράξενα περικόρπια στα χέρια του. Με αληθινά φίδια τής έμοιαζαν.

«Γιατί,» είπε ο Γεώργιος, «έχετε δικό σας αντίδοτο να του δώσετε;» καθώς έβγαζε τα δυο φυτά, το μανιτάρι, κι ένα μικρό μαχαίρι μέσα από την κάπα του.

«Εγώ δεν ήξερα καν για την περίπτωση αυτού του ασθενή...»

«Δε σε είχε ενημερώσει ο Κλεάνθης;»

«Όχι.»

Ο Μάρκος ρώτησε: «Δεν ξέρεις, δηλαδή, άμα είναι ζωντανός εκεί κάτω;»

«Σας λέω – δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει αυτός ο άνθρωπος.»

«Δεν του έχουν πάει ούτε φαγητό;» ρώτησε ο Αθανάσιος. «Ούτε νερό;»

Η κυρία Ναθράσκη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Ρωτήστε τους νοσοκόμους.»

Ο Οφιομαχητής είχε ήδη αρχίσει να καθαρίζει τα βοτάνια επάνω σ'έναν πάγκο, και δεν άργησε να τελειώσει ενώ τώρα οι άλλοι τον παρακολουθούσαν χωρίς να μιλάνε. Η γιατρός δεν έφυγε· ήταν περίεργη να δει τι θα γινόταν εδώ. Και νόμιζε ότι όντως τα παράξενα περικόρπια ήταν ζωντανά φίδια τελικά! Τι άτομο είναι αυτό; αναρωτήθηκε. Από ποια διάσταση ήρθε;

Ο Οφιομαχητής γέμισε ένα σκεύος με νερό από μια βρύση και το έβαλε πάνω σε μια ενεργειακή εστία για να ζεσταθεί.

«Συγγνώμη, φίλε,» του είπε η κυρία Ναθράσκη, «αλλά αυτά είναι φίδια επάνω σου, μα την Έχιδνα;»

«Μη φοβάσαι, δε θα σε δαγκώσουν.» Ο Γεώργιος βρήκε ένα γουδί ανάμεσα στα σκεύη του εργαστηρίου κι έριξε μέσα τα δύο φυτά, αρχίζοντας να τα χτυπά, να τα λιώνει.

«Από πού είσαι;»

«Μην τον ενοχλείς,» της είπε ο Μάρκος. «Δουλεύει.»

Η γιατρός τον αγριοκοίταξε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Οφιομαχητής αποκρίθηκε: «Από εδώ είμαι, απ'την Υπερυδάτια. Γεώργιο με λένε. Ποιο είναι το όνομά σου;» ενώ συνέχιζε να λιώνει τα φυτά χωρίς να βιάζεται. Ήταν σημαντικό να μη γίνει η ανάμειξη απότομα.

«Ευτυχία.»

«Να σου κάνω μια ερώτηση, Ευτυχία;» Νόμιζε ότι τώρα ήταν η σωστή στιγμή να τα βγάλει από το γουδί.

«Κάνε.» Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της.

Ο Γεώργιος βρήκε ένα μακρόστενο γυάλινο σκεύος, το έπλυνε στη βρύση, διεξοδικά, κι έριξε μέσα το φυτικό μείγμα. Ξέπλυνε το γουδί. «Έχεις υπόψη σου μια κλινική που λέγεται Ανθρώπινη Προστασία;»

Η γυναίκα δεν απάντησε αμέσως, σαν να είχε παραξενευτεί από την ερώτηση, αλλά τελικά είπε: «Ναι, την έχω ακούσει. Είναι καινούργια.»

Ο Γεώργιος είχε ρίξει ως τότε το καθαρισμένομανιτάρι μες στο γουδί και το έλιωνε προσεχτικά. «Τι ξέρεις γι'αυτούς;»

«Τι να ξέρω; Τίποτα.»

«Ορισμένοι λένε ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει μαζί τους.»

«Δεν το ξέρω αν ισχύει τέτοιο πράγμα.»

«Ποιος μπορεί να ξέρει;»

«Δεν έχω ιδέα. Γιατί ρωτάς; Θες κάτι συγκεκριμένο;»

Το μανιτάρι ήταν έτοιμο. Ο Οφιομαχητής το έριξε μέσα στο δοχείο όπου ήταν και το μείγμα των φυτών. Έκλεισε το μακρόστενο γυάλινο σκεύος με την παλάμη του και το ταρακούνησε ανάμεσα στα χέρια του – όχι με όλη του τη δύναμη, βέβαια· δεν ήθελε να το διαλύσει. «Απλά περίεργος είμαι,» αποκρίθηκε, και, με τις άκριες των ματιών του, είδε τη γιατρό να τον κοιτάζει καχύποπτα. «Σίγουρα δεν ξέρεις τίποτα για την Ανθρώπινη Προστασία;»

«Όχι. Πού να ξέρω; Γιατί δεν πας εκεί, αν σ'ενδιαφέρει τόσο;»

«Μπορεί και να το κάνω.» Το νερό έβραζε μέσα στο μεταλλικό σκεύος. Έβραζε πιο έντονα απ'ό,τι έπρεπε, νόμιζε ο Γεώργιος. Βιάστηκα, σκέφτηκε. Έπιασε τη λαβή του σκεύους και έχυσε το νερό στον νεροχύτη. Γέμισε ξανά το σκεύος από τη βρύση, έριξε μέσα τα συστατικά για το αντιόδοτο, και το έβαλε πάλι επάνω στην ενεργειακή εστία. Τώρα θα έβραζαν όπως έπρεπε. Αν το νερό ήταν εξαρχής πολύ ζεστό,

το μείγμα θα διαλυόταν και δεν θα είχε τις ιδιότητες που έπρεπε να έχει.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να κοιτάξει τη γιατρό καθώς περίμενε. «Το όνομα Ανδρέας Νιλκόδιος σου λέει κάτι;»

Ναι, κάτι τής έλεγε: το φανέρωσαν αμέσως τα μάτια της. Ο Οφιομαχητής ήταν σίγουρος. Αλλά το στόμα της είπε: «Όχι.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα του. «Πρώτη φορά το ακούς;»

«...Νομίζω,» κόμπιασε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Δεν ξέρω. Ίσως και κάπου να τόχει ξαναπάρει τ'αφτί μου. Αλλά... δεν ξέρω. Δε θυμάμαι τώρα. Γιατί με ρωτάς; Νομίζεις ότι θάπρεπε να τον ξέρω; Τον ψάχνεις, όποιος κι αν είναι;» Και, συγχρόνως, η Ευτυχία αναρωτιόταν: Γνωρίζει αυτός ο διάβολος του Λοκράθου ότι έρχονται εδώ από την Ανθρώπινη Προστασία; Το γνωρίζει; Και τι θέλει;

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Οφιομαχητής, «έχει κάποια σχέση με την Ανθρώπινη Προστασία.»

«Μπορεί γι'αυτό να μου θυμίζει κάτι...» Ανασήκωσε τον αριστερό ώμο, μορφάζοντας, δήθεν αδιάφορα.

Και ο Οφιομαχητής κατάλαβε το δήθεν, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου εξακολουθούσε να σφυρίζει μέσα του. Τι ήξερε αυτή η γυναίκα για την Ανθρώπινη Προστασία; Και γιατί δεν το έλεγε; Έριξε μια ματιά στο μείγμα μες στο σκεύος. Είχε αρχίσει να βράζει, αλλά δεν ήταν ακόμα έτοιμο. Πώς να συνέχιζε την κουβέντα του μαζί της; Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του...

Μια αμήχανη σιωπή είχε απλωθεί στο εργαστήριο.

Ο Αθανάσιος είπε τελικά: «Δεν είν' εντάξει πια;» δείχνοντας, με το βλέμμα του, το μείγμα που έβραζε.

«Λίγο θέλει ακόμα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. Και, όταν έκρινε πως το αντίδοτο ήταν έτοιμο, πήρε το σκεύος από τη φωτιά και το ακούμπησε σ'έναν πάγκο. Έψαξε ανάμεσα στα άλλα σκεύη του εργαστηρίου και βρήκε τέσσερα γυάλινα φιαλίδια. Τα έπλυνε διεξοδικά κάτω από τη βρύση, και ρώτησε τη γιατρό: «Οινόπνευμα έχετε;»

«Το πληρώνεις αν το θέλεις.»

«Το χρειάζομαι για να ρίξω λίγο εδώ μέσα,» είπε ο Γεώργιος υψώνοντας ένα από τα φιαλίδια. «Για απολύμανση.»

«Θα το πληρώσουμε εμείς,» προθυμοποιήθηκε ο Μάρκος.

Η Ευτυχία Ναθράσκη έφυγε από το εργαστήριο.

«Μας καθυστερεί πάλι, ρε γαμώτο!» έκανε ο Αθανάσιος.

«Ούτως ή άλλως,» τους είπε ο Οφιομαχητής, «το μείγμα θέλει κάποιο χρόνο μέχρι να κρυώσει. Δεν είναι καλό να το πιεις ζεστό. Πρέπει νάναι κρύο για να λειτουργήσει σωστά.»

Η γιατρός επέστρεψε μ'ένα μπουκάλι οινόπνευμα, το οποίο ο Γεώργιος χρησιμοποίησε για να απολυμάνει τα τέσσερα φιαλίδια. Ύστερα περίμενε το μείγμα να κρυώσει και το έβαλε, με προσοχή, μέσα σ'αυτά τα σκεύη. Τα έκλεισε με φελλό που είχε μαζί του, αφού τον έβγαλε από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας του και τον έκοψε κομμάτια με το μαχαίρι. Μετά, πήρε την κάπα του από τον πάγκο όπου την είχε αφήσει, τη φόρεσε, και έκρυσσε τα τέσσερα φιαλίδια μέσα της.

«Πάμε τώρα στα υπόγεια.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη τούς οδήγησε στις τρύπες των τρελών μαζί μ'έναν νοσοκόμο· και, καθώς κατέβαιναν την πέτρινη σκάλα, είπε: «Πρέπει να πληρώσετε και πέντε οχτάρια για τη διαμονή του ασθενούς. Τώρα, παρακαλώ.»

Ο Μάρκος την πλήρωσε, αν και μοιάζοντας δυσαρεστημένος.

Συνεχόμενοι γδούποι και θηριώδη γρυλίσματα ακούγονταν από το βάθος, κι όταν έφτασαν στο κελί του Μελέτιου – του δηλητηριασμένου από το Μένος της Κυράς – τον βρήκαν να χτυπιέται πάνω στα κάγκελα, αν και δεμένος χειροπόδαρα, χωρίς να μπορεί να σηκωθεί από το πάτωμα. Η όψη του ήταν κάτι το αποτρόπαιο. Η πρασινωπή απόχρωση στο άσπρο των ματιών του ήταν πιο έντονη τώρα. Τα δόντια του έμοιαζε να μη μπορούν ν'ανοίξουν, να είναι μόνιμα κολλημένα αναμεταξύ τους, και τα χείλη του ήταν σηκωμένα – μια φριχτή γκριμάτσα.

Η γιατρός αναφώνησε. «Μα την Έχιδνα!... Και τον κρατούσατε εδώ κάτω αυτόν;» είπε στον νοσοκόμο.

«Ήταν από την προηγούμενη βάρδια, κυρία Ναθράσκη...»

«Είν' επικίνδυνος! Για τον εαυτό του, κατά πρώτον. Έπρεπε να του είχατε ρίξει κάνα ηρεμιστικό–»

«Δε νομίζω ότι είχε πληρώσει κανείς για–»

«Δεν τον πιάνουν τα ηρεμιστικά,» τους διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Τον έχει καταλάβει το Μένος της Κυράς. Και, όσο είναι αυτό μες στο αίμα του, κανένα άλλο φαρμάκι δεν τον επηρεάζει.

»Ανοίξτε το κελί τώρα· μην καθυστερείτε! Μπορεί να σκοτωθεί από μόνος του» – ήδη αίματα ήταν στο γαλανόδερμο, ξανθομάλλικο κεφάλι του, καθώς κοπανιόταν μανιασμένα πάνω στα κάγκελα – «ή να πεθάνει από ανακοπή καρδιάς από στιγμή σε στιγμή.»

«Και πώς θα του δώσεις το φάρμακο;» ρώτησε η γιατρός. «Έχεις σύριγγα;»

«Ανοίξτε το κελί, γαμώτο!»

Η Ευτυχία έκανε νόημα στον νοσοκόμο να το ανοίξει.

«Δεν έχω το κλειδί του λουκέτου,» είπε εκείνος.

«Τι; Και ποιος το έχει;»

«Ο κύριος Βολλέρνιος μού είπαν ότι τον έφερε εδώ κάτω. Δεν ξέρω· ίσως αυτός να το έχει. Να πάω να ρω-;»

Ο Οφιομαχητής έπιασε μονοχεριάρι το λουκέτο, το τράβηξε, και το έσπασε.

Η γιατρός, ο νοσοκόμος, και οι τρεις Κακοτοπίτες κοίταζαν με μάτια γουρλωμένα και στόματα μισάνοιχτα.

Ο μανιασμένος πετάχτηκε έξω απ'το κελί, σπρώχνοντας το κιγκλίδωμα με το σώμα του, καθώς σφάδαζε πάνω στο έδαφος, δεμένος, γρυλίζοντας σαν θηρίο. Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε με το ένα χέρι, γονατίζοντας συγχρόνως στο ένα γόνατο, ακινητοποιώντας τον με την τρομερή του δύναμη. Ο Μελέτιος άρχισε να παλεύει εναντίον του, μα δεν μπορούσε να του ξεφύγει. Ο Γεώργιος έβγαλε το ένα από τα φιαλίδια με το αντίδοτο από το εσωτερικό της κάπας του. Έβαλε το γόνατό του πάνω στον μανιασμένο, συγκρατώντας τον τώρα με αυτό και μόνο. Έπιασε το σαγόνι του, πιέζοντάς το με τα δάχτυλά του, αναγκάζοντας το νευρωτικά σφιγμένο στόμα του να ανοίξει. Κάποιος με μικρότερη δύναμη από του Οφιομαχητή δεν θα το κατάφερνε αυτό· μόνο με ειδικές λαβίδες ίσως κατόρθωνε να ανοίξει τα δόντια του παράφρονα. Με το άλλο του χέρι, με τον αντίχειρα, ο Γεώργιος έβγαλε το πώμα του φιαλιδίου κι έχυσε το αντίδοτο μες στον λαιμό του Μελέτιου. Ύστερα άφησε τα σαγόνια να κλείσουν πάλι. Και ο δηλητηριασμένος εξακολούθησε να χτυπιέται για λίγο...

...προτού η πρασινωπή απόχρωση φύγει από το άσπρο των ματιών του και τα δόντια του ξεσφίχτούν, και η τρελή, μανιασμένη όψη υποχωρήσει από το πρόσωπό του...

...για να αντικατασταθεί, σχεδόν αμέσως, από μια όψη απερίγραπτου τρόμου. «Πού... πού είμαι, ρε; Ποιος είσαι συ; Ποιος; Εγώ δεν τις πείραξα τις κόρες του, ρε, σου λέω αλήθεια! Οι-!»

«Ήρεμα, Μελέτιε αγόρι μου!» του είπε ο Μάρκος, διακόπτοντάς τον, γονατίζοντας κι αυτός πλάι του. «Ήρεμα. Είμαστε μαζί σου. Δε σ'έχει πιάσει κανένας. Είχες δηλητηριαστεί απλώς. Αλλά τώρα είσαι καλά. Είμαστε μαζί σου.»

«Ναι,» είπε κι ο Αθανάσιος, γονατίζοντας επίσης, «εδώ είμαστε, Μελέτιε. Κι αυτός ο τύπος» – έδειξε τον Οφιομαχητή – «σε έσωσε. Είχες... είχες παλαβώσει, φίλε. Τάχες παίζει τελείως. Δεν ήξερες τι σου γινόταν.»

Ο Μελέτιος – που τώρα ο Οφιομαχητής δεν τον κρατούσε κάτω – προσπάθησε να κινηθεί, να σηκωθεί, και το βρήκε αδύνατο καθότι δεμένος χειροπόδαρα. «Τι...; Τι, τι μου έχετε κάνει, ρε; Τι...!» Ήταν πανικόβλητος.

«Ηρέμησε,» του είπε πάλι ο Μάρκος. «Θα σε λύσουμε. Έπρεπε να σε δέσουμε γιατί χτυπιόσουν.»

«Τι λέτε ρε γαμώτο ρε μαλάκες, τι...»

«Δε θυμάσαι τίποτα, ε;»

Ο Οφιομαχητής, ανασηκώνοντας τον Μελέτιο σαν να μη ζύγιζε παραπάνω από μισό κιλό, έπιασε τα δεσμά των καρπών του και τραβώντας τα με το ένα χέρι τα έσπασε. Το ίδιο έκανε και μ'αυτά στα πόδια του.

Ενώ η γιατρός και ο νοσοκόμος τον κοίταζαν κατάπληκτοι.

Όπως κι οι τρεις Κακοτοπίτες.

5

Θα μπορούσα να μείνω στην Ερνέγη λίγο ακόμα, για να κάνω ερωτήσεις στα λιμάνια της για τους Τρομερούς Καπνούς. Έχω, όμως, την αίσθηση ότι δεν θα μάθω κάτι περισσότερο απ'αυτά που μου είπαν η Όλγα και η συμμορία της. Έτσι, αφού μιλάω με τον Δημοσθένη τον Φτερωτό και τον Καταραμένο Αργύριο, το απόγευμα αποπλέουμε για Οσκάλη. Η οποία δεν είναι μακριά: στην άλλη μεριά του Μεγάλου Κόλπου ακριβώς, απέναντι από την Ερνέγη. Αν και από εδώ, βέβαια, δεν μπορείς να τη δεις· απέχει δεκάξι ναυτικά μίλια.

Ή στην Οσκάλη θα πηγαίναμε ή στη Σιρνάδια· είναι οι δύο φυσικοί προορισμοί μετά από την Ερνέγη. Και η Οσκάλη είναι πιο κοντά, και ο Καταραμένος μού έχει πει πως εκεί υπάρχει άνθρωπος που ίσως να ξέρει για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο και τους κουρσάρους που κάποτε υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα. Οπότε...

Ανεβαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι και εκπλέουμε από το Κάτω Λιμάνι της Ερνέγης. Κατευθυνόμαστε δυτικά, προς την αντικρινή μεριά του Μεγάλου Κόλπου, με τον μάγο μας στο κέντρο ισχύος του σκάφους και τις μηχανές να λειτουργούν. Εγώ ο ίδιος κρατάω το τιμόνι, μέσα στη γέφυρα. Πίσω μου στέκονται ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, ο Καταραμένος Αργύριος, η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία και ο σκύλος της. Καθώς πλέουμε δεν τους μιλάω για την Οσκάλη, ούτε ρωτάω για τον γνωστό των Μακροθάνατων εκεί· τους λέω γι'αυτά που μου είπε ο Αρσένιος, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου, για τους Τρομερούς Καπνούς και τον Πρίγκιπα Κοσμά: ότι ο Κοσμάς τούς συνάντησε στην Αμμόπολη και ότι ο μάγος των Καπνών, ο αδελφός του Καπετάνιου τους, είχε κάτι παράξενα πράγματα στα χέρια του – λίθους και μέταλλα – που διατρέχονταν από ενέργεια και που είχαν, κάπως, την ιδιότητα να κάνουν κάποιον να μείνει μόνιμα με τους Καπνούς.

«Τι μπορεί να εννοούσε, Διονυσία; Τι μπορεί να έκανε; Τι είδους ξόρκι; Δε νομίζω πως έχω ξανακούσει για κάτι τέτοιο, ούτε νομίζω ότι το έχω

δει, τώρα ή... παλιότερα» – στην εποχή του χαμένου παρελθόντος μου. Δε γυρίζω να την κοιτάξω καθώς της μιλάω· συνεχίζω να κοιτάζω τη θάλασσα καθώς έχω το τιμόνι στα χέρια μου.

Ακούω τη φωνή της: «Δεν ξέρω, Γεώργιε...» Προβληματισμένη. «Είναι σαν... Ίσως να πρόκειται για κάποιο εξειδικευμένο ξόρκι, του τάγματος των Διαλογιστών. Αν, δηλαδή, επηρεάζει κάπως το μυαλό. Δεν ξέρω. Δεν είμαι σίγουρη...»

«Κι αυτά τα πράγματα που φορούσε στα χέρια του ο μάγος; Είναι κάτι όπως το ενεργειακό κέντρο εστίασης που στήσατε εσύ κι ο Χρίστος'μορ για να κάνεις τη Μαγγανεία Οργανικής Επιβραδύνσεως;»

«Όχι. Δε νομίζω. Δεν έχω ξανακούσει για ενεργειακό κέντρο εστίασης επάνω στα χέρια κάποιου. Τι νόημα θα είχε, άλλωστε;»

«Τι μπορεί, τότε, να ήταν;»

«Ο Χρίστος ίσως να ξέρει, επειδή είναι του τάγματος των Τεχνομαθών.»

«Εσύ δεν μπορείς να κάνεις καμιά υπόθεση;»

«Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι ο μάγος πιθανώς να αντλούσε ενέργεια από αυτά τα πράγματα για να ενισχύσει το ξόρκι του. Αν και...»

«Τι;»

«Έτσι όπως μου είπες ότι το περιέγραψε ο αδελφός μου... ότι τα πράγματα αυτά διατρέχονταν από ενέργεια που σπινθηροβολούσε... Έτσι δεν το περιέγραψε;»

«Ναι, κάπως έτσι.»

«Δεν είπε ότι ήταν συνδεδεμένα με κάποια ενεργειακή φιάλη; Δεν είπε ότι υπήρχαν καλώδια που έφευγαν από αυτά τα 'γάντια';»

«Όχι, δεν είπε κάτι τέτοιο.»

«Παράξενο, λοιπόν.»

«Γιατί;»

«Γιατί αναρωτιέμαι από πού προερχόταν αυτή η ενέργεια που ήταν τόσο δυνατή ώστε να τινάζεται και να σπινθηροβολεί, Γεώργιε.»

«Ναι,» λέω, «σωστά... Έχεις δίκιο.» Είναι, όντως, παράξενο. «Κάποια μπαταρία, ίσως;»

«Το μόνο που μπορεί να υποθέσει κανείς. Αλλά μίας χρήσης, μάλλον. Μετά θα πρέπει, λογικά, να την αλλάζει ο μάγος. Και πάλι, όμως, τα

όσα λέμε είναι απλά εικασίες. Δεν ξέρουμε καν τι μπορεί να είναι αυτά τα ‘γάντια’. Καλύτερα να ρωτήσεις τον Χρίστο,» επαναλαμβάνει.

«Θα τον ρωτήσω, μόλις πιάσουμε λιμάνι.»

Για την ώρα, ρωτάω τους άλλους αν έχει κανείς τους ακούσει για κάτι σαν τα γάντια που μου περιέγραψε ο Αρσένιος. Αναμενόμενα, μου δίνουν αρνητικές απαντήσεις. Και αναρωτιέμαι... αναρωτιέμαι αν αυτά τα γάντια θα μπορούσαν να έχουν κάποια σχέση με το ενεργειακό νοσούστημα. Υποθέτοντας, πάντα, ότι οι Καπνοί ήταν που το έκλεψαν από τον Πολιτοβασιλέα... Αλλά ποιοι άλλοι να ήταν;

Σε λιγότερο από μια ώρα βλέπουμε την Οσκάληνη αντίκρυ μας, και ρωτάω τον Καταραμένο Αργύριο πού συμφέρει ν’αράξουμε.

«Κοίτα,» μου λέει, «αν σκοπεύεις να πάμε στην Ανοιχτή Οσκάληνη για να μιλήσουμε στον γνωστό μας, μπορείς ν’αράξεις στο Έξω Λιμάνι, στα βόρεια.» Δείχνει. «Ανήκει στην Ανοιχτή Οσκάληνη, όχι στην Παλιά. Αλλά και στα λιμάνια της Παλιάς ν’αράξεις, πάλι δε θάχουμε πρόβλημα να πάμε στην Ανοιχτή· δε βρίσκονται σε πόλεμο τώρα, απ’ό,τι ξέρω.»

Για καλό και για κακό προτιμώ να οδηγήσω το Χέλι στο Έξω Λιμάνι, και σύντομα έχουμε αράξει σε μια από τις αποβάθρες εκεί καθώς σουρουπώνει.

«Μπορούμε να τον επισκεφτούμε τώρα;» ρωτάω τον Αργύριο, ενώ κατεβαίνουμε από το καράβι.

«Μπορούμε· ανοιχτό θα έχει το κατάστημά του ακόμα.»

«Έμπορος είναι;»

«Ναι.»

«Το όχημά σας επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσουμε μέσα στην Ανοιχτή Οσκάληνη;» Εννοώ, φυσικά, το θωρακισμένο υδατόχημα με τη γιγαντοβαλλίστρα στην οροφή.

«Επιτρέπεται. Αρκεί η βαλλίστρα να μην είναι οπλισμένη και να μην κάνουμε φασαρίες. Αλλιώς θα έχουμε προβλήματα με τις συμμορίες του Αφέντη της Αγοράς.»

Αποφασίζουμε, λοιπόν, να πάρουμε το όχημα των Μακροθάντων. Η πόρτα του Χελιού ανοίγει και το θωρακισμένο τετράκυκλο κατεβαίνει. Ο Μάρκος το οδηγεί, και δεν είναι όλοι οι Μακροθάντοι μέσα. Μόνο εκείνος κι άλλοι πέντε· οι υπόλοιποι θα μείνουν στο πλοίο, ή εκεί γύρω, μαζί με το πλήρωμα του Δημοσθένη του Φτερωτού.

Ανεβαίνω στο όχημα με τον Αργύριο, τη Διονυσία, τη Λουκία, και την Ερασμία. Ο Μάρκος βάζει ξανά τους τροχούς μας σε κίνηση και οδηγεί προς το εσωτερικό της Ανοιχτής Οσκάλης ανάμεσα από ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα. Στα νότια μας βλέπω το τείχος της Παλιάς Οσκάλης, τα «Παλιά Τείχη» που έλεγαν κάποτε, όταν αυτή η περιοχή ήταν απλώς η Γηραιά Πόλη της Οσκάλης. Στα βόρεια μας βλέπω το καινούργιο τείχος που έχουν χτίσει για να περικλείσουν την Ανοιχτή Οσκάλη, το οποίο, όπως με είχε ενημερώσει ο Καταραμένος, πράγματι δεν φαίνεται τίποτα το σπουδαίο. Είναι αρκετά πρόχειρο – το καταλαβαίνεις ακόμα και μες στο σούρουπο – αλλά, συγχρόνως, αρκετά ψηλό για να μπορείς να το διακρίνεις πίσω από τα περισσότερα οικοδομήματα της πόλης.

Το όχημά μας κυλά επάνω στην Ανοιχτή Λεωφόρο, που είναι πολύ μακρύς δρόμος. Πιο μακρύς από τη Μακριά Λεωφόρο. Ξεκινά από αυτήν, περνά από την Ανοιχτή Αγορά, και φτάνει ως το Έξω Λιμάνι. Γύρω μας βλέπω οικοδομήματα που δεν μοιάζουν πλέον χτυπημένα από πόλεμο, αν και ξέρω πως εδώ είχαν γίνει συγκρούσεις μεταξύ των δυνάμεων του Πολιτοβασιλέα και του Άρχοντα Αλτόσσιου της Σιρνάδιας. Έχουν περάσει, βέβαια, κάποια χρόνια από τότε... Υποθέτω πως πολλά έχουν αλλάξει πέρα από το ότι η πόλη χωρίστηκε στα τρία. Υποθέτω, γιατί ποτέ δεν ήξερα και τόσο καλά την Οσκάλη. Την πρώτη φορά ήρθα εδώ μαζί με τον Γρηγόριο, τον πράκτορα του Άρχοντα της Νερκάλης, και, αν και κάναμε κάμποσες βόλτες στην πόλη, εκείνος ήταν που μας οδηγούσε και δεν έλεγε και πολλά. Τελικά έφυγα άρον-άρον, κυνηγημένος, χωρίς τον Γρηγόριο αλλά με την Όλγα και το Γερό Φίδι. Μετά, ήμουν με τους εχθρούς του Πολιτοβασιλέα κατά την περίοδο του πολέμου στον Μεγάλο Κόλπο. Στο τέλος, όταν ο Αλτόσσιος επιτέθηκε στην Οσκάλη, εγώ βρισκόμουν στον Ναό της Έχιδνας στις ακτές των Στενότοπων, τραυματισμένος, ετοιμοθάνατος· δεν συμμετείχα στην πολιορκία.

Η Οσκάλη είναι, γενικά, άγνωστη για εμένα. Ευτυχώς, όμως, έχω μαζί μου τον Καταραμένο Αργύριο και τους Μακροθάνατους του.

Φτάνουμε στην Ανοιχτή Αγορά. Το καταλαβαίνω προτού μου το πουν, επειδή ο Μάρκος κόβει ταχύτητα (όχι πως και πριν έτρεχε ακριβώς) και γύρω μας βλέπω όλο καταστήματα και κάμποσους ανοιχτούς

χώρους με σκηνές στημένες. Καθ'όλη τη διαδρομή παρατηρούσα, επίσης, διάφορες οπλισμένες συμμορίες να περιπολούν, είτε καβάλα σε άλογα, είτε καβάλα σε δίκυκλα, είτε καβάλα σε τίποτα. Τα μέλη τους φορούσαν περιβραχιόνια μ'ένα σύμβολο επάνω. Και ο Αργύριος μού είπε ότι αυτό είναι το έμβλημα της Ανοιχτής Οσκάλης.

Τώρα, στην Ανοιχτή Αγορά, βλέπω πάλι αρκετές τέτοιες συμμορίες. Περισσότερες από πριν.

«Εδώ κατοικεί ο Αφέντης της Αγοράς, ο Βαρύς Βάιος;» ρωτάω τον Καταραμένο.

«Ναι, εδώ.»

Στρίβουμε, βγαίνοντας από την Ανοιχτή Λεωφόρο, μπαίνοντας σε μικρότερους δρόμους· και τώρα ο Μάρκος οδηγεί το όχημά μας πολύ προσεχτικά. Ο Αργύριος μού εξηγεί πως ο άνθρωπος που πρόκειται να συναντήσουμε ονομάζεται Νικόλαος Χοράσιος και είναι έμπορος όπλων. Εξοπλίζει, και εξόπλιζε, διάφορους – από μαχητές του Πολιτοβασιλέα μέχρι παρανόμους. Ο μόνος λόγος που ο Πολιτοβασιλέας δεν τον είχε φυλακίσει ή εξορίσει ήταν επειδή δεν τον συνέφερε να κάνει τίποτα από αυτά. Ο Χοράσιος ανέκαθεν έφερνε πολύ καλά όπλα σε πολύ καλές τιμές. Ορισμένα από τα πράγματά του, δε, είναι εξωδιαστασιακά· έρχεται σε επαφή και με άτομα από άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

«Μη μου πεις ότι εξόπλιζε και κρυφούς κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα...»

«Ακριβώς αυτό σου λέω, Μαύρε. Ή, μάλλον, δεν το ξέρω ακριβώς, αλλά μπορώ πολύ άνετα να το υποθέσω. Σίγουρα εξόπλιζε και κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα.»

«Οπότε, πιθανώς να γνώριζε και τον Γρηγόριο τον Γρήγορο...»

Ο Καταραμένος Αργύριος νεύει, σιωπηλά.

Και ο Μάρκος σύντομα σταματά τους τροχούς του οχήματός μας πλάι σε μια περιοχή γεμάτη σκηνές, περιτριγυρισμένη από οικοδομήματα. Κατεβαίνουμε από το όχημα και ο Αργύριος μάς οδηγεί προς μια από τις πρώτες σκηνές, ενώ μου λέει: «Εδώ ο Χοράσιος διαπραγματεύεται απλώς· τα όπλα του τάχει σε μια αποθήκη παραδίπλα, ανάμεσα στα χτίρια.»

Πλησιάζουμε τη σκηνή του εμπόρου και βλέπουμε μισθοφόρους γύρω της οι οποίοι μας κοιτάζουν καχύποπτα, οπλισμένοι σαν αστακοί. Κράνη, πανοπλίες, μεταλλικά γάντια, σπαθιά και πιστόλια στις ζώνες, δόρατα και ασπίδες στα χέρια, ξιφίδια θηκαρωμένα στους μηρούς, βαλλίστρες ακουμπισμένες παραδίπλα. Το εσωτερικό της σκηνής φωτίζεται από μια ενεργειακή λάμπα επάνω σ'ένα τραπέζι. Στη μια μεριά του τραπεζιού, την εξωτερική, κάθονται ένας άντρας και μια γυναίκα· στην άλλη μεριά, ένας άντρας μόνος του. Αυτός ο τελευταίος πρέπει να είναι ο Νικόλαος Χοράσιος.

«Τι θέλετε;» μας ρωτά ένας από τους φρουρούς της σκηνής, στρέφοντας την αιχμή του δόρατός του καταπάνω μας για να γυαλίσει στο τελευταίο φως της ημέρας. Και φαίνεται καλή αιχμή, ικανή να τρυπήσει οποιαδήποτε πανοπλία. Διακρίνω, επίσης, καλώδια στην κάτω άκρη της λεπίδας. Ενεργειακό δόρυ, λοιπόν· ο χειριστής, αν θέλει, μπορεί με το πάτημα ενός κουμπιού να κάνει ενέργειες να διατρέξουν τη λεπίδα, ενισχύοντάς την.

«Να μιλήσουμε στον Χοράσιον;» αποκρίνεται ο Αργύριος. «Με ξέρει. Πες του ότι ο Καταραμένος τον ζητά.»

«Πρέπει να περιμένετε. Έχει κόσμο.» Δείχνει, με το κρανοφόρο κεφάλι του, προς το εσωτερικό της σκηνής, ενώ στρέφει πάλι την αιχμή του δόρατός του στον ουρανό.

«Το βλέπουμε. Πόση ώρα θα κάνει;»

«Εξαρτάται, αλλά μάλλον όχι πολλή. Απομακρυνθείτε και περιμένετε. Θα σας γνέψω να έρθετε μόλις τελειώσει.»

«Καλώς.»

Απομακρυνόμαστε από τη σκηνή του Νικόλαου Χοράσιου, και η Λουκία λέει: «Με τέτοια νοοτροπία νομίζει ότι θα κρατήσει τους πελάτες;»

«Τα καταφέρνει μια χαρά μέχρι στιγμής;» αποκρίνεται ο Αργύριος. «Εδώ και χρόνια.»

«Τα βέλη και τα τόξα σας απ'αυτόν τ'αγοράζετε;»

«Όχι όλα. Αλλά ό,τι φέρνει ο Χοράσιος είναι καλό, πάντα.»

Ο έμπορος δεν αργεί να τελειώσει με τους προηγούμενους πελάτες του – αν, όντως, ήταν πελάτες – και ο φρουρός που μίλησε με τον Αργύριο μάς γνέφει να πλησιάσουμε. Πλησιάζουμε. Αλλά όχι όλοι. Ο

Καταραμένος κάνει νόημα στους μισθοφόρους του να μείνουν πίσω, και βαδίζει μπροστά από εμάς.

«Καλησπέρα, κύριε Χοράσνιε,» χαιρετά τον άντρα πίσω από το τραπέζι της σκηνής: έναν τύπο με ξανθά σγουρά μαλλιά, λευκό-ροζ δέρμα, και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο, ευρύτερνο αλλά λιγνό, με μυώδη χέρια να διακρίνονται μέσα από τα φαρδιά μανίκια της ελαφριάς τουνίκας του. Με μισθοφόρο, ή στρατιωτικό, μοιάζει περισσότερο παρά με έμπορο. Θα μπορούσε να με ξεγελάσει αν ήθελε.

«Καταραμένε Αργύριε,» λέει καθώς σηκώνεται από τη θέση του. «Καλωσήρθες.» Και ανταλλάσσουν μια σύντομη χειραψία πάνω απ'το τραπέζι. «Κάθισε. Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

Ο Αργύριος δεν κάθεται. «Μια πληροφορία θέλω. Ή, μάλλον, ένας από τους φίλους μου θέλει μια πληροφορία.» Κάνει νόημα προς τη μεριά μου, με το κεφάλι.

Τα γκριζα μάτια του Νικόλαου Χοράσνιου στρέφονται σ'εμένα, συναντούν τα δικά μου. Δεν βλεφαρίζω, φυσικά. «Κανονικά δεν εμπορεύομαι πληροφορίες,» λέει. «Αλλά τα πάντα γίνονται για τους καλούς πελάτες. Μισθοφόρος σου, Καταραμένε;» Εμένα κοιτάζει αλλά, προφανώς, στον Αργύριο μιλά.

«Φίλος,» αποκρίνεται εκείνος – αν και ήδη το είχε πει.

«Και εξωδιαστασιακός...»

«Όχι ακριβώς,» του λέω.

Υψώνει το ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ίσως να έχεις ακούσει για τον Κάλνεντουρ τον Μαύρο που κάποτε ήταν στον Μεγάλο Κόλπο...»

Τα μάτια του τώρα γίνονται οριακά καχύποπτα. «Εσύ; Είσαι ο άνθρωπος που λένε πως ήταν ο Οφιομαχητής;»

«Ναι, και είμαι όντως αυτός που λένε.»

«Δουλεύεις πάλι στον Μεγάλο Κόλπο; Θέλεις όπλα;»

«Σου είπε ο Καταραμένος τι θέλω: μια πληροφορία.»

«Ορισμένες πληροφορίες είναι όπλα, και κοστίζουν.»

«Είμαι πρόθυμος να πληρώσω αν οι απαντήσεις αξίζουν τα οχτάρια.»

«Τι θες να μάθεις;» με ρωτά, και βγάζει ένα πούρο μέσα από μια τσέπη της τουνίκας του, ανάβοντάς το, ενώ ακόμα στεκόμαστε όρθιοι μες στη σκηνή του, με το τραπέζι ανάμεσά μας.

«Αν γνώριζες κάποιους κουρσάρους του Πολιτοβασιλέα. Αυτούς που είχαν γι'αρχηγό τον Γρηγόριο τον Γρήγορο.»

Φυσά καπνό απ'τα ρουθούνια. «Τους γνώριζα. Δεν τους έχω ξαναδεί εδώ και χρόνια, όμως. Ούτε τους έχω ακούσει.»

«Δωρεάν αυτά;»

«Μέχρι στιγμής.»

«Τι άλλα ξέρεις για το τσούρμο του Γρηγόριου του Γρήγορου; Θέλω να μάθω τα πάντα: πώς ονομαζόταν το πλοίο τους; πώς ονομάζονταν οι ίδιοι; ποιος ήταν ο αδελφός του Γρηγόριου, που λένε πως ήταν μάγος και στη δούλεψη του Πολιτοβασιλέα.»

«Γιατί θες να τα μάθεις όλ' αυτά;»

«Γιατί ο Γρηγόριος ο Γρήγορος είναι, μάλλον, ο Γρηγόριος Καθαρός, ο Καπετάνιος των Τρομερών Καπνών.»

Τα γκρίζα μάτια του στενεύουν καθώς με παρατηρεί, καθώς καπνός βγαίνει ανάμεσα από τα χείλη του. «Των Τρομερών Καπνών...»

«Δεν τόχεις ξανακούσει;»

«Όχι.»

«Δεν το θεωρείς πιθανό;»

«Τα πάντα είναι πιθανά. Όμως, απ'όσο ξέρω, δεν έχουν πατήσει το πόδι τους στην Οσκάληνη. Ούτε ο Γρηγόριος ο Γρήγορος, ούτε ο Γρηγόριος Καθαρός. Δεν γνώριζα καν ότι τον έλεγαν Γρηγόριο Καθαρό – ως τώρα.»

«Αυτό είναι το όνομά του. Να το θυμάσαι. Είναι ο πιο επικίνδυνος πειρατής σήμερα στην Υπερυδάτια.»

«Το πιστεύω. Αλλά εσένα γιατί σ'ενδιαφέρει γι'αυτόν; Γιατί θες να μάθεις αν ήταν κάποτε ο Γρηγόριος ο Γρήγορος; Κυνηγάς τους Καπνούς;»

«Προσπαθώ να συγκεντρώσω όσο περισσότερες πληροφορίες μπορώ γι'αυτούς. Τα άλλα είναι δική μου δουλειά.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, επίμονα. Η οργή μου είναι ένας ενοχλημένος δράκος που δεν θες να σε δαγκώσει.

«Οι πληροφορίες κοστίζουν... Οφιομαχητή.» Με παρατηρεί ο Νικόλαος Χοράσνιος.

«Θα σε πληρώσω – αν όντως ξέρεις πράγματα.»

Νεύει. «Ξέρω πράγματα. Όχι για τους Τρομερούς Καπνούς – γι'αυτούς κανείς δεν ξέρει τίποτα, απ'ό,τι καταλαβαίνω – αλλά για τους– για το τσούρμο του Γρηγόριου του Γρήγορου.»

«Πόσα θέλεις;»

«Διακόσιους οκτάποδες.»

Πειρατής, λοιπόν, όχι έμπορος. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου εξακολουθεί να σφυρίζει μέσα μου. Βγάζω χαρτονομίσματα από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου – λεφτά των Τέκνων. Μετράω διακόσια οχτάρια. Του τα δίνω.

Τα τρίβει μες στα χέρια του, κοιτάζοντάς τα ένα-ένα στο φως της ενεργειακής λάμπας του τραπεζιού. Θέλει να βεβαιωθεί ότι κανένα δεν είναι πλαστό. «Ο Καταραμένος τι κάνει μαζί σου;» με ρωτά. «Ψάχνετε κι οι δυο για τους Καπνούς;»

«Δώσε μου πίσω πενήντα,» του λέω.

«Ξέχασέ το, Οφιομαχητή.» Κρύβει τα χαρτονομίσματα στην τσέπη της τουνίκας του απ'όπου έβγαλε πιο πριν το πούρο που ακόμα κρατά. Το ανάβει ξανά με τον ενεργειακό αναπτήρα του, γιατί είχε σβήσει, και μου λέει: «Το τσούρμο του Γρηγόρου ονομαζόταν 'οι Σβέλτοι' το πλοίο τους, 'Ο Γοργός Άνεμος'. Παλιότερα, προτού μπουν στις υπηρεσίες του Πολιτοβασιλέα, λέγεται πως ήταν πειρατές των ποταμών και των ακτών. Ο Πολιτοβασιλέας τούς έπιασε και τους έβαλε στη δούλεψή του αντί να τους σκοτώσει.»

«Κι ο αδελφός του Γρήγορου;»

«Ο αδελφός του ήταν ένας μάγος που ονομαζόταν Ιωάννης'σαρ.» ('σαρ... Του τάγματος των Ερευνητών, δηλαδή.) «Αλλά στην αρχή δεν ήταν ανάμεσα στους Σβέλτους· ούτε και μετά, απ'ό,τι ξέρω. Και δεν τον έχω δει ποτέ· μονάχα φήμες έχουν έρθει στ'αφτιά μου για δαύτον. Είχε μαθητεύσει υποτίθεται στη Μαγική Ακαδημία της Συμπολιτείας, που δεν λειτουργεί πλέον παρά μόνο υποτυπωδώς, υπό τον έλεγχο της Πριγκίπισσας της Γηραιάς Πόλης. Ο Ιωάννης'σαρ εργαζόταν για τον Πολιτοβασιλέα, λένε, όταν ο αδελφός του κι οι Σβέλτοι πιάστηκαν, και ίσως αυτός να ήταν που υποβλήθηκε για να μην κρεμαστούν αλλά να γίνουν κουρσάροι του Μοριλκόνη.» Τρίβει την άκρη του πούρου του μέσα σ'ένα τασάκι στο τραπέζι. Τραβά καπνό ξανά, τον φυσά, ενώ λέει: «Και ίσως να ήταν λάθος του Πολιτοβασιλέα που τους κράτησε. Ένα από τα

πολλά λάθη που τελικά οδήγησαν στην καταστροφή του. Γιατί, κατά την περίοδο του πολέμου του με τον Αλτόσσιο, άκουσα ότι ο Ιωάννης'σαρ έκλεψε κάτι πολύτιμο από τον Πολιτοβασιλέα – κάποιου είδους σπάνιο ενεργειακό αντικείμενο, υποτίθεται, αν είναι να πιστέψεις τις τρελές φήμες γι'αυτό. Το πήρε, το έβαλε στο πλοίο του αδελφού του, του Γρηγόριου του Γρήγορου, κι εξαφανίστηκαν. Κανείς δεν τους έχει ξαναδεί από τότε στην Οσκάλην – ή πουθενά αλλού, απ'ό,τι ξέρω εγώ.

»Εσύ πού έμαθες ότι αυτοί μπορεί να είναι οι Καπνοί;»

«Πενήντα οχτάρια,» του λέω.

Μειδιά, και τα δόντια του θυμίζουν γάτου. Δεν με πληρώνει. «Τους πουλούσα όπλα όσο τριγύριζαν εδώ,» με πληροφορεί. «Αρκετές φορές τούς είχα πουλήσει όπλα. Ελάχιστοι γνώριζαν ότι δούλευαν για τον Μοριλκόνη. Τέτοια πράγματα ο Πολιτοβασιλέας ήθελε να τα κρατά κρυφά.»

«Αυτά ξέρεις μόνο για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο και τους Σβέλτους;»

«Δεν είναι αρκετά; Τι άλλο θες να μάθεις; Σου είπα εξαρχής ότι δεν ξέρω αν είναι οι Τρομεροί Καπνοί.»

«Οι Καπνοί λέγεται πως ζητάνε φόρο από τους άρχοντες της Οσκάλην,» λέω. «Πώς έγινε αυτό αν οι ίδιοι δεν ήρθαν εδώ;»

«Το μόνο που ξέρω – εγώ κι ο κόσμος γενικά, άμα ρωτήσεις τριγύρω – είναι ότι στάλθηκαν κάποια μηνύματα μέσω εμπόρων. Και κυκλοφορεί και μια κακιά φήμη για κάποια συμφωνία του Κάτω Άρχοντα με τους Καπνούς. Αλλ' αυτό μπορεί νάναι και παράνοια της Ανοιχτής Οσκάλην και της Παλιάς Οσκάλην.»

Ο Κάτω Άρχοντας είναι ο άρχοντας της Κάτω Οσκάλην, ο Σωτήριος ο Σωτήρας (όπως μου είπε ο Καταραμένος Αργύριος), και ήταν κι αυτός κάποτε κουρσάρος και, μάλιστα, του Πολιτοβασιλέα – σύμφωνα με φήμες, πάλι.

«Τι συμφωνία;» ρωτάω.

Ο Νικόλαος Χοράσνιος φυσά καπνό και κάθεται, επιτέλους, πίσω απ'το τραπέζι σαν να κουράστηκε πια να στέκεται. Μου κάνει κι εμένα νόημα να καθίσω, αν θέλω, και παίρνω θέση σε μια από τις δυο καρέκλες αντίκρυ του. Οι υπόλοιποι – ο Καταραμένος, η Ερασμία, η Διονυσία – μένουν όρθιοι, εκτός από τη Λουκία που κάθεται στην άλλη

καρέκλα, πλάι μου. Ο Χοράσνιος τής ρίχνει ένα ερευνητικό βλέμμα πίσω απ'τον καπνό του πούρου του σαν να θέλει να διακρίνει το ποιόν της από τη στάση της κι από την όψη της. Μοιάζει κατευθείαν για πειρατίνα, δε μοιάζει;

Ο Χοράσνιος μού λέει: «Μη νομίζεις ότι τώρα μ'έχεις τουμπάρει, Οφιομαχητή, και σου μιλάω για περισσότερα πράγματα απ'όσα μού έδωσες οχτάρια για να σου πω. Απλώς, αυτές οι πληροφορίες δεν αξίζουν τίποτα. Όπου κι αν ρωτήσεις εδώ πέρα, στην Ανοιχτή Οσκάληνη, ή και στην Παλιά Οσκάληνη, τα ίδια θα σου σφυρίζουν. Ακόμα και στην Κάτω Οσκάληνη, μάλλον – αν και εγώ δεν συχνάζω εκεί.

»Υποτίθεται,» εξηγεί, «ότι ο Κάτω Άρχοντας έχει μιλήσει προσωπικά με τους Καπνούς και σχεδιάζει να καταλάβει, με τη βοήθειά τους, την Οσκάληνη βόρεια του Πρώτου Γόνου – όλη την Ανοιχτή και την Παλιά, δηλαδή. Ο γίγαντας των Καπνών θα χτυπά τα λιμάνια, θα ρημάζει τα πάντα, ενώ οι άνθρωποι του Σωτήρα θα ορμάνε από τις όχθες κι από τις γέφυρες, για να εισβάλουν και να κατακτήσουν το μέρος.»

«Το πιστεύεις;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, αν και μου φαίνεται παρατραβηγμένο.»

«Ήταν κάποτε κουρσάρος του Πολιτοβασιλέα κι αυτός...» λέω, χωρίς να κάνω ερώτηση, για να δω ποια θα είναι η αντίδρασή του – θα το δεχτεί, ή θα πει δεν ξέρω;

Ο Νικόλαος Χοράσνιος χαμογελά. «Σε προειδοποίησα, Οφιομαχητή, ότι δεν είναι εύκολο να με τουμπάρεις! Άμα θες να μάθεις κάτι, πληρώνεις γι'αυτό.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά την οργή μου κλεισμένη σ'έναν θόλο από μυστηριακούς αέρηδες. «Γνωρίζεις, δηλαδή; Με βεβαιότητα;»

Νεύει.

«Πόσα;»

«Πενήντα. Επειδή σ'έχω συμπαθήσει. Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος είναι θρύλος πια στον Μεγάλο Κόλπο.»

Οι κολακείες του δεν με συγκινούν, αλλά τον πληρώνω.

Μου λέει: «Ναι, ήταν κουρσάρος του. Είχα πουλήσει όπλα και σ'αυτόν.»

«Δεν του πουλάς πια;»

«Του πουλάω και τώρα.»

«Έλεγες ότι δεν πηγαίνεις στην Κάτω Οσκάλη...»

«Είπα ότι δεν συχνάζω εκεί, όχι ότι δεν πηγαίνω ποτέ. Αν υπάρχει δουλειά πηγαίνω, φυσικά.»

«Και ο Σωτήριος ο Σωτήρας γνώριζε τον Γρηγόριο τον Γρήγορο από παλιά;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι σίγουρος γι' αυτό. Αλλά υποθέτω ότι ίσως να είχαν κάποια επαφή αναμεταξύ τους. Ίσως.» Τρίβει ξανά την άκρη του πούρου του μες στο τασάκι, και το αφήνει εκεί, να στηρίζεται στο πλάι του σταχτοδοχείου.

«Μάλιστα,» λέω. «Ήρθε η ώρα να σε καληνυχτίσω, λοιπόν.» Και σηκώνομαι από την καρέκλα μου· δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτ' άλλο να τον ρωτήσω αυτή τη στιγμή. Μου είπε, όμως, κάποια ενδιαφέροντα πράγματα, ομολογουμένως – και χρήσιμα πιθανώς.

Η Λουκία ορθώνεται δίπλα μου, ο Χοράσιος αντίκρυ μου. «Δε θέλεις όπλα; Έχω να σου δείξω κατάλογο.»

«Ευχαριστώ, αλλά όχι.»

«Αν έχεις κατά νου να τα βάλεις με τους Καπνούς, θα χρειαστείς όλα τα όπλα που μπορείς νάχεις μαζί σου, Οφιομαχητή.»

«Το έχω υπόψη μου.»

«Σκοπεύεις όντως να τους πολεμήσεις;» Πάλι η ίδια ερώτηση. Μάλλον από περιέργεια, υποθέτω.

«Απλώς θέλω να μάθω γι' αυτούς.»

«Ακαδημαϊκό το ενδιαφέρον;»

«Πες το όπως θες. Καλή σου νύχτα.»

«Στο καλό, Οφιομαχητή. Και να προσέχεις μ' αυτές τις ερωτήσεις που κάνεις. Πάω στοίχημα ότι μπορεί ν' αποδειχτούν ακόμα κι επικίνδυνες αν φτάσουν στ' αφτιά των Καπνών.»

Ο Καταραμένος χαιρετά επίσης τον Νικόλαο Χοράσιο και απομακρυνόμαστε απ' τη σκηνή του· πλησιάζουμε το θωρακισμένο υδατόχημά μας, γύρω απ' το οποίο μας περιμένουν οι έξι Μακροθάνατοι: ο Μάρκος, η Μαρίνα, ο Ανθέμιος, ο Ισίδωρος, ο Βάιος, και η Αμάντα (που τελευταία άκουσα το όνομά της· δεν ήξερα πώς την έλεγαν, πιο πριν – μια κοντή, λιγνή γυναίκα, με πρόσωπο γωνιώδες και μάτια σαν

ανάποδα τρίγωνα, λευκόδερμη και μελαχρινή, με τα μαλλιά της σφιχτοδεμένο κότσο συνήθως).

«Έχω την υποψία,» μου λέει ο Καταραμένος, «ότι ο Κάτω Άρχοντας έχει αρχίσει να σ'ενδιαφέρει.»

«Δεν είναι μόνο η υποψία σου,» τον διαβεβαιώνω, καθώς ανεβαίνουμε όλοι στο όχημα και ο Μάρκος κάθεται στο τιμόνι και ενεργοποιεί τη μηχανή.

«Πρέπει νάσαι επιφυλακτικός, αν σκέφτεσαι να πας να του μιλήσεις.»

«Το αντιλαμβάνομαι.»

«Ορισμένοι λένε ότι είναι ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος στην Οσκάληνη αυτή τη στιγμή.»

«Πιο επικίνδυνος από εμένα;»

Ο Μάρκος ρωτά, καθώς έχει βάλει τους τροχούς μας σε κίνηση: «Επιστρέφουμε στο πλοίο τώρα;»

«Ναι,» του λέω.

Πάνουμε πάλι την Ανοιχτή Λεωφόρο και την ακολουθούμε ανάποδα από πριν, ενώ έχει πλέον νυχτώσει.

«Δε θα πας να τον βρεις απόψε...» μου λέει ο Αργύριος.

«Όχι, όχι απόψε. Αύριο το πρωί.»

Όταν φτάνουμε στο πλοίο, ψάχνω τον Χρίστο'μορ, τον μάγο του πληρώματος, καθώς θυμάμαι τι μου είχε προτείνει η Διονυσία ενόσω πλέαμε προς Οσκάληνη. Το πλήρωμα που είναι στην κουβέρτα με ενημερώνει ότι ο Χρίστος έχει πάει σε μια ταβέρνα μαζί με μερικούς άλλους – ανάμεσα στους οποίους ο Φτερωτός, ο Αμολητός, και μερικοί Μακροθάνατοι.

«Πάω να τον συναντήσω,» λέω στους φίλους μου. «Εσείς καθίστε εδώ, ξεκουραστείτε.»

«Θάρθω μαζί σου,» αποκρίνεται η Λουκία, και η Ερασμία προσθέτει: «Κι εγώ.»

Ο Καταραμένος και η Διονυσία δεν δείχνουν παρόμοιο ζήλο· μένουν στο Χέλι μαζί με τον Φωνακλά και τον Ακατάλυτο, ο οποίος έχει ήδη αρχίσει ν'αναζητά τροφή, για να μας γλιτώσει από κανένα ακόμα ποντίκι απόψε.

Η Λουκία και η Ερασμία με ακολουθούν ως την ταβέρνα που μου ανέφερε το πλήρωμα. Δεν είναι μακριά από το πλοίο μας και, μόλις

μπαίνω, βλέπω τον Δημοσθένη, τον Αμολητό Δημήτριο, τον Χρίστο'μορ, και τους άλλους. Ο μάγος κάθεται με μια τοπική πόρνη στα γόνατά του: μια ξανθιά κοπέλα με λευκό-ροζ δέρμα, ντεκολτέ ως τον αφαλό, και σκισίματα και στις δυο μεριές της φούστας, από τον μηρό. Μοιάζει πιο μεγαλόσωμη από τον μικροκαμωμένο, κοντό μάγο που το δικό του δέρμα είναι κατάλευκο σαν κόκαλο και το κοντοκουρεμένο κεφάλι του θυμίζει κρανίο. Το ένα του χέρι είναι γύρω απ'τη μέση της· στο άλλο χέρι κρατά μια κούπα με κάποιο ποτό. Και, καθώς πλησιάζω το τραπέζι του, η πόρνη τού δίνει να τραβήξει μια τζούρα από μια πίπα, μειδιώντας γατίσια και λέγοντάς του κάποιο αστείο.

«Χρίστο,» χαιρετάω, «καλησπέρα. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.»

«Βρήκες τη χειρότερη στιγμή, Καπετάνιε. Είναι ανάγκη τώρα;» Πίνει μια γουλιά απ'το ποτό του.

«Δε θα σε καθυστερήσω πολύ, ούτε θα πάμε μακριά.»

«Θες νάρθω μαζί σου, δηλαδή;»

«Λίγο παραδίπλα. Για να είμαστε ιδιαιτέρως.»

Ο Χρίστος λέει στην κοπέλα: «Μη μου φύγεις,» και φιλά το αριστερό της στήθος μέσα απ'το ντεκολτέ.

«Είμαι δεμένη μαζί σου,» του απαντά εκείνη, γελώντας, και σηκώνεται από πάνω του.

Ο μάγος μάς ακολουθεί σ'ένα γωνιακό τραπέζι, παίρνοντας και την κούπα του μαζί. Καθόμαστε και τον ρωτάω για εκείνα τα παράξενα γάντια που ο Αρσένιος μού είπε ότι είδε να φορά ο αδελφός του Γρηγόριου Καθαρού – ο Ιωάννης'σαρ. Του εξηγώ ότι η πληροφορία ήρθε μέσω... οράματος, από έναν φίλο μου.

«Τι φίλος σου είν' αυτός; Ωκεανομάντης;»

«Οι Ωκεανομάντες δεν βλέπουν τέτοια οράματα, Χρίστο. Απ'ό,τι ξέρω, τουλάχιστον.»

«Τι είναι, το λοιπόν, ο μάστορας;»

«Ας πούμε ότι είναι... προφήτης, για κάποιους. Δεν έχει σημασία τώρα. Σημασία έχουν αυτά τα γάντια – αν όντως είναι γάντια. Γνωρίζεις τι θα μπορούσαν να είναι;»

Ο Χρίστος μένει σκεπτικός για λίγο, πίνοντας κι άλλο απ'το ποτό του και κοπανώντας την κούπα στο τραπέζι, η οποία αντηχεί σχεδόν άδεια. «Κοίτα,» μου λέει, «δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα, είν' η αλήθεια,

Καπ'τάνιε.» Μορφάζει σουφρώνοντας τα χείλη. «Τι να σου πω, ρε γαμώτο; Ίσως νάναι κάτι απ'το οποίο τραβούσε ενέργεια για να ενισχύσει κάποιο ξόρκι... αν και δεν ξέρω τι ξόρκι θα μπορούσε νάταν. Ή βιοσκοπικού τύπου, υποθέτω, ή νοητικού – απ'αυτά που ειδικεύονται οι Διαλογιστές, όχι οι Τεχνομαθείς σαν του λόγου μου.»

«Τα ίδια μού είπε κι η Διονυσία, περίπου.»

«Τι άλλο να σου πει, Καπ'τάνιε;» Και ρωτά: «Τα γάντια αυτά ήταν συνδεδεμένα με καλώδια; Με ενεργειακές φιάλες;»

«Ακόμα μια ερώτηση που μου έκανε και η Διονυσία... Όχι, δεν ήταν συνδεδεμένα με καλώδια.»

«Όταν στήσαμε με τη Διονυσία το ενεργειακό κέντρο εστίασης για να ενισχύσουμε τη μαγγανεία της, εκείνη είχε φορέσει δαχτυλίδια συνδεδεμένα, μέσω καλωδίων, με το πλέγμα· το θυμάσαι;»

«Το θυμάμαι.»

«Τα γάντια του μάγου δεν έμοιαζαν με τέτοιο πράγμα...;»

«Όπως τα περιέγραψε ο φίλος μου, όχι. Όχι ακριβώς. Είπε ότι αποτελούνταν από πολλούς κρίκους διαφόρων μετάλλων – ναι, σαν δαχτυλίδια, υποθέτω – αλλά είχαν και λίθους ανάμεσά τους. Και όλ' αυτά στραφτάλιζαν καθώς διατρέχονταν από ενέργεια. Τα δαχτυλίδια που φορούσε η Διονυσία δεν στραφτάλιζαν.»

«Λίθους...» μουρμουρίζει ο Χρίστος.

«Σου λέει κάτι αυτό;»

Κουνά το κεφάλι. «Όχι. Δεν καταλαβαίνω σε τι θα μπορούσαν να χρειάζονται οι λίθοι. Εκτός... εκτός αν αυτοί περιείχαν την ενέργεια που εξαπολυόταν. Αλλά, και πάλι, σου λέω: δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα.»

«Ούτε μπορείς να κάνεις κάποια υπόθεση;»

«Όχι. Πάντως, είναι περίεργο ό,τι κι αν είναι. Δεν είναι τίποτα το συνηθισμένο.» Και ρωτά: «Δε μου λες: μήπως ο φίλος σου είχε καπνίσει κάτι ύποπτο προτού τα δει αυτά;»

Γελάω. «Μάλλον όχι.»

Και δεν κρατάω άλλο τον Χρίστο·μορ μακριά από την παρέα του.

Η γιατρός Ευτυχία Ναθράσκη και ο νοσοκόμος, κοιτάζοντας τον άντρα με το κατάμαυρο δέρμα, δεν μπορούσαν να πιστέψουν πόσο δυνατός ήταν. Πρώτα, είχε σπάσει το λουκέτο του κελιού μ'ένα απλό τράβηγμα – σαν να ήταν από χαρτί! Και τώρα, είχε μόλις σπάσει με τον ίδιο τρόπο τα δεσμά του δηλητηριασμένου που είχε συνεφέρει με το αντίδοτό του. Τι άνθρωπος ήταν; Φορούσε, μήπως, οργανική στολή; Δε φαινόταν να φορά οργανική στολή...

Οι τρεις Κακοτοπίτες – ο Μάρκος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος – είχαν παραξενευτεί επίσης από τη δύναμη του Γεώργιου, μα τώρα δεν είχαν χρόνο για σκέψεις καθώς τον έβλεπαν να βοηθά τον Μελέτιο να σηκωθεί, να σταθεί στα πόδια του.

Ο Μελέτιος έβαλε το χέρι του στο κεφάλι και είδε αίματα επάνω στην παλάμη του. «Μα την Έχιδνα!» αναφώνησε. «Τι...; Πώς...; Πού είμαστε, γαμώτο; Τι μέρος είν' αυτό;»

«Χτυπούσες το κεφάλι σου στα κάγκελα,» του είπε ο Μάρκος. «Δεν ήξερες τι σου γινόταν· το δηλητήριο σου είχε κλέψει το μυαλό, αλλ' αυτός ο τύπος» – έδειξε τον Οφιομαχητή με το βλέμμα του – «σε γλίτωσε, σου έδωσε το αντίδοτο.»

«Τι... Ποιο δηλητήριο; Ποια κάγκελα;»

«Αυτά τα κάγκελα,» του είπε ο Αθανάσιος αγγίζοντας το ανοιγμένο κιγκλίδωμα του κελιού του. «Πάμε τώρα να φύγουμε αποδώ. Το μέρος με φρικόρει, γαμώτο!»

«Πού είμαστε;» ρώτησε ο Μελέτιος. «Με φέρατε σε μπουντρούμι, ρε; Σε μπουντρούμι; Γιατί; Ποιος μας έριξε εδώ;»

«Δεν είναι μπουντρούμι,» του είπε ο Οφιομαχητής, που ακόμα τον στήριζε κρατώντας τον αγκώνα του. «Νοσοκομείο είναι.»

«Τι; Τι λες, ρε φίλε; Δεν είναι νοσοκομείο, μα την Έχιδνα! Δε...»

Ο Μάρκος γέλασε. «Νοσοκομείο είναι. Στον Απέθαντο είμαστε.»

Τα μάτια του Μελέτιου γούρλωσαν. «Μαλάκες!» φώναξε, μοιάζοντας εξοργισμένος ξαφνικά, σχεδόν σαν να ξανάχε παραφρονήσει. «Θέτε να με σκοτώσετε, μαλάκες; Να με βγάλετ' απ' τη μέση, ρε μαλάκες, ηλίθιοι, λοκράθιοι πούστηδες!»

Ο Μάρκος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος γελούσαν τώρα.

Ο Οφιομαχητής δεν γελούσε. «Πάμε έξω,» είπε, και προς τον Μελέτιο συγκεκριμένα: «Ο καθαρός αέρας θα σου κάνει καλό.» Ύστερα στράφηκε στη γιατρό. «Μπορείτε να βάλετε αντισηπτικό στα τραύματά του προτού φύγουμε;»

Η Ευτυχία Ναθράσκη, εξακολουθώντας να παρατηρεί τον Οφιομαχητή με περιέργεια (Πώς είναι δυνατόν να είναι τόσο δυνατός; αναρωτιόταν), κατένευσε. «Ναι,» είπε, κι έβγαλε από τον ιατρικό χιτώνα της ένα φιαλίδιο με σπρέι. «Ένα οχτάρι κοστίζει αυτό, έχετε υπόψη...»

«Εντάξει,» μούγκρισε ο Μάρκος, «θα πληρώσουμε.»

«Από πού νομίζετε ότι τα βρίσκει τα φάρμακα το νοσοκομείο;» του είπε η γιατρός, παρατηρώντας τη δυσαρέσκεια στην όψη του. «Νομίζετε ότι πέφτουν μαζί με του Νηρέα τη βροχή;» Και, παραμερίζοντας τα ξανθά μαλλιά του Μελέτιου με το ένα χέρι, έριξε αντισηπτικό σπρέι στο κεφάλι του, εκεί όπου ήταν χτυπημένο. «Δε φαίνονται σημαντικά τα τραύματα, ευτυχώς,» παρατήρησε.

«Και στον ώμο του,» είπε ο Μάρκος. «Βάλτε και στον ώμο του. Τον είχε καρφώσει βέλος προτού έρθουμε εδώ.» Και προς τον Μελέτιο: «Βγάλ' το πουκάμισο, ρε, να σε δει η γιατρός.»

Ο Μελέτιος υπάκουσε, ενώ η Ευτυχία Ναθράσκη έλεγε: «Άλλο ένα οχτάρι αυτό. Τώρα, παρακαλώ – και τα δύο.»

Ο Μάρκος την πλήρωσε και, μετά, η γιατρός ψέκασε με αντισηπτικό σπρέι τον τραυματισμένο ώμο του Μελέτιου. «Τραβήξατε βιαστικά το βέλος, μου φαίνεται...» σχολίασε.

«Δεν είχαμε χρόνο,» εξήγησε ο Φοίβος.

«Είναι ήδη λιγάκι μολυσμένο το τραύμα· ίσως ν'ανεβάσει πυρετό. Μπορώ, όμως, να σας δώσω ένα φάρμακο για πενήντα οχτάρια.»

Ο Μάρκος κοίταξε ερωτηματικά τον Οφιομαχητή.

«Δεν έχω τίποτα καλύτερο μαζί μου,» τον πληροφορήσε εκείνος.

«Μας κλέβεις,» είπε ο Μάρκος στην Ευτυχία Ναθράσκη. «Είκοσι οχτάρια.»

«Εσύ όντως νομίζεις ότι τα φάρμακα πέφτουν μαζί με του Νηρέα τη βροχή!»

Ο Μάρκος κι ο Φοίβος αλληλοκοιτάχτηκαν, κι ο δεύτερος είπε στη γιατρό: «Εντάξει, μα όχι και πενήντα οχτάρια!»

Η Ναθράσκη αναστέναξε, μοιάζοντας εκνευρισμένη μαζί τους. «Σαράντα. Και τέλος. Ή το παίρνετε ή όχι.»

«Θα το πάρουμε...» είπε ο Μάρκος, και την πλήρωσε από τα λιγοστά χρήματα που είχαν μαζί τους.

Ύστερα, ανέβηκαν την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στο ισόγειο, έξω από τις τρύπες των τρελών, και ο νοσοκόμος σύντομα τους έφερε ένα κουτάκι με χάπια. Η Ναθράσκη τούς είπε ο Μελέτιος να παίρνει ένα την ημέρα – ξεκινώντας από τώρα. Εκείνος έβγαλε ένα χάπι και το κατάπιε χωρίς νερό. Μόρφασε. Ήταν πικρό.

«Μπορείτε να πηγαίνετε,» τους είπε η γιατρός. «Και να θυμάστε: όχι πάνω από ένα χάπι την ημέρα.»

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες κι ο Οφιομαχητής βγήκαν από τον Απέθαντο· και, καθώς στέκονταν στον δρόμο έξω από την πύλη του μικρού περιβόλου του, αντίκρυ από το φυλάκιο, ο Μάρκος είπε στον Γεώργιο:

«Φίλε, σου είμαστε υπόχρεοι – και εμείς οι τρεις και ο αδελφός μου αποδώ, που ακόμα δεν τόχει συνειδητοποιήσει–»

«Αδελφός σου είναι;» Αν και ο Γεώργιος το υποψιαζόταν, γιατί οι δυο τους έμοιαζαν, πέρα από το ότι ήταν γαλανόδερμοι και ξανθοί.

«Ναι, αδελφός μου, αλλά εγώ πάντα ήμουν ο πιο έξυπνος,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, μειδώντας.

«Έξυπνος;» μούγκρισε ο Μελέτιος. «Και μ'έφερες εδώ; Στον Απέθαντο;»

«Ήσουν τραυματισμένος, ρε! Από βέλος. Μας έριξαν απ'τις όχθες του Τίρπου, καθώς πλέαμε. Ούτ' αυτό δεν το θυμάσαι;»

«Το θυμάμαι το βέλος, αλλά... αλλά μετά...»

«Δεν ήταν το βέλος που σου έκανε ό,τι σου έκανε,» παρενέβη ο Οφιομαχητής. «Ήταν το Μένος της Κυράς.»

Ο Μελέτιος συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Ένα δηλητήριο.»

«Τι δηλητήριο;»

«Σε δάγκωσε κανένα φίδι μήπως;»

«Φίδι;»

«Ναι, φίδι. Θυμάσαι κάνα φίδι να σε δάγκωσε, λίγο προτού μπειτε στη βάρκα ίσως;»

Το συνοφρύωμα του Μελέτιου έγινε πιο έντονο. «Τώρα... τώρα που το λες, ναι. Ναι, με δάγκωσε ένα φίδι. Στο πόδι. Γύρισα να το δω, να δω τι με είχε δαγκώσει, και είδα ένα μικρό φίδι να εξαφανίζεται μες στα χόρτα. Τα δόντια του πρέπει να τρύπησαν τη μπότα μου. Αλλά δεν έδωσα σημασία τότε. Και ήταν όντως καθώς κλέβαμε τη βάρκα για να φύγουμε, καθώς τη σπρώχναμε προς το νερό. Αλλά ήταν ένα μικρό φίδι, πολύ μικρό· δεν πρέπει νάταν μεγάλο.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Ο Μαινόμενος: μικρό φίδι, μαύρο στο χρώμα.»

«Ναι, μαύρο, νομίζω κι εγώ.»

«Δεν ήταν, λοιπόν, δηλητηριασμένο το βέλος;» ρώτησε ο Μάρκος.

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Το φίδι ήταν. Ο Μαινόμενος.»

«Όπως και νάχει, σου είμαστε όλοι υπόχρεοι, φίλε. Και, μα την Έχιδνα, δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο τόσο δυνατό όσο εσύ!»

«Έσπασες το λουκέτο, ρε διάολε,» πρόσθεσε ο Αθανάσιος. «Ήταν τόσο της πλάκας το λουκέτο τους;»

«Είμαι λιγάκι πιο δυνατός από άλλους ανθρώπους,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, αγέλαστα, αβλεφάριστα.

«Λιγάκι;» Ο Αθανάσιος ρουθούνισε.

Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Γεώργιο. Η Ευθαλία σύριξε, τυλιγμένη στον ένα πήχη του· ο Δαμιανός σάλεψε νευρικά, τυλιγμένος στον άλλο.

«Τι μπορούμε να κάνουμε για σένανε, φίλε;» ρώτησε ο Μάρκος. «Δεν έχουμε πολλά λεφτά μαζί μας. Αλλά ό,τι άλλο μπορεί να θες....»

«Δεν έχω τίποτα υπόψη,» αποκρίθηκε ειλικρινά ο Γεώργιος. Και τους ρώτησε: «Θα μείνετε εδώ τώρα, στην Κυκλόπολη;»

«Ναι, μάλλον. Για την ώρα. Όπως σου είπα, δε μπορούμε να επιστρέψουμε στο χωριό μας γιατί θέλουν να μας προστατέψουν, οι ανόητοι, απ'τους αγριανθρώπους του Παλαιόχρονου που είχαμε μπλεξίματα μαζί τους και για να μη βάλουμε τους συγχωριανούς μας σε κίνδυνο ήταν που κλέψαμε τη βάρκα τους και την κοπανήσαμε έτσι στα γρήγορα.»

Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε γιατί ο Μάρκος τα επαναλάμβανε αυτά αφού ήδη του τα είχε εξηγήσει πιο πριν. Γιατί τα επαναλάμβανε και, μάλιστα, τόσο... αρπαχτά. Συγχρόνως, πρόσεξε ότι ο αδελφός του, ο Μελέτιος, κοίταζε τον Μάρκο παραξενεμένος, σαστισμένος, και σε κάποια στιγμή έκανε να μιλήσει, κομπιάζοντας, αλλά ο Μάρκος τού έπιασε τον ώμο και τον έσφιξε, κι εκείνος έμεινε σιωπηλός.

Κάτι κρύβουν, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, όπως και την άλλη φορά που συζητούσε μαζί τους. Κάτι δεν θέλουν να μάθω γι' αυτούς. (Το Γαλήνεμα του Άγγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.) Και ξαφνικά θυμήθηκε ένα αλλόκοτο πράγμα που είχε πει ο Μελέτιος αφού ο Γεώργιος τού είχε δώσει το αντίδοτο. Είχε πει: Εγώ δεν τις πείραξα τις κόρες του, ρε, σου λέω αλήθεια! καθώς συνερχόταν. Τι στη μάνα του Λοκράθου εννοούσε; Ποιες κόρες; Ποιου; Αυτό δεν ήταν ό,τι πιο συνηθισμένο να πει κανείς, ακόμα κι όταν ανακτούσε τα λογικά του ύστερα από δηλητήριο που επηρεάζει το μυαλό. Τέτοια λόγια δεν μπορεί να είχαν προέλθει από την επίδραση του Μένους της Κυράς. Δεν προκαλούσε παραισθήσεις ή αυταπάτες.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής στον Μάρκο. «Αφού θα είστε εδώ, μπορεί να τα ξαναπούμε.» Ασχέτως αν έλεγαν αλήθεια για τον εαυτό τους, ίσως να του φαίνονταν χρήσιμοι, σκεφτόταν. Δεν είχε άλλους γνωστούς στην Κυκλόπολη. «Πού θα μένετε;»

«Δεν είμαστε σίγουροι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «αλλά εδώ γύρω μάλλον, στο Κακό Πάτημα.»

«Ναι,» είπε ο Φοίβος, «εδώ γύρω. Ίσως στο Κόκκινο Λημέρι.»

«Τι είναι το Κόκκινο Λημέρι; Πανδοχείο;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Ο Φοίβος ένευσε, και του είπε τη διεύθυνση.

«Αλλά δεν είναι και σίγουρο ότι θάμαστε εκεί,» πρόσθεσε ο Μάρκος. «Ίσως να είμαστε αλλού.»

«Κανένα τηλεπικοινωνιακό κώδικα δεν έχετε να μου δώσετε;»

«Εννοείς άμα έχουμε πομπούς μαζί μας;»

«Ναι.»

«Δεν έχουμε λεφτά για τέτοια πράγματα, φίλε. Και τι να τους κάνουμε στο Χτυπολόι, επιπλέον; Δε χρειάζεσαι πομπό εκεί. Μόνο μερικοί έχουν πομπό.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Οφιομαχητής. «Πώς μπορώ να σας ξαναβρώ άμα σας θέλω;»

Οι Κακοτοπίτες αλληλοκοιτάχτηκαν, μοιάζοντας αμήχανοι.

Ο Οφιομαχητής τούς πρότεινε: «Θέλετε να έρθετε να μείνετε σ'ένα ξενοδοχείο στο Κέντρο; 'Καθοδόν' το λένε· ίσως να τόχετε ακούσει.»

Οι Κακοτοπίτες αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά, κι ο Φοίβος είπε, απευθυνόμενος στους άλλους τρεις: «Γιατί όχι, ρε; Στο Κέντρο δε συνηθίζουμε να πηγαίνουμε. Ποιος να το φανταστεί;»

Ο Μάρκος, μοιάζοντας σκεπτικός, κατένευσε. «Ναι, ας πάμε κάπου που δεν πηγαίνουμε κανονικά.»

Κάτι κρύβουν, σκέφτηκε πάλι ο Οφιομαχητής, παραξενεμένος μαζί τους. Φέρονται σαν κάποιος να τους κυνηγά, ή είναι η ιδέα μου; Νομίζουν ότι αυτοί οι χωρικοί του Παλαιόχρονου θα έρθουν εδώ για να τους βρουν;

Ο Μάρκος τον ρώτησε: «Είναι ακριβό το Καθοδόν;»

«Όχι. Εκεί μένω τώρα.» Κι ανέφερε την τιμή του δωματίου.

Ο Φοίβος είπε: «Πιο ακριβό απ'το Κόκκινο Λημέρι, αλλά όχι πολύ.» Και προς τους συντρόφους του πάλι: «Πάμε, λέω εγώ.»

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους. «Πάμε.»

Ο Μελέτιος δεν μίλησε· έμοιαζε ακόμα απορημένος και σκεπτικός. Ούτε ο Αθανάσιος μίλησε.

Αισθάνονταν όλοι τους τυχεροί σήμερα, χαϊδεμένοι από τη Σιλοάρνη.

Ακολούθησαν τον Οφιομαχητή έξω από το Κακό Πάτημα και στο Κέντρο, όπου έκλεισαν δύο δίκλινα δωμάτια στο Καθοδόν και έμειναν εκεί. Ο Γεώργιος πήγε στο δικό του δωμάτιο, άφησε τα φίδια του πάνω στο κρεβάτι για να κοιμηθούν με την άνεσή τους, γδύθηκε, έκανε ένα γρήγορο ντους, και κάθισε κι ο ίδιος στο κρεβάτι, οκλαδόν, κλείνοντας τα μάτια ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του. Αναλογιζόταν όλα όσα είχε περάσει και όσα είχε γνωρίσει σήμερα – τα οποία δεν ήταν και λίγα.

Είχε έρθει πρωί-πρωί στην Κυκλόπολη, με το τρένο. Είχε συναντήσει τον Βικέντιο στη φαρμακαποθήκη. Είχε κάνει μια αρκετά εκτεταμένη βόλτα αυτής της κυκλικής πόλης των δύο ποταμών. Είχε γνωρίσει τους τρεις Κακοτοπίτες και τον δηλητηριασμένο φίλο τους, που μάλλον έγκρυβαν κάτι για το άμεσο παρελθόν τους. Είχε μπει στον Απέθαντο. Είχε βρει συστατικά για το αντίδοτο του Μένους της Κυράς – και του

έμεναν ακόμα τρία φιαλίδια από αυτό, τα οποία μπορούσε να πουλήσει αύριο στον Βικέντιο. Είχε μιλήσει σ'εκείνη τη γιατρό, την Ευτυχία Ναθράσκη: την είχε ρωτήσει για την Ανθρώπινη Προστασία και τον Ανδρέα Νιλκόδιο, κι έμοιαζε κι αυτή να μη λέει όλη την αλήθεια... Τι θα μπορούσε να κρύβει; Ήξερε τον Νιλκόδιο; Ήξερε για τη σχέση του με την Ανθρώπινη Προστασία; Ο Γεώργιος αναρωτιόταν αν όφειλε να της ξαναμιλήσει. Ήταν το μόνο άτομο μέχρι στιγμής που φαινόταν να γνωρίζει κάτι για τον Νιλκόδιο...

Και, ενόσω ο Οφιομαχητής καθόταν μες στο δωμάτιό του στο Καθόδον και έκανε αυτές τις σκέψεις, προς τα βορειοδυτικά, στην Ανεμωδή της Κυκλόπολης, στο σπίτι των Νιλκόδιων, η Διονυσία έκανε έρωτα με τον Ανδρέα επάνω στο κρεβάτι του και, ύστερα, ξάπλωσαν αγκαλιασμένοι και κοιμήθηκαν. Οι νυχτερινές ώρες πέρασαν ενώ η Διονυσία ονειρευόταν ότι ταξίδευε μακριά, αλλά δεν ήταν σίγουρη αν ταξίδευε με τρένο ή με τα πόδια, ή αν πετούσε...

Το πρωί, ο Ανδρέας τη ρώτησε: «Είσαι έτοιμη να γνωρίσεις την κλινική μας;» καθώς είχαν σηκωθεί και ντύνονταν.

Η Διονυσία χαμογέλασε. «Ναι. Επιτέλους.»

«Είσαι αγχωμένη, ε;»

«Όχι.»

«Είσαι.»

Γέλασε. «Δεν είμαι αγχωμένη!»

«Είσαι—»

«Όχι!»

«—αλλά δεν χρειάζεται να είσαι.» Τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της, φέρνοντάς την κοντά του. «Θα δεις ότι όλα είναι άψογα στην Ανθρώπινη Προστασία. Θα σου αρέσει εκεί.»

Όμως δεν βιάστηκαν να φύγουν. Κάθισαν πρώτα να φάνε πρωινό στο όμορφα διακοσμημένο σαλόνι του Ανδρέα – πρωινό που έφτιαξαν μαζί, στην κουζίνα, η οποία ήταν εξίσου όμορφα διακοσμημένη. Ολόκληρο το σπίτι ήταν σαν θησαυρός κουρσάρου, όπως είχε ήδη παρατηρήσει η Διονυσία χτες. Της έμοιαζε με παραμύθι που βρισκόταν σ'ένα τέτοιο μέρος, και μαζί μ'έναν τέτοιο άντρα. Την ενθουσίαζε.

«Ο αδελφός σου έχει φύγει;» ρώτησε καθώς κάθονταν στον καναπέ του σαλονιού, με το πρωινό μπροστά τους, σ'ένα λαξευτό τραπεζάκι.

«Ναι. Αυτός πηγαίνει από νωρίς στην κλινική· είναι γιατρός κι έχει πιο πολλές δουλειές από εμένα.»

Η Διονυσία γέλασε. «Κι εγώ μού φαίνεται ότι σε λίγο θα έχω πιο πολλές δουλειές από εσένα εκεί!» τον πείραξε, καθισμένη με τον ένα αγκώνα στην πλάτη του καναπέ, γυρισμένη πλαγιαστά, προς τον Ανδρέα, έχοντας το δεξί της πόδι διπλωμένο κάτω από το αριστερό. Στο άλλο χέρι κρατούσε την κούπα της με το αρωματικό τσάι.

«Μην τους επιτρέψεις να σε φορτώσουν επειδή θα είσαι καινούργια,» της αποκρίθηκε ο Ανδρέας μεταξύ αστείου και σοβαρού, και φίλησε τα χείλη της.

Μετά το πρωινό, αφήνοντας τον Φωνακλά στο σπίτι, έφυγαν καβάλα στο δίκυκλο του Ανδρέα και πήγαν στην Ανθρώπινη Προστασία, που δεν ήταν μακριά, βρισκόμενη στις Αιχμές, τη συνοικία αμέσως ανατολικά της Ανεμωδής.

Η πρώτη εντύπωση που είχε η Διονυσία από το οικοδόμημα της κλινικής, η εξωτερική εντύπωση, ήταν καλή: ένα ψηλό, πλατύ χτίριο όλο καθαρά κρύσταλλα, γυαλιστερά μέταλλα, και γκρίζα πέτρα. Ακόμα και το σύμβολο της Ανθρώπινης Προστασίας νόμιζε πως της άρεσε – απλό και κομψό: ένα άσπρο ανθρωπάκι που μια παλάμη κυρτώνει από πάνω του, προφυλάσσοντάς το.

Ο Ανδρέας έβαλε το δίκυκλό του στον χώρο στάθμευσης της κλινικής όπου έφτανες από μια πόρτα στην πλαϊνή μεριά της. Κανείς δεν τον σταμάτησε· αμέσως τον αναγνώρισαν μόλις τους έκανε νόημα, και μια οπλισμένη φύλακας, μάλιστα, είπε: «Καλημέρα σας, κύριε Νιλκόδιε.»

Ο Ανδρέας σταμάτησε το μαύρο, γυαλιστερό δίκυκλό του πλάι σ' ένα κίτρινο τετράκυκλο νοσοκομειακό όχημα με λευκές ραβδώσεις το οποίο είχε επάνω του το σύμβολο της κλινικής και τα γράμματα ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ.

Η Διονυσία κατέβηκε πρώτη από το δίκυκλο και μετά ο Ανδρέας.

«Πώς σου φαίνονται όλα μέχρι στιγμής;» τη ρώτησε.

Η Διονυσία χαμογέλασε. «Πολύ νωρίς ακόμα για να κρίνω.»

«Κάνεις τη δύσκολη, ε;» την πείραξε, και το χαμόγελό της πλάτυνε.

Την οδήγησε στο εσωτερικό της κλινικής, που φαινόταν το ίδιο καθαρό και όμορφο με το εξωτερικό. Αρκετοί νοσοκόμοι και φρουροί

που τον έβλεπαν έκλιναν το κεφάλι προς τη μεριά του, αναγνωρίζοντάς τον, ή έλεγαν Καλημέρα, κύριε Νικόδιε.

«Είσαι διάσημος εδώ,» του είπε η Διονυσία.

«Ο αδελφός μου φταίει για όλα.»

Και ρώτησε μια περαστική γιατρό αν ο αδελφός του είχε χειρουργείο τώρα ή άλλη δουλειά. Εκείνη αποκρίθηκε πως μάλλον όχι· πρέπει να ήταν στο γραφείο του. «Νομίζω ότι σε περιμένει.»

Ο Ανδρέας ένευσε, και οδήγησε τη Διονυσία σ'έναν ανελκυστήρα. Τον χρησιμοποίησαν για ν'ανεβούν στον τελευταίο όροφο της κλινικής, που ήταν όλο ήσυχους διαδρόμους και κλειστές ξύλινες πόρτες. Γραφεία μάλλον, υπέθεσε η Διονυσία. Εδώ ήταν η διοίκηση.

Μια από αυτές τις πόρτες έγραφε απέξω ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, επάνω σε μια λευκή, στενόμακρη πινακίδα. Ο Ανδρέας την άνοιξε χωρίς να χτυπήσει, αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο με στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο και μεγάλο παράθυρο στο πλάι, απ'το οποίο φαίνονταν οι δρόμοι και τα οικοδομήματα της Κυκλόπολης, προς τα νότια. Στο τραπέζι ήταν καθισμένη μια γυναίκα με μακριά, λεία, καστανά μαλλιά που πλαισίωναν το πρόσωπό της σαν κουκούλα. Το δέρμα της ήταν χρυσαφί, μοιάζοντας για εξωδιαστασιακή, και φορούσε γυαλιά που ο σκελετός τους δεν μπορούσε να κρύψει τα μεγάλα φρύδια της. Ήταν ντυμένη με λευκό, δαντελωτό πουκάμισο και είχε ένα ρολόι στον καρπό με αργυρή αλυσίδα. Μπροστά της ήταν ένα φλιτζάνι καφέ και μια διπλωμένη εφημερίδα.

«Τζίλντα...» χαιρέτησε ο Ανδρέας.

«Ακόμα δεν έμαθες να χτυπάς,» παρατήρησε εκείνη.

«Να χτυπάω; Στο νοσοκομείο μου; Από πότε; Καλημέρα, παρεμπιπτόντως. Είσαι εδώ ξέροντας για τη σημερινή περίπτωση;»

«Αυτή η κυρία είναι η σημερινή περίπτωση;» Το βλέμμα της Τζίλντα έδειξε τη Διονυσία.

«Ναι, η καινούργια Βιοσκόπος που θα δουλέψει στην κλινική μας. Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια. Διονυσία, αποδώ η κυρία Τζίλντα Χαρνέλδω. Κι αν το όνομά της σου φαίνεται εξωδιαστασιακό, είναι επειδή η καταγωγή της είναι από Ρελκάμνια.»

Η Τζίλντα είχε ήδη σηκωθεί από τη θέση της, φανερώνοντας τη μαύρη φούστα που ήταν κρυμμένη ως τώρα. Βάδισε προς τη μάγισσα, τείνοντας το χέρι της. «Χαίρω πολύ, Διονυσία.»

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε εκείνη, ανταλλάσσοντας μια χειραψία μαζί της. Παρατηρώντας την, έκρινε ότι δεν μπορεί να ήταν πολύ μεγαλύτερη από εκείνη. Καμιά πενταετία το μέγιστο.

«Ψάχνουμε απεγνωσμένα για Βιοσκόπους,» είπε η Τζίλντα, χαμογελώντας. «Ειδικά για Βιοσκόπους που μπορούν να είναι αξιόπιστοι και όχι ληστές.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για την αξιοπιστία της,» είπε ο Ανδρέας. «Ούτε νομίζω ότι θα μας ληστέψει.» Πλησίασε το τραπέζι και γέμισε δυο φλιτζάνια Σάρντλιο καφέ από την καφετιέρα. Το ήξερε ότι ήταν Σάρντλιος· δεν χρειαζόταν να τον δοκιμάσει. Η διοίκηση του νοσοκομείου έπινε μόνο Σάρντλιο καφέ· ο ίδιος ο Ανδρέας τον έφερνε με κάποιες συνεννοήσεις από το Σύμπλεγμα – τιμή πολύ χαμηλότερη απ' ό,τι αλλού.

«Καθίστε, κυρίες,» είπε, πίνοντας μια γουλιά από το ένα φλιτζάνι.

Η Τζίλντα επέστρεψε στη θέση της· η Διονυσία κάθισε αντίκρυ της, εκεί όπου ο Ανδρέας είχε αφήσει το δεύτερο φλιτζάνι.

«Πάω στον αδελφό μου,» είπε τώρα ο Ανδρέας, «και γυρίζω αμέσως. Μαζί του, ελπίζω.» Έφυγε από το δωμάτιο, αφήνοντάς τες μόνες. Βάδισε λίγο παρακάτω μέσα στον διάδρομο κι έφτασε μπροστά σε μια πόρτα που η μικρή, μακρόστενη, λευκή πινακίδα της έγραφε ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΛΚΟΔΙΟΣ.

Την έσπρωξε, ανοίγοντάς την.

Ο Πέτρος καθόταν πίσω απ' το γραφείο του, ο Ευγένιος· νιρ στεκόταν μπροστά του.

«Κοίτα, ο μαλάκας...» έκανε ο πρώτος. «Πάλι δεν χτυπάει.»

«Γιατί, τι μπορεί να έκανες εδώ μέσα, πρωί-πρωί;» είπε ο Ανδρέας. «Να είχες φέρει πουτάνες;»

«Ο Λύκος των Τροχών δεν καταλαβαίνει από διακριτικότητα...» σχολίασε ο Ευγένιος, μειδώντας.

«Οι κυρίες άλλα μού λένε,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας.

«Δε σε ξέρουν όπως εμείς,» είπε αγέλαστα ο Ευγένιος.

«Την έφερες;» ρώτησε ο Πέτρος. «Είναι εδώ;»

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρέας. «Στο Συμβούλιο. Μαζί με τη Τζίλντα. Οι άλλοι δυο είναι στην κλινική;»

Ο Πέτρος κατένευσε. «Θα τους ειδοποιήσω τώρα να έρθουν. Τους έχω ήδη πει για τη φίλη σου, φυσικά.»

»Με τον Οφιομαχητή τι έγινε; Τον βρήκαν οι άνθρωποί σου;»

«Όχι. Ίσως να μην έχει έρθει ακόμα στην Κυκλόπολη. Ίσως να μην έρθει ποτέ...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Αλλά εσείς να είστε έτοιμοι εδώ.»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε ο Πέτρος καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα πιάνοντας το σακάκι του, που ήταν κρεμασμένο στην πλάτη της, και φορώντας το.

«Τους έχεις ενημερώσει όλους;»

«Έχουν εντολές να τον διώξουν αν παρουσιαστεί. Να χρησιμοποιήσουν βία εν ανάγκη. Και να με ειδοποιήσουν αμέσως. Ευτυχώς, είναι εύκολα αναγνωρίσιμος. Δεν τους είπα ότι είναι ο Οφιομαχητής, για να μη με περάσουν για φουσημένο, αλλά τους είπα ότι είναι πολύ επικίνδυνος.»

«Πιο επικίνδυνος απ'ό,τι νομίζουν.»

«Πάμε τώρα να δούμε τη Διονυσία.» Ο Πέτρος έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από το σακάκι του και πάτησε δυο πλήκτρα. Άκουσαν τη φωνή του Ευστάθιου από το μεγάφωνο, και ο Πέτρος τού είπε να έρθει για να συναντήσουν την καινούργια Βιοσκόπο. Μετά, πάτησε πάλι κουμπιά και τώρα άκουσαν τη φωνή της Μάγδας από το μεγάφωνο. Ο Πέτρος τής είπε κι αυτής τα ίδια, κι εκείνη υποσχέθηκε ότι θα ερχόταν.

«Η Διονυσία, βέβαια,» είπε ο Ανδρέας μόλις ο Πέτρος έκλεισε τη συσκευή, «δεν πρέπει να μάθει τίποτα για τον Οφιομαχητή.»

«Το είπαμε ήδη, δεν το είπαμε;»

«Τους έχεις ενημερώσει γι'αυτό;»

«Φυσικά. Πάμε.» Άνοιξε την πόρτα του γραφείου του, και ο Ανδρέας κι ο Ευγένιος'νιρ τον ακολούθησαν έξω.

Μπήκαν στο δωμάτιο του Συμβουλίου όπου η Διονυσία αντάλλαξε μερικές απλές, φιλικές κουβέντες με τη Τζίλντα αλλά τώρα στράφηκε προς την πόρτα και τους είδε. Τον Πέτρο τον αναγνώριζε, ασφαλώς. Τον άλλο – έναν λευκόδερμο άντρα, ψηλό, μακροπρόσωπο,

γκριζομάλλη, σίγουρα άνω των πενήντα – δεν τον ήξερε, αλλά ο Ανδρέας αμέσως της τον σύστησε:

«Ο Ευγένιος'νιρ, Διονυσία: ο μοναδικός Βιοσκόπος μας μέχρι στιγμής.»

Η Διονυσία σηκώθηκε και τον χαιρέτησε δια χειραψίας. Της έμοιαζε φιλικός, αλλά το βλέμμα του την ατένιζε με πολύ ερευνητικό τρόπο. Στα όρια τού να είναι αγενές, βασικά, νόμιζε η Διονυσία.

Ο Πέτρος την καλημέρισε, και τη ρώτησε πώς της φαινόταν η κλινική.

«Δε θα είχα κανέναν ενδιασμό να δουλέψω εδώ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όχι για λόγους καθαριότητας ή εμφάνισης, τουλάχιστον.»

«Θα δεις πως είμαστε άψογοι και σ'όλα τα υπόλοιπα, που μετράνε περισσότερο.»

«Η καθαριότητα είναι σημαντική από μόνη της.»

«Αναμφίβολα.»

Και κάθισαν όλοι γύρω από το τραπέζι, ενώ ο Πέτρος έλεγε: «Περιμένουμε δύο άτομα ακόμα.»

Τα οποία σύντομα ήρθαν, πρώτα ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης, μετά η Μάγδα Θολσοβόνια.

Ο Ευστάθιος ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με λευκό-ροζ δέρμα, στρογγυλωπό πρόσωπο, μαύρα μαλλιά χτενισμένα έντονα προς τα δεξιά, και χοντρά χέρια. Σαν χέρια αγρότη, ή χτίστη, όφειλε να παρατηρήσει η Διονυσία. Δουλεμένα χέρια. Παράξενο;

Η Μάγδα ήταν μια γυναίκα μικροκαμωμένη και μελαχρινή, με τα μαλλιά της φτιαγμένα Κόμη Βατράχου, λες και προσπαθούσε εσκεμμένα να σοκάρει. Πράγμα που φαινόταν, επίσης, από το ντύσιμό της: ένα εξζητημένο, μαύρο φόρεμα με γκρίζα νερά, όλο σκισίματα και ανοίγματα σε προκλητικά σημεία. Το δέρμα της ήταν πράσινο – σπάνιο ακόμα και στην Υπερυδάτια. Χαιρέτησε τη Διονυσία χαμογελώντας με μαυροβαμμένα χείλη. «Μα τους θεούς, επιτέλους Βιοσκόποι δεν φοβούνται νάρθουν εδώ!» είπε μεταξύ αστείου και σοβαρού. Και: «Ελπίζω να μη ζητάς καμιά περιουσία, έτσι;» Τα μάτια της ήταν βαμμένα μαύρα και οι βλεφαρίδες μακριές.

«Οι τιμές μου δεν είναι αλμυρές,» αποκρίθηκε η Διονυσία, ενώ αναρωτιόταν τι ήταν αυτή η τύπισσα. Δε μπορεί να ήταν γιατρός... έτσι;

Η Μάγδα Θολσοβόνια γέλασε και κάθισε σε μια από τις θέσεις του τραπεζιού, βγάζοντας ανάμεσα από τα στήθη της μια μακριά, λιγνή, λευκή πίπα την οποία άναψε με το πάτημα ενός κουμπιού· ήταν ήδη γεμάτη με καπνό και περιείχε μπαταρία, προφανώς. Ακόμα ένα εξεζητημένο αντικείμενο επάνω της.

Ο Πέτρος άρχισε να μιλά στη Διονυσία για την κλινική, εξηγώντας πώς ήταν τα πράγματα εδώ, πόσο προσπαθούσαν να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν και πόσο δυσκολεύονταν εξαιτίας, κυρίως, του ανταγωνισμού της Μεγάλης Κλινικής της Κυκλόπολης αλλά και της θέσης της Κυκλόπολης. Μπορεί να ήταν οικοδομημένη στις όχθες δύο ποταμών, όμως ήταν μακριά από τις ακτές· και, όπως όλοι ήξεραν, στην Υπερυδάτια, σε οποιαδήποτε ηπειρόνησο – ακόμα και στην Κεντρυδάτια – το σημαντικότερο για μια πόλη ήταν να βρίσκεται στις ακτές. «Θα μπορούσαμε να είχαμε μεταφέρει την Ανθρώπινη Προστασία στην Τριάνη,» είπε ο Πέτρος, «αλλά δεν μας αρέσει το καθεστώς του Οίκου εκεί. Τους έχεις υπόψη σου, Διονυσία;»

«Έχω ακούσει γι'αυτούς.» Και τα λόγια που είχε ακούσει δεν ήταν καλά.

Ο Πέτρος τη ρώτησε αν θα ήταν πρόθυμη να δουλέψει εδώ· κι αν ναι, πόσο θα ήθελε να πληρώνεται.

Η Διονυσία αποκρίθηκε ότι ήταν πρόθυμη – «γι'αυτό ήρθα, αν και δοκιμαστικά» – και ανέφερε έναν μισθό που θεωρούσε λογικό.

Ο Πέτρος συμφώνησε με την πρότασή της, και συμφώνησαν επίσης κι οι υπόλοιποι του Συμβουλίου της Ανθρώπινης Προστασίας, όμως μετά είπε στη Διονυσία ότι δεν θα πληρωνόταν κάθε δεκαήμερο όπως συνηθιζόταν, αλλά μηνιαία, λόγω των δυσκολιών της κλινικής.

Ο Ανδρέας διαφώνησε προτού η Διονυσία προλάβει να μιλήσει. Το είχε ήδη υπόψη του να διαφωνήσει· το είχαν συζητήσει με τον Πέτρο...

...ο οποίος τώρα διαφώνησε με τη διαφωνία του Ανδρέα κι αντάλλαξαν μερικές κουβέντες, αρκετά πειστικές, αρκετά καλό θέατρο.

Τη Διονυσία την ξεγέλασαν, τουλάχιστον. Ούτε για μια στιγμή δεν υποπτεύθηκε ότι μπορεί να ήταν στημένο, κι αυτό φάνηκε από την έκφρασή της, κι από τον τρόπο που τους διέκοψε τελικά για να τους πει ότι, εντάξει, δεν είχε πρόβλημα να πληρώνεται μια φορά τον μήνα, δεν ήταν και τόσο σπουδαίο.

Η Τζίλντα Χαρνέλδω σκέφτηκε: Ο Ανδρέας ήξερε τι μας έφερε, λοιπόν... Όχι πως περίμενε τίποτα λιγότερο απ'αυτόν.

Ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης σκέφτηκε: Κρίμα που την πηδάει ο Λύκος των Τροχών. Ευκολόπιστη και χαριτωμένη. Φιμωμένη και γυρισμένη μπρούμυτα θα ήταν υπέροχη... Αισθανόταν καυλωμένος.

Η Μάγδα Θολσοβόνια, ενώ φυσούσε καπνό, σκέφτηκε: Και Βιοσκόπος και χαζή. Χρήσιμη. Γιατί να μη βρίσκεις κι άλλους τέτοιους μάγους στην Κυκλόπολη; –Αλλά αυτή δεν είναι απ'την Κυκλόπολη... Είναι όλοι οι μάγοι έτσι στη Μεγάπολη;

Ο Ευγένιος'νιρ αναρωτήθηκε αν η Διονυσία ήταν γενικά εύκολο να πειστεί για οτιδήποτε, ή αν ετούτη η περίπτωση ήταν ιδιαίτερη. Ο ίδιος δεν θεωρούσε και τόσο καλό το θέατρο του Ανδρέα και του Πέτρου. Φαινόταν ότι ήταν στημένη η διαφωνία τους, δεν φαινόταν;

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε τώρα ο Ανδρέας τη Διονυσία.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν ήρθα εδώ για να σας ληστέψω. Δε βιάζομαι να μαζέψω οχτάρια. Μια φορά τον μήνα είναι εξίσου καλό με μια φορά στις δέκα μέρες, αν το χρηματικό ποσό είναι ανάλογο.»

«Εννοείται πως θα είναι ανάλογο,» είπε ο Πέτρος Νιλκόδιος. Και προς τους υπόλοιπους: «Θέλει κανείς να κάνει κάποια ερώτηση στην κυρία Υρφάνια;»

Ο Ευγένιος'νιρ τη ρώτησε πράγματα σχετικά με τις μαγικές γνώσεις της ως Βιοσκόπος, και η Διονυσία απάντησε. Εξήγησε τι μπορούσε να κάνει, πώς μπορούσε να τους εξυπηρετήσει...

Ο Οφιομαχητής, ως τότε, είχε προ πολλού βγει από το δωμάτιό του και από το Καθοδόν χωρίς να μιλήσει με τους τέσσερις Κακοτοπίτες στα δύο άλλα δωμάτια έναν όροφο παρακάτω. Η μέρα ήταν πιο ψυχρή από την προηγούμενη και σύννεφα συγκεντρωμένα στον ουρανό φαινόταν ότι μπορεί σύντομα να χιόνιζε.

Ο Γεώργιος επισκέφτηκε τη φαρμακαποθήκη του Βικέντιου. Η βοηθός του, η Ναταλία – που ο Οφιομαχητής δεν ήξερε ακόμα το όνομά της – τον κοίταξε καχύποπτα όπως και την προηγούμενη φορά και του ζήτησε να περιμένει μια στιγμή. Ο Γεώργιος δεν έφερε αντίρρηση· ήταν, άλλωστε, καταφανές ότι ο Βικέντιος μιλούσε εκείνη την ώρα μ'έναν πελάτη, στεκόμενος πίσω απ'το γραφείο του στο βάθος, με τον Φαρμακοδότη Όφι σαν φόντο στον τοίχο.

Ο πελάτης σύντομα έφυγε, και ο Βικέντιος έστρεψε τα μακρόστενα, φιμέ γυαλιά του προς τον Οφιομαχητή. «Καλώς τον,» είπε. «Τι έγινε χτες βράδυ; Βρήκες τα συστατικά που ήθελες; Ποιο είναι το όνομά σου, αλήθεια;»

«Γεώργιος,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής πλησιάζοντας το γραφείο του. «Και, ναι, βρήκα ό,τι ήθελα, και ο γνωστός μου είναι καλά.»

«Τον είχε όντως δαγκώσει Μαινόμενος;»

«Ναι. Και μου έμειναν κι αυτά.» Έβγαλε τα τρία φιαλίδια με το αντίδοτο, αφήνοντάς τα στον πάγκο ανάμεσά τους. Ο Βικέντιος συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας για πρώτη φορά τα δύο φίδια που τυλίγονταν στους πήχεις του μαυρόδερμου ξένου σαν περικάρπια. Ήταν ζωντανά φίδια. Αληθινά φίδια. Δεν ήταν ψεύτικα.

«Τα πουλάω,» συνέχισε ο Οφιομαχητής, και είπε την τιμή που ήξερε ότι άξιζε το αντίδοτο για ένα σπάνιο φαρμάκι σαν το Μένος της Κυράς, υπολογίζοντας ότι κι ο Βικέντιος θα είχε παρόμοιες γνώσεις.

Ο βοτανολόγος αποκρίθηκε: «Πρέπει να τα ελέγξω.»

«Πώς;»

«Με το μηχάνημα αποδώ.» Έδειξε ένα μηχάνημα παραδίπλα, ανάμεσα στα ράφια με τα φάρμακα. «Τον χυμικό σαρωτή.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Έλεγξέ τα.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Ο Βικέντιος πήρε ένα από τα φιαλίδια, έβγαλε το φέλλινο πώμα του, και το τοποθέτησε στην ειδική θυρίδα του σαρωτή, περνώντας συγχρόνως μέσα στο στόμιο του δοχείου ένα λεπτό βελονοειδές εξάρτημα συνδεδεμένο με το μηχάνημα. «Αυτό,» είπε, «είναι ο αισθητήρας του σαρωτή. Το υγρό δεν πρόκειται να πάθει τίποτα.» Πάτησε ένα κουμπί επάνω στον χυμικό σαρωτή, και ένα πράσινο φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει ρυθμικά.

Ο Γεώργιος δεν ήταν σίγουρος αν στο λησμονημένο παρελθόν του ήξερε γι'αυτούς τους χυμικούς σαρωτές. Δεν θυμόταν κάτι. Στο πρόσφατο παρελθόν του, πάντως, δεν νόμιζε ότι τους είχε συναντήσει... αν και ίσως η Διονυσία να είχε χρησιμοποιήσει τέτοιο πράγμα για να ελέγξει το δηλητηριώδες αίμα του. Το είχε βάλει σε ένα μηχάνημα, σίγουρα. Αλλά ο Οφιομαχητής τώρα δεν ήταν βέβαιος αν ήταν το ίδιο μηχάνημα.

Ύστερα από λίγο, το πράσινο φωτάκι έπαψε ν'αναβοσβήνει κι ένα κόκκινο φωτάκι άναψε σταθερά· συγχρόνως, ένα έντονο μπιπ μπιπ άρχισε ν'ακούγεται.

Το μηχάνημα της Διονυσίας είχε κάνει περισσότερο χρόνο για να αναλύσει το αίμα μου, σκέφτηκε ο Γεώργιος.

Ο Βικέντιος κοίταξε τη μικρή οθόνη του χυμικού σαρωτή. «Ναι,» είπε, «είναι όντως αντίδοτο για Μένος της Κυράς.» Τράβηξε τον βελονοειδή αισθητήρα έξω από το φιαλίδιο, το έβγαλε από το μηχάνημα, και το έκλεισε με το φέλλινο πώμα ξανά. Άνοιξε τα άλλα δύο φιαλίδια και μύρισε το περιεχόμενό τους, ενώ τα κοίταζε παρατηρητικά.

«Τα ίδια είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής. «Σ'ενδιαφέρουν τελικά;»

«Μ'ενδιαφέρουν.» Ο Βικέντιος έβγαλε χαρτονομίσματα από ένα συρτάρι και τα έδωσε στον Γεώργιο.

«Θα σου φέρω κι άλλα, σύντομα,» είπε εκείνος. «Έχεις καμιά προτίμηση σε αντίδοτα; Κάτι που να σου λείπει;»

Ο Βικέντιος τού ανέφερε μερικά.

«Θα τα έχω υπόψη,» υποσχέθηκε ο Οφιομαχητής. «Θα ήθελες, μήπως, και τίποτα δηλητηρία;»

«Βαδίζεις σ'επικίνδυνη περιοχή, τώρα, φίλε μου,» του είπε ο Βικέντιος. «Είναι παράνομη η πώληση δηλητηρίων στην Κυκλόπολη.»

«Παρ' όλ' αυτά, θα ήθελες δηλητηρία;»

«Ποτέ δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε ο Βικέντιος. «Ίσως και να ήθελα.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Καλώς. Να σου κάνω και μια άλλη ερώτηση;»

«Φυσικά.»

«Υπάρχει Ναός της Έχιδνας σ'αυτή την πόλη;»

«Ναός της Έχιδνας; Σ'ενδιαφέρει να επισκεφτείς Ναό της Έχιδνας;»

«Θα σε παραξένευε;»

«Θα έλεγα πως μοιάζεις για εξωδιαστασιακός, πως ίσως να ήρθες από το Σύμπλεγμα – από τη διαστασιακή δίοδο βόρεια και ανατολικά, πάνω από την Ολφιάρδια...»

«Αν το έλεγες αυτό, θα έκανες λάθος,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Είναι δυνατόν να μην υπάρχει Ναός της Έχιδνας εδώ;»

«Ναός δεν υπάρχει,» τον πληροφόρησε ο Βικέντιος, «αλλά υπάρχει ένα τέμενος. Στις νότιες όχθες του ποταμού Νάνθρη, προς τ'ανατολικά, γύρω στα τρία χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη. Πρέπει να βγεις από τη Νότια Πύλη και να στρίψεις αριστερά. Είναι ένα μονοπάτι εκεί που μπορείς ν'ακολουθήσεις. Το τέμενος το έχει υπό την επίβλεψη της η Ιέρεια Δέσποινα, η Φαρμακερή Κυρά να της δίνει πάντα δύναμη.»

Ο Βικέντιος έμοιαζε στον Γεώργιο οφιοφοβούμενος άνθρωπος, όπως είχε ήδη υποψιαστεί. «Μόνη της;»

«Μαζί με μια δόκιμη.»

«Σ'ευχαριστώ. Θα τα ξαναπούμε.»

«Θα μείνεις καιρό στην πόλη;»

«Ίσως.» Ο Γεώργιος τον χαιρέτησε μ'ένα νεύμα κι έφυγε από τη φαρμακαποθήκη.

Η Ναταλία πλησίασε τον Βικέντιο. «Εξακολουθεί να μη μ'αρέσει αυτός ο τύπος, αφεντικό...»

«Γιατί; Τα αντίδοτα που έφερε είναι πραγματικά· το μηχανήμα τα αναγνωρίζει.»

«Ναι, εντάξει, αλλά ποιος θα ζητήσει αντίδοτο για Μένος της Κυράς;»

Ο Βικέντιος πήρε τα τρία φιαλίδια από το γραφείο του και πήγε να τα αποθηκεύσει. «Καλό είναι να υπάρχουν. Για να τα φέρουν οι προμηθευτές πρέπει να κάνεις ειδική παραγγελία, και χρεώνουν ό,τι τους φουσήξει ο Ζέφυρος.»

«Είναι όμως ελεγμένα, αφεντικό. Αυτά δεν είναι.»

Ο Βικέντιος τοποθέτησε τα φιαλίδια σ'ένα από τα ράφια της φαρμακαποθήκης και στράφηκε στη νεαρή βοηθό του, λέγοντας καθώς την πλησίαζε: «Τα έλεγξα εγώ.»

«Το ένα έλεγξες.»

«Νομίζεις ότι τ'άλλα δύο δεν είναι αληθινά αντίδοτα; Δε μου έδωσε εκείνος αυτό που ήθελε να ελέγξω· πήρα εγώ όποιο νόμιζα. Και τα μύρισα και τα υπόλοιπα. Το ίδιο πράγμα είναι. Θα το αναγνώριζα το αντίδοτο και χωρίς τη χρήση χυμικού σαρωτή· από την οσμή του και μόνο. Αλλά, για να είμαστε σίγουροι...»

«Τέλος πάντων...»

«Μην τον φοβάσαι επειδή το δέρμα του είναι σαν τη μαύρη νύχτα. Το κεφάλι του είναι εντάξει.»

Μια πελάτισσα μπήκε, τότε, στο κατάστημα και η κουβέντα τους για τον παράξενο άντρα διακόπηκε.

Ο Οφιομαχητής ήταν ήδη μακριά από τη φαρμακαποθήκη. Βάδισε ως τα νότια όρια του Κέντρου, τα πέρασε, μπήκε στο Κακό Πάτημα, και επισκέφτηκε τον στάβλο του Τζούλιαν. Τον βρήκε εκεί και του είπε:

«Καλημέρα. Εκείνη τη φοράδα, τη Νυχτερινή, την πουλάς ακόμα;»

«Ναι, γιατί; Έχεις να πληρώσεις τώρα;»

«Έχω.» Η τιμή της ήταν περίπου όσα τα οχτάρια που είχε συγκεντρώσει από την πώληση των τριών αντιδωτών στον Βικέντιο. Θα έμενε σχεδόν απλόκαμος. Αλλά του χρειαζόταν ένα καλό μεταφορικό μέσο. Και τα δίκυκλα ήταν πιο ακριβά από τα άλογα· δεν μπορούσε να αγοράσει δίκυκλο τώρα.

«Για να τα δω.» Ο Τζούλιαν τον κοίταζε λιγάκι καχύποπτα.

Ο Οφιομαχητής έβγαλε χαρτονομίσματα μέσα από την κάπα του. «Αρκετά δεν είναι;»

Ο Τζούλιαν κατένευσε. Τα πήρε, τα κοίταξε προσεχτικά μήπως ήταν πλαστά, και μετά σέλωσε και χαλίνωσε τη Νυχτερινή και την έβγαλε από τον στάβλο. «Δική σου, μεγάλη.» Και ρώτησε: «Σίγουρα είσαι Υπερυδάτιος, ρε; Δε μοιάζεις για Υπερυδάτιος.»

«Αν είμαι από αλλού, δεν το θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής βαβαλώντας το άλογο. Η Νυχτερινή χρεμέτισε. «Εσύ από πού είσαι;»

«Από Σεργήλη είμαι, αλλά χρόνια εδώ. Να μου την προσέχεις,» πρόσθεσε δείχνοντας τη φοράδα με το βλέμμα του. «Είναι καλό άλογο.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε, γύρισε τη Νυχτερινή από την άλλη, και τρόχασε προς τα ανατολικά. Βγήκε από το Κακό Πάτημα και μπήκε στη συνοικία που ο χάρτης του ονόμαζε «το Οχυρό». Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν ήταν όντως κάποιο οχυρό εδώ γύρω, μα δεν έβλεπε κανένα. Ήπνευε μέσα σε παγερούς πρωινούς δρόμους που τα οικοδομήματα γύρω τους ήταν εν μέρει κατοικίες εν μέρει εμπορικά. Κυρίως κατοικίες, όμως.

Καθώς πλησίαζε τη Νότια Πύλη, ωστόσο, είδε ένα οικοδόμημα πλάι της που ήταν μεγάλο και θύμιζε οχυρό. Παλιό οχυρό. Μια πινακίδα πάνω από την πύλη του έγραφε ΝΟΤΙΟ ΦΡΟΥΡΑΡΧΕΙΟ ΚΥΚΛΟΠΟΛΗΣ.

Η Νότια Πύλη ήταν ανοιχτή· ο Γεώργιος πέρασε κάτω από τη μεγάλη αψίδα της χωρίς οι φρουροί εκεί να τον ενοχλήσουν. Βγήκε από τις

πλακόστρωτες οδούς της Κυκλόπολης και βρέθηκε σ'έναν χωματόδρομο που επάνω του υπήρχαν ίχνη από τροχούς. Ένα μεγάλο, εξάτροχο φορτηγό φαινόταν να έρχεται προς την πόλη, από τα νότια, από τους τόπους ανατολικά του ποταμού Τίρπου – τους τόπους ανατολικά των Κακών Τόπων, τις Κλειστές Πεδιάδες. Ίσως να ήταν από τη Μεγάπολη, ή από την Ερπετόπολη. Αλλά τον Οφιομαχητή δεν τον ενδιέφερε αυτό τώρα. Συνεχίζοντας να τροχάζει, έψαχνε για εκείνο το μονοπάτι στ'αριστερά που του είχε πει ο Βικέντιος.

Το φορτηγό πέρασε από δίπλα του και σταμάτησε στη Νότια Πύλη της Κυκλόπολης. Ο Γεώργιος είδε ένα μονοπάτι και έστριψε καθώς άρχιζε να χιονίζει, νιφάδες να πέφτουν από τον συννεφιασμένο ουρανό, ενώ οι άνεμοι σφύριζαν και βούιζαν. Κατευθύνθηκε βόρεια και ανατολικά, πάντα επάνω στο μονοπάτι, και βρέθηκε μπροστά στις σιδηροδρομικές γραμμές· τις πέρασε δίχως καθυστέρηση και συνέχισε ν'ακολουθεί το μονοπάτι, πλησιάζοντας τις νότιες όχθες του Νάνθρη. Ο άνεμος φυσούσε πιο δυνατά εδώ, φέρνοντας έντονο ψύχος από τα Ρινέα Όρη που ορθώνονταν επιβλητικά στα βόρεια.

Ο Οφιομαχητής είδε το τέμενος από κάμποση απόσταση. Είδε το άγαλμα που στεκόταν εκεί, πλάι στην όχθη του ποταμού, σαν παρατηρητής: μια γυναίκα που από τη μέση και κάτω ήταν φίδι: η Φαρμακερή Κυρά. Μετά, ζυγώνοντας περισσότερο, πρόσεξε και το μικρό οίκημα παραδίπλα, και τον βωμό μπροστά του. Κανείς άνθρωπος δεν φαινόταν.

Ο Γεώργιος πλησίασε κι άλλο, έφτασε κοντά στον βωμό, είδε ότι επάνω του ήταν τα καμένα απομεινάρια κάποιας προσφοράς, μισοκαλυμμένα τώρα από το χιόνι που έπεφτε. Κατέβηκε από τη Νυχτερινή και βάδισε προς την πόρτα του οικήματος. Επάνω στο ξύλο της ήταν λαξεμένος ο Διπλός Καταβροχθιστής, ή Διπλογενής Όφης: ένας κύκλος που σχηματίζεται από δύο φίδια που το ένα τρώει την ουρά του άλλου, ή το ένα γεννιέται μέσα από το στόμα του άλλου. Αυτό το σύμβολο ο Οφιομαχητής το είχε δει πρώτη φορά στην Ιχθυδάτια, όπου ήταν κυρίως συσχετισμένο με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

Χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του. Συγκρατημένα, μην της κάνει καμιά ζημιά.

Η πόρτα άνοιξε, ύστερα από μερικές στιγμές, και ο Γεώργιος αντίκρισε μια γυναίκα, μελαχρινή, με μακριά μαλλιά που έπεφταν στους ώμους της φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες. Το πρόσωπό της ήταν βαμμένο πράσινο με μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια: η μάσκα της ιεροσύνης. Φορούσε πράσινο χιτώνα. Από τα χέρια της και από τον λαιμό της καταλάβαινες ότι ήταν λευκόδερμη. Η Ιέρεια Δέσποινα, μάλλον, που είχε πει ο Βικέντιος.

«Καλημέρα, Ιερότατη.»

«Καλημέρα. Τι θα θέλατε; Λόγω καιρού, τελετές δεν γίνονται. Μπορείτε όμως να κάνετε προσφορά στον βωμό αν επιθυμείτε.» Τον κοίταζε με επιφύλαξη. Πρέπει να ήταν άνω των σαράντα, έκρινε ο Γεώργιος, αλλά όχι και πολύ πιο μεγάλη.

«Δεν ήρθα για να κάνω προσφορά.»

Το βλέμμα της έγινε ερωτηματικό.

«Ήρθα για να σας γνωρίσω, Ιερότατη. Ήρθα για να δω πού έχει τον Ιερό της Οίκου η Μεγάλη Κυρά σε τούτους τους τόπους.»

«Ο Οίκος της είναι αρκετά μικρός εδώ, όπως θα βλέπετε. Αλλά... ποιος είστε;» Το βλέμμα της τώρα πρόδιδε ενδιαφέρον. Πίσω της, ο Γεώργιος παρατήρησε μια σκιά να κινείται· η δόκιμη;

«Υπάρχει μια περίπτωση να έχετε ακούσει για εμένα, Ιερότατη...»

Τον περίμενε να συνεχίσει.

«Ορισμένοι με λένε 'Οφιομαχητή'.»

Τα μάτια της στένεψαν.

«Ίσως να μη με πιστεύετε, αλλά δείτε αυτό.» Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας και το κράτησε κάθετα μπροστά του, ανάμεσα σ'εκείνον και την ιέρεια, στρέφοντας το πλατύ μέρος της λεπίδας προς τη μεριά της, ώστε να μπορεί να διαβάσει τα λαξεύματα εκεί τα οποία ήταν στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας.

Η Δέσποινα τα διάβασε. «Είναι αλήθεια, λοιπόν,» είπε. «Όντως υπάρχουν... Ένας Φιλημένος της Μεγάλης Κυράς... που λένε πως τον κυνήγησε ο Αθανάσιος Ζερδέκης, ο Άρχοντας της Κιρβιάδας, και ακόμα υποτίθεται πως τον ψάχνει... Αληθεύουν κι αυτά;»

«Το πρώτο, ναι· είχα συγκρουστεί μαζί του. Για το δεύτερο, δεν ξέρω. Αν όμως ξανασυναντήσω τον Ζερδέκη θα είναι και η τελευταία του

συνάντηση.» Η οργή του μαινόταν μέσα του· μόνο το Γαλήνεμα του Ά-
γριου Ανέμου την κρατούσε υπό έλεγχο.

Η ιέρεια παραμέρισε από το κατώφλι της πόρτας του τεμένους. «Πέ-
ρασε,» είπε, και ο Οφιομαχητής είδε ότι πίσω της εκείνη η σκιά πρέπει
όντως να ήταν η δόκιμη: μια κοπέλα, γαλανόδερμη και ξανθιά, που είχε
κι αυτή τα μαλλιά της φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες.

6

Διανυκτερεύουμε στο Αεικίνητο Χέλι, τελικά· δεν πηγαίνουμε σε ξενοδοχείο ή πανδοχείο, εγώ, η Λουκία, η Διονυσία, η Ερασμία, κι ο Καταραμένος Αργύριος. Και όλη τη νύχτα, εχθρός του ύπνου ως συνήθως, σκέφτομαι πώς να προσεγγίσω τον Κάτω Άρχοντα, τον κουρσάρο Σωτήριο τον Σωτήρα, που έχει την Κάτω Οσκάλην υπό την κυριαρχία του και, σύμφωνα με τις φήμες που μου είπε ο Νικόλαος Χοράσιος, έχει κάνει συμφωνία με τους Τρομερούς Καπνούς για να κατακτήσει και την υπόλοιπη Οσκάλην. Ίσως να είναι μόνο αυτό, βέβαια: φήμες, τίποτα περισσότερο από φήμες. Αλλά δεν μπορώ να το αγνοήσω. Όταν ψάχνεις για Καπνούς, δεν είναι ν'αγνοείς ούτε το παραμικρό.

Μηχανεύομαι ένα σχέδιο μες στη νύχτα, κι ελπίζω να επαρκεί για να πλησιάσω τον Κάτω Άρχοντα και να τον κάνω να μου πει για τους πειρατές που έχουν γίνει ο φόβος κι ο τρόμος της Υπερυδάτιας.

Όταν ξημερώνει, συγκεντρώνω στην καμπίνα του Καπετάνιου τους φίλους μου – τη Λουκία (που είναι ήδη εδώ, μαζί μου), την Ερασμία, τη Διονυσία, και τον Καταραμένο – και τους μιλάω για το σχέδιό μου.

«Είναι παρακινδυνευμένο να πας να συναντήσεις τον Σωτήρα,» μου λέει ο Αργύριος· «αλλά, αν είναι να το κάνεις, δεν θα μπορούσα να σκεφτώ κανέναν καλύτερο τρόπο, Μαύρε.»

«Δε θα πας μόνος σου, όμως,» τονίζει η Ερασμία. «Εννοείται πως θα έρθω μαζί σου.»

«Κι εγώ,» προσθέτει η Λουκία.

«Για την ακρίβεια,» τους λέω, «ναι, σκεφτόμουν να πάω μόνος.»

Αρχίζουν να διαφωνούν, όπως το περίμενα, λέγοντάς μου ότι η παρούσία τους δεν θ'αλλάξει τίποτα στο σχέδιό μου αλλά αν ο Κάτω Άρχοντας προσπαθήσει να με σκοτώσει ή να με αιχμαλωτίσει θα μπορούσαν να με βοηθήσουν.

Δεν το αμφιβάλλω – δεν αμφιβάλλω για τις μαχητικές τους ικανότητες· μα την Έχιδνα, τις έχουν αποδείξει κι οι δύο ξανά και ξανά, τον

τελευταίο καιρό στην Ιχθυδάτια – όμως ανησυχώ για εκείνες παρ’όλ’ αυτά. Αν είναι η κατάσταση να πάρει λοκράθιο δρόμο δεν θα ήθελα να μπλέξουν και η Λουκία κι η Ερασμία. Ωστόσο, οι ίδιες είμαι σίγουρος ότι θα διαφωνούσαν αν τους το έλεγα αυτό.

Η Διονυσία προτείνει ξαφνικά: «Θα μπορούσα να σε παρακολουθώ εξ αποστάσεως.»

Σταματάνε να μιλάνε, η Λουκία και η Ερασμία, και στρέφονται να την κοιτάζουν, όπως κι εγώ, και ο Αργύριος, καθώς είμαστε καθισμένοι ο καθένας σε διαφορετικό σημείο της καμπίνας – η Λουκία στο κρεβάτι, με το ένα της πόδι διπλωμένο από κάτω της· εγώ πίσω απ’το γραφείο· η Ερασμία επάνω στην άκρη του γραφείου· ο Καταραμένος επάνω στο μπαούλο πλάι στον τοίχο· η Διονυσία στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο, με τον σκύλο της κοντά στα ξυπόλυτα πόδια της – ναι, έχει αρχίσει να μαθαίνει πως, όταν δεν είναι απαραίτητο να είσαι ποδεμένος, επάνω σε πλοίο είναι καλύτερα να είσαι ξυπόλυτος.

«Αυτό που έκανα κι όταν επισκέφτηκες το Παλάτι των Ελκάνιων στη Σκιάπολη,» μου εξηγεί. «Μαγγανεία Απόμακρων Αισθήσεων. Δεν την ξέρω και τόσο καλά, αλλά από το τίποτα....» Μορφάζει.

«Δεν είναι κακή ιδέα,» συμφωνεί ο Αργύριος.

«Και πάλι, όμως, πρέπει νάρθουμε μαζί σου,» επιμένει η Ερασμία. «Αυτός ο Κάτω Άρχοντας ακούγεται πιο επικίνδυνος ίσως κι από τους Ελκάνιους· κι αν κάτι άσχημο συμβεί, ακόμα κι αν η Διονυσία το δει μέσα από τα μάτια σου, ίσως να μην προλάβουμε να τρέξουμε να σε βοηθήσουμε. Πρέπει να είμαστε κοντά σου εξ αρχής, Γεώργιε,» επαναλαμβάνει.

«Εντάξει,» τους λέω, «ελάτε,» ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουγκρίζει μέσα μου καταπολεμώντας τη φαρμακερή οργή μου.

«Και, συγχρόνως,» προσθέτει ο Αργύριος, «η Διονυσία καλό θα ήταν να κάνει αυτή τη μαγεία της.»

«Θα μπορούσες κι εσύ να έρθεις,» του λέει η Λουκία. «Αν—»

«Όχι,» τη διακόπτω. «Ούτε ο Καταραμένος ούτε οι Μακροθάνατοι θα έρθουν στην Κάτω Οσκάλη. Σε αρκετό κίνδυνο έχουν βάλει τον εαυτό τους για εμένα, τελευταία. Και δεν θέλω να προκαλέσω τον Σωτήρα έχοντας μισθοφόρους μαζί μου.»

«Είμαστε πρόθυμοι, ωστόσο, αν μας θέλεις—» αρχίζει ο Αργύριος.

«Όχι,» επαναλαμβάνω, «δεν χρειάζεται να έρθετε. Και δεν νομίζω πως ούτως ή άλλως θα εμπλακώ σε μάχη στην Κάτω Οσκάληνη. Δεν είναι αυτός ο σκοπός μου.»

«Καλώς,» λέει ο Καταραμένος. «Αλλά η Διονυσία θα σε παρακολουθεί, κι αν δούμε να γίνονται φασαρίες θα προσπαθήσουμε να σε βοηθήσουμε.»

Συμφωνώ, και μετά η Διονυσία ρωτά: «Είναι μακριά από εδώ η Κάτω Οσκάληνη; Τι απόσταση;»

«Δεν είναι και κοντά,» απαντώ. «Κάποια χιλιόμετρα.»

Ο Καταραμένος νεύει. «Τουλάχιστον δέκα χιλιόμετρα.»

«Δε θα μπορώ, τότε, να σε παρακολουθώ, Γεώργιε. Πρέπει να είμαι πιο κοντά σου. Όχι περισσότερο από ένα χιλιόμετρο απόσταση.»

Ο Αργύριος λέει: «Θα μπορούσαμε να πάμε ν'αράξουμε στο Κάτω Λιμάνι.»

«Εκεί μένει αυτός ο Κάτω Άρχοντας;» ρωτά η Διονυσία. «Στο Κάτω Λιμάνι;» ενώ χαϊδεύει με το ένα χέρι το τριχωτό κεφάλι του Φωνακλά – σχεδόν ασυναίσθητα, νομίζω.

«Ναι, σ'ένα μεγάλο σπίτι.»

«Λιγότερο από ένα χιλιόμετρο απόσταση από τις αποβάθρες;»

«Κοίτα, ολόκληρο το Κάτω Λιμάνι δεν πρέπει νάναι πάνω από τρία χιλιόμετρα απ'άκρη σ'άκρη. Και το σπίτι του Σωτήρα είναι κάπου κοντά στα μέσα του λιμανιού· άρα, ναι, αν δεν αράξουμε σε ακραίο σημείο, λογικά δεν πρέπει νάχεις πρόβλημα να κάνεις τη μαγεία σου.»

«Τότε,» λέει η Διονυσία, «πάμε στο Κάτω Λιμάνι.» Και με κοιτάζει ερωτηματικά.

Είναι μπελάς να εκπλέεις από ένα λιμάνι μιας πόλης για να εισπλεύσεις σ'ένα άλλο λιμάνι της ίδιας πόλης· αλλά ο Καταραμένος και η Διονυσία φαίνεται να το θεωρούν σημαντικό να με παρακολουθεί η δεύτερη, κι επιπλέον η Οσκάληνη δεν θεωρείται πλέον μία πόλη – όχι ακριβώς.

«Πρέπει να ειδοποιήσω τον Φτερωτό,» τους λέω, «να μαζέψει το πλήρωμα.» Δεν είχαν όλοι διανυκτερεύσει στο πλοίο.

Πάνω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου από το γραφείο και καλώ τον Δημοσθένη τον Φτερωτό. Του λέω να φέρει εδώ τους πάντες.

«Φεύγουμε;» με ρωτά.

«Και ναι και όχι,» του απαντώ, αναμφίβολα παραξενεύοντάς τον.
«Μάζεψέ τους όλους.»

«Έγινε, Καπ'τάνιε.»

Και ύστερα από κάποια ώρα – όχι πολλή – ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι στη γέφυρα του Χελιού, όπου τώρα βρίσκομαι κι εγώ μαζί με τους γνωστούς υπόπτους βλέποντας ήδη μέλη του πληρώματος να συγκεντρώνονται στην κουβέρτα.

«Πού πάμε, Γεώργιε;» με ρωτά ο Δημοσθένης.

«Στο Κάτω Λιμάνι,» του λέω. «Προς τα νότια. Λίγο παρακάτω.»

«Παρακάτω! Παρακάτω! Παρακάτω!» φωνάζει ο Φαφλατάς στον ώμο του Φτερωτού, ενώ εκείνος λέει: «Μη μου πεις ότι μας κυνηγά πάλι κανείς εδώ...»

Γελάω κοφτά. «Όχι. Ο λόγος είναι άλλος.»

(«Άλλος! Άλλος!»)

Μου ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Έχει σχέση με κάποια μαγεία που θέλει να κάνει η Διονυσία,» εξηγώ.

Την κοιτάζει προς στιγμή, αλλά εκείνη μένει σιωπηλή. «Σοβαρή υπόθεση;» με ρωτά ο Φτερωτός. («Υπόθεση! Υπόθεση!»)

«Τίποτα που θα το καταλάβεις να γίνεται,» τον διαβεβαιώνω.

Όταν όλο το πλήρωμα είναι στο καράβι και ο Χρίστος'μορ κάνει Μαγανεία Κινήσεως στο κέντρο ισχύος, ενεργοποιώ τις μηχανές μας και μας βγάζω από το Έξω Λιμάνι. Πλέουμε νότια: περνάμε εν όψει του Λιμανιού της Φούντας και του Λιμανιού της Ρίζας (τα δύο λιμάνια της Παλιάς Οσκάλνης – ή της Γηραιάς Πόλης της Οσκάλνης, όπως θα έλεγαν παλιότερα), περνάμε δίπλα από τις εκβολές του Πρώτου Γόνου, και φτάνουμε στο Κάτω Λιμάνι. Εκεί αράζω όσο πιο κεντρικά μπορώ, ενώ ο Φτερωτός κανονίζει τα απαραίτητα με τους τοπικούς λιμενοφύλακες που θυμίζουν κουρσάρους – και, μάλλον, είναι.

Φεύγουμε από τη γέφυρα και πηγαίνουμε στην καμπίνα του Καπετάνιου, όπου η Διονυσία πιάνει τα χέρια μου και μου λέει: «Μη φέρεις αντίσταση μέσα στο μυαλό σου αν νιώσεις κάτι περίεργο.»

Νεύω. «Ναι, το θυμάμαι.»

Με κοιτάζει κατάματα, ενώ συνεχίζει να κρατά τα χέρια μου, και υποτονθορύζει λέξεις στην ακαταλαβίστικη, για εμένα, γλώσσα της μαγείας. Αισθάνομαι πράγματι κάτι το περίεργο, κάτι να προσπαθεί να

γλιστρήσει μέσα μου. Δεν του αντιστέκομαι και, τελικά, ύστερα από κάποια λεπτά μαγικής διαδικασίας, η Διονυσία βλεφαρίζει, παίρνοντας το βλέμμα της από τα μάτια μου, αφήνοντας τα χέρια μου. «Έγινε,» μου λέει, και καθίζει οκλαδόν στο κρεβάτι μου, κλείνοντας τα βλέφαρα. «Έγινε. Με βλέπω μέσα από τα μάτια σου, Γεώργιε. Με ακούω μέσα από τ'αφτιά σου – με ακούω διπλά. Πήγαινε.»

Στρέφομαι στον Καταραμένο. «Να την προσέχεις,» του λέω.

Νεύει αμίλητα.

Βγαίνουμε από την καμπίνα, εγώ, η Λουκία, και η Ερασμία, κι ανεβαίνουμε στην κουβέρτα. Εκεί μάς συναντά ο Ακατάλυτος και μας ακολουθεί καθώς κατεβαίνουμε απ'το πλοίο με τις κουκούλες μας σηκωμένες.

Στο Κάτω Λιμάνι έχει κάμποση κίνηση, παρατηρώ, καθώς βαδίζουμε προς τα εκεί όπου μας είπε ο Καταραμένος πως είναι το σπίτι του Κάτω Άρχοντα. Περνάμε ανάμεσα από κόσμο, δίπλα από οχήματα και κάρα και ζώα. Περνάμε κάτω από τη σκιά ψηλών πολυκατοικιών. Φτάνουμε τελικά αντίκρυ σ'ένα οίκημα που πρέπει να είναι αυτό που αναζητάμε: τριώροφο και περιτριγυρισμένο από κήπο. Την πύλη του κήπου φρουρούν δυο άντρες που, όπως και οι λιμενοφύλακες, θυμίζουν κουρσάρους. Επάνω στο σπίτι κυματίζει μια σημαία με το έμβλημα της Κάτω Οσκάλης.

Πλησιάζουμε.

«Καλημέρα,» χαιρετώ τους φρουρούς. «Θέλω να μιλήσω στον Κάτω Άρχοντα.»

«Σώπα, τι μας λες...» αποκρίνεται ο ένας, πίσω από την καγκελωτή πύλη – ένας γαλανόδερμος, καστανόξανθος τύπος με μάγουλα που μοιάζουν με λάκκους πάνω στο πρόσωπό του.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου. «Θα έπρεπε να το πω σε κάποιον άλλο;»

«Σε περιμένει;» με ρωτά ο δεύτερος φρουρός – ένας άντρας χοντρός και ψηλός, λευκόδερμος, με ξυρισμένο κεφάλι και αξύριστο πρόσωπο.

«Όχι, αλλά αυτό που θα του πω είναι κάτι που θα τον ενδιαφέρει.»

«Τι, δηλαδή;» Κι οι δυο τους με κοιτάζουν παρατηρητικά μέσα από την κουκούλα μου, έχοντας προφανώς διακρίνει το κατάμαυρο πρόσωπό μου. «Ποιος είσαι;»

«Άμα με ξέρει, με ξέρει με τ'όνομα Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Θέλω να του πω κάτι για τους Καπνούς.»

Οι φρουροί αλληλοκοιτάζονται. Τους λέει κάτι το όνομα Κάλνεντουρ ο Μαύρος, άραγε; Ο ξανθός με ρωτά: «Ποιους καπνούς;» – και δε νομίζω πως αυτό το κάπα είναι κεφαλαίο.

«Τους Τρομερούς Καπνούς.»

Αλληλοκοιτάζονται ξανά, και ο καραφλός μου λέει: «Άμα είν' αστείο, να ξέρεις πως στον Σωτήριο τον Σωτήρα δεν αρέσουν τέτοι' αστεία. Με νοείς;»

«Σε νού. Θα τον ειδοποιήσετε, ή θα περιμένω εδώ όλη μέρα;»

Ο καραφλός κάνει νόημα στον ξανθό με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού και κλείνοντας το ένα μάτι. Ο ξανθός βάζει δυο δάχτυλα στο στόμα του και, στρεφόμενος προς το εσωτερικό του κήπου, βγάζει ένα διαπεραστικό, συνθηματικό σφύριγμα.

Μια γυναίκα έρχεται από εκεί, βαδίζοντας σβέλτα, θυμίζοντας κουρσάρο κι αυτή – ξανθιά, λευκόδερμη, ντυμένη με φαρδιά πουκαμίσια, στενό μαύρο παντελόνι, ψηλές μπότες. Από τη ζώνη της ένα σπαθί κρέμεται.

«Τι 'ναι το θέμα;» ρωτά.

Ο καραφλός τής λέει ό,τι του είπα. Η γυναίκα με κοιτάζει καχύποπτα. «Σιγά μην είν' ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος,» τους λέει. «Ο Μαύρος δεν είναι πια στον Μεγάλο Κόλπο.»

«Επέστρεψε,» την πληροφορώ.

Με κοιτάζει καχύποπτα ξανά.

«Πες το στον αφέντη σου,» της παραγγέλνω.

«Άμα πουλάς φούμαρα—»

«Ναι, μου το είπαν και τα παλληκάρια αποδώ: στον Κάτω Άρχοντα δεν αρέσουν τέτοια αστεία. Το κατάλαβα. Αλλά δεν αστειεύομαι.»

«Δικό σου είν' το κεφάλι, ό,τι γουστάρεις το κάνεις,» μου αποκρίνεται η γυναίκα, και φεύγει ξανά, σβέλτα όπως ήρθε.

Λίγη ώρα περνά ενώ ούτε εμείς μιλάμε ούτε οι δύο φρουροί. Μας κοιτάζουν, όμως, με μεγάλη περιέργεια, και εμένα και τις φίλες μου. Ο Ακατάλυτος νιαουρίζει. Αισθάνομαι ό,τι η Ερασμία είναι τσιτωμένη· φοβάται ό,τι μπορεί κάτι κακό να συμβεί.

Ένα μακρόσυρτο, συνθηματικό σφύριγμα αντηχεί απ'το εσωτερικό του κήπου, από τη μεριά της οικίας του Σωτήρα, και οι δύο φρουροί μάς ανοίγουν την καγκελωτή πύλη. «Μπείτε,» μας λέει ο караφλός. «Βαδίστε πάνω στο μονοπάτι και θα φτάσετε στην είσοδο του σπιτιού. Ή, άμα έχετε καμιά μαλακία κατά νου, ξανασκεφτείτε το και κοπανήστε την τώρα, όσο ακόμα προλαβαίνετε.»

Τον αγνοούμε και μπαίνουμε. Βαδίζουμε πάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι που περνά ανάμεσα από δέντρα, θάμνους, και ανοιξιάτικα λουλούδια. Ο κήπος δεν είναι πολύ μεγάλος, μα ούτε και πολύ μικρός. Παρατηρώ ανθρώπους να μας παρατηρούν από τις σκιές του – έτοιμοι να μας επιτεθούν, αναμφίβολα, αν δουν τίποτα ύποπτο.

Φτάνουμε στην είσοδο του σπιτιού, όπου στέκεται εκείνη η ξανθομάλλα, λευκόδερμη πειρατίνα και μας κάνει νόημα να την ακολουθήσουμε. Γυρίζει και περνά την ανοιχτή διπλή πόρτα η οποία φρουρείται από δυο άντρες που κι αυτοί (αναμενόμενα) κουρσάρους θυμίζουν.

Ακολουθούμε την ξανθιά, και η Λουκία μου ψιθυρίζει: «Ο κώλος της είναι καλύτερος από τη μούρη της.»

Χαμογελάω μέσα απ'την κουκούλα μου. Δεν έχει άδικο. «Προσέχεις κάτι πράγματα κάτι ώρες...» της λέω.

«Δε φταίω εγώ που η μούρη της είναι χειρότερη από τον κώλο της, Καπετάνιε μου.»

Περνάμε από χώρους γεμάτους διαφόρων ειδών διακοσμητικά – από φυτά και χαλιά μέχρι ταπετσαρίες και πίνακες, καθρέφτες και αγάλματα, κηροπήγια και βάζα. Τα πάντα άτακτα τοποθετημένα· κακόγουστα τοποθετημένα, ίσως. Αλλά ολόκληρος θησαυρός κουρσάρου, που λένε – και εδώ στην κυριολεξία. Ο Σωτήρας έχει στολίσει το σπίτι του με ό,τι λάφυρα τού φύσηξε ο Ζέφυρος.

Μπαίνουμε σ'ένα σαλόνι όπου στο τραπέζι είναι καθισμένος ένας άντρας σε ψηλή καρέκλα: λευκόδερμος, μαυρομάλλης, μουσάτος, μ'ένα μεγάλο, αργυρό σκουλαρίκι στο δεξί αφτί κι ένα χρυσό περιδέριο γύρω απ'τον λαιμό.

Η σβέλτη πειρατίνα τού λέει: «Αυτοί εδώ είναι, Άρχοντα.»

Εκτός απ'τον Κάτω Άρχοντα, στο τραπέζι είναι επίσης καθισμένοι δυο άντρες και μια γυναίκα. Ανάμεσά τους βρίσκεται ένα πλατύ μπολ

με τηγανητές γαρίδες κι ένα μπουκάλι κρασί. Όλοι τους έχουν κούπες από κοντά. Τσιγάρα είναι αναμμένα.

Τριγύρω στο μεγάλο δωμάτιο στέκονται οπλισμένοι φρουροί. Ο Κάτω Άρχοντας δεν το ρισκάρει μαζί μας. Πρέπει νάχει, σίγουρα – και δικαιολογημένα, μάλλον – αρκετούς εχθρούς.

Παρατηρώ μια ξαφνική κίνηση στο σβηστό πολύφωτο, και ρίχνω μια ματιά εκεί. Ένας δεντροβάτης είναι πιασμένος επάνω του: εκείνο το μαυρότριχο πλάσμα του Μεγάλου Δάσους της Μικρυδάτιας το οποίο θυμίζει σκίουρο αλλά έχει πτερύγια στα μπροστινά, αξιοσημείωτα μακριά πόδια του. Μας ατενίζει με μάτια γουρλωμένα.

Εγώ δεν το κοιτάζω για πολύ. «Καλημέρα,» χαιρετώ τον Σωτήρα κατεβάζοντας την κουκούλα μου – μια κίνηση που η Λουκία και η Ερασμία δεν μιμούνται.

Ο Κάτω Άρχοντας με παρατηρεί σιωπηλά για μια στιγμή. Ύστερα ρωτά: «Εσύ λες πως είσαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος;»

«Δεν το ‘λέω’ είμαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος.»

«Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος έχω ακούσει πως, με τα χέρια του, γύριζε ανάποδα τα θωρακισμένα οχήματα του Πολιτοβασιλέα.» Και τα μάτια του με ατενίζουν τόσο έντονα που θα έλεγες ότι προσπαθεί να με τρυπήσει με το βλέμμα.

«Θες να με δεις να γυρίζω θωρακισμένα οχήματα ανάποδα;» αποκρίνομαι ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου κρατά υπό έλεγχο την οργή μου.

«Τι ζητάς εδώ... Κάλνεντουρ Μαύρε; Γιατί ήρθες;» Το βλέμμα του εξακολουθεί να είναι αφύσικα έντονο επάνω μου. Είναι αλήθεια όσα έλεγε ο Καταραμένος γι’ αυτόν – πως φημολογείται ότι είναι τρελός;

«Για να μιλήσουμε για τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Τους Τρομερούς Καπνούς...» Ο Σωτήριος ο Σωτήρας πίνει μια γουλιά από το κρασί στην κούπα του καθώς ακουμπά την πλάτη του στην καρέκλα.

«Ναι. Ξέρω πως έχεις—»

«Ορμήστε τους, ρε!» φωνάζει ξαφνικά ο Κάτω Άρχοντας. «Ξυλοκοπήστε τους, ρίξτε τους χάμω!»

Και οι φρουροί που στέκονταν γύρω-γύρω στο μεγάλο δωμάτιο δεν στέκονται πλέον: έρχονται καταπάνω μας, με ρόπαλα στα χέρια. Τι διάολο; Είναι πραγματικά τρελός, ο γαμημένος;

Στη στιγμή, η Λουκία και η Ερασμία τραβάνε σπαθιά, λεπίδες στραφταλίζουν.

Η οργή μου απειλεί να με καταλάβει, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά. «Όχι!» φωνάζω. «Όχι αιματοχυσία!» Όμως είναι ήδη πολύ αργά: το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου σκίζει τον λαιμό ενός κουρσάρου που μας ζυγώνει.

Το ρόπαλο ενός άλλου έρχεται προς τη μεριά μου. Υψώνω το χέρι μου και το σταματώ πάνω στον δεξή μου πήχη, δέχομαι εκεί ένα χτύπημα που θα είχε τουλάχιστον μουδιάσει το χέρι κάποιου άλλου, αν δεν του το είχε σπάσει. Εμένα δεν με ενοχλεί καθόλου. Με το αριστερό χέρι, την ίδια στιγμή, αρπάζω τον άντρα απ'τον λαιμό και τον τινάζω καταπάνω σ'έναν άλλο σαν να ήταν από πανί και άχυρο. Κουτρουβαλάνε κι οι δυο, παίρνοντας κι έναν τρίτο μαζί τους.

Γυρίζω και πιάνω το ρόπαλο ενός φρουρού, το τραβάω από τη γροθιά του, τον σηκώνω στον αέρα μονοχεριάρι, εκτοξεύοντάς τον πάνω σε μια γυναίκα, πλακώνοντάς την με το βάρος του· και φωνάζω: «Σταματήστε αυτή την ανοησία! Δεν είμ' εχθρός σου, Σωτήρα!» ενώ, συγχρόνως, βλέπω τη Λουκία ν'αποκρούει το ρόπαλο ενός κουρσάρου με το σπαθί της και να τον γρονθοκοπεί στη μύτη, κάνοντάς τον να παραπατήσει.

Ο Κάτω Άρχοντας φωνάζει: «Αρκετά, ρε! Κάντε πίσω! Κάντε πίσω! Αφήστε τους ήσυχους!»

Και οι φρουροί του δωματίου, όσοι στέκονται ακόμα, υποχωρούν, ενώ παρατηρώ πως μια πόρτα είχε ανοίξει και ήταν έτοιμοι κι άλλοι φρουροί να έρθουν μέσα.

Ο Ακατάλυτος είναι πάνω στο τραπέζι – πριν από λίγο πρέπει να πήδησε εκεί – και ο ένας από τους δύο άντρες που κάθονται μαζί με τον Σωτήρα – ένας ξανθός και μακρυμάλλης – σημαδεύει τον γάτο μ'ένα ενεργειακό πιστόλι.

Γυρίζω το ρόπαλο που άρπαξα και δείχνω τον ξανθό. «Ρίξ' του και τότε θα μου δώσετε πραγματικά λόγο να το γκρεμίσω αυτό το γαμημένο σπίτι!»

«Άμα δε θες να ρίξουμε στο κωλογατί σου, πάρ' το απ'το τραπέζι μου,» γρυλίζει ο Κάτω Άρχοντας.

«Λουκία;»

Η Λουκία βγάζει ένα σύριγμα σαν γάτας και κάνει νόημα στον Ακατάλυτο. Εκείνος, αφού δείχνει τα δόντια του στον άντρα με το πιστόλι, πηδά από το τραπέζι και πηγαίνει κοντά της.

«Αν ήθελες να διαπιστώσεις ότι είμαι όντως ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος υπήρχαν και καλύτεροι τρόποι,» λέω στον Σωτήρα, γιατί δεν μπορεί η επίθεση που πρόσταξε να ήταν για κανέναν άλλο λόγο.

Ο Κάτω Άρχοντας ξεσπά σε ξαφνικό γέλιο. Ο τύπος πρέπει να είναι πραγματικά φυσημένος· δεν υφίσταται άλλη εξήγηση. Επάνω στο ακριβό χαλί του πατώματος είναι πεσμένοι αιμόφυρτοι άνθρωποι του, κι αυτός κάθεται εκεί και γελά.

Ο δεντροβάτης, πιασμένος ακόμα στο πολύφωτο, τον κοιτάζει καλά-καλά.

Ο Σωτήριος ο Σωτήρας πιάνει τελικά μια τηγανητή γαρίδα και τη βάζει στο στόμα του, μασώντας, καθώς το γέλιο του ξεθυμαίνει σταδιακά.

Η Ερασμία μου συρίζει από δίπλα: «Αυτό το μίasma δεν μπορεί να σε βοηθήσει, Γεώργιε. Πάμε να φύγουμε αποδώ!» χαμηλόφωνα, μόνο για τα δικά μου αφτιά.

«Περίμενε,» της λέω. «Ίσως και να μπορεί.»

«Πρέπει πράγματι να είσαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος – αυτός που κάποιιοι ονομάζουν 'Όφιομαχητή',» λέει ο Σωτήρας. «Δεν έχω ξαναδει άνθρωπο ν'αρπάζει έτσι άλλους ανθρώπους και να τους πετά αποδώ κι αποκέει σαν κούκλες!» Και συνεχίζει: «Κάποιοι μού έχουν πει ότι κάποτε έκοψες το κεφάλι ενός κατασκόπου του Πολιτοβασιλέα με τα χέρια σου – τραβώντας το, χωρίς να χρησιμοποιήσεις λεπίδι – και το έστειλες στον Πολιτοβασιλέα μέσα σ'ένα κουτί!»

«Αληθεύει,» τον πληροφορώ. «Ο γαμημένος είχε βάλει έναν δολοφόνο να με σκοτώσει στην Ερνέγη. Και παραλίγο να τα καταφέρει κιόλας. Παραλίγο.»

«Είσαι, λοιπόν, πάλι στον Μεγάλο Κόλπο. Δεν το είχα ακούσει...»

«Μόλις ήρθα.»

«Ψάχνεις για δουλειά;»

«Ψάχνω για Καπνούς.»

«Τρομερούς Καπνούς;»

«Το είπα ήδη, δεν το είπα;»

«Και τι σε κάνει να έρχεσαι σ'εμένα, Μαύρε;» Ο Σωτήρας πίνει ακόμα μια γουλιά από την κούπα του, παρατηρώντας με πάλι μ'εκείνο το διαπεραστικό βλέμμα.

«Άκουσα ότι τους ξέρεις. Προσωπικά. Ότι έχεις, ίσως, κάνει και κάποια συμφωνία μαζί τους...»

«Ποιος λοκράθιος πούστης διαδίδει τέτοιες λασπολογίες για τον Κάτω Άρχοντα, Κάλνεντουρ;»

«Δεν είναι ούτε ένας ούτε δύο· οι φήμες κυκλοφορούν στην Οσκάληνη αποδώ κι αποκέει σαν τις γάτες.»

«Έτσι, ε;» Με παρατηρεί, πίνοντας.

«Έτσι.» Και συνεχίζει: «Δεν είναι αλήθεια ότι γνωρίζεις τον Καπετάνιο των Καπνών, τον Γρηγόριο Καθαρό, που κάποτε είχε το όνομα Γρηγόριος ο Γρήγορος και ήταν κουρσάρος του Πολιτοβασιλέα όπως κι εσύ;»

«Όλο... φήμες ακούς.»

«Έχεις συναντηθεί με τους Καπνούς, ή όχι;»

«Αν είχα – που δεν έχω – γιατί να ήθελα να σ'το πω; Για ποιο λόγο τους αναζητάς;»

«Για να μπω στο τσούρμο τους, φυσικά. Δεν έχουν εμφανιστεί πιο δυνατοί κουρσάροι στην Υπερυδάτια, ποτέ. Έχοντας κι εμένα μαζί τους θα γίνουν ανίκητοι· ολόκληρη η διάσταση θα είναι του χεριού μας!»

«Κι αυτές;» Δείχνει τη Λουκία και την Ερασμία, που στέκονται εκατέρωθέν μου.

«Φίλες μου, από την Ιχθυδάτια. Πειρατίνες κι οι δυο. Θέλουν επίσης να μπουν στο τσούρμο των Καπνών.»

Μας ατενίζει συλλογισμένα για μερικές στιγμές, κι αναρωτιέμαι τι να περνά από το ανώμαλο μυαλό του.

«Γνωρίζεις τους Καπνούς, έτσι δεν είναι;» του λέω. «Τους γνωρίζεις... προσωπικά.»

«Λάθος,» απαντά ο Κάτω Άρχοντας. «Ούτε τους γνωρίζω ούτε τους έχω συναντήσει ποτέ.»

«Θες να μου πεις ότι δεν ήξερες τον Γρηγόριο τον Γρήγορο, που έκανε τον κουρσάρο για τον Πολιτοβασιλέα.»

«Τον Γρήγορο τον ήξερα, αλλά δεν ξέρω αν αυτός είναι ο Γρηγόριος Καθαρός, ο Καπετάνιος των Καπνών. Μου είναι τελείως άγνωστο.»

Λέει ψέματα. Είμαι σίγουρος ότι λέει ψέματα. Και η οργή μου είναι μια θύελλα ιοβόλων δράκων μέσα μου, και είμαι ευγνώμων τώρα για τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, όπως πάντα είμαι ευγνώμων γι'αυτές.

«Θέλω να συναντήσω τους Τρομερούς Καπνούς!» λέω στον Κάτω Άρχοντα, ίσως πιο έντονα απ'ό,τι χρειάζεται. «Θέλω να μιλήσω ο ίδιος στον Καπετάνιο τους!»

«Δεν είμαι... πώς το λένε;... ενδιαμέσος των Καπνών, Μαύρε. Στον λάθος άνθρωπο ήρθες. Αλλά χάρηκα που σε γνώρισα. Από παλιά έλπιζα κάποτε να σ'αντικρίσω.»

Αλλά δεν είσαι σίγουρος άμα σου λέω αλήθεια, σκέφτομαι. Δεν είσαι σίγουρος αν αυτό είναι κόλπο των εχθρών σου ή όχι. Ο Σωτήριος ο Σωτήρας τελικά δεν είναι και τόσο τρελός. Ή, αν είναι φουσημένος, δεν είναι κι απρόσεχτος συγχρόνως.

«Πολύ καλά,» αποκρίνομαι. «Τότε θα πρέπει, μάλλον, να τους αναζητήσω αλλού.»

Υψώνει την κούπα του προς τη μεριά μου. «Η Σιλοάρνη μαζί σου. Θα τη χρειαστείς.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, έντονα. Γυρίζω και βαδίζω προς την πόρτα απ'την οποία μπήκαμε σε τούτο το δωμάτιο. Η Ερασμία και η Λουκία μ'ακολουθούν, και καταλαβαίνω ότι έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα και τ'αφτιά τους τεντωμένα για οποιαδήποτε εχθρική κίνηση εναντίον μας. Τίποτα, όμως, δεν συμβαίνει καθώς βγαίνουμε από την οικία του Κάτω Άρχοντα και κατευθυνόμαστε προς το Αεικίνητο Χέλι.

-6

Η Δέσποινα σύστησε τη δόκιμή της ως Φωτεινή, και της ζήτησε να κεράσει κάτι τον Οφιομαχητή. Βρίσκονταν σ'έναν χώρο όμορφα, αν και όχι πλούσια, διακοσμημένο. Στους τοίχους κρέμονταν ταπετσαρίες με ιερά σύμβολα και ιερές αναπαραστάσεις της Έχιδνας, όπως τα λαξέυματα που μπορεί κανείς να βρει στους ναούς της. Ο Γεώργιος έβγαλε την κάπα του και κάθισε σ'έναν αναπαυτικό καναπέ, αφήνοντας και την Ευθαλία και τον Δαμιανό παραδίπλα. Ένα τζάκι έκαιγε στη γωνία του δωματίου. Η ιέρεια κάθισε αντίκρυ στον Οφιομαχητή· η δόκιμη έφερε ζεστό τσάι και για τους δύο, καθώς και μια πιατέλα με κουλουράκια φτιαγμένα σαν τον Διπλογενή Όφι, ή τον Διπλό Καταβροχθιστή. Η Δέσποινα τής έκανε νόημα να καθίσει, κι εκείνη κάθισε κοντά στο τζάκι, σ'ένα σκαμνί, παρατηρώντας τον Γεώργιο σαν να έβλεπε κάτι το αφάνταστα περίεργο.

Έξω από το τέμενος χιόνιζε καθώς ο Οφιομαχητής έπιασε κουβέντα με την τοπική ιέρεια που είχε πολλές ερωτήσεις να του κάνει, έχοντας ακούσει διάφορα γι'αυτόν και μην ξέροντας τι ήταν αλήθεια και τι μύθος. «Είμαστε σχετικά απομονωμένες εδώ, όπως βλέπεις. Δεν έχουμε πολλές επαφές με τα άλλα ιερατεία. Μας λένε 'το Ιερατείο των Ορέων' κάποιοι, αν και μόνο ιερατείο δεν είμαστε – δύο γυναίκες μονάχα.»

«Γιατί δεν υπάρχει κανονικός Ναός της Έχιδνας στην Κυκλόπολη; Δεν πιστεύει ο κόσμος στη Μεγάλη Κυρά;»

«Οι θρησκείες του Ζέφυρου και του Αστερίωνα έχουν αξιοσημείωτη δύναμη εδώ,» αποκρίθηκε η Δέσποινα. «Αλλά, ναι, ο κόσμος πιστεύει και στη Μεγάλη Κυρά. Όμως δεν διαμορφώθηκαν ποτέ οι σωστές συνθήκες για την οικοδόμηση Ναού· δεν υπήρχαν ποτέ τόσα χρήματα.»

«Γιατί αυτό το σύμβολο στην πόρτα σας;» είπε ο Οφιομαχητής κοιτάζοντας ένα κουλουράκι που κρατούσε στο χέρι του προτού το δαγκώσει.

«Ο Διπλογενής Όφης;»

«Όχι ο Διπλός Καταβροχθιστής;»

«Προτιμάμε να πιστεύουμε στην αιώνια αναγέννηση, Γεώργιε, παρά στην αιώνια καταστροφή.» (Της είχε ήδη ζητήσει να τον αποκαλεί Γεώργιο, όχι Οφιομαχητή, και η Δέσποινα δεν το είχε ξεχάσει. Ούτε ήταν πρόθυμη να παίξει με την οργή ενός Φιλημένου. Είχε διαβάσει στις Γραφές πόσο τρομερή μπορούσε να είναι.) Μετά, άλλαξε θέμα: «Αληθεύει ότι κάποτε ήσουν στο Μοναστήρι του Ανέμου, ψηλά επάνω στις κορφές των Ρινέων Ορέων;»

Ο Οφιομαχητής συνοφρυώθηκε. «Ποιος σ'το είπε αυτό;» Δεν ήταν κάτι που ήξερε ο καθένας· ήταν κάτι που σχεδόν κανένας δεν ήξερε.

«Μια γυναίκα που ισχυριζόταν πως σε γνώριζε, πως πήγε εκεί μαζί σου—»

«Η Στεφανία;»

«Ναι, αυτό ήταν το όνομά της. Μικροκαμωμένη, πρασινόδερμη, μελαχρινή.»

«Ακριβώς. Η Στεφανία.» Ο Γεώργιος χαμογέλασε. «Είναι καλά; Πού είναι τώρα;»

«Δεν ξέρω, αλλά ίσως να βρίσκεται ακόμα στην Κυκλόπολη. Μου έλεγε ότι είναι μάγισσα, όμως όχι εκπαιδευμένη – σαμάνος – και είχε ανακαλύψει αρκετά για τη μαγεία της στο Μοναστήρι του Ανέμου. Μου έλεγε, επίσης, ότι σε γνώρισε στη Βιλάρνη, όπου ήσουν μπλεγμένος με κάτι συμμορίες εκεί και τελικά έπρεπε να φύγεις...»

«Αλήθεια είναι,» ένευσε ο Γεώργιος· «ήμουν κάποτε στη Βιλάρνη, μα όχι για πολύ. Και ούτε θα ήθελα να επιστρέψω.»

«Ο Γέρος του Ανέμου σε δίδαξε πώς να ελέγχεις την οργή σου; Την οργή των Φιλημένων;»

Ο Γεώργιος ένευσε ξανά. «Ναι, κι αυτό αληθεύει, Ιερότατη. Μου έχει σώσει τη ζωή, πολλές φορές.» Ήπιε μια γουλιά από το αρωματικό τσάι που του είχε φέρει η Φωτεινή. «Η Στεφανία πώς βρέθηκε εδώ, στο τέμενος;»

«Την κυνηγούσαν. Είχε μόλις κατεβεί από τα κεντρικά Ρινέα, ακολουθώντας κάποια μονοπάτια. Μου είπε ότι επιβίωσε στα βουνά προστάζοντας τις Ρινέες γάτες με τη μαγεία της—»

«Εγώ θυμάμαι ότι τις τρόμαζε με τη μαγεία της· μπορεί και τις προστάζει τώρα;»

«Έτσι είπε. Αλλά οι γάτες αρνούσαν να έρθουν μαζί της πέρα από τους πρόποδες των Ρινέων, οπότε η Στεφανία αποκεί και πέρα οδοιπόρησε μόνη. Έφτασε σ'ένα γεφύρι που περνά πάνω από τον Νάνθηρη – το Σκυφτό Γεφύρι, που λένε – το οποίο ελάχιστοι χρησιμοποιούν, στο μέρος όπου βρίσκεται, και είναι κι επικίνδυνο εκτός των άλλων. Πολλές φορές ληστές παραφυλάνε εκεί, και ληστές παραφυλούσαν κι όταν η Στεφανία έκανε να το περάσει. Ήταν ήδη στα μέσα του καθώς παρουσιάστηκαν και στα δυο άκρα του γεφυριού. Προσπάθησαν να την αρπάξουν, μάλλον όχι για να τη ληστέψουν αλλά για να τη βιάσουν. Ο άνεμος, όμως, ήταν δυνατός και η Στεφανία τον έστειλε μέσα στ'αφτιά τους και τους κούφανε – ή έτσι μου είπε, τουλάχιστον – και μετά έτρεξε και τους ξέφυγε. Την καταδίωξαν σαν λυσσασμένοι λύκοι· την κυνηγούσαν για καμιά μέρα προτού βρεθεί εδώ και ζητήσει άσυλο. Στο τέμενος δεν τολμούσαν να μπουν, δεν τολμούσαν καν να πλησιάσουν· οπότε, γύρισαν κι έφυγαν.»

«Ήταν πολλοί;»

«Εγώ έξι ανθρώπους είδα. Αλλά κανείς δεν είναι τόσο ανόητος ώστε να προκαλέσει την οργή της Φαρμακερής Κυράς.»

«Πράγματι. Όμως αν αποδεικνύονταν παράτολμοι και επιτίθονταν; Το έχω δει να συμβαίνει... αν και αυτοί που το έκαναν το μετάνιωσαν.» Θυμόταν εκείνο το περιστατικό στον Ναό των Στενότοπων της Μικρυδάτιας· θυμόταν τους μαχητές του Πολιτοβασιλέα που είχαν εισβάλει υπό τις διαταγές του Άνθιμου Ορπέλλιου. «Δεν υπάρχει κανένας ναοφύλακας εδώ;»

«Δεν έχουμε χρήματα για ναοφύλακες, Γεώργιε.» Η Δέσποινα ανασήκωσε τους ώμους. «Έχουμε, όμως, κάποια ενεργειακά όπλα που θα χρησιμοποιούσαμε σε μια έκτακτη ανάγκη, και πολλά δηλητήρια.»

«Τη φιλοξενήσατε, λοιπόν, τη Στεφανία;»

«Ναι, και μας ευχαρίστησε που τη βάλαμε στο τέμενος και, καθώς κουβεντιάζαμε, μας είπε για εσένα. Όταν βεβαιώθηκε ότι κανείς δεν παραφυλούσε απέξω για να την αρπάξει – ισχυρίστηκε ότι 'αφουγκράστηκε τους ανέμους' – μας χαιρέτησε κι έφυγε.»

«Πηγαίνοντας στην Κυκλόπολη;»

«Έτσι είπε.»

«Πριν από πόσο καιρό έγιναν αυτά;»

Η Δέσποινα ήταν σκεπτική προς στιγμή. «Πρέπει νάχει περάσει ενάμιση χρόνος πλέον.»

«Ίσως, δηλαδή, και να έχει φύγει απ'την Κυκλόπολη.»

Ήπια μια γουλιά από το τσάι της. «Ίσως. Δεν έχει, πάντως, ξανάρθει εδώ για να μας επισκεφτεί τους τελευταίους μήνες.»

«Πιο πριν είχε έρθει;»

«Ναι· δυο, τρεις φορές. Της είχα πει ότι ήθελα να την ξαναδώ, αφού σε γνώριζε.»

Και μετά, τον ρώτησε γιατί βρισκόταν την Κυκλόπολη. Τυχαία; Ή ζητούσε κάτι εδώ;

Ο Οφιομαχητής αποκρίθηκε μόνο ότι είχε έρθει για να βοηθήσει μια φίλη, χωρίς να δώσει περισσότερες εξηγήσεις. Κι έκανε μια δική του ερώτηση: για την Ανθρώπινη Προστασία, μια καινούργια κλινική της Κυκλόπολης. Την ήξερε η Ιερότατη;

«Την έχω ακουστά,» αποκρίθηκε η Δέσποινα, «τίποτα περισσότερο. Γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Κυκλοφορεί ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει εκεί,» είπε ο Οφιομαχητής. «Το πιστεύεις;»

Η Δέσποινα ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Δεν έχω ασχοληθεί με το θέμα.»

Η Φωτεινή, που ως τότε ήταν σιωπηλή, τώρα είπε: «Λένε πως αρπάζουν ανθρώπους και τους εξαφανίζουν εκεί μέσα.»

Ο Γεώργιος στράφηκε να την κοιτάξει, στο σκαμνί πλάι στο αναμμένο τζάκι. «Τους αρπάζουν και τους εξαφανίζουν;»

«Έτσι έχω ακούσει να λένε στην Κυκλόπολη.»

Η Δέσποινα παρενέβη: «Πολλά είναι τα σφυρίγματα του Ζέφυρου, Γεώργιε. Αναμενόμενο, άλλωστε· η κλινική είναι καινούργια.»

«Νομίζω, όμως, ότι όντως κάτι ύποπτο συμβαίνει εκεί, Ιερότατη,» είπε ο Οφιομαχητής.

«Γιατί; Και γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Ας πούμε, για την ώρα, ότι έχω μια... σοβαρή υποψία. Και όσο για το γιατί μ'ενδιαφέρει: η φίλη μου, που σου έλεγα, έχει κάποιες επαφές με ανθρώπους της Ανθρώπινης Προστασίας. Το όνομα Ανδρέας Νιλκόδιος, παρεμπιπτόντως, σου λέει τίποτα;»

Η Φωτεινή ήταν που απάντησε: «Ο Λύκος των Τροχών, Οφιομαχητή. Έχει κι αυτός μερίδιο στην Ανθρώπινη Προστασία.»

«Τον ξέρεις, λοιπόν...»

«Τον έχω ακούσει, απλώς. Είναι γνωστός στην Κυκλόπολη ο Λύκος των Τροχών.»

«Γιατί τον λες ‘Λύκο των Τροχών’;»

«Έτσι τον αποκαλούν. Καβαλά δίκυκλο, και είναι καλός οδηγός και παράτολμος. Αρχηγός των Τροχόλυκων, μιας συμμορίας που όλοι οδηγούν δίκυκλα επίσης. Επικίνδυνοι.»

Η Δέσποινα είπε: «Η Φωτεινή σου μιλά γι’ανθρώπους του υπόκοσμου της Κυκλόπολης, Γεώργιε...»

Ο Οφιομαχητής σκέφτηκε ότι ορισμένα πράγματα άρχιζαν να βγάζουν νόημα, αν και, σίγουρα, όχι όλα. «Και τι σχέση μπορεί να έχει κάποιος σαν τον Λύκο των Τροχών μ’ένα νοσοκομείο;» ρώτησε τη Φωτεινή, για να δει αν η κοπέλα γνώριζε για τον αδελφό του.

«Ο αδελφός του είναι γιατρός. Πέτρος Νιλκόδιος ονομάζεται. Παλιότερα δεν τον είχα ακούσει, αλλά τώρα κάποιοι λένε πως ήταν κι αυτός άνθρωπος του υπόκοσμου. Λένε πως μέχρι πρότινος οι δυο τους πηγαиноέρχονταν συχνά στην Τριάνη, και είχαν πολλές επαφές με πειρατές εκεί.»

Πολλές επαφές με πειρατές εκεί... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής καθώς θυμόταν ότι η Ευτέρπη’σαρ τού είχε μαρτυρήσει πως νόμιζε ότι είχε δει τον Ανδρέα να μιλά με τον πρώην Καπετάνιο της, τον Λεωνίδα τον Λέοντα... «Και πώς διανοήθηκαν ξαφνικά να κάνουν κλινική;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φωτεινή μορφάζοντας. «Αλλά φημολογείται πως κάτι κακό συμβαίνει στην Ανθρώπινη Προστασία, Οφιομαχητή: πως άνθρωποι εξαφανίζονται εκεί, όπως σου είπα.»

«Ορισμένα απ’αυτά που ακούγονται,» πρόσθεσε η Δέσποινα ρίχνοντας ένα επικριτικό βλέμμα στη δόκιμή της, «σίγουρα θα είναι υπερβολικά κιόλας. Η Φωτεινή σχετίζεται και με ανθρώπους... όχι και τόσο καλής ποιότητας όταν πηγαίνει στην πόλη.»

Το δέρμα στα γαλανά μάγουλα της κοπέλας σκούρυνε. «Μιλάω σε διάφορους, Ιερότατη,» είπε, ως δικαιολογία.

Η ιέρεια δεν αποκρίθηκε· ήπιε μια γουλιά από το αρωματικό τσάι της.

Στο μυαλό του Γεώργιου ήταν ξανά εκείνη η γιατρός του Απέθαντου – η Ευτυχία Ναθράσκη – που έμοιαζε να ξέρει περισσότερα για τον Ανδρέα Νιλκόδιο απ’ό,τι ήθελε να αποκαλύψει...

Ευχαρίστησε τη Δέσποινα για τη φιλοξενία της και είπε ότι τώρα έπρεπε να φύγει. Εκτός των άλλων, είχε αφήσει το αλόγο του έξω απ’το τέμενος, και θα ξεπάγιαζε με τέτοιο κρύο. Επιπλέον, ήθελε να μαζέψει βοτάνια για αντίδοτα και δηλητήρια, γιατί του χρειάζονταν χρήματα. Θα ξαναερχόταν, όμως, να την επισκεφτεί, σίγουρα.

«Το τέμενος είναι πάντοτε ανοιχτό για εσένα,» αποκρίθηκε η Δέσποινα. «Έλα όποτε θέλεις, όποια ώρα της ημέρας ή της νύχτας κι αν είναι.»

Ο Οφιομαχητής την ευχαρίστησε πάλι, και είπε ότι τώρα θα δοκίμαζε να δει μήπως τα φίδια του προτιμούσαν να μείνουν εδώ. Ήταν κάτι, εξήγησε, που έκανε σε όλους τους ιερούς χώρους της Έχιδνας.

Και, αφού είχε φορέσει την κάπα του, άφησε την Ευθαλία και τον Δαμιανό στον καναπέ και βάδισε προς την έξοδο του τεμένους.

Αμέσως αισθάνθηκε ανησυχία από τη μεριά της Ευθαλίας, και την είδε να πέφτει από τον καναπέ και να σέρνεται στο χαλί, για να τον κυνηγήσει. Ο Δαμιανός, όμως, έμεινε στη θέση του, και ο Γεώργιος διαίσθανόταν πως ήταν ικανοποιημένος να μείνει εδώ, πως ήθελε να μείνει, αν και εξακολουθούσε να αγαπά τον Οφιομαχητή.

Ο Γεώργιος τον αποχαιρέτησε νοητικά. Του ευχήθηκε να είναι χαρούμενος στο τέμενος. Και, σκύβοντας, έπιασε την Ευθαλία απ’το χαλί και την άφησε να τυλιχτεί γύρω από τον πήχη του σαν ζωντανό περικάρπιο. «Ο Δαμιανός θα μείνει μαζί σας, Ιερότατη, αν δεν έχετε πρόβλημα.»

«Ένα φίδι που μας φέρνεις εσύ,» αποκρίθηκε η Δέσποινα, «είναι ένα φίδι που μας στέλνει η ίδια η Μεγάλη Κυρά, Γεώργιε. Ιερό για εμάς. Θα το προσέχουμε.»

Ο Οφιομαχητής βγήκε από το τέμενος ενώ το μεσημέρι πλησίαζε και οι ήλιοι ήταν ψηλά στον ουρανό. Εξακολουθούσε να χιονίζει. Η Νυχτερινή τον περίμενε απέξω, δεμένη στην πέτρινη στήλη πλάι στο τέμενος, ρουθουνίζοντας και χτυπώντας τα πόδια της κάθε τόσο. Ο Οφιομαχητής την έλυσε και την καβάλησε, χαϊδεύοντας τον λαιμό της.

«Δεν έχετε κάποιο ζώο εσείς, Ιερότατη;» ρώτησε τη Δέσποινα, που είχε βγει στο κατώφλι για να τον ξεπροβοδίσει.

«Ως μεταφορικό μέσο, όχι.»

«Πώς μετακινήστε προς την πόλη; Βαδίζοντας;» Δεν ήταν και τόσο μακριά, βέβαια.

«Έχουμε ένα μικρό τρίκυκλο,» εξήγησε η ιέρεια, «στην πίσω μεριά του τεμένους. Το χρησιμοποιούμε για να φέρνουμε πράγματα – προμήθειες, εξοπλισμούς.»

Ο Γεώργιος σήκωσε την κουκούλα της κάπας του. «Σας χαιρετώ – και θα τα ξαναπούμε.»

Η Δέσποινα σχημάτισε με τα δάχτυλα των χεριών της τις Ιερές Σπείρες μπροστά της. «Η Μεγάλη Κυρά είναι στο πλευρό σου, Γεώργιε. Θα σε περιμένουμε.»

Ο Οφιομαχητής τράβηξε τα ηνία της Νυχτερινής, τη χτύπησε στα πλευρά με τις μπότες του (ελαφρά, φυσικά, για να μην τη σκοτώσει), και έφυγε απ'το τέμενος τροχάζοντας μες στη χιονόπτωση. Έχοντας κατά νου να ξαναμπει στην Κυκλόπολη από τη Νότια Πύλη ώστε, μετά, να βγει από τη Ρινέα Πύλη και να ψάξει για βοτάνια στους πρόποδες των βουνών και στις βόρειες όχθες του Νάνθρη.

Οι Τροχόλυκοι, εν τω μεταξύ, τον αναζητούσαν μέσα στην πόλη. Όπως τους είχε παραγγείλει ο αρχηγός τους, προσπαθούσαν να εντοπίσουν τον άντρα στον οποίο είχαν επιτεθεί στη Μεγάπολη: ρωτούσαν μήπως κανείς είχε δει έναν τύπο με κατάμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά, κάποιον που έμοιαζε εξωφρενικά δυνατός και είχε και δυο φίδια στα χέρια.

Αρχικά, οι άνθρωποι του υπόκοσμου στους οποίους μιλούσαν, αλλά και οι άνθρωποι που δεν ανήκαν στον υπόκοσμο, τους έλεγαν πως, όχι, δεν είχαν δει αυτό τον άντρα. Τι ήταν, εξωδιαστασιακός; Μπορεί, απαντούσαν οι Τροχόλυκοι, μπορεί και να ήταν εξωδιαστασιακός.

Μετά, όμως, κατά το μεσημέρι, καθώς περιφέρονταν στο Κακό Πάτημα, το αφτί τους πήρε κάτι για ένα παράξενο περιστατικό στον Απέθαντο χτες βράδυ: ότι εκεί, λέει, ένας μυστήριος μαυρόδερμος άντρας είχε θεραπεύσει έναν παλαβό που είχαν στις τρύπες των τρελών, και αυτός ο μυστήριος άντρας είχε τρομερή δύναμη – είχε τραβήξει το λουκέτο του κελιού, με το χέρι του, και το είχε σπάσει! Αυτά, τουλάχιστον, μурμουρίζαν οι εργαζόμενοι του Απέθαντου, και μπορεί νάταν και Ζέφυρου σφυρίγματα, βέβαια...

Αλλά οι Τροχόλυκοι δεν ήταν και τόσο σίγουροι ότι ήταν Ζέφυρου σφυρίγματα.

«Ίσως νάναι αυτός, ο καταραμένος,» είπε η Αικατερίνη στους άλλους της συμμορίας που ήταν επί του παρόντος σταματημένοι γύρω της, καθισμένοι στα δίκυκλά τους, σε μια από τις γωνίες του Κακού Πατήματος.

«Πώς να βρέθηκε, όμως, στον Απέθαντο;» είπε ο Ευάγγελος, ένας από τους Τροχόλυκους που δεν ήταν στη Μεγάπολη όταν είχαν επιτεθεί στον Οφιομαχητή.

«Ποιος ξέρει; Αλλά ίσως να είναι αυτός.»

Ο Ευάγγελος κούνησε το κεφάλι. «Κάποιος άλλος θάναι, ρε... Αφού σου λένε ότι πήγε να θεραπεύσει έναν τρελό. Τι σχέση μπορεί να έχει αυτός μ'έναν ντόπιο τρελό; Είναι δυνατόν;»

«Δεν ξέρω,» επέμεινε η Αικατερίνη, «αλλά ο Οφιομαχητής θα μπορούσε να σπάσει ένα λουκέτο με τα χέρια του, σύμφωνα μ'ό,τι μας λέει ο Ανδρέας· και το είδαμε κι εμείς οι ίδιοι πόσο δυνατός είναι! Κλοτσούσε τα δίκυκλά μας και κατέστρεφε τους τροχούς – έτσι, για την πλάκα του.»

«Ναι,» είπε ο Ριχάρδος, «εξωφρενικά δυνατός. Πάμε να ρωτήσουμε στον Απέθαντο. Ίσως να πετύχουμε και τη Ναθράσκη εκεί, κι ίσως να ξέρει κάτι παραπάνω.»

Το έκαναν, λοιπόν: πήγαν στον Απέθαντο, μίλησαν με τη φρουρά του φυλακίου, και μετά μίλησαν και με νοσοκόμους και μ'έναν γιατρό, τον Κλεάνθη Βολλέρνιο, ο οποίος τους είπε ότι τον είχε δει αυτό τον μαυρόδερμο τύπο μα τότε δεν του είχε δώσει την εντύπωση πως ήταν και τόσο δυνατός – αλλά τώρα έλεγαν πως, το βράδυ, έσπασε το λουκέτο του κελιού με τα χέρια του! «Και όντως είναι σπασμένο· το είδα. Κατέβηκα να το δω γιατί είχα παραξενευτεί. Δεν ξέρω τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε...» Έστρωσε τα μεγάλα, τετράγωνα γυαλιά του, καθάρισε τον λαιμό του.

«Ποιος ήταν εδώ, το βράδυ;» ρώτησε η Αικατερίνη.

«Η Ευτυχία Ναθράσκη. Αυτή τού μίλησε, κι ένας νοσοκόμος που είχε βάρδια.»

«Δεν είναι τώρα στο νοσοκομείο;»

«Ε όχι, ρε παιδιά. Και πρωί και βράδυ θα είναι δω; Τι είναι, μηχανές; – Γιατί τον γυρεύετε, παρεμπιπτόντως; Είναι κάνας ύποπτος; Ή δικός σας άνθρωπος;»

«Δεν είναι δικός μας άνθρωπος,» του είπε η Αικατερίνη. «Αλλά νάχεις το νου σου γι'αυτόν, γιατρέ. Απλά νάχεις το νου σου, μήπως ξανάρθει.»

«Δε νομίζω να ξανάρθει, για νάμαι ειλικρινής· είχε έρθει μόνο για να φέρει μέσα αυτόν τον παλαβό που έλεγε πως κάτι τον δηλητηρίασε, και– και κάτσε να δεις πώς τόλεγε το φαρμάκι...» Συνοφρυώθηκε, μορφάζοντας. «Δε θυμάμαι, γαμώτο... ‘Ο Θυμός της Κυράς’, ίσως – κάτι τέτοιο. Δεν τόχα ξανακούσει. Αλλ’ αυτός ο τύπος ισχυριζόταν ότι ήξερε πώς να φτιάξει το αντίδοτο, από κάτι βοτάνια και μανιτάρια – ούτε που θυμάμαι τι ακριβώς μού είπε.» Άναψε τσιγάρο. «Δεν ήμουν καθόλου σίγουρος τότε ότι απλά δε θα τον σκότωνε τον τρελό μ'αυτό που θάφερνε μαζί του. Αλλά, άμα τον σκότωνε, δικό του το θέμα, έτσι; Τι με νοιάζει εμένα; Εμείς απλά τον κρατήσαμε εδώ· μας πλήρωσαν οι φίλοι του–»

«Ποιοι ήταν οι φίλοι του;» ρώτησε ο Ριχάρδος.

«Τρία άτομα, δε σας είπα; Τρεις τύποι. Μάλλον Κακοτοπίτες, νομίζω. Ρεμάλια καβουρόφιλα.»

«Δεν τους έχεις ξαναδεί;»

«Όχι.»

«Ούτε κανείς άλλος;»

«Δε νομίζω. Αλλ’ άμα θέτε ρωτήστε τους νοσοκόμους.»

Τους ρώτησαν, μα κανείς δεν τους γνώριζε. Ούτε είχε ιδέα που μπορεί να είχαν πάει αφότου πήραν, χτες βράδυ, τον θαυματουργικά θεραπευμένο φίλο τους από τις τρύπες των τρελών.

Καθώς οι Τροχόλυκοι τελείωναν τις κουβέντες τους με το προσωπικό του Απέθαντου, ο Οφιομαχητής έμπαινε στην πόλη από τη Νότια Πύλη καβάλα στη Νυχτερινή και τρόχαζε στους δρόμους κατευθυνόμενος βόρεια, με την κουκούλα του στο κεφάλι και την κάπα του ν'ανεμίζει γύρω του μέσα στη χιονόπτωση. Δεν πλησίασε το Κακό Πάτημα· διέσχισε το Οχυρό, διέσχισε το Κέντρο, πέρασε από τη Γέφυρα των Βατράχων, διέσχισε τις Αιχμές (περνώντας εν όψει της Ανθρώπινης Προστασίας· είδε τα καινούργια τζάμια και μετάλλά της να στραφταλίζουν στο φως των ήλιων που γλιστρούσε ανάμεσα από τα πυκνά σύννεφα),

διέσχισε την Ακρολύκη, και βγήκε από τη Ρινέα Πύλη, βρέθηκε στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων, κι άρχισε να ψάχνει για βοτάνια.

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος, τότε, είχε επιστρέψει στο σπίτι του μαζί με τη Διονυσία και είχαν βρει τον Φωνακλά να κάθεται ήσυχα εκεί όπου τον είχαν αφήσει. Μόλις όμως ο σκύλος αντίκρισε τη Διονυσία, αμέσως πετάχτηκε πάνω, ήρθε κοντά της, και σηκώθηκε στα πίσω πόδια. Εκείνη, χαμογελώντας, τον αγκάλιασε και τον έτριψε έντονα ανάμεσα στ'αφτιά. Τα μάτια του την κοίταζα χαρούμενα. Η γλώσσα του έγλειψε τα χέρια της.

«Πώς σου φάνηκαν όλα, λοιπόν;» ρώτησε ο Ανδρέας. Την είχαν ξεναγήσει στο νοσοκομείο, φυσικά, ύστερα από την κουβέντα της με το Συμβούλιο: της είχαν δείξει τα κατατόπια, τους χώρους στους οποίους θα δούλευε, τους ανθρώπους με τους οποίους θα συνεργαζόταν – νοσοκόμους, γιατρούς. Κι έμοιαζε όλοι να χαίρονται που θα είχαν μια Βιοσκόπο ανάμεσά τους.

«Δε θα μπορούσα να ζητήσω τίποτα καλύτερο,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Το προσωπικό σας είναι φιλικό, οι χώροι σας όμορφοι και καθαροί.» Από αύριο θα έπιανε δουλειά, της είχαν πει, εκτός αν της ζητούσαν να περιμένει καμιά μέρα ακόμα. (Κι αυτό το είχαν προσθέσει γιατί ο Πέτρος Νιλκόδιος είχε υπόψη του τις προειδοποιήσεις του αδελφού του για τον Οφιομαχητή. Δεν ήθελε η Διονυσία να βρεθεί μέσα σε καμιά... έκρυθμη κατάσταση, αν μπορούσε να αποφευχθεί.)

Ο Ανδρέας τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της και φίλησε την άκρη των χειλιών της. «Ωραία. Πάω να πάρω φαγητό, τώρα, κι επιστρέφω.»

«Όχι, παιδί μου! Θα φτιάξω εγώ κάτι.»

«Μη λες ανοησίες. Έκανες αρκετά σήμερα—»

Η Διονυσία γέλασε. «Αρκετά; Τίποτα δεν έκανα, μα τον Αστερίωνα!»

«Δε θ'αργήσω,» της είπε ο Ανδρέας, και βάδισε προς το γκαράζ πάλι.

Η Διονυσία δεν επιχείρησε να τον ακολουθήσει. Ας έπαιρνε φαγητό από έξω αφού ήθελε. Νιώθοντας, ακόμα, ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της – η επίσκεψή της στην Ανθρώπινη Προστασία είχε πάει καλύτερα απ'ό,τι ήλπιζε – μισοξάπλωσε στον καναπέ του καθιστικού κι έβγαλε με τα πόδια τα παπούτσια της, αφήνοντάς τα παραδίπλα, ενώ ο Φωνακλάς καθόταν στα πισινά του και την κοίταζε.

«Τι κάνουμε τώρα;» μονολόγησε η Διονυσία. Έπιασε το τηλεχειριστήριο από δίπλα κι ενεργοποίησε τον τηλεοπτικό δέκτη στον τοίχο. Ήταν συντονισμένος στο ένα από τα δύο τηλεοπτικά κανάλια της Κυκλόπολης, τον Ακατάπαυστο.

Ο Ανδρέας πήρε το δίκυκλό του από το γκαράζ και κατέβηκε την πολυκατοικία από τη ράμπα που τυλιγόταν σαν φίδι γύρω της. Βρέθηκε ξανά στους δρόμους της Κυκλόπολης και κατευθύνθηκε προς την Ανθρώπινη Προστασία.

Σύντομα ήταν μαζί με τον αδελφό του σε μια από τις αποθήκες εξοπλισμών της κλινικής όπου ο Πέτρος είχε πάει για να ελέγξει κάτι καινούργια πράγματα που είχαν παραλάβει.

«Τι έγινε;» ρώτησε τον Ανδρέα. «Δεν περίμενες νάρθω σπίτι για να μου μιλήσεις;» Ήταν μεσημέρι πια· σε λίγο θα έπαιρνε το τετράκυκλο όχημά του και θα πήγαινε προς Ανεμωδή.

«Δε βγήκα μόνο για σένα,» του αποκρίθηκε ο Ανδρέας, «αλλά είπα να περάσω κι αποδώ. Πες μου τη γνώμη σου για τη Διονυσία. Τι νομίζεις; Είναι εντάξει για την κλινική;»

«Παραπάνω από εντάξει. Φαίνεται πρόθυμη να δουλέψει και δεν είναι από εκείνους που ζητάνε πολλά – από τους μάγους που έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους.»

Ο Ανδρέας γέλασε. «Σαν τον Ευγένιο, ε;»

«Ο Ευγένιος μάς είναι πολύτιμος,» του είπε ο Πέτρος· «ποτέ μην το ξεχνάς αυτό. Και η Διονυσία θα μας φανεί εξαιρετικά χρήσιμη. Θα κάνει ό,τι δεν προλαβαίνει να κάνει ο Ευγένιος – να ασχολείται πραγματικά με το νοσοκομείο, δηλαδή, αντί με την έρευνα. Ειδικά τώρα κάτι τέτοιο θα αποδειχτεί απαραίτητο, Ανδρέα.»

«Τι εννοείς, ‘ειδικά τώρα’; Έγινε τίποτα που δεν ξέρω;»

«Επιδημία, αδελφέ μου.»

Ο Ανδρέας συνοφρυώθηκε. «Τι; Έχει πέσει επιδημία στην πόλη; Όσο έλειπα; Γιατί δεν μου το είπες;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, «δεν έχει πέσει ακόμα. Αλλά σύντομα θα πέσει. Ο Ευγένιος τα έχει, επιτέλους, όλα έτοιμα. Θα γίνουμε βασιληάδες του Άτλαντα, Ανδρέα. Και η Κυκλόπολη θα είναι του χεριού μας.»

7

Δεν το θεωρώ συνετό να μείνουμε άλλο αραγμένοι στο Κάτω Λιμάνι της Οσκάλης· οτιδήποτε μπορεί να συμβεί μετά από την κουβέντα μου με τον Σωτήριο τον Σωτήρα: δεν είναι άξιος εμπιστοσύνης. Μόλις φτάνουμε στο Αεικίνητο Χέλι, οπότε, λέω στον Δημοσθένη τον Φτερωτό να αποπλεύσουμε αμέσως, και αποπλέουμε. Φεύγουμε από το Κάτω Λιμάνι, και δεν πηγαίνουμε πάλι πίσω στο Έξω Λιμάνι, ούτε στο Λιμάνι της Φούντας ή στο Λιμάνι της Ρίζας. Με το τιμόνι στα χέρια μου, βάζω πλώρη για βόρεια. Για Σιρνάδια. Κι όταν ο Δημοσθένης με ρωτά για πού πλέουμε, του λέω.

«Την έχεις ξαναεπισκεφτεί παλιότερα;» τον ρωτάω.

«Ναι,» μου απαντά. Βαδίζει προς την έξοδο της γέφυρας και βγαίνει.

Μαζί μου είναι τώρα μόνο η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, και ο Καταραμένος Αργύριος. Οι δύο τελευταίοι μάς περίμεναν στην κουβέρτα να επιστρέψουμε από τον Κάτω Άρχοντα. Η Διονυσία, μέσω της μαγανείας της, έβλεπε ό,τι έβλεπα και άκουγε ό,τι άκουγα όσο ήμουν στο σπίτι του, και μου είπε ότι ήταν έτοιμη να πεταχτεί επάνω και να ειδοποιήσει τον Αργύριο για να έρθουν να με βοηθήσουν όταν οι φρουροί του Σωτήρα μού επιτέθηκαν. Αλλά έκανε για λίγο υπομονή – για λίγο – και μετά διαπίστωσε ότι ο κίνδυνος είχε περάσει, οπότε απλά παρακολουθούσε ξανά – μέχρι που φύγαμε από το σπίτι του Κάτω Άρχοντα.

Η Διονυσία με ρωτά τώρα: «Τελικά σου έλεγε ψέματα αυτός ο πειρατής, Γεώργιε; Τι νομίζεις;»

«Σίγουρα ήταν ψέματα. Πρέπει να ήταν. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον. Έτσι μου φάνηκε. Ο Κάτω Άρχοντας κάτι ξέρει για τους Καπνούς, και το κρίνει. Ίσως όντως να σχεδιάζει επίθεση μαζί με τον παλιόφιλό του, τον Γρηγόριο τον Γρήγορο.»

«Εγώ ακόμα δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς έγινε, Μαύρε,» λέει ο Καταραμένος. «Η Διονυσία δεν πρόλαβε να μου πει λεπτομέρειες· μόνο

ότι προς στιγμή σάς επιτέθηκαν αλλά μετά συνεχίσατε να μιλάτε, να τα λέτε κουρσάρικα.»

Του εξηγώ πιο αναλυτικά τι διαδραματίστηκε μες στο σπίτι του Κάτω Άρχοντα, και προσθέτω: «Είχες δίκιο ότι ο τύπος είναι φυσημένος. Έβαλε τους δικούς του να μου ορμήσουν απλά και μόνο για να δει αν είμαι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος – ο Οφιομαχητής. Δεν τον ενδιέφερε ποιος μπορεί να σκοτωνόταν.»

«Έχει ακούσει και για τον Οφιομαχητή;»

«Εσύ περίμενες ότι δεν θα είχε ακούσει;»

«Σωστά...» Συλλογισμένος, καθώς ατενίζει τη θάλασσα προς τα βόρεια. «Καλά έκανες και δεν τον πίεσες, πάντως. Θα είχε προσπαθήσει να σας σκοτώσει αν του πήγαινες κόντρα· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ. Αλλά ξέρεις τι σκέφτομαι τώρα;»

«Τι;»

«Ότι, από αυτόν τον καταραμένο, οι Τρομεροί Καπνοί μπορεί να μάθουν ότι τους αναζητώ.»

«Και το θεωρείς καλό, ή κακό;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» αποκρίνομαι ενώ βλέπω, με τις άκριες των ματιών μου, τον Ανθέμιο, τον Μακροθάνατο, ν'ανεβαίνει στη γέφυρα και να πλησιάζει την Ερασμία.

«Η Σιλοάρνη με γαργαλά να μάθω τις σκέψεις σου, Μαύρε,» λέει ο Καταραμένος.

«Κοίτα...» Το τιμόνι εξακολουθεί να είναι στα χέρια μου, και το βλέμμα μου βρίσκεται στη θάλασσα και στις ακτές δυτικά μας, τις ακτές που παλιά ανήκαν στη Συμπολιτεία των Ποταμών. Σ'αυτά τα μέρη ήταν που είχε γίνει εκείνη η πρώτη σύγκρουσή μου με τις δυνάμεις του Πολιτοβασιλέα· σ'αυτά τα μέρη ήταν που γεννήθηκαν οι Επιζώντες από όσους επέζησαν από τους μισθοφόρους που είχε στείλει ο Αλτόσσιος – τους μισθοφόρους που επέζησαν χάρη σ'εμένα, όπως ήθελαν να λένε. Και, ναι, εντάξει, ήταν αλήθεια. Τους έσωσα. Αλλιώς, μάλλον, θα είχαν όλοι τους σκοτωθεί. Ο Πέτρος ο Φλογερός, η Πλούσια Αμαλία, ο Δαγκωμένος Ιωάννης, και οι άλλοι. «Κοίτα...» λέω στον Καταραμένο Αργύριο. «Από τη μια, ίσως να είναι καλό αν οι Καπνοί μάθουν ότι τους αναζητώ για να μπω, υποτίθεται, στο τσούρμο τους· γιατί μπορεί αυτοί να έρθουν να με βρουν, κι έτσι να καταφέρω εκείνο που θέλω. Από την

άλλη, όμως, πιθανώς και να με θυμούνται από την επίθεση στα Φτερά των Ωκεανών. Σίγουρα τους τράβηξα την προσοχή. Αν δεν είχαν τον γίγαντά τους θα τους είχαμε νικήσει. Και δεν ξέρω αν τότε με αναγνώρισαν, όμως δεν μπορεί ν'άργησαν να κάνουν τη σύνδεση ανάμεσα σ'έμένα και τον μύθο του Οφιομαχητή που αναμφίβολα γνωρίζουν.»

«Χμμ...»

«Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Ας πούμε ότι συνειδητοποίησαν τότε πως βρέθηκαν αντιμέτωποι με τον Οφιομαχητή. Τι νομίζεις ότι θα νομίσουν τώρα, όταν ακούσουν από τον Κάτω Άρχοντα πως ο Οφιομαχητής τούς αναζητά για να μπει στο τσούρμο τους;»

«Θα νομίσουν ότι λες ψέματα για να τους πλησιάσεις και να πάρεις εκδίκηση.»

Νεύω χωρίς να στραφώ να τον κοιτάξω. «Είναι πολύ πιθανό.»

«Γιατί τότε, μα την Έχιδνα, χρησιμοποίησες αυτό το σχέδιο, Μαύρε; Ήταν παράτολμο εξαρχής.»

«Γιατί δεν είχα διαφορετικό τρόπο να προσεγγίσω τον Κάτω Άρχοντα. Τι άλλο να του έλεγα για να μου φανερώσει όσα ξέρει για τους Καπνούς;»

«Χμμ... Το σχέδιο, πάντως, δεν απέδωσε.»

«Όχι,» παραδέχομαι ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου, «δεν απέδωσε. Και ίσως να μας έβαλε και σε κίνδυνο.» Και του λέω: «Άμα είσαι έξυπνος θα κατεβάσεις τώρα τους μισθοφόρους σου στη Σιρνάδια, και θα μείνετε εκεί.»

«Είσαι τυχερός, λοιπόν, που δεν είμαι και τόσο έξυπνος, Μαύρε.»

Τον αγριοκοιτάζω με τις άκριες των ματιών μου. Τόχουν βάλει σκοπό να σκοτωθούν, αυτός κι οι δικοί του; Ακόμα πιστεύουν ότι μου χρωστάνε επειδή τους έσωσα από το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας; Έχουν ξεχάσει ότι ποτέ δεν θα είχαν δηλητηριαστεί αν δεν ήταν μαζί μου; Αυτοί οι καταραμένοι δαίμονες, οι Ηρμάντιοι, εμένα ήθελαν να πλήξουν – και είναι τυχεροί που δεν είμαι τώρα στην Ιχθυδάτια! Η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν σμήνος από ιοβόλους δράκους.

Αλλάζω κουβέντα, μη γίνει κανένα κακό. «Ο Φλογερός και το τσούρμο του είναι ακόμα στη Σιρνάδια; Ακόμα στη δούλεψη του Ακράθνη;»

«Έτσι νομίζω,» απαντά ο Καταραμένος Αργύριος. «Πιθανώς να τους συναντήσουμε αν δεν έχουν αναλάβει καμιά αποστολή εκτός πόλης για τον Στρατηγό.» Και με ρωτά: «Σκοπεύεις να τον επισκεφτείς; Τον Ακράθνη;»

«Θα δείξει... Ναι, μάλλον. Μάλλον. Ίσως να ξέρει κάτι για τους Καπνούς. Δε μπορεί να μην τον έχουν προβληματίσει.»

«Οι φίλοι μας του Αβύθιστου δεν είπαν τίποτα για τη Σιρνάδια. Δεν είπαν ότι οι Καπνοί ζητάνε φόρο από εκεί.»

Νεύω. «Ναι, το θυμάμαι.»

Η Σιρνάδια δεν είναι μακριά από την Οσκάληνη. Υπολογίζω πως δεν μπορεί να κάνουμε πολύ περισσότερο από καμιά ώρα μέχρι να φτάσουμε, από τότε που αποπλεύσαμε. Τώρα, όμως, που έχει περάσει κάνα μισάωρο, ακούω μια φωνή ν'αντηχεί στο πλοίο:

«Κатаιγίδ' απ'τα νότια! Καταιγίδ' απ'τα νότια!»

Ο Φοίβος ο Μπανιστής, από το παρατηρητήριο του κεντρικού καταρτιού.

Γαμώτο... Στρέφω το βλέμμα μου προς τα πίσω, προς τα νότια, και, ναι, το βλέπω κι εγώ. Καταιγίδα έρχεται. Ολόκληρος ο νότιος ορίζοντας έχει σκοτεινιάσει. Μια από τις τρομερές θύελλες της νότιας Μικρουδάτιας.

«Μα την οργή της Έχιδνας!» κάνει η Ερασμία, κοιτάζοντας κι εκείνη προς τα νότια, όπως κι όλοι οι υπόλοιποι στη γέφυρα.

Ο Ανθέμιος τής λέει: «Δεν έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα, ε; Είναι συνηθισμένο εδώ, στον Μεγάλο Κόλπο. Σ'όλες τις νότιες ακτές της Μικρουδάτιας, γενικά.»

«Θα μας χτυπήσει;» κάνει η Διονυσία, ανήσυχη. Κι ο Φωνακλάς, που άλλοτε είναι τόσο αθόρυβος, βγάζει ένα γάβγισμα κι ένα φοβισμένο αλύχτημα.

Ο Αργύριος μου λέει: «Προλαβαίνουμε να πιάσουμε το λιμάνι της Σιρνάδιας, Μαύρε. Αλλά μην καθυστερείς καθόλου· δεν έχουμε ούτε λεπτό για χάσιμο.»

Συμφωνώ. Οι μηχανές μας δουλεύουν στο μέγιστο. Πατάω ένα κουμπί πάνω στην κονσόλα και μιλάω στο πλήρωμα μέσω του συστήματος ενδοεπικοινωνίας· τους λέω ότι καταιγίδα έρχεται, μια από τις πολύ επικίνδυνες καταιγίδες της νότιας Μικρουδάτιας· αλλά να μην

πανικοβληθούν, φτάνουμε σε λιμάνι σύντομα. Εν τω μεταξύ, προστάζω, κανείς να μην είναι στο ανοιχτό κατάστρωμα αν δεν πρέπει να είναι εκεί.

«Ούτ' εγώ, Καπ'τάνιε;» φωνάζει ο Φοίβος ο Μπανιστής απ'το παρατηρητήριο πάνω στο κεντρικό κατάρτι.

«Ο ΜΠΑΝΙΣΤΗΣ ΝΑ ΚΑΤΕΒΕΙ ΑΠ'ΤΟ ΚΑΤΑΡΤΙ,» ακούω τη φωνή μου ν'αντηχεί μεγεθυσμένη, και τον βλέπω να κατεβαίνει σβέλτα χρησιμοποιώντας τα ξάρτια σαν ανεμόσκαλα.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός ανεβαίνει στη γέφυρα.

Ο Καταραμένος τού λέει: «Αυτό το πλοίο δεν έχει υδατοσκορπιστές, έτσι;»

«Όχι. Κανονικά δε μας χρειάζεται τέτοιο πράγμα.»

Φυσικά. Υδατοσκορπιστές έχουν μόνο τα πλοία που συχνάζουν στα νότια της Μικρυδάτιας, για να μην πλημμυρίζουν όταν είναι αραγμένα. Με τη χρήση ενός ενεργειακού μηχανισμού, το νερό μαγνητίζεται προς τα άκρα του καταστρώματος και αποβάλλεται από ειδικά ανοίγματα. Τα υδατοσκορπιστικά συστήματα είναι ακριβά, κι αν δεν έχεις υπόψη ότι θα σε χτυπάνε τρομερές θύελλες κάθε λίγο σου είναι άχρηστα. Γι'αυτό κιόλας στις άλλες ηπειρονήσους της Υπερυδάτιας σπάνια χρησιμοποιούνται. Σχεδόν ποτέ, βασικά. Και ακόμα κι εδώ, στη Μικρυδάτια, δεν τα έχουν όλα τα πλοία.

Με το βλέμμα μου τώρα στραμμένο στα βόρεια, οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι προς Σιρνάδια. Κάθε τόσο, κοιτάζω πάνω απ'τον ώμο μου για να βλέπω πού βρίσκεται η καταιγίδα, και πάντα είναι πιο κοντά μας απ'ό,τι ήταν πριν: μια σκοτεινιά που γεμίζει τον Μεγάλο Κόλπο από τον ουρανό ως τη θάλασσα. Αστραπές σκίζουν τη μαυρίλα. Το νερό είναι φουρτουνιασμένο, ψηλά κύματα σηκώνονται σαν δαίμονες της Έχιδνας και του Άτλαντα. Ακούμε τα ουρλιαχτά των ανέμων ως εδώ, ακούμε τα μουγκρητά από τις βροντές. Νομίζεις ότι έρχεται το τέλος του κόσμου.

Οι άλλοι κοιτάζουν πίσω μας πιο συχνά απ'ό,τι εγώ, και όλοι μοιάζουν ανήσυχοι, εκτός από τον Αργύριο και τον Ανθέμιο που τα έχουν συνηθίσει αυτά στις νότιες ακτές της Μικρυδάτιας.

Χρησιμοποιώντας το σύστημα ενδοεπικοινωνίας ξανά, προστάζω: «Ανοίξτε τα πανιά. Ανοίξτε όλα τα πανιά. Θέλω κάθε σπιθαμή υφάσματος να γεμίσει αέρα. Κουνηθείτε!»

Βλέπω το πλήρωμα να τρέχει πάνω στην κουβέρτα, και τα ιστία μας δεν αργούν ν'ανοίξουν στο μέγιστο και να φουσκώσουν από τους τρομερούς ανέμους που έρχονται απ'τα νότια. Σπρώχνοντάς μας βόρεια. Μαζί με τις δυνατές προπέλες που δουλεύουν ακατάπαυστα, γεμίζοντας το σκάφος με το βουητό τους – ένας θόρυβος που έχει αρχίσει να μπλέκεται με τον θόρυβο της ερχόμενης θύελλας. Κι αυτό είναι ανησυχητικό.

Το σκοτάδι μάς πλησιάζει, και νομίζεις ότι θα καταπιεί το σύμπαν.

Αλλά κι εμείς πλησιάζουμε τον προορισμό μας: το βλέπω στον χάρτη μου στην οθόνη της κονσόλας. Δεν είμαστε καθόλου μακριά από τον ποταμό Οθμόλλη και το λιμάνι της Σιρνάδιας.

Όχι πως, βέβαια, εκεί θα είμαστε τελείως ασφαλείς – κανείς δεν είναι τελείως ασφαλείς όταν καταιγίδα έρχεται στα νότια της Μικρυδάτιας – όμως θα είμαστε αναμφίβολα πιο ασφαλείς απ'ό,τι εδώ.

Ρίχνω ακόμα μια ματιά πίσω μας. Η θολούρα έχει τυλίξει τα πάντα. Ένα μαινόμενο χάος από σύννεφα, κύματα, αφρό, και αστραπές μάς καταδιώκει, μουγκρίζοντας σαν εκατό χιλιάδες δαίμονες των ανοιχτών θαλασσών. Πάω στοίχημα πως οι Ιχθυδάτιες φίλες μου – η Λουκία και η Ερασμία – δεν θα διανοούνταν ποτέ τέτοιο πράγμα. Αν και η Λουκία είναι πειρατίνα και ξέρει από πλοία και θάλασσα, κατά κανόνα δεν απομακρυνόταν ποτέ από την Ιχθυδάτια. Και η Ερασμία είναι οχιά της ξηράς. Η Διονυσία, στη Μεγάπολη, ίσως να είχε διαβάσει για τις καταιγίδες της νότιας Μικρυδάτιας σε κάνα περιοδικό ή εφημερίδα· ίσως να είχε δει και τίποτα σκηνές από καμιά οθόνη· αλλά η πραγματικότητα είναι πάντα πολύ διαφορετική όταν τη βιώνεις.

Στρέφω ξανά το βλέμμα μου στα βόρεια. Αντικρίζω, στο βάθος, τον ποταμό Οθμόλλη και τη Σιρνάδια. Ναι, θα προλάβουμε, όπως προέβλεψε ο Καταραμένος. Αλλά όχι με πολύ περιθώριο. Το θηρίο της θάλασσας και του ανέμου είναι στο κατόπι μας.

Οδηγώ το Χέλι προς το άνοιγμα ανάμεσα από τα θαλάσσια τείχη του λιμανιού – τα τείχη που είναι, κυρίως, για να το προστατεύουν από καταιγίδες, όπως έχω ακούσει. Γιατί παλιότερα δεν είχα επισκεφτεί τη

Σιρνάδια· δεν είχε τύχει, παρότι υπηρετούσα τον τότε Άρχοντά της, τον Ευθύμιο Αλτόσσιο.

Η Σιρνάδια μπορεί να βρίσκεται στο βάθος του Μεγάλου Κόλπου αλλά έχει λόγο να φοβάται τις καταιγίδες και γι' αυτό έχει θαλάσσιο τείχος στο λιμάνι της. Οι άλλες πόλεις – η Οσκάληνη, η Ερνέγη, η Σιρκόβη – δεν έχουν παρόμοιο τείχος, αν και βρίσκονται πιο νότια από τη Σιρνάδια, όχι στο βάθος του Κόλπου. Αυτό δεν είναι από παράβλεψη ή αδιαφορία τους· είναι επειδή ξέρουν πως το τείχος δεν πρόκειται να τις γλίτωνε από το μένος των καταιγίδων εκεί όπου βρίσκονται. Αλλά εκεί όπου βρίσκεται η Σιρνάδια οι καταιγίδες φτάνουν αρκετά ξεθυμασμένες, οπότε το τείχος μπορεί να αποδειχτεί σημαντικό. Οι άλλες πόλεις του Μεγάλου Κόλπου βασίζονται στους υπονόμους τους που είναι ειδικά φτιαγμένοι έτσι ώστε να μαζεύουν τα νερά των καταιγίδων και να μην αφήνουν τους δρόμους να πλημμυρίζουν. Τα τείχη δεν θα τις έσωζαν· τέτοιες θύελλες θα τα προσπερνούσαν σαν να μην ήταν τίποτα. Επιπλέον, δεν είμαι σίγουρος ότι παντού θα μπορούσαν να φτιαχτούν θαλάσσια τείχη, λόγω της φύσης των πλωτών ηπειρονήσων της Υπερυδάτιας. Για να φτιαχτεί τείχος μες στο νερό, πρέπει σ' εκείνο το σημείο της ακτής η ηπειρόνησος να τελειώνει πιο ομαλά παρά πιο κοφτά, να έχει κλίση που να ευνοεί τέτοια οικοδόμηση.

Καθώς πλησιάζουμε τώρα το άνοιγμα των τειχών του λιμανιού της Σιρνάδιας, βλέπω μια πύλη ν' αρχίζει να το κλείνει, και αμφιβάλλω ότι θα προλάβουμε να μπούμε: το ένα μεταλλικό φύλλο έρχεται από τη μια, το άλλο έρχεται από την άλλη, με σκοπό να συναντηθούν στη μέση...

...αλλά δεν συναντιούνται. Σταματούν, και απομακρύνονται πάλι. Κάποιος μάς είδε, προφανώς, και δεν θέλει να μας εγκαταλείψει στην οργή της καταιγίδας. Πιλοτάρω το Αεικίνητο Χέλι μέσα από το άνοιγμα των τειχών και αντικρίζω τις αποβάθρες και τις προβλήτες της Σιρνάδιας, βόρεια του ποταμού Οθμόλλη. Πίσω τους ορθώνονται οι πολυκατοικίες της και τα χαμηλότερα οικήματα, και αυτό εκεί το ψηλό οικοδόμημα που ξεχωρίζει πρέπει να είναι το Ψηλό Παλάτι, που κάποτε ανήκε στον Αλτόσσιο, όταν ήταν ακόμα ζωντανός.

Η πύλη του θαλάσσιου τείχους κλείνει μόλις έχουμε περάσει.

Κατευθύνω το πλοίο μας προς μια από τις αποβάθρες του λιμανιού ενώ προστάζω το πλήρωμα να μαζέψει τα πανιά – αμέσως. Αλλιώς, είναι πολύ επικίνδυνο να σπάσουν τα κατάρτια τώρα που θα μας χτυπήσει η θύελλα, και τα ίδια τα ιστία σίγουρα θα κουρελιαστούν αν είναι ανοιχτά.

Αράζουμε στην αποβάθρα, ρίχνοντας άγκυρα κάτω απ'το νερό, και δίνω διαταγή στο πλήρωμα να δέσει το Χέλι όσο πιο γερά μπορεί στις δέστρες με χοντρά παλαμάρια. Στους φίλους μου μες στη γέφυρα λέω να φύγουν, να πάνε στην πόλη και να βρουν μέρος να κρυφτούν από τη θύελλα – χωρίς καθυστέρηση.

«Εσύ τι θα κάνεις;» με ρωτά ο Δημοσθένης. «Θα μείνεις εδώ;» Κι ο Φαφλατάς φωνάζει ανήσυχος: «Εδώ – εδώ – εδώ!»

«Ναι,» απαντώ. «Με μερικούς απ'το πλήρωμα. Το πλοίο σου δεν έχει υδατοσκορπιστές, άρα ίσως χρειαστεί να βγάλουμε τα νερά – γρήγορα – για να μη βουλιάξει.»

«Τότε θα μείνω κι εγώ, Γεώργιε.» Κι ο Φαφλατάς κρώζει: «Κεγώ κεγώ κεγώ!»

Ενώ η Λουκία λέει: «Ούτ' εγώ θα φύγω, Γεώργιε.»

«Ούτ' εγώ,» προσθέτει η Ερασμία.

«Μην είσαι ανόητη!» της λέω. «Τι ξέρεις από καράβια; Βγες στην ξηρά! Κι εσείς μαζί της,» λέω στον Καταραμένο, τη Διονυσία, και τον Ανθέμιο. «Ούτε να το σκέφτεστε να μείνετε εδώ. Πάρε τους Μακροθάνατούς σου και το υδατόχημα και κατεβείτε στην πόλη – βρείτε μέρος να κρυφτείτε – τώρα, Αργύριε!»

Κι ευτυχώς το καταλαβαίνει ότι δεν υπάρχει χρόνος για διαφωνίες· γνωρίζει καλά τις τρομερές καταγίδες της νότιας Μικρυδάτιας. Νεύει απλώς και κάνει νόημα στον Ανθέμιο να τον ακολουθήσει.

Η Διονυσία μου λέει: «Πρόσεχε, Γεώργιε,» σφίγγοντας προς στιγμή τον αγκώνα μου. Μετά βγαίνει κι εκείνη από τη γέφυρα μαζί τους.

Το ίδιο και η Ερασμία, γιατί την αγριοκοιτάζω, έντονα, και της λέω: «Κουνήσου,» όταν τη βλέπω να διστάζει.

Τα θηριώδη κύματα φαίνονται πάνω από το θαλάσσιο τείχος της Σιρνάδιας καθώς οι Μακροθάνατοι, μέσα στο θωρακισμένο όχημά τους, μαζί με τη Διονυσία και την Ερασμία, μπαίνουν στους δρόμους της

πόλης. Τους δρόμους που είναι έρημοι, άδαιοι από ανθρώπους – όλοι οι ντόπιοι κρυμμένοι από φόβο για τη θύελλα που πλησιάζει.

Το μεγαλύτερο μέρος του πληρώματος του Αεικίνητου Χελιού φεύγει επίσης από το σκάφος, τρέχοντας. Εκτός από έξι άτομα που μένουν μαζί μας στη γέφυρα – αυτοί που ο Δημοσθένης πρόσταξε, μέσω του συστήματος ενδοεπικοινωνίας, να μείνουν εδώ – και δεν αμφιβάλλω πως είναι οι ικανότεροι για την περίπτωση. Ο Φτερωτός σίγουρα ξέρει το τσούρμο του καλύτερα από εμένα. Ανάμεσά τους βλέπω τον Κλεμμένο Ευστάθιο, την Ισμήνη την Ύστατη, και τον Αμολητό Δημήτριο.

Τα πελώρια κύματα έρχονται, μοιάζοντας να προσπαθούν να σκεπάσουν τον ουρανό που είναι ένα χάος από στροβιλιζόμενα σύννεφα, τρελούς αέρηδες, βροχή, αστραπές.

«Κρατηθείτε!» λέω στους συντρόφους μου, και τυλίγω το χέρι μου γύρω από τη μέση της Λουκίας. Από κάπου ακούω το γατίσιο σύριγμα του Ακατάλυτου – ένα τρομοκρατημένο σύριγμα. Νιώθει την καταστροφή που μας ζυγώνει.

Το βουητό της καταιγίδας είναι εκκωφαντικό. Αυτό που βλέπουν τα μάτια μας φέρνει στο μυαλό τη συντέλεια μιας ολόκληρης διάστασης του σύμπαντος: ένα οργισμένο Θηρίο του Σκότους που καταπίνει το πρωινό, παρασέρνοντας τα πάντα στο πέραςμά του.

Νιώθω τη Λουκία να τρέμει μέσα στην αγκαλιά του χεριού μου, κι αυτό λέει πολλά για το πόσο τρομαχτικές είναι οι θύελλες της νότιας Μικρυδάτιας. Η Λουκία δεν είναι γυναίκα που τρομάζει εύκολα.

Η καταιγίδα χτυπά το θαλάσσιο τείχος της Σιρνάδιας, νερά τινάζονται παντού, το τείχος εξαφανίζεται, νομίζεις ότι καταστράφηκε, αλλά μάλλον δεν έχει καταστραφεί, έχει απλά κρυφτεί μες στη θύελλα – η οποία τώρα πέφτει πάνω στο λιμάνι. Επάνω μας.

Η Λουκία ουρλιάζει, καθώς και κάποιοι από το πλήρωμα του Χελιού· ο Ακατάλυτος γρυλίζει ξέφρενα. Ολόκληρο το καράβι τραντάζεται, παραδέρνει. Χάνουμε την ισορροπία μας, σωριαζόμαστε, αλλά κρατώ τη Λουκία κοντά μου, γιατί, έτσι όπως μας χτυπά η καταιγίδα, δεν αποκλείεται κιόλας να τιναχτεί έξω από κανένα παράθυρο. Τζάμια σπάνε, νερά γεμίζουν τη γέφυρα, λούζοντάς μας. Προς στιγμή έχω την εντύπωση πως βρεθήκαμε κάτω από τη θάλασσα, πως το Χέλι έγινε

υποβρύχιο. Αλλά τα νερά γρήγορα φεύγουν· δεν πλημμυρίζουν πια τη γέφυρα ως το ταβάνι, βγαίνουν από τα παράθυρα, από την πόρτα...

Και το πλοίο μας τραντάζεται ξανά, και ξανά, και ξανά... και ξανά. Τα πάντα έχουν γίνει άνω-κάτω μες στο δωμάτιο. Αντικείμενα και άνθρωποι είναι αποδώ κι αποκεί. Καταριούνται, βήχουν, βρίζουν. Ακόμα κρατάω τη Λουκία κοντά μου καθώς είμαστε πεσμένοι πλάι σ'ένα από τα τοιχώματα, και σηκώνομαι όρθιος βοηθώντας την κι εκείνη να σηκωθεί. Το Χέλι εξακολουθεί να κλυδωνίζεται έντονα από κάτω μας.

«...Τελείωσε;» κάνει ξέπνοα η Λουκία, με τα κόκκινα μαλλιά της βρεγμένα, να κολλάνε στα μάγουλα και στο μέτωπο του γαλανόδερμου προσώπου της.

Τότε, προτού προλάβω να μιλήσω, ακόμα ένα πελώριο κύμα μάς λούζει, γεμίζοντας τη γέφυρα με νερό, κάνοντας το σκάφος να γείρει. Πιάνομαι από την άκρη του παραθύρου πίσω μας, για να μη βρεθούμε απέξω.

Το νερό φεύγει ξανά, και η Λουκία βήχει.

Έναν από το πλήρωμα του Δημοσθένη δεν τον βλέπω εδώ. Πετάχτηκε έξω, τώρα ή πιο πριν;

«Κρατηθείτε καλά!» φωνάζω. «Κρατηθείτε καλά!»

Και η καταιγίδα συνεχίζει να μας χτυπά για κανένα δεκάλεπτο ακόμα, αν δεν έχω χάσει τελείως την αίσθηση του χρόνου, προτού καταλαγιάσει, αφήνοντας πίσω της πυκνά σύννεφα που σταδιακά διαλύονται, δυνατό αέρα, και ξεθυμασμένη βροχή.

«Μα την Έχιδνα!» αναφωνεί η Λουκία. «Πώς ζουν εδώ πέρα, αν αυτό συμβαίνει συχνά;»

«Έχουν συνηθίσει,» της λέω. Και προς τον Δημοσθένη: «Πού πήγε ο άλλος; Ήταν άλλος ένας εδώ.»

«Τον παρέσυρε η θάλασσα τον Λουκά, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Κλεμμένος Ευστάθιος. «Τον πήρε απ'την πόρτα, τον έβγαλε στην κουβέρτα, δεν ξέρω τι απόγινε ο κακότυχος της Σιλοάρνης.»

Αισθάνομαι την οργή μου να φουντώνει μέσα μου. Βγαίνω από τη γέφυρα και κοιτάζω στο κατάστρωμα: δεν βλέπω πουθενά τον άντρα που ο Κλεμμένος αποκάλεσε Λουκά (του οποίου το όνομα μέχρι στιγμής δεν ήξερα· ή, αν το είχα ακούσει, το είχα ξεχάσει).

«Μείνετε εδώ!» προστάζω το πλήρωμα. Βγάζω την κάπα μου και την πετάω, τυλιγμένη, στη Λουκία. «Κι εσύ,» της λέω. Μετά, βγάζω και τις μπότες μου και πηδάω στη θάλασσα, από την κουπαστή. Βουτάω μες στο λιμάνι, που τα νερά του είναι ταραγμένα σαν να βρίσκομαι στον ανοιχτό ωκεανό. Κινούμαι χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου, ψάχνοντας για τον Λουκά. Και, ναι, εκεί είναι: τον βλέπω να προσπαθεί να πιαστεί από την άκρη της αντικρινής προβλήτας, όπου η θύελλα τον παρέσυρε. Πασχίζει να γαντζωθεί και ν'ανεβεί. Αλλά δεν τα καταφέρνει, γλιστρά, παλεύει με τα κύματα.

«Λουκά!» του φωνάζω πλησιάζοντάς τον καθώς μεταχειρίζομαι το νερό σαν να είναι προέκταση του νευρικού μου συστήματος. «Εδώ, Λουκά!»

Γυρίζει και με βλέπει. «...Οφιομαχητή!» κρώζει, και βήχει φτύνοντας νερό.

Τον αρπάζω με το ένα χέρι και τον τραβάω μαζί μου, επιστρέφοντας στο Χέλι. Του λέω: «Πιάσου στην πλάτη μου. Κρατήσου επάνω μου. Γερά.» Το κάνει, χωρίς ερωτήσεις: γαντζώνεται στα ρούχα μου, στο σώμα μου, σαν να είμαι το τελευταίο πράγμα που έχει απομείνει στον κόσμο. Πιάνομαι από το πλάι του караβιού και σκαρφαλώνω, παρότι είναι γλιστερό. Χρησιμοποιώντας την υπερφυσική μου δύναμη δεν αφήνω τα χέρια και τα πόδια μου να γλιστρήσουν, ωθώ τον εαυτό μου συνεχώς προς τα πάνω. Και φτάνουμε στην κουπαστή, κι από εκεί στην κουβέρτα.

Τώρα που έχω χρόνο παρατηρώ ότι οι ζημιές στο πλοίο δεν φαίνονται και τόσο τρομερές. Κατάρτια δεν έχουν σπάσει. Ούτε μοιάζει να χρειάζεται να βγάλουμε νερά για να μη βουλιάξει. Δεν υπάρχει κίνδυνος. Το θαλάσσιο τείχος της Σιρνάδιας κάνει καλά τη δουλειά του εναντίον των αποδυναμωμένων θυελλών που φτάνουν ως εδώ, στα βάθη του Μεγάλου Κόλπου.

«Είσαι καλά;» ρωτάω τον Λουκά.

«Ναι...»

«Δε χρειάζεται πια να κρατιέσαι επάνω μου,» του λέω· γιατί, ναι, ακόμα κρατιέται επάνω μου.

Με αφήνει, και καταρρέει, καθώς τα γόνατά του τρέμουν.

«Ξεκουράσου,» προτείνω, και βαδίζω προς τη γέφυρα, απ'όπου οι άλλοι με κοιτάζουν.

«Τον έσωσες,» μου λέει ο Δημοσθένης, κι ο Φαφλατάς – που τώρα είναι ξανά στον ώμο του ενώ πριν, για λίγο, είχε εξαφανιστεί (δεν ξέρω που είχε πάει) – κρώζει: «Έσωσες έσωσες έσωσες!»

«Δε βρισκόταν σε κανέναν τρομερό κίνδυνο, ευτυχώς,» αποκρίνομαι, και προσθέτω: «Ούτε το πλοίο μας κινδυνεύει. Οι ζημιές είναι ελάχιστες, και δεν έχει πλημμυρίσει.»

«Ελάχιστες,» κάνει η Λουκία.

«Για καταιγίδα της νότιας Μικρυδάτιας,» της λέω. «Ναι, ελάχιστες. Δεν ήταν και τόσο δυνατή η θύελλα, και το τείχος μάς προστάτεψε επαρκώς.»

«Σοβαρολογείς τώρα, ή κάνεις πλάκα, Καπετάνιε μου;»

Γελάω. «Πρέπει να δεις πώς είναι οι θύελλες σ'άλλες πόλεις, πιο νότια στον Κόλπο, ή και έξω απ'αυτόν.»

«Τι κάνουμε τώρα;» με ρωτά ο Δημοσθένης.

«Πάμε να βρούμε τους άλλους,» αποκρίνομαι, βάζοντας ξανά τις μπότες και την κάπα μου. «Κάποιοι μόνο να μείνουν να φυλάνε το πλοίο, ως συνήθως. Είναι γνωστό ότι κλέφτες βγαίνουν συχνά μετά τις καταιγίδες στη νότια Μικρυδάτια ελπίζοντας να βρουν σκάφη αφύλαχτα για να ψαρέψουν ό,τι μπορούν.»

Ο Δημοσθένης μού λέει: «Θα μείνουμε εμείς για την ώρα. Εγώ κι οι άλλοι.» Δείχνει, με μια κίνηση του κεφαλιού, τους έξι του τσούρμου του μες στη γέφυρα. «Πηγαίντε εσύ κι η Λουκία να βρείτε τους υπόλοιπους. Κι άμα με θες για τίποτα με καλείς στον πομπό μου.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μας ξαναχτυπήσει τέτοιο πράμα, έτσι;» με ρωτά ο Κλεμμένος Ευστάθιος.

«Τώρα αμέσως; Όχι, αποκλείεται,» του απαντώ. «Η καταιγίδα πέρασε.»

Και εγώ, η Λουκία, κι ο γάτος της (καταβρεγμένος και πολύ νευρικός) κατεβαίνουμε από το Αεικίνητο Χέλι και βαδίζουμε στο λιμάνι που είναι γεμάτο νερά και κομμάτια και θρύψαλα. Οι δρόμοι, φυσικά, είναι έρημοι ακόμα· τώρα έχει αρχίσει να ξεμυτίζει κάνας άνθρωπος. Ο άνεμος εξακολουθεί να σφυρίζει και να είναι αρκετά δυνατός, και βροχή πέφτει από τον ουρανό. Τα σύννεφα είναι πυκνά, αν και αχτίνες ηλιακού

φωτός περνάνε σαν λόγχες ανάμεσά τους, θυμίζοντάς μας ότι δεν είναι νύχτα. Ο αέρας που αναπνέουμε είναι γεμάτος αλμύρα.

Βγάζω τον πομπό μου και καλώ τον Καταραμένο.

«Πού είστε;» τον ρωτάω.

«Πίσω από μια πολυκατοικία,» μου απαντά. «Ήταν το καλύτερο μέρος που μπορούσαμε να βρούμε για κάλυψη. Αλλά για μια στιγμή νομίσαμε ότι θα μας χρειάζονταν οι πλωτές ιδιότητες του οχήματός μας, Μαύρε! Ο δρόμος είχε πλημμυρίσει προτού τα νερά πάνε κάτω, στους υπονόμους. Ήταν άσχημη θύελλα.»

«Εμένα δε μου φάνηκε και τόσο σοβαρή όσο άλλες.»

«Επειδή δεν ξέρεις πώς είναι τα πράγματα στη Σιρνάδια. Εδώ οι καταιγίδες δεν φτάνουν και πολύ δυνατές. Αυτή, όμως, ήταν αρκετά δυνατή. Πιο δυνατή από άλλες που έχω δει σε τούτη την πόλη. Στην Οσκάληνη και στην Αρενάλδη θα έγινε χαμός. Το ίδιο και στη Σιρκόβη και στην Ερνέγη, μα την Έχιδνα.»

«Τέλος πάντων. Πού ακριβώς είστε;»

Ο Αργύριος μού αναφέρει έναν δρόμο, και ψάχνω να τον βρω κοιτάζοντας τις πινακίδες. Καθοδόν συναντώ μέλη του πληρώματος του Χελιού που έρχονται προς το λιμάνι.

«Τι κάνετε εκεί;» τους λέω.

«Πάμε στο καράβι, Καπ'τάνιε,» απαντά ο άντρας που ξέρω πως ονομάζεται Ιωάννης ο Χασμουριάρης (αν και δεν γνωρίζω γιατί του έχουν δώσει αυτό το παρατσούκλι· δεν τον έχω δει να χασμουριέται και τόσο συχνά). «Μιλήσαμε με τον Φτερωτό μόλις τώρα – μας κάλεσε με τον πομπό. Δεν ξέρουμε πού αλλού να πάμε, και τα πάντα φαίνονται κλειστά.»

«Πού είχατε κρυφτεί;»

«Σε μια πιλοτή, εδώ παραδίπλα.» Μου δείχνει.

«Εντάξει,» τους λέω. «Πηγαίντε στο πλοίο, αλλά μετά φροντίστε να βρείτε κάνα μέρος για να ξεκουραστείτε σαν άνθρωποι. Τα ξενοδοχεία και τα πανδοχεία στη νότια Μικρυδάτια δεν παύουν να λειτουργούν επειδή έπιασε μια καταιγίδα – ειδικά τώρα που η καταιγίδα έχει περάσει.»

Απομακρύνομαι από αυτούς, μαζί με τη Λουκία και τον γάτο της, και λίγο παρακάτω βλέπω το όχημα των Μακροθάντων να βγαίνει από

έναν πλαϊνό δρόμο, σπρώχνοντας νερά με τους μεταλλικούς τροχούς του.

Σταματά δίπλα μας και μια πόρτα του ανοίγει. Ο Αργύριος και η Διονυσία μάς κοιτάζουν. «Τι έγινε με το καράβι;» με ρωτά η δεύτερη.

«Όλα εντάξει,» αποκρίνομαι. «Δεν είχαμε σοβαρές ζημιές, ούτε χρειάστηκε να βγάλουμε νερά· δεν πήρε τόσα που να κινδυνεύει να βουλιάξει.»

«Το τείχος της Σιρνάδιας,» λέει ο Καταραμένος. «Είναι αποτελεσματικό εναντίον των ξεθυμασμένων καταιγίδων που φτάνουν ως εδώ.

»Πού πάμε τώρα, Μαύρε;»

«Στο Ψηλό Παλάτι σκέφτομαι να πάω. Στον Ακράθνη. Αλλά πρώτα θέλω να στεγνώσω λίγο.» Δεν είναι αυτή εμφάνιση για να επισκεφτούμε τον καινούργιο Άρχοντα της Σιρνάδιας.

-7

Φεύγοντας απ'την Ανθρώπινη Προστασία καβάλα στο δίκυκλό του ο Ανδρέας Νιλκόδιος είχε ακόμα κάποιες αμφιβολίες γι'αυτή την επιδημία που ο αδελφός του έλεγε πως ο Ευγένιος'νιρ είχε έτοιμη. Ο μάγος ήταν φουσημένος! Όλο παράξενα πειράματα έκανε. Και, ναι, πολλά από αυτά ήταν χρήσιμα. Ήταν όντως χρήσιμα, και ο Ανδρέας ήξερε πως ο Πέτρος τα καταλάβαινε πιο καλά από εκείνον. Εκείνος δεν ήταν γιατρός, δεν γνώριζε λεπτομέρειες για τέτοια πράγματα. Αλλά... επιδημία, μα τα φαρμάκια της Έχιδνας; Μια αρρώστια που θα έπληττε ολόκληρη την Κυκλόπολη; Ήταν σίγουρος ο Ευγένιος ότι μπορούσε να την κρατήσει υπό έλεγχο; Τι θα γινόταν αν ξέφευγε απ'τον έλεγχό του; Δεν υπήρχε πιθανότητα να πεθάνουν όλοι από μια τέτοια μαλακία;

Ο Πέτρος, όμως, φαινόταν να εμπιστεύεται τον μάγο. Επομένως, ο Ανδρέας σκεφτόταν πως κι εκείνος έπρεπε να του δείξει εμπιστοσύνη... αν και δυσκολευόταν. Ειδικά για κάτι σαν αυτό, το οποίο δεν ήταν απλή υπόθεση. Δεν ήταν σαν τα μέλη και τα ζωτικά όργανα που αντικαθιστούσαν. Ήταν κάτι μαζικό. Μεγάλης κλίμακας. Η ιδέα τον τρόμαζε.

Αλλά ο Πέτρος έλεγε πως θα γίνονταν βασιληάδες του Άτλαντα από τούτη την ιστορία. Θα γίνονταν, ουσιαστικά, άρχοντες της Κυκλόπολης. Εκείνοι θα όριζαν τα πάντα εδώ. Εκείνοι θα έλεγαν τι έπρεπε να γίνει και τι όχι. Και η Μεγάλη Κλινική θα κατρακυλούσε, γιατί όλοι θα έβλεπαν πόσο άχρηστη τελικά ήταν, αφού δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την επιδημία. Μόνο η Ανθρώπινη Προστασία θα μπορούσε.

Τέλος πάντων. Ο Ανδρέας έπρεπε τώρα να έχει το νου του σε κάτι άλλο: Στον Οφιομαχητή. Να μάθει αν είχε έρθει στην πόλη, ο καταραμένος.

Κάλεσε τη συμμορία του, τηλεπικοινωνιακά, με τον πομπό του. «Έλα,» είπε στην Αικατερίνη. «Τι γίνεται; Τον βρήκατε; Είναι στην πόλη;»

«Μπορεί και να είναι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Τι πάει να πει αυτό;»

Του ζήτησε να συναντηθούν από κοντά, και σύντομα συναντήθηκαν σ'ένα εστιατόριο του Κέντρου μαζί με μερικούς ακόμα της συμμορίας την οποία οι άλλοι του υπόκοσμου είχαν ονομάσει Τροχόλυκοι και εκείνοι δεν είχαν φέρει αντίρρηση.

«Τον βρήκατε ή δεν τον βρήκατε;» τους ρώτησε ο Ανδρέας, ο Λύκος των Τροχών, καθισμένος στο τραπέζι τους, στην αυλή του καταστήματος, που είχε κάποιο κόσμο παρά τη χιονόπτωση. Οι κάτοικοι της Κυκλόπολης δεν ήταν ασυνήθιστοι στο χιόνι εδώ όπου βρίσκονταν, κάτω απ'τα ψηλά Ρινέα. Τα δίκυκλα της συμμορίας ήταν σταματημένα παραδίπλα, έξω απ'το κατάστημα, και σκεπασμένα με καλύμματα για να μη χιονίζονται οι σέλες και τα τιμόνια τους.

«Ίσως να ήταν αυτός,» είπε η Αικατερίνη. «Δηλαδή, μάλλον ήταν γιατί, ποιος άλλος να ήταν;»

«Μίλα μου καθαρά, γαμώτο!» ζήτησε ο Ανδρέας. «Τι έγινε;»

Η Αικατερίνη ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα της. «Παρουσιάστηκε στον Απέθαντο, και τους έκανε αρκετή εντύπωση εκεί.»

«Στον Απέθαντο;» Αυτό ήταν το τελευταίο μέρος που ο Ανδρέας περίμενε ν'ακούσει. «Τι δουλειά μπορεί να είχε στον Απέθαντο, μα τα δόντια της Έχιδνας;»

«Είχε φέρει μέσα έναν δηλητηριασμένο που έκανε σαν τρελός, και μετά πήγε και βρήκε συστατικά για να φτιάξει ένα αντίδοτο και να τον θεραπεύσει.»

«Τι πράγμα; Αποκλείεται να ήταν αυτός, Αικατερίνη! Ο Οφιομαχητής έχει δέρμα κατάμαυρο και—»

«—είναι υπερφυσικά δυνατός. Ναι. Αυτός πρέπει να ήταν.» Και του τα είπε όλα – όλα όσα τής είχαν πει στον Απέθαντο – για την περίπτωση του μυστηριώδη θεραπευτή.

Ο Ανδρέας προβληματίστηκε. Σίγουρα η περιγραφή θύμιζε τον Οφιομαχητή, αν είχε σπάσει ένα λουκέτο τραβώντας το με το χέρι του. Αλλά πώς στους δαίμονες του Λοκράθου μπορεί να βρέθηκε στον Απέθαντο; «Ποιοι ήταν οι άλλοι τρεις μαζί του;»

«Κανείς δεν ξέρει. Φίλοι του, υποθέτουν,» αποκρίθηκε η Αικατερίνη.

Πρέπει να μιλήσω στη Ναθράσκη, σκέφτηκε ο Ανδρέας. Ίσως να μπορεί να μου πει περισσότερα. «Θα το ερευνήσω κι άλλο. Εσείς συνεχίστε να ψάχνετε για τον Οφιομαχητή. Αν είναι μες στην πόλη, θέλω να μάθω πού ακριβώς βρίσκεται, πού μένει.»

Και σε λίγο έφυγε από το τραπέζι τους· βγήκε από τη σκεπαστή αυλή του εστιατορίου, φορώντας την κουκούλα του στο κεφάλι για να προστατεύεται από το χιόνι. Τράβηξε το κάλυμμα από το δίκυκλό του και το καβάλησε. Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ' το πέτσινο πανωφόρι του και κάλεσε το σπίτι του.

«Μάλιστα;» απάντησε μια διστακτική φωνή από τον εκεί δίαυλο.

«Εγώ είμαι, Διονυσία. Συγνώμη που έχω αργήσει—»

«Πού είσαι, μα τον Αστερίωνα; Έχω ανησυχήσει!»

«Κάτι έτυχε. Βρήκα στο δρόμο μου έναν γνωστό που χρειαζόταν βοήθεια. Ίσως να καθυστερήσω λίγο ακόμα, ή ίσως όχι. Σου έχω και μια έκπληξη.»

Άκουσε το γέλιο της μέσα απ' το μεγάφωνο. «Τι έκπληξη;»

«Περίμενε και θα δεις.»

«Περιμένω. Μην αργήσεις· πεινάω!»

«Δεν αργώ.»

«Και δεν έχεις και τίποτα στο ψυγείο σου. Τι τρως, αγάπη μου; Δεν υπάρχουν υλικά για να φτιάξω κάτι, αλλιώς θα έφτιαχνα φαγητό και για τους δυο μας.»

«Ποιος έχει χρόνο να φτιάχνει φαγητό; Το παίρνω από έξω,» είπε ο Ανδρέας. «Σε φιλώ.»

«Κι εγώ.» Ο ήχος ενός φιλιού ακούστηκε από τον πομπό. «Μην αργήσεις.»

«Δεν αργώ.» Και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Ανδρέας πάτησε πάλι πλήκτρα πάνω στον πομπό του και, μετά από λίγο, μια άλλη γυναικεία φωνή ακούστηκε:

«Παρακαλώ...»

«Ο Ανδρέας είμαι, Ευτυχία. Συγνώμη που σ'ενοχλώ τέτοια ώρα. Έχεις χρόνο να μιλήσουμε από κοντά;»

«Τι θέλεις;» ρώτησε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Αυτή τη στιγμή στο νοσοκομείο δεν—»

«Δε θέλω κανέναν ασθενή, δεν είν' αυτό που μ'ενδιαφέρει.»

«Τι είναι, τότε;»

«Χτες βράδυ, ήρθε στον Απέθαντο ένας μαυρόδερμος άντρας, και μου λένε ότι τον συνάντησες. Έδωσε ένα αντίδοτο σ'έναν δηλητηριασμένο που έκανε σαν τρελός, που τον είχατε στις τρύπες των τρελών.»

«Α, ναι, αυτός... αυτός...»

«Τον θυμάσαι...»

«Φυσικά και τον θυμάμαι. Ο άνθρωπος με τρόμαξε. Και... και ρωτούσε και για σένα.»

Δεν είχε γίνει λάθος, λοιπόν. Ο Οφιομαχητής ήταν. Ο Ανδρέας ήλπιζε να είχε γίνει λάθος, ήλπιζε ο καταραμένος δαίμονας της Έχιδνας να μην ήταν στην Κυκλόπολη. «Τι ρωτούσε για μένα;»

«Αν σε ξέρω· αν μου έλεγε κάτι το όνομά σου. Και γνώριζε πως έχεις και κάποια σχέση με την Ανθρώπινη Προστασία.»

«Τι ήθελε να μάθει για εμένα;»

«Σου απάντησα: Γενικά πράγματα – αν σ'έχω ακούσει, οτιδήποτε...»

«Τι του είπες;»

«Τίποτα, φυσικά! Τι να του πω;»

«Μου λες αλήθεια, Ευτυχία;»

«Αλήθεια σου λέω. Τίποτα δεν του είπα. Ο άνθρωπος με είχε τρομάξει,» επανέλαβε. «Είχε κάτι το... περίεργο επάνω του. Κάτι στα μάτια του – αν κι ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω τι. Εκτός απ'αυτό, είχε κι εξωφρενική δύναμη! Έσπασε το λουκέτο του κελιού όπου ήταν κλειδωμένος ο δηλητηριασμένος – το έσπασε τραβώντας το με το χέρι του σαν – σαν να ήταν καμιά κλωστή, γαμώτο! Και μετά έσπασε, με τον ίδιο τρόπο, και τα δεσμά του τρελού, αφού τον είχε ποτίσει με το αντίδοτο.»

«Πού βρήκε το αντίδοτο;»

«Το έφτιαξε μόνος του. Χρησιμοποίησε το εργαστήριό μας. Το έφτιαξε μόνος του· ήμουν εκεί και τον έβλεπα. Δε μπορώ να καταλάβω τι ήταν αυτός ο τύπος... Ξέρεις εσύ ποιος ήταν – τι ήταν;»

«Δεν έχεις ακούσει για τον Οφιομαχητή;»

«...Τον μύθο εννοείς; Ένας πολεμιστής της Έχιδνας – κάτι τέτοιο;»

«Αυτός είναι. Δεν είναι μύθος. Υπάρχει.»

«Λέγανε ότι ήταν μπλεγμένος στην επανάσταση που έγινε στην Ηχώπολη, ότι αυτός έδωσε τον θρόνο στον καινούργιο Βασιλιά εκεί. Δεν το θεωρούσα αλήθεια.»

«Δεν ξέρω για το συγκεκριμένο περιστατικό,» της είπε ο Ανδρέας, «αλλά ο άνθρωπος που συνάντησες είναι ο Οφιομαχητής.»

«Και τι δουλειά έχει μαζί σου, μα την Έχιδνα; Τι ακριβώς είναι; Γιατί είναι τόσο δυνατός;»

«Ούτε ο ίδιος δεν ξέρει γιατί είναι τόσο δυνατός. Η Έχιδνα τον δάγκωσε. Άκουσέ με, Ευτυχία: Αν σε ξαναρωτήσει για εμένα, μην του πεις τίποτα. Ούτε για εμένα ούτε για την Ανθρώπινη Προστασία. Δεν γνωρίζεις τίποτα για εμάς.»

«Ναι, εννοείται– Τι θες να πεις ‘αν με ξαναρωτήσει’;» Ακουγόταν τρομαγμένη. «Μπορεί νάρθει να με ξαναβρεί;»

«Απλά λέω–»

«Μπορεί νάρθει να με ξαναβρεί;»

«Δεν ξέρω. Τα πάντα είναι πιθανά.» Και ρώτησε: «Ποιοι ήταν οι άλλοι τρεις μαζί του; Τι του ήταν; Φίλοι του;»

«Ναι... Υποθέτω, δηλαδή. Δεν ξέρω τι άλλο μπορεί νάταν. Με Κακοτοπίτες έμοιαζαν, νομίζω.»

«Μπορείς να μου τους περιγράψεις;»

«Ναι, αν και... δεν τους θυμάμαι και τόσο καλά.» Προσπάθησε, όμως· τους περιέγραψε όσο καλύτερα μπορούσε. Και αυτούς και τον δηλητηριασμένο σύντροφό τους.

«Τα ονόματά τους;»

«Δε γνωρίζω τα ονόματά τους.»

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε ο Ανδρέας. «Να τους έχεις υπόψη σου – και τον Οφιομαχητή επίσης. Αν τους ξαναδείς, αν μάθεις οτιδήποτε γι’αυτούς, να με καλέσεις αμέσως, οποιαδήποτε ώρα. Καλώς;»

«Εντάξει· αλλά δε νομίζω να τους ξαναδώ. Η δουλειά τους στον Απέθαντο τελείωσε, ο φίλος τους είναι καλά. Γιατί να ξανάρθουν;»

«Δεν ξέρω, όμως να τους έχεις υπόψη.»

«Θα τους έχω.»

Ο Ανδρέας τη χαιρέτησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία. Τελικά δε θα ήταν απαραίτητο να συναντήσει από κοντά την Ευτυχία Ναθράσκη, σκέφτηκε καθώς έκρυβε τον πομπό μες στο πέτσινο πανωφόρι του.

Κατέβηκε από το δίκυκλο και μπήκε πάλι στο εστιατόριο. Προσπέρασε το τραπέζι των Τροχόλυκων χωρίς να τους μιλήσει και πήγε στο εσωτερικό του καταστήματος. Ζήτησε φαγητό, σε πακέτα. Όταν τα

πακέτα ήταν έτοιμα, τα έβαλαν σε μια πλαστική σακούλα και του τα έδωσαν. Ο Ανδρέας τούς πλήρωσε κι έφυγε.

Τίναξε το χιόνι από τη σέλα του δίκυκλού του (δεν το είχε σκεπάσει αυτή τη φορά), το καβάλησε, κι έβαλε τους τροχούς σε κίνηση. Τα μέταλλά τους ήταν τυλιγμένα με αντιολισθητικές αλυσίδες, και ο Ανδρέας οδήγησε γρήγορα και παράτολμα μες στους δρόμους, όπως ήταν το συνήθειό του, τινάζοντας χιόνι γύρω του.

Πήγε στο σπίτι του στην Ανεμωδή και άφησε τα πακέτα με το φαγητό – ακόμα ζεστά – επάνω στο τραπέζι του σαλονιού, χαμογελώντας στη Διονυσία που τον περίμενε ελαφρά ντυμένη και μισοξαπλωμένη στον καναπέ, μ'ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας στο χέρι. Ο Φωνακλάς ήταν απλωμένος μπροστά στο τζάκι, παραδίπλα, το οποίο ήταν λαξεμένο σαν το ανοιχτό στόμα Γίγαντα της Ατέρμονης Αβύσσου – ή, τουλάχιστον, όπως ο καλλιτέχνης φανταζόταν τον Γίγαντα της Ατέρμονης Αβύσσου, υπέθετε ο Ανδρέας· γιατί πόσοι είχαν δει τέτοιο τρομερό κήτος και είχαν μείνει ζωντανοί για να το περιγράψουν; Μόνο ιστορίες μπορούσες ν'ακούσεις για κάτι τέτοια αλλόκοτα περιστατικά στα λιμάνια της Τριάνης, ή της Μεγάπολης, ή αλλού. Φήμες... όπως και για τον καταραμένο Οφιομαχητή.

«Πού ήσουν, τόση ώρα;» έκανε η Διονυσία καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ βαδίζοντας ξυπόλυτη προς το τραπέζι.

«Σου είπα, αγάπη μου: συνάντησα έναν γνωστό. Άσε... Ήθελε μια βοήθεια και—» Η Διονυσία τον είχε ήδη αγκαλιάσει, είχε ρίξει τα χέρια της γύρω απ'τον λαιμό του, και τα χείλη της έκλεισαν το στόμα του. Ο Ανδρέας δεν αντιστάθηκε. Τα δικά του χέρια πήγαν στη μέση της, γλίστρησαν παρακάτω, έκλεισαν τους γλουτούς της μέσα στις χούφτες τους, δυνατά. Η Διονυσία αισθάνθηκε ένα διεγερτικό ρίγος να τη διατρέχει πατόκορφα· τα γυμνά πόδια της πάτησαν πάνω στις μπότες του Ανδρέα, καθώς οι γλώσσες τους πάλευαν. Ο Ανδρέας σέρνοντας τα χέρια του στα πσινά της συνειδητοποίησε ότι δεν φορούσε εσώρουχα. «Άτακτη,» της είπε, μιλώντας μέσα στο στόμα της, και τα δάχτυλά του γλίστρησαν ανάμεσα στους μηρούς της, κάνοντας τον ενθουσιασμό της να φουντώσει. Η Διονυσία αισθανόταν ότι τον ήθελε – τώρα. Πίεσε το σώμα της επάνω στη σκληρή στύση που αισθανόταν κάτω από το

παντελόνι του... Αλλά έπρεπε να φάνε πρώτα, δεν έπρεπε να φάνε; «Θα φάμε;» του είπε.

«Μόνο αφού σου δώσω το δώρο σου – την έκπληξη που σου έλεγα.»

Και η Διονυσία νόμιζε ότι τότε θα την ξάπλωνε στο τραπέζι, θα παραμέριζε τα ρούχα της, και θα της έδινε το δώρο του, γρήγορα, ορμητικά. Η αναπνοή της είχε ήδη κοπεί.

Αλλά ο Ανδρέας έκανε πίσω, παίρνοντας τα χέρια του από πάνω της. Και μέσα απ' το πανωφόρι του τράβηξε ένα κουτάκι.

Τι ήταν αυτό; απόρησε η Διονυσία, νιώθοντας σαστισμένη, αποπροσανατολισμένη, νιώθοντας το χαλί ξαφνικά περίεργο (για κάποιο λόγο) κάτω απ' τα γυμνά πόδια της τώρα που δεν πατούσε πια πάνω στις μπότες του εραστή της.

Ο Ανδρέας άνοιξε το κουτάκι και τράβηξε έξω έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Σου χάλασα τον πομπό σου στην Ορλάντη, κι έπρεπε να σου πάρω έναν καινούργιο. Εν μέρει, γι' αυτό άργησα κιόλας.»

Η Διονυσία γέλασε, ξαφνιασμένη. «Τι χαζός που είσαι!» είπε, κουνώντας το κεφάλι. «Δε μου χάλασες εσύ τον πομπό μου; απλά έτυχε–»

«Εγώ τον χάλασα.» Έπιασε το σαγόνι της με το ένα χέρι και της γέμισε τα χείλη μ' ένα ηχηρό φιλί.

«Δεν έπρεπε...»

«Το ξέρω πως δεν έπρεπε να σ' τον χαλάσω, αλλά....» Μόρφασε.

Η Διονυσία χαμογέλασε. «Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις! Εννοώ ότι δεν έπρεπε να μου πάρεις καινούργιο. Θα σε ξεπληρώσω!»

«Λεφτά δεν χρειάζονται–»

«Δε μίλησα για λεφτά.» Τον έκλεισε ξανά μες στην αγκαλιά της και τον φίλησε, κι αισθανόταν τον καινούργιο πομπό και το κουτάκι πάνω στην πλάτη της καθώς ο Ανδρέας ακόμα τα κρατούσε στα χέρια του. «Αλλά ας φάμε πρώτα.» Τον άφησε απ' την αγκαλιά της. «Πεινάω.» Και ήταν αλήθεια: όντως πεινούσε.

«Δε θες να κοιτάξεις το δώρο σου;» Κράτησε μπροστά του τον πομπό που της είχε φέρει.

«Μετά.»

Κάθισαν στο τραπέζι και άνοιξαν τα πακέτα με το φαγητό, γεμίζοντας το δωμάτιο με γαργαλιστικές μυρωδιές. Ο Φωνακλάς σηκώθηκε απ' τη θέση του πλάι στον τζάκι και πλησίασε, κοιτάζοντας

παρακλητικά προς τη μεριά της Διονυσίας. Εκείνη έπιασε ένα κομμάτι ψητό κρέας, το έβαλε μέσα σ'ένα από τα πλαστικά πιάτα που είχαν δώσει στον Ανδρέα μαζί με τα πακέτα (τα είχαν ρίξει μες στη σακούλα), και το πρόσφερε στον σκύλο αφήνοντάς το στο πάτωμα.

«Πάω να φέρω κανένα κανονικό πιάτο για εμάς,» είπε και σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. «Αυτά δεν είναι γι'ανθρώπους!» Κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

Όταν επέστρεψε, μαζί με πιάτα, πιρούνια, μαχαίρια, και χαρτοπετσέτες, άρχισαν να τρώνε, και ρώτησε τον Ανδρέα τι ήθελε εκείνος ο γνωστός που είχε συναντήσει. Ο Ανδρέας τής είπε ένα παραμύθι το οποίο της φάνηκε αληθινό. Ήταν καλός σε τέτοια αληθοφανή παραμύθια ο Ανδρέας Νιλκόδιος, και η Διονυσία ούτως ή άλλως ήθελε να τον πιστέψει...

Ο Οφιομαχητής, τότε, βρισκόταν ακόμα στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων και έψαχνε για βοτάνια. Δεν είχε ως τώρα σταματήσει για να φάει. Η χιονόπτωση το έκανε δύσκολο να εντοπίσει αυτά που ήθελε. Κάποια στιγμή, όμως, ανακάλυψε ένα σπήλαιο που ήταν γεμάτο χρήσιμα πράγματα τα οποία φύτρωναν στις σκιές, και ο Γεώργιος τώρα εκεί βρισκόταν, κόβοντας με προσοχή ένα άγριο φυτό μέσα από μια τρύπα στις πέτρες...

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες – ο Μάρκος, ο Φοίβος, ο Αθανάσιος, και ο Μελέτιος – είχαν ανησυχήσει γι'αυτόν. Όλο το πρωινό, χτυπούσαν επανειλημμένα την πόρτα του μέσα στο Καθοδόν αλλά δεν τους άνοιγε. Πρέπει να είχε φύγει, υπέθεταν. Τι να γινόταν; Όχι πως πίστευαν ότι μπορεί να είχε πάθει τίποτα κακό – δεν τους έμοιαζε από εκείνους που εύκολα τούς συνέβαιναν κακά πράγματα – όμως είχαν παραξενευτεί. Πού να ήταν; Τους είχε εγκαταλείψει; Δεν τους είχε δώσει, βέβαια, καμιά υπόσχεση νάναι συνέχεια μαζί τους, μα δεν περίμεναν κι ότι θα εξαφανιζόταν έτσι.

«Το άτομο έχει κάτι το περίεργο επάνω του,» είπε ο Αθανάσιος. «Εκτός των άλλων, ποιος θα το πίστευε ότι είναι τόσο δυνατός, ε; Θα το πίστευε κανείς άμα δεν τόχε δει με τα μάτια του;» Βρίσκονταν σε μια ταβέρνα τώρα, μες στο μεσημέρι, καθώς χιόνιζε – την ίδια ταβέρνα όπου είχαν καθίσει και χτες μαζί με τον Γεώργιο.

«Ναι, κανείς δεν θα το πίστευε άμα δεν το έβλεπε,» συμφώνησε ο Φοίβος.

«Ακριβώς,» είπε ο Αθανάσιος. «Εγώ λέω ότι μπορεί να μην είναι καν άνθρωπος· μπορεί νάναι ξαδέλφι τ' Αστερίωνα, στην κυριολεξία.»

Ο Φοίβος γέλασε. «Έλα τώρα, ρε μαλάκα!»

«Τι γελάς, ρε; Ποιος άλλος θάχε τέτοια δύναμη; Και ήξερε και τόσα από βοτάνια... Δεν έχεις ακούσει να λένε για το θεραπευτικό άγγιγμα τ' Αστερίωνα;»

Ο Φοίβος κούνησε το κεφάλι. «Άνθρωπος είναι, μαλάκα, δεν είναι τελώνιο των βουνών.»

«Εγώ σου λέω πως τελώνιο είναι!»

«Μαλακίες λες.»

«Καλά, θα το δούμ' αυτό!»

«Άμα δεν έχει εξαφανιστεί...» πρόσθεσε ο Μάρκος, προβληματισμένος. Και, κατά τα άλλα, δεν συμμετείχε στην κουβέντα τους – ούτε αυτός ούτε ο Μελέτιος. Επιπλέον, ο τελευταίος αισθανόταν σήμερα τρομερά κουρασμένος, και δεν ήξερε αν ήταν από το δηλητήριο ή από το τραύμα του από το βέλος. Ή ίσως να μην ήταν τίποτα από αυτά· ίσως να ήταν από το κεφάλι του το οποίο οι άλλοι τού είχαν πει ότι επανειλημμένα κοπανούσε στα κάγκελα του κελιού όπου τον είχαν κλεισμένο όταν είχε παλαβώσει. Ο ίδιος δεν το θυμόταν... αλλά το κεφάλι του ακόμα πονούσε.

Όταν επέστρεψαν στο ξενοδοχείο, πήγαν πάλι στο δωμάτιο του Γεώργιου που ήταν ένα πάτωμα πάνω απ'τα δικά τους – στον προτελευταίο όροφο του Καθοδόν. Ο Μάρκος χτύπησε... και ξανά... και ξανά.

Τίποτα, καμιά απάντηση.

«Γεώργιε; Είσαι μέσα, φίλε μου;»

Πάλι, καμιά απάντηση.

Ο Φοίβος ψιθύρισε: «Μπορώ να τηνε ξεκλειδώσω την πόρτα.» Ήταν καλός σ'αυτά – όλοι τους το ήξεραν – πολύ αλαφροδάχτυλος.

«Άσε, ρε, μη μπλέξουμε...» είπε ο Αθανάσιος, προειδοποιητικά.

«Θα είστε γύρω μου και θα με κρύβετε, και θα παραφυλάτε. Άμα δείτε κανέναν ν'ανοίγει πόρτα ή νάρχεται απ'τον διάδρομο, καθαρίστε τον λαιμό σας έντονα, σαν να σας έκατσε ψαροκόκαλο.»

«Εντάξει,» του είπε ο Μάρκος. «Κάν' το· ξεκλείδωσέ την.» Ήταν περίεργος να δει τι γινόταν μες στο δωμάτιο του Γεώργιου.

«Καθίστε, ρε!» διαφώνησε ο Αθανάσιος, αν και χαμηλόφωνα. «Μη μπλέξουμε, ρε....»

«Σκάσε, ρε μαλάκα,» αποκρίθηκε ο Φοίβος βγάζοντας από τα ρούχα του το κλειδοσκάλιστρό του. «Δε μπλέκουμε. Κρύβετέ με και παραφυλάτε, που να σας παραφυλά ο Λοκράθος· μην κοιτάτε εμένα, κοιτάτε γύρω.» Κι έσκυψε μπροστά στην κλειδαριά, αρχίζοντας να τη σκαλίζει με το εργαλείο.

Οι άλλοι παραφυλούσαν, στεκόμενοι γύρω του, καλύπτοντάς τον με τα σώματά τους, παριστάνοντας πως είχαν πιάσει κουβέντα. Έλεγαν για μια κινηματογραφική ταινία – μια παλιά ταινία από Σεργίλη, *Τα Άγρια Λουλούδια της Θακέρκοβ* – που κάθε τόσο έπαιζαν στο Χτυπολόι, στη Μεγάλη Οθόνη, όπως έλεγαν τον τοπικό κινηματογράφο που οι χωρικοί είχαν στήσει.

Μερικά κλικ, κλακ, κλικ-κλικ, κλακ ακούστηκαν από την κλειδαριά της πόρτας και τελικά ο Φοίβος την άνοιξε, χωρίς κανείς νάχει παρευσιαστεί στον διάδρομο. Ήταν μεσημέρι, σκέφτονταν οι Κακοτοπίτες, και όλοι ή βρίσκονταν μέσα και κοιμόνταν ή ήταν έξω, κάπου αλλού.

Ο Φοίβος παραμέρισε την πόρτα με επιφύλαξη και μάτια στενεμένα. Αλλά ψυχή δεν ήταν μες στο δωμάτιο. Οι τέσσερις Κακοτοπίτες μπήκαν κλείνοντας πίσω τους. Έριξαν μια ματιά τριγύρω, παρατηρώντας, και προσέχοντας μην αλλάξουν θέση σε τίποτα.

«Δε βλέπω κάτι περίεργο...» είπε ο Αθανάσιος.

Ο Μελέτιος μόρφασε. «Τι περίεργο νάβλεπες;»

«Κάνα στοιχειό τ'Αστερίωνα θα περίμεν' αυτός,» ρουθούνισε ο Φοίβος.

«Γιατί,» έκανε ο Αθανάσιος, «εσύ βλέπεις, ρε, τίποτα το περίεργο, να πούμε;»

Κανείς τους δεν έβλεπε τίποτα το περίεργο, ήταν η αλήθεια. Το δωμάτιο ήταν σχεδόν άδειο από πράγματα. Ούτε υπήρχε πουθενά καμιά ένδειξη για το πού μπορεί νάχε πάει ο Γεώργιος.

«Αν είναι να ξανάρθει,» είπε ο Μάρκος, «ώς το βράδυ θάναι εδώ.»

Οι άλλοι τρεις συμφώνησαν. Βγήκαν απ' το δωμάτιο του Οφιομαχητή και πήγαν στο ένα από τα δύο δικά τους, στον αποκάτω όροφο,

αρχίζοντας να κουβέντιαζαν αναμεταξύ τους για το τι θα έκαναν στο άμεσο μέλλον τώρα που δεν μπορούσαν να ξαναγυρίσουν στο Χτυπολόι...

«Είμαστε εξόριστοι,» είπε, σε κάποια στιγμή, ο Αθανάσιος, απεγνωσμένα. «Έχουμε καταστραφεί...»

«Όχι άμα φερθούμε έξυπνα,» τόνισε ο Μάρκος.

«Μα, είμαστε μόνοι. Τι θα κάνουμ' εδώ μόνοι μας;»

«Θα βρούμε τρόπους να επιβιώσουμε, και θα πλουτίσουμε κιόλας!»

Ο Αθανάσιος ρουθούνισε. «Ναι, σιγά μη γίνουμε βασιληάδες τ'Ατλαντα, που λένε στα λιμάνια...»

«Αυτός ο Γεώργιος,» είπε ο Μάρκος. «Αν δεν εξαφανίστηκε, αν τον ξαναδούμε – ίσως καταφέρουμε να συνεργαστούμε με την αφεντιά του. Δεν ξέρω τι είναι, ή πώς είναι τόσο δυνατός, μα σίγουρα κάτι θα μπορούμε να κάνουμε μαζί του. Κάτι που δίνει οχτάρια. Και είναι ξένος εδώ, ρε. Γιατί να μη θέλει να τα βρούμε; Θα του το παίξουμε κι ότι ξέρουμε πιο πολλά για την πόλη απ'ό,τι ξέρουμε, θα τον κάνουμε να μας εμπιστευτεί.»

Οι άλλοι τρεις Κακοτοπίτες, ύστερα από μια στιγμή, κατένευσαν. Τους άρεσε η ιδέα του Μάρκου. Δεν είχαν κάτι καλύτερο να προτείνουν...

8

Δεν πηγαίνω αμέσως να βρω τον Στρατηγό, γιατί τώρα, μετά το τέλος της καταιγίδας, μάλλον θα έχει δουλειές· και ύστερα είναι μεσημέρι, οπότε ούτε τότε πηγαίνω να τον συναντήσω. Επισκέπτομαι, τελικά, το Ψηλό Παλάτι το απόγευμα, και μαζί μου έχω τον Καταραμένο Αργύριο, τη Λουκία, και την Ερασμία. Στους φρουρούς λέω ποιος είμαι και ότι ζητάω να δω τον νέο Άρχοντα της Σιρνάδιας τον οποίο ήξερα από παλιά, από όταν Άρχοντας της Σιρνάδιας ήταν ο Ευθύμιος Αλτόσσιος. Δεν είμαι βέβαιος ότι οι φρουροί με αναγνωρίζουν, δεν είμαι καν βέβαιος ότι το όνομα Κάλνεντουρ ο Μαύρος τούς λέει κάτι, όμως με οδηγούν σε μια αίθουσα και υπόσχονται να ειδοποιήσουν τον Άρχοντα.

Η αίθουσα είναι πλούσια στολισμένη αλλά όχι παραφορτωμένη από διακόσμηση. Καθόμαστε σε δυο καναπέδες ενώ δεχόμαστε τα ποτά που μας φέρνει μια υπηρέτρια. Ύστερα, ένας φρουρός μπαίνει πάλι στο δωμάτιο – όχι κάποιος από εκείνους που μας οδήγησαν εδώ – και μας ζητά να τον ακολουθήσουμε. Πρέπει να είναι αξιωματικός, κρίνοντας από την ενδυμασία του. Τον ακολουθούμε και φτάνουμε σε μια μεγαλύτερη αίθουσα όπου μας περιμένει ο Δημήτριος Ακράθνης, και μαζί του είναι και η γυναίκα του, η μάγισσα Ευτυχία'λι. Δε μου φαίνεται να έχουν αλλάξει· είναι όπως τους θυμάμαι τότε που επιτεθήκαμε στην Αταρδία για να καταλάβουμε την πόλη και τις απόρθητες φυλακές της. Ο Ακράθνης: καφετόδερμος, γαλανομάλλης, κοντοκουρεμένος, μ'εκείνο το σταθερό βλέμμα στα μάτια και τη σοβαρή όψη στο πρόσωπο. Η Ευτυχία'λι: γαλανόδερμη, σχεδόν τόσο ψηλή όσο ο άντρας της, με μακριά μαύρα σγουρά μαλλιά κι ένα πρασινομέταλλο διάδημα στο κεφάλι, στολισμένο με αχάτες – το διάδημα όπου νομίζω πως έχει φυλακισμένο τον δαίμονά της (γιατί είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, και όλοι τους έχουν κάποιον δαίμονα υπό την κυριαρχία τους). Η μόνη διαφορά που έχουν ο Στρατηγός και η μάγισσα από τότε που

πολεμούσαμε στην Αταρδία είναι ότι τώρα φοράνε όμορφα, ακριβά ρούχα που θα ταίριαζαν σ'έναν άρχοντα και μια αρχόντισσα.

Παραδίπλα, παρόμοια ντυμένη, στέκεται μια άλλη γυναίκα την οποία δεν αναγνωρίζω. Έχει δέρμα λευκό-ροζ, μακριά ξανθά μαλλιά, και πρέπει νάναι στην ηλικία της Ευτυχίας'λι. Πολύ πιο όμορφη, όμως.

«Μαύρε!» αναφωνεί ο Στρατηγός Δημήτριος Ακράθνης, ο νέος Άρχοντας της Σιρνάδιας. «Κάλνεντουρ Μαύρε. Ήμουν και δεν ήμουν σίγουρος ότι ήσουν εσύ. Αλλά, μα την Έχιδνα, είσαι εσύ!»

Η Ευτυχία'λι χαμογελά. «Ποιος άλλος θα τολμούσε να ισχυριστεί πως είναι ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος;»

«Χαίρομαι που σας ξαναβρίσκω, Στρατηγέ,» αποκρίνομαι.

«Δουλεύεις πάλι στον Μεγάλο Κόλπο;» με ρωτά ο Ακράθνης. «Ο Πέτρος δεν μου είπε τίποτα. Το ήξερε και μου το έκρυψε; Είσαι ξανά ο αρχηγός τους;»

«Όχι, δεν είμαι πια ο αρχηγός των Επιζώντων,» απαντώ, βέβαιος ότι γι'αυτούς μιλά, φυσικά, και για τον Πέτρο τον Φλογερό. «Ούτε ο Φλογερός ήξερε ότι είχα έρθει. Μόλις τώρα ήρθα. Μαζί με την καταιγίδα. Με κυνηγούσε, εμένα και το πλοίο μου. Ευτυχώς οι λιμενοφύλακές σας δεν μας άφησαν έξω· η πύλη του θαλάσσιου τείχους έκλεινε καθώς πλησιάζαμε αλλά την άνοιξαν για εμάς, ώστε να προλάβουμε να περάσουμε.»

«Έχεις καινούργιους μισθοφόρους, δηλαδή; Και καινούργιο πλοίο; Ποιο είναι;»

«Το πλοίο μου ονομάζεται 'Το Αεικίνητο Χέλι', αλλά δεν έχω μισθοφόρους μαζί μου. Εκτός από τους Μακροθάνατους» – ρίχνω ένα βλέμμα στον Καταραμένο Αργύριο – «που με ακολουθούν οικειοθελώς. Δεν έρχομαι εδώ για να ζητήσω δουλειά, Στρατηγέ. Άλλος είναι ο λόγος της επίσκεψής μου.»

Με περιμένει να συνεχίσω, κοιτάζοντας με ερωτηματικά.

«Αναζητώ τους Τρομερούς Καπνούς,» εξηγώ, «τους οποίους αναμφίβολα θα έχετε ακούσει.»

Η απάντησή μου παραξενεύει τον Δημήτριο Ακράθνη. Μου προτείνει να καθίσω, εγώ και οι άλλοι μαζί μου· και καθόμαστε σ'ένα μακρόστενο τραπέζι πολύ μεγάλο για εμάς – συνυπολογίζοντας τον Στρατηγό, τη σύζυγό του, και τη σύζυγο του Αλτόσσιου, τη Γιολάντα'σαρ.

Γιατί, ναι, αυτή είναι η λευκόδερμη, ξανθιά γυναίκα που δεν αναγνώριζα. Μέχρι στιγμής είχα μόνο ακούσει γι'αυτήν, νομίζω – νομίζω – ποτέ δεν την είχα δει. Όπως υποδηλώνει το όνομά της, είναι κι εκείνη μάγισσα, και του τάγματος των Ερευνητών. Ο Ακράθνης μου τη συστήνει όταν του συστήνω κι εγώ τις συντρόφισσές μου, τη Λουκία και την Ερασμία, «κι οι δυο καλές μου φίλες από την Ιχθυδάτια, Στρατηγέ. Τις εμπιστεύομαι απόλυτα.»

Υπηρέτες μάς φέρνουν ποτά και γλυκίσματα στο μεγάλο τραπέζι, και μία απ'αυτούς με κοιτάζει με βλέμμα που θα χαρακτηρίζα ακόμα και δολοφονικό. Μια γυναίκα λευκόδερμη, κοκκινομάλλα, που, μα την Έχιδνα, θυμίζει περισσότερο πολεμίστρια παρά υπηρέτρια – από το σώμα της, από τις κινήσεις της. Μοιάζει με φυλακισμένη Ρινέα γάτα. Με θηρίο σε κλουβί. Στα χέρια της παρατηρώ μεταλλικά περικάρπια τα οποία έχουν κρίκους όπου μπορείς να περάσεις αλυσίδα (αν και τώρα καμιά αλυσίδα δεν είναι εκεί), και γράμματα είναι λαξεμένα επάνω στο μέταλλο, πολύ μικρά για να τα διαβάσω από εδώ. Δούλα, λοιπόν. Αλλά ποια να είναι; Με ξέρει; Και γιατί φαίνεται να με μισεί;

«Γιατί κυνηγάς τους Καπνούς, Μαύρε;» με ρωτά ο Ακράθνης. «Ποιος σε πληρώνει;»

«Κανένας,» απαντώ. «Η υπόθεση είναι προσωπική, και όχι εκδίκησης. Ψάχνω κάποιον που έχουν μαζί τους. Ωστόσο, επειδή έχω μιλήσει με μερικούς φίλους τελευταία... ναι, το σκέφτομαι να τους πολεμήσω κιόλας, αν έχω τη δυνατότητα.»

«Τη δυνατότητα; Απ'ό,τι ακούω, διαθέτουν ένα όπλο – έναν γίγαντα από καπνό, αν οι φήμες αληθεύουν – που ούτε εσύ δεν νομίζω ότι θα μπορούσες να αντιμετωπίσεις.»

«Οι φήμες αληθεύουν,» τον διαβεβαιώνω, και του μιλάω για τη συνάντησή μου με τους Καπνούς, τονίζοντας ξανά ότι τώρα δεν τους ψάχνω για εκδίκηση.

«Γιατί τους ψάχνεις, τότε; Είπες ότι αναζητάς κάποιον ανάμεσά τους;»

Νεύω. «Είναι, όμως, προσωπική υπόθεση· δεν μπορώ να πω κάτι περισσότερο γι'αυτό. Αλλά θα ήθελα τη βοήθειά σου, Στρατηγέ.»

«Τι είδους βοήθεια; Οι Καπνοί δεν έχουν χτυπήσει τη Σιρνάδια μέχρι στιγμής. Αν και φοβάμαι ότι δεν θ'αργήσουν να μας πλησιάσουν κι

εμάς. Ακούω ότι ζητάνε φόρο από την Οσκάλη, από τη Σιρκόβη, από τη Βορλίνη.»

«Και από την Ηλβάρη και τη Φθιάνη, επίσης,» τον πληροφορώ, σε περίπτωση που δεν το ξέρει. Μετά, του λέω και τα υπόλοιπα που γνωρίζω για τους Τρομερούς Καπνούς – τα βασικά που γνωρίζω γι’αυτούς, όχι λεπτομέρειες ακόμα – ενώ παρατηρώ εκείνη τη δούλα να με παρατηρεί πάλι, έντονα, από τα άκρα της αίθουσας.

Τελειώνοντας, ρωτάω τον Στρατηγό αν ξέρει τίποτα περισσότερο για τους Καπνούς, αν έχει κάποια πληροφορία να μου δώσει· αυτή είναι η μόνη βοήθεια που ζητάω από εκείνον, διευκρινίζω, όχι μισθοφόρους ή πλοία.

Ο Ακράθνης πίνει ακόμα μια γουλιά από τις οιοιδοίς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς στο ποτήρι του, και μου απαντά ότι δυστυχώς δεν έχει κάτι να μου πει. «Γνωρίζω λιγότερα από εσένα, Μαύρε, πολύ λιγότερα. Ή, μήπως, θα έπρεπε να σε λέω ‘Οφιομαχητή’ πλέον; Οι ιερείς, τουλάχιστον, αυτός επιμένουν πως είσαι: ο Οφιομαχητής.»

Αναμφίβολα αναφέρεται στο ιερατείο του Ναού της Έχιδνας στις εκβολές του ποταμού Οθμόλλη. Η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν έχω πάει εκεί· είχα, όμως, γνωρίσει έναν από τους ιερείς του Ναού όταν επιτεθήκαμε στην Αταρδία. Τον έλεγαν Χρίστο. Μίλησα μαζί του· του ζήτησα να μην πει ποιος είμαι. Αλλά έχουν περάσει χρόνια από τότε...

«Ο Ιερέας Χρίστος...» λέω.

«Όχι μόνο αυτός,» αποκρίνεται ο Ακράθνης. «Κι οι άλλοι. Επιμένουν ότι είσαι ο Οφιομαχητής. Αληθεύει;»

«Αληθεύει. Έχει καμιά σημασία;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου, συγκρατώντας την παράλογη οργή μου.

«Απλώς ήμουν περίεργος, μα την Έχιδνα. Η απάντησή σου εξηγεί πολλά για εσένα. Είναι καταφανές ότι είσαι κάτι το... ιδιαίτερο επάνω στην Υπερυδάτια. Από τότε που έφυγες από τον Μεγάλο Κόλπο ακούμε ολοένα και περισσότερες φήμες για εσένα – κι ορισμένες είναι εξωφρενικές.»

«Μην πιστεύετε ό,τι ακούτε, Στρατηγέ,» αποκρίνομαι. Και στρέφω το βλέμμα μου στην Ευτυχία’λι και στη Γιολάντα’σαρ: «Έχω κάποιες απορίες για τους Καπνούς που ίσως εσείς, κυρίες, να μπορούσατε να μου λύσετε...»

Η Ευτυχία μού γνέφει να συνεχίσω, και τους λέω γι' αυτό που μου είπε ο Αρσένιος – για τα παράξενα «γάντια» που φορούσε ο αδελφός του Γρηγόριου Καθαρού, ο μάγος Ιωάννης'σαρ. Ξέρουν τι είναι;

Η απάντησή τους είναι παρόμοια με της Διονυσίας και του Χρίστου'μορ. Το μόνο που μπορούν να υποθέσουν – ακόμα και η Γιολάντα, που είναι Ερευνήτρια – είναι ότι ο Ιωάννης αντλούσε ενέργεια κάπως για να ενισχύσει κάποιο ξόρκι του· αλλά δεν ξέρουν τι ακριβώς έκανε. Δεν έχουν ακούσει κάτι τέτοιο να είναι διαδομένο. Και με ρωτάνε πού τα έμαθα εγώ αυτά; Τα είδα ο ίδιος;

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Αλλά μου τα είπε ένας γνωστός μου που έτυχε να βρίσκεται μπροστά. Ή, μάλλον, κρυμμένος εκεί κοντά.»

«Έχεις από έναν γνωστό σε κάθε λιμάνι κάθε ηπειρονήσου,» μου λέει ο Ακράθνης, «αν αυτή η φήμη για σένα αληθεύει.»

«Δεν αληθεύει, Στρατηγέ,» τον διαβεβαιώνω. «Είναι παρατραηγμένη.» Και μετά μιλάω στις μάγισσες για κάτι ακόμα: για εκείνο που μου είπε η Ιουλία της Σιρκόβης, ότι είδε τον γίγαντα των Καπνών να βγαίνει από το αμπάρι του Γρήγορου Τέλους, να βγαίνει μέσα από μια ανοιχτή καταπακτή της κουβέρτας του, σαν πραγματικός καπνός ο οποίος προέρχεται από φωτιά. «Μπορεί αυτό να σας βοηθήσει για να κάνετε κάποια υπόθεση για τον γίγαντα;» τις ρωτάω.

Η απάντησή τους είναι ξανά αρνητική. Και η Γιολάντα'σαρ λέει: «Πρέπει να είναι κάτι το εξωδιαστασιακό. Δεν μπορεί να είναι από την Υπερυδάτια.»

«Υπάρχει περίπτωση να είναι κάποιος δαίμονας που τον κρατάνε φυλακισμένο;» ρωτάω την Ευτυχία. «Και εννοώ, όπως κάνουν οι Δεσμοφύλακες.»

«Αν και θεωρητικά θα μπορούσε να ισχύει αυτό που λες, δεν έχω ξανακούσει τέτοιο πράγμα, Μαύρε,» μου αποκρίνεται. «Οι δαίμονες που φυλακίζουμε δεν έχουν υλική μορφή· ακόμα κι αν είχαν προτού φυλακιστούν, μετά δεν έχουν.»

«Η μορφή του γίγαντα των Καπνών δεν είναι υλική ακριβώς...»

«Ναι, αλλά ούτε και πνεύμα είναι, απ' ό,τι καταλαβαίνω. Όπως σου είπα, θα μπορούσε να είναι δαίμονας παγιδευμένος από Δεσμοφύλακα, όμως δεν το νομίζω. Θα ήταν πολύ σπάνια περίπτωση. Κι αυτό που μας περιέγραψες, ότι βγαίνει σαν πραγματικός καπνός μέσα απ' το

αμπάρι... αυτό είναι τελείως άσχετο με το τάγμα των Δεσμοφυλάκων. Αν ήταν δαίμονας υποταγμένος σε αντικείμενο, τότε δεν θα εμφανιζόταν έτσι.»

«Ίσως, λοιπόν, να τον έχουν φέρει από άλλη διάσταση... ή να τον έχουν κατασκευάσει κάπως μέσω του ενεργειακού νοοσυστήματος.»

«Ποιου ενεργειακού νοοσυστήματος;»

Δεν τους έχω μιλήσει γι'αυτό ακόμα. Μόνο τα βασικά τούς είπα για τους Καπνούς μέχρι στιγμής. Τώρα, όμως, τους εξηγώ πως ο Καπετάνιος των Καπνών, ο Γρηγόριος Καθαρός, ήταν κάποτε ο Γρηγόριος ο Γρήγορος και υπηρετούσε τον Πολιτοβασιλέα ως κουρσάρος, προτού κλέψει μαζί με τον αδελφό του, τον μάγο Ιωάννη'σαρ, το ενεργειακό νοοσύστημα που ο ίδιος ο Πολιτοβασιλέας είχε, πιο πριν, κλέψει από τον Άρχοντα της Νερκάλης.

«Υποθέτω πως δεν γνωρίζατε τον Γρηγόριο τον Γρήγορο... κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος,» αποκρίνεται ο Δημήτριος Ακράθνης. «Πρώτη φορά ακούω γι'αυτόν.»

«Κι εγώ,» λέει η Γιολάντα'σαρ.

«Δεν είχα φανταστεί ότι οι Καπνοί μπορεί να ξεκίνησαν από εδώ, από την Οσκάληνη...» συνεχίζει ο Ακράθνης, ενώ σουρουπώνει έξω απ'τα παράθυρα της αίθουσας όπου καθόμαστε. Στρέφει το βλέμμα του προς τη δούλα που με κοίταζε. «Έλα κοντά, Ελευθερία,» προστάζει. «Έλα κοντά!»

Τα μάτια της είναι το ίδιο δολοφονικά όπως πριν καθώς στρέφονται επάνω του, αλλά πλησιάζει. «Άρχοντά μου...» λέει.

«Τ'άκουσες αυτά που έλεγε ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος; Αυτά για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο;»

«Τα άκουσα.»

«Τον γνώριζες τον κουρσάρο, έτσι δεν είναι;»

Προς στιγμή μένει ακίνητη, τελείως ακίνητη, σαν να έχει κοκαλώσει στη θέση της. (Ποια είναι αυτή η γυναίκα, μα την Έχιδνα; Και γιατί να ξέρει τον Γρηγόριο τον Γρήγορο;) Μοιάζει ν'αναρωτιέται αν πρέπει να μιλήσει. Μετά νεύει, κοφτά. «Τον είχα δει.»

«Δε μπορεί μόνο να τον είχες δει, Ελευθερία,» λέει ο Ακράθνης.

«Ποια είναι αυτή η γυναίκα, Στρατηγέ;» παρεμβαίνω. «Γιατί να τον ξέρεις;»

«Α, δεν την αναγνωρίζεις;» κάνει ο Ακράθνης στρέφοντας το βλέμμα του σ'εμένα.

«Θα έπρεπε;» Την έχω συναντήσει κάπου;

«Ήταν κάποτε Πριγκίπισσα της Οσκάλης, προτού ο Ευθύμιος την αιχμαλωτίσει κατά την πολιορκία της πόλης. Είναι η Ελευθερία Μοριλκόνη, η αδελφή του Πολιτοβασιλέα Γεώργιου Μοριλκόνη.»

«Δεν την είχα δει ποτέ μου,» παραδέχομαι, «αλλά είχα ακούσει γι'αυτήν. Είχα ακούσει...» Και την κοιτάζω με περιέργεια τώρα. «Ξέρεις για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο;» τη ρωτάω.

«Μπορώ να σε βοηθήσω να τον βρεις, Οφιομαχητή,» μου λέει.

«Δε σε ρώτησε αυτό!» την επιπλήττει η Γιολάντα'σαρ. «Απάντησέ του σ'εκείνο που σε ρώτησε!»

Η Ελευθερία δεν γυρίζει να την κοιτάξει· η όψη της είναι άγρια.

«Απάντησέ του,» επιμένει η Γιολάντα. «Πριγκίπισσα.» Ειρωνικό, φυσικά.

Η Ελευθερία τώρα τη λοξοκοιτάζει, μοιάζοντας να θέλει να τη δαγκώσει.

«Τι εννοείς ότι μπορείς να με βοηθήσεις να τον βρω;» τη ρωτάω.

«Ελευθέρωσέ με, πάρε με αποδώ, και θα σε βοηθήσω να τον βρεις—»

«Με τι τρόπο;»

«Δεν είσαι σε θέση να κάνεις παζάρια!» Η Γιολάντα πετάγεται όρθια. «Απάντησέ του ό,τι θέλει να μάθει για τους Καπνούς. Τώρα!»

«Πάρε με αποδώ,» επιμένει η Ελευθερία Μοριλκόνη, «και θα σε βοηθήσω,» ατενίζοντας με έντονα.

Η Γιολάντα'σαρ πιάνει από κάπου ένα κοντό, μαύρο μαστίγιο και ζυγώνει στη στιγμή την Ελευθερία, κάνοντας να τη χτυπήσει κατακέφαλα. Αλλά εκείνη υψώνει το δεξί χέρι, αρπάζει τη βίτσα μες στη γροθιά της – πράγμα που σίγουρα θα την πόνεσε πολύ – και γυρίζοντας κλοτσά τη Γιολάντα στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί.

Οι φρουροί της αίθουσας ορμάνε αμέσως καταπάνω στην Ελευθερία, η οποία μου φωνάζει: «Οφιομαχητή! Θα σε βοηθήσω να τους βρεις!» ενώ την αρπάζουν και την τραβάνε. Ένας απ'αυτούς τη γρονθοκοπεί

καταπρόσωπο με το γαντοφορεμένο χέρι του· μια άλλη τής ρίχνει μια γερή ροπαλιά στα πλευρά, διπλώνοντάς την ξέπνοη.

Ο Ακράθνης και η Ευτυχία'λι έχουν σηκωθεί όρθιοι.

Εγώ είμαι ακόμα καθιστός, το ίδιο κι ο Καταραμένος Αργύριος, η Λουκία, και η Ερασμία. Τώρα όμως σηκώνομαι. Καθώς οι φρουροί κάνουν να σύρουν την Ελευθερία Μοριλκόνη έξω από την αίθουσα, σηκώνομαι. Και φωνάζω: «Περιμένετε! Δεν τελείωσα μαζί της!»

Ο Στρατηγός τούς γνώφει να με υπακούσουν.

Η οργή μου βράζει· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι μια αέρινη, στροβιλιζόμενη ασπίδα μες στο μυαλό μου, για να μην ανατρέψω το τραπέζι και ζυγώσω την Ελευθερία και τους φρουρούς που την κρατάνε.

«Αφήστε τη να μιλήσει,» τους λέω. «Αφήστε τη να καθίσει και να μιλήσει.»

Ο Ακράθνης τούς γνώφει ξανά, και το κάνουν. Την αφήνουν να καθίσει σε μια καρέκλα, να συνέλθει από τα χτυπήματα. Αίμα τρέχει από την άκρια του στόματός της.

Η Γιολάντα'σαρ κάθεται επίσης, αν και φαίνεται ακόμα να πονά από την κλοτσιά που δέχτηκε. Δυσκολεύεται ν'αναπνεύσει. Η Ευτυχία'λι τής μιλά χαμηλόφωνα – δεν ακούω τι της λέει – και η Γιολάντα νεύει, με άγρια όψη στο πρόσωπό της. Τα δακρυσμένα μάτια της ατενίζουν οργισμένα την Ελευθερία.

Καθώς κι εγώ είμαι ξανά καθισμένος όπως κι οι υπόλοιποι, ρωτάω την αδελφή του μακαρίτη Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών: «Πώς μπορείς να με βοηθήσεις να βρω τους Τρομερούς Καπνούς;»

«Μπορώ,» μου απαντά. «Τους ξέρω. Ξέρω τον Καπετάνιο τους και κάμποσους από το τσούρμο. Αν τους δω θα τους αναγνωρίσω.»

«Και λοιπόν; Αυτό δεν με βοηθά να τους βρω.»

«Θα σου πω κι άλλα όταν μ'ελευθερώσεις. Γνωρίζω πού τους έστειλε ο αδελφός μου να επιτίθενται, γνωρίζω τι συμφωνίες είχε κάνει μαζί τους. Ξέρω πολλά. Πάρε με μόνο από εδώ.»

«Σου λέει ψέματα, η καταραμένη κόρη του Λοκράθου!» φωνάζει η Γιολάντα'σαρ ξαφνικά. «Και δεν είναι η δουλειά της να κάνει παζάρια με τους φιλοξενούμενούς μας στο Ψηλό Παλάτι!» Σηκώνεται όρθια ξανά, και μιλώντας στην Ελευθερία: «Θα του πεις ό,τι θέλει να μάθει,

Πριγκίπισσα – τώρα – αλλιώς θα υποστείς συνέπειες!» Ακόμα κρατά εκείνο το κοντό μαστίγιο στο χέρι της και, πατώντας ένα κουμπί στη λαβή του, το κάνει να τυλιχτεί από ενέργειες.

«Δε θα του πω τίποτα αν δεν με πάρει αποδώ!» λέει η Ελευθερία Μοριλκόνη, μοιάζοντας να το εννοεί, μοιάζοντας αποφασισμένη.

«Θα σε μάθω τώρα πώς πρέπει ν'απαντάς!» γρυλίζει η Γιολάντα'σαρ, και βαδίζει προς το μέρος της, αν και όχι τόσο γρήγορα όσο πριν. Συγχρόνως, και οι φρουροί ζυγώνουν την Ελευθερία.

Εκείνη δεν σηκώνεται απ'τη θέση της, αλλά λέει στη Γιολάντα: «Έλα κοντά και θα σε σκοτώσω.»

Οι φρουροί την αρπάζουν από πίσω, από τους ώμους· την ακινητοποιούν πάνω στην καρέκλα και τραβάνε τα χέρια της πίσω από την ξύλινη πλάτη του καθίσματος, ενώ εκείνη ουρλιάζει και προσπαθεί να τους ξεφύγει – μάταια, όμως.

Η Γιολάντα την πλησιάζει, υψώνοντας το ενεργειακό μαστίγιο.

Η Ελευθερία κάνει να την κλοτσήσει, αλλά δυο φρουροί πιάνουν τους αστραγάλους της, κρατάνε κάτω τα πόδια της. Τους βρίζει καθώς χτυπιέται.

Μια φρουρός αρπάζει τη μπροστινή μεριά της υπηρετικής στολής της Ελευθερίας και την τραβά απότομα, σκίζοντάς την, φανερώνοντας λευκό δέρμα και εσώρουχα.

Η Γιολάντα'σαρ γελά. «Ακόμα ένα μάθημα... Πριγκίπισσα.»

«Στάσου!» της φωνάζω καθώς σηκώνομαι πάλι από τη θέση μου και κάνω τον γύρο του τραπεζιού για να πλησιάσω.

Αλλά είναι ήδη αργά· ακόμα κι αν με άκουσε – και μάλλον με άκουσε – η Γιολάντα είναι οργισμένη εναντίον της, θέλει εκδίκηση, θέλει να την ταπεινώσει. Το ενεργειακό μαστίγιο χτυπά την Ελευθερία Μοριλκόνη στα εκτεθειμένα στήθη της. Το ουρλιαχτό της αντηχεί στο Ψηλό Παλάτι καθώς το σώμα της τραντάζεται από τις ενέργειες που το διατρέχουν.

Η Γιολάντα υψώνει ξανά το μαστίγιο, ατενίζοντας την Ελευθερία σαν να θέλει να τη σκοτώσει.

Της πιάνω τον καρπό. «Όχι άλλο. Αρκετά.»

«Μαύρε!» μου λέει ο Ακράθνης, που κι αυτός έχει σηκωθεί όρθιος. «Μην παρεμβαίνεις, μα την Έχιδνα! Ξέρεις τι προβλήματα έχει προκαλέσει αυτή η γυναίκα από τότε που τη φέραμε εδώ;»

«Κανονικά θα έπρεπε να την είχαμε πουλήσει σε πειρατές,» προσθέτει η Ευτυχία'λι. «Ή στους Κουκουλοφόρους.»

Η Ελευθερία Μοριλκόνη βαριανασαίνει καθώς οι φρουροί ακόμα την κρατάνε πάνω στην καρέκλα· μοιάζει στα όρια της λιποθυμίας, μοιάζει να τραβά με τρομερή δυσκολία την κάθε ανάσα. Το πρόσωπό της είναι γεμάτο δάκρυα και ιδρώτα. Ο στήθόδεσμός της διαλύθηκε από το ενεργειακό μαστίγωμα, και το στήθος της είναι σημαδεμένο από μια μακριά κόκκινη γραμμή.

«Θα την αγοράσω εγώ,» λέω στην Ευτυχία'λι και τον Ακράθνη, ενώ αφήνω το χέρι της Γιολάντας'σαρ. «Θα την αγοράσω.»

«Θα προσπαθήσει να σε σκοτώσει!» με προειδοποιεί η Γιολάντα, με μένος. Η μάνητα της Φαρμακερής Κυράς την έχει καταλάβει.

«Θα το ρισκάρω,» αποκρίνομαι. Αποστρέφομαι τη δουλεία και τους δουλεμπόρους. Δε μ'ενδιαφέρει αν αυτή είναι η αδελφή του Πολιτοβασιλέα· αισθάνομαι πως πρέπει να την ελευθερώσω, είτε έχει κάτι χρήσιμο να μου πει για τους Καπνούς είτε όχι. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, και ο Ακράθνης, μα την Έχιδνα, θα έπρεπε τώρα να είναι ευγνώμων στον Γέρο του Ανέμου. «Πόσο την πουλάς;» τον ρωτάω.

Με κοιτάζει διστακτικά προς στιγμή· ύστερα, κοιτάζει την Ευτυχία'λι και τη Γιολάντα'σαρ· και τελικά με ρωτά: «Είσαι σίγουρος πως τη θέλεις;»

«Ναι. Μ'ενδιαφέρει οτιδήποτε μπορεί να με βοηθήσει να φτάσω στους Καπνούς—»

«Σου λέει ψέματα!» μου λέει η Γιολάντα, με το ίδιο μένος που μίλησε και πριν, με τη μάνητα της Φαρμακερής Κυράς μέσα της.

«Ίσως,» αποκρίνομαι, «ή ίσως όχι. Αλλά και πάλι μ'ενδιαφέρει. Ήταν αδελφή του Πολιτοβασιλέα· έχει κάποια γνώση των κουρσάρων που ο Μοριλκόνης χρησιμοποιούσε.» Και προς τον Ακράθνη: «Τη θέλω, Στρατηγέ. Πόσο την πουλάς;»

Εκείνος κοιτάζει πάλι τη Γιολάντα και, μετά, μου λέει: «Θα σου απαντήσω αύριο, Μαύρε, αν είναι τελικά για πούλημα.»

«Η αναζήτησή μου θα πρέπει να ενδιαφέρει κι εσένα,» τονίζω. «Οι Καπνοί δε θ'αργήσουν να φτάσουν και στη Σιρνάδια. Και, όπως και νάχει, η παρουσία τους απειλεί το εμπόριο παντού στην Υπερυδάτια· ποτέ ξανά δεν έχουν εμφανιστεί πειρατές σαν αυτούς.»

«Σου είπα: θα σου απαντήσω αύριο.»

«Αν αποφασίσεις να την πουλήσεις, ποια θα είναι περίπου η τιμή της; Θέλω να ξέρω.» Γιατί η αλήθεια είναι πως δεν έχω και ατελείωτα οχτάρια μαζί μου: ό,τι μου έδωσαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου.

«Τέσσερις χιλιάδες οκτάποδες. Κι αυτό επειδή σε ξέρω και μας βοήθησες πολύ κάποτε στον Μεγάλο Κόλπο.»

Πράγματι, δεν είναι αλμυρή τιμή για δούλα. Λίγο μεγαλύτερη απ'το ν'αγοράσεις ένα κανονικό δίκυκλο στην Υπερυδάτια. Υπάρχουν δούλες που κοστίζουν περισσότερο. Και την Ελευθερία Μοριλκόνη, απλά και μόνο επειδή ήταν αδελφή του Πολιτοβασιλέα, ο καθένας θα την πουλούσε πιο ακριβά.

«Εντάξει,» αποκρίνομαι.

Και, ύστερα από λίγη κουβέντα ακόμα με τον Δημήτριο Ακράθνη, την Ευτυχία'λι, και τη Γιολάντα'σαρ, φεύγουμε από το Ψηλό Παλάτι.

«Αυτή η καριόλα είναι τρελή,» μου λέει η Λουκία καθώς επιστρέφουμε προς το Χέλι ενώ έχει μόλις νυχτώσει. Οι δρόμοι γύρω μας ακόμα έχουν εμφανείς ζημιές από την πρωινή καταιγίδα.

«Ποια;» ρωτάω.

«Η ξανθιά. Η Γιολάντα.»

«Μάλλον έχει λόγο να τη μισεί.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Δεν άκουσες ποια είναι; Η γυναίκα του Αλτόσσιου.»

«Και λοιπόν; Τι πάει να πει αυτό;»

«Ο Αλτόσσιος ήταν ο Άρχοντας της Σιρνάδιας πριν από τον Ακράθνη, και ορκισμένος εχθρός του Πολιτοβασιλέα. Σκοτώθηκε κατά την πολιορκία της Οσκάλνης ενώ οι δυνάμεις του ήταν στα όρια της νίκης, και ενώ κι ο Πολιτοβασιλέας σκοτώθηκε.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω τώρα,» λέει η Λουκία. «Αλλά και πάλι μοιάζει φυσημένη.»

Δε μπορώ να διαφωνήσω...

Τις πρώτες ώρες της νύχτας τις περνάμε σ'ένα εστιατόριο του λιμανιού μαζί με τη Διονυσία, τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, και κάποιους από το πλήρωμά του. Μετά ανεβαίνουμε στα δωμάτια ενός τοπικού ξενοδοχείου με όνομα «Το Άκουσμα των Ανέμων». Ο Ακράθνης μου πρότεινε, βέβαια, να με φιλοξενήσει στο Ψηλό Παλάτι αλλά αρνήθηκα. Μπορεί να είχα συνεργαστεί μαζί του κάποτε μα δεν τον αισθάνομαι και τόσο φίλο μου. Καλύτερα εδώ. Του τόνισα μόνο να μην κακοποιήσουν την Ελευθερία, γιατί δεν θέλω να την αγοράσω χτυπημένη. Και ελπίζω τελικά να δεχτεί να την πουλήσει. Τι να την κάνει, άλλωστε; Απ'ό,τι φαίνεται, όλο προβλήματα προκαλεί στο παλάτι του. Δεν είναι σαν τις συνηθισμένες δούλες. Κατά πάσα πιθανότητα δεν θεωρεί καν τον εαυτό της δούλα αλλά αιχμάλωτη.

Την καταλαβαίνω. Το ίδιο θα έκανα στη θέση της. Ή, μάλλον, κάτι χειρότερο. Θυμάμαι εκείνο το κάθαρμο, τον Αθανάσιο Ζερδέκη. Ακόμα δεν έχω καταφέρει να τον ξεπληρώσω για τη φιλοξενία του...

«Νομίζεις ότι όντως έχει να σου προσφέρει κάποια βοήθεια;» με ρωτά η Λουκία, καθώς έχουμε μόλις κάνει έρωτα στο κρεβάτι του δωματίου μας στο Άκουσμα και είναι ακόμα καθισμένη από πάνω μου, γυμνή, με τα χέρια της στο στήθος μου, με τα μακριά κόκκινα μαλλιά της να πέφτουν γύρω από το πρόσωπό της.

«Αυτό σκεφτόσουν τόση ώρα;» την πειράζω χτυπώντας (ελαφρά, μην της σπάσω κάνα κόκαλο) τον αριστερό της γλουτό με την παλάμη μου.

Μειδιά. «Και άλλα πράγματα,» μου λέει, και σκύβει, φιλώντας με ξανά στα χείλη. Ύστερα φεύγει από πάνω μου, απότομα, ξαπλώνοντας παραδίπλα. «Πιστεύεις ότι όντως έχει κάτι σημαντικό να πει;» με ρωτά ξανά.

«Μπορεί,» απαντώ. «Ήταν αδελφή του αφέντη τους προτού γίνουν οι Τρομεροί Καπνοί.»

«Εγώ ξέρεις τι νομίζω;»

«Τι;»

«Ότι θα έλεγε οτιδήποτε για να φύγει απ'το παλάτι του Ακράθνη.»

«Ίσως και νάναι έτσι,» παραδέχομαι. «Αλλά και πάλι...»

«Θα την αγοράζες ούτως ή άλλως;»

«Δε μ'αρέσει το δουλεμπόριο. Και... δεν άκουσες την Ευτυχία'λι; Είπε ότι κανονικά έπρεπε να την είχαν πουλήσει. Ακόμα και στους Κουκουλοφόρους. Ξέρεις ποιοι είν' οι Κουκουλοφόροι;»

«Δουλέμποροι από τη Μικρυδάτια. Τους έχω ξανακούσει, Καπετάνιε μου. Στη Σκιάπολη, και σ'άλλα λιμάνια της Ιχθυδάτιας. Νομίζω πως και η καινούργια Φύλακας της Ιλφόνης απ'αυτούς αγοράζει τους δούλους της.»

«Η Φόνισσα...» Δε με εκπλήσσει.

«Και οι Ελκάνιοι πολύ πιθανόν να έχουν πάρει-δώσε μαζί τους. Σίγουρα έχουν, μάλλον.»

«Καλά, άσ' το,» λέω, γιατί νιώθω την οργή μου να φουντώνει μέσα μου σαν καταιγίδα φλεγόμενων δηλητηριών και μπορεί να γίνει καμιά ζημιά μες στο ξενοδοχείο νυχτιάτικα. Ύστερα από μια στιγμή, αλλάζω θέμα: «Αλήθεια, δε σ'έχω ρωτήσει ποτέ τι ήταν οι γονείς σου στην Ιλφόνη... Ζουν ακόμα;»

«Ψαράδες ήταν και ψαράδες είναι, αφού είσαι περίεργος· αλλά σπάνια έχω επαφή μαζί τους πια. Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;»

«Το είπες η ίδια: είμαι περίεργος.»

Χασμουριέται και τεντώνεται πάνω στο κρεβάτι, γαλανόδερμη και καμπυλωτή, με παλιές ουλές σαν φυσική διακόσμηση επάνω της από την πειρατική ζωή της. Κλείνει τα μάτια και την παίρνει ο ύπνος, ακούω τον ρυθμό της αναπνοής της ν'αλλάζει. Πιάνω το σεντόνι και τη σκεπάζω, καθώς τώρα κάθομαι οκλαδόν στο κρεβάτι αφήνοντας την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου, έχοντας το μυαλό μου σε Καπνούς...

Το πρωί, καθώς έχουμε μόλις βγει από το δωμάτιό μας και πλησιάζουμε το δωμάτιο της Διονυσίας και της Ερασμίας, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου κουδουνίζει.

Τον βγάζω από την κάπα μου και δέχομαι την κλήση.

«Καλημέρα, Μαύρε. Ο Στρατηγός είμαι,» ακούγεται η φωνή του Ακράθνη απ'το μέγαφωνο· και την ακούει και η Λουκία γιατί δεν έχω τη συσκευή κοντά στ'αφτί μου αλλά ανοιχτή μπροστά μου.

«Καλημέρα, Στρατηγέ.»

«Σ'την πουλάω τελικά. Θα στείλω ανθρώπους να τη φέρουν στο λιμάνι, στο πλοίο σου. Το Αεικίνητο Χέλι, έτσι;»

«Αυτό είναι τ'όνομά του.»

«Να τη στείλω τώρα;»

«Σε κάνα μισάωρο, που θα είμαι εκεί.»

«Καλώς. Τέσσερα χιλιάρια, είπαμε...» μου θυμίζει.

«Δεν το έχω ξεχάσει.»

Η τηλεπικοινωνία μας τερματίζεται.

Η Λουκία μου λέει: «Έπρεπε να του κάνεις παζάρια.»

«Μ'έχεις δει ποτέ να κάνω παζάρια;»

«Νομίζω πως ναι,» αποκρίνεται εμφαντικά.

«Τέλος πάντων. Βαριόμουν. Κι άμα θέλουμε κι άλλα οχτάρια μπορούμε πάντα να κουρσέψουμε κάνα πλοίο.»

Η Λουκία γέλα. «Τώρα αρχίζεις να με φτιάχνεις, Καπετάνιε μου!»

Τη λοξοκοιτάζω. «Το ήξερα πως θα σ'άρεσε αυτή η ιδέα...»

Χτυπάω την πόρτα της Διονυσίας και η Βιοσκόπος σύντομα ανοίγει, μοιάζοντας αγουροξυπνημένη. Της ζητάω συγνώμη που την ξύπνησα αλλά, της λέω, πρέπει να την ενημερώσω πως θα πάω τώρα στο Χέλι για να παραλάβω την Ελευθερία από τους ανθρώπους του Ακράθνη. (Αν και αρχικά, βέβαια, δεν πλησίαζα το δωμάτιό της γι'αυτό. Δε νόμιζα ότι ακόμα θα κοιμόταν. Δεν είναι και τόσο πρωί.)

«Εντάξει,» μου λέει, τρίβοντας το αριστερό της μάτι. «Θες νάρθω μαζί σου;»

«Όχι απαραίτητα. Με την ησυχία σου· δε βιαζόμαστε. Πού είναι η Ερασμία;»

Συνοφρυώνεται, σαν να είχε ξεχάσει την ύπαρξή της και τώρα να τη θυμήθηκε ξανά. Γυρίζει να κοιτάξει μες στο δωμάτιο. Γυρίζει πάλι προς εμένα. «Δεν είν' εδώ. Εκτός αν... Για στάσου.» Πλησιάζει την ανοιχτή πόρτα της μικρής τουαλέτας (και, καθώς φεύγει απ'το κατώφλι του δωματίου, ο σκύλος της φαίνεται να κοιμάται δίπλα στο κρεβάτι της). «Όχι, δεν είν' εδώ,» επιβεβαιώνει η Διονυσία. «Δεν ξέρω πού είναι. Είχε ανεβεί μαζί μου, αλλά μετά... Εγώ κοιμήθηκα. Πρέπει να έφυγε.»

«Με τον Ανθέμιο θα είναι, μάλλον,» λέω. Κι ακόμα μου φαίνεται περίεργο (για κάποιο λόγο) που ένα Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου είναι δαγκωμένο μ'έναν μισθοφόρο. Αλλά γιατί να μου φαίνεται περίεργο, μα την Έχιδνα; «Αν τη δεις, πες της πού θα είμαι.»

Η Διονυσία νεύει.

Εγώ και η Λουκία (κι ο γάτος της) φεύγουμε απ'το Άκουσμα των Ανέμων και πηγαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι, που δεν είναι αραγμένο μακριά. Το ξενοδοχείο βρίσκεται στο λιμάνι της Σιρνάδιας που οι ντόπιοι ονομάζουν Κάλεσμα. Υπάρχει άλλο ένα λιμάνι εδώ που λέγεται Ερπετογιαλός και είναι κοντά στις εκβολές του ποταμού Οθμόλλη – όπου είναι οικοδομημένος κι ο τοπικός Ναός της Έχιδνας. Δεν τα ήξερα αυτά· τώρα τα έμαθα, από τον Καταραμένο Αργύριο· παλιότερα δεν είχα επισκεφτεί τη Σιρνάδια.

Η μέρα είναι καλή· καμιά σχέση με την προηγούμενη που είχε φέρει την οργή της Έχιδνας στον Μεγάλο Κόλπο. Ανεβαίνουμε στο κατάστρωμα του Χελιού και βλέπω πως κάμποσα μέλη του πληρώματος είναι εδώ επισκευάζοντας τις ζημιές της χτεσινής καταιγίδας, οι οποίες ευτυχώς δεν είναι σοβαρές.

Ο Χρίστος'μορ με πλησιάζει. «Καπ'τάνιε,» μου λέει εν είδει χαιρετισμού.

«Τι γίνεται, μάγε; Υπάρχει κανένα πρόβλημα;»

«Κανένα απολύτως. Αυτό ήθελα να σου πω. Τα πάντα 'ντάξει με τις μηχανές κι όλα τα συστήματα. Μπορούμε ν'αποπλεύσουμε και τώρα άμα γουστάρεις.»

«Δεν υπάρχει λόγος για τόση βιάση, αλλά χαίρομαι που δεν έχουμε βλάβες στα μηχανήματα.»

Μετά από λίγο, ενώ κάθομαι στην πλώρη μαζί με τη Λουκία, πάνω απ'το ακρόπρωρο που είναι λαξεμένο σαν το κεφάλι γιγάντιου χελιού (και ο Ακατάλυτος έχει πάει για κυνήγι ποντικών παρέα με τους άλλους γάτους του πλοίου), οι άνθρωποι του Ακράθνη καταφτάνουν μέσα σε μια άμαξα που τη σέρνουν δυο ψηλά άλογα. Το όχημα σταματά στην αποβάθρα μας και τρεις άντρες βγαίνουν τραβώντας την Ελευθερία Μοριλκόνη από αλυσίδες περασμένες στους κρίκους των δουλικών περικάρπιών της. Δεν είναι ντυμένη τώρα μ'εκείνη την υπηρετική στολή που φορούσε στο Ψηλό Παλάτι αλλά μ'ένα απλό φόρεμα, και ξυπόλυτη.

«Ο Κάλνεντουρ ο Μαύρος;» φωνάζει ο ένας από τους φύλακές της κοιτάζοντας προς το πλοίο μου.

«Ναι,» απαντώ καθώς σηκώνομαι όρθιος στην πλώρη και βαδίζω προς τα μέσα της κουβέρτας. «Φέρτε την εδώ.»

«Τα λεφτά, πρώτα.»

Κατεβαίνω από τη σανίδα που ενώνει το κατάστρωμα του Χελιού με την αποβάθρα, και η Λουκία μ'ακολουθεί. Κι οι δυο είμαστε ξυπόλυτοι. Μέλη του πληρώματος μάς κοιτάζουν, έχοντας πάψει τις δουλειές τους· αισθάνομαι τα μάτια τους επάνω μας.

Βγάζω από μια απ'τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου μια δεσμίδα χαρτονομίσματα και τα δίνω στον άνθρωπο του Ακράθνη. Τα μετρά και τα δίνει σ'έναν άλλο που έχει μόλις βγει από την άμαξα. Αυτός δεν τα μετρά, τα κρατά ανάμεσα στις παλάμες του – τεντωμένα, όχι ρολό – και μουρμουρίζει παράξενα λόγια κλείνοντας συγχρόνως τα βλέφαρά του. Μάγος. Και ξέρω τι κάνει· το έχω ξαναδεί, όχι μόνο εδώ, στην Υπερυδάτια, αλλά κι αλλού στο Γνωστό Σύμπαν – είμαι σίγουρος, από το αινιγματικό παρελθόν μου. Κάνει Ξόρκι Παραχαρακτικής Αναγνωρίσεως, με το οποίο – με κάποιο τρόπο – οι μάγοι μπορούν να καταλαβαίνουν τα πλαστά νομίσματα. Δεν ξέρω πώς ακριβώς, φυσικά, και δεν νομίζω ότι ισχύει για όλα τα νομίσματα που κυκλοφορούν στο Γνωστό Σύμπαν. Μάλλον ο μάγος εξειδικεύεται σε κάποια συγκεκριμένα. Αυτός εδώ, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα μπορούσε να ξεχωρίσει πλαστούς ήλιους Σεργήλης από πραγματικούς, πάω στοίχημα.

Όταν τελειώνει τη δουλειά του ύστερα από μερικά λεπτά, ανοίγει πάλι τα βλέφαρα και νεύει προς τη μεριά του άλλου ανθρώπου του Ακράθνη, λέγοντας: «Εντάξει είναι!» και του δίνει τα χαρτονομίσματα.

Τα οποία εκείνος κάνει ρολό και κρύβει μέσα σε μια τσέπη του. «Όλα καλά, Κάλνεντουρ Μαύρε. Και καλωσόρισες πάλι στον Μεγάλο Κόλπο.»

«Δε θα μείνω για πολύ,» τον διαβεβαιώνω.

Κάνει νόημα στους άλλους δύο να φέρουν την Ελευθερία κοντά, και τη φέρνουν, τραβώντας την από τις αλυσίδες. «Δική σου,» μου λέει. «Μη λυπάσαι το μαστίγιο επάνω της.»

Δεν του απαντώ. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Ένας απ'αυτούς που την τράβηξαν ως εδώ μού δίνει τις αλυσίδες της. Μετά, μπαίνοντας πάλι στην άμαξα, φεύγουν.

Κοιτάζω την Ελευθερία. «Μου είπες αλήθεια ότι μπορείς να με βοηθήσεις;»

«Ξέρω γι'αυτούς τους πειρατές,» μου λέει – «για τον Γρηγόριο τον Γρήγορο και το τσούρμο του, τους Σβέλτους. Και ξέρω τι είχε συμφωνήσει ο αδελφός μου μαζί τους. Και ξέρω και για τον αδελφό του Γρηγόριου, τον Ιωάννη'σαρ.»

«Ωραία,» αποκρίνομαι, και πιάνω το ένα περικάρπιό της και με τα δύο χέρια. Το πιάνω από την άκρη. Τραβάω τα μέταλλά του προς αντίθετες μεριές, προσπαθώντας να το σπάσω. Δεν είναι εύκολο, ακόμα και για μένα. Είναι πιο δύσκολο, γενικά, να σπάσεις κάτι μικρό και σκληρό παρά κάτι μεγάλο και σκληρό. Τελικά, όμως, λυγίζει μπροστά στην οργή μου. Διαλύεται, φεύγει από το χέρι της Ελευθερίας, ενώ εκείνη με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Και μετά, καθώς πιάνω και το δεύτερο περικάρπιο, αρχίζει να γελά. Το σπάω κι αυτό με λίγη προσπάθεια.

«Είχαν χαράξει τ'όνομά σου πάνω σ'αυτά τα περικάρπια,» μου λέει η Ελευθερία ενώ ακόμα γελά. «Είχαν χαράξει 'Κάλνεντουρ ο Μαύρος'.»

«Δεν είσαι δούλα πια,» την πληροφορώ, «αλλά θάρθεις μαζί μας καθώς ψάχνουμε για τους Καπνούς, αλλιώς θα πας να συναντήσεις τον Αβυσσαίο.»

Και ανεβαίνουμε στην κουβέρτα ξανά, όπου δεν μένουμε πολύ· πηγαίνουμε στην καμπίνα του Καπετάνιου και της δίνω καλύτερα ρούχα να φορέσει: μια γκριζα ναυτική πουκαμίσσα, ένα πέτσινο γιλέκο με λουριά, ένα φαρδύ μαύρο παντελόνι, μια πλατιά πειρατική ζώνη, κι ένα ζευγάρι κοντές μπότες που της είναι, δυστυχώς, λίγο μεγάλες αλλά δεν έχω τώρα πιο ταιριαστές για τα πόδια της. Τα υπόλοιπα ρούχα τής είναι επίσης λίγο μεγάλα, όμως ντύνεται χωρίς πρόβλημα και χωρίς ενδοιασμούς μπροστά μας. Βλέπω πως εκείνη η ουλή από το ενεργειακό μαστίγιο φαίνεται πολύ έντονα ακόμα επάνω στο στήθος της – αναμενόμενα. Παρατηρώ, επιπλέον, διάφορες άλλες ουλές από μαστιγώματα, ενεργειακά και μη, στην πλάτη της, στα πόδια της, στα χέρια της. Και η μύτη της μοιάζει σπασμένη – όχι πρόσφατα, όμως. Το ίδιο σπασμένα είναι και μερικά από τα δόντια της, όπως πρόσεξα πιο πριν που μου μιλούσε από κοντά. Υποθέτω πως οι υποστηρικτές του Αλτόσσιου αισθάνονταν πολύ ήρωες όταν χτυπούσαν μια αιχμάλωτη... Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου.

«Αυτή είναι η Λουκία,» της λέω, σε περίπτωση που δεν το άκουσε όταν ήμασταν στο Ψηλό Παλάτι.

Η Ελευθερία νεύει, αμίλητα.

«Καλωσήρθες στο Χέλι,» της λέει η Λουκία. «Ελπίζω να μη ζαλίζεσαι,» μειδιά.

«Δε ζαλίζομαι,» αποκρίνεται η Ελευθερία, σοβαρά.

Ανεβαίνουμε στην κουβέρτα πάλι, και αντικρίζω τώρα εκεί τον Καταραμένο Αργύριο, τη Διονυσία με τον σκύλο της, και την Ερασμία με τον Ανθέμιο.

«Το παζάρι έγινε, βλέπω,» παρατηρεί ο Καταραμένος ρίχνοντας μια ματιά στην Ελευθερία.

«Ο Ακράθνης πρέπει νάθελε να την ξεφορτωθεί,» του λέω. «Αλλά όχι κι απλόκαμα.»

Ο Καταραμένος νεύει. «Σίγουρα όχι απλόκαμα. Θα φύγουμε τώρα;»

«Αύριο. Άσε το πλήρωμα να επιδιορθώσει τις ζημιές πρώτα. Και θέλω κι εγώ να τριγυρίσω λίγο στα λιμάνια εδώ: μπορεί κάτι χρήσιμο ν'ακούσω για τους Καπνούς.»

«Κάλνεντουρ!» αντηχεί, τότε, μια φωνή απ'την αποβάθρα. «Μαύρε! Κάλνεντουρ!»

Στρέφω το βλέμμα, ζυγώνω την κουπαστή, κι αντικρίζω τον Πέτρο τον Φλογερό, την Πλούσια Αμαλία, τον Σπυρίδωνα τον Πέλεκυ, τον Αρσένιο τον Άμεμπτο, την Ευδοκία της Καταστροφής, τη Νεκταρία τη Λεπτοδάχτυλη, και άλλους από τους Επιζώντες. Ήρθαν να με συναντήσουν. Ο Ακράθνης μού είπε ότι δεν ήταν μακριά, και ότι θα τους ενημέρωνε για την παρουσία μου.

Χαμογελάω και τους γνέφω ν'ανεβούν στο πλοίο. «Ελάτε πάνω!» τους φωνάζω. «Ελάτε!»

Και δε διστάζουν ούτε στιγμή.

Ήταν νύχτα όταν ο Οφιομαχητής έπαψε να μαζεύει βοτάνια στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων και στις όχθες του ποταμού Νάνθρη, και ήξερε ότι η Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης θα ήταν κλειστή τέτοια ώρα. Αμφέβαλλε ότι οι φρουροί θα του έκαναν πάλι τη χάρη να του ανοίξουν. Μπορούσε, βέβαια, να ισχυριστεί ξανά ότι πήγαινε να βοηθήσει κάποιον δηλητηριασμένο. Αν όμως τύχαινε να είναι εκεί οι ίδιοι φρουροί; Ή αν εκείνοι οι φρουροί μάθαιναν ότι είχε ξανάρθει μες στη νύχτα λέγοντας παρόμοια ιστορία; Θα άρχιζαν να πιστεύουν ίσως ότι ήταν ύποπτος – δικαιολογημένα. Και η εμφάνισή του, δυστυχώς, δεν ήταν συνηθισμένη. Το κατάμαυρο δέρμα τον σημάδευε.

Το θεώρησε, λοιπόν, προτιμότερο να διανυκτερεύσει στην ύπαιθρο απόψε, παρά το κρύο. Η χειμερινή παγωνιά δεν τον επηρέαζε και πολύ· απλά τον έκανε να αισθάνεται λιγάκι άβολα. Και τώρα είχε πάψει και να χιονίζει. Βρήκε, έτσι, μια σπηλιά και μπήκε εκεί μαζί με τη Νυχτερινή, ανάβοντας μια φωτιά για να ζεσταθεί, με ξύλα που είχε μαζέψει. Από τον σάκο του έβγαλε κάτι πρόχειρο να φάει και έδωσε και στη Νυχτερινή τη δική της τροφή.

Είχε συγκεντρώσει αρκετά βοτάνια, πίστευε, για να φτιάξει κάμποσα αντίδοτα και να τα πουλήσει στον Βικέντιο. Ορισμένα από αυτά, μάλιστα, δεν ήταν και τόσο κοινά, και ο Γεώργιος ήλπιζε να πιάσουν καλή τιμή.

Αργότερα, όταν είχε φάει και ξεκουραστεί λίγο, και η Ευθαλία κοιμόταν τυλιγμένη στον πήχη του ενώ η Νυχτερινή ξαπλωμένη στο έδαφος του σπηλαίου, ο Οφιομαχητής άρχισε να φτιάχνει σκευάσματα χρησιμοποιώντας τα βοτάνια που είχε μαζέψει, καθαρό νερό που είχε πάρει από τον ποταμό, ένα γουδί (το οποίο είχε φτιάξει πιο πριν από χοντρό ξύλο, με μόνο ένα πλατύ μαχαίρι και την υπεράνθρωπη δύναμή του), και ένα μεταλλικό σκεύος (όταν χρειαζόταν να βράσει κάτι) και

φιαλίδια, τα οποία είχε αγοράσει από την Κυκλόπολη ενώ τη διέσχιζε, προτού βγει από τη Ρινέα Πύλη και ξεκινήσει να ψάχνει για βοτάνια.

Καθώς δούλευε, δύο Ρινέες γάτες παρουσιάστηκαν στο στόμιο του σπηλαίου, μπαίνοντας αθόρυβα, ελπίζοντας να πιάσουν τα θήραμά τους απροετοίμαστα. Ήταν μεγάλες· σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος θα τις έλεγαν τίγρεις. Το τρίχωμά τους ήταν λευκό, ιδανικό για να κρύβονται μες στα χιόνια των Ρινέων Ορέων. Από το στόμα τους έβγαιναν δύο μακρείς κυνόδοντες, κυρτώνοντας επικίνδυνα· και τα υπόλοιπα, μικρότερα δόντια τους δεν ήταν λιγότερο κοφτερά. Οι Ρινέες γάτες μπορούσαν να ξεσκίσουν οτιδήποτε ζωντανό με αυτά και με τα νύχια τους. Τα μάτια τους γυάλιζαν γαλανά στο φως της φωτιάς του Οφιομαχητή...

...ο οποίος δεν ήταν τόσο απορροφημένος από τη δουλειά του που να μην τις έχει προσέξει να εισβάλουν. Αν και δεν τις είχε ακούσει – κινούνταν πραγματικά αθόρυβα – είχε δει τις σκιές τους με τις άκριες των ματιών του. Ρινέες γάτες, ή, αλλιώς, Οδοντόγατες. Ή Μεγαλόδοντες ή Λευκοφονιάδες, όπως αποκαλούσαν αυτούς τους μεγάλους, θανατηφόρους γάτους στα χωριά των Ρινέων Ορέων. Ναι, ο Οφιομαχητής τούς είχε συναντήσει και παλιότερα, όταν περιπλανιόταν εκεί μαζί με τη Στεφανία, τη σαμάνο από τη Βιλάρνη, αναζητώντας τον Γερό του Ανέμου.

Καταλάβαινε τώρα πως ίσως να μην είχε χρόνο να τραβήξει το Φιλί της Έχιδνας. Ευτυχώς όμως το είχε καρφωμένο δίπλα του, για παν ενδεχόμενο.

Το χέρι του έκλεισε γύρω από το μανίκι του όπλου–

Μ'ένα άγριο γρύλισμα, η μία γάτα τινάχτηκε καταπάνω του. Το λεπίδι ξεκαρφώθηκε από το έδαφος, αλλά ο Οφιομαχητής δεν πρόφταινε να το στρέψει προς το ερχόμενο θηρίο. Έτσι γρονθοκόπησε την Οδοντόγατα καταπρόσωπο, τινάζοντάς την πίσω με σπασμένα δόντια και όψη που από λευκή είχε γίνει κόκκινη.

Η Νυχτερινή ξύπνησε, χρεμετίζοντας, τρομαγμένη.

Η άλλη Ρινέα γάτα είχε ήδη γυρίσει προς τη μεριά της και την πλησίαζε, συρίζοντας, έτοιμη να μπήξει τα δόντια της στον λαιμό της φοράδας. Ύστερα από κάτι τέτοιο το άλογο αποκλείεται να επιβιώνει.

Αλλά ο Οφιομαχητής δεν το ήθελε νεκρό· το χρειαζόταν. Και τώρα το σπαθί του ήταν υψωμένο. Δεν προλάβαινε, φυσικά, να ζυγώσει τον Λευκοφονιά καθώς αυτός τινάζοταν προς τη Νυχτερινή, μα προλάβαινε να εκτοξεύσει το Φιλί της Έχιδνας καταπάνω του – και το έκανε.

Η λεπίδα στραφτάλισε στο φως της φωτιάς καθώς στροβιλιζόταν – και χτύπησε τη γάτα στο σώμα, σχεδόν κόβοντάς την στα δύο από την ορμή με την οποία ήρθε και στέλνοντάς την να κουτρουβαλήσει έξω από το στόμιο της σπηλιάς. Ένα κουβάρι από λευκό τρίχωμα, αίματα, εντόσθια...

Η Νυχτερινή πετάχτηκε όρθια, ρουθουνίζοντας, χρεμετίζοντας. Σηκώθηκε στα πίσω πόδια, ξέφρενη.

«Ήρεμα!» της είπε ο Γεώργιος. «Ήρεμα!» Και την άρπαξε από τον λαιμό, κρατώντας την κάτω, καθώς η άλλη Οδοντόγατα – αυτή που είχε γρονθοκοπήσει – σηκωνόταν αιμόφυρτη και, τρομοκρατημένη, έτρεξε έξω απ'τη σπηλιά, αφήνοντας πίσω της έναν μεγάλο κυνόδοντα και μπόλικά θραύσματα από άλλα, μικρότερα δόντια.

Ο Οφιομαχητής κατάφερε τελικά να ηρεμήσει τη Νυχτερινή και πήγε στο στόμιο της σπηλιάς, όπου πήρε το Φιλί της Έχιδνας και καθάρισε τη λεπίδα του στο χιόνι που, φυσικά, ακόμα ήταν στρωμένο σαν χαλί στο έδαφος. Τη σκοτωμένη Ρινέα γάτα την τράβηξε στο εσωτερικό του σπηλαιού αφού της έβγαλε τα σωθικά και τα πέταξε μακριά, μες στη νύχτα.

Την άφησε σε μια γωνία κι έριξε πλάι της τον κυνόδοντα της άλλης γάτας. Θα την έγδερνε για να πάρει το τομάρι της. Και θα έπαιρνε, επίσης, και τους δικούς της κυνόδοντες. Όλ' αυτά ήξερε ότι μπορούσαν να πουληθούν σε καλές τιμές.

Για την ώρα, όμως, συνέχισε να φτιάχνει τα αντίδοτά του, καθώς και μερικά φαρμάκια για προσωπική χρήση.

Όταν τελείωσε μ'αυτά δεν είχε ξημερώσει ακόμα, έτσι έπιασε να γδέρνει τη Ρινέα γάτα. Με τη δύναμή του, δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Έπρεπε, βασικά, να είναι προσεχτικός για να μη διαλύσει το τομάρι. Τους κυνόδοντες εύκολα τούς τράβηξε από το στόμα της.

Είχε τώρα μια δορά Οδοντόγατας, αλλά όχι κι έτοιμη να πουληθεί. Έπρεπε να πλυθεί μερικές φορές και να απλωθεί για να στεγνώσει. Ο Γεώργιος την πήρε από τη σπηλιά και βάδισε ως τις όχθες του Νάνθρη.

Την έπλυνε διεξοδικά και μάζεψε και μερικά ξύλα. Ως συνήθως, αισθανόταν οικεία σε υπαίθριο περιβάλλον, πράγμα που τον έκανε να υποπτεύεται ότι στην παλιά του ζωή, στο λησμονημένο παρελθόν του, ίσως να ήταν κυνηγός.

Επέστρεψε στη σπηλιά και, χρησιμοποιώντας τα ξύλα, έφτιαξε μια κρεμάστρα για δέρματα, όπου και κρέμασε τη δορά της γάτας σαν να ήταν η δουλειά του, σαν να είχε πείρα σ' αυτό. Αν και δεν ήταν η δουλειά του. Ήξερε, όμως, πώς να το κάνει. Το ήξερε. Το θυμόταν – ακόμα μια γνώση από το χαμένο παρελθόν του. Και η οργή του φούντωσε μέσα του, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κράτησε σε απόσταση.

Τους τρεις κυνόδοντες τούς έβαλε στον σάκο του. Αυτοί μπορούσαν να πουληθούν άμεσα.

Όταν ξημέρωσε, σέλωσε και χαλίνωσε τη Νυχτερινή και βγήκε απ' τη σπηλιά τραβώντας την από τα γκέμια. Το τομάρι της Οδοντόγατας το άφησε μέσα, κρεμασμένο, ώστε να στεγνώσει. Δε νόμιζε ότι εδώ θα το έβρισκε κανείς για να το κλέψει, όμως για καλό και για κακό κοίταξε τριγύρω ψάχνοντας μια μεγάλη πέτρα. Το τοπίο ήταν γεμάτο ογκόλιθους. Ο Οφιομαχητής έπιασε έναν από τους μικρούς, τον αγκάλιασε με τα δύο χέρια, και άνετα τον σήκωσε πάνω απ' το κεφάλι σαν να ήταν φουσκωτό μπαλόνι. Πλησίασε το στόμιο της σπηλιάς και το έφραξε με την πέτρα, αλλά όχι τελείως: φρόντισε να υπάρχουν κενά από πάνω και από δίπλα για να μπαίνει ο άνεμος. Το σπήλαιο είχε κι άλλα ανοίγματα, λιγότερο ορατά, απ' τα οποία περνούσε αέρας (ο Οφιομαχητής το είχε αισθανθεί όσο διανυκτέρευε εκεί), οπότε θα έκανε ρεύμα και η δορά θα στέγνωνε όπως έπρεπε.

Ο Γεώργιος καβάλησε τη Νυχτερινή και τρόχασε προς την Κυκλόπολη. Έφτασε στη Ρινέα Πύλη και πέρασε χωρίς να δώσει λόγο σε κανέναν: ήταν ανοιχτή, τέτοια ώρα. Την κουκούλα του την είχε στο κεφάλι, φυσικά· δεν ήθελε να δουν το κατάμαυρο πρόσωπό του. Διέσχισε την Ακρολύκη και τις Αιχμές, πέρασε τη Γέφυρα των Βατράχων, και μπήκε στο Κέντρο. Πήγε στο Καθοδόν, έχοντας κατά νου να βρει τους τέσσερις Κακοτοπίτες, οι οποίοι μάλλον θα αναρωτιόνταν πού είχε εξαφανιστεί χτες.

Ήταν νωρίς ακόμα· ο Δεύτερος Ήλιος δεν είχε ξεμυτίσει από την ανατολή. Ο Οφιομαχητής άφησε τη Νυχτερινή δεμένη έξω από το

ξενοδοχείο και μπήκε. Στη ρεσεψιόν, ρώτησε τη μελαχρινή γυναίκα πού υπήρχε στάβλος εδώ γύρω για να σταβλίσει το άλογό του.

«Δεν είναι μακριά, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη: «δυο δρόμοι απόσταση.» Και του έδωσε κατευθύνσεις.

Ο Γεώργιος την ευχαρίστησε και πήγε εκεί τη Νυχτερινή, όπου και τη στάβλισε σε λογική τιμή. Επέστρεψε, μετά, στο Καθοδόν ενώ κι ο Δεύτερος Ήλιος είχε ανατείλει κι έριχνε το φως του στην Κυκλόπολη.

«Το βρήκατε;» ρώτησε η γυναίκα της ρεσεψιόν.

«Ναι. Όλα καλά,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής πλησιάζοντας τον ανελκυστήρα.

Η γυναίκα χαμογέλασε.

Ο Γεώργιος δεν πήγε στο δωμάτιό του· πήγε, πρώτα, στα δωμάτια των τεσσάρων από τα Κακοτόπια, που ήταν ένα όροφο κάτω απ'το δικό του. Χτύπησε την πόρτα του Μάρκου και του Μελέτιου.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε σύντομα μια επιφυλακτική φωνή από μέσα. Λες και φοβάται ότι μπορεί νάναι εδώ κάποιος που τους κυνηγά... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής.

«Εγώ είμαι,» είπε στον Μάρκο, «ο Γεώργιος.»

Η πόρτα άνοιξε και ο ξανθομάλλης, γαλανόδερμος Κακοτοπίτης φάνηκε να χαμογελά. «Γεώργιε! Πού ήσουν όλη μέρα χτες, φίλε μου; Φοβόμασταν ότι είχες φύγει, ή ότι κάτι κακό σου συνέβη.»

«Να μπω;»

«Έλα.»

Ο Οφιομαχητής μπήκε στο δωμάτιό τους και είδε ότι ο Μελέτιος ήταν ακόμα ξαπλωμένος. Κι οι δυο πρέπει να είχαν μόλις ξυπνήσει· εξαιτίας μου μάλλον, υπέθεσε.

«Είσαι καλά σήμερα;» ρώτησε τον αδελφό του Μάρκου.

«Ναι. Από χτες, δηλαδή. Σου χρωστάω μεγάλη χάρη.»

«Όλοι σου χρωστάμε,» πρόσθεσε ο Μάρκος.

«Τα έχουμε ξαναπεί,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του.

«Πού ήσουν α χτες;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Έξω από την πόλη. Μάζευα κάτι πράγματα. Τώρα ήρθα.»

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε. «Εννοείς ότι κοιμήθηκες εκεί; Έξω; Μ'αυτό το κρύο;»

«Ναι.»

«Τι πήγες να μαζέψεις;» ρώτησε ο Μάρκος, κοιτάζοντάς τον με περιέργεια. «Μη μου πεις βοτάνια ξανά...»

«Βοτάνια. Πρέπει κάτι να έχω για να πουλάω.»

Ο Μάρκος κι ο Μελέτιος αλληλοκοιτάχτηκαν, και στο μυαλό τους ήταν η κουβέντα που είχαν κάνει χτες – ότι, μάλλον, ήταν καλή ιδέα να συνεργαστούν κάπως με τον παράξενο μαυρόδερμο ταξιδιώτη.

Ο Μάρκος στράφηκε πάλι στον Γεώργιο και είπε: «Δηλαδή, εε... θα στήσεις κάποια δουλειά εδώ, στην Κυκλόπολη;»

«Απλώς χρειάζομαι χρήματα. Δεν έχω πολλά μαζί μου.»

«Και σκέφτεσαι να μαζεύεις βοτάνια και να τα πουλάς;»

«Για την ώρα.»

«Ξέρεις πολλά για βοτάνια και τέτοια, έτσι;»

«Αρκετά.» Νόμιζε πως ο Μάρκος κάπου το πήγαινε, κάτι ήθελε· αλλά τι; (Το Γαλήνεμα του Άγιου Ανέμου φυσούσε, παραμερίζοντας την παράλογη οργή του Οφιομαχητή.)

«Μπορούμε να συνεργαστούμε, φίλε. Μπορούμε να το κάνουμε δουλειά αυτό. Γιατί κι εμείς θέμε οχτάρια· σχεδόν απλόκαμοι ήρθαμε δω. Σου είπα την ιστορία που έγινε στα μέρη μας... Μπορούμε να κάνουμε δουλειά, όμως, εσύ κι εμείς. Γνωρίζουμε καλά την Κυκλόπολη.»

«Προχτές δε μου λέγατε ότι μόνο το Κακό Πάτημα ξέρετε καλά;»

«Ναι. Δηλαδή, το Κακό Πάτημα ξέρουμε καλύτερα. Αλλ' απ'το Κακό Πάτημα μαθαίνεις και για τις άλλες περιοχές της πόλης, κι έχουμε βαδίσει σε διάφορα μέρη εδώ, και γνωρίζουμε πολλά. Μας χρειάζεσαι άμα δε θες κάνας επιτήδειος να σε κλέψει. Μπορούμε να κάνουμε ολόκληρη δουλειά με βοτάνια και τέτοια πράγματα.»

Ο Γεώργιος δεν ήταν σίγουρος αν ήθελε να τους εμπιστευτεί. Αλλά, από την άλλη, πόσους γνωστούς είχε στην Κυκλόπολη; Κανέναν – εκτός από αυτούς και τον Βικέντιο. Και ο Βικέντιος δεν του χρωστούσε χάρη· ένας βοτανολόγος με φαρμακαποθήκη ήταν.

Ο Οφιομαχητής είπε στον Μάρκο ότι είχε φτιάξει αντίδοτα και δηλητήρια με τα βοτάνια που είχε μαζέψει, και σκεφτόταν να τα πουλήσει – τα αντίδοτα, τουλάχιστον – στον Βικέντιο. Του είχε ήδη πουλήσει ό,τι του είχε απομείνει απ'το αντίδοτο του Μένους της Κυράς και είχε πάρει

καλά λεφτά· είχε αγοράσει τη Νυχτερινή απ'τον στάβλο του γνωστού τους, του Τζούλιαν.

«Τα αντιδοτα, ε;» είπε ο Μάρκος. «Και τα δηλητήρια; Παίρνει και δηλητήρια αυτός ο τύπος; Γιατί νομίζω πως είναι παράνομα, και δεν κυκλοφορούν σε μέρη όπως το Κέντρο.»

«Έχεις δίκιο. Μου το είπε κι ο ίδιος όταν του μίλησα.»

«Μπορούμε εμείς να σου βρούμε α'θρώπους για να πουλήσεις φαρμάκια – και σε καλές τιμές.» Του έκλεισε το μάτι.

Η πόρτα χτύπησε. «Είστε ξύπνιοι, ρε;» ακούστηκε η φωνή του Αθανάσιου.

«Να του ανοίξω;» ρώτησε ο Μάρκος τον Οφιομαχητή.

«Εμένα ρωτάς; Εσύ πληρώνεις το δωμάτιο.»

Ο Μάρκος μειδίασε και άνοιξε την πόρτα.

Ο Αθανάσιος και ο Φοίβος μπήκαν, κι ο πρώτος είπε, κοιτάζοντας τον Οφιομαχητή: «Αα, γύρισες! Πού ήσουν, ρε μάστορα, χτες; Νομίζαμε ότι χάθηκες μες στην πόλη.»

«Δεν ήταν στην πόλη,» τους πληροφόρησε ο Μάρκος. «Ήταν έξω από την πόλη, κι έχει φέρει θησαυρούς – αντιδοτα και δηλητήρια. Και συζητούσαμε τώρα πώς μπορούμε να συνεργαστούμε για να κάνουμε δουλειά μ'αυτά.»

«Συζητούσαμε τέτοιο πράγμα;» είπε ο Γεώργιος.

«Ε, αυτό δε λέγαμε;...»

Υπήρχε κάτι στο βλέμμα του Οφιομαχητή που τρόμαξε τον Μάρκο, αλλά δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς. Ίσως να ήταν το γεγονός ότι αυτός ο μαυρόδερμος τύπος δεν έμοιαζε ποτέ να βλεφαρίζει, για κάποιο λόγο...

Ο Γεώργιος αποκρίθηκε: «Μου έλεγες ότι ξέρεις πού μπορώ να πουλήσω τα δηλητήρια σε καλές τιμές.»

«Ναι, βέβαια, ξέρω α'θρώπους. Στο Κακό Πάτημα, κατά πρώτον. Μπορούμε να βρούμε κόσμο που θέλει τέτοια πράματα.» Και προς τον Φοίβο: «Έτσι δεν είναι;»

«Άνετα,» επιβεβαίωσε εκείνος, μορφάζοντας.

«Μπορούμε να το κάνουμε' ολόκληρη δουλειά αυτό,» είπε ο Μάρκος στον Οφιομαχητή. «Να βρίσκεις βοτάνια έξω απ'την πόλη, να τα κάνεις αντίδοτα και φαρμάκια, κι εμείς να σε βοηθάμε να τα πουλάς και ό,τι

άλλο θες και να παίρνουμε και κάτι για τον κόπο μας. Κι εσύ σχεδόν απλόκαμος είσαι, κι εμείς σχεδόν απλόκαμοι. Τι έχουμε να χάσουμε; Μην καταλήξουμε και ζητουλες, φτυσμένοι από τη Σιλοάρνη, εδώ πέρα, ε;»

Οι Κακοτοπίτες εξακολουθούσαν να μην του γενούν την εμπιστοσύνη – η ίδια τους η εμφάνιση φώναζε ότι έρρεπαν προς την απατεωνιά – αλλά αυτά που του έλεγε ο Μάρκος τον είχαν βάλει σε σκέψεις, γιατί, παρά το ποιόν εκείνου και των συντρόφων του, ίσως να μην ήταν και τόσο άσχημα ως ιδέες.

Ο Αθανάσιος, ξαφνιάζοντάς τους όλους, ρώτησε τότε: «Καλά, δε μας λες, ρε φίλε, κιόλας – γιατί είμαστε και περίεργοι, να πούμε, όχι τίποτ' άλλο – πώς και είσαι τόσο δυνατός, ρε φίλε; Θέλω να πω: την προηγούμενη νύχτα, στον Απέθαντο, έσπασες εκείνο το λουκέτο σα νάταν από χαρτί, μα την Έχιδνα. Και μετά έσπασες έτσι και τα δεσμά του Μελέτιου. Και πιο πριν, να πούμε, μόνο εσύ φαινόταν να μπορείς να συγκρατήσεις τον Μελέτιο, τότε που είχε παλαβώσει – και δεν έμοιαζε να σε δυσκολεύει και πολύ. Πώς και είσαι τόσο δυνατός, μα την ουρά της Έχιδνας την απλωμένη;»

Η οργή του Οφιομαχητή μούγκριζε μέσα του σαν εξαγριωμένο θηρίο, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ήταν εκεί όπως πάντα. «Απλά είμαι.»

«Ε;»

«Απλά είμαι δυνατός. Υπάρχει κανένα πρόβλημα μ' αυτό;»

«Όχι, εννοείται πως όχι, αλλά–»

«Κόψε πια τις μαλακίες, ρε!» πετάχτηκε ο Μάρκος. «Προσπαθούμε να τα συμφωνήσουμε με τον άνθρωπο· στραβός είσαι; Τι πετάγεσαι σαν παπάρι μες στη μέση και φυσάς αέρηδες;»

«Θέλω να ξέρω,» είπε ο Αθανάσιος. «Είμαι περίεργος. Αν είναι κάποιο κόλπο αυτή η δύναμη... Υπάρχουν οργανικές στολές, που λένε, που το κάνουν αυτό – που σε κάνουν πιο δυνατό.» Αν και κανένας από τους τέσσερις Κακοτοπίτες από το Χτυπολόι δεν είχε δει ποτέ κανενός είδους οργανική στολή.

«Δε φοράω οργανική στολή,» τον διαβεβαίωσε ο Γεώργιος. «Ούτε κάνω κάποιο άλλο κόλπο. Απλά είμαι δυνατός.»

«Δεν... Δεν παίρνεις, δηλαδή, κάνα βοτάνι, ας πούμε; Απ'αυτά που μαζεύεις και—»

Ο Μάρκος σκούνησε τον Αθανάσιο στον ώμο, δυνατά. «Μην του δίνεις σημασία,» είπε στον Οφιομαχητή. «Είναι ηλίθιος· η μάνα του είχε προειδοποιήσει όλο το χωριό όταν τον έκαμε, αλλά κανείς δεν την άκουγε!

»Λέγαμε τώρα για το πώς μπορούμε να στήσουμε δουλειά, εσύ κι εμείς, μαζί. Συνεργασία.»

Ο Οφιομαχητής χρειαζόταν τρόπους για να βγάξει χρήματα όσο θα έμενε στην Κυκλόπολη, έτσι ρώτησε: «Αν υποθέσουμε ότι μ'ενδιαφέρει, τι ποσοστό ζητάτε από τη... συνεργασία μας;»

Ο Μάρκος μόρφασε. «Εε... Εσύ τι θα πρότείνεις; Εξήντα-σαράντα; Το εξήντα εσύ, το σαράντα εμείς;»

«Για αρχή, ας πούμε ότι είναι εντάξει. Και βλέπουμε.» Δεν τους πίστευε ότι ήξεραν και τόσα πολλά για την Κυκλόπολη – δεν είχαν καν ακούσει για την Ανθρώπινη Προστασία – αλλά σίγουρα γνώριζαν τα κατατόπια του Κακού Πατήματος, κι αυτό θα του φαινόταν χρήσιμο. «Πάω τώρα να πουλήσω τα αντίδοτα στον Βικέντιο – πράγμα που είναι δική μου υπόθεση και μόνο. Καλώς;»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε ο Μάρκος. «Κανένα πρόβλημα.»

Την ίδια ώρα, στην Ανεμωδή, πέρα από τον ποταμό Νάνθηρη, ο Ανδρέας Νιλκόδιος έβγαζε το δίκυκλό του από το γκαράζ του σπιτιού του και κατέβαινε τη ράμπα της πολυκατοικίας. Κατευθυνόταν προς την Ανθρώπινη Προστασία. Πίσω του καθόταν η Διονυσία. Σήμερα θα ήταν η πρώτη της ημέρα στο νοσοκομείο, κι αισθανόταν κάποιον ενθουσιασμό λες και δεν είχε ξαναδουλέψει σε τέτοιο μέρος. Το καταλάβαινε κι η ίδια ότι ήταν παράλογο, υπερβολικό, αλλά της άρεσε αυτός ο ενθουσιασμός· την έκανε να νιώθει πιο ζωντανή. Όπως κι όταν ήταν κοντά στον Ανδρέα.

Με το δίκυκλό του έφτασαν γρήγορα στην κλινική και μπήκαν στον χώρο στάθμευσης από το πλάι. Ο Ανδρέας, έχοντας ήδη κόψει ταχύτητα, σταμάτησε τους τροχούς του και κατέβηκαν από το όχημα.

«Χρειάζεται να σε συνοδέψω,» ρώτησε τη Διονυσία, «ή τα θυμάσαι τα κατατόπια;»

«Φυσικά και τα θυμάμαι,» αποκρίθηκε εκείνη, και φίλησε τα χείλη του πεταχτά. «Θα τα ξαναπούμε το μεσημέρι.» Κι απομακρύνθηκε από τον Ανδρέα, μπαίνοντας σ'έναν από τους διαδρόμους της κλινικής, βαδίζοντας αποφασιστικά, πηγαίνοντας προς τα εκεί όπου είχαν συμφωνήσει χτες ότι θα πήγαινε την πρώτη ημέρα: να συναντήσει τη γιατρό Ισμήνη Οσελκάδη, μια καφετόδερμη, γαλινομάλλα γυναίκα που πρέπει να ήταν καμιά πενταετία μικρότερή της, υπολόγιζε η Διονυσία. Την είχε γνωρίσει την προηγούμενη φορά. Της την είχε συστήσει ο Πέτρος. Η Ισμήνη ήταν από τους καινούργιους γιατρούς στους οποίους η Ανθρώπινη Προστασία έδινε μια καλή ευκαιρία να εργαστούν (όπως της είχε εξηγήσει ο Πέτρος), σε αντίθεση με τον ξεδιάντροπο τρόπο που τους εκμεταλλευόταν η Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης. Η Διονυσία είχε βρει την Ισμήνη Οσελκάδη πολύ συμπαθητική κοπέλα· νόμιζε ότι θα τα πήγαιναν καλά οι δυο τους.

Ο Ανδρέας έμεινε για λίγο ακίνητος, βλέποντας τη Διονυσία ν'απομακρύνεται μες στον διάδρομο. Και ήταν προβληματισμένος. Αλλά όχι για τη Διονυσία. Γ'αυτόν τον καταραμένο, τον Οφιομαχητή. Δεν είχε μιλήσει ακόμα στον αδελφό του για την παρουσία του στην Κυκλόπολη· χτες το απόγευμα και το βράδυ δεν ήθελε να ξαναφήσει μόνη της τη Διονυσία. Τώρα, όμως, ήταν καιρός ο Πέτρος να μάθει τι είχε συμβεί στον Απέθαντο.

Ο Ανδρέας μπήκε στους διαδρόμους της Ανθρώπινης Προστασίας και, χωρίς να κάνει τον κόπο να ρωτήσει κανέναν πού βρισκόταν ο αδελφός του, τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του με τον δικό του πομπό. Αλλά δεν έπιανε το σήμα του. Ίσως να είχε τη συσκευή κλειστή. Έτσι, ο Ανδρέας άρχισε να ρωτά κόσμο μέσα στην κλινική και τελικά έμαθε ότι ο Πέτρος ήταν στα εργαστήρια μαζί με τον Ευγένιο·νιρ. Γι'αυτό δεν πιάνω το σήμα του· δε βγαίνουν τηλεπικοινωνιακά σήματα αποκεί μέσα. Μόνο η ενδοεπικοινωνία λειτουργούσε. Ο Ανδρέας κάλεσε τον κώδικα των εργαστηρίων, αλλά κανείς δεν του απάντησε. Κατευθύνθηκε έτσι προς τα εργαστήρια.

Όταν έφτασε, ένας φρουρός τον σταμάτησε μπροστά από την πόρτα που έγραφε:

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ!**

«Δε βλέπεις ποιος είμαι;» είπε ο Ανδρέας στον φρουρό.

«Ο αδελφός σας, κύριε Νιλκόδιε, μας προειδοποίησε να μην αφήσουμε κανέναν να μπει χωρίς οργανική στολή αντιμόλυνσης. Και αναφερόταν σε μέλη του Συμβουλίου· στους υπόλοιπους απαγορεύεται η πρόσβαση γενικά.» Ήταν άλλοι δυο φρουροί εδώ, παρατήρησε ο Ανδρέας, κι έμοιαζαν όλοι έτοιμοι να τον απομακρύνουν με τη βία αν χρειαζόταν· το διέκρινε στο βλέμμα τους. Τι στους διαόλους του Λοκράθου έκαναν εκεί μέσα ο Πέτρος κι ο Ευγένιος;

«Εντάξει. Υπάρχει στολή αντιμόλυνσης διαθέσιμη, ή δεν υπάρχει; Γιατί, αν δεν υπάρχει, πού περιμένετε να τη βρω; Δεν τις πουλάνε στα περίπτερα.»

«Υπάρχουν δύο ακόμα, προς τα εδώ.» Ο φρουρός έδειξε μια μικρή πόρτα. «Μπορείτε να φορέσετε τη μία. Κατάσαρκα, φυσικά.»

«Ξέρω πώς λειτουργούν,» του είπε ο Ανδρέας, και πήγε στην πόρτα. Γνώριζε, επίσης, ότι η κλινική είχε τέσσερις οργανικές στολές αντιμόλυνσης διαθέσιμες· εκείνος τις είχε προμηθευτεί, μέσω των διασυνδέσεών του από το Σύμπλεγμα. Δεν ήταν από την Υπερυδάτια: τις δυο τις είχαν φέρει από Ρελκάμνια, την άλλη από Απολλώνια, και την τελευταία από Σεργήλη. Τουλάχιστον, έτσι του είχε πει αυτός που του τις είχε πουλήσει. Και ο Ευγένιος· νιρ, που τις είχε ελέγξει με τη μαγεία του, είχε παρατηρήσει ότι ήταν όντως καλές στολές. Ο Ανδρέας τις είχε πάρει σε χαμηλή τιμή, για τα δεδομένα τους. Κλεμμένες ήταν, πιθανώς, ή λεηλατημένες από νεκρούς. Αλλά δεν είχε σημασία αυτό.

Ο Ανδρέας άνοιξε τώρα την πόρτα που του είχε δείξει ο φρουρός και μπήκε σ'ένα μικρό δωμάτιο με δυο κρεμάστρες. Στη μία, διάφορα ρούχα ήταν κρεμασμένα (μάλλον, του αδελφού του και του Ευγένιου). Στην άλλη κρέμονταν δύο οργανικές στολές. Ο Ανδρέας γδύθηκε τελείως, ακόμα και τα εσώρουχά του έβγαλε, και φόρεσε τη μία από αυτές. Την αισθάνθηκε να κολλά επάνω στο δέρμα του σαν ζωντανός οργανισμός. Του έπιανε τα αρχίδια με τρόπο ενοχλητικό. Έχοντας ήδη κρεμάσει τα άλλα του ρούχα στην αντικρινή κρεμάστρα, βγήκε απ'το δωμάτιο.

Οι τρεις φρουροί τον είδαν τώρα ντυμένο με μια μπλε στολή με λεπτές μαύρες ραβδώσεις που διακλαδίζονταν σαν φλέβες. Η στολή περιλάμβανε ενσωματωμένα υποδήματα καθώς και γάντια που άφηναν

τα δάχτυλα εκτεθειμένα. Το στόμα, η μύτη, και τα αφτιά ήταν επίσης εκτεθειμένα οριακά, αλλά τα μάτια κρύβονταν πίσω από ειδικά κρύσταλλα.

Ο Ανδρέας ήξερε πως οι οργανικές στολές αντιμόλυνσης ήταν ανώτερες από απλές στολές προστασίας που σκέπαζαν όλο το σώμα. Η οργανική στολή δεν σε προφύλασσε απλώς· σου προκαλούσε ανοσία σε οτιδήποτε μολυσματικό. Ακόμα κι αν έτρωγες ή έπινες κάτι μολυσμένο, σε προστάτευε. Ακόμα κι αν μια δηλητηριασμένη λεπίδα σε κάρφωνε, κάνοντας μόνο μια τρυπά στη στολή, δεν θα επηρεαζόσουν από το δηλητήριο. Αυτός ήταν κι ο μόνος λόγος που άξιζε να φοράς οργανική στολή αντιμόλυνσης αντί για απλή στολή προστασίας. Αλλά ο Ανδρέας αναρωτιόταν γιατί ο αδελφός του και ο Βιοσκόπος έπαιρναν τώρα τόσο ακραία μέτρα. Τι έκαναν εκεί μέσα;

Ο ένας από τους φρουρούς τού άνοιξε την πόρτα με την προειδοποίηση και ο Ανδρέας μπήκε στα εργαστήρια της Ανθρώπινης Προστασίας. Βάδισε σε χώρους γεμάτους τεχνικούς εξοπλισμούς, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Πέτρο;» φώναξε, ξέροντας ότι η φωνή του δεν περνούσε από την είσοδο που είχε μόλις κλείσει πίσω του. «Πού είσαι, Πέτρο;» Μετά, όμως, τον είδε καθώς κι εκείνος είδε αυτόν πέρα από μια ανοιχτή πόρτα. Ήταν ο Πέτρος, σίγουρα· ο Ανδρέας τον καταλάβαινε παρά την οργανική στολή που κι ο αδελφός του φορούσε. Και δίπλα στον Πέτρο στεκόταν ο Ευγένιος·νιρ – κι αυτόν τον καταλάβαινε ο Ανδρέας παρά την οργανική στολή του.

Κανείς άλλος δεν ήταν στο δωμάτιο. Αλλά πίσω από τους δύο άντρες βρισκόταν ένας τοίχος από γυαλί, και πίσω από το γυαλί φαινόταν ακόμα ένας άνθρωπος: μια γυναίκα, χρυσόδερμη, ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι, μοιάζοντας βαθιά κοιμισμένη.

Το φως ήταν ολόλευκο και τεχνητό. Δεν υπήρχαν παράθυρα σ'αυτά τα εργαστήρια, φυσικά.

«Τι θέλεις εδώ;» ρώτησε ο Πέτρος.

«Να σου μιλήσω. Για τον Οφιομαχητή.»

«Δε μπορούσες να περιμένεις;»

«Γιατί, τι κάνετε; – Αυτή δεν είναι η γυναίκα που μας έδωσε η Ναθράσκη από τον Απέθαντο, τις προάλλες; Δε νόμιζα ότι θα ήταν ακόμα ζωντανή...»

Ο Ευγένιος απάντησε: «Τη χρειαζόμαστε, για πειράματα. Μετά θα πάrouμε από αυτήν ό,τι είναι ακόμα καλό για να παρθεί.»

«Τι πειράματα;»

«Δε σου είπε ο Πέτρος;»

«Του το είπα, αλλά ίσως και να τόχει ξεχάσει, με τη Βιοσκόπο που είναι δαγκωμένος.»

Ο Ευγένιος γέλασε πίσω από τη μάσκα της οργανικής στολής του.

«Πολύ αστείο,» είπε ο Ανδρέας. «Όλο εξυπνάδες είστε εδώ μέσα.» Και ρώτησε: «Θέλετε να πείτε ότι αυτό» – έδειξε τη γυναίκα που φαινόταν πίσω από τον γυάλινο τοίχο – «έχει σχέση με την επιδημία που μου έλεγες;» Τα προστατευτικά κρύσταλλα των μάτια του ήταν στραμμένα στον αδελφό του.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πέτρος.

Ο Ανδρέας πλησίασε τον γυάλινο τοίχο για να κοιτάξει τη γυναίκα από πιο κοντά. «Προσπαθείτε να φτιάξετε το μικρόβιο επάνω της;» Ήταν εξωδιαστασιακή· είχε έρθει από το Σύμπλεγμα, κατά πάσα πιθανότητα. Είχε ξεπέσει εδώ, στην Κυκλόπολη, για κάποιο λόγο, και είχε καταλήξει άρρωστη από βαριά πνευμονία. Την είχαν πάει στον Απέθαντο, και από εκεί την είχε προμηθευτεί ο Ανδρέας. Κανείς δεν πρόκειται να την αναζητούσε· κι αν τα πνευμόνια της αποδεικνύονταν άχρηστα, πολλά άλλα μέρη του σώματός της φαίνονταν καλά, υγιή, χρήσιμα. «Αυτό που κάνετε είναι σπατάλη.»

«Σπατάλη;» γέλασε ο Πέτρος. «Αυτό που κάνουμε θα μας πλουτίσει! Θα γίνουμε άρχοντες της Κυκλόπολης!»

Ενώ ο Ευγένιος ν'νιρ, μιλώντας σχεδόν συγχρόνως, είπε: «Βασικά, όχι, δεν φτιάχνουμε το μικρόβιο επάνω της, Ανδρέα. Το μικρόβιο είναι ήδη έτοιμο. Εκείνο που μ'ενδιαφέρει τώρα είναι να τελειοποιήσω το αντιβιοτικό που μπορεί να το καταπολεμήσει.»

Ο Ανδρέας στράφηκε να τον κοιτάξει. Στράφηκε να τους κοιτάξει και τους δύο. «Τι στις λάσπες του Λοκράθου έχετε βάλει στο μυαλό σας; Δημιουργήσατε κάτι που δεν μπορείτε να ελέγξετε; Που δεν μπορείτε να σκοτώσετε αν τύχει και ξεφύγει κάπως αποδώ μέσα;» Τον τρώμαζε

αυτή η ιστορία. Πάντα τον τρόμαζαν τα πράγματα που δεν ήξερε πώς να αντιμετωπίσει.

«Φυσικά και μπορούμε να το σκοτώσουμε αν χρειαστεί,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος. «Λες να έφτιαχνα κάτι που δεν ξέρω πώς να σκοτώσω;»

«Γιατί, τότε, πειραματιζέσαι πάνω σ' αυτή τη γυναίκα;»

«Σου εξήγησα: προσπαθώ να τελειοποιήσω το αντιβιοτικό.»

«Άρα δεν είναι έτοιμο!»

«Έτοιμο είναι. Αλλά θέλω να βεβαιωθώ ότι θα μπορεί να μας δώσει ακριβώς ό,τι επιθυμούμε.»

«Δεν καταλαβαίνω.» Και προς τον Πέτρο: «Τι στις λάσπες του Λοκράθου εννοείς;»

«Το αντιβιοτικό,» του εξήγησε εκείνος, «πρέπει να μπορεί να μας φέρει κάποια αξιοσημείωτα κέρδη και να μας δώσει τον έλεγχο της πόλης—»

«Και τι—;»

«Και, για να γίνει αυτό, δεν πρέπει να είναι κάτι που το παίρνεις, σκοτώνει το μικρόβιο, και εκεί η υπόθεση τελειώσει. Πρέπει να είναι κάτι που το χρειάζεσαι.»

Ο Ευγένιος πρόσθεσε: «Πρέπει να δημιουργεί εξάρτηση στον οργανισμό. Μόνιμη.»

Ο Ανδρέας συνοφρυώθηκε πίσω από τη μάσκα του. «Δηλαδή... αν ο μολυσμένος πάρει το φάρμακο θα πρέπει μετά να το ξαναπαίρνει αλλιώς θα μολυνθεί από την αρχή;»

«Το σκεφτόμουν κι αυτό που λες, αλλά αποφάσισα πως δεν συμφέρει, γιατί θα μοιάζει ύποπτο. Επιπλέον, μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνο. Και υποτίθεται πως θα πουλάμε μια θεραπεία, έτσι; Όχι κάτι το προσωρινά κατασταλτικό.»

«Αρχίζω πάλι να μην καταλαβαίνω. Αν ο ασθενής δεν είναι πια ασθενής αφού έχει πάρει το φάρμακο, γιατί να θέλει να το ξαναπάρει;»

«Γιατί θα του έχει δημιουργήσει εξάρτηση. Θα τον έχει κάνει, ουσιαστικά, τοξικομανή. Δε θα μπορεί χωρίς αυτό.»

«Αλλά δεν θα είναι πια μολυσμένος από το μικρόβιο;»

«Όχι, δεν θα είναι μολυσμένος. Δε θα είναι επικίνδυνος πλέον για κανέναν εκτός από τον εαυτό του.»

«Και,» πρόσθεσε ο Πέτρος, «μόνο εμείς θα μπορούμε να τον ανακουφίσουμε.» Γέλασε πίσω από τη μάσκα του.

Ο Ανδρέας εξακολουθούσε να νιώθει τρομαγμένος από την ιδέα αυτής της επιδημίας. «Έπρεπε να το είχαμε συζητήσει προτού το ξεκινήσετε!» είπε. «Γιατί δεν συζητήθηκε στο Συμβούλιο; Κάνετε ό,τι σας φουρήξει ο Ζέφυρος!»

«Θα μας βάλεις τις φωνές τώρα;» είπε ο Πέτρος, αμέσως θυμωμένος μαζί του. «Τι ξέρεις εσύ από ιατρική και μικρόβια;»

«Τι σημασία έχει τι ξέρω; Αν αυτό το πράγμα» – έδειξε τη γυναίκα πίσω απ'τον γυάλινο τοίχο – «ξεφύγει αποκεί μέσα θα μας σκοτώσει όλους!»

«Σου είπε κανείς ότι σκοτώνει;»

«Δε σκοτώνει;»

«Σκοτώνει, αλλά δεν σ'το είπε κανείς ακόμα. Μη βγάζεις αυθαίρετα συμπεράσματα, αδελφέ μου.»

«Το θέμα έπρεπε να είχε συζητηθεί προτού–!»

«Οι περισσότεροι το ήξεραν ότι πειραματιζόμασταν–»

«Εγώ δεν ήξερα τίποτα!»

«Το ήξεραν αυτοί που είχε νόημα να το ξέρουν.»

«Όπως;»

«Η Τζίλντα και η Μάγδα – που είναι γιατροί.»

«Ο Ευστάθιος, δηλαδή, δεν το ξέρει...»

«Τώρα πλέον το ξέρει. Και δεν μας έχει κάνει τα... τα δικά σου παράπονα,» είπε επικριτικά ο Πέτρος.

«Φυσικό δεν είναι; Ο άνθρωπος ήταν επαγγελματίας δολοφόνος προτού βάλει εδώ τα οχτάρια του!»

«Και τι θες να πεις μ'αυτό;»

«Ότι έπρεπε να με είχατε ενημερώσει!»

«Διαφωνείς με την επιδημία που θα μας κάνει βασιληάδες του Άτλαντα και άρχοντες της Κυκλόπολης; Προτείνεις να σταματήσουμε τώρα τη διαδικασία;»

Ο Ανδρέας έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές. «Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε. «Με τρομάζει. Αν κάτι δεν πάει καλά...»

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Ευγένιος'νιρ. «Τα πάντα είναι υπό έλεγχο. Δεν υπάρχει περίπτωση να μολυνθούμε εμείς ή κανένας δικός μας.

Όπως ήδη σου εξήγησα, έχω έτοιμο το αντιβιοτικό. Και να μολυνθείς τώρα, δεν θα πάθεις τίποτα ουσιαστικά.»

«Γιατί τότε φοράμε στολές αντιμόλυνσης;»

«Για λόγους ασφαλείας, φυσικά. Επειδή υπάρχει το φάρμακο δεν σημαίνει ότι πρέπει και ν'αρρωστήσεις για να το δοκιμάσεις... εκτός αν επιμένεις.»

Το βρίσκει αστείο αυτό ο ανώμαλος; σκέφτηκε ο Ανδρέας.

Ο Πέτρος ρώτησε: «Έχουμε, λοιπόν, την... άδειά σου;»

Του Ανδρέα δεν του άρεσε ο οριακά ειρωνικός τόνος στη φωνή του αδελφού του. «Λες και τη χρειαζόσασταν...» μούγκρισε. «Φροντίστε μόνο να μην ξεχνάτε ποιος σας φέρνει τους εξοπλισμούς σας και όλα τ'άλλα εδώ πέρα.» Και βγήκε απ'το δωμάτιο, βαδίζοντας προς την έξοδο των εργαστηρίων.

«Για στάσου!» του φώναξε ο Πέτρος. «Τι είπες για τον Οφιομαχητή όταν ήρθες;»

«Θα σου πω όταν δεν φοράμε στολές που σου πιάνουν τ'αρχίδια,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας, κι έφυγε από τα εργαστήρια χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

9

Είχα υπόψη να αποπλεύσουμε σύντομα – σήμερα ίσως – αφού έκανα κάποιες ερωτήσεις για τους Καπνούς στα δύο λιμάνια της Σιρνάδιας. Τώρα, όμως, ήρθαν οι Επιζώντες και δεν μπορώ να φύγω, όχι τόσο γρήγορα. Έχουμε πολλά να πούμε από τον καιρό που ήμασταν μισθοφόροι στον Μεγάλο Κόλπο. Καθώς έχουν ανεβεί στην κουβέρτα του Χελιού, συστήνω τον Πέτρο τον Φλογερό και μερικούς από τους άλλους στη Λουκία, την Ερασμία, και τη Διονυσία. Αλλά δεν μένουμε για πολύ στο πλοίο· κατεβαίνουμε και πηγαίνουμε, μαζί με τον Καταραμένο και αρκετούς από τους Μακροθάνατους του, σε μια ταβέρνα του Καλέσματος. Η Ελευθερία Μοριλκόννη, φυσικά, έρχεται επίσης μαζί μας· δε θα την άφηνα να απομακρυνθεί, γιατί, ναι, μπορεί να την έχω ελευθερώσει αλλά δεν θέλω να φύγει από τώρα: θέλω να με βοηθήσει στην αναζήτησή μου για τους Τρομερούς Καπνούς.

Φαγητά και ποτά γεμίζουν τα τραπέζια που έχουμε ενώσει – τηγανητά κρυπτόψαρα, ψητά χταπόδια, καρφωτά καλαμάρια, κοκκινιστές σουπιές, πράσινες σαλάτες, ζυμαρικά με σάλτσες, Αίμα της Έχιδνας, κόκκινο κρασί, γαλανό κρασί, απόκρασο, μπίρα, οινοειδείς εκκρίσεις τρίουρης σουπιάς, Κίτρινο Σημάδι – μόνο νερό δεν βλέπεις, μα την Έχιδνα, στο τραπέζι μας, λες κι όλοι έχουμε αλλεργία σ' αυτό! Από το ηχοσύστημα του μαγαζιού ακούγονται τραγούδια των Αφυδατωμένων Ναυτών: Θάλασσες και Θάλασσες Ατέρμονες· και μετά, Θάλασσες Αγύριστες. Ύστερα δεν δίνω σημασία στη μουσική· όλη μου η προσοχή είναι στους Επιζώντες και τους άλλους γνωστούς μου καθώς ανταλλάσσουμε κουβέντες, καλαμπουρίζουμε, θυμόμαστε τον παλιό καιρό, μιλάμε για τα γεγονότα του παρόντος, και κάνουμε υποθέσεις για το μέλλον.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και κάμποσοι από το πλήρωμά του δεν αργούν να έρθουν επίσης στην ταβέρνα, και οι Επιζώντες μοιάζει να τους γουστάρουν. Κάνουν πλάκα με τον Φαφλατά στον ώμο του

Φτερωτού, και το γαλανόγκριζο πουλί αρχίζει τελικά να τους βρίζει, να τους λέει τις βρισιές που του λένε, κι ακόμα περισσότερες· και γελάνε σαν παράφρονες, οι ανώμαλοι, πίνοντας και καπνίζοντας.

Γαμώτο! είναι σαν εκείνες τις παλιές μέρες – ή, ίσως, όχι και τόσο παλιές – στον Μεγάλο Κόλπο, που κάναμε μάχες στη θάλασσα ή στις ακτές και μετά γλεντοκοπούσαμε στο Πάνω Λιμάνι της Ερνέγης.

Μου λένε ιστορίες απ'αυτά που έχουν συμβεί πρόσφατα εδώ, στη διαλυμένη Συμπολιτεία των Ποταμών, ιστορίες από το χάος που ακολούθησε την πτώση του Οίκου των Μοριλκόνηδων (και, κοιτάζοντας την Ελευθερία με τις άκριες των ματιών μου, βλέπω την όψη της σκοτεινιασμένης· και με ρωτάνε τι έκανα εγώ όλο αυτό τον καιρό, πού ήμουν. Άκουσαν ότι βρισκόμουν κάπου στην Κεντρυδάτια, στην Ηχώπολη, και ότι εκεί προκάλεσα ολόκληρη επανάσταση κι άλλαξα τον Βασιλιά – έριξα τον πατέρα κι έβαλα τον γιο στον θρόνο.

«Δεν είναι τα πράγματα ακριβώς έτσι,» τους εξηγώ. «Δεν έριξα εγώ τον πατέρα από τον θρόνο.»

«Αλλά έβαλες τον γιο να καθίσει εκεί;» λέει ο Αρσένιος ο Άμεπτος.

«Τον βοήθησα απλώς. Ήταν πολύ τεταμένη κατάσταση. Οι άνθρωποι των Αγρών και ο Πρίγκιπας των Αγρών ήταν οι πραγματικοί ήρωες.»

«Ποιος είν' ο Πρίγκιπας των Αγρών;» ρωτά η Ευδοκία της Καταστροφής.

«Ο καινούργιος Βασιλιάς, ο Αργύριος ο Τρίτος.» Και μετά, τους λέω για την πρόσφατη επίσκεψή μου εκεί, στην Ηχώπολη, και για ό,τι συνέβη στο λιμάνι της με τους Τρομερούς Καπνούς· και μου μιλάνε κι αυτοί για τους Καπνούς τώρα, μου λένε για τη λεηλασία της Σιρκόβης, και για τις απειλές προς τις άλλες πόλεις, και για τις φήμες που κυκλοφορούν γι'αυτούς τους πειρατές με τον πανίσχυρο γίγαντα από καπνό.

«Το ξέρετε ότι είναι αποδω, από την Οσκάληνη, έτσι;» τους ρωτάω, αν και δεν φαίνεται να το ξέρουν. «Το ξέρετε ότι κάποτε υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα...»

Δεν με πιστεύουν. «Μας πουλάς παραμύθια, Μαύρε, μα την Έχιδνα!» λέει ο Ιωάννης που δεν είχε παρωνύμιο και, μάλλον, ακόμα δεν έχει: ένας τύπος μυώδης σαν θηρίο που συχνά μάχεται μ'ένα σπαθί σε κάθε χέρι.

«Δεν είναι παραμύθια,» τους διαβεβαιώνω. «Ρωτήστε και την ίδια την αδελφή του Πολιτοβασιλέα άμα θέλετε.» Δείχνω την Ελευθερία με μια κίνηση της κούπας στο χέρι μου. Την Ελευθερία Μοριλκόνη, που είναι καθισμένη πλάι μου – δε θέλω να την αφήσω να πάει μακριά. Από τη μια μεριά μου κάθεται η Λουκία, από την άλλη αυτή· και από την άλλη μεριά της Ελευθερίας κάθεται η Ερασμία (στην οποία έχω ψιθυρίσει να την προσέχει· να την ακολουθήσει ακόμα και στην τουαλέτα αν η πρώην Πριγκίπισσα της Συμπολιτείας κατευθυνθεί προς τα εκεί).

«Είχα δίκιο, λοιπόν!» αναφωνεί ο Πέτρος ο Φλογερός. «Αυτή είναι, μα τα δόντια της Έχιδνας, γαμώτο! Η Ελευθερία Μοριλκόνη.» Την κοιτάζει σαν να είναι κόρη της Φαρμακερής Κυράς που βγήκε από αβγό οχιάς. «Θα σε ρωτούσα, Μαύρε. Ήμουν έτοιμος. Αλλά προσπαθούσα να πιστέψω ότι ήταν κάποια εξωφρενική ομοιότητα. Σ'την πούλησε ο Στρατηγός; Δεν τη θέλει πια στο Ψηλό Παλάτι;»

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίνομαι. «Και του εξήγησα ότι τη χρειάζομαι περισσότερο από αυτόν. Γιατί η Ελευθερία γνωρίζει για τους Καπνούς: γνωρίζει για τους Σβέλτους και τον Καπετάνιο τους, τον Γρηγόριο τον Γρήγορο – όπως ονομάζονταν οι Τρομεροί Καπνοί κι ο Αρχιπειρατής τους όταν υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα ως κουρσάροι.» Και μετά, τους λέω για την υπόθεση με το ενεργειακό νοοσύστημα, για την κλοπή του από τον μάγο Ιωάννη'σαρ. Και στρέφω το βλέμμα μου στην Ελευθερία...

Εκείνη νεύει. «Ο μάγος πράγματι εξαφανίστηκε περιέργως, Οφιομαχητή,» επιβεβαιώνει. «Αλλά δεν ξέραμε τότε τι είχε γίνει.»

«Και για τους Σβέλτους τι ξέρατε;»

«Ούτε αυτοί ξέραμε πού βρίσκονταν. Από ένα σημείο και μετά δεν ξανάρθαν στην Οσκάλη. Αλλά δεν είχαμε χρόνο ν'ασχοληθούμε μαζί τους, όπως καταλαβαίνεις – εξαιτίας του πολέμου με τον Αλτόσσιο.»

Η Ευδοκία της Καταστροφής με ρωτά: «Εσύ, όμως, γιατί τους ψάχνεις τώρα τους Καπνούς, Κάλνεντουρ; Ο Στρατηγός δε μας είπε πολλά: απλά, ότι είσαι εδώ και πού είναι αραγμένο το πλοίο σου.»

«Η υπόθεση είναι αρκετά προσωπική,» αποκρίνομαι. «Θέλω να συναντήσω ξανά ένα άτομο που έχουν οι Καπνοί μαζί τους. Ή, μάλλον, αυτό ήθελα αρχικά. Γι'αυτό τούς αναζητούσα. Τώρα, όμως, ύστερα απ'ότι έγινε στην Ηχώπολη, κι αφού έχω μιλήσει και με κάποιους άλλους

ανθρώπους, σκέφτομαι να βοηθήσω στην εξόντωση των Τρομερών Καπνών... αν μπορώ.»

«Ο γίγαντάς τους...» λέει ο Αρσένιος ο Άμепτος.

«Ναι. Είναι, σίγουρα, το πιο καταστροφικό όπλο που έχει εμφανιστεί στην Υπερυδάτια τα τελευταία πενήντα χρόνια – τουλάχιστον.» Και τους ρωτάω τι άλλο ξέρουν εκείνοι για τους Καπνούς· τους ζητάω να μου πουν τα πάντα – ακόμα και τις πιο εξωφρενικές φήμες γι'αυτούς – γιατί οτιδήποτε μπορεί να φανεί χρήσιμο στην αναζήτησή μου.

Μου μιλάνε, φυσικά, μου λένε διάφορα· αλλά γνωρίζουν λιγότερα από εμένα και όχι κάτι το καινούργιο, κάτι που να μην έχω ήδη ακούσει. Δυστυχώς.

Είναι μεσημέρι πλέον, και δεν φεύγουμε από την ταβέρνα που έχει το όνομα «Η Οπλισμένη Ωκεανίδα», απλώς παραγγέλνουμε κι άλλα φαγητά, κι άλλα ποτά, και συνεχίζουμε τις κουβέντες μας. Οι Επιζώντες ρωτάνε τον Καταραμένο πώς αυτός και οι Μακροθάνατοί του κατέληξαν μαζί μου. Ο Αργύριος τούς απαντά, και τους ιστορεί και το περιστατικό όπου όλοι δηλητηριάστηκαν επάνω στο Αεικίνητο Χέλι και τους έσωσα με τη βοήθεια της Διονυσίας. Προσθέτω, επίσης, ότι εγώ έφταιγα που τους φαρμάκωσα έτσι: το έκαναν κάποιοι εχθροί μου στην Ιχθυδάτια, οι Ηρμάντιοι, οι αρχηγοί της Ορδής των Όφρων.

Και τότε οι Επιζώντες ρωτάνε για την Ορδή, γιατί ισχυρίζονται πως έχουν έρθει κάτι πολύ παράξενες φήμες γι'αυτήν στη Μικρυδάτια, κι αναρωτιούνται, επιπλέον, αν αξίζει τον κόπο να ταξιδέψουν στην Ιχθυδάτια για να βρουν δουλειά, όπως έκαναν οι Μακροθάνατοι.

«Δε θα σας το πρότεινα,» τους αποκρίνομαι. «Καλύτερα είστε εδώ, στη δούλεψη του Ακράθνη.»

«Δεν υπάρχουν, όμως, πολλά να κάνουμε πια στην παλιά Συμπολιτεία,» λέει ο Αρσένιος ο Άμепτος. «Οι περισσότεροι μικροπόλεμοι έχουν πάψει, τα πράγματα είναι ολοένα και πιο ήρεμα με κάθε μέρα που περνά.»

«Εξαιρώντας αυτή την παλιοϊστορία με τους Τρομερούς Καπνούς,» προσθέτει ο Σπυρίδωνας ο Πέλεκυς, «που όλοι τους φοβούνται – φοβούνται μη χτυπήσουν τα πλοία τους, τα λιμάνια τους. Ποτέ ξανά τέτοιοι πειρατές, μα την Έχιδνα!...»

«Τι γίνεται, όμως, μ'αυτή την Ορδή των Όφεων στην Ιχθυδάτια;» επιμένει ο Πέτρος ο Φλογερός, κοιτάζοντάς με.

Αποκρίνομαι ότι είμαι κουρασμένος τώρα, κουρασμένος από τα πολλά λόγια, αλλά ο Καταραμένος μπορεί να τους πει περισσότερα για την Ορδή των Όφεων αν θέλει. Και ο ίδιος ο Αργύριος δεν διαφωνεί. Αρχίζει να τους μιλά για τα γεγονότα στην Ωλμπέρκη.

Πίνω μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα μου και κάθομαι αναπαυτικά στην καρέκλα. Πιάνω ένα καρφωτό καλαμάρι και το δαγκώνω. Μασάω νωχελικά. Πίνω ακόμα μια γουλιά Αίμα.

Γυρίζω να κοιτάξω την Ελευθερία η οποία καπνίζει ένα Δελφίни που της έδωσα πιο πριν.

«Πού έστειλε ο αδελφός σου τους Σβέλτους για να κουρσεύουν;» τη ρωτάω.

«Όχι μες στον Μεγάλο Κόλπο,» μου απαντά. «Ποτέ μέσα στον Μεγάλο Κόλπο.»

Νεύω. «Το υποψιαζόμουν.» Πίνω κι άλλο Αίμα.

«Στην Ιχθυδάτια κυρίως τους έστειλε. Ήταν τόσοι κουρσάροι εκεί, τότε – και εξακολουθούν να είναι πολλοί, υποθέτω – που κανείς δεν θα έδινε σημασία σε μερικούς ακόμα.»

«Πράγματι,» συμφωνώ. «Μόνο στην Ιχθυδάτια, όμως, τους έστειλε;»

«Όχι, όχι μόνο. Κούρσευαν καμιά φορά και πλοία που πηγαινόρχονταν στη Νερκάλη, ή στην Ηλβάρη και τη Φθιάνη. Αλλά και προς την Κεντρυδάτια ταξίδευαν για πλιάτσικο.

»Οι Σβέλτοι ήταν που μας είπαν για το ενεργειακό νοοσύστημα στη Νερκάλη. Αυτοί το άκουσαν πρώτοι. Κι έτσι όπως τα λες τώρα, μάλλον ο Ιωάννης'σαρ τα είχε σχεδιάσει όλα εξαρχής. Αυτός ήρθε κι ενημέρωσε τον αδελφό μου για την παρουσία του νοοσυστήματος στη Νερκάλη. Είχε ταξιδέψει εκεί μαζί με τον Γρηγόριο τον Γρήγορο και είχαν μιλήσει και με κάποιους κατασκόπους μας στην πόλη. Ο Γεώργιος πείστηκε να το κλέψουμε από τον Άρχοντα της Νερκάλης, πείστηκε ότι ήταν κάτι το χρήσιμο.»

«Οι Σβέλτοι το έκλεψαν, δηλαδή, από τη Νερκάλη;» Μα την Έχιδνα, όταν ο Κερβάκλιος, ο Άρχοντας της Νερκάλης, μου ζήτησε να του επιστρέψω το νοοσύστημα, ούτε στιγμή δεν υποψιαζόμουν ως πού θα έφτανε τελικά τούτη η υπόθεση!

«Ναι, αυτοί,» αποκρίνεται η Ελευθερία, «με τη βοήθεια του Ιωάννη'σαρ και των κατασκόπων μας. Δεν ήταν και πολύ εύκολο να γίνει η κλοπή, απ'ό,τι κατάλαβα· ο Ιωάννης έπρεπε να χρησιμοποιήσει τη μαγεία του – αν και δεν ξέρω γιατί ακριβώς. Για νάμαι ειλικρινής, Οφιομαχητή, τότε δεν είχα δώσει και πολλή σημασία. Προσωπικά δεν πίστευα ότι αυτό το ενεργειακό νοοσύστημα θα μπορούσε να κάνει τίποτα το σπουδαίο. Ακόμα ένα απομεινάρι από παλιές εποχές...» Μορφάζει, τινάζοντας στάχτη μες στο πιάτο της.

«Το νοοσύστημα είναι, μάλλον, που έχει δώσει στους Καπνούς τη δύναμή τους,» της λέω.

«Είσαι σίγουρος;»

«Σχεδόν σίγουρος. Ίσως, μάλιστα, μέσω αυτού να έφτιαξαν τον γίγαντά τους. –Και μη με λες 'Οφιομαχητή',» προσθέτω. «Γεώργιο' να με λες.»

«Όπως θέλεις.» Μορφάζει ξανά και τραβά καπνό απ'το Δελφίνι της που πλησιάζει να τελειώσει.

«Τι είχε πει ο Ιωάννης'σαρ στον αδελφό σου για το νοοσύστημα; Θυμάσαι;» τη ρωτάω.

Η Ελευθερία είναι σκεπτική για μερικές στιγμές. Σβήνει το τσιγάρο της στην άκρη του πιάτου της. «Είχε πει ότι θα μπορούσε να χρειαστεί σε διάφορα πράγματα... μαγικής φύσης, υποθέτω. Είχε πει ότι είναι ένα μηχανήμα μεγάλης δύναμης· ότι, αν το ερευνούσαν σωστά, θα πρόσφερε πολλά στη Συμπολιτεία.»

«Τίποτα πιο συγκεκριμένο;»

Κουνά το κεφάλι. «Δε θυμάμαι... Αλλά αμφιβάλλω ότι ο Ιωάννης'σαρ ανέφερε κάτι πιο συγκεκριμένο, Γεώργιε.»

Τη ρωτάω για εκείνα τα ενεργειακά γάντια που ο Αρσένιος τον είδε να φορά. Τη ρωτάω αν τα χρησιμοποιούσε και παλιότερα.

«Τον έχεις συναντήσει, δηλαδή;» κάνει η Ελευθερία.

«Όχι εγώ· ένας γνωστός μου έτυχε να τον παρακολουθήσει. Αυτά τα γάντια – κρίκοι από διάφορα μέταλλα, βασικά, με λίθους ανάμεσά τους – τον βοηθάνε κάπως να επιβεβαιώνει ότι όποιος μπει στο τσούρμο των Καπνών δεν μπορεί να φύγει, ή δεν μπορεί να τους προδώσει, τουλάχιστον. Τα έχεις δει αυτά τα γάντια; Τα είχε κι όταν ήταν στην Οσκάλη;»

«Αν τα είχε, δεν τα είδα ποτέ.»

Θυμάμαι τότε εκείνο που άκουσα στην Τριάνη, παλιότερα, ότι κάποιοι πειρατές έψαχναν για ανθρώπους να βάλουν στο πλήρωμά τους, και ότι ο αδελφός του Καπετάνιου τους, ο μάγος, αναζητούσε τη χαμένη Βυθυδάτια.

Ρωτάω την Ελευθερία: «Τον ενδιέφερε η Βυθυδάτια;»

«Τι;»

«Τον Ιωάννη'σαρ. Τον ενδιέφερε η Βυθυδάτια;»

Είναι σκεπτική ξανά, και τελικά απαντά: «Νομίζω πως ναι. Νομίζω πως το είχα ακούσει να το λένε ότι ασχολιόταν με τη Βυθυδάτια, ότι θα ήθελε να τη βρει. Αλλ' αυτά δεν είναι κάτι που παίρνει κανείς σοβαρά. Γιατί ρωτάς; Έχει καμιά σχέση με τους Καπνούς τώρα;»

Της λέω για εκείνο που άκουσα στην Τριάνη.

«Εννοείς ότι οι Τρομεροί Καπνοί ψάχνουν για τη χαμένη Βυθυδάτια; Αυτός είναι ο σκοπός τους;» Και μοιάζει να το δυσπιστεί καθώς το λέει.

«Δεν ξέρω,» αποκρίνομαι, «αλλά δε νομίζω πως μια τέτοια φήμη θα ήταν ψεύτικη.»

«Γιατί;»

«Γιατί είναι πολύ εξωφρενική για να είναι ψεύτικη. Ποιος θα σκεφτόταν να πει ψέματα ότι ο μάγος αδελφός εκείνου του καπετάνιου αναζητούσε τη Βυθυδάτια; Και για ποιο λόγο να πει τέτοιο ψέμα; Για να τον δυσφημίσει; ότι είναι τρελός;»

Η Ελευθερία, συλλογισμένη, πίνει μια γουλιά από τις οινοειδείς εκκρίσεις τριούρης σουπιάς στο ποτήρι της. «Αλλά αν αληθεύει... Αν αληθεύει... τι μπορεί να σημαίνει, Γεώργιε;»

«Ότι ο Ιωάννης'σαρ όντως ενδιαφέρεται να βρει τη Βυθυδάτια, και...» – μα την Έχιδνα, τώρα αρχίζω να κάνω τη σύνδεση! Γιατί δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν; – «και μάλλον θεωρεί ότι το ενεργειακό νοοσύστημα θα τον βοηθήσει στην αναζήτησή του.»

Τα μάτια της Ελευθερίας στενεύουν. «Δεν είναι δυνατόν, όμως, και τα πληρώματα των караβιών τους να ενδιαφέρονται για την εύρεση της Βυθυδάτιας, ακόμα κι αν ο Ιωάννης'σαρ είναι φυσημένος και την ψάχνει. Μάλιστα, αμφιβάλλω ότι ο αδελφός του, ο Γρηγόριος ο Γρηγόριος, μπορεί να ενδιαφέρεται για τη Βυθυδάτια.»

«Κι εγώ. Αλλά τόσο πλιάτσικο γίνεται· γιατί τα πληρώματα και ο Καπετάνιος των Καπνών να είναι δυσαρεστημένοι;» Και τότε θυμάμαι κάτι άλλο. «Το ακόμα πιο παράξενο, όμως, ξέρεις ποιο είναι;» της λέω. «Ότι πουθενά δεν άκουσα να βγαίνουν για να χρησιμοποιήσουν τα κλοπιμαία. Να βγαίνουν για να γλεντήσουν – το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν... Στην Ιρνάφη ξέρεις τι μου είπαν; –Κατά πρώτον, ξέρεις πού είναι η Ιρνάφη;»

Η Ελευθερία μορφάζει. «Δε νομίζω. Έχεις άλλο ένα τσιγάρο;»

Πάνω το πακέτο με τα Δελφίνια από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου που κρέμεται από την πλάτη της καρέκλας μου, και το στρέφω προς τη μεριά της Ελευθερίας, ανοιχτό. «Όσα θες.»

Τραβά δύο και βάζει το ένα στο στόμα.

Της το ανάβω με τον ενεργειακό αναπτήρα μου. «Η Ιρνάφη είναι μια πόλη της Ιχθυδτίας, πλάι στη Μουλιασμένη Γη, στα βόρεια της ηπειρονήσου. Και εκεί συνάντησα ένα πειρατικό μάτι, και το πειρατικό μάτι αυτό μού είπε ότι έχει μιλήσει με τους Καπνούς. Είναι, βασικά, πειρατικό μάτι των Καπνών. Αλλά τους έχει δει μόνο τρεις φορές ως τώρα. Τρεις φορές έχουν αράξει την Ιρνάφη, και καμιά απ'αυτές τις φορές το μάτι» – η Αμίλητη Αμαλία, αλλά δεν λέω το όνομά της στην Ελευθερία· δεν χρειάζεται να το ξέρει – «δεν τους είδε να κατεβαίνουν για να γλεντήσουν. Υπέθετε ότι απλά έρχονταν για δουλειές. Άραζαν, έκαναν ό,τι ήταν να κάνουν, κι απέπλεαν πάλι. Και όχι πως αυτό δεν μπορεί να συμβεί, αλλά είναι περίεργο να γίνει τρεις φορές στη σειρά μ'ένα πειρατικό τσούρμο, μα την Έχιδνα, και ειδικά σε μια πόλη σαν την Ιρνάφη που δεν είναι εχθρική προς τους πειρατές· το αντίθετο, μάλιστα.»

«Δεν είναι γλεντζέδες, λοιπόν... Είναι... μελαγχολικοί τύποι;» Φυσά καπνό καθώς μιλά.

«Εσύ πες μου. Εσύ τους ήξερες από παλιά.»

«Έτσι όπως μου τα ιστορείς, Γεώργιε, έχουν σίγουρα και καινούργια μέλη στο πλήρωμά τους. Δεν είναι καν ένα πλήρωμα πλέον, δεν έχουν μόνο ένα πλοίο.»

«Τι θυμάσαι, όμως, για τους Σβέλτους; Δεν γλεντούσαν ποτέ, ούτε τότε;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν θυμάμαι τίποτα το συγκεκριμένο. Δεν είχα ακούσει να λέγεται κάτι τέτοιο. Νομίζω πως γλεντούσαν κανονικά.

Υποθέτω,» μορφάζει, και τραβά ξανά καπνό απ'το Δελφίни της. «Ίσως νάχει σχέση μ'αυτό που τους κάνει ο Ιωάννης όταν είναι να γίνουν μέλη των Καπνών...» προσθέτει.

«Εκείνη η μαγεία με τα παράξενα 'γάντια'...»

«Απλά λέω... Μια εικασία.»

«Τους κλέβει τη διάθεση για γλέντι; Αλλοιώνει το μυαλό τους κάπως;... Αν ήταν, τουλάχιστον, του τάγματος των Διαλογιστών, ίσως – ίσως – και να το πίστευα – αν και πάλι με κάποια δυσκολία. Αλλά ο Ιωάννης'σαρ είναι, προφανώς, του τάγματος των Ερευνητών.»

Η Ελευθερία μορφάζει πάλι, φυσώντας καπνό. «Δεν ξέρω... Ήταν περίεργος, πάντως, από τότε. Για αυτό είμαι σίγουρη.»

Η ώρα περνά μέσα στην Οπλισμένη Ωκεανίδα και έρχεται το απόγευμα. Κανείς μας δεν έχει φύγει από το μαγαζί εκτός από μερικά μέλη του πληρώματος του Χελιού. Οι Επιζώντες κι οι Μακροθάνατοι ακόμα λένε ιστορίες, παλιότερες και νεότερες, κι εγώ μαζί τους.

Τότε είναι που τρία άτομα μπαίνουν στην ταβέρνα χωρίς αρχικά να τα προσέξω. Ύστερα όμως πλησιάζουν το τραπέζι μας, και τους βλέπω. Ντυμένοι με σκούρες-πράσινες κάπες, έχοντας τις κουκούλες σηκωμένες, κρύβοντας τις όψεις τους στη σκιά. Γυρίζω και τους αντικρίζω, καθώς κι αυτοί με κοιτάζουν.

Κατεβάζουν τις κουκούλες φανερώνοντας πρόσωπα κρυμμένα πίσω από τη μάσκα της ιεροσύνης. Δύο ιερείς της Έχιδνας, μία ιέρεια. Και ο ένας νομίζω πως μου θυμίζει κάποιον. Ναι, αυτός πρέπει να είναι...

«Ξανασυναντιόμαστε, Οφιομαχητή,» μου λέει.

«Χρίστο,» αποκρίνομαι. «Εσύ είσαι, έτσι;» Σηκώνομαι από την καρέκλα μου.

«Εγώ είμαι.» Ο ιερέας που ήταν μαζί μας όταν επιτεθήκαμε στην Αταρδία προκειμένου ο Αλτόσσιος να την καταλάβει και να ελευθερώσει τους κρατούμενους από τις δυσώνυμες φυλακές της. «Κι από εδώ ο αδελφός μου Κλεόβουλος και η αδελφή μου Νικολία.» Προφανώς δεν αναφέρεται σε βιολογικούς συγγενείς αλλά σε ιερατικούς, πνευματικούς συγγενείς.

«Σε χαιρετούμε, Οφιομαχητή,» λέει η Ιέρεια Νικολία και κλίνει το κεφάλι προς τη μεριά μου.

«Είναι τιμή μας που σε γνωρίζουμε,» λέει ο Ιερέας Κλεόβουλος.

«Παρομοίως, Ιερότατοι,» αποκρίνομαι. Οι κουβέντες γύρω από τα τραπέζια μας έχουν ξεθυμάνει, καθώς όλοι τώρα κοιτάζουν εμένα και τους τρεις ιερωμένους· αισθάνομαι τα μάτια τους επάνω μας. «Σας ενημέρωσε ο Στρατηγός – ο Άρχοντας Δημήτριος Ακράθνης – για την άφιξή μου;»

«Ακριβώς, και θέλαμε να σε συναντήσουμε,» αποκρίνεται ο Χρίστος. «Αρκετά πράγματα έχουν αλλάξει από την τελευταία μας συνάντηση. Εκτός των άλλων, είμαι τώρα Πρωθιερέας του Οθμόλλιου Ιερατείου.»

Έτσι λέγεται το Ιερατείο του Ναού στις εκβολές του ποταμού Οθμόλλη; Δεν το είχα ξανακούσει. «Χαίρομαι για εσάς, Πρωθιερότατε,» αποκρίνομαι. «Καθίστε.» Πλησιάζω ένα άδειο τραπέζι που βλέπω παραδίπλα και το σηκώνω φέρνοντάς το κοντά στα ενωμένα τραπέζια των άλλων. «Καθίστε.»

Οι τρεις ιερωμένοι κάθονται, και κάθομαι κι εγώ μαζί τους. Τους κερνάω Αίμα της Έχιδνας. Οι κουβέντες των υπολοίπων αρχίζουν ξανά πίσω μου, τώρα που τους πέρασε το ξάφνιασμα για τον ερχομό των ναϊτών (όπως λένε στη Μικρυδάτια τούς ιερείς και όποιον άλλο μένει σε ναό της Έχιδνας).

«Ο Άρχοντας μάς είπε ότι ψάχνεις τους Τρομερούς Καπνούς, για κάποιο δικό σου λόγο αλλά, ίσως, και για να τους εξολοθρεύσεις αν μπορείς...» μου λέει ο Χρίστος.

«Αληθεύει,» αποκρίνομαι.

«Αν έχουμε τη δυνατότητα να σου προσφέρουμε κάποια βοήθεια....»

«Οτιδήποτε τυχαίνει να έχετε ακούσει για τους Καπνούς θα ήθελα να το μάθω, Πρωθιερότατε.»

Και μου λένε μερικές φήμες που δεν είναι τίποτα το σπουδαίο. Τα ξέρω αυτά. Τους ευχαριστώ, όμως.

Με ρωτάνε πόσο θα μείνω στη Σιρνάδια, και πού σχεδιάζω να ταξιδέψω μετά από εδώ.

«Απόψε μπορεί να έφευγα,» αποκρίνομαι, «αλλά τώρα δεν θα φύγω. Το πλήρωμά μου είναι πολύ πιωμένο, νομίζω. Θ'αποπλεύσω αύριο μάλλον.»

«Για πού;» ρωτά πάλι ο Χρίστος.

«Δεν είμαι βέβαιος, Πρωθιερότατε, αλλά σίγουρα θα βγω από τον Μεγάλο Κόλπο. Ίσως να επισκεφτώ την Αρενάλδη προτού αποχωρήσω.

Και μετά σκέφτομαι να περάσω από τη Βορλίνη, και από τη Νερκάλη. Και... βλέποντας και κάνοντας. Όπου οδηγηθώ...»

Μου εύχονται καλή τύχη. Δεν μου εύχονται η Μεγάλη Κυρά να είναι στο πλευρό μου, μου λέει ο Χρίστος, γιατί το ξέρουν ότι η Μεγάλη Κυρά είναι στο πλευρό μου. «Αν κάποιος μπορεί να μας απαλλάξει από τη μάστιγα των Τρομερών Καπνών,» προσθέτει, «αυτός είσαι εσύ, Οφιομαχητή· κανείς άλλος.»

Όταν σουρουπώνει και οι ναύτες έχουν φύγει από την Οπλισμένη Ωκεανίδα, επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι, εγώ, η Λουκία, η Διονυσία, και η Ερασμία. Μαζί μας έχουμε και την Ελευθερία Μοριλκόνη, φυσικά, και μας ακολουθούν και κάποιοι από το πλήρωμα, καθώς κι ο Καταραμένος Αργύριος και κάμποσοι από τους Μακροθάνατούς του.

Προτείνω στη Διονυσία να πάει να ξεκουραστεί στο Άκουσμα των Ανέμων – το ξενοδοχείο όπου περάσαμε τη χτεσινή νύχτα. Εγώ δεν μπορώ να πάω εκεί, της εξηγώ, γιατί δεν θέλω να φέρω και την Ελευθερία, την οποία πρέπει να έχω από κοντά διότι ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να της φουσήξει να κάνει. Και η Λουκία και η Ερασμία σίγουρα θα επιμείνουν να είναι μαζί μου. «Εσύ, όμως, δεν είναι ανάγκη να περάσεις τη νύχτα στο καράβι,» καταλήγω.

«Δεν έχω πρόβλημα,» μου απαντά η Διονυσία. «Έχω αρχίσει να συνηθίζω πλέον.»

«Όπως νομίζεις.»

Ρωτάω το πλήρωμα, μετά, πώς πάνε οι επισκευές του πλοίου. Έχουν τελειώσει, ή θα χρειαστεί δουλειά και αύριο;

Μου απαντούν ότι όλες οι ζημιές που προκάλεσε η καταιγίδα έχουν επιδιορθωθεί. Τα τζάμια έχουν αντικατασταθεί, καθώς και διάφορα άλλα πράγματα που έσπασαν ή παρασύρθηκαν. «Μπορούμε ν'αποπλεύσουμε όποτε γουστάρεις, Καπ'τάνιε,» μου λέει ο Αμολητός Δημήτριος. «Είναι γεγονός.» Καπνίζει ένα μακρύ τσιγάρο μες στο σούρουπο. «Κι απόψε, άμα είναι.»

«Όχι,» αποκρίνομαι, «δε θα φύγουμε απόψε. Αύριο μάλλον. Από το απόγευμα.» Παρότι έχω μιλήσει για τους Τρομερούς Καπνούς με αρκετό κόσμο – με τον Ακράθνη, με τους Επιζώντες, με την Ελευθερία Μοριλκόνη, με τους ιερείς του Οθμόλλιου Ιερατείου – θέλω να τριγυρίσω και στα λιμάνια της Σιρνάδιας – το Κάλεσμα και τον Ερπετογιαλό

– ν’ακούσω τι λέγεται για τους Καπνούς από ναυτικούς, ψαράδες, λιμενεργάτες, μισθοφόρους.

Και το κάνω. Όταν ξημερώνει, αφήνοντας τη Λουκία να κοιμάται στην καμπίνα του Καπετάνιου, πηγαίνω στην καμπίνα που έχουμε δώσει στην Ελευθερία Μοριλκόνη και χτυπάω την πόρτα προτού την ξεκλειδώσω. «Είσαι ξύπνια;» ρωτάω χωρίς ν’ανοίξω ακόμα. Κλειδί δεν έχει εκείνη, φυσικά· μόνο εγώ έχω. Της εξήγησα ότι δεν είναι δούλα πλέον αλλά δεν πρόκειται να την αφήσω να φύγει από τώρα. Όχι προτού βρω τους Τρομερούς Καπνούς. Ύστερα, είναι ελεύθερη να πάει όπου θέλει. Αν και πραγματικά αναρωτιέμαι τι νάχει στο μυαλό της. Στην Οσκάλη, σίγουρα, δεν μπορεί να σκέφτεται να επιστρέψει... σωστά; Και δεν έχει χρήματα μαζί της, ούτε όπλα· ούτε καν ρούχα της προκοπής πέρα από αυτά που της έδωσα.

Τέλος πάντων...

«Είσαι ξύπνια;»

«Ναι,» ακούω τη φωνή της από μέσα. «Μπες.»

Ανοίγω και μπαίνω, βρίσκοντάς την ανασηκωμένη πάνω στο κρεβάτι.

«Πάμε βόλτα,» της λέω. Και σύντομα έχει ντυθεί και με ακολουθεί έξω από το Αεικίνητο Χέλι, στο Κάλεσμα και, ύστερα, στον Ερπετογιαλό, καθώς ρωτάω για τους Τρομερούς Καπνούς.

Ο μόνος λόγος που την πήρα μαζί μου είναι για να μην την αφήσω με τους άλλους, να μην έχουν την ευθύνη να τη φυλάνε. Ούτε σκόπευα να την έχω κλειδωμένη στην καμπίνα της μέχρι να γυρίσω. Δεν τη θεωρώ αιχμάλωτή μου, αν και δεν θα της επιτρέψω να φύγει από τώρα. Αναρωτιέμαι πώς να αισθάνεται η ίδια για εμένα και για όλη αυτή την κατάσταση. Με βλέπει ως σωτήρα της, ή ως κάτι πολύ χειρότερο;

Η Λουκία και η Ερασμία, αφού επικοινωνούν μαζί μου τηλεπικοινωνιακά όταν κι οι δυο ήλιοι είναι υψωμένοι στον ουρανό, με συναντούν σ’έναν από τους δρόμους του Καλέσματος, και είναι θυμωμένες που έφυγα από το Χέλι χωρίς να τους πω τίποτα.

«Δεν είχα σκοπό να πάω μακριά, όπως βλέπετε,» τους λέω.

Η Ερασμία, ωστόσο, επιμένει πως η δουλειά της είναι να βρίσκεται στο πλευρό μου· και το βλέμμα της είναι, ως συνήθως, το φανατικό βλέμμα των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου.

Η Ελευθερία την κοίταζε με περιέργεια, παρατηρώ. Αναμφίβολα αναρωτιέται ποια να είναι αυτή η γυναίκα από την Ιχθυδάτια.

«Τέλος πάντων,» μου λέει η Λουκία. «Έμαθες τίποτα χρήσιμο, Καπετάνιε μου;»

«Όχι. Τα ίδια και τα ίδια, μέχρι στιγμής.»

Και τα ίδια ως το απόγευμα, οπότε και αποφασίζουμε να επιστρέψουμε στο Αεικίνητο Χέλι. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι επίσης εκεί και του ζητάω να μαζέψει το πλήρωμα. «Αποπλέουμε. Δεν έχουμε άλλη δουλειά στη Σιρνάδια.»

Ο Φτερωτός νεύει, και δεν μοιάζει δυσαρεστημένος που θα φύγουμε. Μου λέει: «Έτσι όπως έκαναν αυτοί χτες – οι Επιζώντες – σκεφτόμουνα πως θάθελαν νάρθουν μαζί μας, Καπετάνιε.»

«Μπορεί και να έρχονταν, αν τους πληρώναμε,» αποκρίνομαι, ενώ στεκόμαστε κοντά στην κουπαστή της πρύμνης του Χελιού κοιτάζοντας προς την πόλη.

«Ξέρεις κάτι;» μου λέει. «Μου μοιάζει παράξενο που πρόλαβες να ζήσεις τόσα πολλά, να γνωρίσεις τόσο κόσμο, μέσα σε τόσα λίγα χρόνια, Καπετάνιε. Όπου πηγαίνουμε έχεις γνωστούς! Σε κάθε ηπειρόνησο, μα την Έχιδνα! Και όλ' αυτά φαίνεται νάχουν συμβεί μέσα στην τελευταία... πενταετία; Εξαετία; Εφτά χρόνια;»

«Πενταετία,» του λέω, νεύοντας. «Και, ναι, μοιάζει και σ'εμένα περίεργο ώρες-ώρες το πόσα έχω ζήσει μέσα σε τόσα λίγα χρόνια, Δημοσθένη... Αλλά, από την άλλη, από τότε που βρέθηκα στην Υπερυδάτια δεν έχω πάψει να ψάχνω για το χαμένο παρελθόν μου. Συνεχώς ταξιδεύω απ'το ένα λιμάνι στο άλλο. Κι επιπλέον, κάποιοι λένε ότι δεν είμαι και τόσο συνηθισμένο άτομο...»

«Άτομο άτομο άτομο!» κρώζει ο Φαφλατάς από τον ώμο του Δημοσθένη, ο οποίος ρουθουνίζει λέγοντας: «Συνηθισμένο άτομο; Ποιος έχει ξανακούσει γι'άθρωπο σαν τον Οφιομαχητή, Γεώργιε; Εγώ όχι, πάντως.»

«Ούτε για πειρατές σαν τους Καπνούς έχει ξανακούσει κανείς,» αποκρίνομαι. Και, προς στιγμή, περνά η παρανοϊκή ιδέα απ'το μυαλό μου ότι όλα τούτα ίσως να μην είναι τυχαία. Ίσως η Φαρμακερή Κυρά επιτηδες να με έφερε εδώ για να αντιμετωπίσω την απειλή των Τρομερών

Καπνών. Ίσως αυτή να είναι η αποστολή μου στην Υπερυδάτια, το πρωμένο μου.

Αλλά όχι. Σίγουρα όχι. Ανοησίες! Δεν πιστεύω πως είναι τίποτα περισσότερο από σύμπτωση η παρουσία μου συγχρόνως με την παρουσία των Καπνών σε τούτη τη διάσταση. Υποθέτοντας οτιδήποτε άλλο γίνεσαι σαν τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου. Και ο Νικόλαος, ο Εικοστός-Τρίτος Όφις των Κάτω Ακτών, έρχεται στο μυαλό μου: αυτός μπορεί όντως να πίστευε κάτι τέτοιο. Όπως κι ο Αλέξανδρος ο Γηραιός.

«Ναι, όλα τα παράξενα μαζί,» λέει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, κι ο Φαφλατάς φωνάζει: «Μαζί μαζί μαζί-» προτού ο αφέντης του του κλείσει το ράμφος με δύο δάχτυλα.

Μέσα στην ώρα αποπλέουμε από τη Σιρνάδια, καθώς οι ήλιοι γέρνουν προς τη δύση.

Ο Οφιομαχητής έφυγε από το Καθοδόν και, με την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, πήγε στη φαρμακαποθήκη του Βικέντιου. Περίμενε μέχρι ο βοτανολόγος να εξυπηρετηθεί δυο πελάτες που προηγούνταν και μετά τον πλησίασε εκεί όπου στεκόταν, πίσω από τον πάγκο του. (Η Ναταλία, η βοηθός του Βικέντιου, μισοκρυμμένη από ράφια γεμάτα φάρμακα και βοτάνια, κοίταζε τον παράξενο μαυρόδερμο ξένο με καχυποψία ξανά πίσω από τα στρογγυλά γυαλιά της. Εξακολουθούσε να τον φοβάται και να θεωρεί πως κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του.)

«Γεώργιε...» είπε ο Βικέντιος, χαμογελώντας φιλικά, σαν έμπορος που θέλει να σου πουλήσει τηνπραμάτεια του.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Οφιομαχητής, αγέλαστα, παρότι εκείνος ήταν που ερχόταν να πουλήσει κάτι. «Σου φέρνω μερικά αντίδοτα ακόμα.»

«Ας τα δούμε.»

Ο Οφιομαχητής τα έβγαλε από τον σάκο του και τα άφησε πάνω στον πάγκο, εξηγώντας τι ήταν το καθένα και πόσο το πουλούσε.

Ο Βικέντιος παραξενεύτηκε. Δεν ήταν λίγα όλα αυτά, ούτε εύκολο να μαζέψει κανείς τα συστατικά τους μέσα σε τέτοιο κρύο και να τα παρασκευάσει δια νυκτός. «Πότε τα έφτιαξες; Χτες;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Απόψε.»

«Βγήκες στα βουνά, δηλαδή, και στις όχθες του Νάνθρη ενώ χιονίζει;»

«Ναι.»

Ο Βικέντιος έστρωσε τα σκούρα γυαλιά του, νευρικά. Δεν τον πίστευε, αλλά δεν ήθελε και να του το πει. Καθάρισε τον λαιμό του. «Εντάξει,» είπε. «Ας... Ας δούμε τι είναι.» Και άνοιξε το πώμα ενός φιαλιδίου. Μύρισε το περιεχόμενο. Μοιάζει να είναι εκείνο που λέει, σκέφτηκε. Έχει τη σωστή οσμή, τουλάχιστον. Αλλά ακόμα του έμοιαζαν περιέργα όλ' αυτά, έτσι χρησιμοποίησε τον χυμικό σαρωτή για να επιβεβαιώσει ότι ήταν όντως το αντίδοτο που έλεγε ο Γεώργιος· και, ναι,

όντως αυτό ήταν: το μηχάνημα, ύστερα από μερικές στιγμές, το επιβεβαίωσε.

Ο Βικέντιος έλεγξε κι άλλα αντίδοτα – με την οσμή και τη γεύση, και τον χυμικό σαρωτή – ενώ ο Γεώργιος περίμενε και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του για να κρατά πέρα τη φαρμακερή οργή του για την οποία αντίδοτο δεν υπήρχε. Με τις άκριες των ματιών του πρόσεξε ότι η βοηθός του Βικέντιου τον κρυφοκοίταζε πίσω από κάτι ράφια...

Ο Βικέντιος είπε, τελικά: «Φαίνεται όλα να είναι όπως τα λες.»

«Δε θα σου έλεγα ψέματα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Και τα έφτιαξες χτες; Έψαξες για τα συστατικά παρότι χιόνιζε; Στην ύπαιθρο; Στους πρόποδες των Ρινέων και στις όχθες του Νάνθρη;»

«Ναι,» είπε ουδέτερα ο Γεώργιος, αν και η οργή του μαινόταν μέσα του.

Ο Βικέντιος σκέφτηκε: Ποτέ δεν βλεφαρίζει αυτός ο άνθρωπος; Πάντα έτσι κοιτάζει; Σαν... σαν ερπετοειδής, μα τη Φαρμακερή Κυρά; Κι έκανε μια σύντομη προσευχή στη Μεγάλη Κυρά μέσα στο μυαλό του. Δεν ήταν κανείς να συγκρίνει τους ιερούς οφιόμορφους με τον κάθε τυχόντα.

Αν και αυτός ο ξένος – που έμοιαζε με εξωδιαστασιακό αλλά έλεγε πως το όνομά του ήταν Γεώργιος – είχε ένα φίδι τυλιγμένο στο χέρι του. Και την άλλη φορά που ήρθε είχε ένα φίδι τυλιγμένο σε κάθε χέρι, θυμήθηκε ο Βικέντιος. Θα μπορούσε ο μυστηριώδης ξένος να είχε κάποια σχέση με τη Μεγάλη Κυρά; Να ήταν... απεσταλμένος της; Ο Βικέντιος αισθάνθηκε ένα ιερό ρίγος να τον διατρέχει, κι έκανε ακόμα μια σιωπηλή προσευχή.

«Δε με πιστεύεις;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής βλέποντάς τον συλλογισμένο.

«Όχι, όχι– Δηλαδή, ναι, φυσικά και σε πιστεύω. Γιατί να μη σε πιστεύω; Τα αντίδοτα είναι, πράγματι, αυτά που λες.»

«Θα τ'αγοράσεις;»

Ο Βικέντιος κατένευσε, και άθροισε τις τιμές χρησιμοποιώντας το υπολογιστικό σύστημα πάνω στον πάγκο του. Ύστερα έβγαλε χαρτονομίσματα και πλήρωσε τον Οφιομαχητή. «Από πού είσαι,

παρεμπιπτόντως, φίλε μου;» τον ρώτησε. «Το όνομά σου – Γεώργιος – παραπέμπει σε άνθρωπο Υπερυδάτιο, αλλά... η όψη σου...»

«Υπερυδάτιος είμαι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, που νόμιζε ότι ο Βικέντιος τού είχε κάνει παρόμοια ερώτηση και την προηγούμενη φορά. «Τουλάχιστον, δεν ξέρω να είμαι τίποτ' άλλο.»

«Ζητούσες να μάθεις για ναό της Έχιδνας, χτες, και σου είπα για το τέμενος εδώ κοντά, όπου κατοικεί η καλή Ιέρεια Δέσποινα, με την εύνοια της Μεγάλης Κυράς...» Ο Βικέντιος ήθελε να δει αν ο ξένος θα απαντούσε πως πήγε να επισκεφτεί το ιερό μέρος.

Ο Οφιομαχητής, όμως, άλλαξε θέμα τελείως: «Έχω και κάτι δηλητήρια μαζί μου. Σ'ενδιαφέρουν;»

Ο Βικέντιος έγινε καχύποπτος ξαφνικά. Τα περισσότερα δηλητήρια ήταν παράνομα στην πόλη. «Τι δηλητήρια;»

Ο Γεώργιος τού είπε, και ρώτησε: «Να σ'τα δώσω να τα ελέγξεις;»

Ο Βικέντιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι· και να ξέρεις πως είναι παράνομα τέτοια πράγματα εδώ, στην Κυκλόπολη.»

«Μου το ξανάχεις πει,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, παρατηρώντας ότι ο βοτανολόγος σήμερα έμοιαζε να του λέει όλο τα ίδια. «Το θυμάμαι. Αλλά σ'ενδιαφέρουν, ή όχι;»

Ο Βικέντιος έγνεψε αρνητικά, με τα μάτια, πίσω από τα μακρόστενα φιμέ γυαλιά του. «Όχι.» Η αλήθεια ήταν, βέβαια, πως είχε και μερικά δηλητήρια κρυμμένα στη φαρμακαποθήκη, αλλά ήταν για... ειδικές περιπτώσεις. Και δεν εμπιστευόταν αρκετά τον ξένο ώστε να του πει για τέτοια πράγματα. Σε τελική ανάλυση – και η Μεγάλη Κυρά να τον συγχωρούσε άμα έκανε λάθος – ίσως αυτός ο μαυρόδερμος άντρας να ήταν κάνας πράκτορας του Κύκλου. Κυκλοφορούσαν σπιούντοι τους μες στην πόλη, ήταν γνωστό, και κάρφωναν στη Φρουρά κόσμο που παρανομούσε. Είχαν γίνει ιστορίες.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Όπως νομίζεις.» Ο Βικέντιος τού έμοιαζε ξαφνικά φοβισμένος· ίσως να νομίζει ότι είμαι κάνας μυστικός πράκτορας, μα την Έχιδνα! «Αλλά δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς από εμένα,» πρόσθεσε. Κι άλλαξε θέμα ξανά: Βγάζοντας τους τρεις κυνόδοντες Ρινέων γατών μέσα από την κάπα του, τους άφησε πάνω στον πάγκο του Βικέντιου, λέγοντάς του τι ήταν και ρωτώντας τον αν μήπως

ενδιαφερόταν να τους αγοράσει, ή αν ήξερε κανέναν άλλο που μπορεί να ενδιαφερόταν.

«Δε μ'ενδιαφέρουν εμένα,» αποκρίθηκε ο βοτανολόγος. «Δεν έχω τι να τους κάνω... Εεε... Πρέπει να ψάξεις για κάποιον που φτιάχνει διακοσμητικά, ή κοσμήματα, ή όπλα. Ή κανέναν καλλιτέχνη. Δεν ξέρω τώρα ποιον να σου προτείνω. Αλλά πού τα βρήκες αυτά τα δόντια;»

«Από δυο γάτες, απόψε.»

Ο Βικέντιος τον κοίταξε ανέκφραστα. Δε μπορεί να λέει αλήθεια... σκέφτηκε. «Δεν ήσουν μόνος σου στους πρόποδες;»

«Μόνος ήμουν.» Ο Οφιομαχητής μάζεψε τους κυνόδοντες και είπε: «Καλή σου μέρα. Θα ξαναπεράσω άλλη στιγμή. Όταν έχω περισσότερα αντίδοτα.» Γυρίζοντας, και σηκώνοντας την κουκούλα του στο κεφάλι ξανά, έφυγε απ'τη φαρμακαποθήκη.

Η Ναταλία βγήκε απ'την κρυψώνα της. «Αφεντικό, σταμάτα να συνεργάζεσαι μ'αυτό τον τύπο! Κάτι δεν πάει καλά μαζί του, δεν το βλέπεις;»

«Ανοησίες!» αποκρίθηκε απότομα, σπασμωδικά, ο Βικέντιος, νιώθοντας πολύ νευρικός ξαφνικά. «Τι έχει ο άνθρωπος; Τόσα καλά αντίδοτα μάς έφερε, και πιο φτηνά απ'ό,τι—»

«Μα δεν τον άκουσες τι έλεγε; Ότι πήγε και τα μάζεψε όλ' αυτά χτες—;»

«Φυσικά και τον άκουσα.»

«Και τον πιστεύεις;»

«Δεν... δεν ξέρω τι να πιστέψω. Αλλά φαίνεται να γνωρίζει από βοτάνια. Και την προηγούμενη φορά είχε ένα φίδι τυλιγμένο σε κάθε χέρι, και τώρα ένα φίδι τυλιγμένο στο ένα χέρι.»

«Τι σχέση έχουν τα φίδια, αφεντικό;»

«Και τα μάτια του... Με κοίταζε χωρίς να βλεφαρίζει καθόλου – και σήμερα και τις άλλες φορές, είμαι σίγουρος.»

«Τι θες να πεις, δηλαδή;»

«Αυτός ο άνθρωπος... μα την πίστη μου... μοιάζει... θα μπορούσε να είναι απεσταλμένος της ίδιας της Φαρμακερής Κυράς, έτσι όπως παρουσιάζεται!..»

Η Ναταλία αναστέναξε. Το αφεντικό παραείναι οφιοβούμενο, γαμώτο! σκέφτηκε. Όλ' αυτά τα θρησκευτικά βιβλία που διάβαζε τον είχαν

επηρεάσει. Αναστέναξε. «Δεν είναι απεσταλμένος της Έχιδνας, αφε-ντικό. Απλά ένας περιέργος»»

Αλλά τότε μπήκε πελάτης, οπότε διέκοψαν την κουβέντα τους...

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, κατευθυνόταν στο Καθοδόν και σύ-ντομα έφτασε εκεί. Ανέβηκε στο δωμάτιο του Μάρκου και του Μελέ-τιου και χτύπησε την πόρτα χωρίς να μιλήσει, θέλοντας να δει αν η α-ντίδρασή τους θα ήταν φιλύποπτη πάλι.

Και όντως, ήταν. Ή έτσι του φάνηκε, τουλάχιστον.

«Γεώργιε;» ακούστηκε η διστακτική φωνή του Μάρκου, από μέσα. «Εσύ είσαι;»

«Περίμενες κάναν άλλο;»

Η πόρτα άνοιξε, κι ο Μάρκος χαμογέλασε. «Έλεγα μήπως ήταν ο Φοί-βος, ή ο Αθανάσιος. Τι έγινε με τον φαρμακοτρίφτη; Όλα 'ντάξει;»

«Ναι. Αλλά» – χαμηλόφωνα – «τα δηλητήρια δεν τα πήρε.»

«Σ'το είπα, δε σ'το είπα; Όμως μην ανησυχείς· θα σε πάμ' εμείς σε κό-σμο. Έτοιμοι είμαστε· μπορούμε να φύγουμε και τώρα άμα θες. Πει-νάμε κιόλας· δεν έχουμε φάει τίποτα ακόμα.»

«Πάμε,» είπε ο Οφιομαχητής.

Ο Μάρκος κι ο Μελέτιος βγήκαν απ'το δωμάτιό τους, κι ο πρώτος έ-κανε να χτυπήσει τη διπλανή πόρτα, που ήταν του δωματίου του Φοί-βου και του Αθανάσιου· αλλά δεν πρόλαβε. Η πόρτα άνοιξε, ξαφνιάζο-ντάς τον λίγο.

«Σας κρυφοκοίταζα απ'τη χαραμάδα,» εξήγησε ο Φοίβος, κλείνοντάς του το μάτι.

«Μαλάκα, νομίζεις ότι παίζουμε το Κρυμμένο Φίδι εδώ;»

«Ε, τι θες, να μην ξέρω ποιος έρχεται και ποιος φεύγει; Μπορεί νάταν και κάνας... ύποπτος – καταλαβαίνεις.»

«Τέσ'πα'. Λέμε να πάμε τον Γεώργιο στο Κακό Πάτημα...» Του εξή-γησε κοντολογίς.

Ο Φοίβος κι ο Αθανάσιος, ύστερα από μερικές στιγμές – για να πά-ρουν τα πράγματά τους – βγήκαν απ'το δωμάτιο και, μαζί με τους άλ-λους, κατέβηκαν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου κι έφυγαν από το Κα-θοδόν. Ο Γεώργιος τούς οδήγησε στον στάβλο όπου είχε αφήσει τη Νυ-χτερινή. Την πήρε από εκεί και την καβάλησε, ενώ οι τέσσερις Κακοτο-πίτες συνέχιζαν να βαδίζουν.

Όταν μπήκαν στο Κακό Πάτημα, όμως, αφίππευσε κι έπιασε το άλογο από τα γκέμια. Ο καιρός δεν ήταν ακριβώς καλός σήμερα – υπήρχαν κάμποσα σύννεφα στον ουρανό, τα οποία μισόκρυβαν τους ήλιους – μα δεν χιόνιζε κιόλας όπως χτες, και τα χιόνια είχαν απομακρυνθεί από τους μεγάλους δρόμους. Οι κάτοικοι της Κυκλόπολης, συνηθισμένοι σε τέτοιες συνθήκες, είχαν τρόπους για να τα μαζεύουν και να τα εξαφανίζουν. Ελάχιστα απέμεναν στις άκριες.

Ο Μάρκος είπε στον Γεώργιο: «Κοίτα, τώρα, για να τα συμφωνήσουμε και να μην υπάρξει καμιά λοκράθια παρεξήγηση... Αποφασίσαμε πιο πριν ότι τα οχτάρια θα πηγαίνουν εξήντα σ'έσένα, σαράντα σ'εμάς. Κι αυτό ξεκινά από ετούτη τη φορά, έτσι; Απ'τα φαρμάκια που θα πουλήσεις, το εξήντα δικό σου, το σαράντα δικό μας. Σωστά;»

Ο Οφιομαχητής κατένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι του. «Σωστά.»

Ο Μάρκος χαμογέλασε. «Ωραία.»

«Επειδή είμαστε κι απλόκαμοι, δω που τα λέμε,» πρόσθεσε ο Αθανάσιος. «Σε λίγο δε θάχουμε να πληρώσουμε το ξενοδοχείο, Γεώργιε.»

«Θα φροντίσουμε το ξενοδοχείο να πληρωθεί,» τον διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής, κι αυτό το θεώρησαν καλό σημάδι: Ο μαυρόδερμος ξένος, για να λέει τέτοιο πράμα, πρέπει αληθινά να ήθελε συνεργασία μαζί τους. Ναι, ήταν καλό σημάδι· σίγουρα.

Μέσα στους δρόμους του Κακού Πατήματος, τώρα, τον οδήγησαν προς τις όχθες του Τίρπου, σ'ένα μέρος που έμοιαζε ύποπτο στον Οφιομαχητή. Όχι πως, γενικά, όλο το Κακό Πάτημα δεν έμοιαζε ύποπτο, όμως εδώ οι δρόμοι έδιναν μια ακόμα πιο ύποπτη εντύπωση. Σαπισμένα ξύλα, κακοχτισμένα οικοδομήματα, παράξενες φάτσες που σε κοίταζαν πεινασμένα ή μαστουρωμένα από μπαλκόνια, από γωνίες, από παράθυρα και πόρτες, από σκάλες και σοκάκια. Σκουπίδια πεταμένα παντού· δεν περνούσε οδοκαθαριστής ποτέ από εδώ;

Πλησίασαν ένα οίκημα που στην πόρτα του είχε λαξεμένο ένα βατράχι με στέμμα πάνω απ'το κεφάλι.

«Ναΐσκος του Λοκράθου,» είπε ο Μάρκος στον Οφιομαχητή. «Λεχρίτες τελείως, αλλ' αγοράζουν φαρμάκια και τέτοια πράματα – διάφορα που άλλοι δεν τ'αγοράζουν. Και πουλάνε κιόλας. Απ'αυτά που

θεωρούνται ‘παράνομα’.» Έκλεισε το μάτι στον Γεώργιο, και χτύπησε την πόρτα του Ναΐσκου.

Μια γυναίκα άνοιξε η οποία ήταν αρκετά όμορφη και πιο καλοντυμένη απ’ό,τι θα περίμενε κανείς εδώ. Στον ώμο της καθόταν ένα βατράχι με μεγάλα μάτια. Τα καστανά μαλλιά της ήταν φτιαγμένα Κόμη Βατράχου. Το δέρμα της ήταν γαλανό.

Ο Μάρκος την αποκάλεσε Σεβασμιότατη καθώς τη χαιρετούσε, κι εκείνη φάνηκε να τον ξέρει από παλιά. Δεν έμοιαζε να τον βλέπει για πρώτη φορά, τουλάχιστον, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Και ήταν σίγουρα ιέρεια του Λοκράθου, με τις οποίες εκείνος δεν είχε και πολλή σχέση στην Υπερυδάτια ζωή του ως τώρα.

Ο Μάρκος εξήγησε στην ιέρεια ότι, όχι, αυτή τη φορά δεν έρχονταν για να πουλήσουν σιδερικά, ούτε ήθελαν... κορασίδες – όχι, ούτε «ιερές ουσίες», Σεβασμιότατη. Ήταν εδώ για να πουλήσουν φαρμάκια – και πολύ καλά, μάλιστα, τόνισε ο Μάρκος. «Ο φίλος μας» – έδειξε τον Γεώργιο πλάι του, με το βλέμμα – «είναι ειδικός, να πούμε, σ’αυτά. Πουλά μόνο το πράμα το άψογο. Ο Μελέτιος είχε πρόσφατα δαγκωθεί από φίδι, και θα πήγαινε προς τα σαγόνια του Αβυρσαίου, μα ο Γεώργιος τον έσωσε. Ξέρει τι δίνει ο άνθρωπος, σας λέω, Σεβασμιότατη.»

Η ιέρεια του Λοκράθου κοίταξε τον Οφιομαχητή από πάνω ως κάτω, υπομειδώντας με τα έντονα βαμμένα χείλη της. Ο βάτραχος στον ώμο της έβγαλε ένα κόασμα, σαν να είχε ανησυχήσει για κάποιο λόγο· κι ο Γεώργιος αισθάνθηκε την Ευθαλία να κινείται νευρικά γύρω από τον πήχη του. Αλλά την είχε κρυμμένη κάτω από την κάπα του. Εσκεμμένα. Δεν ήθελε να τη δει η ιέρεια του Λοκράθου.

Η οποία τώρα είπε: «Γεώργιος; Μοιάζεις για εξωδιαστασιακός...»

«Αν είμαι εξωδιαστασιακός δεν το έχω διαπιστώσει ακόμα.»

Η ιέρεια γέλασε. «Πάντα εκτιμώ τους άντρες που ευφυολογούν, να το ξέρεις αυτό!»

«Σ’ενδιαφέρουν τα δηλητήρια;»

«Όχι για τον εαυτό μου, όμως,» αποκρίθηκε η ιέρεια. «Τι έχεις;»

Ο Γεώργιος τής ανέφερε τα φαρμάκια που ήθελε να πουλήσει.

«Δεν είναι ό,τι-κι-ό,τι,» παρατήρησε η ιέρεια. «Άμα λες αλήθεια...»

«Δε λέω ψέματα.» Έβγαλε ένα φιαλίδιο και της το έδωσε. Το βατράχι στον ώμο της κόαζε.

Η ιέρεια τράβηξε το πώμα του μικρού δοχείου και μύρισε το περιεχόμενο. Σούφρωσε τη μύτη. «Και τ'άλλα;»

«Νομίζετ' ότι έχουμε φέρει σκάρτο πράμα, Σεβασμιότατη;» είπε ο Μάρκος.

«Όχι, όμως θέλω να τα δω ένα-ένα. Πόσο χρεώνετε για όλ' αυτά;»

Ο Γεώργιος τής είπε μια τιμή.

«Δεν είναι και λίγα!» παρατήρησε η ιέρεια. «Τι θαρρείτε, ότι εδώ είναι ναός του Άτλαντα;» Γέλασε κοφτά. «Πρέπει να τα ελέγξω προτού τα πάρω. Ελάτε μέσα.»

Αφήνοντας τη Νυχτερινή απέξω, δεμένη σε μια μεταλλική στήλη, μπήκαν σ'ένα μέρος που ήταν καταφανώς σηκός. Στο βάθος υπήρχε ένα λαξευτό είδωλο του Λοκράθου – ένα χοντρό ανθρωποειδές που θύμιζε βατράχι. Μπροστά του ήταν ένας λάκκος γεμάτος λάσπη και αμφίβια. Δύο άντρες βρίσκονταν εδώ οι οποίοι δεν έμοιαζαν στον Οφιομαχητή για περαστικοί αλλά για ιερείς κι αυτοί, ή δόκιμοι – ή όπως κι αν έλεγαν τους δόκιμους στη θρησκεία του Λοκράθου. Ο χώρος φωτιζόταν από δύο μεγάλους αναμμένους δαυλούς και από ένα θαμπό παράθυρο που πρέπει να είχε χρόνια να πλυθεί.

Η ιέρεια – που σύντομα ο Οφιομαχητής έμαθε ότι ονομαζόταν Χαρίκλεια – ζήτησε πάλι να δει ένα-ένα τα δηλητήρια, και ο Γεώργιος τής τα έδωσε για να τα μυρίσει και να τα κοιτάξει στο φως ενός φακού που πήρε από ένα ντουλαπάκι σε μια γωνία του σηκού. Το τελευταίο φάνηκε παράξενο στον Γεώργιο· τι ακριβώς περίμενε να διακρίνει με τον φακό; Του έδινε την εντύπωση πως έπαιζε θέατρο, πως δεν ήξερε πραγματικά από δηλητήρια.

Και οι άλλοι δύο εδώ μέσα – οι άντρες που πρέπει να ήταν ή ιερείς ή δόκιμοι – τον παρατηρούσαν περίεργα... παίζοντας με τη φαρμακερή οργή του. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ευτυχώς ήταν επίμονο.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Οφιομαχητής την ιέρεια του Λοκράθου.

«Εντάξει,» είπε εκείνη, «αλλά όχι και τόσα οχτάρια.» Και πρότεινε μια τιμή που ήταν κατά τρία δέκατα χαμηλότερη.

«Αδύνατον,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Σου φέρνω δηλητήρια, όχι αναψυκτικά. Ή όσο είπαμε ή πάω αλλού. Να ξέρεις ότι δεν θα βρεις καλύτερα από κανέναν άλλο.»

Η Χαρίκλεια τον κοίταξε συλλογισμένα, υπομειδιώντας. «Από πού είσαι, ξέने;» ρώτησε. «Είσαι όντως Υπερυδάτιος;»

«Έχει καμιά σημασία;»

«Θα ξανάρθεις εδώ;»

«Αν μπορώ να πουλήσω κάτι...»

«Δεν είσαι πιστός του Μεγάλου Λοκράθου; Έχει πολλά να σου προσφέρει ο Κύριός μας.» Το βλέμμα της έμοιαζε να τον γδύνει.

«Θα το έχω υπόψη. Τα δηλητήρια τα θέλεις;»

«Τα θέλω.»

«Περιμένω τους οκτάποδες, λοιπόν.»

Η Χαρίκλεια αναστέναξε. «Κάνεις σκληρά παζάρια, ξέने.» Και προς τον Μάρκο: «Κάνει σκληρά παζάρια ο φίλος σας, Κακοτοπίτες.»

Εκείνος χαμογέλασε. «Αλλά είναι καλός.»

Η Χαρίκλεια έστρεψε το βλέμμα της στον Οφιομαχητή ξανά. «Μισό λεπτό, ξέने. Γεώργιος, είπαμε, έτσι;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Γεώργιος.»

Η Χαρίκλεια στράφηκε, πήγε πίσω από το είδωλο του Λοκράθου στο βάθος του σηκού, κι εξαφανίστηκε. Οι άλλοι δυο που ήταν εδώ δεν είχαν φύγει, κι εξακολουθούσαν να παρατηρούν τον Οφιομαχητή. Ο ένας είπε στους Κακοτοπίτες: «Τι γίνεται, ρε, στα Κακοτόπια; Ησυχία ή πόλεμος;»

«Λίγο κι απ'τα δύο,» αποκρίθηκε ο Αθανάσιος. «Λίγο κι απ'τα δύο.»

«Και λίγο περισσότερο απ'το δεύτερο,» πρόσθεσε ο Φοίβος.

Ο άντρας του ναίσκου χαμογέλασε, δείχνοντας στραβά δόντια.

Η Χαρίκλεια επέστρεψε, βγαίνοντας πίσω απ'το άγαλμα του χοντρού ανθρωποειδούς κι έχοντας ένα ρολό χαρτονομίσματα στο χέρι τα οποία έδωσε στον Γεώργιο. «Αυτά είναι.»

Ο Οφιομαχητής τα ξετύλιξε και τα μέτρησε. «Λείπουν τριάντα οχτάρια,» παρατήρησε.

«Σοβαρά;» Η Χαρίκλεια χαμογέλασε. «Τι απρόσεχτη που είμαι!»

Ο Οφιομαχητής, κρατώντας μακριά την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, τύλιξε πάλι τα χαρτονομίσματα. «Εντάξει,» είπε. «Επειδή είναι η πρώτη μας δοσοληψία, δεν πειράζει. Αλλά αν ξανασυμβεί θα το θεωρήσω εσκεμμένο.»

Το χαμόγελο της Χαρίκλειας πλάτυνε, και τα δικά της δόντια δεν έμοιαζαν καθόλου με του άλλου· ήταν ίσια και γυαλιστερά ανάμεσα από τα βαμμένα χείλη της. Είχε ωραίο χαμόγελο, ομολογουμένως, νόμιζε ο Γεώργιος.

«Επίσης,» πρόσθεσε, «άμα διαπιστώσω ότι αυτά είναι πλαστά» – καθώς έκρυβε τα χαρτονομίσματα μες στην κάπα του – «θα έρθω και θα το γκρεμίσω αυτό το μέρος.» Και ήταν καταφανές πως δεν αστειευόταν.

Αλλά η Χαρίκλεια γέλασε. «Τα λες ωραία, ξένε! Αλλά τα λεφτά που δίνει η Χαρίκλεια η Αμφίβια δεν είναι σκάρτα, ποτέ – να το ξέρεις.» Και το βατράχι στον ώμο της κόαξε σαν να είχε προσβληθεί απ'τα λόγια του Οφιομαχητή.

«Εσύ κάνεις κουμάντο σ'αυτό τον ναΐσκο;» τη ρώτησε ο Γεώργιος. «Είσαι η Πρωθιέρεια εδώ;»

«Ο Κλήρος του Λοκράθου δεν έχει 'Πρωθιερείς', ξένε,» είπε η Χαρίκλεια κοιτάζοντάς τον σαν να είχε μόλις έρθει από άλλη διάσταση. «Αλλά, ναι, είμαι η κληρική-Ιεροφύλαξ εδώ, αν αυτό σ'ενδιαφέρει.»

«Πράγμα που σημαίνει ότι κάνεις κουμάντο στον ναΐσκο;»

«Ναι.» Ήταν επίσης η Ιεράρχης της Θρησκείας στην Κυκλόπολη, αλλά αυτό δεν του το είπε. Δεν έκρινε πως ήταν η ώρα ακόμα να του το αποκαλύψει. Μόλις τον είχε γνωρίσει! Και ούτε οι τέσσερις Κακοτοπίτες το ήξεραν.

«Κι αυτοί;» Ο Οφιομαχητής έδειξε με το βλέμμα του τους δυο άντρες που τον παρατηρούσαν – ο ένας (αυτός με τα στραβά δόντια) ήταν ψηλός και εύσωμος, ο άλλος κοντός και είχε μάτια πολύ πονηρά.

«Κληρικοί είναι,» αποκρίθηκε η Χαρίκλεια. «Γιατί ρωτάς;»

«Να σου κάνω μια άλλη ερώτηση;»

«Πολύ περίεργος είσαι. Για πες...»

Ο Οφιομαχητής τη ρώτησε τι ήξερε για την Ανθρώπινη Προστασία, την καινούργια κλινική βόρεια του ποταμού Νάνθρη.

Η Χαρίκλεια ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Εμείς δεν έχουμε επαφές μαζί τους. Έχεις εσύ;»

«Όχι, αλλά μου έχουν κινήσει την περιέργεια.»

«Άκουσες να ζητάνε και δηλητήρια τώρα;»

«Γιατί, τι άλλο κάνουν;»

«Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά όλοι λένε ότι κάτι παράξενο συμβαίνει μ'αυτή την κλινική – ακόμα κι ότι κλέβουν ανθρώπους και τους εξαφανίζουν. Είναι, όμως, ν'απορείς; Ο Λύκος των Τροχών είναι μπλεγμένος μαζί τους. Βοηθά την κλινική· είναι και μέλος της διοίκησης, έχω ακούσει: έχει βάλει λεφτά.»

Τα ίδια έλεγε κι η Φωτεινή... σκέφτηκε ο Γεώργιος καθώς θυμόταν τη νεαρή δόκιμη της Δέσποινας στο τέμενος της Έχιδνας. «Ξέρεις τον Ανδρέα Νιλκόδιο...»

«Τον ξέρεις κι εσύ;»

«Ακουστά τον έχω. Αρχηγός μιας συμμορίας που λέγονται Τροχόλυκοι, έτσι;»

«Δεν είσαι και τόσο ξένος, λοιπόν...» Η Χαρίκλεια τον ατένιζε ερευνητικά.

«Απλώς έχει τύχει να τους πάρει τ'αφτί μου.» Η Φωτεινή τού είχε πει ότι ήταν επικίνδυνοι. «Είναι μεγάλη συμμορία;»

«Απ'αυτές που κάνουν ό,τι τους φουσήξει εδώ πέρα,» αποκρίθηκε η Χαρίκλεια. «Δε θες να σε βάλουν στο μάτι, ξένε· δε θα μπορείς να σταθείς στην πόλη.»

«Τον συναναστρέφεις, τον Νιλκόδιο;»

«Γιατί; Θες να τον βρεις;»

«Απλώς αναρωτιέμαι.»

Η Χαρίκλεια τον κοίταζε καχύποπτα τώρα. «Κάτι ζητάς εσύ,» είπε. «Τι ζητάς;»

«Τίποτα ιδιαίτερο. Θέλω να μάθω, όμως, για την Ανθρώπινη Προστασία, και για τον Ανδρέα Νιλκόδιο. Τον ξέρεις, ή όχι;»

«Δεν έχω πια πολλές επαφές μαζί του. Παλιότερα, είχε τύχει να τον βλέπω περισσότερο. Πριν από τούτη την ιστορία με την Ανθρώπινη Προστασία· όταν είχε κάτι πάρε-δώσε στον ποταμό Τίρπο με Κακοτοπίτες κι Ερπετοπολίτες.» Τον είχε, επίσης, ξαπλώσει μερικές φορές τότε, και τον είχε βρει άψογο από κάτω της και από πάνω της· αλλ' αυτά δεν ήταν για τ'αφτιά του μαυρόδερμου ξένου, φυσικά. Δεν τον ήξερε και τόσο καλά... ακόμα.

«Τώρα δεν τον βλέπεις;»

«Σπάνια. Θες να του πω κάτι για σένα άμα τον δω;»

«Όχι. Απλά έτυχε ν'ακούσω να λένε γι'αυτόν όταν ήρθα στην Κυκλό-πολη, και ήμουν περίεργος. Δε συμβαίνει τίποτα.» Το Γαλήνεμα του Ά-γριου Ανέμου λυσσομανούσε μέσα του.

Κάτι δεν μας λες, ξένε, σκέφτηκε η Χαρίκλεια. Κάτι δεν μας λες... Ποιος είσαι, μα τα ιερά πλάσματα του Κυρίου μας;

«Τέλος πάντων,» είπε ο Οφιομαχητής. «Σ'ευχαριστώ. Φεύγουμε τώρα. Αλλά πες μου, πρώτα: είναι αλήθεια ότι άνθρωποι εξαφανίζο-νται μες στην Ανθρώπινη Προστασία;»

Κάτι ζητά αυτός... Κάτι ζητά... «Δεν ξέρω άμα είν' αλήθεια ή όχι. Μπο-ρεί και νάναι. Δε θα το θεωρούσα καθόλου απίθανο.» Ο Λύκος των Τρο-χών δεν ήθελε να ξαναπλαγιάσει μαζί της ύστερα από εκείνες τις συνα-ναστροφές τους, και τώρα η Χαρίκλεια δεν αισθανόταν πως του χρω-στούσε τίποτα. Αντιθέτως, ήταν και λίγο θυμωμένη. Και θεωρούσε ότι ο Ανδρέας είχε χάσει την εύνοια του Μεγάλου Λοκράθου...

Ο Οφιομαχητής ανησύχησε από τα λόγια της ιέρειας. Ανησύχησε για τη Διονυσία. Αν εξαφανίζονταν άνθρωποι στην Ανθρώπινη Προστασία, δεν θα μπορούσε να εξαφανιστεί κι αυτή; «Και τι γίνονται όσοι εξαφα-νίζονται εκεί μέσα; Μπαίνουν ως ασθενείς και κανείς δεν τους ξαναβλέ-πει μετά;»

Η Χαρίκλεια παρατήρησε τώρα ότι ο ξένος είχε ένα φίδι τυλιγμένο στον αριστερό του πήχη. Δεν το είχε προσέξει πριν· ο Γεώργιος το κρα-τούσε κρυμμένο κάτω από την κάπα του. Φίδι; Φίδι, μα τον Μεγάλο Λο-κράθο; Τι είναι, κάνας ιερέας της Έχιδνας; Όχι, αποκλείεται, δεν μπορεί... Αλλά μετά σκέφτηκε: Μαυρόδερμος... με φίδια... Της θύμιζε κάτι αυτό; Είχε ακούσει κάτι;

«Δεν ξέρεις;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής βλέποντάς την συλλογι-σμένη.

Η Χαρίκλεια βλεφάρισε. «Τι;»

Αφηρημένη είναι; απόρησε ο Γεώργιος. «Οι άνθρωποι που εξαφανίζο-νται στην Ανθρώπινη Προστασία, τι είναι; Ασθενείς που μπαίνουν εκεί και μετά κανείς δεν τους ξαναβλέπει; Γιατροί; Νοσοκόμοι; Άλλο προ-σωπικό;»

«Ασθενείς; Προσωπικό; Όχι, όχι φυσικά. Δεν έχει ακουστεί οι ασθε-νείς να εξαφανίζονται, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Ποιος θα πήγαινε σε μια κλινική βόρεια του ποταμού άμα οι ασθενείς εξαφανίζονταν;»

Γέλασε κοφτά, αλλά χαριτωμένα. «Τι νομίζεις ότι είν' εκεί, στις Αιχμές, όπως εδώ, στο Κακό Πάτημα, στον Απέθαντο;»

«Ποιοι εξαφανίζονται, λοιπόν; Και πώς;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. Σφύριζε επίμονα.

«Αρπάζουν ανθρώπους απ'αλλού, όχι απ'την κλινική τους,» εξήγησε η Χαρίκλεια. «Τους κλέβουν από μέρη κακόφημα, όπως το Κακό Πάτημα, ή κάτι γειτονιές στον Ακροπόταμο. Ή ακόμα κι από μέσα απ'τον Απέθαντο. Έτσι λένε, τουλάχιστον.»

«Τους απαγάουν και τους πάνε στην Ανθρώπινη Προστασία;»

«Ναι. Έτσι λένε,» επανέλαβε εμφατικά.

«Και τι τους κάνουν; Εξαναγκαστική θεραπεία;»

«Πειράματα, υποτίθεται.»

«Πειράματα...»

«Ναι. Όμως μπορεί νάναι και σφυρίγματα του Ζέφυρου, τίποτα περυσότερο.»

«Είπες ότι τους αρπάζουν και μέσα από τον Απέθαντο;» Ο Οφιομαχητής θυμόταν εκείνη τη γιατρό, την Ευτυχία Ναθράσκη, που του έμοιαζε κάτι να κρύβει.

«Φήμες,» αποκρίθηκε η Χαρίκλεια. «Αλλά πολύ φαίνεται να σ'απασχολεί η Ανθρώπινη Προστασία, ξένε. Μη μου πεις ότι σκέφτεσαι να πας να δουλέψεις εκεί...»

«Σου εξήγησα: απλώς άκουσα γι'αυτήν και μου κίνησε την περιέργεια.»

«Αα, ναι, βέβαια...» Κάτι ψάχνει, αλλά δε θέλει να μου το πει... Τι είναι, κάνας μυστικός πράκτορας που ερευνά την Ανθρώπινη Προστασία; Άνθρωπος του Κύκλου, μήπως; Και τούτη η τελευταία υπόθεση δεν της άρεσε. Δεν το συμπαθούσε το Συμβούλιο της Κυκλόπολης, γιατί ούτε και το Συμβούλιο είχε ποτέ δείξει καμιά συμπάθεια προς τη Θρησκεία.

«Τέλος πάντων,» είπε πάλι ο Οφιομαχητής. «Συγγνώμη που σ'έχω απασχολήσει τόσο—»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«—Είναι ώρα να πηγαίνουμε.»

«Είσαι καλοδεχούμενος άμα θες να ξανάρθεις.» Αισθανόταν περίεργη γι'αυτόν, πολύ περίεργη.

«Ευχαριστώ.»

Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες βγήκαν απ'τον ναΐσκο του Λοκράθου–

–κι απέξω βρήκαν έναν τύπο να προσπαθεί να πλησιάσει τη Νυχτερινή ενώ εκείνη χρεμέτιζε και ανασηκωνόταν στα πίσω πόδια κάνοντας να τον κλοτσήσει με τα μπροστινά. Αλλά ήταν ευέλικτος και τα απέφευγε, και πρέπει να ήθελε να τη λύσει από τη μεταλλική στήλη.

«Ε!» φώναξε ο Γεώργιος. «Τι νομίζεις πως κάνεις εσύ εκεί με τ'άλογό μου;» Και ο άντρας έγινε αμέσως Ζέφυρου άνεμος.

«Λωποδύτες,» μούγκρισε ο Αθανάσιος. «Παραφυλάνε παντού.»

Ο Οφιομαχητής έλυσε τη Νυχτερινή από τη στήλη και την έπιασε από τα γκέμια. «Ξέρετε και κάναν άνθρωπο να πουλήσουμε τους κυνόδοντες από τις γάτες;»

«Ναι,» είπε ο Μάρκος, «μπορεί. Αλλά, πρώτα, είπαμε – εξήντα εσύ, σαράντα εμείς.»

Ο Γεώργιος έβγαλε από την κάπα του τα χρήματα που του είχε δώσει η κληρική και, μετρώντας τα, έτεινε τα μισά προς τον Μάρκο.

Τα μέτρησε κι εκείνος. «Κοίτα, φίλε,» είπε, «επειδή είμαι 'ντάξει άνθρωπος και δε θέλω να σε κλέψω, για νάχουμε καλό νταλαβέρι γενικώς στο μέλλον, πρέπει να σου πω ότι–»

«–είναι παραπάνω. Ναι, το ξέρω. Κρατήστε τα. Είναι λόγω πρώτης φοράς.»

Ο Μάρκος χαμογέλασε. «Είσαι πολύ εντάξει άνθρωπος, το λοιπόν, Γεώργιε.» Κι έκρυψε τα λεφτά σε μια τσέπη του παντελονιού του.

Βάδιζαν τώρα μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος ξανά, και ο Οφιομαχητής ρώτησε: «Πού πάμε για να πουλήσουμε τους κυνόδοντες;»

«Στην αντικρινή όχθη έχει ένα καλό τέτοιο μέρος,» αποκρίθηκε ο Μάρκος. «Μετά την Κακιά Γέφυρα. Είναι κι αποκεί Κακό Πάτημα, ξέρεις· δεν είναι μόνο αποδώ, σε τούτες τις όχθες του Τίρπου.»

«Το ξέρω.» Το είχε δει στον χάρτη του.

Ο Αθανάσιος ρώτησε ξαφνικά: «Γιατί σε νοιάζει για την Ανθρώπινη Προστασία κι αυτό τον Νιλκόδιο, όμως; Μας είχες ρωτήσει κι εμάς στην αρχή. Και τώρα που η ιέρεια τον είπε Λύκο των Τροχών τον θυμήθηκα, να πούμε· τους έχουμε ακούσει κι εμείς τους Τροχόλυκους. Λίγοι δεν

τους ξέρουν στην Κυκλόπολη. Αλλά γιατί σε νοιάζει για δαύτους και για την Ανθρώπινη Προστασία, Γεώργιε;»

Ο Μάρκος τον μπάτσισε κατακέφαλα. «Εσένα τι σε νοιάζει, ρε μαλάκα, τι τον νοιάζει τον άθρωπο, ε; Δική του δουλειά είναι!»

«Ναι, ρε, αλλά, ξέρω γω, άμα έχει τίποτα μπλεξίματα με τους Τροχόλυκους...»

«Δεν έχω μπλεξίματα με τους Τροχόλυκους,» είπε ψέματα ο Γεώργιος, που ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί του είχαν επιτεθεί στη Μεγάπολη. Αυτοί οι δικυκλιστές που ήταν μαζί με τον Νιλκόδιο τότε δεν μπορεί να ήταν άλλοι από μέλη της συμμορίας του που τον είχαν ακολουθήσει. Γιατί μου επιτέθηκαν; Μόνο μία υπόθεση μπορούσε να κάνει ύστερα απ'αυτά που του είχαν πει η Χαρίκλεια και η Φωτεινή, η δόκιμη του τεμένους της Έχιδνας. Μου επιτέθηκαν επειδή ήθελαν να με εξαφανίσουν κι εμένα μες στην κλινική τους...

Αλλά, μα τη Φαρμακερή Κυρά, του έμοιαζε με αστείο σχεδόν! Γιατί να επιλέξουν εκείνον συγκεκριμένα; Ειδικά αφού ο Νιλκόδιος είχε δει πόσο δυνατός ήταν... Δε μπορούσαν να βρουν κάνα άλλο, πιο εύκολο θύμα;

Δεν έβγαζε νόημα.

Ο Αθανάσιος, εν τω μεταξύ, τον ρωτούσε: «Γιατί τότε τους ψαχουλεύεις έτσι, ρε φίλε;»

«Τσχ!» έκανε ο Μάρκος οργισμένα, και τον μπάτσισε ξανά. «Είπαμε, ρε μαλάκα – τέλος υπόθεσης! Άσ' τον άθρωπο ήσυχο.»

«Τι βαρά', ρε!» φώναξε ο Αθανάσιος. «Είμαι περίεργος, εντάξει;»

«Μη γκαρίζεις,» του είπε ο Φοίβος. «Ησυχία – κι οι δυο σας! Τι θέτε, να γίνουμε θέαμα δω πέρα; Θέτε να γίνουμε θέαμα και να μας βρει κανείς;»

Ο Αθανάσιος κι ο Μάρκος σώπασαν αμέσως.

Ο Οφιομαχητής είπε: «Πάμε να πουλήσουμε τους κυνόδοντες, κι αφήστε τις φασαρίες.»

Πέρασαν την Κακιά Γέφυρα – γνωστή και ως Κακογέφυρα στους ντόπιους – και βρέθηκαν στη δυτική μεριά του Κακού Πατήματος. Εκεί, κοντά στις όχθες του Τίρπου, οι τέσσερις Κακοτοπίτες οδήγησαν τον Οφιομαχητή σ'έναν άντρα που ονομαζόταν Βάιος Βασμάνης. Το μαγαζί του ήταν γεμάτο ξύλινα και μεταλλικά αντικείμενα, διακοσμητικής φύσης αλλά και έπιπλα· επίσης, είχε κατεργασμένα δέρματα – σκέτα, ή

φτιαγμένα χαλιά ή κάπες, όμως όχι άλλα ρούχα. Το μέρος έμοιαζε ακατάστατο, το ένα πράγμα πάνω στ'άλλο. Ένας λαβύρινθος. Και όχι μεγάλος. Μια τρύπα που έδινε την εντύπωση ότι χωρούσε ολάκερη την Κεντρυδάτια, σαν ενδοδιάσταση που παίζει παιχνίδια με τον χώρο και την αντίληψη.

Ανάμεσα σ'όλα αυτά τα πράγματα μπορούσες να δεις κι ένα παιδί να τριγυρίζει: ένα αγόρι που δεν πρέπει να ήταν πάνω από εφτά, οκτώ χρονών, κι έμοιαζε στον Βάιο, ο οποίος ήταν λευκόδερμος και γκριζομάλλης με έντονα ρυτιδωμένο πρόσωπο που κανείς δεν θα μπορούσε να χαρακτηρίσει όμορφο. Τα αζύριστα γένια στα μάγουλα και στο σαγόνι του φαίνονταν αρκετά άγρια για να γδάρουν το πετσί άλλου ανθρώπου, να το κάνουν να αιμορραγήσει.

«Τι στη μάνα του Λοκράθου θέτε πάλι εδώ, ρε αλήτες;» χαιρέτησε τους τέσσερις Κακοτοπίτες, αλλά όχι εχθρικά: μειδιώντας πίσω απ'τον καπνό του στριφτού τσιγάρου του. «Φέρνετε τίποτα της προκοπής;»

«Ο φίλος μας φέρνει,» αποκρίθηκε ο Μάρκος κλείνοντας το μάτι και δείχνοντας τον Οφιομαχητή με μια κίνηση του κεφαλιού. «Γεώργιος. Υπερυδάτιος· μην τον βλέπεις έτσι.»

Ο Βάιος τον ατένισε σαν να μπορούσε να διαβάσει κάποια κρυφή γραφή επάνω του. Έριξε το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο του κάτω, καθώς στεκόταν μπροστά απ'το μαγαζί του, και το πάτησε με το παπούτσι του. «Τι πουλάς, φίλε; Μέταλλα κι εσύ;»

«Κόκαλα.» Ο Οφιομαχητής έβγαλε τους τρεις κυνόδοντες Ρινέων γατών μέσα από την κάπα του και τους έδωσε στον Βάιο. «Πρόσφατα παρμένοι από σκοτωμένες γάτες.»

«Ναι, το βλέπω,» αποκρίθηκε εκείνος κρατώντας τα δόντια που ήταν μεγάλα σαν ξιφίδια και μπορούσαν ν'αποδειχτούν το ίδιο επικίνδυνα. Μπορούσες να καρφώσεις άνθρωπο μ'αυτά, μπορούσες να τον σκοτώσεις, άνετα. «Ποιος είν' ο κυνηγός; Εσύ;»

«Έτυχε να μου επιτεθούν.»

«Δυο γάτες;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε.

«Γιατί, τότε, μου δίνεις τρία δόντια αντί για τέσσερα;» Τον κοίταζε με το ένα μάτι μισόκλειστο.

«Η μία ξέφυγε.»

«Η μία σου ξέφυγε...» Ο Βάιος γέλασε κοφτά. «Και πώς, ρε μεγάλε, της πήρες το ένα δόντι;»

«Τη χτύπησα στο κεφάλι. Δυνατά. Το δόντι έσπασε.»

Ο Βάιος μόρφασε. «Μπράβο... Πρώτη φορά τ'ακούω να συμβαίνει αυτό. Το ρόπαλό σου πρέπει νάναι γερό.»

Δεν τη χτύπησα με ρόπαλο. Αλλά ο Γεώργιος σκέφτηκε ότι καλύτερα να μην το έλεγε αυτό· δεν υπήρχε λόγος να δώσει εξηγήσεις. «Έχω και μια δορά Οδοντόγατας που περιμένω να στεγνώσει. Τη θέλεις;»

Ο Βάιος ένευσε. «Πιο πολύ από τούτα δω,» αποκρίθηκε σείοντας ελαφρώς τους κυνόδοντες. «Αλλά κι αυτά θα τ'αγοράσω.» Και πρότεινε μια τιμή.

Ο Γεώργιος τού έκανε παζάρια, όμως όχι πολύ επίμονα, και τελικά τα βρήκαν. Χαρτονομίσματα άλλαξαν χέρια, κι ο Βάιος είπε: «Άμα έχεις έτοιμο το τομάρι μην πα να το δώσεις πουθενά αλλού,» και πρόσθεσε πόσο θα τον πλήρωνε.

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Έγινε. Θα το πάρεις.»

«Μ'αυτούς τους λεχρίτες πώς έμπλεξες;» ρώτησε ο Βάιος, εννοώντας προφανώς τους τέσσερις Κακοτοπίτες.

«Ξέρουν την πόλη καλύτερα από μένα.»

«Ντάξει, αλλά να τους προσέχεις· είναι από τα Κακοτόπια—»

«Τι λόγια είν' τώρ' αυτά, ρε μάστορα;» είπε ο Μάρκος. «Σ'έχουμε κλέψει ποτέ; Σου έχουμε δώσει ποτέ σκάρτο πράμα;»

Ο Βάιος μειδίασε καθώς άρχιζε να στρίβει τσιγάρο. «Πλάκα έκανα. Είν' αλήθεια ότι πάντα φέρνετε καλά σιδερικά. Απλώς ήθελα να δω άμα ο φίλος σας ξέρει ότι είστε απ'τους Κακούς Τόπους.»

«Το ξέρω,» τον διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής.

«Στο καλό, τότε· και να ξανάρθετε.»

Τον χαιρέτησαν κι έφυγαν απ'το μαγαζί του.

Λίγο παρακάτω, μοιράστηκαν τα οχτάρια που είχαν πάρει από αυτόν: σαράντα οι Κακοτοπίτες, εξήντα ο Οφιομαχητής, όπως είχαν συμφωνήσει.

«Τώρα δε μετρά για 'πρώτη φορά' πια, ε;» μειδίασε ο Μάρκος.

«Δε θέλω να νομίζετε ότι σας έχω συμπαθήσει,» είπε ο Οφιομαχητής, και το μειδίαμα του Μάρκου πλάτυνε.

Ο Αθανάσιος ρώτησε: «Έχεις όντως, ρε φίλε, και τομάρι Οδοντόγα-
τας έτοιμο; Γδαρμένο;»

«Δεν είναι έτοιμο ακόμα, όπως είπα στον Βασμάνη. Πρέπει να στε-
γνώσει. Τόχω αφήσει σε μια σπηλιά στους πρόποδες των Ρινέων.»

«Μα τον Αστερίωνα, πρόλαβες να γδάρεις και γάτα, λοιπόν, χτες;»

Ο Μάρκος παρενέβη: «Τι σε παραξενεύει, ρε μαλάκα; Εδώ ο ά'θρωπος
τις σκότωσε τις γάτες! Στο γδάρσιμο θα κώλωνε, λες εσύ;

»Μην του δίνεις σημασία, Γεώργιε. Είπαμε: τα μυαλά του είναι ολίγον
φυσημένα απ'του Ζέφυρου την ανάσα. Μα είναι καλός κατά τα άλλα.»

Ο Αθανάσιος τον αγριοκοίταξε.

«Πάμε να φάμε τίποτα;» πρότεινε ο Μελέτιος. «Σε λίγο θάναι μεση-
μέρι.»

«Ελάτε,» είπε ο Οφιομαχητής. «Σας κερνάω. Το πρώτο πιάτο και το
πρώτο ποτό,» διευκρίνισε. «Αλλά όχι εδώ πέρα, στο Κακό Πάτημα. Στο
Κέντρο.»

Δεν διαφώνησαν.

Άρχισαν να κατευθύνονται προς το Κέντρο...

Βόρεια του ποταμού Νάνθρη, στην Ανθρώπινη Προστασία, η Διονυσία
δεν είχε ακόμα τελειώσει τη βάρδια της, και όσο ήταν εκεί συναναστρε-
φόταν κυρίως την Ισμήνη Οσελκάδη, αλλά όχι μόνο· είχε μιλήσει και
μ'άλλους γιατρούς. Και είχε χρησιμοποιήσει τη μαγεία της σε πέντε πε-
ριπτώσεις: δύο Ξόρκια Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως ε-
πάνω σε ασθενείς· ένα Ξόρκι Αναλύσεως Τραύματος επάνω σ'έναν
τραυματία που είχαν φέρει με το ασθενοφόρο, έναν λιμενεργάτη που
είχε πάθει ατύχημα στις αποβάθρες των Αιχμών· ένα Ξόρκι Προσωρι-
νής Αναλγησίας για να μην πονά μια ασθενής που έπρεπε να της κά-
νουν μια σύντομη εγχείρηση στο αριστερό χέρι· και ένα Ξόρκι Ανιχνεύ-
σεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών για να διαπιστωθεί αν ένας άντρας
που είχε έρθει στην κλινική ήταν δηλητηριασμένος – και, όπως αποδει-
χτηκε, δεν ήταν.

Κανένας από τους γιατρούς και τους νοσοκόμους δεν φάνηκε να έχει
παράπονο με τη Διονυσία. Της είπαν, μάλιστα, ότι από καιρό χρειαζό-
νταν έναν Βιοσκόπο εδώ. Ο κύριος Ολνήθιος (ο Ευγένιος'νιρ, δηλαδή)
δεν προλάβαινε να ασχολείται και τόσο με τις καθημερινές δουλειές
του νοσοκομείου· περισσότερο ασχολιόταν με την έρευνα, στα

εργαστήρια. «Ώρες-ώρες, με το ζόρι πρέπει να τον φέρνουμε από εκεί,» είπε μια γιατρός που λεγόταν Αικατερίνη Μολλάρνια, κοκαλιάρη και σίγουρα καμιά δεκαετία μεγαλύτερη από τη Διονυσία. Έμοιαζε ν'αστειεύεται αλλά η Διονυσία υποπτευόταν ότι δεν ήταν τελείως αστείο αυτό που έλεγε.

Επιπλέον, οι γιατροί εξήγησαν στη Διονυσία ότι εδώ δεν ήταν όπως στη Μεγάπολη απ'όπου είχε έρθει εκείνη· εδώ ήταν δύσκολο να βρεις Βιοσκόπους, και οι περισσότεροι ζητούσαν δουλειά στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης – την οποία οι γιατροί της Ανθρώπινης Προστασίας έδειχναν συλλογικά να αντιπαθούν, και η Διονυσία νόμιζε ότι είχαν προσωπικούς λόγους.

«Γιατί δε ζητάνε κι εδώ δουλειά; Δεν ξέρουν για το νοσοκομείο;» ρώτησε.

«Δεν είν' αυτό,» της είπε ένας γιατρός που ονομαζόταν Νικόλαος Φοσάκιος. «Το θέμα είναι ότι η Προστασία είναι καινούργια κλινική, και δεν έχει και τόσα χρήματα να διαθέσει· όμως οι μάγοι θέλουν πολλά λεφτά. Το Συμβούλιο, βέβαια, θα μπορούσε να δίνει λιγότερα οχτάρια στους εξοπλισμούς και περισσότερα στο προσωπικό, αλλά τέλος πάντων... Τουλάχιστον, εδώ φαίνεται να υπάρχει κάποιο μέλλον, Διονυσία, και δεν σου φέρονται σαν να είσαι αναλώσιμος όπως στη Μεγάλη Κλινική.»

«Ναι,» είπε ο βοηθός του, ο Δημήτριος, «εκεί νομίζουν ότι ο γιατρός είναι λιμενεργάτης – κάτι τέτοιο.»

«Εκτός του ότι οι συνθήκες υγιεινής δεν είναι και τόσο καλές,» πρόσθεσε ο Νικόλαος. «Είναι παλιό νοσοκομείο – και φαίνεται. Δε θέλεις να δεις τις τουαλέτες τους...»

«Και τους λείπουν κι εξοπλισμοί, και φάρμακα,» συνέχισε ο Δημήτριος. «Επειδή είναι στην Κυκλόπολη από χρόνια, νομίζουν ότι ο κόσμος είναι υποχρεωμένος να πηγαίνει σ'αυτούς ακόμα κι όταν δεν έχουν τ'απαραίτητα. Ούτε ο Απέθαντος, μα τον Αστερίωνα...» Κουνώντας το κεφάλι.

Η Διονυσία, περίεργη, τους ρώτησε τι ήταν αυτός ο Απέθαντος, και της μίλησαν για την κλινική στο Κακό Πάτημα, όπου φυσικά δεν ήταν κανείς να πηγαίνει εκτός αν ήταν απεγνωσμένος, τρελός, ή Κακοτοπίτης. «Πιο πολλοί πεθαίνουν παρά ζουν εκεί μέσα,» είπε ο Δημήτριος.

Το μεσημέρι, ο Ανδρέας Νιλκόδιος κάλεσε τη Διονυσία στον καινούργιο πομπό της.

«Είσαι έτοιμη να φύγεις;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

«Σε περιμένω στον χώρο στάθμευσης.»

Η Διονυσία κατέβηκε εκεί και τον βρήκε καθισμένο στη σέλα του δικυκλού του, με τη μηχανή αναμμένη. Χαμογέλασε. Πλησίασε και τον φίλησε στα χείλη. Ανέβηκε πίσω του.

«Όλα καλά σήμερα;» τη ρώτησε, και της ακουγόταν προβληματισμένος για κάποιο λόγο.

«Ναι, άψογα.»

«Κανένα αρνητικό σχόλιο;» Ακόμα της ακουγόταν προβληματισμένος.

Η Διονυσία γέλασε. «Τι αρνητικό σχόλιο, παιδί μου; Δεν έχω αρνητικό σχόλιο να κάνω, ούτε για την κλινική σας ούτε για το προσωπικό της. Κανείς εδώ, πάντως, δε φαίνεται να συμπαθεί αυτή τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης.»

Ο Ανδρέας ρουθούνισε. «Δικαιολογημένα.» Έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, φεύγοντας απ'τον χώρο στάθμευσης της Ανθρώπινης Προστασίας. «Απατεώνες είναι, όλοι τους. Αρπαχτικά.» Και με το αριστερό του χέρι χάιδευε τον μηρό της Διονυσίας που έβγαине μέσα από το σκιστό φόρεμά της έτσι όπως ήταν καθισμένη πίσω του. Φορούσε ψηλές ζεστές κάλτσες, βέβαια, και ψηλές δερμάτινες μπότες, γιατί έκανε κρύο· αλλά, με το άγγιγμα του Ανδρέα, αισθάνθηκε ένα διεγερτικό γαργαλητό να διατρέχει το πόδι της και να ανεβαίνει, σκαρφαλώνοντας μες στη γυναικεία της φύση, ξυπνώντας όλο της το σώμα. Ακούμπησε το σαγόνι της στον ώμο του, αναστενάζοντας· τον φίλησε κάτω από το αφτί.

«Η διοίκηση της Μεγάλης Κλινικής, εννοώ,» διευκρίνισε ο Ανδρέας, «όχι οι δικοί μας.»

«Μμμ...» Η Διονυσία είχε ξεχάσει τι ακριβώς της έλεγε πριν. Εξακολουθούσε, όμως, να της ακούγεται προβληματισμένος για κάποιο λόγο. Ή ήταν η ιδέα της;

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, η εντύπωσή της αυτή συνεχίστηκε. Ο Ανδρέας ήταν προβληματισμένος για κάτι. Είχε αγοράσει, πιο πριν,

φαγητό από έξω και το είχε φέρει εδώ, αλλά τώρα, σε αντίθεση μ'ε-
κείνη, δεν είχε τόση όρεξη να φάει.

«Τι έχεις;» τον ρώτησε καθώς ήταν καθισμένοι πλάι-πλάι στο τραπέζι
του βαριά διακοσμημένου σαλονιού.

«Τίποτα. Τι να έχω;»

«Κάτι σ'απασχολεί το καταλαβαίνω.»

«Δεν είναι τίποτα, Διονυσία, πραγματικά,» είπε ψέματα ο Ανδρέας,
που εκείνο που τον απασχολούσε ήταν η υπόθεση με την επιδημία που
ετοιμάζαν ο αδελφός του κι ο Ευγένιος'νιρ. «Κάτι είχε χαλάσει στο δι-
κυκλό μου κι έπρεπε να πάω να το αντικαταστήσω. Με ζάλισαν ώσπου
να το βρω.»

Η Διονυσία γέλασε. «Έπρεπε να το είχα υποθέσει ότι ήταν κάτι σχε-
τικό με τους τροχούς σου!»

Ο Ανδρέας μόρφασε, εσκεμμένα λιγάκι κωμικά. «Αφού με ξέρεις...»
Και γέλασε κι αυτός, και τη φίλησε βάζοντας το χέρι του πίσω απ'τον
λαιμό της, κρατώντας την σταθερά κάτω από τα καστανόξανθα μαλ-
λιά της. Το Σεργγίλιο κρασί που έπιναν είχε πολύ ωραία γεύση επάνω
στα χείλη της, παρατήρησε ο Ανδρέας, όπως είχε παρατηρήσει κι άλλες
φορές.

Αργότερα, καθώς οι δυο τους ήταν μισοξαπλωμένοι στον καναπέ
του σαλονιού έχοντας αρχίσει να κάνουν έρωτα, βγάζοντας τα ρούχα
τους αργά, νωχελικά (και ο Φωνακλός κοιμόταν πλάι στο αναμμένο
τζάκι που ήταν λαξεμένο σαν ανοιχτό στόμα Γίγαντα της Ατέρμονης
Αβύσσου), ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος του σπιτιού κουδούνισε.

Ο Ανδρέας αναστέναξε. «Περίμενε λίγο,» είπε, και σηκώθηκε ενώ η
Διονυσία τον άφηνε να ξεμπλεχτεί από την αγκαλιά της κι έπιανε το
ποτήρι με το κρασί που είχαν παραδίπλα. Ένα πελώριο ποτήρι με πόδι,
το οποίο μοιράζονταν. Της Διονυσίας τής έμοιαζε ειδικά φτιαγμένο·
δεν ήταν απ'αυτά που έβρισκες εύκολα στην αγορά. Αναρωτιόταν πού
το είχε βρει ο Ανδρέας. Από τις συναναστροφές που της είχε πει πως
είχε με ανθρώπους απ'το Σύμπλεγμα, ίσως; Ήταν εξωδιαστασιακό το
σκεύος; Χαμογελώντας τώρα ήπια μια γουλιά, καθώς τον έβλεπε να βα-
δίζει ξυπόλυτος προς τον δίαυλο.

Ο Ανδρέας έπιασε το ακουστικό και το έφερε στ'αφτί του, έχοντας προσέξει, από τη μικρή οθόνη της συσκευής, πως η κλήση δεν ερχόταν από έξω αλλά μέσα από το σπίτι. Ο αδελφός του τον καλούσε.

«Ναι,» είπε.

«Εδώ είσαι, λοιπόν...»

«Εσύ πού λες να ήμουν, τέτοια ώρα;»

«Έλα κάτω, να μιλήσουμε.»

«Τι θέλεις;»

«Μου είπες κάτι για τον Οφιομαχητή, στην κλινική. Τι έγινε; Τον βρήκαν;»

«Δε μπορώ νάρθω τώρα. Μετά από καμιά ώρα.» Τον είχε τσαντίσει σήμερα ο μαλάκας, κι αυτός ο τρελός ο Ευγένιος. Ας περίμενε!

«Τι είναι; Σε κρατάει η αγαπητικιά σου;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου,» του είπε ο Ανδρέας κι έκλεισε τον δίαυλο.

Η Διονυσία είχε ακούσει τα λόγια του αλλά δεν είχε καταλάβει ποιος ήταν στην άλλη μεριά της τηλεπικοινωνίας. «Σε ποιον μιλούσες;» ρώτησε τον Ανδρέα καθώς εκείνος επέστρεφε στον καναπέ.

«Σ'ένα μαλάκα φίλο μου. Τίποτα το σημαντικό.»

Μετά από καμιά ώρα, σηκώθηκε από τον καναπέ αφήνοντας τη Διονυσία να κοιμάται εκεί ντυμένη μόνο με τη λεπτή, δαντελωτή, γαλανή περισκελίδα της. Φόρεσε τα ρούχα του και κατέβηκε, μέσω της εσωτερικής σκάλας, στο κάτω πάτωμα της μεζονέτας, στο σπίτι του αδελφού του, για να τον ενημερώσει για την παρουσία του Οφιομαχητή στον Απέθαντο μαζί μ'αυτούς τους τέσσερις άγνωστους Κακοτοπίτες.

Δεν τον βρήκε μόνο. Είχε παρέα τη Νικολία, την ξαδέλφη τους, την αρχιτέκτονα που είχε αναπαλαιώσει αυτή εδώ την πολυκατοικία όπου κατοικούσαν. Ο Ανδρέας τούς άκουσε από την ανοιχτή πόρτα του υπνοδωματίου του Πέτρου: τους άκουσε να ερωτοτροπούν. Η Νικολία πάντα έκανε φασαρία στο κρεβάτι, και το ότι δεν την είχε ήδη ακούσει ενώ βρισκόταν στο επάνω πάτωμα έδειχνε το πόσο καλοφτιαγμένοι ήταν αυτοί οι χώροι από άποψη ακουστικής. Εκτός αν κυριολεκτικά ούρλιαζες δεν ακουγόσουν εύκολα από το ένα πάτωμα στο άλλο. Οι Νιλκόδιοι είχαν αγοράσει την παλιά πολυκατοικία σε σχεδόν άχρηστη κατάσταση και την είχαν ανοικοδομήσει με τη βοήθεια της Νικολίας·

τα άλλα διαμερίσματα τα είχαν πουλήσει πανάκριβα, τη μεζονέτα του τελευταίου ορόφου την είχαν κρατήσει για τον εαυτό τους.

Ο Ανδρέας μπήκε στο υπνοδωμάτιο χωρίς να χτυπήσει – επίτηδες. Ο Πέτρος και η Νικολία τινάχτηκαν, ξαφνιασμένοι, κι άρχισαν να τον βρίζουν ενώ εκείνη έκρυβε αμέσως τα στήθη της πίσω από ένα σεντόνι. Τον είπαν από μαλάκα μέχρι ανώμαλο, αλλά εκείνος χαμογελούσε.

«Το έχεις παρακάνει τελευταία!» μούγκρισε ο Πέτρος.

«Με περίμενες, δε με περίμενες; Σου είπα ότι θάρθω ύστερα από καμιά ώρα.»

«Μπορούσες να ειδοποιήσεις!» Η Νικολία τον κοίταζε σαν να ήθελε να τον καρφώσει με το μαύρο βλέμμα της.

«Ήσουν κι εσύ εδώ όταν με κάλεσε ο Πέτρος;»

«Είχα έρθει πριν από εκείνον. Σας είδα ν'ανεβαίνετε τη ράμπα με το δίκυκλό σου, εσύ κι αυτή η καινούργια σου.»

«Διονυσία τη λένε. Βιοσκόπος είναι. Δουλεύει στην κλινική.»

«Μου τα είπε ο Πέτρος.»

«Μιλάτε κιόλας όταν είστε μαζί;»

«Έχεις κάτι να πεις για τον Οφιομαχητή;» παρενέβη ο Πέτρος, «ή ήρθες μόνο για να ενοχλήσεις με τις μαλακίες σου;»

«Ποιον Οφιομαχητή;» έκανε η Νικολία, κοιτάζοντας μια τον έναν μια τον άλλο.

«Ήταν στον Απέθαντο,» πληροφόρησε ο Ανδρέας τον αδελφό του, «και ρωτούσε για εμάς.»

10

Είμαι στη γέφυρα του Αεικίνητου Χελιού, μπροστά στο τιμόνι, οδηγώντας το πλοίο προς τα νότια, ώστε να βγούμε από τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας. Μαζί μου είναι η Λουκία, η Ελευθερία, και η Διονυσία. Στο κατάστρωμα, βλέπω τον Δημοσθένη τον Φτερωτό να μιλά με δυο μέλη του πληρώματος, και τον Καταραμένο Αργύριο να μιλά με μερικούς από τους Μακροθάνατους του, ανάμεσα στους οποίους και η Μαρίνα. Την Ερασμία δεν τη βλέπω πουθενά, ούτε και τον Ανθέμιο.

Ρωτάω την Ελευθερία, ρίχνοντάς της μια ματιά πάνω απ'τον ώμο μου: «Είχες ακούσει οι Καπνοί– οι Σβέλτοι να είχαν τίποτα συναναστροφές στις Κακές Ακτές παλιά;» Τα κόκκινα μαλλιά της γυαλίζουν στο φως των δίδυμων ήλιων που γέρνουν προς τη δύση.

«Πού είναι οι Κακές Ακτές;»

«Στην Κεντρυδάτια, νοτιοανατολικά της Τριάνης, βορειοδυτικά της Ερπετόπολης.» Απορώ με τους Υπερυδάτιους: ώρες-ώρες, αυτοί που είναι από τη μια ηπειρόνησο σου δίνουν την εντύπωση ότι δεν έχουν ιδέα για τις άλλες δύο. Εγώ, που είμαι ξένος, εξωδιαστασιακός (υποθέτω), έχω καταλήξει να ξέρω περισσότερα και για τις τρεις ηπειρονήσους της διάστασής τους απ'ό,τι οι ίδιοι!

«Α, κατάλαβα,» λέει η Ελευθερία. «Όχι, δεν είχα ακούσει νάχουν τίποτα συναναστροφές εκεί. Αλλά μπορεί και να είχαν· δεν αποκλείεται. Γιατί ρωτάς;»

Της εξηγώ για τις τωρινές τους συναναστροφές στις Κακές Ακτές, για τον στόλο που φαίνεται να θέλουν να έχουν έτοιμο να τους ακολουθήσει.

«Σχεδιάζουν καμιά επίθεση που δεν θα μπορούσαν να κάνουν από μόνοι τους;» ρωτά η Ελευθερία.

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ.»

Η φωνή του Φοίβου του Μπανιστή αντηχεί, τότε, από το παρατηρητήριο πάνω στο κεντρικό κατάρτι: «Πλοίοοο προσεγγίζει απόοο νοοοοτιοανατολικάαα...»

Δεν έχουμε βγει ακόμα από τον Μεγάλο Κόλπο· πλέουμε πλάι στις ακτές των Σελκόνιων Δασών, έχοντας προσπεράσει την Οσκάληνη στις εκβολές του Πρώτου Γόνου· είναι μιάμιση ώρα αφότου έχουμε αποπλεύσει από Σιρνάδια. Βλέπω το πλήρωμα στην κουβέρτα να πιάνει όπλα, και τους Μακροθάνατους να βγάζουν τα τόξα τους. Ανησυχούν για πειρατές. Και δεν έχουν άδικο. Σε τούτες τις ακτές, σκοτεινές και κατάφυτες όπως είναι, δεν υπάρχει κανείς για να σε βοηθήσει αν δεχτείς επίθεση. Κι αν παρ'ελπίδα κάποιος ξεπροβάλει ανάμεσα από τα πυκνά δέντρα και το χόρτο, συνήθως είναι να εύχεσαι να μην είχε εμφανιστεί ποτέ. Το ξέρω καλά. Τους θυμάμαι τους κατοίκους των Σελκόνιων Δασών – ανθρώπους και ερπετοειδείς. Θυμάμαι, επίσης, κι άλλα, πιο περίεργα πράγματα σε τούτα τα θανατηφόρα μέρη. Ο Νάθλεδρι έχασε τη ζωή του εδώ...

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Το πλήρωμα ετοιμάζει και τα μεγάλα όπλα μας, παρατηρώ: τις δύο γιγαντοβαλλίστρες, το πυροβόλο κανόνι, το υδατοτρόπο κανόνι.

«Θα μας επιτεθούν;» ρωτά η Διονυσία, με τον Φωνακλά πλάι της, καθισμένο στα πίσω πόδια.

«Θα δείξει,» αποκρίνομαι, και πιάνω το κιάλι από δίπλα. Το βάζω μπροστά στο δεξί μου μάτι, κλείνοντας το αριστερό. «Δε βλέπω τίποτα ακόμα,» λέω. «Είναι μακριά. Ο Μπανιστής, αποκεί πάνω, κοιτάζει πιο πέρα από εμένα.» Κατεβάζω πάλι το κιάλι και στρέφω το βλέμμα μου στο ανιχνευτικό σύστημα του Χελιού. Ούτε αυτό εντοπίζει κάτι ακόμα. Αλλά αν είναι οι Καπνοί που μας ζυγώνουν δεν θα τους εντόπιζε έτσι κι αλλιώς. Θυμάμαι που όταν επιτέθηκαν στα Φτερά των Ωκεανών το ανιχνευτικό μας σύστημα δεν μπορούσε να τους δει· το Γρήγορο Τέλος ήταν αόρατο γι'αυτό. Εξαιτίας του ενεργειακού νοοσυστήματος; δεν μπορώ τώρα παρά να αναρωτηθώ. Τι ακριβώς κάνει αυτό το ενεργειακό νοοσύστημα, τέλος πάντων; Κανείς μας δεν ξέρει, οπότε το σι-δήποτε μπορείς να υποθέσεις...

Μετά από κάνα δεκάλεπτο, η φωνή του Φοίβου του Μπανιστή αντηχεί ξανά: «Τοοο πλοίοιοιοιοιο προσεγγίζει... Νοοοοιοανατολικάαααα...»

Πάνω πάλι το κιάλι μου και κοιτάζω. Ναι, τώρα μπορώ να το δω κι εγώ. Δε μου θυμίζει το Γρήγορο Τέλος, αλλά είναι ακόμα πολύ μακριά για να είμαι βέβαιος.

Σε λίγο, όμως, πλησιάζει κι άλλο, και το αναγνωρίζω. Κατεβάζω το κιάλι μου. «Ο Αβύθιστος είναι,» λέω. «Το καράβι του Λιρκάδιου.»

«Ναι,» λέει η Λουκία, «το είδα κι εγώ.»

Γυρίζω τη ματιά μου και τη βλέπω κι εκείνη νάχει το δικό της κιάλι στα χέρια.

Ανοίγω τον δίαυλο ενδοεπικοινωνίας και μιλάω στο μικρόφωνο· η φωνή μου έρχεται δυνατή στ'αφτιά μου καθώς αντηχεί από τα ηχεία του Χελιού: «ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΖΥΓΩΝΕΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΒΥΘΙΣΤΟΣ. ΦΙΛΙΚΟ ΣΚΑΦΟΣ. ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΩ: ΕΙΝΑΙ Ο ΑΒΥΘΙΣΤΟΣ. ΦΙΛΙΚΟ ΣΚΑΦΟΣ.»

Και δεν αργούμε να μπορούμε να τον δούμε να έρχεται και χωρίς να χρησιμοποιούμε κιάλια.

Λαμβάνω ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα στην κονσόλα της γέφυρας. Το δέχομαι.

«Αβύθιστος προς Αεικίνητο Χέλι,» ακούγεται η φωνή του Ευστάθιου Λιρκάδιου. «Σας μιλά ο Καπετάνιος του Αβύθιστου. Μπορώ να μιλήσω με τον Καπετάνιο σας;»

«Του μιλάς, Ευστάθιε,» αποκρίνομαι.

«Καλησπέρα, Γεώργιε. Σε βρήκαμε πιο γρήγορα απ'ό,τι ελπίζαμε, και έχουμε μαζί μας εκείνο που λέγαμε. Να κουβεντιάσουμε από κοντά;»

«Πλευρίστε μας,» τον προτρέπω, και μετά προειδοποιώ το πλήρωμα μέσω του συστήματος ενδοεπικοινωνίας ότι θα μας πλευρίσουν.

Ο Αβύθιστος έρχεται δίπλα στο Αεικίνητο Χέλι και σχοινιά ρίχνονται αμφοτέρωθεν, για να δεθούν τα δύο σκάφη μαζί.

Κατεβαίνω από τη γέφυρα, βαδίζω στην κουβέρτα, με τη Λουκία, τη Διονυσία, και την Ελευθερία πίσω μου. Παρατηρώ ότι τώρα και η Ερασμία κι ο Ανθέμιος είναι στο κατάστρωμα, κοντά-κοντά. Κάνω νόημα στην Ιωάννα των Θαλασσών να πάρει τη θέση μου στο τιμόνι, κι εκείνη τρέχει.

Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος και ο Μελέτιος'σαρ πηδάνε στην κουβέρτα μας – ο πρώτος έχοντας ένα ξυλαράκι στην άκρη του στόματός του, ως συνήθως· ο δεύτερος με την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, ως συνήθως παρανοϊκός.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός τούς χαιρετά μ'ένα νεύμα, και ο Λιρκάδιος τού το επιστρέφει.

Τους πλησιάζω. «Καπετάνιε...» λέω ανταλλάσσοντας μια χειραψία με τον Ευστάθιο. «Μελέτιε...»

«Τι έγινε στα λιμάνια της Μικρυδάτιας, Οφιομαχητή;» με ρωτά ο πράκτορας της Μεγάπολης. «Ανακάλυψες τίποτα;»

«Έμαθα κάποια πράγματα, αλλά όχι κάτι που να μπορεί να μας κατευθύνει άμεσα στο λημέρι των Καπνών,» αποκρίνομαι. «Έχω μαζί μου μια κυρία που τους ήξερε από παλιά – από τότε που υπηρετούσαν τον Πολιτοβασιλέα.» Δείχνω την Ελευθερία Μοριλκόνη με μια κίνηση του κεφαλιού. Πίσω μου στέκεται, όχι μακριά, ανάμεσα στη Λουκία και τη Διονυσία.

Ο Μελέτιος'σαρ την ατενίζει συνοφρυωμένος.

«Είπατε ότι φέρατε τα ενεργειακά σπαθιά, ή έκανα λάθος;» ρωτάω.

«Δε φέραμε μόνο τα ενεργειακά σπαθιά,» μου απαντά ο Ευστάθιος, και στρέφει το βλέμμα του προς τη θάλασσα, πέρα από την αντικρινή κουपाστή του Χελιού.

Γυρίζω και κοιτάζω, όπως και πολλοί από το πλήρωμά μου έχουν ήδη γυρίσει και κοιτάζουν, μιλώντας αναμεταξύ τους, φωνάζοντας.

Το Μικρό Σύμπαν αναδύεται. Νερά κυλάνε επάνω σε γυαλιστερά μέταλλα και πανίσχυρα κρύσταλλα. Δεν μοιάζει με υποβρύχιο, μα την Έχιδνα· μοιάζει με ολόκληρο νησί που ξεπροβάλλει μέσα από τη θάλασσα.

«Καπ'τάνιε! Καπ'τάνιε!» μου φωνάζει η Ιωάννα από τη γέφυρα. «Το ανιχνευτικό σύστημα δεν το είδε νάρχεται! Ακόμα δεν το βλέπει, Καπ'τάνιε!»

Δεν είναι, λοιπόν, μόνο οι Καπνοί που έχουν συστήματα απόκρυψης...

Ένα δυνατό σφύριγμα αντηχεί τρεις φορές από το Μικρό Σύμπαν, και η φωνή του Καπετάνιου του ακούγεται από ισχυρά ηχεία: «Σας μιλά ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. Σας χαιρετούμε.

Προσκαλούμε τον Καπετάνιο σας, τον Γεώργιο, να έρθει να μας επισκεφτεί. Θα στείλουμε σκάφος.»

Αναστάτωση αμέσως επάνω στην κουβέρτα του Χελιού: φωνές, γέλια. Είχαν ακούσει για το Μικρό Σύμπαν αλλά ποτέ ξανά δεν το είχαν συναντήσει· το ξέρω, μου το είπε ο Φτερωτός.

Ο Λιρκάδιος μού λέει τώρα: «Δε μας έδωσαν τα σπαθιά· θέλουν να σου τα δώσουν οι ίδιοι.»

Και ο Μελέτιος προσθέτει: «Τους προλάβαμε λίγο προτού αποπλεύσουν από Ριλιάδα. Και μετά πήγαμε μαζί τους στη Μεγάπολη και συναντήσαμε τον φίλο σου, τον Δημήτριο, και τον Πρίγκιπα Δαμιανό επάνω στο Τραγούδι των Κυμάτων. Περιμέναμε για απάντηση από το Άφατο, αλλά απάντηση δεν ερχόταν, οπότε φύγαμε για να σε αναζητήσουμε.»

«Ο Δαμιανός κι ο Δημήτριος είναι ακόμα στη Μεγάπολη;»

«Υποθέτω.»

Ένα μικρό υποβρύχιο αναδύεται δίπλα από το πελώριο υποβρύχιο, και νομίζω πως το αναγνωρίζω. Ναι, είναι το Αιχμηρό Δελφίνι, με το οποίο είχα πάει στη Μεγάπολη μαζί με τον Σωτήριο Εριβάλιο, τον Υποπλοίαρχο του Μικρού Σύμπαντος.

Το μικρό υποβρύχιο έρχεται πλάι στο σκάφος μας, και ρίχνουμε μια ανεμόσκαλα από την κουπαστή του Χελιού για να κατεβώ. Η Ερασμία και η Λουκία επιμένουν να έρθουν μαζί μου, και έρχονται. Καθώς επίσης και η Διονυσία, που εκφράζει την επιθυμία να δει το Μικρό Σύμπαν και από μέσα. Τον Φωνακλά τον αφήνει στο κατάστρωμα, κι εκείνος την κοιτάζει παραπονεμένα, με τα δυο μπροστινά του πόδια ανεβασμένα στην κουπαστή, ενώ η Διονυσία κατεβαίνει προσεχτικά την ανεμόσκαλα μοιάζοντας να δυσκολεύεται. Εγώ και η Λουκία είμαστε ήδη επάνω στο Αιχμηρό Δελφίνι – ξυπόλυτοι, φυσικά, γιατί είναι γλιστερά. Η Ερασμία κατεβαίνει πριν από τη Διονυσία και πηδά πλάι μας.

Η καταπακτή του υποβρυχίου ανοίγει και αντικρίζω την καφετό-δερμη όψη της Ειρήνης, της μιας από τις δύο δύτριες του Μικρού Σύμπαντος που είχαν έρθει να μας διασώσουν όταν μας βρήκαν στη Φυσάλίδα.

«Καλησπέρα, Οφιομαχητή,» χαιρετά. «Δε χωράνε πολλοί μες στο σκάφος, όπως σίγουρα θα θυμάσαι...»

Νεύω. «Δε φέρνω άλλους.»

«Κι αυτές ίσα-ίσα θα χωρέσουν.»

Και δεν έχει άδικο, φυσικά. Όταν κατεβαίνουμε μέσα στο Αιχμηρό Δελφίνι πιάνουμε όλο τον χώρο: εγώ, οι τρεις φίλες μου, η Ειρήνη, και ο Σωτήριος Εριβάλιος, ο οποίος με χαιρετά και με ρωτά πώς πηγαίνει η αναζήτησή μου για τους Καπνούς.

«Ό,τι σας είπαν ο Λιρκάδιος κι ο Μελέτιος,» αποκρίνομαι. «Λίγα επιπλέον πράγματα.»

«Ο Καπετάνιος ανυπομονεί να σε συναντήσει.»

Καθισμένος μπροστά στα όργανα πλοήγησης, βυθίζει το Δελφίνι κάτω από το νερό και βλέπουμε τώρα μόνο θάλασσα έξω από το εμπρόσθιο παράθυρο του σκάφους. Μια μεγάλη, σκοτεινή μορφή περνά από μπροστά μας: ένα ψάρι.

Ο Σωτήριος χαμογελά. «Ένα από τα δελφίνια μας,» εξηγεί – αυτά του Μικρού Σύμπαντος. «Τα βγάλαμε να ξεμουδιάσουν.» Εκτελεί μια γρήγορη μανούβρα κάτω από τα κύματα και αντικρίζουμε τον πελώριο όγκο του Μικρού Σύμπαντος. Το πλησιάζουμε. Το πλευρίζουμε, και το μικρό υποβρύχιο μας ακούγεται να εφαρμόζει επάνω στο μεγαλύτερο, να κολλά εκεί, να δένει με κάποιο αυτοματοποιημένο τρόπο.

Ο Σωτήριος πατά ένα κουμπί στην κονσόλα του και η πλευρική πόρτα του Δελφινιού ανοίγει. «Καλωσορίσατε στο Μικρό Σύμπαν.»

Καθώς αποβιβαζόμαστε από το μικρό υποβρύχιο μπαίνοντας στο εξωφρενικά μεγαλύτερο, βλέπω τον Ισίδωρο Ορνάκιο να μας περιμένει μαζί με τη σύζυγό του, τη Γεωργία. Παρότι τον θυμάμαι καλά, το ημιδιαφανές δέρμα του, που οι φλέβες και τα κόκαλα φαίνονται από κάτω, με ξαφνιάζει λίγο· καθώς και τα χρυσαφιά μάτια του. Ο Ορνάκιος πάσχει από χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση – μια σπάνια ασθένεια που εμφανίζεται παντού στο Γνωστό Σύμπαν, την οποία κάποιοι, όπως η Γεωργία (που είναι επιστήμονας, αν δε λαθεύω), δεν θεωρούν καν ασθένεια αλλά διαφορετική κατάσταση. Το συνηθισμένο λευκόροζ δέρμα της Γεωργίας φαντάζει... περίεργο σχεδόν, καθώς στέκεται πλάι στον σύζυγό της. Είναι αδελφή της Κρυσταλλίας, της γνωστής, αλλά δεν της μοιάζει καθόλου. Η Κρυσταλλία είναι γαλανόδερμη, και τα μαλλιά της κόκκινα. Η Γεωργία είναι ξανθιά. Αναρωτιέμαι αν είναι, μήπως, ετεροθαλής. Αναρωτιέμαι, επίσης, αν και η Γεωργία είναι μέλος του Άφατου...

«Γεώργιε!» με χαιρετά ο Ορνάκιος χαμογελώντας. «Καλωσόρισες και πάλι στο Μικρό Σύμπαν!» Και με πλησιάζει, δίνοντάς μου το χέρι του.

«Χαίρομαι που σας ξαναβρίσκω, Καπετάνιε.» Παρατηρώ πως, εκτός απ'αυτούς τους δυο, μες στον θάλαμο είναι κι άλλοι δύο άνθρωποι. Τη μία την αναγνωρίζω: η Ευτυχία, η δεύτερη δύττρια που μας είχε διασώσει όταν ήμασταν στη Φυσαλίδα. Τον άλλο δεν τον ξέρω. Είναι, πάντως, σίγουρα άνω των πενήντα χρονών. Ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και γκρίζα μαλλιά και γένια.

«Ήταν αναπόφευκτο αργά ή γρήγορα να ξανασυναντηθούμε,» μου λέει ο Ισίδωρος Ορνάκιος. «Τη σύζυγό μου, τη Γεωργία, και την Ευτυχία θα τις θυμάσαι, ασφαλώς... Κι ο κύριος από εδώ είναι ο Κλεόβουλος'μορ, ένας από τους μάγους του Μικρού Σύμπαντος, τον οποίο εκτιμώ πολύ.»

Ο Κλεόβουλος κλίνει το κεφάλι προς τη μεριά μου εν είδει χαιρετισμού.

«Χαίρω πολύ,» λέω, και συστήνω τις φίλες μου: «Η Λουκία και η Ερασμία – από την Ιχθυδάτια. Η Διονυσία'νιρ – από τη Μεγάπολη. Τις εμπιστεύομαι όλες, απόλυτα.»

«Καλωσορίσατε, κυρίες, στο Μικρό Σύμπαν,» τις χαιρετά ο Ορνάκιος. «Δεν έχει τύχει να μας ξαναεπισκεφθείτε, σωστά;»

«Έχω ακούσει μόνο για το σκάφος σας, Καπετάνιε,» αποκρίνεται η Διονυσία, «και ξέρω ότι αρκετές φορές πλησιάζει τη Μεγάπολη. Ο Γεώργιος, επίσης, μου μίλησε γι'αυτό. Αλλά, όχι, δεν έχω ξανάρθει.» Και κοιτάζει τον Ορνάκιο με έκδηλη περιέργεια, καταφανώς όχι κακώς εννοούμενη. Της είχα πει ότι πάσχει από χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση, δεν της το είχα πει;

«Ελπίζω να μη σας απογοητεύσει,» λέει ο Ορνάκιος.

«Είμαι σίγουρη γι'αυτό, Καπετάνιε.»

«Ελάτε μαζί μας,» προτείνει ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. «Έχουμε πολλά να συζητήσουμε.»

Και μας οδηγεί στο σαλόνι όπου είχαμε καθίσει και την προηγούμενη φορά που ήρθαμε εδώ, το οποίο αποτελεί μέρος των διαμερισμάτων του μες στο σκάφος, υποθέτω. Είναι όμορφα διακοσμημένο και επιπλωμένο με λαξευτά έπιπλα, αλλά όχι τίποτα το πολύ φιγουρατζίδικο. Η Γεωργία, οι δύο δύττριες, ο Σωτήριος Εριβάλιος, και ο Κλεόβουλος'μορ

μάς ακολουθούν· και όλοι μαζί γεμίζουμε το σαλόνι του Καπετάνιου του Μικρού Σύμπαντος. Δυο ναύτες – ένας νεαρός και μια κοπέλα – έρχονται για να μας προσφέρουν ποτά και γλυκίσματα, καθώς έχουμε καθίσει στο τραπέζι, στον καναπέ, στις πολυθρόνες. Μια μεγάλη οθόνη στον τοίχο δείχνει τη θάλασσα κάτω από τα κύματα – όλο νερό και ψάρια. Η εικόνα πρέπει έρχεται μέσω κάποιου τηλεοπτικού πομπού του υποβρυχίου.

«Ο κύριος Λιρκάδιος θα σας μίλησε για όσα έχω ανακαλύψει ως τώρα για τους Τρομερούς Καπνούς,» λέω στον Ορνάκιο και τους δικούς του, «καθώς και για τις αποφάσεις που πήραμε στην Ηχώπολη...» Αναρωτιέμαι αν τους είπε και για το Άφατο Δίκτυο, αλλά δεν το ρωτάω συγκεκριμένα.

«Ασφαλώς,» αποκρίνεται ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. «Και μας είπαν, επίσης, εκείνος κι ο Μελέτιος, ότι είσαι πρόθυμος να χειριστείς τα ενεργειακά ξίφη που έχουμε φτιάξει. Ίσως να είσαι, πράγματι, ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να τα κρατήσει. Κανείς άλλος δεν τα έχει καταφέρει, ακόμα και με οργανική στολή ενδυνάμωσης.»

Ο Κλεόβουλος'μορ λέει: «Κάνουμε πειράματα για να μειώσουμε τις δονήσεις και τους παλμούς, αλλά... είναι δύσκολο με τόσο μεγάλη ποσότητα ενέργειας. Κι αν χρησιμοποιηθεί λιγότερη, τότε τα ξίφη θα είναι άχρηστα, πιστεύουμε, ενάντια σε κάτι σαν τον γίγαντα των Καπνών.»

Ένας ναύτης μπαίνει στο σαλόνι. «Πλοίαρχε, με συγχωρείτε...»

Ο Ορνάκιος στρέφεται να τον κοιτάξει. «Ήρθαν;»

«Οι κύριοι Ευστάθιος Λιρκάδιος και Μελέτιος μόλις επιβιβάστηκαν μαζί με την κυρία Ιωάννα Οσρίδη.» Αυτό είναι, λοιπόν, το επώνυμο της κυράς Ιωάννας. Ο Μελέτιος, όπως πάντα, προτιμά να μη δίνει το δικό του επώνυμο... «Πού να τους οδηγήσουμε;»

«Εδώ, ασφαλώς.»

«Μάλιστα, Καπετάνιε!» Και ο ναύτης αποχωρεί.

Ο Λιρκάδιος, ο Μελέτιος, και η κυρά Ιωάννα είναι σύντομα μαζί μας, στο σαλόνι του Πλοίαρχου του Μικρού Σύμπαντος. Είμαστε πλέον δεκατρία άτομα εδώ μέσα, και ο χώρος, παρότι όχι μικρός, έχει αρχίσει να μοιάζει στενός.

«Πού είναι, λοιπόν, αυτά τα ξίφη;» ρωτάω τον Ορνάκιο. «Θα ήθελα να τα δοκιμάσω προτού σας πω για τις τελευταίες μου ανακαλύψεις σχετικά με τους Καπνούς.»

Ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος κοιτάζει τον Κλεόβουλο. «Μπορεί να τα δοκιμάσει τώρα;»

«Φυσικά, Καπετάνιε.»

Φεύγουμε από το σαλόνι και βαδίζουμε μέσα στους διαδρόμους του πελώριου υποβρύχιου ξενοδοχείου – εγώ, η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, ο Ορνάκιος και η Γεωργία, ο Κλεόβουλος'μορ και ο Μελέτιος'σαρ. Οι υπόλοιποι – ο Λιρκάδιος, η κυρά Ιωάννα, ο Εριβάλιος, και οι δύο δύτες – μένουν στο σαλόνι περιμένοντας την επιστροφή μας.

Σε κάποια στιγμή μπαίνουμε σε ανεγκυστήρα και, μετά, βαδίζουμε πάλι σε καλοφωτισμένους διαδρόμους ώσπου φτάνουμε σ'ένα μέρος που μοιάζει με εργαστήριο – όλο μηχανήματα και καλώδια. Δεν είναι καθόλου μικρό· είναι ψηλό και απλώνεται πέρα από εκεί όπου, λόγω εμποδίων, μπορώ να δω. Τα δύο άτομα που βρίσκονται εδώ – ένας άντρας και μια γυναίκα – φαίνεται να έχουν ειδοποιηθεί για εμάς· καθοδόν, ο Κλεόβουλος χρησιμοποίησε τον πομπό του και, μάλλον, σ'αυτούς μιλούσε.

«Εσείς πρέπει να είστε ο Οφιομαχητής,» μου λέει ο άντρας, που είναι μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, και ξανθομάλλης. Φορά ένα ζευγάρι στρογγυλά γυαλιά με καλωδιώσεις γύρω από τον αξιοσημείωτα παχύ σκελετό τους. Πάω στοίχημα πως δεν είναι γυαλιά απλά και μόνο για τη μυωπία – αν είναι καν γι'αυτήν.

«Οι φίλοι με λένε Γεώργιο,» αποκρίνομαι, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

«Τα έχετε έτοιμα;» ρώτα ο Κλεόβουλος'μορ.

«Ναι,» αποκρίνεται η γυναίκα, που είναι στο ύψος του ξανθομάλλη, έχει λευκό-ροζ δέρμα, και μαλλιά μαύρα, σπαστά, και μακριά ως τους ώμους, πιασμένα χαλαρά πίσω απ'το κεφάλι. Γυρίζει και βαδίζει προς μια μεταλλική ντουλάπα· την ανοίγει και μέσα βλέπω να κρέμονται δύο ξίφη με λεπίδες που είναι χωρισμένες στη μέση, κάθετα. Θα μπορούσες να πεις ότι η κάθε λεπίδα είναι, ουσιαστικά, δύο λεπίδες πλάι-πλάι, με μικρό κενό ανάμεσά τους.

Ο Κλεόβουλος'μορ πλησιάζει τη ντουλάπα, παίρνει ένα ξίφος σε κάθε χέρι, και έρχεται σ'εμένα. Μου τα δίνει. Τα κρατάω και μου μοιάζουν, φυσικά, ελαφριά· αλλά μάλλον είναι λίγο πιο βαριά από συνηθισμένα ξίφη. Παρατηρώ ότι στο πέρας της λαβής του καθενός υπάρχει μια τρύπα για βύσμα.

«Έλα αποδώ,» μου λέει ο μάγος, και τον ακολουθώ, και οι άλλοι ακολουθούν εμένα.

Πηγαίνουμε σ'ένα μέρος του εργαστηρίου που δεν ήταν φανερό πιο πριν: ένα μέρος πίσω από κιβώτια και μια κουρτίνα. Εδώ ο χώρος είναι πιο ανοιχτός και βλέπω ψηλές ενεργειακές φιάλες παράπλευρα. Ο Κλεόβουλος'μορ συνδέει με αυτές τη μια άκρη δύο καλωδίων, και την άλλη άκρη τη συνδέει με τις τρύπες στις λαβές των σπαθιών που κρατάω.

«Γιατί οι λεπίδες είναι έτσι χωρισμένες στη μέση;» ρωτάω. «Δεν είναι χειρότερο αυτό απ'το αν ήταν ενωμένες;»

«Για τη δουλειά που τις θέλουμε, όχι,» αποκρίνεται ο Κλεόβουλος. «Αν δεν υπήρχε το κενό που βλέπεις θα χρειαζόταν τώρα να κάνω Μαγανεία Οπλικής Φορτίσεως, για να μη γίνει καμιά έκρηξη, όπως και στα ενεργειακά κανόνια.»

«Αυτό είναι το μόνο που απαιτείται, δηλαδή; Οι λεπίδες να έχουν κενό ανάμεσά τους;»

«Όχι, αυτό δεν είναι το μόνο που απαιτείται· αλλά τώρα δεν υπάρχει λόγος να μπλέξουμε με τεχνικές λεπτομέρειες. Είσαι έτοιμος να δοκιμάσεις τα σπαθιά;»

«Ναι.»

«Στάσου να σου δώσω αντιενεργειακά γάντια.» Ο Κλεόβουλος βαδίζει προς ένα ντουλάπι.

«Θα τα δοκιμάσω χωρίς γάντια.»

«Μπορεί να είσαι υπερφυσικά δυνατός,» λέει ο Κλεόβουλος ανοίγοντας το ντουλάπι και παίρνοντας ένα ζευγάρι χοντρά γάντια καλυμμένα με καλωδιώσεις, «αλλά αυτό δεν πάει να πει ότι το δέρμα σου είναι αδύνατον να ψηθεί κιόλας. Έτσι δεν είναι;»

Δε μπορώ να διαφωνήσω. «Εσύ ξέρεις καλύτερα.»

Ο Κλεόβουλος νεύει και με πλησιάζει ξανά, δίνοντάς μου τα γάντια. Με βλέπει να τα φοράω, το ένα κατόπιν του άλλου, και να παίρνω πάλι τα σπαθιά στα χέρια μου. «Ωραία,» λέει. «Τώρα, το μόνο που χρειάζεται

είναι να πατήσεις, με τους αντίχειρες, αυτό τον διακόπτη εκεί όπου η λαβή συναντά τη λεπίδα.»

«Το είχα υποθέσει.»

Ο Κλεόβουλος απομακρύνεται. «Κάν' το!»

Πατάω και τους δύο διακόπτες συγχρόνως, ενώ ο μάγος προσθέτει: «Και μην τα έχεις κοντά στο πρόσωπό σου! Πάντα σε απόσταση!» Ενέργειες τινάζονται από τις λεπίδες κι αισθάνομαι τα σπαθιά να παλεύουν σαν ζωντανά θηρία μέσα στις γροθιές μου, αισθάνομαι τα χέρια μου να τρέμουν από αυτές τις δονήσεις. Δε νομίζω ότι έχω ποτέ κρατήσει τίποτα που να μου φέρνει μεγαλύτερη αντίσταση. Αλλά η δύναμή μου είναι, συνήθως, ακριβώς όση χρειάζομαι, και ούτε τώρα με απογοητεύει. Καθώς τα ενεργειακά σπαθιά τραντάζονται άγρια, τινάζοντας ενέργειες, η οργή μου φουντώνει, γίνεται μια φαρμακερή θύελλα μέσα μου, και από αυτή τη θύελλα προέρχεται μια δύναμη αστείρευτη, μια δύναμη μεγαλύτερη από των υπερόπλων που βαστάω. Τα υψώνω ψηλά, πάνω από τους ώμους μου, πάνω απ'το κεφάλι μου, με τα χέρια μου ανοιχτά. Και τα κρατάω σταθερά.

Δεν είναι και τόσο δύσκολο.

Ύστερα, απότομα, τα κατεβάζω. Κάνω μερικές κινήσεις μ'αυτά, σαν να αντιμετωπίζω αόρατους αντιπάλους. Τα ενεργειακή ξίφη δεν φεύγουν από τις γροθιές μου, κι αρχίζω να συνηθίζω τους παλμούς τους, αρχίζω να τους αισθάνομαι σαν προέκταση του εαυτού μου. Ένας χορός.

«Αυτό είναι!» αναφωνεί ο Κλεόβουλος'μορ. «Αυτό είναι! Μπορεί να τα κρατήσει. Μπορεί.» Πρέπει να μιλά στον Ορνάκιο, ή ίσως στον Ορνάκιο και στον Μελέτιο· δεν γυρίζω να τον κοιτάξω.

Μετά ακούω τη φωνή του Μελέτιου'σαρ να μου λέει: «Οφιομαχητή! Χτύπα εκείνα τα μεταλλικά κιβώτια που βλέπεις αντίκρυ σου. Τα έστησαν εκεί εξαρχής για να δοκιμάσουν τη δύναμη των σπαθιών, αλλά μέχρι στιγμής κανείς δεν μπορούσε να κρατήσει τα σπαθιά για να τα χτυπήσει.»

Πλησιάζω τα κιβώτια και σπαθίζω το ένα με τη δεξιά λεπίδα. Περισσότερες ενέργειες τινάζονται καθώς τα μέταλλα σκίζονται σαν να μην ήταν ούτε καν χαρτί – σαν να ήταν αέρας, σαν να ήταν παραισθήσεις! Κινώ και το άλλο ξίφος τώρα, το αριστερό, χτυπώντας δυο κιβώτια

συγχρόνως: και, μα την Έχιδνα, δεν νιώθω καμιά αντίσταση! Τα χοντρά μεταλλικά κιβώτια κόβονται λες κι ήταν οφθαλμαπάτες, ολογράμματα. Δε θα το πίστευα ότι είχαν στέρεα μορφή αν δεν το ήξερα!

Τα διαλύω όλα με εξωφρενική ευκολία. Μου δίνεται, για λίγο, η εντύπωση ότι ονειρεύομαι, ότι αυτά δεν μπορεί να είναι πραγματικά.

Τέτοια όπλα είναι αληθινά επικίνδυνα. Σου βάζουν περίεργες ιδέες στο μυαλό. Δεν θα έπρεπε να υπάρχουν, μα την Έχιδνα!

Στρέφομαι στον Μελέτιο'σαρ, τον Κλεόβουλο'μορ, και τους υπόλοιπους. Πατάω τους διακόπτες που σταματούν (ή ξεκινούν) την ενεργειακή ροή από τις φιάλες, και τα υπερόπλα παύουν να τραντάζονται μες στα χέρια μου. Αισθάνομαι ξαφνικά κάτι να μου λείπει, κάτι να έχει φύγει από το σύμπαν. Και συνειδητοποιώ ότι δεν ήταν μόνο οι δονήσεις που ένιωθα, ή οι ενέργειες που έβλεπα· άκουγα, επίσης, ένα συνεχόμενο σύριγμα εκτός από τους τριγμούς των ενεργειών. Ένα σύριγμα επίμονο και υπόκωφο που το παρατηρείς μόνο όταν έχει πάψει. Ήταν σαν να βρισκόμουν σε άλλο κόσμο όσο χειριζόμουν τα ενεργειακά ξίφη!

«Τι νομίζετε;» ρωτάω.

«Είσαι ο άνθρωπος για τον οποίο φτιάχτηκαν αυτά τα όπλα,» μου λέει ο Μελέτιος, «και ο μόνος που μπορεί να αντιμετωπίσει τώρα τον γίγαντα των Καπνών.»

«Αυτό,» αποκρίνομαι, «θα πρέπει να το διαπιστώσουμε στην πράξη.»

-10

Οι Τροχόλυκοι έψαχναν για τον Οφιομαχητή μέσα στην Κυκλόπολη. Ρωτούσαν για έναν άντρα κατάμαυρο στο δέρμα, που μοιάζει εξωδιαστασιακός, με μαλλιά πράσινα. Και τελικά έτυχε ν'ακούσουν ότι ένας τέτοιος τύπος είχε εμφανιστεί τις προάλλες στον Στάβλο του Τζούλιαν. Πού ήταν ο Στάβλος του Τζούλιαν; Θέλησαν να μάθουν, και αμέσως πήραν απάντηση και τον επισκέφτηκαν.

Ο Τζούλιαν ήταν εκεί και τους κοίταξε με καχυποψία βλέποντάς τους να σταματούν τα δίκυκλά τους μπροστά στο μαγαζί του και να κατεβαίνουν. Είχε ακούσει γι'αυτούς, φυσικά. Δε μπορεί να ήταν άλλοι από τους Τροχόλυκους.

Καθώς πλησίαζαν τον στάβλο, με την Αικατερίνη και τον Ριχάρδο να προηγούνται, ο Τζούλιαν τούς είπε: «Δεν έχω εδώ τ'άλογα που ενδιαφέρουν εσάς. Όλα τα δικά μου έχουν πόδια, όχι τροχούς.»

«Δεν ψάχνουμε γι'άλογο,» του απάντησε η Αικατερίνη, που ο Τζούλιαν δεν ήξερε το όνομά της αλλά νόμιζε πως θα την έβρισκε όμορφη γκόμενα άμα δεν ήταν μ'αυτούς που ήταν κι άμα δεν είχε αυτό το γκρίζο βλέμμα σαν λεπίδα. «Γι'άνθρωπο ψάχνουμε. Εξωδιαστασιακό. Γνωστό σου, ίσως.»

«Τι γνωστό μου;»

«Δέρμα κατάμαυρο· μαλλιά πράσινα. Τον λένε Γεώργιο, μάλλον.» Και πρόσθεσε αυτό το «μάλλον» γιατί υποπτευόταν ότι ίσως εδώ ο Οφιομαχητής να χρησιμοποιούσε άλλο όνομα.

Ο Τζούλιαν αμέσως θυμήθηκε τον ξένο που ήταν μαζί με τους Κακοτοπίτες, αυτόν που μετά είχε έρθει κι είχε αγοράσει τη Νυχτερινή. «Γιατί τον ζητάτε; Τρέχει τίποτα με δαύτον;»

«Εμείς σε ρωτάμε, δε μας ρωτάς εσύ, σταβλίτη!» είπε ο Ριχάρδος, απειλητικά, σαν να μην ήταν συμμορία οι Τροχόλυκοι αλλά η Φρουρά της Κυκλόπολης. «Τον ξέρεις ή δεν τον ξέρεις;»

Ο Τζούλιαν δεν ήθελε μπλεξίματα μαζί τους, γιατί είχε ακούσει πως είχαν σκοτώσει κόσμο, και πως είχαν βάλει και φωτιές σε οικήματα. «Τον έχω δει. Κάποιον, δηλαδή, που μοιάζει μ'αυτόν που λέτε. Και, ναι, τον έλεγαν Γεώργιο, νομίζω.» Έτσι δεν τον είχαν πει οι Κακοτοπίτες;

«Δεν είναι γνωστός σου;» ρώτησε ο Ριχάρδος.

Ο Τζούλιαν ρουθούνισε. «Τι γνωστός μου; Δεν τον είχα ξαναδεί ως τότε. Δυο φορές ήρθε εδώ. Τη μια επειδή ήθελε να νοικιάσει ένα άλογο, και του το νοίκιασα μόνο επειδή ήξερα αυτούς που ήταν μαζί του. Την άλλη φορά – το επόμενο πρωί – ήρθε κι αγόρασε το άλογο που είχε νοικιάσει.»

«Πότε έγιναν αυτά;» ρώτησε η Αικατερίνη.

«Χτες πήρε τ'άλογο.»

«Ποιοι ήταν αυτοί που ήξερες – αυτοί που τον συνόδευαν;» ρώτησε ο Ριχάρδος.

«Κάτι Κακοτοπίτες που έρχονται καμιά φορά στην Κυκλόπολη και πουλάνε πράματα – σιδερικά, βασικά. Είν' από 'να χωριό που το λένε Χτυπολόι, κάπου στις όχθες του Τίρπου.»

«Πού βρίσκονται τώρα; Μαζί με τον μαυρόδερμο ξένο;»

Ο Τζούλιαν μόρφασε. «Μπορεί ξέρω γω;»

«Πού μένουν όταν είναι στην πόλη;»

Ο Τζούλιαν ήταν σκεπτικός για λίγο. «Νομίζω – νομίζω – ότι μένουν στο Κόκκινο Λημέρι συνήθως. Αλλά δεν ξέρω αν τώρα είν' εκεί· δε μου είπαν κάτι.»

«Ο μαυρόδερμος τι τους είναι;» ρώτησε η Αικατερίνη. «Φίλος τους;»

«Μπα,» μόρφασε ξανά ο Τζούλιαν, «τυχαία τον συνάντησαν, απ'ό,τι κατάλαβα, μπροστά στον Απέθαντο. Αν κι έλεγαν μετά ότι τον ήξεραν από παλιά – αλλ' αυτό δεν το πολυπίστεψα. Τέλος πάντων· ο αδελφός του Μάρκου είχε φαρμακωθεί – κάποιο δηλητήριο είχε πάει μέσα του – κι αυτός ο ξένος τον ακινητοποίησε, γιατί χτυπιόταν σαν ψάρι έξω απ'τον ποταμό, και μετά ήθελε να πάει να βγει απ'την πόλη για να βρει κάτι βοτάνια και να φτιάξει, λέει, αντίδοτο για το φαρμάκι· γι'αυτό ζητούσε άλογο από εδώ, καταλάβατε;»

«Καταλάβαμε,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος.

Η Αικατερίνη ρώτησε: «Ξέρεις κάναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα αυτών των Κακοτοπιτών;»

«Όχι,» είπε ο Τζούλιαν.

«Ξέρεις τα ονόματά τους, όμως, έτσι;»

«Τα μικρά τους ονόματα. Αν και ίσως να μην έχουν επώνυμα· απ'τους Κακούς Τόπους είναι.»

«Θέλουμε κι εμείς να τα μάθουμε,» είπε η Αικατερίνη.

«Τον έναν τον λένε Μάρκο· αυτός είναι που μιλά κιόλας, συνήθως. Ο αδελφός του – εκείνος που φαρμακώθηκε – λέγεται Μελέτιος. Κι οι άλλοι δυο... Εεεε... Ο ένας λέγεται Φοίβος. Τον άλλο... τον άλλο τώρα δε θυμάμαι πώς τον λένε.»

«Περίγραψέ τους,» ζήτησε ο Ριχάρδος.

Ο Τζούλιαν τούς περιέγραψε.

«Σ'ευχαριστούμε,» του είπε ο Ριχάρδος.

«Νομίζεις ότι ο μαυρόδερμος μπορεί να ξανάρθει εδώ;» τον ρώτησε η Αικατερίνη καθώς γύριζαν να φύγουν.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε ο Τζούλιαν. «Μόνο άμα θέλει τίποτα για τ'άλογό του, υποθέτω. Υποθέτω...»

Οι Τροχόλυκοι ανέβηκαν στα δίκυκλά τους κι έφυγαν.

Ήταν απόγευμα, και ο Οφιομαχητής βρισκόταν σ'ένα μπαρ στο Κέντρο μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες οι οποίοι έλεγαν διάφορες ιστορίες και σαχλαμάρες που εκείνος άκουγε μόνο με μισό αφτί. Κυρίως αναρωτιόταν πώς να μάθει τι συνέβαινε με την Ανθρώπινη Προστασία. Γιατί ήταν βέβαιο πλέον ότι κάτι κακό συνέβαινε, και ήθελε να ανακαλύψει τι ακριβώς, για να μπορεί να ειδοποιήσει τη Διονυσία έτσι ώστε να τον πιστέψει.

Αυτή η Ευτυχία Ναθράσκη... αυτή κάτι ήξερε: και το έκρυβε όταν μιλούσαν στον Απέθαντο. Να την απήγαγε για να την αναγκάσει να του πει την αλήθεια; Υπήρχαν φαρμάκια που σ'έκαναν να μιλάς, να λες περισσότερο απ'ό,τι θα έλεγες αλλιώς, και ο Γεώργιος γνώριζε πώς να τα φτιάχνει. Αλλά, αν άρχιζε απαγωγές σε τούτη την πόλη, ίσως τα πράγματα να αγρίευαν γρήγορα. Και δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι η Ναθράσκη θα μπορούσε να του αποκαλύψει όλα όσα χρειαζόταν να μάθει για την Ανθρώπινη Προστασία...

Η Χαρίκλεια, η κληρική του Λοκράθου, είχε πει όμως ότι, σύμφωνα με κάποιες φήμες, οι άνθρωποι της Προστασίας έκλεβαν κόσμο ακόμα κι από τον Απέθαντο και τον εξαφάνιζαν. Κάτι γινόταν, λοιπόν,

ανάμεσα στον Απέθαντο και στην Προστασία. Κάποια... συνεργασία, ίσως. Και ήταν μπλεγμένη και η Ναθράσκη.

Η απαγωγή της άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο δελεαστική για τον Οφιομαχητή. Φοβόταν, όμως, ότι αυτό πιθανώς να έστρεφε πολλή ανειθύμητη προσοχή προς τη μεριά του...

Έπιασε την κούπα του με το Αίμα της Έχιδνας και ήπια μια γουλιά, ενώ ο Αθανάσιος έλεγε ένα ανέκδοτο σχετικά μ'ένα ψάρι και δυο κορασίδες που έκαναν μπάνιο στον Τίρπο· αλλά κανείς δεν γελούσε εκτός απ'τον ίδιο.

«Παλιό είναι, μαλάκα,» μούγκρισε ο Μάρκος, βαριεστημένα. «Πόσες φορές τόχεις πει;»

«Χι-χι-χι... Εντάξει, ρε, μ'αρέσει.» Και ξέσπασε σε δυνατότερο γέλιο. Είχε κοντά του το τέταρτο ποτήρι γαλανό κρασί, και παραλίγο να το ανατρέψει. Θα το ανέτρεπε, βασικά, αν ο Φοίβος δεν το έπιανε εγκαίρως.

Έξω απ'το μπαρ σουρούπωνε.

Στο Κακό Πάτημα, οι Τροχόλυκοι επισκέφτηκαν το Κόκκινο Λημέρι, ένα φτηνό πανδοχείο, εν μέρει πορνείο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έρχονταν εδώ. Ο Ριχάρδος ρώτησε τον πανδοχέα για τέσσερις Κακοτοπίτες – τα ονόματα των τριών ήταν Μάρκος, Μελέτιος, και Φοίβος. «Το όνομα του τέταρτου δεν το ξέρω.» Τους περιέγραψε και είπε ότι κατάγονταν από το Χτυπολόι, ένα χωριό στις όχθες του Τίρπου. «Σου θυμίζουν κάτι;»

Ο πανδοχέας – ένας λευκόδερμος άντρας με καράφλα και καλύπτρα στο αριστερό μάτι – κατένευσε υπομειδιώντας. «Ναι, αυτοί... Έρχονται καμιά φορά. Κλείνουν δωμάτια.»

«Δεν είναι εδώ τώρα;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο πανδοχέας. «Έχω καιρό να τους δω.»

«Είναι, όμως, στην πόλη· δεν τόχεις ακούσει;»

«Πού να τ'ακούσω; Δε μ'ενδιαφέρουνε.»

«Πού άλλου μπορεί να μένουν εκτός από εδώ;»

«Δε γκξέρω.»

Το βλέμμα του Ριχάρδου αγρίεψε. «Σκέψου το καλά, πανδοχέα.»

«Δε γκξέρω, σου λέω. Αλλ' άμα τύχει και τους δω θα τους έχω υπόψη. Μπορεί να τους ρωτήσω κιόλας.» Έκλεισε συνωμοτικά το μοναδικό του μάτι. «'Ντάξει;»

«Καλώς,» είπε ο Ριχάρδος.

Η Αικατερίνη ρώτησε τον πανδοχέα: «Έχεις προσέξει ποτέ νάχουν τίποτα συναναστροφές μ'έναν μαυρόδερμο τύπο;»

«Μαυρόδερμο;»

«Ναι. Μοιάζει εξωδιαστασιακός. Κατάμαυρο δέρμα, πράσινα μαλλιά.»

«Μπα, όχι,» είπε ο πανδοχέας. «Και πρώτη φορά τ'ακούω αυτό – νάχουν πάρε-δώσε με μαυρόδερμο εξωδιαστασιακό – πρώτη φορά...»

Οι Τροχόλυκοι έφυγαν από το Κόκκινο Λημέρι και επικοινωνήσαν, τηλεπικοινωνιακά, με τον Λύκο των Τροχών. Του είπαν τι είχαν ανακαλύψει.

Ο Ανδρέας βρισκόταν στο σπίτι του μαζί με τη Διονυσία, αλλά είχε απομακρυνθεί από κοντά της για να μιλήσει με τους Τροχόλυκους μέσω του πομπού του. Την είχε αφήσει στο σαλόνι, να βλέπει μια ταινία από τη Ρελκάμνια, ενώ εκείνος είχε πάει στο γραφείο.

«Βρείτε τους,» πρόσταξε τους Τροχόλυκους. «Δε μπορεί να έχουν εξαφανιστεί. Αφού είναι στην πόλη, κάπου μένουν. Ρωτήστε. Κάποιος θα έχει ακούσει γι'αυτούς, ή θα έχει δει τον Οφιομαχητή.»

Και οι Τροχόλυκοι συνέχισαν την αναζήτησή τους.

Στο Καθοδόν δεν είχαν πάει ακόμα, ούτε και σκόπευαν, γιατί ήξεραν πως εκεί δεν μπορούσαν να πάρουν εύκολα πληροφορίες για το ποιος έμενε στα δωμάτιά του. Το ίδιο ισχύει για το Γαλήνιο και τ'άλλα ξενοδοχεία του Κέντρου: δεν δέχονταν έλεγχο από συμμορίες, ακόμα κι από τους Τροχόλυκους. Θα γίνονταν φασαρίες με τη Φρουρά έτσι και οι Τροχόλυκοι επιχειρούσαν τέτοια πράγματα στο Κέντρο. Είχαν, όμως, άλλες μεθόδους για να παίρνουν πληροφορίες από εκεί...

Αλλά απόψε δεν κατάφεραν να μάθουν ούτε πού έμεναν οι τέσσερις Κακοτοπίτες ούτε πού ήταν ο μαυρόδερμος ξένος.

Όταν ξημέρωσε, ο Οφιομαχητής – έχοντας ενημερώσει, αυτή τη φορά, τον Μάρκο και τους άλλους – έφυγε από το Καθοδόν, πήρε τη Νυχτερινή από τον στάβλο εκεί κοντά, και τρόχασε βόρεια. Βγήκε σύντομα από τη Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης και έφτασε στη σπηλιά

στους πρόποδες των βουνών όπου είχε αφήσει το τομάρι της Οδοντό-γατας για να στεγνώσει. Αφίππευσε, παραμέρισε τον ογκόλιθο από την είσοδο της σπηλιάς, και μπήκε. Μέσα, η δορά της Ρινέας γάτας ήταν εκεί όπου την είχε τοποθετήσει, επάνω στην ξύλινη κρεμάστρα που ο ίδιος είχε φτιάξει.

Την πασπάτευσε διεξοδικά, και με τα δύο χέρια. Δεν ήταν έτοιμη ακόμα, έκρινε. Μύριζε πολύ έντονα, εκτός των άλλων. Χρειαζόταν περισσότερο πλύσιμο. Την πήρε από τη σπηλιά και, τραβώντας τη Νυχτερινή από τα γκέμια, πήγε στις όχθες του Νάνθρη, όπου και έπλυνε ξανά το τομάρι και το τίναξε. Επέστρεψε στη σπηλιά, το κρέμασε στην κρεμάστρα, και το άφησε εκεί. Βγήκε και έκλεισε πάλι το στόμιο με τον ογκόλιθο, αλλά έτσι που το εσωτερικό να αναπνέει, να γίνεται ρεύμα.

Αισθάνθηκε την Ευθαλία να σαλεύει νευρικά πάνω στον πήχη του. Καβάλησε τη Νυχτερινή και, με την κουκούλα του πάντα σηκωμένη, κατευθύνθηκε προς την Κυκλόπολη που φαινόταν προς τα κάτω, μετά τις πλαγιές. Ο αέρας που φυσούσε ήταν ψυχρός, κάνοντας την κάπα του Οφιομαχητή να κυματίζει γύρω του, αλλά ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι σήμερα θα χιόνιζε. Υπήρχε, ωστόσο, αρκετό χιόνι ακόμα στο έδαφος. Παρά τη θερμότητα των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας (που δεν ήταν και τόσο μεγαλύτερη από τη θερμότητα του ενός ήλιου άλλων διαστάσεων, όπως ήξερε από το αινιγματικό παρελθόν του), τα χιόνια εδώ δεν έλιωναν εύκολα, ειδικά τούτη την εποχή του χρόνου.

Ο Οφιομαχητής πέρασε τη Ρινέα Πύλη και μπήκε στην Κυκλόπολη.

Οι Τροχόλυκοι έφαχναν ήδη γι' αυτόν, από τα ξημερώματα, και βρίσκονταν στο Κακό Πάτημα ξανά, γιατί πίστευαν ότι, λογικά, κάπου εκεί πρέπει να βρισκόταν. Ερευνώντας, έτυχε να φτάσουν και στο μαγαζί του Βάιου Βασμάνη, και τον ρώτησαν κι αυτόν αν είχε δει πρόσφατα τους τέσσερις Κακοτοπίτες. Η απάντησή του ήταν θετική. «Τους είδα,» αποκρίθηκε. «Και λοιπόν;»

«Ήταν μαζί τους ένας τύπος με κατάμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά, που μοιάζει εξωδιαστασιακός;» είπε ο Ριχάρδος.

«Κι αν ήταν;»

«Ήταν ή δεν ήταν, μαγαζάτορα; Δεν έχουμε χρόνο για σφυρίγματα του Ζέφυρου!»

«Ήταν,» είπε ο Βάιος Βασμάνης, που δεν ήθελε μπλεξίματα με τους Τροχόλυκους, όπως και κανένας στο Κακό Πάτημα δεν ήθελε μπλεξίματα μαζί τους, γιατί ήξεραν ότι η Φρουρά δεν έδινε και τόση σημασία σε τούτη τη συνοικία. Αν μη τι άλλο, οι άνθρωποι του Κακού Πατήματος είχαν πολλές φορές λόγο να φοβούνται τη Φρουρά όσο και τους Τροχόλυκους.

«Και τι ήθελαν από σένα; Ήρθαν ν'αγοράσουν πράματα, ή να πουλήσουν;»

«Ο ξένος είχε τρεις κυνόδοντες από Ρινέες γάτες να μου δώσει.»

«Ο μαυρόδερμος;»

«Ναι.»

«Τους αγόρασες;»

«Τους αγόρασα.»

«Πού μένουν τώρα οι Κακοτοπίτες;»

«Δεν ξέρω, δεν είπαν. Γιατί να μου πουν;»

«Ο ξένος;»

«Ούτ' αυτός μού είπε· δεν είμαστε και φιλαράκια. Τους ψάχνετε;»

«Θα ξανάρθουν εδώ;»

«Ίσως ναι, ίσως όχι.»

«Είπαμε, μαγαζάτορα: όχι σφυρίγματα του Ζέφυρου.»

«Μα, αυτή είν' η αλήθεια. Ίσως να ξανάρθουν, ίσως να μην ξανάρθουν· δεν τ'ορίζω εγώ αυτό.» Προτίμησε να μην τους πει ότι ο Γεώργιος τού είχε υποσχεθεί πως θα του έφερνε δωρά Οδοντόγατας. Άσ' το καλύτερα, σκέφτηκε. Δε χρειάζεται να το ξέρουν. Την ήθελε τη δωρά, και δε γούσταρε να γίνει καμιά μαλακία και να τη χάσει.

Η Αικατερίνη ρώτησε: «Δηλαδή, δεν ξέρεις πού μπορούμε να τους βρούμε;»

«Από πού να το ξέρω, ρε παιδιά; Δεν κάνω παρέα μαζί τους. Απλά έρχονται καμιά φορά να πουλήσουν τίποτα.»

Οι Τροχόλυκοι έφυγαν, απορώντας πού στις λάσπες του Λοκράθου ήταν, τέλος πάντων, αυτοί οι Κακοτοπίτες κι ο Οφιομαχητής. Κρύβονταν σε καμιά τρύπα του Κακού Πατήματος; Σε κανένα υπόγειο;

Ένας από τη συμμορία πρότεινε να επισκεφτούν και τον ναΐσκο του Λοκράθου.

«Τι νάχουν πάει να κάνουν εκεί;» μούγκρισε ο Ριχάρδος.

«Γιατί, ξέρεις τι μπορεί νάχουν πάει να κάνουν αλλού;»

«Πάμε,» είπε η Αικατερίνη· «δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.»

Έτσι, πήγαν και στον ναΐσκο του Λοκράθου και ρώτησαν τη Χαρίκλεια, την κληρική-Ιεροφύλακα, αν είχε δει τους τέσσερις Κακοτοπίτες κι αν ένας μαυρόδερμος άντρας ήταν μαζί τους.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν τους έχω δει.» Ήταν από τους λίγους ανθρώπους στο Κακό Πάτημα που δεν φοβόνταν τους Τροχόλυκους. Όχι και τόσο πολύ. «Τους ψάχνετε;»

«Αυτό είναι δική μας δουλειά,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος, και έφυγαν.

Η Χαρίκλεια παραξενεύτηκε. Τι μπορεί να ήθελαν οι Τροχόλυκοι με δαύτους; αναρωτήθηκε. Και θυμήθηκε, φυσικά, ότι ο Γεώργιος ρωτούσε για τον Ανδρέα Νιλκόδιο, και για την Ανθρώπινη Προστασία... Και σκέφτηκε: Κάτι τρέχει αναμεταξύ τους... αλλά τι;

Μετά, προειδοποίησε τους άλλους κληρικούς του ναΐσκου να μην πουν λέξη για τους Κακοτοπίτες ή τον μαυρόδερμο ξένο· οι Τροχόλυκοι τούς αναζητούσαν, «και δε χρειάζεται να μάθουν ότι εμείς είχαμε πάρει-δώσε μαζί τους.»

Οι δύο κληρικοί βρήκαν την απόφαση της Ιεράρχη τους συνετή, και πήγαν να ταΐσουν τις ιερές σαλαμάνδρες μέσα στον λάκκο στα πόδια του ειδώλου του Κυρίου τους.

Ο Οφιομαχητής είχε τώρα επιστρέψει στο Καθοδόν και μιλούσε με τους τέσσερις Κακοτοπίτες. Τον ρωτούσαν αν είχε φέρει και κανένα άλλο δηλητήριο για να πουλήσουν, αλλά εκείνος αποκρίθηκε πως, όχι, αυτή τη φορά δεν είχε φέρει δηλητήρια· άλλη φορά θα έφερνε.

Ο Μάρκος είπε: «Μπορούμε να στήσουμε κάνα μαγαζί για τέτοια πράγματα. Παράνομα, φυσικά, γιατί δεν επιτρέπεται. Να το ξεκινήσουμε στα όρια του Κακού Πατήματος με τ'Ανεμίσματα. Φτάνει να βρούμε κάποιο υπόγειο κειδά πέρα για ν'αγοράσουμε ή να νοικιάσουμε.»

«Μη βιάζεσαι,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Θα δείξει.» Άλλα πράγματα τον απασχολούσαν: ο Ανδρέας Νιλκόδιος, η Ανθρώπινη Προστασία, η Ευτυχία Ναθράσκη... Να πήγαινε να την απαγάγει απόψε από τον Απέθαντο; Ήταν, όμως, σίγουρος ότι εκείνη θα είχε ξανά βάρδια στο νοσοκομείο; Μπορεί να έβρισκε εκεί κανέναν άλλο. Χρειάζομαι περισσότερες πληροφορίες, σκέφτηκε. Γενικά. Το απόγευμα, αποφάσισε, θα

κυκλοφορούσε στην πόλη. Για την ώρα, πρότεινε στους Κακοτοπίτες να πάνε κάπου να καθίσουν. Στον Ειρηνόφιλο, βορειοανατολικά του Κέντρου, νότια του Νάνθρη· δεν είχε ποτέ ξανά πάει εκεί και ήθελε να τη δει κι αυτή τη συνοικία.

Ούτε οι Κακοτοπίτες είχαν ξαναπάει, απ'ό,τι κατάλαβε σύντομα.

Στο Κακό Πάτημα, εν τω μεταξύ, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας σκαρφάλωναν ψηλά στον ουρανό και ήταν μεσημέρι σχεδόν, δυο βάρκες άραξαν κοντά στην Κακογέφυρα και μια ντουζίνα άντρες και γυναίκες αποβιβάστηκαν. Ήταν άνθρωποι από τα Κακοτόπια, κι άρχισαν να ψάχνουν για τέσσερις συγχωριανούς τους που μπορεί να είχαν έρθει εδώ. Τέσσερις από το Χτυπολόι. Μάρκος, Μελέτιος, Φοίβος, και Αθανάσιος ονομάζονταν. Τους είχε μπανίσει κανείς;

Οι Τροχόλυκοι σταμάτησαν τα δίκυκλά τους γύρω από τους Κακοτοπίτες, περικυκλώνοντάς τους.

Εκείνοι τράβηξαν όπλα αμέσως. «Ε!» γκάριξε ένας, γαλανόδερμος και μεγαλόσωμος, κοκκινομάλλης και κοκκινογένης. «Τι 'ν' αυτά, τώρα; Πάτε για ληστεία; Δε θα μας βρείτ' εύκολη λεία!» Βαστούσε ένα βαρύ, πλατυλέπιδο σπαθί με τα δύο χέρια.

«Κρύψτε τα όπλα σας,» τους είπε ο Ριχάρδος καθώς και οι Τροχόλυκοι έβαζαν τα χέρια τους στις λαβές των δικών τους όπλων, έτοιμοι να τα τραβήξουν. «Δεν είναι ληστεία, ούτε θέλουμε φασαρίες.»

«Γιατί το... περιτριγύρισμα, το λοιπόν;» ρώτησε ο γαλανόδερμος άντρας δείχνοντας γύρω-γύρω με το μεγάλο λεπίδι του. Ονομαζόταν Κοσμάς, και ήταν ο μεγάλος γιος του Αρχηγού στο Χτυπολόι.

«Για να μιλήσουμε χωρίς ο οποιοσδήποτε να κρυφακούει,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος.

«Α, έτσι, ε;» μούγκρισε ο Κοσμάς.

«Έτσι,» είπε ήρεμα ο Ριχάρδος. «Θα μουν τα όπλα στα θηκάρια, τώρα, ή να φύγουμε;»

«Τι θέτε;»

«Ίσως αυτούς που ψάχνετε κι εσείς.»

«Τι λες, στόμα βατράχου; Πού να τους ξέρετε σεις αυτούς που ψάχνουμ' εμείς; Δε σας είπαμε καν πώς τους λένε! Είχατε νταλαβέρια όταν ερχόντουσαν από παλιά εδώ;»

«Μπορεί και να είχαμε. Είναι τα ονόματά τους Μάρκος, Μελέτιος, και Φοίβος;»

Οι Κακοτοπίτες μурμουρίσαν αναμεταξύ τους.

«Και Αθανάσιος,» πρόσθεσε ο Κοσμάς. «Ναι, έτσι τους είπαν οι μανάδες τους, που να μην τους είχανε κάνει ποτέ, τους καβουρόφιλους! Πού είναι τώρα; Ξέρεις πού είναι; Μα τα δόντια της Έχιδνας, μπορεί ακόμα και να σε πληρώσω για να μας πεις! Πού είναι;»

«Δε μου φαίνεται να τους αγαπάτε και πολύ...» παρατήρησε ο Ριχάρδος, με ουδέτερη όψη στο λευκόδερμο, μαυρογένικο πρόσωπό του.

«Πού είναι, ρε!» μούγκρισε ο Κοσμάς, και τον έδειξε με το σπαθί του. «Θα πεις, ή θάχουμε κακά ξεμπερδέματα δωνά πέρα;»

«Το πρόβλημά μας,» του είπε ο Ριχάρδος χωρίς να δείχνει ν'ανησυχεί από τις απειλές του, «είναι ίδιο με το δικό σας: Δεν ξέρουμε πού βρίσκονται οι τέσσερις που ψάχνετε. Αλλά ξέρουμε ότι τελευταία συναναστρέφονται έναν μαυρόδερμο, πρασινομάλλη άντρα που μοιάζει εξωδιαστασιακός. Τον έχετε δει εσείς αυτόν;»

Ο Κοσμάς συνοφρυώθηκε. «Όχι... Ποιος είναι;» Κατέβασε το σπαθί του.

«Και γιατί τους γυρεύετε εσείς;» ρώτησε μια Κακοτοπίτισσα που λεγόταν Ελένη: κοντή, λευκόδερμη, ξανθιά, μ'ένα πλατύ μαχαίρι σε κάθε χέρι – από αυτά που είχαν για να καθαρίζουν ψάρια των ποταμών. «Σας έκαναν κι εσάς προβλήματα;»

«Ουσιαστικά,» είπε ο Ριχάρδος, «τον φίλο τους ψάχνουμε – τον μαυρόδερμο. Αλλά μπορούμε να μοιραστούμε μαζί σας ό,τι έχουμε μάθει ως τώρα, αν μοιραστείτε κι εσείς μαζί μας τον λόγο που τους αναζητάτε και ό,τι άλλο ξέρετε γι'αυτούς.»

«Ντάξει,» αποκρίθηκε ο Κοσμάς. «Ας μιλήσουμε, το λοιπόν. Ας τα πούμε.» Και οι Κακοτοπίτες έκρυψαν τα όπλα τους.

Ο Ριχάρδος ένευσε. «Και νάχετε υπόψη σας,» τους πληροφόρησε, «πως η Φρουρά δεν έχει πλακώσει ακόμα επειδή είμαστε στο Κακό Πάτημα. Αλλού στην Κυκλόπολη απαγορεύεται να βγάζετε έτσι τα όπλα σας.»

«Και στο Κακό Πάτημα απαγορεύεται,» διευκρίνισε η Αικατερίνη, «αλλά κανείς δε δίνει σημασία. Ούτε καν εδώ όπου τώρα στεκόμαστε.»

Ήταν πλάι στις προβλήτες, πλάι στον ποταμό Τίρπο· ένα σωρό κόσμος τούς έβλεπε.

«Πάμε να μιλήσουμε κάπου πιο ιδιαίτερα,» πρότεινε ο Ριχάρδος.

11

Επιστρέφουμε προς το σαλόνι του Καπετάνιου του Μικρού Σύμπαντος, και έχω τα ενεργειακά σπαθιά μαζί μου, καθώς και ένα μακρύ καλώδιο για το καθένα. Κρατάω και τα δύο ξίφη με το ένα χέρι, θηκαρωμένα, ενώ με το άλλο κρατάω τα κουλουριασμένα καλώδια. Ο Ορνάκιος και ο Κλεόβουλος'μορ επέμεναν ότι εγώ έπρεπε να τα έχω, και η Γεωργία συμφωνούσε. «Σ'εμάς είναι άχρηστα, ούτως ή άλλως,» είπε ο Καπετάνιος, «αν δεν μπορέσουμε να ανακαλύψουμε πώς θα ήταν δυνατόν να τα κρατήσει κάποιος λιγότερο δυνατός από εσένα.» Και ο μάγος πρόσθεσε: «Κι αυτό δεν μοιάζει πολύ πιθανό να συμβεί στο άμεσο μέλλον. Είσαι ο μόνος που μπορεί να χειριστεί τα ξίφη και, άρα, εσύ πρέπει να τα έχεις αφού σκέφτεσαι ν'αντιμετωπίσεις τον γίγαντα των Καπνών.»

Μα την Έχιδνα, αυτός δεν είναι ακριβώς ο σκοπός μου! Αλλά δεν τους το λέω. Το ξέρουν ήδη, άλλωστε· ξέρουν γιατί αναζητώ τους Καπνούς. Όμως τώρα, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, ναι, θα τους πολεμήσω αν έχω τη δυνατότητα. Επιτέθηκαν στην Ηχώπολη, και οι πάντες φαίνεται να κινδυνεύουν απ'αυτούς. Και δεν αισθάνομαι πλέον τόσο ξένος, τόσο παρείσακτος, σε τούτη τη διάσταση όσο πριν από μερικά χρόνια. Δε θα περίμενα ποτέ ότι θα το σκεφτόμουν αυτό, αλλά, ναι, έχω αρχίσει να νιώθω την Υπερυδία σαν σπίτι μου παρότι το ξέρω πως σπίτι μου δεν είναι. Είμαι από αλλού. Πρέπει να είμαι από αλλού. Και θα ανακαλύψω από πού. Θα ανακαλύψω ποιος είμαι. Βρίσκομαι κοντά, τώρα· τόσο κοντά...

Μπαίνουμε στο σαλόνι του Ορνάκιου, όπου συναντάμε και τους υπόλοιπους που μας περιμένουν εκεί: τον Εριβάλιο, τις δύο δύτες, Ειρήνη και Ευτυχία, τον Λιρκάδιο, και την κυρά Ιωάννα.

«Πώς πήγε το πράγμα;» μας ρωτά ο Ευστάθιος.

«Ακριβώς όπως έπρεπε,» του λέει ο Μελέτιος'σαρ, μοιάζοντας πολύ ικανοποιημένος που μπορώ να χειριστώ τα ξίφη. Τα οποία τώρα

υψώνω προς τη μεριά του Λιρκάδιου, για να τα δει, και μετά τα στηρίζω σ'έναν τοίχο, όρθια, κι αποθέτω τα καλώδια πλάι τους.

«Μπορείς να τα κρατήσεις κανονικά;» με ρωτά ο Ευστάθιος.

«Μπορεί να κόψει καράβι στα δύο μ'αυτά τα σπαθιά!» του απαντά ο Μελέτιος προτού μιλήσω.

«Αν πλήρωμά του μείνει ακίνητο,» προσθέτω.

«Γιατί, αν κινηθεί, θα σε σταματήσει;» λέει ο Μελέτιος, και οι περισσότεροι γελάνε.

Χαμογελάω, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου.

Καθόμαστε στο σαλόνι και ο Ισίδωρος Ορνάκιος με προτρέπει να του πω τι έχω ανακαλύψει ως τώρα για τους Τρομερούς Καπνούς – δηλαδή, αφότου έφυγα από την Ηχώπολη και έπλευσα προς Μικρυδάτια. Δεν του κρύβω τίποτα. Δεν υπάρχει λόγος. Του λέω τα πάντα: για τη συνάντησή μου με τον Σωτήριο τον Σωτήρα, για τις πληροφορίες της Ελευθερίας Μοριλκόνης, τα πάντα. Και ο Ορνάκιος δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον.

«Υποθέτεις, λοιπόν, ότι αναζητούν τη χαμένη Βυθυδάτια...» λέει, ανακινώντας το Σεργήλιο κρασί μες στην κούπα του.

«Ο Ιωάννης'σαρ, ο αδελφός του Γρηγόριου Καθαρού, αυτό φαίνεται να επιδιώκει. Πράγμα που εξηγεί, μάλιστα, γιατί ήθελε το ενεργειακό νοοσύστημα. Και μπορεί όλα αυτά να γίνονται μέσω του νοοσυστήματος, Καπετάνιε – συμπεριλαμβανομένου του γίγαντα των Καπνών.»

Ο Ορνάκιος κοιτάζει ερωτηματικά τον Κλεόβουλο'μορ και τον Μελέτιο'σαρ. Ο τελευταίος λέει: «Είναι πιθανό. Μπορεί ο γίγαντας να δημιουργήθηκε, κάπως, από το ενεργειακό νοοσύστημα.»

«Οι γνώσεις που έχουμε για τα ενεργειακά νοοσυστήματα είναι ελάχιστες,» προσθέτει ο Κλεόβουλος'μορ.

«Τι ξέρετε γι'αυτά;» τον ρωτάω.

«Ότι είναι κάποιου είδους ενεργειακή τεχνολογία που υπήρχε πριν από χιλιετίες στο σύμπαν. Κυκλοφορούν φήμες ότι έχουν ανακαλυφτεί σε διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος, συνήθως κάπου θαμμένα και ξεχασμένα. Υποτίθεται πως έχουν μια δική τους νοημοσύνη· είναι, δηλαδή, ευφυείς, σκεπτόμενες μηχανές. Και δεν έχουν ανάγκη από εξωτερική πηγή ενέργειας· είναι αυτοτροφοδοτούμενα και

αυτοτελή. Και μπορούν να κάνουν...» Μορφάζει. «Οτιδήποτε έχει ακουστεί ότι μπορούν να κάνουν.»

«Εκείνα τα 'γάντια' που ο Ιωάννης'σαρ φορούσε για να βεβαιωθεί ότι ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν θα τους προδώσει μπορεί να σχετίζονται με το νοοσύστημα;»

«Το θεωρώ πολύ πιθανό,» λέει ο Κλεόβουλος'μορ, και ο Μελέτιος'σαρ συμφωνεί: «Το πιθανότερο,» προσθέτει. «Γιατί, αλλιώς, ούτε εγώ μπορώ να φανταστώ τι ακριβώς έκανε ο Ιωάννης.»

«Είναι κάποιου είδους μαγεία που επηρεάζει το μυαλό;» τους ρωτάω.

«Ίσως ναι, ίσως όχι,» αποκρίνεται ο Κλεόβουλος. «Μόνο υποθέσεις είναι εφικτό να κάνουμε γι'αυτό.»

«Πράγματι,» συμφωνεί ο Μελέτιος. «Μπορεί να είναι και οτιδήποτε άλλο.»

«Όπως;» ρωτάω.

Ο Μελέτιος πίνει μια γουλιά απ'το γαλανό κρασί του. «Πολλά πράγματα είναι πιθανά, Οφιομαχητή. Μπορεί μ'αυτό που κάνει ο Ιωάννης να τους παρακολουθεί κάπως. Μπορεί να αποκτά κάποιον έλεγχο επάνω στο βιολογικό σώμα τους. Μπορεί να αποκτά έλεγχο επάνω στη ζωτική τους ενέργεια. Μπορεί να στέλνει κάποιο ενεργειακό παράσιτο μέσα τους... Χωρίς περισσότερες πληροφορίες, μπορούμε να κάνουμε χίλιες-δύο υποθέσεις που καμία δεν έχει μεγάλο νόημα.»

«Με το νοοσύστημα,» τον ρωτάω, «νομίζεις ότι όντως κάποιος θα είχε τη δυνατότητα να εντοπίσει τη Βυθυδάτια;»

«Με τέτοιου είδους τεχνολογία, τίποτα δεν αποκλείεται.»

«Μπορεί, δηλαδή, να έχουν βρει τη Βυθυδάτια ήδη;»

«Ούτε αυτό αποκλείεται, αλλά...» Κουνά το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Δεν ξέρουμε καν αν υπάρχει η Βυθυδάτια, μα την Έχιδνα!»

Στρέφω το βλέμμα μου στον Ορνάκιο. «Τι νομίζεις εσύ, Καπετάνιε; Υπάρχει η Βυθυδάτια;»

«Ίσως και να υπάρχει.»

«Δεν έχετε συναντήσει ποτέ τίποτα που θα μπορούσε να ήταν η Βυθυδάτια;»

«Μέχρι στιγμής, όχι. Έχουμε δει διάφορα πράγματα στα ταξίδια μας στους βυθούς, μα όχι τη Βυθυδάτια. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει κιόλας. Οι θάλασσες της Υπερυδάτιας είναι πραγματικά

ατέρμονες, Γεώργιε· ή, τουλάχιστον, έτσι μοιάζουν. Δεν έχουμε βρει τέλος πουθενά. Οι πιθανότητες να συναντήσεις μια χαμένη ηπειρόνησο κάτω από τα κύματα είναι μικρές, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι είναι στο μέγεθος της Κεντρυδάτιας. Σκέψου μόνο πόσοι ναυτικοί έχουν χαθεί χωρίς σύστημα πλοήγησης που να εντοπίζει τις θέσεις των ηπειρονήσων.»

Τότε, απρόσμενα, αισθάνομαι κάτι να σκαλίζει το μυαλό μου, τις αναμνήσεις μου. Όχι αυτές του λησμονημένου παρελθόντος μου· τις πιο πρόσφατες.

Βυθός...

Μια ολόκληρη ηπειρόνησος, βυθισμένη...

Μα την Έχιδνα! Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν να έχω αντικρίσει τη χαμένη Βυθυδάτια χωρίς να το ξέρω;

Θυμάμαι τότε που βρέθηκα μέσα σε μια Φυσαλίδα αφού εκείνο το κάθαρμα, ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς, είχε δολοφονήσει τους Αγενείς μου... Ενόσω ήμουν στο εσωτερικό της Φυσαλίδας, πέρασε από έξω κάτι πελώριο... και αισθανόμουν ανθυδατικές ενέργειες από τη μεριά του. Ανθυδατικές ενέργειες: σαν αυτές που αισθάνομαι όταν κολυμπάω πλάι σε μια ηπειρόνησο.

Και, μα την Έχιδνα, τότε νομίζω πως σκέφτηκα ότι μπορεί ν'αντίκριζα τη χαμένη Βυθυδάτια... μα δεν το θεώρησα και πολύ πιθανό. Δεν έδωσα σημασία. Δε μ'ενδιέφερε.

Και το είχα πια σχεδόν ξεχάσει...

«Τι είναι, Γεώργιε;» με ρωτά ο Μελέτιος'σαρ, έχοντας μάλλον παρατηρήσει τις σκέψεις μου στο πρόσωπό μου.

«Νομίζω ότι ίσως να έχω συναντήσει τη Βυθυδάτια,» τους λέω, και ξαφνική σιγή πέφτει στο δωμάτιο.

Μετά, ο Μελέτιος κάνει: «Τι...; Τι εννοείς ότι την έχεις συναντήσει;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» τονίζω. «Ίσως να την έχω συναντήσει. Μπορεί να ήταν και κάτι άλλο εκείνο που είδα.»

«Τι είδες;» με ρωτά ο Ορνάκιος. «Πες μας, Γεώργιε.»

Πίνω μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, πρώτα. «Είχα... είχα βρεθεί στη θάλασσα, τραυματισμένος, και κατέληξα μέσα σε μια Φυσαλίδα.» Κοιτάζω τη Λουκία. «Ήταν αφού ο Μεγαλοφονιάς και τα καθάρματά του μάς χτύπησαν στο Άνοιγμα του Στόματος του Ιχθύος.» Και τη βλέπω να

συνοφρυώνεται. Στρέφω το βλέμμα μου ξανά στον Ορνάκιο και τους άλλους. «Είχα βρεθεί μέσα σε μια Φυσαλίδα, και, ενώ ήμουν εκεί, αισθάνθηκα κάτι να περνά από έξω. Το αισθάνθηκα, σαν... σαν βάρος, πρώτα, αν θυμάμαι καλά. Αλλά σύντομα συνειδητοποίησα ότι ήταν ανθυδατικές ενέργειες εκείνο που ένιωθα. Γιατί μπορώ να τις νιώσω – και αυτές στις Φυσαλίδες και αυτές στις ηπειρονήσους όταν είμαι κοντά στις ακτές τους.

»Κοιτάζοντας έξω από τη Φυσαλίδα» – πίνω ακόμα μια γουλιιά Αίμα της Έχιδνας – «έβλεπα ένα σκοτάδι πιο πυκνό από το σκοτάδι των ωκεανών. Ένα πελώριο – γιγάντιο – πράγμα περνούσε από μπροστά μου. Και δεν ήταν ζωντανός οργανισμός – δεν έμοιαζε για ζωντανό οργανισμό. Και από εκεί αισθανόμουν τις ανθυδατικές ενέργειες.»

«Τι έγινε μετά;» ρωτά ο Μελέτιος.

«Τίποτα. Πέρασε κι έφυγε.»

«Μα τους θεούς,» λέει ο Ορνάκιος, «αυτή πρέπει να ήταν... Πρέπει να είδες τη Βυθυδάτια, Γεώργιε!»

Νεύω. «Το σκέφτηκα κι εγώ, τότε, νομίζω. Αλλά μετά το ξέχασα. Δεν έδωσα και τόση σημασία. Είχα άλλα προβλήματα.»

Ο Μελέτιος'σαρ με ρωτά: «Αυτό έγινε προτού κλαπεί το ενεργειακό νοοσύστημα από τον Πολιτοβασιλέα;»

«Προτού καν ο Πολιτοβασιλέας το κλέψει από τον Άρχοντα της Νερκάλης,» του λέω. «Αφού έφυγα από τη Φυσαλίδα ήταν που, καβαλώντας μια γιγαντοχελώνα, κατέληξα στη Μικρυδάτια, και έτσι έφτασα, τελικά, στη Νερκάλη και συνάντησα τον Άρχοντά της, τον Ιωάννη Κερβάκλιο.»

Ο Ισίδωρος Ορνάκιος λέει: «Η Βυθυδάτια υπάρχει. Ήταν αυτή που είδες, Γεώργιε. Αναμφίβολα, αυτή ήταν. Και ο Ιωάννης'σαρ πρέπει ως τώρα να την έχει βρει με την ενεργειακή τεχνολογία που έχει στα χέρια του.»

«Ο Γουίλιαμ!...» λέω ξαφνικά καθώς ακόμα μια σκέψη έρχεται στο μυαλό μου. Κοιτάζω τον Μελέτιο. «Θυμάσαι τι σας είπε ο Γουίλιαμ, έτσι; Ότι είδε τρία πλοία να βουτάνε μες στη θάλασσα η οποία άνοιγε σαν υδροπλαστικό! Μπορεί αυτά να ήταν τα καράβια των Καπνών που πήγαιναν προς τη Βυθυδάτια. Μπορεί το ενεργειακό νοοσύστημα να τους άνοιγε τη θάλασσα, να τη μετέτρεπε σε υδροπλαστικό.»

Τα μάτια του γυαλίζουν, και το ξέρω πως θεωρεί πιθανό αυτό που του λέω. Ύστερα από όλα τούτα τα εξωφρενικά πράγματα, ναι, μάλλον το θεωρεί πιθανό.

«Ποιος είναι ο Γουίλιαμ;» ρωτά ο Ορνάκιος. «Τι εννοείς ότι είδε τρία πλοία να βουτάνε στη θάλασσα, Γεώργιε;»

«Ο Μελέτιος δεν σας το ανέφερε αυτό το περιστατικό, Καπετάνιε;»

«Όχι. Είναι κάτι το σημαντικό;»

Ο Μελέτιος λέει: «Δεν το είχα θεωρήσει και τόσο σπουδαίο, τότε. Αλλά ίσως ο Οφιομαχητής νάχει δίκιο. Ίσως όντως αυτά να ήταν καράβια των Καπνών, και ίσως όντως το νοοσύστημα να τους άνοιξε τη θάλασσα για να πάνε στη Βυθυδάτια.» Και μιλά στον Καπετάνιο του Μικρού Σύμπαντος για τη συνάντησή τους με τον Γουίλιαμ, τον ερημίτη επάνω στη γιγαντοχελώνα.

Ο Ορνάκιος λέει, εν μέσω της διήγησης του Μελέτιου: «Κι εμείς τον έχουμε συναντήσει αυτό τον Γουίλιαμ. Προσεγγίσαμε τη χελώνα του μέσα σ'ένα από τα μικρά μας σκάφη, αλλά δεν ήταν και πολύ φιλικός, οπότε τον αφήσαμε στην ησυχία του.»

Τώρα, αφού ο Μελέτιος έχει τελειώσει, ο Ορνάκιος λέει: «Ναι, μπορεί να συνέβη αυτό που υποθέτετε.» Και κοιτάζει ερωτηματικά τον Κλεόβουλο'μορ, ο οποίος νεύει και συμφωνεί: «Είναι πιθανό, Καπετάνιε. Είναι πιθανό. Ίσως να έχουν φτιάξει κάποιο μηχανήμα που, με τη βοήθεια του νοοσυστήματος, έχει τη δυνατότητα ν'ανοίγει έτσι τη θάλασσα.»

«Γνωρίζεις πώς θα μπορούσε να γίνει ένα τέτοιο μηχανήμα;»

«Αν ήταν εφικτό να δημιουργήσεις υδροπλαστικό κατά βούληση σε οποιαδήποτε περιοχή... ναι, έχω μια ιδέα για το πώς ίσως θα ήταν δυνατόν να κατασκευαστεί ένα τέτοιο μηχανήμα. Αλλά δεν είναι εφικτό να δημιουργήσεις υδροπλαστικό κατά βούληση οπουδήποτε. Απαιτείται προετοιμασία.»

«Εντάξει,» λέει ο Μελέτιος'σαρ, «αλλά πρέπει να επικεντρωθούμε και στο βασικό μας πρόβλημα: πώς να βρούμε και να σταματήσουμε τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Το λημέρι τους μάλλον είναι στη Βυθυδάτια,» του λέω, «γι'αυτό κανείς δεν ξέρει από πού έρχονται. Εκεί κρύβονται, κάτω από τα κύματα, σε μια υποθαλάσσια ηπειρόνησο. Την έχουν όλη δική τους.»

«Η, τουλάχιστον, είναι αρκετά πιθανό, σύμφωνα με τις υποθέσεις που έχουμε κάνει...» αποκρίνεται ο Μελέτιος. «Αλλά πώς θα προχωρήσουμε τώρα για να τους εντοπίσουμε; Δεν μπορούμε εμείς να βρούμε τη Βυθυδάτια. Πιο εύκολο είναι να βρούμε τους Καπνούς παρά τη χαμένη ηπειρόνησο.»

«Και πώς θα βρούμε τους Καπνούς; Ξέρεις σε ποιο πλοίο, ή σε ποιο λιμάνι, θα επιτεθούν μετά;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα, Οφιομαχητή. Επομένως, πρέπει να συνεχίσουμε όπως συμφωνήσαμε εξαρχής: να χωριστούμε και να ψάχνουμε παντού στην Υπερυδάτια.» Και στρέφει το βλέμμα του στον Ορνάκιο: «Εσύ, Καπετάνιε, τι έχεις κατά νου;»

«Θα σας βοηθήσω όσο μπορώ. Πρέπει, όμως, να αποφασίσουμε σε ποιο λιμάνι θα συναντιόμαστε για να ανταλλάσσουμε πληροφορίες.»

«Στην Ηχώπολη,» λέω. «Το έχουμε ήδη συμφωνήσει.» Και του εξηγώ ότι είπαμε να πηγαίνουμε εκεί κάθε δέκατη-πέμπτη και εικοστή-ένατη του μηνός. «Και τώρα δεν είναι μακριά η δέκατη-πέμπτη του Εαρινού του Πρώτου.»

«Συναντηθήκαμε, όμως, ήδη,» λέει ο Μελέτιος.

«Ο Πρίγκιπας Δαμιανός δεν είναι μαζί μας.»

«Στη Μεγάπολη θα είναι ακόμα. Σ'το είπα, δεν σ'το είπα;»

«Ναι, μου το είπες.» Παρατηρώ ότι δεν αναφέρει το Άφατο Δίκτυο· μάλλον, δεν έχει μιλήσει γι'αυτό στον Ορνάκιο και τους δικούς τους, κι αποφασίζω να ακολουθήσω το παράδειγμά του. «Θα ήθελα, όμως, να τους δω, αυτόν και τον Δημήτριο.»

«Ο Πρίγκιπας Δαμιανός;» λέει ο Ισίδωρος. «Ο αδελφός του Βασιληά της Ηχώπολης που μου είπατε ότι συμφώνησε να σας βοηθήσει;» ρωτά τον Μελέτιο.

«Ναι. Αλλά δεν έχει μάθει τίποτα ακόμα. Έχει μπλέξει με μια υπόθεση στη Μεγάπολη, όπως σου εξήγησα, Καπετάνιε, όταν σταματήσαμε για λίγο εκεί ώστε να τον συναντήσω.» Σίγουρα δεν του έχει αποκαλύψει το παραμικρό για το Άφατο Δίκτυο. Και καλύτερα...

«Το μόνο που μένει, λοιπόν, είναι να συνεχίσουμε την αναζήτησή μας,» λέω.

Ο Ορνάκιος ρωτά: «Κι αν κάποιος μάθει κάτι σημαντικό πριν από τις συμφωνημένες ημερομηνίες συνάντησης στην Ηχώπολη;»

«Αυτό είναι, όντως, ένα πρόβλημα, Καπετάνιε,» αποκρίνομαι – ένα πρόβλημα το οποίο ελπίζαμε να λύσουμε με το Άφατο Δίκτυο, αλλά ο Μελέτιος μού είπε ότι το Άφατο δεν έχει δώσει ακόμα απάντηση στον Δημήτριο. «Το καλύτερο που μπορεί να γίνει είναι, νομίζω, το εξής: Αν κάποιος ανακαλύψει κάτι σημαντικό, να κατευθυνθεί αμέσως στην Η-χόπολη, ασχέτως ημέρας, και να ενημερώσει τον Βασιληά Αργύριο.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Μελέτιος, «αυτή είναι καλή ιδέα.»

Και ο Ισίδωρος Ορνάκιος νεύει.

Ύστερα από λίγο, φεύγουμε από το σαλόνι του και μπαίνουμε ξανά στο Αιχμηρό Δελφίνι, εγώ, η Λουκία, η Ερασμία, και η Διονυσία, με τον Σωτήριο Εριβάλιο για πιλότο μας. Ο Λιρκάδιος, η κυρά Ιωάννα, και ο Μελέτιος'σαρ οδηγούνται σ'ένα άλλο υποβρύχιο για να τους μεταφέρει στον Αβύθιστο.

Ανεβαίνουμε σύντομα στο κατάστρωμα του Αεικίνητου Χελιού, αφού χαιρετάμε τον Εριβάλιο, και το Αιχμηρό Δελφίνι βουλιάζει κάτω από τα κύματα. Τα ενεργειακά ξίφη τα έχω μαζί μου, σ'έναν σάκο που περιέχει και τα μακριά καλώδια τους τυλιγμένα.

«Τι έγινε, Γεώργιε;» με ρωτά ο Καταραμένος Αργύριος πλησιάζοντάς με αμέσως με τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, την Ελευθερία Μοριλκόνη, τον Ανθέμιο, και τη Μαρίνα. «Γιατί αργήσατε τόσο;» Έχει νυχτώσει πλέον, και ήταν απόγευμα όταν κατεβήκαμε στο Μικρό Σύμπαν.

«Είχαμε πολλά να πούμε,» αποκρίνομαι. «Αλλά πιστεύω πως φτάσαμε σε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα. Και τώρα έχουμε μαζί μας ένα όπλο που πολύ πιθανόν να αποδειχτεί απαραίτητο.» Διότι, αν κρύβονται στη χαμένη Βυθυδάτια, μάλλον δεν θα βρούμε το λημέρι τους χωρίς να συναντήσουμε τους ίδιους...

Οι Τροχόλυκοι οδήγησαν τους Κακοτοπίτες σε μια ταβέρνα κοντά στις προβλήτες του Κακού Πατήματος. Δεν τους κέρασαν· τους άφησαν ν'αγοράσουν μόνοι τους τα ποτά τους. Κι εκείνοι τούς εξήγησαν γιατί είχαν έρθει εδώ, γιατί έφαχναν τους τέσσερις που την είχαν κοπανήσει απ'το χωριό τους, το Χτυπολόι. «Αυτά τα παλιόμουτρα,» είπε ο Κοσμάς, «μας μπλέξανε στα πλοκάμια του Άτλαντα. Πήγανε και... και κάνανε μια ιστορία, οι λωλοί, με τους Παλαιοχρονίτες και δεν είπανε τίποτα. Αλλά ξέρανε, οι λοκράθιοι πούστηδες, ότι θα τους κυνηγήσουνε, κι έτσι μας αρπάξανε μια βάρκα στα μουλωχτά και γινήκανε Ζέφυρου άνεμος. Και τώρα έρχονται οι Παλαιοχρονίτες, που λες, και μας ζητούν τα ρέστα, και φοβερίζουν πως θα μας χιμήξουνε. Και δεν είναι ότι είμαστε χέστες από φύση μας, ή ότι τους φοβόμαστε, μα ποιος γουστάρει τέτοια με τους Παλαιοχρονίτες; Όλοι το ξέρουνε ότι είναι άγριοι, δεν είναι σαν εμάς που είμαστε στις όχθες του ποταμού και πολιτισμένοι α'θρώποι που κάνουν εμπόριο· αυτοί μονάχα κλέβουν—»

«Τι ακριβώς είναι οι Παλαιοχρονίτες, δηλαδή;» ρώτησε η Αικατερίνη. «Ληστές; Συμμορία;»

«Φυσικά και είναι ληστές – αλλά ποιος δεν είναι ληστής στους Κακούς Τόπους, ε;» Ο Κοσμάς μειδίασε πλατιά και ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα του, νιώθοντας νάχει διψήσει απ'τα πολλά λόγια.

Η Ελένη διευκρίνισε: «Οι Παλαιοχρονίτες είναι οι κάτοικοι του Παλαιοχρονου, ενός χωριού κοντά στο δικό μας, το Χτυπολόι, αλλά όχι και κοντά στις όχθες του Τίρπου – πιο μέσα στους Κακούς Τόπους. Δεν είναι συμμορία, μα χειρότεροι από συμμορία. Και τώρα, έχουμε προβλήματα μαζί τους – που παλιά δεν είχαμε προβλήματα, παρότι είναι τέτοιοι γειτόνοι που είναι, άγριοι και παλαβοί – αλλά ήταν όλα 'ντάξει με ταξύ μας – μέχρι που τώρα αυτοί οι τέσσερις μαλάκες πήγαν και – κι έκαναν ό,τι έκαναν, και τώρα μας ζητάνε εμάς τα ρέστα οι Παλαιοχρονίτες, και μπορεί να μας επιτεθούνε—»

«–εκτός άμα τους φέρουμε τους φταίχτες,» είπε ο Κοσμάς. «Αλλά οι φταίχτες την κοπανήσανε, βουτώντας και μια βάρκα μας, οι λοκράθιοι καβουρόφιλοι μπάσταρδοι γιοι! Και οι Παλαιοχρονίτες μάς έχουνε πει πως θέλουνε έστω ένανε από δαύτους για να λήξει το θέμα. Για να τον τιμωρήσουν – και μάλλον δε θα ζήσει μετά απ’ αυτό – και εκεί να λήξει το θέμα αναμεταξύ μας κι όλα νάναι όπως παλιά.»

«Τι τους έκαναν οι τέσσερις που κυνηγάτε;» ρώτησε ο Ριχάρδος. «Σκότωσαν συγχωριανούς τους;»

«Αυτό... αυτό είναι άλλο θέμα,» αποκρίθηκε ο Κοσμάς. «Δε σας αφορά εσάς. Σας είπαμε τι λεχρίτες είναι και το καταλάβετε. Πείτε μας τώρα πού είναι, όπως τα συμφωνήσαμε.»

«Δεν ξέρουμε πού είναι,» είπε ο Ριχάρδος. «Σας το εξηγήσαμε αυτό. Τους ψάχνουμε κι εμείς. Έχουμε μάθει, όμως, ότι συχνάζουν στο Κόκκινο Λημέρι όταν έρχονται στην Κυκλόπολη–»

Ο Κοσμάς ρουθούνισε. «Σιγά το πράμα! Κι εμείς το ξέρουμ’ αυτό, ρε φίλε. Εκεί ήμασταν πιο πριν, εκεί είχαμε πάει για να τους βρούμε, μα ο πανδοχέας μάς είπε ότι έχει καιρό να τους δει και ότι... ότι μια συμμορία δωνά πέρα τους ψάχνει – κάποιοι Τροχόλυκοι. Εσείς;»

«Ο πανδοχέας μιλά πολύ...» μουρμούρισε ο Τζακ ο Φονιάς, ένας απ’ τους Τροχόλυκους, φανερά εξωδιαστασιακός, και όχι μόνο απ’ το όνομά του αλλά κι απ’ το παρουσιαστικό του: χρυσόδερμος και μαυρομάλλης, με λιγνό πρόσωπο και μάτια σαν σκοτεινές λεπίδες.

Ο Ριχάρδος είπε στον Κοσμά: «Ναι, εμείς.»

«Χμμ...» έκανε ο Κοσμάς, και ήπие κι άλλη μπίρα.

Η Ελένη είπε: «Είχαμε μόλις φύγει απ’ το Κόκκινο Λημέρι και τριγυρίζαμε στις προβλήτες μήπως δούμε τη βάρκα τους αραγμένη πουθενά, όταν συναντήσαμε εσάς.»

«Την είδατε;» ρώτησε η Αικατερίνη.

«Όχι. Κι αναρωτιόμασταν μην τελικά είχαμε κάνει λάθος και δεν ήρθαν καθόλου στην Κυκλόπολη αλλά πήγαν αλλού.»

«Εδώ είναι,» τους διαβεβαίωσε ο Ριχάρδος, «δεν υπάρχει αμφιβολία. Και συναναστρέφονται έναν μαυρόδερμο τύπο που μοιάζει για εξωδιαστασιακός.» Όπως κι ο ίδιος ήταν εξωδιαστασιακός, αλλά δεν του φαινόταν, λευκόδερμος και μελαχρινός καθώς ήταν. Θα μπορούσε να ήταν Υπερυδάτιος. Συνέχισε να μιλά, λέγοντας στους Κακοτοπίτες όσα

είχαν μάθει οι Τροχόλυκοι για τους τέσσερις συγχωριανούς τους και τον Οφιομαχητή (χωρίς να αναφέρει το όνομα Οφιομαχητής). Και μετά ρώτησε: «Κοιτάξατε σ'όλες τις προβλήτες; Σίγουρα η βάρκα τους δεν είναι εδώ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Κοσμάς, «δεν προφτάσαμε να κοιτάξουμε παντού. Συναντήσαμε την αφεντιά σας.»

«Πάμε, τότε, να ψάξουμε όλοι μαζί,» πρότεινε ο Ριχάρδος. «Μέχρι στιγμής δεν ξέραμε ότι είχαν έρθει από τον ποταμό αυτοί οι τέσσερις. Ούτε θ'αναγνωρίζαμε τη βάρκα τους άμα τη βλέπαμε.»

«Εμείς θα την αναγνωρίσουμε,» είπε ο Κοσμάς. «Τη βούτηξαν απ'το χωριό μας τα καβουρόφιλα οδοντόψαρα – οι πειρατές!»

«Είναι μηχανοκίνητη;» ρώτησε η Αικατερίνη καθώς όλοι τους σηκώονταν γύρω απ'τα τρία τραπέζια που είχαν ενώσει για να καθίσουν στην ταβέρνα.

«Ναι,» απάντησε ο Κοσμάς, «πήραν και μηχανοκίνητη, που να τους καταπιεί αμάσητους το στόμα του Λοκράθου που είναι σαν τον κώλο του!»

Βάδισαν προς την έξοδο της ταβέρνας, κι ο ταβερνιάρης τούς φώναξε: «Ε! Εε! Πού πάτε, ρε; Δεν έχετε πληρώσει για τα ποτά!»

«Πάρ' αυτό το νόμισμα και σκάσε!» του είπε ο Τζακ ο Φονιάς, αρπάζοντας μια καρέκλα κι εκτοξεύοντάς την καταπάνω του.

Ο ταβερνιάρης ίσα που πρόλαβε να κάνει στο πλάι και η καρέκλα τον πήρε ξυστά στο κεφάλι προτού πέσει πάνω σε κάτι πράγματα πίσω του, σπάζοντάς τα. Ο ταβερνιάρης παραπάτησε, ζαλισμένος.

Η Αικατερίνη τού είπε: «Θα σε πληρώσουμ' άλλη φορά, ρε! Τι κάνεις φασαρία;»

«Παλιοκλέφτη ταβερνιάρη!» μούγκρισε ο Ευάγγελος, ένας απ'τους Τροχόλυκους.

Κι έφυγαν απ'την ταβέρνα. Κανείς δεν τόλμησε να προσπαθήσει να τους σταματήσει.

Άρχισαν τώρα να κοιτάζουν στις προβλήτες της ανατολικής όχθης του Τίρπου για τη βάρκα των τεσσάρων φυγάδων από το Χτυπολόι, οι Κακοτοπίτες πεζοί, οι Τροχόλυκοι καβάλα στους τροχούς τους, κινώντας αργά τα δίκυκλα. Έψαξαν απ'άκρη σ'άκρη: από τις αρχές του Κακού Πατήματος, πέρα από την Κακογέφυρα, μέχρι την Πύλη των

Χαμηλών Υδάτων απ'όπου ο Τίρπος έβγαινε από την Κυκλόπολη και κυλούσε στα Κακοτόπια. Πουθενά δεν είδαν οι Χτυπολοίτες τη βάρκα που αναζητούσαν. (Αλλά η βάρκα ήταν εκεί, πολύ καλά κρυμμένη. Ο Φοίβος είχε επιμείνει σ'αυτό, όταν είχαν έρθει, παρότι βιάζονταν να πάνε τον Μελέτιο στο νοσοκομείο. Είχαν τραβήξει τη βάρκα μέσα σ'ένα σοκάκι που ήξεραν από παλιά ότι ήταν ήσυχο, και την είχαν τυλίξει με χοντρό καμβά· την είχαν κάνει να μη φαίνεται για βάρκα. Μετά είχαν φύγει ψάχνοντας μεταφορικό μέσο για να μεταφέρουν γρήγορα τον Μελέτιο στον Απέθαντο, και είχαν συναντήσει εκείνο τον άντρα με το κάρο...)

«Πάμε και στην άλλη όχθη,» πρότεινε ο Ριχάρδος. «Ίσως νάναι εκεί.»

Πέρασαν την Κακιά Γέφυρα και βρέθηκαν στη δυτική όχθη του Τίρπου, όπου πάλι έψαξαν απ'τη μια άκρη ως την άλλη. Τη βάρκα, όμως, δεν τη βρήκαν, και οι δίδυμοι ήλιοι είχαν αρχίσει να γέρνουν προς τη δύση, το μεσημέρι είχε περάσει.

Ο Ριχάρδος είπε: «Άμα φοβόνταν ότι μπορεί να τους κυνηγούσατε, ίσως ν'άφησαν τη βάρκα αλλού. Έξω απ'την πόλη, ας πούμε. Υπάρχει η Έξω Γέφυρα εκεί, και τριγύρω είναι μέρη που μπορείς ν'αράξεις βάρκα αν θέλεις. Και υπάρχουν και κάποια σπίτια στην περιοχή. Αγροκίες.»

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Κοσμάς. «Τάχουμε δει κι άλλες φορές όσοι έχουμε ξανάρθει στην Κυκλόπολη. Λες να πήγαν εκεί;»

«Ίσως ν'άφησαν εκεί τη βάρκα τους, αλλά δεν νομίζω ότι τώρα είναι εκεί οι ίδιοι. Σας είπα: μες στην πόλη τούς έχουν δει τόσοι άνθρωποι.»

Η Αικατερίνη ρώτησε: «Ο ένας απ'αυτούς – εκείνος που είχαν πάει στον Απέθαντο – ξέρετε πώς δηλητηριάστηκε;»

«Πού να ξέρουμε;» απάντησε ο Κοσμάς. «Ίσως κάνα φίδι νάταν μες στη βάρκα – που να τον είχε σκοτώσει, τον γαμημένο!

»Αλλά πού θα τους βρούμε, τώρα, ε; Έχετε καμιά ιδέα;»

Η Αικατερίνη είπε στον Ριχάρδο: «Αν φοβούνται ότι τους κυνηγάνε, ίσως να μη μένουν στο Κακό Πάτημα...»

«Ναι, αυτό σκέφτομαι κι εγώ.»

«Πού μπορεί νάχουνε πάει;» μούγκρισε ο Κοσμάς. «Όπου κι αν είναι, θα τους ξετρυπώσουμε και θα τους τραβήξουμε απ'τα μαλλιά!»

«Δεν είναι εύκολο να υποθέσει κανείς πού μπορεί να βρίσκονται,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος. «Ίσως στα Ανεμίσματα, ίσως στο Κέντρο, ίσως στο Οχυρό...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Οπουδήποτε.»

Ο Κοσμάς ξεστόμισε χυδαίες βρισιές στον άνεμο που φυσούσε πάνω από τις όχθες του Τίρπου.

«Θα συνεχίσουμε να τους ψάχνουμε,» είπε ο Ριχάρδος, «κι άμα είναι θα σας ειδοποιήσουμε. Πού θα μένετε;»

«Στο Κόκκινο Λημέρι. Πού άλλου να πάμε;»

«Εντάξει. Θα τα ξαναπούμε.»

Και οι Τροχόλυκοι κι οι Κακοτοπίτες χώρισαν.

Οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση, και η νύχτα δεν άργησε ν'απλωθεί στην Κυκλόπολη ενώ ένας παγερός άνεμος φυσούσε κατεβαίνοντας από τα Ρινέα Όρη.

Ο Οφιομαχητής είχε ήδη βγει στους δρόμους της πόλης από το απόγευμα, μόνος, με παρέα τη Νυχτερινή και την Ευθαλία. Αλλά δεν την καβαλούσε τη φοράδα, την τραβούσε πίσω του, από τα γκέμια. Τα βήματά του τον οδήγησαν στο Κακό Πάτημα, όμως δεν ήξερε τώρα από πού να μάθει περισσότερα για την Ανθρώπινη Προστασία, τον Νιλκόδιο, και τους Τροχόλυκους. Μονάχα αυτή η Ευτυχία Ναθράσκη ήταν στο μυαλό του... αλλά δεν ήθελε, γαμώτο, ν'αρχίσει τις απαγωγές μέσα σε τούτη την καταραμένη πόλη. Δεν ήθελε. Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα εντός του, κρατώντας υπό έλεγχο τη φαρμακερή οργή του που τον ωθούσε να ρημάξει τα πάντα εδώ – πράγμα που δεν θα τον εξυπηρετούσε καθόλου στο να βοηθήσει τη Διονυσία ή να μάθει γιατί ο Νιλκόδιος τού είχε επιτεθεί στη Μεγάπολη.

Πλησίασε τον Απέθαντο. Η νεκροκλινική ήταν περισσότερο σκοτεινή παρά φωτισμένη μες στο σούρουπο. Ησυχία επικρατούσε. Η Νυχτερινή χρεμέτισε νευρικά· οι οπλές της αντηχούσαν στο πλακόστρωτο παρότι δεν τις χτυπούσε δυνατά. Ο Οφιομαχητής πήγε στην ταβέρνα αντίκρυ στο νοσοκομείο. Έδεσε τη φοράδα απέξω και μπήκε στην τραπεζαρία. Οι πελάτες ήταν ελάχιστοι. Κάθισε στο τραπέζι όπου είχε καθίσει και την προηγούμενη φορά. Κοντά του ήταν ένα παράθυρο με καλή θέα προς τον Απέθαντο.

Μια σερβιτόρα πλησίασε, σκούπισε μ'ένα βρεγμένο πανί το πλαστικό τραπεζομάντηλο, και ρώτησε τον Γεώργιο τι ήθελε να του φέρει.

Εκείνος δεν αισθανόταν να πεινά αλλά παράγγειλε ψητό τοξότη, πράσινη σαλάτα, και Αίμα της Έχιδνας. Καθώς η σερβιτόρα έφευγε, άναψε ένα Δελφίνι.

Έπειτα, παρατηρούσε τη νεκροκλινική. Για ώρα την παρατηρούσε ενώ το φαγητό του είχε έρθει κι εκείνος δεν το είχε αγγίξει. Κάπνισε άλλο ένα τσιγάρο εν τω μεταξύ. Είχε δει δυο ανθρώπους να μπαίνουν στον Απέθαντο, έναν άντρα και μια γυναίκα, ο πρώτος υποβαστάζοντας τη δεύτερη που κρατούσε την κοιλιά της μοιάζοντας να πονά. Είχε δει κάποιον να φεύγει απ'την κλινική. Είχε δει το ασθενοφόρο να βγαίνει από τον στενό περίβολο του νοσοκομείου και αργότερα να επιστρέφει. Γενικά, μέτρια κίνηση. Όχι πως περίμενε να ήταν περισσότερη. Αλλά είχε το νου του μήπως εμφανιστεί η Ευτυχία Ναθράσκη.

Τώρα, του άνοιξε η όρεξη κι έφαγε μερικές μπουκιές από τον ψητό τοξότη κι από την πράσινη σαλάτα, ενώ με τις άκριες των ματιών του εξακολουθούσε να κοιτάζει προς τον Απέθαντο. Ήπие μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. Έφαγε λίγο ακόμα. Ήπие άλλη μια γουλιά απ'το ποτό του. Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα κι άναψε ένα Δελφίνι. Η Ευθαλία ανασάλεψε νευρικά επάνω στον πήχη του.

Η Ευτυχία Ναθράσκη πλησίασε την πύλη του περιβόλου του Απέθαντου, την πέρασε, μπήκε στο νοσοκομείο.

Είναι μέσα τώρα... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, νιώθοντας την οργή του να μαίνεται σαν θύελλα εντός του. Και κάτι ξέρει για την Ανθρώπινη Προστασία, και για τον Νιλκόδιο. Κάτι που θέλει να κρατά κρυφό... Πώς διάολο να το μάθαινε χωρίς να γίνει φασαρία;

Η ώρα περνούσε, και τίποτα αξιοσημείωτο δεν φαινόταν από τη μεριά της νεκροκλινικής. Έξω από την πύλη της καθόταν αρχικά ένας ζητιάνος, ο οποίος έφυγε μόλις η νύχτα βάθυνε· σηκώθηκε και απομακρύνθηκε, κουτσαίνοντας. Εκτός απ'αυτόν, έξω απ'την πύλη στεκόταν μια γυναίκα ντυμένη με άμφια του Αστερίωνα η οποία πουλούσε φυλαχτάρια – εκείνη που ο Οφιομαχητής είχε δει και την προηγούμενη φορά. Ήταν ιέρεια, ή καμιά απατεώνισσα; Το δεύτερο τού φαινόταν και το πιο πιθανό. Ή ίσως να ίσχυαν και τα δύο συγχρόνως...

Αυτή η γυναίκα πρέπει να βλέπει πολλά, εκεί που στέκεται... Η σκέψη πέρασε σαν αναλαμπή απ'το μυαλό του. Και μια ακόμα την ακολούθησε: Το ίδιο κι ο ζητιάνος – αν και δεν ήταν σίγουρος πως ήταν εκείνος

που είχε δει τις προάλλες – ο ένας από τους δύο, τουλάχιστον, γιατί τότε ήταν δύο αν δεν έκανε λάθος.

Ένα τετράκυκλο όχημα σταμάτησε, ξαφνικά, λίγο πιο πέρα από την πύλη του περιβόλου του Απέθαντου, και η ιέρεια (;) βάδισε προς τα εκεί. Μια πόρτα του είχε ήδη ανοίξει, περιμένοντάς την, και η γυναίκα μπήκε και κάθισε πλάι στον οδηγό. Ο Οφιομαχητής δεν μπορούσε να διακρίνει αν κανείς άλλος ήταν μες στο όχημα: τα τζάμια, αν και όχι τελείως φιμέ, ήταν αρκετά σκούρα και, μες στη νύχτα, θα μπορούσαν να κρύβουν ακόμα και τρεις στην πίσω μεριά του οχήματος. Τον οδηγό τον είχε διακρίνει γιατί είχε ένα φωτάκι αναμμένο κοντά του.

Οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση και το όχημα έφυγε... προτού ο Γεώργιος έχει την ευκαιρία να πλησιάσει τη γυναίκα που πουλούσε τα φυλαχτά-ρια για να της μιλήσει. Σκεφτόταν, όμως, ότι θα το έκανε στο σύντομο μέλλον. Αυτή μπορεί να παρατηρούσε πολλά ύποπτα που συνέβαιναν στον Απέθαντο· κι αν ήταν απατεώνισσα, όπως ο Οφιομαχητής υποψιαζόταν, μάλλον δεν θα δίσταζε να τα μοιραστεί μαζί του για μερικά οχτάρια...

«Θέλετε κάτι άλλο, κύριε;» τον ρώτησε η σερβιτόρα πλησιάζοντας το τραπέζι του παρότι δεν είχε τελειώσει το φαγητό του.

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Αν θέλετε κάτι, φωνάζτε με.»

Την ίδια ώρα, μακριά από τον Απέθαντο, πέρα από το Κακό Πάτημα, πέρα από τις όχθες του ποταμού Νάνθη, στην Ανεμωδή, στο ρετιρέ μιας πολυκατοικίας που τα πέτρινα κάγκελα των μπαλκονιών της ήταν λαξευτές μορφές θυελλοδαιμόνων του Ζέφυρου, ο άνθρωπος που ήταν γνωστός ως Λύκος των Τροχών, ο Ανδρέας Νικκόδιος, άκουσε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο να κουδουνίζει και τα βλέφαρά του άνοιξαν.

Πλάι του στο μεγάλο λαξευτό κρεβάτι με τις κουρτίνες, η Διονυσία γύρισε, μουγκρίζοντας, ξυπνώντας κι εκείνη. «Τι...;»

«Κοιμήσου,» της είπε ο Ανδρέας, φιλώντας τον εκτεθειμένο ώμο της. «Πάω να δω ποιος τρελός είναι, τέτοια ώρα.»

Σηκώθηκε και βάδισε ως το γραφείο του. Παρατήρησε από τη μικρή οθόνη του διαύλου ότι ήταν ο αδελφός του· η κλήση ερχόταν από το κάτω πάτωμα της μεζονέτας. Έπιασε το ακουστικό και το έφερε στ'α-φτί του. «Τι θες;»

«Έλα κάτω,» του είπε ο Πέτρος.

«Με ξύπνησες. Είχα πέσει για ύπνο.»

«Κρίμα. Έλα κάτω.»

Ο Ανδρέας έκλεισε τον δίαυλο και πήγε στο υπνοδωμάτιό του, γιατί δεν ήταν σίγουρος ότι η Διονυσία είχε ξανακοιμηθεί και πράγματι, δεν είχε. «Κατεβαίνω στου αδελφού μου μια στιγμή,» της είπε.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε, με βραχνή, αγουροξυπνημένη φωνή.

«Είδε ένα ποντίκι, ο μαλάκας, και δε μπορεί να το σκοτώσει.»

Η Διονυσία γέλασε. «Σοβαρολογείς;»

«Ναι.» Έπιασε ένα παντελόνι απ'την κρεμάστρα και το φόρεσε. «Μείνε εδώ. Μπορεί νάναι μολυσμένο και άγριο.»

Την άφησε στο υπνοδωμάτιο και κατέβηκε στο κάτω πάτωμα της μεζονέτας, όπου αυτή τη φορά δεν βρήκε τον αδελφό του με την ξαδέλφη τους τη Νικολία. Ήταν στο γραφείο του, καθισμένος αναπαυτικά στην πολυθρόνα, χαϊδεύοντας μ'ένα μεγάλο φτερό Ανήσυχου τα βυζιά του ειδώλου της Σιλοάρνης πλάι στην οθόνη της κονσόλας του υπολογιστικού συστήματος.

«Τη βρίσκεις μ'αυτό, ε;» του είπε ο Ανδρέας, δείχνοντας το φτερό που έκανε πέρα-δώθε.

«Κρατάω την Κυρά ευχαριστημένη για να μας φέρνει τύχη,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, αφήνοντας τώρα το φτερό μπροστά του. «Άκουσέ με,» είπε σοβαρά. «Από αύριο ίσως αρχίσουμε να έχουμε κρούσματα της επιδημίας—»

«Τι; Πότε...;»

«Άκουσέ με,» είπε ξανά ο Πέτρος. «Το μικρόβιο ξαμολήθηκε. Πρέπει να πάρεις το αντιβιοτικό.» Έβγαλε δύο φιαλίδια από την τσέπη του πουκαμίσου του και τ'άφησε στο γραφείο. «Αν δεν το πάρεις μπορεί να κολλήσεις. Και φρόντισε και η Διονυσία να το πάρει – χωρίς να ξέρει ότι το πήρε. Ρίξ' το στο φαγητό της. Σε σούπα – το καλύτερο. Θα αλλοιώσει λίγο τη γεύση της αλλά δεν θα χάσει τη δύναμή του. Είναι πολύ ισχυρό αντιβιοτικό. Φτάνει να το καταπιείς, και δεν χρειάζεται ν'ανησυχείς καθόλου για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Αν, μάλιστα, το δεχτείς με ένεση, είναι ακόμα πιο αποτελεσματικό. Θες να σου κάνω ένεση;»

«Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου; Έτσι την είπατε την αρρώστια;»

«Προτιμήσαμε κάτι το εντυπωσιακό. Κάλι που δεν θα μπορούν εύκολα να ξεχάσουν. Επιπλέον, είναι πραγματικά σαν τα σαγόνια του Αβυσσαίου, αδελφέ μου.»

Ο Ανδρέας τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Σε συνθλίβει,» εξήγησε ο Πέτρος. «Σταδιακά σε πνίγει. Πάρε το αντιβιοτικό· θα με θυμηθείς. Θέλεις να σου κάνω ένεση; Είναι το καλύτερο.»

«Αυτό είναι το φάρμακο που ο Ευγένιος έλεγε ότι δημιουργεί εξάρτηση; Ότι σε κάνει τοξικομανή;»

«Όχι, ρε μαλάκα· αυτό είναι το κανονικό αντιβιοτικό, δεν είναι εκείνο που θα πουλάμε. Δεν έχει τέτοιες παρενέργειες. Το παίρνεις και τελείωσε.»

Ο Ανδρέας έμεινε σιωπηλός προς στιγμή. Ύστερα γρύλισε: «Πώς στις λάσπες του Λοκράθου το εξαπλώσατε αυτό το μίasma; –Και πάλι δεν με ρωτήσατε!» Χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο γραφείο, κάνοντας τα φιαλίδια να αναπηδήσουν.

Ο Πέτρος τον αγριοκοίταξε. «Ξέρεις πόσο δύσκολο είναι να φτιαχτούν αυτά;» του είπε δείχνοντας με το βλέμμα του τα αντιβιοτικά.

«Πάλι δεν με ρωτήσατε,» επανέλαβε ο Ανδρέας, και το βλέμμα του ήταν το ίδιο άγριο με του αδελφού του καθώς τον ατένιζε καταπρόσωπο, σκυμμένος από πάνω του.

«Τι να σε ρωτήσουμε, ρε μαλάκα; Δεν τα είπαμε τις προάλλες;»

«Δεν είπαμε ότι θα το ξεκινούσατε τόσο σύντομα!»

«Είπαμε ότι θα ξεκινούσαμε όσο το δυνατόν ταχύτερα. Και τώρα ήρθε η ώρα. Να σου κάνω την ένεση, ή θες να πεθάνεις μαζί με τα πρώτα κρούσματα;»

Ο Ανδρέας αναστέναξε, προσπαθώντας να τιθασεύσει τον θυμό και τον φόβο του. Δεν του άρεσε καθόλου τούτη η ιστορία με την επιδημία. Καθόλου. Ναι, ακόμα κι αν τελικά τους έκανε «βασιληάδες του Άτλαντα», που έλεγε ο αδελφός του. Ήταν επικίνδυνο, γαμώτο! Και δεν εμπιστευόταν και τόσο πολύ αυτό τον τρελό, τον Ευγένιο'νιρ.

«Πώς στις λάσπες του Λοκράθου το εξαπλώσατε;» ρώτησε ξανά. «Τι κάνατε; Ρίξατε κάνα αέριο στην πόλη;»

Ο Πέτρος γέλασε. «Τι λες, ρε μαλάκα; Είσαι σοβαρός; Τους θες όλους νεκρούς στην Κυκλόπολη; Βάλαμε διάφορους μισθωμένους να

μολύνουν άλλους, ρίχνοντας το μικρόβιο σε φαγητά ή ποτά τυχαίων ανθρώπων σε ταβέρνες και μπαρ. Επίσης, είχαμε βρει, εδώ και κάποιο καιρό, τρεις πόρνες πρόθυμες να γίνουν φορείς – φορείς και μόνο, χωρίς να έχουν συμπτώματα οι ίδιες–»

«Γίνεται αυτό;»

«Φυσικά και γίνεται, με τα κατάλληλα φάρμακα.»

«Και θα πάνε αυτές με πελάτες, και...»

«Ακριβώς. Θα τους μεταδώσουν το μικρόβιο. Γι' αυτό σου λέω: από αύριο ίσως να έχουμε κρούσματα. Πάρε το αντιδοτο· θα με θυμηθείς.» Τράβηξε ένα συρτάρι του γραφείου του, έβγαλε μια σύριγγα από μέσα. Κοίταξε τον Ανδρέα ερωτηματικά.

Εκείνος αναστέναξε ξανά. «Δε μ' αρέσει αυτή η υπόθεση, Πέτρο.»

«Θα σου αρέσει στο μέλλον,» υποσχέθηκε ο αδελφός του. «Θα με θυμηθείς.»

Πόσες φορές το είπε αυτό το «θα με θυμηθείς»; Φοβάται ότι θα τον ξεχάσω; Ο Ανδρέας κάθισε στην καρέκλα κι άπλωσε το χέρι του πάνω στο γραφείο.

Ο Πέτρος ένευσε. Τράβηξε το αντιβιοτικό που περιείχε το ένα φιαλίδιο, και του έκανε την ένεση.

Ο Ανδρέας ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά του σαν να περίμενε ότι ίσως να είχαν μουδιάσει· αλλά δεν είχαν. «Ποιος τους βρήκε όλους αυτούς τους καλοθελητές να εξαπλώσουν το μικρόβιο;» ρώτησε. «Ο Οσιλκόβνης;»

«Και η Μάγδα.»

«Ναι, οι κατάλληλοι για τέτοια δουλειά...» Ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης ήταν επαγγελματίας δολοφόνος προτού βάλει τα λεφτά του στην Ανθρώπινη Προστασία. Η Μάγδα Θολσοβόνια ήταν γιατρός και προαγωγός. Είχαν τις σωστές διασυνδέσεις οι δυο τους.

ΒΙΒΛΙΟ 14

Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου και η
Χαμένη Ηπειρόνησος

1

Στέφανος:

Η υπόθεση με τον Οφιομαχητή δεν ήταν προσωπική αρχικά. Σκεφτόμουν ότι θα ήταν ένα διασκεδαστικό παιχνίδι να τον κυνηγήσω. Έλεγαν ότι είναι ένα φίδι με τρομερή – υπεράνθρωπη – δύναμη. Ανίκητος! Και γελούσα, γιατί δεν υπάρχουν ανίκητοι άνθρωποι στην Υπερυδάτια. Μέχρι στιγμής, κανέναν δεν είχα συναντήσει που οι λεπίδες μου σε συνδυασμό με τον Δεύτερο Εαυτό μου δεν μπορούσαν να στείλουν στον Αβυσσαίο.

Εκτός από αυτό, ήταν και τα οχτάρια. Οι Δίδυμες Προφήτισσες – που λένε ότι η καθεμιά αντιστοιχεί σε έναν ήλιο της Υπερυδάτιας και έχουν κι οι δυο τη χάρη του Κυρίου μας – μαρτυρούσαν ότι είχαν προδεί έναν τρομερό όφι να κατασπαράζει τους πιστούς της Θρησκείας. Ένα φίδι με μορφή ανθρώπου, μαύρου ανθρώπου, κατάμαυρου, σαν τη νύχτα, μ'ένα λεπίδι ευλογημένο από τα φαρμάκια της Φαρμακερής Κυράς, και με δύναμη όσο είκοσι άντρες – όσο πενήντα άντρες! Ο ερχομός του θα έφερνε τον ξεσηκωμό των ερπετών στη Ριλιάδα και την καταστροφή της Θρησκείας. Φιδάνθρωποι θα τριγύριζαν παντού στους Κατωμήχανους, κι ακόμα κι επάνω, στους ψηλούς δρόμους.

Ολόκληρη η Θρησκεία είχε ανησυχήσει με τα λόγια των Διδύμων – από τον Ιεράρχη Κυριάκο Λοσοντάβη μέχρι τον τελευταίο πιστό. Κι όταν ο Οφιομαχητής ήρθε στην πόλη όλοι τους αναγνώρισαν τον «Καταστροφέα της Έχιδνας» στο πρόσωπό του. Και έδιναν μια αρμάδα ολάκερη για την καταστροφή του Καταστροφέα. Είχε στηθεί γενικό ταμείο όπου ο κάθε πιστός έβαζε χρήματα γ'αυτό τον σκοπό. Τα περισσότερα τα έβαλε ο Ευσέβιος ο Κατωμερίτης. Είναι πολύ πιστός στη Θρησκεία. Ορισμένοι τον λένε, μάλιστα, Ευσέβιος ο Ευσεβής. Ολόκληρη αίθουσα έχει γεμάτη με βατράχια και σαλαμάνδρες – ολόκληρο οικοσύστημα – που το θεωρεί φυσικό ναό, μα τον Μεγάλο Λοκράθο.

Και δεν ήταν μόνο αυτοί που έδιναν λεφτά για τον θάνατο του Οφιομαχητή τότε στη Ριλιάδα. Είχε, επίσης, έρθει ένας άντρας που κυκλοφορούσε στους ψηλούς και στους χαμηλούς δρόμους, και ισχυριζόταν πως πλήρωνε για το κεφάλι του. Ήταν απεσταλμένος του Αθανάσιου Ζερδέκη, Άρχοντα της Κιρβιάδας, η οποία βρίσκεται στις αντικρινές ακτές της Κεντρυδάτιας, πέρα από τα Ρινέα Όρη, και για την οποία έχω μόνο ακούσει, δεν έχω ποτέ ταξιδέψει εκεί. Υπήρχε η φήμη, όμως, ότι ο Οφιομαχητής είχε προκαλέσει προβλήματα στον Ζερδέκη, και ο Ζερδέκης τον ήθελε νεκρό, απεγνωσμένα. Ο απεσταλμένος του εδώ ήταν ένας κυνηγός επικηρυγμένων, απ'ό,τι είχα καταλάβει, αλλά ο δειλός φοβόταν να ζυγώσει τον Οφιομαχητή ο ίδιος, τον έτρεμε· έτσι, έδινε λεφτά για να του φέρει άλλος το κεφάλι του.

Οπότε σκέφτηκα: Γιατί όχι; Ας καρφώσουμε αυτό το καταραμένο φίδι! Πόσο δυνατός μπορεί να είναι; Όσο δυνατός κι αν είναι, δεν θα γλιτώσει απ'τις λεπίδες μου!

Μετά όμως έφυγε, ο καταραμένος. Προτού προλάβω να τον εντοπίσω και να τον ξεκάνω, έφυγε. Και λέγανε πως έπλευσε για Ιχθυδάτια. Αλλά η ανησυχία των Διδύμων για τον Καταστροφέα της Έχιδνας εξακολουθούσε να υφίσταται, και ο Ζερδέκης ακόμα έδινε λεφτά για το κεφάλι του Οφιομαχητή. Κρίμα που δεν τον είχα προφτάσει για να τον σκοτώσω! σκεφτόμουν τότε.

Όμως κυκλοφορούσαν φήμες ότι ο Οφιομαχητής θα επέστρεφε, ότι είχε εγκαταλείψει τη Ριλιάδα προσωρινά μόνο, ότι είχε σχέδια και για τους ψηλούς δρόμους και για τους χαμηλούς. Ειδικά για τους χαμηλούς – για τους Κατωμήχανους. Όλο δαιμονισμένοι ερπετοειδείς συγκεντρώνονταν, τελευταία! Και λεγόταν πως συνωμοτούσαν, πως προετοιμάζονταν για την επιστροφή του Καταστροφέα της Έχιδνας, του φιδιού που είχε μορφή μαύρου ανθρώπου και που θα τους έδινε την κυριαρχία εδώ και θα εξαφάνιζε τη Θρησκεία.

Έτσι, τον περίμενα.

Τον περίμενα, ενώ οι Κατωμερίτες είχαν στημένα τ'αφτιά τους παντού, και τα μάτια τους παρατηρούσαν. Κι όταν ο καταραμένος γύρισε, τον συνάντησα, και μονομαχήσαμε έξω και μέσα στο μαγαζί του Ζορδάμη, του εξωδιαστασιακού εμπόρου...

...και εκεί ήταν που η υπόθεση μαζί του έγινε προσωπική.

Όποτε κοιτάζω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, το θυμάμαι. Το είδωλό μου δε μ'αφήνει να το ξεχάσω. Η όψη μου... ακόμα δεν την αναγνωρίζω. Οι θεραπευτές μού είπαν ότι ήμουν τυχερός που έζησα, κι ακόμα πιο τυχερός που δεν τυφλώθηκα, ή δεν κήκε η γλώσσα μου. Έβαλαν και άλλες σάρκες – δέρματα ειδικά επεξεργασμένα, με μεθόδους που δεν γνωρίζω – επάνω στο πρόσωπό μου για να το επιδιορθώσουν. Αλλά αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν...

Ο καθρέφτης μού δείχνει ένα πράγμα όλο παράξενες γραμμές και σπείρες, σαν υγρό που έπαψε απότομα να κινείται, που κοκάλωσε στη θέση του.

Δεν είναι αυτό το πρόσωπό μου. Θα βρω το πρόσωπό μου επάνω στο πτώμα του Οφιομαχητή.

Και τον είχα, τον καταραμένο! Τον είχα δικό μου, τότε που αυτός ο ανόητος κληρικός, ο Δαμιανός από την Ιχθυδάτια, ήρθε εδώ και ζήτησε συνεργασία για να τον παγιδέψει. Τον είχα πεσμένο στα πόδια μου. Τον Οφιομαχητή. Μπορούσα να τον σκοτώσω. Αλλά ο Δαμιανός τον ήθελε για να κάνει εκείνη την τελετή που οι πιστοί έλεγαν πως θα του έδινε τη δύναμη του Οφιομαχητή – σ'αυτόν και σ'όλους όσους θα συμμετείχαν. Το φίδι θα πέθαινε, και η δύναμή του, με τη χάρη του Κυρίου μας, θα πήγαινε στους πιστούς. Ο Ευσέβιος ο Κατωμερίτης συμφωνούσε πως έτσι έπρεπε να γίνει· το ίδιο κι ο Ιεράρχης Κυριάκος Λοσοντάβης. Οπότε, άφησα τον Δαμιανό να πάρει τον Οφιομαχητή μαζί του... Τι μεγάλο λάθος! Του ξέφυγε, του ανόητου· και τώρα ακούμε πως ο Δαμιανός είναι νεκρός. Ο Οφιομαχητής τον σκότωσε.

Αλλά, προτού τον σκοτώσει, τόλμησε να εμφανιστεί πάλι στη Ριλιάδα, τόλμησε να κατεβεί στους Κατωμήχανους, να επισκεφτεί αυτό τον άθλιο, διπρόσωπο καριόλη, τον Τζακ των Υπογείων – που κανονικά θα ήταν νεκρός αν ο Κατωμερίτης δεν επέμενε να μείνει ζωντανός! Μια λεπίδα στον λαιμό και μια λεπίδα στην καρδιά θα είχε γνωρίσει! Τις δικές μου λεπίδες. Ο ερπετόφιλος μπάσταρδος!

Κυνήγησα τον Οφιομαχητή αλλά, χάρη σ'αυτό τον διεφθαρμένο, μου ξέφυγε ξανά!

Ο Τζακ των Υπογείων έπρεπε να είχε τιμωρηθεί. Αλλά θα έρθει η ώρα του, θα έρθει...

Τώρα πάλι, πριν από μερικές μέρες, έμαθα ότι ο Οφιομαχητής επισκέφτηκε τη Ριλιάδα, όμως για πολύ λίγο, πολύ βιαστικά. Δεν πρόλαβα να τον συναντήσω, μα άκουσα ότι στα λιμάνια ρωτούσε για τους Τρομερούς Καπνούς.

Τους Τρομερούς Καπνούς... Τι δουλειά να έχει με δαύτους; Μόνο ένα μπορεί να υποθέσει κανείς: τους κυνηγά για κάποιο λόγο.

Και σήμερα, η Ειρήνη μου λέει ότι οι Τρομεροί Καπνοί είναι εδώ. Έχουν έρθει στους Κατωμήχανους. Ζητάνε μηχανήματα, τέτοια πράγματα.

«Είσαι σίγουρη;» τη ρωτάω καθώς στεκόμαστε έξω από τον Ανατολικό Ναό του Κυρίου μας.

«Ναι,» μου απαντά η κληρική. «Τους είδα η ίδια τώρα που περνούσα. Είναι στη Μηχαναγορά. Μιλάνε με διάφορα άτομα εκεί. Δυο ντουζίνες κουρσάροι. Αρχηγός τους είν' ένας λευκόδερμος, μαυρομάλλης τύπος με γένια στα μάγουλα.»

Σκέψεις και ιδέες αρχίζουν να γεμίζουν το μυαλό μου. «Πάω να τους δω,» λέω, και βαδίζω προς μια σκοτεινή μεριά πλάι στον Ανατολικό Ναό.

Η Ειρήνη μ'ακολουθεί. «Νόμιζα ότι ήθελες γαργαλητά,» μου λέει, και το χέρι της πάει προς το παντελόνι μου.

Το απομακρύνω. «Αργότερα. Πρέπει να τους προλάβω.» Την οργανική στολή μου – τον Δεύτερο Εαυτό μου – δεν τη φοράω πάντα, φυσικά, γιατί ακόμα κι εγώ, ύστερα από την εκπαίδευσή μου μ'αυτήν, μπορεί να σπάσω κανένα κόκαλο από τυχαία απροσεξία – εκτός του ότι αναπόφευκτα θα με εξαντλούσε αν τη φορούσα συνέχεια. Ωστόσο, δεν την έχω ποτέ μακριά μου. Είναι ο Δεύτερος ο Εαυτός μου. Λύνω τώρα την κάπα μου, αφήνοντάς την να πέσει στο έδαφος, κι αρχίζω να βγάζω τα ρούχα μου.

Διακρίνω το πονηρό χαμόγελο της Ειρήνης μες στο σκοτάδι. «Τι κάνεις, τότε; Παίζεις μαζί μου;» λέει άτακτα. «Με προκαλείς;» Η Ειρήνη με βλέπει σαν κάτι το ιερό, είμαι σίγουρος, επειδή έχω αντιμετωπίσει τόσες φορές τον Οφιομαχητή. Δεν την ενδιαφέρει η όψη μου. Νομίζω πως με θεωρεί κάποιου είδους απεσταλμένο του Λοκράθου – κάποιου είδους ιερό πολεμιστή που θα εξολοθρεύσει στο τέλος τον

Καταστροφέα της Έχιδνας. Και έχει δίκιο: θα τον εξολοθρεύσω, τον καριόλη, είτε είμαι απεσταλμένος του Κυρίου μας (που το αμφιβάλλω) είτε όχι.

Το χέρι της πηγαίνει προς τα αρχίδια μου ξανά καθώς γονατίζει μπροστά μου, αλλά πάλι το απομακρύνω. «Πρέπει να ντυθώ κατάλληλα για την περίπτωση,» της λέω· και πιάνω τα μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά της και με τα δύο χέρια, υψώνω το πρόσωπό της, και φιλάω τα χείλη της μες στο σκοτάδι.

Ύστερα, βγάζω τον Δεύτερο Εαυτό μου από τον σάκο μου και τον φοράω, τον αφήνω να γίνει ένα με το σώμα μου, να κολλήσει επάνω μου σαν... δεύτερο δέρμα – δεύτερος εαυτός. Τώρα κανείς δεν μπορεί ν'αποφύγει τις λεπίδες μου. Ούτε ο Οφιομαχητής. Βάζω τις μπότες και τα γάντια μου ξανά, αλλά τίποτα από τα άλλα μου ρούχα εκτός από την κάπα· τα τυλίγω και τα ρίχνω στον σάκο μου.

«Θα τους επιτεθείς;» με ρωτά η Ειρήνη, κι ακούγεται παραξενεμένη. «Σ'έχουν πληρώσει για...;»

Γελάω. «Να τους επιτεθώ; Γιατί να τους επιτεθώ; Μπορεί τελικά να είμαστε σύμμαχοι!»

Και φεύγω γρήγορα από εκεί, βαδίζοντας μες στους χαμηλούς δρόμους, κατευθυνόμενος προς τη Μηχαναγορά, που είναι κάτω από τον Ιχθυολόγο – δηλαδή καθόλου μακριά από εδώ όπου βρισκόμαστε, κάτω από τα όρια του Επάνω Λιμανιού.

Η Ειρήνη δεν με ακολουθεί, ή ίσως να μη με προλαβαίνει. Χρησιμοποιώ τις ιδιότητες της στολής μου, κινούμαι πιο γρήγορα από τους άλλους ανθρώπους, αν και όχι τόσο γρήγορα όσο θα μπορούσα. Οι κινήσεις μου είναι ένας ακατάπαυστος χορός, μια ιερή διαδικασία σχεδόν. Το μυαλό μου, ένα μέρος του μυαλού μου, βρίσκεται πάντα στο σώμα μου, σε κάθε του κίνηση. Πράγμα που δεν με κουράζει· εγώ κι ο Δεύτερος Εαυτός μου είμαστε ένα: τον έχω γνωρίσει καλά, και μ'έχει γνωρίσει κι εκείνος. Ναι, ώρες-ώρες νομίζω πως η ίδια η οργανική στολή είναι ζωντανή – ένας οργανισμός που επικαλύπτει τον δικό μου. Μια εναρμονισμένη συμβίωση.

Αρμονία. Αυτό είναι το παν, σε ό,τι κι αν κάνεις. Αρμονία. Ένα μάθημα που μου έχει διδάξει ο Δεύτερος Εαυτός μου. Μην είσαι ποτέ αφηρημένος, οι πράξεις σου να είναι πάντοτε συνειδητές. Το δάχτυλό σου να

σηκώνεις, πρέπει να το σηκώνεις συνειδητά. Αλλιώς, μπορεί να σου κοστίσει. Δεν είναι λίγοι οι ανόητοι που, φορώντας οργανική στολή επιτάχυνσης, έχουν σπάσει τα χέρια τους και τα πόδια τους από τις ίδιες τους τις κινήσεις, μη μπορώντας να ελέγξουν την ταχύτητά τους. Επειδή κινείσαι πιο γρήγορα, αυτό δεν σημαίνει κιόλας ότι το σώμα σου μπορεί ν'αντέξει την ταχύτητα. Όχι ανεκπαίδευτα, τουλάχιστον. Όχι όταν δεν είσαι συνειδητός και εναρμονισμένος.

Μπαίνω στη Μηχαναγορά, όπου δεν πωλούνται μόνο μηχανές· διασχίζω τους υπόγειους δρόμους της και φτάνω στο κέντρο, μια πλατεία με καταστήματα τριγύρω, ανοίγματα στους τοίχους. Κόσμος κυκλοφορεί μέσα στο ενεργειακό φως των λαμπών. Δεν είναι, όμως, τόσοσ πολλός ώστε να με μπερδέψει. Εκείνο εκεί το τσούρμο πρέπει νάναι οι Τρομεροί Καπνοί. Δυο ντουζίνες, είπε η Ειρήνη, και όντως για τόσοι φαίνονται. Επιπλέον, μοιάζουν σίγουρα για πειρατές. Κι αυτός λογικά είναι ο αρχηγός τους: αυτός που τώρα μιλά με τον Ζορδάμη και τη Δεμένη Σωτηρία. –Γαμώτο! Όποτε αντικρίζω τον Ζορδάμη, θυμάμαι εκείνη την πρώτη σύγκρουσή μου με τον Οφιομαχητή! Αισθάνομαι σαν τα καταραμένα υγρά να με χτυπάνε ξανά... Όχι πως τα ξεχνάω ποτέ αυτά. Θα φύγουν απ'το μυαλό μου μόνο όταν το καταραμένο φίδι είναι νεκρό.

Με την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι, πλησιάζω τώρα τους Τρομερούς Καπνούς, χωρίς να χρησιμοποιώ την ταχύτητα της στολής μου, αναγκάζοντας το σώμα μου να πηγαίνει πιο αργά – κάτι που οι ανεκπαίδευτοι δυσκολεύονται να επιτύχουν αλλά για εμένα είναι δεύτερη φύση. Εγώ και ο Δεύτερος Εαυτός μου είμαστε ένα. Ούτε εκείνα τα καταραμένα υγρά δεν τον κατέστρεψαν. Του έκαναν ζημιές, βέβαια, αλλά οι ζημιές επισκευάστηκαν. Δεν έχω αλλάξει οργανική στολή· δεν θ'άλλαζα ποτέ τον Δεύτερο Εαυτό μου, αν και είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσα να χειριστώ το ίδιο καλά οποιαδήποτε στολή επιτάχυνσης.

Οι πειρατές στρέφονται προς εμένα, με παρατηρούν· βλέπω μερικών τα χέρια να πηγαίνουν στις λαβές θηκαρωμένων όπλων. Χαμογελάω μέσα από τη σκιά της κουκούλας μου. Αν τους ήθελα νεκρούς, νομίζουν ότι θα ζύγωνα τόσο αργά;

«Ποιος είν' αυτός;» λέει κάποιος, και τώρα στρέφει κι ο αρχηγός τους το βλέμμα του επάνω μου, καθώς κι ένας άντρας που στέκεται δίπλα του και του μοιάζει αρκετά αλλά τα μάτια του, παρότι κι αυτά μαύρα

σαν του αρχηγού, είναι τόσο διαφορετικά. Νομίζεις ότι σε τρυπάνε. Και τι είν' αυτά τα πράγματα που φορά στα χέρια του; Μεταλλικοί κρίκοι και λίθοι;

«Τι θέλεις;» με ρωτά ο αρχηγός των Καπνών.

«Καλησπέρα,» τους χαιρετώ, γιατί είναι βράδυ στους ψηλούς δρόμους, αν και εδώ, στους χαμηλούς, η μέρα και η νύχτα μικρή διαφορά έχουν και ο καθένας ακολουθεί τα δικά του ωράρια. «Θέλω να μιλήσουμε.»

«Και ποιος σου είπε ότι εμείς θέλουμε να μιλήσουμε μαζί σου;» αποκρίνεται ο αρχηγός των Καπνών.

«Φέρνεις τίποτα να πουλήσεις; Κάτι απ'αυτά που ζητάμε;» ρωτά, συγχρόνως, ο άντρας που του μοιάζει – αυτός με το παράξενο βλέμμα και τους κρίκους και τους λίθους στα χέρια. Πρέπει νάναι συγγενής του. Αδελφός του, ίσως.

Γελάω κοφτά. «Όχι, δεν είμαι έμπορος.»

«Στέφανε...» Ο Ζορδάμης με αναγνώρισε, ο χρυσόδερμος κωλόγερος.

«Ζορδάμη,» χαιρετώ. «Σωτηρία. Αφήστε με να μιλήσω ιδιαιτέρως με τους κυρίους.»

«Για στάσου, ρε φίλε!» μου λέει ο αρχηγός των Καπνών. «Γίνεται νταλαβέρι εδώ. Ποιος είσαι, του λόγου σου, και τι ζητάς;»

«Πρέπει να φύγουν για λίγο,» αποκρίνομαι δείχνοντας με το βλέμμα μου τον Ζορδάμη και τη Δεμένη Σωτηρία, «για να συζητήσουμε.»

«Και σε ξαναρωτάω: γιατί να θέμε να τα πούμε μαζί σου;»

«Είναι κάτι που σ'ενδιαφέρει, Καπετάνιε· θα δεις. Κάποιος ακολουθεί τα ίχνη σας· αλλά δεν θα σου πω περισσότερο αν αυτοί οι δυο δεν απομακρυνθούν.»

Ο αρχηγός των Καπνών στρέφεται στον Ζορδάμη και τη Δεμένη Σωτηρία. «Μη φύγετε, δεν έχουμε τελειώσει, αλλά περιμέντε λίγο παραδίπλα.»

«Μην ανησυχείς, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Ζορδάμης· «δε φεύγουμε από τώρα.»

«Μην αργήσετε πολύ, όμως,» προσθέτει η Σωτηρία ρίχνοντάς μου ένα καχύποπτο βλέμμα.

Και ξεμακραίνουν.

«Ποιος είσαι, λοιπόν,» με ρωτά αμέσως ο αρχηγός των Καπνών, «και τι ζητάς; Θα μας πεις επιτέλους;»

«Είσαι ο Καπετάνιος των Τρομερών Καπνών, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ σου έκανα ερώτηση, όχι τ'ανάποδο. Τώρα, μίλα μας άμα δε θες κακά ξεμπερδέματα! Ακούς;»

Χαμογελάω μες στο σκοτάδι της κουκούλας μου. Θα μπορούσα να σκοτώσω πέντε από δαύτους προτού προλάβουν να κινηθούν, αν ήθελα. Αλλά δεν το θέλω. «Ο Οφιομαχητής βρίσκεται στο κατόπι σας,» τον πληροφορώ. «Ήταν εδώ, στη Ριλιάδα, και ρωτούσε στα λιμάνια για εσάς.»

Ο αρχηγός των Καπνών και ο άντρας που μάλλον είναι συγγενής του ανταλλάσσουν ένα βλέμμα, ενώ ένας άλλος – ένας γαλανόδερμος τύπος πίσω τους – λέει: «Αυτός ο καταραμένος δαίμονας...» σαν να τον ξέρει τον Οφιομαχητή. Ποιος είναι, μα τον Μεγάλο Λοκράθο;

«Σας κυνηγά,» συνεχίζω. «Τον έχετε ακουστά;» Για να δω την αντίδρασή τους.

«Ναι, έχουμε ξανακούσει για δαύτον,» αποκρίνεται ο αρχηγός των Καπνών, «πολλές φορές. Μα όχι ότι μας κυνηγά.»

«Πρέπει να είναι πρόσφατο, τότε...»

«Εσένα τι σε νοιάζει; Γιατί ήρθες να μας το πεις;»

«Επειδή τον ψάχνω.» Παραμερίζω τώρα την κουκούλα του, για να δουν το πρόσωπό μου, και παρατηρώ ότι τα μάτια τους στενεύουν. Ναι, λίγοι είναι που δεν τους σοκάρει η όψη μου, στην αρχή τουλάχιστον. «Αυτός κυνηγά εσάς – για κάποιο λόγο – κι εγώ κυνηγάω αυτόν – για προσωπικό λόγο – και σκοπεύω να τον βρω και να τον σκοτώσω.»

«Σας έβαλε στο μάτι ύστερα από κείνη την επίθεση!» λέει ο γαλανόδερμος άντρας πίσω από τον αρχηγό και τον συγγενή του.

«Ποια επίθεση;» ρωτάω.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» με ρωτά ο αρχηγός των Καπνών.

«Στέφανος. Και το δικό σου, Καπετάνιε;»

«Γρηγόριος, και δεν εμπιστεύομαι τον καθένα που έρχεται να με βρει τυχαία μέσα σ'ένα υπόγειο μέρ-»

«Καπετάνιε!» φωνάζει ξαφνικά ένας απ'το τσούρμο του· και μια άλλη: «Εχθροί!»

Κι ακόμα μια φωνή ακούγεται: «Ρίξτε τα όπλα σας και παραδοθείτε, εν ονόματι της Βασίλισσας!»

Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω μαχητές του Βασιλικού Οίκου να έχουν εμφανιστεί από γύρω και να μας ζυγώνουν. Στα χέρια τους είναι οπλισμένες βαλλίστρες και ενεργοβόλα πιστόλια. Μας σημαδεύουν όλους. Φοράνε κράνη και αλυσιδωτούς θώρακες, με χιτώνια από πάνω τα οποία έχουν στο στήθος το έμβλημα του Βασιλικού Οίκου της Ριλιάδας: το στέμμα και το νόμισμα.

Πάνω τα ξιφίδιά μου μέσα στην κάπα μου, αλλά δεν τα τραβάω ακόμα.

«Παραδοθείτε!» προστάζει ένας διοικητής των μαχητών του Οίκου. «Τρομεροί Καπνοί – παραδοθείτε, εν ονόματι της Βασίλισσας, αλλιώς θα χυθεί αίμα!»

«Τολμάτε;» φωνάζει ο Γρηγόριος, ενώ εκείνος κι όλο του το τσούρμο έχουν τραβήξει όπλα στη στιγμή. «Η πόλη σας θα υποστεί συνέπειες, σκυλιά – σας προειδοποιώ!» Παρατηρώ, επίσης, ότι τα χέρια του συγγενή του έχουν τυλιχτεί ξαφνικά από ενέργεια που μοιάζει να προέρχεται από τους κρίκους και τους λίθους που φορά στα δάχτυλά του. Τι είναι αυτός ο τύπος; Κανένας Τεχνομαθής μάγος;

«Ρίξτε κάτω τα όπλα σας – τώρα!» γκαρίζει ο αρχηγός των μαχητών του Βασιλικού Οίκου.

Τραβάω τα ξιφίδιά μου και τινάζομαι, χρησιμοποιώντας όλη την ταχύτητα του Δεύτερου Εαυτού μου. Δεν προλαβαίνουν να αντιδράσουν προτού βρεθώ κοντά τους – δεν προλαβαίνουν να πατήσουν τις σκανδάλες τους – μην περιμένοντας, φυσικά, τέτοια κίνηση. Το ένα μου ξιφίδιο σκίζει τον λαιμό ενός άντρα με ενεργειακό πιστόλι· το άλλο εκτοξεύεται απ' το χέρι μου και καρφώνεται στο στήθος μιας γυναίκας με βαλλίστρα. Και συνεχίζω, σκίζοντας τον λαιμό ενός ακόμα – καρφώνοντας έναν άλλο στα πλευρά – πιάνοντας το ξιφίδιό μου από το σώμα της γυναίκας που πέφτει και τραβώντας το έξω. Οι πάντες μού μοιάζουν πολύ αργοί.

Η φωνή του Καπετάνιου: «Απάνω τους, ρε!»

Η φωνή του αρχηγού των βασιλικών: «Σκοτώστε τους όλους!»

Αφού επιμένει, σκοτώνω άλλον έναν. Και βλέπω έναν άντρα να στρέφει ενεργειακό σπαθί εναντίον μου. Τόσο αργά... τόσο αργά... Το

αποφεύγω κάνοντας ένα απλό βήμα και καρφώνω τον ανόητο κάτω απ'το σαγόνι. Τον κλοτσάω και πέφτει. Αλλά ώσπου να καταλήξει στο έδαφος έχω σκοτώσει ακόμα μια γυναίκα.

Και τώρα οι κουρσάροι τούς επιτίθενται επίσης – με σπαθιά, με καμάκια, με βαλλίστρες, με ενεργειακά πιστόλια – μέχρι κι ένας ξαφνικός πυροβολισμός αντηχεί.

Οι βασιλικοί μαχητές κάνουν να τραπούν σε φυγή, αλλά καλύτερα κανείς τους να μη ζήσει, γιατί μπορεί να φέρουν κι άλλους εδώ, και μπορεί κάποιος να μ'έχει αναγνωρίσει – απλά και μόνο από τις γοργές κινήσεις μου. Επιπλέον, ας λάβουν ένα μάθημα ότι δεν πρέπει να έρχονται έτσι παράτολμα στους Κατωμήχανους. Οι χαμηλοί δρόμοι δεν ελέγχονται από αυτούς, ό,τι κι αν νομίζουν!

Σκοτώνω έναν καρφώνοντάς τον και με τα δύο ξιφίδια μου, και ορμάω στον αρχηγό τους. Τινάζεται πίσω και με σπαθίζει μ'ένα μακρύ λεπίδι που φτύνει ενέργειες και στραφταλίζει σαν πέντε δαυλοί. Αποφεύγω την κόψη του, κι εκείνος αμέσως ξανασπαθίζει, ημικυκλικά. Νομίζει πραγματικά ότι μπορεί έτσι να με κρατήσει σε απόσταση; Με τον Δεύτερο Εαυτό μου είμαι τρεις φορές πιο γρήγορος από οποιονδήποτε άνθρωπο χωρίς στολή επιτάχυνσης: όταν αυτός έχει σηκώσει το χέρι του μία φορά, εγώ το έχω σηκώσει τρεις. Τώρα, απομακρύνω το σπαθί του αρχηγού των βασιλικών με το ένα μου ξιφίδιο και τον καρφώνω στο στήθος με το άλλο, τρυπώντας τον αλυσιδωτό του θώρακα παρότι νιώθω έντονη την αντίσταση των ισχυρών κρίκων του. Ο άντρας παραπατά, φτύνοντας αίμα, κάνοντας μια τελευταία, απεγνωσμένη προσπάθεια να με σπαθίσει. Αποφεύγω εύκολα το λεπίδι του και τον κλοτσάω στα πόδια, σωριάζοντάς τον.

Οι Τρομεροί Καπνοί έχουν ξεπαστρέψει τους υπόλοιπους.

Και ο Γρηγόριος μού λέει, κοιτάζοντάς με με γουρλωμένα μάτια: «Τι διάολος της Έχιδνας είσαι συ;»

Ο μάγος με τα ενεργειακά χέρια είναι που του απαντά: «Φορά οργανική στολή επιτάχυνσης· είναι φανερό.»

«Δεν το κρίβω,» τους λέω, σκουπίζοντας τις λεπίδες των ξιφιδίων μου μ'ένα μαντήλι.

«Πάμε πίσω στα πλοία, Καπ'τάνιε!» φωνάζει ένας πειρατής. «Θα τα χτυπήσουν!»

«Το λιμάνι τους θα γίνει κομμάτια σήμερα!» μουγκρίζει ο Καπετάν Γρηγόριος.

«Περίμενε,» του λέω. «Μη βιάζεσαι τόσο. Δεν πρόκειται να επιτεθούν στα πλοία σας. Νομίζεις ότι θα έρχονταν να σας ορμήσουν εδώ, στους Κατωμήχανους, άμα είχαν σκοπό να επιτεθούν στα πλοία σας;»

Με κοιτάζει με μάτια στενεμένα.

«Τους ξέρω καλά τους μαχητές της Βασίλισσας,» τον πληροφορώ. «Ξέρω πώς δρα ο Βασιλικός Οίκος. Δεν ήθελαν να κάνουν φασαρίες στο λιμάνι, και ίσως να φοβόνταν κιόλας ότι θα το χτυπούσατε με τον γίγαντά σας–»

«Και καλά κάνανε και φοβόνταν – τώρα θα το τσακίσουμε το γαμημένο λιμάνι τους! Θα τσακίσουμε όλη τη γαμημένη πόλη τους!»

«Σας παρακολούθησαν, λοιπόν,» συνεχίζω, «είδαν ότι ήρθατε εδώ, και θεώρησαν πως μπορούσαν να σας ξεκάνουν.»

«Ήταν λάθος, Γρηγόριε, που κατεβήκαμε σ' αυτό το μέρος,» λέει μια γυναίκα κατάμαυρη σαν τον Οφιομαχητή και μενεξεδομάλλα, σίγουρα εξωδιαστασιακή, αλλά ντυμένη σαν τους υπόλοιπους του τσούρμου. «Σ' το είπα ότι ο φόβος τους μπορεί να μην τους κρατούσε–»

«Θα τους μάθουμε, τότε, να τους κρατά!» αποκρίνεται ο Καπετάνιος των Καπνών, φανερά εξοργισμένος.

Ο μάγος με ρωτά: «Νομίζεις ότι προλαβαίνουμε να τελειώσουμε τις δοσοληψίες μας εδώ, προτού φύγουμε;»

«Καλύτερα να μη μείνετε άλλο στη Μηχαναγορά,» αποκρίνομαι, κοιτάζοντας ολόγυρα και βλέποντας πως η υπόγεια πλατεία έχει αδειάσει, οι πάντες έχουν απομακρυνθεί ή κλειστεί στις τρύπες τους. «Αλλά μη φοβάστε, θα σας οδηγήσω εγώ όπου θέλετε. Και θα σας βγάλω, μάλιστα, κι από τους Κατωμήχανους χωρίς να συναντήσετε ξανά τους βασιλικούς.»

«Έχουμε δικό μας οδηγό,» λέει ο Γρηγόριος, και κοιτάζει κι εκείνος τριγύρω, ψάχνοντας με το βλέμμα του.

«Είχαμε οδηγό,» τον διορθώνει η κατάμαυρη πειρατίνα. «Έγινε Ζέφυρου άνεμος, ο καταραμένος. Κι εξαρχής δε μου έμοιαζε αξιόπιστος!»

«Ακολουθήστε με,» επαναλαμβάνω. «Θα σας οδηγήσω εγώ όπου θέλετε.»

«Γιατί εσύ νάσαι πιο αξιόπιστος;» με ρωτά ο Γρηγόριος.

Γελάω. «Εγώ έμεινα να πολεμήσω μαζί σας. Νομίζεις ότι δεν θα μπορούσα να είχα γίνει Ζέφυρου άνεμος τρεις φορές πιο γρήγορα απ'τον άλλο οδηγό σας; Νομίζεις ότι θα είχατε νικήσει τόσο εύκολα – τόσο αναίμακτα – αν εγώ δεν είχα ορμήσει πρώτος ανάμεσά τους; Εγώ σας γλίτωσα, Καπετάνιε, από πολλές χαμένες ζωές.»

«Έχει δίκιο,» ακούω κάποιον κουρσάρο να μουρμουρίζει. Και μια άλλη: «Είν' εντάξει, Καπ'τάνιε. Φαίνετ' εντάξει.»

Θηκαρώνω τα ξιφίδιά μου. «Ελάτε μαζί μου, κι όχι άλλες κουβέντες. Και φορέστε όλοι σας κουκούλες – για καλό και για κακό.»

Με ακολουθούν, ενώ ο Καπετάν Γρηγόριος βγάζει έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και καλεί κάποιον. Τον ρωτά αν όλα είναι καλά στα πλοία και λαμβάνει θετική απάντηση.

«Είδες που σ'το είπα;» του λέω. «Δεν έχουν σκοπό να επιτεθούν στα καράβια σας. Ξέρουν τι μπορείτε να κάνετε στη θάλασσα. Τώρα, έμαθαν να σας φοβούνται και στην ξηρά.» Γελάω κοφτά. Και καθώς συνεχίζω να τους οδηγώ μέσα από περισσότερο και λιγότερο φωτισμένες σήραγγες – μέρη που είμαι σίγουρος πως τους φαίνονται τρομερά λαβυρινθώδη – ρωτάω: «Έχετε συναντήσει τον Οφιομαχητή; Έχετε συγκρουστεί μαζί του;» Γιατί αυτό νομίζω πως είπαν λίγο προτού μας ορμήσουν οι βασιλικοί.

«Είχαμε επιτεθεί σ'ένα καράβι που έπλεε από Σιρκόβη Μικρυδάτιας προς Μεγάπολη Κεντρυδάτιας,» απαντά ο Γρηγόριος. «Στην αρχή δεν ήθελε να παραδοθεί, αλλά μετά γνώρισε τον γίγαντά μας. Και παραδόθηκε – ή έτσι είπε ο λοκράθιος Καπετάνιος του. Μας κάλεσε ν'ανεβούμε στην κουβέρτα και να πάρουμε ό,τι θέλουμε. Αλλά ήταν ενέδρα! Μας περίμεναν και μας όρμησαν, οι καβουρόφιλοι. Κι ανάμεσά τους ήταν κι ένας άντρας που... που κάνεις μας δεν είχε ξαναδεί άνθρωπο με τέτοια δύναμη! Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, και τίποτα – κανένας – δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Ήταν ο Οφιομαχητής, δεν μπορεί να ήταν άλλος.»

«Σας έτρεψε σε φυγή;»

«Από την κουβέρτα τους και μόνο – αλλά το πλήρωσαν, τα λοκράθια σκυλιά!» (Δε μ'αρέσει που χρησιμοποιεί έτσι το όνομα του Μεγάλου Λοκράθου, αλλά δεν το κάνω θέμα.) «Πηδήσαμε πίσω στο πλοίο μας, κι ο γίγαντάς μας έκοψε στα δύο το δικό τους. Το έκοψε στα δύο! Και

λέγαμε ότι θάχε στείλει κι αυτόν τον μαυρόδερμο δαίμονα στην κοιλιά τ'Αβυσσαίου. Μα τώρα ακούμε πάλι ότι είναι ζωντανός ο Οφιομαχητής, ότι κυκλοφορεί. Και δεν ξέρω πώς τα κατάφερε να μη σκυλοπνιγεί εκεί πέρα.»

«Δεν πεθαίνει εύκολα αυτός,» λέει ο γαλανόδερμος άντρας που είχε μιλήσει και πριν. «Είναι, πραγματικά, δαίμονας της Έχιδνας! Δεν είναι άνθρωπος.»

«Τον ξέρεις από παλιά εσύ;» δεν μπορώ παρά να τον ρωτήσω, στρεφόμενος να τον κοιτάξω, αν και τώρα η όψη του είναι κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας του.

«Ναι... τον έχω δει τι μπορεί να κάνει. Καταστροφή... Είχε τρελάνει τους πάντες. Μου έκλεψε τον θρόνο μου, το τέρας!»

«Τον θρόνο σου; Ποιος είσαι;»

«Έχεις ακούσει για την Ηχώπολη, ξένε;»

«Στέφανος είναι τ'όνομά μου, και, ναι, έχω ακούσει για την Ηχώπολη και ότι... Κάτι έγινε εκεί με τον Οφιομαχητή, λένε. Κάποια... ανατροπή.»

Ο άντρας ρουθουνίζει. «Ανατροπή; Έκλεψε τον θρόνο μου και τον έδωσε στον αδελφό μου που είχε συνωμοτήσει μαζί του. Τους είχε κάνει όλους τρελούς ο Οφιομαχητής. Δεν είν' άνθρωπος· είναι δαίμονας, σου λέω!»

«Άνθρωπος είναι,» αποκρίνομαι, «αλλά και δαίμονας συγχρόνως. Και πρόσφατα παραλίγο να τον σκοτώσω. Θα τον είχα σκοτώσει, αλλά... έγινε μια ανοησία – από άλλους, όχι από εμένα. Τώρα, όμως, θα κλείσω τους λογαριασμούς μου μαζί του!»

Και τους βάζω στον Ανατολικό Ναό του Λοκράθου, όχι από την κεντρική είσοδο αλλά από μια πλευρική. Μπαίνουμε στον σηκό που περιτριγυρίζεται από χοντρές κολόνες και το είδωλο του Κυρίου μας είναι στο βάθος. Ένας λάκκος είναι σκαμμένος στο κέντρο της αίθουσας, πάνω απ'τον οποίο μπορείς να περάσεις μέσω μιας σταυρωτής γέφυρας, και μέσα στον οποίο κατοικούν τα ιερά πλάσματα του Μεγάλου Λοκράθου.

Κληρικοί, δόκιμοι, γυρίνοι στρέφονται να μας κοιτάξουν, ξαφνιασμένοι. Ανάμεσά τους και η Ειρήνη.

«Ναός του Λοκράθου;» κάνει, σαστισμένα, ο Καπετάν Γρηγόριος.
«Τι...;»

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρωτά αμέσως ο Μάρκος, ο κληρικός-ιεροφύλαξ του Ανατολικού Ναού. Η ιερατική μάσκα κρύβει την επάνω μεριά του προσώπου του. «Ποιοι είστε;»

«Στέφανε;» κάνει η Ειρήνη.

Κατεβάζω την κουκούλα μου. «Ναι, εγώ είμαι. Μη θορυβείτε. Φέρνω κάποιους που κυνηγήθηκαν από τον Βασιλικό Οίκο μόλις τώρα. Γνωρίστε τους Τρομερούς Καπνούς – από κοντά.»

Οι κληρικοί, οι δόκιμοι, και οι γυρίνοι μурμουρίζουν αναμεταξύ τους, ξαφνιασμένοι.

Κοιτάζω τους Καπνούς και παρατηρώ ότι μερικοί πιάνουν όπλα, χωρίς να τα τραβήξουν όμως. «Μη φοβάστε,» τους λέω. «Είστε σε φιλικό μέρος. Κανείς μας εδώ δεν συμπαθεί τον Οφιοδαίμονα – τον Οφιομαχητή. Είναι και δικός μας εχθρός.»

«Τι σχέση έχουν αυτοί με τον Οφιοδαίμονα;» ρωτά ο Μάρκος.

«Τον έχουν αντιμετωπίσει. Καταπόντισαν το πλοίο του, αλλά ο καταραμένος δεν πέθανε, επέζησε—»

«Δε με εκπλήσσει, Στέφανε...»

«Ούτε εμένα, Σεβασμιότατε. Και τώρα ο Οφιομαχητής τούς ψάχνει· ήταν εδώ, στη Ριλιάδα, και ρωτούσε στα λιμάνια—»

«Το γνωρίζουμε, φυσικά. Δεν έμεινε, όμως, για πολύ.»

«Όχι, δεν έμεινε για πολύ. Αλλιώς θα τον είχα βρει.» Και στρέφομαι στον Γρηγόριο: «Άκουσέ με, Καπετάνιε. Αφού ο Οφιομαχητής σάς ψάχνει, αργά ή γρήγορα θα σας εντοπίσει—»

Γελά, διακόπτοντάς με. «Αποκλείεται!»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος—»

«Αποκλείεται να μας βρει. Δε μπορεί να έχει ιδέα πού είναι το λημέρι μας. Ούτε εσύ έχεις ιδέα.»

Πού είναι το λημέρι τους, μα τον Μεγάλο Λοκράθο; Κάτω από καμιά ηπειρόνησο; Με υποβρύχιο πάνε; Δεν έχει ακουστεί να έχουν υποβρύχιο. «Είτε βρει το λημέρι σας είτε όχι, θα σας συναντήσει κάπου.»

«Θα πεθάνει, τότε! Αν τολμήσει να στραφεί εναντίον μας, θα πεθάνει.»

«Θέλω να βεβαιωθώ γι' αυτό. Τον κυνηγάω, εδώ και πολύ καιρό.»

«Γιατί;»

«Βλέπεις το πρόσωπό μου; Ο Οφιομαχητής φταίει γι' αυτό που κοιτάζεις.»

Ο Γρηγόριος νεύει μόνο, ατενίζοντάς με συνοφρυωμένος.

«Θα τον βρω, και θα τελειώσω μαζί του. Θα τον εξαφανίσω από το πρόσωπο της Υπερυδάτιας. Τον έχω ήδη νικήσει μία φορά – μπορώ να το κάνω ξανά!»

«Αφού τον νίκησες,» με ρωτά ο μάγος, «γιατί δεν τον σκότωσες κιόλας;»

«Γιατί...» ρίχνω ένα φευγαλέο βλέμμα στους κληρικούς, που απέχουν κάμποση απόσταση από εμάς, «ήταν ένα ιερατικό θέμα στη μέση. Ο Οφιομαχητής ήταν πεσμένος στα πόδια μου, αλλά τον έδωσα σε κάποιους πιστούς του Κυρίου μας που ήθελαν να τον πάρουν στην Ιχθυδάτια.»

«Για ποιο λόγο;» ρωτά ο Γρηγόριος, μοιάζοντας πολύ παραξενεμένος.

«Δε χρειάζονται λεπτομέρειες. Αλλά υπήρχε λόγος. Καλός λόγος. Ο Οφιομαχητής, όμως, τους ξέφυγε όταν τον πήγαν στην Ιχθυδάτια, και τώρα τον ψάχνω πάλι. Πάρε με στο πλήρωμά σου, Καπετάνιε, και θα τον βρούμε μαζί – ή αυτός θα βρει εμάς – και θα τον εξολοθρεύσουμε!»

«Δεν είναι τόσο απλό να σε πάρω στο πλήρωμά μου,» αποκρίνεται ο Γρηγόριος.

«Τι εννοείς; Νομίζεις ότι είμαι κατάσκοπος; Ότι όλ' αυτά είναι στην μένα;»

Ο Καπετάνιος των Καπνών γελά. «Κατάσκοπος δεν θα μπορούσε ποτέ να μας ξεγελάσει ζητώντας να μπει στο τσούρμο μας!»

Και ο μάγος πλάι του – ο αδελφός του, ίσως – χαμογελά, και τα μάτια του με ατενίζουν διαπεραστικά.

«Δεν καταλαβαίνω,» λέω. «Τι θες να πεις;»

Ο μάγος είναι που μου απαντά: «Πρέπει να περάσεις από μια διαδικασία για να μπει στο πλήρωμά μας, Στέφανε. Και πρέπει να ξέρεις πως μετά δεν θα μπορείς να φύγεις.»

«Κανείς που έρχεται μαζί μας δεν μπορεί να φύγει,» εξηγεί ο Γρηγόριος. «Όχι πως αυτό θα έπρεπε να σε τρομάξει· γιατί σύντομα οι Τρομεροί Καπνοί θα είναι οι άρχοντες της Υπερυδάτιας! Μη νομίζεις,

λοιπόν, ότι σε διώχνουμε. Αλλά θέμε να ξέρεις τι γίνεται, προτού πάρεις την απόφασή σου. Άμα έρθεις μαζί μας, είσαι μαζί σας ως το τέλος.»

Τους κοιτάζω παραξενεμένος. Τι στους δαίμονες της Έχιδνας εννοούν με όλ' αυτά; Άρχοντες της Υπερυδάτιας; Ποιοι νομίζουν πως είναι; Ένα τσούρμο πειρατές είναι, μα τα πλοκάμια του Άτλαντα! Ζητάω από τον Καπετάνιο τους να μου δώσει περισσότερες εξηγήσεις, αλλά εκείνος αποκρίνεται πως αυτό είναι αδύνατον.

«Περισσότερες εξηγήσεις δίνουμε μόνο σε όσους είναι ήδη μέλη του πληρώματός μας. Για την ώρα, πρέπει να υπάρχει μυστικότητα. Άμα έρθεις μαζί μας, θα δεις πράγματα που δεν είχες ποτέ ονειρευτεί, Στέφανε. Πράγματα που δεν μπορείς μετά να φύγεις για να τα πεις σε κανέναν. Δε θέλουμε προδότες.»

«Και μη σκέφτεσαι ότι με την οργανική στολή σου θα καταφέρεις να απομακρυνθείς από εμάς,» προσθέτει ο μάγος. «Όταν έχεις αποφασίσει να γίνεις δικός μας και έχεις δεχτεί το Σημάδι των Καπνών επάνω σου, δεν θα είναι δυνατόν πλέον να μας προδώσεις.»

«Τι είναι αυτό το Σημάδι των Καπνών; Μου ζητάτε να μπω στο πλήρωμά σας χωρίς να ξέρω τι θα υποστώ;»

«Εμείς,» λέει ο Γρηγόριος, «δεν σου ζητάμε τίποτα, Στέφανε. Εσύ μάς ζητάς.»

«Ο Οφιομαχητής σάς κυνηγά. Θα με χρειαστείτε.»

«Νομίζεις ότι φοβόμαστε τον Οφιομαχητή;»

«Θα έπρεπε.»

Ο Γρηγόριος γελά. «Ας τολμήσει να στραφεί εναντίον μας ξανά, και θα δει!»

«Όταν συγκρουστήκαμε μαζί του,» προσθέτει ο μάγος, «ανακαλύπταμε ακόμα πολλά πράγματα.»

Ανακάλυπταν; Τι σημαίνει αυτό τώρα; Τον ρωτάω, και μου απαντά πως, φυσικά, δεν μπορεί να πει τίποτα περισσότερο. «Ποιο είναι το όνομά σου;» ζητάω να μάθω. «Ποιος είσαι; Μοιάζεις με τον Καπετάνιο...»

«Επειδή είμαι αδελφός του, ίσως. Το όνομά μου είναι Ιωάννης, αφού θες να ξέρεις.» Και με ρωτά: «Ποια είναι η απόφασή σου, λοιπόν; Θα μπεις στο πλήρωμά μας; Θα ταξιδέψεις μαζί με τους μελλοντικούς άρχοντες της Υπερυδάτιας;»

Μου έχουν κινήσει την περιέργεια οι καριόληδες! «Πολύ μεγάλη ιδέα έχετε για τον εαυτό σας, για πειρατές!» τους λέω.

«Δεν είμαστε συνηθισμένοι πειρατές, όπως θα έχεις καταλάβει,» αποκρίνεται ο Ιωάννης.

«Πειρατές, όμως, είστε. Ληλατείτε πλοία.»

«Μας είναι απαραίτητο, για την ώρα. Και μη ζητήσεις πάλι εξηγήσεις, γιατί δεν πρόκειται να τις λάβεις. Πάρε απόφαση: ή έρχεσαι μαζί μας ή όχι.»

«Κι αν αποφασίσω νάρθω μαζί σας; Τι θα μου κάνετε; Τι είναι αυτό το... Σημάδι των Καπνών; Έτσι δεν το είπατε;»

Ο Ιωάννης νεύει. «Έτσι. Και σε διαβεβαιώνω πως δεν είναι τίποτα που θα σε βλάψει. Όμως, από τότε που θα το λάβεις, δεν θα μπορείς πλέον να μας προδώσεις.»

«Γιατί;»

«Όπως σου είπαμε, άλλες εξηγήσεις δεν δίνουμε.»

Στέκομαι για λίγο αναποφάσιστος εκεί, στο πλάι του σηκού του Ανατολικού Ναού, με τους Τρομερούς Καπνούς μπροστά μου και τους κληρικούς, τους δόκιμους, και τους γυρίνους του Μεγάλου Λοκράθου να μας κοιτάζουν από κάποια απόσταση, με περιέργεια.

Ο Οφιομαχητής κυνηγά αυτούς τους πειρατές, και θα τους βρει αργά ή γρήγορα. Είμαι σίγουρος πως θα τους βρει. Τίποτα δεν μοιάζει να μπορεί να σταματήσει τέτοιο δαίμονα της Έχιδνας.

Εκτός από εμένα.

«Εντάξει,» τους λέω. «Θα μπω στο πλήρωμά σας. Θα ταξιδέψω μαζί σας.»

«Ελπίζω αυτή να μην είναι μια απόφαση που παίρνεις απερίσκεπτα, Στέφανε,» με προειδοποιεί ο Γρηγόριος.

«Καθόλου, Καπετάνιε. Ξέρω ακριβώς τι κάνω. Σύντομα θα βρεθείτε αντιμέτωποι με τον Οφιομαχητή, και θα είμαι εκεί για να τον σταματήσω.»

«Όπως νομίζεις.»

Ο Ιωάννης λέει: «Πρέπει, όμως, να πάμε σε κάποιο μέρος όπου αυτοί δεν θα κοιτάζουν.» Δείχνει με το βλέμμα του τους ενοίκους του Ανατολικού Ναού.

«Ελάτε μαζί μου,» αποκρίνομαι, και τους οδηγώ έξω από τον Ναό ξανά, μέσω της πλευρικής πόρτας. Τους πηγαίνω σ'ένα ήσυχο μέρος των σηράγγων εκεί κοντά. Το φως είναι ελάχιστο· η ενεργειακή λάμπα πάνω απ'τα κεφάλια μας μισοπεθαμένη. Μια κακοφτιαγμένη τοιχογραφία φαίνεται στα δεξιά μας – ένα γιγάντιο ψάρι που καταπίνει ένα πλοίο.

«Εδώ είναι καλά;» ρωτάω.

«Καλά είναι,» μου λέει ο Ιωάννης, και υψώνει τα χέρια του τα οποία έχουν τυλιχτεί ξαφνικά με ενέργειες που αναπηδούν και σπινθηροβολούν. Ενέργειες που, σίγουρα, προέρχονται από τους κρίκους και τους λίθους επάνω στα δάχτυλά του. «Πρέπει να γυμνώσεις τον δεξή σου βραχίονα τώρα. Πρέπει να βγάλεις τη στολή σου.»

«Θα με αγγίξεις μ'αυτά τα πράγματα; Αυτό είναι το Σημάδι των Καπνών; Θα μου κάνεις έγκαυμα;»

«Είπαμε: όχι άλλες ερωτήσεις.»

Ο γαλανόδερμος άντρας, εκείνος που μου έλεγε ότι ο Οφιομαχητής τού έκλεψε τον θρόνο της Ηχώπολης, μου λέει τώρα: «Δεν είναι τίποτα. Δεν υπάρχει φόβος. Κι εγώ στην αρχή ήμουν διστακτικός· αλλά δεν είναι τίποτα.»

Όλη αυτή η υπόθεση είναι παράξενη. Πολύ παράξενη. Γενικά οι Καπνοί είναι παράξενοι, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Δεν περίμενα κάτι τέτοιο όταν τους πλησίασα. Δεν περίμενα καθόλου κάτι τέτοιο. Δεν μπορώ, όμως, τώρα να κάνω πίσω – και δεν θέλω. Μέσω αυτών θα βρω τον Οφιομαχητή· το αισθάνομαι.

Λύνω την κάπα μου και την αφήνω να πέσει. Ξεκουμπώνω μερικά κουμπιά της στολής μου, τραβάω ένα φερμουάρ. Βγάζω έξω το δεξί μου χέρι, μόνο το δεξί μου χέρι, και ο Δεύτερος Εαυτός μου κρέμεται μονόπαντα επάνω μου.

Ο Ιωάννης με κοιτάζει συλλογισμένα, και λέει τελικά: «Ξέρεις κάτι; Καλύτερα να βγάλεις τελείως την οργανική στολή.»

«Γιατί;»

«Γιατί... αν και δεν είμαι σίγουρος γι'αυτό – δεν το έχω ξαναδοκιμάσει... ίσως να χαλάσει.»

«Η στολή;»

«Ναι. Μπορεί να πάθει κάποια βλάβη. Καλύτερα να τη βγάλεις.»

Κι άλλα παράξενα πράγματα· αλλά βαρέθηκα να κάνω ερωτήσεις που δεν μου απαντάνε, οπότε βγάζω τις μπότες μου και, μετά, ολόκληρο τον Δεύτερο Εαυτό μου. Στέκομαι ολόγυμνος τώρα μπροστά στον Ιωάννη, έχοντας επάνω μου μονάχα τα γάντια μου, γιατί τον Δεύτερο Εαυτό μου τον φοράω πάντα κατάσαρκα, χωρίς άλλα ρούχα από μέσα· μόνο έτσι μπορούμε να έχουμε σωστή επαφή οι δυο μας.

«Κάνε ό,τι είναι να κάνεις, μάγε,» λέω. «Μάγος δεν είσαι; Ή κάτι άλλο;»

«Μάγος είμαι,» με διαβεβαιώνει. «Του τάγματος των Ερευνητών. Ιωάννης'σαρ. –Μην κινείσαι τώρα!» Και το ένα του χέρι αγγίζει τον δεξή μου βραχίονα. Αισθάνομαι ένα έντονο κάψιμο εκεί, αλλά όχι τόσοδυνατό όσο αν πυρακτωμένο σίδερο με ακουμπούσε. Αισθάνομαι, επίσης, κάτι να ξεκινά από τον βραχίονά μου και να εξαπλώνεται σ'όλο μου το σώμα. Κάποιου είδους... ενέργεια; Κάνει το νευρικό μου σύστημα να κλονιστεί. Τρέμω προς στιγμή, πατόκορφα. Βλέπω λάμπεις μπροστά στα μάτια μου, καθώς νιώθω μουδιασμένος από τα πόδια ως το κεφάλι. Οι τρίχες μου έχουν ορθωθεί.

Μετά, ο μάγος παίρνει το χέρι του από πάνω μου και λέει: «Αυτό ήταν. Είσαι δικός μας τώρα, Στέφανε.»

Βλεφαρίζω, σαστισμένος, καθώς το μούδιασμα περνά τόσο γρήγορα όσο ήρθε. Κοιτάζω το δεξί μπράτσο μου και βλέπω εκεί ένα αποτύπωμα που θυμίζει κουβάρι από ανάκατες γραμμές. «Το Σημάδι των Καπνών; Αυτό είναι;»

«Αυτό είναι,» μου απαντά ο Ιωάννης'σαρ. «Και τώρα μπορείς να ξαναβάλεις τη στολή σου.»

Την πιάνω από κάτω και τη φοράω, κουμπώνοντας κουμπιά, τραβώντας φερμουάρ. «Και τι σημαίνει αυτό το σημάδι; Τι μου έκανες;»

«Σε έφερα σε επαφή μ'ένα μηχανήμα, Στέφανε. Ένα πολύ αρχαίο και πολύ ισχυρό μηχανήμα από ενέργεια. Τώρα, σε γνωρίζει πιο καλά απ'ό,τι ξέρεις εσύ τον εαυτό σου.»

Βάζω τις μπότες μου. «Ακόμα δεν μου δίνεις απαντήσεις.»

«Θα λάβεις και πιο αναλυτικές απαντήσεις, αν θέλεις. Πρέπει, όμως, πρώτα να φύγουμε από τη Ριλιάδα – αφού έχουμε τελειώσει τις δουλειές μας εδώ. Είχαμε έρθει ζητώντας ν'αγοράσουμε κάποια πράγματα – σπάνια πράγματα που μπορούμε να βρούμε μόνο στους

Κατωμήχανους σε καλές τιμές – και μας είπες ότι έχεις τη δυνατότητα να μας καθοδηγήσεις εδώ κάτω χωρίς να συναντήσουμε πάλι τους μαχητές της Βασίλισσας.»

«Φυσικά και μπορώ να σας καθοδηγήσω. Τι πράγματα θέλετε;»

Ο Ιωάννης'σαρ μού λέει, και αυτά που ακούω με παραξενεύουν. Δεν είναι τίποτα το συνηθισμένο. Αλλά τι περίμενα, αφού έκαναν νταλαβέρι με τον Ζορδάμη και τη Δεμένη Σωτηρία; Απορώ, όμως, σε τι μπορεί να τα χρειάζονται αυτά κάτι πειρατές, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Αλλά, βέβαια, δεν είναι οποιοιδήποτε πειρατές...

«Ελάτε,» τους λέω. «Θα σας οδηγήσω.»

Και τους οδηγώ μέσα στους Κατωμήχανους, ενώ ο Γρηγόριος καλεί πάλι τους ανθρώπους του στα πλοία για να δει αν έχει συμβεί τίποτα, και λαμβάνει αρνητική απάντηση.

Τον ρωτάω: «Πόσα καράβια έχετε αραγμένα στη Ριλιάδα;»

«Δύο.»

«Σε ποιο λιμάνι;»

«Στο Επάνω Λιμάνι.»

Τους πηγαίνω στον Ζορδάμη, που έχει ήδη επιστρέψει στο λημέρι του, και αγοράζουν από αυτόν ό,τι θέλουν, ό,τι έχει διαθέσιμο, χωρίς να κάνει ερωτήσεις για την επίθεση των βασιλικών. Μετά, τους οδηγώ στη Δεμένη Σωτηρία, που φημολογείται πως της κόλλησαν αυτό το παρωνύμιο από τότε που ένας εραστής της μαρτύρησε ότι γουστάρει να τη δένουν στο κρεβάτι. Το μαγαζί της είναι γεμάτο σαβούρες και παράξενα πράγματα από την Υπερυδάτια και άλλες διαστάσεις· μοιάζει πολύ πιο ακατάστατο από του Ζορδάμη. Οι Καπνοί αγοράζουν και από αυτήν. Ο Ιωάννης, δηλαδή· εκείνος είναι που κάνει τις δοσοληψίες· εκείνος είναι που φαίνεται να ξέρει. Ο αδελφός του, ο Καπετάνιος, απλά παρακολουθεί. Τι είναι οι Τρομεροί Καπνοί, τελικά; Δεν είναι άρπαγες, όπως όλοι νομίζουν; Ερευνητές είναι;

Τους οδηγώ και σε τρία άλλα μέρη ακόμα, ώσπου ο Ιωάννης'σαρ να βρει ό,τι χρειάζεται. Τους βασιλικούς μαχητές δεν τους συναντάμε πουθενά, αν και τους βλέπουμε σε κάποια στιγμή στο βάθος μιας σήραγας. Ναι, ο Βασιλικός Οίκος έχει στείλει κι άλλους στους χαμηλούς δρόμους. Φάχνουν για τους Καπνούς. Αλλά δεν πρόκειται να τους βρουν.

Όταν ο Ιωάννης'σαρ έχει τελειώσει με τις αγορές και το τσούρμο κουβαλά κιβώτια, φιάλες, και τσουβάλια με πράγματα που τα περισσότερα δεν ξέρω καν τι ακριβώς είναι, τους οδηγώ πάλι στον Ανατολικό Ναό του Λοκράθου και τους λέω πως πρέπει να μιλήσω με κάποιους ανθρώπους προτού φύγω από τη Ριλιάδα.

«Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, Στέφανε!» μου θυμίζει ο Καπετάνιος τους.

«Μην ανησυχείς· δεν πρόκειται να επιτεθούν στα πλοία σας. Ούτε πρόκειται να σας βρουν εδώ. Και θα προσπαθήσω να μην αργήσω ούτε ως ή άλλως.»

Ο Ιωάννης'σαρ μου λέει: «Μην ξεχνάς ότι είσαι πια δεμένος μαζί μας, Στέφανε.»

«Λες να τα έκανα όλ' αυτά αν ήθελα να σας προδώσω;»

«Θα ήταν, όντως, ανόητο. Τώρα που έχεις το Σημάδι επάνω σου, τίποτα δεν μπορείς να μας κρύψεις. Και δεν προσπαθώ να σε εκφοβίσω. Είναι βασικό μέτρο ασφάλειας· δεν γίνεται αλλιώς... για την ώρα.»

«Εντάξει,» του λέω, έχοντας πια τσαντιστεί με τη μυστικοπάθειά τους. Τι θέλουν να κρύψουν; Το λημέρι τους; Κάτι περισσότερο; Νομίζω πως είναι το δεύτερο. Δεν είναι συνηθισμένοι πειρατές. Σίγουρα δεν είναι συνηθισμένοι πειρατές.

Απομακρύνομαι από αυτούς και ζυγώνω τους τέσσερις κληρικούς του Λοκράθου που μας κοίταζαν καλά-καλά, αλλά από απόσταση. Ανάμεσά τους είναι η Ειρήνη και ο Μάρκος, ο κληρικός-Ιεροφύλαξ του Ανατολικού Ναού.

Ο οποίος τώρα με ρωτά: «Τι σημαίνουν όλ' αυτά, Στέφανε; Τι γίνεται εδώ;»

Τους εξηγώ πως θα φύγω από τη Ριλιάδα, θα πάω με τους Τρομερούς Καπνούς, επειδή είμαι βέβαιος ότι έτσι θα βρω τον Οφιομαχητή και θα τον σκοτώσω. «Αλλιώς πάντα θα μου ξεγλιστρά αυτό το καταραμένο φίδι! Τώρα, όμως, θα έρθει κατευθείαν σ'εμένα. Αναζητώντας τους Καπνούς, θα έρθει κατευθείαν σ'εμένα.»

«Γιατί τους αναζητά;» με ρωτά ο Μάρκος. «Για λόγους εκδίκησης;»

«Είναι το μόνο που μπορώ να σκεφτώ, αφού κάποτε – πρόσφατα – παραλίγο να τον σκοτώσουν. Έχει μέσα του τη μάνητα της Έχιδνας αυτής. Εκτός αν κάποιοι τον πληρώνουν κιόλας – πράγμα που είναι

πιθανό. Αλλά δε μ'ενδιαφέρει ό,τι κι αν συμβαίνει. Θα τον βρω – και θα τον σκοτώσω.»

«Θα προσευχόμαστε όλοι για εσένα, Στέφανε,» μου λέει ο Μάρκος. «Η εύνοια του Κυρίου μας είναι μαζί σου. Είναι φανερό ότι σ'έχει ξεχωρίσει για να ξεπαστρέψεις τον Οφιοδαίμονα, τον Καταστροφέα της Έχιδνας.»

Η Ειρήνη με αγκαλιάζει, σφιχτά. «Θα σε περιμένουμε!»

Τους χαιρετάω, λέγοντας πως πρέπει να ετοιμαστώ για την αναχώρησή μου, να πάρω μαζί μου κάποια πράγματα. Και θέλω να μιλήσω και στον Ευσέβιο τον Κατωμερίτη.

«Ασφαλώς,» αποκρίνεται ο Μάρκος. «Καλύτερα να το μάθει από εσένα ότι φεύγεις. Ξέρεις πόσο σε εκτιμά. Ειδικά τον τελευταίο καιρό.»

Η Ειρήνη μου λέει: «Θα έρθω μαζί σου μέχρι να φύγεις.»

Δε φέρνω αντίρρηση, ούτε ο Μάρκος.

Ζητάω από τον κληρικό-Ιεροφύλακα να βρει ένα ασφαλές μέρος για να φιλοξενήσει τους Καπνούς μέχρι να αναχωρήσουμε και, μετά, βγαίνω απ'τον Ανατολικό Ναό μαζί με την Ειρήνη.

Επισκεπτόμαστε το λημέρι του Κατωμερίτη και μιλάω με τον Ευσέβιο χωρίς να καθυστερήσω. Είναι λιγάκι καχύποπτος με τους Τρομερούς Καπνούς – πολύ καχύποπτος, μάλλον – αλλά δεν προσπαθεί να με αποτρέψει απ'το να πάω μαζί τους. Μου λέει όμως να είμαι προσεχτικός, και μου ζητά πάλι να του εξηγήσω πώς ακριβώς βεβαιώθηκαν για την πίστη μου σ'αυτούς. Του αποκρίνομαι ότι δεν μπορώ να του πω περισσότερα, νιώθοντας να έχω γίνει τόσο μυστικοπαθής όσο και ο Ιωάννης'σαρ.

«Κανονικά, δεν πρέπει να υπάρχουν τέτοια μυστικά μεταξύ μας, Στέφανε...» Τώρα φαίνεται καχύποπτος και μ'εμένα, καθώς με κοιτάζει με στενεμένα μάτια, καθισμένος στον θρόνο του, με κάποιους από τους ανθρώπους του γύρω του.

«Όλοι έχουν τα μυστικά τους, Ευσέβιε. Αμφιβάλλεις ότι ενδιαφέρομαι το ίδιο για τον κοινό μας σκοπό – την εξόντωση του Οφιοδαίμονα;»

«Όχι, γ'αυτό δεν αμφιβάλλω καθόλου.»

«Σε χαιρετώ, τότε, γιατί πρέπει να πηγαίνω. Όπως σου είπα, ο Βασιλικός Οίκος κυνηγά τους Καπνούς, άρα δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

«Φυσικό ήταν να τους κυνηγούσαν,» λέει ο Κατωμερίτης. «Ανόητοι ήταν που ήρθαν εδώ.»

«Ίσως. Αλλά με τον ερχομό τους μου έδωσαν έναν δρόμο για να φτάσω στον Οφιομαχητή – και θα τον ακολουθήσω ως το τέλος.»

Φεύγουμε από το λημέρι του Ευσέβιου του Κατωμερίτη, εγώ και η Ειρήνη, και πηγαίνουμε στα διαμερίσματά μου που δεν είναι μακριά από εδώ, κάτω από τον Ιχνολόγο κι αυτά. Εκεί αρχίζω να ετοιμάζομαι, γεμίζοντας ένα σάκο με πράγματα που κρίνω ότι μπορεί να μου φανούν χρήσιμα – όπλα, ρούχα, συσκευές. Η Ειρήνη όμως δεν μ'αφήνει να τελειώσω σύντομα· δε θέλει να φύγω χωρίς τα σώματά μας να έχουν αποχαιρετιστεί. Ξαπλώνω στο κρεβάτι μου από ξύλο Τρισάλμυρων Δασών ενώ μου κάνει το χάδι της σαλαμάνδρας απ'τον λαιμό ως τα γόνατα, με τα μακριά, σγουρά μαλλιά της και με τη γλώσσα της. Ξυπνά κάθε νεύρο μου, μα τον Μεγάλο Λοκράθο! Κι όταν έχει τελειώσει τη δουλειά της, την ευχαριστώ με το φίλημα του βατράχου, ενώ τώρα εκείνη είναι ξαπλωμένη κι εγώ σκυμμένος ανάμεσα στους μηρούς της, κρατώντας τους γλουτούς της μες στα χέρια μου, ακούγοντας τις φωνές της καθώς το σώμα της σείεται. Ναι, εμείς, οι πιστοί της Θρησκείας, γνωρίζουμε τεχνικές για να διεγείρουμε και να ικανοποιούμε τα σώματά μας που τα φίδια της Έχιδνας δεν θα μπορούσαν να διανοηθούν, οι ανόητοι...

Και μετά δεν αισθανόμαστε εξαντλημένοι, εγώ κι η Ειρήνη· αν μη τι άλλο, αισθανόμαστε πιο δυνατοί από πριν. Ολοκληρώνω τις προετοιμασίες μου, μαζεύοντας τα τελευταία πράγματά μου. Κλείνω τον σάκο μου, μέσα στον οποίο δεν είναι διπλωμένος και ο Δεύτερος Εαυτός μου. Τον φοράω πάλι, είναι ένα με το σώμα μου, αν και το ξέρω πως δεν κάνει να τον έχω επάνω μου για πολλή ώρα· με κουράζει και, αναπόφευκτα, κάποια στιγμή ακόμα κι εγώ μπορεί να γίνω απρόσεχτος και, αν όχι να σπάσω κανένα κόκαλο, να πάθω καμιά εξάρθρωση ή προσωρινή ζημιά στα νεύρα. Το κρίνω όμως απαραίτητο να φοράω τον Δεύτερο Εαυτό μου προς το παρόν, γιατί ώσπου να φτάσουμε στα πλοία των Καπνών δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Έχω τους ανθρώπους της Βασίλισσας ικανούς για οτιδήποτε.

Πηγαίνω στον Ανατολικό Ναό μαζί με την Ειρήνη και συναντώ τους πειρατές εκεί όπου ο Μάρκος τούς έκρυψε, σ'ένα μέρος κάτω από τον

σηκό για το οποίο δεν ήξερα μέχρι στιγμής. Είναι αρκετά ευρύχωρο παρότι δυσώδες.

Ο Γρηγόριος μού λέει: «Άργησες,» καθώς βγαίνουν.

«Δε μπορούσα να έρθω πιο γρήγορα. Έπρεπε να μιλήσω σε κάποιους και να μαζέψω και τα πράγματά μου.»

Ο Ιωάννης'σαρ νεύει σαν να τα γνωρίζει ήδη αυτά. Με παρακολουθούσε; Είναι δυνατόν μέσω του σημαδιού στο χέρι μου να έχει τη δυνατότητα να με παρακολουθεί τώρα; Τέλος πάντων... «Πάμε,» λέει ο μάγος. «Όχι άλλες καθυστερήσεις.»

Αφήνοντας την Ειρήνη στον Ανατολικό Ναό, φεύγουμε και βαδίζουμε μέσα στους Κατωμήχανους. Οδηγώ τους πειρατές από σήραγγες που θεωρώ ασφαλείς και δεν συναντούμε τους βασιλικούς. Βγαίνουμε στο Επάνω Λιμάνι – νύχτα ακόμα, δεν έχει ξημερώσει – και κατευθυνόμαστε προς τα πλοία των Τρομερών Καπνών. Το ένα ονομάζεται «Το Γρήγορο Τέλος», το άλλο «Το Πορφυρό Δελφίνι». Τα ονόματά τους είναι γραμμένα επάνω τους. Έχω τον νου μου για μαχητές του Βασιλικού Οίκου καθώς πλησιάζουμε τα σκάφη, αν και δε νομίζω ότι θα μας επιτεθούν εδώ, στους ψηλούς δρόμους. Και όντως δεν μας επιτίθενται.

Οι περισσότεροι ανεβαίνουμε στο Γρήγορο Τέλος, και ένας άντρας εκεί λέει στον Γρηγόριο ότι κανένα πρόβλημα δεν έχει παρουσιαστεί ακόμα, ούτε με τη Λιμενοφυλακή ούτε με κανέναν άλλο.

«Θα το μετανιώσουν που μας κυνήγησαν στους Κατωμήχανους!» γρυλίζει ο Καπετάνιος των Καπνών.

«Μη χτυπήσεις το λιμάνι,» του λέω. «Τώρα τελείωσε το θέμα.»

«Όχι,» διαφωνεί, «δεν τελείωσε καθόλου! Θα μάθουν ότι κανείς δεν παίζει μαζί μας!»

Δεν προσπαθώ να τον μεταπείσω. Μόλις τώρα μπήκα στο τσούρμο τους· δε θα ήταν συνετό να έρθω σε σύγκρουση με τον Καπετάνιο. Κι αισθάνομαι τον Δεύτερο Εαυτό μου ήδη να έχει αρχίσει να με κουράζει. Τον φοράω πλέον πολλές ώρες. Αν άλλος άνθρωπος, ακόμα κι εκπαιδευμένος, φορούσε στολή επιτάχυνσης τόσες ώρες, ως τώρα θα είχε πάθει τουλάχιστον καμιά εξάρθρωση και πολλές ζημιές στα νευρά. Αλλά εγώ κι ο Δεύτερος Εαυτός μου είμαστε ένα.

Τα πλοία των Καπνών σηκώνουν τις άγκυρές τους και βγαίνουν απ'το Επάνω Λιμάνι. Δεν απομακρύνονται, όμως, πολύ. Καθώς στέκομαι

στην πρύμνη του Γρήγορου Τέλους βλέπω μια καταπακτή ν'ανοίγει στο κατάστρωμά του, κι από μέσα της ορθώνεται εκείνο για το οποίο μόνο ιστορίες είχα ως τώρα ακούσει. Ορθώνεται ο γίγαντας των Καπνών, πανύψηλος, φτάνοντας ως τον νυχτερινό ουρανό. Νομίζεις ότι θα μπορούσε ν'αγγίξει το φεγγάρι! Θυμίζει φίδι από καπνό που η ουρά του ξεκινά από κάποιο αμπάρι του Γρήγορου Τέλους, αλλά η επάνω μεριά του είναι ανθρωπόμορφη. Και το ένα του χέρι κρατά τσεκούρι. Ή είναι τσεκούρι.

Οι φύλακες του λιμανιού, φυσικά, βρίσκονται σε ετοιμότητα. Πρέπει να βρίσκονταν σε ετοιμότητα από πριν, για παν ενδεχόμενο, αφού ήξεραν ποιοι ήρθαν στη Ριλιάδα. Γιγαντοβαλλίστρες αμέσως εξαπολύουν βέλη καθώς ο γίγαντας των Καπνών κυρτώνει πάνω από τις αποβάθρες με τον πέλεκυ του υψωμένα.

Τα μεγάλα μεταλλικά βλήματα τον χτυπάνε, αλλά περνούν από μέσα του χωρίς να τον βλάψουν.

Ένα κανόνι, καταφέροντας να πυροβολήσει, αστράφτει και βροντά, μα ούτε η δική του ριπή φαίνεται να βλάπτει τον γίγαντα στο ελάχιστο. Είναι αληθινά από καπνό!

Αυτός ο καπνός, όμως, που ξεκινά από το αμπάρι του Γρήγορου Τέλους, είναι καταστροφικός. Το τσεκούρι του κατεβαίνει ξανά και ξανά, και αποβάθρες τσακίζονται, καράβια και βάρκες παθαίνουν ζημιές, βυθίζονται. Ο γίγαντας στρέφεται και προς μια από τις γιγαντοβαλλίστρες του Επάνω Λιμανιού· τη χτυπά κι αυτήν και την κομματιάζει, ενώ δε νομίζω πως οι άνθρωποι που τη χειρίζονταν είναι πλέον εκεί. Δεν κοιτάζω με τα κιάλια μου αλλά είμαι σίγουρος πως έχουν γίνει Ζέφυρου άνεμος.

Ο Καπετάν Γρηγόριος στέκεται κοντά μου, στην πρύμνη, καθώς κι εκείνη η μαυρόδερμη, μενεξεδομάλλα πειρατίνα που δεν ξέρω το όνομά της και ο γαλανόδερμος άντρας από την Ηχώπολη, που έχει πλέον συστηθεί ως Κοσμάς, Πρίγκιπας Κοσμάς.

Ο Καπετάνιος των Καπνών, γελώντας, γυρίζει και μου λέει: «Βλέπεις τώρα τη δύναμή μας, Στέφανε; Βλέπεις τη δύναμη των Τρομερών Καπνών;» ενώ οι γιγαντοβαλλίστρες των πλοίων μας εξαπολύουν βέλη προς το Επάνω Λιμάνι.

«Βλέπω, Καπετάνιε,» αποκρίνομαι. «Μέχρι στιγμής, είχα ακούσει μόνο, αλλά τώρα βλέπω κιόλας...»

«Δεν έχεις δει τίποτα ακόμα. Δε μπορείς να φανταστείς πού θα ταξιδέψουμε.»

Και τα πλοία των Τρομερών Καπνών απομακρύνονται από τη Ριλιάδα, ενώ ο γίγαντας ρίχνει δυο τελευταίες τσεκουριές στο Επάνω Λιμάνι της και μετά μαζεύεται προς τη μεριά μας, έρχεται πάνω από το Γρήγορο Τέλος σαν πελώριο μπαλόνι προτού βυθιστεί στο αμπάρι του λες και κάτι τον τραβά εκεί, από την ουρά.

«Τι δαίμονας είναι αυτός;» ρωτάω. «Πού τον βρήκατε;»

«Δεν τον βρήκαμε,» μου λέει ο Γρηγόριος. «Ο Ιωάννης τον έφτιαξε.»

Κανένα από τα πολεμικά πλοία του Βασιλικού Οίκου δεν τολμά να μας καταδιώξει καθώς πλεύουμε μακριά από τις ακτές της Κεντροδτίας...

-1

Ο Οφιομαχητής, καβάλα στη Νυχτερινή, βγήκε από τη Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης λίγο προτού ο Δεύτερος Ήλιος ξεμυτίσει από την ανατολή. Οδήγησε τη φοράδα ως τη σπηλιά όπου είχε αφήσει τη δορά της Οδοντόγατας για να στεγνώσει. Κατέβηκε από τη σέλα, παραμέρισε τον ογκόλιθο από το στόμιο της σπηλιάς, και μπήκε. Άγγιξε το τομάρι εκεί όπου ήταν κρεμασμένο, επάνω στην ξύλινη κρεμάστρα που ο ίδιος είχε φτιάξει, και διαπίστωσε ότι ήταν αρκετά στεγνό. Επίσης, τώρα δεν μύριζε και τόσο.

Το πήρε μαζί του βγαίνοντας από τη σπηλιά, καβάλησε τη Νυχτερινή, κι επέστρεψε στην Κυκλόπολη και στο Καθοδόν, όπου συνάντησε τον Μάρκο και τον Μελέτιο στο δωμάτιό τους.

«Το τομάρι είναι έτοιμο για πούλημα,» τους πληροφόρησε, και τους έδειξε τη δορά. «Ο φίλος σας ο Βασμάνης είπε ότι θα ενδιαφερόταν.»

Ο Μάρκος ένευσε. «Για να το λέει, ενδιαφέρεται, Γεώργιε. Θα το πάρει.» Και, σαν να φοβόταν ότι κάτι μπορεί νάχε αλλάξει: «Η συμφωνία μας συνεχίζει να ισχύει, έτσι;»

«Εννοείται. Εξήντα εγώ, σαράντα εσείς.»

Ο Μάρκος χαμογέλασε. «Πά' να ξυπνήσω τους άλλους, τους κοιμήσηδες, και πάμε στον Βασμάνη, το λοιπόν.»

Την ίδια ώρα, βόρεια του ποταμού Νάνθη, στις Αιχμές, ενώ και οι δύο ήλιοι βρίσκονταν πλέον στον ουρανό, ένα ακριβό τετράκυκλο όχημα μπήκε στον χώρο στάθμευσης της Ανθρώπινης Προστασίας και ένας γέρος βγήκε από την πίσω μεριά του μοιάζοντας να στέκεται σαν νέος. Μαζί του ήταν δυο υπηρέτες και μια γυναίκα που φαινόταν για συγγενής του: κόρη του, ίσως, ή εγγονή. Ο γέρος μίλησε στον φύλακα κι εκείνος ένευσε και είπε: «Σας περιμένουν, κύριε Ελβράμιε. Μας έχουν ειδοποιήσει. Περάστε.»

Και μια νοσοκόμα σύντομα οδήγησε τον γέρο και τους συνοδούς του στο εσωτερικό της κλινικής. Ήταν όλοι τους καλοντυμένοι, έδιναν την εντύπωση ότι έρχονταν από πλούσιο σπίτι.

Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια έτυχε να τους δει, κι αμέσως της τράβηξαν την προσοχή. Τα μάτια της τους ακολούθησαν καθώς η νοσοκόμα τούς οδηγούσε σ'έναν από τους ιδιαίτερους θαλάμους αναμονής και ρωτούσε αν θα ήθελαν κάτι. Ο γέρος ζήτησε έναν καφέ, και η γυναίκα που τον συνόδευε το ίδιο. Οι δύο άντρες, καταφανώς υπηρέτες (είχαν όμοια ενδυμασία), δεν μίλησαν. Η νοσοκόμα αποκρίθηκε: «Τους φέρνουμε αμέσως. Και σύντομα θα είναι εδώ και η κυρία Θολσοβόνια για να συζητήσετε.»

«Τα έχουμε ήδη συμφωνήσει,» είπε ο γέρος.

«Είμαι σίγουρη, όμως, πως θα θέλει να σας μιλήσει πριν από την εγχείρηση,» αποκρίθηκε η νοσοκόμα, και βγήκε από τον θάλαμο αναμονής.

Συναντώντας τη Διονυσία.

Χαμογέλασε. «Καλημέρα, κυρία Υρφάνια.» Δεν την είχε δει ακόμα, σήμερα, και την έβρισκε συμπαθητική την καινούργια Βιοσκόπο.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Διονυσία – που δεν θυμόταν το όνομα της νοσοκόμας – και της επέστρεψε το χαμόγελο. «Ποιος είναι αυτός ο κύριος μέσα;»

«Ο Νικόλαος Ελβράμιος. Πολύ πλούσιος. Και είχε ξανάρθει πρόσφατα στην κλινική μας για παρόμοια περίπτωση.»

«Τι περίπτωση;»

«Αλλαγής.»

«Αλλαγής;»

«Είχε αλλάξει τα πόδια του,» είπε χαμηλόφωνα η νοσοκόμα. «Και πήγε πολύ καλά η εγχείρηση. Να τον δεις τώρα πώς βαδίζει – σαν νέος!» Χαμογέλασε πάλι.

Η Διονυσία συνοφρυώθηκε. Έκαναν αντικαταστάσεις μελών στην Ανθρώπινη Προστασία; Τι είδους αντικαταστάσεις ακριβώς; «Είχε χάσει τα πόδια του;»

«Όχι, κυρία Υρφάνια. Αλλά δεν μπορούσε πια να βαδίζει και τόσο καλά, οπότε ήθελε να τ'αλλάξει, να του βάλουν καινούργια.»

«Προτιμούσε τα μηχανικά πόδια;»

«Δεν είναι μηχανικά. Είναι κανονικά πόδια.»

«Βιολογικά; Μα... Πώς...; Από ποιον τα πήραν;»

«Δεν ξέρω από ποιους παίρνουν τα μέλη· από νεκρούς, υποθέτω,» αποκρίθηκε η νοσοκόμα. «Τέλος πάντων. Πρέπει να ειδοποιήσω τώρα την κυρία Θολσοβόνια και τον κύριο Ολνήθιο.» Έκανε να φύγει.

Η Διονυσία την έπιασε απ'τον αγκώνα. «Τι μέλος θέλει ν'αλλάξει τώρα αυτός ο κύριος;» Έδειξε με το βλέμμα της προς τον θάλαμο αναμονής.

«Τα μάτια του,» απάντησε η νοσοκόμα, κι έφυγε βιαστικά.

Η Διονυσία αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Μα τον Αστερίωνα, έκαναν τέτοια παρακινδυνευμένα πράγματα στην Ανθρώπινη Προστασία; Το να βάζεις μηχανικά μέλη σε ανθρώπους που είχαν χάσει τα κανονικά τους μέλη μπορούσε να γίνει, αν και ήταν δύσκολο, και πάντα το μηχανικό μέλος θεωρείτο κατώτερο από το πραγματικό, όσο καλοφτιαγμένο κι αν ήταν, όσο καλά συνδεδεμένο με το νευρικό σύστημα κι αν ήταν. Και τα πολύ καλοφτιαγμένα μηχανικά μέλη – αυτά που πραγματικά έφταναν να πλησιάζουν τη λειτουργία βιολογικού μέλους – ήταν σπάνια και πανάκριβα. Συνήθως, δε, φτιάχνονταν εξειδικευμένα για την περίπτωση του ασθενή, και έπρεπε να συνεργαστούν ένας Βιοσκόπος και ένας Τεχνομαθής, εκτός από τεχνίτες και γιατροί.

Αλλά εδώ δεν γινόταν αυτό. Εδώ η νοσοκόμα έλεγε ότι ο κύριος Ελβράμιος ήθελε να του βγάλουν τα μάτια για να του βάλουν καινούργια. Καινούργια βιολογικά μάτια. Και είχαν, πρόσφατα, κάνει το ίδιο και για τα πόδια του! Πράγμα που δεν ήταν εύκολο, καθόλου. Ή, τουλάχιστον, έτσι ήξερε η Διονυσία. Έτσι της είχαν μάθει στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας, στη Μεγάπολη, και έτσι της είχαν πει και στο Κεντρικό Νοσοκομείου Ψηλόγερου. Δε θυμόταν ποτέ στη Μεγάπολη να είχε συναντήσει περίπτωση ανθρώπου που ήθελε να του κόψουν τα κανονικά του μέλη για να του βάλουν άλλα βιολογικά μέλη.

Στη Μαγική Ακαδημία είχε διδαχτεί θεωρητικά ότι υπήρχαν κάποιες μέθοδοι που χρησιμοποιούνταν σε μια τέτοια διαδικασία, αλλά η διαδικασία η ίδια θεωρείτο επικίνδυνη και έπρεπε να αποφεύγεται. Οι μέθοδοι ήταν οι εξής, αν θυμόταν καλά: Μαγγανεία Οργανικής Αναλύσεως, για την ανάλυση του μέλους που ήταν να προσκολληθεί στο σώμα του ασθενή· Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως, για να

αλλοιωθεί οργανικά – όχι εξωτερικά – το νέο μέλος έτσι ώστε να ταιριάζει με τον οργανισμό του ασθενή· και Ξόρκι Οργανικής Συνενώσεως, το οποίο υποβοηθούσε στην εγχείρηση, για να δέσει το νέο μέλος σωστά με τον ασθενή.

Αλλά το μέλος έπρεπε να είναι ζωντανό. Αν εδώ έπαιρναν τα μέλη από νεκρούς, όπως έλεγε η νοσοκόμα, τότε θα ήταν κι αυτά νεκρά. Τα νεκρά μέλη δεν μπορούσαν να ενωθούν με ζωντανά σώματα, σε καμία περίπτωση.

Εκτός αν τα διατηρούσαν ζωντανά με κάποιο τρόπο.

Έκαναν τέτοιο πράγμα εδώ μέσα; Έπαιρναν μέλη από νεκρούς και τα διατηρούσαν, ώστε να τα βάζουν σε ζωντανούς;

Η Διονυσία αισθανόταν μουδιασμένη. Ακούμπησε την πλάτη της σε μια γωνία του διαδρόμου και περίμενε, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της πάνω από τον νοσοκομειακό χιτώνα της.

Κάνεις μέχρι στιγμής δεν της είχε πει ότι γίνονταν τέτοιες αντικαταστάσεις στην Ανθρώπινη Προστασία... Της είχαν πει, βέβαια, ότι χρησιμοποιούσαν εξελιγμένες μεθόδους και εξελιγμένες τεχνολογίες, αλλά... αλλά αυτό δεν της φαινόταν «εξελιγμένο» ακριβώς. Βαρβαρικό της φαινόταν, μα τους θεούς! Πόσο συχνά συνέβαινε; Ποιες ήταν οι πιθανότητες αποτυχίας ή παρενέργειας της επέμβασης; Και από πού προμηθεύονταν τα μέλη; Ακόμα και μάτια! Και πώς τα διατηρούσαν; Δεν είχε δει μες στο νοσοκομείο κανένα μέρος που να διατηρούνται τέτοια πράγματα. Αν και, φυσικά, υπήρχαν πολλοί χώροι ακόμα στους οποίους δεν είχε πάει...

Η Διονυσία περίμενε...

...και η νοσοκόμα επέστρεψε φέρνοντας τους καφέδες του κύριου Ελβράμιου και της γυναίκας που ήταν μαζί του, προτού φύγει πάλι...

...και έρθει η Μάγδα Θολσοβόνια, βαδίζοντας προς τον ιδιαίτερο θάλαμο αναμονής, πρασινόδερμη, μικροκαμωμένη, με τα μαύρα μαλλιά της φτιαγμένα Κόμη Βατράχου, ντυμένη προκλητικά όπως τότε που η Διονυσία την είχε πρωτοαντικρίσει μαζί με τους άλλους του Συμβουλίου.

Και δεν ήταν μόνη· πλάι της βάδιζε ο Ευγένιος·νιρ Ολνήθιος.

Η Μάγδα δεν πρόσεξε τη Διονυσία· την προσπέρασε και μπήκε στον θάλαμο αναμονής, καλημερίζοντας τον Νικόλαο Ελβράμιο ο οποίος σηκώθηκε για να τη χαιρετήσει μαζί με τη συνοδό του.

Ο Ευγένιος έμεινε απέξω, στον διάδρομο, και το βλέμμα του δεν άργησε να συναντήσει το βλέμμα της Διονυσίας. «Καλημέρα,» είπε.

«Τι συμβαίνει μ' αυτό τον άνθρωπο;» ρώτησε η Διονυσία. «Είναι αλήθεια ότι του έχετε ήδη αλλάξει τα πόδια και τώρα θα του αλλάξετε και τα μάτια;»

«Ασφαλώς.» Ο Ευγένιος την πλησίασε.

«Μα, δεν είναι αυτό παρακινδυνευμένο;»

«Καθόλου. Είμαστε πολύ προσεκτικοί, Διονυσία, και χρησιμοποιούμε τις καλύτερες τεχνολογίες και μεθόδους. Δεν το έχεις καταλάβει ακόμη;»

«Το έχω καταλάβει, αλλά και πάλι... Μα τον Αστερίωνα, αυτό δεν είναι εύκολο!»

«Μην ανησυχείς καθόλου· θα αναλάβω εγώ προσωπικά την αλλαγή των ματιών του κυρίου Ελβράμιου, όπως ανέλαβα και την αλλαγή των ποδιών του.»

Η Διονυσία συνοφρυώθηκε. «Γνωρίζεις τις μεθόδους που...;»

Ο Ευγένιος κατένευσε. «Εννοείται.»

«Μαγγανεία Οργανικής Αναλύσεως;»

«Ναι.»

«Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως;»

«Φυσικά.»

«Ξόρκι Οργανικής Συνενώσεως;»

«Εξυπακούεται, Διονυσία. Δεν λείπει τίποτα· η δουλειά θα γίνει άψογα, όπως και την προηγούμενη φορά.»

Η Διονυσία δεν ήξερε ούτε αυτές τις μαγγανείες ούτε το ξόρκι. Δεν θεωρούσε ότι ποτέ θα της χρειάζονταν. Και δεν διδάσκονταν ως μέρος της βασικής μαθητείας στην Πρώτη Μαγική Ακαδημία Υπερυδάτιας. Ήταν από τις «απαγορευμένες» μεθόδους. Δεν ήταν όπως το Ξόρκι Ερωτικής Διεγέρσεως και παρόμοια πράγματα που θεωρούνταν «κακά» ξόρκια αλλά ουσιαστικά δεν είχαν και τίποτα το πολύ κακό. Αυτές οι τρεις μέθοδοι ήταν όντως επικίνδυνες. Ή, τουλάχιστον, οι δύο από αυτές: η Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως και το Ξόρκι Οργανικής

Συνενώσεως. Η Μαγγανεία Οργανικής Αναλύσεως, απ'ό,τι ήξερε η Διονυσία, ήταν κάτι σαν τη Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως που χρησιμοποιούσαν οι Ερευνητές: δηλαδή, ο μάγος έβλεπε αύρες, σχηματισμούς, χρώματα. Έβλεπε την οργανική δομή ενός οργανισμού (σε αντίθεση με τη στοιχειακή δομή του) ως ενός είδους αντανάκλαση μέσα στο μυαλό του. Κι αυτό δεν είχε καμία πρακτική χρησιμότητα εκτός αν σκόπευες να κάνεις μετά Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως ώστε να μεταβάλεις την οργανική δομή του συγκεκριμένου οργανισμού βασισμένος στις εντυπώσεις μέσα στο μυαλό σου. Ήταν επικίνδυνο γιατί μπορεί να έκανες λάθος το οποίο ίσως να είχε τραγικά αποτελέσματα για τον οργανισμό. Εκτός αυτού, λεγόταν πως η Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως ήταν πολύ κουραστική για τον μάγο, τον εξουθενώνει σωματικά, νοητικά, και ψυχικά· χρειαζόταν ώρες μέχρι να συνέλθει.

«Είσαι... είσαι τόσο σίγουρος για τον εαυτό σου;» είπε η Διονυσία. «Αν κάνεις λάθος, μα τον Αστερίωνα....»

Ο Ευγένιος χαμογέλασε πατερναλιστικά. «Δεν θα κάνω λάθος, Διονυσία. Είμαι πολύ προσεχτικός.»

Η Διονυσία αναστέναξε. Την είχε στεναχωρήσει αυτή η υπόθεση. «Και τι μάτια θα είναι αυτά που θα του βάλετε; Πού τα βρήκατε;»

«Από νεκρό-»

«Θα του βάλετε τα μάτια νεκρού; Δε θα λειτουργούν, Ευγένιε!»

Ο Ευγένιος γέλασε. «Φυσικά και θα λειτουργούν! Τα έχουμε διατηρήσει. Τα προσέχω αυτά τα πράγματα ο ίδιος. Δεν τα αφήνω στην τύχη.»

«Μα... πώς...;»

«Θα τα πούμε άλλη φορά αυτά.» Άγγιξε τον ώμο της, γλιστρώντας στο μπράτσο της, με τρόπο που έκανε τις τρίχες της να σηκωθούν, με τρόπο που δεν της άρεσε καθόλου. «Μη φοβάσαι για τίποτα. Όλα είναι υπό στενό έλεγχο στην Ανθρώπινη Προστασία, Διονυσία.»

Η Μάγδα βγήκε από τον θάλαμο αναμονής. Πλησίασε. «Διονυσία,» είπε, μασώντας μαστίχα – κι ακόμα και το μάζημά της έμοιαζε προκλητικό, νόμιζε η Διονυσία. Τι εντύπωση θα είχε δώσει στον Νικόλαο Ελβράμιο με τέτοια εμφάνιση, μα τον Αστερίωνα; Και αυτή ήταν η γιατρός που θα τον εγχείριζε· έτσι δεν είχε πει η νοσοκόμα; «Τι κάνεις εδώ, Διονυσία;»

«Απλώς έτυχε να... να δω την περίπτωση του κύριου Ελβράμιου. Εσύ θα τον εγχειρήσεις;»

«Ναι.» Τσακ! έκανε η μαστίχα ανάμεσα στα δόντια της.

«Είναι πολύ καλή χειρουργός,» είπε ο Ευγένιος. «Την εμπιστευόμαστε απόλυτα τη Μάγδα μας.»

Η Μάγδα τον λοξοκοίταξε σαν να σκεφτόταν να τον δαγκώσει για κάποιο λόγο. «Ο Ευγένιος θα με βοηθήσει, φυσικά,» εξήγησε στη Διονυσία. «Τέτοια εγχείρηση δεν γίνεται χωρίς Βιοσκόπο. Γνωρίζεις κι εσύ, αλήθεια, τα απαραίτητα ξόρκια;»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι αρνητικά, νιώθοντας μουδιασμένη. «Όχι... όχι, δεν τα γνωρίζω...»

«Μάλιστα,» είπε η Μάγδα. «Αλλά γιατί με κοιτάς έτσι;»

Ο Ευγένιος γέλασε κοφτά. «Η Διονυσία δεν το έχει ξαναδεί αυτό να γίνεται πουθενά, και νομίζει ότι είναι δύσκολο. Δεν ξέρει ακόμα πόσο καλοί είμαστε στην Ανθρώπινη Προστασία και φοβάται για τον ασθενή. Αλλά δεν υφίσταται φόβος κανέναν!»

Η Διονυσία αισθανόταν το στόμα της ξερό. Ήταν όντως τόσο ικανός Βιοσκόπος ο Ευγένιος; Και τόσο ικανή χειρουργός η Μάγδα Θελοσοβόνια;

Ο Ευγένιος ρώτησε τη Μάγδα: «Είναι έτοιμος ο κύριος;»

«Ναι.» Τσακ! έκανε η μαστίχα. «Του είπα να περιμένει και σύντομα θα έρθουν να τον οδηγήσουν στο χειρουργείο.»

Η Διονυσία είπε: «Θα μπορούσα... θα μπορούσα κι εγώ να είμαι εκεί;» Στράφηκαν να την κοιτάξουν.

«Στο χειρουργείο,» διευκρίνισε η Διονυσία.

«Έχεις την περιέργεια να το δεις στην πράξη;» είπε ο Ευγένιος.

«Ναι.» Χαμογέλασε, νιώθοντας πολύ νευρική ξαφνικά. «Ομολογώ ότι είμαι περίεργη.»

«Έλα, τότε... αν και η γιατρός μας δεν έχει πρόβλημα.» Κοίταξε προς τη μεριά της Μάγδας.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Άμα δεν κάνει φασαρία.» Και γέλασε χαριτωμένα.

«Ανοησίες...» είπε ο Ευγένιος. «Η Διονυσία θα μπορεί, μάλιστα, να κοιμίσει τον ασθενή μας, γλιτώνοντας την κλινική από αναισθητικό και

εμένα από την κούραση να τον κοιμίσω ο ίδιος.» Και κοίταξε τη Διονυσία ερωτηματικά.

«Ναι,» είπε εκείνη. «Μπορώ. Φυσικά.»

«Όπως νομίζετε,» αποκρίθηκε η Μάγδα.

Και, ενώ αυτοί άρχιζαν να ετοιμάζονται για το χειρουργείο, ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες κατευθύνονταν προς το μαγαζί του Βάιου Βασμάνη. Μόνο ο πρώτος ήταν επάνω σε άλογο, κι αυτό δεν άρεσε και τόσο στους υπόλοιπους· ήθελαν κι εκείνοι να έχουν καλύτερο μεταφορικό μέσο από τα πόδια τους. Αλλά τα οχτάρια που είχαν τώρα ο καθένας στη διάθεσή του δεν επαρκούσαν ακόμα για ν'αγοράσουν άλογο και να τους μείνουν για να ζουν κιόλας. Ωστόσο, συζητούσαν πώς να τα καταφέρουν.

«Μαζί μ'αυτά που θα πάρουμε από την πώληση της δοράς;» είπε ο Αθανάσιος.

Ο Φοίβος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Το δικό μας μερίδιο διαιρείται στα τέσσερα· δεν παίρνουμε όλο το σαράντα τοις εκατό ο καθένας.»

«Ναι, σωστός...» είπε συλλογισμένα ο Αθανάσιος, τρίβοντας το καρπαλό κεφάλι του.

Ο Φοίβος συνέχισε: «Μπορούμε, όμως, να πουλήσουμε τη βάρκα. Τι να την κάνουμε πια; Λέτε να μας χρειαστεί; Εγώ δεν το νομίζω. Όχι άμεσα, τουλάχιστο.»

«Χμμ...» είπε ο Μάρκος. «Μπορεί και νάχεις δίκιο. Και θα τη βγάλουμε κι από την πλάτη μας, έτσι δα, ε;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Φοίβος. «Αλλιώς, τι; Κρυμμένη θα την έχουμε συνέχεια; Ποιο το όφελος;»

«Καλά τα λες. Πρέπει να γίνει αυτό, και σύντομα. Αλλά πάμε τώρα, πρώτα, στον Βασμάνη.»

«Εννοείται.»

Ο Οφιομαχητής τούς άκουγε μα δεν έκανε κανένα σχόλιο. Εξακολουθούσαν να του μοιάζουν σαν να περίμεναν ότι κάποιος θα τους κυνηγούσε.

Όταν πλησίαζαν την Κακιά Γέφυρα, όμως, ο Γεώργιος έσπασε τη σιωπή του. «Γιατί είπατε ότι σας κυνηγάνε αυτοί απ'το άλλο χωριό πώς-το-λένε;» τους ρώτησε. «Τι τους κάνουν;» Δεν είχαν πει τίποτα, βέβαια, μέχρι στιγμής, αλλά ήθελε να τους παρακινήσει να μιλήσουν.

Οι Κακοτοπίτες τσιτώθηκαν αμέσως, καθώς περνούσαν την Κακογέφυρα κι ο Τίρπος ήταν από κάτω τους. Έμοιαζαν όλοι να περιμένουν κάποιος άλλος να μιλήσει.

Τελικά, ενώ έφταναν στην άλλη άκρη της γέφυρας, ο Μάρκος είπε: «Αυτοί οι άγριοι απ'το Παλαιόχρονο, λες, Γεώργιε... Ναι, μας χιμήσανε οι αθεόφοβοι για να μας κλέψουνε, ή... για το γούστο, ξέρω γω. Αυτοί είναι και παλαβοί, τελείως φουσημένοι. Μας χιμήσανε κι έπρεπε να τους χτυπήσουμε για να μη χτυπηθούμε, κι έγινε ιστορία, κι έτσι είχαμε μπλεξίματα μαζί τους· οπότε, βουτήξαμε τη βάρκα απ'το χωριό μας και την κοπανήσαμε γιατί οι συγχωριανοί μας θέλανε να τα βάλουνε με τους Παλαιοχρονίτες άμα έρχονταν να μας κυνηγήσουν, αλλά εμείς δε θέλαμε να βρεθούμε σε τέτοιο κίνδυνο.»

«Ναι, έτσι,» ένευσε ο Φοίβος. «Έτσι ακριβώς.»

«Και φοβάστε ότι τώρα μπορεί οι Παλαιοχρονίτες να έρθουν εδώ να σας αναζητήσουν;»

«Είναι...» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «είναι λιγάκι απίθανο αυτοί νάρθουν εδώ, άγριοι όπως είναι. Και πού να ξέρουν πού είμαστε, ε; Αλλά καλό είναι νάχουμε το νου μας.»

«Ναι,» ένευσε ο Φοίβος, «είναι καλό νάχουμε το νου μας.»

Ο Οφιομαχητής, όπως και τις προάλλες, είχε την αίσθηση ότι κάτι του έκρυβαν ή κάτι παραποιούσαν, αλλά γι'ακόμα μια φορά δεν το έκανε θέμα. Πλησίαζαν, άλλωστε, στον προορισμό τους πια...

Έφτασαν στο πλημμυρισμένο από αντικείμενα μαγαζί του Βάιου Βασμάνη, και είδαν μια γυναίκα εκεί να προσπαθεί να τακτοποιήσει κάτι πράγματα. Ήταν λιγνή και λευκόδερμη, μαυρομάλλα· φορούσε ένα γκρίζο φόρεμα με γούνα γύρω απ'τον λαιμό.

«Η γυναίκα του,» ψιθύρισε ο Μάρκος στον Γεώργιο, που είχε αφιππεύσει πριν από λίγο και τραβούσε τη Νυχτερινή από τα γκέμια.

«Πώς τη λένε;»

«Δε θυμάμαι, δεν ξέρω. 'Η γυναίκα του Βασμάνη' τη λέμε πάντα.»

«Καλημέρα,» τη χαιρέτησε ο Οφιομαχητής καθώς πλησίαζαν, κι εκείνη γύρισε και τον κοίταξε και φάνηκε λιγάκι φοβισμένη, αναμφίβολα επειδή είδε ένα τόσο κατάμαυρο πρόσωπο μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Είναι ο κύριος Βασμάνης εδώ; Του φέρνω κάτι για να του πουλήσω. Με περιμένει.»

«Εε... ναι. Μισό λεπτό, κύριε.» Στράφηκε προς το λαβυρινθώδες εσωτερικό του μικρού καταστήματος κι έβγαλε διαπεραστική στριγκλιά: «Βάααιεεεε! Έχεις πελάτες!»

Ο Βασμάνης βγήκε από τον λαβύρινθο των ξύλινων και μεταλλικών αντικειμένων με σχεδόν μυθικό τρόπο, σαν στοιχείο του Αστερίωνα που ξετρυπώνει μέσα από σπηλιά με παλιούς θησαυρούς. Το έντονα ρυτιδωμένο πρόσωπό του φάνηκε να αυλακώνει ακόμα περισσότερο καθώς αντίκρισε τον Γεώργιο και τους τέσσερις Κακοτοπίτες· αλλά πλησίασε χωρίς ενδιασμό.

«Καλημέρα,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Σου φέρνω τη δορά που λέγαμε.»

«Την έχεις εδώ;»

«Ναι.»

«Για να τη δούμε,» είπε ο Βασμάνης, κι έριξε μια ματιά προς τα δεξιά και μια ματιά προς τ'αριστερά σαν να περίμενε εκεί να δει το τομάρι της Οδοντόγατας απλωμένο. Ή σαν να φοβόταν ότι μπορεί κάποιος να τους παρακολουθούσε.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την παράλογη, φαρμακερή οργή του να φουρντώνει. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του. «Τι ψάχνεις;»

«Κοίτα, συγγνώμη,» αποκρίθηκε ο Βασμάνης, «αλλά καλύτερα να μην έχουμε άλλο νταλαβέρι μετά απ'αυτό, φίλε. Όχι πως δε σε συμπαθώ· μη με παρεξηγείς, να πούμε· αλλά οι Τροχόλυκοι είχαν έρθει εδωνά και σε γύρευαν, και δε νομίζω πως σε θέλανε για τίποτα το καλό. Δεν ξέρω τι μπλεξίματα έχεις με δαύτους, και δε ζητώ να μάθω...»

Η οργή του Οφιομαχητή έγινε μια θύελλα ιοβόλων δράκων, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσσομανούσε σαν κύκλος προστατευτικών αγέρηδων. «Οι Τροχόλυκοι... Πότε ήρθαν;»

«Χτες το πρωί. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο, δε θέλω να ξέρω. Απλά σ'το λέω, εντάξει;»

«Τι ακριβώς σε ρώτησαν;» είπε ο Οφιομαχητής. «Πώς με ζήτησαν; Πώς ήξεραν ότι σε είχα συναντήσει;» ενώ πίσω του οι τέσσερις Κακοτοπίτες μουρμούριζαν αναμεταξύ τους.

Ο Βασμάνης τούς έδειξε με το βλέμμα του. «Γι'αυτούς είπαν, στην αρχή. Με ρώτησαν άμα τους είχα δει—»

«Εμάς;» πετάχτηκε ο Μάρκος. «Οι Τροχόλυκοι, μα την Έχιδνα; Εμείς δεν... δεν είχαμε ποτέ...»

«Δεν ξέρω τι συμβαίνει, μάστορα, και δε μ'ενδιαφέρει. Απλά σας λέω τι έγινε γιατί σας θεωρώ εντάξει, κι άμα σας ψάχνουνε θάπρεπε να το ξέρετε – αλλά μην πάτε να πείτε πουθενά ότι εγώ σας το είπα.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό,» του αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Κανείς δεν θα μάθει για σένα.» Και συνέχισε: «Σε ρώτησαν, λοιπόν, πρώτα γι'αυτούς;» Έδειξε τους Κακοτοπίτες με τον αντίχειρά του. «Αυτούς έψαχναν, δηλαδή, όχι εμένα;»

«Όχι, φίλε, εσένα έψαχναν. Εσένα συγκεκριμένα. Με ρώτησαν, όμως, άμα είχα δει αυτούς, και τους είπα ναι, τους είδα – τι να τους έλεγα; Να μου κάνανε καμιά ζημιά εδώ; Ήταν και το παιδί μου μέσα. Και μετά με ρώτησαν άμα ήταν μαζί τους ένας τύπος με κατάμαυρο δέρμα – εσύ, δηλαδή.»

«Και τους είπες πως ήμουν μαζί τους...»

«Τι να τους έλεγα; Αλλά μόνο αυτό – τίποτ' άλλο. Ήρθες, μου πούλησες κάτι δόντια από γάτες, κι έφυγες. Δεν τους είπα για τη δωρά. Γι'αυτό φέρ' τη, τώρα, να τη δω και να σε πληρώσω, και να τελειώνει η ιστορία, μη μας μπανίσει και κανένας κι έχουμε μπελάδες.»

«Δε σου είπαν γιατί με έψαχναν;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε.

«Δε δίνουνε εξηγήσεις οι Τροχόλυκοι, φίλε. Να δούμε τώρα το τομάρι;»

Ο Γεώργιος το έβγαλε απ'τον σάκο του και του το έδειξε.

«Αααα...» έκανε ο Βασμάνης, μοιάζοντας να εγκρίνει. «Είναι όμορφο, να πούμε. Πολύ καλό.» Και ανέφερε την τιμή που είχε αναφέρει και την άλλη φορά.

Ο Γεώργιος τού έκανε μερικά παζάρια, αλλά όχι πολύ επίμονα – ο νους του ήταν στους Τροχόλυκους. Ο Ανδρέας Νιλκόδιος, λοιπόν, τον έψαχνε. Ήξερε ο καταραμένος ότι ήταν εδώ – κάπως, το ήξερε – ή το υποπτευόταν.

Ο Οφιομαχητής έδωσε στον Βάιο Βασμάνη τη δωρά και πήρε τα χαρτονομίσματα. «Αν τύχει να τους ξαναδείς,» του είπε, «μην τους κρύψεις ότι ήρθα να σου πουλήσω ένα τομάρι Οδοντόγατας.»

«Ναι;»

«Ναι. Πες τους το.» Δεν ήθελε ο μαγαζάτορας να έχει μπελάδες εξαιτίας του.

«Καλώς. Αφού δεν έχεις πρόβλημα εσύ...» μόρφασε ο Βασμάνης.

Ο Γεώργιος τον χαιρέτησε κι έφυγε από το κατάστημά του μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες, οι οποίοι αμέσως τον πλάκωσαν στις ερωτήσεις: Γιατί τον έψαχναν οι Τροχόλυκοι; Είχε τσουγκριστεί παλιά μαζί τους; Δεν έλεγε ότι πρώτη φορά ερχόταν στην Κυκλόπολη; Από πού τους ήξερε; Θα τους έκαναν τώρα φασαρίες στις δουλειές τους, δηλαδή; Τι συνέβαινε με τους Τροχόλυκους;

Η Διονυσία ν'νιρ Υρφάνια συναντούσε, τότε, τον κύριο Νικόλαο Ελβράμιο σ'ένα από τα δωμάτια της Ανθρώπινης Προστασίας όπου τον είχαν οδηγήσει οι νοσοκόμοι. Μαζί του ήταν μόνο η γυναίκα που τον συνόδευε, η οποία, όπως έμαθε η Διονυσία, ήταν τελικά κόρη του. Ευθαλία την έλεγαν.

Η Διονυσία συστήθηκε και του είπε ότι θα τον κοίμιζε προκειμένου να γίνει η εγχείρηση. «Ξαπλώστε, παρακαλώ.»

Ο Ελβράμιος ξάπλωσε στο τροχήλατο κρεβάτι.

«Η προηγούμενη εγχείρησή σας πώς ήταν, κύριε Ελβράμιε; Είχατε κανένα παράπονο από το αποτέλεσμα;»

«Κανένα. Νιώθω να περπατώ ξανά όπως όταν ήμουν τριάντα χρονών!» Χαμογέλασε. «Και τώρα θα με κάνετε και να βλέπω όπως όταν ήμουν τριάντα χρονών. Είστε θαυματουργοί εδώ, στην Ανθρώπινη Προστασία.»

Η Διονυσία δεν θέλησε να του μιλήσει για τους κινδύνους αυτής της διαδικασίας. Θα ήταν... αντιεπαγγελματικό, σωστά; Δε μπορούσε να δουλεύει για την Ανθρώπινη Προστασία και να αμφισβητεί τις μεθόδους της. Πήγε σ'ένα ντουλάπι παραδίπλα, πήρε ένα φιαλίδιο, το άνοιξε, και πότισε με το υγρό του ένα κομμάτι βαμβάκι.

«Αυτό θα σας βοηθήσει να κοιμηθείτε, κύριε Ελβράμιε,» είπε, πλησιάζοντάς τον πάλι. «Μυρίστε, παρακαλώ.» Έφερε το βαμβάκι κοντά στα ρουθούνια του. «Εισπνεύστε βαθιά.»

Ο γέρος εισέπνευσε και φάνηκε αμέσως να έρχεται σε κατάσταση ελαφριάς μέθης, στα όρια του ύπνου.

Η κόρη του παρακολουθούσε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και βλέμμα παρατηρητικό.

Η Διονυσία τής χαμογέλασε. «Όλα εντάξει,» της είπε. Εκείνη δεν της επέστρεψε το χαμόγελο.

Η Διονυσία στράφηκε στον Ελβράμιο και άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Υπνώσεως. Σύντομα, ο γέρος κοιμόταν. Η Διονυσία έκανε, τότε, ένα Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως, για να τον ρίξει σε ακόμα πιο βαθύ ύπνο, έναν ύπνο απ'τον οποίο δεν ξυπνούσες αν γινόταν φασαρία γύρω σου. Και, στη συνέχεια, έκανε Μαγγανεία Βαθείας Ναρκώσεως, η οποία χρειάστηκε ένα ολόκληρο πεντάλεπτο μέχρι να ολοκληρωθεί. Μετά, όμως, ο Ελβράμιος βρισκόταν σε τόσο βαθύ λήθαργο που ούτε τραύματα επάνω στο σώμα του δεν μπορούσαν να τον ξυπνήσουν. Ήταν σαν νεκρός – με τη διαφορά ότι ανέπνεε και ο οργανισμός του λειτουργούσε. Βρισκόταν σε κώμα, ουσιαστικά. Και μπορούσε άνετα να εγχειριστεί.

Η Διονυσία φώναξε στον νοσοκόμο να έρθει, και εκείνος μπήκε και έπιασε το τροχήλατο κρεβάτι από την άκρη, αρχίζοντας να το σπρώχνει, βγάζοντάς το απ'το δωμάτιο.

Η Διονυσία τον ακολούθησε.

«Θα είστε κι εσείς στην εγχείρηση;» τη ρώτησε η Ευθαλία βαδίζοντας πίσω της, με τα τακούνια της ν'αντηχούν τακ-τακ-τακ-τακ.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Μείνετε μακριά, όμως, παρακαλώ. Δεν επιτρέπεται από εδώ και πέρα.»

Διασχίζοντας τον διάδρομο έφτασε σ'έναν θάλαμο όπου της ζητήθηκε από τους νοσοκόμους εκεί να βγάλει τα ρούχα της για να απολυμανθεί. Η Διονυσία μπήκε σ'έναν ακόμα μικρότερο θάλαμο, στο μέγεθος μικρής τουαλέτας, γδύθηκε από όλα της τα ρούχα, και πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο. ΦΣΣΣΣΣΣΤ!... ήχησε το αέριο που έπεσε από το τρυπητό ταβάνι, απολυμαίνοντας το σώμα της πατόκορφα. Η διαδικασία δεν κράτησε πάνω από ένα λεπτό.

Η Διονυσία φόρεσε έναν χιτώνα που κρεμόταν μες στον μικρό θάλαμο καθώς κι ένα ζευγάρι πάνινα παπούτσια που βρίσκονταν επίσης εκεί. Από την τσέπη του χιτώνα τράβηξε μια μάσκα κι ένα ζευγάρι γάντια, και τα φόρεσε κι αυτά. Ύστερα άνοιξε την πόρτα μπροστά της, τη δεύτερη πόρτα του θαλάμου, και βγήκε σ'έναν χώρο όπου τα πάντα ήταν απολυμασμένα: έναν διάδρομο με περισσότερες πόρτες δεξιά κι αριστερά. Η Διονυσία κοίταξε τους αριθμούς επάνω τους, πλησίασε

μία, την έσπρωξε, και μπήκε στο δωμάτιο όπου τώρα βρισκόταν ξαπλωμένος ο Νικόλαος Ελβράμιος.

Μαζί του ήταν η Μάγδα Θολσοβόνια και ο Ευγένιος'νιρ, κι οι δυο ντυμένοι με χιτώνες, μάσκες, και γάντια. Ένας νοσοκόμος και μια νοσοκόμα βρίσκονταν επίσης στον θάλαμο.

«Διονυσία...» είπε ο Ευγένιος. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε.»

Η Μάγδα, ευτυχώς, δεν φαινόταν να μασά μαστίχα πίσω από τη μάσκα της, παρατήρησε η Διονυσία. Αν και πραγματικά δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Δεν μπορεί να ήταν τόσο αντιεπαγγελματική, μα τον Αστερίωνα!

«Ναι,» αποκρίθηκε η Διονυσία. «Εγώ απλά θα παρακολουθώ. Κι αν με χρειαστείτε κάτι...»

Η Μάγδα γέλασε κοφτά. «Μάλλον απίθανο.»

Της Διονυσίας δεν της άρεσε ο τρόπος αυτής της γυναίκας. Γενικά. Αλλά δεν είπε τίποτα.

Και η εγχείρηση ξεκίνησε. Ή, μάλλον, τα προκαταρκτικά της. Ο Ευγένιος'νιρ στάθηκε πάνω από τον Ελβράμιο και έκανε Μαγγανεία Οργανικής Αναλύσεως ή, τουλάχιστον, έτσι η Διονυσία υπέθετε, αφού η ίδια δεν ήξερε αυτή τη μαγγανεία. Καταλάβαινε, όμως, κάποια πράγματα από τις μαγικές φράσεις που μουρμούριζε ο άλλος Βιοσκόπος και από τα μαγικά σύμβολα που σχημάτιζαν τα δάχτυλά του.

Η διαδικασία δεν τελείωσε γρήγορα. Ύστερα από πάνω από είκοσι λεπτά προσήλωσης στον ασθενή, ο Ευγένιος φάνηκε να επανέρχεται στη συμβατική πραγματικότητα. Καθάρισε τον λαιμό του και είπε στον νοσοκόμο: «Τα μάτια.»

Ο νοσοκόμος πλησίασε ένα κυλιόμενο τραπεζάκι που βρισκόταν σε μια γωνία και το έφερε κοντά. Επάνω του υπήρχε κάτι σκεπασμένο με ύφασμα. Η Μάγδα Θολσοβόνια έπιασε το ύφασμα και το τράβηξε, αποκαλύπτοντας ένα δοχείο με κάποιο συντηρητικό υγρό, μέσα στο οποίο επέπλεε ένα ζευγάρι μάτια.

Η Διονυσία αισθάνθηκε ένα χέρι να σφίγγει τα σωθικά της. Αυτά ήταν τα μάτια ενός νεκρού... ο οποίος είχε πεθάνει πριν από πόσο καιρό; Και πώς; Και με τι τρόπο είχε καταλήξει στην κατοχή του Ευγένιου'νιρ;

Ο Βιοσκόπος έκανε πάλι την ίδια μαγγανεία – η Διονυσία αμέσως αναγνώρισε τις μαγικές φράσεις και τα σύμβολα – αλλά τώρα ήταν

πλήρως εστιασμένος σ'αυτά τα δύο μάτια που επέπλεαν μέσα στο συνηρητικό υγρό.

Η Διονυσία πήρε μια βαθιά ανάσα πίσω από τη νοσοκομειακή μάσκα της. Η διαδικασία είχε κάτι το φριχτό, νόμιζε... Αν και καταλάβαινε τι έκανε ο Ευγένιος. Έπαιρνε, νοητικά, την οργανική δομή του ασθενή και την οργανική δομή των ματιών, ώστε να αλλοιώσει τη δεύτερη αν χρειαζόταν.

Ύστερα από κανένα τέταρτο της ώρας ο Ευγένιος'νιρ άρχισε μια άλλη μαγγανεία, κι αυτή πρέπει να ήταν η Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως, υπέθετε η Διονυσία. Ήταν διαφορετική από την προηγούμενη, αν και είχε κάποιες ομοιότητες. Στα μάτια, φυσικά, δεν φάνηκε να συμβαίνει καμία εξωτερική αλλαγή, αλλά η οργανική τους δομή άλλαζε με τρόπο αόρατο για το απλό βλέμμα.

Η Διονυσία έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας έχοντας την προσοχή της στραμμένη στα μάτια.

«Τι κάνεις εκεί;» είπε αμέσως η Μάγδα.

Η Διονυσία δεν της μίλησε. Υπήρχε όντως ζωτική ενέργεια σ'αυτά τα μάτια. Ελάχιστη, βέβαια, αλλά υπήρχε. Ήταν ακόμα ζωντανά, παρότι ανήκαν σε νεκρό. Όχι, ασφαλώς, πως περίμενε να μην ήταν ζωντανά, αλλά δεν είχε ξαναχρησιμοποιήσει Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας επάνω σε κομμένο μέλος ή μεμονωμένο όργανο και ήταν περίεργη.

«Τι έκανες;» τη ρώτησε η Μάγδα πλησιάζοντάς την, μιλώντας χαμηλόφωνα για να μην ενοχλήσει τον Ευγένιο.

Η Διονυσία τής είπε, και εξήγησε: «Απλά από περιέργεια.»

Η Μάγδα τής έριξε ένα βλέμμα που ήταν οριακά καχύποπτο (Τι νομίζει ότι μπορεί να έκανα, μα τον Αστερίωνα; απόρησε η Διονυσία) και στράφηκε στον Ευγένιο ξανά.

Ο οποίος, μετά από κανένα τέταρτο, γύρισε και την κοίταξε. «Έτοιμα,» είπε, και η κούραση ακουγόταν στη φωνή του. Η μαγγανεία τον είχε εξαντλήσει. Και έπρεπε τώρα να κάνει και Ξόρκι Οργανικής Συνενώσεως για να υποβοηθήσει στην εγχείρηση. Η Διονυσία ήλπιζε να άντεχε· γιατί, αν δεν άντεχε, ο γέρος κατά πάσα πιθανότητα θα τυφλωνόταν. Δεν ήταν μια απλή εγχείρηση.

Η Μάγδα, δίχως κανέναν ενδοιασμό, έπιασε τα εργαλεία της και ξεκίνησε. Χρησιμοποιώντας ένα απλό μηχάνημα φρόντισε τα μάτια του ναρκωμένου Ελβράμιου να είναι ορθάνοιχτα, και μετά τα αφαίρεσε, το ένα κατόπιν του άλλου, ρίχνοντάς τα σ'έναν βαθύ δίσκο που κρατούσε η νοσοκόμα δίπλα της.

Η Διονυσία απόρησε που δεν σκέφτονταν να τα κρατήσουν για να τα διατηρήσουν κι αυτά. Μάλλον δεν τα θεωρούσαν χρήσιμα. Ήταν τα ασθενικά μάτια ενός γερού. Ποιος μπορεί να τα ήθελε; Κάποιος που είχε χάσει το ένα ή και τα δύο μάτια του, ίσως; Όπως και νάχε, δεν έμοιαζε να τα θέλουν...

Η Μάγδα άνοιξε το δοχείο με το συντηρητικό υγρό και πήρε, με λαβίδα, το ένα μάτι από εκεί, ενώ ο Ευγένιος'νι μουρμούριζε τα λόγια για το Ξόρκι Οργανικής Συνενώσεως. Μετά από λίγο το μάτι ήταν μέσα στη μία κόγχη του Ελβράμιου, και η Μάγδα το σκέπασε με μια γάζα. Πήρε, ύστερα, το άλλο μάτι κι επανέλαβε τη διαδικασία ενώ ο Ευγένιος χρησιμοποιούσε το ξόρκι ξανά, υποβοηθώντας τους δύο οργανισμούς να ενωθούν.

Μα τον Αστερίωνα, σκέφτηκε η Διονυσία, αν έκανε λάθος στην αλλοίωση της οργανικής δομής πιο πριν... Αν έκανε έστω και ένα μικρό λάθος... Τα μάτια δεν θα λειτουργούσαν αν είχε κάνει έστω και ένα μικρό λάθος.

Η Διονυσία αισθανόταν μουδιασμένη πάλι...

Ο Οφιομαχητής είχε προ πολλού φτάσει κοντά στην Κακιά Γέφυρα, ενώ οι τέσσερις Κακοτοπίτες συνέχιζαν να τον ρωτάνε για τη σχέση του με τους Τροχόλυκους δοκιμάζοντας τη φαρμακερή οργή του. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του, για να μην τους αρπάξει και τους πετάξει στον ποταμό.

«Τους ξέρω,» είπε τελικά στρεφόμενος να τους αντικρίσει και τους τέσσερις με το αβλεφάριστο βλέμμα του. «Αλλά όχι όπως νομίζετε. Πρώτη φορά έρχομαι στην Κυκλόπολη· σας το είπα.»

«Ναι, έτσι είπες,» αποκρίθηκε ο Φοίβος.

«Και είν' αλήθεια.»

«Πώς ξέρεις, τότε, τους Τροχόλυκους, και γιατί σε κυνηγάνε;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Σας τόλεγα, ρε,» πετάχτηκε ο Αθανάσιος, «να του ζητήσουμε να μας πει πιο πριν γιατί ρωτούσε για τον Νιλκόδιο, τον Λύκο των Τροχών, μα δε μ'ακούγατε»»

«Σκάσε, ρε, γαμώ τη λοκράθια πουτάνα σου!» γρύλισε ο Μάρκος. «Προσπαθώ να συνεννοηθώ με τον άθρωπο, δε βλέπεις;» Και προς τον Οφιομαχητή: «Με το συμπάθιο που ρωτάμε να μάθουμε, Γεώργιε – και σου χρωστάμε, δεν το ξεχνάμε αυτό – και φαίνεται να κάνουμε και καλές δουλειές μαζί σου – αλλά, ρε φίλε, άμα σε κυνηγάνε έτσι οι Τροχόλυκοι... θάπρεπε κάτι νάχες πει, να... να ξέρουμε, να πούμε. Μας έχουνε τώρα βάλει κι εμάς στόχο!»

«Δε νομίζω ότι τους ενδιαφέρετε. Και μέχρι στιγμής δεν είχα υπόψη μου ότι έψαχναν για εμένα.»

«Γιατί, όμως, σε κυνηγάνε;»

«Και,» πρόσθεσε ο Αθανάσιος, «γιατί ρωτάς για τον Νιλκόδιο και για την Ανθρώπιν– Αα! Σιγά, ρε πούστη! Τι βαράς;» έκανε καθώς ο Μάρκος τον είχε μπατσώσει κατακέφαλα.

Ο Οφιομαχητής είπε: «Ελάτε. Πάμε να καθίσουμε κάπου και θα σας πω· κι ελπίζω κι εσείς να μου πείτε.» Ανέβηκε στην Κακογέφυρα τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω του, από τα γκέμια.

Οι τέσσερις τον ακολούθησαν, σιωπηλοί τώρα.

Η Ευθαλία σάλεψε νευρικά επάνω στον πήχη του· δεν τους εμπιστευόταν αυτούς τους τύπους – ο Οφιομαχητής το καταλάβαινε – θα προτιμούσε να τους δαγκώσει.

Κατεβαίνοντας στην ανατολική όχθη του Τίρπου, ο Γεώργιος είπε: «Εσείς οδηγείτε τώρα. Πάμε σε καμιά ταβέρνα εδώ κοντά.»

«Στο Κόκκινο Λημέρι;» πρότεινε ο Αθανάσιος.

«Χαζός είσαι;» του είπε ο Φοίβος. «Άσε καλύτερα τα παλιά τα στέκια.»

«Α, ναι... Σωστά.»

Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Πάλι μιλάνε σαν να νομίζουν ότι τους κυνηγάνε...

«Ελάτε αποδώ,» είπε ο Μελέτιος, και βάδισαν όλοι κοντά στις αποβάθρες μέχρι που έφτασαν σε μια ταβέρνα και μπήκαν. Ήταν η ίδια ταβέρνα όπου οι Τροχόλυκοι είχαν καθίσει με τους άλλους Κακοτοπίτες από το Χτυπολόι, αλλά δεν το ήξεραν βέβαια, δεν το υποψιάζονταν καν.

Κάθισαν σ'ένα τραπέζι κι αφού παράγγειλαν ποτά – όλα κερασμένα από τον Γεώργιο – ο Οφιομαχητής τούς είπε: «Θα κάνουμε μια συμφωνία.»

«Κι άλλη συμφωνία;» είπε ο Αθανάσιος.

«Κι άλλη συμφωνία.»

«Τι συμφωνία;» ρώτησε ο Μάρκος.

Ο Γεώργιος ήπια μια γουλιά από το Αίμα Έχιδνας στην κούπα του και σκέφτηκε: Τι είν' αυτό; Νοθευμένο, σίγουρα... Η φαρμακερή οργή του φούντωσε, και θα το ρήμαζε το καταραμένο στέκι, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε δυνατά.

«Θα σας πω από πού ξέρω τους Τροχόλυκους αν κι εσείς μου πείτε ποιος νομίζετε ότι σας κυνηγά εδώ, στην Κυκλόπολη. Γιατί είναι φανερό πως νομίζετε ότι κάποιος σάς κυνηγά.»

«Εεε...» έκανε ο Μάρκος. «Κοίτα τώρα... σου εξηγήσαμε ότι οι... οι Παλαιοχρονίτες – έγινε μια ιστορία μ'αυτούς–»

«Ναι, αλλά μου είπαμε επίσης πως δεν πιστεύετε ότι αυτοί θα έρθουν εδώ.»

«Είναι απίθανο, όμως καλό είναι να φυλαγόμαστε.»

«Σίγουρα πρέπει να φυλαγόμαστε,» πρόσθεσε ο Φοίβος.

«Δε νομίζω,» είπε ο Οφιομαχητής, «πως φυλάγεστε από κάποιον που θεωρείτε απίθανο να σας κυνηγήσει αλλά από κάποιον που πιστεύετε ότι όντως σας κυνηγά. Πείτε μου την αλήθεια!»

Τα μάτια του, έτσι όπως τους ατένιζαν χωρίς να βλεφαρίζουν, τους φρίκαρναν και τους τέσσερις. Αισθάνονταν σαν έντομα ξαφνικά να σκαρφάλωναν επάνω τους.

«Κοίτα,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «σου είπαμε... σου είπαμε την αλήθεια–»

«Δεν ήταν αυτή η αλήθεια!» Ο Οφιομαχητής χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι, ήπια, συγκρατώντας την οργή του, και το τραπέζι έτριξε δυνατά, μοιάζοντας στα όρια να σπάσει στα δύο. Ο Γεώργιος είχε βαρεθεί συνέχεια κάποιοι να προσπαθούν κάτι να του κρύψουν σ'ετούτη την καταραμένη πόλη! Αυτοί οι τέσσερις Κακοτοπίτες, εκείνη η Ευτυχία Ναθράσκη... «Θέλω να μάθω την αλήθεια. Τώρα. Αλλιώς, ούτε εσείς θα μάθετε τι συμβαίνει με τους Τροχόλυκους» – και παρά

την οργή του είχε τη σύνεση να το πει αυτό το όνομα χαμηλόφωνα – «και η συμφωνία μας για τις αγοραπωλησίες χαλάει!»

«Για στάσου μια στιγμή, Γεώργιε!» είπε ο Μάρκος. «Εμείς δεν... Εμείς είμαστε εντάξει»

«Θα είστε. Μόλις μου πείτε ποιος σας κυνηγά, και γιατί. Την αλήθεια. Δεν πιστεύω αυτές τις μαλακίες για τους Παλαιοχρονίτες. Κάτι άλλο συμβαίνει μαζί σας.»

Ο Μάρκος αναστέναξε κι ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα· οι άλλοι τρεις είχαν μουγκαθεί τελείως, περίμεναν αυτόν να μιλήσει.

«Τι θα γίνει;» ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Θα τα πούμε κουρσάρικα, ή όχι;»

«Εντάξει,» απάντησε ο Μάρκος. «Αλλά μη μου πεις πάλι ότι σου λέω ψέματα! Οι Παλαιοχρονίτες όντως μας κυνηγάνε»

Το βλέμμα του Οφιομαχητή αγρίεψε.

«Περίμενε! Στάσου. Είναι αλήθεια. Έγινε μια ιστορία με τους Παλαιοχρονίτες, αλλά δεν... δεν είναι ακριβώς αυτή που σου είπαμε.»

«Ρε»» έκανε να παρέμβει ο Φοίβος.

Ο Μάρκος τον πρόλαβε προτού συνεχίσει: «Και τι σημασία έχει, ρε, άμα το ξέρει ή όχι; Τι θ'αλλάξει, θαρρείς; Τι τον νοιάζει;»

Ο Φοίβος μόρφασε, ήπια μια γουλιά απ'το απόκρασό του, κι έμεινε σιωπηλός. Η όψη του μαρτυρούσε ότι ακόμα διαφωνούσε μα δεν ήταν και πρόθυμος να εκφράσει λεκτικά τη διαφωνία του.

Ο Μάρκος είπε στον Οφιομαχητή: «Το βάλαμε στοίχημα ν'αρπάξουμε τις δίδυμες κόρες του Αφέντη του Παλαιόχρονου και να τις... ξέρεις, να τις απαυτώσουμε· με εννοείς, έτσι; Και το κάναμε, να πούμε. Αλλά μας καταλάβανε, και καταλάβανε κι ότι ήμασταν απ'το Χτυπολόι. Και μετά απ'αυτό τι θα γινότανε; Ξέραμε τι θα γινότανε. Θάρχονταν οι Παλαιοχρονίτες στο Χτυπολόι και θα ζητούσαν τα ρέστα. Δεν πρόκειται να κάνανε τα στραβά μάτια για τέτοια υπόθεση· δεν ήταν όποιες κι όποιες αυτές που απαυτώσαμε· ήταν οι δίδυμες του Αφέντη»

«Θέλετε να πείτε ότι τις βιάσατε;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε μέσα του.

«Κοντολογίς, ναι.»

Ο Γεώργιος θυμήθηκε τον Νάθλεδιρ, και η οργή του δυνάμωσε περισσότερο: Κι εκείνος τον είχε συναντήσει κυνηγημένος επειδή είχε

πλαγιάσει με μια γυναίκα. Αλλά δεν την είχε βιάσει· ήταν ερωτευμένη μαζί του. Ο Οφιομαχητής χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι ξανά, και το τραπέζι ράγισε.

Τα μάτια των Κακοτοπιτών γούρλωσαν· ο Αθανάσιος κι ο Φοίβος έμοιαζαν έτοιμοι να τιναχτούν επάνω και να γίνουν Ζέφυρου άνεμος.

«Ε!» είπε ο Μάρκος, τρομαγμένος. «Και τι σε νοιάζει εσένανε; Ξένος είσαι! Τι σου είναι οι Παλαιοχρονίτες;»

«Τι έγινε μετά;» ρώτησε ο Οφιομαχητής, χωρίς να φωνάζει: πράγμα που παραξένεψε τους τέσσερις Κακοτοπιτές που νόμιζαν ότι θα τους έβριζε. Ακόμα δεν μπορούσαν να το πιστέψουν ότι είχε κάνει αυτή τη ρωγμή στο τραπέζι με τη γροθιά του! Αλλά γιατί όχι; Τον είχαν δει να σπάει λουκέτο με τα χέρια του, δεν τον είχαν δει, μα την Έχιδνα; Κανείς τους δεν το είχε ξεχάσει – εκτός από τον Μελέτιο, που τότε δεν ήξερε τι του γινόταν.

Ο Μάρκος είπε: «Έπρεπε να φύγουμε, γιατί ξέραμε τι θα έκαναν οι Παλαιοχρονίτες. Θάρχονταν στο Χτυπολόι και θα μας ζητούσαν, κι άμα οι δικοί μας δεν μας έδιναν μπορεί και να χιμούσαν σ'ολόκληρο το χωριό – και είναι άγριοι, δεν είναι σαν εμάς που είμαστε πολιτισμένοι.»

«Δε νομίζατε ότι οι δικοί σας θα σας προστάτευαν;»

Ο Μάρκος ρουθούνησε. «Άμα μάθαιναν τι είχαμε κάνει; Ούτε με το νύχι της Σιλοάρνης στο τσεπάκι μας, Γεώργιε! Θα μας δίνανε για να γλιτώσουνε τα τομάρια τους.»

«Οι μονάδες μας οι ίδιες θα μας δίνανε,» είπε ο Φοίβος πίνοντας κι άλλο απόκρασο.

«Καλά, αυτό είναι παρατραβηγμένο,» διαφώνησε ο Αθανάσιος, μουντά· «αλλά οι άλλοι θα μας δίνανε, σίγουρα...»

«Κλέψατε, λοιπόν, τη βάρκα και φύγατε.»

«Ναι,» είπε ο Μάρκος, κι ανασήκωσε τους ώμους. «Τι άλλο να κάναμε;» Ήπие μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

«Και ποιοι νομίζετε ότι τώρα σας κυνηγάνε; Οι δικοί σας;»

«Αυτοί. Οπωσδήποτε μας ψάχνουν. Γιατί, άμα δε μας παραδώσουν στους Παλαιοχρονίτες, οι Παλαιοχρονίτες θα τους ορμήσουνε: κι αυτό σίγουρα θένε να τ'αποφύγουν πάση θυσία.»

«Γνωρίζουν ότι θα ερχόσασταν στην Κυκλόπολη;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά πού αλλού να πηγαίναμε; Ή στην Ερπετόπολη ή στην Κυκλόπολη. Εκτός άμα βγαίναμε κάπου ανάμεσα, στις όχθες του Τίρπου – πού, όμως; Μες στα Κακοτόπια; Ή απ'την άλλη μεριά, στις Κλειστές Πεδιάδες που λένε;»

«Θα ψάξουν παντού,» είπε ο Φοίβος· «δεν υπάρχει αμφιβολία. Θα φάνε τον Τίρπο για να μας βρουν. Είναι θέμα επιβίωσης. Οι Παλαιοχρονίτες είναι άγρια φάρα· κανείς δεν τα βάζει απερίσκεπτα μαζί τους.

»Το μόνο που με στεναχωρεί,» πρόσθεσε, «είναι ότι δε θα ξαναδώ τα παιδιά μου στο Χτυπολόι, αλλά... Άμα τα ξαναδώ θάναι η τελευταία φορά· οπότε...» Μόρφασε, και τελείωσε το απόκρασό του.

«Και γιατί κάνατε τέτοια μαλακία;» τους ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Τόσο σημαντικό ήταν για εσάς να βιάσετε τις κόρες αυτού του Αφέντη;»

Ήταν σιωπηλοί για λίγο· ύστερα ο Μάρκος είπε, σοβαρά: «Τόχουμε μετανιώσει, είν' η αλήθεια. Αλλά τότε το είχαμε βάλει στοίχημα μεταξύ μας. Είναι γνωστό πόσο όμορφες είναι οι δίδυμες κόρες του, και μόλις δεκαπέντε χρονών. Να τις δεις να σου κοπεί η ανάσα – και δεν κάνω πλάκα. Είναι Νηρηίδες, να πούμε.»

«Και είχαμε ακούσει κι άλλους να τόχουν προσπαθήσει,» είπε ο Αθανάσιος. «Τους έπιασαν οι Παλαιοχρονίτες και... άσε.»

«Συγχωριανοί σας;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Όχι, ρε, εμείς είμαστε πολιτισμένοι. Από άλλα χωριά, πιο μέσα στους Κακούς Τόπους.»

«Θαρρούσαμε πως είμαστε πιο έξυπνοι...» είπε ο Φοίβος, και κούνησε το κεφάλι. Άναψε τσιγάρο.

Ο Μάρκος ρώτησε: «Αλλάζει κάτι στη συμφωνία μας, Γεώργιε, τώρα που τα έμαθες αυτά;» Τον κοίταζε με επιφύλαξη.

Ο Οφιομαχητής δεν συμπαθούσε τους βιαστές, αλλά η ζωή του στην Υπερυδάτια τον είχε, κατά καιρούς, φέρει μαζί με διαφόρων ειδών άτομα. Πολλοί ήταν καθάρματα. Κανένας δεν ήταν ηθικά άμεμπτος. Η Διονυσία πιθανώς να ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που είχε γνωρίσει· δε θυμόταν αυτή τη στιγμή κανέναν άλλο που μπορούσε να συγκρίνει μαζί της. Και ούτε μπορούσε, φυσικά, να κρίνει ετούτους τους τέσσερις λεχρίτες με βάση τη Διονυσία. Δεν μπορούσε να τους κρίνει, ίσως, ούτε καν με βάση τους Αγενείς του, το τσούρμο του στην Ιχθυδάτια.

«Όχι,» τους απάντησε, και ήπие νοθευμένο Αίμα, «τίποτα δεν αλλάζει. Αλλά ήθελα να ξέρω.»

«Και υποσχέθηκαν να μας πεις γιατί σε ψάχνουν οι Τροχόλυκοι...»

«Δεν ξέρω γιατί ακριβώς με ψάχνουν, αλλά υποπτεύομαι.» Και τους είπε πού τους πρωτοσυνάντησε – χαμηλόφωνα, μην τυχόν και κανείς μέσα σε τούτη την ταβέρνα έσθινε αφτί. Τους είπε ότι του επιτέθηκαν στη Μεγάπολη, και ότι ο Ανδρέας Νικκόδιος ήταν μαζί τους, ήταν ο αρχηγός τους. Δεν μπορεί να ήταν άλλος από αυτόν, και οι δικυκλιστές δεν μπορεί παρά να ήταν οι Τροχόλυκοι.

«Μα...» έκανε ο Μάρκος, «στη Μεγάπολη; Τι δουλειά έχουν αυτοί στη Μεγάπολη;»

«Ήλπιζα ότι ίσως εσείς να ξέρατε...»

Προφανώς, όμως, δεν είχαν ιδέα.

«Τι προηγούμενα είχες μαζί τους;» ρώτησε ο Αθανάσιος. «Είπες ότι γνώριζες τον Νικκόδιο...»

«Τον είχα δει στο σπίτι μιας φίλης δυο, τρεις φορές. Τίποτα το σπουδαίο. Δεν είχα διαπληκτιστεί μαζί του.»

«Και η φίλη σου;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Δεν είναι πια εκεί.»

«Πού είναι;»

«Εδώ, στην Κυκλόπολη. Ήρθα ακολουθώντας την. Ήρθα για να την προειδοποιήσω για τον Νικκόδιο. Γι'αυτό μ'ενδιαφέρει η Ανθρώπινη Προστασία.»

«Δεν τόπιασα αυτό... Τι, τι σχέση έχει η Ανθρώπινη Προστασία με...;»

«Η φίλη μου είναι Βιοσκόπος – μάγισσα – και νομίζω πως ο Νικκόδιος την έχει εξαπατήσει–»

«Ε, γι'αυτό σου επιτέθηκε, ρε – για να σε βγάλει απ'τη μέση προτού την–»

«Όχι· τότε δεν τον υποπτεύομαι ακόμα. Άρχισα να τον υποπτεύομαι από όταν μου επιτέθηκε τελείως αδικαιολόγητα. Αλλά ήταν αργά πλέον· γιατί πήρε τη φίλη μου κι έφυγε απ'τη Μεγάπολη.»

«Τη βούτηξε;»

«Όχι, δεν την απήγαγε. Φαίνεται να είναι ερωτευμένη μαζί του.»

Ο Αθανάσιος μούγκρισε. «Το λένε πως είναι φάτσα του Νηρέα ο τύπος· οι γυναίκες τον γουστάρουνε.»

«Θέλω να μάθω τι συμβαίνει στην Ανθρώπινη Προστασία – γιατί σίγουρα κάτι δεν πάει καλά εκεί – και να ειδοποιήσω τη Διονυσία»

«Έτσι τη λένε; Διονυσία;» είπε ο Μάρκος.

«Ναι.»

«Και γιατί δεν πα να της μιλήσεις τώρα;»

Ο Γεώργιος τούς είπε ότι δεν νόμιζε πως η Διονυσία θα τον πίστευε. Δεν τον ήξερε από παλιά· πρόσφατα τον είχε γνωρίσει. Μάλλον θα πίστευε τον Νιλκόδιο όταν εκείνος αρνιόταν ότι του είχε επιτεθεί. Και ο Γεώργιος δεν ήθελε να παρεξηγηθεί με τη Διονυσία.

Καθώς μιλούσε με τους τέσσερις Κακοτοπίτες οι δίδυμοι ήλιοι είχαν πια φτάσει στο κέντρο του ουρανού. Ήταν μεσημέρι. Η ταβέρνα κοντά στις προβλήτες του Κακού Πατήματος είχε μαζέψει περισσότερο κόσμο.

Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια είχε ήδη φύγει από την Ανθρώπινη Προστασία μαζί με τον Ανδρέα Νιλκόδιο. Είχαν πάει στο σπίτι του και του είχε μιλήσει για τις αμφιβολίες της σχετικά με τις μεθόδους του Ευγένιου'νιρ.

«Πέτυχε, όμως, η εγχείρηση, δεν πέτυχε;»

«Ναι, η αλήθεια είναι πως πέτυχε. Λίγο προτού με πάρεις απ'την κλινική βγάλαμε τις γάζες από τα μάτια του κύριου Ελβράμιου και έβλεπε κανονικά. Έβλεπε, όπως ο ίδιος είπε, σαν να ήταν παιδί ξανά. Αν και αισθανόταν κάποιο πόνο, και το έντονο φως τον ενοχλούσε – συμπτώματα που θα περάσουν, ασφαλώς, σε μερικές ημέρες.»

«Τι σ'ανησυχεί, τότε;»

«Αυτή η μέθοδος δεν είναι ασφαλής, Ανδρέα αγάπη μου. Είναι–»

«Ο Ευγένιος ξέρει τι κάνει. Σ'αυτά – και μόνο σ'αυτά – τον εμπιστεύομαι. Κατά τα άλλα, ο άνθρωπος είναι γλοιώδης και απaráδεκτος.»

Η Διονυσία μειδίασε, καθώς στέκονταν μες στο πλούσια στολισμένο σαλόνι, μην έχοντας καθίσει ακόμα. «Συνεργάτης σας είναι...»

«Ναι, είναι. Τέλος πάντων. Έχω παραγγείλει φαγητό.» Ήταν στο τραπέζι.

«Πού βρίσκετε τους νεκρούς, όμως, Ανδρέα;»

Καθώς κάθονταν για να φάνε, ο Ανδρέας τής είπε: «Αποδώ κι αποκεί. Παρατηρούμε, έχουμε το νου μας, κι όταν πεθαίνει κάποιος φροντίζουμε να προμηθευτούμε το πτώμα του.»

«Το κλέβετε, μα τον Αστερίωνα;»

«Μόνο αν το βρούμε πουθενά πεταμένο. Αλλιώς πληρώνουμε τους συγγενείς. Φάε τη σούπα σου προτού κρυώσει. Αυτή η σούπα είναι η καλύτερη στην Κυκλόπολη.» Άρχισε να τρώει τη δική του. «Η καλύτερη.»

Η Διονυσία δοκίμασε τη σούπα στο πιάτο της... η οποία (χωρίς, φυσικά, η Βιοσκόπος να το ξέρει) περιείχε το αντιβιοτικό για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

«Να τη φας όλη πριν εκφέρεις γνώμη,» της είπε ο Ανδρέας. «Είναι η αγαπημένη μου σούπα.»

«Όλο με καταπιέζεις...»

«Τι, δε σ'αρέσει;»

«Όχι, ωραία είναι. Πολύ καλή.» Έφαγε ακόμα μια κουτάλια. Νόμιζε πως δεν θα είχε όρεξη για φαγητό ύστερα απ'αυτά που είχε μάθει για τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε ο Ευγένιος'νιρ, όμως ο Ανδρέας είχε καταφέρει να της φτιάξει τη διάθεση ξανά. Ως συνήθως. Δε θα ήμουν εδώ αλλιώς, θύμισε στον εαυτό της.

Στην Κυκλόπολη, εν τω μεταξύ, ήδη είχαν αρχίσει να παρουσιάζονται κρούσματα της επιδημίας που είχε εξαπολύσει ο Ευγένιος'νιρ, αλλά κανείς – εκτός από αυτούς που είχαν φροντίσει για το ξεκίνημά της – δεν ήξερε ακόμα τι ήταν. Ορισμένοι άνθρωποι είχαν έντονη δύσπνοια, και αισθάνονταν ένα συνθλιπτικό βάρος στο στήθος, και ίδρωναν πολύ, και η όρασή τους θόλωνε...

Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

2

Χωρίζουμε καθώς βγαίνουμε από τον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας. Το Μικρό Σύμπαν και ο Αβύθιστος απομακρύνονται από το πλοίο μας, έχοντας κατά νου να συνεχίσουν την αναζήτηση για τους Τρομερούς Καπνούς, να μάθουν γι'αυτούς ό,τι μπορούν. Το μέρος στο οποίο θα συναντιόμαστε για να ανταλλάσσουμε πληροφορίες είναι η Ηχώπολη· το έχουμε ήδη συμφωνήσει. Εκτός αν τελικά το Άφατο Δίκτυο δεχτεί να μας εξυπηρετήσει.

Και τώρα, ακριβώς αυτό θέλω να πάω να μάθω, έτσι βάζω πλώρη για Μεγάπολη. Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι μακριά από τη Μικρυδάτια, προς τα εκεί όπου το σύστημα πλοήγησης μου δείχνει ότι βρίσκεται επί του παρόντος η Κεντρικάτια.

Στη γέφυρα μαζί μου είναι η Λουκία κι ο Ακατάλυτος μες στο απόγευμα, ενώ ακόμα είμαστε αρκετά μακριά από τον προορισμό μας. Στο κατάστρωμα βλέπω διάφορα μέλη του πληρώματος, τον Καταραμένο Αργύριο και μερικούς Μακροθάνατους, την Ερασμία και τον Ανθέμιο να στέκονται δίπλα στην κουπαστή, την Ελευθερία Μοριλκόνη να κάθεται μόνη στην πλώρη καπνίζοντας ένα τσιγάρο, με τα μακριά, κόκκινα μαλλιά της να κυματίζουν στον ανοιξιιάτικο θαλασσινό άνεμο – κι αναρωτιέμαι τι σκέψεις να περνάνε απ'το μυαλό της πρώην Πριγκίπισσας της Συμπολιτείας των Ποταμών. Το «τέκνο» του Δημοσθένη του Φτερωτού, ο γαλανόγκριζος Φαφλατάς, φτεροκοπά αποδώ κι αποκεί. Πού είναι ο αφέντης του; Σπάνια απομακρύνεται απ'αυτόν.

Λέω στη Λουκία: «Μπορείς να φωνάξεις την Πριγκίπισσα; Θέλω να τη ρωτήσω κάτι.»

Με λοξοκοιτάζει υπομειδώντας. «Τη γουστάρεις;»

«Για τους Καπνούς θέλω να τη ρωτήσω, μα τα δόντια της Έχιδνας!»

Γελά. «Το κατάλαβα. Αλλά αναρωτιέμαι.»

«Να μην αναρωτιέσαι για τέτοια πράγματα. Κάνει κακό.»

«Σοβαρά, ε;»

«Ναι.»

Βγαίνει από τη γέφυρα και, σε λίγο, επιστρέφει μαζί με την Ελευθερία.

«Όταν δούλευαν για τον αδελφό σου,» ρωτάω την τελευταία, «οι Καπνοί είχαν τίποτα επαφές στην Τριάνη;»

«Πρέπει να το επισκέπτονταν το λιμάνι της, αν δεν κάνω λάθος. Αλλά δεν ξέρω λεπτομέρειες.» Δεν καπνίζει πια· πέταξε το τσιγάρο της από την άκρη της πλώρης προτού έρθει εδώ.

«Χμμ...» Κοιτάζω τη θάλασσα.

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί να μην ρωτήσω; Τα πάντα σχετικά μ'αυτούς μ'ενδιαφέρουν. Επιπλέον, σου είπα ότι στην Τριάνη ήταν που έμαθα ότι ήρθαν 'κάποιοι κουρσάροι', και ο μάγος τους, ο αδελφός του Καπετάνιου τους, είχε σκοπό να βρει τη Βυθυδάτια, γι'αυτό κι αναζητούσαν ανθρώπους για πλήρωμα.»

«Ναι, σωστά, μου το είπες... Αλλά δεν ξέρω αν είχαν τίποτα ιδιαίτερες επαφές εκεί. Πραγματικά, δεν θυμάμαι κάτι. Μάλλον θα είχαν, όμως. Αν αληθεύουν όλα όσα έχω ακούσει για την Τριάνη, είναι μέρος πολύ φιλικό για κουρσάρους.»

«Φιλικό για οποιοδήποτε κάθαρμα μπορείς να φανταστείς. Και ο Οίκος είναι, ίσως, οι χειρότεροι απ'όλους.»

«Οι άρχοντες της Τριάνης...»

Νεύω. «Κι αναρωτιέμαι αν οι Καπνοί τούς γνωρίζουν. Αν τους γνώριζαν από τότε που ονομάζονταν Σβέλτοι.»

«Δεν έχω ιδέα, Γεώργιε. Δυστυχώς.»

Και, για την ώρα, δεν έχω τίποτ' άλλο να ρωτήσω την Πριγκίπισσα.

Ταξιδεύουμε δύο ημέρες ενώ ο καιρός δεν είναι άσχημος και το πλήρωμα λέει πως οι κακοί ανεμοδαίμονες του Ζέφυρου κοιμούνται, οι θυελλοδαίμονες βαριούνται, και ο Άτλαντας δεν κουνά πλοκάμι. Το πρωί της τρίτης ημέρας είμαστε στα νότια της Κεντρυδάτιας και πλησιάζουμε τη Μεγάπολη.

Οδηγώ το πλοίο μας μέσα στον κόλπο της. Το περνάω κάτω από την Κάλδνια Γέφυρα, που ενώνει τη Νήσο Κάλδνη με το Άνω Ανατολικό Λιμάνι, και κάτω από την Όλντια Γέφυρα, που ενώνει τη Νήσο Όλντη με το Βαθύ Λιμάνι, το οποίο είναι και ο προορισμός μας. Ο Δημοσθένης ο

Φτερωτός ασχολείται με τις συνεννοήσεις με τη Λιμενοφυλακή της Μεγάπολης.

Αράζουμε και δεν χάνω καθόλου χρόνο: μαζί με τη Λουκία (και τον γάτο της), την Ερασμία, τη Διονυσία, την Ελευθερία, τον Καταραμένο Αργύριο, τον Ανθέμιο, και τη Μαρίνα, ψάχνω για το Τραγούδι των Κυμάτων, το πλοίο του Πρίγκιπα Δαμιανού, εκεί όπου μου είπε ο Μελέτιος'σαρ πως ήταν αγκυροβολημένο τις προάλλες.

Και ακόμα εκεί είναι, όπως αποδεικνύεται. Το βλέπω. Το πλησιάζω. Επάνω στην κουβέρτα του κάθονται ναύτες και φρουρούν, μοιάζοντας να βαριούνται.

Κατεβάζω την κουκούλα της κάπας μου και, σταματώντας πλάι στο σκάφος, τους κουνάω το χέρι. «Καλημέρα!»

Τέσσερις απ'αυτούς σηκώνονται κι έρχονται στην κουπαστή. Αναμφίβολα με αναγνωρίζουν· μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

«Είναι ο Καπετάνιος επάνω;» τους ρωτάω.

«Δεν είν' εδώ, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ένας πρασινόδερμος άντρας, γιγαντόσωμος, με μαλλιά μακριά, μαύρα, και άγρια σαν χαίτη λιονταριού από άλλη διάσταση. «Έχει πάει μες στην πόλη.»

«Ο Δημήτριος, ο φίλος μου, είναι στο πλοίο;»

«Όχι, ούτ' αυτός.»

«Αλλά μπορείς ν'ανεβείς να τους περ'μένεις άμα θες,» προσθέτει ένας άλλος ναύτης.

«Ρίξτε μου τη ράμπα,» αποκρίνομαι, και μου τη ρίχνουν. Ανεβαίνω στο Τραγούδι των Κυμάτων μαζί με τους συντρόφους μου. «Ελπίζω να μην ενοχλούμε.»

Γελάνε, οι διάολοι της Σιλοάρνης. «Βαριόμασταν που κολυμπούσαμε, Οφιομαχητή!» μου λέει αυτός που με προσκάλεσε ν'ανεβώ – ένας τύπος μετρίου αναστήματος (που μοιάζει παιδάκι μπροστά στον πρασινόδερμο γίγαντα), γαλανόδερμος και πρασινομάλλης, αξύριστος. Πράσινο σκαντζόχοιρο θυμίζει η μούρη του. «Κάτσε μαζί μας. Ή προτιμάς να σ'οδηγήσουμε στην τραπεζαρία;»

«Όχι· θα καθίσουμε εδώ.» Και οι σύντροφοί μου συμφωνούν, με νεύματα και κοφτά λόγια. Τους συστήνω στους ναύτες χωρίς πολλά-πολλά· μόνο τα ονόματά τους. Και μου λένε και οι ναύτες τα δικά τους

ονόματα: ο πρασινόδερμος γίγαντας ονομάζεται Πέτρος ο Πέτρινος· ο άλλος, Σαράντης – σκέτο Σαράντης.

«Είστε απ'τους Αγρούς; Απ'την Ηχώπολη;» τους ρωτάω.

«Μπα, όχι,» απαντά ο Σαράντης. «Εγώ αποδώ είμαι, απ'τη Μεγάπολη. Ο Πέτρινος απ'την Ιχθυδάτια–»

«Λένε πολλά για σένα εκεί, Οφιομαχητή,» μου λέει ο ίδιος.

«Το ξέρω. Μην πιστεύεις ούτε τα μισά.»

«Είχες κοντέψει να τσακίσεις τον Μεγαλοφονιά...»

«Δεν έχω τελειώσει τη δουλειά αυτή ακόμα.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουγκρίζει λυσσασμένα μέσα μου για ν'αντιμετωπίσει την ακόμα πιο τρομερή μάνητα της φαρμακερής οργής μου. Αυτό το κάθαρμα!... Και τώρα να είναι και Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου, και να έχει το θράσος να λέει να ξεχάσουμε τα παλιά! Πώς να ξεχάσω τη δολοφονία των Αγενών μου;

Μια γυναίκα ανεβαίνει από μια καταπακτή της κουβέρτας. Τη βλέπω με τις άκριες των ματιών μου, πρώτα· ύστερα, νομίζοντας ότι κάτι μου θυμίζει, στρέφομαι και την κοιτάζω ευθέως–

Μα τα δόντια της Έχιδνας...

Αυτή είναι, δεν μπορεί να είναι άλλη. Καφετόδερμη· μαλλιά μαύρα και μακριά, φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες όπως τότε· μύτη μεγάλη· μακροπρόσωπη. Δε θα την έλεγες όμορφη ποτέ, αλλά ούτε και τέρας. Το σώμα της ήταν, και είναι, πιο ωραίο από το πρόσωπό της: λιγνό και σφριγηλό, διακρίνεται μέσα από τα σφιχτοδεμένα, εφαρμοστά ρούχα της.

Η Ευτέρπη'σαρ.

Με βλέπει και γελά, πλησιάζοντας. «Γεώργιε!»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου κανείς εσύ εδώ;» χαμογελάω. «Άσε που με παραξενεύει που είσαι ακόμα ζωντανή...»

«Ξέρεις τον Οφιομαχητή, ρε;» της λέει ο Σαράντης. «Τον Οφιομαχητή; Και δεν τόλεγες;»

«Το έχω για μυστικό,» αποκρίνεται εκείνη ενώ κοιτάζει εμένα. «Είμαι η μάγισσα αυτού του πλοίου, Γεώργιε. Κάνω τη Μαγγανεία Κινήσεως.»

«Στην Ηχώπολη γιατί δεν ήρθες να με βρεις;»

«Δεν ήμουν εκεί. Εδώ με προσέλαβαν. Τον μάγο τους τον πάτησε ένα φορτηγό–»

«Τι;»

«Είχε μεθύσει ο μαλάκας!» εξηγεί αμέσως ο Σαράντης. «Είχε πάει και τάχε πιει, και δεν ήξερε τι του γινόταν. Περνούσε τον δρόμο, εδώ μπροστά απ'τις αποβάθρες, ενώ περνούσε συ'χρόνως κι ένα φορτηγό, πελώριο – και δεν το είδε ο ηλίθιος–»

«Ούτε το φορτηγό τον είδε,» τονίζει ο Πέτρος ο Πέτρινος, συνοφρυωμένος.

«Τα φορτηγά δε βλέπουν.»

Οι άλλοι του πληρώματος γελάνε.

«Ναι, κάνε πλάκα τώρα, καθουρόφιλε,» του λέει απειλητικά ο Πέτρος. Ο Σαράντης χαμογελά ως τ'αφτιά.

«Ο οδηγός του φορτηγού,» συνεχίζει ο Πέτρος, «πρέπει νάτανε κι αυτός μεθυσμένος. Ή μαστουρωμένος. Κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του.»

«Τον πάτησε, πάντως,» λέει ο Σαράντης κοιτάζοντας εμένα.

«Τον σκότωσε;»

«Δυστυχώς.» Και όλων των ναυτών οι όψεις είναι τώρα μουντές. «Ήταν εντάξει ο τύπος,» λέει ένας. «Τον συμπαθούσαμε, τον κακότυχο της Σιλοάρνης,» λέει μια άλλη. «Αλλά τα κοπανούσε σε κάθε λιμάνι, ο γαμιόλης,» λέει ένας τρίτος: «εκεί έτρωγ' όλα του τα οχτάρια. Αρμάδες ολόκληρες, μα τα πλοκάμια τ'Άτλαντα!»

«Ο Καπ'τάνιος, οπότε, προσέλαβε αυτήνα,» εξηγεί ο Σαράντης, ανάβοντας ένα Υποβρύχιο. «Και φαίνεται εντάξει κι αυτή, αν και με μούρη οδοντόψαρου και μύτη λογχόψαρου.»

«Άντε γαμήσου, ρε ηλίθιε!» τον βρίζει η Ευτέρπη, παρότι δεν μου φαίνεται αληθινά τσαντισμένη.

«Δεν είν' αυτός τρόπος να μιλάς έχοντας πρωτομπεί στο πλήρωμα.»

«Ούτ' ο δικός σου είναι τρόπος να μιλάς σ'αυτούς που έχουν πρωτομπεί στο πλήρωμα. Κι όπως βλέπεις, μαλάκα, ξέρω τον Οφιομαχητή· άμα του πω, θα σας καθαρίσει όλους εδώ πάνω – γι'αυτό πρόσεχε!»

Γελάνε και χαμογελάνε οι ναύτες του Τραγουδιού των Κυμάτων, καταλαβαίνοντας μάλλον ότι δεν βρίσκονται πραγματικά σε κίνδυνο από εμένα.

«Είναι φίλος του Καπετάνιου,» της λέει ο Πέτρος ο Πέτρινος.

«Κάθισε,» προτείνω στην Ευτέρπη, «κι άμα κανείς σε ξαναβρίσει θα τον πετάξω στο λιμάνι.»

«Εκείνη μ'έβρισε, μα της Έχιδνας την ουρά...» μουρμουρίζει ο Σαράντης, καπνίζοντας.

«Έφαχνες για δουλειά πάλι;» τη ρωτάω.

«Ναι.»

«Τι έγινε εκείνη η άλλη δουλειά που είχες βρει τότε που ήμασταν στη Μεγάπολη;»

Ρουθουνίζει. «Έχω αλλάξει πολλές δουλειές από τότε...»

«Θ'αρχίσω να παραξενεύομαι,» μου λέει η Λουκία, «όταν σταματήσουμε σε κάποιο λιμάνι και δεν συναντήσεις παλιούς γνωστούς, Καπετάνιε μου!»

«Μη με κοιτάς έτσι· δεν φταίω εγώ.»

«Πού τη γνώρισες αυτήν;»

«Αα... πραγματικά, δεν θέλεις να μάθεις.»

«Μπούκαρε στο δωμάτιό μου,» λέει η Ευτέρπη, «έδειρε τους εραστές μου, με άρπαξε, και με πήγε να κλέψουμε ένα πλοίο.»

«Τι;» κάνει η Λουκία. «Και τον συμπαθείς;»

«Δεν άκουσες όλη την ιστορία ακόμα,» την προειδοποιώ.

«Τι έχει στη συνέχεια;»

«Το Πέρας των Θαλασσών.»

«Τι εννοείς;»

«Τον ξέρεις τον μύθο, έτσι;»

«Δεν είναι μύθος. Λένε πως όντως υπάρχει.»

«Πράγματι, υπάρχει. Και έφτασα εκεί, μαζί με την Ευτέρπη και άλλους από την Τριάνη—»

«Συγγνώμη,» λέει ο Σαράντης, «έπεσες στο Πέρας των Θαλασσών και βγήκες ζωντανός;»

«Μόλις και μετά βίας.» Κι αρχίζω να τους διηγούμαι εκείνη την όχι και τόσο παλιά ιστορία. Δεν εξηγώ γιατί ακριβώς ήθελα να φτάσω στο Πέρας· λέω μόνο ότι πίστευα πως εκεί θα έβρισκα κάτι για το παρελθόν μου, και είμαι σίγουρος πως το πλήρωμα του Τραγουδιού δεν καταλαβαίνει τι εννοώ, αλλά δεν πειράζει, οι άλλοι καταλαβαίνουν – εκτός από την Πριγκίπισσα. (Ναι, έχω αρχίσει να τη σκέφτομαι ως Πριγκίπισσα, και να τη λέω κι έτσι, την Ελευθερία Μοριλκόνη, αν και όχι μπροστά της, γιατί δεν ξέρω πώς θα το πάρει. Ίσως να μην της αρέσει.)

Εγώ και οι υπόλοιποι τρελοί που ήταν μαζί μου έχουμε μόλις φτάσει στο Πέρασ των Θαλασσών και συναντήσει τον Αργύριο, τον ιερέα της Έχιδνας, όταν η διήγησή μου διακόπτεται από τον ερχομό του Πρίγκιπα Δαμιανού. Ανεβαίνει τη ράμπα του Τραγουδιού και με βλέπει, και πλησιάζει.

«Γεώργιε! Καλωσόρισες. Πότε ήρθες;»

«Τώρα μόλις αγκυροβολήσαμε, Υψηλότατε,» αποκρίνομαι καθώς ανταλλάσσουμε μια χειραψία.

«Όχι 'Υψηλότατε' εδώ πάνω! Εδώ είμαι ο Καπετάνιος, κι αυτό είν' αρκετό.»

Έχει δίκιο: ο Καπετάνιος είναι βασιληάς στο σκάφος του. Πάντα έτσι ήταν, στην Υπερυδάτια, πάντα έτσι θα είναι.

«Πού βρίσκεται ο Δημήτριος;» τον ρωτώ. «Θέλω να μάθω για... το θέμα που τον απασχολεί.»

«Θα τον καλέσουμε. Δεν έχεις τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά του;»

«Τον έχω,» αποκρίνομαι. «Έπρεπε ίσως να τον είχα καλέσει ήδη. Αλλά ήρθα πρώτα στο πλοίο σου. Ο Ευστάθιος κι ο Μελέτιος μού είπαν ότι σας συνάντησαν – και ότι δεν είχε γίνει καμιά πρόοδος.»

«Τα ίδια ισχύουν ακόμα. Πού σε βρήκε ο Αβύθιστος; Στη Μικρυδάτια, έτσι;»

«Ναι, στον Μεγάλο Κόλπο. Καθώς φεύγαμε αποκεί, βασικά. Και ήταν και το Μικρό Σύμπαν μαζί του.»

Ο Δαμιανός νεύει, γνωρίζοντας προφανώς. «Έχεις τα σπαθιά;»

«Τα έχω.»

«Μπορείς να τα χειριστείς, τελικά;»

«Μπορώ.»

Χαμογελά άγρια. «Οι τελευταίες μέρες των Τρομερών Καπνών!»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος. Μόνο στην πράξη θα δούμε αν αυτά τα όπλα είναι όντως αποτελεσματικά.»

«Καπετάνιε,» λέει ο Σαράντης. «Συγγνώμη, Καπετάνιε. Αλλά η μάγισσα είναι γνωστή του Οφιομαχητή. Τον ξέρει – από παλιά – και δεν το είχε πει.»

Ο Δαμιανός με κοιτάζει παραξενεμένος.

«Ναι,» του λέω, «τη γνωρίζω. Την είχα συναντήσει πριν από κάποιο καιρό.»

Ο Δαμιανός κοιτάζει τώρα την Ευτέρπη. «Δε μας το είπες...»

«Δε με ρωτήσατε. Αλλά» – προς εμένα – «ακόμα δεν καταλαβαίνω τι κάνεις εδώ, Γεώργιε. Τι είν' αυτά που λέτε για τους Τρομερούς Καπνούς; Έχεις κατά νου να τα βάλεις μαζί τους;»

Στρέφομαι στον Δαμιανό. «Δεν τις έχετε πει τίποτα;»

«Ούτε αυτή ρώτησε,» αποκρίνεται ο Πρίγκιπας της Ηχώπολης, μορφάζοντας μέσα από τα μούσια του.

«Έχεις κατά νου να τα βάλεις με τους Καπνούς;» με ξαναρωτά η Ευτέρπη.

«Ναι,» της απαντώ. «Αλλά η υπόθεση δεν είναι μισθοφορική. Θα σου εξηγήσω μετά.» Βγάζω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου. «Να καλέσω τον Δημήτριο;» λέω στον Δαμιανό.

«Ό,τι θέλεις εσύ.»

Ανακαλώ τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά του από τη μνήμη της συσκευής, και περιμένω.

Απαντά σχεδόν αμέσως. «Ναι;» έρχεται η φωνή του από το μεγάφωνο.

«Καλημέρα, Δημήτριο.»

«Γεώργιε;»

«Ναι, εγώ είμαι.»

«Πότε ήρθες;»

«Πριν από λίγο, και τώρα βρίσκομαι στο Τραγούδι των Κυμάτων μαζί με τον Δαμιανό.»

«Έρχομαι εκεί.»

«Σε περιμένουμε.»

Καθώς τερματίζω την τηλεπικοινωνία, παρατηρώ ότι η Ευτέρπη και η Διονυσία μιλάνε αναμεταξύ τους. Αναμφίβολα, η πρώτη θα παραξε-νεύτηκε που βρήκε τη δεύτερη εδώ. Ή, ίσως, όχι και τόσο.

«Μέχρι νάρθει αυτός ο τύπος,» μου λέει ο Σαράντης, «δε μας λες τη συνέχεια της ιστορίας σου με το Πέρας, Οφιομαχητή;» Κι αρκετοί από τους άλλους ναύτες του πληρώματος συμφωνούν. Μοιάζουν ανυπό-μονοι ν'ακούσουν τι έγινε τελικά.

«Εντάξει,» αποκρίνομαι, «αλλά θα πρέπει να με πληρώνετε για παρα-μυθά μετά απ'αυτό.» Χαμογελάνε. Και συνεχίζω τη διήγησή μου, προ-σπαθώντας να την κάνω όσο πιο σύντομη γίνεται.

Ο Δημήτριος Ζερδέκης φτάνει στο Τραγούδι των Κυμάτων οδηγώντας το τετράκυκλο όχημά του καθώς, στην ιστορία μου, έχω ανεβεί στη γιγαντοχελώνα του Γουίλιαμ μαζί με την Ευτέρπη και τους άλλους. Οι ναύτες φαίνονται απογοητευμένοι που μας διακόπτουν πάλι. Το ίδιο κι ο Καπετάνιος τους, παρότι δεν είχε ακούσει την αρχή της διήγησης και έδειχνε αρκετά παραξευμεμένος απ'αυτά που έλεγα.

Ο Δημήτριος βγαίνει απ'το όχημά του και, μέσω της ράμπας, ανεβαίνει στο κατάστρωμα.

Ανταλλάσσω μια χειραψία και μ'αυτόν, και μου λέει: «Έλα στο όχημά μου, να μιλήσουμε.»

Νεύω και τον ακολουθώ στην προβλήτα. Η Λουκία έρχεται μαζί μας, και ο γάτος της μαζί της. Κάνω, όμως, νόημα στους υπόλοιπους να μείνουν πίσω – αν και η μόνη, βασικά, που ήταν έτοιμη να μας πάρει στο κατόπι ήταν η Ερασμία. Αναμενόμενα.

Μπαίνουμε στο γκρίζο, γυαλιστερό τετράκυκλο του Δημήτριου: εκείνος κάθεται στη θέση του οδηγού, εγώ στη θέση του συνοδηγού, η Λουκία κι ο Ακατάλυτος πίσω.

«Δεν έχω καλά νέα μέχρι στιγμής,» με πληροφορεί ο τζογαδόρος, «και ίσως να μην καλυτερέψουν στο μέλλον. Δυστυχώς, Γεώργιε.»

«Μου είπε ο Δαμιανός... Το δίκτυο είναι αρνητικό;»

«Δε μου έχουν δώσει καμιά απάντηση ακόμα. Και δεν... δεν ξέρω αν υπάρχουν τίποτα μεγάλα αφεντικά πίσω από το Άφατο, ή αν είναι απλώς μικρές ομάδες κόμβων αποδώ κι αποκεί οι οποίες συνεργάζονται για κοινό όφελος...»

«Το δεύτερο θα υπέθετα εγώ–»

«Ναι, κι εγώ–»

«Αλλά τι σημασία έχει, ούτως ή άλλως, Δημήτريε;»

«Απλώς αναρωτιέμαι ποιους προσπαθούμε να πείσουμε ότι τους συμφέρει να μας βοηθήσουν. Αισθάνομαι σαν... σαν να έχω απευθυνθεί σε ένα ανώνυμο πλήθος που δεν μπορεί να πάρει μια συλλογική απόφαση...» Ανασηκώνει τους ώμους. «Λυπάμαι, Γεώργιε. Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι. Ίσως να μη μου απαντήσουν ποτέ. Δεν έχω καμιά σπουδαία επιρροή μέσα στο Άφατο, όπως ξέρεις. Ένα μέλος είμαι, μόνο.» Κουνά το κεφάλι, μορφάζοντας.

«Δεν περιμένω να καταφέρεις κάτι που είναι αδύνατον. Είπαμε: αν γινόταν, καλώς· αλλιώς... θα τα βολέψουμε και χωρίς τη βοήθεια του Άφατου.»

«Μπορώ να σου πω τα τελευταία νέα για τους Καπνούς, αν δεν τα έχεις μάθει ήδη.»

«Ποια τελευταία νέα;»

«Επιτέθηκαν στη Ριλιάδα. Χτες το άκουσα. Χτύπησαν το λιμάνι της με τον γίγαντά τους.»

«Μάλιστα...» λέω. Όχι πως το γεγονός με εκπλήσσει. Η Ριλιάδα δέχεται επιθέσεις κι από πιο συνηθισμένους κουρσάρους· γι' αυτό έχει τόσα όπλα στα λιμάνια της καθώς κι εκείνο το τείχος ανάμεσα στις ενδότερες συνοικίες της και τις συνοικίες που αγγίζουν τη θάλασσα.

«Αλλά κυκλοφορεί η φήμη ότι δεν ήταν λεηλασία,» συνεχίζει ο Δημήτριος. «Δεν ήρθαν για να επιτεθούν, δηλαδή.»

«Τι έκαναν;»

«Υποτίθεται πως ήταν αραγμένοι στο Επάνω Λιμάνι της Ριλιάδας. Δύο πλοία τους. Τουλάχιστον, έτσι λένε οι δημοσιογράφοι. Ήταν εκεί οι Τρομεροί Καπνοί και δεν γινόταν τίποτα, καμιά φασαρία. Μετά, όμως, φεύγοντας, εκπλέοντας, έβγαλαν τον γίγαντά τους και τσάκισαν αποβάθρες και καράβια, ενώ συγχρόνως έριχναν και με γιγαντοβαλλίστρες. Οι φύλακες του λιμανιού, βέβαια, αντεπιτέθηκαν, μα δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά. Και ούτε οι Καπνοί έμειναν ώρα εκεί· απομακρύνθηκαν γρήγορα. Και τα πλοία της Βασίλισσας της Ριλιάδας δεν τους καταδίωξαν.»

«Αναμενόμενα. Αλλά αυτό που λες είναι σαν να υποδηλώνει ότι είχαν επισκεφτεί την πόλη για κάποιο λόγο – κάποια συνεννόηση, ίσως, η οποία πήγε στραβά...»

«Συνεννόηση μ' αυτή τη Βασίλισσα, προφανώς, Γεώργιε,» λέει η Λουκία, απ' το πίσω κάθισμα, κι ο Ακατάλυτος νιαουρίζει σαν να θέλει να συμφωνήσει. «Της ζητούσαν, μάλλον, οχτάρια κι αυτής, κι αρνήθηκε να τους τα δώσει και δεν τους άρεσε.»

«Αν είναι έτσι, τότε είναι η πρώτη φορά που το κάνουν—»

«Μα, σε τόσες πόλεις δεν έχουν ζητήσει—;»

«Δεν εννοώ αυτό, Λουκία. Εννοώ οι ίδιοι οι Καπνοί να επισκεφτούν την εξουσία της πόλης για να απαιτήσουν χρήματα. Μοιάζει παρακινδυνευμένο, ακόμα και γι'αυτούς.»

«Τι μπορεί να έγινε, τότε; Δεν ήταν λεηλασία.»

«Κι εμένα με παραξενεύει. Ίσως θα έπρεπε να πάμε να ρίξουμε μια ματιά.»

«...Και ο Στέφανος κι οι άλλοι εχθροί σου εκεί;»

«Αυτό,» αποκρίνομαι, «είναι το μόνο που με προβληματίζει.»

Η Λουκία δεν μιλά, μοιάζοντας σκεπτική.

Ο Δημήτριος λέει: «Μπορώ τώρα να έρθω μαζί σου, Γεώργιε, αν θέλεις.»

«Κάνεις πλάκα, έτσι; Η κατάσταση όσο πάει γίνεται και πιο επικίνδυνη. Δε χρειάζεται να είσαι επάνω στο πλοίο μας. Έχω τα σπαθιά από το Μικρό Σύμπαν, και ίσως στο σύντομο μέλλον να συγκρουστούμε με τους Καπνούς.»

«Μπορείς να τα κρατήσεις, τελικά; Σε συνάντησαν στη Μικρυδάτια ο Ευστάθιος κι οι άλλοι;»

«Ναι, και τα έχω μαζί μου τώρα, στο Αεικίνητο Χέλι. Είναι δύο πολύ επικίνδυνα όπλα που κανονικά δεν θα έπρεπε να υπάρχουν, μα την Έχιδνα.»

«Ανακάλυψες τίποτα ενδιαφέρον στη Μικρυδάτια;»

Του λέω, εν συντομία, τι έμαθα εκεί.

«Και τώρα θα πλεύσεις προς Ριλιάδα;»

«Πού αλλού να πάω; Θέλω να μάθω τι έγινε. Μ'ενδιαφέρει. Αν δεν πηγαίνω στα μέρη που χτυπάνε οι Καπνοί, τότε πώς υπάρχει ποτέ περίπτωση να τους βρω; Τη Βυθυδάτια δεν μπορώ να την ανιχνεύσω. Ούτε το Μικρό Σύμπαν δεν μπορεί.»

«Έχεις σκεφτεί ότι ίσως, τελικά, αυτή η υπόθεση να είναι παρατραβηγμένη; Ότι ίσως να μην είναι το λημέρι τους στη Βυθυδάτια; Γιατί... μα τα πλοκάμια του Άτλαντα, όλοι πιστεύουν ότι η Βυθυδάτια είναι μύθος.»

«Ο Ιωάννης'σαρ, όμως, την αναζητούσε· δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό. Και ο λόγος που ήθελε το ενεργειακό νοοσύστημα ήταν για να την εντοπίσει. Και τη βρήκε, Δημήτريε. Πρέπει να τη βρήκε. Πρέπει εκεί κάτω να είναι το λημέρι τους.»

«Επειδή αυτός ο τρελός Γουίλιαμ λέει πως είδε κάτι καράβια να βουτάνε στη θάλασσα...»

«Όχι μόνο, όπως καταλαβαίνεις. Τα πάντα οδηγούν στη Βυθυδάτια, δεν το βλέπεις;»

«Μου τα είπες γρήγορα, ομολογουμένως, αλλά... ναι, ακούγεται πιθανό. Τέλος πάντων... Δεν ξέρω.» Έχει ανάψει τσιγάρο και τώρα φυσά τον καπνό απ'τα ρουθούνια, συλλογισμένος. «Τέλος πάντων,» λέει ξανά. «Εγώ θα μείνω λίγο ακόμα στη Μεγάπολη, μήπως γίνει τίποτα με το Άφατο. Ο Δαμιανός... Πες στον Δαμιανό να φύγει, μα τους θεούς. Δεν υπάρχει λόγος να κωλοβαράει εδώ τον καθυστερώ χωρίς λόγο. Ας πάει να ψάξει κι εκείνος για τους Καπνούς.»

«Ναι,» συμφωνώ, «αυτό μάλλον είναι το καλύτερο.»

«Εγώ,» συνεχίζει ο Δημήτριος, «θα μείνω λίγο ακόμα στη Μεγάπολη, όπως σου είπα, και μετά... μετά, λέω να πάω στην Ηχώπολη.» Χαμογελά καθώς σβήνει το τσιγάρο του στο τασάκι ανάμεσα στις δύο μπροστινές θέσεις του οχήματος. «Μου άρεσε εκεί. Και θα έρθετε κι εσείς αργά ή γρήγορα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αναμφίβολα.»

«Ωραία, λοιπόν. Θα τα ξαναπούμε στην Ηχώπολη, Γεώργιε.»

«Πώς θα πας εκεί; Με πλοίο;»

«Ο μόνος άλλος τρόπος είναι να πάρω το τρένο, να ταξιδέψω ως την Τριάνη, και από εκεί ν'ανεβώ στη δημοσιά με το όχημά μου και να κατευθυνθώ προς Ηχώπολη. Ή, μάλλον, καλύτερα ο Δαμιανός να με μεταφέρει με το Τραγούδι αν είναι πρόθυμος. Δε νομίζω να βιάζεται τόσο να εγκαταλείψει την Κεντρυδάτια, και ούτε εγώ νομίζω ότι έχει νόημα να περιμένω πολύ εδώ – δεν πρόκειται να γίνει τίποτα με το Άφατο.»

«Να έχετε το νου σας στους πειρατές των Κακών Ακτών,» του λέω. «Ίσως νάχουν ξεθαρρέψει μετά τη συμφωνία τους με τους Καπνούς.»

-2

Ο Οφιομαχητής είχε βάλει στο μάτι εκείνη την ιέρεια (αν ήταν όντως ιέρεια) που πουλούσε φυλαχτάρια του Αστερίωνα έξω από τον Απέθαντο. Του έδινε την εντύπωση πως ήταν απατεώνισσα (ιέρεια ή μη) και ίσως πρόθυμη να του μιλήσει. Έτσι, τώρα, σκεφτόταν να πλησιάσει ξανά τη νεκροκλινική, καθώς το απόγευμα έπεφτε και οι δίδυμοι ήλιοι έγερναν προς τη δύση. Το κρύο είχε δυναμώσει. Θα χιόνιζε μες στη νύχτα, άραγε;

Είπε στους τέσσερις Κακοτοπίτες ότι πήγαινε σε μια δουλειά και έφυγε από το Καθοδόν. Δεν του έκαναν ερωτήσεις αλλά, από τα βλέμματα και τις όψεις τους, ήταν καταφανές ότι φοβόνταν πως θα ερευνούσε πάλι την υπόθεση με τον Νιλκόδιο, τους Τροχόλυκους, και την Ανθρώπινη Προστασία. Είχαν δίκιο, φυσικά. Και είχαν και δίκιο που φοβόνταν, νόμιζε ο Γεώργιος. Αλλά δεν τους υποχρεώνω να είναι μαζί μου. Μπορούν να φύγουν όποτε θέλουν. Μάλλον, όμως, δεν ήθελαν γιατί πιο πολύ από τους Τροχόλυκους πρέπει να φοβόνταν τους συγχωριανούς τους, τους οποίους περίμεναν να έρθουν να τους αναζητήσουν αργά ή γρήγορα και στην Κυκλόπολη.

Ο Οφιομαχητής, καβάλα στη Νυχτερινή αλλά χωρίς να βιάζεται – για να μη δίνει στόχο – πήγε στο Κακό Πάτημα. Κοντά στον Απέθαντο αφίππευσε και έπιασε το άλογο από τα γκέμια, τραβώντας το πίσω του. Φτάνοντας αντίκρυ της νεκροκλινικής, είδε δυο ζητιάνους καθισμένους έξω από την είσοδό της και την ιέρεια (;) να στέκεται και να πουλά φυλαχτάρια.

Πριν από λίγο είχαν φέρει στον Απέθαντο το πρώτο κρούσμα της επιδημίας, αλλά αυτό ο Γεώργιος δεν είχε τρόπο ούτε καν να το υποψιάζεται. Και ούτε, φυσικά, μπορούσε να γνωρίζει ότι σύντομα – πολύ σύντομα – οι άρρωστοι αυτού του είδους θα πολλαπλασιάζονταν ραγδαία μέσα στην κλινική, όπου ο ένας μετά τον άλλο θα πέθαιναν με φριχτό τρόπο.

Ο Οφιομαχητής πλησίασε την παχουλή γυναίκα με τα φυλαχτάρια. Ήταν λευκόδερμη και στρογγυλοπρόσωπη, μαυρομάλλα, σγουρή. Η όψη της έμοιαζε αθώα. Πολύ αθώα για να είναι όντως αθώα.

«Καλησπέρα, Σεβασμιότατη.»

«Καλησπέρα, κύριε.» Τον ατένισε με επιφύλαξη μέσα απ'την κουκούλα του, φοβισμένη λιγάκι απ'το κατάμαυρο δέρμα του που δεν ήταν συνηθισμένο στην Υπερυδάτια. «Ο Πατέρας των Ιαμάτων να σας έχει καλά.» Ύψωσε τα φυλαχτάρια που κρατούσε στο χέρι της κρεμασμένα από τα κορδόνια τους. «Μονάχα πέντε πλοκάμια, για καλή υγεία και την εύνοια του Πατέρα.»

Ο Οφιομαχητής έβγαλε ένα νόμισμα των πέντε οκταπόδων μέσα από την κάπα του, αλλά δεν της το έδωσε· το κράτησε ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του αριστερού του χεριού. «Υπάρχουν κι άλλα που μπορεί να πάρεις,» της είπε. «Όμως δε θέλω φυλαχτάρια από σένα.»

Τα μάτια της στένεψαν καχύποπτα καθώς τα φυλαχτάρια κατέβαιναν. «Τι ζητάτε, κύριε; Φυλαχτάρια πουλάω.»

«Πληροφορίες θέλω. Το ξέρω πως βλέπεις κι ακούς πολλά εδώ.»

Κούνησε το κεφάλι της. «Μονάχα φυλαχτάρια του Πατέρα των Ιαμάτων πουλάω, κύριε...»

«Αλλά δεν είσαι ούτε κουφή ούτε τυφλή. Και αμφιβάλλω αν είσαι καν ιέρεια—»

«Αλίμονο, κύριε! Αυτό θα ήταν άγος! Άγος!»

Μάλλον δεν είναι ιέρεια, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, κρίνοντας από την αντίδρασή της. «Δε μ'ενδιαφέρει τι είσαι,» της είπε. «Μ'ενδιαφέρει τι ακούς και τι βλέπεις. Και θα πάρεις οχτάρια. Αρκετά οχτάρια άμα μου πεις αυτό που θέλω.»

«Πάμε λίγο παραδίπλα, κύριε,» ψιθύρισε η γυναίκα. «Κόσμος κοιτάζει.»

Αν και κανείς δεν ήταν εκεί γύρω... εκτός από τους δύο ζητιάνους, και τον φύλακα μες στο φυλάκιο (αν δεν κοιμόταν), και κανέναν που ίσως να παρατηρούσε από το εσωτερικό της κλινικής, ή από κάποιο παράπλευρο δρόμο, ή από την κοντινή ταβέρνα— Ναι, εντάξει, όφειλε να παραδεχτεί ο Οφιομαχητής σιωπηλά, όντως μπορεί να τους παρακολουθούσαν. «Πάμε,» της είπε, νεύοντας.

Και την ακολούθησε σ'ένα σκοτεινό σοκάκι πλάι στην ταβέρνα, τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω του. Ένα δίκυκλο πέρασε από τον δρόμο μπροστά από τον Απέθαντο, με τη μηχανή του να μουγκρίζει και τους μεταλλικούς τροχούς του να μασάνε το φαγωμένο πλακόστρωτο. Τροχόλκοι; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Οφιομαχητής. Μάλλον απίθανο...

Έδωσε το χαρτονόμισμα των πέντε οκταπόδων στην ψευτοϊέρεια του Αστερίωνα, και είπε: «Θέλω να μάθω τι ξέρεις για την Ανθρώπινη Προστασία.»

«Την...; Αυτή, αυτή εδώ η κλινική είν' ο Απέθαντος, κύριε.»

«Δεν είμαι αγράμματος· το διαβάζω. Αλλά γνωρίζω πως υπάρχει κάποια... κίνηση ανάμεσα σε ανθρώπους του Απέθαντου και ανθρώπους της Προστασίας.»

Η ψευτοϊέρεια έγλειψε τα χείλη της, νευρικά.

«Το γνωρίζεις κι εσύ, έτσι δεν είναι;» είπε ο Οφιομαχητής.

«Κοιτάχτε, κύριε, εγώ απλά στέκομαι και πουλάω—»

Της έδωσε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι οκταπόδων· το κράτησε μπροστά στο πρόσωπό της με δυο δάχτυλά του, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσσομανούσε μέσα του και το κρύο κι ο αέρας δυνάμωναν στην Κυκλόπολη. Ένας σκύλος ακουγόταν να ουρλιάζει από κάπου, όχι και πολύ μακριά, μέσα στο Κακό Πάτημα.

«Τι ξέρεις για τις δουλειές της Προστασίας με τον Απέθαντο;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Η γυναίκα πήρε το χαρτονόμισμα. «Δε σας έχω πει τίποτα, εντάξει; Τίποτα.»

«Εντάξει.» Έβγαλε άλλα είκοσι οχτάρια, χωρίς να της τα δώσει ακόμα. «Αλλά πες μου.»

«Έρχοντ' εδώ απ'την Ανθρώπινη Προστασία, μα όχι με στολές της κλινικής τους, ούτε με σήματα απάνω τους. Έρχονται χωρίς τίποτα να τους διακρίνει. Παίρνουν κάποιους ασθενείς από μέσα. Τους βάζουν σ'ένα φορτηγάκι και φεύγουν.»

«Πώς ακριβώς 'τους παίρνουν';»

«Τους βγάζουν έξω οι άθρωποι του Απέθαντου.»

«Ποιοι άνθρωποι; Η Ευτυχία Ναθράσκη;»

Η γυναίκα ένευσε. «Ναι, αυτή, και κάτι νοσοκόμοι. Τους βγάζουν απ'την κλινική και τους δίνουν στους α'θρώπους της Προστασίας – μες στη νύχτα πάντα.»

«Και πώς το ξέρεις εσύ; Τις νύχτες φεύγεις.» Τις προάλλες την είχε δει να μπαίνει σ'ένα τετράκυκλο όχημα, όταν νύχτωσε, και να εξαφανίζεται.

Η γυναίκα τον κοίταξε σαν ν'αναρωτιόταν πόσα μπορεί να γνώριζε για εκείνη. Μετά είπε: «Όχι πάντα. Μερικές φορές μένω ως το πρωί. Ειδικά άμα η μέρα δεν έχει πάει καλά, άμα δεν έχω πουλήσει τίποτα.»

«Πώς έμαθες ότι είναι της Ανθρώπινης Προστασίας αυτοί που έρχονται, αν δεν φοράνε κανένα διακριτικό;»

«Μου το είπε η φύλακας μια μέρα που τη ρώτησα, γιατί η υπόθεση μού είχε κάνει εντύπωση.»

«Η φύλακας το ξέρει, δηλαδή; Η πρωινή φύλακας;» Το βράδυ ήταν ένας άντρας εκεί, στο φυλάκιο.

«Δεν είναι πάντα πρωινή· πάνε εναλλάξ.»

«Και ξέρει για την Προστασία...»

Η γυναίκα ένευσε.

«Τι ακριβώς ξέρει; Τι σου είπε;»

«Ότι δίνουν κάποιους ασθενείς εκεί γιατί εδώ δεν μπορούν να τους περιποιηθούν. Δεν έχουν τη δυνατότητα.»

«Γιατί, τότε, κρύβουν από πού έρχονται;»

«Πού να ξέρω, κύριε;»

«Οι ασθενείς σε τι κατάσταση είναι; Ξύπνιοι; Ξέρουν τι τους γίνεται; Ή είναι ναρκωμένοι;»

Η γυναίκα δίστασε προς στιγμή ν'απαντήσει. Μετά: «Δεν έχω δει ποτέ κανέναν να κουνιέται, ούτε τον έχω ακούσει να μιλά, κύριε.» Ρίγησε φανερά. «Νεκροί μού μοιάζανε εμένα, για να πω την αλήθεια.» Κι έκανε ένα σχήμα με το χέρι της που ο Γεώργιος υπέθετε ότι πρέπει να ήταν κάποιο ιερό σύμβολο του Αστερίωνα, αλλά δεν θυμόταν αν το είχε ξαναδεί πουθενά. «Γι'αυτό κιόλας ρώτησα τη φύλακα. Τη ρώτησα: 'Βρε Ευτέρπη, τι κάνουν τα βράδια; Βγάζουνε τους πεθαμένους και τους δίνουν σε νεκροσυλλέκτες;' Και τότε ήταν που μου είπε να μην ανησυχώ, δεν είναι νεκροί, είναι ασθενείς, και τους δίνουν στην Προστασία γιατί εδώ δεν μπορούν να τους περιποιηθούν.»

Μαλακίες, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Τους κλέβουν, και ίσως – ίσως – να είναι ήδη νεκροί. «Εκτός απ'τη Ναθράσκη έχεις δει κανέναν άλλο γιατρό ν'ασχολείται μ'αυτό το... εμπόριο;»

«Όχι, κύριε.»

«Πόσο συχνά συμβαίνει;» Της έδωσε το χαρτονόμισμα των είκοσι οκταπόδων που κρατούσε.

«Ευχαριστώ, κύριε. Δεν ξέρω πόσο συχνά συμβαίνει. Το τελευταίο ήταν πριν από καμιά δεκαριά μέρες, άμα θυμάμαι καλά. Αλλά το προηγούμενο, εεε... το προηγούμενο δε νομίζω πως ήταν πριν από άλλες δέκα μέρες. Ή δεν το είδα εγώ· δεν είμαι πάντα εδώ τα βράδια, σας το είπα. Δεν ξέρω. Μπορεί νάχει συμβεί και να έλειπα.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του και η Ευθαλία ανασάλευε νευρικά πάνω στον πήχη του. Η ταχύγλωττη οχιά κρύωνε – ο Γεώργιος το καταλάβαινε ότι κρύωνε πολύ. «Εντάξει,» είπε στην ψευτοϊέρεια. «Έχεις ακούσει ή δει κάτι άλλο σχετικά με την Ανθρώπινη Προστασία;»

«Όχι, κύριε. Ο Πατέρας των Ιαμάτων να σας έχει καλά.»

«Δε με είδες ποτέ, και ούτε μου είπες τίποτα.»

«Ασφαλώς, κύριε. Αυτό έλεγα κι εγώ. Δεν σας είδα, δεν μιλήσαμε.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε ξανά μέσα από την κουκούλα της κάπας του. «Καλό υπόλοιπο,» τη χαιρέτησε, κι έφυγε από την άλλη μεριά του σοκακιού τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω του...

...ενώ έφερναν ακόμα ένα κρούσμα της επιδημίας στον Απέθαντο.

Στην Ανθρώπινη Προστασία έφεραν, επίσης, τρία κρούσματα από το απόγευμα ως το ξημέρωμα, αλλά η Διονυσία το πρωί έμαθε γι'αυτά, πηγαίνοντας εκεί να ξεκινήσει τη δουλειά της. Τρεις άνθρωποι, της είπε η γιατρός Ισμήνη Οσελκάδη, είχαν μια αρρώστια που κανείς δεν είχε ξαναδεί. Πρέπει να ήταν κάτι το καινούργιο. Επιδημία, πιθανώς.

«Ίσως θα έπρεπε να τους ελέγξεις, Διονυσία, με τη μαγεία σου. Εμείς, με άλλες μεθόδους, δεν μπορούμε να βγάλουμε κανένα συμπέρασμα για το πώς ακριβώς να τους περιποιηθούμε, πέρα από τα βασικά.»

«Ο Ευγένιος'νιρ; Δεν τους έλεγξε ήδη;»

«Δεν έχει έρθει ακόμα, και μέχρι στιγμής δεν έχουν καταφέρει να επικοινωνήσουν μαζί του, απ'ό,τι ξέρω.»

«Τι συμπτώματα παρουσιάζουν;» ρώτησε η Διονυσία καθώς οι δυο τους βάδιζαν μέσα σ'έναν από τους κεντρικούς διαδρόμους της κλινικής, με νοσοκόμους και γιατρούς να περνάνε γύρω τους αποδώ κι αποκεί.

«Δύσπνοια, βασικά. Τρομερή δύσπνοια. Αισθάνονται σαν κάτι να τους πνίγει, να συνθλίβει το στήθος τους. Μετά βίας μιλάνε. Και λένε πως δεν βλέπουν και καλά.»

«Δεν βλέπουν καλά;»

«Η όρασή τους πρέπει νάναι θολωμένη.»

«Πήγαινε με εκεί, Ισμήνη.»

Η Ισμήνη Οσελκάδη την οδήγησε στα Επείγοντα, στον θάλαμο όπου είχαν απομονώσει τους τρεις αρρώστους. Ο γιατρός που ήταν απέξω, ο Δημήτριος Νισμάκης, ο βοηθός του Νικόλαου Φοσάκιου, τις σταμάτησε αμέσως λέγοντας πως δεν μπορούσαν να μπουν χωρίς να φοράνε στολές. Ήταν κάποια καινούργια επιδημία, επικίνδυνη κατά πάσα πιθανότητα· κανείς δεν ήξερε τι–

«Μου τα είπε η Ισμήνη,» τον διέκοψε η Διονυσία. «Αλλά δεν χρειάζομαι στολή.» Σχημάτισε μαγικά σύμβολα με τα δάχτυλά της μπροστά στο πρόσωπό της ενώ υποτονθόρυζε τα λόγια για ένα Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποιήσεως.

Η Ισμήνη και ο Δημήτριος την κοίταζαν χωρίς να μιλάνε για μισό λεπτό – μέχρι, δηλαδή, να ολοκληρωθεί το ξόρκι – και μετά ο δεύτερος ρώτησε: «Τι έκανες;»

Η Διονυσία τού είπε, και εξήγησε: «Δεν κινδυνεύω τώρα, για λίγο. Αλλά μόνο εγώ.» Κοίταξε την Ισμήνη.

«Θα μείνω έξω, ούτως ή άλλως,» είπε εκείνη. Φοβόταν να μπει.

Ο Δημήτριος, όμως, φόρεσε τη στολή του – που περιλάμβανε κουκούλα, μάσκα, και γάντια – και ακολούθησε τη Διονυσία μέσα στον θάλαμο όπου είχαν τους τρεις ασθενείς – δύο άντρες, μία γυναίκα – ξαπλωμένους σε κρεβάτια, χωρισμένους με πλαστικές κουρτίνες. Το ότι δυσκολεύονταν να αναπνεύσουν ήταν καταφανές: ακούγονταν, έκαναν ανατριχιαστικούς ήχους καθώς πάλευαν να ανασάνουν.

Ο Δημήτριος είπε: «Τους βάλαμε φιάλες με αέρα–»

«Το βλέπω.» Είχαν όλοι επάνω στα πρόσωπά τους μάσκες που ενώνονταν, μέσω σωλήνων, με τις φιάλες.

«—αλλά δεν ξέρω κατά πόσο τούς βοηθάει. Δεν γνωρίζουμε τίποτα γι'αυτήν την αρρώστια, μα τον Αστερίωνα!»

«Έχουν πυρετό;»

«Ναι. Φυσικά. Και ιδρώνουν συνέχεια. Τους έχουμε δώσει κάποια αντιβιοτικά, αλλά δεν φαίνεται να τους βοηθάνε. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

Η Διονυσία έκανε Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως, εστιάζοντας την προσοχή της στους ασθενείς, τον έναν μετά τον άλλο. Αναμενόμενα, δεν έλαβε καμιά χρήσιμη πληροφορία· απλά ότι ο οργανισμός τους ήταν άρρωστος, πολύ άρρωστος, και ότι είχαν σοβαρή έλλειψη αέρα.

Πλησίασε έναν, έκανε Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών, και δεν δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το μικρόβιο μέσα στο σώμα του. Το αντιλήφτηκε εγκεφαλικά. Το είδε με το μυαλό της.

Επανεέλαβε το ξόρκι και για τους άλλους δύο ασθενείς, και το αποτέλεσμα ήταν ίδιο.

Στράφηκε στον Δημήτριο. «Σαν δηλητηριασμένοι είναι. Κάτι τούς έχει επηρεάσει. Είσαι σίγουρος ότι είναι κολλητικό; Ήρθαν όλοι μαζί, ή—;»

«Όχι, δεν ήρθαν όλοι μαζί. Τη μία την έφεραν το απόγευμα· τον άλλο μόλις είχε νυχτώσει· και τον τελευταίο λίγο πριν από τα ξημερώματα.»

«Γιατί κανείς δεν με ειδοποίησε;»

«Δεν το θεωρήσαμε έκτακτη ανάγκη. Μόνο σε έκτακτες ανάγκες—»

«Τέλος πάντων. Έπρεπε να με είχατε ειδοποιήσει αφού βλέπατε κάτι τόσο περίεργο.»

«Επιδημία είναι, μάλλον,» είπε ο Δημήτριος, «αλλά καινούργια. Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα. Και η χυμική ανάλυση του αίματός τους αυτό δείχνει επίσης: ότι είναι κάτι το καινούργιο που τους έχει επηρεάσει.»

Η Διονυσία αναστέναξε, και έκανε Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας επάνω στην άρρωστη γυναίκα. Τίποτα δεν συνέβη· δε φάνηκε να τη βοηθά με κανέναν τρόπο. Όπως το φοβόμουν... Εξακολουθούσε να μη μπορεί να αναπνεύσει παρότι τραβούσε μανιτωδώς αέρα από τον αναπνευστήρα της μάσκας της.

«...γιατρέ...» έκρωξε. «...τι... γιατρέ...»

«Σσος,» της είπε η Διονυσία. «Μην προσπαθείς να μιλήσεις. Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σε βοηθήσουμε. Σε λίγο θα είσαι καλά. Δείξε κουράγιο, και μη μιλάς, σε παρακαλώ. Ανάπνεε βαθιά. Όσο πιο βαθιά μπορείς.»

Ύστερα απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας τον Δημήτριο, ο οποίος της είπε ψιθυριστά: «Δε νομίζω ότι σε λίγο θα είναι καλά, Διονυσία...»

«Ούτε εγώ,» αποκρίθηκε η Βιοσκόπος, και βγήκε από τον θάλαμο νιώθοντας σαν κάτι να συνέθλιβε και το δικό της στήθος· αλλά σίγουρα δεν ήταν αυτή η καινούργια επιδημία – αν ήταν όντως επιδημία και όχι κάποιο δηλητήριο. Όμως αφού είχαν έρθει τα κρούσματα χωριστά... αυτό δεν παρέπεμπε σε δηλητήριο.

Μετά από κανένα μισάωρο συνάντησε τον Πέτρο Νιλκόδιο μαζί με τον Ευγένιο·νir, ενώ είχε μόλις εισαχθεί ακόμα ένα κρούσμα της επιδημίας στην κλινική.

«Πού ήσασταν τόσες ώρες;» τους είπε η Διονυσία. «Φέρνουν αρρώστους από– από κάποια επιδημία, υποθέτουμε. Μοιάζει με κάτι το καινούργιο.» Στέκονταν στην αρχή ενός διαδρόμου που μέχρι στιγμής η Διονυσία δεν είχε ακολουθήσει ως το τέλος, αν και αναρωτιόταν τι μπορεί να ήταν προς τα εκεί.

«Το μάθαμε,» αποκρίθηκε ο Πέτρος. «Ακούγεται ανησυχητικό. Δώσαμε εντολή κανείς να μην πλησιάζει τους ασθενείς αυτούς χωρίς τον κατάλληλο εξοπλισμό: ολόσωμη στολή· μάσκα και γάντια, το λιγότερο.»

«Το κάνουν ήδη. Από το βράδυ.»

«Οι άνθρωποι του νοσοκομείου μας είναι όλοι άριστοι στη δουλειά τους· δεν το αμφιβάλλω. Τους έλεγξες κι εσύ τους ασθενείς, Διονυσία;»

«Φυσικά. Αλλά δεν μπορώ να βγάλω κανένα συμπέρασμα. Πρέπει όντως να είναι κάτι το καινούργιο. Ούτε η χυμική ανάλυση μου λέει τίποτα.»

«Αυτό πάμε τώρα να κοιτάξουμε κι εμείς. Μείνε εδώ, Διονυσία,» είπε ο Πέτρος καθώς εκείνος κι ο Ευγένιος·νir έμπαιναν στον διάδρομο. «Μείνε εδώ.»

«Γιατί; Τι...;»

«Θα ξαναμιλήσουμε σύντομα, Διονυσία. Κάνε τη δουλειά σου κανονικά, σε παρακαλώ. Το νοσοκομείο σε χρειάζεται.»

Η Διονυσία τούς είδε να στρίβουν στο βάθος του διαδρόμου, να χάνονται από τα μάτια της. Δεν επιχείρησε να τους ακολουθήσει. Μόλις είχε προσληφθεί στην Ανθρώπινη Προστασία· αν άρχιζε από τώρα να παρακούει τη Διοίκηση....

Στράφηκε κι έφυγε από εκεί.

Η υπόθεση μ'αυτούς τους ασθενείς την είχε στεναχωρήσει. Ήθελε κάπως να τους βοηθήσει, να διευκολύνει την αναπνοή τους τουλάχιστον, αν όχι να σκοτώσει το μίasma μέσα τους· αλλά πώς; Δυστυχώς, δεν υπήρχε ξόρκι που να διευκολύνει την αναπνοή, ούτε που να σκοτώνει μικρόβια. Μακάρι τα πράγματα να ήταν έτσι εύκολα, όπως σε κάτι φανταστικές ιστορίες όπου ο μάγος έκανε ένα μαγικό κι αμέσως θεράπευε τον οποιονδήποτε, μα τον Αστερίωνα!

Η Διονυσία πήγε να μιλήσει πάλι με τους γιατρούς της Ανθρώπινης Προστασίας...

Αλλά σήμερα στην Κυκλόπολη, χωρίς η Διονυσία να το έχει μάθει ακόμα, δεν είχαν κρούσματα της επιδημίας μόνο στην Ανθρώπινη Προστασία. Στη Μεγάλη Κλινική είχαν πολύ περισσότερα κρούσματα. Μέχρι στιγμής είχαν έρθει εκεί οκτώ άνθρωποι που δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν, που κάτι μέσα στον οργανισμό τους τους έπνιγε, ίδρωναν συνεχώς, και δεν έβλεπαν καλά. Κανείς δεν ήξερε πώς να τους βοηθήσει – ούτε γιατρός, ούτε χυμικός, ούτε Βιοσκόπος. Ήταν κάποιο καινούργιο μικρόβιο, σκέφτονταν· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Και ορισμένοι υπέθεταν ότι ίσως να το είχαν φέρει εξωδιαστασιακοί, αφού ήταν γνωστό πως η Κυκλόπολη συγκέντρωνε αρκετούς από αυτούς, έχοντας αεροδρόμιο που δεχόταν αεροσκάφη από Αιθέρα και βρισκόμενη επίσης κοντά στη διαστασιακή δίοδο για Σύμπλεγμα.

«Στην Ολφιάρδια, που είναι ακόμα πιο κοντά στη δίοδο,» ρώτησε ένας γιατρός της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής, «έχει ακούσει κανείς αν έχουν τέτοια κρούσματα;»

Κανένας από τους άλλους γύρω του δεν είχε ακούσει τίποτα.

«Προσπαθήστε να μάθετε. Ός το τέλος της ημέρας θέλω να ξέρω. Γιατί πολύ φοβάμαι ότι οι περιπτώσεις στο νοσοκομείο μας σύντομα θα πολλαπλασιαστούν.»

Στον Απέθαντο είχαν ήδη πολλαπλασιαστεί από χτες βράδυ, και οι γιατροί και οι νοσοκόμοι είχαν πανικοβληθεί, γιατί τους έλειπαν και

εξοπλισμοί και φάρμακα, και δεν είχαν ιδέα πώς να αντιμετωπίσουν αυτή την κατάσταση. Φορούσαν όλοι χοντρές κουκούλες, χοντρές υφασμάτινες μάσκες, και χοντρά δερμάτινα γάντια, και είχαν απομονώσει τους ασθενείς σε μια μεριά του νοσοκομείου.

«Δε μπορούμε να τους κρατήσουμε εδώ, μα τα φαρμακερά δόντια της Έχιδνας!» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη στους άλλους, καθώς ήταν συγκεντρωμένοι στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, το οποίο ήταν αχούρι και όποτε έβρεχε έμπαζε νερά, ενώ από τις χαραμάδες ο ψυχρός άνεμος περνούσε σαν μαχαίρι – όπως τώρα. Χτες βράδυ δεν είχε, τελικά, χιονίσει μα ο καιρός είχε γίνει ακόμα πιο παγερός. Κι αυτό τρόμαζε τους γιατρούς, γιατί ήξεραν ότι τέτοιος καιρός ευνοεί τις επιδημίες.

«Και τι να τους κάνουμε, Ευτυχία;» είπε ο Κλεάνθης Βολλέρνιος στρώνοντας νευρικά τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του. «Να τους πετάξουμε στο δρόμο;»

«Οι δύο δεν έχουν ακόμα πληρώσει πλοκάμι,» τόνισε ο Γεώργιος Φιρίζος. «Κανονικά θα έπρεπε να τους πετάξουμε στο δρόμο.»

«Αν είναι επιδημία – όπως φαίνεται να είναι – και τους πετάξουμε στο δρόμο,» του είπε η Ευτυχία Ναθράσκη, «θα μολύνουν κι άλλους. Θα μολυνθεί όλο το Κακό Πάτημα σε λίγο!»

«Ίσως, αλλά κι εσύ, τώρα μόλις, έλεγες ότι δεν μπορούμε να τους κρατήσουμε εδώ. Είναι κάτι το τελείως άγνωστο. Πώς να-;»

«Να τους πάμε στη Μεγάλη Κλινική.»

Ο Φιρίζος έβγαλε έναν ήχο ανάμεσα σε γέλιο και ρουθούνισμα. «Σιγά μην τους δεχτούν!»

«Θα τους δεχτούν. Είναι άμεση ανάγκη. Για όλη την πόλη.»

«Δεν θα τους δεχτούν.»

«Πάμε να τους μιλήσουμε, γαμώτο! Εγώ θα πάω.»

«Κάλεσέ τους τηλεπικοινωνιακά, πρώτα,» πρότεινε ο Κλεάνθης, καθάριζοντας τον λαιμό του κι ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Δεν έχει νόημα, και το ξέρεις. Θα μου λένε να περιμένω και τέτοιες μαλακίες που μας λένε πάντα όποτε τους καλούμε τηλεπικοινωνιακά. Πάμε εκεί. Τώρα. Δεν είναι καμιά υπόθεση που μπορούμε να αγνοήσουμε. Και ίσως νάχουν κι εκεί κρούσματα.»

«Ναι, σίγα μην έχουν,» μόρφασε ο Γεώργιος Φιρίζος. «Εδώ, στο Κακό Πάτημα, κάποιος ψωριάρης έφερε κάποιο μιάσμα και-»

«Πάμε, κι αφήστε πια τα λόγια, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας!»

Έτσι, επισκέφτηκαν οι τρεις τους τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης κι εξήγησαν στο Γραφείο Πληροφοριών γιατί ήθελαν να μιλήσουν με τους γιατρούς. Ήταν άμεση ανάγκη. Για ολόκληρη την πόλη.

Η Ναθράσκη ρώτησε: «Έχετε κι εσείς τέτοιους ασθενείς εδώ;»

«Δεν το γνωρίζω αυτό, κυρία,» αποκρίθηκε η κοπέλα του γραφείου· αλλά η Ναθράσκη νόμιζε πως το γνώριζε και δεν ήθελε να το πει.

«Ειδοποιήστε τους γιατρούς, παρακαλώ. Ότι άλλο κι αν κάνουν τώρα, δεν μπορεί να είναι σημαντικότερο από τέτοια επιδημία.»

Η κοπέλα τούς ειδοποίησε τηλεπικοινωνιακά και, ύστερα από κανένα τέταρτο – χρόνο που η Ευτυχία Ναθράσκη θεώρησε απαράδεκτα πολύ, δεδομένης της κατάστασης – τους δέχτηκαν στον όροφο της Μεγάλης Κλινικής όπου ήταν η Διοίκηση. Εκεί οι τρεις γιατροί του Απέθαντου μίλησαν με τους γιατρούς της Μεγάλης Κλινικής και έμαθαν ότι κι εδώ υπήρχαν κρούσματα αυτής της επιδημίας. «Είναι, λοιπόν, σημαντικό να προστατέψουμε την πόλη,» είπε η Ναθράσκη. «Πρέπει να σας φέρουμε τους ασθενείς μας. Εμείς δεν–»

«Εκτός συζήτησης,» τη διέκοψε ο Δημοσθένης Δορκάλλης – ο γιατρός που είχε ζητήσει από τους άλλους, λίγο πιο πριν, να μάθουν αν και στην Ολφιάρδια είχαν παρουσιαστεί κρούσματα. «Δεν μπορούμε να δεχτούμε τους ασθενείς σας.»

«Μα, εσείς έχετε χώρους και εξοπλισμούς. Εμείς δεν–»

«Εκεί είναι το θέμα, κυρία Ναθράσκη. Δεν εμπιστευόμαστε τον Απέθαντο, για να μιλήσουμε με ειλικρίνεια. Και η επιδημία είναι καινούργια. Εσείς ίσως να έχετε κάνει... οτιδήποτε με τους ασθενείς ως τώρα–»

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, μα τα δόντια της Έχιδνας!» είπε η Ευτυχία. «Μιλάτε σοβαρά, κύριε;»

«Λυπάμαι αλλά δεν είναι δυνατόν να αναλάβουμε αυτά τα περιστατικά,» αποκρίθηκε ο Δημοσθένης Δορκάλλης, κι αμέσως οι υπόλοιποι γιατροί της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής συμφώνησαν μαζί του. Δεν θεωρούσαν αξιόπιστο νοσοκομείο τον Απέθαντο – «νεκροκλινική» τον έλεγαν όλοι – κι επιπλέον φοβόνταν ότι σύντομα τα κρούσματα θα αυξάνονταν, με ταχύ ρυθμό· δεν μπορούσαν να αναλάβουν και τους ασθενείς του Απέθαντου – ασθενείς από το Κακό Πάτημα, μα την Έχιδνα!

Η Ναθράσκη, αντικρίζοντας τις όψεις τους, εξαγριώθηκε. «Δε σας ενδιαφέρει που θα πεθάνουν; Εμείς δεν μπορούμε να τους βοηθήσουμε! Και ίσως και το μίasma να εξαπλωθεί, γιατί ούτε οι εξοπλισμοί μας επαρκούν. Και τα φάρμακα—»

«Αδύνατον να τους δεχτούμε, κυρία Ναθράσκη,» επανέλαβε ο Δορκάλλης.

Και μετά η συζήτηση εξελίχτηκε σε έντονο διαπληκτισμό, κατά τον οποίο οι γιατροί της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής αποκάλεσαν τους γιατρούς του Απέθαντου ανίκανους, ανεύθυνους, τσαρλατάνους, και οι γιατροί του Απέθαντου αποκάλεσαν τους γιατρούς της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής αδιάφορους, καθάρματα, υποκριτές, απάνθρωπους. Ύστερα έφυγαν από το νοσοκομείο τους με κάποια όχι και τόσο φιλική παρότρυνση από τους μισθοφόρους φύλακες...

Οι δημοσιογράφοι δεν άργησαν να μάθουν για το συμβάν καθώς και για την καινούργια επιδημία. Και, ενώ οι δίδυμοι ήλιοι μεσουρανούσαν, κάποιοι απ'αυτούς έσπευσαν στην Ανθρώπινη Προστασία, κάποιοι στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, και κάποιοι στον Απέθαντο. Οι τελευταίοι φορώντας κουκούλες, μάσκες, και γάντια, γιατί... ήταν ο Απέθαντος και φοβόνταν μην κολλήσουν τίποτα. Η Ευτυχία Ναθράσκη τούς έδωσε όλους, μοιάζοντας έξω φρενών. Τη φωτογράφησαν, και κατέγραψαν και μια κινούμενη εικόνα της με μηχανικό οφθαλμό.

Ο Οφιομαχητής καθόταν σε μια ταβέρνα του Κέντρου μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες, έχοντας την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη. Δεν φοβόταν τους Τροχόλυκους (η οργή του τον ωθούσε να τους ΤΣΑΚΙΣΕΙ, αν και η λογική του ήξερε ότι αυτό θα ήταν ασύνετο) αλλά προτιμούσε να μην τους συναντήσει. Ο σερβιτόρος είχε μόλις φέρει φαγητά και ποτά στο τραπέζι τους, και ο Μάρκος κι ο Φοίβος συζητούσαν πώς να πουλήσουν τη βάρκα τους το απόγευμα. Αρκετά, έλεγαν, την είχαν αφήσει κρυμμένη εκεί ήταν άχρηστη εκτός άμα την πουλούσαν.

«Μήπως τη θες εσύ, Γεώργιε;» ρώτησε ο Μελέτιος.

«Δεν έχω ανάγκη από βάρκα τώρα.» Ο Οφιομαχητής δοκίμασε τον κοκκινιστό Ρινέο λαγό του, και τον βρήκε εξαιρετικό. Έφαγε ακόμα μια μπουκιά. Ήπιε μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας. Στο μυαλό του ήταν αυτά που του είχε πει η ψευτοϊέρεια χτες βράδυ. Δεν επαρκούσαν για να

ξεσκεπάσει τον Νιλκόδιο και τους συνεργάτες του, αλλά σκεφτόταν να ξαναεπισκεφτεί τον Απέθαντο – σύντομα – και, καλύτερα, τη νύχτα.

Τους συλλογισμούς του διέκοψε η φωνή της ταβερνιάρισσας που έλεγε: «Ακούστε αυτό. Ακούστε αυτό!» μιλώντας όχι στους πελάτες γενικά – γιατί ήταν κάμποσοι – αλλά σε κάποιους που γνώριζε. Στο χέρι της είχε ένα τηλεχειριστήριο το οποίο χρησιμοποίησε για να δυναμώσει τη φωνή του τηλεοπτικού δέκτη στον τοίχο.

Στην οθόνη ήταν ένας δημοσιογράφος του Ακατάπαυστου που μιλούσε σ'έναν κουστουμαρισμένο άντρα για τον οποίο η λεζάντα στην κάτω μεριά έγραφε: Πέτρος Νιλκόδιος – γιατρός της Διοίκησης της ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ.

Αυτό τράβηξε αμέσως την προσοχή του Οφιομαχητή. «Ησυχία λίγο,» είπε στου τέσσερις Κακοτοπίτες. «Ησυχία, ρε! Ακούστε.»

Και στράφηκαν κι αυτοί προς τον τηλεοπτικό δέκτη, όπως έκαναν κι άλλοι – οι περισσότεροι – από τους μεσημεριανούς πελάτες της ταβέρνας.

«Ναι,» έλεγε ο Πέτρος Νιλκόδιος, «πρόκειται για τελείως άγνωστη περίπτωση, και, ναι, μάλλον είναι επιδημία. Αλλά δεν φοβόμαστε. Η Ανθρώπινη Προστασία είναι πλήρως εξοπλισμένη, χρησιμοποιεί τις καλύτερες τεχνολογίες και μεθόδους στο Γνωστό Σύμπαν – κι αυτό δεν είναι υπερβολή. Αν κάποια κλινική μέσα στην Κυκλόπολη μπορεί να αντιμετωπίσει τη νέα απειλή για την υγεία της πόλης μας, τότε αυτή η κλινική είναι η Ανθρώπινη Προστασία, μην το αμφιβάλλετε.»

«Έχετε θεραπεύσει κάποιον από τους ασθενείς, κύριε Νιλκόδιε;»

«Όχι ακόμα – είναι πολύ νωρίς – αλλά ερευνούμε ακατάπαυστα, και δεν θα σταματήσουμε μέχρι να έχουμε βρει το φάρμακο.»

Ο Αθανάσιος ρουθούνισε. «Καλά, τι στα ποδάρια του Λοκράθου έχει γίνεις; Γι'αρρώστια λένε;»

«Σκάσε, ρε· ακούμε,» του είπε ο Μάρκος.

Ο δημοσιογράφος ρωτούσε: «Θεωρείτε πως το φάρμακο είναι εφικτό να βρεθεί σύντομα;»

«Ασφαλώς και είναι εφικτό,» αποκρίθηκε ο Πέτρος Νιλκόδιος.

«Ορισμένοι, κύριε Νιλκόδιε, λένε πως πιθανώς αυτή η μόλυνση να είναι εξωδιαστασιακή – δηλαδή, να την έφερε κάποιος εξωδιαστασιακός στην πόλη. Ποια είναι η δική σας γνώμη;»

«Υπάρχει μια τέτοια πιθανότητα, σίγουρα, αλλά το θεωρώ παρατραβηγμένο.»

«Πώς νομίζετε, τότε, ότι μπορεί να εμφανίστηκε;»

«Είναι ακόμα πολύ νωρίς για να κάνουμε τέτοιες υποθέσεις.»

«Θεωρείτε πως η Μεγάλη Κλινική μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την επιδημία αποτελεσματικά;»

«Το θεωρώ μάλλον απίθανο.»

«Σοβαρολογείτε;»

«Φυσικά. Χρησιμοποιούν απαρχαιωμένες μεθόδους και παλιούς εξοπλισμούς. Δεν δοκιμάζουν τίποτα καινούργιο, δεν πειραματίζονται. Είναι γνωστά αυτά. Πώς περιμένετε έτσι να αντιμετωπίσουν κάτι άγνωστο;»

«Τι θα προτείνατε να κάνει ο κόσμος για να προστατευτεί, κύριε Νιλκόδιε;»

«Να φοράνε μάσκες. Σαν αυτή εδώ.» Ύψωσε μια μάσκα μπροστά του, και τη φόρεσε καλύπτοντας το μισό του πρόσωπο, από τη μύτη και κάτω. «Η συγκεκριμένη μάσκα είναι φτιαγμένη από ελαστική ύλη με επανυξημένες ιδιότητες αντίστασης στα μικρόβια. Πουλάμε τέτοιες μάσκες στην Ανθρώπινη Προστασία μόνο με είκοσι οκτάποδες τη μία. Δε θα βρει κανένας τόσο αποτελεσματικές μάσκες πουθενά αλλού στην Κυκλόπολη, σας διαβεβαιώνω.»

Ο Αθανάσιος ρουθούνισε. «Ρε, τι λέει αυτός ο έμπορας; Είκοσι οχτάρια για τέτοιο πράμα; Και τι είν' αυτή η αρρώστια, ακόμα δεν έχω καταλάβει. Τι σου κάνει;»

«Σκάσε, ρε μαλάκα· ακούμε,» είπε ο Μάρκος και τον μπάττισε συγκρατημένα.

Ο Οφιομαχητής σκέφτηκε: Πάνω που πέφτει άγνωστη επιδημία στην πόλη, ο αδελφός του Ανδρέα έχει ειδικές μάσκες έτοιμες προς πώληση... Πόσες, άραγε; Όσο πιο πολλές τόσο πιο ύποπτο το θέμα, μα την Έχιδνα!... Αλλά είναι δυνατόν; Μοιάζει ακραίο. Εξωφρενικό. Δεν μπορεί...

Ο Πέτρος έβγαλε τη μάσκα. «Δείτε επίσης πόσο ανθεκτική είναι.» Την τέντωσε ανάμεσα στα χέρια του, την τράβηξε με δύναμη. «Τίποτα δεν παθαίνει. Και δείτε κι αυτό, τώρα.» Έβγαλε ένα κλειστό στιλέτο μέσα απ'το σακάκι του, πάτησε ένα κουμπί, και η λεπίδα τινάχτηκε σαν γλώσσα φιδιού και κάρφωσε τη μάσκα. Ο Πέτρος τη φόρεσε ξανά, και

δεν φαινόταν πού την είχε καρφώσει. «Βλέπετε; Ακόμα και μια μικρή τρύπα η μάσκα μπορεί να την κλείσει από μόνη της, λόγω της ελαστικότητας του υλικού της. Αν και, βέβαια» – έβγαλε τη μάσκα – «δεν θα πρότεινα σε κανέναν να τρυπήσει τη μάσκα του. Είναι ριψοκίνδυνο.»

«Μας εκπλήσσετε, κύριε Νιλκόδιε. Πραγματικά. Τι υλικό είναι αυτό;»

«Δεν μπορώ να σας το αποκαλύψω, δυστυχώς. Η Μεγάλη Κλινική προσπαθεί να μονοπωλήσει την υγεία στην Κυκλόπολη εδώ και χρόνια· ορισμένα μυστικά δεν πρέπει να τα έχει.»

«Ούτε για το καλό της πόλης, κύριε Νιλκόδιε;»

«Έχουμε αρκετές μάσκες για όποιον θέλει να αγοράσει, και φτιάχνουμε κι άλλες. Αν και η ποσότητα του υλικού είναι περιορισμένη αυτή τη στιγμή. Δεν είναι κοινό υλικό.»

Ύστερα από μερικές ακόμα ερωτήσεις του δημοσιογράφου, η συνέντευξη με τον Πέτρο Νιλκόδιο τελείωσε και ο τηλεοπτικός δέκτης άρχισε να δείχνει σκηνές από τον Απέθαντο. Συγκεκριμένα, την Ευτυχία Ναθράσκη να διώχνει τους δημοσιογράφους. Φορούσε μάσκα κι αυτή (αν και όχι σαν του Νιλκόδιου – μια απλή, γκρίζα μάσκα) αλλά ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες αμέσως την αναγνώρισαν.

«Αυτή δεν είναι η γιατρός που...;» άρχισε ο Αθανάσιος.

«Ναι, αυτή είναι, μαλάκα· σκάσε τώρα,» μούγκρισε ο Μάρκος.

«Τι βρίζεις όλο, ρε μαλάκα! Μια ερώτηση κάναμε! Τι πρόβλημα έχεις;»

«Ησυχία,» τους είπε ο Φοίβος. «Ησυχία, γαμώ τις λοκράθιες πουτάνες σας.»

Ενώ από τον τηλεοπτικό δέκτη ακουγόταν η φωνή μιας δημοσιογράφου η οποία έλεγε: «Στον Απέθαντο δεν μας δέχτηκαν, δυστυχώς, με την ίδια καλή διάθεση όπως στη Μεγάλη Κλινική και στην Ανθρώπινη Προστασία. Δεν θέλησαν καν να μας πουν πόσους ασθενείς έχουν μέσα στην κλινική.»

«Ναι, Μάρθα,» ακούστηκε μια αντρική φωνή, ενώ οι σκηνές από τον Απέθαντο επαναλαμβάνονταν, «ακριβώς έτσι. Κι αυτό με κάνει να αναρωτιέμαι τι συμβαίνει εκεί. Πόσους ασθενείς μπορεί να έχουν; Είναι τόσοι πολλοί ώστε να θέλουν να τους κρύβουν;»

«Μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε για την ώρα, Νικόλαε. Αλλά ελπίζω να μην ισχύει εκείνο που κάποιοι εικάζουν...»

«Το οποίο είναι;»

«Ότι η επιδημία ξεκίνησε από το Κακό Πάτημα, ότι την έφεραν Κακοτοπίτες.»

«Το εύχομαι κι εγώ αυτό, Μάρθα. Αλλιώς, ο Κύκλος πρέπει ίσως ν' αρχίσει να σκέφτεται να απαγορεύσει την πρόσβαση σε άτομα από τους Κακούς Τόπους.»

«Ίσως, Νικόλαε, ίσως. Ο Κύκλος θα κρίνει και θα αποφασίσει έχοντας τα συμφέροντα των πολιτών κατά νου.»

«Ρε, τι λένε αυτοί;» είπε ο Αθανάσιος. «Θέλουν να μας βγάλουν ψωριάρηδες;»

Οι άλλοι τον αγνόησαν.

Η Ευθαλία σάλειψε νευρικά επάνω στον πήχη του Οφιομαχητή.

Μέσα στην τραπεζαρία της ταβέρνας ο κόσμος μουρμούριζε ανήσυχα.

Η οθόνη έπαψε να δείχνει επαναλαμβανόμενες σκηνές από τον Απέθαντο· δύο καθισμένοι δημοσιογράφοι παρουσιάστηκαν, ένας άντρας και μια γυναίκα, αυτοί που ήδη μιλούσαν. Η γυναίκα στράφηκε προς τους θεατές και είπε:

«Για όσους άνοιξαν τώρα τους δέκτες τους – πρέπει να σας ενημερώσουμε ότι οι γιατροί της πόλης ειδοποιούν πως μια άγνωστη επιδημία έχει εμφανιστεί στην Κυκλόπολη. Μέχρι στιγμής, έχουμε έντεκα κρούσματα της ασθένειας στη Μεγάλη Κλινική· πέντε στην Ανθρώπινη Προστασία· και άγνωστο αριθμό κρουσμάτων στον Απέθαντο. Επίσης, δεν γνωρίζουμε ποιος μπορεί να είναι άρρωστος αλλά να μην έχει μεταφερθεί σε νοσοκομείο.

»Τα συμπτώματα της επιδημίας, σύμφωνα με όσα μάς είπαν οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής και της Ανθρώπινης Προστασίας, είναι η έντονη δύσπνοια, η αίσθηση πίεσης στο στήθος, ο πυρετός, η εφίδρωση, και η θόλωση της όρασης–»

«Εν ολίγοις,» παρενέβη ο άλλος δημοσιογράφος, «αν δεν μπορείτε να αναπνεύσετε ξαφνικά, κι αν νιώθετε κάτι να συνθλίβει το στήθος σας, κατά πάσα πιθανότητα έχετε κολλήσει τη νόσο.»

«Αυτό έλεγα κι εγώ, Νικόλαε.»

«Ασφαλώς, Μάρθα.»

Και η δημοσιογράφος συνέχισε, μιλώντας στους θεατές: «Οι γιατροί δεν γνωρίζουν πώς να αντιμετωπίσουν αυτή την ασθένεια καθώς είναι καινούργια και τελείως άγνωστη. Αλλά προτείνουν να κάνετε τα εξής:

»Πρώτον: εάν έχετε συμπτώματα, να απευθυνθείτε αμέσως σε νοσοκομείο.

»Δεύτερον: να φοράτε μάσκα. Σαν αυτή.» Έβγαλε μια μάσκα από το σακάκι του ταγέρ της και τη φόρεσε. Δεν ήταν μία από εκείνες του Νιλκόδιου. «Ειδικά αν βρίσκεστε σε συνωστισμένους χώρους.

»Τρίτον: να αποφεύγετε, ει δυνατόν, να βρίσκεστε σε συνωστισμένους χώρους.

»Θα παρακολουθούμε τις εξελίξεις και» – έβγαλε τη μάσκα – «θα σας ενημερώνουμε. Τώρα θα ακολουθήσει ένα διαφημιστικό διάλειμμα, και μετά θα μιλήσουμε για τη συνάντηση των γιατρών του Απέθαντου με τη Διοίκηση της Μεγάλης Κλινικής.»

«Ναι,» είπε ο άλλος δημοσιογράφος. «Και πολλά ακούγονται γι'αυτή τη συνάντηση, Μάρθα.»

«Πράγματι, Νικόλαε, πάρα πολλά. Πάμε τώρα σε διαφημιστικό διάλειμμα.»

Η οθόνη άρχισε να δείχνει μια διαφήμιση για μια σοκολάτα από τη Σεργήλη, αλλά κανείς μέσα στην ταβέρνα δεν έδινε πλέον σημασία εκεί· όλοι μιλούσαν αναμεταξύ τους. Μιλούσαν για την επιδημία.

«Σαχλαμάρες,» είπε ο Αθανάσιος. «Μαλακόψαρα είναι όλοι στις πόλεις. Ένα κρυολόγημα και κάνουν έτσι!»

«Δεν είναι κρυολόγημα, ρε,» του είπε ο Μάρκος. «Δεν άκουσες τι λένε; Είναι κάτι που δεν το έχουν ξανασυναντήσει.»

«Εντάξει, σιγά το πράμα...» μόρφασε ο Αθανάσιος, και ήπια μια γουλιά μπίρα.

«Το ξέρεις ότι τώρα μπορεί να κολλήσεις απ'αυτό που πίνεις;» του είπε ο Φοίβος.

«Τι λε, ρε ηλίθιε; Μπίρα είναι, όχι λοκράθια λάσπη!»

«Μπορεί κάποιος με την αρρώστια να έβηξε από πάνω της, και το μικρόβιο να πήγε εκεί μέσα.»

«Μην προσπαθείς να με τρομάξεις, εντάξει; Δεν πιάνει!»

Ο Φοίβος μειδίασε, αλλά είπε σοβαρά: «Καλό, πάντως, θα ήταν να προμηθευτούμε μερικές μάσκες. Δεν ξέρεις πόσο εξαπλωμένο μπορεί

νάναι αυτό το πράμα. Θυμάστε τότε που έπεσε ο Πυρετός του Λοκράθου στο Μελανόφτερο, στο Ρήγμα, και στο Άβαθο; Θυμάστε τι είχε γίνει;»

Ο Μάρκος ένευσε. «Ναι, καλό θα ήταν να πάρουμε καμιά μάσκα.»

«Απ'αυτές που τις δίνει είκοσι οχτάρια;» έκανε ο Αθανάσιος.

«Όχι, ρε,» είπε ο Φοίβος. «Και μ'ένα πανί εντάξει είσαι. Να, έτσι.» Έβαλε μια χαρτοπετσέτα μπροστά στη μούρη του.

Ο Μελέτιος γέλασε. «Σαν τον Χρίστο τον Θεατρίνο είσαι, τώρα!» είπε, και γέλασαν κι οι άλλοι.

«Ποιος είναι ο Χρίστος ο Θεατρίνος;» ρώτησε ο Οφιομαχητής, που δεν είχε γελάσει.

«Ένας τύπος που παίζει θέατρο σκιών στο χωριό μας,» αποκρίθηκε ο Μάρκος.

Ο Οφιομαχητής ήπια μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα του. Αναρωτιόταν αν όλ' αυτά θα τον βοηθούσαν να μάθει την αλήθεια για τον Ανδρέα Νιλκόδιο και την Ανθρώπινη Προστασία... και σκεφτόταν πως μάλλον όχι, δε θα τον βοηθούσαν. Τα πράγματα απλώς θα μπλέκονταν. Από την άλλη, βέβαια, μέσα από το χάος καμιά φορά αποκαλύπτονται μυστικά που αλλιώς δεν θα αποκαλύπτονταν ποτέ... Μπορούσε κάπως να εκμεταλλευτεί τούτη την επιδημία για να πλησιάσει τη Ναθράσκη και να την κάνει να του μιλήσει;

Συγχρόνως, ανησυχούσε και για τη Διονυσία. Η Βιοσκόπος ίσως να κολλούσε την ασθένεια αν εργαζόταν κοντά σε ασθενείς που την είχαν. Και εκεί, στην Ανθρώπινη Προστασία, μπορεί να ήταν πιο ευάλωτη απ'ό,τι αλλού. Αν το μίasma εξαπλωνόταν, πόσα περιστατικά θα συγκέντρωναν στην Προστασία;

Μόνο για έναν δεν ανησυχούσε ο Οφιομαχητής: για τον εαυτό του. Ήταν σίγουρος πως η επιδημία δεν μπορούσε να τον αγγίξει. Η αρρώστια ήταν ακόμα ένα δηλητήριο, και αναμφίβολα λιγότερο ισχυρό από αυτό που διαρκώς έκαψε μέσα του.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε και σφύριζε και σφύριζε...

Ο Γεώργιος ήπια ακόμα μια γουλιά από το Αίμα της Έχιδνας. Και στο μυαλό του ήρθαν τα συμπτώματα της επιδημίας που είχε αναφέρει η δημοσιογράφος: τρομερή δύσπνοια... έντονη πίεση στο στήθος... εφίδρωση... θόλωση της όρασης... Μα τα φαρμάκια της Έχιδνας, αυτά

ήταν τα συμπτώματα της Αγκάλης του Όφεως, ενός αρκετά ισχυρού δηλητηρίου που σκοτώνει μέσα σε μερικές ώρες. Το έβγαζε ένα είδος χελώνας – η φαιοπράσινη ελόβια χελώνη – όταν τύχαινε να έχει φάει ένα συγκεκριμένο μανιτάρι. Ναι, ήταν σπάνιο δηλητήριο. Ο Γεώργιος ήξερε ότι υπήρχε αντίδοτο, μα δεν θυμόταν πώς ακριβώς να το φτιάξει. Αναρωτιόταν αν ο Βικέντιος, ο βοτανολόγος, γνώριζε. Ή η Δέσποινα, στο τέμενος της Έχιδνας, έξω από την Κυκλόπολη.

Το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως μπορεί, λιγάκι αλλαγμένο ίσως, να έπιανε κι εναντίον αυτού του μικροβίου της επιδημίας... Αλλά θα έπρεπε ο Γεώργιος να κάνει δοκιμές για να βεβαιωθεί. Άξιζε να το προσπαθήσει;

Αν η Διονυσία δεν ήταν μπλεγμένη μ'αυτούς τους κακούργους θα έφευγα τώρα από τούτη την πανουκλιασμένη πόλη... Η οργή του μαινόταν μέσα του – μια φαρμακερή θύελλα από ιοβόλους δράκους.

Τελείωσε το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα του και παραλίγο να τη σπάσει μες στη γροθιά του. Οριακά συγκρατήθηκε.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες αναρωτιόνταν αναμεταξύ τους από πού να πάρουν μάσκες. «Εκτός των άλλων θα είναι καλές και για να κρύβουμε τις φάτσες μας,» είπε ο Φοίβος κλείνοντας το μάτι.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Μάρκος. «Θα φοράμε μάσκες και κουκούλες. Και κανείς δε θα μας θεωρεί ύποπτους.»

«Ναι,» είπε ο Μελέτιος, «αλλά πού πουλάνε μάσκες στην Κυκλόπολη; Εκτός απ'αυτή την Ανθρώπινη Προστασία που τις δίνει είκοσι οχτάρια τη μία.»

Ο Οφιομαχητής τούς πρότεινε: «Πηγαίνετε στη Μεγάλη Κλινική. Δε μπορεί να μην πουλά μάσκες.»

«Λες, ε;» είπε ο Μάρκος. «Κι εσύ εκεί θα πας για να πάρεις;»

«Ναι.» Ο Φοίβος, σκεφτόταν ο Γεώργιος, είχε πει κάτι πολύ σωστό: η μάσκα ήταν καλή για να κρύβεις την όψη σου. Και τη δική του όψη ο Οφιομαχητής είχε λόγο να την κρύβει.

3

Δεν καθυστερούμε άλλο στη Μεγάπολη. Χαιρετώ τον Πρίγκιπα Δαμιανό – του ζητάω να μεταφέρει τον Δημήτριο Ζερδέκη στην Ηχώπολη ει δυνατόν, και μου υπόσχεται πως φυσικά και θα τον μεταφέρει – και επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι. Λέω στον Δημοσθένη τον Φτερωτό τι συνέβη στη Ριλιάδα και ότι πρέπει να πλεύσουμε για εκεί. Ίσως κάποιο στοιχείο να μας περιμένει.

Αποπλέουμε από το Βαθύ Λιμάνι της Μεγάπολης μέσα στο ίδιο πρωινό που αράξαμε εκεί. Βγαίνουμε από τον κόλπο της και κατευθυνόμαστε ανατολικά. Βρίσκομαι στη γέφυρα, οδηγώντας το πλοίο. Μαζί μου είναι η Διονυσία με τον σκύλο της και η Λουκία χωρίς τον γάτο της (ο Ακατάλυτος έχει πάει να κυνηγήσει ποντίκια, κατά πάσα πιθανότητα). Ο Καταραμένος Αργύριος είναι στην κουβέρτα με κάμποσους από τους Μακροθάνατους τους. Όπως επίσης και η Ερασμία και η Ελευθερία Μοριλκόνη. Δεν την κρατάω πάντα κοντά μου την Πριγκίπισσα· της είπα ότι δεν είναι δούλα μου και το εννοώ. Αλλά δεν πρόκειται και να την αφήσω να φύγει προτού λήξει τούτη η υπόθεση με τους Τρομερούς Καπνούς. Μέχρι τότε οι γνώσεις της γι'αυτούς πιθανώς να μου φανούν χρήσιμες.

Οι Ακτές των Βράχων είναι δίπλα μας· τις ακολουθώ και η κατεύθυνσή μου σύντομα γίνεται βόρεια. Αλλά όχι για πολύ. Απομακρύνομαι από τις ακτές οδηγώντας το καράβι ανατολικά. Και η Λουκία με ρωτά αν αυτό είναι συνετό. Υπάρχει πραγματικά λόγος να ξεμακραίνουμε από τις ακτές;

«Δε θα πάμε πολύ μακριά,» της λέω. «Απλά για να μη χάνουμε χρόνο. Δε χρειάζεται να περάσουμε από την Ορλάντη για να φτάσουμε στην Αμμόπολη.»

Και φτάνουμε εκεί χωρίς πρόβλημα – δεν είναι και τόσο μεγάλη η απόσταση. Δεν αράζουμε, βέβαια· αποφεύγουμε την πόλη και αρχίζουμε πάλι να πλέουμε παράκτια. Προς τα βόρεια. Περνάμε από ακτές

όπου κάπου-κάπου φαίνονται οι σιδηροδρομικές γραμμές του Μεγάλου Σιδηρόδρομου Κεντρυδάτιας καθώς και τα Τρισάλμυρα Δάση.

Η Λουκία έχει φέρει, εν τω μεταξύ, μεσημεριανό από την κουζίνα, για τον εαυτό της, για εμένα, και για τη Διονυσία, και τρώμε καθώς οδηγώ. Ο καιρός είναι καλός.

Τώρα, απόγευμα πλέον, έρχεται να μας επισκεφτεί ο Δημοσθένης ο Φτερωτός ρωτώντας με αν θέλω να πάρει το τιμόνι. Του απαντώ πως δεν υπάρχει λόγος, τα καταφέρνω. Το ίδιο είπα και στην Ιωάννα των Θαλασσών πριν από καμιά ώρα.

«Νομίζεις ότι όντως θα βρούμε κάτι σημαντικό στη Ριλιάδα, Γεώργιε;» λέει ο Δημοσθένης.

«Δεν ξέρω, αλλά είμαι περίεργος – πολύ περίεργος – να μάθω γιατί οι Καπνοί επιτέθηκαν σ'ένα λιμάνι που δεν ήθελαν να λεηλατήσουν.»

Φτάνουμε τελικά στη Ριλιάδα καθώς σουρουπώνει, και βλέπω με τα ίδια μου τα μάτια – και με τα κιάλια μου – τις ζημιές στο Επάνω Λιμάνι της. Μοιάζει να το χτύπησε θύελλα της νότιας Μικρυδάτιας. Ή, μάλλον, κάτι ακόμα χειρότερο. Καλύτερα να μην αράξουμε εκεί. Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι στο Ανοιχτό Λιμάνι, αμέσως νότια του Επάνω Λιμανιού, και αγκυροβολούμε, ενώ ο Δημοσθένης ανταλλάσσει μερικές τυπικές κουβέντες με τη Λιμενοφυλακή. Δεν φέρνουμε κανένα εμπόρευμα, δεν χρειάζεται να πληρώσουμε τίποτα.

«Τι έχεις κατά νου τώρα;» με ρωτά η Λουκία. «Μη μου πεις ότι σκέφτεσαι να επισκεφτείς τους Κατωμήχανους...»

«Η αλήθεια είναι ότι έχει περάσει απ'το μυαλό μου. Αλλά, αν το έκανα αυτό, θα σας άφηνα όλους εδώ–»

«Εκτός συζήτησης!» πετάγεται αμέσως η Ερασμία, που έχει τώρα κι εκείνη ανεβεί στη γέφυρα. «Αν πας σ'αυτή τη φωλιά μiasμάτων, δεν θα είμαι μακριά σου, Γεώργιε.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα μέσα μου. «Δυστυχώς το ξέρω,» της λέω, σταθερά. «Αλλά προς το παρόν δεν θα πάω σ'αυτή τη... φωλιά μiasμάτων. Θα κάνω μερικές βόλτες στα λιμάνια, να δω τι μπορώ να μάθω εκεί πρώτα.»

«Και θα είμαι μαζί σου, ασφαλώς.»

«Όχι μόνο εσύ, είμαι σίγουρος.» Κοιτάζω τη Λουκία να με κοιτάζει, και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και ο Αργύριος το ίδιο θα προτείνει

μόλις κατεβούμε από τη γέφυρα. Το γεγονός ότι έχω τόσο πιστούς συντρόφους τούς βάζει σε κίνδυνο συνέχεια. Και, μα την Έχιδνα, δεν ξέρω τι έχω κάνει για να αποκτήσω φίλους σαν αυτούς!

Στη Διονυσία λέω: «Εσύ, όμως, θα μείνεις εδώ. Και δεν ακούω κουβέντα.»

Χαμογελά. «Νομίζεις ότι έχω όρεξη να τρέχω πάνω-κάτω σε σκοτεινά λιμάνια μια τέτοια ήσυχη ανοιξιάτικη νύχτα;»

«Επιτέλους ένας λογικός άνθρωπος.»

Κατεβαίνουμε από το Αεικίνητο Χέλι, εγώ, η Λουκία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Μαρίνα, και ο Ανθέμιος. Την Πριγκίπισσα την αφήνω με τη Διονυσία, και έχω πει και στο πλήρωμα και στους Μακροθάνατους να την προσέχουν, να την έχουν απλά υπόψη τους – παρότι, πραγματικά, δεν νομίζω ότι η Ελευθερία Μοριλκόννη σκέφτεται να δραπετεύσει. Όχι άμεσα, τουλάχιστον. Μπορεί να μην είναι δούλα μου αλλά δεν της έχω δώσει ούτε όπλα, ούτε άλλους εξοπλισμούς, ούτε ένα οχτάρι.

Τριγυρίζουμε στο Ανοιχτό Λιμάνι της Ριλιάδας μες στη νύχτα, ενώ έχω πάντα την κουκούλα της κάπας μου σηκωμένη, και ο Ακατάλυτος μάς κατασκοπεύει σαν φάντασμα με γυαλιστερά μάτια και σκουλαρίκι στ'αφτί. Ελπίζω να είναι ο μόνος κατάσκοπος στο κατόπι μας, γιατί ξέρω ότι πράκτορες του Ευσέβιου του Κατωμερίτη υπάρχουν παντού στη Ριλιάδα – αν και, βέβαια, στους ψηλούς δρόμους δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσοι όσοι στους χαμηλούς, και δεν έχουν ούτε το ένα δέκατο της ίδιας επιρροής έξω από τους Κατωμήχανους.

Επισκεπτόμαστε ταβέρνες και πανδοχεία, και ακούμε τι λένε οι ταξιδιώτες και οι ντόπιοι στις γειτονιές και στους δρόμους. Δε νόμιζα ότι αρχικά θα χρειαζόταν να κάνουμε ερωτήσεις και, όντως, σχεδόν αμέσως έρχονται στ'αφτιά μας λόγια για την πρόσφατη επίθεση των Τρομερών Καπνών. Οι πάντες μιλάνε γι'αυτήν, οι πάντες έχουν ανησυχήσει. Κανείς όμως δεν φαίνεται να ξέρει γιατί ακριβώς οι Καπνοί χτύπησαν το Επάνω Λιμάνι, και οι περισσότεροι είναι παραξενεμένοι που δεν το ληλάτησαν. Υποθέσεις ακούγονται: ότι διαπληκτίστηκαν με την ίδια τη Βασίλισσα, ή με κανένα άλλο μέλος του Βασιλικού Οίκου· ότι το έκαναν για να τρομοκρατήσουν την πόλη· ότι τσακώθηκαν με κάποιο άτομο που τώρα δεν το βάζει ο νους σου, κάποιο ύποπτο άτομο.

Γενικολογίες. Δε με βοηθάνε καθόλου να καταλάβω τι πραγματικά έγινε. Και δεν μπορώ να σκεφτώ καμιά συγκεκριμένη ερώτηση για να κάνω η οποία ίσως με οδηγήσει κάπου.

Στο μυαλό μου έρχονται οι Κατωμήχανοι... αλλά θέλω να το αποφύγω αυτό το μέρος. Κι επιπλέον, γιατί εκεί να ξέρουν;

Ο Τζακ των Υπογείων; Ναι, ο Τζακ ξέρει πολλά. Όμως αν τον επισκεφτώ θα τον βάλω πάλι σε κίνδυνο, όπως και την προηγούμενη φορά. Και δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Ο Ζαχαρίας Φιριλόκης – που μου έδωσε το αντίδοτο για το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας ώστε να σώσω το πλήρωμα του Χελιού και τους Μακροθάνατους – μου είπε ότι ο Τζακ τα συμφώνησε με τον Κατωμερίτη και τίποτα κακό δεν έγινε. Αν όμως ο Κατωμερίτης με ξαναβρεί κοντά στον Τζακ, τότε αληθινά φοβάμαι για τον φίλο μου...

Συνεχίζουμε έτσι να επισκεπτόμαστε διάφορα μέρη του Ανοιχτού Λιμανιού μες στη νύχτα, και ακόμα μια φήμη φτάνει στ'αφτιά μας, μία που φαίνεται πως είναι πιο σπάνιο ν'ακούσεις. Ένας άντρας, κατεβάζοντας την κούπα από τα χείλη του, λέει: «Δεν ήτανε, ρε, τσακωμός με τη Βασίλισσα. Όχι αυτό που νομίζετε, δηλαδή!» Φορά κουκούλα στο κεφάλι, σαν εμένα, και δεν διακρίνω την όψη του, μα η φωνή του νομίζω πως κάτι μού θυμίζει μέσα σ'αυτή την ασθενικά φωτισμένη ταβέρνα που είναι γεμάτη ναυτικούς, ταξιδιώτες, και σκιές.

«Και τι ξέρεις εσύ;» τον ρωτά ένας άλλος – ένας τύπος που μοιάζει έτοιμος να σκάσει από το πάχος. Στο κεφάλι δεν έχει μαλλιά αλλά τα γένια του φτάνουν ως το στήθος.

«Στους Κατωμήχανους έγιν' η ιστορία,» λέει ο άντρας με την κουκούλα. (Ποιος είναι; Πρέπει να τον είχα συναντήσει παλιά.) «Ήμουνα εκεί και άκουσα. Χτυπήθηκαν στη Μηχαναγορά – οι Τρομεροί Καπνοί κι οι μαχητές της Βασίλισσας–»

«Παραμύθια! Άμα τους ήθελ' η Βασίλισσα θα τους ορμούσαν στο Επάνω Λιμάνι όπου είχανε αράξει–»

«Όχι, ανόητε. Το κρασί έχει θολώσει το μυαλό σου. Θαρρείς πως η Βασίλισσα είναι ηλίθια; Άμα έστειλε α'θρώπους της να χτυπήσουν τους Καπνούς στο λιμάνι, τότε αυτοί αμέσως θάβγαζαν τον γίγαντά τους και θα τσάκιζαν τα πάντα–»

«Όπως και έγινε,» λέει μια γυναικεία φωνή από το μπαρ, αλλά η όψη της γυναίκας είναι μισοκρυμμένη στις σκιές και στα πυκνά μαύρα μαλλιά της.

«Ναι, γιατί οι βασιλικοί γλίστρησαν στου Λοκράθου τις λάσπες! Πρέπει να τόχαν βάλει στο μυαλό τους να παγιδέψουν τους Καπνούς στους Κατωμήχανους, να τους ξεκάνουν σε μέρος που δε μπορούσε να τους βοηθήσει ο γίγαντάς τους. Να ξεπαστρέψουν τον ίδιο τον Καπετάνιο τους – γιατί, ναι, ήταν εκεί, το άκουσα. Αλλά δεν τάχανε υπολογίσει καλά–»

«Μια στιγμή, ρε!» τον διακόπτει ο χοντρός. «Τι δουλειά είχανε οι Καπνοί εκεί κάτω;»

«Αυτό δεν το ξέρω, αλλά για νάτανε στη Μηχαναγορά κάτι θα θέλανε να ψωνίσουνε, ε;» (Νομίζω πως τον θυμάμαι τώρα. Πρέπει να είναι ένας από τους εμπόρους που ανεβοκατεβαίνουν στους χαμηλούς και στους ψηλούς δρόμους. Ερχόταν στους Κατωμήχανους τότε που είχα δοσοληψίες κι εγώ εκεί.) «Όπως έλεγα, όμως, οι βασιλικοί δεν τάχανε λογαριάσει καλά. Οι Καπνοί έχουνε συμμάχους στους Κατωμήχανους–»

«Τι συμμάχους;» ακούγεται μια φωνή από κάπου. «Δεν έχουν ξανάρθει στους Κατωμήχανους – το ξέρω!»

«Τότε ο Στέφανος, ο δολοφόνος, τι έκανε μαζί τους;»

Ο Στέφανος; Ο Στέφανος, μα την Έχιδνα;

«Δεν ήταν ο Στέφανος, ρε· άλλος ήταν. Τον μπερδέψανε κάποιοι και–»

«Μαλακίες! Ο Στέφανος ήταν. Τον είδαν να κινείται σαν φονικός άνεμος, να σκοτώνει τον έναν βασιλικό μετά τον άλλο. Και ύστερα πήρε τους Καπνούς αποκεί και τους απομάκρυνε, και κανείς δεν ξέρει πού τους πήγε. Ο Στέφανος ήταν· δεν μπορεί να ήταν άλλος. Είναι σύμμαχός τους.»

Τι δουλειά έχει ο Στέφανος με τους Καπνούς, μα τα δόντια της Έχιδνας; Ανταλλάσσουμε ένα βλέμμα, η Λουκία, η Ερασμία, κι εγώ· και βλέπω πως κι αυτές μοιάζουν το ίδιο παραξενεμένος. Η Ερασμία ψιθυρίζει: «Ο Στέφανος; Εκείνο το μίasma με την οργανική στολή επιτάχυνσης;»

«Αποκλείεται να λένε για άλλον,» αποκρίνομαι. «Έχει μια κάποια φήμη στους Κατωμήχανους· και όχι μόνο εκεί, ίσως.» Η οργή μου είναι μια θύελλα μέσα μου, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά σταθερά.

«Άμα είναι σύμμαχος των Καπνών,» λέει η γυναίκα από το μπαρ, «θα τον κυνηγήσει ο Βασιλικός Οίκος και θα τον πιάσει.»

«Ποιον, αυτόν;» ρουθουνίζει ο έμπορος που ήξερα από παλιά αν και φευγαλέα. «Δεν υπάρχει περίπτωση!»

«Κανείς δεν ξεφεύγει απ'τον Οίκο άμα ο Οίκος τον έχει βάλει στο μάτι,» επιμένει η γυναίκα. «Έχουν κατασκόπους παντού.»

«Δεν τον ξέρεις καλά τον Στέφανο, μου φαίνεται—»

«Τον ξέρεις εσύ, Γεννάδιε;»

(Γεννάδιος... Μου λέει κάτι το όνομά του; Μπα, δε νομίζω. Ίσως να μην το είχα μάθει ποτέ.)

«Πού να τον ξέρω εγώ; Δεν κάνω νταλαβέρια με φονιάδες, μα την Έχιδνα! Αυτά είναι για άλλους. Εγώ απλά πουλάω κι αγοράζω – κι εκεί τέλος.» Ίσως να φοβάται ότι μπορεί να μπλέξει. Ή ίσως να λέει αλήθεια.

Η κουβέντα για τον Στέφανο και τον Βασιλικό Οίκο, και για τους Κατωμήχανους και τους Τρομερούς Καπνούς, φουντώνει ξαφνικά μέσα στην ταβέρνα· όλοι μοιάζει να μιλάνε συγχρόνως και κανείς να μην καταλαβαίνει τίποτα.

Ούτε εγώ καταλαβαίνω τίποτα τώρα, αλλά νομίζω πως κατάλαβα ό,τι ήταν να καταλάβω. «Γι'αυτό χτύπησαν το λιμάνι,» λέω στους φίλους μου. «Για εκδίκηση. Γλίτωσαν από την ενέδρα του Βασιλικού Οίκου και ήθελαν να τον κάνουν να μετανιώσει που τους επιτέθηκε.»

Ο Καταραμένος Αργύριος νεύει. «Το πιθανότερο.»

«Τι μπορεί, όμως, να γύρευαν στους Κατωμήχανους, Γεώργιε;» λέει η Λουκία. «Είχαν πάει ν'αγοράσουν πράματα, είτε αυτός ο μαλάκας με την κουκούλα.» Το βλέμμα της δείχνει φευγαλέα τον Γεννάδιο. «Γιατί νάρθουν να τ'αγοράσουν απ'τους Κατωμήχανους, μα την Έχιδνα; Δεν έβρισκαν κάνα πιο ασφαλές μέρος; Θέλω να πω: είναι οι Τρομεροί Καπνοί. Έχουν την κακιά φήμη που έχουν. Δεν τόχαν σκεφτεί ότι μπορεί ο Βασιλικός Οίκος της Ριλιάδας να τους χτυπούσε; Ότι μπορεί να το ρίσκαρε, ακόμα και με τον γίγαντά τους;»

«Πράγματι,» συμφωνώ, «είναι παράξενο. Η—»

«Ίσως να έκαναν λάθος,» πετάγεται η Ερασμία.

«Δε νομίζω ότι κάνουν τέτοια λάθη,» της λέω· και συνεχίζω: «Η πιο πιθανή εξήγησε είναι ότι χρειάζονταν από τους Κατωμήχανους κάτι που δεν μπορούσαν να βρουν αλλού. Στους Κατωμήχανους κυκλοφορούν πράγματα σπάνια, και επικίνδυνα.»

«Δε μ'αρέσει έτσι όπως σ'ακούω να το λες αυτό...» σχολιάζει η Λουκία καθώς ανάβει τσιγάρο.

«Νομίζεις ότι θα προτείνω να κατεβούμε στους Κατωμήχανους, για να μάθω τι ζητούσαν εκεί οι Καπνοί;»

«Ακριβώς αυτό νομίζω. Και σ'έχω ικανό να το κάνεις.»

«Είμαι στον πειρασμό, είν' η αλήθεια.»

«Σταμάτα να είσαι στον πειρασμό. Άκουσες τι είπε ο κουκουλοφόρος μαλάκας: ο Στέφανος είναι σύμμαχος των Καπνών· σκότωσε βασιλικούς μαχητές για λογαριασμό τους! Ίσως κι ο Κατωμερίτης νάναι σύμμαχός τους.»

«Ίσως,» παραδέχομαι. «Δεν καταλαβαίνω γιατί, όμως. Τι έχουν να κερδίσουν αυτοί από τους Καπνούς; Περιμένουν ότι οι Καπνοί θα... θα τους φέρνουν κάτι από τα λάφυρά τους; Δε μπορώ να φανταστώ τι.»

«Πιθανώς να είναι απλά θέμα εμπορικό. Οχτάρια ν'αλλάζουν χεριά...»

«Και θα επιτιθόταν ο Στέφανος στους μαχητές της Βασίλισσας για τέτοιο λόγο; Αποκλείεται, Λουκία. Πρέπει νάναι κάτι περισσότερο. Όμως δεν ξέρω τι.»

Ο Τζακ των Υπογείων θα ξέρει... Αλλά, μα τους θεούς, τώρα θα ήταν ακόμα χειρότερο να με δουν να τον πλησιάζω.

Για στάσου μια στιγμή...

Στρέφω το βλέμμα μου στον Γεννάδιο. Νομίζω πως αυτός ο τύπος είχε, παλιά, επαφές με τον Τζακ. Γιατί να μην έχει και σήμερα; Ίσως, μάλιστα, τούτες τις πληροφορίες να τις πήρε από τον Τζακ των Υπογείων. Ίσως εκείνος να του είπε για τον Στέφανο και τους Καπνούς.

Κι αν όχι, πάλι θα μπορούσε να μου φανεί χρήσιμος.

Το λέω στους συντρόφους μου.

«Και τι σκέφτεσαι να κάνεις;» με ρωτά η Λουκία. «Να τον πλησιάσεις;»

«Όχι εδώ μέσα, πάντως.» Πίνω μια γουλιά απ'το Αίμα της Έχιδνας στην κούπα μου, παρατηρώντας την κουκουλωμένη μορφή του Γεννάδιου ο οποίος συνεχίζει να μιλά με τους άλλους για το ίδιο θέμα.

Εξηγώ στους συντρόφους μου το σχέδιό μου.

«Δεν ακούγεται επικίνδυνο,» παρατηρεί ο Καταραμένος Αργύριος.

«Παραδόξως,» σχολιάζει η Λουκία, υπομειδώντας.

Βγαίνουμε από την ταβέρνα και περιμένουμε σ'ένα σκοτεινό σοκάκι παραδίπλα, σιωπηλοί, ακίνητοι. Η Ριλιάδα είναι ευνομούμενη πόλη, γενικά, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν μπορείς πουθενά να στήσεις καρτέρι σε κάποιον.

Μετά από καμιά ώρα περίπου, ο Γεννάδιος φεύγει από την ταβέρνα και – η Σιλοάρνη με ευνοεί – δεν έχει παρέα μαζί του. Πετάγομαι απ'το σοκάκι, τον αρπάζω με το ένα χέρι, και, λέγοντάς του «Θέλω μόνο να μιλήσουμε», τον τραβάω μες στα σκοτάδια.

«Δεν έχω λεφτά πάνω μου!» κάνει αμέσως. «Απλόκαμος είμαι, ρε παιδιά!»

«Μη φωνάζεις,» του λέω. «Δε ζητάμε οχτάρια. Μια χάρη μόνο.»

Ξεροκαταπίνει παρατηρώντας το πρόσωπό μου μέσα απ'την κουκούλα μου, και βλέπει μονάχα σκοτάδι, είμαι σίγουρος, βλέπει μονάχα δυο μάτια να τον ατενίζουν διαπεραστικά. Το δέρμα μου είναι κατάμαυρο, αλλά αυτό δεν πρόκειται να το προσέξει σε τέτοιο περιβάλλον.

«Τι θέλεις, φίλε;» με ρωτά. «Πες το. Άμα μπορώ θα το κάνω. Τι θέλεις; Ένας απλός άνθρωπος είμαι.»

«Γνωρίζω ποιος είσαι,» μπλοφάρω. «Γνωρίζω πιο πολλά για σένα απ'ό,τι γνωρίζεις εσύ για τον εαυτό σου. Ξέρω ότι έχεις επαφές με τον Ευσέβιο τον Κατωμερίτη–»

«Όχι, που η Έχιδνα να με δαγκώσει! Τ'ορκίζομαι – όχι!»

«Θέλω να του μεταφέρεις ένα μήνυμα για εμένα–»

«Σου λέω, σ'τ'ορκίζομαι, δεν έχω επαφές μαζί του.»

«Ξέρεις πού να βρεις ανθρώπους του. Μπορείς να του μεταφέρεις πληροφορίες.»

«Που η Έχιδνα να με δαγκώσει, όχι! Αλήθεια σου λέω. Μ'έχεις μπερδέψει μ'άλλον. Δεν έχω επαφές με τον Κατωμερίτη. Απλά κατεβαίνω κάθε τόσο στους χαμηλούς δρόμους – στους Κατωμήχανους – κι

εμπορεύομαι, πουλάω και μου πουλάνε – αυτό μονάχα. Τίποτ' άλλο! Δεν έχω πάρε-δώσε με τέτοιους σαν τον Κατωμερίτη–»

Τραβάω ένα ξιφίδιο μέσα από την κάπα μου, και η λεπίδα του γυαλίζει στο λιγοστό φως που έρχεται προς τα εδώ από τις λάμπες του μεγαλύτερου δρόμου. «Τα ψέματα θα σου κοστίσουν, έμπορα–»

Κολλάει την πλάτη στον τοίχο. «Όχι! Σου ορκίζομαι! Δεν έχω επαφές με τον Κατωμερίτη, δεν–»

Κρύβω πάλι το ξιφίδιο. «Ωραία, γιατί προς στιγμή νόμιζα πως είχες επαφές μαζί του.»

«...Τ-τι;» Μπερδεμένος, τελείως αποπροσανατολισμένος. Ξεροκαταπίνει πάλι. «Όχι, δεν... δεν έχω επαφές... δεν...»

Το υποψιαζόμουν ότι δεν είχε επαφές με τον Κατωμερίτη. Δε θυμάμαι να ήταν τόσο ύποπτο πρόσωπο, τότε που τριγύριζα στους Κατωμήχανους. Πράγματι, ένας απλός έμπορος ήταν. Αλλά έπρεπε να βεβαιωθώ. Δε μπορούσα να το ρισκάρω.

«Τον Τζακ των Υπογείων τον ξέρεις, όμως, έτσι δεν είναι;»

«Ναι· ναι, τον Τζακ τον ξέρω... Αλλά... για τον Κατωμερίτη...;»

«Ξέχνα τον Κατωμερίτη,» του λέω. «Δε μ'ενδιαφέρει αυτό το κάθαρμα. Να ξέρεις μόνο πως, αν μιλήσεις στον Κατωμερίτη για εμένα, είσαι νεκρός.»

«Μα δεν ξέρω ποιος είσαι! Και ούτε μιλάω με τον Κατωμερίτη, γενικά!»

«Άκουσέ με καλά. Θα σου ζητήσω μια χάρη. Αν συνεργαστείς θα πάρεις εκατό οχτάρια. Αν με προδώσεις – στον Κατωμερίτη, ας πούμε – δεν θα σου ξαναχρειαστούν ούτε οχτάρια ούτε πλοκάμια.»

«Δε μπορώ να σε προδώσω, φίλε. Δε μιλάω με τον Κατ–»

«Καλώς. Θέλω να πας στον Τζακ των Υπογείων και να του ζητήσεις να σου πει όλα όσα ξέρει γ'αυτό που έγινε με τους Τρομερούς Καπνούς στους Κατωμήχανους. Τα πάντα. Κάθε λεπτομέρεια. Τι ζητούσαν οι Καπνοί στη Μηχαναγορά, τι ήθελαν να προμηθευτούν από εκεί· γιατί ο Στέφανος τούς βοήθησε· αν έχουν συμμαχία με τον Κατωμερίτη και τι είδους. Καταλαβαίνεις;»

Ξεροκαταπίνει. «Καταλαβαίνω. Έχω ήδη μιλήσει με τον Τζακ. Δε μου είπε όλ' αυτά, μα δεν του ζήτησα και τέτοιες λεπτομέρειες. Καλό είναι να... να μη μπλέκεσαι και τόσο.»

«Δίκιο έχεις,» του λέω. «Ο άνθρωπος πρέπει να είναι προσεχτικός. Τώρα, όμως, θα πας στον Τζακ και θα τον ρωτήσεις. Θα του πεις ότι θέλει να τα μάθει αυτά ένας παλιός του φίλος που γνωρίζει όλα τα δηλητήρια της Έχιδνας. Το θυμάσαι; Ένας παλιός φίλος που γνωρίζει όλα τα δηλητήρια της Έχιδνας.»

Ο Γεννάδιος νεύει. «Το θυμάμαι, δεν το ξεχνώ. Ένας παλιός του φίλος· ένας φίλος που γνωρίζει όλα τα φαρμάκια της Έχιδνας.»

«Ακριβώς. Θα σε περιμένω αύριο βράδυ εδώ πάλι, σ'ετούτη την ταβέρνα, για να μου πεις τι σου είπε. Μη με προδώσεις· θα σε βρω. Ξέρω πού μένεις.»

«Δε σε προδίδω, φίλε· θα τον ρωτήσω. Που να με δαγκώσει η Έχιδνα!»

«Τότε θεώρησε ότι εκατό οχτάρια είναι ήδη δικά σου. Ίσως και περισσότερα, αν είμαι σε καλή διάθεση. Πήγαινε τώρα!»

Ο Γεννάδιος γίνεται άνεμος του Ζέφυρου.

Ο Καταραμένος Αργύριος γελά απ'τα σκοτάδια. «Διπλωμάτης είσαι, Μαύρε. Διπλωμάτης...»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά μέσα μου. Φυσούσε από πριν. «Εξαναγκαστικά,» αποκρίνομαι, μειδώντας.

Επιστρέφουμε στο Αεικίνητο Χέλι και βρίσκουμε τη Διονυσία και την Πριγκίπισσα να κάθονται και να κουβεντιάζουν στην πρύμνη. Ο Φωνακλάς είναι ξαπλωμένος στα πόδια τους.

«Πώς πήγε;» μας ρωτά η Ελευθερία.

Ο Αργύριος δεν είναι τώρα μαζί μου, ούτε οι δικοί του· μόνο η Λουκία και η Ερασμία είναι μαζί μου. «Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα,» αποκρίνομαι.

«Έμαθες γιατί επιτέθηκαν στο λιμάνι;»

«Διαπληκτισμός με τον Βασιλικό Οίκο της Ριλιάδας.»

«Τους ζητούσαν λεφτά;»

«Όχι. Οι βασιλικοί τούς έστησαν ενέδρα.»

«Τι;»

Εξηγώ τι έγινε στους Κατωμήχανους, και τους λέω και τι ζήτησα από τον Γεννάδιο.

«Μα την Έχιδνα!» κάνει η Διονυσία. «Αυτό ήταν επικίνδυνο, Γεώργιε. Πού το ξέρεις ότι σου είπε αλήθεια πως δεν μιλά με τον Κατωμερίτη;»

«Νομίζω πως ήταν πολύ τρομαγμένος για να πει ψέματα.»

«Κι αν τώρα σκεφτεί ότι... ότι ίσως τον συμφέρει να πάει να βρει τον Κατωμερίτη και...;»

«Ούτε αυτό νομίζω πως θα το κάνει.»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» λέει η Ερασμία. «Ο Οφιομαχητής τα είπε μ'αυτό το μίasma καλύτερα απ'ό,τι θα τάλεγε η Φαρμακερή Βασίλισσα, μα τη Μεγάλη Κυρά!»

Η Πριγκίπισσα μειδιά. «'Μίasma'; Τι σου έχει κάνει ο τύπος;»

Η Ερασμία την ατενίζει με το φανατικό βλέμμα των Τέκνων του Φαρμακερού Κύκλου. «Τίποτα,» λέει σαν να τη ρώτησαν από πού βγαίνουν οι ήλιοι.

Και η όψη της Ελευθερίας γίνεται αληθινά παραξενεμένη.

Θα γελούσα, κανονικά, αλλά το αποφεύγω. Ρίχνω ένα λοξό βλέμμα στην Ερασμία σαν να θέλω να της πω ότι δεν είναι κι ό,τι καλύτερο να χαρακτηρίζει «μίasma» όποιον δεν συμπαθεί, ειδικά μπροστά σε τρίτους. Ελπίζω να πιάνει το υπονοούμενο, αλλά φοβάμαι πως όχι.

Ρωτάω την Πριγκίπισσα (αν μη τι άλλο, για ν'αλλάξω κουβέντα): «Είχαν επαφές οι Σβέλτοι στη Ριλιάδα; Ήξεραν κόσμο εδώ;»

«Ίσως,» αποκρίνεται. «Αλλά δεν είμαι σίγουρη. Τότε δεν μας ενδιέφεραν και τόσο οι επαφές τους σε άλλες ηπειρονήσους.»

«Επισκέπτονταν, όμως, τη Ριλιάδα;»

«Υποθέτω πως ναι, αφού περνούσαν από την Κεντρυδάτια και κούρσευαν κιόλας εδώ, κατά περίπτωση.»

Η Διονυσία λέει: «Η Ριλιάδα είναι φιλική για τους πειρατές;»

«Ούτε ναι ούτε όχι,» απαντώ. «Αν δεν έρθουν εχθρικά, αν δεν κάνουν φασαρίες, δεν πρόκειται να τους διώξουν. Από την άλλη, όμως, αν είναι κάποιοι που ο Βασιλικός Οίκος τούς έχει βάλει στο μάτι επειδή έχουν προκαλέσει πολλά προβλήματα....»

«Όπως οι Καπνοί.»

«Όπως οι Καπνοί.»

«Κατάλαβα,» λέει η Διονυσία. «Θα περιμένουμε ως αύριο βράδυ, λοιπόν;»

«Ναι.»

«Καλύτερα στο πλοίο, όμως, Γεώργιε, όχι έξω, σε ξενοδοχείο.»

«Ακόμα φοβάσαι μη μας βρουν ο Κατωμερίτης κι ο Στέφανος;»

«Φυσικό δεν είναι; Τόσες φορές σ'έχουν κυνηγήσει, μα τον Αστερίωνα!»

Και τη μία απ'αυτές τις φορές ο Δαμιανός με αιχμαλώτισε, με τη βοήθεια του Στέφανου, και η Διονυσία βρέθηκε εκτεθειμένη μαζί με τον αδελφό της – εξαιτίας μου. Ευτυχώς ο Τζακ των Υπογείων ήταν εκεί κοντά. Η φίλη μου έχει δίκιο να φοβάται.

«Θα μείνουμε στο πλοίο,» της λέω. Είναι, όντως, το πιο συνετό.

Αλλά δεν υποχρεώνω και το πλήρωμα να μείνει στο Χέλι· κατεβαίνοντας στην κουβέρτα, λέω στον Δημοσθένη και τον Αμολητό Δημήτριο πως όποιος θέλει μπορεί να πάει στο λιμάνι, όμως κανείς να μην απομακρυνθεί πολύ. Να είναι όλοι σε ετοιμότητα να αποπλεύσουμε σε περίπτωση ανάγκης.

«Νομίζεις ότι θα έχουμε τέτοια περίπτωση;» ρωτά ο Φτερωτός, κι ο Φαφλατάς στον ώμο του κρώζει: «Έχουμε περίπτωση έχουμε περίπτωση έχουμε Καπετάνιε Καπετάνιε Πετάνιε—» Ο αφέντης του του κλείνει το ράμφος με δυο δάχτυλα.

«Όχι,» του απαντώ. «Μάλλον όχι. Αλλά... για καλό και για κακό.»

Ο Δημοσθένης νεύει. «Έγινε.»

Αργότερα, αφού έχουμε πάρει βραδινό στην τραπεζαρία του σκάφους, κάθομαι οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι μου στην καμπίνα του Καπετάνιου ενώ η Λουκία κοιμάται παραδίπλα, μπρούμυτα, με τα κόκκινα μαλλιά της απλωμένα στο μαξιλάρι, ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της. Μια λάμπα λαδιού φωτίζει ασθενικά τον χώρο, για να μη σπαταλάμε ενέργεια. Το Φιλί της Έχιδνας είναι ακουμπισμένο στον τοίχο, όρθιο, θηκαρωμένο. Τα ενεργειακά σπαθιά που μου έδωσαν στο Μικρό Σύμπαν είναι κρυμμένα μες στο μπαούλο αντίκρυ μου.

Κάτι τέτοιες στιγμές αισθάνομαι να μου λείπει η ήρεμη παρουσία της Ευθαλίας. Την είχα συνηθίσει κοντά μου, τόσο καιρό.

Και σαν οι σκέψεις μου να επικαλέστηκαν τον καινούργιο φίλο της τον βλέπω να περνά μέσα από την κλειστή πόρτα και να μπαίνει στην καμπίνα.

«Οφιομαχητή...» λέει ο Αρσένιος και μοιάζει λιγάκι ανήσυχος. «Τι έγινε τελικά στην Ηχώπολη; Τους διώξατε; Και, μα τη Φαρμακερή Κυρά, τι σπαθιά ήταν αυτά που κρατούσες;»

Σαστίζω. Τι λέει ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου; «Τι στις λάσπες του Λοκράθου λες; Ποιους να διώξουμε από την Ηχώπολη; Ποια σπαθιά;»

Ο Αρσένιος βλεφαρίζει, σαστισμένος τώρα κι αυτός. «Α...» κάνει. «Αα! Ήταν... ήταν στο μέλλον σου. Ή... ή τούτο εδώ είναι το παρελθόν.»

«Είδες κάτι να συμβαίνει στην Ηχώπολη; Στο μέλλον;» τον ρωτάω.

Η Λουκία, έχοντας ανασηκωθεί πλάι μου, μουγκρίζει: «Εσύ πάλι, γαμώτο; Ποτέ δε χτυπάς;»

Ο Αρσένιος χαμογελά. «Δεν ήξερα ποια ήταν η σωστή πόρτα. Συνώνυμη.»

«Τι λέει, γαμώτο;» με ρωτά η Λουκία.

Δεν της απαντώ, γιατί έτσι κι αλλιώς δεν ξέρω τι να της απαντήσω – και δε μ'ενδιαφέρει αυτό τώρα. «Τι θα συμβεί στην Ηχώπολη, Αρσένιε;»

«Είδα τους Τρομερούς Καπνούς να επιτίθενται, και να έχουν μαζί τους ολόκληρο στόλο. Ιστιοφόρα τα περισσότερα, όχι μηχανοκίνητα, νομίζω. Αλλά ολόκληρος στόλος, γεμάτος άγριους κουρσάρους. Και είσαι κι εσύ εκεί, στην Ηχώπολη, και προσπαθείς να την υπερασπιστείς. Κρατάς δύο σπαθιά που πετάνε... ενέργεια, φωτιά. Και σταματάς με αυτά το τσεκούρι του γίγαντα των Καπνών, μα την Έχιδνα! Το σταματάς, αλλά τα χτυπήματά του είναι τρομερά και σε ρίχνουν κάτω. Συνεχίζεις, όμως, να πολεμάς.»

»Δεν έχουν συμβεί ακόμα αυτά, έτσι;»

Αισθάνομαι την οργή μου να μαίνεται μέσα μου. «Όχι,» λέω, «όχι, δεν έχουν συμβεί ακόμα.» Οι Καπνοί στην Ηχώπολη; Με ολόκληρο στόλο ιστιοφόρων; «Πότε θα γίνει πραγματικότητα, Αρσένιε;»

«Δεν ξέρω. Στα όνειρα δεν κοιτάς ημερομηνίες.»

«Γαμώτο! Πρέπει να πάμε στην Ηχώπολη. Το συντομότερο δυνατό.»

Η Λουκία λέει: «Αφού είδε ότι είσαι εκεί, δεν υπάρχει λόγος να βιαστούμε... έτσι;»

«Δεν ξέρω. Εσύ θα το ρίσκαρες; Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Βασιλιά Αργύριο, να—»

«Είναι σίγουρο ότι όντως θα συμβεί, Γεώργιε;» Και στρέφεται στον Αρσένιο. «Δε μπορεί να έκανες λάθος; Ήταν ένα όνειρο, δεν είπες;»

«Τα πάντα είναι ένα όνειρο, Λουκία.»

«Μπορεί, δηλαδή, και να μη συμβεί;»

«Δεν ξέρω. Αλλά το είδα.»

«Ποιος νίκησε;»

«Δεν πρόλαβα να το δω αυτό.»

«Γιατί, βιαζόσουν;»

«Τα όνειρα δεν είναι σταθερά. Είναι σαν τη θάλασσα. Τη μια σε πηγαίνουν εδώ, την άλλη εκεί.»

«Οι Καπνοί,» λέω, «σχεδιάζουν να επιτεθούν στην Ηχώπολη–»

«Μα,» με διακόπτει η Λουκία, «γιατί να της επιτεθούν; Αφού ζήτησαν από εκεί να τους δίνουν–»

«Ο Κοσμάς. Ο Πρίγκιπας Κοσμάς. Θέλει την πόλη.»

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς δεν είναι ο Καπετάνιος των Καπνών.»

«Ο Καθαρός, όμως, μιλά μαζί του. Πρέπει να συμφώνησαν να κατακτήσουν την Ηχώπολη. Αυτή είναι η πιθανότερη εξήγηση.»

«Αν ο Αρσένιος είδε την αλήθεια...»

«Και σε ξαναρωτάω: Εσύ θα το ρίσκαρες;»

«Θα πάμε, δηλαδή, στην Ηχώπολη τώρα; Δε θα περιμένουμε τον Γεννάδιο;»

Τα λόγια της με προβληματίζουν. Ναι, η αλήθεια είναι ότι πρέπει να περιμένουμε τον Γεννάδιο. Πρέπει να περιμένουμε μέχρι αύριο βράδυ. Δεν μπορεί ο χρόνος μας να είναι τόσο λίγος, έτσι; Ο Αρσένιος, άλλωστε, με είδε εκεί, στην Ηχώπολη. Άρα θα προλάβουμε.

Το παράδοξο, βέβαια, είναι πως θα πάμε τώρα στην Ηχώπολη επειδή ο Αρσένιος με ειδοποίησε. Αν δεν με είχε ειδοποιήσει; Θα ήταν αλλιώς το μέλλον; Ο Αρσένιος φτιάχνει το μέλλον το οποίο ονειρεύεται;

Πολύ λαβυρινθώδης σκέψη. Μια σκέψη για φιλοσόφους, μυστικιστές, και μάγους του τάγματος των Ερευνητών ή των Διαλογιστών, ίσως. Όχι για εμένα.

Εγώ ξέρω ότι πρέπει να ειδοποιήσω τον Βασιληά Αργύριο όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Όμως...

«Θα περιμένουμε,» αποκρίνομαι στη Λουκία. «Θα περιμένουμε τον Γεννάδιο. Υποχρεωτικά. Θέλω να μάθω τι ζητούσαν εδώ οι Καπνοί.»

«Πού είστε;» με ρωτά ο Αρσένιος. «Τι έγινε με τους Καπνούς;»

Αρχίζω να του λέω για την υπόθεση στη Ριλιάδα, μα δεν προλαβαίνω να τελειώσω. Ο αδελφός της Διονυσίας, ο Προφήτης του Φαρμακερού

Κύκλου, μετατρέπεται σε σκιά, γίνεται ένα παιχνιδίσμα του φωτός, κι ύστερα ούτε καν αυτό. Σαν ποτέ να μην ήταν εδώ.

Η Λουκία δεν μπορεί να ξανακοιμηθεί. Σηκώνεται απ'το κρεβάτι, γεμίζει μια κούπα με Αίμα της Έχιδνας, και κάθεται πάνω στο γραφείο της καμπίνας. Μου εκφράζει τους προβληματισμούς της γι'αυτή την ιστορία. Νομίζει ότι ο Αρσένιος μπορεί να έκανε λάθος. «Οι Καπνοί δεν έχουν τόσο μεγάλο στόλο. Τρία, τέσσερα καράβια έχουν, απ'ό,τι ξέρουμε· αποκλείεται νάναι παραπάνω. Εκτός αν αυτό που είδε ο Αρσένιος είναι στο πολύ, πολύ μακρινό μέλλον.»

«Είπε ότι ήταν όλα ιστιοφόρα, Λουκία.» Εξακολουθώ να κάθομαι οκλαδόν στο κρεβάτι, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να σφυρίζει ρυθμικά μέσα μου.

«Και λοιπόν;»

«Οι πειρατές των Κακών Ακτών.»

Πίνει ακόμα μια γουλιά Αίμα της Έχιδνας, σιωπηλή, συνοφρυωμένη.

«Αυτοί πρέπει να ήταν που είδε ο Αρσένιος,» συνεχίζω. «Θυμήσου: ό-ταν μας επιτέθηκαν χρησιμοποιούσαν ιστιοφόρα. Δεν έχουν και πολλά πλοία με μηχανές, δεν έχουν μάγους για να τα λειτουργήσουν. Αλλά έχουν κάνει συμφωνία με τους Καπνούς να τους ακολουθήσουν μόλις τους το ζητήσουν.»

«Μπορεί,» παραδέχεται η Λουκία. «Μπορεί να ήταν αυτοί.» Και με ρωτά: «Η Ηχώπολη έχει αρκετό στόλο για να τους αντιμετωπίσει;»

«Όλους μαζί; Όλους τους πειρατές των Κακών Ακτών; Το αμφιβάλλω. Αλλά οι μαχητές του Βασιλιά Αργύριου πρέπει, λογικά, να είναι καλύτερα εξοπλισμένοι τουλάχιστον. Θα χρειαστούν όμως τη βοήθειά μου, Λουκία.»

Αναστενάζει και τρίβει το πρόσωπό της με το ένα χέρι. «Δεν ξέρω,» μουγκρίζει, «δε μ'αρέσει αυτό, Γεώργιε. Αυτή η σύγκρουση με τους Καπνούς...»

«Θα γινόταν, αργά ή γρήγορα—»

«Γαμώ τα κωλομέρια του Λοκράθου! Έλεγες ότι δεν ήθελες να τους συναντήσουμε σε μάχη, ότι απλά σ'ενδιαφέρει να βρεις το λημέρι τους για να μιλήσεις σ'αυτή την—»

«Το λημέρι τους, όμως, είναι στη Βυθυδάτια—»

«Ή έτσι υποθέτουμε.»

«—και τώρα σχεδιάζουν να επιτεθούν στην Ηχώπολη για να την κατακτήσουν. Δεν θα τους αφήσω να το καταφέρουν.»

«Είσαι ερωτευμένος μ'αυτή τη γαμημένη πόλη, μου φαίνεται!»

Γελάω παρότι η οργή μου φουντώνει μέσα μου και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου αντικαθιστά την Πάροδο του Πράου Ανέμου. «Ίσως να τους έχω συμπαθήσει,» παραδέχομαι. «Όπως και νάχει, δεν μπορώ να τους αφήσω στο έλεος των Τρομερών Καπνών.»

«Ούτε εσύ, Καπετάνιε μου, δεν είσαι αρκετά δυνατός για να τα βάλεις συγχρόνως και με τον γίγαντα των Καπνών και μ'ολόκληρο τον στόλο των Κακών Ακτών.»

«Το ξέρω... και προτείνω να μην είσαι μαζί μου. Ούτε εσύ ούτε—»

«Καταλαβαίνεις ότι λες λοκράθιες μαλακίες. Θα είμαστε εκεί.»

«Γαμώ την ουρά της Έχιδνας, Λουκία!» γρυλίζω χτυπώντας με τη γροθιά μου το κρεβάτι και κάνοντάς το να τρίζει ολόκληρο. Το μόνο που το σώζει απ'το να σπάσει νομίζω πως είναι ότι το στρώμα απορροφά μέρος της δύναμης του χτυπήματός μου. «Είναι επικίνδυνο να είναι μαζί μου ο οποιοσδήποτε, και κάθε μέρα φαίνεται να γίνεται και πιο επικίνδυνο—»

«Πες μου κάτι που δεν ξέρω,» με προκαλεί η άθλια ωκεανίδα, ατενίζοντάς με ευθέως, χωρίς φόβο για την οργή μου. Ανόητη, απρόσεχτη, όπως πάντα.

«Κόσμος,» της λέω καθώς σηκώνομαι απ'το κρεβάτι, «έχει σκοτωθεί μαζί μου. Πολύς κόσμος.»

«Πες μου κάτι που δεν ξέρω, Καπετάνιε μου.»

Την πλησιάζω, απότομα, αρπάζοντας το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια μου, κοιτάζοντάς την κατάματα. «Γιατί;» τη ρωτάω. «Γιατί να είσαι μαζί μου;» Αν και γνωρίζω την απάντηση. Την αισθάνομαι. Είναι ο ίδιος λόγος για τον οποίο ούτε εγώ θα εγκατέλειπα ποτέ τη Λουκία.

«Γιατί,» μου λέει, «δε θα μπορούσα να φανταστώ ότι θα ήταν καλύτερα να είμαι με κανέναν άλλο εκτός από τον Καπετάνιο μου.»

Και τα χείλη μας συναντιούνται.

«Θέλω όμως να μου υποσχεθείς κάτι,» της λέω αφήνοντας το πρόσωπό της: «ότι δεν θα πλησιάσεις αν με δεις να αντιμετωπίζω τον γίγαντά τους. Σε καμία περίπτωση δεν θα πλησιάσεις.»

Διστάζει να μιλήσει.

«Υποσχέσου το, Λουκία. Δεν υπάρχει τίποτα πιο καταστροφικό τώρα στην Υπερυδάτια απ' αυτό τον δαίμονα. Υποσχέσου το. Δε μπορείς να με βοηθήσεις πλησιάζοντάς τον. Να είσαι όσο το δυνατόν πιο μακριά. Υποσχέσου το.»

Νεύει. «Εντάξει,» λέει, «δε θα τον πλησιάσω.» Αλλά τα μάτια της αποφεύγουν τα δικά μου. Σημαίνει κάτι αυτό;

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει μέσα μου. «Δε μπορείς να τον σκοτώσεις,» της θυμίζω, «δε μπορείς καν να τον λαβώσεις. Είναι καπνός.»

Το απόγευμα, πήγαν στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης – η οποία δεν ήταν και πολύ μακριά από το ξενοδοχείο τους – για να δουν αν εκεί μπορούσαν ν’αγοράσουν μάσκες για την επιδημία. Όπως διαπίστωσαν, δεν ήταν οι μόνοι που είχαν αυτή την ιδέα: κι άλλοι βρίσκονταν στην πύλη της κλινικής ζητώντας μάσκες, και μια νοσοκόμα τις πουλούσε μέσα από το φυλάκιο. Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες αγόρασαν από μία. Ένα οχτάρι έκαστη.

Ο Αθανάσιος είπε: «Μήπως το παρακάνουν λίγο; Ένα οχτάρι για ένα κομμάτι πανί; Ένα κομμάτι πανί είναι, έτσι; Δεν είναι κάτι άλλο... έτσι;» Κοίταζε τη μάσκα του συνοφρυωμένος.

«Ένα κομμάτι πανί είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Οφιομαχητής.

«Σας τόλεγα να χρησιμοποιήσουμε πετσέτες...» μουρμούρισε ο Φοίβος καθώς φορούσε τη μάσκα του δοκιμαστικά.

Ο Γεώργιος καβάλησε τη Νυχτερινή. Τους είπε ότι πήγαινε να κάνει κάτι δουλειές τώρα και, μάλλον, θα τους ξανάβλεπε το βράδυ, στο ξενοδοχείο.

«Τι δουλειές;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

«Δικές μου δουλειές.»

«Εμείς,» είπε ο Μάρκος, «θα πάμε να πουλήσουμε τη βάρκα μας, που λέγαμε.»

«Να προσέχετε, αφού νομίζετε ότι σας κυνηγάνε.»

«Εννοείται.» Φόρεσαν κι οι άλλοι τρεις τις μάσκες τους. «Όπως βλέπεις τώρα είμαστε εξοπλισμένοι!» Σήκωσαν και τις κουκούλες τους. «Εσύ θα μας γνώριζες;»

«Θα σας περνούσα για φαντάσματα.»

Οι Κακοτοπίτες γέλασαν.

Ο Οφιομαχητής χτύπησε τη Νυχτερινή στα πλευρά με τα τακούνια των μποτών του και τρόχασε μες στους δρόμους του Κέντρου,

αφήνοντας τους τέσσερις πίσω του. Ο καιρός ήταν κρύος, πολύ κρύος. Απόψε ίσως τελικά να χιόνιζε.

Ο Γεώργιος σταμάτησε το άλογό του έξω από τη φαρμακαποθήκη του Βικέντιου και αφίππευσε. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο κατάστημα. Δεν ήταν άλλος πελάτης μέσα. Η βοηθός του Βικέντιου τακτοποιούσε τα ράφια. Ο Βικέντιος κοίταζε κάτι στην οθόνη του μηχανικού συστήματος, στο γραφείο στο βάθος, μπροστά από τον Φαρμακοδότη Όφι στον τοίχο. Κι οι δύο φορούσαν μάσκες.

«Καλησπέρα,» είπε ο Οφιομαχητής ζυγώνοντας τον βοτανολόγο.

Η Ναταλία τον κοίταξε καχύποπτα. Τι θέλει αυτός άλκι; σκέφτηκε. Φοβόταν ότι στο τέλος μπορεί να τους έμπλεκε σε καμιά περίεργη ιστορία. Και δε φοράει και μάσκα. Και είναι εξωδιαστασιακός, φανερά. Πού ξέρουμε αν έχει το νόσημα; Πού ξέρουμε, μα την Έχιδνα, αν αυτός το έφερε εδώ;

«Καλησπέρα, Γεώργιε,» χαιρέτησε ο Βικέντιος παίρνοντας το βλέμμα του από την οθόνη. «Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

«Ψάχνω δύο πράγματα. Πρώτον: αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφρεως. Δεύτερον: τη σύσταση γι' αυτό το αντίδοτο – πώς το φτιάχνεις, δηλαδή.»

«Πώς το φτιάχνεις...» Ο Βικέντιος έτριψε τα λιγοστά μαλλιά πάνω στο πρασινόδερμο κεφάλι του. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν το ξέρω. Το έχω ακουστά, ναι, αλλά... είναι σπάνιο, Γεώργιε. Κάπου πρέπει να υπάρχει κάποια αναφορά. Σε κάποιο βιβλίο. Αλλά τώρα... Τι το θέλεις; Έχει κάποιος δηλητηριαστεί από Αγκάλη του Όφρεως;»

«Μπορεί να μου χρειαστεί σύντομα. Έχεις το αντίδοτο, τουλάχιστον;»

«Στάσου να δω,» μόρφασε πατώντας πλήκτρα στο μηχανικό σύστημα του γραφείου του και κοιτάζοντας την οθόνη. «Όχι,» είπε τελικά, «δεν το έχω. Το είχα παλιά. Δεν το έχω πια.»

«Το πούλησες;»

«Ναι, πρέπει κάποιος να το πήρε. Δε θυμάμαι ποιος. Σίγουρα δεν είχα πολλά κομμάτια.» Και ρώτησε: «Είναι σημαντική η υπόθεση;»

«Ίσως. Σ' ευχαριστώ, Βικέντιε. Θα τα ξαναπούμε.» Και έφυγε βιαστικά από τη φαρμακαποθήκη.

Η Ναταλία είπε στον Βικέντιο: «Σ’το έλεγα, αφεντικό: κάτι δεν πάει καλά μαζί του.»

«Γιατί;» έκανε αμυντικά ο βοτανολόγος. «Πώς το έβγαλες τώρα αυτό το συμπέρασμα;»

«Δεν είδες πώς έφυγε; Και όλο κάτι παράξενα πράγματα ψάχνει!»

Ο Οφιομαχητής είχε ήδη καβαλήσει τη Νυχτερινή έξω από το κατάστημα και τρόχαζε προς τη Νότια Πύλη της Κυκλόπολης, έχοντας σηκώσει την κουκούλα της κάπας του. Σκέφτηκε να φορέσει και τη μάσκα, αλλά το θεώρησε υπερβολικό. Οι φρουροί δεν είχαν λόγο να τον σταματήσουν. Και όντως, καθώς πέρασε δίπλα από το Νότιο Φρουραρχείο Κυκλόπολης – εκείνο το παλιό οχυρό – και μέσα από τη Νότια Πύλη, κανείς δεν τον σταμάτησε. Βγήκε στον μεγάλο χωματόδρομο και σύντομα έστριψε στο μονοπάτι που πήγαινε ανατολικά και βορειοανατολικά. Ακολουθώντας το πέρασε από τις σιδηροδρομικές γραμμές, βρέθηκε κοντά στις όχθες του Νάνθρη, που τα νερά του άφριζαν και αναπηδούσαν από τον παγερό άνεμο, και κατέληξε στο τέμενος της Έχιδνας.

Μέσα στο σούρουπο, η ιέρεια έκαιγε μια προσφορά επάνω στον βωμό, έχοντας τα χέρια υψωμένα και αρθρώνοντας ιεροτελεστικά λόγια στην Ιερατική Γλώσσα της Έχιδνας. Το ειδωλό της Φαρμακερής Κυράς την κοιτούσε από την όχθη. Η Φωτεινή, η δόκιμη, στεκόταν παράδιπλα, και λίγο πιο πίσω στέκονταν ένας άντρας και μια γυναίκα, εκείνος φανερά μεγαλύτερος από εκείνη. Ίσως να ήταν πατέρας της.

Η Δέσποινα πρόσεξε τον Οφιομαχητή αλλά δεν σταμάτησε την τελετή της, ούτε ο Γεώργιος φυσικά έκανε κάτι για να τη διακόψει. Αφίππευσε και τράβηξε το αλογό του προς την όχθη του Νάνθρη, περιμένοντας εκεί. Σύντομα, είδε την ιέρεια να μαζεύει κάτι από τον βωμό μέσα σ’ένα κομμάτι πανί και να το δίνει στον άντρα και τη γυναίκα που περίμεναν. Ο πρώτος το δέχτηκε με ευλάβεια καθώς κι οι δύο έκλιναν το κεφάλι. Η Δέσποινα διέγραψε με το χέρι της τον Ζωοδότη Όφι – ένα γρήγορο S – επάνω στο στήθος και των δύο.

Την ευχαρίστησαν και έφυγαν, παίρνοντας το τετράκυκλο όχημα που είχαν σταματημένο παραδίπλα. Κατευθύνθηκαν προς τα εκεί απ’όπου είχε έρθει ο Οφιομαχητής – προς την Κυκλόπολη μάλλον,

υπέθεσε εκείνος καθώς τώρα πλησίαζε τη Δέσποινα και τη Φωτεινή τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω του.

Οι σκιές του σούρουπου είχαν πυκνώσει.

«Καλησπέρα, Ιερότατη.»

«Καλησπέρα, Γεώργιε. Τι σε φέρνει εδώ;»

«Μια επιδημία που λένε ότι έχει αρχίσει να εξαπλώνεται στην πόλη. Μάλλον δεν θα το έχεις ακούσει ακόμα.»

«Το άκουσα,» είπε η Δέσποινα, «μόλις τώρα. Αυτοί οι δύο ήρθαν φέρνοντας προσφορά στη Μεγάλη Κυρά, για να τους δώσω μια ευλογία ώστε η αρρώστια να μην τους ζυγώσει.»

«Με όλο το σεβασμό, Ιερότατη, αλλά νομίζω πως θα χρειαστεί κάτι περισσότερο για να αντιμετωπιστεί αυτή η επιδημία.»

«Είναι τα πράγματα τόσο σοβαρά, λοιπόν;»

«Στις οθόνες λένε πως πρόκειται για κάτι που κανείς δεν έχει ξαναδεί σε τούτους τους τόπους. Οι γιατροί δεν ξέρουν πώς να το καταπολεμήσουν. Αλλά εγώ έχω μια ιδέα.»

«Η Μεγάλη Κυρά δεν θα σε έστελνε τυχαία στα μέρη μας, Γεώργιε...»

Ο Οφιομαχητής απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, ο οποίος βρισκόταν σε κάποια από τις ψηλές βουνοκορφές πέρα από τον Νάνθηρη, στα βόρεια. «Για να βοηθήσω μια φίλη ήρθα εδώ, Ιερότατη, όπως σας εξήγησα. Και γι'αυτήν είμαι ακόμα στην Κυκλόπολη.

»Όπως και νάχει, όμως. Έχεις υπόψη σου το φαρμάκι που ονομάζεται 'Αγκάλη του Όφεως';»

Η Δέσποινα συνοφρυώθηκε. «Νομίζω... Γιατί;»

«Τα συμπτώματα αυτής της επιδημίας είναι σχεδόν ίδια με τα συμπτώματα του συγκεκριμένου δηλητηρίου.»

«Είσαι σίγουρος;»

Της είπε ποια ήταν τα συμπτώματα.

«Πρέπει να το κοιτάξω,» αποκρίθηκε η Δέσποινα, «γιατί τέτοια περίπτωση δεν μου έχει τύχει. Η Αγκάλη του Όφεως προέρχεται από χελώνα – ελόβια χελώνα – που έχει φάει κάτι, αν δεν κάνω λάθος.»

«Ένα μανιτάρι.»

«Τι;»

«Όταν έχει φάει ένα συγκεκριμένο μανιτάρι είναι που βγάζει την Αγκάλη του Όφεως.»

«Έλα μέσα.»

Μπήκαν στο τέμενος, ο Οφιομαχητής, η ιέρεια, και η δόκιμη, αφού ο πρώτος έδωσε τη Νυχτερινή έξω από την πόρτα με τον Διπλογενή Όφι.

Η Δέσποινα τον οδήγησε σ'ένα δωμάτιο του τεμένους πνιγμένο στα βιβλία και τις περγαμηνές. Δεν φαινόταν όμως χαμένη εκεί· ήξερε αμέσως ποιον τόμο να πιάσει. Και δεν ήταν καθόλου σκονισμένος, όπως τίποτα δεν ήταν σκονισμένο στον χώρο, παρατήρησε ο Γεώργιος· προφανώς, η Φωτεινή καθάριζε επιμελώς.

«Κάπου εδώ είναι,» είπε η Δέσποινα, γυρίζοντας τις σελίδες του βιβλίου καθώς στεκόταν όρθια. «Ναι, εδώ είναι. Αυτό. Αγκάλη του Όφεως.»

«Το αντίδοτο με ενδιαφέρει,» εξήγησε ο Γεώργιος. «Θέλω να δω πώς ακριβώς φτιάχνεται. Δεν το θυμάμαι παρά μόνο πολύ γενικά.»

«Νομίζεις ότι το αντίδοτο της Αγκάλης θα θεραπεύει κι αυτή την επιδημία; Μου φαίνεται... δύσκολο.»

«Κι εμένα. Αλλά με κάποιες αλλαγές ίσως να πιάσει. Γράφει πώς φτιάχνεται;»

Η Δέσποινα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στις σελίδες του βιβλίου. «Ναι,» είπε. «Εδώ είναι.» Έδειξε με το δάχτυλό της και έδωσε τον τόμο στον Γεώργιο.

Ο Οφιομαχητής διάβασε πώς φτιαχνόταν το αντίδοτο. «Μάλιστα...» μουρμούρισε. «Είχα ξεχάσει δύο πολύ βασικά πράγματα, λοιπόν. Μια φορά μόνο το έχω φτιάξει,» είπε στη Δέσποινα. «Για έναν πελάτη στη Ριλιάδα.»

«Στη Ριλιάδα;»

«Ναι. Αλλά άλλη φορά θα πούμε ιστορίες από εκείνα τα μέρη, Ιερότατη.»

Η Φωτεινή ρώτησε αμέσως: «Δε θα μείνεις απόψε;»

Η Δέσποινα τη λοξοκοίταξε. «Η Φωτεινή κάπου-κάπου παραφέρεται, Γεώργιε...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα έμενα αν είχα χρόνο. Αλλά κάτι μου λέει πως πρέπει να βιαστώ. Υπάρχουν... διάφορα προβλήματα στην Κυκλόπολη. Με την Ανθρώπινη Προστασία συμβαίνει όντως κάτι το ύποπτο,

Ιερότατη. Κλέβουν ανθρώπους· τους παίρνουν ακόμα κι από τον Απέθαντο – οι γιατροί εκεί τούς πουλάνε.»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν...»

«Είναι.»

«Και τι τους κάνουν; Πού τους πάνε;»

«Δεν ξέρω ακόμα, αλλά θα μάθω.»

Η Φωτεινή είπε: «Σας το έλεγα, Ιερότατη. Κυκλοφορούν κακές φήμες για την Ανθρώπινη Προστασία...»

«Το γνώριζα κι εγώ, Φωτεινή. Αλλά, μα τη Μεγάλη Κυρά, για ποιο λόγο μπορεί ένα νοσοκομείο να κλέβει ανθρώπους; Να τους αγοράζει, μάλιστα, από μια νεκροκλινική σαν τον Απέθαντο!»

«Θα το ανακαλύψω,» είπε ο Γεώργιος. «Και τώρα έχω κι έναν τρόπο να αντιμετωπίσω αυτή την επιδημία, ίσως – πράγμα που μπορεί να με βοηθήσει στην αναζήτησή μου.»

«Να σε βοηθήσει; Πώς;»

«Για να πλησιάσω μια συγκεκριμένη γιατρό στον Απέθαντο. Ευτυχία Ναθράσκη τη λένε. Αυτή έχω μάθει ότι πουλά τους ασθενείς στην Προστασία. Αλλά ίσως κι άλλοι νάναι μπλεγμένοι.»

«Αν χρειαστείς την οποιαδήποτε βοήθεια, είμαστε εδώ, Γεώργιε.»

«Δεν το ξεχνάω, Ιερότατη.»

«Το βιβλίο – το Εγχειρίδιο Σπάνιων Ιοβόλων Όντων των Ελών – μπορείς να το κρατήσεις.»

«Δεν είν' ανάγκη. Θυμάμαι τώρα–»

«Ίσως όμως να σου χρειαστεί. Εγώ δεν το χρειάζομαι άμεσα αυτή τη στιγμή.»

«Ευχαριστώ, Ιερότατη. Θα το επιστρέψω το συντομότερο δυνατό.»

Χαιρέτησε την ιέρεια και τη δόκιμη και έφυγε από το τέμενος της Έχιδνας, βαβαλικεύοντας ξανά τη Νυχτερινή, τροχάζοντας προς την Κυκλόπολη καθώς το σκοτάδι της νύχτας είχε απλωθεί και οι πρώτες νιφάδες χιονιού έπεφταν.

Εν τω μεταξύ, οι τέσσερις Κακοτοπίτες είχαν πάει στο Κακό Πάτημα, στους δρόμους κοντά στις όχθες του Τίρπου, και είχαν βρει τη βάρκα τους εκεί όπου την είχαν αφήσει, σ'ένα σοκάκι, τυλιγμένη με καμβά. Όπως είχε υποσχεθεί ο Φοίβος, κανείς δεν την είχε πειράξει.

«Εντάξει,» είπε τώρα, ενώ ήταν ακόμα απόγευμα και οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση. «Δεν τη βγάζουμε ακόμα. Πάμε να βρούμε άτομο να την πουλήσουμε. Κι άμα θέλει να τη δει θα τον φέρουμε εδώ και θα του τη δείξουμε.»

Ο Μάρκος ένευσε, συμφωνώντας. Αυτό ήταν το ασφαλέστερο.

Ξεκίνησαν, έτσι, να τριγυρίζουν στις γειτονιές κοντά στις όχθες του Τίρπου ρωτώντας ποιος μπορεί να ήθελε μια βάρκα – πολύ καλής ποιότητας, μηχανοκίνητη, καθόλου χτυπημένη.

Ορισμένοι τούς κοίταζαν περίεργα έτσι όπως περιφέρονταν κουκουλωμένοι και με μάσκες στο πρόσωπο. Ελάχιστοι άλλοι άνθρωποι φορούσαν μάσκες· δεν είχαν ανησυχήσει και τόσο από αυτά που έλεγαν οι δημοσιογράφοι, νόμιζαν ότι ήταν κάτι που θα περνούσε, δεν θεωρούσαν ότι μπορούσε να τους επηρεάσει.

«Γιατί κρύβετε τις μούρες σας, βρε;» τους ρώτησε μια γυναίκα που καθόταν κι έπλεκε πλάι σε μια πόρτα. «Είστε ληστές;»

«Κυκλοφορεί αρρώστια, δεν έχεις ακούσει;» είπε ο Μάρκος.

«Οι άρρωστοι είναι στον Απέθαντο, δεν είν' εδώ. Εσείς τι είστε, γιατροί;»

«Σ'ενδιαφέρει για τη βάρκα μας ή όχι;»

«Τι να την κάμω τη βάρκα, βρε;»

«Ξέρεις κανέναν που να θέλει βάρκα;»

«Όχι. Και πάρτε δρόμο απ'εδώ προτού φωνάξω τον άντρα μου και την αδελφή μου και σας περιλάβουν, ε!»

«Καλά, πώς κάνεις έτσι; Είπαμε: δεν είμαστε ληστές.»

Αλλά έφυγαν· δεν είχαν τίποτ' άλλο να συζητήσουν μαζί της.

Συνέχισαν να ψάχνουν.

Οι σκιές πλήθαιναν καθώς τώρα σουρούπωνε και η νύχτα πλησίαζε. Το κρύο είχε δυναμώσει.

Κι αυτοί δεν ήταν οι μόνοι Κακοτοπίτες από το Χτυπολόι που απόψε τριγύριζαν ψάχνοντας στο Κακό Πάτημα. Οι άλλοι, που ήταν μια ντουζίνα και αναζητούσαν τους πρώτους, έτυχε να τους συναντήσουν σ'έναν δρόμο όχι και πολύ μακριά από το Κόκκινο Λημέρι.

Ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος κοκάλωσαν αντικρίζοντάς τους. Απέναντί τους ήταν ο Κοσμάς, ο μεγάλος γιος του Αρχηγού – μεγαλόσωμος, κοκκινομάλλης, κοκκινογένης, με το σπαθί του να

κρέμεται στην πλάτη του. Παραδίπλα ήταν η Ελένη, η γυναίκα του Μάρκου.

Αρχικά, οι τέσσερις ήλπιζαν ότι δεν θα τους αναγνώριζαν έτσι κουκουλωμένοι και μασκοφορεμένοι όπως ήταν. «Σκασμός, ρε!» σύριξε ο Μάρκος χαμηλόφωνα αλλά έντονα. «Μη δίνετε σημασία· θα περάσουνε.»

Αλλά ο Κοσμάς και η Ελένη τούς κοίταξαν παραξενεμένοι. Κάτι τούς θύμιζαν αυτοί οι τέσσερις... Τέσσερις; «Ε!» είπε ο Κοσμάς. «Εσείς οι τέσσερις! Βγάλτε τις κουκούλες, ρε! Θέλουμε να σας δούμε!» Και βάδισε προς τη μεριά τους μαζί με την Ελένη. Οι άλλοι τούς ακολούθησαν, και όπλα βγήκαν από θηκάρια.

Ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος απομακρύνθηκαν, οπισθοχωρώντας· κι ο πρώτος φώναξε προσπαθώντας ν'αλλοιώσει τη φωνή του: «Τι θέτε, ρε; Δεν έχουμε λεφτά! Φύγετε! Φύγετε!»

Η Ελένη αμέσως τον αναγνώρισε: τον ήξερε τι μπαγαπόντης ήταν· τόσα χρόνια μαζί του ζούσε. «Μάρκο!»

«Τρεχάτε!» γρύλισε ο Φοίβος – κι έγιναν άνεμοι του Ζέφυρου.

«EEEE!» γκάριξε ο Κοσμάς, και αυτός, η Ελένη, κι οι υπόλοιποι άρχισαν να τους καταδιώκουν. «Σταθείτε, ρε ρεμάλια! Ρε προδότες! Καβουρόφιλο μαλάκες! Σταθείτε!»

Το κυνηγητό που ξέσπασε μες στο Κακό Πάτημα ήταν τρελό. Οι τέσσερις έτρεχαν σαν όλοι οι δαίμονες της Έχιδνας να τους κυνηγούσαν μαζί με όλους τους δαίμονες του Λοκράθου: έσπρωχναν άλλους ανθρώπους, έσπρωχναν πράγματα, έκαναν τα πάντα άνω-κάτω· και πετούσαν πίσω τους κι ό,τι έβρισκαν, ελπίζοντας να καθυστερήσουν τους κυνηγούς τους. Οι οποίοι ακολουθούσαν παρόμοια τακτική, εκτοξεύοντας καταπάνω στα θηράματά τους ό,τι μπορούσαν να πιάσουν και να σηκώσουν γρήγορα. Δεν τους πέταγαν μαχαίρια, όμως, γιατί δεν τους ήθελαν νεκρούς: και το λεπίδι, όπως έλεγαν, άμα φύγει απ'το χέρι δεν ξέρεις πού θα πάει. Αλλά ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, και ο Αθανάσιος έτρεχαν λες και οι ζωές τους κινδύνευαν άμεσα, επειδή ήξεραν πως, αν τους έπιαναν, κανείς εδώ δεν θα τους βοηθούσε, και οι συγχωριανοί τους θα τους έδεναν χειροπόδαρα και θα τους τραβούσαν πίσω, στο Χτυπολόι, όπου ο Αρχηγός θ'αποφάσιζε για τη μοίρα τους – δηλαδή, να τους δώσει στους Παλαιοχρονίτες, σίγουρα.

Οι κάτοικοι του Κακού Πατήματος φώναζαν σε όλους – τους έβριζαν χυδαία – και τους έλεγαν να φύγουν, να τσακιστούν μακριά αποδώ. Ορισμένοι έβγαλαν κι όπλα, μα δεν πρόλαβαν να τα χρησιμοποιήσουν έτσι όπως περνούσαν αυτοί – και οι κυνηγοί και οι κυνηγημένοι – σαν άνεμοι του Ζέφυρου. Ένας, μάλιστα, έπιασε μια καραμπίνα κι έκανε να τους πυροβολήσει, αλλά το όπλο δεν λειτούργησε όσες φορές πρόφτασε να του πατήσει τη σκανδάλη.

Οι τέσσερις κυνηγημένοι βρέθηκαν σύντομα πλάι στις όχθες του Τίρπου, κοντά στις αποβάθρες, και ο Μελέτιος αγκομαχούσε και παραπατούσε, υποφέροντας ακόμα από τα τραύματά του· ο Μάρκος τον υποβάσταζε, λέγοντας μέσα από σφιγμένα δόντια: «Μην τα παρατάς τώρα, ρε μαλάκα· τους ξεφεύγουμε, τους ξεφεύγουμε...» Αν και, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, τους έβλεπε ολοένα και πιο κοντά.

Ο Αθανάσιος φώναξε, ασθμαίνοντας: «Σε βάρκα, ρε! Σε βάρκα!»

«Όχι!» είπε ο Φοίβος. «Θα μας χιμήσουν ώσπου να τη λύσουμε και να την ξεκινήσουμε! Τρεχάτε!»

«Πού, γαμώ τα ποδάρια του Λοκράθου; Πού;» Κι έσπρωξε ένα βαρέλι που είδε πλάι του, το έστειλε προς τα πίσω, χωρίς να κοιτάξει αν ενόχλησε καθόλου τους κυνηγούς τους.

«Αποδώ!» είπε ο Φοίβος, ξέπνοα. «Αποδώ!» Κι έστριψε.

Τον ακολούθησαν. «Τι είν' αποκεί;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

«Ο ναΐσκος του Λοκράθου.» Είχαν μπει σ'εκείνη τη γειτονιά που έμοιαζε χειρότερη από τις περισσότερες στο Κακό Πάτημα.

«...Θα μας διώξουν,» είπε, με δυσκολία, ο Μάρκος.

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα; Ο αδελφός σου θα πέσει σε λίγο.»

«Αφήστε με,» είπε ο Μελέτιος. «Κάνετε ό,τι μπορούσατε, ρε.» Έκλαιγε. «Αφήστε με μένα...»

«Όχι, ποτέ!» είπε ο Μάρκος. «Δε σ'αφήνω – όχι!»

Κι έτρεξαν προς τον ναΐσκο του Λοκράθου, προς την πόρτα που είχε λαξεμένο ένα βατράχι με στέμμα πάνω απ'το κεφάλι. Ο Φοίβος κουτούλησε εκεί σαν να είχε ξεχάσει πώς να σταματά τα πόδια του, και προσπάθησε να τη σπρώξει, να την ανοίξει. Αλλά η πόρτα δεν άνοιγε, και δεν υπήρχε πετούγια για να γυρίσεις, μόνο μια κλειδαριά.

«Ανοίξτε, ρε!» ούρλιαξε ο Φοίβος, χτυπώντας. «Βοήθεια! Ανοίξτε μας!»

Η πόρτα άνοιξε, και, χωρίς να το θέλει, έτσι όπως ήταν πεσμένος πάνω της, ο Φοίβος την έσπρωξε με δύναμη και κουτρουβάλησε μέσα στον σηκό παρασέρνοντας μαζί του τον κοντό κληρικό.

Ο Μάρκος, ο Μελέτιος, κι ο Αθανάσιος πάραυτα μπήκαν, κι ο τελευταίος έκλεισε την πόρτα με πάταγο ενώ έβλεπε τον Κοσμά και τους άλλους Χτυπολοΐτες να έρχονται τρέχοντας και γκαρίζοντας. Ο Μάρκος πρόσεξε την αμπάρα στα μέσα της πόρτας και την τράβηξε αμέσως. Πρόσεξε και την αμπάρα στην κάτω μεριά της πόρτας και την πίεσε με το πόδι του, χώνοντάς την στην τρύπα στο πέτρινο πάτωμα.

«Τι στους δαίμονες της Έχιδνας νομίζετε ότι κάνετε μες στον ιερό χώρο της Θρησκείας!» ούρλιαξε η Χαρίκλεια, η κληρική-Ιεροφύλαξ του ναΐσκου, που εκείνη την ώρα τάζε τα αμφίβια μες στον λάκκο μπροστά στο είδωλο του Λοκράθου.

«Εμείς είμαστε!» είπε ο Μάρκος κατεβάζοντας την κουκούλα του και βγάζοντας τη μάσκα του. «Εμείς! Βοηθήστε μας, Σεβασμιότατη! Ικετεύουμε – βοηθήστε μας!»

Κάποιος άρχισε να κοπανά την πόρτα από έξω, και η φωνή του Κοσμά αντήχησε: «Βγείτε, ρε καβουρόφιλ' αρχίδια του Λοκράθου! ΒΓΕΙΤΕ, ΡΕΕΕΕ!»

«Τι συμβαίνει;» είπε η Χαρίκλεια. «Ποιοι είν' αυτοί;»

«Κακούργοι, Σεβασμιότατη!» αποκρίθηκε ο Μάρκος. «Θέλουν να μας σκοτώσουν!»

«ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ, ΡΕ! ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ!» Συνεχίζοντας να την κοπανά δυνατά. «ΒΓΕΙΤΕ ΕΞΩ!»

«Δε θέλω φασαρίες στον ναΐσκο!» είπε η Χαρίκλεια. «Φύγετ' αποδώ!»

«Μα δεν έχουμε πού να πάμε,» είπε ο Μάρκος. «Άμα βγούμε θα μας σκοτώσουν. Αφήστε τους να χτυπάνε και σε λίγο θ' απομακρυνθούν, δεν θα μείνουν. Βοηθήστε μας!»

«Δεν ακούσατε τι σας είπε η Ιεροφύλαξ;» είπε ο ένας από τους δύο κληρικούς – ο ψηλός και εύσωμος, με τα στραβά δόντια, αυτός που οι Κακοτοπίτες ήξεραν ότι ονομαζόταν Ευστάθιος. Στα χέρια του κρατούσε μια σαλαμάνδρα απειλητικά προς το μέρος τους. «Φύγετε! Αλλιώς, άμα σας αγγίξει τούτο το ιερό πλάσμα, τ' αρχίδια σας θα μαραθούν και θ' αρχίσετε να αιμορραγείτε από τον πούτσο!»

Δε σκέφτηκαν να ρωτήσουν, αν ήταν έτσι, γιατί ο κληρικός κρατούσε τόσο απερίσκεπτα τη σαλαμάνδρα με γυμνά χέρια. Τράβηξαν τα σπαθιά τους – λεπίδες γυάλισαν μες στο ασθενικό φως του σηκού που προερχόταν από δύο αναμμένους δαυλούς κι ένα θολό, άπλυτο παράθυρο. «Μην πλησιάζεις!» φώναξε ο Αθανάσιος.

«Όχι όπλα μες στον ναΐσκο!» είπε η Χαρίκλεια, ενώ ο Κοσμάς εξακολουθούσε να χτυπά την εξώπορτα και να φωνάζει.

«Μα, μας απειλούν, Σεβασμιότατη!» αποκρίθηκε ο Μάρκος. «Ζητάμε μόνο την προστασία σας.»

Η Χαρίκλεια έγενεψε στον Ευστάθιο να κάνει πίσω, κι εκείνος υπάκουσε. Ο Φοίβος και ο άλλος κληρικός – ο κοντός με τα πονηρά μάτια, αυτός που τους είχε ανοίξει, ο οποίος οι Κακοτοπίτες γνώριζαν ότι ονομαζόταν Γεράσιμος – είχαν ήδη σηκωθεί όρθιοι από πριν. Ο πρώτος ήταν κοντά στους δικούς του· ο δεύτερος ήταν πλάι στην κληρική-ιεροφύλακα του ναΐσκου.

«Κρύψτε τα όπλα,» είπε η Χαρίκλεια. «Δε χρειάζονται. Θα τα βρούμε και χωρίς όπλα.»

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες κατέβασαν τις λεπίδες τους. Ο Ευστάθιος συνέχισε να έχει αγκαλιά τη σαλαμάνδρα.

«ΑΝΟΙΞΤΕ, ΡΕ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΤΗ ΡΙΞΩ ΧΑΜΩ! ΘΑ ΤΗ ΡΙΞΩ ΧΑΜΩ!» γκάριζε ο Κοσμάς, και τώρα τα χτυπήματα του ακούγονταν διαφορετικά, κάνοντας τον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο να υποθέσουν ότι κοπανούσε την πόρτα με το μεγάλο σπαθί του.

Στην πόλη, εν τω μεταξύ, η φασαρία που είχαν προκαλέσει δεν είχε μείνει απαρατήρητη. Ένας από τους Τροχόλυκους που βρισκόταν στο Κακό Πάτημα κατασκοπεύοντας είδε τι συνέβαινε κι αμέσως κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τους υπόλοιπους. Τώρα κατέφταναν καβάλα στα δίκυκλά τους, και ο παρατηρητής τούς έλεγε ότι οι Κακοτοπίτες είχαν κατευθυνθεί προς τον ναΐσκο του Λοκράθου...

Η Φρουρά της Κυκλόπολης είχε επίσης μάθει για τη φασαρία. Μπορεί γενικά να μην έδινε πολλή σημασία στο Κακό Πάτημα, μα όχι και καθόλου. Και ο σαματάς που είχε γίνει ήταν μεγάλος. Ένας απ'αυτούς που παραφυλούσαν ειδοποίησε εκείνους που ήταν στο Νότιο Φρουραρχείο, στο Οχυρό, κοντά στη Νότια Πύλη, και μια ομάδα έφυγε από εκεί, επάνω σε δίκυκλα και σε άλογα, για να πάει στο Κακό Πάτημα, αμέσως

δυτικά του Οχυρού, και να σταματήσει τη φασαρία. Δεν ήταν η πρώτη φορά που τέτοια επεισόδια γίνονταν στο Πάτημα, ούτε θα ήταν η τελευταία, σκέφτονταν.

Είχε νυχτώσει για τα καλά πλέον, και έπεφτε χιόνι, αν και όχι πυκνό.

Ο Οφιομαχητής περνούσε τη Νότια Πύλη καβάλα στη Νυχτερινή, και είδε τους φρουρούς να φεύγουν από το Νότιο Φρουραρχείο άρον-άρον κατευθυνόμενοι δυτικά. Συνέβαινε κάτι; αναρωτήθηκε.

«Τι γίνεται;» ρώτησε έναν τυχαίο άνθρωπο που κοίταζε από ένα ανοιχτό παράθυρο.

«Κάποια φασαρία στο Κακό Πάτημα, μάλλον. Τίποτα συμμορίες από αλήτες πάλι.»

Συμμορίες από αλήτες, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, ή κάτι άλλο; Αισθανόταν την περιέργειά του να έχει κεντριστεί. Επιπλέον, σκόπευε να πάει προς το Κακό Πάτημα ούτως ή άλλως, για να επισκεφτεί τον Απέθαντο και να μιλήσει στην Ευτυχία Ναθράσκη.

Έστρεψε τη Νυχτερινή προς τα δυτικά και κάλπασε, ακολουθώντας τους φρουρούς χωρίς να τους πλησιάζει, ακούγοντας τη φασαρία από τις σπλές των αλόγων τους και τους τροχούς των δίκυκλών τους.

Στους δρόμους επικρατούσε αναστάτωση μες στη νύχτα και το ψιλό χιόνι. Άνθρωποι μιλούσαν αναμεταξύ τους, έχοντας βγει από τα σπίτια τους. Κάποιοι φορούσαν μάσκες για την επιδημία· οι περισσότεροι όχι. Σχεδόν όλοι, όμως, φορούσαν κουκούλες για τη χιονόπτωση.

«Προς τα εκεί!» άκουσε ο Οφιομαχητής έναν άντρα να λέει στους φρουρούς, δείχνοντας. «Προς τον ναΐσκο του Λοκράθου – εκεί έχουνε πάει οι καταραμένοι Κακοτοπίτες, αφού κυνηγιούνταν σ'όλους τους δρόμους εδώνα πέρα.»

Στον ναΐσκο του Λοκράθου; σκέφτηκε ο Γεώργιος. Οι καταραμένοι Κακοτοπίτες; Και συνέχισε να ακολουθεί τους φρουρούς, που αμέσως άφησαν πίσω τους τον άντρα που τους είχε μιλήσει.

Οι Τροχόλυκοι είχαν ήδη φτάσει στον ναΐσκο πριν από τη Φρουρά ή τον Οφιομαχητή. Είδαν απέξω τον Κοσμά να χτυπά με το μεγάλο σπαθί του την πόρτα του οικήματος. Το κρατούσε με τα δυο χέρια και το κατέβαζε με ορμή πάνω στο ξύλο, κάνοντας βαθιές χαρακιές. Γκαρίζοντας: «Ανοίξτε, ρε καβουρόφιλοι! Ανοίξτε γιατί θα τη γκρεμίσω!» Αν το όπλο του ήταν τσεκούρι μπορεί ήδη να την είχε γκρεμίσει.

«Ε!» του φώναξε ο Ριχάρδος, των Τροχόλυκων, καθισμένος στο δίκυκλό του. «Τι κάνεις εκεί; Τι γίνεται;»

«Εκεί μέσα έχουνε κρυφτεί, οι καβουρόφιλοι μπάσταρδοι, γαμώ τις βατραχομάνες τους!» απάντησε ο Κοσμάς δείχνοντας με το χέρι του την πόρτα με το λαξευτό βατράχι.

«Ξέρεις τι είναι αυτό το μέρος;»

«Όχι· τι είναι;» Συνοφρυώθηκε.

«Ναΐσκος του Λοκράθου.»

«Ε, πού αλλού θα πηγαίνανε να χωθούν, οι έκφυλοι!» μούγκρισε ο Κοσμάς, και ύψωσε πάλι το σπαθί του δίπλα πάνω απ'το κεφάλι του.

«Περίμενε!» τον πρόλαβε ο Ριχάρδος κατεβαίνοντας απ'το δίκυκλό του. «Την ξέρουμε την ιέρεια· δε μας είναι άγνωστη. Θα της μιλήσω.» Και ρώτησε: «Είναι μέσα κι ο μαυρόδερμος άντρας;»

«Τέσσερις είδαμε,» αποκρίθηκε η Ελένη, «αλλά φορούσαν όλοι κουκούλες και μάσκες – όπως εσείς.» (Οι Τροχόλυκοι είχαν μάσκες από την Ανθρώπινη Προστασία· ο Ανδρέας Νιλκόδιος είχε επιμείνει, τους είχε πει πως αυτή η επιδημία ήταν πιο επικίνδυνη απ'ό,τι ίσως να φαινόταν, και όφειλαν να προστατευτούν – ο αδελφός του το επιβεβαίωνε.) «Και ο ένας ήταν ο άντρας μου, σίγουρα. Κατάλαβα τη φωνή του, αν και πήγε να μας γελάσει ο μπαγαπόντης.»

«Ο άντρας σου;» έκανε η Αικατερίνη, που επίσης είχε κατεβεί από το δίκυκλό της, όπως και σχεδόν όλοι οι άλλοι Τροχόλυκοι.

«Ο Μάρκος.»

«Και τον κυνηγάς;»

«Μα, πήγε και–»

«Αρκετά λόγια!» γρύλισε ο Κοσμάς και ύψωσε πάλι το σπαθί του.

«Σου είπα – περίμενε,» τον διέκοψε ο Ριχάρδος, και ζύγωσε την πόρτα. Φώναξε: «Είναι η κληρική-ιεροφύλαξ μέσα; Είμαι ο Ριχάρδος, των Τροχόλυκων. Πρέπει να μιλήσουμε, Χαρίκλεια!»

«Τι θέλεις εσύ εδώ;» ρώτησε η Χαρίκλεια πίσω από την πόρτα.

«Έχεις στον ναΐσκο τέσσερις φυγάδες από τα Κακοτόπια, έτσι δεν εί-
ναι;»

Ησυχία.

«Έτσι δεν είναι;»

«Κι αν τους έχω; Τι σε νοιάζει εσένα;»

«Θέλουμε να τους μιλήσουμε.»

«Εσείς τούς κυνηγάτε;»

«Όχι, όχι εμείς. Εμείς απλά θέλουμε να τους μιλήσουμε.»

«Για στάσου λίγο!» παρενέβη ο Κοσμάς. «Θα μπούμε μέσα! Πρέπει να τους πιάσουμε!»

Ο Ριχάρδος τού έκανε νόημα να περιμένει. «Θα τα κανονίσουμε όλα,» του είπε, «μην ανησυχείς. Οι κληρικοί του Λοκράθου δεν είναι ανυπεράσπιστοι. Άμα μπειτε έτσι, θα σας χτυπήσουν. Έχουν όπλα.»

«Κι εμείς έχουμε όπλα!»

«Κάνε υπομονή.» Και προς την πόρτα: «Θα μας ανοίξεις, Χαρίκλεια, ή θα έχουμε επεισόδιο εδώ πέρα; Κάποιοι είναι πολύ θυμωμένοι μ'αυτούς που κρύβεις στον ναΐσκο σου.»

«Εντάξει, αλλά μόνο εσείς θα μπειτε, όχι αυτοί που τους κυνηγάνε.»

«Σ'το υπόσχομαι.»

Ο Κοσμάς ήταν συνοφρυωμένος, και κρατούσε το μεγάλο του σπαθί σαν να σκόπευε να το χρησιμοποιήσει.

Η Χαρίκλεια άνοιξε την πόρτα, και ο Ριχάρδος μπήκε μαζί με την Αικατερίνη και πέντε ακόμα Τροχόλукους. Αλλά, προτού προλάβει η κληρική να κλείσει, ο Κοσμάς έπεσε πάνω στην ξύλινη είσοδο και την έσπρωξε με τον αξιοσημείωτο όγκο του. Με μια κραυγή η Χαρίκλεια σωριάστηκε.

«Ε!» φώναξε ο Ριχάρδος. «Τι κάνεις τώρα εκεί;»

«Είναι δικοί μας!»

Ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, και ο Αθανάσιος ήταν μέσα στον σηκό, και εξακολουθούσαν να έχουν τα σπαθιά τους στα χέρια. Οπισθοχώρησαν τώρα προς το είδωλο του Λοκράθου πίσω από τον λάκκο με τα αμφίβια, ο Μελέτιος φανερά παραπατώντας, ακόμα καταπονημένος από τα πρόσφατα τραύματά του.

«Μείνετε μακριά αλλιώς θα το μετανιώσετε!» απείλησε ο Μάρκος δείχνοντας με το ξίφος του τον Κοσμά και τους άλλους συγχωριανούς που έμπαιναν στον ναΐσκο.

Οι Τροχόλукοι έβγαλαν ενεργειακά πιστόλια και τους σημάδεψαν όλους. «Ακίνητοι!» φώναξε ο Ριχάρδος.

«Αυτοί οι τέσσερις λεχρίτες πρέπει να λογοδοτήσουν!» γκάριξε ο Κοσμάς.

Τότε ήταν που η Φρουρά έφτασε έξω από τον ναΐσκο, και πίσω της ο Οφιομαχητής καβάλα στη Νυχτερινή. Είδε ανθρώπους μαζεμένους έξω από τον πόρτα με το βατράχι. Ανθρώπους που είχαν κατεβεί από δίκυκλα και κρατούσαν ενεργειακά πιστόλια, μοιάζοντας έτοιμοι να μπουν στο οίκημα, μέσα στο οποίο κάποια φασαρία συνέβαινε καταφανώς.

«Τι κάνετε εκεί;» φώναξε ένας λοχίας της Φρουράς, που φορούσε μάσκα όπως κι οι άλλοι φρουροί, έχοντας όλοι λάβει τέτοιες οδηγίες από τον Κύκλο που είχε μιλήσει με τη Διοίκηση της Μεγάλης Κλινικής. «Τι είναι τούτη η φασαρία; Και κρύψτε τα όπλα προτού τα κατασχέσουμε!»

Οι Τροχόλυκοι τα έκρυψαν, γιατί, ναι, ακόμα κι αυτοί δεν ήθελαν άμεση σύγκρουση με τη Φρουρά αν μπορούσαν να την αποφύγουν. «Κάτι Κακοτοπίτες,» είπε ένας. «Κυνηγιούνται, κι έφτασαν στον ναΐσκο. Προσπαθούμε να βάλουμε μια τάξη.»

«Και ποιος ζήτησε από εσάς να ‘βάλετε τάξη’; Τι είστε, ο Νόμος; Εμείς είμαστε ο Νόμος! Κάντε πέρα, να δούμε τι γίνεται εκεί μέσα!»

Τότε κραυγές αντήχησαν από το εσωτερικό του ναΐσκου, καθώς ο Κοσμάς, η Ελένη, και οι δικοί τους, αγνοώντας τους Τροχόλυκους, ορμούσαν στον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο. Ο τελευταίος κραύγαζε: «Πίσω, ρε! ΠΙΣΩ! Θα σας σκοτώσωμ’ όλους! ΠΙΣΩ!»

Και ο Οφιομαχητής αναγνώρισε τη φωνή του. Αν και ήδη το υποψιαζόταν πως ήταν αυτοί οι τέσσερις λεχρίτες. Είχαν πει ότι θα πήγαιναν να πουλήσουν τη βάρκα τους απόψε, και είχαν πει επίσης ότι τους κυνηγούσαν οι συγχωριανοί τους και μπορεί να έφταναν ως εδώ.

«Σταματήστε, ρε!» φώναξε η Χαρίκλεια. «Σταματήστε! Έχετε τρελαθεί; Είναι ιερός χώρος! Η κατάρρα του Μεγάλου Λοκράθου θα πέσει πάνω σ’όλους σας! Ευστάθιε – τις σαλαμάνδρες! Τις σαλαμάνδρες και τους φαρμακοβάτραχους!»

Οι φρουροί, έχοντας κατεβεί από δίκυκλα και άλογα και τραβήξει όπλα, όρμησαν μέσα στον ναΐσκο περνώντας ανάμεσα από τους Τροχόλυκους που ήταν απέξω.

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν την οργή του να βράζει. Δεν είχε κανέναν πολύ ιδιαίτερο λόγο να θέλει να βοηθήσει τους τέσσερις Κακοτοπίτες – και θεωρούσε ότι εν μέρει τους άξιζε ό,τι είχαν πάθει – αλλά δεν θα τους εγκατέλειπε αν μπορούσε να κάνει κάτι, γαμώτο!

Τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας με το ένα χέρι και το βελονοβόλο του με το άλλο, πήδησε απ'τη Νυχτερινή και βάδισε γρήγορα προς την ανοιχτή είσοδο του ναΐσκου.

Οι Τροχόλυκοι που ήταν ακόμα έξω στράφηκε να τον κοιτάξουν, ξαφνιασμένοι από αυτόν τον κουκουλοφόρο άγνωστο που ερχόταν τόσο αποφασιστικά και, μάλιστα, οπλισμένος.

«Ποιος είσαι συ;» είπε μία.

«Κάντε πέρα άμα θέλετε το καλό σας,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος περνώντας ανάμεσά τους όπως είχαν περάσει οι φρουροί και μπαίνοντας στον ναΐσκο.

Τότε ένας από τους Τροχόλυκους – ο Τζακ ο Φονιάς, που ήταν στην επίθεση που είχε γίνει στη Μεγάπολη – τον αναγνώρισε. «Αυτός είναι!» είπε. «Αυτός. Ο Οφιομαχητής!»

Ο Οφιομαχητής ήταν ήδη μέσα στον σηκό, βλέποντας τον Κοσμά, την Ελένη, και άλλους Χτυπολοίτες (κανέναν απ'τους οποίους δεν γνώριζε, φυσικά) να προσπαθούν να πιάσουν τον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο. Πηδούσαν κι έτρεχαν όλοι αποδώ κι αποκεί μες στον ιερό χώρο του Λοκράθου, ανατρέποντας πράγματα, φωνασκώνοντας και βρίζοντας, ενώ κράδαιναν όπλα απειλητικά ο ένας προς τον άλλο. Οι φρουροί προσπαθούσαν να τους χωρίσουν, φώναζαν μα δεν εισακούγονταν, προειδοποιούσαν ότι θα τους ρίξουν με ενεργοβόλα. Η Χαρίκλεια κι οι άλλοι δύο κληρικοί ήταν συγκεντρωμένοι πλάι στο είδωλο του Λοκράθου, με σαλαμάνδρες κι έναν σάκο στα χέρια τους, καθώς και όπλα. Ο βάτραχος της κληρικής-Ιεροφύλακα ήταν στον ώμο της κοιτάζοντας με μεγάλα μάτια τον χαλασμό και κοάζοντας. «Βγάλτε τους έξω!» φώναξε η Χαρίκλεια, μάλλον στους φρουρούς. «Βγάλτε τους έξω όλους!»

Οι Τροχόλυκοι ήταν ακίνητοι, παρατηρώντας, και ξαφνιάστηκαν βλέποντας τον Οφιομαχητή – έναν κουκουλοφόρο άγνωστο με σπαθί και βελονοβόλο – να μπαίνει στον σηκό και να φωνάζει: «Μάρκο! Ελάτε μαζί μου! Τελείωσε αυτή η ιστορία!»

Ξαφνικά, οι πάντες σώπασαν. Όχι πως ο Γεώργιος είχε φωνάξει τόσο δυνατά· η παρουσία του, όμως, τους είχε παραξενέψει.

«Ποιος είσαι συ;» τον ρώτησε ο λοχίας.

«Φίλος τους είμαι. Συγγνώμη για ό,τι έγινε, Λοχία, αλλά αν κατάλαβα καλά αυτοί» – έδειξε τους άλλους Κακοτοπίτες – «τους κυνηγούσαν να τους σκοτώσουν. Είναι από τα Κακοτόπια και δεν έχουν θέση εδώ.»

«Βάλε τα όπλα σου μέσα, κατ'αρχήν!»

«Τι θαρρείτε, ρε;» γκάριξε ο Κοσμάς. «Ότι θα κάνετε κουμάντο σεις στο Χτυπολόι; Ήρθαμε δω, στην πόλη σας, για να πάρουμε πίσω τους δικούς μας που έχουν κάνει έγκλημα – και θα τους πάρουμε και θα φύγουμε! Δεν είναι δουλειά σας!»

Ο Ριχάρδος, τώρα, και η Αικατερίνη είχαν αναγνωρίσει τον Οφιομαχητή. Αυτός ήταν. Εδώ. Μπροστά τους. Μα την Έχιδνα! Και τι στραβοφύσημα του Ζέφυρου ήταν να είναι εδώ και η Φρουρά! Θα μπορούσαν να τον είχαν ξεπαστρέψει αν δεν ήταν εδώ η Φρουρά.

«Τι έγκλημα;» ρώτησε ο λοχίας τον Κοσμά.

«Κουτούπωσαν τις κόρες τ'Αφέντη του Παλαιόχρονου, ρε· και τώρα θάρθουν όλοι οι Παλαιοχρονίτες να χιμήσουνε στο Χτυπολόι άμα δεν τους πάμε έναν τουλάχιστο από δαύτους.»

Ο λοχίας δεν φάνηκε να κατάλαβε ακριβώς ποιο ήταν το θέμα, αλλά είπε: «Είναι, δηλαδή, δική σας υπόθεση; Υπόθεση των Κακών Τόπων;»

«Ναι, σου λέω. Φύγανε απ'το Χτυπολόι και οι Παλαιοχρονίτες τούς θέλουνε – και τώρα εμείς θα την πληρώσουμε άμα δεν τους πάμε πίσω.»

«Εντάξει,» είπε ο λοχίας, «αφού είναι δική σας υπόθεση, πάρτε τους αποδώ και πηγαίνετε τους πίσω, εκεί που... εκεί που νομίζετε. Δε μας ενδιαφέρει εμάς. Αλλά μη διαλύετε τους δρόμους, συνεννοηθήκαμε;»

«Αυτούς κυνηγούσαμε» – ο Κοσμάς έδειξε τους τέσσερις Κακοτοπίτες – «και δεν κάθονταν να τους πιάσουμε, κι έτσι γίνανε όσα γίνανε.»

«Καλώς,» είπε ο λοχίας. «Πάρτε τους και φύγετε. Πίσω στους Κακούς Τόπους. Έληξε το θέμα.»

Ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, κι ο Αθανάσιος έμοιαζαν τρομοκρατημένοι.

Ο Οφιομαχητής ήρθε και στάθηκε μπροστά τους. «Όχι, δεν έληξε το θέμα.»

«Τι;» μούγκρισε ο Κοσμάς, ζυγώνοντάς τον. «Ποιος είσαι, του λόγου σου, και τι ρόλο βαράς εδώ;»

Ο Οφιομαχητής έκρυψε το βελονοβόλο μες στην κάπα του. «Ρόλος είσαι;»

«Ε;»

Ο Οφιομαχητής τον γρονθοκόπησε στο στήθος, τινάζοντάς τον πάνω στους συντρόφους του, με αποτέλεσμα τέσσερις να βρεθούν κάτω, μπουρδουκλωμένοι.

Οι φρουροί κοίταζαν χάσκοντας.

Ο Ριχάρδος είπε: «Ρίξτε του!» και οι Τροχόλυκοι ύψωσαν ενεργειακά πιστόλια.

Δύο ριπές εκτοξεύτηκαν – η μία αστοχώντας, η άλλη χτυπώντας τον Γεώργιο στον ώμο χωρίς κανένα σημαντικό επακόλουθο – προτού ο Οφιομαχητής αρπάξει έναν σαστισμένο φρουρό από τη ζώνη και τον πετάξει καταπάνω στους Τροχόλυκους σαν ανθρώπινο βλήμα, σωριάζοντας τον Ριχάρδο, την Αικατερίνη, κι ακόμα έναν.

Ο Γεώργιος φώναξε στη Χαρίκλεια: «Υπάρχει πίσω πόρτα εδώ, ιέρεια;» καθώς τη ζύγωνε τρέχοντας, πλησιάζοντας το είδωλο του Λοκράθου, και οι τέσσερις Κακοτοπίτες τον ακολουθούσαν βλέποντας πως αυτός έμοιαζε να είναι η μοναδική ελπίδα σωτηρίας.

«Γιατί;» έκανε κληρική.

«Γιατί θα τη χρειαστούμε.»

«Υπάρχει. Ελάτε.» Μπήκε πίσω από το είδωλο.

«Κυνηγήστε τους, ρε!» γκάριξε ο Κοσμάς.

«Πιάστε αυτό τον εξωδιαστασιακό!» φώναξε ο λοχίας της Φρουράς.

Η Χαρίκλεια άνοιξε μια πόρτα στον τοίχο πίσω από το είδωλο κι άφησε να μουν εκεί ο Οφιομαχητής κι οι τέσσερις Κακοτοπίτες, λέγοντας: «Θα τους καθυστερήσω όσο μπορώ. Ο Γεράσιμος θα σας βγάλει έξω.»

Κι ο κοντός κληρικός με τα πονηρά μάτια τούς οδήγησε μέσα στην πισινή μεριά του ναΐσκου, προς την έξοδο.

Η Χαρίκλεια παρουσιάστηκε πίσω από το είδωλο καθώς ο Κοσμάς και οι δικοί του ζύγωναν. «Κάνε πέρα, μωρή!» της είπε. «Πού πήγαν αυτοί; Πού κρύβονται;»

«Πρόσεξε πώς μιλάς σε μια κληρική του Μεγάλου Λοκράθου!» αποκρίθηκε η Χαρίκλεια η Αμφίβια, ενώ ο βάτραχος κόαζε στον ώμο της σαν να είχε οργιστεί απ'τα λόγια του Κακοτοπίτη.

«Φίλα κάνα βατράχι, μωρή, και κάνε στη μπάντα!» Ο Κοσμάς την άρπαξε απ'το μπράτσο για να την παραμερίσει, εξαγριωμένος από τον έντονο πόνο στο στήθος του ύστερα από τη γροθιά του Οφιομαχητή που παραλίγο να του σπάσει κόκαλα. Εξαγριωμένος και μην ξέροντας πόσο τυχερός ήταν που δεν είχε σκοτωθεί από το χτύπημα.

Το βατράχι της Χαρίκλειας πήδησε πάνω στη μούρη του Κοσμά φτύνοντας ένα κολλώδες υγρό, κι εκείνος κραύγασε, παραπατώντας, νιώθοντας τα μάτια του να καίγονται.

Ο Ευστάθιος κράτησε υψωμένο τον σάκο με τους φαρμακοβάτραχους. «Κάντε πίσω αλλιώς θα υποστείτε την οργή του Μεγάλου Λοκράθου!»

Η Χαρίκλεια φώναξε: «Φρουροί! Τους αφήνετε να βεβηλώνουν έτσι τον ιερό μου χώρο; Δεν είναι καν από την Κυκλόπολη!»

Ο λοχίας φώναξε στους Κακοτοπίτες να κάνουν πίσω, ενώ αυτός και οι δικοί του τους σημάδευαν με ενεργειακά όπλα. «Βγείτε από τον ναΐσκο! Τώρα! Βγείτε!»

Ο Κοσμάς ακόμα ούρλιαζε, τρίβοντας το πρόσωπό του, έχοντας ρίξει κάτω το μεγάλο σπαθί του. Ένας συγχωριανός του είπε: «Έκρυσε τους εγκληματίες! Τους έκρυσε!»

«Δεν είναι δική μας δουλειά το τι προβλήματα έχετε στους Κακούς Τόπους,» είπε ο λοχίας. «Βγείτε απ'τον ναΐσκο αλλιώς θα σας χτυπήσουμε!»

Οι Τροχόλυκοι είχαν ήδη βγει και ανεβεί στα δίκυκλά τους, έχοντας καταλάβει τι γινόταν: η καταραμένη κληρική είχε βοηθήσει τον Οφιομαχητή και τους τέσσερις λακέδες του να ξεφύγουν. Τους έδειχνε συμπάθεια. Περίμενε μέχρι που ο Λύκος των Τροχών να το μάθαινε αυτό!

Ο Ριχάρδος είπε: «Κάντε κύκλους γύρω απ'τον ναΐσκο! Μόλις βγουν θα μας βρουν μπροστά τους!»

«Και τι;» ρώτησε ο Τζακ ο Φονιάς. «Θα του επιτεθούμε; Ο Λύκος είπε αρχικά να τον παρακολουθήσουμε, όχι να του επιτεθούμε αμέσως. Θυμάσαι πόσο δύσκολος στόχος ήταν...»

Ο Ριχάρδος ένευσε. «Θα τον παρακολουθήσουμε, θα δούμε πού θα πάει μετά αποδώ, και θα ειδοποιήσουμε τον αρχηγό.»

4

Το βράδυ μπαίνω σ'εκείνη την ταβέρνα του Ανοιχτού Λιμανιού και κοιτάζω τριγύρω, ψάχνοντας για την όψη του Γεννάδιου. Δεν τον είχα δει καλά χτες, γιατί πρώτα, στην ταβέρνα, φορούσε κουκούλα – η φωνή του ήταν που μου είχε θυμίσει κάτι – και μετά τον είχα τραβήξει σ'ένα σκοτεινό σοκάκι για να τα πούμε. Ωστόσο, πιστεύω πως θα τον αναγνωρίσω. Θυμάμαι τη φάτσα του από παλιά – στο περίπου. Επιπλέον, αν δεν σκοπεύει να πατήσει τη συμφωνία μας, λογικά πρέπει να κάθεται τώρα σε μέρος όπου εύκολα θα μπορώ να τον εντοπίσω.

...Και όντως, αυτός εκεί είναι. Δίχως αμφιβολία και δίχως κουκούλα τούτη τη φορά – εξαιτίας μου, μάλλον· θέλει να τον δω.

Αλλά δεν κάθεται μόνος με το ποτό του στο γωνιακό τραπέζι. Μαζί του είναι και κάποιος κουκουλοφόρος. Δεν μπορώ καν να διακρίνω αν είναι άντρας ή γυναίκα, αλλά νομίζω πως είναι άντρας.

Η οργή μου φουντώνει, όμως το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά σταθερά μέσα μου. Το χέρι μου πιάνει τη λαβή του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα μου, καθώς πλησιάζω το τραπέζι του Γεννάδιου.

Δεν βλέπω τους συντρόφους μου – τη Λουκία, την Ερασμία, τον Καταραμένο Αργύριο, τη Μαρίνα, τον Ανθέμιο – να με ακολουθούν, αλλά το ξέρω ότι είναι εκεί, πίσω μου· και αναμφίβολα θα έχουν κι αυτοί παρατηρήσει ότι κάτι δεν πάει καλά.

«Δεν είχαμε συμφωνήσει ότι θα φέρεις παρέα,» λέω στον Γεννάδιο.

«Εσύ είσαι, λοιπόν,» λέει ο κουκουλοφόρος προτού ο έμπορος μιλήσει. «Όχι πως είχα καμιά αμφιβολία.»

Ο Τζακ, μα την Έχιδνα! Ο Τζακ των Υπογείων!

«Είσαι φουσημένος!» του λέω, αν και χαίρομαι που τον βλέπω. «Δε ζητησα να έρθεις. Είναι—»

«Δική μου ήταν η επιλογή, φίλε μου.» Και προς τον Γεννάδιο: «Μπορείς να πηγαίνεις τώρα.»

«Ναι, φυσικά,» αποκρίνεται εκείνος, νευρικά. «Όλα εντάξει, έτσι;» Κοιτάζει και εμένα και τον Τζακ.

«Όλα εντάξει,» επιβεβαιώνω. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Ο Γεννάδιος νεύει. Πίνει μια γουλιά απ'την κούπα του, σηκώνεται απ'το τραπέζι, και φεύγει απ'την ταβέρνα σαν να τον κυνηγάνε και προσπαθεί να μην το δείχνει.

Κάθομαι στην καρέκλα του. «Είναι παρακινδυνευμένο αυτό, Τζακ.»

Οι σύντροφοί μου κάθονται επίσης γύρω απ'το τραπέζι τραβώντας μερικές επιπλέον καρέκλες.

«Έλα τώρα,» μου λέει ο Τζακ των Υπογείων. «Το ξέρεις ότι μπορώ να γίνομαι φάντασμα άμα θέλω.» Και συνεχίζει: «Χαίρομαι που είσαι καλά, Γεώργιε—»

«Κι εγώ χαίρομαι που είσαι καλά. Ανησυχούσα τι μπορεί να σου είχε συμβεί ύστερα από κείνη την ιστορία με τον Κατωμερίτη και τον Στέφανο.»

«Δεν προέκυψε κανένα σπουδαίο θέμα. Τα βρήκαμε.» Πιάνει μερικούς ξηρούς καρπούς από το μπολάκι δίπλα στο κρασί του και τους βάζει στο στόμα του, μασώντας προσεχτικά. «Παρεμπιπτόντως, έμαθα από τον Ζαχαρία Φιριλόκη ότι πέρασες πρόσφατα πάλι από εδώ, και ότι ήθελες αντίδοτα.»

«Ναι, επειγόντως. Αλλά ξέρεις κάτι, Τζακ; Δεν—»

Μια σερβιτόρα μάς πλησιάζει. «Θα πάρετε κάτι;»

Κάνω νόημα στη Λουκία και την Ερασμία να τη διώξουν, γιατί δεν θέλω να γυρίσω και να την αντικρίσω. Η μαυρόδερμη όψη μου δεν είναι και η πιο συνηθισμένη, και πράκτορες του Κατωμερίτη τριγυρίζουν σε διάφορα μέρη της Ριλιάδας, ακόμα και στους ψηλούς δρόμους.

Η Λουκία απαντά στη σερβιτόρα: «Όχι, ευχαριστούμε. Σε λίγο, ίσως. Θα σε φωνάξουμε εμείς.»

«Όπως νομίζετε...» Απομακρύνεται, βαδίζοντας ανάμεσα στα υπόλοιπα τραπέζια με ελαφρύ κούνημα των γοφών.

«Καλύτερα,» λέω στον Τζακ, «να πάμε στο πλοίο μου να συζητήσουμε. Πιο ασφαλές.»

«Κανένα πρόβλημα.»

Ο Τζακ των Υπογείων ρίχνει μερικά νομίσματα πάνω στο τραπέζι και φεύγουμε απ'την ταβέρνα. Πηγαίνουμε στο Αεικίνητο Χέλι, που δεν

είναι αραγμένο και τόσο μακριά. Μεσ στη νύχτα δεν παρατηρώ κανέναν να μας ακολουθεί, και είμαι βέβαιος πως και οι σύντροφοί μου έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα. Ο Τζακ μου μοιάζει ήρεμος.

Ανεβαίνουμε στην κουβέρτα και συναντάμε εκεί την Ελευθερία Μορλικόνη και τη Διονυσία με τον Φωνακλά πλάι της.

«Πάλι μ' αυτό τον μπαγαπόντη ταξιδευείς;» λέει ο Τζακ των Υπογείων στη Βιοσκόπο.

Εκείνη χαμογελά. «Τζακ!... Δεν έπρεπε να έρθεις. Ο Γεώργιος μου έλεγε ότι τις προάλλες—»

«Μην ανησυχείς· κανείς δεν το υποψιάζεται ότι είμαι εδώ. Είναι καλά ο αδελφός σου;»

«Αρκετά καλά. Πιο διαφορετικός από ποτέ, αλλά αρκετά καλά.»

«Δεν είναι κι αυτός εδώ...»

«Όχι. Φυσικά και όχι.»

«Τότε, εσύ...;»

«Αποφάσισα να βοηθήσω τον Γεώργιο στην αναζήτησή του για τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Το φοβόμουν ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο...»

«Ο Γεννάδιος σου είπε τι του ζήτησα;» τον ρωτάω.

«Ασφαλώς.»

«Έχεις απαντήσεις;»

«Κάποιες.»

Τους οδηγώ στην καμπίνα του Καπετάνιου – όλους εκτός από τη Μαρίνα και τον Ανθέμιο που δεν έρχονται για να μην είναι ο χώρος υπερβολικά συνωστισμένος. Είμαστε εφτά άνθρωποι και ένας σκύλος εδώ μέσα, χωρίς αυτούς.

Δίνω ποτό σε όποιον θέλει, και γεμίζω κι ένα ποτήρι Αίμα της Έχιδνας για τον εαυτό μου. «Τι έγινε, λοιπόν, με τους Καπνούς και τον Στέφανο, Τζακ; Τι συμμαχία έχουν μεταξύ τους; Και είναι μπλεγμένος κι ο Κατωμερίτης;»

«Όχι, ο Κατωμερίτης δεν είναι μπλεγμένος,» απαντά ο Τζακ. «Το αρνήθηκε όταν τον ρώτησα. Αλλά για τον Στέφανο δεν δέχτηκε να μου πει τίποτα. Αποκρίθηκε ότι αυτό είναι δουλειά μόνο ανάμεσα στον Στέφανο και τους Καπνούς.»

«Σημαντική δουλειά, σίγουρα, για να επιτεθεί στους μαχητές της Βασίλισσας...»

«Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ. Παράξενο για τον Στέφανο, για να είμαι ειλικρινής.» Ανάβει τσιγάρο, συλλογισμένα.

«Τι ήθελαν ν'αγοράσουν οι Καπνοί από τη Μηχαναγορά; Ή ήθελαν να πουλήσουν κάτι;»

«Όχι, να αγοράσουν ήθελαν. Σπάνιους ενεργειακούς ενισχυτές, και κάποια άλλα εξαρτήματα, επίσης σπάνια. Πήγαν στον Ζορδάμη για να τα πάρουν, και στη Δεμένη Σωτηρία. Ο ίδιος ο Στέφανος τούς οδήγησε εκεί, ύστερα από το περιστατικό με τους βασιλικούς.»

«Τι είδους άλλα εξαρτήματα ήθελαν, θυμάσαι;»

Ο Τζακ συνοφρυώνεται, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Εξαρτήματα για πλωτά οχήματα, νομίζω. Αλλά σπάνια κομμάτια κι αυτά, εξειδικευμένα· πειραματικά, ίσως. Δεν ξέρω. Δεν είμαι σίγουρος. Α, ναι, και εξοπλισμούς για υδροπλαστικό· πάλι, όμως, σπάνιους.» Τρίβει τα μαύρα μαλλιά του και τα άγρια γένια του. «Ναι... Δε θυμάμαι κάτι άλλο· αλλά δεν αποκλείεται να πήραν κι άλλα πράγματα. Ήταν, πάντως, όλα σπάνια και εξειδικευμένα, απ'αυτά που δεν βρίσκεις οπουδήποτε. Και απορώ γιατί μπορεί να τα χρειάζονταν κάτι πειρατές... Από την άλλη, βέβαια, δεν είναι και πολύ συνηθισμένοι πειρατές.»

«Όχι,» λέω, προβληματισμένος, «δεν είναι καθόλου συνηθισμένοι πειρατές.» Τι μπορεί να θέλουν τέτοιους εξοπλισμούς; Τι μπορεί να τους θέλει ο Ιωάννης'σαρ; Κάτι που έχει σχέση με το ενεργειακό νοοσύστημα, ή με τη Βυθυδάτια;

«Έχεις βάλει, λοιπόν, σκοπό να τους βρεις...»

«Ναι, και είμαι κοντά.»

«Υποπτεύεσαι πού μπορεί να είναι το λημέρι τους;»

«Μάλλον, ξέρω πού είναι.»

«Το κρατάς κρυφό, ή το λες;»

«Στη Βυθυδάτια πρέπει να είναι.»

Ο Τζακ φυσά καπνό. «Κι εγώ που νόμιζα ότι μιλούσαμε σοβαρά...»

«Κι όμως, στη Βυθυδάτια είναι, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Η Βυθυδάτια είναι μύθος, Γεώργιε—»

«Δεν είναι. Και ίσως, μάλιστα, να την είχα δει κάποτε χωρίς να το καταλάβω.»

«Προσπαθείς να με τρελάνεις απόψε.»

Του λέω γι' αυτό που αντίκρισα όταν ήμουν μέσα σ' εκείνη τη φουσαλίδα ύστερα από την καταστροφή των Αγεγών μου. Και μετά του λέω και όλα όσα έχω μάθει για τους Τρομερούς Καπνούς.

Ο Τζακ των Υπογείων ακούει με έκδηλο ενδιαφέρον, τελειώνοντας εν τω μεταξύ το τσιγάρο του.

«Αν όμως είναι εκεί, στη Βυθυδάτια, τότε πώς σκοπεύεις να τους βρεις, μα την Έχιδνα;»

«Αυτό προβληματίζει κι εμένα,» αποκρίνομαι. Και τον ρωτάω: «Οι άνθρωποι της Βασίλισσας γιατί επιτέθηκαν στους Καπνούς μέσα στους Κατωμήχανους;»

«Δε μπορείς να υποθέσεις; Ήθελαν να τους βγάλουν απ' τη μέση χωρίς να χρειαστεί να αντιμετωπίσουν τον γίγαντά τους.»

«Τα πράγματα δεν πήγαν καλά γι' αυτούς...»

«Όπως φάνηκε...» μορφάζει.

«Ο Στέφανος από πότε μπορεί να ήταν σύμμαχός τους;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, αλλά τώρα κυκλοφορεί μια τρελή φήμη στους Κατωμήχανους: ότι έφυγε μαζί με τους Τρομερούς Καπνούς, ότι δεν είναι πια εδώ.»

«Το πιστεύεις;»

«Δεν τον έχω δει καθόλου, τελευταία.»

«Το πιστεύεις, δηλαδή.»

«Δεν ξέρω τι να πιστέψω. Πολλά παράξενα πράγματα ακούγονται αυτό τον καιρό.» Και με ρωτά: «Θα μείνεις στη Ριλιάδα καθόλου, ή θα φύγεις τώρα;»

«Θα φύγω,» αποκρίνομαι. Δεν του είπα για την προειδοποίηση του Αρσένιου σχετικά με την επίθεση στην Ηχώπολη: το μόνο που παρέλειψα να του πω. Και για τα άλλα, φυσικά – για τα περισσότερα από τα άλλα – μίλησα περιληπτικά. «Και καλύτερα να πηγαίνεις τώρα, Τζακ. Δε θα ήθελα πάλι να κινδυνέψεις εξαιτίας μου.»

Ο Τζακ νεύει. «Έχεις δίκιο· πρέπει να πηγαίνω.» Και σηκώνεται από τη θέση του φορώντας ξανά την κουκούλα της κάπας του. «Παρεμπιπτόντως, είδα την Εριφύλη,» μου λέει.

«Επέστρεψε στην πόλη; Είναι καλά;» Η δίποδη ερπετοειδής που είχε το Εριφύλιο στους Κατωμήχανους, το οποίο μετά άλλαξε όνομα και

έγινε «Το Κόκκινο Κάθισμα», ελεγχόμενο από ανθρώπους του Ευσέβιου του Κατωμερίτη.

«Καλά είναι,» απαντά ο Τζακ, «αλλά δεν μπορεί να επιστρέψει. Οι πιστοί του Λοκράθου θα την κυνηγήσουν ξανά στους Κατωμήχανους, και στους ψηλούς δρόμους οι πάντες βλέπουν με περίσσια καχυποψία τους ερπετοειδείς. Τη συνάντησα έξω από την πόλη, προς τα βόρεια, κοντά στον Βαλτόναο, όταν είχα πάει για μια δουλειά σ'εκείνα τα μέρη. Γνωρίζεται με την Πρωθιέρεια, τώρα, την Ευφροσύνη – η οποία ισχυρίζεται κάτι εξωφρενικά πράγματα!»

«Όπως;»

«Ότι έχει γεννήσει το παιδί σου!» γελά ο Τζακ.

Εγώ δεν γελάω. Γιατί αυτό ίσως και να μην είναι ψέμα. Είχαμε συννευρεθεί τότε που επισκεπτόμουν συχνά τους Βαλτότοπους των Όφεων – και η Ευφροσύνη επέμενε να λέει «τελετή της ιερής ένωσης» αυτό που κάναμε, όπως το λένε οι ιερωμένοι της Έχιδνας όταν το κάνουν αναμεταξύ τους. Αλλά εγώ δεν είμαι ιερωμένος. Όπως και νάχει, ήθελε παιδί από εμένα· μου το είχε πει, ξεκάθαρα. Νόμιζε ότι θα έβγαινε κάτι το... ξεχωριστό... από έναν Φιλημένο της Έχιδνας και μια πρωθιέρεια.

Ο Τζακ παρατηρεί ότι δεν γελάω. «Πιστεύεις ότι μπορεί νάναι αλήθεια; Θέλω να πω... εσείς οι δυο... εσύ κι η Πρωθιέρεια...;»

«Ναι, είχε συμβεί,» παραδέχομαι.

«Η Εριφύλη, πάντως, δεν το πολυπιστεύει. Το παιδί είναι γαλανό-δερμο–»

«Και η Ευφροσύνη γαλανόδερμη είναι...»

«–άρα, δεν έχει πάρει από εσένα. Και ούτε επιδεικνύει τρομερή δύναμη και τέτοια υπερφυσικά πράγματα.»

«Ίσως αυτό να ήταν και το λάθος της...»

«Τι εννοείς;»

«Νόμιζε ότι το παιδί μας θα ήταν κάτι το ξεχωριστό, ότι θα είχε ίσως ιδιαίτερες δυνάμεις. Αλλά γιατί να ισχύει αυτό; Ό,τι συνέβη, συνέβη σ'εμένα, και δεν είναι κάτι το βιολογικό – το ξέρω πολύ καλά. Ρώτα και τη Διονυσία. Δε νομίζω ότι μπορώ να δώσω τη δύναμή μου στους απογόνους μου.» Ούτε την οργή μου, ελπίζω. Ούτε το δηλητηριώδες αίμα μου.

«Τέλος πάντων,» λέει ο Τζακ των Υπογείων. «Άμα θέλεις, κάποτε μπορείς να ταξιδέψεις ως τον Βαλτόναο να τα πείτε από κοντά.»

«Η Εριφύλη πού μένει; Όχι μες στον Ναό των Όφρων, έτσι;» (Αυτή είναι η επίσημη ονομασία του Βαλτόναου: Ναός των Όφρων. Δεν το έχω ξεχάσει. Βαλτόναο απλά τον λένε οι άλλοι, όχι οι ιερωμένοι του, και στην Ευφροσύνη δεν αρέσει και τόσο. Θεωρεί πως υποβιβάζει τον Ναό.)

«Όχι, δεν μένει εκεί,» αποκρίνεται ο Τζακ, και μου λέει πού μένει η παλιά μου φίλη.

«Όταν έχω τελειώσει μ'αυτή την υπόθεση με τους Καπνούς....»

«Ναι, φυσικά.» Μου δίνει το χέρι του. «Ελπίζω να τα ξαναπούμε, Γεώργιε.» Και καθώς ανταλλάσσουμε μια χειραψία: «Θα μπορούσες να με είχες καλέσει και στον πομπό μου, αντί να κάνεις αυτή την ιστορία με τον Γεννάδιο. Κι αν εσύ δεν θυμάσαι τον τηλεπικοινωνιακό μου κώδικα, η Διονυσία τον έχει. Της τον είχα δώσει.»

«Δεν τον έχω μαζί μου τώρα, δυστυχώς,» αποκρίνεται η Βιοσκόπος.

«Δε θα το ρίσκαρα έτσι κι αλλιώς,» λέω στον Τζακ. «Μπορεί ο Κατωμερίτης να παρακολουθεί τις τηλεπικοινωνίες.»

«Τις δικές μου; Όχι. Δε θα τον άφηνα ποτέ.»

«Για καλό και για κακό, όμως...»

Προτού βγει από την καμπίνα, σφίγγει χέρια και με τη Διονυσία, κι εκείνη τον ευχαριστεί ξανά που τη βοήθησε όταν ήταν χαμένη στους Κατωμήχανους μαζί με τον αδελφό της. Ο Τζακ τής αποκρίνεται: «Δεν ήταν τίποτα. Κι ελπίζω να τα ξαναπούμε και μ'εσένα, υπό καλύτερες συνθήκες.»

Ξεπροβοδίζουμε τον Τζακ των Υπογείων ως τη ράμπα που ενώνει το Αεικίνητο Χέλι με την αποβάθρα, κι εκείνος κατεβαίνει και βαδίζει στους δρόμους του Ανοιχτού Λιμανιού. Τον παρακολουθώ, από την κουपाστή, να δω μήπως κανείς τον κατασκοπεύει.

Δε βλέπω κανέναν, αλλά λέω στην Ερασμία: «Ακολούθησέ τον μέχρι να μπει στους Κατωμήχανους. Δε θέλω να έχει κατασκόπους πίσω του.»

Το Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου νεύει και φεύγει, με την κουκούλα της στο κεφάλι – ακόμα μια σκιά της νύχτας.

Δε νομίζω ότι πρόκειται να μου αναφέρει τίποτα το ύποπτο, αλλά όταν τελικά επιστρέφει στην κουβέρτα, όπου την περιμένω πλάι στο κεντρικό κατάρτι, μου λέει:

«Δύο μιάσματα λιγότερα στη Ριλιάδα.»

«Τον ακολουθούσαν;»

Νεύει μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της.

«Είσαι σίγουρη;»

«Φυσικά. Δε θα τις σκότωνα αλλιώς.»

Η Λουκία στέκεται επίσης κοντά μου, καθώς και η Διονυσία. Και η πρώτη λέει: «Οι άνθρωποι του Κατωμερίτη πρέπει να παρακολουθούν το καράβι μας. Ίσως τελικά δεν ήταν σωστό να έρθουμε εδώ από εκείνη την ταβέρνα. Καλύτερα να είχαμε μιλήσει εκεί.»

«Είχαμε πολλά να πούμε για να τα συζητήσουμε σε ταβέρνα, Λουκία,» αποκρίνομαι. «Αλλά, ναι, ίσως να έχεις δίκιο.» Κι ελπίζω όλα αυτά τώρα να μην έχουν κανένα αρνητικό επακόλουθο για τον Τζακ των Υπογείων.

Ρωτάω την Ερασμία: «Ήταν κι άλλοι κατάσκοποι εκεί κοντά, ή μόνο αυτοί οι δυο;»

«Μόνο αυτοί οι δύο ήταν. Δυο γυναίκες. Η μία ερχόταν από τη μια μεριά, η άλλη από την άλλη. Σκότωσα την πρώτη και η δεύτερη πλησίωσε για να κοιτάξει τι συνέβαινε, γιατί έκαναν σήματα αναμεταξύ τους με κοφτά αναβοσβήσματα φακών. Τη σκότωσα κι αυτήν. Δεν ήταν κανείς άλλος. Κι αν τις βρουν δε θα έχουν τρόπο να ξέρουν ότι παρακολουθούσαν τον Τζακ των Υπογείων.»

Νεύω. «Ωραία.» Αν και ακόμα ανησυχώ για τον παλιό μου φίλο. Ήταν ριψοκίνδυνο που ήρθε να με βρει ο ίδιος: πολύ ριψοκίνδυνο.

«Είχαν επάνω τους αυτά,» μου λέει η Ερασμία και βγάζει από την κάπα της δύο απλά περιδέραια, κρατώντας τα μπροστά μου. Από το κάθε κορδόνι κρέμεται ένα λαξευτό βατράχι με τα κάτω πόδια μαζεμένα και τα επάνω υψωμένα σαν χέρια ή κέρατα.

«Μάλιστα...» Πιστές του Λοκράθου. Όχι πως αυτό με εκπλήσσει στο ελάχιστο, φυσικά. «Πάμε να ξεκουραστούμε,» λέω. «Με το ξημέρωμα πλέουμε για Ηχώπολη.»

«Στο καλό,» είπε ο κοντός κληρικός με τα πονηρά μάτια, «και φύγετε γρήγορα σαν βατράχια που πηδάνε. Γρήγορα! Και μακριά αποδώ!»

Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες βγήκαν από την πίσω πόρτα του ναΐσκου του Λοκράθου, μες στη νύχτα και την ελαφριά χιονόπτωση, και διέσχισαν ένα κατασκότεινο σοκάκι.

Καθώς έφευγαν δεν υποψιάζονταν ότι κανείς τούς ακολουθούσε γιατί όλοι πίστευαν ότι αν κάποιος τους ακολουθούσε θα είχαν ήδη δεχτεί επίθεση, ή από φρουρούς της Κυκλόπολης ή από Τροχόλυκους ή από Χτυπολοίτες. Αλλά έκαναν λάθος: Μόλις βγήκαν απ'την άλλη μεριά του κατασκότεινου σοκακιού, αμέσως δύο άτομα άρχισαν να τους κατασκοπεύουν, από απόσταση, καβάλα σε δίκυκλα, χωρίς να κινούνται γρήγορα, χωρίς να κάνουν παρά τον ελάχιστο θόρυβο με τους μεταλλικούς τροχούς τους επάνω στο μαλακό λεπτό στρώμα χιονιού στους δρόμους της Κυκλόπολης.

Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες είχαν δύο Τροχόλυκους στο κατόπι τους, χωρίς να το ξέρουν: δύο κουκουλωμένες φιγούρες καθισμένες σε δίκυκλα, κρυμμένες πίσω από την ελαφριά χιονόπτωση και τα σκοτάδια του Κακού Πατήματος. Ο ένας απ'αυτούς τους δικυκλιστές ήταν η Αικατερίνη, η οποία κάλεσε αμέσως τον Ριχάρδο με τον πομπό της και του είπε: «Τους βρήκαμε. Τους ακολουθούμε. Θα σε ενημερώνω.»

Και συνέχισαν να τους κατασκοπεύουν, από απόσταση ασφαλείας.

Ο Μάρκος, εν τω μεταξύ, έλεγε στον Οφιομαχητή, καθώς απομακρύνονταν γρήγορα απ'τον ναΐσκο του Λοκράθου: «Φίλε, σου χρωστάμε ξανά. Σου χρωστάμε ακόμα πιο πολύ τώρα. Τις ζωές μας τις ίδιες. Όλοι μας.»

Ο Γεώργιος κρατούσε πέρα τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, αλλιώς θα τον είχε αρπάξει απ'τον λαιμό και θα τον είχε κοπανήσει στον τοίχο σπάζοντας τη ράχη του. Η Ευθαλία

ανασάλευε νευρικά επάνω στον πήχη του, νιώθοντας την αναστάτωσή του και κρυνώνοντας πολύ· δεν της άρεσε καθόλου το κλίμα εδώ.

«Κανονικά,» είπε ο Οφιομαχητής, «έπρεπε να σας είχα αφήσει εκεί.»

«Γιατί δε μας άφησες;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

Ο Μάρκος τον μπάττισε στο σβέρκο. «Σκάσε, ρε βλάκα! 'Ευχαριστώ' λέμε στον—»

«Επειδή είμαι ηλίθιος,» τους αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «και δεν μπορούσα να σας αφήσω να σας σκοτώσουν ενώ ήξερα ότι είχα τη δυνατότητα να σας σώσω.»

«Σου είμαστε ευγνώμονες για πάντα, Γεώργιε,» είπε ο Μάρκος. «Είμαστε δούλοι σου, φίλε—»

«Δε χρειάζομαι δούλους.» Η οργή του σύριζε σαν μανιασμένη ορδή από φαρμακερές οχιές μέσα του.

«Δεν έχουμε ξαναδεί ά'θρωπο να πολεμά σαν εσένα,» του είπε ο Μελέτιος. «Πώς τους πετούσες έτσι, μα την Έχιδνα! Σα... σα να μην ήταν τίποτα! Ακόμα και τον ίδιο τον Κοσμά, μα την Έχιδνα!»

«Ποιος διάολος του Λοκράθου είναι ο Κοσμάς;» ρώτησε ο Οφιομαχητής.

«Αυτός ο γαλανόδερμος, ο ψηλός, ο κοκκινομάλλης—»

«Κατάλαβα.»

«Είν' ο μεγάλος γιος του Αρχηγού στο Χτυπολόι. Ήρθανε να μας κυνηγήσουν.»

«Ναι· το έλεγε στον λοχία της Φρουράς.»

«Άμα δεν είχες εμφανιστεί εσύ,» είπε ο Μάρκος, «θα ήμασταν χαμένοι. Οι φρουροί θα μας έδιναν στον Κοσμά και τους άλλους· δεν προστατεύουν Κακοτοπίτες σε τέτοιες περιπτώσεις. Είναι γνωστό.»

«Ναι, είναι γνωστό, γαμώ τις βατραχομάνες τους,» είπε κι ο Φοίβος σαν να χρειαζόταν επιβεβαίωση.

«Οι Τροχόλυκοι, όμως, τι θέλανε εκεί;» ρώτησε ο Γεώργιος.

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε μες στην κουκούλα του, πάνω από τη μάσκα του. «Πρέπει να ήρθαν μετά, αφότου μπήκαμε στον ναΐσκο για να γλιτώσουμε απ'τον Κοσμά και τους δικούς του. Χτυπούσαν την πόρτα και ζητούσαν απ'τη Χαρίκλεια να τους ανοίξει. Το ζητούσε κάποιος που έλεγε ότι λεγόταν... εεε· κάτσε να δεις πώς έλεγε ότι λεγόταν...»

«Ριχάρδος,» είπε ο Φοίβος. «Ριχάρδος, των Τροχόλυκων. Έτσι συστήθηκε. Και η κληρική τον ήξερε.»

«Ναι, σωστά,» συνέχισε ο Μάρκος. «Και της έλεγε ότι ήθελαν οι Τροχόλυκοι να μας μιλήσουν, και η Χαρίκλεια δέχτηκε και τους άνοιξε· αλλά τότε μπούκαραν κι οι δικοί μας – ο Κοσμάς κι οι άλλοι – σπρώχνοντας με τσαμπουκά. Τσακώθηκαν με τους Τροχόλυκους, και φαινόταν σαν να τους γνώριζαν, σαν να...»

«Σαν να έχουν κάνει, οι καταραμένοι, κάποια συμφωνία μαζί τους,» είπε ο Φοίβος.

Ο Μάρκος ένευσε, αμίλητα.

Του Γεώργιου δεν του άρεσε αυτό, γιατί σήμαινε πως οι Τροχόλυκοι είχαν συναντήσει τους Χτυπολοίτες αναζητώντας εκείνον. Δε μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση.

Είπε στους τέσσερις Κακοτοπίτες: «Φοράτε τώρα τις μάσκες σας, όλοι. Και μην τις βγάλετε.» Πλησίαζαν στο μέρος που είχε υπόψη να επισκεφτεί προτού η φασαρία τον τραβήξει προς τον ναΐσκο του Λοκράθου.

«Τις φοράμε ήδη,» αποκρίθηκε ο Φοίβος. «Αλλά γιατί το λες;»

«Πηγαίνουμε στον Απέθαντο.»

«Γιατί;»

«Πρέπει να μιλήσω μ'εκείνη τη γιατρό – την Ευτυχία Ναθράσκη. Αν βέβαια προτιμάτε μπορείτε να πάτε στο ξενοδοχείο μόνοι σας. Δεν είστε υποχρεωμένοι ναρθείτε μαζί μου.»

«Όχι!» πετάχτηκε αμέσως ο Μάρκος. «Είμαστε υπηρέτες σου, Γεώργιε»· απέφυγε να χρησιμοποιήσει τη λέξη δούλοι αφού είχε καταλάβει πως δεν άρεσε στον σωτήρα τους. «Όπου πας εσύ, πάμε κι εμείς.»

«Μες στον Απέθαντο θα ψοφήσουμε όλοι...» μουρμούρισε ο Αθανάσιος.

Ο Μάρκος τον μπάττισε. «Σκάσε, ρε μαλά-!»

«Τι βαρά', ρε, συνέχεια! Μαλάκα!» Κι άρχισαν να κοπανάνε ο ένας τον άλλο, με χέρια και με πόδια.

Ο Φοίβος κι ο Μελέτιος έκαναν να τους χωρίσουν, αλλά ο Οφιομαχητής τούς παραμέρισε, άρπαξε τον Αθανάσιο με το δεξί χέρι και τον Μάρκο με το αριστερό, και τους χώρισε σαν να ήταν δυο μπλεγμένα ξύλα. «Αμα θέλετε φασαρίες,» τους είπε, συγκρατώντας την οργή του

μόνο χάρη στις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, «πηγαίνετε αλλού! Συνεννοηθήκαμε;»

Δεν έφεραν αντίρρηση, κι οι δυο τους ξαφνιασμένοι από το πώς τους είχε γραπώσει έτσι μονοχεριάρι σαν να μη ζύγιζαν πάνω από τρία κιλά ο καθένας! Αλλά γιατί να ξαφνιάζονται; Τον είχαν ήδη δει να χτυπά τον Κοσμά λες κι ήταν σκιάχτρο, και να εκτοξεύει έναν απ'τους φρουρούς καταπάνω στους Τροχόλукους!

Διέσχισαν τους τελευταίους δύο δρόμους ως τον Απέθαντο χωρίς κανείς να μιλά (και ενώ οι Τροχόλукοι συνέχιζαν να τους παρακολουθούν από απόσταση). Έφτασαν μπροστά στην κλινική και είδαν, εκείνη τη στιγμή ακριβώς, το νοσοκομειακό όχημά της να καταφτάνει περνώντας την πύλη δίπλα απ'το φυλάκιο και σταματώντας στον στενό περβόλο. Η πίσω πόρτα του άνοιξε και άνθρωποι με κουκούλες, μάσκες, και χοντρά γάντια βγήκαν τραβώντας ένα φορείο όπου ήταν ξαπλωμένος κάποιος δεμένος με λουριά, μοιάζοντας να παλεύει να αναπνεύσει.

Καθώς ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες πλησίαζαν την πύλη του περιβόλου, ο ένας από τους κουκουλοφόρους νοσοκόμους τούς φώναξε: «Μακριά! Μείνετε μακριά! Έχει την Αρρώστια! Μείνετε μακριά!»

Ο φρουρός δεν βγήκε απ'το φυλάκιο, αλλά τους έκανε νόημα κι αυτός ν'απομακρυνθούν. Φορούσε μάσκα και κουκούλα, σαν τους άλλους.

Ο Οφιομαχητής στάθηκε στο κατώφλι της πύλης, γνέφοντας στους Κακοτοπίτες να περιμένουν πίσω του, ενώ οι νοσοκόμοι έβαζαν το φορείο στην κλινική, κυλώνοντας το γρήγορα επάνω στους τροχούς του.

«Φρουρέ!» είπε ο Γεώργιος. «Είναι μέσα η Ευτυχία Ναθράσκη; Η γιατρός;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Θέλω να της μιλήσω, τώρα. Είναι για την επιδημία.»

«Αυτή εδώ την επιδημία; Την Αρρώστια;»

«Θα σου έλεγα για άλλη; Είναι μέσα η Ναθράσκη, ή όχι;» Η οργή του τον ωθούσε να τσακίσει το γαμημένο φυλάκιο και να τραβήξει έξω τον φρουρό που καταφανώς φοβόταν να βγει μην κολλήσει την «Αρρώστια». Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαζε μέσα του σαν ασπίδα μυστηριακών αέρηδων από τα Ρινέα Όρη.

«Σε περιμένει;» τον ρώτησε ο φρουρός.

«Είναι εδώ, ή δεν είναι;»

«Πες μου ποιος είσαι και—»

Ο Οφιομαχητής πέρασε την πύλη του περιβόλου βαδίζοντας προς την είσοδο της κλινικής.

«Ε!» φώναξε ο φρουρός. «Για στάσου! Για στάσου!» Αλλά δεν βγήκε για να τον σταματήσει.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες έμειναν για λίγο έξω από την πύλη, αναποφάσιστοι, διστακτικοί. Να έμπαιναν εκεί μέσα, όπου μπορεί να κολούσαν την επιδημία; Αλλά, από την άλλη – να έμεναν έξω, όπου μπορεί να τους έβρισκαν ο Κοσμάς και οι συγχωριανοί τους; Ή οι Τροχόλυκοι; Ή η Φρουρά, που φαινόταν να τάχει συμφωνήσει με τον Κοσμά; Πιο ασφαλείς ήταν μέσα στον Απέθαντο!

Χωρίς να μιλήσουν αναμεταξύ τους, έχοντας κάνει τους ίδιους συνειρμούς σχεδόν σαν να είχαν κι οι τέσσερις ένα μυαλό, πέρασαν κι αυτοί την πύλη κι ακολούθησαν βιαστικά τον Γεώργιο προτού εξαφανιστεί.

Ο φρουρός τούς φώναξε να μείνουν έξω, αλλά πάλι δεν βγήκε απ'το φυλάκιο.

Οι δύο Τροχόλυκοι παρακολουθούσαν από έναν παράπλευρο δρόμο, έχοντας σταματήσει τα δίκυκλά τους. Και η Αικατερίνη κάλεσε πάλι τον Ριχάρδο. «Στον Απέθαντο μπήκαν.»

«Είσαι σίγουρη ότι είναι αυτοί;»

«Δε μπορεί νάναι άλλοι, Ριχάρδε.»

«Μα, τι στις λάσπες του Λοκράθου έχουν να κάνουν στον Απέθαντο;»

«Δεν ξέρω, αλλά εκεί μπήκαν.»

Ο Οφιομαχητής βάδιζε μες στους διαδρόμους του νοσοκομείου, όπου γινόταν πανικός καθώς άνθρωποι πηγαиноέρχονταν, φορώντας όλοι κουκούλες, μάσκες, και γάντια, θυμίζοντας φαντάσματα, στοιχειά του Αστερίωνα, ή δαιμονικά του Λοκράθου μες στον ασθενικό φωτισμό της νεκροκλινικής. Ο Γεώργιος φορούσε την κουκούλα της κάπας του, αλλά όχι μάσκα. Δεν ανησυχούσε ότι αυτή η γαμημένη επιδημία μπορεί να τον επηρέαζε· αν τον πλησίαζε, το φαρμάκι της Έχιδνας θα την έκαιγε όπως η φωτιά καίει το χαρτί.

Ρίχνοντας μια ματιά πίσω του είδε τους τέσσερις Κακοτοπίτες να τον ακολουθούν, κουκουλωμένοι και μασκοφορεμένοι. Αλλά χωρίς γάντια. «Μην αγγίζετε τίποτα εδώ μέσα,» τους είπε. «Έχετε τα χέρια σας επάνω σας.»

Ένας άντρας, τότε, ένας νοσοκόμος, τον πλησίασε. «Ποιοι είστε εσείς; Τι θέλετε;»

«Την Ευτυχία Ναθράσκη. Θέλω να της μιλήσω για την επιδημία. Ίσως να έχω βρει τη θεραπεία.»

«Τι; Τι...»

Ο Οφιομαχητής τον άρπαξε με το ένα χέρι και τον κόλλησε στον τοίχο, μην εξαπολύοντας παρά ελάχιστη από την οργή του αλλά κάνοντας τη ράχη του νοσοκόμου να τρανταχτεί άγρια. «Πήγαινε με στην Ευτυχία Ναθράσκη. Τώρα.»

«...Ναι. Ναι, εντάξει. Εντάξει!»

Ο Γεώργιος τον άφησε. «Προχώρα. Κουνήσου! Είναι θέμα ζωής και θανάτου.»

Ο νοσοκόμος άρχισε να βαδίζει, και ο Οφιομαχητής τον ακολούθησε, και οι τέσσερις Κακοτοπίτες ακολούθησαν τον Οφιομαχητή φοβούμενοι να μην τον ακολουθήσουν. Ολόκληρο το νοσοκομείο τούς έμοιαζε με θανατηφόρα παγίδα.

Ο νοσοκόμος είπε στον Γεώργιο, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του: «Καλύτερα όμως να φορούσες μάσκα. Η κουκούλα δεν είναι αρκετή—»

«Μην ανησυχείς για την υγεία μου. Πήγαινε με στη Ναθράσκη.»

Ο νοσοκόμος δεν ξαναμίλησε, όχι σ'αυτόν τουλάχιστον· ρώτησε μερικούς άλλους πού ήταν η κυρία Ναθράσκη και τελικά τη συνάντησαν σε μια διασταύρωση διαδρόμων του νοσοκομείου, να μιλά σε δυο νοσοκόμες. Όλες τους, φυσικά, φορούσαν κουκούλα, μάσκα, και γάντια. Γύρω από τα πόδια τους ήταν νοσοκομειακά σκουπίδια. Οι τοίχοι ήταν ξεφλουδισμένοι και λεκιασμένοι. Καλώδια φαινόταν μέσα από τον σοβά σ'ένα σημείο. Αλλού, ένα άτεχνο γκράφιτι ήταν σχεδιασμένο: ένα κρανίο με φτερά το οποίο κρατούσε μια σύριγγα με τα δόντια του.

«Κυρία Ναθράσκη!» είπε ο νοσοκόμος. «Ο κύριος αποδώ—» Έκανε να δείξει πίσω του με τον αντίχειρα, αλλά ο Οφιομαχητής τον έπιασε απ'τον ώμο και τον παραμέρισε σαν να ήταν πάνινη κούκλα.

«Πρέπει να σου μιλήσω,» είπε στη Ναθράσκη. «Ιδιαίτέρως, αν είναι δυνατόν.»

Τα γκρίζα μάτια της στένεψαν. Αυτός είναι, πάλι! σκέφτηκε. Τι στους δαίμονες του Λοκράθου θέλει εδώ, τώρα; Θυμόταν τι της είχε πει ο Ανδρέας Νιλκόδιος γι' αυτόν. Και, ύστερα από εκείνη την τηλεπικοινωνιακή κουβέντα της με τον Λύκο των Τροχών, είχε θυμηθεί και διάφορα άλλα που είχε ακούσει για τον Οφιομαχητή...

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε.

«Έχω κάτι να σου πω για την επιδημία. Όμως καλύτερα να είμαστε οι δυο μας.»

«Τι έχεις να μου πεις; Ξέρεις πώς εμφανίστηκε;»

«Ίσως να ξέρω πώς να τη νικήσω.»

Η Ναθράσκη τον ατένισε καχύποπτα. Αλλά ήταν απεγνωσμένη. Και το νοσοκομείο είχε, από το πρωί, γεμίσει με κρούσματα της Αρρώστιας. Είχαν φτάσει τους είκοσι-έξι ασθενείς πλέον· η κατάσταση είχε αρχίσει να γίνεται πολύ επικίνδυνη. Και ποιος ξέρει πόσοι ακόμα ήταν άρρωστοι στο Κακό Πάτημα και μόλυναν κι άλλους; Αν υπήρχε έστω μια μικρή πιθανότητα ο Οφιομαχητής να μπορεί όντως να βοηθήσει....

Η Μεγάλη Κλινική, πάντως, σίγουρα δεν θα μας βοηθήσει, σκέφτηκε η Ναθράσκη. Αυτοί οι λεχρίτες! «Έλα,» του είπε. «Έλα μαζί μου. Στο γραφείο μου.»

«Δε φορά μάσκα, κυρία Ναθράσκη!» προειδοποίησε η μία νοσοκόμα.

Ο Γεώργιος, για να τους κάνει να μην αισθάνονται παρανοϊκοί βλέποντάς τον, έβγαλε τη μάσκα από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του και τη φόρεσε. «Εντάξει τώρα;» Η φαρμακερή οργή του μούγκριζε μέσα του.

Η Ευτυχία Ναθράσκη άρχισε να βαδίζει κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει. Αλλά, διαπιστώνοντας πως την ακολουθούσαν κι οι άλλοι τέσσερις που ήταν μαζί με τον Οφιομαχητή, σταμάτησε και στράφηκε να τους αντικρίσει. «Όχι κι αυτοί!» είπε. «Ποιοι είν' αυτοί; Έχουν σχέση με...;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «δεν έχουν σχέση.»

«Τότε;»

«Είναι οι τέσσερις που ήταν μαζί μου και τις προάλλες. Ο ένας είναι αυτός που είχατε στα μπουντρούμια προτού του δώσω το αντιδότο.»

«'Μπουντρούμια'; Νοσοκομείο είναι εδώ, κύριε!»

«Και προτιμάτε να τα λέτε 'τρύπες των τρελών'...»

«Τέλος πάντων. Θα μείνουν έξω απ'το γραφείο μου, σ'το λέω.» Στράφηκε και βάδισε ξανά.

Τους οδήγησε μπροστά σε μια κλειστή πόρτα από παλιό ξύλο που η άσπρη βαφή του ήταν μαυρισμένη και φθαρμένη. Επάνω της ήταν γραμμένο, με κάρβουνο, ένα όνομα: ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑΘΡΑΣΚΗ.

Η γιατρός είπε ξανά: «Μόνο εσύ μπαίνεις. Όχι κι αυτοί οι τέσσερις.» Και άνοιξε την πόρτα.

«Και τι θα κάνουμ' εμείς;» ρώτησε ο Αθανάσιος. «Είν' επικίνδυνα εδώ!» Ήταν τσιτωμένοι όλοι τους.

«Περιμένετε στον διάδρομο,» τους είπε ο Οφιομαχητής, και μπήκε στο γραφείο μαζί με την Ευτυχία Ναθράσκη, η οποία έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Στο μυαλό της ήταν οι προειδοποιήσεις του Νιλκόδιου. Αν ο Οφιομαχητής τής έλεγε ψέματα ότι μπορούσε να βοηθήσει κατά της Αρρώστιας; Αν—;

«Μπορώ να σας βοηθήσω,» είπε ο Γεώργιος βγάζοντας τη μάσκα του, «να καταπολεμήσετε αυτή την επιδημία. Τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Και θα το προσπαθήσω. Αλλά θέλω πρώτα κάτι από εσένα.» Κατέβασε και την κουκούλα του. Η Ευθαλία σάλεψε νευρικά επάνω στον πήχη του κι έβγαλε έναν υπόκωφο συριγμό.

«Τι θέλεις από εμένα;»

«Γνωρίζω ότι έχεις επαφές με άτομα της Ανθρώπινης Προστασίας. Γνωρίζω ότι έρχονται εδώ μ'ένα φορτηγό, τις νύχτες, και τους δίνεις ασθενείς—»

«Κάποιο λάθος κάνεις,» κούνησε το κεφάλι η Ευτυχία Ναθράσκη νιώθοντας τρομαγμένη ενώ, συγχρόνως, θυμόταν τον Ανδρέα Νιλκόδιο να της λέει να μην πει τίποτα για εκείνον ή για την Ανθρώπινη Προστασία.

«Δεν κάνω κανένα λάθος!» είπε ο Οφιομαχητής, συγκρατώντας μετά δυσκολίας τη φαρμακερή οργή του. «Έχεις επαφές με την Ανθρώπινη Προστασία. Της δίνεις ασθενείς από εδώ, από τον Απέθαντο. Εκείνο που ζητάω είναι να μου πεις τι κάνουν μ'αυτούς τους ασθενείς. Γιατί δεν είναι οι μόνοι άνθρωποι που η Προστασία εξαφανίζει. Τι κάνουν μαζί

τους; Τι τους θέλουν; Πες μου, Ευτυχία! Τι θέλουν αυτούς τους ανθρώπους;»

«Σου εξηγώ: δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς»

Ο Οφιομαχητής άρπαξε τη μάσκα της με το ένα χέρι και την τράβηξε, σπάζοντας τα λάστιχα.

«Θα φωνάξω τους φύλακ-!»

Με το άλλο χέρι άρπαξε τη γιατρό από τη μπροστινή μεριά της μπλούζας της και τα πόδια της έφυγαν από το πάτωμα. Η Ευτυχία πανικοβλήθηκε· νόμιζε ότι κάποιου είδους φυσική δύναμη την είχε σηκώσει χωρίς να χρειάζεται να καταλάβει την παραμικρή προσπάθεια.

«Άκουσέ με,» της είπε ο Οφιομαχητής, ατενίζοντάς την καταπρόσωπο με μάτια που δεν βλεφάριζαν. «Το νοσοκομείο σας έχει γεμίσει ασθενείς με την Αρρώστια, και δε νομίζω πως πρόκειται να βρείτε σύντομα το φάρμακο. Ούτε νομίζω πως κανείς άλλος σ'ετούτη την πόλη θα σας βοηθήσει εδώ όπου βρίσκεστε, στο Κακό Πάτημα. Αλλά εγώ πιστεύω πως μπορώ να φτιάξω το φάρμακο. Και δε θέλω πληρωμή – εκτός απ'το να μου πεις την αλήθεια για την Ανθρώπινη Προστασία. Με καταλαβαίνεις;»

Η Ευτυχία ξεροκατάπιε, νιώθοντας παγωμένη. Ο Νιλκόδιος είχε δίκιο: πρέπει να ήταν, όντως, ο Οφιομαχητής. Ποιος άλλος να ήταν; Ο άνθρωπος εξακολουθούσε να την κρατά στον αέρα μονοχεριάρι χωρίς να μοιάζει να δυσκολεύεται στο ελάχιστο! Και τα μάτια του, έτσι όπως την ατένιζαν, της θύμιζαν μάτια ερπετού, μα την Έχιδνα! Επιπλέον, ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, όπως έλεγαν οι μύθοι γι'αυτόν.

«Άφησέ με κάτω,» του είπε χωρίς να φωνάζει.

Ο Γεώργιος την άφησε όρθια, και η Ευτυχία παραπάτησε νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν.

«Θα μου πεις για την Ανθρώπινη Προστασία, ή να φύγω και ν'αντιμετωπίσετε μόνοι σας την Αρρώστια;» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής.

Σ'ένα πράγμα έχει δίκιο, σκέφτηκε η Ευτυχία: κανείς άλλος δεν πρόκειται να μας βοηθήσει. Η Μεγάλη Κλινική είχε αρνηθεί να δεχτεί ασθενείς από τον Απέθαντο, και το ίδιο και η Ανθρώπινη Προστασία όταν αργότερα η Ευτυχία είχε τηλεπικοινωνιακή επαφή με τον Πέτρο Νιλκόδιο, ο οποίος της είχε πει ότι θα δέχονταν ασθενείς από τον Απέθαντο αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές· έτσι όπως ήταν η κατάσταση, όμως, δεν

μπορούσαν να δεχτούν κανέναν, καθώς και η δική τους κλινική ήταν υπερβολικά επιβαρυνμένη με την άγνωστη επιδημία. Είχε προειδοποιήσει την Ευτυχία, ωστόσο, να μη διώξουν κανέναν από τους αρρώστους, γιατί φαινόταν να υπάρχει μεγάλος κίνδυνος για ολόκληρη την πόλη. Κάθε άρρωστος που κυκλοφορούσε ήταν εστία μόλυνσης!

Κανείς δεν πρόκειται να μας βοηθήσει... Και οι πιθανότητες να έβρισκαν μόνοι τους το φάρμακο στον Απέθαντο ήταν μηδενικές. Οι πιθανότητες, επίσης, να έβρισκαν εγκαίρως το φάρμακο στη Μεγάλη Κλινική, ή στην Ανθρώπινη Προστασία, φαίνονταν μικρές παρά τους κομψασμούς του Πέτρου Νιλκόδιου στις οθόνες.

Και ακόμα κι αν έβρισκαν κάποτε το φάρμακο, ίσως ως τότε να είχαν πεθάνει όλοι εδώ, στο Κακό Πάτημα, και ο Απέθαντος να ήταν ένα εγκαταλειμμένο οικοδόμημα. Ήδη τρεις από τους ασθενείς της Αρρώστιας είχαν ξεψυχήσει μες στην κλινική, και η Ευτυχία προέβλεπε ότι τουλάχιστον άλλοι πέντε θα τους ακολουθούσαν ως αύριο το μεσημέρι. Επιπλέον, τρεις νοσοκόμοι είχαν μολυνθεί, παρά τα μέτρα προφύλαξης που έπαιρναν, και τους είχαν απομονώσει προσωρινά σε διαφορετικό χώρο από τους άλλους ασθενείς της Αρρώστιας.

Η Ευτυχία ανησυχούσε και για τον εαυτό της καθώς και για την οικογένειά της. Είχε πει, τηλεπικοινωνιακά, στον άντρα της ότι δεν θα ερχόταν σπίτι αύριο. Φοβόταν μην τους κολλήσει.

Έτσι, αποκρίθηκε στον Οφιομαχητή: «Πώς πιστεύεις ότι μπορείς να θεραπεύσεις τους αρρώστους;»

«Πες μου πρώτα για—»

«Πρέπει να ξέρω περίπου τι έχεις στο μυαλό σου.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. «Τα συμπτώματα αυτής της επιδημίας είναι ίδια με τα συμπτώματα ενός σπάνιου δηλητηρίου. Γνωρίζω πώς να φτιάξω το αντίδοτο για το δηλητήριο, αλλά υποπτεύομαι ότι αυτό δεν θα είναι και το φάρμακο για την ασθένεια... εκτός αν πειραματιστώ λίγο, αν κάνω κάποιες δοκιμές. Τότε, ναι, ελπίζω πως θα φτιάξω το φάρμακο.»

Είναι δυνατόν; αναρωτήθηκε η Ευτυχία Ναθράσκη. Είναι δυνατόν να τα καταφέρει έτσι, ενώ κανείς άλλος δεν έχει ιδέα από πού καν να ξεκινήσει; Τον θυμόταν πώς είχε φτιάξει εκείνο το αντίδοτο για τον Κακотоπίτη εδώ, μες στο εργαστήριο του Απέθαντου, μπροστά της... Ίσως.

Ίσως και να τα καταφέρει, μα τα δόντια της Έχιδνας! Ειδικά αν είναι ο Οφιομαχητής.

«Ποιο δηλητήριο είναι αυτό;» τον ρώτησε.

«Δεν πρόκειται να σου απαντήσω μέχρι να μου έχεις πει όλη την αλήθεια για την Ανθρώπινη Προστασία,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Αποφάσισε, λοιπόν: Θα μου μιλήσεις για την Προστασία, ή να πηγαίνω;»

Η Ευτυχία αναστέναξε, σταυρώνοντας τα γαντοφορεμένα χέρια της μπροστά της. Ύστερα, κατέβασε την κουκούλα της και είπε: «Εντάξει. Άκου. Η Ανθρώπινη Προστασία χρειάζεται νεκρούς, τους οποίους βρίσκει σε διάφορα μέρη και με διάφορους τρόπους. Αρκετούς τούς σκοτώνει. Αυτό, υποθέτω, δεν το ξέρουν οι περισσότεροι που δουλεύουν εκεί, αλλά το Συμβούλιο το ξέρει, φυσικά–»

«Ο Ανδρέας Νιλκόδιος...»

Η Ευτυχία θυμήθηκε τον Λύκο των Τροχών να της λέει: Αν σε ξαναρωτήσει για εμένα, μην του πεις τίποτα. Ούτε για εμένα ούτε για την Ανθρώπινη Προστασία. Δεν γνωρίζεις τίποτα για εμάς. Και σκέφτηκε: Θα με σκοτώσει. Αν δεν τον προλάβει η επιδημία. Η Αρρώστια τής έμοιαζε τώρα πολύ πιο επικίνδυνη από τον Λύκο των Τροχών.

«Ναι,» απάντησε στον Οφιομαχητή, «ο Ανδρέας Νιλκόδιος το γνωρίζει, ασφαλώς. Και τους δίνουμε κι εμείς κάποιους από τους ασθενείς μας. Ειδικά αυτούς που οι πιθανότητες να τους αναζητήσουν είναι μικρές–»

«Τους σκοτώνετε;»

«Τους υπνώνουμε, και μετά... Δε μας ενδιαφέρει αποκεί και πέρα.»

«Σας πληρώνουν από την Προστασία...»

«Εννοείται. Λες να το κάναμε απλόκαμα; Έχουμε ανάγκη από λεφτά εδώ, στο Κακό Πάτημα.»

«Γιατί, όμως, θέλουν όλους αυτούς τους ανθρώπους, Ευτυχία; Σε τι τους χρειάζονται; Σε πειράματα;»

«Δεν έχεις ακούσει τι κάνουν στην Ανθρώπινη Προστασία; Τους γέρους, νέους, και τα λοιπά;»

«Τι πράγμα;»

«Αντικαθιστούν μέλη. Παίρνουν ένα ζευγάρι δυνατά πόδια από έναν νέο άνθρωπο και τα βάζουν σ'έναν γέρο που δεν μπορεί να περπατήσει. Ή ένα ζευγάρι αφτιά. Ή παίρνουν το στητό στήθος μιας νέας

γυναίκας και το βάζουν σε μια γριά. Αλλά δεν το κάνουν μόνο για τους ηλικιωμένους. Το κάνουν και γι'αυτούς που έχουν χάσει μέλη, ή που απλά θα ήθελαν να είχαν καλύτερα μέλη. Δίνουν, έτσι, πιο δυνατά χέρια σε κάποιον που ζητά πιο δυνατά χέρια για τις δουλειές του, για παράδειγμα. Και πληρώνονται αδρά. Κανείς άλλος δεν το κάνει αυτό στην Κυκλόπολη. Ούτε στη Μεγάλη Κλινική ούτε πουθενά. Θεωρείται... οριακά παράνομο, απ'ό,τι ξέρω. Χρειάζεται Βιοσκόπος για να γίνει η εγχείρηση, αλλά οι περισσότεροι Βιοσκόποι δεν χρησιμοποιούν τα απαραίτητα ξόρκια γιατί είναι απαγορευμένα, νομίζω, ή κάτι τέτοιο. Γενικά, είναι σίγουρα επικίνδυνο. Όμως η Ανθρώπινη Προστασία το κάνει. Αναλαμβάνει αυτές τις περιπτώσεις ο Βιοσκόπος της που βρίσκεται στο Συμβούλιο: ο Ευγένιος'νιρ. Πρέπει να έχει τελειοποιήσει τις χρειαζόμενες μεθόδους. Ίσως να είχε επαφές και με εξωδιαστασιακούς – δεν ξέρω και δε μ'ενδιαφέρει. Ας κάνουν ό,τι θέλουν.»

Ο Γεώργιος είχε αρχίσει τώρα να καταλαβαίνει, και σκέφτηκε: Σκοτώνουν κόσμο και παίρνουν τα μέλη του... για να τα βάζουν σε άλλους... που χρειάζονται δυνατά μέλη... Δυνατά μέλη... Γι'αυτό πρέπει να του είχαν επιτεθεί στη Μεγάπολη οι καταραμένοι Τροχόλυκοι. Ήταν η μόνη εξήγηση. Ο Ανδρέας είχε δει πόσο δυνατός ήταν ο Οφιομαχητής και ήθελε να τον φέρει στην Κυκλόπολη, ή αναισθητοποιημένο ή νεκρό, για να πάρουν τα μέλη του και να τα πουλήσουν πανάκριβα. Νομίζει ο ανόητος πως όποιος έχει, για παράδειγμα, τα χέρια μου θα έχει και τη δύναμή μου! Δεν κατάλαβε τίποτα απ'αυτά που του είπε η Διονυσία. Ο Γεώργιος ήταν βέβαιος πως, αν κάποιος έπαιρνε τα χέρια του, δεν θα ήταν παρά ένα ζευγάρι κανονικά χέρια. Η δύναμή του ήταν δική του δύναμη, δοσμένη από το Φίλημα της Έχιδνας. Δεν ήταν στα χέρια του. Ήταν στην ψυχή του. Ήταν ένα με τη φαρμακερή οργή του.

Ο Λύκος των Τροχών έκανε το τελευταίο του λάθος... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, νιώθοντας τώρα αυτή την οργή να μαίνεται μέσα του σαν θύελλα από ιοβόλους δράκους. Και η Ευθαλία σάλεψε πάλι νευρικά επάνω στον πήχη του, συρίζοντας.

Η Ναθράσκη την κοίταξε κι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μη φοβάσαι,» της είπε ο Γεώργιος, «δε θα σε δαγκώσει.»

«...Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι;»

«Έχεις ακούσει για εμένα...»

«Μύθους, μόνο. Δε νόμιζα ότι υπήρχες. Αλλά μετά σκέφτηκα... τόσο μεγάλη δύναμη... κατάμαυρο δέρμα... αυτό το φίδι επάνω σου...»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Είμαι εκείνος που αποκαλούν 'Οφιομαχητή', αλλά θα προτιμούσα να με λες Γεώργιο αν δεν έχεις πρόβλημα.»

«Είναι αλήθεια ότι μπορείς να φτιάξεις φάρμακο για την Αρρώστια;»

«Μπορώ να προσπαθήσω. Όπως σου εξήγησα, υπάρχει ένα δηλητήριο που έχει τα ίδια συμπτώματα. Το λένε Αγκάλη του Όφρεως.»

«Δεν το έχω ξανακούσει.»

«Δεν περίμενα να το έχεις· είναι σπάνιο.» Έβγαλε το Εγχειρίδιο Σπάνιων Ιοβόλων Όντων των Ελών, το γύρισε στη σελίδα που μιλούσε για τη φαιοπράσινη ελόβια χελώνη, και το έδωσε στη γιατρό, δείχνοντάς της πού να διαβάσει για τα συμπτώματα της Αγκάλης του Όφρεως.

Η Ευτυχία διάβασε, και συνοφρυώθηκε, νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται. Το κείμενο ήταν σαν να περιέγραφε ακριβώς τα συμπτώματα της Αρρώστιας!

Κοίταξε πάλι τον Οφιομαχητή, με γουρλωμένα μάτια. «Μα την Έχιδνα!... Και μπορείς να φτιάξεις το αντίδοτο;»

«Δεν έχω μαζί μου τα υλικά. Πρέπει να πάω να τα μαζέψω.» Πήρε το βιβλίο απ'τα χέρια της και το έκρυψε μες στην κάπα του.

«Πού;»

«Έξω από την πόλη.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Και ποιος μου εγγυάται ότι θα επιστρέψεις;»

«Νομίζεις πραγματικά ότι δεν μπορώ να φύγω από εδώ όποτε θέλω; Η πρόθεσή μου είναι να βοηθήσω, μην ανησυχείς.»

«Γιατί;»

«Έχω τους λόγους μου.»

«Έχουν σχέση με την Ανθρώπινη Προστασία; Με τον Νιλκόδιο;»

«Ναι.»

«Τι σχέση;»

«Δε χρειάζεται να ξέρεις. Είναι δική μου δουλειά. Προσπάθησε να κάνεις εδώ ό,τι μπορείς για τους ασθενείς σου. Θα επιστρέψω το συντομότερο δυνατό.»

»Και μην πεις στον Νιλκόδιο, ή σε κανέναν άλλο από την Προστασία, ότι με συνάντησες, γιατί θα σε σκοτώσω και θα το κάψω αυτό το γαμημένο νοσοκομείο.» Άνοιξε την πόρτα του γραφείου της και βγήκε.

5

Με το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου αποπλέουμε από το Ανοιχτό Λιμάνι της Ριλιάδας και κατευθυνόμαστε νότια και ανατολικά. Δεν είμαι εγώ στο τιμόνι τούτη τη φορά· η Ιωάννα των Θαλασσών είναι εκεί, και το ξέρω πως θα οδηγήσει όπως θα οδηγούσα ο ίδιος, αν όχι καλύτερα. Αυτό είναι από τα πράγματα που δεν με ανησυχούν.

Στέκομαι στην πρύμνη του Αεικίνητου Χελιού μαζί με τη Λουκία, τη Διονυσία, την Ερασμία, την Πριγκίπισσα, και τον Καταραμένο Αργύριο, και μιλάμε για την περίπτωση της Ηχώπολης. Για την προειδοποίηση του Αρσένιου, του Προφήτου του Φαρμακερού Κύκλου.

Ρωτάω την Ελευθερία Μοριλκόνη αν είχε ακούσει να έχουν οι Σβέλτοι επαφές με τον Πρίγκιπα Κοσμά παλιότερα· αλλά δίνει αρνητική απάντηση. Δεν είχε ακούσει τίποτα. Όμως δεν το αποκλείει κιόλας. «Νομίζω...» προσθέτει συλλογισμένα, «νομίζω ότι είχαν κάποιες δοσοληψίες στην Ηχώπολη.»

«Τι είδους δοσοληψίες;»

«Συνηθισμένες για κουρσάρους, πιστεύω. Πουλούσαν λάφυρα, ίσως.»

«Ο Ιωάννης'σαρ τότε δεν έπλεε μαζί με τον αδελφό του, έτσι;»

«Όχι,» επιβεβαιώνει η Πριγκίπισσα, «δεν πήγαινε ποτέ στη θάλασσα. Στην Οσκάληνη ήταν, συνεχώς.»

Λίγο πιο μετά, ενώ η κουβέντα μας έχει πάρει άλλη κατεύθυνση εξακολουθώντας όμως να είναι στην περιοχή της Ηχώπολης, η Λουκία με ρωτά: «Πιστεύεις ότι ο Στέφανος είναι τώρα ανάμεσα στους Τρομερούς Καπνούς;»

«Δεν ξέρω. Ακόμα και στον Τζακ έμοιαζε περίεργη αυτή η φήμη.»

«Είπε, όμως, ότι τελευταία δεν έχει δει τον Στέφανο στους Κατωμήχανους...»

«Αν είναι με τους Καπνούς, δεν μπορώ να υποθέσω τι δουλειές έχει μαζί τους. Μου φαίνεται εξωφρενικό ν'αποφάσισε να μαζεύει λάφυρα σαν πειρατής, ή να ενδιαφέρεται για τη Βυθυδάτια.»

Η Ερασμία λέει: «Μπορεί να κυνηγά εσένα.»

Αυτή η κοπέλα. Παρανοϊκή όπως πάντα. «Και πού να ξέρει ότι πηγαίνοντας με τους Καπνούς θα με συναντήσει;»

«Τους αναζητάς, Γεώργιε.»

«Και νομίζεις ότι ο Στέφανος το έμαθε αυτό;»

«Δεν αποκλείεται.»

Μου φαίνεται παράξενο, όμως. «Επιτέθηκε στους μαχητές της Βασίλισσας της Ριλιάδας για να προστατέψει τους Καπνούς,» της θυμίζω. «Αυτό σημαίνει πως είχε ήδη κάποια συμμαχία μαζί τους. Κάτι άλλο συμβαίνει, Ερασμία. Αν όντως είναι ανάμεσά τους τώρα, κάτι άλλο συμβαίνει· δεν μπορεί να είναι εκεί για εμένα.»

Τα φανατικά μάτια της – μάτια Τέκνου του Φαρμακερού Κύκλου – μου λένε ότι δεν συμφωνεί. Όχι απόλυτα, τουλάχιστον.

Είναι δυνατόν ο Στέφανος να επιτέθηκε στους βασιλικούς χωρίς να ήταν ήδη σύμμαχος των Καπνών; Απλά και μόνο για να πάει μαζί τους επειδή άκουσε ότι εγώ τούς αναζητώ; Όχι... ούτε αυτός δεν είναι τόσο τρελός. Ούτε αυτός.

Το μεσημέρι είμαστε κοντά στην Αμμόπολη, και ο μάγος μας, ο Χρίστος'μορ, παύει τη Μαγγανεία Κινήσεως και πάει να ξεκουραστεί. Πλέουμε τώρα με τα πανιά. Ο Αμολητός Δημήτριος παίρνει το τιμόνι ενώ οι περισσότεροι κατεβαίνουμε για φαγητό στην τραπεζαρία του σκάφους.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός με ρωτά γιατί κατευθυνόμαστε προς Ηχώπολη. Βρήκα κάποιο στοιχείο στη Ριλιάδα το οποίο με οδηγεί εκεί; (Ο γαλανόγκριζος Φαφλατάς του είναι σιωπηλός τώρα, τσιμπώντας κι αυτός το φαγητό του μέσα από ένα μεγάλο κύπελλο και μοιάζοντας τόσο πεινασμένος όσο ο Ακατάλυτος όταν κυνηγά ποντίκια του Χελιού.)

Δε νομίζω πως θα ήταν δίκαιο να του κρύψω τι συμβαίνει. Δεν του λέω για τον Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου, αλλά του απαντώ: «Έχω μια ανεπιβεβαίωτη πληροφορία ότι ίσως να επιτεθούν εκεί οι Καπνοί.»

«Να επιτεθούν; Και πάμε να τους συναντήσουμε;» Η ανησυχία είναι έκδηλη στα μάτια του.

«Το ξέρω ότι μοιάζει σαν να σας κορόιδεψα, Δημοσθένη,» του λέω. «Στην αρχή, σου είχα πει ότι δεν θα συγκρουστούμε με τους Καπνούς, ότι απλά ψάχνουμε γι'αυτούς, για να μάθουμε πού είναι το λημέρι τους...»

Ο Φτερωτός νεύει, αμίλητα, συλλογισμένος, προβληματισμένος, το γαλανόδερμο πρόσωπό του ξαφνικά γεμάτο αυλακώσεις στο μέτωπο και γύρω από τα μάτια.

«Τα πράγματα άλλαξαν, όπως θάχεις καταλάβει,» συνεχίζω. «Ο Ισίδωρος Ορνάκιος μού έδωσε εκείνα τα ενεργειακά σπαθιά από το Μικρό Σύμπαν. Οι Τρομεροί Καπνοί απειλούν την Ηχώπολη, που τον Βασιληά της τον θεωρώ φίλο μου, και όχι μόνο τον Βασιληά της. Και το λημέρι τους είναι, μάλλον, στη χαμένη Βυθυδάτια. Όλ' αυτά με οδηγούν σ'ένα συμπέρασμα: Πρέπει να τους αντιμετωπίσω. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος τώρα.

»Καταλαβαίνω, όμως, ότι δεν ήταν αυτή η συμφωνία που έκανες με τους Ελκάνιους της Σκιάπολης–»

«Οι Ελκάνιοι δεν μου είπαν καν πού ακριβώς θα έμπλεκα. Εσύ το ξεκαθάρισες αυτό.»

«Ακριβώς. Και τώρα δεν είσαι υποχρεωμένος να μείνεις άλλο μαζί μου. Όταν φτάσουμε στην Ηχώπολη, μπορείς να πάρεις το πλήρωμά σου και να φύγεις.»

Προς στιγμή μού μοιάζει δελεασμένος, αλλά μόνο προς στιγμή· γιατί αμέσως κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, Καπετάνιε, δε θα μπορούσαμε ποτέ να το κάνουμ' αυτό – ούτε εγώ ούτε το πλήρωμα – και το ξέρεις. Μας έσωσες τις ζωές· τόχεις ξεχάσει;»

Αναφέρεται, φυσικά, στην περίπτωση του δηλητηρίου των Ηρμάτων, στην Αρίλκη. Το Τελευταίο Χάδι της Έχιδνας. «Δε θα είχατε κινδυνέψει αν δεν ήσασταν μαζί μου,» του λέω.

«Είχαμε αναλάβει μια δουλειά, Καπετάνιε. Στις δουλειές μπορεί και να σκοτωθείς· όλοι το ξέρουμε. Ένα στραβοφύσημα του Ζέφυρου φτάνει. Αυτό που λες δεν διαγράφει ό,τι έκανες για εμάς. Μας έσωσες απ'τα σαγόνια τ'Αβυσσαίου, μα την Έχιδνα! Το να σ'εγκαταλείψουμε τώρα θα ήταν προδοσία. Θα ήμασταν το πλήρωμα που γυρίζει και

χτυπά τον Καπετάνιο τον δίκαιο από σκοτείνιασμα του μυαλού. Αλλά δεν είμαστε τέτοιοι.»

«Εγώ δεν θα σας έβλεπα έτσι,» αποκρίνομαι, και το εννοώ. «Όταν φτάσουμε στην Ηχώπολη—»

«—θα μείνουμε εκεί, μαζί σου. Με τον Οφιομαχητή ανάμεσά μας ούτε τους Τρομερούς Καπνούς δεν φοβόμαστε.» Κι ορισμένοι από το πλήρωμα γύρω απ'το τραπέζι οι οποίοι ακούνε την κουβέντα μας συμφωνούν, με νεύματα και με λόγια.

«Άμα υπάρχει ένας στην Υπερυδάτια που μπορεί να τους βυθίσει, αυτός είσαι συ, Καπ'τάνιε,» μου λέει ο Κλεμμένος Ευστάθιος.

«Αν ήμουν στη θέση σας,» τους απαντώ, «δε θα βιαζόμουν τόσο να μιλήσω. Αλλά εκτιμώ την αφοσίωσή σας. Είστε φίλοι μου.» Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά μέσα μου, απομακρύνοντας την παράλογη οργή μου που με ωθεί να ρημάξω αυτό το τραπέζι και όλα τα φαγητά και τα ποτά επάνω του. «Μην ξεχνάτε, όμως,» προσθέτω, «πως τώρα πηγαίνουμε να τα βάλουμε με τους χειρότερους πειρατές που έχουν ποτέ εμφανιστεί στην Υπερυδάτια.»

Το απόγευμα περνάμε από τις Ακτές των Βράχων και από τη Μεγάπολη, και στο μυαλό μου έρχονται ο Δημήτριος Ζερδέκης κι ο Πρίγκιπας Δαμιανός. Πρέπει να έχουν ήδη φτάσει στην Ηχώπολη. Έχουν μάθει, άραγε, εκεί για την επικείμενη επίθεση; Ή όταν πάω και τους προειδοποιήσω θα με κοιτάζουν όλοι σαν τον κακό μαντατοφόρο της Σιλοάρνης;

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι τώρα στη γέφυρα του Χελιού, με το τιμόνι στα χέρια του, το μικρό καπέλο του στο κεφάλι, και τον Φαφλατά γαντζωμένο στον ώμο του. Αλλά μετά, καθώς νυχτώνει, παίρνω εγώ το πηδάλιο για να τον ξεκουράσω – και όχι μόνο. Περνάμε κοντά από τις Κακές Ακτές τώρα, και ο μάγος μας έχει πάει να αναπαυθεί· δεν χρησιμοποιούμε τις μηχανές. Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε προσεχτικοί για πιθανή επίθεση από τους τοπικούς πειρατές. Έχω πει στο πλήρωμα να είναι σε επιφυλακή, με τα όπλα τους έτοιμα. Και οι Μακροθάνατοι είναι επίσης σε εγρήγορση, όλοι επάνω στην κουβέρτα, με τόξα στα χέρια.

Αποφασίζω όμως πως προτιμότερο θα ήταν να μην το ριψοκινδυνέψουμε καθόλου. Καλύτερα να έχουμε να κάνουμε με τη θάλασσα παρά

μ'αυτά τα οδοντόψαρα των Κακών Ακτών. Δίνω στο Αεικίνητο Χέλι δυτική κατεύθυνση, αφήνοντας τις ακτές πίσω μας παρότι ο καιρός δεν είναι και τόσο καλός. Εκτός των άλλων, έτσι θα φτάσουμε και πιο γρήγορα στην Ηχώπολη.

Η Λουκία ανεβαίνει στη γέφυρα και με ρωτά: «Είδες κάτι που δεν είδαμε εμείς, Γεώργιε;» Ήταν κι αυτή στην κουβέρτα πιο πριν· την έβλεπα να μιλά με δυο μέλη του πληρώματος και τον Δημοσθένη τον Φτερωτό.

«Όχι,» αποκρίνομαι. «Αλλά καλύτερα να μην το ρισκάρουμε.»

«Ο καιρός δεν είναι καλός στ'ανοιχτά,» με προειδοποιεί.

«Το έχω καταλάβει.»

Και το καταλαβαίνω ακόμα περισσότερο σε λίγο. Κουνιόμαστε πέρα-δώθε από τη θάλασσα. Όμως έχω γνωρίσει και χειρότερες φουρτούνες, πολύ χειρότερες. Αυτή εδώ δεν είναι καν φουρτούνα· απλά τα κύματα είναι μεγαλύτερα απ'ό,τι συνήθως.

Η Διονυσία και η Πριγκίπισσα, που πιο πριν στέκονταν στην κουβέρτα και μιλούσαν, κατεβαίνουν στους κλειστούς χώρους του πλοίου, όπως κι αρκετοί άλλοι τώρα που δεν πλέουμε κοντά στις Κακές Ακτές και ο κίνδυνος πειρατικής επίθεσης δεν είναι άμεσος. Η Λουκία μένει μαζί μου στη γέφυρα· δεν την ενοχλεί η θάλασσα.

Όλη τη νύχτα ταξιδεύουμε στ'ανοιχτά, παλεύοντας με τα ανοιξιάτικα κύματα της Υπερυδάτιας, και δεν αφήνω κανέναν άλλο να πάρει το τιμόνι. Δική μου ήταν η απόφαση να τους οδηγήσω από εδώ, και δεν αισθάνομαι κουρασμένος, ούτε χρειάζομαι ύπνο. Η Λουκία, όμως, κατεβαίνει στην καμπίνα του Καπετάνιου σε κάποια στιγμή, για να κοιμηθεί· την παρακινώ ο ίδιος και δεν φέρνει αντίρρηση. Η Ερασμία ανεβαίνει στη γέφυρα ύστερα από κάνα δίωρο, ενώ ακόμα δεν έχει ξημερώσει.

«Δεν κοιμάσαι;» τη ρωτάω.

«Κοιμόμουν αλλά ξύπνησα απ'τη θάλασσα.» Μου φαίνεται ότι έχει αρχίσει λιγάκι να συνηθίζει τα κύματα. Παλιά νομίζω ότι ζαλιζόταν περισσότερο.

«Θέλω να σου πω κάτι προτού συγκρουστούμε με τους Καπνούς...» Δεν την κοιτάζω καθώς έχω το τιμόνι στα χέρια μου· κοιτάξω έξω, τη θάλασσα.

Η Ερασμία με περιμένει να συνεχίσω.

«Ο Αρσένιος με είδε ν'αντιμετωπίζω τον γίγαντά τους, κι αυτό σκοπεύω να κάνω ούτως ή άλλως: γι'αυτό πήρα τα ενεργειακά σπαθιά απ'το Μικρό Σύμπαν. Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν θέλω να πλησιάσεις. Καθόλου. Δεν μπορείς να με βοηθήσεις.» Και τώρα στρέφομαι να την κοιτάξω καταπρόσωπο.

Φοβάμαι πως η αντίδρασή της θα είναι χειρότερη από της Λουκίας όταν της το είπα αυτό, και έχω δίκιο. «Είμαι μαζί σου για να δώσω τη ζωή μου αν χρειαστεί, Οφιομαχητή!»

«Όχι άσκοπα, όμως!» της λέω, συγκρατώντας την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Δε μπορείς να κάνεις τίποτα εναντίον του γίγαντα των Καπνών. Δε μπορείς να τον βλάψεις με κανέναν τρόπο. Αν τον πλησιάσεις θα σε σκοτώσει όπως εσύ πατάς ένα μυρμήγκι· τον έχω δει πώς επιτίθεται, ξέρω τι μπορεί να κάνει. Δε θα με βοηθήσεις έτσι· απλά θα χάσω μια πολύτιμη σύμμαχο. Με καταλαβαίνεις;»

Τα μάτια της με ατενίζουν με τη φανατική γυαλάδα των Τέκνων· νομίζεις ότι φλόγες καίνε μέσα τους. «Δε θα σε εγκαταλείψω αν έχεις ανάγκη.»

«Η Φαρμακερή Βασίλισσα δε θα ήθελε να πας να σκοτωθείς χωρίς λόγο, ανόητη οχιά!» της λέω. «Τον γίγαντα των Καπνών δεν μπορείς να τον χτυπήσεις. Μόνο εγώ μπορώ να τον αντιμετωπίσω, και μόνο με τα ενεργειακά σπαθιά – αν είμαι τυχερός. Δε θέλω να σε δω να με πλησιάζεις όταν συγκρούομαι μαζί του.»

Η Ερασμία δεν μιλά, αλλά η όψη της δεν μοιάζει λιγότερο αποφασισμένη από οποιαδήποτε άλλη φορά. Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου! Είναι ανάγκη να με θεωρούν τόσο «ιερό» που χρειάζεται να με παρακούν;

«Μου το υπόσχεσαι, Ερασμία;»

«Δε μπορώ να υποσχεθώ τέτοιο πράγμα–»

«Θα αγνοήσεις κάτι που ξεκάθαρα σου ζητάω;» Την ατενίζω έντονα κι εγώ, προσπαθώντας ίσως να μιμηθώ το βλέμμα της.

Τα λόγια μου φαίνεται να της προκαλούν κάποια σύγχυση. «Φυσικά και όχι. Αλλά – μα τη Μεγάλη Κυρά! – δεν θ'αφήσω τον Οφιομαχητή να σκοτωθεί–»

«Δε με καταλαβαίνεις, γαμώτο; Δεν μπορείς να με βοηθήσεις όταν θα αντιμετωπίζω τον γίγαντα των Καπνών. Δεν πρέπει να τον πλησιάσεις. Αν είναι να συμβεί αυτό που λες, δεν πρόκειται να καταφέρεις να το αποτρέψεις με το να έρθεις κοντά. Απλά θα σκοτώσει κι εσένα μαζί μ'εμένα. Τα όπλα σου δεν μπορούν να σταματήσουν τα χτυπήματά του· μόνο τα ενεργειακά σπαθιά από το Μικρό Σύμπαν μπορούν να το κάνουν αυτό, και μόνο εγώ μπορώ να τα χειριστώ. Υποσχέσου μου, Ερασμία, ότι δεν θα βάλεις τον εαυτό σου σε άσκοπο κίνδυνο.»

Ύστερα από μερικές στιγμές δισταγμού, ύστερα από μερικές στιγμές που διακρίνω στην όψη της έντονη εσωτερική πάλη, αποκρίνεται: «Το υπόσχομαι. Αλλά μόνο αν σίγουρα δεν μπορώ να κάνω κάτι για να σε βοηθήσω.»

Δεν πρόκειται να λάβω πιο θετική απάντηση απ'αυτήν, είμαι βέβαιος. Νεύω, οπότε, και λέω: «Καλώς.»

Στρέφω πάλι το βλέμμα μου στη θάλασσα. «Ξέρεις πόσο εκτιμώ την παρουσία σου, Ερασμία, δεν ξέρεις;»

«Είμαι μαζί με τον Οφιομαχητή για να του προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ. Αυτή είναι η αποστολή μου.»

Χαμογελάω λοξά παρότι η φαρμακερή οργή μου μαίνεται μέσα μου. «Θα ήθελα, καλύτερα, να με θεωρείς φίλο σου.»

«Σε θεωρώ φίλο μου, Γεώργιε.»

«Αλλά εξακολουθώ να είμαι 'ο Οφιομαχητής'...»

«Αυτό δεν αλλάζει. Είσαι ο Εκλεκτός της Μεγάλης Κυράς. Δες πόσα έχεις κάνει στην Υπερυδάτια, πόσα μιάσματα έχεις εξολοθρεύσει. Είσαι η Ιερή Οργή της επάνω σε κάθε ηπειρόνησο.»

Δεν αποκρίνομαι. Ίσως να έχει δίκιο, αν και προσωπικά δεν αισθάνομαι έτσι. Από τότε που βρέθηκα σ'ετούτη τη διάσταση, ένα πράγμα με ενδιέφερε: να μάθω ποιος αληθινά είμαι, να ανακαλύψω το χαμένο παρελθόν μου. Ό,τι έχω κάνει το έχω κάνει γι'αυτό το σκοπό· δεν το έχω κάνει ούτε για να εξολοθρεύσω «μιάσματα» ούτε επειδή είμαι «ο Εκλεκτός της Έχιδνας». Είμαι ένας χαμένος ταξιδιώτης σε μια διάσταση όπου δεν θα έπρεπε να βρίσκομαι. Ποιο είναι το πραγματικό μου όνομα; Από που έρχομαι; Οι απαντήσεις ίσως να μην είναι πλέον και τόσο μακριά. Εκείνη η μαυρόδερμη πολεμίστρια είναι μαζί με τους Τρομερούς

Καπνούς, και το μόνο που πρέπει να κάνω είναι να την ξανασυνα-
ντήσω.

Γυρίζω και λέω στην Ερασμία: «Αν δεις την κατάμαυρη γυναίκα που
ψάχνω, μην της επιτεθείς. Και μην αφήσεις κανέναν να τη σκοτώσει.»

Συνοφρυώνεται, μοιάζοντας μπερδεμένη.

«Η μαυρόδερμη γυναίκα που είναι με τους Καπνούς,» της εξηγώ.
«Αυτή που με γνωρίζει από παλιά.»

Τώρα φαίνεται να καταλαβαίνει.

«Αν τη δεις, μην της επιτεθείς· και μην αφήσεις κανέναν να τη σκοτώ-
σει. Τη θέλω. Είναι δική μου. Πρέπει να της μιλήσω. Οπωσδήποτε.»

«Θα γίνει, Γεώργιε,» υπόσχεται, και το ξέρω πως θα κάνει ό,τι περνά
απ'το χέρι της· το βλέπω στα μάτια της που είναι μάτια Τέκνου του
Φαρμακερού Κύκλου.

Το πρωί, ο Χρίστος'μορ χρησιμοποιεί πάλι Μαγγανεία Κινήσεως στο
κέντρο ισχύος του Αεικίνητου Χελιού και ενεργοποιώ τις μηχανές μας.
Πλέουμε γρήγορα προς τα εκεί όπου το σύστημα πλοήγησης μου δεί-
χνει ότι βρίσκεται η Ηχώπολη. Πλησιάζουμε... και εύχομαι να μη βρω
την πόλη άσχημα χτυπημένη από τους Καπνούς. Εύχομαι να μη βρω
την πόλη, ακόμα χειρότερα, κατακτημένη από τους Τρομερούς Κα-
πνούς, με τον Πρίγκιπα Κοσμά για άρχοντά της – τον Βασιληά Κοσμά.

Αλλά αποκλείεται – δεν μπορεί να έχει γίνει αυτό. Όχι τόσο γρήγορα.
Ο Αρσένιος με είδε να τους αντιμετωπίζω στο λιμάνι της Ηχώπολης. Α-
ποκλείεται από τώρα να έχουν επιτεθεί.

Υπάρχει μέσα μου ανησυχία, ωστόσο, η οποία εκδηλώνεται ως θυελ-
λώδης οργή. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει και
σφυρίζει, επίμονα.

Η Λουκία στέκεται τώρα δίπλα μου, στη γέφυρα, μαζί με τον γάτο
της. Η Ερασμία έχει φύγει· τη βλέπω στο κατάστρωμα, πλάι στην κου-
παστή, να μιλά με τον Ανθέμιο. Κι εκείνος γελά με κάτι που του έχει
μόλις πει. Η Ερασμία πιάνει τη μπροστινή μεριά του δερμάτινου γιλέ-
κου του και τον φιλά πεταχτά στα χείλη. Είναι ερωτευμένη, αλλά είμαι
σίγουρος πως ούτε στιγμή δεν το σκέφτηκε αυτό όταν μιλούσε μαζί
μου μες στη νύχτα. Τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου είναι Τέκνα του
Φαρμακερού Κύκλου για μια ζωή, ό,τι άλλο κι αν τους συμβεί. Το είδα
τόσες φορές στην Ιχθυδάτια, δεν το είδα; Και θυμάμαι τώρα εκείνο τον

συμπαθητικό παράφρονα, τον Νικόλαο, τον Εικοστό-Τρίτο Όφι των Κάτω Ακτών, ο οποίος σκοτώθηκε από τον Εύανδρο, πολεμώντας στο πλευρό μου... Δε θέλω να συμβεί το ίδιο και στην Ερασμία. Δεν θα το επιτρέψω.

Μέσα στο πρωινό φτάνουμε στην Ηχώπολη, την πρωτεύουσα των Αγρών, και, κοιτάζοντας μέσα από τη γέφυρα του Χελιού, δεν παρατηρώ να έχει αλλάξει τίποτα στα τρία λιμάνια της. Δεν βλέπω, απ' αυτή την απόσταση, κανένα σημάδι πρόσφατης επίθεσης. Και η Λουκία, βιγλίζοντας με το κιάλι, το επιβεβαιώνει.

«Άδικα ανησυχείς,» μου λέει (γιατί της είπα πιο πριν Ελπίζω να φτάσουμε εγκαίρως, ή κάτι τέτοιο που τώρα δεν θυμάμαι ακριβώς). «Τα πάντα ήσυχα είναι, ως συνήθως εδώ πέρα.» Κατεβάζει το κιάλι. «Να δεις που στο τέλος ο Αρσένιος θα είδε μόνο ένα όνειρο και θα γελάμε, Καπετάνιε μου...»

Δεν το νομίζω.

Οδηγώ το Αεικίνητο Χέλι στο Ηχολίμανο και αράζουμε εκεί. Η υποδοχή είναι ίδια με την προηγούμενη φορά· οι πάντες φαίνεται να χαίρονται που με βλέπουν. Ρωτάω τους λιμενοφύλακες αν όλα ήταν καλά εδώ όσο έλειπα, και μου δίνουν θετική απάντηση. Όλα καλά ήταν. «Πού να κοτήσει τώρα κανείς να τα βάλει μαζί μας, αφού είσαι στο πλευρό μας, Οφιομαχητή!»

Δε θάπρεπε να είναι τόσο σίγουροι για τον εαυτό τους, αλλά δεν τους το λέω γιατί υποπτεύομαι ότι πολύ σύντομα θα τους χρειαστεί όσο θάρρος μπορούν να μαζέψουν μέσα τους. Ζητάω να επισκεφτώ το Μεγάλο Παλάτι, και σύντομα μια έφιππη συνοδία μάς οδηγεί προς τα εκεί – εμένα, τη Λουκία, την Ερασμία, τη Διονυσία (με τον Φωνακλά), την Πριγκίπισσα, και τον Καταραμένο Αργύριο και τους Μακροθάνατούς του. Βρισκόμαστε μέσα στο θωρακισμένο υδατόχημα των τελευταίων καθώς διασχίζουμε τους δρόμους της Ηχώπολης. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και το πλήρωμά του έχουν μείνει πίσω, στο Χέλι.

Από το παράθυρο του οχήματος ρωτάω τον επικεφαλής της συνοδίας μας αν το σκάφος του Πρίγκιπα Δαμιανού, το Τραγουδί των Κυμάτων, ήρθε χτες ή προχτές. Μου αποκρίνεται πως δεν έχει ακούσει κάτι τέτοιο, και παραξενεύομαι. Δεν απέπλευσαν ακόμα από τη Μεγάπολη; Αλλά, ναι, σωστά· ο Δημήτριος μου είχε πει ότι θα έφευγε ύστερα από

μερικές μέρες. Μερικές μέρες, βέβαια, έχουν περάσει, όμως ίσως όχι αρκετές ακόμα...

Στο Μεγάλο Παλάτι η υποδοχή είναι πομπώδης όπως την περίμενα και δεν αργούμε να βρεθούμε στην Αίθουσα του Θρόνου, όπου συναντούμε τον Βασιλιά Αργύριο τον Τρίτο, τη Βασίλισσα Χρυσάνθη, και τον Στρατηγό και Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη.

Ο Αργύριος με χαιρετά δια χειραψίας, χαμογελώντας, και λέει: «Αυτή δεν είναι η δέκατη-πέμπτη του Εαρινού του Πρώτου, Γεώργιε, αλλά η δέκα-έβδομη,» μεταξύ αστείου και σοβαρού, «όμως πάντα είσαι ευπρόσδεκτος στο Μεγάλο Παλάτι της Ηχώπολης ό,τι μέρα κι αν είναι!»

Γελάω. «Έχω ήδη συναντηθεί με τους άλλους, Μεγαλειότατε, στη Μικρυδάτια και στη Μεγάπολη. Και έχουμε ανακαλύψει κάποια αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα για τους Καπνούς. Ο αδελφός σου, ο Πρίγκιπας Δαμιανός, δεν έχει έρθει ακόμα;»

Ξαφνική ανησυχία στο πρόσωπό του, σαν να υποπτεύεται κάτι. «Όχι. Θα έπρεπε;»

«Στη Μεγάπολη, μου είπε ότι σε μερικές ημέρες θα περνούσε από εδώ για ν'αφήσει τον Δημήτριο Ζερδέκη. Ο τζογαδόρος θέλει να ξαναληστέψει την πόλη σας.»

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται. «Δεν έχουν φανεί, Γεώργιε...»

«Ας μην ανησυχούμε από τώρα,» του λέω. «Πριν από τρεις ημέρες ήμουν στη Μεγάπολη. Ίσως να μην έχουν αποπλεύσει καν.»

«Υπάρχει, όμως, κάτι που...» Η ανησυχία δεν έχει φύγει από την όψη του. Μια δυσοίωση σκιά στα μάτια του. Ένα βάρος στην όλη του στάση.

«Τι είναι;» τον ρωτάω. «Τι σε απασχολεί;»

«Οι Τρομεροί Καπνοί,» αποκρίνεται. «Μας απειλούν, Γεώργιε.»

Η προειδοποίηση του Αρσένιου! Η οργή μου φουντώνει μέσα μου. «Στο λιμάνι μου είπαν ότι όλα είναι καλά...»

«Οι λιμενοφύλακες δεν ξέρουν. Δεν έχω ανακοινώσει τίποτα ακόμα.»

«Για να μην τρομάξει ο κόσμος,» προσθέτει η Χρυσάνθη.

Και ο Ασλάβης νεύει. «Θα ήταν βιαστικό να τους πούμε οτιδήποτε. Ίσως νάναι μονάχα φοβέρες, σαν της Ιωάννας των Αγρών.»

«Οι Τρομεροί Καπνοί δεν είναι οι Γενναίοι,» τους λέω. «Είναι χειρότεροι. Πολύ χειρότεροι. Πώς σας απείλησαν; Με κάποιο μήνυμα;»

«Ναι,» αποκρίνεται ο Βασιληάς Αργύριος, και με προτρέπει να τον ακολουθήσω, εγώ κι οι σύντροφοί μου.

Δε φέρνω αντίρρηση, φυσικά. Φεύγουμε όλοι από την Αίθουσα του Θρόνου και πηγαίνουμε στην Αίθουσα των Σχεδιασμών. Ο Φοίβος Ασλάβης κλείνει την πόρτα.

Ο Βασιληάς Αργύριος βγάζει ένα κομμάτι χαρτί από την τσέπη του γιλέκου του και μου το δίνει.

Το ξεδιπλώνω και το διαβάζω. Το μήνυμα είναι γραμμένο με χοντρά γράμματα και αρκετά ανορθόγραφο.

Προς τον Βασιλειά Αργύριο τον Τρίτο της Ηχοπολης

Σου στέλνει τούτο το χαρτι ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ βασιλειά, ο Καπετάνιος των ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΚΑΠΝΩΝ. Οι σκέψης μας για την πόλη σου άλλαξαν. Δε θέλουμε τώρα να μας δίνεις ότι σου ζητάμε, δε φτάνει αυτό. Την επομενη φορα που θα δεις τα πλοια μας δεν θα είναι ούτε ένα ούτε δύο μα ολάκερι ΑΡΜΑΔΑ. Θα έρθουμε για να κάνουμε την Ηχώπολη δική μας και να καθίσει στο θρόνο της αυτός που του τον εκλεψες, ο δικαιοματικός Άρχοντας της Ηχώπολης, που είναι σύμαχος μας. Μπορείς να σταθείς να πολεμησεις αμα εισαι ανοητός ή τρελος, μα δεν στο προτείνουμε βασιλεια. Μολις δεις τα πλοια μας σου προτείνουμε να φυγεις από την Ηχώπολη μαζί με τους δικούς σου και να την παραδοσεις χωρις μαχη για να μη χυθει αιμα και να μη γινουν καταστροφες. Γιατί άμα μας πολεμησεις θα διαλύσουμε τα παντα και η πόλη παλι δική μας θα γίνει και ο δικαιοματικός Άρχοντας θα καθίσει στο θρόνο που του έκλεψες.

Ο μόνος λόγος που σε προειδοποιούμε βασιλειά είναι για να τα σκεφτείς αυτά και να μην κανεις βιαστικη ανοησία όταν μας δεις να ερχομαστε μαζί με ολακεροι ΑΡΜΑΔΑ για να δωσουμε την Ηχώπολη πίσω στον δικαιοματικό Άρχοντα της. Παραιτήσου από βασιλειάς αμέσως, όσο εχεις ακομα χρόνο.

Θελω να σε βοηθησω γιαυτό στα γράφω αυτά. Αν με παρακουσεις θα καταστραφεις!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΤΩΝ ΤΡΟΜΕΡΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

Η οργή μου είναι μια θύελλα από φαρμακερούς ανέμους και ιοβόλες αστραπές. Μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου με συγκρατούν απ'το να τσακίσω τούτο το κομμάτι χαρτί μες στη γροθιά μου.

«Ποιος σου έφερε αυτό το μήνυμα;» ρωτάω τον Αργύριο, ενώ παρατηρώ ότι και η Λουκία και η Πριγκίπισσα το διαβάζουν, από τα δεξιά και τ'αριστερά μου, περιέργες να δουν τι γράφει.

«Ένας έμπορος. Ένας από τους καπεταναίους της Ηχώπολης. Τον βρήκαν οι Καπνοί ανοιχτά της Κιρβιάδας και νόμιζε πως ήταν χαμένος. Αλλά μόνο αυτό το χαρτί ήθελαν να του δώσουν, για να το μεταφέρει σ'εμένα. Όταν το έλαβα και, αμέσως, το διάβασα, του ζήτησα να μην πει κουβέντα σε κανέναν για τη συνάντησή του με τους Καπνούς ή για το τι του ζήτησαν. Μου αποκρίθηκε ότι εκείνος δεν θα μαρτυρήσει τίποτα, μα είναι δύσκολο να κρατήσεις τα στόματα του πληρώματος κλειστά. Ωστόσο, υποσχέθηκε ότι θα προσπαθήσει. Κι απ'ό,τι καταλαβαίνω, μέχρι στιγμής τα έχει καταφέρει· δε νομίζω πως έχει διαρρεύσει κάτι.»

«Όχι ευρέως, τουλάχιστον,» προσθέτει ο Ασλάβης. «Κάποιοι όμως πρέπει να το έχουν μάθει.»

«Ο έμπορος δεν ξέρει τι γράφει το μήνυμα;» λέω.

«Όχι,» αποκρίνεται ο Αργύριος.

«Και τι έχεις κατά νου να κάνεις;»

«Η απόφαση είναι δύσκολη, Γεώργιε. Αυτό το κάθαρμο, ο Καθαρός, μου ζητά να δώσω την εξουσία της Ηχώπολης στον Κοσμά, προφανώς – τον δολοφόνο του πατέρα μας. Δεν μπορώ να το δεχτώ! Όχι ύστερα από όλους τους αγώνες μας εδώ.»

«Καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε.» Θυμάμαι πολύ καλά τι είχε γίνει τότε στην Ηχώπολη και, κυρίως, στους Αγρούς. Αν ο Κοσμάς πάρει τώρα την εξουσία, οι άνθρωποι των Αγρών – αν όχι και της πόλης – σίγουρα θα υποφέρουν. Θα επιστρέψουν σ'εκείνη τη νοσηρή κατάσταση που

βρίσκονταν πριν από την επανάσταση που έκανα μαζί με τον Αργύριο, τον οποίο τότε αποκαλούσαν Πρίγκιπα των Αγρών. Ήταν ο μόνος από την οικογένειά του που πραγματικά ενδιαφερόταν για τους Αγρούς.

«Σκέφτεστε, δηλαδή, να πολεμήσετε τους Τρομερούς Καπνούς,» τον ρωτά η Πριγκίπισσα, «οι οποίοι δηλώνουν πως θα πλεύσουν εδώ μαζί με ολόκληρη αρμάδα;»

«Ποια είστε, αν επιτρέπεται;» ζητά να μάθει ο Βασιλιάς Αργύριος. «Την προηγούμενη φορά δεν ήσασταν με τον Γεώργιο, αν δε λαθεύω.»

Ρίχνω ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Πριγκίπισσα: Να του πω;

Εκείνη δεν μου αποκρίνεται με κανέναν τρόπο· μιλά κατευθείαν στον Βασιλιά της Ηχώπολης. «Ονομάζομαι Ελευθερία Μοριλκόνη. Είμαι από τη Μικρυδάτια. Έχετε ακούσει για τον Πολιτοβασιλέα εκεί;»

«Μας έχει πει ο Γεώργιος...»

«Η αδελφή του είμαι.»

«Νόμιζα ότι είχε σκοτωθεί όλη του η οικογένεια...»

«Όχι όλη.»

«Θα σου εξηγήσουμε,» λέω στον Αργύριο. «Εκείνο που τώρα με ενδιαφέρει να μάθω είναι αν σκοπεύεις να μείνεις στην πόλη και να αντισταθείς στους Τρομερούς Καπνούς.»

«Η απόφαση είναι δύσκολη, Γεώργιε,» επαναλαμβάνει, «αλλά τι να κάνω; Να σηκωθώ και να φύγω; Να εγκαταλείψω τον λαό μου; Τους Αγρούς;

»Από την άλλη, αν μείνω στην Ηχώπολη, θα τη χτυπήσουν. Θα τη χτυπήσουν πολύ άσχημα, δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία. Και φοβάμαι ότι δεν θα καταφέρω να την κρατήσω, μ'αυτό τον γίγαντα που πολεμά μαζί τους.

»Ευχόμουν, βασικά, να επιστρέψεις σύντομα – μετρώσα τις ημέρες – μήπως έχεις κάποιο σχέδιο να προτείνεις.» Και με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Ναι,» λέω, «έχω ένα σχέδιο.»

Με κοιτάζει τώρα με κάποια δυσπιστία.

«Ας καθίσουμε,» προτείνω, γιατί ως τώρα όλοι στεκόμαστε· «έχουμε αρκετά να πούμε. Κι απ'αυτά που θ'ακούσεις θα καταλάβεις ποιο είναι το σχέδιό μου.»

Καθόμαστε γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι – ο Βασιληάς Αργύριος, η Βασίλισσα Χρυσάνθη, ο Φοίβος Ασλάβης, η Λουκία, η Ερασμία, η Διονυσία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Πριγκίπισσα, κι εγώ. Οι Μακροθάνατοι δεν μας έχουν ακολουθήσει στην Αίθουσα των Σχεδιασμών, φυσικά· είναι αλλού στο παλάτι. Είμαστε εννιά άτομα στο σύνολο, και το τραπέζι μάς χωρά οριακά.

Μιλάω για το ταξίδι μας στη Μικρυδάτια και για όλα όσα μάθαμε εκεί. Ύστερα λέω για την επιστροφή μας στην Κεντρυδάτια, για τη συνάντησή μου με τον Δημήτριο και τον Δαμιανό στη Μεγάπολη, και για αυτά που πληροφορήθηκα στη Ριλιάδα – ανάμεσα στα οποία και για την προειδοποίηση του Αρσένιου, του Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου. Και, για όσους δεν ξέρουν, εξηγώ εν συντομία ποιος είναι αυτός και πώς έχει τέτοιες δυνάμεις.

Ο Ασλάβης μοιάζει λιγάκι αγριεμένος. «Ξαν την Αίρεση του Ονειρόφρεως μου ακούγονται τούτα, Γεώργιε...» Είναι πλέον μεσημέρι καθώς έχω τελειώσει την εξιστόρησή μου.

«Πίστεψέ με, Στρατηγέ, ο Αρσένιος δεν έχει καμία σχέση με την Αίρεση του Ονειρόφρεως. Αντιθέτως, θεωρεί τον Ύπνο εχθρό του.»

Ο Βασιληάς Αργύριος λέει: «Σχεδιάζεις, λοιπόν, ν'αντιμετωπίσεις τον γίγαντα του Καπνού μ'αυτά τα ενεργειακά σπαθιά...»

«Ναι.»

«Θα είναι, όμως, αρκετό, Γεώργιε; Αν φέρουν ολόκληρη αρμάδα εδώ, όπως απειλεί ο Καθαρός και όπως είδε ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου... τότε... τότε, ίσως καταφέρεις να αντιμετωπίσεις τον γίγαντά τους, αλλά πάλι θα χάσουμε την πόλη.»

Νεύω. Ο Αργύριος δεν είναι χαζός· καταλαβαίνει. «Γι'αυτό, Μεγαλειότηε, θα πρέπει να προετοιμαστούμε. Και θα χρειαστούμε όλες τις δυνάμεις των Αγρών αν είναι να νικήσουμε. Όπως είπα, υποπτεύομαι ότι οι Καпνοι θα φέρουν εδώ τους πειρατές των Κακών Ακτών.»

-5

«Τι;» είπε ο Ανδρέας Νιλκόδιος, μες στο σαλόνι του σπιτιού του, με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του στο χέρι. «Τι μπορεί να πήγε να κάνει στον Απέθαντο, μα την Έχιδνα;»

«Δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε η Αικατερίνη μέσα από το megάφωνο της συσκευής. «Αλλά κατευθείαν αφού έφυγε απ'τον ναΐσκο του Λοκράθου, μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες, εκεί πήγε.»

Η Διονυσία δεν ήταν εδώ, στη μεζονέτα της πολυκατοικίας στην Ανεμωδή. Βρισκόταν στην Ανθρώπινη Προστασία, παρότι είχε πλέον νυχτώσει. Τα κρούσματα της επιδημίας αυξάνονταν με ταχύ ρυθμό και ήθελε να είναι στο νοσοκομείο για να βοηθά όσο μπορεί. Επέμενε, ακόμα κι όταν ο Ανδρέας τής είχε προτείνει να φύγει για να ξεκουραστεί. Είναι πιο εργατική απ'ό,τι είναι καλό για τον εαυτό της, είχε σκεφτεί.

Τώρα, είπε στην Αικατερίνη: «Συνεχίστε να τον παρακολουθείτε. Μην τον αφήσετε από τα μάτια σας! Θέλω να μάθω πού θα πάει μετά από τον Απέθαντο.»

«Και τι να κάνουμε; Να του επιτεθούμε;»

Ο Φωνακλάς σάλειψε μπροστά στο αναμμένο τζάκι που ήταν λαξεμένο σαν το ανοιχτό στόμα Γίγαντα της Ατέρμονης Αβύσσου. Χασμουρήθηκε και άλλαξε πλευρό.

Ο Ανδρέας είπε: «Ακολουθήστε τον, πρώτα, και επικοινωνήστε μαζί μου.»

Η Αικατερίνη υποσχέθηκε ότι γινόταν.

«Κυκλώστε την κλινική,» τόνισε ο Ανδρέας, «ώστε από όποια μεριά κι αν βγει να τον δείτε.»

Η Αικατερίνη, ξανά, υποσχέθηκε ότι θα γινόταν, και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Ανδρέας αναρωτήθηκε τι να έκανε τώρα αυτή η μαλακισμένη η Ευτυχία Ναθράσκη. Πρέπει να ήταν στον Απέθαντο, δεν μπορεί να ήταν αλλού. Το ήξερε ότι ο Οφιομαχητής είχε έρθει εκεί;

Πάτησε πλήκτρα πάνω στον πομπό του, καλώντας την.

Εκείνη τη στιγμή η Ευτυχία βρισκόταν στο γραφείο της, και ο Οφιομαχητής είχε μόλις βγει αφού την είχε προειδοποιήσει: Και μην πεις στον Νιλκόδιο, ή σε κανέναν άλλο από την Προστασία, ότι με συνάντησες, γιατί θα σε σκοτώσω και θα το κάψω αυτό το γαμημένο νοσοκομείο. Ήταν αναστατωμένη. Πολύ αναστατωμένη. Αισθανόταν πιεσμένη όσο ποτέ στη ζωή της. Είχε κάνει καλά που είχε συμφωνήσει με τον Οφιομαχητή; αναρωτιόταν. Αλλά τι άλλη επιλογή είχε; Ποιος άλλος ήταν πρόθυμος να τους βοηθήσει εδώ, στο Κακό Πάτημα; Δεν υπήρχε κανένας, και δεν είχαν τα μέσα για να αντιμετωπίσουν την επιδημία. Θα τους έπνιγε. Κάθε λίγο έρχονταν και νέα κρούσματα στον Απέθαντο.

Η Ευτυχία δάγκωσε τη δεξιά της γροθιά, συλλογισμένη, βηματίζοντας άσκοπα μες στο γραφείο. Είναι δυνατόν να βρει αυτός το φάρμακο για την επιδημία; Το δηλητήριο εκείνο, βέβαια, έχει ακριβώς τα ίδια συμπτώματα, αλλά—

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνιζε μέσα στην τσέπη του νοσοκομειακού χιτώνα της.

Τον έπιασε και κοίταξε τη μικρή του οθόνη.

Πάγωσε.

Ο Νιλκόδιος... Το ήξερε ότι ο Οφιομαχητής ήταν στο νοσοκομείο; Το είχε, κάπως, μάθει; Η Ευτυχία αισθάνθηκε να τρέμει πατόκορφα. Τι να του έλεγε; Ψέματα, ότι ο Οφιομαχητής δεν ήταν εδώ; Ή ότι εκείνη δεν ήξερε πως ήταν εδώ; Θα το καταλάβαινε ότι ήταν ψέμα, θα το καταλάβαινε... Ο Ανδρέας ήταν άνθρωπος του υπόκοσμου. Ήταν από τους πιο επικίνδυνους ανθρώπους του υπόκοσμου της Κυκλόπολης· δεν μπορούσες έτσι εύκολα να τον κοροϊδέψεις.

Η Ευτυχία Ναθράσκη άφησε τον πομπό να κουδουνίζει, επιστρέφοντάς τον στην τσέπη της, ελπίζοντας ότι σύντομα θα σιωπούσε. Αλλά αν με ξανακαλέσει αργότερα, τι θα κάνω; Πάλι θα τον αποφύγω; Η αντίδρασή του, σε μια τέτοια περίπτωση, δεν μπορεί να ήταν καλή. Θα νομίζει ότι τον πρόδωσα. Πράγμα που έχω κάνει...

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, είχε ήδη βγει στον διάδρομο έξω από το γραφείο της Ναθράσκης και συναντήσει τους τέσσερις Κακοτοπίτες. Τους έλεγε ότι έπρεπε να φύγει από την πόλη για λίγο, κι εκείνοι διαφωνούσαν. Έντονα. Σαν να ήταν θέμα ζωής και θανάτου.

«Δε μπορείς να μας αφήσεις εδώ, Γεώργιε! Ο Κοσμάς κι οι δικοί του ίσως ξανάρθουν,» είπε ο Μάρκος.

«Ή οι Τροχόλυκοι,» πρόσθεσε ο Μελέτιος.

«Μη βγείτε απ'το νοσοκομείο,» τους αποκρίθηκε ο Γεώργιος ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε εντός του. «Μείνετε μέσα ώσπου να επιστρέψω.»

«Και νομίζεις ότι εδώ είναι καλύτερα;» είπε ο Αθανάσιος. «Θα μας κολλήσουνε αυτή την αρρώστια και θα ψοφήσουμε σα μυρμήγκια!»

«Μαζί μου, πάντως, δεν γίνεται να έρθετε. Βιάζομαι και δεν έχετε άλογα· δε μπορώ να σας περιμένω.»

«Πού θα πας, μα την Έχιδνα; Τι είναι τόσο σημαντικό;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Χρειάζομαι βοτάνια για ένα φάρμακο.»

«Τι φάρμακο;»

«Αυτό που ελπίζω ότι θα σταματήσει την επιδημία.»

«Τι; Ξέρεις το φάρμακο;»

«Όχι, αλλά θα δω αν μπορώ να το ανακαλύψω. Μη με καθυστερείτε άλλο, τώρα! Πρέπει να πηγαίνω. Μείνετε στον Απέθαντο. Κι αν κάνουν να σας διώξουν, πείτε ότι η Ευτυχία Ναθράσκη είπε να μείνετε. Κι αν η Ναθράσκη το αμφισβητήσει, πείτε της ότι εγώ τής το ζητάω.»

«Κι αν δε δώσει σημασία;» ρώτησε ο Αθανάσιος.

«Τότε θα έχει να κάνει μαζί μου.» Μετά βίας κρατούσε υπό έλεγχο την οργή του για να μην κοπανήσει τον Κακοτοπίτη στον τοίχο πίσω του.

«Κι εμείς τι θα γίνουμε;»

«Φροντίστε να επιβιώσετε.» Ο Οφιομαχητής στράφηκε και βάδισε βιαστικά μες στους διαδρόμους της νεκροκλινικής.

Σε λίγο ήταν έξω, με την κουκούλα του στο κεφάλι, περνώντας την πύλη του μικρού περιβόλου και βλέποντας τους δυο ζητιάνους που κάθονταν στο πλακόστρωτο και την «ιέρεια» του Αστερίωνα που πουλούσε φυλαχτάρια. Τη Νυχτερινή την είχε αφήσει κοντά στον ναΐσκο του Λοκράθου προτού μπει εκεί: την είχε αφήσει σε μέρος όπου δεν πίστευε πως κανείς θα την πείραζε αν επέστρεφε σε εύλογο χρόνο. Κι ευχόταν να ήταν εύλογος ο χρόνος που είχε χρειαστεί για να πάει στον Απέθαντο και να μιλήσει στη Ναθράσκη. Αν έχανε τη Νυχτερινή τόσο

σύντομα, κάποιος σ'αυτή τη γαμημένη πόλη θα γνώριζε τη φαρμακερή οργή του, μα την Έχιδνα!

Έτσι, τώρα, ο Οφιομαχητής κατευθύνθηκε προς τον ναΐσκο του Λοκράθου μες στη νύχτα και την ελαφριά χιονόπτωση. Και οι Τροχόλυκοι τον είδαν από τα μέρη που παραφυλούσαν γύρω από τον Απέθαντο. Είδαν, δηλαδή, μια κουκουλωμένη μορφή, αλλά δεν μπορεί να ήταν άλλος από αυτόν, οπότε αμέσως τον ακολούθησαν. Και οι τροχοί των δίκυκλών τους έκαναν ελάχιστο θόρυβο επάνω στο χιονισμένο πλακόστρωτο του Κακού Πατήματος. Ο Γεώργιος δεν τους άκουσε, ούτε τους είδε. Ήξεραν καλά ετούτες τις περιοχές. Κι επιπλέον, εκείνος βιαζόταν.

Καθώς πλησίαζε τον ναΐσκο του Λοκράθου μέσα από αυτή τη γειτονιά που ήταν πιο άθλια από τις περισσότερες του Κακού Πατήματος, είχε το νου του για οτιδήποτε ύποπτο. Αλλά το πρόβλημα ήταν πως δεν το περίμενε πίσω του και σε κάποια απόσταση· οπότε πάλι δεν πρόσεξε τους Τροχόλυκους.

Έφτασε κοντά στον ναΐσκο και έψαξε για τη Νυχτερινή εκεί όπου την είχε αφήσει.

Δεν τη βρήκε.

Η οργή του έγινε μια θύελλα μέσα του. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κράτησε περιορισμένη. Κάποιος έπρεπε να πεθάνει, αλλά κανείς δεν ήταν εδώ γύρω, λόγω νύχτας και κρύου.

Η Ευθαλία σάλεψε νευρικά επάνω στον πήχη του, σαν ζωντανό περικάρπιο, και σύριξε έντονα.

Ο Οφιομαχητής βάδισε προς την πόρτα με το λαξευτό βατράχι που είχε στέμμα πάνω απ'το κεφάλι, και τη χτύπησε με τη γροθιά του – συγκρατημένα, μην τη σπάσει κιόλας. Ωστόσο, το ξύλο έτριξε δυνατά, λες και το είχε χτυπήσει μεγάλη σιδερένια σφύρα, όχι χέρι.

«Ποιος;» ακούστηκε η φωνή της Χαρίκλειας από μέσα, και η κληρική έμοιαζε να είναι σε επιφυλακή.

«Ο Γεώργιος είμαι, Σεβασμιότατη. Άνοιξέ μου!»

«Τι θες πάλι εδώ;»

«Δε με κυνηγά κανείς, ούτε είναι μαζί μου οι Κακοτοπίτες. Άνοιξε!»

Η Χαρίκλεια η Αμφίβια τού άνοιξε, και το βατράχι στον ώμο της τον κοίταζε επικριτικά με τα γουρλωτά μάτια του καθώς ο Οφιομαχητής έμπαινε στον σηκό του Λοκράθου.

«Είδες μήπως το άλογό μου;» ρώτησε ο Γεώργιος. «Είναι μαύρο. Το είχα αφήσει εδώ κοντά προτού μπω.»

«Δικό σου είναι, λοιπόν...»

«Το βρήκες;»

«Ο Ευστάθιος το βρήκε» – έδειξε τον ψηλό, εύσωμο κληρικό με τα στραβά δόντια, ο οποίος χαμογέλασε προς τη μεριά του Οφιομαχητή – «όταν έριξε μια ματιά τριγύρω μήπως κάνας ύποπτος παραδοκούσε, αφότου όλοι είχαν φύγει και είχαμε ησυχάσει. Ευτυχώς, αυτοί που κυνηγούσαν τον Μάρκο και τους άλλους δεν έκαναν ζημιές, οι βέβηλοι. Οι φρουροί τούς–»

«Πού είναι το άλογό μου;»

«Θα σ'το δώσουμε, αλλά θέλω κι εσύ να μου δώσεις κάτι πρώτα.»

Τα αβλεφάριστα μάτια του την ατένιζαν σαν να ήταν έτοιμος να λιώσει το βατράχι στον ώμο της. «Δεν έχω χρόνο για παζάρια, ιέρεια. Βιάζομαι.»

«Γιατί;»

«Κουβέντα θα πιάσουμε; Τι θέλεις από εμένα; Πες το!»

«Μια απάντηση: Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι; Είσαι ο Οφιομαχητής που λένε πως ήταν και στην Ηχώπολη, και που ακούγονται και τόσες άλλες φήμες γι'αυτόν. Σωστά;»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Είσαι καλή και για μάντισσα, λοιπόν, ή κατάσκοπος. Πού είναι τώρα το άλογό μου;»

«Θέλω να ξαναμιλήσουμε, Οφιομαχητή, άλλη φορά. Σύντομα, όμως.»

«Μη με λες έτσι. 'Γεώργιος' είναι το όνομά μου. Και χρειάζομαι το άλογό μου.»

Η Χαρίκλεια έκανε νόημα στον Ευστάθιο. «Οδήγησέ τον.»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατη.» Κι έγνεψε στον Οφιομαχητή να τον ακολουθήσει.

Εκείνος είπε στη Χαρίκλεια: «Ευχαριστώ που μας βοήθησες πιο πριν να βγούμε απ'τον ναΐσκο. Ήταν σημαντικό.»

«Όχι μόνο για σας. Θα είχατε ρημάξει το μέρος άμα σας είχα κρατήσει μέσα!» Κι ο βάτραχος στον ώμο της έβγαλε ένα θυμωμένο κόασμα σαν να καταλάβαινε.

Ο Οφιομαχητής ακολούθησε τον Ευστάθιο, αφήνοντας πίσω του τον σηκό όπου μπορούσε επίσης να δει τον μικρόσωμο κληρικό με τα πονηρά μάτια και δυο κοπέλες που σκούπιζαν τον χώρο με σκούπες και φαράσια (δόκιμες; αναρωτήθηκε φευγαλέα).

Ο Γεώργιος και ο Ευστάθιος, έχοντας περάσει την πόρτα πίσω από το είδωλο του Λοκράθου, διέσχισαν μερικούς διαδρόμους φτάνοντας σ'έναν μικρό στάβλο. Εκεί ήταν δύο άλογα και η Νυχτερινή.

«Όμορφη φοράδα,» είπε ο κληρικός στον Οφιομαχητή, χαμογελώντας. «Έλεγα να την κρατήσω. Αλλά αφού είναι δική σου...»

«Κρατάς οποιοδήποτε άλογο βρίσκεις τυχαία στον δρόμο;» Ο Γεώργιος σέλωσε και χαλίνωσε τη Νυχτερινή.

«Άμα κανείς δεν το ψάξει, γιατί όχι; Πώς νομίζεις ότι βρήκαμε τ'άλλα δύο;» Γέλασε. «Ο Μεγάλος Λοκράθος μεριμνά, φίλε μου. Μεριμνά!»

Ο Γεώργιος έβγαλε τη Νυχτερινή από μια μακρόστενη πόρτα που του άνοιξε ο Ευστάθιος – μια πόρτα που ίσα που τον χωρούσε καθώς τραβούσε το άλογο πίσω του. Δε θα τον χωρούσε με το άλογο πλάι του.

Ο κληρικός την έκλεισε και η πόρτα ήταν σαν να έγινε ένα με τον τοίχο· δύσκολα θα την ξεχώριζες. Ο Οφιομαχητής βρισκόταν τώρα έξω απ'τον ναΐσκο, και καβάλησε τη Νυχτερινή ενώ η χιονόπτωση συνεχιζόταν.

Οι Τροχόλυκοι τον είδαν, γιατί δεν κατασκόπευαν μόνο την κεντρική είσοδο του ναΐσκου του Λοκράθου αλλά ήταν απλωμένοι γύρω από το κακοφτιαγμένο οικοδόμημα. Τι έκανε η Χαρίκλεια η Αμφίβια; αναρωτήθηκαν. Βοηθούσε τον Οφιομαχητή τώρα; Δεν καθυστέρησαν, όμως, άλλο εδώ. Τον ακολούθησαν καθώς εκείνος κάλπαζε προς τα βόρεια.

Ο Γεώργιος διέσχισε το Κακό Πάτημα, μπήκε στο Κέντρο, έφτασε στη Γέφυρα των Βατράχων, πέρασε στις βόρειες όχθες του Νάνθρη, διέσχισε τις Αιχμές, διέσχισε την Ακρολύκη, και πλησίασε τη Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης.

Ήταν κλειστή λόγω νύχτας. Ο Οφιομαχητής τράβηξε τα γκέμια της Νυχτερινής, και το άλογο χρεμέτισε δυνατά, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά πόδια. «Ανοίξτε!» φώναξε ο Γεώργιος. «Πρέπει να βγω! Ανοίξτε μου!»

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ένας φρουρός από το φυλάκιο.

«Πρέπει να βγω από την πόλη· είναι ανάγκη. Ανοίξτε μου!»

«Περίμενε. Τι φωνάζεις; Άμα θες να βγεις θα βγεις. Το ποιος μπαίνει είναι που μας νοιάζει.» Φάνηκε ν'αγγίζει κάποια κονσόλα στο εσωτερικό του φυλακίου, και μια μικρή θύρα άνοιξε επάνω στη μεγάλη μεταλλική πύλη – σηκώθηκε αυτόματα, συρόμενη. «Πέρνα.»

«Ευχαριστώ.» Ο Γεώργιος πέρασε τη θύρα σκυμμένος πάνω στη σέλα της Νυχτερινής.

Οι Τροχόλυκοι παραξενεύτηκαν. Τι έκανε ο Οφιομαχητής; Έφευγε από την Κυκλόπολη; Τόσο ξαφνικά; Τους έμοιαζε ύποπτο. Και η Αικατερίνη κάλεσε τον αρχηγό τους με τον πομπό της.

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος ήταν ακόμα στο σπίτι του, και ακόμα η Διονυσία δεν είχε επιστρέψει από την Ανθρώπινη Προστασία. Ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός και οι δημοσιογράφοι του Ακατάπαυστου μιλούσαν για τη νέα επιδημία.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνισε. Ο Ανδρέας χαμήλωσε την ένταση του ήχου της οθόνης και δέχτηκε την κλήση. Ήταν η Αικατερίνη, και του είπε τι είχε δει ως τώρα: Ο Οφιομαχητής έφυγε από τον Απέθαντο μόνος του, χωρίς τους Κακοτοπίτες, και πήγε στον ναΐσκο του Λοκράθου, απ'όπου βγήκε τελικά από μια πλευρική πόρτα μαζί μ'ένα μαύρο άλογο· καβάλησε το άλογο και κατευθύνθηκε προς τη Ρινέα Πύλη, την οποία οι φρουροί τού άνοιξαν κι έφυγε από την πόλη.

«Έφυγε από την πόλη...» Ο Ανδρέας ήλπιζε να ήταν αλήθεια, ήλπιζε να τον είχαν ξεφορτωθεί· αλλά φοβόταν πως δεν ήταν έτσι. «Ακολουθήστε τον,» πρόσταξε. «Κι άμα τον δείτε να επιστρέφει, χτυπήστε τον.»

«Για να τον σκοτώσουμε;»

«Ναι.»

Οι Τροχόλυκοι που ήταν αντίκρυ στη Ρινέα Πύλη την πλησίασαν και ζήτησαν από τους φρουρούς να τους ανοίξουν, πράγμα το οποίο εκείνοι έκαναν χωρίς ενδοιασμούς. Δεν τους ενδιέφερε ποιος έφευγε τα βράδια, όπως είχαν πει στον Οφιομαχητή· μόνο ποιος έμπαινε.

Οι Τροχόλυκοι, βγαίνοντας από την Κυκλόπολη, κάλεσαν και τους άλλους της συμμορίας τους τηλεπικοινωνιακά, για να τους πουν να τους ακολουθήσουν καθώς εκείνοι ακολουθούσαν τον καβαλάρη που έβλεπαν στο βάθος πίσω από τη χιονόπτωση.

Ο Γεώργιος άρχισε να ψάχνει για τα συστατικά που χρειαζόταν για το αντίδοτο της Αγκάλης του Όφεως. Έψαχνε σε κρημνούς και σπηλιές, στους πρόποδες των Ρινέων Ορέων· έψαχνε στις όχθες του ποταμού Νάνθη και σε επικίνδυνα τέλματα εκεί. Έψαχνε μέσα στη νύχτα χωρίς να νιώθει κούραση, χωρίς να έχει ανάγκη από ύπνο.

Και οι Τροχόλυκοι τον κατασκόπευαν, και αναρωτιόνταν τι έκανε. Το μόνο που μπορούσαν να συμπεράνουν ήταν ότι κάτι μάζευε – σαν βοτανολόγος, μα την Έχιδνα, σαν φυσιοδίφης. Οι ίδιοι είχαν αρχίσει να κουράζονται. Και δεν μπορούσαν να οδηγούν σε τούτους τους άγριους τόπους με τους προβολείς τους σβηστούς· έπρεπε να τους έχουν αναμμένους – τουλάχιστον, ορισμένοι απ'αυτούς – για να μην τσακιστούν καβάλα στα δίκυκλά τους. Επίσης, τώρα πλέον δεν ήταν μόνο όσοι είχαν ακολουθήσει τον Οφιομαχητή από τον Απέθαντο· ήταν κι όλη η υπόλοιπη συμμορία εδώ. Είχαν έρθει από την Κυκλόπολη, τηλεπικοινωνιακά καλεσμένοι. (Αλλά ο Ανδρέας Νιλκόδιος δεν ήταν μαζί τους, γιατί είχε επικοινωνήσει με τη Διονυσία και εκείνη είχε συμφωνήσει να τον περιμένει στην Προστασία για να την πάρει από εκεί και να πάνε σπίτι, να ξεκουραστεί επιτέλους.) Οπότε, ο Γεώργιος τούς είδε. Δεν ήταν εύκολο να του κρυφτούν έτσι όπως φώτιζαν τη νύχτα. Παρατήρησε ότι άνθρωποι επάνω σε δίκυκλα βρίσκονταν στο κατόπι του. Και ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να είναι εκτός από τους καταραμένους Τροχόλυκους, τους λακέδες του Νιλκόδιου; Η οργή του τον ωθούσε να τους ξεπαστρέψει όλους εδώ, σε τούτους τους άγριους τόπους όπου η Φρουρά της Κυκλόπολης δεν θα τον ενοχλούσε. Όμως δεν ήταν ένας και δύο· ήταν, υπολόγιζε μες στη νύχτα, τουλάχιστον δυο ντουζίνες. Επιπλέον, είχε άλλη δουλειά τώρα. Έπρεπε να μαζέψει τα συστατικά για το αντίδοτο: κι αυτό έκανε.

Όταν τελείωσε, ήταν νύχτα ακόμα αλλά το ξημέρωμα δεν αργούσε. Η Νυχτερινή ήταν αποκαμωμένη. Ο Γεώργιος σταμάτησε σε μια σπηλιά στους πρόποδες των Ρινέων και ξεκίνησε να φτιάχνει το αντίδοτο ενώ το άλογο αναπαυόταν. Ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσε να περάσει τη Ρινέα Πύλη τώρα· θα ήταν κλειστή. Και δεν ήθελε να τους λείει πάλι ότι έπρεπε να μπει γιατί έφερνε το αντίδοτο για κάποιον δηλητηριασμένο. Θα άρχιζαν να τον θυμούνται, θα άρχιζε να τους κάνει εντύπωση. Κακό πράγμα.

Οι Τροχόλυκοι ήταν κατάκοποι από την παρακολούθηση του Οφιομαχητή, και σταμάτησαν αντίκρυ της σπηλιάς στην οποία είχε μπει, περιμένοντας. Μιλώντας αναμεταξύ τους, αναρωτιόνταν αν ο δαιμονισμένος σκόπευε να επιστρέψει στην πόλη.

«Μάλλον το σκοπεύει,» είπε η Αικατερίνη. «Αλλιώς τι κάνει εδώ; Αποφάσισε να ζήσει σαν άγριος;»

Ο Ριχάρδος ένευσε, μουγκρίζοντας μέσα από την κουκούλα του. Το κρύο ήταν δυνατό και τους είχε παγώσει όλους, αλλά ευτυχώς η χιονόπτωση είχε πάψει. Το έδαφος ήταν γεμάτο χιόνι.

Οι άλλοι Τροχόλυκοι κοίταζαν τριγύρω, μην τους ορμήσει κανένα θηρίο. Σε τούτους τους τόπους ήταν γνωστό πως Ρινέοι λύκοι κυνηγούσαν. Ακόμα και Οδοντόγατες.

Από τη σπηλιά του, ο Γεώργιος είχε δει τον καταυλισμό των Τροχόλυκων παρότι δεν είχαν ανάψει φωτιές. Δεν τους έδινε σημασία, όμως. Έφτιαχνε το αντίδοτο ενώ είχε το νου του μήπως ζύγωναν το κατάλυμά του για να του επιτεθούν. Το Φιλί της Έχιδνας ήταν καρφωμένο στη γη, πλάι του. Το βελονοβόλο του ήταν ακουμπισμένο παραδίπλα, επάνω σε μια πέτρα, γεμάτο φαρμακερές βελόνες. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους ώμους του, κοιμισμένη.

Όταν έπεσε το πρώτο φως του Πρώτου Ήλιου, το αντίδοτο ήταν έτοιμο, και ο Οφιομαχητής βγήκε απ'τη σπηλιά μαζί με τη Νυχτερινή, σελωμένη και χαλινωμένη. Την καβάλησε και κάλπασε προς την Κυκλόπολη.

Οι Τροχόλυκοι, φυσικά, τον πρόσεξαν.

«Επιστρέφει στην πόλη!» είπε ο Τζακ ο Φονιάς.

«Δεν είναι σίγουρο,» διαφώνησε η Αικατερίνη. «Και την άλλη φορά το ίδιο νομίζαμε, αλλά πήγαινε στις όχθες του Νάνθρη.»

«Τώρα, όμως, είναι πρωί. Κι άμα είναι να του επιτεθούμε, δε θα υπάρξει καλύτερη στιγμή. Μετά, όταν έχει ζυγώσει την πύλη, δε γίνεται οι φρουροί θα παρέμβουν.»

«Ας τον καθαρίσουμε, τον μπάσταρδο, να τελειώνουμε μαζί του!» είπε ο Ευάγγελος, νιώθοντας άσχημα εδώ, μες στο κρύο και το άγριο τοπίο, ξενυχτισμένος και κουρασμένος. Όπως όλοι τους ήταν ξενυχτισμένοι και κουρασμένοι. Κανείς δεν είχε κοιμηθεί καλά, και όχι πάνω από καμιά ώρα το πολύ.

Ο Ριχάρδος είπε: «Εσύ δεν ήσουν στη Μεγάπολη, καριόλη· δεν τον είδες πώς πολεμά αυτός. Δεν είναι κανονικός άνθρωπος. Κι εμείς είμαστε ξεθεωμένοι.»

«Έλα ρε! Με πόσους μπορεί να τα βάλει; Ένας άνθρωπος είναι, και ούτε καν πάνω σ'όχημα – άλογο καθαλά! Κι ο Αστερίωνας ο ίδιος νάτανε θα τον λιώναμε.»

Εν τω μεταξύ δεν κάθονταν άπραγοι· είχαν διαλύσει τον πρόχειρο καταυλισμό τους και καθαλήσει τα δίκυκλά τους. Τώρα, η Αικατερίνη είπε: «Ας τον κατασκοπεύσουμε, πρώτα, να δούμε πού πηγαίνει ο καταραμένος.»

Έβαλαν τους τροχούς τους σε κίνηση επάνω στο άτσαλο έδαφος και ακολούθησαν τον Οφιομαχητή...

...ο οποίος τους πρόσεξε πάνω από τον ώμο του κι έπιασε τη λαβή του βελονοβόλου μέσα στην κάπα του. Λογαριάζουν να μου επιτεθούν; Τώρα, μες στο ξημέρωμα;

Οι Τροχόλυκοι δεν άργησαν να συμπεράνουν ότι δεν μπορεί να σκεφτόταν ο Οφιομαχητής να πάει στις όχθες του Νάνθηρη για περισσότερη αναζήτηση – ό,τι κι αν αναζητούσε εκεί. Πρέπει να σκόπευε τελικά να επιστρέψει στην Κυκλόπολη. Η πορεία του τον οδηγούσε προς τη Ρινέα Πύλη, αναμφίβολα.

«Άμα δεν του χιμήσουμε τώρα,» προειδοποίησε ο Τζακ ο Φονιάς, «αφήστε το· μετά δε γίνεται.»

«Πάμε!» είπε ο Ριχάρδος, αγνοώντας την κούρασή του, διώχνοντάς την απ'το μυαλό του. «Πάμε! Χτυπήστε τον μ'ό,τι έχετε! Ξεπαστρέψτε τον, τον καριόλη!»

Ο Γεώργιος είδε τους δικυκλιστές να επιταχύνουν, να έρχονται προς τη μεριά του. Και δεν ήταν απροετοίμαστος γι'αυτό το ενδεχόμενο. Είχε κατά νου ότι πιθανώς να συνέβαινε οποιαδήποτε στιγμή, γιατί δύο λόγους μπορεί να είχαν για να τον ακολουθούν: ή ήθελαν να μάθουν πού πήγαινε, ή ήθελαν να τον σκοτώσουν.

Η Νυχτερίνη τώρα δεν τον εξυπηρετούσε, και την έβαζε και σε κίνδυνο· οι Τροχόλυκοι πολύ πιθανόν αυτήν να χτυπούσαν πρώτη, για να τον ρίξουν στη γη. Και ο Γεώργιος θυμόταν μια παρόμοια περίπτωση κυνηγητού πριν από κάποιο καιρό, στους Αγρούς, με τους Γενναίους. Δεν ήθελε κι εδώ να συμβεί το ίδιο.

Μόνο έναν σύμμαχο είχε σε τούτο το μέρος, κι αυτός δεν ήταν η Νυχτερινή. Ήταν το ίδιο το τοπίο.

Πήδησε απ'το άλογο και κατρακύλησε ελεγχόμενα σε μια μικρή πλαγιά, παρασέρνοντας πέτρες και χώματα, με την Ευθαλία τυλιγμένη σφιχτά στον πήχη του.

Οι Τροχόλυκοι έστριψαν για να τον ακολουθήσουν, για να τον κυκλώσουν.

Ο Γεώργιος σηκώθηκε αμέσως όρθιος κι έτρεξε πίσω από κάτι βράχους που είχε δει. Κρύφτηκε εκεί.

Οι Τροχόλυκοι έκαναν να ζυγώσουν, από γύρω. Ο Γεώργιος έσπρωξε, με όλη του τη δύναμη, τον μεγαλύτερο βράχο, κι αυτός κύλησε με μεγάλη ταχύτητα. Τα δίκυκλα χωρίστηκαν για να τον αποφύγουν. Φωνές αντήχησαν. Τρεις ενεργειακές ριπές εκτοξεύτηκαν προς τον Γεώργιο, αστοχώντας. Εκείνος άρπαξε ακόμα έναν βράχο – μικρότερο – τον ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι του, και τον πέταξε εναντίον τους. Προσπάθησαν να τον αποφύγουν ξανά, αλλά ένας δικυκλιστής χτυπήθηκε και πέφτοντας πήρε μαζί του κι άλλον έναν. Ο Οφιομαχητής έσκυψε και μια ενεργειακή ριπή πέρασε ξυστά από τον ώμο του, ένα βέλος χειροβαλλίστρας πάνω απ'το κουκουλωμένο κεφάλι του. Συγχρόνως, τράβηξε το βελονοβόλο του, στόχευσε έναν άντρα που τον σημάδευε με ενεργειακό πιστόλι, και πάτησε τη σκανδάλη. Η βελόνα χτύπησε τον Τζακ τον Φονιά στέλνοντάς Λευκό Άγαλμα μέσα του, κοκαλώνοντάς τον και ρίχνοντάς τον απ'το όχημά του.

Οι Τροχόλυκοι αισθάνονταν κουρασμένοι απ'όλη τη νύχτα και δεν μπορούσαν να το πιστέψουν πώς κινιόταν αυτός ο καριόλης που κυνηγούσαν, ο οποίος είχε μείνει πιο ξάγρυπνος από εκείνους. Μέσα στη σπηλιά τον έβλεπαν, με τα κιάλια τους, να δουλεύει, κάτι να φτιάχνει, όχι να κοιμάται.

Ο Γεώργιος έτρεξε τώρα προς ένα σύδεντρο, και μπήκε ανάμεσα στους κορμούς καθώς μια ενεργειακή ριπή τον έβρισκε στην πλάτη. Άλλο άνθρωπο θα τον είχε ξαπλώσει· εκείνος απλά τραντάχτηκε λίγο και συνέχισε.

Οι Τροχόλυκοι τον ακολούθησαν. Ο Οφιομαχητής, χωρίς να σταματήσει να τρέχει, στράφηκε κι εξαπέλυσε ακόμα μια δηλητηριασμένη βελόνα εναντίον τους. Αστόχησε. Δεν έδωσε σημασία. Έφτασε στην

πλαγιά πίσω απ'το σύδεντρο, πιάστηκε στους χιονισμένους βράχους, τις ρίζες, και τα άγρια φυτά που προεξείχαν εκεί, και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει μ'ευκολία. Τα χέρια του πιάνονταν με υπερφυσική δύναμη, δεν γλιστρούσαν.

Οι Τροχόλυκοι, αρχικά, δεν τον είδαν ν'αναρριχίεται· νόμιζαν ότι ήταν κρυμμένος μες στο σύδεντρο κι έριχναν ενεργειακές ριπές, ελπίζοντας να τον πετύχουν στα τυφλά πίσω από τη χιονισμένη βλάστηση. Άλλαξαν μπαταρίες στα πιστόλια τους για δεύτερη φορά.

Μετά, η Αικατερίνη τον πρόσεξε να σκαρφαλώνει και φώναξε: «Εκεί! Εκεί είναι!» δείχνοντας ψηλά.

Ο Ριχάρδος καταράστηκε. Έβγαλε μια караμπίνα και τον σημάδεψε. Πάτησε τη σκανδάλη, μα το πυροβόλο δυσλειτουργήσε. Πάτησε τη σκανδάλη ξανά: πάλι τα ίδια. «Γαμώ τα φιδίσια μαλλιά της Έχιδνας, γαμώ!» μούγκρισε ο Ριχάρδος.

Ο Οφιομαχητής έφτασε σε μια προεξοχή της πλαγιάς όπου μπορούσε να σταθεί. Γύρισε και τους κοίταξε. Άρπαξε μια πέτρα και την πέταξε σ'αυτόν που τον σημάδευε με караμπίνα.

Η караμπίνα του Ριχάρδου χτυπήθηκε από το φυσικό βλήμα και τινάχτηκε από τα χέρια του, τσακισμένη, ενώ εκείνος κραύγαζε. Τρεις άλλοι Τροχόλυκοι έριξαν στον Οφιομαχητή με ενεργειακά πιστόλια, μα αυτές οι ριπές δεν έφταναν ως εκεί όπου βρισκόταν. Τα ενεργειακά όπλα δεν ήταν καλά για να χτυπάς μακρινούς στόχους.

Ο Γεώργιος συνέχισε να σκαρφαλώνει και κατέληξε σ'ένα σημείο όπου δίκυκλο ήταν αδύνατον να ανεβεί, και άνθρωπος ήταν πολύ δύσκολο να σκαρφαλώσει – ειδικά αν ήταν κάποιος εχθρός από πάνω του. Έπιασε δύο πέτρες, μία με κάθε χέρι, και περίμενε. Η Ευθαλία έβγαλε ένα άγριο σύριγμα, τινάζοντας τη γλώσσα της.

Οι Τροχόλυκοι προσπάθησαν να βρουν δρόμο για να φτάσουν στο ύψωμα. Μάταια. Κατάφεραν, όμως, να φτάσουν σ'ένα άλλο ύψωμα, αντίκρυ του Οφιομαχητή, απ'όπου μπορούσαν να του ρίξουν, αν και όχι με τα ενεργειακά πιστόλια· δεν ήταν τόσο κοντά. Έβγαλαν βαλλίστρες και караμπίνες.

Ο Γεώργιος επιτέθηκε πρώτος, πετροβολώντας τους. Και οι πέτρες φεύγοντας από τα δικά του χέρια ήταν επικίνδυνες σαν σφαίρες. Και οι Τροχόλυκοι δεν μπορούσαν να μαζευτούν όλοι στο αντικρινό ύψωμα

για να τον χτυπήσουν μαζικά· δεν ήταν τόσο ευρύχωρο. Ένας χτυπήθηκε κι έπεσε από το δίκυκλό του. Μια γυναίκα επίσης, η οποία, μάλιστα, κουτρουβάλησε πάνω στην πλαγιά. Ο Γεώργιος έπιασε κι άλλες πέτρες – υπήρχαν κάμποσες εδώ – και τις εκτόξευσε. Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε. Έφευγαν σφυρίζοντας στον αέρα.

Οι Τροχόλυκοι δεν μπορούσαν να σταθούν για να τον χτυπήσουν. Με τις καραμπίνες, έτσι όπως τα πυροβόλα δυσλειτουργούσαν στην Υπερυδάτια εδώ και δεκαετίες, δεν είχαν πιθανότητα να τον πετύχουν. Και οι βαλλίστρες, αν και εύστοχα και δυνατά όπλα, τους καθυστέρουσαν μέχρι να ξαναβάλουν βέλος αφού είχαν εξαπολύσει το προηγούμενο. Πέντε βέλη κατάφεραν να ρίξουν, και όλα άστοχα.

Ύστερα, κατέβηκαν από το ύψωμα κρίνοντας ότι ήταν άσκοπο να προσπαθούν. Εκτός των άλλων, η νυχτερινή κούραση τούς είχε καταβάλει· αλλά, ακόμα κι αν δεν τους είχε καταβάλει, αμφέβαλλαν ότι θα μπορούσαν να σκοτώσουν τον Οφιομαχητή, παρά μόνο ίσως αν του τελείωναν οι πέτρες. Κι αν συνέβαινε αυτό, ο καταραμένος μάλλον θα πηδούσε σαν Οδοντόγατα σ'άλλο απόκρημνο μέρος.

Η Αικατερίνη είχε χτυπηθεί στο πλάι του κεφαλιού από μια πέτρα και ζαλιζόταν, παρότι φορούσε το κράνος της όταν είχε δεχτεί το χτύπημα. Το κράνος είχε τσακιστεί από εκείνη τη μεριά· παραλίγο να διαλυθεί τελείως. «Πάμε πίσω στην πόλη,» είπε η Αικατερίνη. «Δε γίνεται να τον στριμώξουμε εδώ.»

Από όλους τους Τροχόλυκους που είχαν έρθει – όλη τη συμμορία – τρεις ήταν νεκροί και πέντε λιπόθυμοι (ο ένας από τους οποίους, ο Τζακ ο Φονιάς, όχι ακριβώς λιπόθυμος αλλά κοκαλωμένος). Κανείς δεν διαφώνησε με την Αικατερίνη. Πήραν τους λιπόθυμους μαζί τους και κατευθύνθηκαν προς την Κυκλόπολη. Πήραν επίσης και τα δίκυκλα που δεν είχαν πλέον οδηγούς· τα τραβούσαν πλάι τους, πλάι σε κάποιο από τα άλλα δίκυκλα, βάζοντάς τα να κυλάνε χωρίς οι μηχανές τους να είναι ενεργοποιημένες.

Ο Γεώργιος τούς κοίταζε από το ύψωμα. Τους είδε, με τα κιάλια του, να φτάνουν στη Ρινέα Πύλη, η οποία ήταν ανοιχτή τώρα, και να μπαίνουν πίσω από τα τείχη της πόλης. Νομίζω ότι μπορούμε πλέον να κατεβούμε, σκέφτηκε. Κι έψαξε με τα κιάλια του για τη Νυχτερινή. Τη βρήκε να προσπαθεί να φάει ένα φυτό που φύτεωνε ανάμεσα στις πέτρες και

στο χιόνι. Είδε, επίσης, τρεις Ρινέους λύκους να έρχονται προσεχτικά από μια πλαγιά κοντά της. Τη μυρίζονταν!

Ο Οφιομαχητής κατέβηκε βιαστικά από το ύψωμα, με μεγάλα πηδήματα που ή θα είχαν σκοτώσει άλλο άνθρωπο ή θα του είχαν σπάσει τα πόδια, το λιγότερο. Το χιόνι τινάζοταν γύρω του. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, κι έφτασε πλάι στη Νυχτερινή καθώς οι τρεις λύκοι τη ζύγωναν, τρέχοντας επίσης.

Η φοράδα χρεμέτισε, καταλαβαίνοντας κι εκείνη τώρα τον κίνδυνο.

Ο Γεώργιος τίναξε την Ευθαλία καταπάνω σ'έναν από τους Ρινέους λύκους – που ήταν μεγαλύτεροι απ'αυτούς που μπορούσε κανείς να συναντήσει αλλού στην Υπερυδάτια, και πολύ πιο επικίνδυνοι – και η οχιά τυλίχτηκε γύρω απ'τον λαιμό του και κάρφωσε τα δόντια της στο πετσί του, στέλλνοντας το φαρμάκι της μέσα του.

Οι άλλοι δύο χίμησαν στον Οφιομαχητή καθώς τραβούσε το Φιλί της Έχιδνας. Ο λαιμός του ενός σκίστηκε πέρα για πέρα απ'το μακρύ λεπίδι, αίματα τινάχτηκαν. Ο δεύτερος λύκος έπεσε πάνω στον Γεώργιο, υπολογίζοντας προφανώς να τον ρίξει στη γη με το βάρος του. Δεν ήξερε με ποιον είχε να κάνει. Ο Οφιομαχητής δεν κουνήθηκε απ'τη θέση του. Άρπαξε τον λύκο απ'το τρίχωμα της κεφαλής του, με το αριστερό χέρι, και τον κοπάνησε κάτω, άγρια. Το ζώο ούρλιαξε καθώς πόνος το διέτρεχε τραντάζοντας τα κόκαλά του. Το Φιλί της Έχιδνας το κάρφωσε στην κοιλιά, αποτελειώνοντάς το.

Ο Ρινέος λύκος που είχε δαγκωθεί από την Ευθαλία την είχε ακόμα στον λαιμό του σαν περιλαίμιο· οι αισθήσεις του όλες ήταν θολωμένες, δεν ήξερε τι του γινόταν. Ο Οφιομαχητής τον ζύγωσε, τον άρπαξε κι αυτόν απ'το τρίχωμα της κεφαλής, και κοπάνησε το κεφάλι του δυο φορές πάνω σ'έναν βράχο, σκοτώνοντάς τον. Η Ευθαλία είχε ήδη ξετυλιχτεί απ'το θηρίο μόλις το χέρι του αφέντη της το άδραξε· και τώρα, καθώς ο Οφιομαχητής την πλησίαζε σκύβοντας, τυλίχτηκε γύρω από τον πήχη του ξανά, συρίζοντας ενθουσιωδώς. Της άρεσαν οι άγριες περιπέτειες· ο Γεώργιος το καταλάβαινε, το αισθανόταν.

Τα τομάρια των λύκων μπορούσαν να του φανούν χρήσιμα: μπορούσε να τα πουλήσει. Μα τώρα δεν είχε χρόνο να τους γδάρει· έπρεπε να επιστρέψει στον Απέθαντο. Δεν είχε καν χρόνο να τους πάει σ'εκείνη

τη σπηλιά όπου είχε αφήσει τη δορά της Οδοντόγατας, για να γυρίσει γι'αυτούς αργότερα.

Καβάλησε τη Νυχτερινή και κάλπασε προς τη Ρινέα Πύλη της Κυκλόπολης.

Φτάνοντας εκεί, είδε φρουρούς να συγκεντρώνονται αντίκρυ του, φράζοντας την είσοδο, σημαδεύοντάς τον με βαλλίστρες και ενεργοβόλα όπλα. Κάποιοι άλλοι στέκονταν στις επάλξεις, πάλι με βαλλίστρες και ενεργοβόλα όπλα, σημαδεύοντάς τον κι αυτοί.

«Κατέβα απ'το άλογο και παραδώσου!» του φώναξε ένας από τους φρουρούς που ήταν κάτω.

Ο Γεώργιος είχε ήδη τραβήξει τα ηνία της Νυχτερινής, σταματώντας σε απόσταση ασφαλείας. Όχι πως ήταν τόσο μακριά ώστε να μη μπορούν να του ρίξουν, αλλά καλύτερα απ'το να βρισκόταν πιο κοντά. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Κατέβα απ'το άλογο και παραδώσου!» επανέλαβε ο άντρας – κάποιος λοχίας, μάλλον.

Ο Οφιομαχητής σκέφτηκε ότι αυτό δεν μπορεί να ήταν τυχαίο· οι Τροχόλυκοι κάτι είχαν κάνει, κάτι είχαν πει στους φρουρούς. «Γιατί;» φώναξε. «Ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Ξέρεις πολύ καλά ποιο είναι το πρόβλημα–!»

«Τίποτα δεν ξέρω! Ίσως να μ'έχεις μπερδέψει με κάποιον άλλο.»

«Επιτέθηκαν σε πολίτες της Κυκλόπολης! Ένας μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός επάνω σε μαύρο άλογο. Κατέβασε την κουκούλα σου να σε δούμε!»

Οι Τροχόλυκοι, λοιπόν. Σίγουρα. Ποιος άλλος, άλλωστε; «Δεν τους επιτέθηκα εγώ· αυτοί μου επιτέθηκαν! Ολόκληρη συμμορία!»

«Κατέβα απ'το άλογο, παραδώσου, και θα το συζητήσουμε.»

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν την οργή του να βράζει μέσα του. Δεν είχε χρόνο για τέτοιες ανοησίες! Έπρεπε να πάει στον Απέθαντο. Αλλά πώς να μπει στην πόλη αν όχι από την πύλη;

Υπήρχαν κάποιοι τρόποι. Ναι, υπήρχαν. Ας δοκίμαζε τον πιο απλό, αποφάσισε καθώς θυμήθηκε κάτι που του είχε πει η Δέσποινα, η ιέρεια του τοπικού τεμένους της Έχιδνας.

Έστρεψε το άλογό του βορειοανατολικά και κάλπασε. Οι φρουροί φώναζαν πίσω του· τέσσερα βέλη εκτοξεύτηκαν, άστοχα. Ρίχνοντας

μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του είδε ότι ευτυχώς δεν είχαν καμιά όρεξη να τον κυνηγήσουν. Μάλλον, απλά τους ενδιέφερε να τον διώξουν απ'την πόλη. Ή, αν επέμενε να μπει, έπρεπε να τον συλλάβουν... επειδή κάποιοι πολίτες τον είχαν αναφέρει ως επικίνδυνο. Εκείνος δεν ήταν πολίτης της Κυκλόπολης, φυσικά. Οι καταραμένοι Τροχόλυκοι, αν και συμμορία, πρέπει να είχαν όλοι ταυτότητες Κυκλόπολης· ή, τουλάχιστον, αρκετοί από αυτούς ώστε οι φρουροί να τους παίρνουν σοβαρά.

Ο Γεώργιος κάλπασε προς τα βορειοανατολικά και κοντά στις όχθες του Νάνθρη, κάτω από τους πρόποδες των Ρινέων Ορέων. Το τοπίο ήταν άγριο γύρω του και χιονισμένο. Τα κρωξίματα των πουλιών αντηχούσαν από πολύ μακριά, το ίδιο και τα αλυχτήματα των θηρίων.

Ο Οφιομαχητής θυμόταν ένα γεφύρι που του είχε πει η Δέσποινα: το Σκυφτό Γεφύρι, το οποίο είχε περάσει η παλιά του φίλη, η Στεφανία, η σαμάνος από τη Βιλάρνη, καθώς ερχόταν εδώ, και στο οποίο ληστές τής είχαν επιτεθεί. Παρατηρώντας τις όχθες του μεγάλου ποταμού, δεν άργησε να το εντοπίσει. Αυτό πρέπει να ήταν. Βρισκόταν πέρα από το τέμενος της Έχιδνας, αρκετή απόσταση. Ο Γεώργιος είχε βιγλίσει το τέμενος στην αντικρινή όχθη: είχε δει το άγαλμα της Φαρμακερής Κυράς που στεκόταν εκεί.

Το Σκυφτό Γεφύρι έμοιαζε επίφοβο. Ήταν φτιαγμένο από σχοινιά, αλυσίδες, και χοντρά ξύλα, και κύρτωνε έτσι που δικαιολογούσε απόλυτα το όνομά του. Δίκυκλο ίσως να μπορούσε να περάσει, ίσως η γέφυρα να άντεχε το βάρος του· μεγαλύτερο όχημα δεν χωρούσε να περάσει ούτως ή άλλως.

Ο Γεώργιος κατέβηκε απ'τη σέλα, πήρε τη Νυχτερινή απ'τα γκέμια, κι ανέβηκε στο Σκυφτό Γεφύρι. Καθώς βάδιζε επάνω του, σκέφτηκε ότι ήταν λιγότερο επικίνδυνο, και πιο σταθερό, απ'ό,τι φαινόταν.

Προτού φτάσει απέναντι, δύο άντρες ήρθαν και στάθηκαν αντίκρου του· και, συγχρόνως, είδε πάνω απ'τον ώμο του δύο ακόμα να έρχονται από την άλλη μεριά της γέφυρας, από πίσω του. Ο Γεώργιος συνέχισε να βαδίζει.

Καθώς έφτανε στην όχθη, ο ένας από τους ληστές τού είπε: «Τα οχτάρια σου, ταξιδιώτη, και τ'άλογό σου.» Κρατούσαν κι οι δύο μεγάλα ρόπαλα με καρφιά.

Ο Γεώργιος άρπαξε το ρόπαλο του ενός και, χωρίς να το τραβήξει απ'το χέρι του, τον κοπάνησε κατακέφαλα μ'αυτό. Αίματα τινάχτηκαν. Ο άλλος σάστισε, γουρλώνοντας τα μάτια. Ο Οφιομαχητής άδραξε τον φίλο του και τον πέταξε πάνω του, ρίχνοντάς τους και τους δυο στον ποταμό.

Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας μέσα από την κάπα του και στράφηκε σ'αυτούς που έρχονταν απ'την άλλη μεριά, βρισκόμενοι ήδη μετά το μέσο της γέφυρας. «Θα έκοβα το γεφύρι,» τους φώναξα, «αλλά δε θέλω να το χαλάσω. Προτιμώ να χαλάσω εσάς άμα επιμένετε!»

Οι δυο ληστές αλληλοκοιτάχτηκαν. Γύρισαν κι έτρεξαν πίσω, προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει.

Ο Γεώργιος καβάλησε τη Νυχτερινή και κάλπασε νοτιοδυτικά τώρα. Πέρασε κοντά από το τέμενος της Έχιδνας, μα δεν σταμάτησε, ακολούθησε το μονοπάτι, πήδησε πάνω από τις ράγες του Μεγάλου Σιδηρόδρομου, και κατέληξε στη Νότια Πύλη της Κυκλόπολης, ενώ και οι δύο ήλιοι βρίσκονταν προ πολλού στον ουρανό. Έχω αργήσει, σκέφτηκε. Ήλπιζε όμως ότι εδώ οι φρουροί δεν θα τον εμπόδιζαν, δεν θα ήταν ειδοποιημένοι.

Και είχε δίκιο: πέρασε χωρίς κανένα πρόβλημα. Οι φρουροί δεν είχαν ειδοποιηθεί· ή, ακόμα κι αν είχαν ειδοποιηθεί, δεν ήταν πρόθυμοι να σταματούν τον κάθε ταξιδιώτη για έλεγχο. Η Νότια Πύλη είχε πολύ περισσότερη κίνηση από τη Ρινέα Πύλη: διάφοροι πήγαιναν κι έρχονταν από τα νότια. Προς τα εκεί ήταν οι Κακοί Τόποι και οι Κλειστές Πεδιάδες, και, μετά, η Ερπετόπολη και η Μεγάπολη, οι οποίες απείχαν λιγότερο από εκατό χιλιόμετρα από την Κυκλόπολη. Δεν περνούσαν, όμως, πολλοί έντιμοι ταξιδιώτες από τις Κλειστές Πεδιάδες· προτιμούσαν τον Μεγάλο Σιδηρόδρομο, παρότι έκανε κύκλο, ή τον ποταμό Έλνο (για να πάνε ή να έρθουν από τη Μεγάπολη). Διότι στις Κλειστές Πεδιάδες το ταξίδι ήταν επικίνδυνο: όχι μόνο δεν υπήρχαν πλακόστρωτες δημοσιές αλλά και οι άρπαγες των Κακών Τόπων λυμαίνονταν τις περιοχές. Περνώντας τον ποταμό Τίρπο, παραφυλούσαν για ταξιδιώτες· έκλεβαν χρήματα, πολύτιμα αντικείμενα, εξοπλισμούς, οχήματα, ζώα, ακόμα κι ανθρώπους, τους οποίους ή κρατούσαν οι ίδιοι για δούλους ή τους πουλούσαν αλλού. Κανένας που δεν ήταν καλά οπλισμένος, ή τυχοδιώκτης, ή κακούργος, δεν περνούσε από τις Κλειστές Πεδιάδες αν

μπορούσε να το αποφύγει. Ωστόσο, η Νότια Πύλη της Κυκλόπολης είχε κάποια κίνηση από όσους ήταν πρόθυμοι να ταξιδέψουν στις Κλειστές Πεδιάδες για τον οποιονδήποτε λόγο. Η Ρινέα Πύλη είχε ακόμα λιγότερη κίνηση γιατί έβγαζε στους πρόποδες των βουνών· κυρίως κυνηγοί περνούσαν από εκεί. Οι άλλοι θεωρούνταν ύποπτοι.

Ο Οφιομαχητής κατευθύνθηκε προς τον Απέθαντο, διασχίζοντας τους δρόμους της Κυκλόπολης καβάλα στη Νυχτερινή...

...ενώ όλα τα νοσοκομεία της πόλης – η Ανθρώπινη Προστασία, η Μεγάλη Κλινική, ο Απέθαντος – γέμιζαν από το πρωί με κρούσματα της επιδημίας και οι πάντες είχαν τρομοκρατηθεί. Ο ρυθμός εξάπλωσης αυτής της καινούργιας, άγνωστης αρρώστιας ήταν πολύ γρήγορος, και τα συμπτώματά της θανάσιμα μέσα σε μερικές ώρες για αρκετούς ανθρώπους. Οι υπόλοιποι βασανίζονταν.

6

Έχουμε ήδη αρχίσει να προετοιμαζόμαστε για πόλεμο – να κάνουμε πολεμικά σχέδια μέσα στην Αίθουσα των Σχεδιασμών του Μεγάλου Παλατιού – όταν, απόγευμα πλέον, μας πληροφορούν ότι ο Πρίγκιπας Δαμιανός μόλις ήρθε.

Ο Βασιληάς Αργύριος ζητά να τον καλέσουν εδώ, και σύντομα ο Δαμιανός έρχεται, μοιάζοντας με τον πατέρα τους, τον Γεννάδιο τον Δεύτερο, αλλά ντυμένος πολύ περισσότερο σαν ναυτικός παρά σαν πρίγκιπας.

«Γεώργιε,» λέει, παρατηρώντας με. «Δεν περίμενα ότι θα σε συναντούσα στην Ηχώπολη... Πήγες, τελικά, στη Ριλιάδα;»

«Πήγα,» αποκρίνομαι, «και έμαθα ότι εδώ υπάρχει ανάγκη για την παρουσία μου.»

Συνοφρυώνεται. «Τι εννοείς;»

Ο αδελφός του του δίνει να διαβάσει το μήνυμα των Τρομερών Καπνών, και η όψη του αγριεύει. «Πότε ήρθε αυτό;» ρωτά.

«Πριν από μερικές μέρες,» του λέει ο Αργύριος. «Και προετοιμαζόμαστε να τους αντιμετωπίσουμε.»

Ο Δαμιανός στρέφεται σ'εμένα. «Και από τη Ριλιάδα, πώς...;»

«Είχα μια πληροφόρηση,» αποκρίνομαι, γιατί δεν θέλω πάλι να εξηγήσω για τον Αρσένιο, τον Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου. «Ο Δημήτριος είναι στην Ηχώπολη;»

«Ναι. Γι'αυτόν είμαι εδώ, βασικά. Για να πω στον αδελφό μου ότι ο Ζερδέκης είναι στην πόλη και ίσως να τον επισκεφτεί κάποια στιγμή. Δεν ήθελε να έρθει εξαρχής στο Μεγάλο Παλάτι, για να μην καταχραστεί, λέει, τη φιλοξενία του Αργύριου – παρότι προσπαθούσα να τον πείσω πως δεν είναι έτσι, πως δεν έχει ο αδελφός μου κανένα πρόβλημα να τον φιλοξενήσει–»

«Φυσικά και δεν έχω,» επιβεβαιώνει ο ίδιος. «Πού είναι τώρα;»

«Μου είπε ότι θα μένει στο Παλιό Σημάδι, στα Περάσματα–»

«Θα στείλω ανθρώπους μου να τον βρουν και να τον φέρουν εδώ. Να του πουν ότι και ο Οφιομαχητής είναι μαζί μας—»

«Δε χρειάζεται, Μεγαλειότατε,» τον διακόπτω. «Θα πάω εγώ να τον βρω, αργότερα.»

«Όπως αγαπάς, Γεώργιε. Αλλά μην τον αφήσεις να μένει αλλού όσο είναι στην Ηχώπολη, αφού μπορώ με άνεση να τον φιλοξενήσω. Κι επίσης, το πλήρωμά σου είναι ξανά καλοδεχούμενο στο παλάτι, όπως καταλαβαίνεις.»

Χαμογελάω. «Θέλεις πάλι φασαρίες, ε;»

Ο Βασιληάς Αργύριος γελά.

Ύστερα, ενώ κι ο Πρίγκιπας Δαμιανός είναι μαζί μας, δηλώνοντας ότι τώρα δεν θα αποπλεύσει από την Ηχώπολη όπως σκόπευε, συνεχίζουμε τα σχέδιά μας για πόλεμο εναντίον των Τρομερών Καπνών. Μεσημεριανό έχουμε ήδη πάρει εδώ, στην Αίθουσα των Σχεδιασμών· υπηρετές του παλατιού μάς το έφεραν. Φαγητά και ποτά των Αγρών.

Όταν νυχτώνει, παίρνω ένα καφετί άλογο από τους στάβλους του Μεγάλου Παλατιού. Ανεβαίνω στη ράχη του και η Λουκία ανεβαίνει πίσω μου· τα χέρια της γαντζώνονται επάνω μου πιο άτακτα απ'ό,τι θα ήταν απαραίτητο, γλιστρώντας ανάμεσα από τα κουμπιά του πέτσινου γιλέκου μου. Δε φοράω τίποτ' άλλο κάτω από αυτό. Δεν κάνει πολύ κρύο· έχουν περάσει τα μέσα του Εαρινού του Πρώτου. Η κάπα μου και το γιλέκο μου επαρκούν· δε χρειάζομαι κάτι περισσότερο. Όχι πως γενικά μπορώ να κρυολογήσω, αλλά προτιμώ να μην ξεπαγιάζω άσκοπα· το νιώθω το ψύχος· το φαρμάκι της Έχιδνας που καίει μέσα μου δεν μ'έχει κάνει αναισθητό.

Βγάζω το άλογο από την πύλη του περιβόλου του παλατιού και τροχάζω προς τα Περάσματα, που δεν είναι μακριά από εδώ. Θυμάμαι πού βρίσκεται το Παλιό Σημάδι. Κάποτε είχα μείνει εκεί για λίγο. Όχι κι άσχημο πανδοχείο, και αρκετά κεντρικό στην Ηχώπολη. Η συνοικία, άλλωστε, δεν ονομάζεται τυχαία «τα Περάσματα»· είναι όντως περαστική, βρισκόμενη στην καρδιά της πόλης, δυτικά της Μεγαλαγοράς, βόρεια του Ηχολίμανου.

«Μ'αρέσουν οι άνθρωποι εδώ,» λέει η Λουκία πίσω μου, γελώντας, καθώς παρατηρεί την κίνηση στους δρόμους. «Είναι γουστοζίκοι.

Γραφικοί.» Δεν είναι η πρώτη φορά που μου έχει εκφράσει την αποψη της για τους κατοίκους της Ηχόπολης.

«Και πού να πας στους Αγρούς,» της αποκρίνομαι.

Πλησιάζουμε το Παλιό Σημάδι τώρα, προσπερνώντας ένα κάρο που το τραβά βόδι και είναι γεμάτο με παραγωγή από τους Αγρούς. «Σταμάτα να με ξεκουμπώνεις,» της λέω. «Δεν έχουν απομείνει και πολλά κουμπιά ακόμα.» Αν και η αλήθεια είναι ότι πιο πολλά κουμπιά του γιλέκου μου είναι κουμπωμένα παρά ξεκούμπωτα.

Η Λουκία γελά και με κουμπώνει ξανά. «Αφού είσαι περίεργος...» Δαγκώνει το αφτί μου.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Σταματάω το άλογο μπροστά στο Παλιό Σημάδι. Αφιππεύουμε και μπαίνουμε στην τραπεζαρία, η οποία έχει αρκετό κόσμο τέτοια ώρα. Δεν αργώ, όμως, να εντοπίσω τον τζογαδόρο: είναι σ'ένα γωνιακό τραπέζι και παίζει χαρτιά με τρεις άντρες και δυο γυναίκες που μοιάζουν όλοι ντόπιοι, αθώοι, και απονήρευτοι – θύματα, δηλαδή.

Πλησιάζω και τον αγγίζω στον ώμο.

Τα μάτια του γυρίζουν και με κοιτάζουν: μόνο τα μάτια. «Γεώργιε;»

«Έφτασα στην Ηχόπολη, τελικά, πριν από σένα,» του λέω.

«Σοβαρά;»

«Ναι. Και πρέπει νάρθεις μαζί μου. Ο Βασιληάς επιμένει.»

Τώρα γυρίζει ολόκληρο το πρόσωπό του για να με κοιτάξει. «Συμβαίνει κάτι ιδιαίτερο;»

«Συμβαίνει.»

Οι άλλοι χαρτοπαίκτες με ατενίζουν χάσκοντας. «Είσαι ο...;» κάνει ο ένας.

«Μα την πίστη μου!» κάνει ο άλλος. «Ο Οφιομαχητής;...»

«Ξεύρεις τον Οφιομαχητή, βρε;» λέει η μια γυναίκα στον Δημήτριο.

«Είμαστε παλιοί γνωστοί,» αποκρίνεται εκείνος· και προς εμένα: «Είναι ανάγκη να φύγουμε τώρα; Δεν υπάρχει χρόνος ούτε να τελειώσουμε την παρτίδα;»

«Υπάρχει χρόνος,» του λέω. «Θα σε περιμένω.» Και μαζί με τη Λουκία πηγαίνω στο μπαρ, όπου εκείνη παραγγέλνει ένα ποτήρι γαλανό κρασί κι εγώ τίποτα.

Ο άντρας πίσω απ'τον πάγκο μάς ρωτά αν θέλουμε να κλείσουμε δωμάτιο.

«Όχι, ευχαριστούμε,» του αποκρίνομαι, ενώ με κοιτάζει καλά-καλά. Προφανώς, αναρωτιέται κι αυτός αν είμαι ο Οφιομαχητής. Στην Ηχώπολη κυκλοφορούν λιγότεροι μαυρόδερμοι άνθρωποι απ'ό,τι αλλού. «Και, ναι, είμαι ο Οφιομαχητής· μην αναρωτιέσαι άλλο.»

Τα μάτια του γουρλώνουν. «Τα δόντια τσι Έχιδνας, ά'θρωπέ μου!» αναφωνεί. «Και δεν τόλεγες; Ό,τι πάρεις κερασμένο! Στο μαγαζί.»

«Δεν έχω πάρει τίποτα, όπως βλέπεις.»

«Η φίλη σου, τότες. Το ίδιο κάμνει, ά'θρωπέ μου!»

«Δε χρειάζεται,» επιμένω. «Θα πληρώσουμε.»

Ο Δημήτριος δεν αργεί να τελειώσει την παρτίδα με τους πέντε ντόπιους. Σηκώνεται απ'το τραπέζι και μας πλησιάζει.

«Δεν είναι σωστό να ληστεύεις τέτοιους ανθρώπους,» του λέω.

«Βασικά,» μου λέει, «έπαιξα χειρότερα απ'ό,τι μπορούσα.»

«Δεν νίκησες;»

«Έκαναν τόσο μεγάλες γκάφες που δεν γινόταν να μη νικήσω,» μειδιά.

«Τι παίζατε; Πλοκάμια του Χρήματος;»

«Ναι. Θα μπορούσα να τους είχα νικήσει και πιο άσχημα, να τους είχα πάρει πιο πολλά οχτάρια. Τέλος πάντων. Τι κάνεις εσύ εδώ; Τι συμβαίνει, Γεώργιε;»

Χαμηλώνω τη φωνή μου για να μη μ'ακούσει ο άντρας πίσω απ'το μπαρ (παρότι τώρα δεν είναι κοντά μας· σερβίρει μια κυρία). «Οι Καπνοί θα επιτεθούν στην Ηχώπολη. Σύντομα.»

«Τι; Πότε το έμαθες αυτό;»

«Ο Αρσένιος ήρθε σαν όνειρο και μου το είπε. Με 'είδε' να τους αντιμετωπίζω.» Του εξηγώ εν συντομία. Και προσθέτω: «Καλύτερα να έρθεις κι εσύ στο παλάτι.»

«Δε θα ήθελα να είμαι πουθενά αλλού τώρα.» Και, καθώς βγαίνουμε απ'το πανδοχείο οι τρεις μας: «Ποιο είναι το σχέδιο για να τους αντιμετωπίσεις; Έχεις κάποιο σχέδιο, έτσι;»

«Προσπαθούμε να εκπονήσουμε ένα. Εγώ μπορώ να πολεμήσω τον γίγαντά τους, τώρα με τα ενεργειακά σπαθιά απ'το Μικρό Σύμπαν·

αλλά αυτό δεν επαρκεί. Οι Καπνοί θα φέρουν εδώ ολόκληρη αρμάδα, μάλλον από τις Κακές Ακτές.»

Ο Δημήτριος μού λέει ότι έχει αφήσει το όχημά του στον χώρο στάθμευσης του πανδοχείου και πρέπει να πάει να το πάρει. «Σε περιμένουμε,» του αποκρίνομαι και ανεβαίνω στο καφετί άλογο μου, ενώ η Λουκία ανεβαίνει πίσω του, με τα χέρια της πάλι άτακτα με τα κουμπιά του γιλέκου μου.

Ο τζογαδόρος βγάζει το γυαλιστερό, γκρίζο τετράκυκλό του από το πλάι του Παλιού Σημαδιού και επιστρέφουμε στο Μεγάλο Παλάτι, εμείς τροχάζοντας, εκείνος κυλώντας. Η πύλη ανοίγει αμέσως μόλις οι φρουροί με βλέπουν.

Ο Δημήτριος σταθμεύει το όχημά του στον χώρο στάθμευσης του παλατιού, κάτω απ'το υπόστεγο. Εγώ δίνω το άλογό μου σ'έναν ιπποκόμο για να το πάει στον στάβλο. Συναντάμε σύντομα τον Βασιλιά Αργύριο σε μια αίθουσα όπου είναι καθισμένος μαζί με τον Καταραμένο Αργύριο, τη Διονυσία, και την Ελευθερία Μοριλκόνη, πίνοντας όλοι βυσσινάδα των Αγρών. Καλωσορίζει τον Δημήτριο και τον επιπλήττει που δεν ήρθε αμέσως στο Μεγάλο Παλάτι.

«Δεν ήθελα να σας επιβαρύνω, Μεγαλειότατε.»

«Δεν είναι βάρος οι φίλοι του Γεώργιου· το ξέρεις αυτό.»

«Φυσικά. Αλλά νόμιζα ότι ο Γεώργιος δεν ήταν εδώ· οπότε....»

«Ακόμα και να μην ήταν εδώ, σου λέγω, εσύ θάπρεπε νάχες έρθει,» επιμένει ο Αργύριος. Μετά ζητά από τους υπηρέτες να ετοιμάσουν ένα δωμάτιο για τον Δημήτριο Ζερδέκη, πράγμα που δεν αργεί να γίνει.

Και ούτε εγώ και η Λουκία αργούμε να μπούμε στο δικό μας δωμάτιο μέσα στο Μεγάλο Παλάτι, όπου τα πάντα είναι φτιαγμένα σαν να είμαι ο δεύτερος Βασιλιάς της Ηχώπολης. Πιάνω τη Λουκία από τη μέση, σταθερά, και τη φιλάω. Τα χείλη της ανταποκρίνονται παθιασμένα. Γαντζώνεται στους ώμους μου, τα πόδια της τυλίγονται γύρω από τη μέση μου: δεν πατάει πλέον στο πάτωμα, αλλά δεν είναι βαριά για εμένα. Αφαιρώ τα ρούχα της από τη μέση κι επάνω καθώς είναι πιασμένη στο σώμα μου και το ένα μου χέρι είναι σταθερά από κάτω της, στηρίζοντάς την. Νιώθω τον ενθουσιασμό της. Φιλάω το στόμα της, τα μάγουλά της, το σαγόνι της, τον λαιμό της, ενώ το άλλο μου χέρι διατρέχει τη γαλανόδερμη ράχη της, τώρα που είναι γυμνή, και καταλήγει

στον αυχένα της, κάτω από πυκνά κόκκινα μαλλιά. Την ξαπλώνω στο κρεβάτι, ανάσκελα, σκύβοντας από πάνω της, φιλώντας τους ώμους, τα στήθη της, την κοιλιά της. Λύνω τη ζώνη της, το παντελόνι της, τα τραβάω μαζί με την περισκελίδα της, παρασέρνοντας μπότες και κάλτσες επίσης, ρίχνοντάς τα όλα παραδίπλα. Με κοιτάζει με μάτια διασταλμένα και χείλη μισάνοιχτα· τα ορθωμένα στήθη της πάλλονται από τη γρήγορη αναπνοή της. Φέρνει το ένα της πόδι επάνω στο γυμνό στέρνο μου, το σέρνει εκεί· το πιάνω και δαγκώνω τον αστράγαλο. Η κάπα μου και το γιλέκο μου έχουν φύγει από πριν, δεν θυμάμαι πότε ακριβώς – συλλογική προσπάθεια, δική της και δική μου. Τώρα βγάζω και ό,τι απομένει – τις μπότες μου, το παντελόνι μου, την περισκελίδα μου – και σκύβω ξανά πάνω από τη Λουκία· την καταβροχθίζω από την κορφή ως τα πόδια, κατευνάζοντας την τρομερή οργή που βράζει μέσα μου, μεταμορφώνοντάς την σε πάθος. Και σε λίγο η Λουκία με καβαλά, τινάζοντας τα κόκκινα μαλλιά της, μπήγοντας τα δάχτυλά της στο στήθος και στους ώμους μου. Σφίγγω τα στήθη της (ήπια, ελεγχόμενα, συγκρατώντας τη δύναμή μου· δε θέλω να τα λιώσω) κι αυτό φαίνεται να τη διεγείρει ακόμα περισσότερο. Είναι σαν φωτιά από πάνω μου.

Και δεν αργούν κι οι δυο φωτιές μας να σβήσουν σχεδόν συγχρόνως. Ξαπλώνει τώρα, ακίνητη, ιδρωμένη, κολλώντας το γαλανόχρωμο πετσί της στο κατάμαυρο πετσί μου απ'άκρη σ'άκρη. Ακούω την αναπνοή της δυνατή, τη νιώθω στον ώμο μου.

Ύστερα από λίγο, γυρίζει ανάσκελα. Παίρνει καθιστή θέση. Κοιτάζει στο πάτωμα. Σηκώνεται απ'το κρεβάτι και πάει ως τη μπλουζα της που είναι πεσμένη μερικά βήματα παραπέρα. Παίρνει ένα πακέτο Υποβρύχιο από εκεί κι έναν αναπτήρα. Επιστρέφει στο κρεβάτι ανάβοντας τσιγάρο. Εμένα δεν μου δίνει. Κάθεται πλάι μου, καπνίζοντας και ρίχνοντας τη στάχτη στο πάτωμα. Με κοιτάζει περιέργα.

«Τι;» ρωτάω, γαργαλώντας την αριστερή της πατούσα.

Απομακρύνει το πόδι της από το χέρι μου. «Ας πούμε ότι βρίσκεις εκείνη τη γυναίκα που είχες συναντήσει την άλλη φορά με τους Καπνούς...»

«Αυτός είναι ο σκοπός μου, Λουκία.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

«Κι ας πούμε ότι την αιχμαλωτίζεις και την κάνεις να σου μιλήσει—»

«Ελπίζω να μη χρειαστεί να φτάσουμε σε εξαναγκασμούς,» τη διακόπτω. «Ελπίζω απλά να δεχτεί να συζητήσουμε. Να μου πει από πού με ξέρει.»

«Ναι, εντάξει, αλλά δεν έχει σημασία αυτό. Δε μιλάω γι'αυτό. Έστω ότι σου λέει ποιον της θυμίζεις. Έστω ότι σου λέει ποιος πραγματικά ήσουν προτού βρεθείς εδώ, προτού σε φιλήσει η Έχιδνα... Μετά, τι... Τι θα γίνει, Γεώργιε;»

Δεν ξέρω τι ν'απαντήσω. «Κάνεις δύσκολες ερωτήσεις,» αποκρίνομαι ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής.

«Θα φύγεις;» με ρωτάει, κι ακούω κάποια δυσκολία στη φωνή της. «Εννοώ... εννοώ – θα φύγεις από την Υπερυδάτια; Θα πας εκεί που... απ'όπου ήρθες όταν ήσουν... αυτός που ήσουν πριν;»

«Θα δούμε,» της λέω. «Δεν ξέρω. Δεν...» Είναι δύσκολο και για εμένα. Δεν έχω ιδέα ποιος ήμουν παλιά. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Και έχω σκεφτεί, ορισμένες φορές, ότι ίσως να μη μου αρέσει εκείνο που θα ανακαλύψω για τον εαυτό μου – αν τελικά το ανακαλύψω – αλλά, βέβαια, ποτέ δεν έχω πάψει να ελπίζω και να ψάχνω, και ούτε θα πάψω, ακόμα κι αν αυτή η μαυρόδερμη πολεμίστρια αποδειχτεί ότι δεν γνωρίζει τίποτα ουσιαστικό για εμένα. Τέλος πάντων. Αισθάνομαι μπερδεμένος. Όχι τέτοιες σκέψεις τώρα. Πρώτα πρέπει να τη συναντήσω ξανά, μα την Έχιδνα! Πρέπει!

«Είναι... δεν είναι απλό να σου απαντήσω σε τέτοιο πράγμα.» Σηκώνομαι κι εγώ σαν εκείνη, παίρνω καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι. «Δεν ξέρω ποιος ήμουν, Λουκία. Πώς μπορώ να σου απαντήσω ενώ ακόμα δεν ξέρω ποιος ήμουν;»

«Δηλαδή, δεν είναι σίγουρο ότι θα φύγεις;» Βλέπω μια αναλαμπή στα πρασινόγκριζα μάτια της που θυμίζουν τη θάλασσα.

Χαμογελάω, αν και νιώθω το χαμόγελό μου αδύναμο. «Όχι,» της λέω βάζοντας το χέρι μου μες στα μαλλιά της, πίσω απ'τον λαιμό της, φέρνοντάς την κοντά μου και φιλώντας τα χείλη της, «δεν είναι σίγουρο.»

«Πώς θα το κρίνεις;» με ρωτά. «Πώς θα το κρίνεις αν είναι να φύγεις ή όχι;» Κρατιέται από τον ώμο μου με το ένα χέρι ενώ με το άλλο βαστά το αναμμένο τσιγάρο.

Το κουρσεύω και τραβάω μια τζούρα. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει πιο δυνατά μέσα μου. «Μα την Έχιδνα, Λουκία, πώς να σου απαντήσω; Δεν ξέρω ποιος ήμουν.»

«Κι άμα δε σ'αρέσει αυτό που θα μάθεις για σένα;» Μες στο μυαλό μου είναι, η καταραμένη ωκεανίδα;

Τραβάω ακόμα μια τζούρα, φυσάω τον καπνό απ'τα ρουθούνια, προς τα γαλανόδερμα πόδια της.

«Μη φύγεις, Γεώργιε!» μου λέει. «Ό,τι κι αν είναι, μη φύγεις απ'την Υπερυδάτια!»

Υψώνω το βλέμμα μου και αντικρίζω ένα σπάνιο θέαμα: δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της.

Φιλάω τα μάγουλά της για να τα μαζέψω. «Με ξέρεις να κάνω βιαστικές κινήσεις;»

Γελά. «Εσύ δεν ήσουν που δια νυκτός σκότωσες τον Αγένιο, έκλεψες το πλοίο του, κι έγινες με το έτσι-θέλω Καπετάνιος μας, Καπετάνιε μου;»

«Αυτό ήταν άλλο,» αποκρίνομαι, μειδιώντας και δίνοντάς της πίσω το τσιγάρο της.

«Μη φύγεις απ'την Υπερυδάτια!» μου ξαναλέει. «Εξάλλου, όπου κι αν ήσουν παλιά, πώς μπορεί να ήσουν καλύτερα από εδώ, Καπετάνιε μου; Είσαι ο Οφιομαχητής – και... κι όλοι αυτοί οι γραφικοί τύποι στην Ηχώ-πολη σε αγαπάνε!» γελά.

«Άλλοι όμως, όπως ο Στέφανος, θέλουν να με σκοτώσουν.»

«Είσαι παράξενος. Πολύ παράξενος! Δε μπορεί να τάχεις όλα δικά σου, ξέρεις!» Τραβά καπνό απ'το τσιγάρο της και τον φυσά προς το πλάι. «Πες μου ότι δεν θα φύγεις απ'την Υπερυδάτια ό,τι κι αν ανακαλύψεις για το παρελθόν σου, Γεώργιε,» μου ζητά.

Και θα ήθελα – μα την Έχιδνα, θα ήθελα – να της πω πως, ναι, ό,τι κι αν μάθω για το ποιος ήμουν, δεν θα φύγω από τούτη τη διάσταση... όμως δεν μπορώ. Το μόνο που μπορώ να απαντήσω είναι η αλήθεια: «Αισθάνομαι πλέον την Υπερυδάτια σαν το σπίτι μου, Λουκία. Πραγματικά, την αισθάνομαι σαν το σπίτι μου. Σαν να ανήκα εδώ από πάντα.»

Το καταλαβαίνει πως δεν της απάντησα ακριβώς σ'αυτό που με ρώτησε. Το βλέπω πως το καταλαβαίνει, καθώς τελειώνει το τσιγάρο της και σηκώνεται απ'το κρεβάτι ψάχνοντας τασάκι για να το σβήσει.

-6

Μες στη νύχτα, προσπάθησαν να διώξουν τους τέσσερις Κακοτοπίτες από τον Απέθαντο, αλλά αυτοί αρνήθηκαν να φύγουν· ο Μάρκος είπε ότι η Ευτυχία Ναθράσκη, η γιατρός, τους είχε επιτρέψει να μείνουν. Όταν τελικά η Ναθράσκη ήρθε να τους συναντήσει, τους ρώτησε τι στις λάσπες του Λοκράθου ήθελαν μες στο νοσοκομείο. Και ο Μάρκος τής απάντησε: «Ο Γεώργιος ζήτησε να τον περιμένουμε εδώ. Ο Γεώργιος. Εντάξει; Και είπε ότι έχει συνεννοηθεί μαζί σου.»

«Ναι, έτσι είπε,» τόνισε ο Φοίβος.

Η Ευτυχία αναστέναξε. Έχω μπλέξει, γαμώτο! σκέφτηκε. Και τους αποκρίθηκε ότι μπορούσαν να μείνουν – αλλά χωρίς να ενοχλούν το προσωπικό του νοσοκομείου!

«Μα δεν κάνουμε τίποτα!» είπε ο Μάρκος.

«Εντάξει. Συνεχίστε να μην κάνετε τίποτα. Και να φοράτε τις μάσκες σας· μην τις βγάζετε. Και πάρτε κι αυτά τα γάντια.» Τους έδωσε τέσσερα ζευγάρια. «Μην αγγίζετε πράγματα που δεν πρέπει οπωσδήποτε ν'αγγίζετε. Καταλαβαίνετε; Κανείς δεν είναι σίγουρος πώς ακριβώς μεταδίδεται η Αρρώστια, και δε σας θέλουμε για ασθενείς. Έχουμε αρκετούς.»

Είχαν, βασικά, παραπάνω από αρκετούς. Καθώς η νύχτα προχωρούσε, ολοένα και περισσότερα κρούσματα έρχονταν στον Απέθαντο, και κάποιοι από τους αρρώστους πέθαιναν από τη δύσπνοια ή τον πυρετό. Το νοσοκομείο είχε ελλιπείς εξοπλισμούς και ελλιπές προσωπικό για τέτοια έκρυθμη κατάσταση (και για πιο κανονικές καταστάσεις, επίσης)· μετά δυσκολίας μπορούσαν να δώσουν επιπλέον αέρα και αντιπυρετικά στους ασθενείς, κι αυτά δεν φαινόταν να τους βοηθάνε παρά ελάχιστα. Επιχειρούσαν και κάποιες άλλες, πειραματικές μεθόδους θεραπείας, οι οποίες πήγαιναν απ'το κακό στο χειρότερο. Δεν είχαν ιδέα πώς να αντιμετωπίσουν την επιδημία.

Τον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο τούς έβαλαν τελικά να δουλέψουν, αν και όχι κοντά στους πληγέντες από την Αρρώστια. Τους ζήτησαν να μεταφέρουν πράγματα αποδώ κι αποκεί, να καθαρίζουν με σκούπες και φαράσια, να πηγαίνουν νερό σε άλλους ασθενείς. Στην αρχή διαμαρτυρήθηκαν – «Δεν είμαστε νοσοκόμοι, ρε,» είπε ο Αθανάσιος, «ούτε σκουπιδιάρηδες» – αλλά η Ευτυχία Ναθράσκη τούς απάντησε ότι αν ήθελαν να μείνουν έπρεπε να είναι χρήσιμοι, αλλιώς να σηκώνονταν να φύγουν. Κι αυτό τούς έπεισε.

«Θα πληρωθούμε;» ρώτησε ο Φοίβος.

«Φίλε, ούτε εμείς δεν πληρωνόμαστε,» του είπε η Ναθράσκη. «εσύ περιμένεις να πληρωθείς;» Δεν ήταν ακριβώς αλήθεια ότι δεν πληρώνονταν, αλλά σίγουρα δεν έπαιρναν επιπλέον οχτάρια για να αντιμετωπίσουν καταστάσεις σαν την τωρινή.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες δεν έφεραν άλλες αντιρρήσεις γιατί φοβόταν να φύγουν από το νοσοκομείο μέχρι να επιστρέψει ο Γεώργιος. Φοβόνταν ότι οι συγχωριανοί τους παραφυλούσαν κάπου απέξω.

Καθώς τώρα ξημέρωνε, ακόμα δούλευαν μέσα στον Απέθαντο κι αισθάνονταν ζαλισμένοι, και καταλάβαιναν πόσο πνιγηρή είχε γίνει η κατάσταση μ'αυτή την καινούργια επιδημία. «Σαν ολάκερο το Κακό Πάτημα νάχει αρρωστήσει!» μούγκρισε ο Μελέτιος.

Δεν είχε δίκιο.

Δεν ήταν μόνο το Κακό Πάτημα.

Στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης είχαν το ίδιο πρόβλημα. Είχαν σοβαρότερο πρόβλημα, γιατί εκεί έρχονταν πολύ περισσότερα κρούσματα της επιδημίας από κάθε μεριά της πόλης. Το νοσοκομείο γέμιζε με ανησυχητικό ρυθμό, οι πάντες είχαν πανικοβληθεί, και φοβόνταν μην κολήσουν κι αυτοί. Κανένας γιατρός δεν είχε κοιμηθεί.

Στην Ανθρώπινη Προστασία επικρατούσε η ίδια κατάσταση, αν και πιο ελεγχόμενη. Ο Πέτρος Νιλκόδιος επέμενε να επιβληθεί τάξη και, εν ανάγκη, να διώξουν κάποια κρούσματα αν δεν είχαν ακόμα δημιουργηθεί οι κατάλληλοι χώροι. Η Διονυσία πήγε στο νοσοκομείο καθώς χάραζε, καθισμένη πίσω από τον Ανδρέα Νιλκόδιο, επάνω στο δίκυκλό του. Κι οι δύο φορούσαν μάσκες της Ανθρώπινης Προστασίας – αυτές τις ελαστικές, πολύ ανθεκτικές μάσκες που το νοσοκομείο πουλούσε και

σε άλλους, αν και όχι αρκετούς ακόμα. Η Διονυσία κατέβηκε από το δίκυκλο και είπε στον Ανδρέα να φύγει. «Είναι επικίνδυνα εδώ.»

«Όχι· θα μείνω για λίγο. Θα προσέχω.»

«Μην έρχεσαι και πολύ κοντά... σε κανέναν,» του είπε η Διονυσία, και μετά πήγε να ρωτήσει ποια ήταν η κατάσταση με την επιδημία και έμαθε τα χειρότερα από τους γιατρούς και τους νοσοκόμους. Έκανε επάνω στον εαυτό της Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποιήσεως και επισκέφτηκε τους ασθενείς που δυσκολεύονταν να αναπνεύσουν παρά τις φιάλες αέρα που τους είχαν βάλει, ενώ μούλιαζαν τα ρούχα τους και τα στρώματα από τη συνεχόμενη εφίδρωση. Η μαγεία της εξακολουθούσε να μη μπορεί να τη βοηθήσει με κανέναν τρόπο για να καταλάβει τι να κάνει ώστε να τους σώσει. Το μόνο που καταλάβαινε ήταν ότι είχαν κάτι το εχθρικό μέσα τους, σαν να ήταν δηλητηριασμένοι.

Η Διονυσία αισθανόταν απεγνωσμένη. Αισθανόταν ένα βάρος να συνθλίβει και το δικό της στήθος, όπως ανέφεραν πως ένιωθαν οι ασθενείς. Αλλά ήξερε ότι δεν είχε κολλήσει την επιδημία.

Έψαξε για τον Πέτρο και, τελικά, τον βρήκε στο γραφείο του. Ο Ανδρέας ήταν επίσης εκεί, και μιλούσαν οι δυο τους. Έμοιαζε, μάλιστα, να διαφωνούν όταν η Διονυσία μπήκε. Της φαίνονταν ελαφρώς τσαντισμένοι.

«Τι θα γίνει με τα κρούσματα της επιδημίας;» ρώτησε η Διονυσία τον Πέτρο. «Τι κάνει ο Ευγένιος;» Χτες, της είχε πει ότι ο Ευγένιος νιρ προσπαθούσε να βρει τη θεραπεία. «Δεν έχει ακόμα ανακαλύψει τίποτα;»

«Δεν έχει περάσει αρκετός χρόνος, Διονυσία,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του ενώ ο Ανδρέας στεκόταν παραδίπλα. «Ο Ευγένιος χρειάζεται χρόνο. Είναι καλός σ'αυτά τα πράγματα, αλλά όχι και τόσο καλός. Κανείς δεν είναι τόσο καλός.»

«Οι περιπτώσεις έχουν υπερδιπλασιαστεί από τότε που έφυγα για να ξεκουραστώ.»

«Το ξέρω. Αλλά τι άλλο μπορούμε να κάνουμε; Για την ώρα, δεν φαίνεται να έχουμε κανέναν τρόπο αντιμετώπισης της επιδημίας. Και τους είπα, γαμώτο, να προστατεύονται!» Χτύπησε τη γροθιά του στο γραφείο. «Τους είπα να φοράνε μάσκες. Αλλά δε νομίζω πως έδωσαν την πρόπευσα σημασία.»

«Να ξαναμιλήσεις στον κόσμο, Πέτρο,» είπε η Διονυσία. «Να τους κάνεις να καταλάβουν. Αυτό το πράγμα, ό,τι κι αν είναι, φαίνεται να είναι πολύ επικίνδυνο.»

Ο Πέτρος ένευσε. «Το σκοπεύω. Το ίδιο έλεγα τώρα και στον Ανδρέα: ότι θα επικοινωνήσω μ'έναν δημοσιογράφο που ξέρω στον Ακατάπαυστο.»

Ο αδελφός του του έριξε ένα άγριο βλέμμα. Δεν έλεγαν αυτό, φυσικά. Ο Ανδρέας έλεγε στον Πέτρο ότι ήταν μεγάλη μαλακία που είχαν εξαπολύσει τέτοια επιδημία στην πόλη. Πώς στις λάσπες του Λοκράθου σκέφτονταν να την κουμαντάρουν; Η κατάσταση έμοιαζε ήδη να έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο! Ο Πέτρος, όμως, επέμενε πως τίποτα δεν είχε ξεφύγει από τον έλεγχό τους. «Τα πάντα πάνε ακριβώς όπως τα έχουμε σχεδιάσει.»

«Κόσμος πεθαίνει,» του είπε ο Ανδρέας.

«Εσύ περίμενες ότι η διαδικασία θα ήταν αναίμακτη; Καμιά διαδικασία δεν είναι αναίμακτη όταν προσπαθείς να πετύχεις κάτι σημαντικό.»

«Μα, ουσιαστικά, τους σκοτώνεις!»

«Εσύ πόσους ανθρώπους έχεις σκοτώσει, Ανδρέα;»

«Όχι με τέτοιο τρόπο!»

«Με τι; Με λεπίδα; Με βέλος; Με μεταλλικούς τροχούς; Τι διαφορά νομίζεις ότι έχει, μαλάκα;»

Και τότε ήταν που η Διονυσία είχε χτυπήσει την πόρτα του γραφείου.

Έξω από την Ανθρώπινη Προστασία, ο Πρώτος Ήλιος σκαρφάλωνε στον ουρανό, φωτίζοντας μια νοσηρή ημέρα στην Κυκλόπολη. Ο Δεύτερος Ήλιος σύντομα τον ακολούθησε, και το επιπλέον φως του δεν βελτίωσε την ημέρα. Τότε, όμως, ο Οφιομαχητής μπήκε από τη Νότια Πύλη, καβάλα στη Νυχτερινή, και κάλπασε μέσα στο Οχυρό, κατευθυνόμενος δυτικά, περνώντας γρήγορα από τους πρωινούς δρόμους, βλέποντας τώρα περισσότερους ανθρώπους με μάσκες και κουκούλες απ'ό,τι έβλεπε χτες. Έφτασε στο Κακό Πάτημα βάζοντας κι εκείνος τη μάσκα του – για να κρύβει τη μαυρόδερμη όψη του, κυρίως.

Κατέληξε στον Απέθαντο και κατέβηκε από τη σέλα. Έδεσε το άλογο σε μια κολόνα εκεί κοντά και πλησίασε την ψευτοϊέρεια του

Αστερίωνα που πουλούσε φυλαχτάρια φορώντας κι αυτή μάσκα, κουκούλα, και γάντια σήμερα. Της είπε νάχει το νου της στη Νυχτερινή. «Εντάξει;»

«Εντάξει.»

«Αν εξαφανιστεί αποκεί, εσένα θα κυνηγήσω.»

Κάτι στο βλέμμα του την τρόμαξε. «Δε θα χαθεί· θα την προσέχω, κύριε.»

«Πώς σε λένε;»

«Νικολία.»

Ο Οφιομαχητής βάδισε προς την πύλη του στενού περιβόλου του Απέθαντου.

«Ε! Πού πας;» του φώναξε η μασκοφορεμένη φρουρός – η Ευτέρπη – μέσα απ'το φυλάκιο, μη μοιάζοντας πρόθυμη να βγει. «Έχεις δουλειά; Τι θέλεις;»

Εκείνος την αγνόησε, περνώντας.

«Πού πας, ρε φίλε;» φώναξε η φρουρός πίσω του. «Σου μιλάω, ρε!» Αλλά πάλι δεν βγήκε απ'το φυλάκιο. Με τέτοια επιδημία που κυκλοφορούσε δεν ήταν να βγαίνεις αν δεν ήταν τελείως απαραίτητο, νόμιζε. Όλοι ψοφούσαν, ο ένας μετά τον άλλο, σαν ποντίκια· δεν ήθελε ν'αρρωστήσει κι εκείνη. Και μόνο που το σκεφτόταν, οι τρίχες της ορθώνονταν και την έπιανε μια τάση για κατούρημα.

Ο Οφιομαχητής μπήκε στον Απέθαντο ρωτώντας πού ήταν η Ευτυχία Ναθράσκη, η γιατρός – πού ήταν; Κανείς δεν ήξερε να του απαντήσει αμέσως, και τον απέφευγαν σαν να τους τρόμαζε.

Συνάντησε τον Αθανάσιο να τραβά έναν κάδο με σκουπίδια.

«Τι κάνεις εκεί, ρε;» του είπε. «Δε σας είπα να μην αγγίζετε τίποτα;»

«Η γιατρός, όμως, είπε να μην καθόμαστε, αλλιώς θα μας διώξει. Πότε ήρθες, Γεώργιε;»

«Μόλις τώρα. Πού είναι η Ναθράσκη, γαμώ τη βατραχομάνα της;»

«Εδώ κάπου πρέπει νάναι. Κάπου εδώ γύρω...»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σταμάτησε τον Γεώργιο απ'το να κλοτσήσει τον κάδο με τα σκουπίδια. Προσπέρασε τον Αθανάσιο και συνέχισε την αναζήτησή του. Συνάντησε, πρώτα, τον Κλεάνθη Βολλέρνιο και, μετά, τον Γεώργιο Φιρίζο, οι οποίοι ήταν όλο ερωτήσεις,

έχοντας ακούσει από τη Ναθράσκη ότι ο μαυρόδερμος ξένος νόμιζε πως μπορούσε να φτιάξει φάρμακο για την επιδημία.

Ο Οφιομαχητής δεν γνώριζε τον Φιρίζο, δεν τον είχε ξαναδεί. «Ποιος είσαι συ;» τον ρώτησε. «Γιατρός είσαι;»

«Γιατρός είμαι. Μπορείς όντως να φτιάξεις το φάρμακο, ή δεν μπορείς;»

«Πού στη μάνα του Λοκράθου είναι η Ναθράσκη;»

«Εδώ.» Η γιατρός ερχόταν από δίπλα, ειδοποιημένη από μια νοσοκόμα ότι «ο παράξενος μαυρόδερμος άντρας επέστρεψε». Τα βαμμένα ξανθά μαλλιά της, που ήταν φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες, κολλούσαν επάνω στο κεφάλι της από τον ιδρώτα όλης της νύχτας. Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου. «Βρήκες ό,τι χρειαζόσουν; Γιατί άργησες τόσο;»

«Θα ερχόμουν πιο νωρίς – από την αυγή – αλλά είχα... κάποια προβλήματα. Μπορώ να χρησιμοποιήσω τώρα το εργαστήριό σας;» Ήταν λοκράθιο τέλμα το χυμικό εργαστήριο του νοσοκομείου, μα δεν είχε και κανένα καλύτερο υπόψη.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ναθράσκη, «έλα.»

Τον οδήγησε στο εργαστήριο όπου τον είχε οδηγήσει και την προηγούμενη φορά, και ο Οφιομαχητής άφησε εκεί κάποια από τα πράγματα που είχε φέρει από τη νυχτερινή του αναζήτηση.

«Λοιπόν,» είπε, «έχω ήδη ετοιμάσει λίγο αντιδοτο για την Αγκάλη του Όφρεως. Το θεωρώ απίθανο να είναι και φάρμακο για την επιδημία, αλλά πρέπει να το δοκιμάσουμε σε κάποιον ασθενή. Υπάρχει κανένας που να είναι... στα τελευταία του;»

«Μόνο ένας;» είπε κυνικά ο Γεώργιος Φιρίζος. «Πολλοί. Όλοι, ίσως.»

Η Ευτυχία απάντησε στον Γεώργιο: «Πάμε κοντά τους. Αλλά να φόρας και γάντια.»

«Δε χρειάζομαι γάντια.»

«Θες να κολλήσεις εσύ και να μας κολλήσεις κι εμάς;»

«Δε χρειάζομαι γάντια. Ούτ' αυτό το χρειάζομαι ουσιαστικά.» Έβγαλε τη μάσκα.

«Μην κάνεις μαλακίες!» του είπε ο Φιρίζος, θορυβημένος ξαφνικά. «Θα κολλήσεις· δεν είν' αστείο!»

«Δεν πρόκειται να κολλήσω.»

«Κοίτα, φίλε, ή ντύνεσαι σωστά ή φεύγεις αποδώ!»

Η Ευτυχία δεν είχε ξεχάσει, όμως, ποιος ήταν ο μαυρόδερμος ξένος. Ο Οφιομαχητής. Και οι φήμες λένε πως κανένα δηλητήριο δεν τον επηρεάζει. Ισχύει το ίδιο και για τις αρρώστιες; Τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος, Γεώργιε, ότι η επιδημία δεν μπορεί να σε επηρεάσει;»

«Είμαι.»

Η Ευτυχία ένευσε. «Πάμε.»

Ο Οφιομαχητής την ακολούθησε έξω από το εργαστήριο. Και ο Φιρίζος ακολούθησε αυτόν, φωνάζοντας: «Τι λέτε, ρε! Τι λες, ρε Ευτυχία; Τον αφήνεις να περιφέρεται χωρίς μάσκα και γάντια; Θα πεθάνουμε όλοι εδώ μέσα! Εγώ θα φύγω, ε, σ'το λέω! Θα φύγω! Τελείωσε – δε μ'ενδιαφέρει τίποτα!» Ο Κλεάνθης Βολλέρνιος ακολουθούσε τον Φιρίζο αλλά δεν φώναζε· έστρωνε κάθε τόσο, νευρικά, τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του.

«Κάνε ησυχία!» είπε η Ναθράσκη στον Φιρίζο πάνω απ'τον ώμο της. «Δεν κινδυνεύει αυτός.»

«Γιατί, επειδή το λες εσύ;»

«Ναι, επειδή το λέω εγώ.»

«Δεν πάτε καθόλου καλά εδώ μέσα! Είσαι άυπνη και δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Ο Ζέφυρος έχει φυσήσει τα μυαλά σου – τάχει πάρει και τάχει πετάξει αλλού!»

Η Ευτυχία Ναθράσκη οδήγησε τον Οφιομαχητή σε μια αίθουσα γεμάτη ασθενείς από την επιδημία. Ο ένας έμοιαζε να είναι πάνω στον άλλο· μετά βίας είχαν τοποθετηθεί κάποια πλαστικά διαχωριστικά αναμεταξύ τους. Και ο θόρυβος που έκαναν οι άρρωστοι καθώς απεγνωσμένα προσπαθούσαν να αναπνεύσουν ήταν φριχτός· επιθανάτιο ρόγχο θύμιζε. Μια συγχορδία από επιθανάτιους ρόγχους. Η Ναθράσκη τούς έβλεπε και έτρεμε ολόκορμη· δεν μπορούσε να ελέγξει την αντίδρασή της, δεν μπορούσε. Ο Φιρίζος και ο Βολλέρνιος δεν είχαν μπει στο δωμάτιο· είχαν φύγει.

Ο Οφιομαχητής είπε τώρα στην Ευτυχία: «Βγες αν θέλεις.»

Εκείνη ξεροκατάπие. «Όχι,» αποκρίθηκε, με στόμα ξερό, «θα μείνω.»

«Ποιος είναι σε χειρότερη κατάσταση εδώ μέσα;»

«Αυτός εκεί.» Έδειξε. «Νομίζω.»

Ο Γεώργιος πλησίασε τον ξαπλωμένο άντρα που πάλευε ν'αναπνεύσει μα δεν φαινόταν να μπορεί να τραβήξει παρά ελάχιστο αέρα. Το

λευκό-ροζ δέρμα του ήταν πολύ περισσότερο λευκό παρά ροζ· θύμιζε στον Γεώργιο τους ανθρώπους με κατάλευκο δέρμα οι οποίοι, κατά κανόνα, δεν ήταν γηγενείς της Υπερυδάτιας.

«Πώς σε λένε, φίλε μου;» τον ρώτησε, καθίζοντας δίπλα του, στην άκρη του κρεβατιού.

Ο άντρας δεν μπορούσε να μιλήσει· του ήταν αδύνατον.

«Εντάξει. Ησύχασε. Οι γιατροί μου λένε ότι είσαι σε πολύ άσχημη κατάσταση. Έχω μαζί μου, όμως, ένα φάρμακο που ίσως – ίσως – να σε βοηθήσει. Αλλά είναι πειραματικό· δεν ξέρω αν θα πιάσει, ή τι παρενέργειες μπορεί να έχει μ'αυτή την αρρώστια που έχεις κολλήσει. Θέλεις να το δοκιμάσουμε; Αν συμφωνείς, γνέψε μου καταφατικά.»

Ο άντρας προσπάθησε πάλι να μιλήσει και δεν τα κατάφερε· δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

«Γνέψε μου αν συμφωνείς. Μη μιλάς.»

Ο άντρας έγνεψε, μία, δύο, τρεις φορές, έντονα.

«Να σου δώσω το φάρμακο που σου είπα;» ρώτησε πάλι ο Γεώργιος, για επιβεβαίωση.

Ο άντρας έγνεψε ξανά, ακόμα πιο έντονα.

«Καλώς.» Ο Οφιομαχητής έβγαλε από την κάπα του ένα φιαλίδιο και μια σύριγγα την οποία είχε πάρει από το εργαστήριο του Απέθαντου. Έκαψε τη βελόνα της με τον ενεργειακό αναπτήρα του, τράβηξε μ'αυτήν υγρό απ'το φιαλίδιο – το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως – και τρύπησε το δέρμα του χεριού του ασθενή, κρατώντας το χέρι του σταθερό με το δικό του χέρι. Πίεσε τη σύριγγα κι έστειλε το αντίδοτο μέσα στον οργανισμό του.

«Τώρα,» είπε, «πρέπει να περιμένουμε λίγο, για να δούμε τι θα γίνει. Προσπάθησε να ηρεμήσεις όσο μπορείς.»

Έκανε να σηκωθεί απ'το πλάι του κρεβατιού και να πλησιάσει την Ευτυχία Ναθράσκη που στεκόταν στο κατώφλι της αίθουσας των ασθενών· αλλά, καθώς σηκωνόταν, έμεινε ακίνητος γιατί αισθάνθηκε κάτι να του επιτίθεται. Ήταν σχεδόν σαν χτύπημα από λεπίδι. Σαν κάποιο όπλο να τον είχε καρφώσει.

Όμως αυτό το όπλο δεν ήταν υλικό. Ούτε ορατό. Ήταν η επιδημία. Ο Οφιομαχητής την ένιωσε όπως θα ένιωθε ένα δηλητήριο που προσπαθούσε να εισβάλει στο σώμα του. Κι ένιωσε, συγχρόνως, το δηλητήριο

της Έχιδνας να την αντιμετωπίζει. Νόμιζε πως είχε ξαφνικά μέσα του δύο φωτιές που έκαιγαν έντονα, απειλώντας να τον καταβροχθίσουν. Η οργή του φούντωσε, τον ώθησε να τσακίσει τα πάντα σε τούτη την αίθουσα – κρεβάτια, εξοπλισμούς, ασθενείς, τους ίδιους τους τοίχους. Αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ήταν εκεί, μέσα στο μυαλό του, καθώς και οι άλλες διδαχές του Γέρου του Ανέμου, και ο ιοβόλος κυκλώνας κρατήθηκε σε απόσταση... ενώ η αόρατη μάχη συνεχιζόταν. Δύο δηλητήρια που το ένα χτυπούσε το άλλο. Δύο φαρμακεροί δράκοι που μονομαχούσαν. Ή, μάλλον, ένας δράκος και ένα μολυσματικό παράσιτο.

Ο δράκος νίκησε· το παράσιτο πέθανε. Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την ένταση να εγκαταλείπει το σώμα του, την οργή του να καταλαγιάζει. Ναι, όπως το υποψιαζόταν, αυτή η αρρώστια δεν μπορούσε να τα βάλει με το δηλητήριο της Έχιδνας. Τίποτα δεν μπορούσε να τα βάλει με το δηλητήριο της Έχιδνας.

Στράφηκε στη Ναθράσκη. Την πλησίασε.

Εκείνη τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Θα δούμε σε κανένα μισάωρο,» της είπε ο Οφιομαχητής.

Βγήκαν από την αίθουσα, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους, και αμέσως μια νοσοκόμα τούς πλησίασε. «Κυρία Ναθράσκη! Ο κύριος Νιλκόδιος μιλά στον Ακατάπαυστο. Τώρα. Για την επιδημία.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη και ο Οφιομαχητής πήγαν σε μια άλλη αίθουσα, όχι πολύ μακριά από εδώ, μαζί με τη νοσοκόμα. Μέσα ήταν συγκεντρωμένοι αρκετοί από το προσωπικό του Απέθαντου – όλοι με μάσκες, κουκούλες, και γάντια. Ανάμεσά τους βρίσκονταν και οι τέσσερις Κακοτοπίτες. Κοίταζαν μια οθόνη που κρεμόταν στον τοίχο δείχνοντας την όψη του Πέτρου Νιλκόδιου, ο οποίος έλεγε:

«...αλλά ο κόσμος δεν έχει αντιληφθεί πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση. Και τονίζω ξανά: πρόκειται για κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Οφείλουν όλοι να είναι κατάλληλα προστατευμένοι, με μάσκες και γάντια. Μάσκες το λιγότερο.» Και διαφήμιζε πάλι τις μάσκες που πουλούσαν στην Ανθρώπινη Προστασία, κάνοντας επίδειξη.

Μετά είπε: «Πρέπει, επίσης, οι πύλες της πόλης να κλείσουν – και αυτές της ξηράς και αυτές των ποταμών – καθώς και ο Αερολιμένας και ο Σιδηροδρομικός Σταθμός. Κανείς να μη μπαίνει, κανείς να μη βγαίνει.»

«Μα, αν συμβεί αυτό, δεν θα υπάρξει τεράστιο πρόβλημα, κύριε Νιλκόδιε;» ρώτησε ο δημοσιογράφος που του μιλούσε αλλά δεν φαινόταν στην οθόνη.

«Το πρόβλημα θα είναι μεγαλύτερο αν δεν κλείσουμε την πόλη. Γιατί μπορεί να εξαπλώσουμε την επιδημία και παραπέρα – στην Ολφιάρδια, στην Τριάνη – σ'ολόκληρη την Κεντρυδάτια! Προτείνω στον Κύκλο να κλείσουν όλες τις εισόδους, και θα τους μιλήσω και προσωπικά σήμερα κιόλας.

»Αλλά το βασικό τώρα είναι ο κόσμος να καταλάβει ότι πρέπει να προστατεύεται. Μάσκες, γάντια. Οπωσδήποτε. Τα κρούσματα έχουν υπερδιπλασιαστεί μέσα σε μία ημέρα. Αν συνεχιστεί αυτό, δεν θα μπορούμε να σταματήσουμε την επιδημία.»

«Το φάρμακο έχει βρεθεί, κύριε Νιλκόδιε; Πλησιάζετε να το βρείτε;»

«Δεν έχει βρεθεί ακόμα, αλλά, ναι, πλησιάζουμε. Γίνεται έρευνα, εντατική έρευνα, στα εργαστήριά μας, που είναι τελευταίας τεχνολογίας. Εργάζονται μάγοι και επιστήμονες τους οποίους εμπιστεύομαι απόλυτα. Είμαι πεπεισμένος ότι θα βρουν το αντιβιοτικό γι' αυτή την επιδημία πολύ σύντομα. Εν τω μεταξύ, όμως, πρέπει όλοι να προστατεύονται. Και η Ανθρώπινη Προστασία πουλά τις καλύτερες μάσκες στην πόλη – σε πολύ καλή τιμή, αν σκεφτεί κανείς τις ιδιότητές τους.»

Το προσωπικό του Απέθαντου είχε αναστατωθεί καθώς η συνέντευξη του Πέτρου Νιλκόδιου τελείωνε· μιλούσαν αναμεταξύ τους. Μια βαβούρα γέμισε την αίθουσα.

Ο Γεώργιος Φιρίζος και ο Κλεάνθης Βολλέρνιος πλησίασαν την Ευτυχία Ναθράσκη και τον Οφιομαχητή, και ο πρώτος είπε στον τελευταίο: «Πρέπει να φύγεις απ' την κλινική. Τώρα! Πήγες εκεί μέσα απροστάτευτος, και είσαι πάλι εδώ, ανάμεσά μας! Θα μας κολλήσεις όλους!»

«Γεώργιε,» είπε η Ευτυχία στον Φιρίζο, «δεν είναι αυτό που νομίζεις. Εντάξει;»

«Τι δεν είναι αυτό που νομίζω; Φόρεσε τίποτα όταν πήγε εκεί μέσα;» Και προς τον Οφιομαχητή: «Βγες έξω, φίλε, γιατί θα φωνάξω τη φρουρά να σε βγάλει έξω, με καταλαβαίνεις;»

Ο Οφιομαχητής δεν του απάντησε. Μετά βίας κρατούσε την οργή του υπό έλεγχο για να μην τον αρπάξει και τον εκτοξεύσει στην άλλη μεριά

της αίθουσας, παίρνοντας μαζί του και πολλούς από τους υπόλοιπους εδώ μέσα.

Η Ευτυχία γέλασε.

«Τι γελάς;» της είπε ο Φιρίζος. «Ακούς τίποτα αστείο, μα την Έχιδνα; Έχεις τρελαθεί;»

«Έλα στο γραφείο μου—»

«Ποιο γραφείο σου; Εδώ σου—»

«Έλα στο γραφείο μου, Γεώργιε, κι άσε τις φωνές. Τώρα.» Στράφηκε, βαδίζοντας.

Ο Βολλέρνιος έκανε νόημα στον Φιρίζο να την ακολουθήσουν, και την ακολούθησαν.

Τους ακολούθησε κι ο Οφιομαχητής.

«Εσύ, φίλε, μακριά, καταλαβαίνεις;» του είπε ο Φιρίζος γυρίζοντας να τον κοιτάξει.

«Άμα μου ξαναμιλήσεις θα σε σκοτώσω,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, και υπήρχε κάτι στο βλέμμα του, κάτι το παράξενο στα μάτια του, το οποίο ο Φιρίζος δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς αλλά τον πάγωσε, τον τρόμαξε. Ο τύπος είναι τρελός, σκέφτηκε. Φυσημένος. Τι τον έφερε εδώ μέσα η Ευτυχία; Δεν πρόκειται αυτός ο πούστης να φτιάξει φάρμακο, γαμώτο! Θα μας καταστρέψει όλους!

Ο Βολλέρνιος τον ώθησε να προχωρήσει, πιάνοντάς τον από τον ώμο, γιατί ο Φιρίζος είχε ασυναίσθητα σταματήσει.

Ακολούθησαν τη Ναθράσκη ως το γραφείο της και μπήκαν. Ο Οφιομαχητής μαζί τους, φυσικά· ήθελε ν'ακούσει τι θα τους έλεγε η γιατρός.

«Λοιπόν,» είπε ο Γεώργιος Φιρίζος στην Ευτυχία. «Ή έχεις τρελαθεί ή μας κάνεις πλάκα. Τον άφησες να μπει—»

«Δεν είναι σαν εμάς, Γεώργιε.»

«Τι – τι εννοείς, 'δεν είναι σαν εμάς'; Τι είναι, δηλαδή, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου; Ζώο είναι; Μπορεί νάχει μαύρο δέρμα, αλλά—»

«Δεν είναι το δέρμα του, Γεώργιε.»

«Και τι στους δαίμονες της Έχιδνας είναι, ε;»

Η Ναθράσκη στράφηκε στον Οφιομαχητή. «Γεώργιε, δείξε του κάτι, σε παρακαλώ. Κάτι.»

«Έχεις τίποτα που δεν το θέλεις;»

Η Ευτυχία άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου της, έψαξε μέσα, και έβγαλε ένα παλιό λουκέτο. Του το έδωσε.

Ο Οφιομαχητής το κράτησε με το ένα χέρι. Στράφηκε στους δύο άλλους γιατρούς. Έκλεισε το λουκέτο μες στη γροθιά του, δυνατά, πιέζοντας. Άνοιξε τη γροθιά του ξανά, και το λουκέτο ήταν τσακισμένο.

Τον κοίταζαν με μάτια γουρλωμένα.

Η Ευτυχία γέλασε πάλι. «Σας το είπα ότι έσπασε το λουκέτο στις τρύπες των τρελών, δε σας το είπα;»

«Φορά οργανική στολή;» έκανε ο Φιρίζος.

«Ούτε με οργανική στολή δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, Γεώργιε,» του είπε η Ευτυχία. «Ο κύριος είναι ο Οφιομαχητής.»

Ο Φιρίζος ρουθούνισε. «Καλά, εντάξει, θ' αρχίσουμε τώρα τα παραμύθια!...»

«Είναι ο Οφιομαχητής,» επανέλαβε η Ευτυχία. «Δεν είναι μύθος. Όχι μόνο. Και τα δηλητήρια δεν τον επηρεάζουν. Ούτε οι ασθένειες.»

«Ανοησίες-»

«Η επιδημία σας προσπάθησε να γλιστρήσει μέσα μου,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής, και ο Φιρίζος κι ο Βολλέρνιος στράφηκαν να τον κοιτάξουν ξανά. «Την αισθάνθηκα να προσπαθεί, ενώ ήμουν πλάι στον ασθενή. Δεν τα κατάφερε.»

«Συγγνώμη,» είπε ο Φιρίζος, «αλλά δεν μπορώ να πιστέψω αυτές τις μαλακίες...»

«Φέρε μου το πιο ισχυρό δηλητήριο που έχετε εδώ,» τον προέτρεψε ο Οφιομαχητής. «Θα το πιω.»

«Δεν έχουμε δηλητήρια· νοσοκομείο είναι.»

«Φέρε μου ένα φάρμακο που νομίζεις ότι θα μου κάνει άμεσα κακό.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε, επίμονα. Και η Ευθαλία σύριξε από το χέρι του Οφιομαχητή.

Ο Φιρίζος τότε την πρόσεξε, κι έκανε ένα βήμα πίσω, ξαφνιασμένος – όχι πως στεκόταν και πολύ κοντά στον Οφιομαχητή, δηλαδή· φοβόταν μην τον κολλήσει την επιδημία. «Τι...; Μα τα μαλλιά της Έχιδνας – φίδι;»

«Και δηλητηριώδες,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Αλλά μην το φοβάσαι· θα σε δαγκώσει μόνο αν το θυμώσεις.»

«Σταμάτα να αμφιβάλλεις, Γεώργιε,» είπε η Ευτυχία στον Φιρίζο. «Εί-
ναι ο Οφιομαχητής, και η επιδημία δεν μπορεί να τον επηρεάσει. Αλλά
αυτός μπορεί να μας βοηθήσει να την καταπολεμήσουμε. Μπορεί να
φτιάξει το φάρμακο.»

«Θα προσπαθήσω, τουλάχιστον,» διευκρίνισε ο ίδιος. «Τίποτα δεν εί-
ναι βέβαιο.»

Ο Φιρίζος ήταν σιωπηλός για μερικές στιγμές. Ύστερα, συνοφρυωμέ-
νος, ρώτησε τον Οφιομαχητή: «Γιατί; Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Έχω τους λόγους μου.»

«Πολύ... μυστηριώδες.»

«Οι λόγοι μου δε σ'ενδιαφέρουν. Το φάρμακο θα πρέπει να σ'ενδια-
φέρει.»

Μετά από μισή ώρα, ο Οφιομαχητής πήγε ξανά στην αίθουσα με τους
ασθενείς, ενώ το ασθενοφόρο είχε φέρει ακόμα ένα κρούσμα, και μια
νοσοκόμα του Απέθαντου είχε γίνει κρούσμα επίσης. Ο Γεώργιος πλη-
σίασε τον άντρα που είχε λάβει το αντίδοτο της Αγκάλης του Όφεως
και διαπίστωσε ότι ήταν, καταφανώς, καλύτερα. Μπορούσε να μιλή-
σει, και τον ευχαριστούσε. «Ό,τι κι αν μου έδωσες... ό,τι κι αν ήταν
αυτό» – ακόμα είχε κάποια δυσκολία στην αναπνοή – «ελάφρυνε το
βάρος στο στήθος μου.»

Ο Γεώργιος βγήκε από την Αίθουσα της Αρρώστιας (όπως είχαν αρχί-
σει να τη λένε στον Απέθαντο) και είπε στη Ναθράσκη να πάρουν αυτό
τον άνθρωπο από εκεί, να τον απομονώσουν. Η γιατρός δεν έφερε α-
ντίρρηση, και σύντομα δύο νοσοκόμοι – με κουκούλες, μάσκες, γάντια,
και ένα φορείο – μετέφεραν τον άρρωστο σ'ένα άλλο δωμάτιο.

Ο Φιρίζος και ο Βολλέρνιος πήγαν να τον δουν, και ήταν κι οι δύο κα-
χύποπτοι, αλλά ούτε αυτοί δεν μπορούσαν να μην παραδεχτούν ότι ο
άνθρωπος φαινόταν βελτιωμένος. Μιλούσε καλύτερα, ανέπνεε πιο εύ-
κολα.

«Τι λάσπες του Λοκράθου τού έδωσες;» ρώτησε ο Φιρίζος τον Οφιο-
μαχητή, έξω απ'το δωμάτιο του ασθενή.

Ο Οφιομαχητής τού είπε για την Αγκάλη του Όφεως – την οποία ο
Φιρίζος δεν είχε ξανακούσει – και πρόσθεσε: «Δε νομίζω, όμως, πως
μπορεί να αποτελέσει φάρμακο για την επιδημία, όχι χωρίς κάποιες

τροποποιήσεις. Απλά βοήθησε λίγο τον ασθενή. Πρέπει να περιμένουμε κι άλλο, να δούμε πώς θα—»

«Δος του κι άλλη δόση.»

«Δεν κάνει. Το αίμα του θα βράσει. Μόνο μία μπορώ να του δώσω, εκτός αν αλλοιώσω το αντιδότο. Αλλ’ αυτό θα χρειαστεί δουλειά, και δοκιμές. Ας περιμένουμε, πρώτα.»

Και περίμεναν.

Ενώ ο Πέτρος Νιλκόδιος ζήτησε να μιλήσει στον Κύκλο, και ο Κύκλος τον δέχτηκε. Λίγο προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν, άρχισαν να μιλάνε για το άμεσο μέλλον της Κυκλόπολης, και σύντομα ήρθε εκεί, στο Μέγαρο του Κύκλου, κι ο Δημοσθένης Δορκάλλης, ένας από τους γιατρούς της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής – ειδοποιημένος από κάποιον πράκτορα του Κύκλου, υπέθετε ο Πέτρος· και δεν του άρεσε. Ωστόσο, δεν το έκανε θέμα. Συνέχισε να επιμένει να κλείσουν την πόλη για να περιορίσουν τη μάστιγα.

Ο αδελφός του, εν τω μεταξύ, ο Ανδρέας Νιλκόδιος, μιλούσε με τους Τροχόλукους σ’έναν από τους πίσω δρόμους του Κέντρου, έναν ήσυχο δρόμο. Όλοι φορούσαν μάσκες και κουκούλες. Του εξηγούσαν ακριβώς τι είχε γίνει με τον Οφιομαχητή έξω από την πόλη, γιατί ήδη του είχαν μιλήσει τηλεπικοινωνιακά αλλά δεν του είχαν πει λεπτομέρειες.

Ο Ανδρέας ανησυχούσε. «Είστε σίγουροι ότι δεν κατάφερε να επιστρέψει κάπως;»

Η Αικατερίνη είπε: «Οι φρουροί τον έδιωξαν από τη Ρινέα Πύλη, και από κείνη τη μεριά πώς αλλιώς να μπήκε στην πόλη;»

«Εκτός αν κάπως έκανε τον κύκλο, βέβαια,» πρόσθεσε ο Ριχάρδος, «για νάρθει απ’τη Νότια Πύλη...»

«Θα έχει επιστρέψει,» είπε ο Ανδρέας Νιλκόδιος. «Οπωσδήποτε θα έχει επιστρέψει. Πηγαίνετε πάλι στον Απέθαντο. Παραφυλάτε εκεί.»

«Κι άμα τον δούμε;» ρώτησε η Αικατερίνη. «Δεν είν’ εύκολο να σκοτωθεί αυτός, Ανδρέα.»

«Παρακολουθήστε τον. Να μάθουμε πού μένει, τουλάχιστον.»

«Χρειαζόμαστε ξεκούραση,» του είπε ο Ριχάρδος. «Όλη νύχτα είμαστε στο πόδι.»

«Ναι,» συμφώνησε η Αικατερίνη. «Όντως, χρειαζόμαστε ξεκούραση.»

Ο Ανδρέας καταράστηκε. «Εντάξει,» είπε. «Ξεκουραστείτε. Θα στείλω κάποιους άλλους να παρακολουθούν έξω απ'τον Απέθαντο.»

Κι όταν οι Τροχόλυκοι έφυγαν καβάλα στα δίκυκλά του, εκείνος, καβάλα στο δικό του δίκυκλο, έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τη Ναθράσκη.

Η Ευτυχία ήταν στον Απέθαντο, φυσικά, και κοντά στον Οφιομαχητή όταν ο πομπός της κουδούνισε. Βρίσκονταν σ'έναν από τους διαδρόμους της κλινικής. Η γιατρός έβγαλε τη συσκευή απ'την τσέπη του νοσοκομειακού χιτώνα της και κοίταξε τη μικρή οθόνη. Αυτός πάλι... σκέφτηκε. Τι κάνουμε τώρα; Αν δεν απαντήσω θ'αρχίσει να ψυλλιάζεται πράγματα... Αν του πω ψέματα, θα το μάθει. Μάλλον το ξέρει ήδη πως ο Οφιομαχητής είναι εδώ... Τι στις λάσπες του Λοκράθου να κάνω;

Αυτό ήταν! Ο πομπός μου έσπασε. Ατύχημα...

Έριξε τη συσκευή στο πάτωμα, απότομα. Μέταλλα αντήχησαν, κρύσταλλα θρυμματίστηκαν. Το πόδι της πάτησε τον χτυπημένο πομπό, με το τακούνι, τσακίζοντάς τον.

Το μηχάνημα έπαψε να κουδουνίζει.

Ο Γεώργιος την κοίταξε παραξενεμένος. «Είσαι θυμωμένη με κάποιον;» Αν και δεν του φαινόταν θυμωμένη. Μάλλον τρομαγμένη.

«Ξέρεις ποιος ήταν αυτός; Ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που με κάλεσε. Με είχε καλέσει και χτες, μόλις έφυγες απ'το γραφείο μου. Καλύτερα ο πομπός μου να έχει σπάσει...»

«Του μίλησες χτες;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του, η οργή του σύριζε σαν καταιγίδα από ιοβόλους δράκους.

«Όχι. Άφησα τον πομπό να σταματήσει να χτυπά από μόνος του. Αλλά δεν μπορούσα να το κάνω πάλι. Το ξέρει πως είσαι εδώ, Γεώργιε. Σίγουρα το ξέρει – κάπως. Δεν είναι τυχαίο που καλεί. Φοβάμαι μην έρθει κιόλας.»

«Ας έρθει άμα θέλει...» Υπήρχε κάτι το απειλητικό στην όψη του.

«Καλύτερα να το αποφύγουμε αυτό,» είπε η Ναθράσκη, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Ύστερα από λίγο, πήγαν να δουν τι γινόταν ο ασθενής που είχε λάβει το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως, και διαπίστωσαν ότι ήταν χειρότερα. Δεν μπορούσε να μιλήσει ξανά, και με δυσκολία ανέπνεε.

«Δος του κι άλλο αντίδοτο,» είπε η Ναθράσκη στον Οφιομαχητή.

«Σας εξήγησα ότι δεν μπορεί να πάρει άλλη δόση, δεν σας το εξήγησα; Θα πεθάνει.»

«Μέχρι πότε θα ισχύει αυτό;»

«Πρέπει να περάσει καμιά μέρα τουλάχιστον.»

«Ίσως να μην είναι ζωντανός σε καμιά μέρα.»

«Αν βάλω μες στον οργανισμό του τώρα κι άλλο αντίδοτο, σίγουρα θα πεθάνει, και πονώντας φριχτά.»

«Τι θα κάνεις, λοιπόν;»

«Δοκιμές. Πρέπει να αλλοιώσω το αντίδοτο, πρέπει να το αλλάξω. Σας το είπα ότι δεν είχα βρει το φάρμακο, όχι ακόμα.» Και κατευθύνθηκε προς το εργαστήριο του Απέθαντου χωρίς άλλη καθυστέρηση, όπου και ξεκίνησε να δουλεύει με ό,τι είχε φέρει από την αναζήτησή του στην ύπαιθρο και ό,τι είχαν στο νοσοκομείο.

Το απόγευμα, η Κυκλόπολη έκλεισε. Ο Κύκλος αποφάσισε ν'ακούσει την πρόταση του Πέτρου Νιλκόδιου, με την οποία ούτε ο Δημοσθένης Δορκάλλης διαφωνούσε τελείως, όμως έλεγε πως θεωρούσε το μέτρο «πολύ ακραίο» για την ώρα. Τα μέλη του Κύκλου ψήφισαν αναμεταξύ τους και η ψηφοφορία έδειξε ότι οι περισσότεροι (με διαφορά δύο ψήφων) προτιμούσαν να προφυλαχτούν. Δεν ήθελαν να ευθύνονται για την εξάπλωση τέτοιας αρρώστιας κι αλλού στην Κεντρυδάτια.

Η Ρινέα Πύλη και η Νότια Πύλη σφραγίστηκαν. Η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων – απ'την οποία περνούσε ο ποταμός Τίρπος κατεβαίνοντας στους Κακούς Τόπους – έκλεισε με αλυσίδες ώστε να μη μπορούν να περάσουν πλεούμενα. Το ίδιο και η Πύλη των Παγερών Υδάτων – από την οποία περνούσε ο ποταμός Νάνθρης μπαίνοντας στην πόλη – και η Πύλη του Νηρέα – από την οποία ο ποταμός Νάνθρης έβγαινε από την πόλη, κυλώντας προς Τριάνη. Στον Αερολιμένα δόθηκε εντολή να μη δέχεται κανένα αεροσκάφος να προσγειωθεί, αλλά ούτε και να επιτρέψει σε αεροσκάφη να απογειωθούν – σε καμία περίπτωση, παρά μόνο κατόπιν συγκεκριμένης άδειας από τον Κύκλο. Στον Σιδηροδρομικό Σταθμό δόθηκε παρόμοια εντολή να μην επιτρέψει σε κανέναν συρμό να σταματήσει. Τα τρένα θα περνούσαν από την πόλη και θα έφευγαν χωρίς να έχουν επαφή μαζί της.

Η Κυκλόπολη απομονώθηκε. Με την επιδημία να κυκλοφορεί ανάμεσα στους κατοίκους της. Οι οποίοι είχαν αρχίσει να προστατεύονται

περισσότερο τώρα, έχοντας τρομάξει απ'αυτά που έλεγαν ο Πέτρος Νιλκόδιος και οι δημοσιογράφοι. Ωστόσο, η αρρώστια δεν φαινόταν να καταλαγιάζει· αντιθέτως, τα κρούσματα πολλαπλασιάζονταν. Οι άνθρωποι του Ευστάθιου Οσιλκόβνη και της Μάγδας Θολσοβόνιας φρόντιζαν για την εξάπλωση της επιδημίας μέσα στην Κυκλόπολη, με διάφορους τρόπους, ενώ οι ίδιοι είχαν πάρει το αντιβιοτικό που ο Ευγένιος'νιρ είχε ήδη έτοιμο, και είχαν πληρωθεί με αρκετά οχτάρια.

Η Ανθρώπινη Προστασία είχε αρχίσει να πουλά πολλές από τις εξειδικευμένες μάσκες της. Λίγες απέμεναν, και τα αποθέματα τελείωναν. Ο Πέτρος Νιλκόδιος πρόσταξε να φτιάξουν κι άλλες. Ήταν βασισμένες σ'ένα υλικό που ο Ανδρέας είχε φέρει από το Σύμπλεγμα παλιότερα.

Η Ευτυχία Ναθράσκη μπήκε στο εργαστήριο του Απέθαντου όπου ακόμα δούλευε ο Οφιομαχητής.

«Έκλεισαν την πόλη,» του είπε. «Κανείς δεν μπαίνει, κανείς δεν βγαίνει. Το απαγόρευσαν. Ούτε καν αεροσκάφη.»

Ο Γεώργιος στράφηκε να την κοιτάξει, και καταράστηκε σιωπηλά. Πώς θα πήγαινε, τώρα, έξω από την Κυκλόπολη για να μαζέψει βοτάνια; Δεν πρόκειται αυτά εδώ να επαρκούσαν· ήταν σίγουρος.

«Εσύ τι κάνεις;» τον ρώτησε η Ευτυχία. «Κατέληξες κάπου;»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Έχω ετοιμάσει ένα μείγμα. Πριν από λίγο το τελείωσα. Αλλά είναι πειραματικό.»

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Ο άνθρωπος που του είχες δώσει το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως είναι στα όρια του θανάτου.»

7

Όλη η Ηχώπολη, όλοι οι Αγροί, ετοιμάζονται για πόλεμο. Διότι, φυσικά, ύστερα από εκείνη την πρώτη ημέρα, δεν μπορούμε να κρατάμε άλλο κρυφό από τον κόσμο το γεγονός ότι περιμένουμε επίθεση από τους Τρομερούς Καπνούς. Και δείχνουν αξιοσημείωτο ενθουσιασμό, οφείλω να παρατηρήσω. Δείχνουν ενθουσιασμό επειδή είμαι εγώ εδώ. Θυμούνται τι είχε γίνει τότε που πολεμούσα μαζί τους στους Αγρούς και νομίζουν ότι τίποτα δεν μπορεί να τους νικήσει όταν με έχουν στο πλευρό τους. Ελπίζω να έχουν δίκιο. Ελπίζω και πάλι να νικήσουμε. Αν δεν νικήσουμε, αυτό που θα συμβεί θα είναι καταστροφικό για ετούτα τα μέρη. Αλλά, ακόμα κι αν νικήσουμε, πάλι οι ζημιές θα είναι μεγάλες στην Ηχώπολη, είμαι σίγουρος – και, ναι, υποθέτοντας ότι θα καταφέρω να κρατήσω τον γίγαντα των Καπνών απασχολημένο.

Στο Μεγάλο Παλάτι κάνω μια επίδειξη των ενεργειακών σπαθιών του Μικρού Σύμπαντος στον Βασιληά Αργύριο, τη Βασίλισσα Χρυσάνθη, και τον Πρωτοφύλακα Φοίβο Ασλάβη. Ενώνω τα καλώδια των δύο όπλων με μεγάλες ενεργειακές φιάλες και διαλύω σκιάχτρα με τις λεπίδες που φωτίζουν και στραφταλίζουν στα χέρια μου. Τα σκιάχτρα γίνονται σκόνη – κυριολεκτικά. Ο Αργύριος, η Χρυσάνθη, και ο Ασλάβης δεν χρειάζονται τίποτα περισσότερο για να τους πείσει ότι είμαστε σωστά εξοπλισμένοι για να αντιμετωπίσουμε τον γίγαντα των Καπνών.

Τους λέω, όμως: «Δεν έχουν ακόμα δοκιμαστεί. Η μόνη επιβεβαίωση που έχουμε ότι όντως θα λειτουργήσουν είναι το όραμα του Αρσένιου. Και πάλι δεν ξέρουμε αν θα μπορούν να βλάψουν τον γίγαντα ή αν απλά θα σταματάνε τις επιθέσεις του.»

Άνθρωποι έρχονται από τους Βόρειους Αγρούς, από τους Δυτικούς Αγρούς, από τους Άνω Ανατολικούς Αγρούς, και από τους Κάτω Ανατολικούς Αγρούς για να μας βοηθήσουν. Ανταποκρίνονται πρόθυμα στο κάλεσμα του Βασιληά Αργύριου του Τρίτου, του Βασιληά της Ηχώπολης και των Αγρών, και το γεγονός ότι ακούνε πως είμαι κι εγώ εδώ

αυξάνει την προθυμία τους. Δεν έρχονται μόνο οι Αγροφύλακες και οι Αρχιφύλακες των Αγρών, αλλά και πολλοί από τους απλούς ανθρώπους των Αγρών. Παίρνουν τα όπλα που τους έχουν μείνει από τότε που πολέμησαν την Ιωάννα των Αγρών και τους Γενναίους της και καταφτάνουν στην Ηχώπολη για να τα βάλουν με τους Τρομερούς Καπνούς. Δεν φαίνεται να φοβούνται. Οι ανόητοι.

Τοποθετούμε μεγάλα όπλα και στα τρία λιμάνια της πόλης – γιγαντοβαλλίστρες, καταπέλτες, κανόνια – ό,τι υπάρχει στο Γενικό Οπλοστάσιο – δηλαδή, όχι και πολλά πράγματα δυστυχώς. Είναι, συνολικά, έξι γιγαντοβαλλίστρες, δύο καταπέλτες, και τρία πυροβόλα κανόνια. Θα χρειαστούμε περισσότερα, σίγουρα. Αυτά δεν επαρκούν για να αντιμετωπίσουμε τον πειρατικό στόλο που θα φέρουν οι Τρομεροί Καπνοί από τις Κακές Ακτές. Συνυπολογίζοντας και τα πολεμικά πλοία της Ηχώπολης, που επίσης δεν είναι πολλά.

«Υπάρχουν χρήματα για ν'αγοράσουμε κι άλλα όπλα;» ρωτάω τον Βασιλιά Αργύριο, κι εκείνος μου απαντά ότι υπάρχουν.

Ο Φοίβος Ασλάβης, Στρατηγός και Πρωτοφύλακας της Ηχώπολης, συμφωνεί ότι πρέπει να αγοράσουμε όπλα. Στέλνουμε καράβια στη Μεγάπολη και στην Ερπετόπολη για να προμηθευτούν ό,τι χρειαζόμαστε· ο ίδιος ο Πρίγκιπας Δαμιανός πηγαίνει μαζί τους. Και στέλνουμε και φορτηγά στη Νιρλόβη, τα οποία συνοδεύει η Βασίλισσα Χρυσάνθη.

Δεν αγοράζουμε μόνο μεγάλα όπλα – γιγαντοβαλλίστρες, καταπέλτες, κανόνια – αγοράζουμε και μικρά όπλα για τους υπέρμαχους της Ηχώπολης: θώρακες, ασπίδες, κράνη, δόρατα, σπαθιά, βέλη, τόξα, βαλλίστρες, ακόμα και κάποια πυροβόλα. Δεν είναι ώρα τώρα για να κάνουμε οικονομία, καταλαβαίνει ο Βασιληάς Αργύριος, και κανείς από την Αυλή του δεν διαφωνεί.

Οι πάντες βοηθάνε στις πολεμικές προετοιμασίες, ακόμα και η Ευσταθία, η Βασίλισσα των Τιμών, η μητέρα του Αργύριου, η οποία είναι μιας κάποιας ηλικίας· ακόμα και η Πριγκίπισσα Ευθαλία, η αδελφή του Αργύριου, η οποία παλιότερα μού είχε δώσει την εντύπωση ότι δεν ενδιαφερόταν για τίποτα πέρα από την καλοπέρασή της. Τώρα όμως όλοι αντιλαμβάνονται πως αν δεν πολεμήσουμε τους Καπνούς πρέπει να ξεχάσουν την Ηχώπολη όπως την ήξεραν. Για πάντα. Δεν υπάρχει χρόνος ή πολυτέλεια για άλλες σκέψεις.

Ο Καταραμένος Αργύριος δηλώνει πως οι Μακροθάνατοί του θα είναι στο πλευρό μας. Το δηλώνει από την αρχή των πολεμικών προετοιμασιών. Ο Βασιλιάς Αργύριος τον ευχαριστεί και του λέει ότι φυσικά θα πληρωθούν. Ο Καταραμένος, όμως, δεν θέλει να πάρουν ούτε ένα οχτάρι μέχρι να γίνει η μάχη. Ο Βασιλιάς της Ηχώπολης διαφωνεί· του λέει πως ίσως να ηττηθούμε – τίποτα δεν αποκλείεται – και τότε οιμισθοφόροι του θα μείνουν απλήρωτοι. «Είμαστε εδώ για να μην ηττηθούμε, Μεγαλειότατε,» επιμένει ο Καταραμένος. «Είμαστε μαζί με τον Οφιομαχητή.» Αλλά ο Βασιλιάς Αργύριος δεν το δέχεται· τους πληρώνει, με το ζόρι. Και συμφωνώ. Λέω στον Καταραμένο να πάψει τις αντιρρήσεις: το ότι είναι μαζί μου δεν έχει καμιά διαφορά· θα έπρεπε κι εγώ να τους πλήρωνα ήδη, ούτως ή άλλως. Μου μοιάζει λίγο προσβεβλημένος από τα λόγια μου, αλλά όχι αρκετά για να μας εγκαταλείψει στο έλεος των Καπνών.

Και, ναι, το εννοώ αυτό – στο έλεος των Καπνών. Αν οι Μακροθάνατοι έφευγαν το πρόβλημά μας θα ήταν ξαφνικά πολύ μεγαλύτερο. Βασίζομαι σ'αυτούς για να πολεμήσουμε την αρμάδα που οι Τρομεροί Καπνοί θα φέρουν εναντίον της Ηχώπολης· είναι οι καλύτεροι τοξότες που έχω γνωρίσει στην Υπερυδάτια. Μπορούν να αποδεκατίσουν ολόκληρα πληρώματα σαϊτεύοντάς τα καθώς οι πειρατές θα πηδάνε από τα σκάφη τους για να πατήσουν στα λιμάνια μας.

Τα όπλα έρχονται από Νιρλόβη, Ερπετόπολη, και Μεγάπολη. Έχουμε τώρα ακόμα και δύο υδατοτρόπα κανόνια. Τοποθετούμε τα πάντα σε στρατηγικές θέσεις, λαμβάνοντας υπόψη και τη γνώμη του Καταραμένου Αργύριου. Επίσης, μετατρέπουμε όλα τα λιμάνια σε παγίδες για πιθανούς εισβολείς· οι κάτοικοι παραχωρούν τα σπίτια, τις αποθήκες, και τα καταστήματά τους γι'αυτή τη δουλειά χωρίς καμιά διαφωνία. Καταλαβαίνουν ότι, αν οι πειρατές κάνουν απόβαση, αυτά τα μέρη θα είναι τα πρώτα που θα χτυπηθούν.

Λαμβάνουμε, όμως, μέτρα και για να εμποδίσουμε οποιαδήποτε πιθανή απόβαση. Έχουμε πλοία έτοιμα να σχηματίσουν ολόκληρο τείχος μπροστά από τα λιμάνια. Αυτά τα πλοία είναι ήδη γεμάτα μεγάλα όπλα, κι όταν έρθει η ώρα θα είναι γεμάτα και με καλά εξοπλισμένα πληρώματα. Οι πειρατές θα πρέπει να περάσουν από αυτούς για να πηδήσουν στα θαλάσσια λιμάνια της Ηχώπολης, και δεν θα το βρουν εύκολο.

Τα λιμάνια που είναι στις όχθες του ποταμού Νόρκου, το Ποταμολίμανο και το Στένεμα, έχουμε ήδη αποφασίσει ότι θα εγκαταλειφθούν. Μόλις ο στόλος των Τρομερών Καπνών φανεί, οι πάντες εκεί θα κρυφτούν αμέσως πίσω από τα τείχη και οι δύο πύλες θα κλείσουν. Έτσι, ακόμα κι αν οι πειρατές μπουν στον ποταμό δεν θα βρουν τίποτα να χτυπήσουν στις όχθες του, ούτε τίποτα να κλέψουν. Είπαμε στον κόσμο να μαζέψει ό,τι πολύτιμο έχει και να το φέρει στις εσωτερικές συνοικίες της πόλης. Αν οι κουρσάροι πατήσουν στους δρόμους του Ποταμολίμανου ή του Στενέματος θα συναντήσουν μόνο εγκαταλειμμένα οικοδομήματα.

Οι κάτοικοι που μένουν στις αντικρινές όχθες του Νόρκου, τις ανατολικές, έχουν παρόμοιες εντολές να αφήσουν τα σπίτια τους, μόλις δούμε τους Τρομερούς Καπνούς, και να έρθουν μέσα στην πόλη χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση. Ούτε εκεί οι Καπνοί πρέπει να βρουν ανθρώπους, τρόφιμα, χρήματα, τιμαλφή, εξοπλισμούς, ή όπλα.

Τη γέφυρα που ενώνει τις όχθες του Νόρκου σκεφτόμαστε για λίγο να την έχουμε υπόψη για γκρέμισμα: να την πριονίσουμε ώστε, μετά, να μπορούμε να την καταστρέψουμε εύκολα χτυπώντας την με καταπέλτη από τις επάλξεις των τειχών. Αλλά δεν το κάνουμε τελικά, γιατί το κρίνουμε άσκοπο. Οι πειρατές δεν χρειάζονται τη γέφυρα για να πλησιάσουν από εκείνη τη μεριά· απλά θα μπουν με τα πλοία τους στον ποταμό. Προτιμότερο είναι να φυλάμε τις εκβολές του Νόρκου. Τοποθετούμε, λοιπόν, στα ανατολικά τείχη της πόλης όπλα που θα στοχεύουν προς τα εκεί, και βάζουμε και δύο μεγάλες αλυσίδες από τη μια όχθη ως την άλλη, κρυμμένες κάτω απ'το νερό τώρα αλλά έτοιμες να σηκωθούν μόλις υπάρξει ανάγκη. Μπορεί να έχουμε σκοπό να ερημώσουμε το Ποταμολίμανο και το Στένεμα, όμως καλύτερα οι πειρατές να μην καταφέρουν καθόλου να αποβιβαστούν εκεί αν μπορούμε να το αποτρέψουμε.

Και η άμυνά μας δεν είναι απόλυτα επικεντρωμένη στη μεριά της θάλασσας και του ποταμού. Αν και από εκεί έχουμε απλώσει τις περισσότερες δυνάμεις μας, δεν έχουμε αγνοήσει την ξηρά. Έχουμε τοποθετήσει ανθρώπους και όπλα και στις βόρειες και τις δυτικές επάλξεις. Γιατί δεν αποκλείεται ένα μέρος των εχθρών μας να αποβιβαστούν πέρα από την Ηχώπολη και να έρθουν να σκαρφαλώσουν τα τείχη της.

Βέβαια, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η χειρότερη επίθεση θα γίνει στα λιμάνια. Αυτά θα χτυπηθούν κυρίως· είναι σίγουρο. Αλλά προετοιμαζόμαστε όσο πιο άρτια μπορούμε. Δεν έχουμε περιθώριο να κάνουμε τίποτα λιγότερο.

Η Ελευθερία Μοριλκόνη παρατηρώ πως φαίνεται να έχει ζωντανέψει μ'όλη αυτή την κατάσταση. Προσφέρει συμβουλές και βοήθεια στις πολεμικές προετοιμασίες της Ηχώπολης. Ξέρει από πόλεμο· ήταν αδελφή του Πολιτοβασιλέα της Συμπολιτείας των Ποταμών.

Η Λουκία μοιάζει να βαριέται και ν'ανησυχεί συγχρόνως. Δεν έχει τίποτα ιδιαίτερο να κάνει. Είναι πειρατίνα, όχι στρατιωτικός. Δεν ξέρει πολλά για το πώς να οργανώσεις την άμυνα μιας πόλης. Και απορώ με τον εαυτό μου για τις δικές μου γνώσεις σχετικά μ'αυτά τα πράγματα. Γνώσεις από το αινιγματικό παρελθόν μου – το οποίο ελπίζω σύντομα να ανακαλύψω. Μαζί με τους Καπνούς θα έρθει κι εκείνη η μαυρόδερμη γυναίκα – πρέπει να έρθει. Το θέμα είναι πώς θα την πλησιάσω ενώ θα αντιμετωπίζω τον γίγαντά τους. Αυτό δεν το έχω σχεδιάσει ακόμα. Είναι κάτι που, μάλλον, θα πρέπει να αυτοσχεδιάσω εκείνη την ώρα· δεν μπορεί να γίνει κάτι καλύτερο.

Έχω πει, βέβαια, στη Λουκία, την Ερασμία, τον Καταραμένο Αργύριο, την Πριγκίπισσα, τη Διονυσία, και το πλήρωμα του Αεικίνητου Χελιού να την έχουν υπόψη. Το έχω πει και στον Βασιληά Αργύριο, τη Βασίλισσα Χρυσάνθη, τον Φοίβο Ασλάβη, τους Αρχιφύλακες των Αγρών, και σε διάφορους τοπικούς αγωνιστές. Αν δουν αυτή τη γυναίκα, δεν θέλω, σε καμία περίπτωση, να τη σκοτώσουν. Σε καμία περίπτωση. Πρέπει να την αιχμαλωτίσουν αν μπορούν. Σκοπεύω να της μιλήσω. Και μου έχουν όλοι υποσχεθεί πως έτσι θα κάνουν. Τους εμπιστεύομαι· δε νομίζω πως θα το ξεχάσουν.

Η Ερασμία φαίνεται αρχικά να βαριέται με τις πολεμικές προετοιμασίες, όπως και η Λουκία. Ούτε τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου εξειδικεύονται στο να οργανώνουν την άμυνα πόλεων. Μετά, όμως, τη βλέπω να εκπαιδεύει κάποιους από τους πολεμιστές μας, να προσπαθεί να τους μάθει μερικά πράγματα παραπάνω για το πώς να σκοτώνουν. Και σίγουρα θα τους χρειαστούν.

Η Διονυσία βοηθά στην οργάνωση των τραυματιοφορέων, και υπόσχεται ότι θα είναι εκεί όταν θα γίνει η επίθεση, για να κάνει ό,τι μπορεί για όσους έχουν χτυπηθεί.

Ο Καταραμένος Αργύριος και οι Μακροθάνατοί του δοκιμάζουν τα ανοιχτά τετράκυκλα οχήματα – φορτηγά των Αγρών – που θα χρησιμοποιήσουν για να τρέχουν απ'τη μια άκρη των λιμανιών ως την άλλη, και προτείνουν να μπουν κάποια προστατευτικά μέταλλα σε ορισμένα σημεία τους. Το σχέδιο είναι ότι οι Μακροθάνατοι δεν θα βρίσκονται σταθεροί σε ένα και μόνο μέρος, αλλά θα μετακινούνται, επάνω σ'αυτά τα οχήματα, από το Χρονολίμανο ως το Λιγνό Λιμάνι, σαΐτεύοντας όσους περισσότερους εχθρούς μπορούν καθώς αυτοί θα προσπαθούν να κάνουν απόβαση ή καθώς θα προσπαθούν να περάσουν τα πλοία που θα έχουμε τοποθετήσει ως τείχος μπροστά από τα λιμάνια.

Ο Δημήτριος Ζερδέκης δεν σκέφτεται να εγκαταλείψει την πόλη μέχρι να γίνει η επίθεση.

«Δεν είσαι μισθοφόρος ούτε στρατιωτικός,» του λέω. «Κανείς δεν θα σε παρεξηγήσει αν ταξιδέψεις για Νιρλόβη.»

Αλλά εκείνος επιμένει ότι θα μείνει. «Θέλω να δω τι θα γίνει. Θέλω να το δω ο ίδιος. Κι αν τα πράγματα εξελιχτούν άσχημα – που μ'εσένα εδώ δεν το νομίζω – μπορώ πάντα να φύγω από την Τραγουδιστή Πύλη και να κατευθυνθώ βόρεια.»

«Η έκβαση δεν εξαρτάται μόνο από εμένα,» τον προειδοποιώ. «Εγώ απλά θα κρατάω απασχολημένο τον γίγαντα, ώστε να δώσω στους άλλους τη δυνατότητα να αντιμετωπίσουν την αρμάδα των Καπνών. Η μάχη θα είναι σκληρή· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Κι έτσι οι μέρες περνάνε ενώ προετοιμαζόμαστε και περιμένουμε. Και αναρωτιέμαι αν οι Τρομεροί Καπνοί μαθαίνουν για όλ' αυτά: αν μαθαίνουν για τις προετοιμασίες μας, για τη δική μου παρουσία εδώ. Ίσως να έχουν πειρατικά μάτια στην Ηχώπολη... αν και δεν είμαι καθόλου σίγουρος γι'αυτό. Δεν αποκλείεται, όμως. Ειδικά αφού ο Πρίγκιπας Κοσμάς είναι μαζί τους. Ο Κοσμάς είχε διάφορες διασυνδέσεις στα λιμάνια της πόλης... Αλλά, όπως και νάχει, δεν νομίζω ότι τώρα θα δειλιάσουν να επιτεθούν. Απλά ίσως να είναι κι εκείνοι προετοιμασμένοι καλύτερα. Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Τι μπορεί να σημαίνει δεδομένου ότι έχουν το ενεργειακό νοοσύστημα στην κατοχή τους; Έχει, άραγε,

τη δυνατότητα να τους βοηθήσει κάπως στη μάχη; Αν ναι, δεν ξέρω τι να περιμένω, και δεν ξέρω πώς να προετοιμαστούμε γι' αυτό.

Οι ιερείς του Ιερατείου του Καρφίου έρχονται στην Ηχώπολη από τον Ναό της Έχιδνας στους Δυτικούς Αγρούς: ο Πρωθιερέας Βικέντιος, η Ιέρεια Ασημίνα, ο Ιερέας Ευτύχιος, και άλλοι. Θέλουν να με δουν και να μιλήσουν μαζί μου· πιστεύουν ότι η Μεγάλη Κυρά μ' έστειλε εδώ για να αντιμετωπιστεί η απειλή των Τρομερών Καπνών. Φυσικά. Πάντα κάτι τέτοιο πιστεύουν οι ιερωμένοι της· πάντα παίζοντας με την οργή μου. Δηλώνουν ότι θα μείνουν στην Ηχώπολη μέχρι να γίνει η μάχη, προσφέροντας ό,τι βοήθεια μπορούν σ' εμένα και στους υπερασπιστές της πόλης, δίνοντας την ευλογία και τη δύναμη της Μεγάλης Κυράς, που τώρα είναι η Κυρά του Πολέμου, επιμένουν. Έχουν μαζί τους μια σημαία με τον Όφι του Ξίφους, και σχεδόν όλους τους ναοφύλακες του Ναού τους· ελάχιστους έχουν αφήσει πίσω. Έρθαν στην Ηχώπολη για πόλεμο.

Τους προτείνω όταν αρχίσει η επίθεση να μην είναι πολύ κοντά στα λιμάνια. Να είναι πιο πίσω, και μόνο αν χρειαστεί να έρθουν να βοηθήσουν.

Αν και με ακούνε όπως θα άκουγαν ένα ιερό πρόσωπο, δεν ξέρω αν τελικά συμφωνούν μαζί μου. Η απάντηση που μου δίνουν είναι αμφιλεγόμενη.

Την τελευταία ημέρα του Εαρινού του Πρώτου, την εικοστή-ένατη, το Μικρό Σύμπαν αναδύεται ανοιχτά της Ηχώπολης, πιστό στο ραντεβού μας, και λαμβάνω ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα στον πομπό μου.

«Εδώ είσαι, λοιπόν, Γεώργιε,» μου λέει ο Ισίδωρος Ορνάκιος μέσα από το megάφωνο της συσκευής, καθώς στέκομαι σ' έναν από τους εξώστες του Μεγάλου Παλατιού βιγλίζοντας ως τα λιμάνια της πόλης και πέρα από αυτά. Βλέπω το πελώριο υποβρύχιο ξενοδοχείο να έχει αναδυθεί – τα μέταλλά του να γυαλίζουν στο φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας.

«Ναι,» αποκρίνομαι, «εδώ είμαι, Καπετάνιε, και ετοιμαζόμαστε για πόλεμο.»

«Τι εννοείς;»

«Οι Καπνοί θα επιτεθούν στην Ηχώπολη μέσα στις επόμενες ημέρες. Δεν ξέρουμε πότε ακριβώς, αλλά σύντομα.»

Μου ζητά να επισκεφτώ το Μικρό Σύμπαν για να τα πούμε από κοντά, και πηγαίνω εκεί μαζί με τη Λουκία και την Ερασμία. Συζητώ με τον Ορνάκιο μέσα στο σαλόνι του, και κοντά μας είναι και η σύζυγός του, η Γεωργία, ο Υποπλοίαρχος Σωτήριος Εριβάλιος, και ο Κλεόβουλος'μορ. Τους μιλάω για το όραμα του Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου και για το μήνυμα που έλαβε ο Βασιληάς Αργύριος, και τους λέω ότι τώρα προετοιμαζόμαστε για να δεχτούμε επίθεση. Ή, μάλλον, είμαστε έτοιμοι πλέον. Ό,τι ήταν να κάνουμε το έχουμε κάνει. Απλά περιμένουμε.

«Θα μέινουμε κι εμείς εδώ ώσπου να γίνει η επίθεση,» λέει ο Ορνάκιος. «Θα σας βοηθήσουμε.» Και διακρίνω ανησυχία στις όψεις της Γεωργίας, του Σωτήριου, και του Κλεόβουλου.

«Έχουμε κόσμο στο ξενοδοχείο,» τονίζει η Γεωργία. «Τι θα τους πεις;»
«Τίποτα.»

«Αυτό δεν είναι σωστό, Ισίδωρε! Ίσως να κινδυνέψουν. Ακόμα και μέσα στο Μικρό Σύμπαν δεν μπορεί κάποιος να θεωρηθεί απόλυτα ασφαλής σε μια τέτοια περίπτωση.»

«Έχει δίκιο, Καπετάνιε,» του λέω. «Οι Καπνοί πιθανώς να σας χτυπήσουν με τον γίγαντά τους, και εγώ δεν θα μπορώ να σας προστατέψω ενώ θα είμαι στην Ηχώπολη.»

«Ο γίγαντάς τους βγαίνει πάνω από τη θάλασσα, όχι κάτω από τη θάλασσα,» αποκρίνεται ο Ισίδωρος Ορνάκιος, κοιτάζοντας μια εμένα μια τη γυναίκα του με τα χρυσαφιά μάτια του. «Πώς να μας χτυπήσει;»

«Το ενεργειακό νοοσύστημα,» τον προειδοποιεί ο Κλεόβουλος'μορ, «δεν ξέρουμε τι μπορεί να κάνει. Είναι ριψοκίνδυνο αυτό που προτείνεις.»

«Να τους εγκαταλείψουμε, δηλαδή, ενώ μας χρειάζονται; Αυτό προτείνεις εσύ; Οι Τρομεροί Καπνοί είναι απειλή για όλους μας. Κι ετούτη είναι η καλύτερη ευκαιρία για να τους πολεμήσουμε. Νομίζεις ότι θα παρουσιαστεί καλύτερη ευκαιρία στο σύντομο μέλλον;»

«Αυτό είναι αλήθεια,» λέει ο Σωτήριος Εριβάλιος. «Είναι, όντως, η καλύτερη ευκαιρία που έχει παρουσιαστεί για να χτυπήσουμε τους Τρομερούς Καπνούς. Αν δεν ηττηθούν εδώ, πού θα τους ξανασυναντήσουμε;»

«Δεν είναι, όμως, σωστό για τον κόσμο που έχουμε στο ξενοδοχείο,» επιμένει η Γεωργία. «Μας πλήρωσαν για να απολαύσουν τη φιλοξενία μας, όχι για να μπλέξουν σε πόλεμο.»

«Αυτό είναι το μόνο που προβληματίζει κι εμένα,» παραδέχεται ο Ισίδωρος.

«Θα τους βάλεις, λοιπόν, σε κίνδυνο;»

«Ίσως θα έπρεπε να τους αφήσουμε σε κάποιο κοντινό λιμάνι. Στην Ερπετόπολη ή στη Μεγάπολη. Ή στη Νιφλόβη, καλύτερα. Μπορεί να χαλάσει λίγο η φήμη μας έτσι, αλλά...» Ανασηκώνει τους ώμους, μορφάζοντας με το ημιδιαφανές πρόσωπό του που τον κάνει να μοιάζει με παράξενη οντότητα από κάποια μακρινή, ξεχασμένη διάσταση. «Προτιμότερο αυτό παρά να κινδυνέψουν.»

«Θα διαμαρτυρηθούν, βέβαια,» λέει ο Εριβάλιος. «Πληρώνουν για να τους κάνουμε βόλτα και μετά να τους επιστρέψουμε στις πόλεις τους, όχι για να τους αφήσουμε σε κάποιο τυχαίο λιμάνι.»

«Τι άλλη επιλογή έχουμε τώρα, Σωτήριε;»

«Δεν είναι ανάγκη να μείνετε, Καπετάνιε,» του λέω.

«Ούτε, όμως, είναι ανάγκη να φύγουμε,» μου αποκρίνεται. «Αυτή είναι μια υπόθεση που αφορά κι εμάς. Αφορά τους πάντες στην Υπερυδάτια. Θα βοηθήσουμε, Γεώργιε, με ό,τι τρόπο μπορούμε.»

«Όπως νομίζεις. Ξέρεις τι θα πρότεινα, όμως; Να χτυπήσετε τον στόλο των πειρατών από τις Κακές Ακτές, όχι τους ίδιους τους Τρομερούς Καπνούς. Γιατί ο Κλεόβουλος έχει δίκιο που ανησυχεί για το ενεργειακό νοοσύστημα. Δεν γνωρίζουμε τι μπορεί να κάνουν μ' αυτό.»

-7

Ο άρρωστος ήταν στα όρια του θανάτου: δεν μπορούσε να αναπνεύσει, κι επίσης αιμορραγούσε από τα ρουθούνια και το στόμα – ένα σύμπτωμα που παρουσίαζαν μόνο όσοι ήταν στα τελευταία τους, είπε η Ευτυχία Ναθράσκη στον Οφιομαχητή.

«Αν το φάρμακό σου μπορεί να κάνει κάτι, τώρα θα φανεί,» πρόσθεσε.

«Ή όχι. Ίσως να είναι πολύ αργά γι'αυτόν.» Ο Γεώργιος τράβηξε το υγρό με μια σύριγγα, καθώς στεκόταν πλάι της μέσα στην Αίθουσα της Αρρώστιας. Η Ναθράσκη ήταν κουκουλωμένη, μασκοφορεμένη, και γαντοφορεμένη. Εκείνος φορούσε για προστασία μόνο την κάπα του, κυρίως επειδή τον βόλευαν οι πολλές τσέπες στο εσωτερικό της.

Έκανε ένεση στον ασθενή και περίμενε. Πρότεινε στην Ευτυχία να φύγει. «Θα τον παρακολουθώ εγώ.»

Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Φοβόταν να είναι για πολύ εδώ μέσα. Πήγε στο γραφείο της. Έβγαλε τα γάντια και την υφασμάτινη μάσκα, και την πέταξε. Πήρε άλλη από ένα συρτάρι: ήταν ανθυγιεινό να φορά συνεχώς την ίδια, και το ήξερε. Είχε πει σ'όλο το προσωπικό να αλλάζει μάσκα κάθε δύο ώρες. Το πρόβλημα ήταν ότι ο Απέθαντος δεν είχε πολλά χρήματα για ν'αγοράζει καινούργιους εξοπλισμούς: και με την κατάσταση που επικρατούσε τώρα στην πόλη οι τιμές προστατευτικών масκών αυξάνονταν, δεν μειώνονταν.

Η Ευτυχία κάθισε λίγο να ξεκουραστεί πίσω απ'το γραφείο της. Έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και κάλεσε το σπίτι της. Ήθελε να μιλήσει στον άντρα της και στα δύο παιδιά της, να τους πει ότι ήταν καλά, να μην ανησυχούν τώρα που δεν θα μπορούσαν να την καλέσουν στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της (τον οποίο είχε σπάσει εξαιτίας του Ανδρέα Νιλκόδιου). Απέφευγε να πάει στο σπίτι της: ήταν πολύ ριψοκίνδυνο ύστερα από τόση επαφή που είχε με την Αρρώστια εδώ πέρα...

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, παρατηρούσε τον ασθενή και δεν έβλεπε καμιά βελτίωση της κατάστασής του. Σε λίγο ο άντρας πέθανε μπροστά στα μάτια του, ανήμπορος να αναπνεύσει και βγάζοντας ποταμούς αίματος από τα ρουθούνια και το στόμα.

Ο Γεώργιος αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει μέσα του ενώ, συγχρόνως, η επιδημία ορμούσε επάνω του σαν δαιμονική Οδοντόγατα που είχε βαλθεί να καταλάβει το σώμα του. Το δηλητήριο της Έχιδνας την πολέμησε, κι αυτό έκανε την οργή του Οφιομαχητή να δυναμώνει ακόμα περισσότερο. Αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου κρατούσαν την παράλογη μάνητα υπό έλεγχο – ένας δράκος παγιδευμένος από λουρί μυστηριακού ανέμου.

Το φαρμάκι της Φαρμακερής Κυράς έκαψε το μικρόβιο της επιδημίας, και ο Οφιομαχητής έβγαλε άλλο ένα φιαλίδιο με πειραματικό φάρμακο από την κάπα του. Πέρασε μια σύριγγα μέσα από τη φλόγα του ενεργειακού αναπτήρα του, τράβηξε υγρό, και έκανε ένεση σε μια ασθενή που ήταν ξαπλωμένη παραδίπλα, πίσω από ένα πλαστικό διαχωριστικό. Τον προηγούμενο μπορεί να μην τον είχε προλάβει γιατί ήταν στα τελευταία του· αυτή εδώ βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση, αν και ο ήχος που έκανε καθώς προσπαθούσε ν'αναπνεύσει ήταν φριχτός. «...Το στήθος μου,» είπε στον Οφιομαχητή. «Το...»

«Σσος,» τη διέκοψε εκείνος. «Μη μιλάς. Αυτό που σου έδωσα ίσως να σε βοηθήσει. Μη μιλάς.»

«Γιατρέ... βλέπω... την όψη σου... σαν σκιά...»

Νομίζει ότι το πρόσωπό μου είναι μαύρο επειδή η όρασή της είναι θολωμένη, συνειδητοποίησε ο Γεώργιος. Αλλά δεν της είπε τίποτα. Απομακρύνθηκε και βγήκε από την Αίθουσα της Αρρώστιας.

Οι νοσοκόμοι που στέκονταν απέξω τον κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια.

«Μη φοβάστε,» τους είπε. «Δεν έχω κολλήσει τίποτα. Δε σας είπε η κυρία Ναθράσκη ότι δεν μπορώ να κολλήσω το μίasma; Έχω ανοσία.»

Κατένευσαν, και μια κοπέλα αποκρίθηκε κομπιάζοντας: «Μας είπε...»

«Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι;» άρθρωσε ένας νεαρός. «Είσαι ο Οφιομαχητής...»

«Σας το είπε κι αυτό η Ναθράσκη;»

«Όχι, αλλά ποιος άλλος να είσαι; Έχω ακούσει να λένε για σένα, μα την Έχιδνα! Κατάμαυρος στο δέρμα σαν εξωδιαστασιακός. Με τη δύναμη πενήντα αντρών – και έσπασες λουκέτο εδώ μέσα με τα χέρια σου! Κι έχεις ένα φίδι επάνω σου!» Έδειξε την Ευθαλία που ήταν τυλιγμένη στον πήχη του Γεώργιου σαν περικάρπιο. Δεν κινιόταν καθόλου τώρα· φάνταζε ψεύτικη.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μούγκριζε μέσα στην ψυχή του Οφιομαχητή – μια προστατευτική θύελλα. «Εκεί μέσα,» έδειξε την Αίθουσα της Αρρώστιας, «είναι ένας νεκρός. Φροντίστε να τον πάρετε.» Και μπήκε πάλι.

Οι νοσοκόμοι τον ακολούθησαν, κουκουλωμένοι από πάνω ως κάτω.

«Αυτός είναι,» τους είπε ο Γεώργιος δείχνοντας ξανά. Και μετά πλησίωσε την ασθενή στην οποία είχε δώσει το πειραματικό φάρμακο, παρατηρώντας την, για να δει αν υπήρχε καμιά αλλαγή.

Αλλά, καθώς οι νοσοκόμοι έπαιρναν τον νεκρό, και καθώς η ώρα κυλούσε και το φαρμάκι της Έχιδνας πολέμησε δυο φορές πάλι την επιδημία, ο Οφιομαχητής δεν είδε βελτίωση στη γυναίκα. Το φάρμακο είναι άχρηστο, κατέληξε. Και το φοβόταν ότι ίσως να συνέβαινε αυτό, γιατί είχε μειώσει τη δύναμη του αντιδότη προκειμένου να μπορεί να δίνει περισσότερες δόσεις. Αλλά δεν φαινόταν ότι θα έπιανε. Δε μπορούσε να γίνει έτσι. Το μικρόβιο ήταν ισχυρότερο από το φάρμακο. Η επιδημία δεν ήταν λιγότερο δυνατή από την Αγκάλη του Όφεως· ίσως, μάλιστα, να ήταν πιο δυνατή.

Θα δυσκολευτούμε...

Χρειαζόταν να αυξήσει τη δύναμη του φαρμάκου, όχι να τη μειώσει ώστε να μπορούν οι ασθενείς να παίρνουν περισσότερες δόσεις. Όσες φορές κι αν χτυπήσεις ένα ανθεκτικό μέταλλο μ'ένα σπαθί από μέταλλο μικρότερης ανθεκτικότητας δεν υπάρχει περίπτωση να βλάψεις το ισχυρότερο μέταλλο (εκτός αν είσαι εγώ). Έχεις ανάγκη από ένα πιο δυνατό σπαθί: κάτι που θα ρίξει ένα χτύπημα στον στόχο, κι αυτό το χτύπημα θα είναι αρκετό.

Πρέπει να βρω τρόπο να κάνω το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως πιο ισχυρό... αλλά χωρίς να σκοτώνει τους ασθενείς.

Ο Γεώργιος βγήκε από την Αίθουσα της Αρρώστιας.

Η Ευτυχία Ναθράσκη τον περίμενε απέξω μαζί με τον Γεώργιο Φιρίζο.
«Τι έγινε;» ρώτησε.

«Δε σου είπαν οι νοσοκόμοι ότι πέθανε;»

«Αυτός ήταν; Αυτός που του έδωσες το φάρμακο;»

«Ναι. Αλλά σκέφτηκα ότι ίσως να ήταν πολύ αργά για να τον σώσω.
Οπότε το έδωσα και σε μια άλλη, που δεν είναι στα τελευταία της.»

«Και;»

«Δεν έγινε τίποτα.»

«Ανοησίες είναι όλ' αυτά!» μούγκρισε ο Φιρίζος. «Δεν είσαι γιατρός, ούτε βοτανολόγος. Δε μπορείς να φτιάξεις φάρμακο, μα την Έχιδνα! Τι καθόμαστε και συζητάμε;»

«Κάνεις λάθος,» του είπε η Ναθράσκη. «Γνωρίζει από βοτάνια.»

«Να, όμως, που δεν μπορεί να φτιάξει το φάρμακο. Και πριν από λίγο μάς έφεραν άλλα πέντε κρούσματα. Καλύτερα να την κλείσουμε τη γαμημένη κλινική και—!»

«Δεν τελείωσα ακόμα,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Το φάρμακο ήταν πειραματικό. Θα κάνω κι άλλες δοκιμές.»

Ο Φιρίζος κούνησε το κεφάλι, μορφάζοντας, δυσπιστώντας. Αλλά η Ευτυχία Ναθράσκη δεν δυσπιστούσε· κοίταζε τον Οφιομαχητή με ελπίδα στα μάτια. Γιατί νόμιζε ότι, πραγματικά, ήταν η μοναδική τους ελπίδα εδώ στον Απέθαντο. Εκτός αν ο Πέτρος Νιλκόδιος έβρισκε πρώτος το φάρμακο. Αλλά, ακόμα κι αν αυτό συνέβαινε, πόσο θα το χρέωνε η Ανθρώπινη Προστασία; Η κλινική μας θα καταστραφεί...

Ο Οφιομαχητής συνέχισε: «Υπάρχει, όμως, ένα πρόβλημα.»

«Τι πρόβλημα;» ρώτησε η Ευτυχία.

«Χρειάζομαι υλικά τα οποία μπορώ να βρω μόνο έξω από την πόλη. Και τώρα την έχουν κλείσει.»

«Θα τους ζητήσω ν'ανοίξουν την πύλη για εσένα, Γεώργιε. Θα τους εξηγήσω ότι πηγαίνεις για να μας βοηθήσεις με την επιδημία.»

Ο Οφιομαχητής το σκέφτηκε. Ίσως και να το κάνουν, συλλογίστηκε, ίσως να μου ανοίξουν, ακόμα κι αν με θυμούνται στη Ρινέα Πύλη. «Δεν είμαι σίγουρος ότι θα το δεχτούν.»

Ο Φιρίζος είπε στην Ευτυχία: «Δε θα το δεχτούν εκτός αν ο ίδιος ο Κύκλος τούς προστάξει. Πρέπει ο Κύκλος να του δώσει την άδεια. Λες να το κάνει;» Ρουθούνησε. «Ποιος θα τον εμπιστευτεί αυτό τον τύπο; Ή,

μήπως, σκοπεύεις να πεις και στον Κύκλο ότι είναι ο Οφιομαχητής, έχει μυθικές δυνάμεις, και, άρα, οφείλουν να τον εμπιστευτούν;»

Ο Γεώργιος είχε αρχίσει να οργίζεται μ'ετούτο τον γιατρό αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. Είπε: «Υπάρχει και εναλλακτική λύση.»

«Τι εναλλακτική λύση;» ρώτησε η Ευτυχία.

«Θα βουτήξω στον ποταμό και θα κολυμπήσω υποβρυχίως.»

Ο Φιρίζος γέλασε. «Καταλαβαίνεις πόσο παγωμένος είναι ο Νάνθηρης αυτή την εποχή; Θα πεθάνεις, ανόητε!»

«Θα παγώσω λίγο, αλλά δεν θα πεθάνω.»

Ο Φιρίζος κουνούσε πάλι το κεφάλι. «Στο καλό. Δε νομίζω να σε ξαναδούμε.»

Η Ευτυχία ρώτησε τον Οφιομαχητή: «Είσαι σίγουρος, Γεώργιε;»

«Ναι. Θα χρειαστώ μόνο έναν αδιάβροχο σάκο.»

Τότε τον πλησίασε ο Μάρκος, και οι άλλοι τρεις Κακοτοπίτες δεν στέκονταν μακριά – όλοι τους κουκουλωμένοι, μασκοφορεμένοι, και γαντοφορεμένοι.

«Γεώργιε,» είπε ο Μάρκος, «συγγνώμη. Να σου πω; Να σου πω μια στιγμή;»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. Και προς τη Ναθράσκη: «Θα ξεκινήσω σε λίγο.» Ύστερα, μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες, απομακρύνθηκε απ'τους δύο γιατρούς.

«Συγγνώμη κιόλας,» του είπε ο Μάρκος, «αλλά τι θα γίνει μ'εμάς, φίλε μου; Εδώ μέσα κινδυνεύουμε. Πρέπει να φύγουμε.»

«Πηγαίνετε στο ξενοδοχείο, μα την Έχιδνα.»

«Κι άμα οι δικοί μας είναι απέξω και παραφυλάνε;»

«Δεν είδα κανέναν όταν ήρθα, ούτε όταν έφυγα.»

«Μπορεί νάναι κρυμμένοι.»

«Ναι, μπορεί,» συμφώνησε ο Φοίβος, σαν τα λόγια του Μάρκου να χρειάζονταν επιβεβαίωση.

Και οι Τροχόλυκοι το ίδιο, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, γιατί αναρωτιόταν πώς στις λάσπες του Λοκράθου τον είχαν εντοπίσει και τον είχαν ακολουθήσει έξω από την πόλη χτες βράδυ.

«Βγείτε μαζί μου,» πρότεινε στους Κακοτοπίτες. «Βγείτε τώρα που θα βγω κι εγώ. Αλλά να ξέρετε ότι, μετά, εγώ δεν θα επιστρέψω στο ξενοδοχείο· εδώ θα έρθω πάλι.»

«Γιατί, μα την Έχιδνα;» ρώτησε ο Μάρκος. «Τι συμβαίνει; Πού θα πας τώρα;»

Ο Γεώργιος τούς εξήγησε πώς είχε η κατάσταση.

«Θα κοκαλώσεις, ρε φίλε, μες στο ποτάμι μες στο χειμώνα, γαμώτο!» του είπε ο Αθανάσιος.

«Δεν παθαίνω τίποτα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «αν και θα το αισθανθώ το κρύο, σίγουρα. Αλλά, όπως καταλαβαίνετε, μετά δεν θα πάω στο Καθοδόν· και πιθανώς να μην έρθω εκεί ούτε την επόμενη μέρα ή τη μεθεπόμενη.»

«Δε θα σε ξαναδούμε, δηλαδή;» ρώτησε ο Μελέτιος.

«Δεν ξέρω τι θα γίνει. Πάντως, αν φύγετε από την κλινική και πάτε στο ξενοδοχείο, σας προτείνω να φυλάγεστε όσο καλύτερα μπορείτε, να μη βγαίνετε άσκοπα, και να μετράτε τα πλοκάμια σας.»

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Εγώ,» είπε ο Αθανάσιος, «λέω να πάμε στο Καθοδόν. Εδώ πέρα, στο τέλος θα το κολλήσουμε το μιάσμα και θα μας φιλοξενήσει ο Αβυσσαίος.»

Ο Μάρκος συμφώνησε. Το ίδιο κι οι άλλοι δύο.

«Θα βγούμε μαζί σου τώρα, Γεώργιε,» είπε ο Μάρκος.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. Και ρώτησε: «Έχετε υπόψη σας πού μπορώ να βρω έναν αδιάβροχο σάκο, παρεμπιπτόντως;» Δε νόμιζε ότι θα είχαν τέτοιο σάκο στον Απέθαντο.

Ο Φοίβος απάντησε ότι, ναι, φυσικά και ήξεραν. Ήταν μια αποθήκη κοντά στις προβλήτες του Κακού Πατήματος η οποία πουλούσε πράγματα αυτού του είδους. «Και δεν είναι πολύ αργά ακόμα· δεν πρέπει ναχαι κλείσει.» Είχε μόλις πέσει η νύχτα στην Κυκλόπολη.

Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες βγήκαν από τον Απέθαντο κουκουλωμένοι. Βγήκαν από ένα παράθυρο της κλινικής, στην πλαϊνή μεριά της, για να αποφύγουν οποιονδήποτε μπορεί να παραφύλούσε γι'αυτούς.

Οι Τροχόλυκοι, όμως, ήταν κρυμμένοι γύρω-γύρω από το οικοδόμημα. Τους είδαν κι αμέσως κατάλαβαν ότι δεν μπορεί παρά να ήταν

αυτοί. Ποιοι άλλοι θα έφευγαν έτσι, σαν κλέφτες; Και ο αριθμός ήταν σωστός: πέντε. Ο Οφιομαχητής και οι τέσσερις Κακοτοπίτες.

Τους ακολούθησαν, από απόσταση. Οι δρόμοι στο Κακό Πάτημα είχαν ακόμα χιόνια από τη χθεσινοβραδινή χιονόπτωση, αλλά όχι και τόσα πολλά όσα πριν, γιατί, παρότι εδώ δεν τα καθάριζαν με την ίδια φροντίδα όπως αλλού στην Κυκλόπολη, κάποιοι τα είχαν παραμερίσει, και αρκετά είχαν λιώσει ύστερα από τα πόδια, τις ρόδες, και τις οπλές που τα είχαν πατήσει και σπρώξει. Οι μεταλλικοί τροχοί των Τροχόλυκων δεν ήταν και τόσο σιωπηλοί τώρα επάνω στο πλακόστρωτο όσο την προηγούμενη φορά που κατασκόπευαν τον Οφιομαχητή. Και, σε κάποια στιγμή, ενώ πλησίαζε τις προβλήτες μαζί με τους Κακοτοπίτες, ο Γεώργιος πρόσεξε ότι τους ακολουθούσαν. Αυτοί πάλι... Το χέρι του πήγε στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα του, μα δεν τράβηξε το λεπίδι.

«Είμαστε μακριά ακόμα;» ρώτησε.

«Όχι,» είπε ο Φοίβος. «Εδώ δίπλα είναι.»

Έστριψαν μια γωνία κι έφτασαν σ'ένα κατάστημα της κακιάς ώρας που πουλούσε εξοπλισμούς για ποτάμια. Εξοπλισμούς για ανθρώπους και σκάφη. Το είχε ένας καμπούρης, γαλανόδερμος άντρας ονόματι Ισίδωρος ο Ξινός. Ήταν έτοιμος να κλείσει αλλά δεν αρνήθηκε να πουλήσει στον Οφιομαχητή τον αδιάβροχο σάκο που ήθελε. Του πρότεινε, μάλιστα, και διάφορα άλλα εξαρτήματα τα οποία εκείνος αρνήθηκε.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες δεν μπήκαν στο κατάστημα, δεν συνάντησαν καθόλου τον Ισίδωρο τον Ξινό, επειδή τους ήξερε και φοβόνταν ότι μπορεί ο Κοσμάς και οι άλλοι συγχωριανοί τους να του είχαν μιλήσει.

Ο Γεώργιος βγήκε απ'το μαγαζί και τους είπε: «Οι Τροχόλυκοι είναι πίσω μας.»

«Τι;» έκανε ο Μάρκος.

«Δίκυκλα. Δε μπορεί νάναι άλλοι. Με παρακολουθούν. Μου επιτέθηκαν τις προάλλες και έξω από την πόλη.»

«Σου επιτέθηκαν; Δε μας το είπες αυτό!»

«Σας το λέω τώρα. Μου επιτέθηκαν ενώ έψαχνα για βοτάνια. Με είχαν παρακολουθήσει. Και με παρακολουθούν και τώρα. Αν χωρίσουμε, ίσως συνεχίσουν να παρακολουθούν κι εσάς.»

«Και οι καταραμένοι φαίνεται να ξέρουν τον Κοσμά και τους άλλους!» είπε ο Φοίβος. «Άμα τους μαρτυρήσουν ότι μένουμε στο Καθοδόν....»

«Αν έρθουν να κάνουν φασαρία στο Κέντρο, θα έχουν άσχημα ξεμπερδέματα, υποθέτω. Δεν είναι το Κακό Πάτημα εκεί.»

«Ναι, ίσως· αλλά κι εμείς θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα.»

Ο Μάρκος ένευσε. «Είμαστε απ'τα Κακοτόπια, Γεώργιε· δε μας υπολογίζουν. Μας θεωρούν όλους παλια'θρώπους και κακούργους.»

Γιατί, δεν είστε; σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. «Δεν ξέρω τι θα κάνετε,» τους είπε. «Ή πρέπει να επιστρέψετε στον Απέθαντο ή να πάτε στο Καθοδόν. Εσείς διαλέγετε. Μαζί μου δεν μπορείτε να έρθετε· αυτό είναι σίγουρο.»

Οι Κακοτοπίτες αλληλοκοιτάζονταν πάνω από τις μάσκες τους, μέσα από τις κουκούλες τους, αναποφάσιστοι, διστακτικοί.

«Θα πάμε στο Καθοδόν,» είπε τελικά ο Μάρκος. «Δε μπορούμε να γυρίσουμε πίσω στη νεκροκλινική.»

«Θα πεθάνουμε και μέσα,» πρόσθεσε ο Αθανάσιος.

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Ναι, καλύτερα στο ξενοδοχείο. Εξάλλου, τώρα οι συγχωριανοί σας δεν μπορούν να σας πάρουν από την πόλη. Απαγορεύεται να μπεις ή να βγεις.»

Έφυγαν από τις προβλήτες του Κακού Πατήματος και βάδισαν προς τα βόρεια. Για τη Νυχτερινή ο Γεώργιος δεν ανησυχούσε. Δεν την είχε πια δεμένη έξω από τον Απέθαντο. Ενώ δούλευε στο εργαστήριο του νοσοκομείου για να φτιάξει το καινούργιο φάρμακο, ένας νοσοκόμος είχε έρθει και του είχε πει ότι η φρουρός του φυλακίου ήθελε να του μιλήσει για το άλογό του. Ο Οφιομαχητής είχε πάει εκεί και η φύλακας, η Ευτέρπη, χωρίς να βγει από το φυλάκιο, του είχε δείξει τη Νικολία, την ψευτοϊέρεια του Αστερίωνα, η οποία στεκόταν έξω από τον περίβολο με τη Νυχτερινή πλάι της. Ο Γεώργιος την πλησίασε, κι εκείνη τού είπε ότι σκεφτόταν πια να φύγει μα δεν μπορούσε γιατί της είχε ζητήσει να φυλάει το άλογό του και δεν ήθελε να το εγκαταλείψει· ζήτησε, οπότε, από την Ευτέρπη να τον ειδοποιήσει.

«Τώρα είμαι εδώ. Μπορείς να πας όπου θες. Και σ'ευχαριστώ.»

«Μην το ξανακάνεις αυτό, όμως. Δε μπορώ να φυλάω το άλογό σου συνέχεια.»

Ο Οφιομαχητής είχε γνέψει καταφατικά, την είχε ευχαριστήσει ξανά, και είχε πάρει τα γκέμια της Νυχτερινής στο χέρι του, πηγαίνοντάς την σ'έναν στάβλο εκεί κοντά, για τον οποίο η Νικολία τού είχε πει.

Τώρα, μες στη νύχτα, ο Γεώργιος και οι τέσσερις Κακοτοπίτες βγήκαν από το Κακό Πάτημα και βάδισαν στο Κέντρο, συνεχίζοντας να κατευθύνονται βόρεια... ενώ ο Οφιομαχητής καταλάβαινε ότι οι Τροχόλυκοι εξακολουθούσαν να είναι πίσω τους σαν δίτροχα φαντάσματα.

Πλησίαζαν τον Σιδηροδρομικό Σταθμό, και ο Γεώργιος είπε: «Εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν. Νάχετε το νου σας.»

«Μη μας εγκαταλείψεις,» ζήτησε ο Μάρκος. «Είμαστε ακόμα συνεργάτες, δεν είμαστε;»

«Θα σας δω όσο πιο σύντομα μπορώ. Τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά μου τον ξέρετε;»

«Όχι. Σου είπαμε, δεν έχουμε—»

«Μπορείτε να με καλέσετε από κάποιον δημόσιο δίαυλο.» Και τους είπε τον κώδικα. «Φροντίστε να τον θυμάστε.»

Ύστερα χώρισαν, εκείνοι πηγαίνοντας προς το Καθοδόν, που δεν ήταν μακριά από εδώ, εκείνος βαδίζοντας προς τα δυτικά, προς τη Γέφυρα της Ελμπένης, στις αρχές του Τίρπου. Τη διέσχισε και βγήκε στα Ανεμίσματα. Εκεί έστριψε βόρεια και, περνώντας τις σιδηροδρομικές γραμμές, βρέθηκε στον Ακροπόταμο, έχοντας γύρω του τώρα σιωπηλές αποθήκες και κλειστά μηχανουργεία και εργαστήρια. Συμμορίες περιφέρονταν, και σκύλοι και γάτες.

Οι Τροχόλυκοι εξακολουθούσαν να είναι στο κατόπι του. Άκουγε κάπου-κάπου τους μεταλλικούς τροχούς τους επάνω στο καθαρισμένο από το χιόνι πλακόστρωτο· έβλεπε τις σκιές τους. Δεν το έβαζαν κάτω εύκολα.

Οι τοπικές συμμορίες έριχναν βλέμματα στον Οφιομαχητή. Κάποιοι του σφύριζαν. Τους αγνόησε, τιθασεύοντας την οργή του. Πλησίασε την όχθη του Νάνθρη δυτικά της Γέφυρας των Ανέμων, πίσω από μια αποθήκη. Έβγαλε τα ρούχα του και τα έκρυψε στον αδιάβροχο σάκο· έμεινε ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του και με την Ευθαλία τυλιγμένη γύρω απ'τον αριστερό του πήχη. Το Φιλί της Έχιδνας το είχε περασμένο στην πλάτη του, θηκαρωμένο. Το κρύο τον περόνιαζε, αλλά ο Οφιομαχητής ήξερε ότι δεν μπορούσε να τον βλάψει.

Χωρίς δισταγμό βούτηξε στα παγωμένα νερά του Νάνθρη...

...και δεν βγήκε στην επιφάνεια.

Οι Τροχόλυκοι τον κοίταζαν σαστισμένοι.

«Είναι τρελός,» μούγκρισε ο Τζακ ο Φονιάς. «Και νεκρός, τώρα.» Είχε συνέλθει, εδώ και ώρες, από το Λευκό Άγαλμα και μπορούσε να κινηθεί και να μιλήσει κανονικά.

«Μην είσαι ηλίθιος,» του είπε η Αικατερίνη. «Δε θα έπεφτε στον Νάνθρη άμα νόμιζε ότι θα πέθαινε.»

«Το νερό είναι πάγος, μα τους γίγαντες του Αστερίωνα!»

Ο Ριχάρδος αισθανόταν ακόμα εξαντλημένος από εκείνη τη χτεσινοβραδινή εξόρμησή τους στην ύπαιθρο, παρότι είχε ξεκουραστεί τόσες ώρες. Τώρα ήταν που είχαν ξαναβγεί στους δρόμους οι Τροχόλυκοι· μέχρι στιγμής, έξω απ'τον Απέθαντο παρατηρούσαν άλλοι άνθρωποι του Λύκου των Τροχών. Ο Ριχάρδος είπε: «Εμείς, πάντως, δεν πρόκειται να βουτήξουμε εκεί μέσα.» Κι έβγαλε τον πομπό του, καλώντας τον Ανδρέα Νιλκόδιο...

Ο Οφιομαχητής ήταν κάτω από τα κύματα του Νάνθρη, νιώθοντας το νερό σαν προέκταση του νευρικού του συστήματος, αφήνοντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές του να τον πάνε προς τα δυτικά, ολοταχώς, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Δεν ανησυχούσε για τον εαυτό του· ανησυχούσε για την Ευθαλία.

Πέρασε από την Πύλη του Νηρέα χωρίς πρόβλημα. Οι αλυσίδες εκεί ήταν για να εμποδίζουν πλεούμενα, όχι έναν μοναχικό δύτε.

Ο Οφιομαχητής απομακρύνθηκε λίγο από την Κυκλόπολη και βγήκε στις βόρειες όχθες του Νάνθρη. Αισθανόταν ότι η Ευθαλία είχε ξεπαγιάσει, μα ήταν ακόμα ζωντανή δίχως αμφιβολία. Τα ερπετά ήταν πολύ ανθεκτικά πλάσματα.

«Συγνώμη γι'αυτό,» της είπε καθώς βιαστικά στέγγωνε το σώμα του με μια πετσέτα και ντυνόταν ξανά. «Σκέφτηκα όμως ότι θα προτιμούσες να είσαι μαζί μου παρά να μείνεις στο νοσοκομείο με την Ευτυχία.» Η Ευθαλία ήταν κοκαλωμένη επάνω στον πήχη του, αλλά τώρα άρχιζε να νιώθει καλύτερα.

Και ο Γεώργιος ένιωθε καλύτερα έχοντας ντυθεί. Μπορεί το κρύο να μην είχε τη δύναμη να τον βλάψει μα δεν του άρεσε να ξεπαγιάζει κιόλας.

Δίχως άλλη καθυστέρηση ξεκίνησε να ψάχνει για τα υλικά που νόμιζε ότι θα χρειαζόταν για να βελτιώσει το φάρμακο...

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος ήταν στο σπίτι του στην Ανεμωδή, στο ρετιρέ της πολυκατοικίας με τους λαξευτούς θυελλοδαίμονες στα μπαλκόνια. Η Διονυσία ήταν μαζί του, έχοντας συμφωνήσει να φύγει από την Ανθρώπινη Προστασία όταν είχε πια σουρουπώσει και ήταν εξουθενωμένη. Ο Ανδρέας τής είχε πει: «Τι κάθεται εδώ; Αφού δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να βοηθήσεις. Ο αδελφός μου, ή κάποιος άλλος γιατρός, θα σε καλέσει άμα σε χρειάζονται. Μόνο ο Ευγένιος'νιρ μπορεί να βοηθήσει τώρα, Διονυσία. Μόνο αυτός ασχολείται τόσο με πειραματικά πράγματα – και είναι καλός.»

Η Διονυσία δεν το αμφέβαλλε ότι ήταν καλός. Τον είχε δει να χρησιμοποιεί μαγικές μεθόδους που θεωρούνταν «απαγορευμένες»: Μαγγανεία Οργανικής Αναλύσεως, Μαγγανεία Οργανικής Αλλοιώσεως, και Ξόρκι Οργανικής Συνενώσεως. Δεν μπορούσε να επιχειρήσει τέτοια πράγματα κάποιος που δεν ήταν αρκετά ικανός. Και ο ασθενής, τελικά – ή, μάλλον, όχι «ασθενής» ακριβώς· δεν ήταν άρρωστος, απλά ήθελε να αλλάξει τα μάτια του – δεν είχε πάθει τίποτα... Αλλά η διαδικασία ήταν τόσο επικίνδυνη... Τέλος πάντων. Ο Ευγένιος ήταν, αναμφίβολα, καλός στη δουλειά του. Η Διονυσία δεν το αμφισβητούσε. Ήταν ανάγκη, όμως, να είναι και μυστικοπαθής; Δεν ήθελε να της πει τίποτα για το πώς προχωρούσε η έρευνα για το φάρμακο της επιδημίας, την οποία εκείνος κι ο Πέτρος είχαν αρχίσει να αποκαλούν «τα Σαγόνια του Αβυσσαίου» λόγω της επικινδυνότητάς της και λόγω του ότι οι ασθενείς αισθάνονταν να τους σφίγγει το στήθος σαν κάτι να τους είχε δαγκώσει. Επιπλέον, ο Ευγένιος'νιρ δεν ήθελε να αφήσει τη Διονυσία να μπει στα εργαστήρια της Ανθρώπινης Προστασίας. Ούτε αυτός ούτε ο Πέτρος. Της έλεγαν ότι η πιθανότητα μόλυνσης ήταν μεγάλη εκεί· δεν υπήρχε λόγος να το διακινδυνέψει. Η Διονυσία είχε αποκριθεί: «Θα χρησιμοποιήσω Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποιήσεως»· αλλά, και πάλι, επέμεναν ότι καλύτερα να μην ερχόταν. Γιατί να έρθει, άλλωστε; Δεν είχε κάτι να κάνει εκεί. Και φρουροί στέκονταν μπροστά στην είσοδο των εργαστηρίων, μην αφήνοντας κανέναν να περάσει.

Η Διονυσία έβλεπε τους νοσοκόμους να φέρνουν ολοένα και περισσότερα κρούσματα της επιδημίας στην Προστασία, φορώντας ειδικές

στολές που τους σκέπαζαν από πάνω ως κάτω, και αναρωτιόταν συνεχώς πώς πήγαινε η έρευνα του Ευγένιου· αλλά το μόνο που της έλεγαν ήταν: Πλησιάζουμε. Σε λίγο θα έχουμε το φάρμακο. Δεν είμαστε μακριά. Ή κάτι τέτοιο. Η ίδια αισθανόταν τελείως ανίκανη να βοηθήσει. Η μαγεία της ήταν άχρηστη για να ανακουφίσει τους ασθενείς της επιδημίας, ή για να κατανοήσει τίποτα περισσότερο από το ότι η αρρώστια αυτή ήταν σαν δηλητήριο μες στον οργανισμό τους.

Από πού μπορεί να είχε προέλθει το δηλητήριο, όμως; Αν έβρισκαν την προέλευσή του, ίσως να έβρισκαν και το φάρμακο. Αλλά η Διονυσία δεν είχε πρόσβαση στα εργαστήρια για να κάνει κάτι, και δεν ήθελε να τσακωθεί με τον Πέτρο για να μπει εκεί. Μόλις την είχαν προσλάβει στην Ανθρωπίνη Προστασία... Και ο Ευγένιος, άλλωστε, σίγουρα ήξερε τι έκανε...

Τώρα, καθώς ήταν καθισμένη στον καναπέ του Ανδρέα, με τον Φωνακλά πλάι της, ο Ανδρέας τής είπε: «Είσαι κουρασμένη, Διονυσία. Τι σκέφτεσαι;» Γέμισε δύο ποτήρια με γαλανό κρασί και, πλησιάζοντάς την, της έδωσε το ένα.

«Την επιδημία» – η Διονυσία ήπια μια γουλιά – «που ο αδελφός σου ονόμασε ‘τα Σαγόνια του Αβυσσαίου’... Δε μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω, Ανδρέα! Και τους βλέπω να υποφέρουν...»

Ο Ανδρέας κάθισε δίπλα της – από τη μεριά όπου δεν ήταν κουλουριασμένος ο Φωνακλάς – και ήπια κι αυτός μια γουλιά γαλανό κρασί. «Ο Ευγένιος θα βρει τη λύση. Μην κουράζεις τον εαυτό σου άσκοπα· είναι ανόητο, αγάπη μου.»

«Τον εμπιστεύεσαι τόσο πολύ;» Της Διονυσίας δεν της άρεσε ο τρόπος του Ευγένιου ώρες-ώρες. Είχε κάτι το άσχημα... πατερναλιστικό, μα τον Αστερίωνα! Αλλά ήταν, βέβαια, ικανός ως Βιοσκόπος. Σίγουρα ήταν.

«Σ’αυτά τα θέματα, ναι, τον εμπιστεύομαι. Και σε ελάχιστα άλλα,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας, αν και η αλήθεια ήταν ότι γενικά δεν τον εμπιστευόταν και τόσο, τον καταραμένο μάγο, και θα προτιμούσε να μην είχε ξεκινήσει ετούτη την επιδημία. Η ιδέα ήταν δική του, όχι του Πέτρου· ο Ανδρέας αισθανόταν βέβαιος γι’αυτό. Αν και ο αδελφός του ήταν... ενθουσιώδης, δίχως αμφιβολία: Θα γίνουμε βασιληάδες του

Άτλαντα, Ανδρέα... Θα γίνουμε βασιληάδες του Άτλαντα... Η Κυκλόπολη θα είναι του χεριού μας...

«Όπως και νάχει,» συνέχισε ο Ανδρέας, «εσύ δεν χρειάζεται να κουράζεσαι έτσι. Η ίδια το λες ότι δεν μπορείς να κάνεις κάτι για να βοηθήσεις—»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνιζε από το πέτσινο πανωφόρι του που κρεμόταν στην κρεμάστρα πλάι στην εσωτερική ξύλινη πόρτα του γκαράζ. «Στάσου λίγο,» είπε ο Ανδρέας στη Διονυσία, και σηκώθηκε από τον καναπέ, βάδισε ως το πανωφόρι του, τράβηξε έξω τη συσκευή, και είδε ότι ήταν ο Ριχάρδος που τον καλούσε.

Πάτησε ένα πλήκτρο κι έφερε τον πομπό στ'αφτί του ώστε μόνο εκείνος να ακούει. «Έλα. Τι έγινε;» είπε ενώ συγχρόνως βάδιζε προς το γραφείο του.

«Ο Οφιομαχητής. Βγήκε απ'τον Απέθαντο.»

«Και;»

«Ήταν μαζί με τους τέσσερις Κακοτοπίτες. Αυτοί πρέπει να ήταν. Ακολούθησαμε, βασικά, πέντε κουκουλωμένες φιγούρες που βγήκαν από ένα πλαϊνό παράθυρο του νοσοκομείου – μάλλον υποπτεύονταν ότι ίσως να τους παρακολουθούσαν. Τέλος πάντων, τους ακολούθησαμε. Πρώτα πήγαν σ'ένα μαγαζί εξοπλισμών για τον ποταμό, κοντά στις προβλήτες του Κακού Πατήματος. Μετά πήγαν στο Κέντρο κι εκεί χώρισαν, και χωρίσαμε κι εμείς. Ο Οφιομαχητής πήγε απ'τη μια, οι Κακοτοπίτες απ'την άλλη. Αυτοί μπήκαν στο Καθοδόν, το ξενοδοχείο που—»

«Το ξέρω το Καθοδόν, φυσικά,» είπε ο Ανδρέας έχοντας φτάσει στο γραφείο του και βηματίζοντας μέσα, ενώ έριχνε ματιές προς την πόρτα μήπως έρθει η Διονυσία.

«Ο Οφιομαχητής πήγε στον Ακροπόταμο, γδύθηκε ο καταραμένος, και βούτηξε μες στον Νάνθηρη – με τέτοιο κρύο! Δεν ξαναβγήκε απάνω· δεν ξέρουμε τι έγινε αποκεί και πέρα.»

«Τον χάσατε, δηλαδή;»

«Ναι, αλλά ξέρεις τι υποθέτω;»

«Ότι ήθελε να βγει απ'την πόλη, όπως και χτες βράδυ...»

«Ακριβώς. Κάτι πάει και μαζεύει εκεί, στις ερημιές. Χόρτα, βοτάνια – κάτι τέτοιο. Δεν ξέρω γιατί.»

Ο Ανδρέας ήταν προβληματισμένος. Ούτε εκείνος μπορούσε να καταλάβει τι έκανε ο Οφιομαχητής. Έφευγε από τον Απέθαντο, έβγαινε από την πόλη, έψαχνε για βοτάνια στην ύπαιθρο, και μετά επέστρεφε πάλι στον Απέθαντο... Τι διάολο γινόταν σ' αυτή τη γαμημένη νεκροκλινική; Και η Ναθράσκη δεν απαντούσε στον Ανδρέα όταν την καλούσε! Και τώρα εκείνος δεν έπιανε καν το σήμα της, σαν ο πομπός της να είχε χαλάσει. Υποπτο; Να πήγαινε ο ίδιος εκεί; Για την επιδημία δεν χρειαζόταν ν' ανησυχεί ο Πέτρος τού είχε δώσει το αντιβιοτικό.

«Τι θες να κάνουμε τώρα, Ανδρέα;»

«Δεν... Τίποτα συγκεκριμένο για την ώρα. Συνεχίστε να παρακολουθείτε.»

«Στον Απέθαντο;»

«Ναι. Κι έξω από το Καθοδόν.»

«Θες να ξέρεις τις κινήσεις των Κακοτοπιτών;»

«Μπορεί να φανούν χρήσιμοι τελικά.»

Ύστερα, ο Ανδρέας χαιρέτησε τον Ριχάρδο κι επέστρεψε στο σαλόνι του σπιτιού.

Η Διονυσία δεν είχε σηκωθεί από τη θέση της. «Πρέπει να φύγω για λίγο,» της είπε, πιάνοντας το πανωφόρι του από την κρεμάστρα. «Ένας φίλος με χρειάζεται. Έχει κάτι μπλεξίματα – τίποτα το σπουδαίο.»

«Να προσέχεις,» αποκρίθηκε εκείνη, πολύ κουρασμένη για να σηκωθεί, ακόμα και για τον Ανδρέα. Τα πόδια της πονούσαν, η μέση της πονούσε. «Να φοράς τη μάσκα σου.»

«Την έχω πάντα μαζί μου.» Ο Ανδρέας έβγαλε απ' το πανωφόρι του μια από τις εξειδικευμένες, ελαστικές μάσκες της Ανθρώπινης Προστασίας και τη φόρεσε. Πρέπει να κρατάμε τους τύπους, σκέφτηκε. Επισήμως, δεν υπήρχε ακόμα αντιβιοτικό για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Μπήκε στο γκαράζ, πήρε το δίκυκλό του, κι έφυγε από την πολυκατοικία κατεβαίνοντας τη ράμπα που τυλιγόταν γύρω της. Βρέθηκε στους δρόμους της Κυκλόπολης, μες στη νύχτα, ο Λύκος των Τροχών, και κατευθύνθηκε νότια, προς τον Απέθαντο. Τώρα που ο Οφιομαχητής έλειπε από εκεί, ήταν ευκαιρία να επισκεφτεί τη νεκροκλινική. Δεν ήθελε να τον συναντήσει.

Πέρασε από τη Γέφυρα των Ανέμων, από τον Ακροπόταμο, από τα Ανεμίσματα, μπήκε στο Κακό Πάτημα, διέσχισε την Κακογέφυρα, κι

έφτασε στον προορισμό του. Δε σταμάτησε το δίκυκλο έξω από την είσοδο του στενού περιβόλου· το έβαλε μέσα στον περίβολο και το στάθμευσε πλάι στο φορτηγάκι που ονόμαζαν «νοσοκομειακό όχημα» εδώ πέρα.

«Τι κάνετε, κύριε;» του φώναξε ο φρουρός από το φυλάκιο. «Δεν επιτρέπεται αυτό που κάνετε!»

Ο Ανδρέας κατέβηκε από το δίκυκλο και τον σημάδεψε με το πιστόλι που τράβηξε απ'το πανωφόρι του – ένα όπλο διπλής λειτουργίας: ενεργοβόλο και πυροβόλο. «Άμα το πειράξεις θα σε κυνηγήσω σαν σκυλί,» είπε στον φρουρό.

«Καλά, ρε φίλε, 'ντάξει· αλλά μην αργήσεις. Μην... Τι θέλεις, βασικά;»

Ο Ανδρέας τον αγνόησε, μπαίνοντας στο νοσοκομείο καθώς έκρυβε ξανά το πιστόλι και έβαζε τα γάντια του. Πρέπει να κρατάμε τους τύπους... Φόρεσε και την κουκούλα του πανωφοριού του.

«Πού είναι η Ευτυχία Ναθράσκη;» άρχισε να ρωτά τον έναν νοσοκόμο μετά τον άλλο. «Πού είναι η Ναθράσκη;»

«Ποιος είστε, κύριε; Σας περιμένει;» είπε μια νοσοκόμα.

«Ναι. Από χτες.»

«Ποιος είστε;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά. Πού είναι;»

Η νοσοκόμα τον οδήγησε μπροστά σε μια πόρτα που η άσπρη βαφή της ήταν μαυρισμένη και επάνω της ήταν γραμμένο, με κάρβουνο, το όνομα ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑΘΡΑΣΚΗ. Τη χτύπησε. «Κύρια Ναθράσκη;»

«Ναι;»

«Ένας κύριος είναι εδώ. Ζητά να σας δει.»

Ο Ανδρέας παραμέρισε τη νοσοκόμα, έπιασε το πόμολο της πόρτας, και άνοιξε.

Η Ευτυχία ήταν καθισμένη πίσω απ'το γραφείο της· ξεκουραζόταν λίγο. Το κεφάλι της πονούσε, τα μάτια της πονούσαν. Ολόκληρο το σώμα της πονούσε. Δεν είχε ξεκουραστεί σχεδόν καθόλου, τελευταία.

Τρόμαξε βλέποντας τον κουκουλωμένο μασκοφόρο να μπαίνει. «Ποιος...;»

«Εγώ είμαι, Ευτυχία.» Ο Ανδρέας κατέβασε τη μάσκα του, παρατηρώντας πως ούτε εκείνη φορούσε μάσκα εδώ μέσα.

«Κυρία Ναθράσκη;» είπε η νοσοκόμα απ'το κατώφλι.

«Πήγαινε,» της αποκρίθηκε η Ευτυχία. «Πήγαινε. Και κλείσε φεύγοντας.»

Η πόρτα έκλεισε.

«Από χτες προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί σου,» είπε ο Ανδρέας.

«Ο πομπός μου έχει σπάσει.» Ευτυχώς που ο Γεώργιος δεν είναι τώρα εδώ... σκέφτηκε.

«Αρχικά έπιανα το σήμα σου, αλλά δεν μου απαντούσες.»

«Έχουμε πολλή δουλειά, Ανδρέα. Και ο αδελφός σου δεν κάνει τίποτα για να μας βοηθήσει!»

«Τι περιμένεις να κάνει; Ξέρεις τι γίνεται στην Προστασία; Έχει γεμίσει μ'αυτούς τους αρρώστους!»

Η Ευτυχία αναστέναξε. Την πονούσε το κεφάλι της, και τώρα φοβόταν πώς θα αντιδρούσε ο Ανδρέας. Γιατί είχε έρθει εδώ; Πόσα ήξερε για τον Οφιομαχητή; «Τι θέλεις;» τον ρώτησε, ανάβοντας τσιγάρο με δάχτυλα που έτρεμαν.

Νευρική, παρατήρησε ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Λόγω κούρασης... ή όχι μόνο; «Ο Οφιομαχητής ήταν εδώ.»

Τι λέμε τώρα, Ευτυχία; σκέφτηκε η Ευτυχία. Τι στις λάσπες του Λοκράθου λέμε; Τράβηξε καπνό βαθιά μέσα της, για ν'αποφύγει ν'απαντήσει αμέσως. Γαμώ τη λοκράθια πουτάνια μου γαμώ... «Ναι· ναι, ήταν εδώ. Είχε έρθει. Αλλά έφυγε.»

«Το ξέρω ότι έφυγε. Τι ήθελε, όμως;»

Τι ήθελε... τι ήθελε... Τι μπορεί να ήθελε, Ευτυχία; Τι μπορεί να ήθελε, γαμώτο; «Ήθελε να δει άμα οι φίλοι του έχουν την Αρρώστια. Αν την έχουν κολλήσει.»

«Την επιδημία;»

«Ναι.» Η Ευτυχία φύσηξε καπνό, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο.

Η όψη του σκοτείνιασε, αγρίεψε· της θύμιζε όπλο έτοιμο να σκοτώσει. «Αν είχαν την επιδημία θα το είχε καταλάβει...»

«Δεν ξέρω· αυτό ήθελε· ήθελε να του πούμε αν έχουν την Αρρώστια. Αλλά δεν την είχαν, και... κι εκεί τελείωσε.»

«Μου λες μαλακίες, Ευτυχία.»

«Όχι – η Έχιδνα να με δαγκώσει! Γι'αυτό ήρθε στο νοσοκομείο. Ήθελε να μας ρωτήσει αν—»

Ο Ανδρέας την πλησίασε με μια μεγάλη δρασκειλιά και την άρπαξε απ'τα βαμμένα ξανθά μαλλιά της που ήταν φτιαγμένα ερπετοπλεξίδες.

«Όχι!» φώναξε η Ευτυχία. «Σου λέω, αυτό ήθελε-!» Προσπάθησε να του ξεφύγει μα δεν τα κατάφερε· της κόλλησε το κεφάλι πάνω στο ξύλο του γραφείου. Τράβηξε το πιστόλι μέσα απ'το πανωφόρι του, πάτησε ένα κουμπί στη λαβή, και μια λεπίδα πετάχτηκε κάτω απ'την κάννη του όπλου, κάνοντάς το τώρα να μοιάζει περισσότερο με μεγάλο ξιφίδιο. Το είχε αγοράσει από το Σύμπλεγμα· ήταν εξωδιαστασιακό.

Η λεπίδα βρέθηκε κοντά στον λαιμό της Ναθράσκης, πλάι στ'αφτί της, χαϊδεύοντάς την επικίνδυνα.

Η Ευτυχία άρχισε να κλαίει άθελά της. Δε μπορούσε άλλο πια, δεν άντεχε! Όλη η πίεση αυτών των ημερών, όλη η αγωνία... βγήκαν σαν χείμαρρος από μέσα της μαζί με τα δάκρυά της.

«Άσε τις μαλακίες!» είπε ο Ανδρέας, τραντάζοντάς την, ακόμα κρατώντας την από τα μαλλιά. «Τι ήθελε εδώ ο Οφιομαχητής; Την αλήθεια! Τι ήθελε;»

«Δεν... δεν... Τι... τι περιμένεις να κάνω;...»

«Να μου πεις τι στις λάσπες του Λοκράθου ήθελε ο Οφιομαχητής!»

«Θα σου πω... θα σου πω...»

Ο Ανδρέας τράβηξε, απότομα, το κεφάλι της πίσω, φέρνοντας την πλάτη της σ'επαφή με την πολυθρόνα, βάζοντας τη λεπίδα του όπλου του κάτω απ'το σαγόνι της καθώς ο ίδιος καθόταν τώρα στην άκρη του γραφείου. «Τι ήθελε ο Οφιομαχητής εδώ; Και γιατί δεν με κάλεσες αμέσως;»

«Δεν προλάβαινα, Ανδρέα, δεν προλάβαινα. Μας φέρνουν όλο κρούσματα της Αρρώστιας και... και δεν... δεν μπορούμε να...» Δάκρυα κυλούσαν ακόμα στα μάγουλά της. Το τσιγάρο τής είχε φύγει απ'το χέρι· δεν ήταν σίγουρη πού ακριβώς είχε πάει.

«Σύνελθε. Και πες μου τι ήθελε ο Οφιομαχητής.»

«Ήθελε να... ήθελε να...» Ξεροκατάπιε. Αν του πω ότι είπα στον Οφιομαχητή για τη συμφωνία μου με την Προστασία θα με σκοτώσει. Σίγουρα θα με σκοτώσει. Κι αν δεν του το πω αυτό αλλά του πω για τον Οφιομαχητή θα με σκοτώσει ο Οφιομαχητής... Έτρεμε· δεν μπορούσε να σταματήσει να τρέμει, κι αισθανόταν να θέλει να κατουρήσει. Ένιωθε την

αιχμή της λεπίδας να κεντρίζει το σαγόνι της... «Ήθελε να βοηθήσει με την επιδημία. Έτσι είπε, ότι ήρθε να βοηθήσει με την επιδημία, να φτιάξει ένα φάρμακο που—»

Τη χαστούκισε, και η Ευτυχία παραλίγο να πέσει απ'την πολυθρόνα. «Αυτή είν' η αλήθεια!» φώναξε αγγίζοντας τα χείλη της και βλέποντας αίμα πάνω στα δάχτυλά της. «Αυτή είν' η— Ααα!» Ο Ανδρέας την άρπαξε απ'τα μαλλιά ξανά. «Όχι! Σου λέω την αλήθεια – ρώτα και τους άλλους γιατρούς άμα θες! Γι'αυτό ήρθε! Θέλει να βοηθήσει με την επιδημία, λέει πως μπορεί να βρει το φάρμακο, κάνει κάτι δοκιμές με βοτάνια.»

Ο Ανδρέας άφησε τα μαλλιά της, γελώντας. «Θέλει να βρει το φάρμακο... Ο Οφιομαχητής...»

«Ναι. Ξέρει από βοτάνια. Ίσως και να τα καταφέρει.»

«Γιατί;»

«Τι;»

«Γιατί να θέλει να βρει το φάρμακο; Τον έχει πληρώσει κανείς;»

«Όχι εμείς, πάντως. Αλλά ήρθε εδώ και ζήτησε να μου μιλήσει, και μου είπε ότι μπορεί να βρει το φάρμακο. Και φέρνει βοτάνια και κάνει δοκιμές με τους ασθενείς. Ρώτα και τους άλλους γιατρούς άμα δε με πιστεύεις – ρώτα και τους νοσοκόμους. Είναι η αλήθεια!»

Φέρνει βοτάνια... σκέφτηκε ο Ανδρέας. Γι'αυτό πάει στα βουνά, λοιπόν. «Για εμένα δε σε ρώτησε;»

«Όχι.»

«Για την Προστασία;»

«Ούτε. Τίποτα δεν είπε για εσάς.»

«Παράξενο.»

Η Ευτυχία ξεροκατάπιε. Δε μπορεί να ξέρει ότι του λέω ψέματα, σκέφτηκε. Δε μπορεί να ξέρει ότι του λέω ψέματα· δε μπορεί, δε μπορεί, δε μπορεί...

«Θα επιστρέψει τώρα, δηλαδή;» ρώτησε ο Ανδρέας.

«Μάλλον. Ίσως. Δεν ξέρω.»

«Τι αποτελέσματα έχουν οι θεραπείες του;»

«Κανένα ακόμα. Αλλά συνεχίζει να προσπαθεί.»

Αποκλείεται να βρει το φάρμακο, σκέφτηκε ο Ανδρέας· μόνο ο Ευγένιος ξέρει το φάρμακο. Αλλά γιατί προσπαθεί, ο καταραμένος; Τι έχει στο μυαλό του; Δε μπορεί να γνωρίζει ότι η επιδημία προέρχεται από εμάς. Τι

στους δαίμονες της Έχιδνας κάνει εδώ ο Οφιομαχητής; Πάτησε πάλι το κουμπί στη λαβή του πιστολιού του και η λεπίδα αποτραβήχτηκε, κρύφτηκε.

Η Ευτυχία ξεροκατάπιε. «Δεν ξέρω κάτι άλλο, Ανδρέα. Σου λέω αλήθεια.»

«Ποιος είναι ο τηλεπικοινωνιακός κώδικας του γραφείου σου εδώ;» Του τον είπε.

«Θα σε καλέσω άμα σε θέλω.»

«Ναι, εννοείται. Αλλά δεν είμαι πάντα στο γραφείο, να το ξέρεις. Έχουμε τόση δουλειά τώρα. Τόση δουλειά... Δε μπορώ να πάω να δω ούτε καν την οικογένειά μου. Και φοβάμαι μην τους μεταφέρω και το μίσμα.»

«Μείνε εδώ, Ευτυχία,» είπε ο Ανδρέας καθώς σηκωνόταν απ'το γραφείο της. «Και να με καλείς για να μου λες πώς πηγαίνει η έρευνα του Οφιομαχητή, εντάξει; Μην το ξεχνάς.»

«Δεν το ξεχνάω.»

«Γιατί στην αρχή δεν ήθελες να μου πεις την αλήθεια;»

Η Ευτυχία αισθάνθηκε να μουδιάζει τα πόδια της πάγωσαν μες στα παπούτσια της. «Γιατί... γιατί δεν ήξερα πώς θα το έπαιρνες.»

«Ποιο;»

«Κοίτα.» Καθάρισε τον λαιμό της. «Ο αδελφός σου λέει πως θα βρει το φάρμακο—»

«Και θα το βρει· δεν έχω αμφιβολία.»

«Αλλά κι ο Οφιομαχητής ψάχνει να βρει το φάρμακο. Κι εμείς το χρειαζόμαστε εδώ· δεν μπορούσαμε να τον διώξουμε. Καταλαβαίνεις γιατί, έτσι; Όμως φοβόμουν ότι αυτό εσείς, στην Προστασία, ίσως να το βλέπατε ανταγωνιστικά.»

Ο Ανδρέας δεν ήταν σίγουρος ότι του έλεγε αλήθεια. Αλλά τι να του έκρυβε; Τι ακριβώς; Γέλασε, ωστόσο, με τα λόγια της. «Ανταγωνιστικά; Σιγά μη βρει το φάρμακο ο Οφιομαχητής πριν από τον αδελφό μου! Τι νομίζεις ότι είναι; Χυμικός; Επιστήμονας; Ένας παράφρονας είναι. Και να με ενημερώνεις γι'αυτόν.»

Η Ευτυχία κατένευσε. «Θα σε ενημερώνω.»

Ο Ανδρέας φόρεσε πάλι τη μάσκα του, έκρυψε το πιστόλι μες στο πανωφόρι του, και βγήκε απ'το γραφείο της.

Στους διαδρόμους του Απέθαντου άρχισε να ρωτά αν είχε έρθει ένας μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός που ισχυριζόταν ότι προσπαθούσε να βρει το φάρμακο για την επιδημία. Οι νοσοκόμοι τού είπαν ότι, ναι, είχε έρθει, αλλά τώρα δεν ήταν εδώ· είχε φύγει για κάποια δουλειά. Και δεν ήταν «εξωδιαστασιακός», άκουσε σύντομα ο Ανδρέας· ήταν ο Οφιομαχητής! Ναι, ο ίδιος ο Οφιομαχητής, μα την Έχιδνα! Και θα έβρισκε το φάρμακο, θα τους έσωζε από την Αρρώστια! Έκανε δοκιμές, και χρησιμοποιούσε και το εργαστήριό τους. (Ποιο εργαστήριο; σκέφτηκε ο Ανδρέας. Έχετε και γαμημένο εργαστήριο σ' αυτό το μπουρδέλο;) Αλλά ποιος είστε εσείς, κύριε; τον ρωτούσαν μερικοί. Ποιος είσαι εσύ, φίλε; Γιατί ρωτάς; Ποιος είσαι; Ο Ανδρέας δεν τους απαντούσε· τους αγνοούσε και προχωρούσε σε άλλους. Η Ευτυχία Ναθράσκη δεν φαινόταν να είχε πει ψέματα, πάντως. Ο καταραμένος Οφιομαχητής, πράγματι, προσπαθούσε να βρει θεραπεία για την επιδημία. Αν είναι δυνατόν! Θα τρελαθούμε! Τι τον ενδιαφέρει η επιδημία; Αληθινά νόμιζε ότι θα τα κατάφερνε; Ότι θα κατάφερνε να ανακαλύψει το φάρμακο; Δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Το μικρόβιο δεν ήταν τίποτα το φυσικό· ο Ευγένιος'νιρ το είχε κατασκευάσει. Και ο Ευγένιος'νιρ ήταν φυσημένος. Επιστήμονας του Ζέφυρου, που λέγανε. Τρελός. Αλλά διαφορετικά τρελός από τον Οφιομαχητή. Ο Οφιομαχητής δεν μπορεί να τον νικήσει – όχι σε τέτοιου είδους πόλεμο.

«Συγγνώμη, ποιος είστε;» ρώτησε ξαφνικά ο Γεώργιος Φιρίζος τον Ανδρέα Νιλκόδιο πιάνοντάς τον από τον ώμο. «Τι θέλετε μες στο νοσοκομείο; Να κάνετε κουβέντα με το προσωπικό;»

Ο Ανδρέας τον ήξερε τον Φιρίζο, αν και δεν είχε πάρε-δώσε μαζί του. Μαλάκα τον θεωρούσε. Τον γρονθοκόπησε απότομα στην κοιλιά, και ο Γεώργιος διπλώθηκε ξέπνοος. Ο Ανδρέας τον έσπρωξε, ρίχνοντάς τον πάνω σ'ένα άδειο φορείο που περνούσε εκείνη τη στιγμή πίσω του καθώς ένας νοσοκόμος το τσουλούσε.

Ύστερα ο Λύκος των Τροχών βγήκε στον στενό περίβολο του Απέθαντου, καβάλησε το δίκυκλό του (ο φρουρός δεν είχε τολμήσει να το πειράξει), και έφυγε.

8

Την πρώτη ημέρα του Εαρινού του Δευτέρου εισπλέει ο Αβύθιστος στο Ηχολίμανο, έχοντας αργήσει μία ημέρα στο ραντεβού του. Συναντώ τον Ευστάθιο Λιρκάδιο, την κυρά Ιωάννα, και τον Μελέτιο'σαρ και τους ρωτάω αν άκουσαν για την επικείμενη επίθεση.

«Ποια επικείμενη επίθεση;» κάνει ο πράκτορας της Μεγάπολης.

Αναμενόμενα, δεν το έχουν ακούσει. Έτσι τους ενημερώνω, και αποφασίζουν να μείνουν κι αυτοί στην Ηχώπολη περιμένοντας μαζί μας τους Τρομερούς Καπνούς.

Ενώ είμαστε στο Μεγάλο Παλάτι, όλοι φιλοξενούμενοι του Βασιληά Αργύριου του Τρίτου, τους εξηγώ ποιο είναι το σχέδιο και τους ρωτάω αν θα ήθελαν, ίσως, να προσθέσουν κάτι.

«Δε μπορώ να σκεφτώ τίποτα που δεν το έχετε σκεφτεί ήδη, Οφιομαχητή,» μου λέει ο Μελέτιος'σαρ, ενώ ο Ευστάθιος και η κυρά Ιωάννα είναι σιωπηλοί.

Την ίδια ημέρα, το Μικρό Σύμπαν επιστρέφει στην Ηχώπολη από το σύντομο ταξίδι του στη Νιρλόβη βόρεια των Βρεγμένων Δασών. Ο Ισίδωρος Ορνάκιος μιλά τηλεπικοινωνιακά μαζί μου, λέγοντάς μου ότι άφησαν τους πελάτες τους και τώρα είναι έτοιμοι να πολεμήσουν, να μας βοηθήσουν να υπερασπιστούμε την Ηχώπολη. Ο Βασιληάς Αργύριος, που είναι δίπλα μου καθώς μιλάω στον Πλοίαρχο του Μικρού Σύνμπαντος, του λέει πως εκτιμά πολύ αυτό που κάνει. Και ο Ορνάκιος αποκρίνεται (όπως είχε πει κι άλλες φορές) ότι οι Τρομεροί Καπνοί είναι μια υπόθεση που μας αφορά όλους. Του ζητάω ξανά να είναι προσεχτικός, και μου υπόσχεται ότι θα είναι. «Το Μικρό Σύμπαν,» μου λέει μέσα από την οθόνη όπου φαίνεται η παράξενη όψη του, «δεν είναι πολεμικό υποβρύχιο, αλλά έχει μηχανισμούς σαν πολεμικού υποβρυχίου, Γεώργιε.»

«Ούτε στιγμή δεν πέρασε κάτι διαφορετικό απ'το μυαλό μου, Καπετάνιε,» αποκρίνομαι – και λέω αλήθεια.

Την πέμπτη ημέρα του Εαρινού του Δευτέρου, οι παρατηρητές μας αναφέρουν ότι ένας στόλος έρχεται προς την Ηχώπολη. Ένας μεγάλος στόλος. Και τα περισσότερα πλοία φαίνονται ιστιοφόρα και κωπήλατα.

Δεν μπορεί παρά να είναι αυτοί που περιμένουμε.

Σημαίνουμε, αμέσως, τον συναγερμό στην Ηχώπολη, και οι κάτοικοι και οι υπερασπιστές της ξέρουν τι να κάνουν. Οι πρώτοι εγκαταλείπουν το Ποταμολίμανο και το Στένεμα, καθώς επίσης και τις λιγοστές οικίες στις ανατολικές όχθες του Νόρκου, και κρύβονται πίσω από τα τείχη, ενώ αλυσίδες κλείνουν την είσοδο του ποταμού. Οι κάτοικοι εγκαταλείπουν, επίσης, το Λιγνό Λιμάνι, το Ηχολίμανο, και το Χρονολίμανο, όπου οι μαχητές μας – μισθοφόροι, ντόπιοι φρουροί της Ηχώπολης, Αγροφύλακες, και χωρικοί και αστοί πρόθυμοι και ικανοί να πολεμήσουν – παίρνουν θέσεις και ετοιμάζουν τα μεγάλα όπλα που έχουμε πρόσφατα προμηθευτεί. Οι Μακροθάνατοι ανεβαίνουν στα ανοιχτά τετράκυκλα φορτηγά που έχουν ενισχύσει με επιπλέον μέταλλα κι αρχίζουν να κάνουν πέρα-δώθε, από το Λιγνό Λιμάνι ως το Χρονολίμανο, με τα τόξα τους στα χέρια. Ο Καταραμένος Αργύριος είναι, φυσικά, μαζί τους.

Τα πλοία μας κλείνουν όλα τα θαλάσσια λιμάνια, σχηματίζοντας ένα τείχος μπροστά τους· τα πληρώματα, έτοιμα να καλωσορίσουν τους Τρομερούς Καπνούς και τους φίλους τους από τις Κακές Ακτές.

Τα δύο υδατοτρόπα κανόνια μας είναι στημένα το ένα στη δυτική άκρη του Λιγνού Λιμανιού και το άλλο στην ανατολική άκρη του Χρονολίμανου, κοντά στον ποταμό Νόρκο.

Οι επάλξεις των τειχών δυτικά, βόρεια, και ανατολικά γεμίζουν, επίσης, με αρκετούς μαχητές.

Ειδοποιούμε τον Ισίδωρο Ορνάκιο τηλεπικοινωνιακά, για να ξέρει κι εκείνος ότι οι Καπνοί έρχονται· και μας απαντά μέσα από το ηχείο του πομπού μου: «Τους είδαμε κι εμείς, Γεώργιε. Είμαστε έτοιμοι.»

«Με προσοχή, Καπετάνιε,» του λέω ξανά. «Μην ξεχνάς το ενεργειακό νοοσύστημα.»

«Το έχουμε διαρκώς υπόψη.»

Ένα φορτηγό σταματά σ'έναν κεντρικό αλλά καλυμμένο δρόμο των Περασμάτων, βόρεια του Ηχολίμανου. Περιέχει πολλές μεγάλες ενεργειακές φιάλες. Και εμάς. Ένας Αγροφύλακας είναι στο τιμόνι.

Κατεβαίνουμε, τραβώντας δύο μακριά καλώδια έξω από το όχημα. Η μία άκρη τους είναι συνδεδεμένη με τις ενεργειακές φιάλες. Την άλλη τη συνδέω τώρα με τα ανοίγματα στις λαβές των ενεργειακών σπαθιών του Μικρού Σύμπαντος. Φοράω τα ειδικά γάντια για να μην καούν τα χέρια μου. Κρατάω γερά τα όπλα και πατάω τους διακόπτες τους, δοκιμαστικά. Οι λεπίδες φωτίζουν σαν μικροί ήλιοι, ενώ τα μανίκια τραντάζονται άγρια μέσα στις γροθιές μου. Απενεργοποιώ πάλι τα σπαθιά. Δεν υπάρχει λόγος για σπατάλη ενέργειας.

Κοντά μου είναι η Λουκία, η Ερασμία, ο Μελέτιος'σαρ, και ο Δημήτριος Ζερδέκης. Ο Βασιληάς Αργύριος και η Βασίλισσα Χρυσάνθη μάς έχουν, επίσης, ακολουθήσει μέσα στο τετράκυκλο όχημα του πρώτου – ναι, εκείνο που χρησιμοποιούσε κι όταν πολεμούσαμε για την απελευθέρωση των Αγρών. Και ούτε οι ιερωμένοι της Έχιδνας είναι μακριά· με ακολούθησαν κι αυτοί μέσα στα δικά τους οχήματα, μαζί με τους ναοφύλακές τους.

Η Διονυσία δεν είναι εδώ· είναι με τους τραυματιοφορείς, έχοντας τον Φωνακλά στο πλευρό της. Η Πριγκίπισσα – η Ελευθερία Μοριλκόνη – είναι στο Ηχολίμανο με τον Φοίβο Ασλάβη και τους Αρχιφύλακες των Αγρών.

«Όλα έτοιμα, Γεώργιε;» με ρωτά ο Βασιληάς της Ηχώπολης από το παράθυρο του οχήματός του.

«Όλα έτοιμα, Μεγαλειότατε. Μην πλησιάζετε τις συγκρούσεις χωρίς καλό λόγο.»

«Δε μπορώ να είμαι μακριά από εκεί όπου θα μάχονται οι άνθρωποι των Αγρών,» μου αποκρίνεται. «Το ξέρεις αυτό.»

«Αλλά είσαι ο Βασιληάς τους τώρα,» του λέω. «Αν σκοτωθείς θα τους λείψεις, και θα έχεις κάνει χάρη στον Κοσμά.»

Βλέπω την όψη του να σκοτεινιάζει.

Όμως δεν έχουμε άλλο χρόνο για κουβέντες. Πιάνομαι στο πλάι του οχήματος των ιερωμένων της Έχιδνας μέσα στο οποίο κάθονται ο Πρωθιερέας Βικέντιος, η Ιέρεια Ασημίνα, ο Ιερέας Ευτυχίας, και μια ναοφύλακας που το οδηγεί. Η Ερασμία πιάνεται από την άλλη μεριά του

οχήματος, και η Λουκία πίσω του. «Στο λιμάνι!» λέω, και η ναοφύλακας-οδηγός βάζει τους τροχούς σε κίνηση. Ο Δημήτριος μένει πίσω, με τον Μελέτιο· σαρ και το φορτηγάκι με τις ενεργειακές φιάλες. Τα καλώδια τα τραβάω μαζί μου· είναι μακριά, πολύ μακριά: ξετυλίγονται σαν ατελείωτα φίδια καθώς απομακρυνόμαστε. Τα άλλα οχήματα των ιερωμένων μάς ακολουθούν· το ίδιο και το όχημα του Βασιληά Αργύριου.

Τα ενεργειακά σπαθιά είναι τώρα θηκαρωμένα σταυρωτά στην πλάτη μου. Το Φιλί της Έχιδνας είναι θηκαρωμένο στο πλευρό μου. Το βελονοβόλο μου είναι κρυμμένο μέσα σε μια από τις τσέπες της κάπας μου. Κάτω από την κάπα φοράω μεταλλική πανοπλία που άλλος θα θεωρούσε βαριά αλλά για εμένα δεν είναι πιο βαριά από βαρύ παλτό. Το κεφάλι μου σκεπάζει κράνος, με την προσωπίδα σηκωμένη επί του παρόντος. Γενικά, δεν προτιμώ να ντύνομαι με αρματωσιές· ορισμένες περιπτώσεις, όμως, το επιβάλλουν. Έχω υπερφυσική δύναμη και υπερφυσική αντοχή· δεν είμαι αθάνατος.

Η Λουκία και η Ερασμία φοράνε οργανικές στολές ενδυνάμωσης (η Διονυσία μπάλωσε αυτή της Λουκίας τις ημέρες που περιμέναμε, και το Τέκνο είχε μαζί του μια στολή από τότε που εγκαταλείψαμε τα υπόλοιπα Τέκνα κοντά στην Ωλμπέρκνη της Ιχθυοδότης) και από πάνω είναι ντυμένες η Λουκία με φολιδωτή πανοπλία και κράνος και η Ερασμία με δερμάτινη πανοπλία και μεταλλικό κράνος.

Μπαίνουμε στο Ηχολίμανο, πλησιάζουμε τις αποβάθρες, και πηδάω από το πλάι του οχήματος των ιερωμένων. Τους λέω: «Απομακρυνθείτε τώρα! Ελάτε μόνο αν υπάρξει ανάγκη!»

«Θα παρακολουθούμε, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται ο Πρωθιερέας Βικέντιος, και τα οχήματά τους στρίβουν.

Στρέφομαι στη Λουκία και την Ερασμία, που κι αυτές πήδησαν κάτω μαζί μου. «Να θυμάστε τι είπαμε. Ο γίγαντας των Καπνών είναι αντίπαλος για εμένα και μόνο. Δεν έρχεστε κοντά!»

Γνέφουν καταφατικά, αλλά έχω την αίσθηση ότι καμιά τους δεν το εννοεί. Όχι απόλυτα, τουλάχιστον. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Ελπίζω να έχουν αρκετό μυαλό για να μη σκοτωθούν.

Ένα ανοιχτό φορτηγάκι περνά από δίπλα μου, και ο Καταραμένος με χαιρετά με το ύψωμα του τόξου του. Τον αντιχαιρετώ με το χέρι μου.

Ο στόλος των Τρομερών Καπνών φαίνεται στον ορίζοντα. Πανιά και σκάφη. Πολλά σκάφη. Περισσότερα από τα δικά μας.

Τραβάω τα σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος από την πλάτη μου, αλλά δεν τα ενεργοποιώ ακόμα.

Ησυχία έχει πλακώσει, και όσοι ήχοι ακούγονται νομίζεις ότι αντηχούν πολύ δυνατά.

Η νηνεμία πριν από την καταιγίδα...

Ο στόλος των Τρομερών Καπνών πλησιάζει. Έρχονται ολοένα και πιο κοντά. Βλέπω τα κρανία και τα σταυρωτά σπαθιά που είναι ζωγραφισμένα επάνω στα ιστία των κουρσάρων των Κακών Ακτών. Βλέπω τα κουπιά των πλοίων τους να χτυπάνε άγρια τα κύματα· και είμαι σίγουρος πως δούλοι τα κρατάνε – αν όχι όλα, πολλά από αυτά – άνθρωποι που οι πειρατές έχουν κλέψει ή αγοράσει.

Το καράβι που προηγείται είναι, σίγουρα, το Γρήγορο Τέλος. Μια σημαία ανεμίζει στην κορυφή του κεντρικού καταρτιού του, κι επάνω της διακρίνω έναν διπλό, γκρίζο πέλεκου που οι γραμμές που τον σχηματίζουν είναι, αν δε λαθεύω, κυματιστές. Συμβολίζει τον πέλεκου του γίγαντά τους; Αυτό είναι το σήμα τους; Δεν το είχα δει στην προηγούμενή μας συνάντηση.

Ο στόλος έρχεται κοντά στην Ηχώπολη, αλλά δεν επιτίθεται αμέσως, αν και αναμφίβολα βλέπουν ότι είμαστε προετοιμασμένοι για μάχη, όχι για παράδοση.

Μια φωνή αντηχεί από το Γρήγορο Τέλος, ενισχυμένη από ηχεία – η φωνή του Γρηγόριου Καθαρού, σίγουρα, του Καπετάνιου των Τρομερών Καπνών:

«ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΣ ΗΧΟΠΟΛΗΣ! ΕΛΑΒΕΣ ΤΗΝ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΜΑΣ. ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΑΠ’ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ ΣΟΥ, ΝΑ ΠΑΣ ΓΙ’ΑΛΛΟΥ, ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΣΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ. ΣΤΡΕΨΕ ΟΠΛΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ ΣΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΙ ΜΑΖΙ Μ’ΕΣΕΝΑ!»

Ο Βασιληάς Αργύριος τού απαντά μέσα από το όχημά του, το οποίο έχει επίσης ηχεία που μεγεθύνουν τη φωνή: « ΣΟΥ ΜΙΛΑ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΗΧΟΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ, ΚΟΥΡΣΑΡΕ. Η ΗΧΟΠΟΛΗ ΔΕΝ

ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ! ΕΛΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ! ΟΙ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΧΟΠΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ!»

Και οι μαχητές μας ζητωκραυγάζουν και σείουν τα όπλα τους στον
αέρα ακούγοντας τα λόγια του Άρχοντά τους, του Πρίγκιπα των Α-
γρών. Ναι, θυμούνται καλά τον Πρίγκιπα των Αγρών, δεν τον έχουν ξε-
χάσει.

Ούτε εγώ τον έχω ξεχάσει· και δεν μπορώ παρά να χαμογελάσω, μα
την Έχιδνα!

«ΑΥΤΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΟΥ ΛΑΘΟΣ, ΒΑΣΙΛΗΑ!» απαντά ο Γρη-
γόριος Καθαρός. «ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΑΣ ΝΑ ΤΑ ΒΑΛΕΙΣ; ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΚΑΠΝΟΙ! ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ – ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ – ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΥΔΑΤΙΑ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ! ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ Ο ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗΣ,
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ ΣΑΣ, ΘΑ ΣΑΣ ΣΩΣΕΙ; ΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΣΚΥΛΟΠΝΙΓΜΕΝΟΙ,
ΒΑΣΙΛΗΑ – ΣΚΥΛΟΠΝΙΓΜΕΝΟΙ!»

Το ξέρουν, λοιπόν, ότι είμαι εδώ... Όχι πως με εκπλήσσει. Ο Πρίγκιπας
Κοσμάς είχε διασυνδέσεις στα λιμάνια της Ηχώπολης· ήταν γνωστό. Και
τώρα οι Καπνοί έχουν, προφανώς, πειρατικά μάτια εκεί. Προδότες. Η
οργή μου είναι μια φαρμακερή θύελλα στην ψυχή μου. Σφίγγω τα σπα-
θιά του Μικρού Σύμπαντος μέσα στις γαντοφορεμένες γροθιές μου.
Ενώ ο Καπετάνιος των Τρομερών Καπνών συνεχίζει:

«ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΟΦΙΟΜΑΧΗΤΗ! ΤΟΝ ΨΑΧΝΟΥΜΕ. ΚΑΝΕΙΣ
ΔΕΝ ΤΑ ΒΑΖΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΕΡΟΥΣ ΚΑΠΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΠΙΖΕΙ! ΑΛΛΑΞΕ
ΓΝΩΜΗ, ΒΑΣΙΛΗΑ. ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ, ΤΩΡΑ, ΠΡΟΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ ΓΙΑ
ΣΕΝΑ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!»

Και ο Αργύριος απαντά: «Η ΗΧΟΠΟΛΗ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ, ΚΟΥΡΣΑΡΕ!
ΤΟ ΕΙΠΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟ ΑΛΛΑΖΩ! ΠΑΤΗΣΤΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑ-
ΧΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΘΑ ΣΑΣ ΤΑ ΚΟΨΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ!»

Ζητωκραυγές ξανά από τους δικούς μας. Νομίζουν ότι αυτό θα είναι
σαν τον πόλεμο εναντίον της Ιωάννας των Αγρών; Θα είναι πολύ χειρό-
τερο, υποπτεύομαι.

«ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ, ΒΑΣΙΛΗΑ. ΩΡΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ!» απο-
κρίνεται ο Καπετάνιος των Τρομερών Καπνών.

Και ο στόλος τους πλέει προς την Ηχώπολη, εξαπολύοντας μεγάλα
μεταλλικά βέλη από γιγαντοβαλλίστρες, πέτρες από καταπέλτες, εκα-
τοντάδες μικρότερα βέλη από τόξα και βαλλίστρες· ακόμα και

ξαφνικές λάμπεις πυροβόλων φαίνονται. Οι δικοί μας απαντούν με παρόμοιο τρόπο, και χρησιμοποιούν και τα υδατοτόπα κανόνια. Η θάλασσα φουρτουνιάζει από τις αόρατες ριπές τους.

Φουσκωμένα πανιά έρχονται ολοταχώς προς την Ηχώπολη. Κουπιά χτυπάνε τα κύματα, τινάζοντας αφρούς. Προπέλες στροβιλίζονται πίσω από τα μηχανοκίνητα σκάφη, τα περισσότερα από τα οποία είναι βάρκες που τα μεγαλύτερα πλοία κατέβασαν στο νερό από το πλάι τους. Βάρκες γεμάτες αιμοσταγείς κουρσάρους και μαχαιροβγάλτες των Κακών Τόπων.

Και τώρα το χειρότερο κάνει την εμφάνισή του. Σαν μακρύ φίδι καπνού, ο γίγαντας ξεπροβάλλει από τα σπλάχνα του Γρήγορου Τέλους. Αστραπές είναι μες στα μάτια του, και το ένα του χέρι βαστά τσεκούρι από καπνό – ή είναι τσεκούρι από καπνό.

«Μακριά μου, τώρα,» λέω στη Λουκία και την Ερασμία, και πιέζω, με τους αντίχειρες, τους διακόπτες των σπαθιών του Μικρού Σύμπαντος. Οι λεπίδες τυλίγονται από καταστροφικές ενέργειες· τα μανίκια δονούνται βίαια μες στα γαντοφορεμένα χέρια μου, απειλώντας να μου ξεφύγουν. Η οργή της Φαρμακερής Κυράς μαίνεται στην ψυχή μου· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσά στο μυαλό μου.

Ώρα να δούμε πόσο δυνατός είναι πραγματικά αυτός ο γίγαντας.

«Πρόσεχε, Γεώργιε,» μου λέει η Λουκία.

Δεν γυρίζω να την κοιτάξω καθώς τρέχω προς τα ανατολικά, προς τα εκεί όπου φαίνεται να στρέφεται ο γίγαντας των Καπνών, υψώνοντας το πελώριο τσεκούρι του στους ουρανούς, ενώ δέχεται ριπές από τους υπερασπιστές της Ηχώπολης οι οποίες περνάνε άκακα από μέσα του. Τα μάτια του στραφταλίζουν.

Τραβάω πίσω μου τα καλώδια που αντλούν ενέργεια από τις φιάλες σ'εκείνο το φορτηγάκι στα Περάσματα. Είναι πολύ μακριά αυτά τα καλώδια· δεν έχω πρόβλημα στην κίνηση. Και είναι, επίσης, ενισχυμένα – πολύ δύσκολο να κοπούν. Πρέπει μόνο να έχω κατά νου να μη μπλεχτώ επάνω τους.

Το τσεκούρι του γίγαντα των Καπνών χτυπά ένα από τα πλοία μας που σχηματίζουν τείχος μπροστά στο Ηχολίμανο, προτού προλάβω να πλησιάσω. Το κόβει στα δύο, ακριβώς στη μέση, καταστρέφοντάς το. Το πλήρωμά του πηδά στο νερό ή στις αποβάθρες.

Αλλά βρίσκομαι κοντά τώρα. Και τα σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος είναι σαν ενεργειακοί δαυλοί στα χέρια μου. Πανίσχυροι δαυλοί.

Ο γίγαντας των Καπνών στρέφεται σ'ένα άλλο από τα πλοία μας, παραδίπλα. Το πλήρωμά του πανικοβάλλεται. Τρέχει να φύγει – να πηδήσει στις αποβάθρες, στο νερό.

Τρέχω προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πηδάω πάνω στη ράμπα που ενώνει το πλοίο με μια αποβάθρα, παραμερίζω έναν μαχητή μας που κατεβαίνει, πηδάω στο κατάστρωμα–

Το τσεκούρι του γίγαντα κατέρχεται απ'τον ουρανό.

Υψώνω τα ενεργειακά σπαθιά, διασταυρωμένα, και το συναντώ.

Η σύγκρουση με τραντάζει σύγκορμο. Ποτέ ξανά δεν νομίζω πως έχω αισθανθεί τέτοια δύναμη να με χτυπά. Ούτε εκείνες οι μηχανές του θανάτου στα ερείπια μέσα στα Σελκόνια Δάση δεν ήταν έτσι. Ούτε ο Εύανδρος, ο Οφιοβασιλέας.

Παραπατάω, παραλίγο να πέσω.

Τα σπαθιά, όμως, έκαναν τη δουλειά τους. Σταμάτησαν τον πέλεκυ του γίγαντα. Το όραμα του Προφήτη του Φαρμακερού Κύκλου βγήκε αληθινό!

Το τσεκούρι υψώνεται ξανά ενώ ακούω από πάνω μου κάτι σαν άνεμο, σαν θύελλα. Η φωνή του γίγαντα; Μουγκρίζει, μα την Έχιδνα; Με βρίζει ίσως στη γλώσσα του, ο καταραμένος;

Τα ενεργειακά σπαθιά πάλλονται και δονούνται άγρια μες στα γαντοφορεμένα χέρια μου, απειλώντας να μου ξεφύγουν.

Ο γίγαντας κατεβάζει πάλι το τσεκούρι του, ενώ τα μάτια του είναι σαν αστραπές. Συναντώ το υπερφυσικό όπλο με το ένα μόνο ξίφος αυτή τη φορά και, συγχρόνως, τινάζομαι μπροστά, τινάζομαι προς το σώμα του γίγαντα που λυγίζει σαν πελώριο φίδι πάνω από το σκάφος. Αισθάνομαι την τρομερή δύναμη του πέλεκυ να έρχεται σε σύγκρουση με το τυλιγμένο από καταστροφικές ενέργειες λεπίδι μου. Χάνω την ισορροπία μου για μια στιγμή, τρεκλίζω, νομίζω πως η κουβέρτα θα φύγει κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια μου· ξαναβρίσκω την ισορροπία μου, συνεχίζω την πορεία μου. Κραυγάζω σπαθίζοντας το σώμα του γίγαντα με το άλλο ενεργειακό ξίφος. Διαγράφοντας μια τροχιά από φως και φωτιά.

Η οποία περνά από μέσα του. Λες και χτύπησε... καπνό.

Αλλά ακούω από πάνω μου αυτό τον καπνό να μουγκρίζει σαν θυελλώδης άνεμος. Και βλέπω το σώμα του γίγαντα ν'αποτραβιέται. Πόνεσε, ο καταραμένος; Πόνεσε;

Γύρω από το πλοίο όπου στέκομαι – το οποίο έχει εγκαταλειφθεί από το πλήρωμα – αντηχούν κρότοι και ιαχές: η μάχη έχει φουντώσει, μα δεν έχω χρόνο να στρέψω καθόλου την προσοχή μου προς τα εκεί.

Ο γίγαντας κατεβάζει ξανά το τσεκούρι του, ενώ μουγκρίζει και τα μάτια του στραφταλίζουν πιο άγρια από πριν. Τον σταματάω διασταυρώνοντας πάλι τα σπαθιά μου, και τον σπρώχνω πίσω και πάνω. Χάνω την ισορροπία μου, καθώς ο πελώριος πέλεκυς απομακρύνεται, και πέφτω στα σανίδια της κουβέρτας, κυλώνοντας ανάμεσα σε διάφορους εξοπλισμούς.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο, νιώθοντας σαν δέκα ενεργειακά πιστόλια να μ'έχουν χτυπήσει ταυτόχρονα. Τα υπερόπλα του Μικρού Σύμπαντος εξακολουθούν να είναι στα χέρια μου. Τα καλώδια τους απλώνονται γύρω από τα πόδια μου. Πρέπει να έχω κατά νου να μη μπλεχτώ σ'αυτά.

Η οργή μου μαίνεται μέσα μου.

Ο γίγαντας χτυπά τώρα το κεντρικό κατάρτι με το τσεκούρι του, αλλά όχι χαμηλά, ψηλά, εκεί όπου δεν το φτάνω. Το κατάρτι κόβεται, πέφτει καταπάνω μου. Κυλάω στο κατάστρωμα και το αποφεύγω.

Ο γίγαντας κατεβάζει τον πέλεκυ του προς τη μεριά μου, και γι'ακόμα μια φορά τον σταματάω με τα ενεργειακά σπαθιά. Δέχομαι άλλα τρία τέτοια χτυπήματα, κι εξακολουθώ να στέκομαι. Στο τρίτο, όμως, τινάζομαι μπροστά ξανά, καθώς βλέπω ότι το σώμα του γίγαντα έχει πλησιάσει. Τον σπαθίζω και τον ακούω να μουγκρίζει από πάνω μου. Πρέπει κάτι να αισθάνεται· σίγουρα, πρέπει κάτι να αισθάνεται. Αλλά δεν ξέρω αν είναι αρκετό για να τον σκοτώσει ή, έστω, να τον τραυματίσει σοβαρά.

Αποτραβιέται... και κάνει κάτι έξυπνο. Ή δεν είναι η νοημοσύνη του σαν θηρίου, ή κάποιος – ο Ιωάννης'σαρ ίσως – κάπως τον κατευθύνει. Ο πέλεκυς του τώρα δεν έρχεται από πάνω προς τα κάτω. Έρχεται από πάνω προς τα δίπλα και κάτω. Έρχεται προς την πλώρη του σκάφους, χαμηλά. Δεν προλαβαίνω να τρέξω ως την κουπαστή, να σκύψω, και να τον σταματήσω – αν υποθεθεί ότι θα τα κατάφερνα από τόσο

δύσκολη γωνία. Το όπλο του διαλύει ξύλα και μέταλλα. Σκίζει ολόκληρο το πλοίο από κάτω μου. Κομμάτια και θρύψαλα–

Προσπαθώ να πηδήσω στην αποβάθρα–

Πέφτω στο νερό μαζί με πολλά συντρίμια. Αλλά δεν αφήνω τα ενεργειακά σπαθιά. Μου είναι απαραίτητα. Και δεν χρειάζομαι τα χέρια μου για να κολυμπήσω· χρειάζομαι μόνο τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου. Κρατάω όμως τις λεπίδες πάνω από τη θάλασσα, γιατί φοβάμαι τι μπορεί να γίνει αν οι ενέργειες έρθουν σε επαφή με το νερό.

Ο γίγαντας κατεβάζει το τσεκούρι του εναντίον μου.

Διασταυρώνω τα σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος και το σταματάω. Το χτύπημα απειλεί να με στείλει πέντε μέτρα κάτω από την επιφάνεια του νερού, αλλά οι υδατοτρόπες δυνάμεις μου με σώζουν από μια τέτοια, πιθανώς επικίνδυνη κατάσταση· ωθώ τον εαυτό μου προς το πλάι, προς την αποβάθρα, ενώ συνεχίζω να κρατάω τα ενεργειακά σπαθιά έξω από τη θάλασσα.

Τα απενεργοποιώ τώρα, τα θηκαρώνω στην πλάτη μου, αρπάζομαι από την άκρη της αποβάθρας, και σκαρφαλώνω βιαστικά επάνω–

Ο πέλεκυς του γίγαντα των Καπνών κατέρχεται ορμητικά–

Πέφτω κάτω, κυλάω όσο πιο γρήγορα μπορώ, όσο πιο γρήγορα μπορεί να με στείλει η υπερφυσική μου δύναμη· τα καλώδια των σπαθιών τυλίγονται γύρω μου· η αποβάθρα γίνεται κομμάτια πίσω μου καθώς φτάνω στην άκρη της, στην ξηρά.

Ο γίγαντας των Καπνών βρυχιέται σαν καταιγίδα, με τα μάτια του γεμάτα αστραπές. Υψώνει τον πέλεκυ του στους ουρανούς. Το Γρήγορο Τέλος δεν είναι μακριά, παρατηρώ. Λίγο πιο πίσω βρίσκεται. Και εκεί καταλήγει η ουρά του γίγαντα. Ναι, ο γίγαντας μοιάζει να προέρχεται μέσα από κάποιο αμπάρι του σκάφους, σαν εκεί να είναι η πηγή του – όπως μου είπε η Ιουλία της Σιρκόβης. Θα ήθελα πολύ να φτάσω σ' αυτή την πηγή – ό,τι κι αν είναι – αλλά το ξέρω ότι είναι δύσκολο.

Σηκώνομαι όρθιος, ξετυλίγοντας τα καλώδια από γύρω μου, τραβώντας ξανά τα ενεργειακά σπαθιά από τα θηκάρια.

Προς κάθε κατεύθυνση, με τις άκριες των ματιών μου, βλέπω συγκρούσεις να διεξάγονται. Πλοία συγκρούονται με πλοία, άνθρωποι με ανθρώπους. Ο αέρας είναι γεμάτος επικίνδυνα βλήματα και ενεργειακές ριπές. Ιαχές και κρότοι αντηχούν πανταχόθεν.

Πιέζω τους διακόπτες των σπαθιών του Μικρού Σύμπαντος με τους αντίχειρές μου, και οι λεπίδες τυλίγονται ξανά από καταστροφικές ενέργειες. Τις σείω προς τη μεριά του γίγαντα.

Εκείνος, όμως, δεν ανταποκρίνεται στην πρόκλησή μου. Στρέφει την προσοχή του σ'ένα άλλο από τα πλοία της Ηχώπολης. Τρέχω κι εγώ προς τα εκεί – δεν είναι μακριά. Πηδάω στο κατάστρωμά του, το οποίο το πλήρωμα προσπαθεί να εγκαταλείψει, και σταματάω ξανά τον πέλεκυ του γίγαντα. Και ξανά και ξανά.

Πού είναι εκείνη η μαυρόδερμη πολεμίστρια; Η σκέψη περνά σαν αστραπή απ'το μυαλό μου. Δεν την έχω δει πουθενά! Πού είναι; Η οργή μου δυναμώνει μέσα μου, και δεν έχω κανέναν λόγο να τη δαμάσω. Κραυγάζοντας σπαθίζω πάλι τον γίγαντα στο μακρύ σώμα του, κι ακούω τη φωνή του πάνω απ'το κεφάλι μου.

Κάνει πίσω καθώς βλέπω τους καπνούς του – για πρώτη φορά – να τρεμοπαίζουν μ'έναν τρόπο που μπορώ να χαρακτηρίσω μόνο παράξενο. Αυτό σημαίνει ότι τον τραυμάτισα; Κάτι κατάφερα πάντως...

Επιχειρεί ξανά εκείνο το κόλπο. Το τσεκούρι του κατεβαίνει προς τα πλάγια και κάτω, πάει για την πρύμνη αυτού του σκάφους, χαμηλά.

Δε μπορώ να το σταματήσω, και δεν θέλω να καταλήξω πάλι στο νερό– Από την άλλη: γιατί όχι;

Τρέχω προς την κουπαστή, πηδάω, πατάω επάνω της, πετάγομαι καταπάνω στον γίγαντα, με τα ενεργειακά σπαθιά τεντωμένα μπροστά μου. Γίνομαι ένα ζωντανό ενεργειακό βέλος. Τον χτυπάω, περνάω από μέσα του, κι αισθάνομαι λες και περνάω μέσα από υγρό – η αναπνοή μου κόβεται και γύρω μου νιώθω μια πιεστική παρουσία, και τα πάντα να τραντάζονται, να δονούνται (εξαιτίας του χτυπήματός μου;). Βγαίνω απ'την άλλη–

–πέφτοντας προς τη θάλασσα.

Πατάω τους διακόπτες των σπαθιών, σταματώντας τη ροή της καταστροφικής ενέργειας–

Βουτάω στο νερό, ενώ ακούω τις φωνές του γίγαντα.

Κάτω απ'τον αφρό προς στιγμή – και μετά επάνω ξανά. Ο γίγαντας δεν έχει χτυπήσει το πλοίο, παρατηρώ. Τον σταμάτησα. Πρέπει να τον τραυμάτισα χειρότερα από τις άλλες φορές, αν και τίποτα δεν φαίνεται στο γκρίζο, καπνώδες σώμα του.

Το Γρήγορο Τέλος είναι κοντά. Μου ρίχνουν βέλη από το κατάστρωμά του, και η φωνή του Καπετάνιου τους φτάνει στ'αφτιά μου: «Σκοτώστε τον, ρε οδοντόψαρα! Στείλτε τον στον Αβυσσαίο! Πέντε χιλιάδες χταπόδια σ'αυτόν που θα ξεκάνει τον Οφιομαχητή!»

Ένα βέλος με χτυπά, αλλά ξώφαλτσα· εξοστρακίζεται επάνω στην επωμίδα της πανοπλίας μου – η οποία φυσικά δεν με ενοχλεί καθόλου στην κολύμβηση. Βυθίζομαι ξανά κάτω απ'το νερό, χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου. Πηγαίνω στην αποβάθρα, θηκαρώνω τα ενεργειακά σπαθιά, αρπάζομαι από το πλάι της, σκαρφαλώνω επάνω–

–τη στιγμή που ο γίγαντας των Καπνών τσακίζει το σκάφος που είχα σώσει πριν από λίγο. Γαμώτο! Μπορώ να τον καθυστερήσω μόνο, όχι να τον σταματήσω τελείως.

Ελπίζω αυτό να αποδειχτεί αρκετό για τους συμμάχους μου, ώστε να κατατροπώσουν την αρμάδα των Τρομερών Καπνών.

Τραβάω πάλι τα σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος και τα ενεργοποιώ.

Μια μηχανοκίνητη βάρκα έρχεται προς το μέρος μου, έχοντας πέσει από το Γρήγορο Τέλος αν δε λαθεύω. Επάνω της είναι κουρσάροι. Με ζυγώνουν ολοταχώς.

Ο γίγαντας στρέφει το τσεκούρι του εναντίον μου. Το σταματάω με διασταυρωμένες λεπίδες, σπρώχνοντάς το πίσω.

Η βάρκα φτάνει πλάι στην αποβάθρα· οι επιβάτες της – καμιά ντουζίνα οδοντόψαρα – ανεβαίνουν. Ορισμένοι υψώνουν βαλλίστρες και με σημαδεύουν· πατάνε τις σκανδάλες βιαστικά.

Διαγράφω μπροστά μου, ενστικτωδώς, δύο μεγάλες τροχιές με τα ενεργειακά ξίφη, πηγαίνοντας το ένα προς τα δεξιά, το άλλο προς τα αριστερά, δημιουργώντας κύματα φωτεινής ενέργειας. Τα βέλη τα συναντούν, και καταστρέφονται. Τίποτα δεν μένει από αυτά.

«Αφήστε τον!» φωνάζει κάποιος ανάμεσα από τους πειρατές. «Ο Οφιομαχητής είναι δικός μου!»

Μα την Έχιδνα, την ξέρω αυτή τη φωνή!

Και ξέρω και τον άντρα που τώρα με ζυγώνει φορώντας ελαφριά γκρίζα κάπα, κρατώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι. Κινείται με ταχύτητα που μπορείς να χαρακτηρίσεις μόνο υπερφυσική.

Διαγράφω ακόμα μια τροχιά με το δεξί ενεργειακό σπαθί μου καθώς τον βλέπω να με πλησιάζει. Τινάζεται στο πλάι κι αποφεύγει τις καταστροφικές ενέργειες.

«Στέφανε!» φωνάζω. «Αληθεύει λοιπόν ότι συναναστρέφεσαι αυτά τα οδοντόψαρα τώρα!»

«Εσύ φταις, Οφιομαχητή,» αποκρίνεται. «Έχουμε αφήσει μια δουλειά ατελείωτη – και ποτέ δεν αφήνω δουλειές ατελείωτες!»

«Έλα να την τελειώσουμε.» Διασταυρώνω τα ενεργειακά σπαθιά μπροστά μου.

«Ωραία αυτά τα παιχνίδια που κρατάς. Δεν ξέρω πού τα βρήκες, αλλά δεν πρόκειται να σε σώσουν!»

Ο πέλεκυς του γίγαντα κατεβαίνει καταπάνω μου ενώ, συγχρόνως, ο Στέφανος μού ορμά με την υπερφυσική ταχύτητα της οργανικής στολής του. Και οι κουρσάροι στην αποβάθρα με σημαδεύουν με βαλλίστρες.

Τολμώ να πω ότι αυτή η κατάσταση, ακόμα και για εμένα, παραείναι κάπως...

Μόνο ο σωστός συγχρονισμός μπορεί να με βοηθήσει... Το ένα σπαθί μου διαγράφει τροχιά προς τον Στέφανο, τινάζοντας καταστροφικές ενέργειες, για να τον κρατήσω μακριά μου. Το άλλο σπαθί υψώνεται για να εμποδίσει τον πέλεκυ του γίγαντα. Για τα βέλη των οδοντόψαρων βασίζομαι στην τύχη μου και στη Σιλοάρνη.

Ακούω τον Στέφανο να καθαριέται τα φίδια της Έχιδνας καθώς η κίνησή μου χαλάει την επίθεσή του, αναγκάζοντάς τον να πεταχτεί στο πλάι αν δεν θέλει να ψηθεί σαν ξερό ξύλο. Την ίδια στιγμή νιώθω την τρομερή δύναμη του γίγαντα να πέφτει επάνω μου σαν θηριώδης κοτρώνα από τους ουρανούς. Παραλίγο το σπαθί να φύγει από το χέρι μου· αλλά δεν φεύγει. Παραπατάω, όμως· πέφτω, κυλιέμαι. Και νομίζω πως ένα βέλος με χτυπά στα πλευρά χωρίς να τρυπήσει την πανοπλία μου, και δυο άλλα περνάνε σφυρίζοντας από κοντά μου.

Η οργή μου είναι μια θύελλα μέσα μου.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο νιώθοντας το σώμα μου να πονά παντού. Σαν να έχω δεχτεί ούτε κι εγώ ξέρω πόσες ενεργειακές ριπές. Τα νεύρα και οι μύες μου διαμαρτύρονται – ναι, ακόμα και με τη μάνητα της Φαρμακερής Κυράς εντός μου.

Ο γίγαντας των Καπνών βρυχίζεται σαν καταιγίδα.

Ο Στέφανος στρέφεται ξανά προς εμένα μ'ένα άγριο μειδίαμα στο παραμορφωμένο, φριχτό πρόσωπό του και μια φονική γυαλάδα στα μάτια του η οποία μπορεί να συγκριθεί μ'αυτήν Τέκνου του Φαρμακερού Κύκλου–

Σαν η σκέψη μου να την κάλεσε, η Ερασμία έρχεται τρέχοντας από δίπλα και του ορμά, μ'ένα σπαθί στο ένα χέρι κι ένα μακρύ ξιφίδιο στο άλλο.

«Όχι!» της φωνάζω, και παραλίγο να μην αναγνωρίσω τη φωνή μου – ένα ξερό κρώξιμο.

Ο Στέφανος ξαφνιάζεται – ήταν επικεντρωμένος σ'εμένα – αλλά γυρίζει εγκαίρως κι αποκρούει τα όπλα της Ερασμίας με τα δύο δικά του ξιφίδια. Παραπατά, σπρωγμένος άγρια από τη δύναμη που της προσφέρει η οργανική στολή ενδυνάμωσης. Τρεκλίζει μα δεν πέφτει, γρήγορος, πολύ γρήγορος, και ευέλικτος.

Τρέχω καταπάνω του, κραυγάζοντας, γιατί ξέρω ότι μετά θα ορμήσει στην Ερασμία, κι εκείνη ίσως– μάλλον δεν θα προλάβει να σταματήσει τα χτυπήματά του. Και τα χτυπήματα του Στέφανου είναι θανατηφόρα σαν το άγγιγμα φαρμακερής σαλαμάνδρας.

Στρέφω τα ενεργειακά σπαθιά προς τη μεριά του, κι αναγκάζεται να πηδήσει παραδίπλα για ν'αποφύγει τις καταστροφικές ενέργειες–

«MAYPE! Κάνε πίσω, Μαύρε, μα την Έχιδνα! ΚΑΝΕ ΠΙΣΩ!» Η φωνή του Καταραμένου Αργύριου· και βέλη πέφτουν, περνώντας από πάνω μου, από γύρω μου. Σαϊτεύουν τους πειρατές στην αποβάθρα. Οι Μακροθάνατοι. Με τις άκριες των ματιών μου βλέπω ένα από τα ανοιχτά τετράκυκλα φορτηγά τους να είναι εδώ. «Κάνε πίσω, Μαύρε!» μου φωνάζει ο Καταραμένος, με το τόξο του να εκτοξεύει το ένα βέλος μετά το άλλο. Και, καθώς οπισθοχωρώ, καθώς απομακρύνομαι απ'τον Στέφανο δυο βήματα, ένα απ'αυτά τα βέλη τον χτυπά στο αριστερό μπράτσο, και τον βλέπω να γυρίζει και να τρέχει προς τη βάρκα, σκύβοντας, χρησιμοποιώντας στο μέγιστο την υπερφυσική του ταχύτητα. Βέλη περνάνε από γύρω του – ακόμα κι οι Μακροθάνατοι δυσκολεύονται να τον πετύχουν. Ωστόσο, άλλο ένα τον χτυπά – στον δεξή μηρό – και τότε ο Στέφανος πηδά στη βάρκα, και η βάρκα πλησιάζει ολοταχώς το Γρήγορο Τέλος, που δεν είναι μακριά.

Ο γίγαντας των Καπνών κατεβάζει το τσεκούρι του – με στόχο το φορτηγό των Μακροθάντων!

Τρέχω και πηδάω και σταματάω το πελώριο, καπνώδες όπλο με τα διασταυρωμένα ενεργειακά σπαθιά μου. Παραπατάω και χτυπάω στο πλάι του οχήματος. Ολόκληρο το σώμα μου τραντάζεται, το δόντια μου τρίζουν.

Οι Μακροθάντοι σαΐτεύουν τον γίγαντα – χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Γεώργιε!» Η φωνή της Λουκίας, από κάπου.

«Φύγετε!» τους φωνάζω. «Φύγετε όλοι αποδώ! Θα σας σκοτώσει! Απομακρυνθείτε!»

Το τσεκούρι υψώνεται πάλι.

«Φύγετε, Καταραμένε! Φύγετε αποδώ, γαμώ την ουρά της Έχιδνας!»

Οι μεταλλικοί τροχοί του φορτηγού μπαίνουν σε κίνηση.

Σταματάω τον πέλεκυ του γίγαντα γι'ακόμα μια φορά. Και ξανά, και ξανά, και ξανά, και ξανά. Το σώμα μου τρέμει, πονάει. Αλλά δεν πέφτω.

Προσπαθεί ο καταραμένος να με εξαντλήσει. Το καταλαβαίνω πως προσπαθεί να με εξαντλήσει – αυτός ή εκείνος που τον ελέγχει. Αλλά η οργή της Φαρμακερής Κυράς δεν στερεύει τόσο εύκολα.

Δε βλέπω πού είναι η Λουκία ή η Ερασμία, όμως ελπίζω να βρίσκονται μακριά από τούτο το μέρος. Πολύ μακριά.

Το τσεκούρι του γίγαντα κατεβαίνει αποδώ κι αποκεί, τσακίζοντας τα πάντα πίσω από την αποβάθρα καθώς με κυνηγά, καταστρέφοντας εξοπλισμούς, στήλες, πλακόστρωτο, τοίχους οικοδομημάτων. Δεν προλαβαίνω πάντοτε να τον σταματάω.

Τουλάχιστον, ξεφορτώθηκα τον Στέφανο. Χάρη στην Ερασμία και τους Μακροθάντους. Αν ήταν κι αυτός εδώ, ίσως τώρα να ήμουν νεκρός.

Δεν ξέρω πόση ώρα περνά καθώς αντιμετωπίζω τον γίγαντα των Καπνών εκεί, στο Ηχολίμανο. Ο χρόνος χάνει το νόημα του. Τον μετράω μόνο με τα χτυπήματα αυτού του υπερφυσικού τσεκουριού.

Σκέψεις έρχονται στο μυαλό μου σαν ξαφνικές θύελλες...

Πού είναι η μαυρόδερμη πολεμίστρια που ξέρει ποιος είμαι; Έχει κατεβεί στο λιμάνι; Έχει συγκρουστεί με τους υπερασπιστές της

Ηχώπολης; Το θυμάται κανείς, μες στον χαλασμό, ότι ζήτησα να μην τη σκοτώσουν;

Πώς μπορώ να εξολοθρεύσω τον γίγαντα; Έτσι όπως έρχεται τώρα από πάνω μου δεν φτάνω να τον χτυπήσω· μονάχα εκείνος έχει τη δυνατότητα να με χτυπά.

Ώς τότε θα αντέχω να αποκρούω τις επιθέσεις του;

Πώς πηγαίνει η μάχη; Ο αγώνας μου έχει βοηθήσει καθόλου τους υπέρμαχους της Ηχώπολης; Πλησιάζουν να νικήσουν, ή να ηττηθούν;

Τι γίνεται με το Μικρό Σύμπαν; Τορπιλίζει τα πλοία της αρμάδας των Κακών Ακτών; Το ενεργειακό νοσούστημα έχει κάνει κάτι εναντίον του; Έχουν οι Καπνοί χτυπήσει το πελώριο υποβρύχιο κάπως; Έχουν υποθαλάσσια όπλα, οι καταραμένοι;

Πού είναι οι σύντροφοί μου; Είναι καλά; Η Λουκία, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Διονυσία... Ο Βασιληάς Αργύριος, ο Φοίβος Ασλάβης... Η Πριγκίπισσα... Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός. Τα πλοία τους – ο Αβύθιστος και το Αεικίνητο Χέλι – έχουν χτυπηθεί;

Χάνω την ισορροπία μου και πέφτω, κυλιέμαι στα συντρίμια. Και δεν είναι η πρώτη φορά. Το τσεκούρι του γίγαντα με καταδιώκει, τσακίζοντας τα πάντα πίσω μου – θραύσματα τινάζονται και με χτυπάνε, θραύσματα που ίσως να είχαν σκοτώσει άλλο άνθρωπο.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο, με τα ενεργειακά σπαθιά στα χέρια μου, υψωμένα· με την οργή μου μια θύελλα μες στην ψυχή μου.

Και ο γίγαντας αποτραβιέται. Απομακρύνεται. Τον ακολουθώ με το βλέμμα μου. Τον βλέπω να βουλιάζει μέσα στο Γρήγορο Τέλος, καθώς και το Γρήγορο Τέλος απομακρύνεται απ'το λιμάνι. Υποχωρεί. Και όχι μόνο του.

Ολόκληρη η αρμάδα των Καπνών υποχωρεί. Φεύγουν.

Ακούω τις ζητωκραυγές των υπέρμαχων της Ηχώπολης κάτω από το δυνατό φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας, κι αισθάνομαι ότι επιτέλους μπορώ να αναπνεύσω.

Ή, μάλλον, όχι.

Οι Τρομεροί Καπνοί φεύγουν – και εκείνη η μαυρόδερμη γυναίκα που με γνωρίζει είναι, κατά πάσα πιθανότητα, ακόμα μαζί τους. Θυμάμαι πως ήταν πολύ ικανή πολεμίστρια – μπορούσε να αντιμετωπίσει

εμένα, και χωρίς οργανική στολή – δεν πιστεύω ότι έχει σκοτωθεί ούτε αιχμαλωτιστεί.

Οι Τρομεροί Καπνοί υποχωρούν, παίρνοντάς την μακριά μου. Αυτήν που είναι το μόνο κλειδί που μπορεί να ξεκλειδώσει το χαμένο παρελθόν μου.

Δεν θα τους αφήσω.

Πιέζω τους διακόπτες των ενεργειακών σπαθιών, απενεργοποιώντας τα. Και ξαφνικά αισθάνομαι σαν κάτι να μου λείπει – είχα συνηθίσει τόση ώρα τις τρομερές δονήσεις τους στα χέρια μου.

Αφήνω τα καταστροφικά υπερόπλα να πέσουν, βγάζω τα χοντρά γάντια και το κράνος μου, και τρέχω. Τρέχω προς μια από τις ρημαγμένες αποβάθρες – προς το Γρήγορο Τέλος που απομακρύνεται.

«Γεώργιε!» Η φωνή της Λουκίας. «Πού πας, Γεώργιε; Τι κάνεις, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου!» Τη βλέπω, πάνω απ'τον ώμο μου, να με ακολουθεί, να με κυνηγά.

«Μείνε πίσω!» της φωνάζω. «Μείνε πίσω! Θα σας στέλνω το σήμα μου!» Γιατί το ξέρω πως, αν δεν το κάνω, θα προσπαθήσουν να με ακολουθήσουν από πιο κοντά. Να ακολουθήσουν, δηλαδή, τους Τρομερούς Καπνούς. Και οι Καπνοί θα στραφούν και θα τους βυθίσουν με τον γίγαντά τους – κι εγώ δεν θα μπορώ να τους βοηθήσω. «Θα σας στέλνω το σήμα μου!» φωνάζω μια τελευταία φορά, και πηδάω από τη ρημαγμένη αποβάθρα.

Βουτάω στη θάλασσα και χρησιμοποιώ στο μέγιστο τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου, βάζοντας το νερό να με ωθήσει όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Γρήγορα. Προς το Γρήγορο Τέλος.

Το φτάνω, και η θαλασσοταραχή που προκαλούν οι προπέλες του προσπαθεί να με σπρώξει πίσω. Κάνω τον γύρο, ελέγχοντας το νερό σαν προέκταση του εαυτού μου παρότι εξουθενωμένος από τη μάχη μου με τον γίγαντα. Η οργή μου με φορτίζει.

Αρπάζομαι στο πλάι του Γρήγορου Τέλους, και ξεκουράζομαι καθώς το αφήνω να με πάρει μαζί του, μακριά από την Ηχώπολη.

Με το ένα χέρι ενεργοποιώ τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα στην κάπα μου (ευτυχώς, δεν έχει σπάσει από τη σύγκρουσή μου με τον γίγαντα), εκπέμποντας ένα σήμα που οι σύντροφοί μου μπορούν ν'ακολουθήσουν αν βιαστούν.

Κι αν δεν είναι τελείως τρελοί δεν θα έρθουν πολύ κοντά. Θα μείνουν στα όρια του σήματος. Γιατί, αν οι Καπνοί τούς δουν μεσοπέλαγα....

Πιασμένος στο πλάι του Γρήγορου Τέλους, σαν τον Ακατάλυτο Κουρσάρο στα πλευρά κάποιου μυθικού μηχανικού κήτους, απομακρύνομαι μέσα στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας...

Η θανατηφόρα επιδημία μάστιζε την αποκλεισμένη Κυκλόπολη. Παρότι ο κόσμος είχε αρχίσει πραγματικά να φοβάται και να προσπαθεί ενεργά να προστατευτεί, τα κρούσματα πλήθαιναν. Καθώς το μεσημέρι πλησίαζε και οι δίδυμοι ήλιοι κρέμονταν ψηλά στον ουρανό, η κατάσταση ήταν πολύ πιεστική για τους ανθρώπους στα τρία νοσοκομεία της πόλης – τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, την Ανθρώπινη Προστασία, και τον Απέθαντο. Αλλά οι ασθενείς δεν ήταν μόνο εκεί· ήταν, αναπόφευκτα, και σε κάποια σπίτια, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν την αρρώστια από μόνοι τους, καθώς και σε κάποια μικρά, ιδιωτικά θεραπευτήρια σε διάφορες γειτονιές. Και υπήρχαν, φυσικά, και άρρωστοι άνθρωποι στους δρόμους.

Οι πράκτορες της επιδημίας – οι πράκτορες του Ευστάθιου Οσιλόκη και της Μάγδας Θολσοβόνιας – δεν χρειαζόταν πλέον να κάνουν και τίποτα το σπουδαίο· ο λοιμός εξαπλωνόταν από μόνος του, ενώ οι ίδιοι είχαν ανοσία, έχοντας λάβει το αντιβιοτικό ως μέρος της αμοιβής τους.

Οι δημοσιογράφοι των δύο τηλεοπτικών καναλιών, των πέντε ραδιοφωνικών σταθμών, και των τεσσάρων εφημερίδων της Κυκλόπολης δεν κατάφεραν με τα λόγια τους παρά να δημιουργούν ολοένα και μεγαλύτερο πανικό, αποκαλώντας την επιδημία «πρωτόφαντη» και «καταστροφική» και παρακαλώντας τον κόσμο να μην προσπαθεί να φύγει από την πόλη καθώς αυτό δεν πρόκειται να έκανε κανέναν να θεραπευτεί πιο γρήγορα και έβαζε και σε κίνδυνο ολόκληρη την Κεντρικάττα. Όπως έλεγαν οι γιατροί (τόνιζαν οι δημοσιογράφοι), μπορεί κάποιος να ήταν φορέας χωρίς να έχει ακόμα συμπτώματα. Έπρεπε, όμως, όλοι να παραμείνουν ψύχραιμοι, όχι να προσπαθούν να φύγουν! Δεν ήταν φυλακισμένοι. Ο Κύκλος είχε απομονώσει την πόλη για το καλό τους.

Οι δημοσιογράφοι, φυσικά, είχαν πληρωθεί από τον Κύκλο για να μεταδίδουν τέτοια μηνύματα, γιατί ήδη, από χτες το απόγευμα, αρκετοί είχαν επιχειρήσει να βγουν από την πόλη και η Φρουρά τους είχε σταματήσει. Ορισμένες καταστάσεις είχαν εξελιχτεί πολύ βίαιες στις πύλες της ξηράς και, κυρίως, των ποταμών. Επίσης, στον Αερολιμένα κάποιοι είχαν προσπαθήσει – και αποτύχει – να κλέψουν ένα ελικόπτερο.

Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής έλεγαν, από τις οθόνες των τηλεοπτικών δεκτών, ότι δεν ήξεραν ακόμα πώς μπορούσε να αντιμετωπιστεί η ασθένεια, αλλά καλό ήταν ο κόσμος να προστατεύεται με μάσκες, γάντια, κουκούλες και να βγαίνει από τα σπίτια του όσο το δυνατόν λιγότερο.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος, του Συμβουλίου της Ανθρώπινης Προστασίας, έλεγε, αντιθέτως, πως βρίσκονταν πολύ κοντά στο να φτιάξουν φάρμακο για την επιδημία, την οποία εκείνος και οι συνεργάτες του είχαν ονομάσει «Σαγόνια του Αβυσσαίου».

Σαγόνια του Αβυσσαίου... Σαγόνια του Αβυσσαίου... Η θανατική ονομασία άρχισε να ταξιδεύει σαν φριχτός άνεμος μέσα στους δρόμους της Κυκλόπολης, από στόμα σε στόμα.

Οι γιατροί της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής, αφού άκουσαν τον Πέτρο Νιλκόδιο, προειδοποίησαν τον κόσμο να μην περιμένει και τόσα πολλά όσα υποσχόταν ο κύριος Νιλκόδιος: έκανε την εύρεση του αντιβιοτικού να μοιάζει ευκολότερη απ'ό,τι προφανώς ήταν. Κατά πάσα πιθανότητα προσπαθούσε να προβάλει την κλινική του· όμως αυτός ο τρόπος δεν ήταν σωστός. Το έκανε εις βάρος του κόσμου και των ελπίδων του!

«Νομίζετε, δηλαδή, ότι ο κύριος Νιλκόδιος λέει ψέματα, κύριε Δορκάλλη;» ρώτησε η δημοσιογράφος που μιλούσε με τον Δημοσθένη Δορκάλλη της Μεγάλης Κλινικής. «Νομίζετε ότι δεν μπορούν να βρουν το φάρμακο; Ότι δεν πλησιάζουν στην ανακάλυψή του;»

«Σας εξηγώ: το κάνουν να φαίνεται ευκολότερο από ό,τι είναι. Αντιμετωπίζουμε τώρα μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Κανείς δεν έχει υπόψη του πώς να την αντιμετωπίσει. Δεν είναι δυνατόν οι γιατροί της Ανθρώπινης Προστασίας να βρίσκονται κοντά στη θεραπεία, όπως ισχυρίζεται ο κύριος Νιλκόδιος. Αν μη τι άλλο, η Μεγάλη Κλινική έχει πολύ περισσότερους και πολύ ικανότερους γιατρούς από την Ανθρώπινη

Προστασία, και πάλι δεν ξέρουμε πώς να καταπολεμήσουμε αυτή την επιδημία που ο κύριος Νιλκόδιος ονομάζει – ανεπιτυχώς, φρονώ – ‘Σαγόνια του Αβυσσαίου’. Και προσωπικά, για να σας πω την αλήθεια, δεν εμπιστεύομαι και τόσο τους γιατρούς της Ανθρώπινης Προστασίας. Αν ήταν καλύτεροι στη δουλειά τους θα ήταν ήδη μαζί μας.»

Ο Πέτρος Νιλκόδιος, αργότερα μέσα στην ημέρα, είτε πως έβρισκε τα λόγια του Δημοσθένη Δορκάλλη αστεία και καταφανές δείγμα της διαρκούς προσπάθειας της Μεγάλης Κλινικής να μονοπωλεί την ιατρική στην Κυκλόπολη παρότι είχε τρομερές ελλείψεις και χρησιμοποιούσε απαρχαιωμένες μεθόδους. «Δεν έχουν ιδέα τι κάνουν. Απλά επαναλαμβάνουν τις ίδιες διαδικασίες χωρίς σκέψη. Όλοι έχουμε δει τι γίνεται μέσα στη Μεγάλη Κλινική. Δεν είναι και πολύ καλύτερη από τον Απέθαντο, αν θέλετε την ειλικρινή μου άποψη.»

Στον Απέθαντο, εν τω μεταξύ, όπου η κατάσταση με την επιδημία ήταν χειρότερη από οπουδήποτε αλλού, κανένας δημοσιογράφος δεν πήγαινε και όλοι προέτρεπαν τον κόσμο να αποφεύγει αυτό το νοσοκομείο – ήταν επικίνδυνο! Ωστόσο, ο Απέθαντος εξακολουθούσε να γεμίζει με κρούσματα – κυρίως από το Κακό Πάτημα.

Ήταν μεσημέρι, τώρα.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες – ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, και ο Αθανάσιος – βρίσκονταν κλεισμένοι σ’ένα από τα δύο δωμάτια που νοίκιαζαν στο Καθοδόν και έτρωγαν μεσημεριανό που είχαν παραγγείλει από έξω, μέσω της ρεσεψιόν, ενώ διάβαζαν τη μεγαλύτερη εφημερίδα της Κυκλόπολης, τον Άγγελο του Ζέφυρου.

«Καθυστερημένα είναι όλ’ αυτά που γράφουν στο χαρτί,» σχολίασε ο Φοίβος. «Πρέπει ν’αγοράσουμε κάνα ραδιόφωνο.»

«Τι να το κάνουμε, ρε;» είπε ο Αθανάσιος. «Φύλαγε τα οχτάρια σου!»

«Για να ξέρουμε τι μας γίνεται, ρε! Άμα συμβεί τώρα τίποτα μεγάλο, νομίζεις ότι απ’την εφημερίδα θα προλάβεις να το μάθεις;»

«Έχει κάποιο δίκιο,» είπε ο Μάρκος, λοξοκοιτάζοντάς τους πάνω από τον Άγγελο που κρατούσε ανοιχτό μπροστά του. «Πιο καλά να μπορούμε ν’ακούμε τα νέα απ’τα δωμάτιά μας παρά να πρέπει να πηγαίνουμ’ έξω απ’το ξενοδοχείο, στο περίπτερο ή σε καμιά ταβέρνα με τηλεοπτικό δέκτη.» Και δεν φοβόνταν μόνο την επιδημία – που δεν είχαν ακόμα μάθει ότι ο Πέτρος Νιλκόδιος αποκαλούσε «Σαγόνια του

Αβυσσαίου» – αλλά και τους συγχωριανούς τους που εξακολουθούσαν να είναι στην πόλη και δεν μπορούσαν να φύγουν.

Συμφώνησαν ότι όντως έπρεπε ν'αγοράσουν ένα ραδιόφωνο – αλλά μόνο σε καλή τιμή!

Μακριά από το ξενοδοχείο τους, στην άλλη μεριά του ποταμού Νάν-θηρ, μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία, ο Πέτρος Νιλκόδιος είχε πληροφορηθεί πριν από μερικές ώρες, από τον αδελφό του, πως ο Οφιομαχητής προσπαθούσε να βρει το φάρμακο για την επιδημία. Είχε γελάσει καθώς ήταν καθισμένος στο γραφείο του. «Ο άνθρωπος πρέπει να είναι φυσημένος!» είχε πει στον Ανδρέα. «Δε μπορείς να φτιάξεις αντιβιοτικό μαζεύοντας χόρτα από τους πρόποδες των Ρινέων Ορέων. Μόνο σε εργαστήριο μπορεί να γίνει αυτό.»

«Είσαι σίγουρος; Ο Οφιομαχητής φαίνεται να ξέρει από βοτάνια.»

Ο Πέτρος ρουθούνισε. «Μη λες μαλακίες...»

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Αλλά πες το και στον επιστήμονα του Ζέφυρου, να δεις τι θα σου απαντήσει.» Εννοούσε τον Ευγένιο'νιρ, φυσικά, και ο Πέτρος το καταλάβαινε.

«Θα του το πω. Για να ευθυμήσει λίγο κι αυτός.»

«Πότε θα δηλώσουμε ότι έχουμε το αντιβιοτικό έτοιμο;» άλλαξε θέμα ξαφνικά ο Ανδρέας. «Πριν ή αφότου έχει πεθάνει όλη η πόλη;»

«Μην ανησυχείς, η πόλη δεν πεθαίνει τόσο εύκολο. Άσε να περάσουν μερικές μέρες ακόμα, για να μη φανεί ότι το βρήκαμε πολύ γρήγορα. Θα είναι ύποπτο για κάποιους αν το βρούμε πολύ γρήγορα. Και ίσως κι ο κόσμος να μην το εμπιστεύεται. Ενώ θέλουμε το αντίθετο. Την απόλυτη εμπιστοσύνη του.»

Στον Απέθαντο, καθώς είχε έρθει το μεσημέρι, η Ευτυχία Ναθράσκη, έχοντας κοιμηθεί ελάχιστα, βρισκόταν σε απόγνωση. Το ίδιο και οι άλλοι γιατροί εκεί. Συζητούσαν να κλείσουν την είσοδο της κλινικής – να μη δέχονται περισσότερα κρούσματα της επιδημίας. Το προσωπικό είχε αρχίσει να κολλά την Αρρώστια – τα Σαγόνια του Αβυσσαίου – με επικίνδυνο ρυθμό.

«Αν δεν κλείσουμε,» είπε η Ευτυχία, «θα καταστραφούμε. Ακόμα και με τα μέτρα προστασίας που παίρνουμε, βλέπετε ότι πάλι η Αρρώστια εξαπλώνεται ανάμεσά μας.»

«Κι εγώ που περίμενα τον Οφιομαχητή να μας σώσει...» ρουθούνισε ο Γεώργιος Φιρίζος. Και πρόσθεσε: «Παρεμπιπτόντως, χτες βράδυ μπήκε στην κλινική ένας αχρείος ο οποίος με γρονθοκόπησε. Και ρωτούσε για τον Οφιομαχητή όποιον έβρισκε μπροστά του. Ξέρει κανείς ποιος διάολος του Λοκράθου ήταν;»

Κανένas δεν απάντησε, και μόνο η Ευτυχία Ναθράσκη γνώριζε.

«Κανείς, ε;» είπε ο Φιρίζος. «Ορίστε ένα από τα προβλήματα τού να φοράνε όλοι μάσκες, λοιπόν! Πώς θα τον αναγνωρίσω άμα τον ξαναδώ, ώστε να του επιστρέψω τη γροθιά που του χρωστάω;»

Ο Οφιομαχητής, τότε, μπήκε στον Απέθαντο, έχοντας γυρίσει από την αναζήτησή του στην ύπαιθρο. Και δεν ήταν βρεγμένος παρά ελάχιστα. Είχε σκουπιστεί βγαίνοντας από τον ποταμό Νάνθη και είχε φορέσει τα ρούχα του από τον αδιάβροχο σάκο. Τυλιγμένη στον πήχη του, η Ευθαλία ήταν ενοχλημένη από αυτές τις χειμερινές βουτιές· ο Γεώργιος το αισθανόταν.

«Πού είναι η Ναθράσκη;» ρώτησε το προσωπικό του νοσοκομείου βαδίζοντας στους διαδρόμους του, και του απάντησαν ότι συνεδρίαζε με τους άλλους γιατρούς – προς τα εκεί, μέσα στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών. Συγχρόνως, του έλεγαν πόσοι ακόμα είχαν πεθάνει από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, και πόσους ακόμα είχαν φέρει δαγκωμένους από τα Σαγόνια. (Δαγκωμένους – η καινούργια αργκό για την επιδημία.)

Ο Οφιομαχητής απομάκρυνε την παράλογη, φαρμακερή οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Ποια ‘Σαγόνια του Αβυσσαίου’, μα την ουρά της Έχιδνας;» μούγκρισε.

«Ο κύριος Νιλκόδιος, της Ανθρώπινης Προστασίας, έτσι αποκάλεσε την Αρρώστια, Οφιομαχητή.» «Ναι, έτσι την ονόμασαν. Το έλεγαν από τις οθόνες, πιο πριν.» «Και είναι ταιριαστή ονομασία...» «Τρομαχτική...» «Αλλά λέει ο Νιλκόδιος πως πλησιάζουν να βρουν το φάρμακο.»

Πλησιάζουν να βρουν το φάρμακο... σκέφτηκε ο Γεώργιος. Και έχουν και όνομα έτοιμο για την επιδημία... Και προχτές, μόλις ξεκίνησε ο λοιμός, είχαν έτοιμες εξειδικευμένες μάσκες για να τις πουλάνε είκοσι οχτάρια τη μία... Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει; Ήξεραν ότι θα έπεφτε αυτή η αρρώστια;

Ο Οφιομαχητής είπε στο προσωπικό: «Μη με λέτε ‘Οφιομαχητή’,» κι έστριψε σ’έναν διάδρομο και πλησίασε την πόρτα του Γενικού

Γραφείου των Ιατρών. Την έσπρωξε και μπήκε στο αχούρι όπου έμπαζε κι έκανε κρύο.

Οι γιατροί στράφηκαν να τον αντικρίσουν, ξαφνιασμένοι.

«Γεώργιε...» έκανε η Ευτυχία Ναθράσκη, φοβούμενη πως ίσως ο Οφιομαχητής να υποπτευόταν ότι είχε μιλήσει γι' αυτόν στον Ανδρέα Νιλκόδιο.

«Χαίρετε... Έχω μαζί μου κάποια υλικά που μάζεψα έξω από την πόλη. Θα ξεκινήσω να δουλεύω στο εργαστήριο.»

«Τώρα επέστρεψες;»

«Ναι, μόλις.»

«Έχεις βρει τρόπο να βελτιώσεις το φάρμακο;» τον ρώτησε η γιατρός που ονομαζόταν Ζωή Καλντόζη.

«Το αντίδοτο για την Αγκάλη του Όφεως λειτουργεί,» τους είπε ο Οφιομαχητής, «αλλά δεν φτάνει μία δόση για να τους θεραπεύσει. Κι αν τους δώσεις παραπάνω, αυτό είναι θανατηφόρο. Πιο πριν, είχα μειώσει τη δύναμη του φαρμάκου προκειμένου να μπορώ να προσφέρω περισσότερες δόσεις. Αλλά δεν πιάνει. Δεν επηρεάζει καθόλου το μικρόβιο της επιδημίας, δεν το καταστρέφει.»

«Και τι θα κάνεις τώρα;» ρώτησε ο Βολλέρνιος στρώνοντας νευρικά τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του.

«Πρέπει να καταστήσω το αντίδοτο της Αγκάλης του Όφεως λιγότερο θανατηφόρο χωρίς να μειώσω τη δύναμή του.»

«Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;» είπε ο Φιρίζος. «Το ένα μοιάζει αντίθετο με το άλλο, έτσι δεν είναι;»

«Θα δοκιμάσω να αναμείξω το αντίδοτο με κάποια βοτάνια που αντιμετωπίζουν άλλα δηλητήρια ή που ενισχύσουν τον ανθρώπινο οργανισμό. Και δεν έχουμε χρόνο για άσκοπες κουβέντες· πρέπει να ξεκινήσω.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη κατένευσε. «Ναι, πήγαινε. Έχουμε γεμίσει κρούσματα. Συζητάμε τώρα να κλείσουμε την είσοδο της κλινικής, για να μην κολλήσει όλο το προσωπικό.»

«Ήδη έχουν αρχίσει να κολλάνε,» μούγκρισε ο Φιρίζος, τινάζοντας στάχτη απ' το τσιγάρο του μέσα σ' ένα τασάκι. «Σαν τις μύγες πέφτουν.»

«Να κλείσετε,» είπε ο Οφιομαχητής. «Αν το κρίνετε απαραίτητο, να κλείσετε. Μην αφήσετε το νοσοκομείο να καταστραφεί. Εδώ, στο Κακό Πάτημα, είναι το μοναδικό μέρος απ'όπου μπορούμε να πολεμήσουμε τον λοιμό.» Κι έφυγε από το Γενικό Γραφείο των Ιατρών, πηγαίνοντας στο εργαστήριο.

Ο Γεώργιος Φιρίζος σκέφτηκε ότι δεν είχε θυμηθεί να του πει πως εκείνος ο νυχτερινός επισκέπτης ρωτούσε γι'αυτόν. Ήταν γνωστός του, άραγε;

Ο Οφιομαχητής άρχισε να δουλεύει με τα υλικά που είχε φέρει από την ύπαιθρο, ενώ ολοένα και περισσότεροι «δαγκωμένοι» από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου συγκεντρώνονταν στα νοσοκομεία της Κυκλόπολης και ολοένα και περισσότερα κρούσματα εμφανίζονταν παντού στην πόλη.

Φορτηγά και πλεούμενα που έρχονταν προς Κυκλόπολη, καθώς και αεροσκάφη, διώχονταν αμέσως, με την αιτιολογία ότι λοιμός είχε πέσει και ήταν επικίνδυνο να εξαπλωθεί και σ'άλλα μέρη της Κεντρυδάτιας. Το ίδιο μήνυμα είχε δοθεί και στον Μεγάλο Σιδηρόδρομο Κεντρυδάτιας, ώστε τα τρένα να μη σταματάνε στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της Κυκλόπολης.

Κάποιοι άνθρωποι που έμεναν γύρω από την Έξω Γέφυρα άρχισαν να διαμαρτύρονται, έντονα, που δεν τους άφηναν να περάσουν τα τείχη· πώς θα επιβίωναν έτσι αποκλεισμένοι; Και δεν ήταν οι μόνοι που φώναζαν. Αρκετοί από τους κατοίκους μέσα στην Κυκλόπολη, καθώς και αρκετοί από τους ταξιδιώτες, διαμαρτύρονταν επίσης. Ορισμένοι από τους πρώτους έλεγαν ότι ήθελαν να επισκεφτούν το τέμενος της Έχιδνας, και ότι αυτή η απόφαση του Κύκλου τούς κρατούσε μακριά από τη θρησκεία τους και θα έριχνε την οργή της Φαρμακερής Κυράς στα κεφάλια όλων! Οι ταξιδιώτες, από την άλλη, δεν ήθελαν να παγιδευτούν εδώ μη μπορώντας να επιστρέψουν στα μέρη τους – και να κολλήσουν κι αυτή την καταραμένη αρρώστια κιόλας! Έγιναν μερικές συμπλοκές ανάμεσα στους διαμαρτυρόμενους και τη Φρουρά, καθώς ερχόταν το απόγευμα και οι ήλιοι έγερναν προς τη δύση. Οι φρουροί, φορώντας ολόσωμες προστατευτικές στολές, προσπαθούσαν να διαλύσουν τους ανθρώπους στις πύλες και στα λιμάνια, χρησιμοποιώντας ρόπαλα, μαστίγια, και ενεργειακά όπλα. Τους πρόσταζαν να πάνε στα

σπίτια τους ή στα καταλύματά τους, και να μείνουν εκεί! Και να φοράνε τις μάσκες τους! Όποιον έβλεπαν χωρίς μάσκα στους δρόμους θα τον ξυλοφόρτωναν! τους απειλούσαν. Αν και οι περισσότεροι από τους διαμαρτυρούμενους φορούσαν μάσκες ούτως ή άλλως· και όχι μόνο μάσκες, αλλά και κουκούλες και γάντια. Ήταν ντυμένοι σαν να σκέφτονταν να διασχίσουν τα Ρινέα Όρη εν μέσω χιονοθύελλας.

Οι Χτυπολοίτες που είχαν έρθει στην Κυκλόπολη για να κυνηγήσουν τον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο δεν είχαν τώρα χρόνο για να αναζητούν τους συγχωριανούς τους. Ήταν κλεισμένοι στα δωμάτιά τους στο Κόκκινο Λημέρι. Το πρόσωπο του Κοσμά ήταν ακόμα πρησμένο από εκείνο το κολλώδες υγρό που είχε φτύσει επάνω του ο βάτραχος της Χαρίκλειας της Αμφίβιας, και τα μάτια του ήταν κοκκινισμένα, η όρασή του θολωμένη. Αλλά αυτό δεν ήταν το πρώτο που τον απασχολούσε τώρα, εκείνον ή τους υπόλοιπους Χτυπολοίτες. Αναρωτιόνταν πώς να φύγουν από τούτη τη γαμημένη πόλη. Ο Λοκράθος είχε κατουρήσει απάνω της, γαμώτο, κι οι πάντες αρρώσταιναν – και θάκαναν κι αυτούς ν'αρρωστήσουν!

Οι φρουροί τούς είχαν διώξει όταν είχαν πάει στο λιμάνι του Κακού Πατήματος για να πάρουν τις βάρκες τους.

«Τι κάμετε, ρε!» είχε φωνάξει ο Κοσμάς παρά το τραυματισμένο πρόσωπό του. «Δικές σας είν' οι βάρκες; Δικές μας είναι!»

«Δε σας τις κλέβουμε· αλλά τώρα δεν μπορείτε να τις πάρετε και να φύγετε. Απαγορεύεται λόγω της επιδημίας. Εντολές του Κύκλου. Απομακρυνθείτε αλλιώς θα χρησιμοποιήσουμε βία!» τους είχε απειλήσει η αρχηγός των φρουρών, φορώντας προστατευτική στολή, μοιάζοντας με στοιχειό του Αστερίωνα ή τέρας του Λοκράθου. Και όλοι οι φρουροί της ομάδας της έτσι ήταν ντυμένοι, και κρατούσαν ρόπαλα, μαστίγια, και πιστόλια.

Ήταν, όμως, έξι μόνο, ενώ οι Χτυπολοίτες ήταν μια ντουζίνα· οπότε τους όρμησαν, πιστεύοντας ότι θα τους σώριαζαν, θα έπαιρναν τις βάρκες, και θα έφευγαν. Αλλά οι φρουροί δεν αποδεχτήκαν εύκολοι αντίπαλοι. Και ένα ρόπαλό τους ήταν ενεργειακό, καθώς κι ένα μαστίγιο· και δεν άργησαν να έρθουν κι άλλοι τέσσερις, παρόμοια εξοπλισμένοι. Οι Χτυπολοίτες ξυλοκοπήθηκαν κι αναγκάστηκαν να τραπούν σε φυγή, τραβώντας μαζί τους τέσσερις που είχαν λιποθυμήσει απ'τα

χτυπήματα. Οι φρουροί δεν τους καταδίωξαν· δεν είχαν σκοπό να τους σκοτώσουν, φυσικά, αλλά ούτε και να τους φυλακίσουν. Ήταν επικίνδυνο να φυλακίζεις κόσμο με τέτοιο λοιμό στην πόλη. Καλύτερα να τους άφηναν να επιστρέψουν στα καταλύματά τους – τους άθλιους Κακοτοπίτες που είχαν έρθει εδώ για να κάνουν φασαρίες!

Οι δημοσιογράφοι της Κυκλόπολης έλεγαν, από τις οθόνες και τα ραδιόφωνα, πως οι γιατροί συνιστούσαν ψυχραιμία στους κατοίκους αλλά και στους ταξιδιώτες. Δεν έπρεπε να υπάρξει πανικός· οι πάντες έπρεπε να μείνουν προστατευμένοι και να φοράνε τις μάσκες τους. Επιπλέον, οι δημοσιογράφοι ανέφεραν ότι ο Πέτρος Νιλκόδιος, της Ανθρώπινης Προστασίας, ισχυριζόταν πως δεν βρίσκονταν μακριά απ'το να ανακαλύψουν το φάρμακο. Είμαστε σε καλό δρόμο, έλεγε ο κύριος Νιλκόδιος. Και στο μεταξύ πρότεινε σε όλους να έρθουν να αγοράσουν εξειδικευμένες μάσκες άριστης ποιότητας από την Ανθρώπινη Προστασία, με μόνο είκοσι οκτάποδες τη μία. Είχαν μόλις φτιάξει καινούργιες, γιατί οι προηγούμενες είχαν εξαντληθεί· και θα συνέχιζαν να φτιάχνουν μέχρι που υπήρχαν αποθέματα του απαραίτητου υλικού.

Τα λόγια των δημοσιογράφων δεν καθησύχαζαν τον κόσμο, αλλά πολλοί είχαν ήδη αρχίσει να σκέφτονται την Ανθρώπινη Προστασία ως τη μοναδική πιθανή σωτηρία τους, παρότι οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής είχαν δηλώσει δυσπιστία για τους ισχυρισμούς του Πέτρου Νιλκόδιου. Ο κόσμος δεν εμπιστευόταν και τόσο τη Μεγάλη Κλινική· μπορεί να μην ήταν νεκροκλινική όπως ο Απέθαντος, φυσικά, μα ήταν γνωστό πως πολλά τής έλειπαν και άνθρωποι είχαν να πουν κακές ιστορίες από εκεί. Αντιθέτως, κανένας δεν είχε να πει κακές ιστορίες για την Ανθρώπινη Προστασία. Κανένας ασθενής, τουλάχιστον· γιατί κυκλοφορούσαν και κάτι σκιώδεις φήμες ότι άνθρωποι εξαφανίζονταν μυστηριωδώς και τους πήγαιναν στην Προστασία – αλλά αυτά οι περισσότεροι δεν τα πίστευαν, ασφαλώς. Και η Ανθρώπινη Προστασία τούς φαινόταν όμορφη, γυαλιστερή, και καλά οργανωμένη, σε αντίθεση με τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, που ήταν άσχημη, σκονισμένη, και κακοοργανωμένη.

Καθώς νύχτωνε, στον Απέθαντο, ο Οφιομαχητής νόμιζε ότι είχε έτοιμο το καινούργιο δοκιμαστικό φάρμακο για τα Σαγόνια του

Αβυσσαίου, και δεν καθυστέρησε καθόλου. Πήγε προς την Αίθουσα της Αρρώστιας με σκοπό να το χρησιμοποιήσει.

Ρώτησε τους νοσοκόμους απέξω τι γινόταν, κι εκείνοι – βλέποντάς τον σαν μυθικό σωτήρα τους πλέον – αποκρίθηκαν ότι τα πράγματα πήγαιναν απ'το κακό στο χειρότερο.

«Την κλείσατε την είσοδο του νοσοκομείου;» είπε ο Οφιομαχητής.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε μια κουκουλωμένη γυναίκα. «Λίγο μετά το μεσημέρι οι γιατροί είπαν να κλείσει. Δεν παίρνουμε άλλους αρρώστους. Κανέναν, όχι μόνο δαγκωμένους απ'τα Σαγόνια.»

Ο Οφιομαχητής τούς έγνεψε να μείνουν πίσω, και μπήκε στην Αίθουσα της Αρρώστιας. Άρχισε να κοιτάζει τους ασθενείς, τον έναν μετά τον άλλο. Η κατάσταση ήταν ασφυκτική, μα την Έχιδνα! όφειλε να παρατηρήσει. Μετά βίας τούς είχαν χωρισμένους με πλαστικά διαχωριστικά, και σε ορισμένες περιπτώσεις με υφάσματα απλώς, με κρεμασμένα σεντόνια – μάλλον, δεν είχαν άλλα πλαστικά. Ο θόρυβος που έκαναν οι άρρωστοι καθώς προσπαθούσαν απεγνωσμένα ν'αναπνεύσουν ήταν φριχτός: μια συγχορδία θανάτου.

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε ξανά την επιδημία να ορμά επάνω του σαν δαίμονας του Αβυσσαίου, αλλά αυτή τη φορά νόμιζε πως το δηλητήριο της Φαρμακερής Κυράς μέσα του την έδιωξε πιο εύκολα. Είχε αρχίσει να τη συνηθίζει;

Η οργή του μαινόταν – με το ζόρι τη συγκρατούσε – όταν είδε μια γνώριμη όψη ανάμεσα στους ασθενείς. Μια πρασινόδερμη, μελαχρινή γυναίκα. Μικρόσωμη. Αυτή ήταν· δεν μπορεί να ήταν άλλη, μα την Έχιδνα! Η Στεφανία, η σαμάνος από τη Βιλάρνη, που τον είχε ακολουθήσει ως το Μοναστήρι του Ανέμου επάνω στα ψηλά Ρινέα.

Είχε αρρωστήσει. Είχε κολλήσει την καταραμένη επιδημία, και την είχαν φέριε εδώ. Πώς στις λάσπες του Λοκράθου είχε καταλήξει στον Απέθαντο;

Ο Γεώργιος κάθισε δίπλα της και είδε τα μάτια της να γουρλώνουν. Ναι, κι εκείνη τον είχε αναγνωρίσει, αλλά έμοιαζε να μην πιστεύει ότι ήταν αληθινός. Μάλλον δεν μπορεί να με διακρίνει καλά. Η όραση των αρρώστων θολώνει.

«Εγώ είμαι,» της είπε ο Γεώργιος σφίγγοντας το χέρι της. Και του έσφιξε κι εκείνη το χέρι, απεγνωσμένα. Προσπάθησε να σηκωθεί. Ο

Οφιομαχητής την ώθησε κάτω ξανά, πιέζοντας ήπια τον ώμο της. «Μην κινείσαι, και μην επιχειρείς να μιλήσεις. Θα σου δώσω ένα φάρμακο που ίσως να σε βοηθήσει.»

Έβγαλε το φιαλίδιο με το καινούργιο φάρμακο, έκαψε τη βελόνα μιας σύριγγας με τον ενεργειακό αναπτήρα του, τράβηξε υγρό, και έκανε ένεση στον πήχη της Στεφανίας.

Ύστερα έμεινε κοντά της, περιμένοντας.

Μετά από κανένα μισάωρο, είδε την κατάστασή της να βελτιώνεται. Ο ήχος που έβγαζε καθώς πάλευε ν'αναπνεύσει ήταν λιγότερο φριχτός. Και μπορούσε να μιλήσει.

«...Γεώργιε...» έκρωξε. «Εσύ;»

«Ναι, εγώ.»

«Άκουσα... να λένε... για τον... Οφιομ... Οφιομαχητή...»

«Παραμύθια τα περισσότερα, αναμφίβολα. Πώς αισθάνεσαι;»

«Καλύτερα... Τι... τι κάνεις εδώ;»

«Προσπαθώ να καταπολεμήσω αυτή την επιδημία, για την ώρα. Ξεκουράσου. Μη μιλάς. Θα τους πω να σε μεταφέρουν σ'άλλο δωμάτιο τώρα.»

«...Έχεις... το φάρμακο;»

«Ελπίζω. Κι αν όχι, θα το βρω. Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις απ'αυτό το πράγμα.»

Βγαίνοντας από την Αίθουσα της Αρρώστιας, είπε στους νοσοκόμους να μεταφέρουν τη Στεφανία στο δωμάτιο όπου είχαν μεταφέρει και τον προηγούμενο ασθενή που ήθελαν να απομονώσουν. Τώρα. Χωρίς καμιά καθυστέρηση.

Και, καθώς δύο έσπευδαν να υπακούσουν (δίχως να ζητήσουν την έγκριση κανενός γιατρού – στον Απέθαντο ήταν, άλλωστε), ένας άλλος νοσοκόμος είπε: «Οφιομαχητή;»

«Γεώργιο με λένε.»

«Ένας τύπος σε ζητούσε χτες βράδυ. Είχ' έρθει και ρωτούσε τους πάντες για σένα – όποιον έβρισκε.»

«Πώς ήταν στη φάτσα;»

«Δεν τον είδα καλά· φορούσε μάσκα, φυσικά. Αλλά ήταν γαλανόδερμος και είχε μαύρα μαλλιά, μακριά.»

Γαλανόδερμος... Μαύρα, μακριά μαλλιά... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, ενώ ο νοσοκόμος συνέχιζε: «Τον πλησίασε ο κύριος Φιρίζος, ο γιατρός, και τον ρώτησε ποιος ήταν, κι ο τύπος τού έριξε μπουνιά στην κοιλιά και μετά την κοπάνησε. Καβάλησε το δίκυκλο που είχε αφήσει απέξω, πλάι στο ασθενοφόρο, κι έφυγε.»

Δίκυκλο... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Η οργή του έγινε μια θύελλα από ιοβόλους δράκους μέσα του. «Τι δουλειά είχε εδώ; Μόνο εμένα ζητούσε;»

«Δεν ξέρω άμα είχε άλλη δουλειά. Ναι, μόνο εσένα ζητούσε.»

«Όχι μόνο,» είπε μια νοσοκόμα από δίπλα. «Αρχικά ζητούσε την κυρία Ναθράσκη.»

Ο Οφιομαχητής έφυγε από κοντά τους, αναζητώντας τώρα εκείνος την Ευτυχία Ναθράσκη.

Τη βρήκε στο γραφείο της, να ξεκουράζεται και να τρώει από ένα πλαστικό πιάτο.

«Τι ήθελε ο Νιλκόδιος εδώ;» τη ρώτησε κλείνοντας την πόρτα πίσω του. «Γιατί δεν μου είπες ότι ήρθε;»

Η Ευτυχία κατάπιε τη μπουκιά της με προσοχή. Ήπια μια γουλιά από κρασο από το ποτήρι της. Σκέφτηκε: Αν του πω την αλήθεια και με σκοτώσει.... Αλλά τι άλλο μπορώ να του πω, μα την Έχιδνα; «Από ποιον το άκουσες ότι ήταν εδώ;»

«Όλοι οι νοσοκόμοι το ξέρουν!»

Φυσικά... «Εσένα έψαχνε.»

«Ναι, το έμαθα. Αλλά ζητούσε κι εσένα, Ευτυχία. Σου μίλησε; Τι του είπες;»

«Δε μπορούσα να του πω ψέματα, Γεώργιε. Η Έχιδνα να με δαγκώσει – τι να του έλεγα; Ότι δεν ήσουν εδώ; Το ήξερε ήδη! Σε είχε παρακολουθήσει κάπως.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Τι άλλο τού είπες;»

«Ότι... ότι... Κοίτα· αν δεν του το έλεγα εγώ θα το μάθαινε απ'το προσωπικό. Όλο το νοσοκομείο ξέρει πως προσπαθείς να βρεις φάρμακο για την Αρρώστια. Θα με σκότωνε αν τον παραμύθιαζα. Τι πρόβλημα έχει μαζί σου; Γιατί σε ψάχνει;»

«Μόνο αυτά τού είπες;»

«Τι άλλο να του έλεγα;... Και... και μου ζήτησε να τον ενημερώσω μόλις σε ξαναδώ. Δηλαδή, να τον ενημερώνω πώς πάει η ερευνά σου για το φάρμακο. Τηλεπικοινωνιακά. Αλλά δεν τον έχω καλέσει ως τώρα, και δεν σκοπεύω να τον καλέσω. Σ'το υπόσχομαι.»

Ο Γεώργιος μπορούσε να διακρίνει από την έκφρασή της ότι η Ευτυχία αληθινά έμοιαζε να φοβάται τον Νιλκόδιο, αλλά και εκείνον επίσης. «Μην τον φοβάσαι,» της είπε. «Δε θα τολμήσει να έρθει όσο είμαι εγώ εδώ. Κι όταν έχω τελειώσει μαζί του δεν θα χρειάζεται πια ν'ανησυχείς γι'αυτόν.»

«Τι προηγούμενα έχεις με τον Λύκο των Τροχών, Γεώργιε; Γιατί τον ενδιαφέρει για σένα; Και γιατί ενδιαφέρει εσένα για εκείνον και για την Προστασία;»

«Όπως σου είπα και την άλλη φορά, αυτό είναι δική μου δουλειά. Φρόντισε μόνο να μη με προδώσεις, Ευτυχία. Δε μπορείς τώρα να είσαι και με το μέρος μου και με τους απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας.»

9

Λουκία:

«Μείνε πίσω!» μου φωνάζει· και μετά: «Θα σας στέλνω το σήμα μου!» Και τον βλέπω να πηδά από την κατεστραμμένη αποβάθρα, να πέφτει στη θάλασσα, και να κυνηγά τα πλοία των Τρομερών Καπνών που υποχωρούν από το λιμάνι της Ηχώπολης. Μόνο το κεφάλι του φαίνεται πάνω από τα κύματα, και κινείται υπερφυσικά γρήγορα για άνθρωπος. Δεν το κάνει με τα χέρια και τα πόδια του· το κάνει με τον ίδιο τρόπο που ο θαλασσότροπος, αυτό το επικίνδυνο χταπόδι, μετακινεί το νερό: με δυνάμεις υδατοτρόπες, όπως των υδατοτρόπων όπλων. Για τον Γεώργιο, είναι μέσα στη φύση του.

Τι προσπαθεί να καταφέρει, όμως, ο ανόητος!

Βλέπω το πρασινομάλλικο κεφάλι του να φτάνει κοντά στο Γρήγορο Τέλος. Αποφεύγει τις προπέλες. Γαντζώνεται στο πλάι του.

Δε μπορώ να τον ακολουθήσω εκεί.

Αλλά ούτε μπορώ και να τον εγκαταλείψω. Δε θα τον εγκαταλείψω! Το ήξερα, γαμώ την τρύπα της μάνας του Λοκράθου, ότι ίσως να έκανε καμιά μαλακία σήμερα! Θέλει να συναντήσει εκείνη τη μαυρόδερμη πολεμίστρια που πιστεύει ότι τον γνωρίζει από παλιά. Γι'αυτό δεν μπορεί ν'αφήσει τους Καπνούς να φύγουν.

«Λουκία!»

Γυρίζω και βλέπω το Τέκνο να έρχεται τρέχοντας, με τα ξανθά μαλλιά της να τινάζονται γύρω απ'το γαλανόδερμο πρόσωπό της, ενώ κρατά ακόμα ματωμένες λεπίδες στα χέρια της, όπως κι εγώ έχω στο χέρι μου το σπαθί μου παρότι η μάχη έχει τελειώσει.

«Πού πάει;» με ρωτά σταματώντας δίπλα μου αλλά κοιτάζοντας στη θάλασσα. «Βούτηξε στο νερό; Νομίζω πως τον είδα να βουτά στο νερό! Πού είναι, Λουκία;» Τώρα στρέφεται να μ'αντικρίσει, και τα μάτια της γυαλίζουν σαν ατσάλινες λεπίδες. Είναι πιο μικρή από εμένα. Δεν την έχω ρωτήσει πόσο είναι, αλλά πρέπει να της ρίχνω καμιά δεκαετία. Τη

φοβάμαι, όμως, τη δαιμονισμένη οχιά σαν να έχει δέκα χρόνια περισσότερη εμπειρία από εμένα στα φονικά. Και δεν έχω σκοτώσει λίγους ανθρώπους στη ζωή μου. Απορώ πώς αυτός ο μισθοφόρος, ο Ανθέμιος, φιλιέται μαζί της. Δεν τον φρικάρει η τύπισσα;

«Κυνηγάει τους Καπνούς,» αποκρίνομαι. «Πιάστηκε πάνω στο πλοίο τους. Στο Γρήγορο Τέλος.» Το δείχνω καθώς ξεμακραίνει γρήγορα με τις προπέλες του, περνώντας μπροστά από τα ιστιοφόρα και τα κωπήλατα των πειρατών των Κακών Ακτών. «Θέλει να τους ακολουθήσει για να-»

«Για όνομα της Μεγάλης Κυράς! Τον άφησες να-;»

«Δεν έκατσε να με ρωτήσει, ξέρεις! Αλλά» – τώρα έρχεται αυτό ξανά στο μυαλό μου – «είπε ότι θα στέλνει σήμα. Με τον πομπό του, υποθέτω.» Βγάζω τον δικό μου πομπό και ψάχνω για το τηλεπικοινωνιακό σήμα του Γεώργιου. «Ναι!» λέω. «Πράγματι, στέλνει σήμα. Πρέπει να βιαστούμε, Ερασμία, προτού απομακρυνθεί και το χάσουμε! Πρέπει να βιαστούμε!»

Συμφωνεί μαζί μου αμέσως, φυσικά· και τρέχουμε μέσα στο Ηχολίμανο, που είναι κομμάτια και θρύψαλα. Τρέχουμε και σύντομα συναντάμε τον Καταραμένο Αργύριο με μερικούς από τους Μακροθάνατους του. Του λέω, βιαστικά, τι έγινε ενώ συνεχίζουμε την πορεία μας και έρχεται κι εκείνος κι οι τοξότες του μαζί μας. Αναζητάμε τον Δημοσθένη τον Φτερωτό, ή τον Ευστάθιο Λιρκάδιο – κάποιον που μπορεί να βάλει το πλοίο του ν'ακολουθήσει τα πλοία των Καπνών.

Το Αεικίνητο Χέλι δεν καταλείφθηκε από τους κουρσάρους των Κακών Ακτών. Πιο πριν, είδα το πλήρωμά του να πετά από το κατάστρωμα όσους είχαν καταφέρει να πηδήσουν εκεί – που δεν ήταν και πολλοί. Το Μικρό Σύμπαν, βασικά, έκανε τούτη τη μάχη να τελειώσει τόσο γρήγορα. Τορπίλιζε τα σκάφη της αρμάδας των Τρομερών Καπνών· έστελνε τους πειρατές των Κακών Ακτών κάτω από τα κύματα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για τα πλοία που έβλεπα να βυθίζονται ξαφνικά, χωρίς καμιά φανερή αιτία, χωρίς σίγουρα να τα έχουν χτυπήσει τα μεγάλα όπλα της Ηχώπολης. Ο Γεώργιος δεν είχε δίκιο που ήθελε να διώξει τον Ισίδωρο Ορνάκιο. Αυτός μάς έδωσε τη νίκη. Και ο ίδιος ο Γεώργιος, βέβαια, κρατώντας απασχολημένο τον γίγαντα των Καπνών. Μα την Έχιδνα, τόση ώρα χτυπιόταν μαζί του, αποκρούοντας εκείνο

το υπερφυσικό τσεκούρι με τα φωτεινά σπαθιά που πάλλονταν στα χέρια του. Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω παρότι ξέρω καλά τη δύναμή του, και την οργή του. Πάω στοίχημα ότι πρέπει να κουράστηκε, κι αυτό είναι σπάνιο για τον Οφιομαχητή.

Πλησιάζουμε το Αεικίνητο Χέλι, κι ανεβαίνω στην κουβέρτα του από τη ράμπα, ενώ η Ερασμία, ο Καταραμένος, και οι Μακροθάνατοι με ακολουθούν. Στο χέρι μου είναι ο πομπός μου, εξακολουθώντας να πιάνει το σήμα του Γεώργιου.

«Δημοσθένη!» φωνάζω. «Δημοσθένη!»

Ο Φτερωτός με ζυγώνει ενώ το πλήρωμά του είναι ολόγυρα, πανηγυρίζοντας τη νίκη μας, όπως και όλοι στο Ηχολίμανο.

«Τι είναι, Λουκία;»

Του λέω τι είναι, και προσθέτω: «Πρέπει να τον ακολουθήσουμε, τώρα, προτού χάσουμε το σήμα!»

«Να τον ακολουθήσουμε, αλλά από μακριά, μα την Έχιδνα· γιατί άμα μας βιγλίσουνε είμαστε σκυλοπνιγμένοι.» Κι ο Φαφλατάς φωνάζει καθώς φτερουγίζει από πάνω μας: «Σκυλοπνιγμένοι σκυλοπνιγμένοι!»

Η Ερασμία στρέφει ξαφνικά το ματωμένο ξίφος της προς τον λαιμό του Φτερωτού. «Ακολούθησε το σήμα, κι άσε τις σαχλαμάρες!»

Ο Δημοσθένης την αγριοκοιτάζει. «Ήρεμα, κοπελιά. Νομίζεις ότι θα με τρομάξεις, όταν-;»

«Τι συμβαίνει;» ακούω μια φωνή από πίσω μου, από την αποβάθρα. «Λουκία! Καταραμένε! Τι συμβαίνει; Πού είναι ο Οφιομαχητής;»

Γυρίζω και βλέπω τον Δημήτριο Ζερδέκη να έρχεται τρέχοντας, με τον Μελέτιο·σαρ να τον ακολουθεί – αυτό τον μάγο που ισχυρίζεται ότι είναι αντιπρόσωπος των Εκλεκτών της Μεγάπολης αλλά υποπτεύομαι πως μάλλον κατάσκοπός τους είναι, ή κάτι τέτοιο. Ο τύπος είναι πολύ περιέργος, και νομίζω ότι κάτι κρύβει. Νομίζω, επίσης, ότι και ο Γεώργιος κάτι κρύβει γι'αυτόν. Τώρα δεν έχει μεγάλη σημασία, όμως.

Το φορτηγάκι με τις ενεργειακές φιάλες – αυτές που τάιζαν τα σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος – το έχουν σταματήσει στην αποβάθρα, και δεν βλέπω καλώδια να βγαίνουν από μέσα του. Τα μάζεψαν· και, μάλλον, μάζεψαν και τα σπαθιά. Ο Γεώργιος δεν τα πήρε μαζί του βουτώντας στη θάλασσα.

«Τι συμβαίνει;» ρωτά ο Δημήτριος ανεβαίνοντας τη ράμπα του Χελιού μαζί με τον μάγο. «Πού εξαφανίστηκε ο Οφιομαχητής; Γιατί έριξε κάτω τα ενεργειακά σπαθιά;»

Τους λέω τι έγινε, και ότι πρέπει να βιαστούμε προτού χάσω το σήμα.

«Στείλ' το και σ'εμένα,» μου ζητά ο Μελέτιος έχοντας βγάλει έναν πομπό μέσα από την κάπα του· και μου λέει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά του.

Του στέλνω τον κώδικα του σήματος πατώντας μερικά πλήκτρα.

Νεύει. «Ναι, το έπιασα κι εγώ.» Στρέφεται στον Δημοσθένη τον Φτερωτό. «Ακολουθήστε το.» Και προς εμένα: «Εγώ θα το ακολουθήσω με τον Αβύθιστο. Θα ειδοποιήσω και τον Ορνάκιο. Κουνηθείτε! Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο!» Πιάνει τον Δημήτριο απ'τον ώμο. «Θάρθεις μαζί μου;»

«Θα μείνω στο Χέλι.»

«Όπως νομίζεις.» Ο Μελέτιος'σαρ φεύγει τρέχοντας, με την κάπα του να τινάζεται πίσω του. Κατεβαίνει τη ράμπα, ανεβαίνει στο φορτηγάκι, και οι τροχοί του οχήματος μπαίνουν σε γοργή κίνηση, στρίβοντας θορυβωδώς.

«Από πότε παίρνουμε διαταγές απ'αυτόν;» μουγκρίζει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, και ο Φαφλατάς, τώρα στον ώμο του, κρώζει: «Αυτόν αυτόν! Αυτόν!»

«Θα ακολουθήσεις το σήμα,» του λέει η Ερασμία, «αλλιώς θα σε σκοτώσω.»

«Άκουσε να δεις, κοπελιά, εγώ δεν—»

«Δημοσθένη,» τον διακόπτω, «σε παρακαλώ. Δεν έχουμε χρόνο για κόντρες, μα την Έχιδνα! Σε παρακαλώ, πρέπει να τον ακολουθήσουμε!»

Προς στιγμή νομίζω ότι θα αρνηθεί να βάλει το πλοίο και το πλήρωμά του σε τέτοιο κίνδυνο, αλλά μετά νεύει. Ίσως να θυμήθηκε ότι ο Γεώργιος τούς είχε σώσει, μας είχε σώσει όλους, από κείνο το καταραμένο φαρμάκι στην Αρίλκη. «Ναι,» λέει ο Φτερωτός, «ντάξει. Πάμε.» Και φωνάζει στο πλήρωμά του να ξεκινήσουν το σκάφος. Φωνάζει στον Χρίστο·μορ να πάει στο κέντρο ισχύος, τώρα. «Τσακίσου, μάγε! Γρήγορα!»

Ακούω ένα νιαούρισμα από δίπλα μου. Ο Ακατάλυτος. Εδώ ήταν; Μεσ στο Χέλι; Ή τώρα ήρθε; Τον είχα χάσει ενώ πολεμούσαμε τους πειρατές των Κακών Ακτών.

Και σκέφτομαι ξαφνικά τη Διονυσία. Είναι τόσο καλή φίλη του Γεώργιου· δεν μπορώ να μην την ειδοποιήσω γι' αυτό που συμβαίνει. Καλώ τον πομπό της.

«Ναι;» ηχεί η φωνή της απ' το μεγάφωνο.

«Η Λουκία είμαι, Διονυσία. Άκουσέ με. Ο Γεώργιος έπεσε στη θάλασσα, πιάστηκε πάνω στο καράβι των Καπνών—» Της εξηγώ τα πάντα, αν και βιαστικά.

«Έρχομαι,» μου λέει. «Μη φύγετε χωρίς εμένα! Έρχομαι.»

«Ο Γεώργιος ίσως να μην ήθελε να—» Αλλά δεν συνεχίζω γιατί έχει μόλις τερματίσει την τηλεπικοινωνία μας.

Καθώς το Αεικίνητο Χέλι ετοιμάζεται για αναχώρηση καταφτάνουν κι οι υπόλοιποι Μακροθάνατοι και ανεβαίνουν στο κατάστρωμα δίχως καθυστέρηση, ειδοποιημένοι, υποθέτω, από τον Καταραμένο και τους συντρόφους τους. Ο Ανθέμιος είναι ανάμεσά τους, κι αμέσως πλησιάζει την Ερασμία. Αναρωτιέμαι πότε θα την παρατήρει για άλλη, και τι θα γίνει τότε. Θα τους σκοτώσει και τους δύο το Τέκνο; Τον είδα πώς κοίταζε με το μάτι του Νηρέα κάτι ντόπιες τύπισσες των Αγρών και της Ηχώπολης τούτες τις μέρες. Δεν είναι τόσο ερωτευμένος με την Ερασμία όσο εκείνη μαζί του. Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν είναι ο πρώτος που έχει ερωτευτεί, η άμυαλη Νηρηίδα. Προλάβαινε να έχει ώρα για χάδια και φιλία όσο ήταν με τα άλλα Τέκνα; Είναι συμπαθητική, όμως, αν αγνοήσεις αυτό το βλέμμα της: λογικά αρκετοί πρέπει να της έριχναν δίχτυα και καμάκια – αν δεν φοβόνταν μην τους καρφώσει... Και, όπως κατάλαβα πολύ καλά με την Ευτυχία, τη Φαρμακερή Βασίλισσα, τα Τέκνα δεν είναι υπεράνω ερωτικών παιχνιδιών. Τον Νηρέα θα έπρεπε να λατρεύει η Ευτυχία, όχι την Έχιδνα! σκεφτόμουν κάποιες φορές, τότε που ήμασταν οι τρεις μας στο άντρο τους... Ή, μήπως, η Βασίλισσα των Τέκνων ήταν εξαίρεση ανάμεσά τους; Δεν είχα και πολύ χρόνο για να τους γνωρίσω καλά...

Οι μηχανές του Χελιού έχουν μπει σε κίνηση όταν βλέπω τη Διονυσία να έρχεται προς το μέρος μας τρέχοντας επάνω στην αποβάθρα.

«Λουκία!» φωνάζει. «Περιμένετε, Λουκία! Περιμένετε!» Ο Φωνακλάς την ακολουθεί, γαβγίζοντας. Γαβγίζοντας δυνατά. Σπάνιο γι' αυτόν.

Το Χέλι ήδη απομακρύνεται.

«Στάσου, Δημοσθένη!» φωνάζω, γνέφοντας στον Φτερωτό στη γέφυρα. «Στάσου λίγο!» Και, καθώς στέκομαι πλάι στην κουπαστή, ρίχνω ένα παλαμάρι στην αποβάθρα. «Πιάσου αποδώ, Διονυσία! Πιάσου!»

Η μάγισσα αρπάζεται από το χοντρό σχοινί ενώ παίρνει και τον Φωνακλά μαζί της, τυλίγοντας το ένα της χέρι γύρω του. Και δεν είναι κάνας μικρός σκύλος ο Φωνακλάς – είναι μεγάλος και τριχωτός.

Ο Καταραμένος έρχεται αμέσως να με βοηθήσει για να τραβήξω τη Διονυσία, η οποία ουρλιάζει καθώς κρέμεται τώρα απ' το πλάι του Αεικίνητου Χελιού με το ένα χέρι μόνο. Δε χρειάζομαι, όμως, τη βοήθεια του Αργύριου· ακόμα φοράω τη στολή ενδυνάμωσης, φυσικά, δεν την έχω βγάλει.

Ανεβάζουμε τη μάγισσα στο κατάστρωμα, κι εκείνη πέφτει στα σανίδια αγκομαχώντας, τρίβοντας τον αγκώνα και τον ώμο της και μουγκρίζοντας. Ο Φωνακλάς γαβγίζει, αναστατωμένος.

«Σου είπα να μείνεις στην Ηχώπολη, καλύτερα,» της λέω, ενώ την ίδια στιγμή εκείνη γρυλίζει: «Σας είπα να περιμένετε!»

«Βιαζόμαστε.» Ο Αργύριος τη βοηθά να σηκωθεί και να καθίσει επάνω σε μια κουλούρα σχοινί. «Το σήμα του Μαύρου απομακρύνεται. Δεν έχουμε χρόνο. Αυτά τα σήματα τα χάνεις στα δέκα χιλιόμετρα· δεν φτάνουν πιο μακριά.»

Το Αεικίνητο Χέλι πλέει τώρα ολοταχώς. Αφήνουμε πίσω μας το Ηχολίμανο και την Ηχώπολη.

Ο πομπός μου κουδουνίζει. Ο Γεώργιος; Κοιτάζω τη μικρή οθόνη. Όχι, όχι ο Γεώργιος. Ποιος;

Πατάω το πλήκτρο της αποδοχής, και μια αντρική φωνή ακούγεται απ' το μεγάφωνο: «Είσαι η Λουκία;»

«Ναι...»

«Ο Αργύριος είμαι. Ο Βασιληάς Αργύριος.»

«Μεγαλειότητα...» Δεν τα πάω και τόσο καλά με τις προσφωνήσεις και τέτοιες μαλακίες, αλλά μέχρι κι ο Οφιομαχητής τον αποκαλεί Μεγαλειότητα.

«Πού είναι ο Γεώργιος; Προσπαθώ να τον βρω, αλλά δεν είναι πουθενά. Και δεν απαντά στον πομπό του.»

Του λέω τι έγινε, και πού πηγαίνουμε.

«Μα τον Αστερίωνα!» αναφωνεί ο Βασιληάς της Ηχώπολης. «Έπρεπε να... Πρέπει να...»

«Μην προσπαθήσετε να μας ακολουθήσετε, Μεγαλειότατε,» του λέει ο Καταραμένος Αργύριος, που είναι δίπλα μου ακούγοντας κι εκείνος τα λόγια του συνονόματού του. «Όσο πιο πολλοί είμαστε τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες να μας δουν οι Καπνοί από απόσταση και να μας βυθίσουν. Μείνετε μακριά!»

«Και τι θα κάνετε; Πώς θα...; Τι έχει στο μυαλό του ο Γεώργιος, μα την Έχιδνα;»

«Το μόνο που μπορούμε να υποθέσουμε είναι ότι θέλει να συναντήσει εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα που μας έλεγε.»

«Ναι, μάλλον... Βοηθήστε τον, Αργύριε· μην τον αφήσετε να σκοτωθεί απ'αυτά τα καθάρματα!»

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, Μεγαλειότατε· το ξέρετε αυτό.»

«Το ξέρω,» αποκρίνεται ο Βασιληάς της Ηχώπολης. «Οι θεοί μαζί σας, Αργύριε.» Και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

«Έρχονται!» λέει η Ερασμία δείχνοντας στη θάλασσα, πίσω μας. «Μας ακολουθούν.»

Στρέφομαι και βλέπω τον Αβύθιστο να έχει αποπλεύσει από την Ηχώπολη. Και δεν μου φαίνεται χτυπημένος από τη μάχη. Όχι τόσο ώστε τα χτυπήματα να διακρίνονται απ'αυτή την απόσταση, τουλάχιστον.

Γυρίζω τα μάτια μου προς τα νότια ξανά: Το Γρήγορο Τέλος και τα άλλα μηχανοκίνητα σκάφη των Τρομερών Καπνών έχουν προσπεράσει τα ιστιοφόρα και κωπήλατα πλοία των πειρατών των Κακών Ακτών που υποχωρούν. Έτσι, αυτά βρίσκονται τώρα ανάμεσα σ'εμάς και τους Καπνούς. Ανάμεσα σ'εμάς και τον Γεώργιο. Πρέπει υποχρεωτικά να προσπεράσουμε κι εμείς τους πειρατές των Κακών Ακτών. Δεν έχουμε πρόθεση να τους επιτεθούμε – δε μας ενδιαφέρουν – αλλά εκείνοι δεν το ξέρουν αυτό, φυσικά, και νομίζουν το αντίθετο, τα άθλια οδοντόψαρα. Νομίζουν ότι τους καταδιώκουμε. Κι ορισμένα από τα σαπιοκάραβά τους στρέφουν μεγάλα όπλα προς τη μεριά μας και

ρίχνουν. Μεταλλικά βέλη γιγαντοβαλλιστρών έρχονται καταπάνω μας, καθώς και κάποιες πέτρες από καταπέλτες.

Ευτυχώς, είναι άστοχοι οι καριόληδες.

Και, ακόμα πιο ευτυχώς, εμείς είμαστε μηχανοκίνητοι ενώ αυτοί όχι. Το πλήρωμα του Φτερωτού τούς ρίχνει με τα δικά μας μεγάλα όπλα καθώς περνάμε ανάμεσά τους, και οι Μακροθάνατοι εκτοξεύουν μια θύελλα από βέλη καταπάνω σ'ένα πλοίο το οποίο είναι αρκετά κοντά για να βρίσκεται μέσα στο βεληνεκές των τόξων τους.

Αφήνουμε τους πειρατές των Κακών Ακτών πίσω μας. Δεν έχουν ελπίδα να μας κυνηγήσουν, και ούτε φαίνεται να το σκοπεύουν ύστερα από την ήττα τους.

Ο Αβύθιστος έρχεται στο κατόπι μας, και, καθώς τώρα στέκομαι στην πρύμνη μαζί με τη Διονυσία, την Ερασμία, και τον Δημήτριο Ζερδέκη, τον βλέπω κι αυτόν ν'ανταλλάσσει βολές με κάποια από τα σκάφη των Κακών Ακτών.

Και όχι μόνο αυτόν. Ο Αβύθιστος δεν είναι το μοναδικό πλοίο που μας ακολουθεί, παρατηρώ ξαφνιασμένη. Ποιος...;

«Έρχεται και κάποιος άλλος απ'την Ηχώπολη,» λέω.

«Ναι,» συμφωνεί η Ερασμία, «έρχεται...»

Αλλά δεν μπορούμε να διακρίνουμε ποιος είναι, γιατί βρίσκεται πιο μακριά από τον Αβύθιστο.

«Δεν πιστεύω ο Βασιληάς Αργύριος να έκανε τέτοια μαλακία τελικά...» μουγκρίζω. «Ο Καταραμένος τού είπε να μείνει στην πόλη του, γαμώτο!»

Ο Δημήτριος υψώνει ένα κιάλι μπροστά στο δεξί του μάτι και κοιτάζει. «Ο Δαμιανός,» λέει. «Ο Πρίγκιπας Δαμιανός. Το Τραγούδι των Κυμάτων είναι αυτό το σκάφος.»

«Γαμώ το σπίτι της μάνας του Λοκράθου...» καταριέμαι κάτω απ'την ανάσα μου. «Τι θέλει κι έρχεται; Μπορεί να μας μπανίσουν πιο εύκολα όταν είμαστε πιο πολλοί.» Και ρίχνω ένα ανήσυχο βλέμμα στον πομπό μου. Το σήμα του Γεώργιου είναι ακόμα εκεί, ευτυχώς. Δεν το έχω χάσει.

Κοιτάζω μπροστά τώρα, προς τα νότια. Τα πλοία των Τρομερών Καπνών – τέσσερα στο σύνολο – φαίνονται απόμακρα. Αλλά, αφού εμείς τους βλέπουμε, πιθανώς κι αυτοί να μπορούν να μας δουν.

Κατεβαίνω στη γέφυρα του Χελιού, όπου ο Δημοσθένης ο Φτερωτός είναι στο τιμόνι, με τον Φαφλατά στον ώμο του. Η Ιωάννα των Θαλασσών στέκεται παραδίπλα, έτοιμη να πάρει τη θέση του όποτε εκείνος το ζητήσει.

«Λουκία...» λέει ο Δημοσθένης.

«Για να μην είμαστε υποχρεωτικά σε απόσταση που μπορούν να μας δουν,» του λέω, «το μόνο που χρειάζεται ν'ακολουθείς είναι το σήμα του Γεώργιου.» Ενώνω τον πομπό μου με το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του σκάφους και του στέλνω τον κώδικα του σήματος. Το βλέπω να παρουσιάζεται στην οθόνη με τον χάρτη. «Νάτο. Εκεί.»

Ο Δημοσθένης νεύει, και κόβει λίγη από την ταχύτητά μας, αφήνοντας να δημιουργηθεί κι άλλη απόσταση ανάμεσα σ'εμάς και τους Καπνούς.

Μια κλήση έρχεται, τότε, στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του Χελιού. Ο Φτερωτός τη δέχεται και ακούμε τη φωνή του Πρίγκιπα Δαμιανού. Μας χαιρετά και μας λέει πως άκουσε κάτι εξωφρενικό: ότι ο Οφιομαχητής είναι πιασμένος στο πλάι της ναυαρχίδας του στόλου των Καπνών, κι εμείς ακολουθούμε το σήμα του.

«Όπως καταλαβαίνετε, Καπετάνιε,» του λέω, «δεν είναι φήμη.»

«Έρχομαι μαζί σας, τότε,» μου αποκρίνεται. «Εκτός των άλλων, η μάγισσα του πλοίου μου επιμένει.» Η μάγισσα του πλοίου του. Εκείνη η Ευτέρπη'σαρ, με την οποία ο Γεώργιος είχε ταξιδέψει στο Πέρασ των Θαλασσών. Κι αν δεν μου έλεγε ο ίδιος αυτή του την περιπέτεια, αν την άκουγα σε κάνα λιμάνι – ότι ο Οφιομαχητής πήγε στο Πέρασ των Θαλασσών – μα την Έχιδνα, δεν θα την πίστευα! Δε θα πίστευα λέξη!

Αναρωτιέμαι αν πηδιόταν κιόλας με την Ευτέρπη'σαρ, τότε... Είχε ένα βλέμμα η μάγισσα, όταν τη συναντήσαμε στη Μεγάπολη και μετά ξανά στην Ηχώπολη ενώ περιμέναμε τους Καπνούς, το οποίο μου έλεγε ότι ίσως να μην ήταν απλή γνωστή του. Και ούτε μου άρεσε έτσι όπως με κοίταζε όταν κατάλαβε ότι κοιμάμαι στο ίδιο κρεβάτι με τον Γεώργιο... Πρόβλημά της, όμως! Δεν είμαι πρόθυμη να την προσκαλέσω εκεί δεν είναι η Φαρμακερή Βασίλισσα. Και η μούρη της είναι σαν σκύλου. Νομίζεις ότι θα σε δαγκώσει.

«Είπαμε στον αδελφό σας να μη μας ακολουθήσει, Καπετάνιε,» λέω στον Δαμιανό, «γιατί όσο λιγότεροι είμαστε τόσο πιο δύσκολο είναι να μας δουν οι Καπνοί από μακριά και νάρθουν να μας βυθίσουν.»

«Ένα πλοίο παραπάνω δεν θα κάνει μεγάλη διαφορά, Λουκία,» αποκρίνεται, επίμονα. «Θα είμαι πίσω σας, εν ανάγκη, σε κάποια απόσταση, αν θέλετε, και θα επικοινωνούμε τηλεπικοινωνιακά.»

«Αυτό, μάλλον, δεν θα είναι απαραίτητο,» λέω. «Προσπαθούμε τώρα να είμαστε στα όρια της εμβέλειας του σήματος του Γεώργιου.»

Ο Δημήτριος Ζερδέκης μπαίνει, τότε, στη γέφυρα μαζί με τη Διονυσία και τον σκύλο της. «Τι γίνεται;» ρωτά. «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» του λέω. «Με τον Πρίγκιπα Δαμιανό μιλάω.»

«Ποιος είναι;» ρωτά ο Δαμιανός από το μεγάφωνο του συστήματος.

«Ο Δημήτριος.»

«Ο Ζερδέκης;»

«Ναι.»

«Είσαι κι εσύ πάνω στο Χέλι, ρε απατεώνα των λιμανιών;»

Ο Δημήτριος γελά. «Νόμιζες ότι θ'άφηνα να πάει χαμένη τέτοια ευκαιρία για αυτοκτονία στ'ανοιχτά των θαλασσών, Πρίγκιπα;»

Ακούω και τον Δαμιανό να γελά. Έχουν αναπτύξει φιλική σχέση οι δυο τους, όπως παρατήρησα όσο περιμέναμε τον στόλο των Καπνών να φανεί στην Ηχώπολη.

«Μας καλούν κι από τον Αβύθιστο,» λέει ο Φτερωτός, και ο Φαφλατάς του κρώζει: «Αβύθιστο Αβύθιστο Αβύθιστο!»

«Ας τους συνδέσουμε,» λέω, και πατάω ένα πλήκτρο πάνω στην κονσόλα.

Η φωνή του Μελέτιου'σαρ αντηχεί: «Αβύθιστος προς Αεικίνητο Χέλι. Μ'ακούτε;»

«Σαν τον άνεμο του Ζέφυρου, μάστορα,» αποκρίνεται ο Δημοσθένης ο Φτερωτός (κι ο Φαφλατάς φωνάζει: «Μάστορα μάστορα μάστορα!»).

«Είναι εκεί η Λουκία;»

«Εδώ είμαι. Και έχουμε στη συχνότητά μας και τον Πρίγκιπα Δαμιανό. Το Τραγούδι των Κυμάτων έρχεται μαζί μας.»

«Για αυτό ακριβώς ήθελα να σε ρωτήσω. Μόλις το είδαμε πίσω μας καθώς προσπεράσαμε τα σκάφη των πειρατών των Κακών Ακτών.»

«Ο Μελέτιος είσαι, σωστά;» ρωτά ο Δαμιανός.

«Ναι. Και σας ακούει κι ο κύριος Ορνάκιος, ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. Τον έχουμε στη δική μας συχνότητα.»

Ο Ορνάκιος λέει: «Το Μικρό Σύμπαν σάς ακολουθεί.»

«Σας χρωστάμε πολλά, Καπετάν Ορνάκιε,» ακούγεται η φωνή του Δαμιανού. «Εσείς μάς δώσατε τη νίκη στην Ηχώπολη – εσείς κι ο Οφιομαχητής – όλοι το λένε.»

«Μακάρι να μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα. Κάτι... ασυνήθιστο μάς χτύπησε, Υψηλότητα.»

«Τι εννοείτε, Καπετάνιε;»

«Είχαμε αρχίσει να τορπιλίζουμε τα πλοία των Κακών Ακτών και δεν συναντούσαμε παρά ελάχιστη αντίσταση. Μόνο μία τορπίλη δεχτήκαμε από τους εχθρούς μας, και δεν ήταν αρκετά ισχυρή για να πειράξει το Μικρό Σύμπαν. Μετά, όμως, καθώς πλησιάζαμε ένα σκάφος που, αν δε λαθεύω, ήταν των Τρομερών Καπνών, το ίδιο το νερό, μα την Έχιδνα, στράφηκε εναντίον μας. Μας έσπρωχνε πίσω! Σας μιλάω ειλικρινά: μας έσπρωχνε πίσω. Δεν μπορούσαμε να πλοηγήσουμε σωστά το υποβρύχιο. Και ξέρετε πόσο μεγάλο υποβρύχιο είναι το Μικρό Σύμπαν – δεν είναι δυνατόν να επηρεαστεί έτσι εύκολα από υποθαλάσσια ρεύματα. Αλλά αυτά δεν ήταν υποθαλάσσια ρεύματα. Όχι ακριβώς. Όχι φυσιολογικά, σίγουρα. Ήταν, κάπως, δημιουργημένα. Ήταν σαν μια τρομερή υδατοτρόπος δύναμη. Και υποπτεύομαι ότι το ενεργειακό νοοσύστημα ήταν που τα δημιούργησε. Τι άλλο μπορεί να ήταν;»

«Κινδυνέψατε;» ρωτά ο Δαμιανός.

«Όχι και τόσο. Απλά δεν μπορούσαμε να οδηγήσουμε σωστά το υποβρύχιο, και οι τορπίλες μας έχαναν την πορεία τους όπως τα βέλη μες στον δυνατό άνεμο. Αν ήμασταν όμως μικρότερο σκάφος, αυτή η υδατοτρόπος δύναμη μπορεί και να μας είχε τσακίσει σαν πλοκάμι του Άτλαντα!»

«Πρώτη φορά ακούμε οι Καπνοί να χρησιμοποιούν κάτι τέτοιο,» παρατηρεί ο Μελέτιος·σαρ. «Μέχρι στιγμής μόνο με τον γίγαντά τους γνωρίζουμε πως επιτίθονταν σε άλλα σκάφη...»

«Ναι, όντως,» συμφωνεί ο Ορνάκιος. «Και ξέρεις τι υπόθεση κάνει γι'αυτό ο Κλεόβουλος;» Πρέπει να εννοεί τον Κλεόβουλο·μορ, εκείνο τον μάγο που συναντήσαμε όταν μπήκαμε στο Μικρό Σύμπαν για να πάρει ο Γεώργιος τα ενεργειακά σπαθιά.

«Μάλλον, την ίδια που κάνω τώρα κι εγώ, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Μελέτιος. «Τους κοστίζει η χρήση αυτής της υδατοτρόπου επίθεσης πολύ περισσότερο από το να αμολήσουν τον γίγαντά τους.»

«Ακριβώς. Ακριβώς αυτό είπε κι ο Κλεόβουλος. Πρέπει να κατανάλωσαν πολλή ενέργεια για να μας χτυπήσουν έτσι.»

«Αναρωτιέμαι αν έχουν το νοοσύστημα μέσα στο σκάφος τους τώρα, Καπετάνιε...»

«Γιατί;»

«Διότι, αν δεν το έχουν, αυτό σημαίνει κάτι το ανησυχητικό. Ότι μπορούν να έρχονται σε επαφή μαζί του από τεράστιες αποστάσεις, με κάποιο τρόπο.»

«Είμαστε στα όρια της εμβέλειας του σήματος τώρα,» παρατηρεί ο Φτερωτός. «Τρεμοπαίζει.» Το δείχνει στην οθόνη του συστήματος.

«Πρόσεχε μην το χάσουμε, Δημοσθένη,» του λέω.

«Δεν το χάνουμε όσο κινούμαστε. Το θέμα είναι μην κουραστεί ο μάγος μας» – «Μάγοσμας μάγοσμας μάγοσμας!» κρώζει ο Φαφλατάς – «ενώ αυτοί συνεχίζουν να πλέουν με μηχανές.»

«Κι οι δικοί τους μάγοι θα θέλουν ξεκούραση.»

«Αν έχουν, όμως, δύο σε κάθε σκάφος; Ή αν έχουν πολλούς που χρησιμοποιούν Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως, σε κάποιο λιμάνι της Υπερυδάτιας;»

«Πειρατές είναι, μα την Έχιδνα! Δε μπορεί νάχουν τόσους μάγους στη δούλεψή τους!»

«Εγώ,» λέει ο Μελέτιος'σαρ από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, «κάτι άλλο φοβάμαι. Όχι ότι μπορεί να έχουν πολλούς μάγους για να ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή στα πλοία τους, αλλά ότι μπορεί κάπως αλλιώς να γίνεται η ρύθμιση της ενέργειας.»

«Πώς, δηλαδή;»

«Με το ενεργειακό νοοσύστημα, φυσικά.»

«Έχει τέτοιες δυνατότητες;»

«Ίσως και να έχει. Από τη στιγμή που δεν ξέρουμε τίποτα γι'αυτό, Λουκία, οτιδήποτε μπορεί να ισχύει.»

Οφιομαχητής:

Αισθάνομαι κουρασμένος καθώς κρατιέμαι στο πλάι του Γρήγορου Τέλους. Κουρασμένος από τη σύγκρουσή μου με τον γίγαντα των Καπνών. Φοβάμαι μην πέσω· γι'αυτό κιόλας είμαι ακίνητος, τελείως ακίνητος, αφήνοντας το σώμα μου να ξεκουραστεί, να αναπληρώσει τις δυνάμεις του. Και δεν χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου τώρα, γιατί η χρήση τους με εξαντλεί.

Το ξέρω, βέβαια, πως εδώ όπου είμαι πιασμένος, για έναν φυσιολογικό άνθρωπο ίσως να ήταν αδύνατον να κρατηθεί, είτε εξαντλημένος είτε όχι. Αλλά ένας φυσιολογικός άνθρωπος σίγουρα δεν θα μπορούσε να είχε αντιμετωπίσει τον γίγαντα των Καπνών...

Ωστόσο, εγώ συνήθως δεν αισθάνομαι τέτοια κούραση...

Παρατηρώ τώρα ότι το Γρήγορο Τέλος δεν πλέει μόνο του στους ωκεανούς της Υπερυδάτιας. Τουλάχιστον άλλα δύο μηχανοκίνητα πλοία το συνοδεύουν. Περισσότερα, πιθανώς. Μένω όσο πιο κοντά στο νερό μπορώ, μην τυχόν και με μπανίσει κανείς από αυτά τα σκάφη.

Και οι ώρες κυλάνε...

Ήταν πρωί όταν η αρμάδα των Τρομερών Καπνών επιτέθηκε στην Ηχώπολη. Βλέπω τώρα τους δίδυμους ήλιους να σκαρφαλώνουν στο κέντρο του ουρανού, και να συνεχίζουν την πορεία τους προς τη δύση.

Ελέγχω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μες στην κάπα μου. Ναι, βρίσκεται ακόμα σε λειτουργία. Ευτυχώς, του είχα βάλει καινούργια μπαταρία αυτές τις ημέρες· θα αντέξει. Αναρωτιέμαι αν η Λουκία και οι άλλοι φίλοι μου με ακολουθούν. Ελπίζω πως όχι, φοβάμαι πως ναι. Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος γι'αυτούς. Τους στέλνω, όμως, το σήμα μου γιατί, αν δεν τους το έστελνα, υποπτεύομαι πως κάποιοι απ'αυτούς θα έκαναν την ακόμα μεγαλύτερη ανοησία να ακολουθήσουν τα πλοία των Καπνών με το μάτι – ερχόμενοι, άρα, πιο κοντά τους και έχοντας μεγαλύτερες πιθανότητες οι Καπνοί να τους δουν. Και εκείνος ο καπνογίγαντας δεν νομίζω πως είναι τόσο κουρασμένος όσο εγώ. Μάλλον, είναι έτοιμος να τσακίσει άλλα δέκα πλοία με το τσεκούρι του – τουλάχιστον.

Τόσες ώρες έχουν περάσει και ακόμα αισθάνομαι εξαντλημένος, γαμώτο. Πρέπει να κουράστηκα περισσότερο απ'ό,τι νόμιζα, πολεμώντας τον. Περισσότερο από ποτέ άλλοτε, ίσως. Ούτε μετά από τη

σύγκρουσή μου με τον Οφιοβασιλέα δεν θυμάμαι να αισθανόμουν έτσι. Νιώθω την οργή μου να φουντώνει μέσα μου, να με ωθεί να σκαρφαλώσω στο κατάστρωμα του Γρήγορου Τέλους και ν'αρχίσω να σκοτώνω όποιον βρίσκω μπροστά μου· αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου με γλιτώνει από τέτοια ανοησία. Γιατί, μα την Έχιδνα, στην κατάσταση μου φοβάμαι ότι ίσως να μπορούσαν εύκολα να με ξεκάνουν. Φοβάμαι ότι δυο, τρεις καλοσημαδεμένες ενεργειακές ριπές είναι αρκετές για να με ρίξουν αναίσθητο. Και ποιος ξέρει τι άλλα κόλπα έχει κρυμμένα στο μανίκι του αυτός ο διάβολος του Λοκράθου, ο Ιωάννης'σαρ... Και ο Στέφανος εξακολουθεί να είναι μαζί τους, αν και τραυματισμένος από τους Μακροθάνατους.

Τα πλοία των Τρομερών Καπνών παύουν να χρησιμοποιούν τις μηχανές τους. Ακούω το βούισμά τους να παύει. Πλέουν με τα πανιά τώρα. Οι μάγοι τους δεν αντέχουν άλλο. Και πολύ άντεξαν, μα την Έχιδνα! Δεν πρέπει να ξεχνά κανείς ότι είχαν έρθει και προς την Ηχώπολη χρησιμοποιώντας Μαγγανεία Κινήσεως για... πόσες ώρες; Μάλλον όχι πολλές, για να άντεξαν τόσο τώρα. Η υπόλοιπη αρμάδα, άλλωστε, ταξίδευε με τα ιστία και τα κουπιά. Δεν χρειάζονταν στους Καπνούς οι μηχανές τους.

Αλλά πού πηγαίνουμε τώρα; Στο άντρο τους; Στη Βυθυδάτια; Είναι μακριά; Θα φτάσουμε σε ώρες; Σε μέρες; Αν πρόκειται για μέρες, αμφιβάλλω αν θα μπορώ να συνεχίσω να κρατιέμαι εδώ. Η κούρασή μου, βέβαια, από τη σύγκρουση με τον γίγαντα θα έχει περάσει, όμως θ'αρχίσουν να παρουσιάζονται άλλα προβλήματα. Το πιο βασικό από τα οποία είναι το νερό. Δεν έχω μαζί μου καθόλου πόσιμο νερό. Και ούτε εγώ δεν μπορώ να ζήσω πίνοντας θάλασσα. Με το αλάτι δεν ξεδιψάς. Ωστόσο, μπορώ να αντέξω αρκετά χωρίς νερό· το ξέρω πως μπορώ να αντέξω. Χάρη στην οργή μου.

Αλλά αυτή η καταραμένη κούραση...

Αισθάνομαι ξαφνικά μια παρουσία από κάτω μου, από τους βυθούς. Μια... ερπετοειδή παρουσία. Ένα ερπετό έρχεται από εκεί. Χαιρετώντας με. Ένα μεγάλο ερπετό.

Μα την Έχιδνα – ένας μεγάλος φίλυδρος, δίχως αμφιβολία. Συνήθως περιφέρονται κοντά στις ηπειρονήσους, στα πλάγια των οποίων

κάνουν τις φωλιές τους. Σπάνια τους συναντάς τόσο ανοιχτά στους ωκεανούς. Αλλά δεν είναι κι αδύνατο.

Με πλησιάζει πρόθυμα. Διαισθάνομαι την παρουσία του να έρχεται από κάτω. Φιλική.

Τώρα, είναι κοντά μου. Νιώθω το φολιδωτό σώμα του πλάι μου. Το καταλαβαίνω πως με προσκαλεί να πιαστώ επάνω του, για να μην κουράζομαι. Και το σώμα του είναι παχύ σαν κορμός δέντρου. Τυλίγω τα χέρια μου εκεί και ξαπλώνω, ενώ του ζητάω ν'ακολουθεί το πλοίο, να είναι πάντα δίπλα του, και μου κάνει τη χάρη.

Τον ευχαριστώ. Και μετά, συνειδητοποιώ ότι δεν είναι η πρώτη φορά που τον έχω συναντήσει. Η παρουσία του είναι γνώριμη, νομίζω. Είναι, μήπως, ο Παππούς της Θάλασσας – εκείνος ο μεγαλόφιν ο φίλυδρος που τελευταία καθόταν κουλουριασμένος στον εξώναο του Υψηλού Ναού της Έχιδνας στην Ιχθυόαττα; Όχι, δεν μπορεί να είναι αυτός. Κάποιος άλλος είναι. Ποιος;... Ύστερα από λίγο, νομίζω πως τον θυμάμαι. Είναι ο μεγαλόφιν που είχα συναντήσει στις ακτές του Μεγάλου Κόλπου της Μικρυδάτιας όταν είχα σώσει τον Πέτρο τον Φλογερό και τους άλλους μισθοφόρους από την παγίδα του Πολιτοβασιλέα – τους μισθοφόρους που τελικά έγιναν οι Επιζώντες. Ναι, αυτός ο μεγαλόφιν πρέπει να είναι. Ο ίδιος.

Και μ'έχει αναγνωρίσει κι εκείνος. Σίγουρα. Το αντιλαμβάνομαι.

Για ώρες ξεκουράζομαι πάνω στη ράχη του, και μου κάνει καλό. Η κούρασή μου διαλύεται πιο εύκολα τώρα που δεν χρειάζεται να κρατιέμαι στο πλάι του Γρήγορου Τέλους.

Ύστερα, καθώς σουρουπώνει, το πλοίο αρχίζει να χρησιμοποιεί τις μηχανές του ξανά, και ο μεγαλόφιν ο φίλυδρος δεν μπορεί να παραβγεί μαζί τους. Κινείται γρήγορα μέσα στο νερό, μα όχι και τόσο γρήγορα. Δεν είναι δυνατόν ν'ακολουθεί το σκάφος για πολύ. Πιάνομαι, έτσι, στο πλάι του Γρήγορου Τέλους ξανά και τον αποχαιρετώ. Αλλά δεν φεύγει· μένει κοντά μου για μιάμιση ώρα τουλάχιστον, αρνούμενος να με εγκαταλείψει. Τελικά υπακούει τις προτροπές μου να μ'αφήσει· τον διαβεβαιώνω ότι είμαι καλά. Έτσι παύει να πιέζει τον εαυτό του και μένει πίσω...

...ενώ το Γρήγορο Τέλος με μεταφέρει προς τον προορισμό των Τρομερών Καπνών. Και τα άλλα πλοία τους χρησιμοποιούν επίσης τις μηχανές τους, παρατηρώ.

Νυχτώνει, και εξακολουθώ να κρατιέμαι χωρίς πρόβλημα. Έχω αναπληρώσει τις δυνάμεις μου· η οργή μου – ελεγχόμενη από τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου – με φορτίζει. Κι άλλες ώρες περνάνε...

Οι μηχανές παύουν να λειτουργούν ξανά και ταξιδεύουμε με τα πανιά, όπως και πριν. Μένω ακίνητος. Απλά κρατιέμαι, τίποτα περισσότερο. Έχω αρχίσει να διψάω, τα χείλη μου είναι ξερά· αλλά το ξέρω πως μπορώ να αντέξω για πολύ ακόμα.

Αισθάνομαι κάτι να με δαγκώνει στο αριστερό πόδι – το οποίο αμέσως τραβάω πέρα. Κάλι δαγκώνει το δεξί μου πόδι. Το κλοτσάω.

Οδοντόψαρα!

Ένα κοπάδι με θέλει για βραδινό.

Δε συμφωνώ με το μενού τους. Αφήνω το πλάι του Τέλους (δεν πρόκειται να το χάσω τώρα που πλέει με τα πανιά) και βυθίζομαι στο νερό. Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου για να χτυπήσω τα οδοντόψαρα, δημιουργώντας γύρω μου όσο πιο άγριους κυματισμούς μπορώ. Κι όταν τα νιώθω να με δαγκώνουν τα χτυπάω με τα χέρια και με τα πόδια μου. Έχω μαζί μου κι ένα ενεργειακό πιστόλι που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω, όμως το αποφεύγω – δεν υπάρχει λόγος να ξοδεύω ενέργεια από τώρα.

Τελικά το κοπάδι απομακρύνεται, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι αλλού μπορεί ίσως να βρει πιο εύκολη λεία.

Γαντζώνομαι πάλι στο πλάι του Γρήγορου Τέλους.

Κι άλλες ώρες περνάνε...

Όταν ξημερώνει, οι μηχανές αρχίζουν να λειτουργούν.

Το στόμα μου είναι ξερό, τόσο ξερό... Αλλά οι δυνάμεις μου δεν μ'έχουν εγκαταλείψει. Αν μη τι άλλο, αισθάνομαι καλύτερα απ'ό,τι όταν πρωτοπιάστηκα πάνω στο Τέλος, μετά τη μάχη μου με τον γίγαντα.

Οι σύντροφοί μου ακόμα ακολουθούν το σήμα μου, άραγε; Βγάζω τον πομπό μου μέσα απ'την κάπα μου και κοιτάζω. Εκπέμπει κανονικά, σταθερά. Κανείς δεν μ'έχει καλέσει, όμως, και καλά κάνουν και δεν με καλούν, αν όντως μ'ακολουθούν. Μια κλήση οι Καπνοί ίσως κάπως να την εντοπίσουν. Εκτός των άλλων, ποιος ξέρει τι μπορούν να

κάνουν με το ενεργειακό νοοσύστημα; Ίσως να μπορούν να ανιχνεύσουν κι αυτό το σήμα που στέλνω, τώρα που το σκέφτομαι. Πράγμα το οποίο με τρομάζει.

Αν το είχαν ανιχνεύσει, όμως, δεν θα είχαν αντιδράσει μέχρι στιγμής; Ναι, λογικά, πρέπει να είχαν αντιδράσει. Το λιγότερο, θα είχαν στείλει βάρκες εδώ για να με χτυπήσουν.

Το σήμα μου, μάλλον, δεν το έχουν εντοπίσει.

Οπότε, συνεχίζω να κρατιέμαι στο πλάι του καταραμένου караβιού τους ενώ ταξιδεύουμε μέσα στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας... και νιώθω την αφυδάτωση ολοένα και πιο έντονη.

Ακόμα μια μέρα περνά· έρχεται η νύχτα. Τίποτα δεν έχει αλλάξει εκτός από τη δίψα μου η οποία έχει χειροτερέψει. Η οργή μου με ωθεί να σκαρφαλώσω πάνω στο γαμημένο πλοίο και ν'αρχίσω να σκοτώνω· αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει σταθερά μέσα μου, κι όταν έχω ασκήσει αρκετό έλεγχο επάνω σ'αυτή τη μάνητα, αρχίζει η Πάροδος του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει στο μυαλό μου...

Η επόμενη μέρα ξημερώνει, και η όλη κατάσταση θυμίζει πια βασανιστήριο. Νιώθω σαν προδότης που ο καπετάνιος του πλοίου τον έχει δέσει και τον έχει ρίξει στη θάλασσα για να τον καταβροχθίσουν τα ψάρια... Μόνο που αυτός θα ήταν νεκρός ως τώρα.

Μέσα στο ξημέρωμα κάτι προσπαθεί να με φάει ξανά. Τυλίγει το πλοκάμι του στο πόδι μου και με τραβά. Μελανοφονιάς, κατά πάσα πιθανότητα. Αφήνω το πλάι του Τέλους και βουλιάζω, γυρίζοντας για να τον αντιμετωπίσω. Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας. Βλέπω την κατάμαυρη μορφή του πελώριου καλαμαριού να έρχεται προς τη μεριά μου από τα απύθμενα βάθη των θαλασσών, σαν δαίμονας του ίδιου του Αβυσσαίου. Σχεδόν νομίζω ότι ακούω τη φωνή του θεού του θανάτου μες στο κεφάλι μου: Επιτέλους έρχεσαι να σε φιλοξενήσω, Οφιομαχητή... Αισθάνομαι όπως τότε που είχα αντιμετωπίσει τον Άνθιμο Ορπέλλιο στον Ναό των Στενότοπων, στη Μικρυδάτια.

Μη στρώνεις τραπέζι από τώρα, γαμημένε, σκέφτομαι καθώς σπαθίζω το πλοκάμι που τραβά το πόδι μου, κόβοντάς το.

Ο μελανοφονιάς σφαδάζει μες στο νερό, αλλά δεν τα παρατά από τώρα. Συνεχίζει την επίθεσή του.

Ευτυχώς, δεν είναι από τους πολύ μεγάλους, αυτούς που είναι μεγαλύτεροι από άνθρωπο. Το κεντρικό σώμα του πρέπει να είναι περίπου στο μέγεθός μου, άντε λίγο περισσότερο. Τον καρφώνω με το Φιλί της Έχιδνας, και τον κλοτσάω, και τον γρονθοκοπώ, και στέλνω επιθετικούς υδατοτρόπους κυματιστούς εναντίον του – εξαπολύοντας όλη την οργή μου καταπάνω του. Και νιώθοντας καλά που την εξαπολύω, μα την Έχιδνα! Τον χτυπάω και τον χτυπάω και τον χτυπάω: το νερό γεμίζει μαύρα αίματα και μελάνι... και μετά, το μεγάλο καλαμάρι βυθίζεται, πάει να βρει τον αφέντη του, να του πει ότι ο Οφιομαχητής είναι ακόμα ζωντανός.

Οι υδατοτρόπες ιδιότητές μου με οδηγούν προς τα πάνω ενώ θηκάρωνω το Φιλί στη μέση μου. Βγάζω το κεφάλι μου στον αφρό και βλέπω ότι τα πλοία των Καπνών έχουν απομακρυνθεί κινούμενα με τις μηχανές τους.

Όχι! Γαμώ τη μάνα του Λοκράθου – όχι! Δε μπορώ να τους αφήσω να μου ξεφύγουν!

Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου στο μέγιστο. Γίνομαι σαν τορπίλη κάτω απ'το νερό, σκίζοντας τη θάλασσα. Νιώθω πως αυτό με εξαντλεί· αλλά τι άλλη επιλογή έχω;

Φτάνω κοντά στο Γρήγορο Τέλος και γαντζώνομαι στο πλάι του. Είμαι ξανά κουρασμένος, όμως όχι τόσο όσο μετά από τη σύγκρουσή μου με τον καταραμένο γίγαντά τους. Το πρόβλημα μου είναι η δίψα... Διψάω, γαμώ τις βατραχομάνες τους! Διψάω...

Και τα πλοία των Τρομερών Καπνών συνεχίζουν να ταξιδεύουν. Πού πηγαίνουν, γαμώτο; Πού; Πόσο μακριά είμαστε ακόμα;

Κρατιέμαι επάνω στο Γρήγορο Τέλος, νιώθοντας την αφυδάτωση να μ'απειλεί με λιποθυμία. Νιώθοντας τους μύες μου να έχουν αρχίσει να πονάνε. Ναι, ούτε και οι δικές μου αντοχές δεν είναι ανεξάντλητες. Πρέπει, όμως, να παραμείνω εδώ – πρέπει – μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας. Δεν μπορεί να πλέουν για πάντα, οι γαμημένοι καβουρόφιλοι λεχρίτες!

Η μέρα περνά, έρχεται η νύχτα.

Η νύχτα περνά, έρχεται η επόμενη ημέρα. Διψάω... Διψάω... Και η οργή μου είναι μια θύελλα οριακά συγκρατημένης καταστροφής μέσα μου. Αν ο κόμπος φτάσει στο χτένι θα σκαρφαλώσω επάνω και

θ'αρχίσω να σκοτώνω. Ίσως και να καταφέρω κάτι έτσι. Η εναλλακτική είναι να πάψω να κρατιέμαι εδώ και να πάω να βρω τον καριόλη τον Αβυσσαίο που έχει ετοιμάσει τραπέζι για εμένα.

Μετά, όμως, έρχεται το μεσημέρι. Οι δίδυμοι ήλιοι είναι ψηλά στον ανοιξιάτικο ουρανό, και συμβαίνει κάτι που, μα την Έχιδνα, μοιάζει εξωφρενικό!

Ο Γουίλιαμ, ο ερημίτης της γιγαντοχελώνας, τελικά δεν είναι και τόσο φυσημένος. Όπως το υποπτευόμουν.

Οι νοσοκόμοι του Απέθαντου είχαν απομονώσει τη Στεφανία σ' ένα δωμάτιο, και φαινόταν να πηγαίνει καλύτερα ύστερα από το καινούργιο φάρμακο του Οφιομαχητή. Τουλάχιστον, έτσι έκριναν εκείνος και η Ευτυχία Ναθράσκη τώρα που την είχαν επισκεφτεί, ο πρώτος χωρίς καμιά αξιοσημείωτη προστασία για την επιδημία, η δεύτερη μασκοφορεμένη, γαντοφορεμένη, και κουκουλωμένη σαν στοιχειό.

Ωστόσο, ήταν καταφανές ότι η αρρώστια δεν είχε εγκαταλείψει τη Στεφανία. Ακόμα είχε δυσκολία στην αναπνοή, και ακόμα έλεγε ότι ένοιωθε ένα βάρος στο στήθος και ότι η όρασή της ήταν θολή. Το βάρος, όμως, ήταν μικρότερο, όπως επίσης και η θολούρα.

Η Ευτυχία τής έβαλε θερμόμετρο και παρατήρησε ότι ο πυρετός της είχε πέσει λίγο. «Μπορείς να της δώσεις κι άλλο από αυτό το φάρμακο;» ρώτησε τον Γεώργιο.

«Μπορώ, αλλά όχι αμέσως. Πρέπει να περάσουν τουλάχιστον έξι ώρες. Και θα έχει νόημα μόνο αν η βελτίωση της κατάστασής της συνεχίζεται ως τότε.»

«Αν όχι;»

«Θα πρέπει να βελτιωθεί το φάρμακο.»

Ύστερα, η Ευτυχία Ναθράσκη έφυγε απ' το δωμάτιο αφήνοντας τον Οφιομαχητή μαζί με τη Στεφανία.

Εκείνος κάθισε στο σκαμνί πλάι στο κρεβάτι της και είπε: «Μίλησα με τη Δέσποινα, την ιέρεια του τεμένους της Έχιδνας. Μου ανέφερε ότι σε είχε δει...»

Η Στεφανία χαμογέλασε. «Έχω καιρό να τη συναντήσω...» Προσπαθούσε να ανασάνει. «Ήθελα να πάω, αλλά... διάφορα... τύχαιναν...»

«Ήσουν στην Κυκλόπολη όλο αυτό τον καιρό;»

«...Ναι. Προσπαθούσα να φύγω... σήμερα το πρωί... Στις αποβάθρες στα... στ'Ανεμίσματα. Μαζί με μερικούς άλλους. Αλλά η Φρουρά... δεν αφήνει κανέναν. Μας χτύπησαν, μας έδιωξαν. Δε μπορούσαμε να

πλησιάσουμε βάρκα. Και μετά... τ'απόγευμα... μ'έπιασε αυτό, και τρόμαξαν αμέσως όσοι ήταν γύρω μου. Έφυγαν. Οι λεηχρίτες. Και μετά... προσπαθούσα να το διώξω από μέσα μου, Γεώργιε... με τη μαγεία μου...»

«Η μαγεία σου είναι για να διώχνει γάτες, Στεφανία.»

Χαμογέλασε. «Όχι μόνο. Αλλά, ναι, δεν τόχα ξανακάνει τέτοιο... τέτοιο πράγμα... Αλλά προσπάθησα και... δεν ξέρω τι στις λάσπες του Λοκράθου έγινε. Για λίγο, νόμιζα ότι...» – σκέψη εδώ, όχι δύσπνοια – «ότι με είχε πάρει ο ύπνος. Ότι είδα ένα όνειρο που δεν θυμάμαι. Και μετά... όταν ξύπνησα... ήμουν σε κάτι δρομάκια, πεσμένη... και κατάλαβα ότι ήμουν στο Κακό Πάτημα, και ήταν η... η Χαρίκλεια η Αμφίβια εκεί κοντά κι έλεγε–»

«Ξέρεις τη Χαρίκλεια την Αμφίβια; Την κληρική του Λοκράθου;»

«Όποιος τριγυρίζει...» Δυσκολευόταν ξανά, πάλευε ν'αναπνεύσει, και έβηχε.

«Εντάξει,» είπε ο Οφιομαχητής. «Δε χρειάζεται να μου πεις άλλα.»

«...Όχι, άκου. Είναι παράξενο... Η Χαρίκλεια ήταν κοντά μου όταν συνήλθα κι έλεγε... να με πάνε... στο... στον Απέθαντο, για να μην πεθάνω στο δρόμο... Και μ'έφεραν κουβαλώντας με πάνω σε καρότσι... Όλοι με κουκούλες και μάσκες... Και η Χαρίκλεια φορούσε, όμως την είχα αναγνωρίσει. Το βατράχι στον ώμο της... Αλλά άκου... Η μαγεία μου... μου μιλούσε, Γεώργιε. Ο αέρας μού ψιθύριζε, κι έβλεπα ξανά ότι ήμουν σ'εκείνο το μπαρ στ'Ανεμίσματα αφού μας... είχαν διώξει οι φρουροί απ... απ'τον ποταμό... και είδα, είδα τώρα τα πράγματα καλύτερα στ'όνειρό μου απ'ό,τι... στην πραγματικότητα...»

Ο Γεώργιος ήταν έτοιμος να της ζητήσει ξανά να σταματήσει, όμως δεν το έκανε γιατί καταλάβαινε πως η σαμάνος νόμιζε ότι είχε κάτι σημαντικό να πει, και του είχε κινήσει την περιέργεια. Τι μπορεί να ήταν; Η οργή του μούγκριζε μέσα του σαν μαινόμενος Φονομάτης Όφρις.

«Είδα,» έλεγε η Στεφανία, «τον τύπο στο μπαρ... τον πρόσεξα να μου βάζει το Κίτρινο Σημάδι μου και να περνά το χέρι του μετά πάνω απ'το ποτήρι... κάπως... κάπως περίεργα... Και – τα πάντα σταμάτησαν, Γεώργιε! Δηλαδή, ήταν σαν... σαν ταινία που κολλά στην οθόνη... αλλά τα στόματα των άλλων – όλων στο μπαρ... συνέ... συνέχιζαν ν'ανοιγοκλείνουν, μα την Έχιδνα... και με τρομοκρατούσαν... και τα λόγια τους–

Έλεγαν άλλα πράγματα ο καθένας, μα ήταν σαν... κώδικας... και μετά τον άκουσα, τον κατάλαβα – κάπως – και κατανόησα πως έλεγαν όλοι ένα πράγμα: δηλητήριο. Και τότε... ο άντρας εκείνος ακούμπησε το ποτό μου δίπλα μου...

»Και δεν... ονειρευόμουν πια. Με κουβαλούσαν προς τον... Απέθαντο, και σκε... σκέφτηκα: Δεν έχω την επιδημία· ήταν δηλητήριο. Αλλά εδώ μου λένε ότι είμαι άρρωστη, ότι είναι η επιδημία... τα Σαγόνια... του Αβυσσαίου...» Και σταμάτησε, αναπνέοντας σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα.

«Εντάξει,» είπε ο Γεώργιος. «Ξεκουράσου τώρα.» Αλλά ήταν παραξενεμένος από όσα είχε ακούσει. Η Στεφανία κάτι είχε δει ενώ ήταν σ' αυτό το μπαρ, κάτι που της είχε προκαλέσει εντύπωση, αλλά τότε δεν του είχε δώσει σημασία, και μετά η μαγεία της το είχε επαναφέρει στο μυαλό της. Δηλητήριο; Μες στο ποτό της; «Πες μου μόνο ένα πράγμα, Στεφανία: Ποιο μπαρ ήταν αυτό στ'Ανεμίσματα; Πώς το λένε;»

«...Ρόδι και Νερό.»

«Ρόδι και Νερό. Έτσι το λένε;»

«...Ναι.»

«Ξεκουράσου τώρα. Κοιμήσου αν μπορείς. Δεν έχουν και τίποτα να σου δώσουν εδώ για να σε διευκολύνει στον ύπνο, δυστυχώς· τους έχουν τελειώσει τα υπνωτικά. Θα έρθω πάλι σε καμιά, δυο ώρες, εντάξει;»

Η Στεφανία ένευσε, χαμογέλασε. «Χαίρομαι που σε ξαναβρήκα... Οφιομαχητή.»

«Γεώργιο με λένε ακόμα,» την πληροφόρησε ο Γεώργιος, και το χαμόγελό της πλάτυνε.

Ύστερα από δυο ώρες, η κατάσταση της επιδεινώθηκε. Ό,τι της είχε προσφέρει το καινούργιο φάρμακο του Οφιομαχητή ήταν σαν να μην είχε γίνει ποτέ. Σαν να ήταν όνειρο. Δυσκολευόταν πάλι ν'αναπνεύσει, πολύ· δεν μπορούσε να μιλήσει. Και ιδρώνε. Και ο πυρετός της είχε ανεβεί, διαπίστωσε η Ευτυχία Ναθράσκη.

«Δώσε της κι άλλο από το φάρμακο, Γεώργιε,» είπε στον Οφιομαχητή. «Τώρα.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, νιώθοντας την οργή του να μαίνεται σαν θύελλα μέσα του. Δε θ' αφήσω τη Στεφανία να πεθάνει! Δε θα την αφήσω να πεθάνει! Χτύπησε τη γροθιά του στον τοίχο – και ο τοίχος έκανε λακούβα, μια ρωγμή σχηματίστηκε από το σημείο της σύγκρουσης ως το ταβάνι, και σοβάδες και σκόνες έπεσαν από ψηλά.

Η Ευτυχία κοίταζε τον Οφιομαχητή με γουρλωμένα μάτια. «Τι κάνεις, γαμώ τα πόδια του Λοκράθου; Είναι παλιό αυτό το χτίριο!» Προς στιγμή τής είχε φανεί ότι θα γκρέμιζε το δωμάτιο με τη γροθιά του, μα την Έχιδνα! Πόσο δυνατός ήταν δυνατόν να είναι, γαμώτο;

Τα μάτια του – που η Ευτυχία είχε ήδη παρατηρήσει, εδώ και ώρες, ότι ποτέ δεν βλεφάριζαν – την ατένισαν με τρόπο που την έκανε να παγώσει. «Δεν γίνεται,» της είπε ο Οφιομαχητής.

Η γιατρός έκανε ένα βήμα πίσω. «...Τι;»

«Δε γίνεται να της δώσω κι άλλο φάρμακο. Δεν κάνει τίποτα, δε βλέπεις; Σκοτώνεται από το μικρόβιο. Πρέπει να το βελτιώσω. Αποτελείται από δύο βασικές ενώσεις: η μία ένωση είναι το πραγματικό φάρμακο· η άλλη είναι ένα επίπεδο προστασίας για τον ανθρώπινο οργανισμό, ώστε να μπορεί να αντέξει το φάρμακο, ώστε να μη βράσει το αίμα του. Γιατί αυτό το φάρμακο είναι αντικειμενικά ισχυρότερο από το αντίδοτο της Αγκάλης του Όφεως. Το αντίδοτο δεν επαρκεί για να καταπολεμήσει το μικρόβιο. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον, από ό,τι συνέβη με τον προηγούμενο ασθενή που είναι τώρα φιλοξενούμενος του Αβυσσαίου.»

«Και... και τι θα κάνεις; Θα το κάνεις ακόμα πιο δυνατό τώρα;»

«Αν το κάνω ακόμα πιο δυνατό, θα τη σκοτώσει πριν από την επιδημία, Ευτυχία! Πρέπει να βρω τη σωστή αναλογία ανάμεσα στην ένωση που αποτελεί φάρμακο για την επιδημία και στην ένωση που αποτελεί προστασία για τον ανθρώπινο οργανισμό. Τώρα ξέρεις τι νομίζω ότι έγινε; Δε νομίζω πως το φάρμακο το ίδιο δεν μπορεί να νικήσει το μικρόβιο· αλλά η ουσία που προστατεύει τον οργανισμό είναι τόσο ισχυρή που του στέκεται εμπόδιο. Το αδρανοποιεί εν μέρει, και η επιδημία το καταστρέφει και συνεχίζει τη δουλειά της.»

«Μείωσε, λοιπόν, τη δύναμη της προστατευτικής ουσίας.»

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ. Όμως, αν δεν το κάνω με προσοχή, θα σκοτώσω τη Στεφανία. Θα τη σκοτώσει το φάρμακο που υποτίθεται ότι πρέπει να τη θεραπεύσει.»

Και βγήκε από το δωμάτιο, βαδίζοντας προς το εργαστήριο του Απέθαντου. Η Ευτυχία Ναθράσκη τον ακολούθησε. Ήταν βαθιά νύχτα πλέον. Αισθανόταν πολύ κουρασμένη, αλλά έμεινε κάποια ώρα εκεί, παρατηρώντας τον να εργάζεται. Ύστερα έφυγε, πηγαίνοντας στο γραφείο της, να κοιμηθεί λίγο, κι ελπίζοντας να μην την ξυπνήσουν για κάποιο επείγον περιστατικό.

Ο Γεώργιος έφτιαχνε το καινούργιο φάρμακο ενώ η Πάροδος του Πράου Ανέμου σφύριζε εντός του, περνώντας από το μυαλό και την ψυχή του σαν ομαλός ποταμός μυστηριακού αέρα των Ρινέων Ορέων, κρατώντας σε απόσταση την καταστροφική οργή που τον ωθούσε να ρημάξει αυτή τη γαμημένη νεκροκλινική και όλους όσους βρίσκονταν μέσα της εκτός από τη Στεφανία.

Αναμείγνυε ουσίες και τις δοκίμαζε με τη γλώσσα του, και τις αναμείγνυε με άλλες ουσίες και τις ξαναδοκίμαζε. Και έβραζε υγρά και περίμενε σταδιακά να κρυσώσουν προτού στάξει άλλα υγρά μέσα τους. Την Ευθαλία την είχε αφήσει στην άκρη του πάγκου όπου εργαζόταν, και η οχιά κοιμόταν γαλήνια, κουλουριασμένη, έχοντάς του απόλυτη εμπιστοσύνη.

Καθώς ο Γεώργιος δούλευε, το μυαλό του πήγαινε και προς μια άλλη κατεύθυνση σαν κάτι να τον κέντριζε από εκεί: Δηλητήριο... Νόμιζε ότι τη δηλητηρίασαν... Εκείνος ο άντρας στο μπαρ πέρασε το χέρι του «περίεργα» πάνω απ'το Κίτρινο Σημάδι της προτού της φέρει το ποτήρι... σαν να της έριξε δηλητήριο. Αλλά αρχικά η Στεφανία δεν το είχε προσέξει. Το θυμήθηκε μόνο αφού είχε αρρωστήσει, αφού είχε βρεθεί στους δρόμους του Κακού Πατήματος, αφού είχε χρησιμοποιήσει τη μαγεία της... Μήπως ήταν μια παραίσθηση απλώς; Άνθρωποι που έφταναν σε τέτοιες καταστάσεις έβλεπαν παραισθήσεις συχνά· ήταν γνωστό. Αλλά η Στεφανία είχε χρησιμοποιήσει τη μαγεία της, και είναι σαμάνος... Η μαγεία των σαμάνων ήταν απρόβλεπτη, όπως ήξερε ο Γεώργιος από το αινιγματικό παρελθόν του, αλλά όχι άχρηστη. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μάλιστα, μπορούσε να φανεί ακόμα πιο χρήσιμη από τη μαγεία των «κανονικών», εκπαιδευμένων μάγων. Και ο Οφιομαχητής νόμιζε

ότι τώρα η μαγεία της Στεφανίας είχε κάπως κεντρίσει τον νου της ώστε να της αποκαλυφτεί κάτι που, πιο πριν, είχε περάσει σχεδόν απαρατήρητο αλλά είχε διατηρηθεί στη μνήμη της ως αξιοπερίεργο. Όπως μια παρανοϊκή ιδέα που περνά απ'τη σκέψη σου όμως αμέσως την αγνοείς γιατί τη θεωρείς εξωφρενική, αστεία, ανέφικτο να υφίσταται...

Μπορεί εκείνος ο γαμημένος άντρας στο μπαρ όντως να τη δηλητηρίασε; Λίγο προτού την πιάσει η επιδημία; Γιατί να τη δηλητηριάσει; Είχαν τίποτα προηγούμενα; Η Στεφανία δεν είπε κάτι τέτοιο. Αλλά ήταν δυνατόν να ήταν σύμπτωση το γεγονός ότι αυτός έριξε κάτι στο ποτό της και μετά την έπιασε η επιδημία;

Τι στο σπίτι του Λοκράθου συμβαίνει σ'ετούτη τη γαμημένη πόλη; Ρίχνουν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου μέσα στα ποτά τυχαίων πελατών στα μπαρ; Ακόμα μια εξωφρενικά παρανοϊκή ιδέα που το μυαλό, λογικά, θα απομάκρυνε...

Αλλά η Στεφανία δεν μπορεί να έκανε λάθος, επέμεινε η σκέψη του Οφιομαχητή, ενώ συνέχιζε να εργάζεται για να βελτιώσει το φάρμακο. Είδε τον άντρα στο μπαρ «Ρόδι και Νερό» να ρίχνει κάτι στο ποτό της... και μετά προσβλήθηκε από τον λοιμό...

Τι έκαναν σ'αυτό το λοκράθιο μπαρ; Τρελοί ήταν; Ο Οφιομαχητής αναρωτήθηκε αν κι άλλοι άνθρωποι είχαν αρρωστήσει ύστερα από επίσκεψη στο Ρόδι και Νερό. Αλλά πώς να το μάθω; Τους περισσότερους, αναμφίβολα, θα τους πήγαν στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, δεν θα τους έφεραν εδώ, σ'αυτό το αχούρι.

Μπορεί κάποιοι εσκεμμένα να εξάπλωναν την επιδημία στην πόλη; Ποιοι, μα την Έχιδνα; Και γιατί;

Μετά, θυμήθηκε ότι ο Πέτρος Νικκόδιος είχε αμέσως έτοιμες εξειδικευμένες μάσκες για να πουλήσει. Θυμήθηκε ότι ο Πέτρος Νικκόδιος έλεγε ότι ήταν σίγουρος πως σύντομα θα έβρισκαν το φάρμακο... παρότι οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής δήλωναν πως δεν είχαν ιδέα πώς να θεραπεύσουν την αρρώστια.

Ο Πέτρος Νικκόδιος... Οι απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας, που κλέβουν ανθρώπους για να τους παίρνουν τα μέλη... Θα ήταν πολύ ακραίο γι'αυτούς να ρίξουν κι έναν λοιμό επάνω σ'ολόκληρη την Κυκλόπολη αν πίστευαν ότι είχαν κάτι να κερδίσουν;

Ίσως να είμαι απλά προκατειλημμένος εναντίον τους, για προσωπικούς λόγους... σκέφτηκε ο Οφιομαχητής, και εστίασε τις επόμενες σκέψεις του στην παρασκευή του φαρμάκου. Αν δεν έβρισκε γρήγορα έναν αποτελεσματικό συνδυασμό, η Στεφανία μπορεί να πέθαινε. Δεν ήταν βέβαιο το πόσο άντεχαν οι ασθενείς. Ορισμένοι πήγαιναν να επισκεφτούν τον Αβυσσαίο μέσα σε μερικές ώρες· ορισμένοι είχαν κολλήσει την αρρώστια από την αρχή της κι ακόμα ήταν ζωντανοί. Αλλά, όπως και νάχε, ο Γεώργιος δεν ήθελε να το ρισκάρει. Τη συμπαθούσε τη σαμάνο από τη Βιλάρνη.

Συνέχισε να δουλεύει, κι όταν ξημέρωσε είχε έτοιμο ένα καινούργιο φάρμακο. Γέμισε ένα φιαλίδιο με το υγρό και βάδισε ως το γραφείο της Ναθράσκης για να την ενημερώσει. Από τη μισάνοιχτη πόρτα, όμως, είδε πως η γιατρός κοιμόταν κι αποφάσισε να μην την ξυπνήσει. Της χρειαζόταν η ξεκούραση.

Προχώρησε μέσα στους πρωινούς διαδρόμους του Απέθαντου βλέποντας γύρω του κι άλλους ανθρώπους να κοιμούνται – σε καθίσματα, σε γωνίες, στο πάτωμα. Προσωπικό. Άλλοι ήταν όρθιοι, αλλά οι όψεις τους φανέρωναν μεγάλη κόπωση. Και αρκετοί, βλέποντάς τον, του έγνεφαν πίσω από τις μάσκες τους, και ο Γεώργιος παρατηρούσε ελπίδα στα κουρασμένα μάτια τους. Πιστεύουν οι ανόητοι ότι ο Οφιομαχητής θα τους σώσει, σκέφτηκε. Μακάρι να μπορεί...

Έφτασε στο δωμάτιο της Στεφανίας και μπήκε, έχοντας ήδη ακούσει αυτό τον φριχτό ήχο που έκανε καθώς πάλευε να αναπνεύσει. Πλησίασε το κρεβάτι της, κι εκείνη προσπάθησε να του μιλήσει, αλλά δεν μπορούσε. Ο Γεώργιος έβγαλε μια σύριγγα και την έκαψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Τράβηξε υγρό από το φιαλίδιο, έπιασε το χέρι της σαμάνου, το κράτησε σταθερά, και την τρύπησε. Έστειλε μέσα της το καινούργιο φάρμακο.

Περίμενε μετά, καθίζοντας δίπλα της.

Ένα τέταρτο της ώρας πέρασε περίπου και η Στεφανία φάνηκε να καλυτερεύει.

«...Γεώργιε...»

«Σος· μη μιλάς.»

«...Το φάρμακο;»

«Ναι, ετοίμασα καινούργιο φάρμακο. Αλλά μη μιλάς. Να δούμε πώς θα πας.»

Και περίμεναν κι άλλο.

Μια ώρα πέρασε, και η Στεφανία ήταν τώρα πολύ καλύτερα. Η αναπνοή της δεν ακουγόταν και τόσο περιέργη. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι.

«Γεώργιε,» είπε, «με θεράπευσες.»

«Μη βιάζεσαι. Μείνε εκεί· μη σηκώνεσαι. Δεν ξέρουμε ακόμα τι αποτελέσματα θα έχει το φάρμακο. Πρώτη χρήση είναι.»

«Ναι, αλλά αισθάνομαι καλά.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του. «Αισθάνεσαι καλά τώρα. Θέλω, όμως, να δω τι θα γίνει ύστερα από τέσσερις, πέντε ώρες. Εντάξει; Κάνε υπομονή.»

«Υπάρχει κάνας καφές, τουλάχιστον, εδώ πέρα;» μούγκρισε η Στεφανία, βάζοντας το μαξιλάρι της πίσω από την πλάτη.

«Καφές; Στον Απέθαντο; Για τους ασθενείς; Πού νομίζεις ότι βρίσκεσαι;»

Η Στεφανία μειδίασε. Μετά η όψη της έγινε σκεπτική. Μετά, είπε: «Γεώργιε... Σου μίλησα για εκείνο το... το όνειρο που είδα όταν ήμουν πεσμένη στους δρόμους του Κακού Πατήματος; Το όνειρο που μάλλον έφερε η μαγεία μου;»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Ότι αυτός ο τύπος στο μπαρ δηλητηρίασε το ποτό σου...»

«Σ'το είπα, λοιπόν. Δεν το ονειρεύτηκα ότι σ'το είπα.»

«Όχι, δεν το ονειρεύτηκες. Και πολύ φοβάμαι ότι– Αλλά δε μου λες: από πού ξέρεις τη Χαρίκλεια την Αμφίβια εσύ;»

Η Στεφανία γέλασε, και η αναπνοή της ακούστηκε κάπως πιο δύσκολη ξανά, αλλά καμιά σχέση με πριν. «Είναι δυνατόν να μην τη γνωρίζεις άμα τριγυρίζεις εδώ πέρα; Με αλήτες έκανα παρέα όταν πρωτοήρθα στην Κυκλόπολη. Κι ακόμα, δηλαδή. Και» – συνοφρυώθηκε – «οι γαμιόληδες έφυγαν μόλις με είδαν να μη μπορώ ν'αναπνεύσω.» Φαινόταν τσαντισμένη. «Φοβήθηκαν ότι θα τους κολλούσα. –Αλλά τι είπες για τον άντρα στο μπαρ; Ξέρεις κάτι γι'αυτόν, Γεώργιε;»

«Τι να ξέρω; Εγώ είμαι στην Κυκλόπολη πιο λίγο καιρό απ'ό,τι εσύ–»

«Γνωρίζεις, όμως, τη Δέσποινα, την ιέρεια της Έχιδνας.»

«Κατά τύχη – επειδή αυτό είναι το μόνο μέρος λατρείας της Φαρμακερής Κυράς και σκέφτηκα να το επισκεφτώ.»

«Κάτι έλεγες, ωστόσο, για τον τύπο στο μπαρ...»

«Απλά έλεγα ότι η υπόθεση είναι περίεργη. Αν όντως συνέβη αυτό – και δεν νομίζω ότι δεν συνέβη, Στεφανία, δεν νομίζω ότι έβλεπες παραισθήσεις – τότε σημαίνει πως κάποιοι εξαπλώνουν εσκεμμένα την επιδημία μες στην Κυκλόπολη.»

Η Στεφανία αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. «Μα... γιατί;»

«Κάποιο όφελος θα έχουν, προφανώς.» Κοιτούσε το πάτωμα, συλλογισμένα, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει εντός του. Ο Πέτρος Νιλκόδιος ήταν στο μυαλό του, και ο Ανδρέας... και όλα αυτά τα παράσιτα της Ανθρώπινης Προστασίας... Και τι του είχε πει η Ευτυχία Ναθράσκη; Μου είπε ότι ο Ανδρέας τής ζήτησε να τον ενημερώνει πώς πηγαίνει η έρευνά μου για το φάρμακο... Γιατί; Τι τον ενδιαφέρει πώς πηγαίνει η έρευνά μου; Τι τον ενδιαφέρει – εκτός αν οι καριόληδες της Ανθρώπινης Προστασίας έχουν κάποια άμεση σχέση μ'αυτό τον γαμημένο λοιμό;

Σηκώθηκε απ'το σκαμνί, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο.

«Τι είναι, Γεώργιε;» ρώτησε η Στεφανία. «Τι σκέφτεσαι; Ξέρεις ποιοι είναι, ποιοι το κάνουν αυτό;»

Ο Οφιομαχητής γρονθοκόπησε έναν τοίχο του δωματίου ξανά (όχι τον ίδιο με πριν) κι ακόμα μια λακκούβα και μια ρωγμή δημιουργήθηκαν. «Ίσως,» είπε στη σαμάνο.

«Ποιοι είναι;»

«Θα σου πω άλλη φορά, όταν είμαι βέβαιος πως–»

«Όχι πες μου τώρα!» επέμεινε η Στεφανία.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε επίμονα μες στο μυαλό του. «Είπα: άλλη φορά. Θέλω να δω, πρώτα, τι θα κάνει αυτό το φάρμακο που έφτιαξα–»

Η Ευτυχία Ναθράσκη μπήκε, τότε, στο δωμάτιο, φορώντας μάσκα, κουκούλα, γάντια. Κοίταξε την καθισμένη Στεφανία με μεγάλο ενδιαφέρον. «Αισθάνεσαι καλά;»

«Όχι τελείως. Είσαι γιατρός, έτσι;»

«Ναι. Ευτυχία Ναθράσκη με λένε.»

Η Στεφανία την είχε δει και την προηγούμενη φορά, αλλά δεν ήταν και τόσο καλά τότε ώστε να της δώσει σημασία.

Η Ευτυχία στράφηκε στον Οφιομαχητή. «Βρήκες το φάρμακο, λοιπόν.»

«Δεν είμαι ακόμα σίγουρος.»

«Μα είναι σχεδόν υγιής!» Έδειξε τη Στεφανία με το γαντοφορεμένο χέρι της.

«Χρειάζεται να περιμένουμε μερικές ώρες, να δούμε.»

«Δηλαδή, νομίζεις ότι μπορεί να υποτροπιάσει;»

«Μπορεί. Το μικρόβιο πρέπει να είναι ακόμα στο σώμα της. Πρέπει να γίνεται μάχη μέσα της τώρα, ανάμεσα σ' αυτό το δηλητήριο και στο θεραπευτικό δηλητήριο που της έδωσα.»

Η Ευτυχία έβγαλε ένα ενεργειακό θερμόμετρο και πλησίασε τη Στεφανία. «Να σου πάρω τη θερμοκρασία;»

Η σαμάνος δεν έφερε αντίρρηση.

Η Ευτυχία ακούμπησε την άκρη του ενεργειακού θερμόμετρου στο πλάι του λαιμού της Ευτυχίας, περίμενε να περάσουν δυο λεπτά, και το απομάκρυνε. Κοιτάζοντας την οθόνη του, είπε: «Ανεβασμένος ακόμα ο πυρετός. Ο Γεώργιος έχει δίκιο. Κάποια 'μάχη' πρέπει να γίνεται μέσα σου. Μη σηκωθείς.»

«Δε σηκώνομαι. Υπάρχει κάνας καφές εδώ πέρα, μήπως;»

«Θα σου φέρω εγώ.» Κι έφυγε από το δωμάτιο.

Όταν επέστρεψε, είχε τρεις κούπες μαζί της. Τη μία την έδωσε στη μισοξαπλωμένη σαμάνο, την άλλη στον Οφιομαχητή, και την τελευταία την κράτησε για τον εαυτό της. Πήγε στη γωνία του δωματίου, όσο πιο μακριά μπορούσε απ' το κρεβάτι, σήκωσε λίγο τη μάσκα της, ήπιε μια γουλιά. Ξανακατέβασε τη μάσκα.

Μετά από μερικές ώρες, αλλά πριν από το μεσημέρι, η Ναθράσκη είχε φύγει πια απ' το δωμάτιο της Στεφανίας και ούτε ο Οφιομαχητής ήταν εκεί: βάδιζε στους διαδρόμους του Απέθαντου και είχε πάει και στην Αίθουσα της Αρρώστιας για να δει πώς ήταν οι άλλοι άρρωστοι και να δώσει το φάρμακο και σε μερικούς από αυτούς. Ο Πέτρος Νιλκόδιος, τότε, μιλούσε πάλι στις οθόνες μέσω του Ακατάπαυστου και του Αξιόπιστου συγχρόνως – των δύο τηλεοπτικών καναλιών της Κυκλόπολης. Έλεγε ότι η κατάσταση με την επιδημία καταφανώς επιδεινωνόταν,

αλλά τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα όσο φαίνονταν, γιατί η Ανθρώπινη Προστασία βρισκόταν πολύ κοντά στο να δώσει τη λύση.

«Τι έχετε να πείτε για τις δηλώσεις των γιατρών της Μεγάλης Κλινικής, κύριε Νιλκόδιε;» τον ρώτησε ένας δημοσιογράφος. Φαινόταν να στέκονται όλοι τους μπροστά από την είσοδο της Ανθρώπινης Προστασίας, φορώντας μάσκες και γάντια.

«Ισχυρίζονται πως δεν λέτε αλήθεια για το φάρμακο...» πρόσθεσε μια άλλη δημοσιογράφος.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος γέλασε. «Ο καθένας μπορεί να ισχυρίζεται ό,τι θέλει! Η αλήθεια είναι πως είμαστε πολύ κοντά να δώσουμε λύση στην επιδημία. Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου σύντομα δεν θα είναι πρόβλημα για την πόλη μας, και θα έχουμε σταματήσει μια επικίνδυνη αρρώστια απ'το να εξαπλωθεί και πιο μακριά στην Κεντροδάτια.

»Δε με εκπλήσσει, όμως, που η Μεγάλη Κλινική προσπαθεί να μας δυσφημίσει. Από παλιά αυτό κάνουν: πασχίζουν να μονοπωλούν την υγεία στην Κυκλόπολη παρά τις πολύ κακές μεθόδους και πρακτικές τους. Η επιδημία μάς έδωσε την ευκαιρία να δούμε το πραγματικό τους πρόσωπο.»

Ο Οφιομαχητής είχε σταματήσει μέσα σ'ένα δωμάτιο του Απέθαντου και παρακολουθούσε κι αυτός τον Νιλκόδιο να μιλά, όπως και πολλοί από το προσωπικό του νοσοκομείου. Ή οι απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας ξέρουν για την Αγκάλη του Όφρεως, σκέφτηκε, ή είχαν το φάρμακο έτοιμο από πριν. Το δεύτερο το θεωρούσε πιθανότερο. Η Αγκάλη του Όφρεως ήταν πολύ σπάνιο φάρμακο. Το έβγαζε μόνο η φαιοπράσινη ελόβια χελώνη όταν είχε φάει ένα συγκεκριμένο είδος μανιταριών. Ελάχιστοι άνθρωποι το γνώριζαν. Και ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι ανάμεσα σ'αυτούς ήταν οι γιατροί της Ανθρώπινης Προστασίας.

Και η Διονυσία, γαμώτο, έχει πάει κι έχει μπλέξει μαζί τους! Ο Οφιομαχητής ήλπιζε μόνο να ήταν καλά. Να ήταν ασφαλής από αυτή την καταραμένη επιδημία.

Το μεσημέρι, καθώς η Στεφανία έτρωγε το μεσημεριανό που της είχε φέρει ένας νοσοκόμος (μεσημεριανό από την ταβέρνα έξω από τον Απέθαντο, για το οποίο είχε πληρώσει ο Οφιομαχητής· γιατί το φαγητό του νοσοκομείου ήταν για να σε σκοτώσει, όχι για να σε κάνει καλά) άρχισε να βήχει σπασμωδικά. Τόσο σπασμωδικά που ο δίσκος

κατέληξε στο πάτωμα – πιάτα έσπασαν, φαγητά σκορπίστηκαν. Ο Γεώργιος, που καθόταν δίπλα της, πετάχτηκε όρθιος. Η Στεφανία συνέχισε να βήχει δυνατά, αίμα βγήκε από τα ρουθούνια και τα χείλη της.

«Όχι!» αναφώνησε ο Οφιομαχητής, κρατώντας την σταθερά μες στα χέρια του. «Όχι! Πάρε βαθιές αναπνοές. Πάρε βαθιές αναπνοές!»

Η Στεφανία το προσπάθησε, και ξέρασε όσο φαγητό είχε φάει. Μετά άρχισε πάλι να μη μπορεί ν'αναπνεύσει εύκολα, αν και ο βήχας είχε σταματήσει.

Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου είχαν επιστρέψει.

Με μια κραυγή, ο Οφιομαχητής άρπαξε το σκαμνί όπου καθόταν πιο πριν και το εκτόξευσε στον τοίχο. Ξύλινα θραύσματα τινάχτηκαν σαν βροχή μες στο δωμάτιο.

10

Καθώς είμαι πιασμένος στο πλάι του Γρήγορου Τέλους, πολύ πιο κοντά στην πρύμνη απ'ό,τι στην πλώρη, βλέπω έναν ενεργειακό κυματισμό να εξαπολύεται από τη μπροστινή μεριά του σκάφους – από την πλώρη, μάλλον.

Ενεργειακό κυματισμό. Δε μπορώ να το αποκαλέσω αυτό ενεργειακή ριπή, ή ενεργειακή ακτίνα. Είναι πλατύ, δεν είναι στενό. Είναι σαν ολόκληρο γυαλιστερό σεντόνι που πάλλεται. Και απλώνεται στο νερό μπροστά από το Γρήγορο Τέλος, που τώρα δεν κινείται, οι προπέλες του έχουν σταματήσει να περιστρέφονται. Και το ίδιο ακίνητα είναι και τα πλοία που το συνοδεύουν.

Ο ενεργειακός κυματισμός απλώνεται πάνω στη θάλασσα και... την παραμερίζει. Την ανοίγει σαν να ήταν κουρτίνα. Δημιουργεί μια τρύπα εκεί, μες στη μέση του ανοιχτού ωκεανού. Το κάνει όπως το υδροπλαστικό. Αλλά εδώ αποκλείεται να υπάρχει υδροπλαστικό. Το ενεργειακό νοοσύστημα φτιάχνει το άνοιγμα. Είναι η μόνη εξήγηση που μπορώ να σκεφτώ.

Το ενεργειακό νοοσύστημα πρέπει να είναι τώρα επάνω στο Γρήγορο Τέλος.

Τα καράβια των Τρομερών Καπνών αρχίζουν πάλι να κινούνται. Οι μηχανές τους μουγκρίζουν και βουίζουν, οι προπέλες περιστρέφονται. Κατευθύνονται προς το άνοιγμα, καθώς η θάλασσα έχει γίνει καθοδική από εκείνη τη μεριά. Το Γρήγορο Τέλος προηγείται, κι εγώ βουλιάζω κάτω απ'το νερό ενώ κρατιέμαι στο πλάι του, για να μη με δει κανείς από τα πλοία που αφήνουμε πίσω μας. Μόνο τα μάτια μου είναι πάνω απ'τον αφρό, γιατί θέλω να βλέπω τι στα πλοκάμια του Άτλαντα συμβαίνει εδώ.

Το Γρήγορο Τέλος κατεβαίνει μέσα στην τρύπα των θαλασσών, και βρισκόμαστε τώρα στο εσωτερικό ενός πελώριου σωλήνα που τα τοιχώματά του είναι από νερό. Ένας σωλήνας που κατεβαίνει και

κατεβαίνει και κατεβαίνει. Ομαλά, όμως. Το καράβι συνεχίζει κανονικά την πορεία του, χωρίς πρόβλημα.

Και τα υπόλοιπα πλοία των Καπνών ακολουθούν τη ναυαρχίδα τους.

Ο Γουίλιαμ, ο ερημίτης της γιγαντοχελώνας, δεν είναι φυσημένος τελικά. Τουλάχιστον, δεν βλέπει παραισθήσεις. Πράγματι, είχε τύχει να δει τα καράβια των Καπνών να... βουτάνε στη θάλασσα.

Από κάτω μας πρέπει να βρίσκεται η Βυθυδάτια. Αυτός ο υδάτινος σωλήνας εκεί πρέπει να οδηγεί. Γιατί, πού αλλού να οδηγεί, μα την Έχιδνα;

Και αναρωτιέμαι αν τώρα το τηλεπικοινωνιακό σήμα μου φτάνει έξω από τη θάλασσα. Πολύ φοβάμαι πως όχι...

Κατεβαίνουμε και κατεβαίνουμε και κατεβαίνουμε, πλέοντας επάνω στα εσωτερικά τοιχώματα του υδάτινου σωλήνα που το ενεργειακό νοοσύστημα δημιούργησε σκίζοντας τον ωκεανό. Διανύουμε έτσι τουλάχιστον πέντε χιλιόμετρα, αν δεν κάνω λάθος, γιατί δεν φτάνουμε και τόσο γρήγορα στον προορισμό μας.

Όταν είμαστε εκεί, αντικρίζω στο τέλος του σωλήνα μια πελώρια, μια γιγαντιαία παρουσία κάτω από το νερό. Τα φώτα του Γρήγορου Τέλους είναι αναμμένα, φυσικά, για να βλέπει ο πιλότος του πού πηγαίνουμε και τώρα αυτοί οι προβολείς συναντούν μια αδιαπέραστη σκοτεινιά. Κάτι σαν βράχο. Αλλά δεν είναι βράχος. Δεν υπάρχουν τόσο μεγάλοι βράχοι. Και αισθάνομαι τις ανθυδατικές ενέργειες από τη μεριά του. Αισθάνομαι όπως όταν βουτάω κοντά σε ηπειρόνησο.

Αυτή είναι, μα την Έχιδνα – η Βυθυδάτια.

Και, ναι, πρέπει να είναι η ίδια που είχα δει τότε που είχα βρεθεί μέσα σ'εκείνη τη φυσαλίδα, αφού ο Μεγαλοφονιάς και τ'άλλα μελλοθάνατα καθάρματα δολοφόνησαν τους Αγενοί μου.

Είμαστε στη Βυθυδάτια, τη χαμένη ηπειρόνησο της Υπερυδάτιας, την ηπειρόνησο που πολλοί πιστεύουν ότι είναι μύθος και, σύμφωνα με τον μύθο, περιπλανιέται αιώνια κάτω από τα κύματα, βαθιά, πολύ βαθιά. Οι ιστορίες που έχω ακούσει σε λιμάνια για τη Βυθυδάτια είναι διάφορες, και όλες εξωφρενικές. Έχουν φτάσει στ'αφτιά μου λόγια ότι οι «κρυφοί άρχοντες» της Υπερυδάτιας βρίσκονται στη Βυθυδάτια· ότι στη Βυθυδάτια φωλιάζουν τέρατα που κανείς δεν έχει ποτέ αντικρίσει· ότι στη Βυθυδάτια κατοικεί ο ίδιος ο Αβυσσαίος, εκεί είναι το παλάτι

του, και εκεί κρατά αλυσοδεμένες τις ψυχές όλων των νεκρών· ότι μια μυστική οργάνωση μάγων – Ερευνητών και Τεχνομαθών – έχει ανακαλύψει τη Βυθυδάτια και τη χρησιμοποιεί για πειράματα και για δικό της όφελος· ότι η Βυθυδάτια είναι, ουσιαστικά, μέσα σε μια ενδοδιάσταση, όχι στην Υπερυδάτια...

Δε νομίζω τώρα πως μπαίνουμε σε ενδοδιάσταση, πάντως, καθώς το Γρήγορο Τέλος φτάνει στο πέρας του υδάτινου σωλήνα και καταλήγουμε σ'ένα γιγάντιο σπήλαιο με σταλακτίτες που κρέμονται σαν σπαθιά από το ταβάνι, γεμάτοι παράξενους κρυστάλλους, και βράχους που βγαίνουν αιχμηροί μέσα από το νερό σαν τα δόντια κάποιου πελώριου μυθικού κήτους συντρόφου του Αβυσσαίου. Ιχθυόπτερα φτερουγίζουν στον αέρα του σπηλαίου, καθώς κι άλλα φτερωτά όντα που δεν νομίζω ότι έχω ξαναδεί. Με κάποια απ'αυτά αισθάνομαι επαφή ξαφνικά. Είναι ερπετά. Πτερόσαυρες; Όχι, δε νομίζω· αλλά συγγενείς τους, ίσως. Βλέπω ένα να βουτά στο νερό και, μετά, να ξαναβγαίνει φτεροκοπώντας και τινάζοντας την ουρά του, συρίζοντας διαπεραστικά. Μάλλον προσπάθησε να ψαρέψει κάτι και απέτυχε. Δεν είναι μεγαλύτερα αυτά τα φτερωτά ερπετά από το κεφάλι μου.

Παραμένω κάτω απ'το νερό, με τα μάτια μου μονάχα απέξω.

Τα πλοία των Τρομερών Καπνών αράζουν σε αποβάθρες στο βάθος του σπηλαίου οι οποίες σίγουρα δεν είναι φυσικές κατασκευές. Μένω πάλι κρυμμένος κάτω από το νερό, κάτω από τη σκιά του πλοίου. Βλέπω ράμπες να πέφτουν και πληρώματα να κατεβαίνουν. Βλέπω το αμπάρι του Γρήγορου Τέλους να ανοίγει και τους κουρσάρους να βγάζουν από μέσα ένα μεγάλο κιβώτιο κυλώντας το επάνω σε μικρές ρόδες. Το κιβώτιο είναι μεταλλικό και έχει καλωδιώσεις στην επιφάνειά του. Κάποιου είδους μηχανήμα; Αν ναι, δεν μπορώ να καταλάβω τι. Αποκλείεται να είναι το ενεργειακό νοοσύστημα. Το νοοσύστημα είναι ένα αιωρούμενο ρομβοειδές αντικείμενο από ενέργεια. Το χρώμα του είναι κάτι σαν γαλανό, μοβ, και κόκκινο συγχρόνως, μου είχε πει ο Ιωάννης Κερβάκλιος, ο Άρχοντας της Νερκάλης· και μετά, μου είχε δείξει ένα ολόγραμμα του νοοσυστήματος το οποίο δεν περιλάμβανε χρώμα, γιατί, για κάποιο λόγο, το χρώμα του δεν μπορεί να φωτογραφηθεί.

Όχι, αυτό το κουτί με τις καλωδιώσεις δεν είναι το νοοσύστημα. Αποκλείεται.

Από το Γρήγορο Τέλος παρατηρώ, επίσης, ότι έχουν μόλις κατεβεί πέντε άνθρωποι που όλοι μ'ενδιαφέρουν, και ο ένας – η μία – περισσότερο απ'όλους. Ναι, είναι εκείνη η μαυρόδερμη, μενεξεδομάλλα γυναίκα που μοιάζει για Μοργκιανή. Βαδίζει σαν πολεμίστρια, για όσους ξέρουν να κοιτάξουν τα σημάδια· φέρνει στο μυαλό Ρινέα γάτα έτοιμη να τιναχτεί και να σου σκίσει τον λαιμό. Όχι πως οι υπόλοιποι που κατεβαίνουν τώρα στις αποβάθρες φαίνονται για λιγότερο μαχαιροβγάλτες και φονιάδες. Αλλά αυτή την έχω αντιμετωπίσει· ξέρω πώς πολεμά. Μπορούσε να τα βάλει μαζί μου, παρά την υπερφυσική μου δύναμη· μπορούσε να τα βάλει μαζί μου με την τεχνική της – και αυτό δεν είναι μικρό, ασχέτως αν στο τέλος θα με νικούσε ή όχι, αν η μονομαχία μας συνεχιζόταν.

Δίπλα της στέκονται τέσσερις άντρες. Τον έναν τον αναγνωρίζω αμέσως. Είναι αυτό το πατροκτόνο κάθαρμα, ο Πρίγκιπας Κοσμάς, γαλανόδερμος και μεγαλόσωμος, και με πιο άγρια όψη από ποτέ, νομίζω – γιατί δεν τον ήξερα και καλά, τότε, στους Αγρούς.

Ένας από τους άλλους φορά ελαφριά γκριζα κάπα και κουκούλα, και στηρίζεται σε ραβδί σαν να είναι τραυματισμένος. Αυτός πρέπει να είναι ο Στέφανος. Τα βέλη των Μακροθάνατων, δυστυχώς, δεν τον σκότωσαν, αλλά τον έχουν ενοχλήσει. Αναρωτιέμαι αν φορά την οργανική στολή τώρα. Μάλλον όχι... Κρίμα που δεν είναι η σωστή στιγμή για να του επιτεθώ. Πάρα πολλοί κουρσάροι τριγύρω. Πάρα πολλοί, ακόμα και για εμένα.

Οι άλλοι δύο άντρες πρέπει να είναι ο Γρηγόριος Καθαρός και ο Ιωάννης'σαρ, υποθέτω. Ο πρώτος είναι λευκόδερμος και μαυρομάλλης, κι έχει μούσια στα μάγουλα και μόνο στα μάγουλα. Νομίζω – νομίζω – ότι αυτός ήταν που διέκρινα μες στον χαλασμό, τότε που οι Καπνοί είχαν ορμήσει στα Φτερά των Ωκεανών. Ο δεύτερος άντρας φορά κουκούλα και κάπα, και είναι λευκόδερμος κι αυτός, και επάνω στα χέρια του βλέπω λίθους και κρίκους που σχηματίζουν κάποιου είδους πλέγμα. Αυτό που ανέφερε ο Αρσένιος...

«Πρέπει να επιστρέψουμε!» ακούω τον Κοσμά να λέει. «Αυτό δεν μπορεί να μείνει έτσι! Η Ηχώπολη πρέπει να γίνει δική μου! Και τότε, όπως σας υποσχέθηκα—»

«Μη λέμε τα ίδια πράγματα, Πρίγκιπα,» τον διακόπτει ο Καθαρός. «Θα επιστρέψουμε. Αλλά θα φροντίσουμε να είμαστε καλύτερα προετοιμασμένοι.»

«Αν είχαμε σωστότερη πληροφόρηση,» λέει ο Στέφανος στον Κοσμά, «δεν θα είχε συμβεί αυτό.» Ακούγεται οργισμένος. «Και ο Οφιομαχητής θα ήταν νεκρός και ο Θρόνος της Ηχώπολης δικός σου.»

«Πού θες να ήξεραν ότι είχε αυτά τα σπαθιά; Κανείς δεν έλεγε τίποτα για φωτεινά σπαθιά στα λιμάνια της Ηχώπολης. Πρώτη φορά στη μάχη πρέπει να τάβγαλε έξω, αλλιώς όλοι θα το λέγανε, νάσαι σίγουρος. Τον θεωρούνε 'ήρωα' αυτό τον μαυρόδερμο δαίμονα!»

«Ναι, εντάξει...» ρουθουνίζει ο Στέφανος. «Ούτε για το υποβρύχιο που μας τορπίζε είχαν ακούσει τίποτα – και πρέπει να ήταν το ίδιο το Μικρό Σύμπαν! Ωραίους κατασκόπους έχεις, Πρίγκιπα!»

«Μη λέμε τα ίδια, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου γαμώ!» μουγκρίζει ο Γρηγόριος Καθαρός. «Πόσες φορές τα είπαμε ήδη;»

Η οργή μου είναι μια φαρμακερή θύελλα από ιοβόλους δράκους, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει επίμονα. Θα ήταν ανοησία να πεταχτώ τώρα επάνω και να τους επιτεθώ. Επιπλέον, θέλω να μιλήσω μ'αυτή τη μαυρόδερμη γυναίκα... την οποία ο Καθαρός δεν φαίνεται να θεωρεί οποιαδήποτε για να την έχει έτσι πλάι του. Δεν είναι τσούρμο.

Οι πειρατές που τσουλάνε το κουτί με τις καλωδιώσεις το βάζουν μέσα σ'ένα άνοιγμα της σπηλιάς, και τότε ο Καπετάνιος τους και οι άλλοι τέσσερις βαδίζουν επίσης προς τα εκεί (ο Στέφανος δεν περπατά και τόσο άσχημα για τραυματισμένος, το γαμημένο βατράχι), και δεν μπορώ πια ν'ακούσω τι λένε. Το σπήλαιο αρχίζει σιγά-σιγά ν'αδειάζει από ανθρώπους. Δε βλέπω να βγαίνει από το Γρήγορο Τέλος κανένας πελώριος γίγαντας από καπνό. Τι έγινε αυτός ο τύπος; Στο αμπάρι κατοικεί;

Περιμένω.

Απομένουν λίγοι μόνο, για να φροντίσουν τα καράβια. Παρατηρώ ότι υπάρχουν διάφοροι εξοπλισμοί πίσω από τις αποβάθρες, όπως σε κανονικό λιμάνι.

Ιχθυόπτερα, φτερωτά ερπετά, κι άλλα ιπτάμενα όντα εξακολουθούν να πετάνε αποδώ κι αποκεί ανάμεσα στους σταλακτίτες του πελώριου σπηλαίου. Όρα να βγούμε. Δε νομίζω ότι θα υπάρξει καλύτερη στιγμή.

Προσέχοντας κανείς να μη με δει – και οι σκιές είναι πυκνές εδώ – δεν έχουν πολλές ή πολύ δυνατές ενεργειακές λάμπες στο λιμάνι τους – σκαρφαλώνω και τρέχω πίσω από μερικά πράγματα σκεπασμένα με καμβάδες. Γονατισμένος, κρύβομαι εκεί. Παρατηρώ τους πειρατές. Τα πλοία που είναι αραγμένα εδώ είναι τέσσερα στον αριθμό. Το Γρήγορο Τέλος, το Πορφυρό Δελφίνι, το Μαύρο Αρπαχτικό, και η Κραυγή των Ανέμων. Υποπεύομαι ότι δύο από αυτά είναι ο Παλιός Χορευτής της Ευαγγελίας Ερελμάνκης και τα Μυρωμένα Σίδερα της Αμαλίας Ελκάνιας· αλλά τους έχουν αλλάξει τα ονόματα.

«...κάτι έτρεχε, ρε, σου λέω!» ακούω τη φωνή ενός πειρατή που στέκεται στην κουπαστή του Γρήγορου Τέλους. «Προς τα κει!» Δείχνει προς τη γενική κατεύθυνση της μεριάς μου. «Πήρ' το μάτι μου μια σκιά.»

«...τίποτα,» φτάνει στ'αφτιά μου η φωνή του άντρα δίπλα του.

«...νάταν κάνας Βυθισμένος!» Νομίζω, πραγματικά, ότι αυτό είναι όνομα με κεφαλαίο βήτα· δεν μπορεί νάναι κάτι άλλο. Τι άλλο να είναι;

«...ρε, τίποτα. Άντε, κάνε τη δουλειά σου! Και νάταν τέτοιος, άμα δε...»

Απομακρύνονται απ'την κουπαστή, πάνε πιο μέσα στην κουβέρτα, και δεν τους βλέπω πλέον.

Βυθισμένος; Τι στους διαόλους του Λοκράθου εννοούσε αυτός ο τύπος; Νομίζουν ότι κάτι μπορεί να περιφέρεται εδώ μέσα; Κάποιου είδους πλάσμα της Βυθιδάτιας; Ναι, αυτό πρέπει να είναι...

Στρέφω το βλέμμα μου προς τη μεριά όπου εξαφανίστηκαν ο Καθαρός, ο Στέφανος, κι οι άλλοι. Δεν είναι το μοναδικό άνοιγμα εδώ γύρω· υπάρχουν τουλάχιστον άλλα δύο που μπορώ να διακρίνω μέσα από τις σκιές και τα σκοτάδια. Αλλά αυτό μ'ενδιαφέρει. Το πρόβλημα είναι πως είναι και το πιο δύσκολο να φτάσω. Από εκεί πέφτει το περισσότερο φως των ενεργειακών λαμπών.

Τις κοιτάζω προσεχτικά. Είναι τοποθετημένες επάνω στο τοίχωμα του λιμανιού, επάνω στο τοίχωμα του σπηλαίου, και έρχονται καλώδια προς αυτές. Καλώδια – τα ακολουθώ με το βλέμμα μου – τα οποία

βγαίνουν από το άνοιγμα όπου εξαφανίστηκαν ο Καπετάνιος των Καπνών και οι άλλοι.

Τώρα, καλό θα ήταν να είχα μια χειροβαλλίστρα μαζί μου. Το μικρό βέλος της θα μπορούσε να σπάσει καμιά λάμπα χωρίς να με δουν, δημιουργώντας λίγο περισσότερο σκοτάδι ώστε να περάσω απαρατήρητος – ενώ οι πειρατές θα νόμιζαν πως κάποιο από τα ιπτάμενα όντα ήταν που έσπασε τη λάμπα. Δυστυχώς, δεν έχω μαζί μου χειροβαλλίστρα. Το ενεργειακό πιστόλι δεν με εξυπηρετεί· η φωτεινή ριπή θα φανεί αμέσως γι' αυτό που είναι. Και το βελονοβόλο μου εκτοξεύει βέλונες που δεν μπορούν να καταστρέψουν τέτοιες λάμπες – δεν είναι λάμπες δωματίου.

Ψάχνω για καμιά πέτρα εκεί κοντά. Βρίσκω μία και την παίρνω στο χέρι.

Με το μυαλό μου, καλώ τα φτερωτά ερπετά. Χρησιμοποιώντας την ψυχική επαφή μου μαζί τους, τους ζητάω να έρθουν προς τα εδώ, να φτεροκοπήσουν. Και το κάνουν. Τουλάχιστον έξι από αυτά βλέπω.

Εκτοξεύω την πέτρα.

Μια λάμπα θρυμματίζεται, προσφέροντάς μου λίγο ακόμα σκοτάδι. Τινάζομαι απ' την κρυψώνα μου και τρέχω, μπαίνω στο άνοιγμα όπου είχαν μπει ο Καθάρός και οι άλλοι.

Πίσω μου ακούω κάποιον να στριγκλίζει: «Βυθισμένος, ρε! Σ'τόλεγα, ρε! Βυθισμένος!»

Ελπίζω τώρα να μην τρέξουν να με κυνηγήσουν, ό,τι σκατά κι αν είναι ο Βυθισμένος.

Μπροστά μου απλώνεται μια σήραγγα, φωτισμένη από λάμπες στο ταβάνι. Σταματώ λίγο πιο μέσα, βάζοντας την πλάτη μου στον τοίχο. Ακούω φασαρία από το λιμάνι· γυρίζω και βλέπω κάποιους να μαζεύονται εκεί, να πηγαίνουν προς τη λάμπα που έσπασα. Δεν έρχονται προς τα εδώ.

Πρέπει να ξεφορτωθώ την πανοπλία μου, σκέφτομαι. Δε μ'εξυπηρετεί τώρα: κάνει θόρυβο. Γιατί, ναι, ακόμα τη φοράω. Δεν είχα χρόνο να τη βγάλω όταν πήδησα στο νερό για να πιαστώ στο πλάι του Γρήγορου Τέλους. Ευτυχώς, το βάρος της δεν με κουράζει, και ούτε μ'ενοχλεί στην κολύμβηση, ειδικά όταν κολυμπάω χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου. Εδώ, όμως, η πανοπλία πρέπει να φύγει.

Κοιτάζω τριγύρω στη σήραγγα. Βλέπω αντίκρυ μου ένα άνοιγμα κλειστό με κάγκελα. Και δε φαίνεται να είναι κάγκελα που μπορούν ν'ανοίξουν· είναι τοποθετημένα μες στις πέτρες.

Δεν πρόκειται για κανένα μικρό άνοιγμα. Δε θα το έλεγες παράθυρο· θα το έλεγες πόρτα. Χωρά να περάσει άνθρωπος. Οι Καπνοί το έχουν κλείσει;

Βαδίζω ως εκεί, κοιτάζω μέσα. Σκοτάδι. Μόνο σκοτάδι.

Βγάζω τον φακό απ'την κάπα μου– Σταματάω. Έχω την περιέργεια να δω τι γίνεται με τον πομπό μου, τώρα που το θυμήθηκα. Τον βγάζω κι αυτόν και κοιτάζω τη μικρή οθόνη του. Εκπέμπει σήμα, κανονικά, αλλά φτάνει ως επάνω; Το αμφιβάλλω. Επιπλέον, η μπαταρία του τελειώνει. Αναμενόμενο ύστερα από τέσσερις μέρες λειτουργίας. Πατάω ένα κουμπί και η οθόνη μού γράφει ότι η συσκευή διαθέτει ενέργεια για λιγότερο από μια ώρα ακόμα.

Ευτυχώς έχω κι άλλη μπαταρία μαζί του. Σκαλίζω μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου και την ψαρεύω. Βγάζω την παλιά μπαταρία απ'τον πομπό και βάζω την καινούργια. Αλλά δεν συνεχίζω να στέλνω σήμα. Τι νόημα έχει αποδώ μέσα;

Κρύβω τον πομπό μες στην κάπα μου. Ανάβω τον φακό και φωτίζω το μέρος πίσω από τα κάγκελα. Μια σήραγγα φανερώνεται, με νερό χαμηλά στο έδαφος. Δε βλέπω τίποτα το επικίνδυνο, και είναι καλό μέρος για να ξεφορτωθώ την πανοπλία μου. Λυγίζω τα κάγκελα αρκετά για να περάσω, και μπαίνω. Προχωρώ λίγο και πρέπει να σκύψω γιατί το ταβάνι είναι χαμηλό. Συνεχίζω να φωτίζω με τον φακό μου, φυσικά. Η στάθμη του νερού ανεβαίνει, φτάνει σχεδόν ως τα γόνατά μου.

Καλά είμαστε εδώ. Βγάζω την κάπα μου και βγάζω και την πανοπλία μου, λύνοντας τα μεταλλικά κομμάτια το ένα κατόπιν του άλλου. Φοράω ξανά την κάπα μου (την οποία είχα κρεμάσει στο τοίχωμα της σήραγγας, από μια προεξέχουσα πέτρα) κι αφήνω την πανοπλία κάτω απ'το νερό. Δεν μπορώ να την τραβάω μαζί μου. Όχι λόγω βάρους, φυσικά· λόγω θορύβου.

Επιστρέφω προς τα κάγκελα που λύγισα, αλλά έχοντας τον φακό μου σβηστό τώρα. Και καλά έκανα που ήμουν προσεχτικός. Ακούω φωνές από εκεί:

«...έλεγα! Βυθισμένος ήταν!»

«Έχεις ξαναδεί Βυθισμένο να λυγίζει κάγκελα;»

«Και τι ήταν, ρε; Μόνο Βυθισμένος μπορεί νάταν αποκεί.»

Μια τρίτη φωνή: «Υπάρχουν κι άλλα πράματα δω μέσα... Υπάρχουν κι άλλα πράματα...»

Έχω σταματήσει, μες στο σκοτάδι, ακίνητος.

«Πάμε να ειδοποιήσουμε για τη λάμπα, ρε! Άντε, κουνηθείτε!»

«Ποια λάμπα, ρε γαμώτο; Εδώ στραβώσανε τα κάγκελα, δε βλέπεις;»

«Και τι θες να κάνουμε μεις γι' αυτό; Πάμε να τους το πούμε! Ο Καπ'τά-νιος θα μας πει τι πρέπει να γίνει, κι ο μάγος θα ξέρει τι μπορεί να λύγισε τα κάγκελα.»

Τους ακούω ν'απομακρύνονται και βλέπω και τις σκιές τους να φεύγουν πίσω από το κιγκλίδωμα. Περνάω μέσα από το άνοιγμα που δημιούργησα, βγαίνοντας. Σκέφτομαι να ξαναλυγίσω τα κάγκελα για να τα φέρω στη σωστή τους θέση· αλλά αποφασίζω πως θα ήταν καλύτερα να τ'αφήσω έτσι. Θα τους παραξενέψει ακόμα περισσότερο αν τα βρουν πάλι αλλαγμένα. Ας νομίζουν ότι είναι κάποιος Βυθισμένος... ό,τι κι αν είναι ο Βυθισμένος.

Αρχίζω να βαδίζω προσεχτικά μέσα στη σήραγγα, κοντά στο αριστερό τοίχωμα, με το χέρι μου στο μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας κάτω από την κάπα μου, έτοιμος να το τραβήξω–

Φτεροκοπήματα από πίσω!

Σταματάω, στρέφομαι. Αλλά δεν ξεθηκαρώνω το λεπίδι μου, γιατί νιώθω την παρουσία φιλική. Είναι δύο από τα ιπτάμενα ερπετά. Τα βλέπω από πιο κοντά τώρα, και, ναι, σίγουρα δεν είναι πτερόσαυρες. Είναι λιγνά, πολύ λιγνά. Θυμίζουν φτερωτά φίδια τα οποία υπάρχουν μόνο στους μύθους της Υπερυδάτιας. Μα την Έχιδνα, θα τα έλεγες φτερωτά φίδια αν δεν είχαν δύο μικρά πόδια λίγο πιο πίσω από τα φτερά τους. Οι ουρές τους είναι μακριές και ευλύγιστες.

Θέλουν να έρθουν μαζί μου· το καταλαβαίνω.

Ελάτε...

Πιάνονται στους ώμους μου, ο ένας δεξιά, η άλλη (αντιλαμβάνομαι ενστικτωδώς πως είναι θηλυκό ερπετό) αριστερά. Τους ονομάζω, αμέσως, ο Δεξής και η Αριστερή.

Συνεχίζω να προχωρώ μες στη σήραγγα, ενώ αφουγκράζομαι και πατατηρώ.

Διονυσία:

Στέκομαι στην πρύμνη του Αεικίνητου Χελιού, νιώθοντας τον αέρα να μου κάνει καλό καθώς παίζει με τα μαλλιά μου. Είχα ζαλιστεί λίγο πιο πριν, αν και τελευταία, ύστερα από τόσα ταξίδια, νόμιζα πως είχα αρχίσει πλέον να συνηθίζω τη θάλασσα. Σίγουρα, πάντως, έχω αρχίσει να συνηθίζω τα καράβια. Είμαι ξυπόλυτη, μα την Έχιδνα, όπως η Λουκία και τα μέλη του πληρώματος. Καταλαβαίνω πια γιατί προτιμούν να μη φοράνε υποδήματα επάνω στο πλοίο. Έχεις άλλη επαφή μαζί του όταν το πατάς με γυμνό πόδι, και γλιστράς και πιο δύσκολα.

Χα! Ας τολμήσει ξανά ο αδελφός μου να με πει λιμανόφοβη, ο άθλιος!

Αν και φοβάμαι ότι δεν πρόκειται να τον ξαναδώ, κι αυτό με κάνει να λυπάμαι. Θα μείνει για πάντα με τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου... Τέλος πάντων. Τουλάχιστον είναι καλά. Εμφανίζεται μπροστά στον Οφιομαχητή· τα λένε οι δυο τους.

Και στη μαμά από πότε έχω να μιλήσω; Τελευταία φορά την κάλεσα τηλεπικοινωνιακά όταν περάσαμε από τη Μεγάπολη, και δεν της είπα παρά ελάχιστα απ'αυτά που συμβαίνουν. Θα ανησυχεί για εμάς. Αλλά δεν μπορούσα να εγκαταλείψω τον Γεώργιο τώρα που κάνει κάτι που θεωρεί πως είναι το σημαντικότερο πράγμα για εκείνον – τώρα που ξέρει προς τα πού να στραφεί για ν'αναζητήσει το χαμένο παρελθόν του. Κι ευτυχώς που ήμουν μαζί του όταν οι Ηρμάντιοι δηλητηρίασαν όλο το πλήρωμα του Χελιού, μα τον Αστερίωνα! Αλλιώς δεν θα είχε προλάβει να τους γλιτώσει. Και τους βλέπω τώρα πώς με κοιτάζουν – το πλήρωμα και οι Μακροθάνατοι. Θεωρούν ότι μου χρωστάνε τις ζωές τους. Με κάνουν να νιώθω αμήχανα ώρες-ώρες. Ο ίδιος ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μού είπε: «Από εμένα – απ'όλο το πλήρωμα – ό,τι θες, μάγισσα. Να το ξέρεις. Ό,τι θες μας το ζητάς, και θα κάνουμε το παν για να γίνει. Χρωστάμε στον Οφιομαχητή, ναι, μα χρωστάμε και σ'εσένα επίσης – και δεν το ξεχνάμε.» («Ξεχνάμε ξεχνάμε ξεχνάμε!») έκρωξε ο Φαφλατάς στον ώμο του, κι εκείνος τού έκλεισε αμέσως το ράμφος με δυο δάχτυλα, χαμογελώντας προς τη μεριά μου.)

Ο Δημήτριος ανεβαίνει στην πρύμνη, βιαστικός.

«Τι είναι;» τον ρωτάω, γιατί, από την όψη του, καταλαβαίνω ότι κάτι τρέχει.

«Χάσαμε το σήμα.»

«Τι;»

«Του Οφιομαχητή. Χάθηκε το σήμα.»

Τον ακολουθώ, καθώς κατεβαίνει πάλι τα σκαλοπάτια, και ο Φωνακλάς ακολουθεί εμένα.

Μπαίνουμε στη γέφυρα, όπου η Λουκία εξαγριωμένη γρυλίζει: «...της μάνας του Λοκράθου γαμώ!» ενώ πιέζει συνεχόμενα ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα.

Η Ερασμία λέει στην Ιωάννα των Θαλασσών, που έχει στα χέρια της το τιμόνι του Χελιού: «Επιτάχυνε. Τώρα! Αφού δεν μπορούμε να πιάσουμε το σήμα του, χρειάζεται να τους βλέπουμε. Αποδώ που είμαστε δεν τους βλέπουμε.»

«Πρέπει να ειδοποιήσω τον Δημοσθένη—»

«Του έγνεψα εγώ,» λέει ο Δημήτριος. «Έρχεται τώρα.»

«Χάνουμε χρόνο!» Η Ερασμία μοιάζει έτοιμη να δαγκώσει κάποιον. «Ίσως κάτι να του έχει συμβεί! Ίσως να τον είδαν!»

«Ό,τι κι αν είναι,» της λέει ο Δημήτριος, «νομίζεις ότι θα ωφελήσει να μας επιτεθούν;»

«Έχουμε το Μικρό Σύμπαν μαζί μας—»

«Ξεχνάς τον γίγαντά τους; Ξεχνάς ότι—;»

«Ναι;» Η φωνή του Μελέτιου'σαρ, από το megάφωνο του τηλεπικοινωνιακού συστήματος της γέφυρας.

«Εγώ είμαι,» του λέει η Λουκία. «Εξακολουθείτε να πιάνετε το σήμα του Γεώργιου;»

«Πριν από λίγο το χάσαμε. Τώρα ήμουν έτοιμος να σας καλέσω—»

«Πρέπει να επιταχύνουμε για να δούμε πού είναι τα πλοία τους, αλλιώς δεν μπορούμε έτσι να τα ακολουθήσουμε.» Η φωνή της Ελευθερίας Μοριλκόνης. Είναι επάνω στον Αβύθιστο, αν και στην αρχή δεν το ξέραμε. Ακολούθησε τον Μελέτιο'σαρ.

«Αυτό λέω κι εγώ τόση ώρα!» μουγκρίζει η Ερασμία. «Αυτό λέω κι εγώ.»

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μπαίνει στη γέφυρα, και η Ερασμία στρέφεται αμέσως και του λέει ότι το σήμα του Οφιομαχητή χάθηκε και πρέπει να αυξήσουμε την ταχύτητά μας για να μπορούμε να βλέπουμε

τα πλοία των Καπνών. «Τώρα, ούτε με το κιάλι δεν φαίνονται! Κοίταξα.»

Ο Δημοσθένης μοιάζει διστακτικός, και καταλαβαίνω γιατί φοβάται. Δικαιολογημένος είναι, μα τους θεούς! Αυτός ο γίγαντας των Καπνών...

«Τι σκέφτεσαι;» συρίζει η Ερασμία.

«Αν μας δουν...»

«Αν τους χάσουμε θα σε σκοτώσω,» του λέει παγερά.

Η φωνή του Πλοίαρχου του Μικρού Σύμπαντος ακούγεται από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα: «Σας μιλά ο Ισίδωρος Ορνάκιος. Κι εμείς έχουμε χάσει το σήμα του Οφιομαχητή. Αλλά μη βιάζεστε να αναπτύξετε ταχύτητα. Είναι επικίνδυνο για εσάς. Θα αναπτύξουμε εμείς ταχύτητα. Εμάς δεν μπορούν το ίδιο εύκολα να μας δουν—»

«Έτσι ελπίζεις, τουλάχιστον, Καπετάνιε,» τον διακόπτει ο Μελέτιος'σαρ. «Αλλά θα πρέπει να πλησιάσεις περισσότερο απ'ό,τι εμείς για να ανιχνεύσεις υποβρυχίως τα σκάφη τους. Εμείς μπορούμε—»

«Το Μικρό Σύμπαν μπορεί να αναδυθεί, Μελέτιε! Είναι γιγάντιο, μα δεν θα βγάλουμε παρά το περισκόπιο για να κοιτάξουμε. Οι Καπνοί δεν νομίζω ότι έχουν τρόπο να μας εντοπίσουν από τόσο μακριά, ακόμα και με το νοοσύστημα. Διατηρήστε, λοιπόν, την ταχύτητά σας. Ή ίσως αυξήστε την λίγο. Λίγο, μόνο. Εμείς θα πλεύσουμε μπροστά, για να κοιτάξουμε, και θα επικοινωνήσουμε μαζί σας.»

«Αυτό,» λέει ο Δημοσθένης ο Φτερωτός, «είναι το πιο συνετό.»

Και η Ερασμία τον κοιτάζει σαν να σκέφτεται άμεσα να τον δολοφονήσει. Αυτή η γυναίκα με τρομάζει ώρες-ώρες. Αν και την έχω συνηθίσει πια – αν και, ίσως, την έχω οριακά συμπαθήσει – εξακολουθήσει να με τρομάζει.

«Ναι,» ηχεί η φωνή του Πρίγκιπα Δαμιανού από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, «είναι πράγματι το πιο συνετό. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν αυτοκτονία αν οι Τρομεροί Καπνοί μάς δουν και στραφούν εναντίον μας μεσοπέλαγα.» Μας άκουγε τόση ώρα χωρίς να μιλά, προφανώς, ο αδελφός του Βασιληά Αργύριου.

Ο Καταραμένος Αργύριος μπαίνει, τότε, στη γέφυρα μαζί με τον Ανθέμιο, και ρωτά τι συμβαίνει.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει: «Θα ακολουθήσουμε το σχέδιο του Ορνάκιου για την ώρα. Επιταχύνετε, αλλά όχι πολύ.»

Και αυτό κάνουμε, ενώ περιμένουμε να μας μιλήσουν από το Μικρό Σύμπαν. Ανησυχώ εν τω μεταξύ για τον Γεώργιο, φοβάμαι τι μπορεί να του έχει συμβεί, αλλά ελπίζω ότι θα είναι καλά. Έχει περάσει από τόσα – από τόσα – αυτός ο άνθρωπος. Αδυνατώ να πιστέψω ότι τώρα θα χαθεί, έτσι απλά.

«Ίσως,» λέω, «να του τελείωσε η μπαταρία στον πομπό...»

Στρέφονται και με κοιτάζουν. Ο Καταραμένος, συνοφρυωμένος, λέει: «Δεν αποκλείεται, μάγισσα.»

Η Λουκία κουνά το κεφάλι. «Έχει κι άλλες μπαταρίες μες στην κάπα του. Σίγουρα. Κουβαλά πάντα ένα σωρό μικροπράγματα μαζί του. Για να μη στέλνει σήμα, κάτι άλλο έχει συμβεί.»

Δε μ'αρέσει αυτό. Δε μ'αρέσει καθόλου. Τι άλλο να έχει συμβεί; Δεν μπορώ να φανταστώ ότι κουράστηκε να κρατιέται από το πλάι του πλοίου των Καπνών κι έπεσε στη θάλασσα. Όχι ο Οφιομαχητής! Αλλά, αν είχε πέσει, αυτό δεν θα είχε σταματήσει και το τηλεπικοινωνιακό σήμα, φυσικά. «Τι μπορεί να σταμάτησε το σήμα;» λέω. «Ακόμα κι αν κάτι τού επιτέθηκε... κάποιο πλάσμα των ωκεανών... ή οι ίδιοι οι Καπνοί – αν οι Καπνοί τον είδαν... τίποτα απ'αυτά δεν θα είχε σταματήσει το σήμα.»

«Έχει δίκιο,» συμφωνεί ο Δημήτριος. «Ίσως να είναι κάποια παρεμβολή – δεν ξέρω – κάτι. Συμβαίνουν και παράξενα πράγματα στους ωκεανούς. Είναι γνωστό.»

Η Λουκία αναστενάζει, βάζοντας το ένα χέρι στη μέση, ενώ με το άλλο στηρίζεται στην άκρη της κονσόλας της γέφυρας.

Οι πάντες είναι σιωπηλοί, και η ξαφνική, όχι και τόσο δυνατή φωνή του Φωνακλά ακούγεται πολύ έντονα. Έχει καταλάβει την ανησυχία μας, ο καημένος. Με κοιτάζει με μάτια που μοιάζουν να ρωτάνε τι συμβαίνει. Τον χαϊδεύω ανάμεσα στ'αφτιά και φαίνεται να ηρεμεί.

Μετά από λίγη ώρα, τα λόγια του Ισίδωρου Ορνάκιου αντηχούν από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα της γέφυρας: «Δεν μπορούμε να τους δούμε. Δεν μπορούμε να τους δούμε πουθενά με το περισκόπιο. Είναι σαν να εξαφανίστηκαν!»

«Αποκλείεται να εξαφανίστηκαν, Καπετάνιε!» πετάγεται η Ερασμία αμέσως. «Δεν έχετε πλησιάσει αρκετά, ή πάτε προς τη λάθος κατεύθυνση.»

«Ακολουθήσαμε την ίδια κατεύθυνση που ακολουθούσαμε και πριν. Αν ήταν εδώ – ή κάπου τριγύρω – θα τους είχαμε δει. Το περισκόπιό μας είναι καλύτερο από τα περισσότερα κιάλια που υπάρχουν στην Υπερυδάτια.»

Η Ελευθερία Μοριλκόνη ακούγεται: «Μα δεν θυμάστε τι έλεγε ο Οφιομαχητής; Δεν θυμάστε τι έλεγε πως είδε εκείνος ο ερημίτης επάνω στη γιγαντοχελώνα; Δεν θυμάστε ότι οι Καπνοί υποτίθεται πως έχουν το λημέρι τους στη Βυθυδάτια; Αν όντως έχουν το λημέρι τους εκεί, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να φτάνουν: πηγαίνοντας προς τα κάτω.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι είμαστε πάνω από τη Βυθυδάτια τώρα;» λέει η Λουκία.

«Τι άλλο να υποθέσει κανείς, Λουκία; Ότι τέσσερα μεγάλα μηχανοκίνητα καράβια απλά εξαφανίστηκαν;»

«Έχει δίκιο,» λέει ο Ισίδωρος Ορνάκιος. «Αυτό πρέπει να είναι. Και καθώς δεν το σκέφτηκα εξαρχής. Πρέπει να έχουμε φτάσει στο λημέρι τους. Στη Βυθυδάτια. Βούτηξαν – κάπως – κάτω από το νερό, και γι' αυτό το σήμα του Οφιομαχητή έχει χαθεί.»

«Αν βούτηξαν κάτω απ' το νερό,» ρωτά η Ερασμία, «γιατί εσείς, που είστε μέσα σε υποβρύχιο, δεν τους βλέπετε;»

«Είμαστε κοντά στον αφρό,» αποκρίνεται ο Ορνάκιος, «και η Βυθυδάτια υποθέτω ότι είναι κάπου βαθιά, πολύ βαθιά.»

«Δε μπορείτε να ψάξετε;»

«Αυτό θα κάνουμε τώρα. Αλλά από εκεί κάτω δεν θα έχουμε τη δυνατότητα να επικοινωνούμε μαζί σας. Συνεχίστε να έρχεστε προς τα εδώ, αλλά όχι πιο πέρα. Σταματήστε και περιμένετε μέχρι να αναδυθούμε ξανά, και θα σας πω τι βρήκαμε. Υπομονή και ψυχραιμία. Αν υπάρχει η Βυθυδάτια, αν είναι από κάτω μας, το Μικρό Σύμπαν θα την εντοπίσει.»

-10

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα του.

Το φάρμακο έπρεπε να βελτιωθεί κι άλλο· ακόμα ο Γεώργιος δεν είχε βρει τη σωστή ισορροπία για να θεραπεύσει τους ασθενείς. Και η Στεφανία μπορεί να πέθαινε από ώρα σε ώρα...

Δεν είχε, όμως, τα απαραίτητα υλικά εδώ. Κάποια τού είχαν τελειώσει· και χρειαζόταν κι επιπλέον πράγματα. Έπρεπε να βγει ξανά από την πόλη. Ήταν βέβαιος πως το χειμερινό μπάνιο δεν θ'άρεσε στην Ευθαλία, αλλά δεν γινόταν αλλιώς.

Είπε στην Ευτυχία Ναθράσκη τι συνέβαινε.

«Κι αν» – η γιατρός χαμήλωσε τη φωνή της καθώς στέκονταν έξω απ'το γραφείο της – «έρθει πάλι ο Λύκος των Τροχών;»

«Σκότωσέ τον.»

«Σοβαρολογώ.»

«Κι εγώ.»

«Γαμώτο, Γεώργιε! Τι να του πω αν έρθει ξανά;»

Ο Οφιομαχητής το σκέφτηκε προς στιγμή. Μετά είπε: «Δε θα έρθει αν δεν το ξέρει ότι έχω φύγει.»

«Νομίζεις ότι δεν παρακολουθεί την κλινική τώρα;»

«Βάλε με στο ασθενοφόρο για να με αφήσει στα όρια του Κακού Πατήματος. Δε νομίζω οι Τροχόλυκοι να το ακολουθήσουν.»

Η Ευτυχία συνοφρυώθηκε. Ένευσε. «Πράγματι, έχεις δίκιο.»

Κι αυτό έκαναν. Ο Οφιομαχητής ξάπλωσε σ'ένα φορείο και τον σκέπασαν μ'ένα λευκό σεντόνι από πάνω ως κάτω, κρύβοντάς τον τελείως. Ένας νοσοκόμος έσπρωξε το φορείο, τσουλώντας το έξω από την είσοδο του Απέθαντου, στον στενό περίβολο όπου το φορτηγάκι που ονόμαζαν «ασθενοφόρο» περίμενε με τις πόρτες ανοιχτές. Μόλις το φορείο ήταν μέσα, οι πόρτες έκλεισαν και οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση.

Ο Γεώργιος έβγαλε το σεντόνι από πάνω του και σηκώθηκε. Κοίταξε έξω απ'τα παράθυρα του νοσοκομειακού, προσπαθώντας να δει αν κανένα δίκυκλο τούς κατασκόπευε, μα δεν είδε τίποτα το ύποπτο.

«Νομίζεις ότι μας κυνηγάνε, Οφιομαχητή;» τον ρώτησε ο νοσοκόμος που τον είχε τσουλήσει ως το φορτηγάκι.

«Αυτό ακριβώς είναι που θέλαμε να αποφύγουμε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Και, όχι, κανείς δεν φαίνεται να μας κυνηγά. Ευτυχώς.»

Η νοσοκόμα που καθόταν παραδίπλα κάπνιζε και χαμογελούσε, έχοντας κατεβάσει τη μάσκα της. Έμοιαζε να γουστάρει αυτή την κατάσταση. Αν δεν φορούσε νοσοκομειακό χιτώνα, αμέσως θα την έκανες για αλήτισσα του Κακού Πατήματος. Το είχε στην όψη της, νόμιζε ο Οφιομαχητής.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Τον έβγαλε από την κάπα του και κοίταξε τη μικρή οθόνη. Δεν αναγνώριζε τον κώδικα αυτού που καλούσε. Φέρνοντας τη συσκευή στο αφτί του πάτησε το κουμπί της αποδοχής.

«Ναι;»

«Γεώργιε;» Η φωνή του Μάρκου, του Κακοτοπίτη από το Χτυπολόι. «Εσύ είσαι, έτσι;»

«Εγώ είμαι. Είστε ακόμα ζωντανοί;» τον πείραξε.

«Προσπαθείς να μας τρομάξεις, ρε φίλε; Πού βρίσκεσαι; Στο Κακό Πάτημα ακόμα; Στον—»

«Από πού με καλείς;»

«Από 'ναν δημόσιο διάυλο κοντά στο ξενοδοχείο. Αναρωτιόμασταν τι γίνεσαι, ρε φίλε. Είσαι ακόμα στον Απέθαντο;»

«Ναι.»

«Και;»

«Κοίτα, με κάλεσες σε τελείως λάθος ώρα. Δε μπορώ να μιλήσω τώρα. Αν είστε όλοι καλά, μέινετε στο ξενοδοχείο.»

«Και μετά, τι, ρε φίλε; Δε βλέπεις τι γίνεται μ'αυτή την αρρώστια; Πέφτουν ο ένας μετά τον άλλο!»

«Άκουσέ με. Μείντε στο ξενοδοχείο όσο περισσότερο μπορείτε και... και μην πηγαίνετε σε τίποτα μπαρ ή ταβέρνες εκτός αν πρέπει. Μην αγοράζετε πιο πολλά φαγητά και ποτά απ'ό,τι χρειάζεστε.»

«Τι; Γιατί; Τρέχει κάτι με τα φαγητά και τα ποτά;»

«Μπορεί να είναι δηλητηριασμένα—»

«Τι θες να πεις ‘δηλητηριασμένα’, ρε φίλε; Ποιος να—; Ο Κοσμάς και οι—»

«Δεν έχει σχέση μ’αυτούς. Αλλά υποπτεύομαι ότι πιθανώς η εμφάνιση της επιδημίας να μην είναι τυχαία. Νομίζω πως κάποιιοι την εξαπλώνουν εσκεμμένα μες στην πόλη. Καταλαβαίνεις;»

«Ρίχνουν κάτι στα φαγητά και τα ποτά που σε κάνει ν’αρρωσταίνεις – αυτό θες να πεις;»

«Ναι.»

«Μα τ’αρχίδια της μάνας του Λοκράθου! τότε’ όλοι θα ψοφήσουμε δω μέσα!»

«Μην πανικοβάλλεσαι. Δεν είναι τα πάντα δηλητηριασμένα. Κάποια φαγητά και ποτά, όμως, πρέπει να τα δηλητηριάζουν με το μικρόβιο. Τυχαία, υποπτεύομαι. Είναι να μην πέσεις στην περίπτωση.»

«Και πού θα το ξέρουμε’ εμείς άμα—;»

«Μην τρώτε περισσότερο απ’ό,τι χρειάζεστε. Μην πίνετε περισσότερο απ’ό,τι χρειάζεστε. Να πίνετε νερό απ’τη βρύση, βασικά. Αποκλείεται να δηλητηριάσουν το υδρευτικό σύστημα της Κυκλόπολης, γιατί τότε σίγουρα οι πάντες θα ψοφήσουν σαν ποντίκια εδώ.»

«Ρε φίλε, θα τα κάνω επάνω μου μ’αυτά που μου λες...»

«Σ’αφήνω τώρα. Θα τα ξαναπούμε. Να προσέχετε.» Και ο Οφιομαχητής έκλεισε τον πομπό του γιατί έβλεπε ότι είχαν περάσει την Κακογένφυρα και έφταναν στα βορειοδυτικά σύνορα του Κακού Πατήματος.

«Είναι αλήθεια;» τον ρώτησε η νοσοκόμα, έχοντας τώρα ανεβάσει τη μάσκα της ξανά καθώς είχε σβήσει το τσιγάρο. «Δηλητηριάζουν τα φαγητά; Για να εξαπλώνουν την Αρρώστια; Ποιος το κάνει;» Δεν είχε ακούσει τα λόγια του Μάρκου, αλλά είχε ακούσει του Οφιομαχητή· ο Γεώργιος δεν μπορούσε να μιλά τόσο σιγανά ώστε να μην τον ακούνε μες στο νοσοκομειακό – οι νοσοκόμοι ήταν δίπλα του.

Αποκρίθηκε τώρα: «Είναι πιθανό. Αρκετά πιθανό.»

«Και ποιος το κάνει, μα τα παπάρια του Λοκράθου;» ρώτησε ο νοσοκόμος.

«Δεν ξέρω ακόμα.»

Ο άλλος νοσοκόμος – αυτός στη μπροστινή μεριά του οχήματος, ο οποίος οδηγούσε – σταμάτησε τώρα τους τροχούς του ασθενοφόρου. «Φτάσαμε,» είπε. «Εδώ είναι το άκρο.»

«Σας ευχαριστώ,» είπε ο Οφιομαχητής, κι άνοιξε την πλαϊνή, συρόμενη πόρτα του φορτηγού.

«Θα ξανάρθεις, έτσι;» είπε ο νοσοκόμος που τον τσουλούσε όταν ήταν ξαπλωμένος στο φορείο. «Δε φεύγεις γενικά, έτσι;»

«Έτσι.»

Κουκουλωμένος με την κουκούλα της κάπας του και μασκοφορεμένος για να κρύβει ακόμα καλύτερα το μαυρόδερμο πρόσωπό του, ο Οφιομαχητής απομακρύνθηκε γρήγορα από το νοσοκομειακό του Απέθαντου, βγήκε απ'το Κακό Πάτημα, και χάθηκε μες στους δρόμους των Ανεμισμάτων. Σκοπός του ήταν, όπως και τις προάλλες, να φτάσει στις όχθες του Νάνθη και να βουτήξει στον ποταμό για να βγει από την πόλη και να μαζέψει τα υλικά που ήθελε.

Και διάφορα πράγματα τον προβλημάτιζαν. Ένα ήταν αν θα προλάβει να σώσει τη Στεφανία. Ένα άλλο ήταν πώς θα μπορούσε ποτέ να φτιάξει μεγάλη ποσότητα του φαρμάκου αν υποτεθεί ότι έβρισκε τις σωστές αναλογίες για να νικήσει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Δεδομένου ότι ήταν δύσκολο να βγαίνει από την Κυκλόπολη, ήταν και δύσκολο να συγκεντρώνει υλικά.

Και τι θα γινόταν με τη Διονυσία; Έπρεπε να την ξεμπλέξει από τους απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας...

Και το φάρμακο που έλεγε ο Πέτρος Νιλκόδιος ότι θα είχε σύντομα έτοιμο; Τι είχε στο μυαλό του, ο καταραμένος; Αυτό το φάρμακο δεν μπορεί να ήταν και τόσο αθώο, αν η κατάσταση ήταν όπως υποπτευόταν ο Γεώργιος – αν οι Νιλκόδιοι και οι δικοί τους ευθύνονταν για την εξάπλωση του λοιμού. Πρέπει να βρω το φάρμακο προτού ο Πέτρος ανακοινώσει ότι έχει έτοιμο το δικό του.

Ο Οφιομαχητής αισθανόταν ότι έκανε μάχη με τον χρόνο καθώς βουτούσε στον ποταμό Νάνθη και έβγαине, κολυμπώντας υποβρυχίως με τις υδατοτρόπες δυνάμεις του, από την Κυκλόπολη.

Μέσα στην πόλη, εν τω μεταξύ, τα μέσα μαζικής πληροφόρησης προκαλούσαν πανικό, καθώς όλο υποθέσεις γίνονταν για την επιδημία και κανείς δεν είχε να πει τίποτα πραγματικά χρήσιμο. Ο Κύκλος είχε προστάξει τους δημοσιογράφους να κάνουν το παν για να ηρεμήσουν τους πολίτες και όσους ταξιδιώτες είχε τύχει να βρεθούν παγιδευμένοι στην πόλη· μα δεν φαινόταν να μπορούν να το καταφέρουν αυτό. Το

αντίθετο συνέβαινε τώρα, μέσα στο απόγευμα της τελευταίας ημέρας του Χειμέριου του Δευτέρου: Πανικός.

Τα κρούσματα πολλαπλασιάζονταν στην Ανθρώπινη Προστασία, η οποία τα δεχόταν ελεγχόμενα. Η Μεγάλη Κλινική δεχόταν τούς πάντες που έρχονταν, οποιαδήποτε στιγμή κι αν έρχονταν, και η κατάσταση χειροτέρευε εκεί με κάθε ώρα που περνούσε. Τώρα είχε αρχίσει και το προσωπικό να κολλά τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, παρά τα προστατευτικά μέτρα που έπαιρναν. Στην Ανθρώπινη Προστασία, αντιθέτως, κανένας από το προσωπικό δεν είχε αρρωστήσει – και όχι επειδή ο Πέτρος Νιλκόδιος κι ο Ευγένιος'νιρ τούς είχαν ρίξει κρυφά το αντιβιοτικά στο φαγητό. Η Προστασία ήταν, όντως, καλύτερα οργανωμένη ως κλινική, αν και σαφώς μικρότερη από τη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης.

Ο Απέθαντος δεν δεχόταν άλλα κρούσματα της επιδημίας. Δεν άφηνε τους αρρώστους να περάσουν την πύλη. Τους έδιωχνε. Και όταν κάποιος έγιναν βίαιοι εναντίον της φρουρούς επειδή δεν ήθελε να τους επιτρέψει να βάλουν στο νοσοκομείο την άρρωστη θεία τους, η Ευτέρπη αναγκάστηκε να τους ρίξει με το ενεργειακό πιστόλι της, ενώ αμέσως μετά νοσοκόμοι με ρόπαλα βγήκαν από τον Απέθαντο για να τους διαλύσουν· γιατί δεν ήταν δυο, τρεις άνθρωποι, ήταν μια μικρή συμμορία που είχε έρθει, και όλοι φαινόταν να θεωρούν την άρρωστη «θεία» τους.

Η Νικολία, η ψευτοϊέρεια του Αστερίωνα που πουλούσε τα φυλαχτάρια έξω από την πύλη του Απέθαντου, δεν ήταν πια εκεί. Δεν είχε έρθει καθόλου σήμερα, από το πρωί. Ούτε κανένας ζητιάνος φαινόταν. Όλοι φοβόνταν να πλησιάσουν.

Η Ευτυχία Ναθράσκη έκανε πέρα-δώθε, νευρικά, μες στο νοσοκομείο, καπνίζοντας και βρίζοντας τους πάντες σαν μαινόμενη δράκαινα της Έχιδνας. Είχε κουραστεί. Ήταν εκνευρισμένη. Και φοβόταν ότι ίσως ο Οφιομαχητής δεν θα κατάφερνε να τους βοηθήσει.

Στους δρόμους του Κακού Πατήματος, τα κρούσματα του λοιμού αυξάνονταν με ακόμα πιο ταχύ ρυθμό τώρα που ο Απέθαντος δεν δεχόταν τους αρρώστους. Ο ένας μετά τον άλλο, κολλούσαν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Σε άλλους δρόμους της Κυκλόπολης, ειδικά κοντά στις πύλες και στα λιμάνια, γίνονταν φασαρίες με τη Φρουρά, καθώς διάφοροι

διαμαρτύρονταν που δεν τους άφηναν να βγουν, ή προσπαθούσαν ν'αρπάξουν κάποια βάρκα και να την κοπανήσουν. Κανένας μέχρι στιγμής δεν είχε καταφέρει να δραπετεύσει από την πόλη.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος, μιλώντας από τις οθόνες ξανά όταν είχε νυχτώσει, δήλωσε πως το φάρμακο μπορεί να ήταν έτοιμο ακόμα και μεθαύριο. Μέχρι τότε, οι πάντες όφειλαν να είναι πολύ προσεχτικοί και να φοράνε τις μάσκες τους.

Οι εξειδικευμένες μάσκες της Ανθρώπινης Προστασίας είχαν δυστυχώς εξαντληθεί. Πολύς κόσμος είχε σπεύσει να τις αγοράσει, γιατί, έτσι όπως τα έλεγε ο Πέτρος Νιλκόδιος, τους γεννούσε την εμπιστοσύνη. Τον έβλεπαν σαν τη μόνη πιθανή σωτηρία της πόλης.

Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής προειδοποιούσαν, μέσα από οθόνες και ραδιόφωνα, ότι αν η Ανθρώπινη Προστασία παρουσίαζε κάποιο φάρμακο έπρεπε οι πάντες να είναι πολύ επιφυλακτικοί μ'αυτό. Ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να βρεθεί φάρμακο. Η ασθένεια ήταν τελείως άγνωστη.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες – ο Μάρκος, ο Μελέτιος, ο Φοίβος, και ο Αθανάσιος – κάθονταν στο ένα από τα δύο δωμάτιά τους στο Καθοδόν και άκουγαν το ραδιόφωνο που είχαν σήμερα το πρωί αγοράσει από ένα κατάστημα του Κέντρου, πηγαίνοντας εκεί μασκοφορεμένοι και κουκουλωμένοι, στοιχειά ανάμεσα σε άλλα στοιχειά της πόλης.

Από το ραδιόφωνό τους, τώρα, μια δημοσιογράφος έλεγε: «Προτείνετε, δηλαδή, στον κόσμο, κύριε Δορκάλλη, να μην δεχτεί να πάρει το φάρμακο όταν ο κύριος Νιλκόδιος το έχει έτοιμο;»

«Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε ένα φάρμακο που έχει φτιαχτεί τόσο γρήγορα, κυρία Μελδέκη.»

«Αυτό το φάρμακο, όμως, ίσως να σώσει ζωές...»

«Δεν ξέρουμε ακόμα τι παρενέργειες πιθανώς να έχει, και ο κύριος Νιλκόδιος δεν δέχεται να συνεργαστεί μαζί μας. Δεν γνωρίζουμε τι κάνουν μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία. Εγώ δεν μπορώ να προτείνω αυτό το φάρμακο, ό,τι κι αν είναι.»

«Δεν μου δώσατε, όμως, μια ξεκάθαρη απάντηση.»

«Τι ξεκάθαρη απάντηση θέλετε;»

«Προτρέπετε τον κόσμο να μην δεχτεί να πάρει το φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας;»

Ο Δημοσθένης Δορκάλλης, γιατρός της Διοίκησης της Μεγάλης Κλινικής Κυκλόπολης, κόμπιασε προς στιγμή. Ύστερα: «Δεν προτείνω τίποτα συγκεκριμένο, εκτός απ'το να είναι όλοι πολύ επιφυλακτικοί μ'αυτό το φάρμακο.»

«Την έχουμε γαμήσει, ρε,» είπε ο Αθανάσιος, πίνοντας ακόμα μια γουλιά απ'το απόκρασο που είχαν προμηθευτεί πριν από λίγο. «Θα φοφήσουμ' όπως τα ποντίκια δω πέρα άμα δε φύγουμε. Πρέπει να βγούμε απ'την κωλοπόλη τους! Σα φυλακή είναι.»

«Έχει κανείς καμιά έξυπνη ιδέα πώς να το κάνουμ' αυτό;» είπε ο Μάρκος, ρίχνοντας ένα βλέμμα σε όλους.

Κανένας δεν μίλησε, εκτός από το ραδιόφωνο που συνέχιζε να είναι ανοιχτό.

«Ο Οφιομαχητής,» αποκρίθηκε τελικά ο Αθανάσιος. «Μόνο ο Οφιομαχητής μπορεί να μας βγάλει αποδώ.»

Ο Μελέτιος κούνησε το κεφάλι. «Ούτ' ο Οφιομαχητής δεν μπορεί...»

«Τι λε, ρε; Μπορεί! Θα πάμε μαζί του στις αποβάθρες, θα χτυπήσουμε τους φρουρούς – τον είδατε πώς τους τίναζε όλους αποδώ κι αποκεί μες στο ναΐσκο του Λοκράθου! – θ'αρπάξουμε μια βάρκα, και φύγαμε!»

«Δε θα συμφωνήσει...» είπε ο Μάρκος, μουντά.

«Γιατί, ρε, να μη συμφωνήσει;»

«Ξέχασες τι μας είπε ότι κάνει στον Απέθαντο; Προσπαθεί να βρει φάρμακο για την κωλοαρρώστια τους, γαμώτο.»

Σιγή πλάκωσε ξανά στο δωμάτιο. Μόνο το ραδιόφωνο μιλούσε.

Ο Οφιομαχητής επέστρεψε στην Κυκλόπολη μες στα μεσάνυχτα, έχοντας μαζί του τα υλικά που χρειαζόταν. Βγήκε από το παγερό νερό του Νάνθρη στον Ακροπόταμο, σκουπίστηκε, πήρε τα ρούχα του από τον αδιάβροχο σάκο, και ντύθηκε. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη δυνατά στον πήχη του, κοκαλωμένη από το νυχτερινό μπάνιο.

Ο Οφιομαχητής έφυγε από τον Ακροπόταμο χωρίς άλλη καθυστέρηση, διέσχισε τα Ανεμίσματα, και βάδισε προς το Κακό Πάτημα. Αλλά δεν πήγε ως το τέλος του δρόμου που οδηγούσε εκεί, γιατί είδε φρουρούς της Κυκλόπολης συγκεντρωμένους γύρω από ένα οδόφραγμα.

Δεν του άρεσε αυτό, έτσι έστριψε. Θα έμπαινε στο Κακό Πάτημα από άλλη μεριά, σκεφτόταν.

Γιατί δεν ήξερε ακόμα τι συνέβαινε, ούτε υποψιαζόταν.

Ο Κύκλος είχε προστάξει τη Φρουρά, πριν από δύο ώρες, να αποκλείσει ολόκληρο το Κακό Πάτημα. Να μην επιτρέπεται σε κανέναν να βγαίνει ή να μπαίνει. Ο λόγος, φυσικά, ήταν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Ο Κύκλος είχε πληροφορηθεί από τους πράκτορές του ότι ο Απέθαντος δεν δεχόταν άλλα κρούσματα της επιδημίας αλλά η συνοικία συνέχιζε να γεμίζει αρρώστους με ταχύ ρυθμό. Ο Κύκλος φοβόταν ότι το Κακό Πάτημα μπορούσε να αποτελέσει εστία μόλυνσης, οπότε θεώρησε πως το πρώτο που έπρεπε να κάνει ήταν να το απομονώσει από την υπόλοιπη πόλη που ήταν απομονωμένη από την υπόλοιπη ηπειρόνησο.

Ο Οφιομαχητής είδε κι άλλους φρουρούς στον επόμενο δρόμο που πήγαινε προς το Κακό Πάτημα. Φρουρούς και οδόφραγμα. Κάτι συνέβαινε εδώ, σκέφτηκε. Αλλά τι;

Έστριψε ξανά και προσπάθησε να βρει τρίτο δρόμο για να μπει στο Πάτημα. Όταν τον βρήκε – έναν δρόμο σαφώς μικρότερο από τους προηγούμενους – παρατήρησε πως στο τέλος του ήταν, πάλι, ένα οδόφραγμα και φρουροί.

Πλησίασε, έχοντας τη μάσκα στο πρόσωπό του και την κουκούλα στο κεφάλι του.

«Σταμάτα! Πού πας;» του φώναξε ένας φρουρός, υψώνοντας γαντοφορεμένο χέρι. Φορούσε ολόσωμη προστατευτική στολή που περιλάμβανε κουκούλα και μάσκα. Τα μάτια του ήταν κρυμμένα πίσω από πλαστικό. Παρόμοια ντυμένοι ήταν κι οι υπόλοιποι.

«Πρέπει να περάσω.»

«Δεν επιτρέπεται. Πήγαινε πίσω.»

Η οργή του μαινόταν μέσα του, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ήταν ισχυρές. «Γιατί δεν επιτρέπεται;»

«Απόφαση του Κύκλου. Κανείς δεν μπαίνει, κανείς δεν βγαίνει από το Κακό Πάτημα. Λόγω της επιδημίας.»

«Είναι ανάγκη να περάσω,» επέμεινε ο Οφιομαχητής, υποπτευόμενος πως δεν θα μπορούσε να ξεμπλέξει μαζί τους μόνο με τα λόγια.

«Φέρνω ένα φάρμακο σ'έναν φίλο.»

«Τι φάρμακο;»

«Αυτό είναι δουλειά δική μου και του φίλου μου.»

«Φύγε αποδώ!» του είπε μια άλλη φρουρός. «Δεν ακούς; Δεν επιτρέπεται να περάσεις! Κανείς δεν περνά.»

«Πρέπει να κάνετε μια εξαίρεση. Είναι ανάγκη.»

«Φύγε,» του είπε ο φρουρός που του μιλούσε εξαρχής. «Εξαιρέσεις δεν γίνονται.»

Η οργή του δεν τον είχε καταλάβει, δεν είχε ξεφύγει από τον έλεγχό του, αλλά τώρα του ήταν χρήσιμη. Ο Οφιομαχητής άρπαξε τον φρουρό μονοχεριάρη απ'τη μπροστινή μεριά της στολής του και τον πέταξε πάνω στην άλλη φρουρό. Σωριάστηκαν κι οι δυο σαν σακιά μπροστά στα έκπληκτα μάτια των συναδέλφων τους, και ο Γεώργιος κλότσησε το οδόφραγμα, που του έφτανε ως τη μέση, γκρεμίζοντάς το λες κι ήταν κάτι φτιαγμένο από οδοντογλυφίδες.

«EEEE!» γκάριξε ένας φρουρός ενώ όλοι τραβούσαν ενεργειακά πιστόλια. «Τι κάνεις εκεί!»

Το Φιλί της Έχιδνας είχε ήδη βγει απ'το θηκάρι συρίζοντας σαν δράκος από ατσάλι, και χτύπησε το πιστόλι του φρουρού που ήταν πιο κοντά, τινάζοντάς το απ'το χέρι του. Ο Γεώργιος τον κλότσησε στην κοιλιά, πετώντας τον πάνω σ'άλλους δύο. Έπεσαν κουτρουβαλώντας.

Μια ενεργειακή ριπή αστόχησε το κεφάλι του Οφιομαχητή για δυο εκατοστά, περνώντας δίπλα απ'την κουκούλα του.

Ένας ροπαλοφόρος τού όρμησε. Ενέργειες τρεμόπαιζαν πάνω στο ρόπαλό του. Ο Γεώργιος το σταμάτησε με το Φιλί της Έχιδνας χωρίς ούτε να ταρακουνηθεί από τις ισχυρές ενέργειες. «Σας είπα – είναι ανάγκη να περάσω!» γρύλισε, αρπάζοντας τον άντρα με το άλλο χέρι και εκτοξεύοντάς τον καταπάνω στους τελευταίους φρουρούς που ήταν όρθιοι, κάνοντάς τους να πάψουν να είναι όρθιοι.

Είδε παραδίπλα ένα από τα δίκυκλα της Φρουράς. Το καβάλησε, κατέβασε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τη μηχανή – δεν ήταν κλειδωμένο, ευτυχώς – και οι τροχοί μπήκαν αμέσως σε λειτουργία. Ο Οφιομαχητής χάθηκε μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος.

Δεν πήγε, όμως, ως τον Απέθαντο. Όταν πέρασε την Κακιά Γέφυρα, άφησε το δίκυκλο κοντά στις αποβάθρες. Ήταν πολύ εύκολο να εντοπιστεί· είχε επάνω του τα εμβλήματα της Κυκλόπολης. Δεν ήθελε να τον δουν να πλησιάζει το νοσοκομείο μ'αυτό.

Την υπόλοιπη απόσταση – που δεν ήταν μεγάλη – τη βάδισε, βιαστικά, έχοντας υπόψη του μήπως συναντήσει κι άλλους φρουρούς. Αλλά μέσα στο Πάτημα δεν φαινόταν κανένας. Μόνο στα όριά του υπήρχαν φρουροί.

Γαμώτο! Ο Κύκλος είχε αποκλείσει τη συνοικία. Πρέπει να θεωρούσε ότι η υπόλοιπη πόλη κινδύνευε από το Κακό Πάτημα. Και ίσως να μην έχει άδικο – ίσως. Αλλά αυτό κάνει τη δουλειά μου ακόμα πιο δύσκολη... Επιπλέον, είναι ανόητοι οι άνθρωποι του Κύκλου. Ο πραγματικός κίνδυνος δεν είναι εδώ· είναι αλλού. Είναι, κατά πάσα πιθανότητα, στην Ανθρώπινη Προστασία...

Η Ευτέρπη, στο φυλάκιο της πύλης του Απέθαντου, είδε έναν κουκουλοφόρο να έρχεται βαδίζοντας αποφασιστικά, και του φώναξε: «Στάσου! Τι θέλεις;»

Ο Οφιομαχητής έβγαλε τη μάσκα του και κατέβασε την κουκούλα του.

«Α, εντάξει,» είπε η φρουρός. «Πέρνα, πέρνα. Σε περιμένουν.»

Ο Γεώργιος κοίταξε κάτι θραύσματα που ήταν απλωμένα γύρω από την πύλη του στενού περιβόλου. «Τι έγινε εδώ; Συμπλοκή;»

«Μια συμμορία ήθελε να βάλει μες στο νοσοκομείο τη θεία τους που είχε την Αρρώστια. Δε μπορούσα να τους διώξω μόνοι μου· βγήκαν οι νοσοκόμοι, με ρόπαλα.»

«Η Φρουρά γιατί έχει αποκλείσει το Κακό Πάτημα;»

«Φοβούνται ότι είμαστε εστία μόλυνσης.»

Κι όταν ο Οφιομαχητής μπήκε στο εσωτερικό του Απέθαντου, η Ευτυχία Ναθράσκη τού είπε, επιπλέον, γι' αυτό το θέμα: «Και μας ζητάνε ν' αρχίσουμε να δεχόμαστε ξανά κρούσματα της επιδημίας. Μας το ζητάνε από τα τηλεοπτικά κανάλια, αλλά και ο ίδιος ο Κύκλος μάς κάλεσε τηλεπικοινωνιακά. Τους απάντησα ότι δεν μπορούμε να δεχτούμε άλλους – θα πεθάνουμε όλοι εδώ μέσα – και με αποκάλεσαν ανεύθυνη και παράνομη.»

Για το δεύτερο, μάλλον έχουν δίκιο, Ευτυχία, αλλά για άλλο λόγο, σκέφτηκε ο Γεώργιος, που θυμόταν ότι η γιατρός πουλούσε ασθενείς στην Ανθρώπινη Προστασία μέχρι πρότινος.

«Μου είπαν ότι κανονικά έπρεπε να στείλουν τη Φρουρά να το κλείσει το νοσοκομείο μας,» συνέχισε η Ναθράσκη.

«Αλλά δεν το έκαναν, φυσικά...»

«Σιγά μην τολμούσαν! Ποια άλλη κλινική υπάρχει εδώ πέρα; Μόνο κάτι γιατροί της μάνας του Λοκράθου. Εσύ βρήκες ό,τι ήθελες;»

«Ναι, και πρέπει να δουλέψω. Η Στεφανία είναι ζωντανή;»

«Είναι.»

«Στα όρια;»

«Όχι. Όχι ακόμα.»

Ο Οφιομαχητής πήγε στο εργαστήριο του Απέθαντου κι άρχισε να δουλεύει ξανά, προσπαθώντας να βελτιώσει το φάρμακο. Να το κάνει πιο ισχυρό, ώστε να σκοτώνει την επιδημία αλλά χωρίς να σκοτώνει και τα θύματα της επιδημίας μαζί.

Οι γιατροί του νοσοκομείου κάθισαν να συνεδριάσουν στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών.

«Τι έχουμε να πούμε, δηλαδή;» είπε ο Γεώργιος Φιρίζος, καπνίζοντας από την άκρη της μάσκας του. «Υπάρχει και τίποτα να πούμε; Με τέτοια κατάσταση, το μόνο που μπορώ να προτείνω εγώ είναι να κάνουμε ευθανασία για να γλιτώσουμε από χειρότερο τέλος.»

«Ο Οφιομαχητής επέστρεψε μαζί με τα υλικά που χρειαζόταν,» τους πληροφόρησε η Ευτυχία Ναθράσκη, αγνοώντας τον.

«Ζήτηω,» είπε ο Φιρίζος, ουδέτερα. «Σωθήκαμε.»

Η Ευτυχία τον αγριοκοίταξε, και χτύπησε ξαφνικά το χέρι της πάνω στο τραπέζι. «Έχεις κανέναν καλύτερο τρόπο σωτηρίας υπόψη σου, Γεώργιε;»

«Μόλις εξέφρασα την άποψή μου...» μόρφασε εκείνος τινάζοντας στάχτη στο πάτωμα που ήταν, έτσι κι αλλιώς, γεμάτο σκουπίδια και θραύσματα. Το ψύχος της νύχτας έμπαινε διαπεραστικό από τις τρύπες και τις σχισμάδες του Γενικού Γραφείου των Ιατρών. Όλοι τους φορούσαν και κάτι ζεστό εκτός από μάσκες και γάντια.

Ο Κλεάνθης Βολλέρνιος είπε: «Η Φρουρά έχει αποκλείσει το Κακό Πάτημα. Πώς πέρασε ο Οφιομαχητής;»

«Τους χτύπησε,» απάντησε η Ναθράσκη.

«Τους φρουρούς;»

«Έτσι μου είπε. Τους χτύπησε και πέρασε.»

«Κι άμα μάθουν ότι ήρθε εδώ;» έκανε, τσυριχτά, η Ζωή Καλντόζη με την ένρινη φωνή της. «Ο Κύκλος έχει πράκτορές του παντού!»

«Το είπα ήδη: ευθανασία – η καλύτερη λύση,» επέμεινε ο Φιρίζος – και όλοι τον αγνόησαν.

Η Ναθράσκη αποκρίθηκε: «Μάλλον δεν έχει πράκτορες μες στο νοσοκομείο μας. Δε νομίζω ότι ξέρει για την παρουσία του Οφιομαχητή εδώ· δε νομίζω ότι ξέρει πως ο Οφιομαχητής προσπαθεί να βρει το φάρμακο.»

«Ή δεν το θεωρεί και τόσο σημαντικό,» ρουθούνησε ο Φιρίζος – και όλοι τον αγνόησαν.

«Πρέπει ν'αποφασίσουμε τι θα κάνουμε τώρα,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Η κατάσταση έχει αλλάξει. Τι τακτική θ'ακολουθήσουμε;»

Ο Φιρίζος χασμουρήθηκε. «Εγώ νυστάζω. Λέω να ρίξουμε κάναν ύπνο προτού έρθει το άσχημο τέλος που μας περιμένει.» Και πέταξε το τσιγάρο του στο πάτωμα.

Η Ναθράσκη, που ήταν όρθια καθώς μιλούσε, έπιασε το ποτήρι της και εκτόξευσε το νερό καταπάνω του, λούζοντάς τον.

Ο Φιρίζος τινάχτηκε κι εκείνος όρθιος. «Μαλακισμένη – άμα κολλήσω τα Σαγόνια του Αβυσσαίου εξαιτίας σου...!»

«Εγώ δεν είμαι άρρωστη, και άσε τις μαλακίες και–!»

«Πρόσεξε καλά πώς μιλάς σ'εμένα–!»

«Ε!» τους διέκοψε ο Βολλέρνιος, καθώς εκείνος κι οι άλλοι τέσσερις γιατροί του Απέθαντου είχαν επίσης σηκωθεί όρθιοι. «Τι είν' αυτά; Έτσι θ'αντιμετωπιστεί η κατάσταση;»

«Τι ν'αντιμετωπιστεί, ρε Κλεάνθη;» φώναξε ο Φιρίζος. «Μόνο να περιμένουμε μπορούμε! Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε, θες να μου πεις; Σκέφτεσαι ν'ανοίξουμε πάλι την πύλη για τους αρρώστους; Θα μας πνίξουν εδώ μέσα! Δεν υπάρχει χώρος για περισσότερους. Ούτε εξοπλισμοί υπάρχουν, ούτε τίποτα. Μπουρδέλο είναι ο Απέθαντος κι όλοι το ξέρουμε. Εκτός άμα ο Οφιομαχητής κάνει τις θαυματουργίες του και βρει το φάρμακο. Αλλ' αυτό επίσης όλοι ξέρουμε ότι δεν θα συμβεί.»

«Θα συμβεί,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Θα βρει το φάρμακο.»

Ο Φιρίζος ρουθούνησε. «Ακούγεσαι σαν τους νοσοκόμους τώρα, που νομίζουν ότι είναι κάποιος ημίθεος της Έχιδνας που ήρθε να μας σώσει.»

«Μπορεί και να είναι.»

«Εντάξει,» μούγκρισε ο Φιρίζος προς τους άλλους γιατρούς, «πείτε τα εσείς με την Αρχιέρεια αποδώ. Εγώ αποχωρώ.» Στράφηκε, βαδίζοντας προς την έξοδο.

«Πού πας;» φώναξε η Ναθράσκη. «Πρέπει να πάρουμε μερικές αποφάσεις!»

Κι άρχισαν να του φωνάζουν και οι περισσότεροι από τους άλλους, οπότε επέστρεψε στο τραπέζι και κάθισαν όλοι τους. Ο Φιρίζος άναψε τσιγάρο ξανά.

Ο Οφιομαχητής συνέχιζε να δουλεύει στο εργαστήριο και, καθώς ξημέρωνε, ενώ το συμβούλιο των γιατρών είχε προ πολλού διαλυθεί και μόνο δύο από αυτούς δεν κοιμόνταν μέσα στο νοσοκομείο, ο Γεώργιος νόμιζε πως είχε έτοιμο το καινούργιο φάρμακο. Πήρε την Ευθαλία από την άκρη του πάγκου, όπου κοιμόταν κουλουριασμένη, την έβαλε στους ώμους του – δεν ήταν να την αφήνει μόνη μες στον Απέθαντο – και πήγε στο δωμάτιο όπου ακόμα κρατούσαν απομονωμένη τη Στεφανία.

Τη βρήκε σε άθλια κατάσταση. Το πράσινο δέρμα της είχε σχεδόν ασπρίσει. Τα μαύρα μαλλιά της κολλούσαν πάνω στο κεφάλι της από τον ιδρώτα που είχε μουλιάσει το μαξιλάρι της. Και η αναπνοή της έκανε ακόμα και τις τρίχες του Οφιομαχητή να ορθώνονται έτσι όπως αντηχούσε – σαν αέρας που μετά δυσκολίας πέρνα από χαραμάδα.

Ο Γεώργιος έκαψε μια σύριγγα με τον ενεργειακό αναπτήρα του, τράβηξε φάρμακο από το φιαλίδιο, και έκανε ένεση στη σαμάνο, χωρίς να είναι βέβαιος αν εκείνη είχε αντιληφτεί την παρουσία του, αν καταλάβαινε τι γινόταν.

Κάθισε δίπλα της και περίμενε. Η Ευθαλία σύριξε πλάι στο αριστερό του αφτί, παιχνιδίζοντας τη γλώσσα της.

Μισή ώρα πέρασε, και η αναπνοή της Στεφανίας άρχισε σταδιακά ν'ακούγεται καλύτερα. Η σαμάνος στράφηκε και τον κοίταξε, βλεφαρίζοντας. «Γεώργιε;...» Μάλλον δεν μπορούσε να τον διακρίνει καλά μέσα από τη θολούρα της αρρώστιας.

«Ναι, εγώ είμαι. Μη μιλάς. Όχι ακόμα. Σου έδωσα το καινούργιο φάρμακο.»

Η Στεφανία έμεινε ακίνητη, αναπνέοντας, απλά αναπνέοντας. Και η αναπνοή της ακουγόταν ολοένα και πιο βελτιωμένη.

Ύστερα από άλλο ένα μισάωρο, είπε: «Αυτή τη φορά θα κρατήσεις;»
«Ελπίζω. Το έχω φτιάξει καλύτερο από πριν, νομίζω. Αλλά... θα πρέπει να το δούμε στην πράξη. Πώς αισθάνεσαι; Όπως όταν σου έδωσα το προηγούμενο;»

«Όχι ακριβώς. Όχι... όχι ακριβώς. Αν δεν κάνω λάθος.»

«Τι εννοείς;»

«Εκείνο ήταν... ήταν κάπως αλλιώς. Κάπως αλλιώς το ένιωθα. Δε μπορώ να το περιγράψω καλύτερα, Γεώργιε.»

«Η όρασή σου έχει ξεθολώσει;»

«Όχι τελείως.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη μπήκε σε λίγο στο δωμάτιο. Τους χαιρέτησε και, μετά, πήρε τη θερμοκρασία της Στεφανίας. «Ο πυρετός είναι πεσμένος,» παρατήρησε πίσω από τη μάσκα της. «Γεώργιε, αυτή τη φορά ίσως να το βρήκες, μα την Έχιδνα. Ίσως να έχουμε το φάρμακο!»

«Θα το διαπιστώσουμε αυτό ως το μεσημέρι. Και ως το απόγευμα, αν η Στεφανία συνεχίσει να είναι καλά, θα είμαστε σίγουροι.»

Η Ναθράσκη έκανε τις Ιερές Σπείρες με τα γαντοφορεμένα δάχτυλά της – ένα σύμβολο που πολλοί χρησιμοποιούσαν όταν προσεύχονταν στη Φαρμακερή Κυρά, ή όταν της ζητούσαν κάποια χάρη.

Μετά είπε: «Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε;» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και την Ευθαλία απλωμένη αναπαυτικά στους ώμους του.

«Είναι αλήθεια αυτό που λένε οι νοσοκόμοι που σε πήραν μες στο νοσοκομειακό; – ότι έλεγες σε κάποιον, με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό σου, πως υπάρχουν άτομα στην πόλη τα οποία εσκεμμένα εξαπλώνουν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου ρίχνοντας το μικρόβιο σε φαγητά και ποτά;»

«Αλήθεια είναι.»

«Μιλάς σοβαρά; Πώς το ξέρεις, Γεώργιε; Το συζητούσαμε με τους άλλους γιατρούς χτες βράδυ. Οι περισσότεροι δεν θεωρούν ότι μπορεί ν'αληθεύει. Νομίζουν ότι οι νοσοκόμοι λένε ανοησίες.»

«Έχει διαρρεύσει σ'όλο το νοσοκομείο;» Η οργή του μαινόταν μέσα του.

«Εσύ τι περίμενες;» Και ξαναρώτησε: «Πώς ξέρεις ότι κάποιοι εσκεμμένα εξαπλώνουν τον λοιμό, μα την Έχιδνα; Τι είναι – εχθροί της πόλης; Από πού;»

Ο Γεώργιος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι είναι εχθροί της πόλης, Ευτυχία. Όχι όπως το εννοείς, τουλάχιστον.»

«Τότε...;»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε στη Στεφανία. «Μπορείς να της πεις τι είδες;» Εκείνη κατένευσε. Και ο Γεώργιος εξήγησε στη γιατρό: «Η Στεφανία είναι σαμάνος, παρεμπιπτόντως· έχει το υπόψη σου. Δεν έβλεπε παραισθήσεις. Κάτι έκανε με τη μαγεία της.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη συνοφρυώθηκε, περίεργη.

Η Στεφανία τής ιστόρησε τι είχε συμβεί.

Η γιατρός είπε: «Πρέπει να ήταν παραισθήσεις. Δε μπορεί να—»

«Δεν ήταν παραισθήσεις, Ευτυχία,» επέμεινε ο Γεώργιος. «Το είχε δει, το είχε ξεχάσει, και μετά η μαγεία της το επανέφερε στο μυαλό της.»

«Μα... μα, δεν είναι δυνατόν!» αναφώνησε η Ναθράσκη, μη θέλοντας να το πιστέψει.

Ο Οφιομαχητής συγκράτησε την οργή του για να μη γρονθοκοπήσει ξανά κάποιον τοίχο του δωματίου, φοβούμενος ότι αυτή τη φορά η οροφή μπορεί ν'άρχιζε να γκρεμίζεται. «Δεν ήταν παραισθήσεις, Ευτυχία.»

«Μα, ποιοι να κάνουν τέτοιο πράγμα; Ένας τυχαίος υπάλληλος σ'ένα μπαρ; Γιατί; Πού ήξερε τη Στεφανία;»

«Δε με ήξερε,» είπε η Στεφανία.

«Ούτε τον ενδιέφερε να την ξέρει,» τόνισε ο Οφιομαχητής στη Ναθράσκη. «Είναι πληρωμένοι για να εξαπλώνουν την αρρώστια, σίγουρα. Και πολύ πιθανόν να έχουν πάρει και κάποιο αντιβιοτικό για να μην τους επηρεάζει το μίasma.»

«Λες εξωφρενικά πράγματα, μα την Έχιδνα! Ποιοι να τους έχουν πληρώσει; Ποιος να έχει ήδη φτιάξει το φάρμακο;»

«Ο Νιλκόδιος.»

«Τι...Τι;»

«Σκέψου, Ευτυχία. Από την πρώτη μέρα του λοιμού, αυτό το κάθαρμα βγήκε στις οθόνες κι έλεγε ότι στην Ανθρώπινη Προστασία έχουν

έτοιμες εξειδικευμένες μάσκες που τις πουλάνε πανάκριβα. Πώς ήξεραν ότι θα έπεφτε τέτοια αρρώστια και ήταν έτσι προετοιμασμένοι;»

«Τυχαίο ήταν, μα τους θεούς! Έχουν πολλούς εξοπλισμούς στην Ανθρ-»

«Και μετά, έλεγε ότι σύντομα θα βρουν το φάρμακο. Από μέρα σε μέρα, υπόσχεται ότι θα το βρουν και θα θεραπεύσουν την πόλη. Τον είδες ποτέ να έχει την παραμικρή αμφιβολία όταν μιλά;»

«Τι περίμενες να κάνει; Να λέει ότι-;»

«Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής δεν είναι και τόσο σίγουροι...»

«Η Μεγάλη Κλινική μπορεί να είναι... μεγάλη, στο μέγεθος, αλλά δεν έχει τα πράγματα που έχει η Ανθρώπινη Προστασία. Το ξέρω καλά αυτό. Μας κατηγορούν εμάς εδώ, στον Απέθαντο, ότι έχουμε ελλείψεις, ότι είμαστε 'νεκροκλινική', αλλά και στη Μεγάλη Κλινική λείπουν πάρα πολλά και ο κόσμος είναι δυσαρεστημένος.»

«Αυτό δεν δικαιολογεί τη σιγουριά του Νιλκόδιου. Ούτε το γεγονός ότι ο αδελφός του, ο Ανδρέας, σου ζήτησε να τον πληροφορείς για την πρόοδο που κάνω με το φάρμακο. Αν ο Πέτρος δεν έχει ήδη κάποιο φάρμακο έτοιμο, τι τον ενδιαφέρει αν εγώ φτιάξω το δικό μου εγκαίρως;»

«Εγκαίρως; Σχετικά με τι;»

«Προτού αποφασίσουν να δημοσιοποιήσουν το φάρμακό τους – ότι δήθεν τώρα το ανακάλυψαν – κι αρχίσουν να το πουλάνε σαν τον Θεσαυρό του Άτλαντα.»

Η Ναθράσκη ήταν συλλογισμένη για λίγο, καθώς στεκόταν κοντά σε μια γωνία του δωματίου, σε απόσταση ασφαλείας από τη Στεφανία. Ύστερα είπε: «Μπορεί ο Ανδρέας απλά να ενδιαφερόταν για το φάρμακο επειδή... επειδή ήθελε να ξέρει... Είναι σημαντικό αυτό που συμβαίνει στην πόλη... Αν μπορείς να φτιάξεις ένα φάρμακο, γιατί να μη θέλει να το ξέρει;»

«Το καταλαβαίνεις ότι δεν είναι αυτό, Ευτυχία· μην κάνεις πως δεν το καταλαβαίνεις.»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα, μα την Έχιδνα!» αναφώνησε η Ναθράσκη. «Δε γνωρίζω καν τι είδους βεντέτα είναι αυτή που έχετε αναμεταξύ σας, εσύ κι ο Λύκος των Τροχών!» Τον κοίταζε έντονα πάνω από τη μάσκα της. «Θες να μου πεις τώρα τι συμβαίνει; Γιατί εξαρχής σ'ενδιέφερε

να μάθεις για τον Ανδρέα Νιλκόδιο και για την Προστασία; Γιατί ο Ανδρέας ήρθε εδώ αναζητώντας σε; Γιατί έχει βάλει τους Τροχόλυκους να σε παρακολουθούν;»

Ο Οφιομαχητής σκέφτηκε: Και να μάθει, δεν αλλάζει τίποτα... Και της είπε ότι, προτού έρθει εδώ, ήταν στη Μεγάπολη, όπου ο Ανδρέας και οι Τροχόλυκοι τού επιτέθηκαν – «μάλλον για να με απαγάγουν και να πάρουν τα μέλη μου, επειδή είχε δει ότι είμαι υπερφυσικά δυνατός.»

«Πού το είχε δει; Δεν καταλαβαίνω πώς τον γνώρισες στη Μεγάπολη.»

Ο Γεώργιος αναστέναξε. «Μέσω μιας φίλης, η οποία τώρα είναι εδώ, στην Κυκλόπολη, μαζί του. Μια Βιοσκόπος. Γι' αυτήν έχω έρθει, βασικά. Προσπαθώ να τη βοηθήσω.»

Μέσα στη σήραγγα βλέπω κι άλλα ανοίγματα. Ορισμένα από αυτά είναι κλειστά με κάγκελα, όπως το προηγούμενο. Άλλα είναι ανοιχτά και οδηγούν σε σήραγγες κι αυτά, φωτισμένες με ενεργειακές λάμπες στο ταβάνι. Οι λάμπες συνδέονται με καλώδια τα οποία πρέπει να καταλήγουν σε κάποια κεντρική πηγή ενέργειας. Αν τα ακολουθούσα...;

Οι λάμπες και τα καλώδια δεν μπορεί παρά να είναι πρόσφατα· οι Καπνοί πρέπει να τα έχουν τοποθετήσει. Αλλά οι σήραγγες αυτές δεν μου φαίνεται να έχουν σκαφτεί επίσης πρόσφατα. Είναι παλιές: μέρος κάποιου συστήματος σπηλαίων της Βυθυδάτιας.

Δυστυχώς, ο Δεξής και η Αριστερή – τα δύο ντόπια φτερωτά ερπετά που κάθονται στους ώμους μου – δεν μπορούν να μου δώσουν πληροφορίες. Η επαφή μου μαζί τους δεν είναι σαν αυτές στα παραμύθια που ο ήρωας πιάνει κουβέντα με κάποια περαστική σαύρα.

Τα κάγκελα, πάντως, που κλείνουν μερικά από τα ανοίγματα είναι κι αυτά πρόσφατα, μάλλον· δε μοιάζουν για παλιά. Οι Καπνοί πρέπει να τα έχουν τοποθετήσει, όπως και τις λάμπες. Γιατί; Για να κρατάνε μακριά τους Βυθισμένους – ό,τι κι αν είναι αυτοί;

Ας ακολουθήσουμε τα καλώδια, για την ώρα...

Βαδίζω ενώ βρίσκομαι συνεχώς κοντά στον τοίχο κι έχω το χέρι μου στο μανίκι του θηκαρωμένου Φιλιού της Έχιδνας. Στρίβω σε μια σήραγγα στ'αριστερά. Είναι πιο μικρή από την προηγούμενη αλλά, κατά τα άλλα, παρόμοια. Υπάρχουν κι εδώ ανοίγματα εκατέρωθεν, και κάποια απ'αυτά κλεισμένα με κάγκελα.

Ένα από τα καγκελωτά άνοιγμα δεν είναι όπως τα υπόλοιπα: τα κάγκελά του κλείνουν σαν πόρτα, έχουν κλειδαριά στην άκρη. Φωτίζω μέσα με τον φακό μου, γιατί είναι σκοτεινά. Βλέπω μια αποθήκη. Ναυτικοί εξοπλισμοί. Δε νομίζω ότι εδώ είναι τίποτα που μ'ενδιαφέρει.

Συνεχίζω. Πρέπει να βρω πού είναι ο κεντρικός χώρος των κουρσά-ρων, το μέρος όπου μένουν. Εκεί θα συναντήσω τη μαυρόδερμη γυναίκα, λογικά. Αυτό είναι που, κυρίως, μ'απασχολεί τώρα.

Ακολουθώ πάλι τα καλώδια, παρατηρώντας τα ανοίγματα γύρω μου... Ακούω κάποιους να έρχονται από μια μεριά. Στρίβω από την άλλη και κρύβομαι στο πλάι του ανοίγματος, ενώ το Γαλήνεμα του Ά-γριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου. Δυο άντρες και μια γυναίκα περνάνε. Κουρσάροι προφανώς.

Συνεχίζω την πορεία μου, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή εξακολουθούν να είναι γαντζωμένοι στους ώμους μου. Οδηγούν πουθενά αυτά τα καταραμένα καλώδια, ή όχι;

Στρίβω γι'ακόμα μια φορά–

–κι αντικρίζω τέσσερις γυναίκες – πειρατίνες κι αυτές. Σταματάνε και με κοιτάζουν.

«Ποιος είσαι συ;» κάνει μια ξανθιά και λευκόδερμη.

«Βγάλ' την κουκούλα σου!» κάνει μια άλλη, μελαχρινή και γαλανό-δερμη.

«Βιάζομαι,» τους λέω. «Δουλειά του Καπετάνιου.» Και προσπαθώ να περάσω ανάμεσά τους, γιατί μου κλείνουν το πέρασμα με την παρουσία τους.

«Ε! Για στάσου!» Η ξανθιά αρπάζει την κάπα μου, κάνει να τραβήξει την κουκούλα μου–

Ο Δεξής φτεροκοπά καταπάνω στο πρόσωπό της, χτυπώντας την με την ουρά του, και η πειρατίνα τινάζεται πίσω, ουρλιάζοντας, βρίζο-ντας.

Οι άλλες τραβάνε λεπίδες.

«Δεν είν' δικός μας, ρε!» λέει μία – και τη γρονθοκοπώ στα πλευρά, σωριάζοντάς την αναίσθητη.

Μια άλλη με σπαθίζει, αλλά το ξίφος της χτυπά μόνο την κάπα μου καθώς ήδη κινούμαι. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας και συναντώ το ξίφος μιας δεύτερης, γυρίζοντάς το και πετώντας το από το χέρι της. Η Αρι-στερή τινάζεται πάνω σ'αυτήν που με είχε σπαθίσει πριν, ενώ εγώ σπα-θίζω την πειρατίνα στην οποία είχε επιτεθεί ο Δεξής. Το Φιλί της Έχιδ-νας σπάει το σπαθί που εκείνη έχει μόλις τραβήξει και σκίζει το στήθος της, ρίχνοντάς την αιμόφυρτη στο πάτωμα.

«Κωλόσαυρες! Κωλόσαυρες!» γρυλίζει η γυναίκα με το ξίφος, προσπαθώντας να χτυπήσει την Αριστερή και τον Δεξή που φτερουγίζουν ολόγυρά της.

Η αφοπλισμένη γυρίζει και τρέχει, μοιάζοντας τρομαγμένη. Ουρλιάζει: «Εχθρός μες στ'άντρο! Εχθρός μες στ'άντρο, ρεεεε!»

Τραβάω το βελονοβόλο και της ρίχνω, αν και το ξέρω ότι είναι σχετικά αργά – η φωνή της αντήχησε. Η βελόνα μου τη χτυπά και η πειρατίνα πέφτει ουρλιάζοντας ακόμα πιο δυνατά από πριν καθώς Χίλια-Δύο Δόντια τη δαγκώνουν. Γαμώτο· αυτό το δηλητήριο πραγματικά δεν ήταν και ό,τι καλύτερο για την περίπτωση...

Γυρίζω και καρφώνω αυτήν που ακόμα προσπαθήσει να σπαθίσει τους φτερωτούς φίλους μου. Το Φιλί της Έχιδνας τη διαπερνά απ'το στήθος ως την πλάτη. Την κλοτσάω και πέφτει, τινάζοντας αίματα.

Τρέχω κοντά σ'εκείνη που χτυπιέται και ουρλιάζει από τα Χίλια-Δύο Δόντια, και την κλοτσάω στο κεφάλι, κάνοντάς τη να σταματήσει να κινείται – ίσως για πάντα.

Ακούω, όμως, τώρα φωνές και ποδοβολητά από το βάθος. Κάποιοι έρχονται. Και νομίζω πως κάποιος λέει: Ο Βυθισμένος!... Ο Βυθισμένος!... Εκείνοι που είχα αποφύγει στην αρχή; Κι έχουν φέρει και παρέα;

Προσπαθώ να τους αποφύγω ξανά, στρίβοντας σε μια σήραγγα, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή μ'ακολουθούν, φτερουγίζοντας από πάνω μου και γύρω μου. Δεν θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, ούτε κρύβω το βελονοβόλο· δε νομίζω ότι έχει νόημα τώρα.

Πίσω από ένα άνοιγμα χωρίς κάγκελα αντικρίζω μια μικρή σπηλιά με απλά έπιπλα – τραπέζι, καρέκλες, δυο κρεβάτια – και διάφορα αντικείμενα. Στο ένα κρεβάτι είναι ένας άντρας που με βλέπει κι ανασηκώνεται. Στο χέρι του βαστά μπουκάλι με κάποιο ποτό. «Ε...» κάνει. «Ποιος...;»

Γυρίζω και φεύγω. Χάλια είναι η κατάσταση. Ακούω φωνές και ποδοβολητά να πλησιάζουν. Βλέπω αντίκρυ μου τέσσερις κουρσάρους, και οι δύο κρατάνε βαλλίστρες. «Τι έγινε;» μου λέει ο ένας. «Σου επιτέθηκ' ο Βυθισμένος;» Τα αίματα στο σπαθί μου· δεν τα σκούπισα...

Κι ένας άλλος: «Γιατί φοράς κουκούλα;»

Δεν υπάρχει μέρος να στρίψω εδώ, για να τους αποφύγω.

«Ναι, είναι πιο πίσω,» τους λέω, δείχνοντας με το σπαθί μου τη μεριά απ'όπου ήρθα – νομίζω πως ακούω ποδοβολητά και φασαρία κι απο-κεί. «Τον χτύπησα μα έφυγε! Πολύ μεγάλος και δυνατός!»

«Για στάσου, ρε!» κάνει αυτός που με ρώτησε για την κουκούλα. «Τα αίματα πα' στο λεπίδι σου είναι κόκκινα...» Παράξενο. Τι εννοεί;

Ένας άλλος, που κρατά βαλλίστρα, την υψώνει και με σημαδεύει. «Δεν είναι δικός μας αυτός! Δεν είναι Καπνός!»

Του ρίχνω με το βελονοβόλο και κοκαλώνει στη θέση του απ'το Λευκό Άγαλμα, λίγο προτού τραβήξει τη σκανδάλη του όπλου του.

Ο δεύτερος βαλλιστροφόρος, όμως, αμέσως υψώνει τη δική του βαλ-λίστρα και μου ρίχνει. Ένα βέλος φυτρώνει ξαφνικά επάνω στ'αρι-στερά πλευρά μου. Η οργή μου γίνεται μια θύελλα μέσα μου. Κραυγά-ζοντας ορμάω καταπάνω τους. Σπαθίζω. Ένα κεφάλι τινάζεται στον υπόγειο αέρα. Ένα σπαθί σπάει μαζί με τον θώρακα και τη σπονδυλική στήλη του χειριστή του. Ο βαλλιστροφόρος που με χτύπησε γυρίζει να φύγει. Του κόβω το ένα πόδι και σωριάζεται ουρλιάζοντας. Τον πατάω στη ράχη και μένει ακίνητος.

Αυτός που είναι ακόμα κοκαλωμένος από το Λευκό Άγαλμα με ατενί-ζει με μάτια έντρομα, μη μπορώντας να κουνηθεί καθόλου, ούτε καν να φωνάξει. Τον κοπανάω καταπρόσωπο με το μανίκι του Φλιού της Έχιδνας, στέλνοντάς τον σε ύπνο – μόνιμο, ίσως.

Κρύβω το βελονοβόλο μες στην κάπα μου και πιάνω το καταραμένο βέλος που είναι μπηγμένο στα πλευρά μου. Το τραβάω δοκιμαστικά. Πονάω, όμως νομίζω ότι μπορεί να βγει. Το ξανατραβάω, όχι δοκιμα-στικά τώρα, αλλά με προσοχή. Ο πόνος είναι δυνατός, μα όχι δυνατό-τερος από την οργή μου. Το βέλος γλιστρά ομαλά και βγαίνει, γεμάτο σκούρο-μπλε αίμα.

Το πετάω στον τοίχο, γρυλίζοντας.

Τελικά, έπρεπε να είχα κρατήσει την πανοπλία μου. Θα μου χρεια-στεί, όπως φαίνεται.

«Παραδώσου, ρε! Παραδώσου!» ακούω πίσω μου, μαζί με ποδοβο-λητά· και βλέπω, πάνω απ'τον ώμο μου, κουρσάρους να έρχονται. Μισή ντουζίνα τουλάχιστον, βαστώντας διάφορα όπλα – ανάμεσα στα οποία και βαλλίστρες. Ένας άλλος φωνάζει: «Ρίξτε του, ρε – είναι Βυθι-σμένος!»

Ένα βέλος εκτοξεύεται αλλά με αστοχεί καθώς τρέχω από την άλλη μεριά.

Στρίβω σ'ένα άνοιγμα, μπαίνοντας σε μια σπηλιά φωτισμένη με ενεργειακή λάμπα. Όχι πολύ μεγάλη σπηλιά, αλλά έχει εξόδους. Μία είναι κλεισμένη με κάγκελα.

Δυο κουρσάροι βγαίνουν από ένα άνοιγμα – ένας άντρας και μια γυναίκα. «Ο εισβολέας!» λέει ο άντρας και υψώνει ένα πιστόλι – μάλλον ενεργειακό – προς τη μεριά μου. Η γυναίκα βαστά σπαθί και καμάκι. Από το βάθος, πίσω τους, ακούω κι άλλους να έρχονται.

Δεν πρόκειται ποτέ να ξεμπλέξουμε έτσι. Δεν το ξέρω αυτό το μέρος, και δε φαίνεται να υπάρχει κανένα καλό σημείο για να κρυφτώ...

...εκτός από ένα, ίσως.

Ο πειρατής τραβά τη σκανδάλη και μια ενεργειακή ριπή με χτυπά στον ώμο, παρότι προσπαθώ να την αποφύγω τελείως καθώς ορμάω καταπάνω τους. Με τραντάζει, και κάνει το πρόσφατο τραύμα μου να πονέσει· αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να ανακόψει την έφοδό μου.

Η γυναίκα επιχειρεί να με καρφώσει με το καμάκι. Συναντά το Φιλί της Έχιδνας, και το όπλο της διαλύεται· η λεπίδα μου συνεχίζει και την τρυπά στο στήθος προτού προλάβει να στρέψει και το ξίφος της εναντίον μου. Αίματα τινάζονται απ'το στόμα και τη μύτη της. Την κλοτσάω με όλη την υπερφυσική μου δύναμη και τη στέλνω επάνω στον πειρατή: τον κάνω να κουτρουβαλήσει όπισθεν, μες στο άνοιγμα απ'το οποίο ήρθαν. Και ακούω οργισμένες φωνές από εκεί: Ο πούστης!... Φονιάς μες στ'άντρο!... Βυθισμένος!... Εισβολέας!...

Δυο βέλη εκτοξεύονται, αλλά με αστοχούν.

Ακούω τους άλλους να έρχονται από πίσω μου. «Τον στριμώξαμε τώρα!» λέει κάποιος. Κι ένας άλλος: «Δεν είν' Βυθισμένος, ρε οδοντόψαρα! Δεν είν' Βυθισμένος, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου γαμώ!»

Τι διάολοι είναι οι Βυθισμένοι τελικά; Ανθρωπόμορφοι, ή όχι;

Μόνο ένα μέρος ίσως να υπάρχει που μπορώ να κρυφτώ από τους Καπνούς – αυτό που σκέφτηκα και πριν από λίγο... Καθώς ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούν από πάνω μου, τινάζομαι ως το άνοιγμα με τα κάγκελα. Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας, τα πιάνω και με τα δυο χέρια, κι εύκολα τα λυγίζω. Περνάω ανάμεσά τους και τρέχω μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα.

Ανάβω τον φακό μου λίγο παρακάτω, υποχρεωτικά.

Δημήτριος:

Περιμένουμε τον Πλοίαρχο του Μικρού Σύμπαντος να μας καλέσει, και όλοι είμαστε τσιτωμένοι. Ειδικά η Λουκία. Νομίζεις ότι μπορείς να δεις τα νεύρα της κάτω από το γαλανόδερμο πρόσωπό της, μέσα από τον λαιμό της. Όχι πως κι οι άλλοι φαίνονται πολύ πιο ήρεμοι.

Ούτε εγώ είμαι ήρεμος, αλλά το προσπαθώ. Δεν είναι η πρώτη φορά που μπλοφάρω. Κι ελπίζω να μην είναι η τελευταία.

Ανάβω ένα Δελφίни. Ρουφάω καπνό, τον βγάζω απ'τα ρουθούνια.

Ο Οφιομαχητής πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του μεγαλύτερο τζογαδόρο από εμένα, για να έκανε αυτό που έκανε. Μα την Έχιδνα, να πιαστεί έτσι επάνω στη ναυαρχίδα των Καπνών!... Ακόμα και για εκείνον ήταν παρακινδυνευμένο. Δεν είναι οποιοιδήποτε κουρσάροι.

Γαμώτο... Όπως λένε: ο πνιγμένος απ'τα θυζιά της Έχιδνας πιάνεται, ξέροντας ότι τα δόντια της θα τον δαγκώσουν. Μόνο που δεν ήταν πνιγμένος· δεν υπήρχε λόγος για τέτοια παράτολμη κίνηση.

Αλλά θέλει να βρει εκείνη τη μαυρόδερμη γυναίκα. Θέλει οπωσδήποτε να τη βρει. Δε σκέφτεται τίποτ' άλλο...

Είναι δυνατόν αυτή να τον ξέρει από παλιά; Να ξέρει ποιος ήταν προτού η Έχιδνα τον φιλήσει; Μου φαίνεται απίθανο. Πολύ απίθανο.

Από την άλλη, βέβαια, είναι μαυρόδερμη. Σαν τον Γεώργιο.

Οι άλλοι μέσα στη γέφυρα μιλάνε αναμεταξύ τους, και μιλάνε και με τον Μελέτιο'σαρ στον Αβύθιστο και τον Δαμιανό στο Τραγούδι των Κυμάτων. Εγώ είμαι σιωπηλός καθώς καπνίζω. Όχι πως τέτοιο είναι το συνήθειό μου· αλλά τι να πεις τώρα με τούτη την κατάσταση;

Νομίζω πως ο Οφιομαχητής, αυτή τη φορά, έκανε μεγάλο λάθος. Δεν έπρεπε να είχε πιαστεί πάνω στο πλοίο των Καπνών. Έπρεπε να περιμένει, να τους βρει κάπως αλλιώς.

...Πώς, όμως; Οι καταραμένοι δαίμονες των θαλασσών εξαφανίζονται συνέχεια. Και το λημέρι τους, όπως τώρα πια έχει γίνει φανερό, πρέπει να είναι κάτω από τα κύματα. Μέσα στην ίδια τη Βυθυδάτια, που παλιά δεν νόμιζα ότι υπήρχε.

Κι ακόμα δεν είμαι σίγουρος.

Αλλά, αν δεν υπάρχει, πού πήγαν τα πλοία των Τρομερών Καπνών;

Η φωνή του Ισίδωρου Ορνάκιου ηχεί τελικά από το τηλεπικοινωνιακό μας σύστημα: «Μικρό Σύμπαν καλεί Αεικίνητο Χέλι, Αβύθιστο, και Τραγούδι των Κυμάτων. Με ακούτε;»

«Ναι!» λέει η Λουκία αμέσως. «Σ'ακούμε, Καπετάνιε. Τι βρήκες;»

«Τη Βυθυδάτια. Δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο αυτό που συναντήσαμε.»

«Μια ολόκληρη ηπειρόνησος κάτω από τη θάλασσα;» ρωτά ο Μελέτιος'σαρ.

«Και, μάλιστα, σε μεγάλο βάθος. Εφτάμισι χιλιόμετρα, Μελέτιε,» αποκρίνεται ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. «Και κινείται. Αργά, αλλά κινείται.»

«Και πού είναι το λημέρι των Καπνών;» ρωτά η Λουκία. «Το είδατε;»

«Δεν είδαμε τίποτα πέρα από πέτρες και υποθαλάσσια χλωρίδα και πανίδα. Τα πάντα είναι σκοτεινά· δεν υπάρχει κανένα φως εκτός από κάποια φυτά που φεγγοβολούν.»

«Οι Καπνοί, δηλαδή, μπορεί να μην έχουν πάει εκεί;» λέει ο Δαμιανός.

«Εκεί είναι. Πού άλλου να βρίσκονται; Δε μπορεί τέσσερα μεγάλα καράβια να εξαφανίστηκαν. Με κάποιο τρόπο άνοιξαν τη θάλασσα και κατέβηκαν στη Βυθυδάτια.»

«Πρέπει να πάμε κι εμείς εκεί κάτω,» λέει η Λουκία, «για να βοηθήσουμε τον Γεώργιο, Καπετάνιε!»

«Ούτως ή άλλως πρέπει να πάμε,» προσθέτει ο Μελέτιος'σαρ, «ώστε να ερευνήσουμε. Θα μας εξυπηρετήσεις, Ορνάκιε; Εμείς δεν έχουμε υποβρύχια, όπως ξέρεις.»

«Θα σας εξυπηρετήσω,» αποκρίνεται ο Καπετάνιος του Μικρού Σύμπαντος, «γιατί δεν έχουμε πελάτες στο Μικρό Σύμπαν και είμαστε όλοι περιέργοι να μάθουμε τι συμβαίνει. Δε συναντάς κάθε μέρα τη μυθική Βυθυδάτια.»

Εντάξει, σκέφτομαι, είναι φυσημένοι, οι διάολοι της Σιλοάρνης. Πάμε μαζί τους... ή όχι;

Όπως είπε ο Ορνάκιος, δε συναντάς κάθε μέρα τη μυθική Βυθυδάτια... και ακόμα νομίζω ότι χρωστάω κάτι στον Οφιομαχητή. Αν και, μάλλον, εκείνος θα διαφωνούσε.

Στέφανος:

Φασαρία μες στο άντρο των Καπνών. Οι κουρσάροι τρέχουν αποδώ κι αποκεί. Αν και έχω μόλις μπει στο δωμάτιό μου και τα τραύματά μου με πονάνε, βγαίνω ξανά, στηριζόμενος στο ραβδί (δεν το χρειάζομαι πραγματικά για να σταθώ, απλώς με βοηθά), και ρωτάω έναν που περνά: «Τι γίνεται; Γιατί ο σαματάς;»

«Ένας Βυθισμένος, λένε. Προς το λιμάνι. Ή ίσως νάρθε απ'το λιμάνι – δεν κατάλαβα. Φωνάζουν, πάντως, ότι έχει σκοτώσει πέντ' έξι α'θρώπους.»

«Ο Καπετάνιος σας;»

«Τον φωνάξανε· και τον μάγο επίσης. Λένε πως ο Βυθισμένος λύγισε κάτι κάγκελα. Πολύ δυνατός. Παράξενη περίπτωση. Δεν ξέρω.» Φεύγει.

Λύγισε κάγκελα;... Πολύ δυνατός;... Όχι, δεν μπορεί να είναι ο καταραμένος Οφιομαχητής. Όχι εδώ κάτω. Πώς να έφτασε εδώ; Είναι αδύνατον!

Για καλό και για κακό, όμως, ντύνομαι με τον Δεύτερο Εαυτό μου. Ακόμα και τραυματισμένος μπορώ να τον φοράω και να τον χρησιμοποιώ, άνετα. Η αρμονία μου είναι τέλεια. Η οργανική στολή αποτελεί προέκταση του σώματός μου. Με κάνει να αισθάνομαι όμορφα καθώς τώρα κολλά επάνω στο δέρμα μου σαν παλιά, γνώριμη ερωμένη.

Παίρνοντας τα όπλα μου, βγαίνω απ'το δωμάτιο μου. Βαδίζω – χωρίς να στηρίζομαι στο ραβδί αλλά κρατώντας το – προς το δωμάτιο του Καθαρού. Δεν επαυξάνω την ταχύτητά μου· ελέγχω τις κινήσεις μου. Όπως πάντα, συνειδητός.

Συναντώ τη Ζέρκιλιθ μες στην ενεργειακά φωτισμένη σήραγγα. Τα όπλα της είναι θηκαρωμένα αλλά, ως συνήθως, φαίνεται έτοιμη να τα τραβήξει στη στιγμή. Είναι καλή, πολύ καλή. Μου είπε ότι αντιμετώπισε, για λίγο, ακόμα και τον Οφιομαχητή· και ισχυρίζεται ότι της θύμιζε κάποιον άλλο άνθρωπο. Δε μου εξήγησε ποιον· όταν τη ρώτησα, αποκρίθηκε μόνο: Δε μπορεί νάναι αυτός. Έκανα λάθος.

«Τι συμβαίνει;» τη ρωτάω τώρα. «Κάποιος Βυθισμένος, λένε...»

Η Ζέρκιλιθ νεύει. «Ναι, αλλά δεν το νομίζω. Κάτι άλλο πρέπει νάναι. Αναφέρουν πως λύγισε κάγκελα. Οι Βυθισμένοι δεν είναι τόσο δυνατοί,» μου λέει καθώς βαδίζουμε πλάι-πλάι.

«Ίσως ορισμένοι να είναι.»

«Όλο τον καιρό που είμαστε εδώ, δεν έχουμε δει κανέναν τόσο δυνατό, Στέφανε.»

Ο Οφιομαχητής;... Όχι. Δεν είναι δυνατόν.

«Ο Καθαρός;» ρωτάω.

«Δεν είναι στο δωμάτιό του.»

Τον συναντάμε τελικά μαζί με μερικούς κουρσάρους και τον Ιωάννη'σαρ, και πηγαίνουμε ομαδικά προς τα εκεί όπου έγιναν οι συμπλοκές μ'αυτό τον μυστηριώδη εισβολέα που άλλοι πειρατές λένε ότι είναι Βυθισμένος, άλλοι ότι δεν μπορεί να είναι Βυθισμένος, αποκλείεται. Ο Καθαρός τούς ρωτά πώς ήταν η φάτσα του· δεν μπορούν ν'αναγνωρίσουν έναν Βυθισμένο, μα την Έχιδνα; Του απαντούν ότι φορούσε κουκούλα· έτσι αναφέρουν, τουλάχιστον, αυτοί που τον είδαν. Αλλά όσοι συγκρούστηκαν μαζί του είναι ή νεκροί ή πεσμένοι κάτω και ξεροί. Κανένας άλλος Βυθισμένος δεν είχε κάνει ποτέ τέτοια ζημιά – όχι ένας από μόνος του. Ίσως νάναι περισσότεροι τελικά. Κρατά, όμως, σπαθί, οπότε μπορεί και να μην είναι Βυθισμένος.

«Μπερδεμένα μού τα λέτε!» μουγκρίζει ο Γρηγόριος Καθαρός. «Τι άλλο να είναι; Δεν υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να κατεβούν εδώ!» Και στρέφει το βλέμμα του στον αδελφό του.

Ο Ιωάννης'σαρ, κουκουλωμένος, κουνά το κεφάλι του. «Κανείς δεν μας έχει προδώσει.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Το νοοσύστημα δεν κάνει λάθη, αδελφέ μου.»

«Πώς, τότε, μπήκε εισβολέας εδώ μέσα, Ιωάννη; Λένε ότι κρατά σπαθί. Έχεις ξαναδεί Βυθισμένο με σπαθί;»

«Κάνουν λάθος. Δεν μπορεί να είναι σπαθί.»

Συνεχίζουμε να βαδίζουμε καθώς μιλάνε, διασχίζοντας φωτισμένες σήραγγες και σπηλιές, στρίβοντας σε στροφές και διακλαδώσεις. Και παρατηρώ ότι πολλοί κουρσάροι κοιτάζουν με καχυποψία και φόβο τα κιγκλιδώματα που φράζουν τις εισόδους των Επικίνδυνων Περιοχών (όπως έχουν ονομάσει αυτά τα μέρη ο Καθαρός και ο Ιωάννης'σαρ). Δεν τους έχω ξαναδεί να τα κοιτάζουν έτσι, αν και δεν είμαι πολύ καιρό μαζί τους. Φοβούνται ότι τώρα κάτι κακό συμβαίνει εκεί. Ίσως να νομίζουν ότι οι Βυθισμένοι τελικά θα εισβάλουν στο άντρο τους και θα τους καταβροχθίσουν όλους...

Συναντάμε κι άλλους πειρατές παρακάτω και μας οδηγούν σε μια σπηλιά όπου ένα από αυτά τα κιγκλιδώματα είναι χαλασμένο.

«Λύγισε τα κάγκελα, μα τα χέρια τ'Αστερίωνα!» μας λέει ένας, δείχνοντας. «Τον είδα με τα μάτια μου, Καπ'τάνιε! Λύγισε τα κάγκελα και χώθηκε μέσα κι έφυγε. Ήταν Βυθισμένος!»

«Δεν ήταν Βυθισμένος,» διαφωνεί μια πειρατίνα.

«Βυθισμένος ήταν!»

«Δεν ήταν Βυθισμένος, ρε! Ήταν ντυμένος σαν άνθρωπος· τι 'ν' αυτά που λες; Οι Βυθισμένοι δεν ντύνονται. Ούτε φοράνε κουκούλες.»

«Και κρατούσε και σπαθί,» λέει ένας άλλος.

Πλησιάζω τα κάγκελα. Τα κοιτάζω. Στρέφομαι στους πειρατές. «Πόσο εύκολα τα λύγισες;» τους ρωτάω. «Απλά τα έπιασε και τα τράβηξε σαν να ήταν από λάστιχο;»

«Ναι, ακριβώς,» μου αποκρίνεται αυτός που μίλησε πρώτος. «Ακριβώς όπως τόπες, φίλε. Σαν νάτανε από λάστιχο, μα την Έχιδνα – τ'ορκίζομαι! Και δες πόσο δυνατά είναι – δες!» Πιάνει το ένα από τα δύο κυρτωμένα κάγκελα και παλεύει να το τραβήξει, να το ισιώσει – μάταια. «Δε μπορείς να τα κουνήσεις! Δε γίνεται.»

Γυρίζω να κοιτάξω τον Καθαρό και τον Ιωάννη'σαρ. «Ο Οφιομαχητής.»

«Τι λέγεις, ρε;» ακούγεται μια ενοχλητική φωνή, και βλέπω αυτό τον ηλίθιο, τον Πρίγκιπα Κοσμά της Ηχώπολης, να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους κουρσάρους. «Πώς να βρέθηκε αυτός δω κάτω; Φαντάσματα έχεις στο κεφάλι σου!»

«Στο δικό σου κεφάλι έχεις φαντάσματα,» του λέω, χωρίς να φωνάζω. «Μόνο ο Οφιομαχητής μπορεί να λυγίσει κάγκελα έτσι.»

«Δεν είν' ο Οφιομαχητής! Κάτι άλλο είναι.»

«Τι 'άλλο'» – μιμούμαι τη φωνή του – «μπορεί να είναι, Πρίγκιπα; Κάνα ξαδέρφι του Αστερίωνα που ξέμεινε στη Βυθυδάτια πριν από χιλιετίες; Δεν ξέρω πώς βρέθηκε εδώ, ο δαίμονας της Έχιδνας, αλλά αυτός είναι. Ο Οφιομαχητής.»

Ο Ιωάννης'σαρ μιλά ξαφνικά, και σιγή πέφτει ολόγυρα: «Το θεωρώ... δύσκολο – το λιγότερο – να κατάφερε να μας ακολουθήσει. Αλλά, αν όντως τα κατάφερε, δεν πρόκειται ποτέ να φύγει από τη Βυθυδάτια.»

Ὡς το μεσημέρι, η Στεφανία εξακολουθούσε να είναι καλά. Ή, μάλλον, ήταν ακόμα καλύτερα. Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου δεν έδιναν κανένα σημάδι ότι θα επανεμφανίζονταν στον οργανισμό της. Ο Οφιομαχητής ήταν αισιόδοξος, και η Ευτυχία Ναθράσκη πολύ ευχαριστημένη. Οι ελπίδες της δεν ήταν μάταιες τελικά, σκεφτόταν. Ο Οφιομαχητής μπορούσε να τους σώσει από την επιδημία. Να σώσει τον Απέθαντο, τουλάχιστον.

Τον ρώτησε πόσο ακόμα από αυτό το φάρμακο είχε έτοιμο, και ο Γεώργιος αποκρίθηκε: «Αρκετό, αλλά όχι πολύ. Δε μπορώ να θεραπεύσω τους πάντες μέσα στο Κακό Πάτημα.» Άρχισε, όμως, να κάνει ενέσεις σε όλους τους ασθενείς που βρίσκονταν στην Αίθουσα της Αρρώστιας, και ο ένας μετά τον άλλο συνέρχονταν.

«Αν η Στεφανία είναι καλά μέχρι το απόγευμα,» είπε, μετά, στη Ναθράσκη και τους άλλους γιατρούς του Απέθαντου μέσα στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, «τότε και όλοι οι υπόλοιποι έχουν σωθεί.»

«Αν έχεις βρει το φάρμακο,» είπε ο Κλεάνθης Βολλέρνιος, «μπορούμε να θεραπεύσουμε τους πάντες που έχουν αρρωστήσει στην Κυκλόπολη!»

«Χρειαζόμαστε μεγάλη ποσότητα γι' αυτό.»

«Θα έρθουν άνθρωποι να σε βοηθήσουν να μαζέψεις ό,τι θέλεις· είναι σίγουρο. Μόλις μαθευτεί ότι βρήκες το φάρμακο... μα την Έχιδνα! στην αρχή κανείς δεν θα το πιστεύει.»

«Ακριβώς,» είπε ο Γεώργιος Φιρίζος. «Κανείς δεν θα μας πιστεύει. Έχουμε και μια κάποια φήμη εδώ, στον Απέθαντο...»

«Θα δουν τα αποτελέσματα, όμως, Γεώργιε,» του είπε ο Κλεάνθης. «Τα αποτελέσματα είναι προφανή. Οι ασθενείς θεραπεύονται!»

Πριν από δύο ώρες, στην άλλη άκρη της Κυκλόπολης, πέρα από τις όχθες του ποταμού Νάνθηρη, μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία, στο γραφείο του Πέτρου Νιλκόδιου, ο Ανδρέας Νιλκόδιος μιλούσε με τον

αδελφό του. Του έλεγε κάτι που είχαν πρόσφατα μάθει οι Τροχόλυκοι: ότι, χτες βράδυ, κάποιος άγνωστος επιτέθηκε στους φρουρούς για να μπει στο Κακό Πάτημα. Τους χτύπησε έτσι που κανείς δεν μπορούσε να το διανοηθεί· είχε δύναμη εξωφρενική. Διέλυσε και το οδόφραγμα με μια κλοτσιά.

«Ποιος νομίζεις ότι μπορεί να ήταν αυτός;» ρώτησε ο Ανδρέας, ρητορικά σχεδόν.

«Ο Οφιομαχητής... Και λοιπόν; Τι κάνει τώρα; Έχει αρχίσει να γίνεται παράνομος; Αυτό μάς εξυπηρετεί, αν μη τι άλλο.»

«Κάτι, όμως, με προβληματίζει.» Ο Ανδρέας στεκόταν όρθιος· δεν είχε καθίσει.

Ο Πέτρος ήταν καθισμένος πίσω απ'το γραφείο. «Τι; Ότι θα βρει το φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου;» γέλασε.

«Κανείς δεν τον είδε, χτες, να βγαίνει από τον Απέθαντο...»

«Οι άνθρωποί σου δεν κοίταζαν και τόσο προσεχτικά.»

«Αντιθέτως, είμαι σίγουρος ότι κοίταζαν προσεχτικά. Ο καταραμένος έκανε κάποιο κόλπο. Και πού μπορεί να ήθελε να πάει; Έξω από την πόλη, υποθέτω. Και μετά, επιστρέφοντας, βρήκε τους φρουρούς στο διάβα του, να έχουν αποκλείσει το Κακό Πάτημα...»

«Πού θες να καταλήξεις, γαμώτο; Υπάρχει κάποιο νόημα σ'αυτούς τους σκόρπιους συνειρμούς;»

«Για να πηγαиноέρχεται, πρέπει να νομίζει ότι κάτι κάνει. Κάτι ουσιαστικό. Δεν είναι ανόητος.»

«Ακόμα επιμένεις ότι μπορεί να βρει το φάρμακο προτού κοινοποιήσουμε το δικό μας; Είσαι σοβαρός;»

«Τον θεωρώ επικίνδυνο. Ξέρει από βοτάνια και δηλητήρια, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

Ο Πέτρος μόρφασε, συλλογισμένος προς στιγμή. Ύστερα, έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του και κάλεσε τον Ευγένιο·νιρ στον πομπό του.

Ο Ευγένιος, εκείνη την ώρα, μιλούσε με τη Διονυσία·νιρ Υρφάνια σ'ένα από τα δωμάτια βασικών εξοπλισμών της Ανθρώπινης Προστασίας. Η Διονυσία τού ζητούσε ξανά να της πει τι έκανε στα εργαστήρια, πώς ακριβώς προσπαθούσε να βρει το αντιβιοτικό· επίσης, του ζητούσε να την αφήσει κι εκείνη να μπει εκεί για να κοιτάξει τι γινόταν.

Κάθε μέρα που έβλεπε τόσους ανθρώπους να υποφέρουν, και κάποιους να πεθαίνουν μη μπορώντας να ανασάνουν, αισθανόταν κάτι να τσακίζει την καρδιά της.

Ο Ευγένιος ν'νιρ αρνιόταν, όμως, να την αφήσει να μπει στα εργαστήρια του νοσοκομείου. «Δεν χρειάζομαι βοήθεια, Διονυσία. Και είμαι βέβαιος πως βρίσκομαι πια πολύ κοντά στο να βρω το φάρμακο.»

«Πώς είναι δυνατόν να είσαι βέβαιος; Δεν έχεις ακόμα κάνει καμιά δοκιμή! Το έχεις δώσει σε κανέναν ασθενή;»

«Έχω πειραματιστεί. Μην απασχολείσαι εσύ μ'αυτά τα πράγματα, Διονυσία. Τα έχουμε ξαναπεί. Δεν είναι η δουλειά σου το εργαστήριο. Αυτό το βάρος είναι μόνο για εμένα—» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε τότε. Ο Ευγένιος τον έβγαλε μέσα από τον νοσοκομειακό χιτώνα του και, βλέποντας ποιος τον καλούσε, έφερε τη συσκευή στο αφτί του και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, ώστε η Διονυσία να μη μπορεί ν'ακούσει. «Μάλιστα;» είπε.

Ήταν ο Πέτρος, φυσικά. «Έλα στο γραφείο μου,» ζήτησε. «Τώρα.»

«Θα είμαι εκεί αμέσως,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος, κρίνοντας από τον τόνο της φωνής του ότι κάτι τον είχε ανησυχήσει. Έκλεισε τον πομπό και είπε στη Διονυσία: «Πρέπει να φύγω. Θα ξαναμιλήσουμε. Και μη σε απασχολεί άλλο η έρευνα στα εργαστήρια. Πηγαίνει καλά· δεν με πιστεύεις;»

«Σε πιστεύω. Απλώς... θέλω κι εγώ να ξέρω...»

«Κάνε τη δουλειά σου όπως έχεις συμφωνήσει με το Συμβούλιο, Διονυσία. Τα εργαστήρια δεν είναι δική σου ευθύνη. Εντάξει;» Και άγγιξε τη μέση της – με τρόπο παραπάνω από φιλικό, νόμιζε η Διονυσία – πράγμα που δεν της άρεσε καθόλου. Αισθάνθηκε σαν αράχνες ξαφνικά να σκαρφάλωσαν στην πλάτη της.

Ο Ευγένιος ν'νιρ τής χαμογέλασε πάνω από την κατεβασμένη μάσκα του – κάνοντας κι άλλες αράχνες να σκαρφαλώσουν στη ράχη της – κι ύστερα έφυγε απ'το δωμάτιο των νοσοκομειακών εξοπλισμών.

Ο άνθρωπος ήταν απαράδεκτος ώρες-ώρες! σκέφτηκε η Διονυσία. Αν το έλεγα αυτό στον Ανδρέα, μπορεί και να του έριχνε καμιά μπουνιά! Αλλά δεν σκόπευε να του το πει. Δεν χρειάζονταν διαπληκτισμοί... ειδικά τώρα, τέτοιες μέρες που ήταν. Γαμώτο! Επάνω που είχε έρθει στην Κυκλόπολη, επάνω που είχε ξεκινήσει να δουλεύει στην

Ανθρώπινη Προστασία, είχε τύχει αυτό το φριχτό πράγμα στην πόλη... Ο Αστερίωνας να τους βοηθήσει!

Ο Ευγένιος'νιρ βάδιζε στους διαδρόμους της κλινικής. Μπήκε σ'έναν ανελκυστήρα και δεν άργησε να φτάσει στο γραφείο του Πέτρου.

«Έχουμε και παρέα...» παρατήρησε, βλέποντας τον Ανδρέα εκεί.

«Ο αδελφός μου,» είπε ο Πέτρος, «μου λέει ξανά ότι ανησυχεί για το φάρμακο του Οφιομαχητή. Χτες, ο καταραμένος χτύπησε τους φρουρούς της πόλης για να μπει στο Κακό Πάτημα.»

«Ο Οφιομαχητής;»

«Προφανώς. Είχε βγει από την πόλη για να μαζέψει βοτάνια, και επέστρεψε – ή έτσι νομίζουμε, τουλάχιστον. Οι άνθρωποι του αδελφού μου τον είχαν χάσει. Και σε ξαναρωτάω, Ευγένιε: Υπάρχει λόγος ανησυχίας; Υπάρχει πιθανότητα ένας τυχαίος μαλάκας να βρει το φάρμακο βράζοντας φύλλα καιμανιτάρια απ'τα βουνά;»

«Δεν είναι ένας τυχαίος μαλάκας,» παρενέβη ο Ανδρέας. «Ξέρει από βοτάνια. Η Ναθράσκη είπε ότι θεράπευσε έναν άρρωστο, έναν δηλητηριασμένο–»

Ο Πέτρος ρουθούνισε. «Ναι, εντάξει, στον Απέθαντο...» Και κοίταξε πάλι ερωτηματικά τον Ευγένιο.

«Κοίτα...» είπε ο Βιοσκόπος. «Η αλήθεια είναι ότι έχω βασίσει το μικρόβιο των Σαγονιών σ'ένα δηλητήριο. Αλλά είναι πολύ σπάνιο.»

«Τι δηλητήριο;» έκανε ο Πέτρος, συνοφρυωμένος.

«Η Αγκάλη του Όφεως' λέγεται. Το βγάζει μόνο ένα συγκεκριμένο είδος χελώνας αφού έχει φάει ένα συγκεκριμένο είδοςμανιταριών–»

«Ανόητοι!» μούγκρισε ο Ανδρέας. «Σας το είπα: ο Οφιομαχητής φαίνεται να ξέρει από δηλητήρια. Ίσως να τόχει υπόψη του αυτό το φαρμάκι!»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος'νιρ. «Αλλά το μικρόβιο που έφτιαξα δεν είναι ίδιο με το δηλητήριο. Το έχω αλλοιώσει. Είναι ισχυρότερο.»

«Υπάρχει φυσικό αντίδοτο;»

«Για την Αγκάλη του Όφεως, ναι, υπάρχει' αλλά είναι, ίσως, πιο σπάνιο απ'το δηλητήριο! Για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, όχι, δεν υπάρχει φυσικό φάρμακο. Υπάρχει μόνο το αντιβιοτικό που έχω φτιάξει. Το παίρνεις και τελειώσε' η επιδημία δεν σε ξαναγγίζει. Αυτό κάνει το κανονικό αντιβιοτικό, τουλάχιστον – το οποίο έχεις πάρει εσύ και έχεις

ποτίσει και την καινούργια, συμπαθέστατη Βιοσκόπο της κλινικής μας. Εκείνο που θα πουλάμε θα σε εθίζει. Είναι αλλοιωμένο.»

«Και το αποκλείεις ο Οφιομαχητής να καταφέρει να βρει το πραγματικό φάρμακο;»

«Δεν είναι δυνατόν, Ανδρέα. Μόνο σε σωστά εξοπλισμένο βιολογικό εργαστήριο μπορείς να το φτιάξεις. Και πρέπει να είσαι και Βιοσκόπος. Ή, αν δεν είσαι Βιοσκόπος, ή δεν έχεις κανέναν Βιοσκόπο μαζί σου... δεν ξέρω αν μπορείς να τα καταφέρεις. Ίσως και να μπορείς, αλλά πολύ πιο δύσκολα. Δε νομίζω ότι χρειάζεται ν' ανησυχούμε πως ο Οφιομαχητής θα φτιάξει το φάρμακο. Κατά πρώτον, δεν έχει σωστά εξοπλισμένο εργαστήριο. Πού εργάζεται; Στον Απέθαντο;» Γέλασε κοφτά – κάτι ανάμεσα σε γέλιο και ρουθούνισμα.

«Γιατί, όμως, να πηγαينoέρχεται μέσα κι έξω από την Κυκλόπολη αν δεν νομίζει πως κάνει κάτι σημαντικό;» είπε ο Ανδρέας.

Ο Ευγένιος αναστέναξε. «Μπορεί να νομίζει ότι κάνει κάτι σημαντικό. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάνει κιόλας!»

Τότε κουδούνισε ξανά ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του και ο Βιοσκόπος τον τράβηξε μέσα απ' τον νοσοκομειακό χιτώνα του και μίλησε. Η Μάγδα Θολσοβόνια ήταν· του έλεγε ότι βρισκόταν εδώ η κυρία για την ειδική επέμβαση. «Ναι,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος. «Έρχομαι, έρχομαι...»

Η κυρία για την ειδική επέμβαση ήταν μια γυναίκα γύρω στα πενήντα, από τους αρκετά πλούσιους κατοίκους της Κυκλόπολης. Εδώ και μέρες – προτού πέσει η επιδημία – είχε μιλήσει με τον Πέτρο Νιλκόδιο και τον Ευγένιο·νιρ και είχαν συνεννοηθεί να της αλλάξουν τα πόδια. Τα δικά της δεν της άρεσαν· ήθελε καινούργια, πιο καμπυλωτά, πιο κομψά, πιο ελκυστικά. Ο Πέτρος τής είχε δείξει μια φωτογραφία μ' ένα ζευγάρι που μπορούσαν να της προσφέρουν, κι εκείνη είχε συμφωνήσει, μοιάζοντας ικανοποιημένη.

Τώρα βρισκόταν στην Ανθρώπινη Προστασία και συζητούσε με τη Μάγδα Θολσοβόνια σ'έναν από τους ιδιαίτερους θαλάμους αναμονής. Η Διονυσία έριξε μια ματιά από τη μισάνοιχτη πόρτα του θαλάμου, γιατί ήθελε να ξαναδεί αυτή τη γυναίκα. Πιο πριν, καθώς έβγαινε από την αποθήκη νοσοκομειακών εξοπλισμών όπου είχε μιλήσει με τον Ευγένιο·νιρ, την είχε δει φευγαλέα μόνο και είχε μάθει από το προσωπικό

ότι ήταν κι αυτή μία από τις «ειδικές περιπτώσεις αλλαγής» – όπως ο Νικόλαος Ελβράμιος. Αλλά δεν ήταν καμιά γριά, μα τον Αστερίωνα! είχε παρατηρήσει η Διονυσία. Και τώρα το παρατηρούσε ακόμα καλύτερα. Η γυναίκα πρέπει να ήταν μικρότερη από πενήντα χρονών, και αρκετά ευπαρουσίαστη. Τι μπορεί να ήθελε ν'αλλάξει επάνω της; Δε φαινόταν να έχει κανένα πρόβλημα...

Η Διονυσία απομακρύνθηκε απ'τη μισάνοιχτη πόρτα, μη θέλοντας κανείς να την προσέξει και να θεωρήσει ότι κατασκόπευε. Καθώς έφευγε, συνάντησε τον Ευγένιο'νιρ και νόμιζε ότι της χαμογέλασε πίσω από τη μάσκα του προτού κατευθυνθεί προς τον ιδιαίτερο θάλαμο αναμονής όπου βρίσκονταν η Μάγδα Θολσοβόνια και η κυρία που κάτι ήθελε ν'αλλάξει.

Αργότερα, η Διονυσία έμαθε ότι εκείνο που ήθελε ν'αλλάξει ήταν τα πόδια της. Η Μάγδα τής το είπε, η οποία είχε κάνει την εγχείρηση μαζί με τον Ευγένιο.

«Μα, γιατί;» ρώτησε η Διονυσία. «Κανονικά δεν περπατούσε;»

Η Μάγδα γέλασε, κάνοντας να πάλλονται τα πρασινόδερμα στήθη της που ήταν οριακά κρυμμένα και πιεσμένα από το φόρεμά της. «Φυσικά και περπατούσε κανονικά, Διονυσία! Απλώς ήθελε πιο ωραίες γάμπες, και όχι μόνο γάμπες. Από πάνω ως κάτω.»

«Και... και υποβλήθηκε σε τέτοια επικίνδυνη εγχείρηση γι'αυτό;» Ενώ η πόλη κατασπαράζεται από τούτη την τρομερή επιδημία; πρόσθεσε νοερά.

Η Μάγδα γέλασε ξανά. Έβγαλε την ενεργειακή πίπα της και την άναψε με το πάτημα ενός κουμπιού. «Τι να κάνει, η καημένη; Η φύση δεν την είχε προικίσει όπως εμάς.» Μειδίασε. «Περισσότερα οχτάρια για την πάρτη μας!» Της έκλεισε το μάτι. «Δε θα πάνε χαμένα. Καινούργια κλινική είμαστε.

»Πήγαινε όμως να ξεκουραστείς τώρα, Διονυσία. Και τα δικά σου πόδια χρειάζονται λίγη περιποίηση, είμαι σίγουρη.» Μειδίασε ξανά, λοξοκοιτάζοντας τον Ανδρέα, που στεκόταν παραδίπλα, και κλείνοντας το μάτι και σ'αυτόν. Ύστερα απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας το μπαρ της καφετέριας της Προστασίας και καθίζοντας σ'ένα από τα ψηλά скаμνιά καθώς έλεγε κάτι στον άντρα εκεί, ο οποίος φορούσε μάσκα. Οι πάντες φορούσαν μάσκα μέσα στο νοσοκομείο· το Συμβούλιο το είχε

αποφασίσει. Η Μάγδα είχε τη δική της κατεβασμένη καθώς κάπνιζε από την ενεργειακή πίπα.

Η Διονυσία στεκόταν κοντά στην είσοδο της καφετέριας, κι ακόμα δεν μπορούσε να χωνέψει αυτό που γινόταν με τις αλλαγές μελών εδώ πέρα.

«Πάμε,» της είπε ο Ανδρέας. «Η βάρδια σου έχει τελειώσει πια, Διονυσία.»

Εκείνη αναστέναξε. «Αυτή η γυναίκα ζήτησε να της κόψουν τα πόδια για να της βάλουν τα πόδια μιας νεκρής... Αναρωτιέμαι αν ήξερε ότι ήταν τα πόδια νεκρής!»

«Τι θα ήταν, ζωντανή;»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι. «Τέλος πάντων. Ελπίζω μόνο να μπορεί να περπατήσει όταν σηκωθεί.»

«Μην ανησυχείς· ο Ευγένιος ξέρει τι κάνει.»

«Πού βρίσκετε τόσους νεκρούς, μα τον Αστερίωνα, Ανδρέα;»

«Σου εξήγησα, δεν σου εξήγησα; Τους αγοράζουμε από τους συγγενείς τους που έχουν ανάγκη να τους πουλήσουν. Ή τους βρίσκουμε τυχαία. Έχουμε ανθρώπους που ψάχνουν. Υπάρχει κόσμος που σκοτώνεται από διάφορες αιτίες και κανείς δεν τον αναζητά. Φέρνουμε εδώ τα πτώματα, ο Ευγένιος τα κοιτάζει όπως εκείνος ξέρει, και κρίνει τι μπορεί να φανεί χρήσιμο από αυτά.»

Της Διονυσίας τής φαινόταν αποκρουστική όλη αυτή η υπόθεση. Ήταν το μόνο πράγμα στην Ανθρώπινη Προστασία που δεν της άρεσε. Όλα τ'άλλα ήταν τέλεια εδώ– Εντάξει, εκτός από τη συμπεριφορά της Μάγδας Θολσοβόνιας, που έπρεπε να ήταν πιο σοβαρή για γιατρός, μα τον Αστερίωνα! Και εκτός από τη συμπεριφορά του Ευγένιου'νιρ, που... που ήταν κάπως περίεργος ώρες-ώρες! Τέλος πάντων. Αυτή η υπόθεση με τις αλλαγές μελών, με τους νεκρούς που συγκέντρωναν για να τους παίρνουν ό,τι ήταν χρήσιμο – αυτή η υπόθεση ήταν το μόνο που δεν της άρεσε στην Ανθρώπινη Προστασία.

«Πάμε σπίτι;» είπε ο Ανδρέας. «Είσαι κουρασμένη· το βλέπω.»

Η Διονυσία ένευσε. «Ναι, είμαι... είμαι όντως κουρασμένη.»

Ο Ανδρέας έπιασε τις άκριες της μάσκας της και την κατέβασε· κατέβασε και τη δική του και φίλησε τα χείλη της. Η Διονυσία ξέχασε προς στιγμή τους νεκρούς και τις αλλαγές μελών, και τα κρούσματα της

επιδημίας, τους ανθρώπους που υπέφεραν περιμένοντας τον Ευγένιο·νιρ να βρει το φάρμακο. Αλλά μόνο προς στιγμή. Μόνο προς στιγμή. Τελευταία, ούτε η αγκαλιά του Ανδρέα δεν μπορούσε να την κάνει να αισθανθεί όπως πρώτα. Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου την είχαν τρομάξει βαθιά. Η εξάπλωσή τους ήταν πολύ γρήγορη, πολύ δραματική... σαν ένας δαιμονικός δολοφόνος να τριγύριζε στους δρόμους της πόλης χωρίς κανείς να μπορεί να τον σταματήσει, κλέβοντας τη μια ζωή μετά την άλλη. Κλέβοντας την αναπνοή των ανθρώπων.

Μαζί με τον Ανδρέα Νιλκόδιο, η Διονυσία έφυγε από την Ανθρώπινη Προστασία. Καβάλησαν το δίκυκλό του κι έτρεξαν μέσα στην Κυκλόπολη. Και αισθάνθηκε να της κάνει καλό ο αέρας που τίναζε τα μαλλιά της...

Το απόγευμα, η κατάσταση ήταν ίδια στην Ανθρώπινη Προστασία, ίδια και χειρότερη, αφού περισσότερα κρούσματα των Σαγονιών του Αβυσσαίου είχαν εισαχθεί. Στην άλλη άκρη της πόλης, όμως, στον Απέθαντο, ίσχυε το αντίθετο. Η κατάσταση είχε βελτιωθεί, διαψεύδοντας τις κυνικές προβλέψεις του Γεώργιου Φιρίζου.

Οι ασθενείς στην Αίθουσα της Αρρώστιας είχαν γίνει καλά. Ο Οφιομαχητής είχε δώσει το φάρμακο σε όλους, το μεσημέρι, και τώρα ανάπνεαν κανονικά. Ούτε πυρετό δεν είχαν. Οι γιατροί άρχισαν να συζητάνε να ξεκινήσουν να δέχονται καινούργια κρούσματα.

Αλλά ο Οφιομαχητής τούς προειδοποίησε πως δεν είχε πολύ φάρμακο ακόμα.

«Πόσο έχεις;» τον ρώτησε ο Φιρίζος.

«Τρεις δόσεις.»

«Μόνο;»

«Τι νομίζεις ότι είναι; Κάτι που βγαίνει από βιομηχανία; Πρέπει να πάω να μαζέψω υλικά πάλι—»

«Να ειδοποιήσουμε τον Κύκλο,» πρότεινε ο Κλεάνθης Βολλέρνιος, «για να μας βοηθήσουν—»

Τότε, μια νοσοκόμα μπήκε στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, μασκοφορεμένη και κουκουλωμένη. «Οφιομαχητή!» αναφώνησε. «Οφιομαχητή!»

Ο Γεώργιος απομάκρυνε την παράλογη οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Τι;»

«Η Στεφανία! Δε μπορεί ν'αναπνεύσει πάλι-»

Η γροθιά του χτύπησε το τραπέζι των γιατρών, και το τραπέζι κατέρρευσε, έσπασε στα δύο, τουλάχιστον ένα πόδι του καταστράφηκε. Όσοι κάθονταν πετάχτηκαν όρθιοι.

«Τι κωλοφάρμακο είν' αυτό!» αναφώνησε ο Φιρίζος. «Τη μια μάς λες ότι το έχεις έτοιμο – την άλλη πάλι τα ίδια!»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε, τον άρπαξε απ'τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του, και τον πέταξε στην άλλη άκρη του δωματίου, πάνω σ'έναν ραγισμένο τοίχο. Ο Φιρίζος σωριάστηκε στο βρόμικο πάτωμα ενώ σοβάδες τον έλουζαν.

Ο Οφιομαχητής βγήκε απ'το Γενικό Γραφείο των Ιατρών λέγοντας στη νοσοκόμα: «Οδήγησέ με! Πού την έχειτε;»

Η νοσοκόμα τον ακολούθησε, τρέχοντας, καθώς ο Γεώργιος βάδιζε με μεγάλες δρασκελιές. Η Ναθράσκη πήγε πίσω τους, με τον νοσοκομειακό χιτώνα της ν'ανεμίζει, νιώθοντας όλες τις ελπίδες της να έχουν καταρρεύσει ξαφνικά.

Ο Οφιομαχητής βρήκε τη Στεφανία στο δωμάτιο που την είχαν απομονώσει και τις προάλλες. Ήταν στο κρεβάτι έχοντας δύσπνοια. «...Γεώργιε,» έκρωξε. «Δεν ξέρω... απλά... ξεκίνησε ξανά...»

Δεν του έμοιαζε σε τόσο άσχημη κατάσταση όσο πριν. «Η επίδραση του φαρμάκου,» είπε, «άρχισε να περνά.» Έβγαλε ένα φιαλίδιο μέσα από την κάπα του, και στράφηκε στη νοσοκόμα. «Δώσε μου μια σύριγγα.»

«Δεν έχω...»

Η Ναθράσκη, έχοντας μόλις μπει κι αυτή στο δωμάτιο, είπε: «Έχω εγώ.» Και έδωσε μία στον Γεώργιο, ο οποίος την έκαψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του, τράβηξε υγρό από το φιαλίδιο, και τρύπησε το χέρι της Στεφανίας, κρατώντας το σταθερό. Έστειλε το φάρμακο μέσα της.

Και η σαμάνος δεν άργησε πάλι να συνέλθει. Ανέπνεε κανονικά ξανά. Ή, τουλάχιστον, πιο κανονικά από πριν.

«Τι σημαίνει αυτό, Γεώργιε;» ρώτησε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Τι σημαίνει, μα τον Αστερίωνα;»

«Ότι δεν φτάνει μία δόση του φαρμάκου για να τους θεραπεύσει.»

«Αλλά μπορούν να πάρουν κι άλλη, έτσι; Δε θα τους σκοτώσει...»

«Όχι, δεν θα τους σκοτώσει. Όμως δεν θα πρότεινα να την πάρουν μέσα στις επόμενες τέσσερις ώρες αφού έχουν πάρει την πρώτη.»

Η Ναθράσκη ένευσε. «Ναι, φυσικά. Και... και τελικά μπορούν να θεραπευτούν τελείως μ'αυτό τον τρόπο; Εννοώ, αν τους δίνουμε το φάρμακο τακτικά, μπορεί το μικρόβιο να φύγει τελείως απ'τον οργανισμό τους;»

«Δεν ξέρω, Ευτυχία. Δεν έχω ξαναντιμετωπίσει τη συγκεκριμένη περίπτωση. Θα πρέπει να το δοκιμάσουμε. Κι εκείνο που με απασχολεί ξέρεις τι είναι;»

«Ότι θα πρέπει πάλι να βγεις από την πόλη...»

«Κυρίως, ότι θα πρέπει να βγω από το Κακό Πάτημα, που εξακολουθούν να το έχουν αποκλεισμένο με φρουρούς και οδοφράγματα.» Μετά όμως συνοφρυώθηκε, και είπε: «Όχι... Όχι· υπάρχει μια λύση, Ευτυχία. Υπάρχει μια πολύ καλή λύση, τελικά.»

12

Βαδίζω μέσα στις σήραγγες μετά το κιγκλίδωμα που λύγισα και, στο φως του φακού μου, παρατηρώ ότι δεν είναι διαφορετικές από τις προηγούμενες. Εκτός του ότι, βέβαια, δεν έχουν ενεργειακές λάμπες και καλώδια στο ταβάνι. Ούτε κανέναν άνθρωπο φαίνεται να κατοικεί εδώ. Κατά τα άλλα, είναι κι αυτές φυσικές κατασκευές· δεν μοιάζει κάποιος να τις έχει σκάψει.

Κοιτάζω πίσω μου κάθε τόσο, να δω μήπως με ακολουθούν. Επίσης, αφουγκράζομαι. Αλλά το μόνο που ακούω κοντά μου είναι κανένα σύριγμα από τους καινούργιους μου φίλους, τον Δεξή και την Αριστερή, που τώρα κάθονται ο καθένας στον αντίθετο ώμο μου απ'ό,τι υποδηλώνει το όνομά του.

Όπως το περίμενα, οι Τρομεροί Καπνοί δεν θεωρούν τους εαυτούς τους τόσο τρομερούς ώστε να με ακολουθήσουν εδώ. Δεν έχουν κλείσει τυχαία με κάγκελα αυτές τις εισόδους. Φοβούνται να τις περάσουν. Και, επίσης, μάλλον φοβούνται τι μπορεί να έρθει από εκεί.

...Οι Βυθισμένοι;

Μέχρι στιγμής δεν έχω συναντήσει τίποτα, πάντως. Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν έχω προχωρήσει και πολύ.

Βγαίνω από τη σήραγγα που τώρα ακολουθώ και φτάνω σε μια σπηλιά εν μέρει πλημμυρισμένη. Μπαίνω σ'ένα από τα ανοίγματά της, με τον φακό μου στο ένα χέρι και το Φιλί της Έχιδνας στο άλλο. Είμαι σε σήραγγα ξανά. Συναντώ, λίγο παρακάτω, ένα άνοιγμα με κάγκελα. Σβήνω τον φακό και κοιτάζω έξω, μια άλλη σήραγγα, φωτισμένη από ενεργειακή λάμπα. Δεν λυγίζω τα κάγκελα για να βγω· συνεχίζω να βαδίζω εδώ, σ'αυτό το σύμπλεγμα που είναι σαν τη σκιά του άντρου των Τρομερών Καπνών. Σαν τον τρελό συγγενή που θέλουν να κρατάνε μακριά.

Θα μπορούσα, ίσως, να βρω έτσι τη μαυρόδερμη γυναίκα που ψάχνω; Το μέρος αρχίζει να μου μοιάζει τέλειο για να παρακολουθώ το

άντρο τους από διάφορα ανοίγματα χωρίς να έχουν τη δυνατότητα να με κυνηγήσουν, επειδή φοβούνται.

Συνεχίζω να ερευνώ και διαπιστώνω σύντομα ότι, όπως το υποψιάζομαι, είναι ολόκληρος λαβύρινθος εδώ. Μπορείς πολύ εύκολα να χαθείς, αλλά προσπαθώ να μένω πάντα κοντά στις περιοχές όπου υπάρχουν καγκελωτά ανοίγματα, κοντά στα «παράθυρα» που κοιτάζουν μέσα στο λημέρι των Καπνών. Τους παρατηρώ απ'τα σκοτάδια. Βλέπω κουρσάρους να περνάνε, κάποιοι σιωπηλοί, κάποιοι όχι. Βλέπω σπηλιές, ορισμένες γεμάτες πράγματα, ορισμένες σχεδόν άδειες, ορισμένες με πειρατές μέσα, ορισμένες χωρίς κανέναν εκεί. Και ακούω, αφουγκράζομαι...

«...Βυθισμένος. Το είπ' ο Στέφανος απ'τη Ριλιάδα. Είναι ο Οφιομαχητής!» λέει ένας πειρατής σε τρεις άλλους, μέσα σε μια σήραγγα.

«Φυσημένος είναι! Αποκλείεται νάχει έρθει εδώ αυτός. Πώς νάχει έρθει;»

«Κανείς δεν ξέρει. Αλλά ο Στέφανος είδε τα λυγισμένα κάγκελα, και είπε: 'ο Οφιομαχητής'. Και επέμενε.»

«Ποια λυγισμένα κάγκελα;»

«Λύγισε τα κάγκελα ενός ανοίγματος» – δείχνει το άνοιγμα πίσω από τα σκοτάδια του οποίου κρύβομαι – «κι έτρεξε μες στις Επικίνδυνες Περιοχές.»

«Ε, Βυθισμένος είναι, ρε, τότε...»

«Οι Βυθισμένοι δε μπορούν να λυγίσουν τα κάγκελα, μα τα δόντια της Έχιδνας!»

«Άμα είν' ο Οφιομαχητής και πήγ' εκεί μέσα, είναι σκυλοπνιγμένος· άσ' τον, ξέχασέ τον. Κανείς δε βγαίνει ζωντανός αποκεί.»

«Μα είναι ο Οφιομαχητής, ρε Γεννάδιε!»

Και δεν τους ακούω άλλο γιατί έχουν ήδη βαδίσει και απομακρυνθεί απ'το άνοιγμα όπου κρύβομαι.

Οι Επικίνδυνες Περιοχές; Έτσι λένε τούτα τα μέρη οι Καπνοί; Ενδιαφέρον... Εμένα γιατί, ως τώρα, δεν μου μοιάζουν και τόσο επικίνδυνες;

Πίσω από ένα άλλο καγκελωτό άνοιγμα βλέπω έναν χώρο σαν τραπεζαρία. Κάμποσοι κουρσάροι είναι συγκεντρωμένοι, και μια πειρατίνα τούς λέει πως ένας εισβολέας έχει κατεβεί στη Βυθυδάτια και νάρχουν το νου τους: ο Στέφανος από τη Ριλιάδα προειδοποιεί ότι ίσως

νάται ο Οφιομαχητής, αλλά ο μάγος δεν φαίνεται απόλυτα σίγουρος. Όπως και νάχει, ο εισβολέας είναι πολύ δυνατός: σκότωσε αρκετούς και λύγισε τα κάγκελα ενός ανοίγματος και μπήκε στις Επικίνδυνες Περιοχές. Αλλά μπορεί να ξανάρθει. Έτρεξε εκεί επειδή τον κυνηγούσαν.

Οι κουρσάροι φαίνονται αναστατωμένοι. Ρωτάνε διάφορα πράγματα την πειρατίνα που τους μίλησε: βαβούρα γίνεται.

Δεν κάθομαι άλλο εδώ – δε νομίζω πως έχουν καμιά σοβαρή πληροφορία να μου δώσουν. Προχωρώ. Και προσπαθώ να φτιάξω έναν χάρτη του μέρους μες στο μυαλό μου – πράγμα αδύνατον να επιτευχθεί απόλυτα, ή έστω ικανοποιητικά, αλλά θέλω, τουλάχιστον, να ξέρω περίπου προς τα πού είναι τι... Δύσκολο κι αυτό, όμως.

Πίσω από ένα άλλο καγκελωτό άνοιγμα, βλέπω μια σπηλιά όπου ένας άντρας και μια γυναίκα ερωτοτροπούν όρθιοι. Η ράχη της επάνω στο τοίχωμα του σπηλαιού, η πουκαμίσσα της σηκωμένη, τα γυμνά πόδια της τυλιγμένα γύρω από τη μέση του εραστή της, που είναι τελείως γυμνός και βαστά ένα μπουκάλι στο αριστερό χέρι, απ' το οποίο πίνουν εναλλάξ κι οι δύο, γελώντας και βαριανασαίνοντας.

Σε μια άλλη σπηλιά, βλέπω τρεις κουρσάρους να τακτοποιούν όπλα.

Καθώς διασχίζω ακόμα μια σήραγγα, έχοντας τώρα τον φακό μου αναμμένο, ακούω από δίπλα: Κ'χαακκκκκ...

Γυρίζω κι αντικρίζω ένα πλάσμα να στέκεται πάνω σ'έναν βράχο μιας πλαϊνής σήραγγας. Ή, μάλλον, δεν στέκεται ακριβώς. Είναι καθισμένο, ίσως. Τα πόδια του είναι λυγισμένα σαν τα πόδια βατράχου. Και στα δάχτυλα έχουν και παρόμοιες μεμβράνες. Όπως και τα χέρια του. Επίσης, είναι νυχάτα – πόδια και χέρια. Κατά τα άλλα, το πλάσμα είναι ανθρώποειδές. Γυμνό, με δέρμα γκριζό, το οποίο φαίνεται γλοιώδες. Άτριχο τελείως. Στο πρόσωπό του έχει μεγάλα γουρλωτά μάτια σαν ψαριού. Ψαρομάτης στην κυριολεξία, μα την Έχιδνα! Εκατέρωθεν του κεφαλιού του – το οποίο είναι στρογγυλό, όχι μακρόστενο σαν του ψαριού – υπάρχουν δυο μεγάλα... πτερύγια; Ή αφτιά; Το στόμα του είναι μισάνοιχτο καθώς βγάζει ακόμα έναν ήχο – Κ'χαακκκκ! – και διακρίνω πολλά μικρά, αιχμηρά δόντια μέσα του.

Πάνω απ'τον ώμο του κάτι ορθώνεται ξαφνικά! Ουρά, συνειδητοποιώ. Μια γκριζα ουρά που στο πέρας της είναι ένα κεντρί που μοιάζει επικίνδυνο.

Δε μπορώ ν'αποφασίσω αν αυτό το πλάσμα θυμίζει περισσότερο ψάρι ή αμφίβιο. Ερπετό, πάντως, δεν είναι· θα το είχα καταλάβει.

Ο Δεξής και η Αριστερή συρίζουν επάνω στους ώμους μου, ανήσυχοι. «Κ'χααααακχχχχχ!» κάνει το πλάσμα, πιο άγρια τώρα· και κινείται ελαφρώς: έχω την εντύπωση ότι ετοιμάζεται να πηδήσει καταπάνω μου, επιθετικά.

Υψώνω το Φιλί της Έχιδνας. «Μήπως, παρ'ελπίδα, είσαι Βυθισμένος;»

Δεν περιμένω απάντηση, και δεν λαμβάνω. Το πλάσμα τινάζεται εναντίον μου, τα γαμψά νύχια των χεριών και των ποδιών του έτοιμα να γαντζωθούν επάνω μου, να με ξεσκίσουν.

Το σπαθίζω, στέλνοντάς το πίσω. Πέφτει στο πάτωμα της σήραγγας με μια τσουριχτή κραυγή, και με ολόκληρη την αριστερή του μεριά διαλυμένη, το χέρι του σχεδόν κομμένο, από τον ώμο. Αλλά δεν είναι ακόμα νεκρό· παλεύει να σηκωθεί, σπασμωδικά.

Το πλησιάζω και η ουρά του κάνει να με κεντρίσει εκδικητικά· το Φιλί της Έχιδνας αποκρούει το κεντρί της. Καρφώνω τον Βυθισμένο (τι άλλο να είναι;) στο στέρνο, αποτελειώνοντάς τον.

Οι Καπνοί δικαιολογημένα τούς φοβούνται. Μοιάζουν επικίνδυνοι.

Αλλά τι ακριβώς είναι; Δεν έχω ξαναδεί τέτοια όντα, πουθενά στην Υπερυδάτια. Γονατίζοντας στο ένα γόνατο δίπλα στον νεκρό, τον παρατηρώ προσεχτικά. Αμάλαμα ψαριού με άνθρωπο; Ή αμφίβιου με άνθρωπο; Αναρωτιέμαι αν αυτοί οι ανώμαλοι, οι ιερείς του Λοκράθου, θα το θεωρούσαν «ιερό πλάσμα».

Το αίμα του είναι διαφανές· μοιάζει με νερό. Πηχτό νερό. Σπέρμα, ίσως.

Πιάνω το κεντρί στο πέρας της ουράς του. Κάτι στάζει από εκεί. Δηλητήριο. Έχοντας ήδη θηκαρώσει το Φιλί, κρατάω τον φακό με τα δόντια μου, και ρίχνω λίγο από το φαρμάκι του Βυθισμένου στο χέρι μου, πιέζοντας την άκρη της ουράς του. Το αισθάνομαι να καίει το δέρμα μου. Το τινάζω μακριά. Δεν πρέπει να είναι κάποιο από τα δηλητήρια που γνωρίζω. Αναμενόμενα.

Ξαφνικά, από το βάθος της σήραγγας, από το πυκνό σκοτάδι:

Κ'χααααακχχχχ... Κ'χαακχχ! Κ'χαακχχ!... Κ'χαακχχχχχχχ...
Κ'χααααακχχ!...

Παίρνω τον φακό στο χέρι μου ξανά και στρέφω το φως του προς τα εκεί. Βυθισμένοι. Πάνω από έξι, σίγουρα. Έρχονται καταπάνω μου, πετώντας σαν βατράχια – και δε νομίζω πως έχουν κατά νου να με χαιρετήσουν.

Τινάζομαι όρθιος, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας. Ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούν γύρω μου, συρίζοντας.

Οι Βυθισμένοι ορμάνε, προσπαθώντας να με ξεσκίσουν με τα νύχια των χεριών και των ποδιών τους, να με δαγκώσουν με τα αιχμηρά δόντια τους, να με καρφώσουν με τα κεντριά στις ουρές τους. Τους σπαθίζω και τους λογχίζω με το Φιλί της Έχιδνας, τσακίζοντας και τρυπώντας τα σώματά τους. Ουρλιάζουν και συρίζουν, και κάνουν κάθε τόσο αυτό τον παράξενο ήχο: Κ'χαακχχ!... Κ'χαααακχχ!... Το τραύμα στα πλευρά μου με ενοχλεί καθώς μάχομαι, αλλά όχι αρκετά για να καθυστερεί τις κινήσεις μου· απλώς το αισθάνομαι. Κι αυτό κάνει τη οργή μου να δυναμώνει – και δεν έχω λόγο να τη συγκρατήσω εδώ πέρα. Οι Βυθισμένοι με χτυπάνε με τα φυσικά τους όπλα, σκίζουν τα ρούχα μου, με τραυματίζουν – αν και επιφανειακά μόνο – όμως το μετανιώνουν τελικά που μου επιτέθηκαν. Όταν πέντε από το είδος τους καταλήγουν κομματιασμένοι μπροστά μου, οι υπόλοιποι τρέπονται σε φυγή. Χάνονται μες στα σκοτάδια του βάθους της σήραγγας. Δε φαίνεται να τους χρειάζεται φως για να βλέπουν.

Δύο από τα κεντριά τους με τσίμπησαν – το ένα στον αριστερό μηρό, το άλλο στο δεξί μπράτσο. Αισθάνομαι το δηλητηριό τους μέσα μου, να το καταπολεμά το δικό μου δηλητήριο, αυτό της Φαρμακερής Κυράς που είναι ένα με το αίμα μου. Το καταστρέφει, φυσικά, χωρίς δυσκολία. Απλώς ένα κάψιμο νιώθω, σαν να έχω αρπάξει φωτιά στον μηρό και στο μπράτσο, η οποία σταδιακά σβήνει, χάνοντας τη δύναμή της.

Σκουπίζω το Φιλί της Έχιδνας από το διαφανές αίμα των Βυθισμένων, αλλά δεν το θηκαρώνω. Όχι ακόμα. Μπορεί να επιστρέψουν.

Πόσοι από αυτούς υπάρχουν στις «Επικίνδυνες Περιοχές», που λένε οι Καпνοι; Υποπτεύομαι ότι πρέπει να αριθμούν χιλιάδες. Τουλάχιστον. Ούτε εγώ δεν μπορώ να τα βάλω με τόσους. Πρέπει να βρω τη μαυρό-δερμη γυναίκα που με γνωρίζει από παλιά και να φύγω αποδώ.

Πιο εύκολο να το σκέφτεσαι παρά να το κάνεις...

Συνεχίζω την εξερεύνησή μου, προσπαθώντας να μην πηγαίνω βαθιά μέσα σε τούτο τον λαβύρινθο, προσπαθώντας να βρίσκομαι κοντά σε μέρη όπου υπάρχουν καγκελωτά ανοίγματα. Για να παρακολουθώ τους Τρομερούς Καπνούς, κυρίως, αλλά και για να μη χάνομαι.

Πού να είναι τώρα η μαυρόδερμη πολεμίστρια που με ξέρει; Ακόμα δεν έχει τύχει να την αντικρίσω...

Λουκία:

Μπαίνουμε στο Μικρό Σύμπαν – εγώ, η Διονυσία, ο Δημήτριος Ζερδέκης, η Ερασμία, ο Καταραμένος και κάμποσοι από τους Μακροθάνατους του, ο Μελέτιος'σαρ, η Ελευθερία Μοριλκόνη (ναι, ακόμα κι αυτή ήθελε να έρθει), και ο Πρίγκιπας Δαμιανός (που μας λέει ότι η Ευτέρπη'σαρ επέμενε να τον ακολουθήσει, αλλά δεν την άφησε, γιατί η δουλειά της είναι στο κέντρο ισχύος του Τραγουδιού των Κυμάτων – και μπορεί κάτι να τύχει στο πλοίο όσο εκείνη λείπει) και μερικοί από το πλήρωμά του. Οι υπόλοιποι – ο Φτερωτός, ο Λιρκάδιος, και οι άλλοι – μένουν με τα σκάφη μας· δεν μπορούμε να τα εγκαταλείψουμε όλοι μεσοπέλαγα.

Ο Ισίδωρος Ορνάκιος μάς οδηγεί στη γέφυρα του Μικρού Σύμπαντος, την οποία, μα την Έχιδνα, μόνο «γέφυρα» δεν θα έλεγες! Είναι τεράστια. Αλλά τι περίμενα, η γυναίκα; Είμαστε μέσα στο πιο γιγάντιο υποβρύχιο που έχει ποτέ υπάρξει στην Υπερυδάτια. Αρκετοί άνθρωποι είναι εδώ, στη γέφυρα, χειριζόμενοι όργανα πλοήγησης και ανίχνευσης.

Μαζί μας, εκτός από τον Πλοίαρχο του Μικρού Σύμπαντος, είναι η σύζυγός του η Γεωργία, ο Υποπλοίαρχος Σωτήριος Εριβάλιος, ο Κλεόβουλος'μορ, και οι δύο δύτριες που ονομάζονται Ειρήνη και Ευτυχία.

Η μπροστινή μεριά της γέφυρας είναι από γυαλί – ένα πελώριο παράθυρο – απ'το οποίο μπορείς να δεις τον βυθό. Τώρα βλέπουμε μόνο ψάρια, μεγαλύτερα και μικρότερα, καθώς φωτίζονται από το υποβρύχιο που βυθίζεται ολοένα και πιο βαθιά κάτω από τα κύματα.

Η Βυθυδάτια είναι στα εφτάμισι χιλιόμετρα βάθος περίπου, μας είπε ο Ορνάκιος πιο πριν. Μα την Έχιδνα! Τα περισσότερα υποβρύχια σκάφη δεν νομίζω ότι θα μπορούσαν ν'αντέξουν σε τέτοιες πιέσεις. Αν και τι ξέρω εγώ από υποβρύχια σκάφη; Δεν ήμουν ποτέ μέσα σε

πλήρωμα υποβρυχίου· πάντα σε καράβια ήμουν. Τα υποβρύχια δεν τα έχει ο καθένας· είναι πολύ ακριβά.

Βυθιζόμαστε, τώρα... Βυθιζόμαστε... Βυθιζόμαστε...

Κοιτάζω έξω από τον τοίχο-παράθυρο της γέφυρας του Μικρού Σύμπαντος και αντικρίζω, τελικά, κάτι πολύ σκοτεινό στο βάθος, κάτι που τα δυνατά φώτα μας δεν μπορούν να διαλύσουν.

«Η Βυθυδάτια,» λέει ο Ισίδωρος Ορνάκιος.

Πλησιάζουμε κι άλλο, αλλά όχι πολύ. Ο Ορνάκιος προστάζει τον πιλότο του υποβρυχίου να διατηρήσει απόσταση. «Φοβάμαι το νοοσύστημά τους,» μας εξηγεί. «Σας είπα ότι, ανοιχτά της Ηχώπολης, κάτι μάς χτύπησε. Μια υποθαλάσσια δύναμη.»

«Το θυμόμαστε, Καπετάνιε,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ χωρίς να τον κοιτάζει· κοιτάζοντας τη Βυθυδάτια και μοιάζοντας συνεπαρμένος από την παρουσία της.

Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς βρίσκει ενδιαφέρον. Σαν ένας γιγαντιαίος βράχος είναι. Ένας βράχος που κινείται μέσα στον βυθό... Τα φώτα μας φανερώνουν μόνο πέτρα και υποθαλάσσια βλάστηση.

«Πού πήγαν τα καράβια των Καπνών;» ρωτάω, στρεφόμενη στον Ορνάκιο. «Πού μπορεί να πήγαν;»

«Την ίδια απορία έχω κι εγώ,» αποκρίνεται εκείνος. «Αλλά ούτε η Ωκεανομάντισσά μας δεν φαίνεται να ξέρει.»

«Ωκεανομάντισσα; Έχετε Ωκεανομάντισσα εδώ;»

Ο Ορνάκιος νεύει σαν να μην είναι τίποτα το σπουδαίο. «Ναι,» λέει. Και προτείνει: «Πρέπει να ερευνήσουμε, αλλά όχι με το Μικρό Σύμπαν. Με μικρότερα υποβρύχια. Οι Καπνοί κατέβηκαν εδώ ανοίγοντας τη θάλασσα, με κάποιο τρόπο· και μετά, το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι μπήκαν σε σπηλιά.»

«Εκτός αν υπάρχουν εγκαταστάσεις επάνω στην επιφάνεια της βυθισμένης ηπειρονήσου, Καπετάνιε,» λέει ο Μελέτιος.

«Είδαμε μόνο ερειπωμένα οικοδομήματα, πριν,» αποκρίνεται ο Ορνάκιος· «και θα πάμε προς τα εκεί και τώρα, για να τα δείτε κι εσείς, αν μπορούμε να τα βρούμε. Αλλά δεν μου φάνηκαν κατοικημένα. Και δε νομίζω ότι είναι εύκολο να χτίσεις κάτι εδώ κάτω. Χρειάζεται... τρομερή τεχνολογία.»

«Ναι, έχεις δίκιο, Καπετάνιε,» συμφωνεί ο Μελέτιος. «Και μόνο η πίεση, τόσο βαθιά κάτω από τη θάλασσα....»

«Ακριβώς. Το θεωρώ πιθανότερο οι Καπνοί να έχουν το άντρο τους σε κάποια σπηλιά της Βυθυδάτιας. Εκτός αν το ενεργειακό νοοσύστημα έχει ακόμα πιο μεγάλες δυνάμεις απ'ό,τι μπορούμε να φανταστούμε.»

Στέφανος:

Ο Ιωάννης'σαρ μού ζητά να τον ακολουθήσω, και μαζί μας έρχεται και ο Καθαρός. Στους άλλους ο μάγος κάνει νόημα να μείνουν πίσω. Διασχίζουμε σήραγγες και σπηλιές.

«Τι θέλεις;» ρωτάω.

«Τις αναμνήσεις σου,» μου απαντά ο Ιωάννης'σαρ.

«Τι πράγμα;»

«Είσαι ο μόνος από εμάς που ξέρει τόσο καλά τον Οφιομαχητή. Οι υπόλοιποι τον είδαν φευγαλέα, εκείνη τη νύχτα, όταν επιτεθήκαμε στο πλοίο από Σιρκόβη.»

«Η Ζέρκιλιθ τον αντιμετώπισε χωρίς να σκοτωθεί, και λέει πως της θυμίζει κάποιον από—»

«Η Ζέρκιλιθ κάνει λάθος, φυσικά. Κι η ίδια το καταλαβαίνει. Αμφιβάλλεις ότι έχεις στο μυαλό σου την όψη του Οφιομαχητή καλύτερα απ'ό,τι εκείνη;»

Όχι, δεν το αμφιβάλλω. Η όψη του είναι αποτυπωμένη μες στο μυαλό μου – και θα είναι μέχρι να τον έχω αφανίσει. «Και λοιπόν;»

«Θα μας βοηθήσεις να τον βρούμε, αν είναι όντως εδώ, στη Βυθυδάτια – που δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι είναι.»

«Εδώ είναι, μάγε. Κανείς άλλος δεν μπορεί να λύγισε έτσι εκείνα τα κάγκελα.»

«Κάποιος με οργανική στολή ενδυνάμωσης, ίσως...»

«Θα δυσκολευόταν περισσότερο, νομίζω. Έτσι όπως το περιγράφουν οι πειρατές σας, ήταν ο Οφιομαχητής. Σίγουρα. Επιπλέον, δεν λύγισε μόνο τα κάγκελα· σκότωσε και τόσους. Και ήταν υπερβολικά δυνατός στη μάχη. Ήταν ο Οφιομαχητής, όχι κάποιος τυχαίος με οργανική στολή.»

«Πώς στις λάσπες του Λοκράθου, όμως, μας ακολούθησε εδώ;» γρυλίζει ο Γρηγόριος Καθαρός. «Κανένα πλοίο δεν ήταν στο κατόπι μας· οι παρατηρητές μας δεν ανέφεραν τίποτα. Αλλά, ακόμα κι αν κάποιος καράβι, κάπως, μας ακολούθησε από την Κυκλόπολη, πώς είναι δυνατόν να κατέβηκε μες στην υδάτινη σήραγγα χωρίς να το καταλάβουμε; Η σήραγγα, καθώς κινούμαστε, κλείνει πίσω μας, έτσι δεν είναι, Ιωάννη;»

«Φυσικά και έτσι είναι.»

«Υποβρύχιο, ίσως,» εικάζω. «Το Μικρό Σύμπαν ήταν εκεί, στην Ηχώπολη, μα τον Μεγάλο Λοκράθο!»

«Αν το Μικρό Σύμπαν μάς ακολουθούσε, να είσαι σίγουρος πως το νοοσύστημα θα μας είχε ειδοποιήσει,» μου λέει ο Ιωάννης. «Είναι πολύ μεγάλο σκάφος για να του ξέφυγε.»

«Ίσως να έχει συστήματα απόκρυψης—»

«Τίποτα δεν μπορεί να κρυφτεί από το ενεργειακό νοοσύστημα, ό,τι συστήματα απόκρυψης κι αν έχει!»

«Πώς, τότε, ο Οφιομαχητής μάς ακολούθησε; Ή, αν δεν είναι ο Οφιομαχητής – που αυτός είναι – πώς μας ακολούθησε όποιος κι αν είναι;»

Ο Ιωάννης'σαρ μένει σιωπηλός για λίγο, καθώς εξακολουθούμε να βαδίζουμε. Τελικά λέει, προβληματισμένος: «Δεν ξέρω... Και, ναι, είναι ανησυχητικό.»

Φτάνουμε μπροστά στην πόρτα ασφαλείας που κρύβει τον θάλαμο του νοοσυστήματος. Τη σπηλιά του νοοσυστήματος, ουσιαστικά· αλλά του Ιωάννη τού αρέσει να τη λέει «θάλαμο». Η πόρτα κλείνει με ενεργειακό κλειδί, και είναι πολύ ισχυρή· αναρωτιέμαι αν ακόμα κι ο Οφιομαχητής θα μπορούσε να τη γκρεμίσει. Τώρα, ο μάγος δεν χρησιμοποιεί ενεργειακό κλειδί για να την ανοίξει. Υψώνει το δεξί του χέρι μπροστά της, και οι λίθοι και οι μεταλλικοί κρίκοι επάνω του – αυτά τα μαραφέτια που ισχυρίζεται ότι τον φέρνουν σε επαφή με το νοοσύστημα οπουδήποτε στην Υπερυδάτια – στραφταλίζουν.

Η πόρτα ανοίγει σαν από μόνη της. Μπαίνουμε στον θάλαμο του ενεργειακού νοοσυστήματος, μια σπηλιά όχι και πολύ μεγάλη, μα ούτε και μικρή. Σαφώς μεγαλύτερη από το δωμάτιό μου εδώ, τη δική μου σπηλιά. Στο κέντρο της αιωρείται το νοοσύστημα: ένα ρομβοειδές πράγμα με χρώμα που δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου και δεν έχω όνομα γι'αυτό – ούτε ο Ιωάννης'σαρ έχει. Το μόνο που μπορείς να πεις είναι

ότι μοιάζει με μοβ και μπλε και κόκκινο συγχρόνως. Το νοοσύστημα περιστρέφεται αργά γύρω από τον νοητό κάθετο άξονά του, ενώ λάμπεις – όχι πολύ δυνατές – παιχνιδίζουν επάνω του. Στο ύψος είναι κάνα μέτρο· στο πλάτος, το μισό απ’ αυτό.

Τριγύρω στη σπηλιά υπάρχουν διάφορα μηχανήματα με κονσόλες και οθόνες, ή χωρίς κονσόλες και οθόνες – μηχανήματα που δεν έχω ιδέα τι μπορεί να κάνουν. Και ενεργειακές φιάλες είναι στημένες ανάμεσά τους: μεγάλες, ψηλές. Καλώδια απλώνονται αποδώ κι αποκεί, μοιάζοντας να συνδέουν τα πάντα με τα πάντα. Ορισμένα συνδέουν και το ενεργειακό νοοσύστημα με κάποια μηχανήματα. Απλά κολλάνε επάνω του· δεν έχει ειδικές θυρίδες για να τα δεχτεί. Κανένα απ’ αυτά τα καλώδια δεν οδηγεί σε ενεργειακή φιάλη από την άλλη μεριά. Το ενεργειακό νοοσύστημα είναι αυτοσυντηρούμενο, μου έχει πει ο Ιωάννης·σαρ· δεν έχει ανάγκη από εξωτερικές πηγές ενέργειας.

«Στέφανε,» μου λέει τώρα, «δεν ήταν απαραίτητο να έρθεις εδώ. Όμως πιστεύω ότι είναι καλύτερα να βρίσκεσαι πιο κοντά στο νοοσύστημα, ώστε η πληροφορία να μεταφερθεί όσο το δυνατόν πιο καθαρά.»

Συνοφρυώνομαι. «Τι εννοείς, μάγε; Τι σχέση...;»

«Θέλω να φέρεις στο μυαλό σου τον Οφιομαχητή για μερικά λεπτά. Να μη σκέφτεσαι τίποτ’ άλλο εκτός από την όψη του, τη μορφή του. Να έχεις τη νοητική εικόνα του μπροστά σου. Ώστε το νοοσύστημα να τη διαβάσει.»

«Και τι θα γίνει; Θα τον βρει; Θα μας δείξει πού βρίσκεται; Μέσα σε κάποια οθόνη;»

«Θα δεις τι θα γίνει. Κάνε εκείνο που σου λέω.»

Το κάνω. Γιατί όχι; Γι’ αυτό είμαι εδώ. Για να βρω τον Οφιομαχητή και να κλείσω τους λογαριασμούς μας. Μετά την υποχώρηση από την Ηχώ-πολη φοβόμουν ότι ίσως να μην τον ξανασυναντούσα γρήγορα. Αλλά τελικά εκείνος ήρθε σ’ εμένα. Εκείνος. Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν ήρθε για εμένα. Αν εγώ είμαι ο λόγος που ακολούθησε τους Καπνούς – όπως κι αν τους ακολούθησε. Γιατί, τι άλλος λόγος να υπάρχει; Πιστεύει ότι μπορεί να τους εξολοθρεύσει όλους – μόνος του;

Κλείνω τα βλέφαρά μου και φέρνω τη μισητή όψη του στο μυαλό μου. Τον φέρνω ολόκληρο στο μυαλό μου. Και, μα τον Μεγάλο

Λοκράθο! Θα ήθελα πολύ να ήταν πραγματικά μπροστά μου τώρα. Θα τον σκότωνα. Παρά τα τραύματά μου, θα τον σκότωνα. Έχω εμπιστοσύνη στον Δεύτερο Εαυτό μου. Εκείνος κι εγώ, μαζί, σε αρμονία, σε άριστη συνεργασία, θα δίνουμε τέλος στον καταραμένο Οφιοδαίμονα, τον Καταστροφέα της Έχιδνας!

Αισθάνομαι ένα ξαφνικό κάψιμο στον δεξή βραχίονα, εκεί όπου ο Ιωάννης'σαρ έβαλε το σημάδι του νοοσυστήματος επάνω μου. Ένα κάψιμο, αλλά όχι τόσο δυνατό όπως τότε που δημιουργήθηκε το σημάδι. Νιώθω, επίσης, κάτι σαν ενεργειακό ρεύμα να με διατρέχει, κλονίζοντας τα νεύρα μου. Και βλέπω τη μορφή του Οφιομαχητή να περιβάλλεται από λάμπεις, σαν μια δύναμη να έχει εισβάλει στο μυαλό μου. Ή, μάλλον, όχι «σαν»· πραγματικά, αισθάνομαι κάτι να σέρνεται μες στο μυαλό μου, να το τυλίγει.

Ύστερα, η επίδραση αυτή διαλύεται· τίποτα δεν είναι κοντά μου πλέον. Ούτε το σημάδι στον δεξή μου βραχίονα με καίει.

«Εντάξει,» ακούω τη φωνή του Ιωάννη'σαρ. «Εντάξει, Στέφανε, τελείωσε.»

Ανοίγω τα βλέφαρά μου. «Πού είναι ο Οφιομαχητής;»

«Δε θα τον βρούμε εμείς.»

«Τι εννοείς; Ποιος θα τον βρει;» Είναι δικός μου! Εγώ θα τον σκοτώσω!

Ο μάγος πλησιάζει ένα μηχανήμα. Πατά πλήκτρα σε μια κονσόλα. Δεδομένα παρουσιάζονται σε μια οθόνη, τα οποία κοιτάζει προσεχτικά.

«Ναι...» μουρμουρίζει.

«Τι συμβαίνει, Ιωάννη;» τον ρωτάω.

«Ησυχία,» αποκρίνεται χωρίς να στραφεί να μ'αντικρίσει. Πλησιάζει ένα άλλο μηχανήμα, παραδίπλα, και περνά το χέρι του από μπροστά του· οι λίθοι και οι κρίκοι επάνω στα δάχτυλά του στραφταλίζουν ενεργειακά. Το μηχανήμα μπαίνει σε λειτουργία. Ένα έντονο σύριγμα, ένα διαπεραστικό σύριγμα που μας τρυπά το κρανίο, γεμίζει τη σπηλιά.

«Τι δαίμονας της Έχιδνας είν' αυτός;» γρυλίζω, μορφάζοντας.

Ενέργειες ξαφνικά πετάγονται από ένα μηχανήμα πλάι σ'αυτό που... χάιδεψε ο μάγος. Δυνατές ενέργειες οι οποίες συγκεντρώνονται μέσα σ'έναν νοητό κλωβό, ξεκινώντας από πάνω κι από κάτω, μοιάζοντας να προσπαθούν να σχηματίσουν κάτι...

«Τι είναι αυτό;» φωνάζω, για να μ'ακούσουν μέσα από τη φασαρία – μέσα από το σύριγμα και τα δυνατά τριξίματα της ενέργειας. «Τι κάνεις, μάγε; Είπες ότι θα έβρισκες τον Οφιομαχητή!»

«Μη μιλάς!» μου λέει ο Γρηγόριος. «Μην ενοχλείς!»

Τον αγριοκοιτάζω, αλλά δεν του απαντώ. Ούτε ο Ιωάννης'σαρ απαντά σ'εμένα. Μου κάνει μόνο νόημα, με το χέρι του, να περιμένω.

Ενέργειες εξακολουθούν να τινάζονται από εκείνο το μηχάνημα, από το πάτωμα και την οροφή του νοητού κλωβού, από προεξοχές εκεί οι οποίες θυμίζουν μεταλλικά δόντια. Καθώς παρατηρώ με στενεμένα μάτια (γιατί οι λάμπες με ενοχλούν), οι ενέργειες σχηματίζουν κάτι που γίνεται ολοένα και πιο ευδιάκριτο. Μια μακρόστενη μορφή, κάθετη, όρθια... Η επάνω άκρη της πιο μικρή... και γίνεται στρογγυλή, ωοειδής... Το υπόλοιπο σχήμα χωρίζεται, αλλά όχι πολύ: από δεξιά κι αριστερά, δύο κομμάτια τώρα απέχουν ελαφρώς από το σώμα... Και η κάτω μεριά του διαμορφώνει ένα στενόμακρο άνοιγμα από τη μέση και μετά–

Άνθρωπος! Μα τον Μεγάλο Λοκράθο – ένας άνθρωπος από ενέργεια! Ολόγραμμα; Όχι, δεν είναι ολόγραμμα. Δεν διακρίνονται χαρακτηριστικά. Είναι από ενέργεια, μόνο από ενέργεια. Μια μορφή που στραφταλίζει.

Το σύριγμα παύει, και ενέργειες δεν πετάγονται πλέον από το μηχάνημα. Ο ενεργειακός άνθρωπος στέκεται πάνω στο πάτωμα του νοητού κλωβού.

«Τι...;» μουρμουρίζω.

Ο Ιωάννης'σαρ υψώνει το δεξί του χέρι προς την πόρτα ασφαλείας της σπηλιάς, κι αυτή ανοίγει πάλι, χωρίς ο μάγος να την έχει καν πλησιάσει.

Ο ενεργειακός άνθρωπος κατεβαίνει από το μεταλλικό πάτωμα. Έχει νοημοσύνη αυτό το πράγμα; Μας καταλαβαίνει; Κι αν δεν είναι φιλικό; Αν ο μάγος έκανε κάποιο λάθος στην κατασκευή του;

Ο Ιωάννης'σαρ υψώνει το αριστερό του χέρι προς τον ενεργειακό άνθρωπο, ενώ με το δεξί δείχνει την ανοιχτή πόρτα. Λίθοι και μεταλλικοί κρίκοι στραφταλίζουν. Ο ενεργειακός άνθρωπος τινάζεται – γρήγορος σχεδόν σαν εμένα – έρχεται προς τη μεριά μου, αλλά όχι καταπάνω μου, το καταλαβαίνω είμαι, όμως, έτοιμος να κινηθώ, να τον

αποφύγω αν χρειαστεί. Περνά από δίπλα μου, κι αισθάνομαι το ρεύμα του να κάνει τις τρίχες μου να σηκωθούν. Βγαίνει από την ανοιχτή πόρτα, φεύγει.

«Τι έφτιαξες;» ρωτάω τον Ιωάννη. «Τι δαίμονας είν' αυτός;»

«Δεν είναι 'δαίμονας',» μου λέει ο μάγος. «Είναι μια εφήμερη ενεργειακή οντότητα, που γνωρίζει τη μορφή του Οφιομαχητή, χάρη σ'εσένα, και θα πάει να τον αναζητήσει μέσα στην Επικίνδυνη Περιοχή.»

«Τα κάγκελα;»

«Δεν την εμποδίζουν τα κάγκελα. Μπορεί να γλιστρήσει ανάμεσά τους.»

«Κι όταν τον βρει, θα μας ειδοποιήσει;»

«Όχι. Θα τον σκοτώσει και θα μας φέρει το πτώμα του.»

Γαμώτο! Ο Οφιομαχητής είναι δικός μου! «Ο Οφιοδαίμονας δεν πεθαίνει τόσο εύκολα!» λέω, οργισμένος.

«Δεν έχεις ιδέα πόσο ισχυρές ενέργειες φορτίζουν αυτή την οντότητα, Στέφανε. Είναι αρκετά ισχυρές για να ξεκάνουν Χαρωπό Κήτος!»

-12

Το σχέδιο του Οφιομαχητή ήταν απλό για να βγει από το Κακό Πάτημα ανεμπόδιστος και χωρίς να χρειαστεί να χτυπήσει τους φρουρούς. Το μόνο πρόβλημα ήταν η Ευθαλία. Δεν ήθελε να τη βάλει μέσα σε παγωμένο νερό για τόση ώρα. Οπότε, ζήτησε από την Ευτυχία Ναθράσκη να την κρατήσει, και να την προσέχει σαν να ήταν κόρη της.

Η γιατρός κοίταζε το φίδι με γουρλωμένα μάτια καθώς ο Γεώργιος το βαστούσε μπροστά της μέσα στο γραφείο της. «Δε... δε μπορώ να- Θα με τσιμπήσει, γαμώτο! Δε με ξέρει εμένα, δεν-»

«Μη φοβάσαι την Ευθαλία. Φυσικά και σε ξέρει. Καταλαβαίνει ότι είσαι φίλη μου. Πάρε την.»

Η Ναθράσκη ξεροκατάπτε. Άπλωσε, διστακτικά, τα χέρια της προς το φίδι.

Η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της-

Η γιατρός τράβηξε πίσω τα χέρια της.

Ο Γεώργιος γέλασε παρά τη μανιασμένη οργή μέσα του. «Μην κάνεις σαν κοριτσάκι! Σου είπα: δε θα σε τσιμπήσει. Καταλαβαίνει ότι είσαι φίλη μου.»

Η Ναθράσκη αναστέναξε. «Δεν είμαι συνηθισμένη να κρατάω φίδια!»

«Θα συνηθίσεις.» Συνέχισε να τείνει την Ευθαλία προς τη μεριά της.

Η γιατρός άπλωσε τα χέρια της ξανά και την έπιασε γρήγορα, για να μην έχει χρόνο να το σκεφτεί. Η Ευθαλία κουλουριάστηκε αμέσως γύρω από τον αριστερό της πήχη, και, προς στιγμή, η Ευτυχία είχε την παρόρμηση να ουρλιάξει, αλλά συγκρατήθηκε. Ξεροκατάπτε πάλι. «Σίγουρα δε θα με τσιμπήσει, έτσι;»

«Αν τσιμπήσει κάποιον, θα είναι κάποιος που έχει έρθει να σε πειράξει. Σαν να λέμε, να σου επιτεθεί. Πηγαίνω τώρα· δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Σουρούπωνε όταν ο Οφιομαχητής, έχοντας φύγει από τον Απέθαντο, πλησίασε τις αποβάθρες του Κακού Πατήματος. Κοιτάζοντας μέσα από

ένα σοκάκι, είδε φρουρούς να περιπολούν το λιμάνι, αλλά δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι θα κατάφερνε να τους αποφύγει. Δεν περίμεναν να σταματήσουν κάποιον που θα βουτούσε στον ποταμό. Τα νερά του Τίρπου ήταν παγωμένα μες στον χειμώνα.

Ο Οφιομαχητής ήξερε, επίσης, πως τον παρακολουθούσαν. Δύο δίκυκλα, νόμιζε, αν όχι περισσότερα. Οι Τροχόλυκοι. Τον είχαν πάρει στο κατόπι από όταν βγήκε απ'τον Απέθαντο. Αλλά δεν τον πείραζε αυτό. Ούτε οι Τροχόλυκοι θα προλάβαιναν να τον σταματήσουν.

Μέσα στο σοκάκι, γδύθηκε και έκρυψε τα ρούχα του στον αδιάβροχο σάκο του. Επάνω του είχε τώρα μόνο μια περισκελίδα, και το Φιλί της Έχιδνας κρεμασμένο στην πλάτη του, θηκαρωμένο. Έπιασε τον σάκο από κάτω, τον πέρασε στον έναν ώμο, κι έτρεξε προς τον ποταμό.

Όπως το περίμενε, οι φρουροί που περιπολούσαν δεν πρόλαβαν να κάνουν τίποτα. Αμφέβαλλε, μάλιστα, αν τον είδαν – είχαν μόλις περάσει.

Ο Γεώργιος πήδησε και βούτηξε στον ποταμό Τίρπο. Βυθίστηκε μες στο παγωμένο νερό και χρησιμοποίησε τις υδατοτρόπες δυνάμεις του για να τον ωθήσουν βόρεια, κόντρα στο ρεύμα. Δεν του ήταν καθόλου δύσκολο. Αισθανόταν το ψύχος να τον διαπερνά χωρίς να μπορεί να τον βλάψει. Αλλά δεν θα ήθελε να είχε την Ευθαλία μαζί του, γιατί τώρα δεν θα έβγαινε τόσο γρήγορα από το νερό όπως όταν βουτούσε στον Νάνθη από τον Ακροπόταμο.

Χωρίς να βγάλει καθόλου το πρόσωπό του στον αφρό, έφτασε στη συμβολή των ποταμών Τίρπου και Νάνθη, και μπήκε στον δεύτερο, στρίβοντας δυτικά, περνώντας δίπλα από το λιμάνι του Ακροπόταμου, κάτω από τη Γέφυρα των Ανέμων, και κάτω από την Πύλη του Νηρέα δίχως οι χοντρές αλυσίδες εκεί να μπορούν να τον εμποδίσουν.

Ο Οφιομαχητής ήταν ξανά έξω από την Κυκλόπολη...

Μέσα στην Κυκλόπολη, οι Τροχόλυκοι, που τον είχαν δει να βουτά στον Τίρπο, κάλεσαν τηλεπικοινωνιακά τον αρχηγό τους και του είπαν τι είχε συμβεί.

Ο Οφιομαχητής, λοιπόν, συνεχίζει να προσπαθεί να φτιάξει το καταραμένο φάρμακό του... σκέφτηκε ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Και η Ναθράσκη ακόμα δεν μ'έχει καλέσει... Η γαμημένη πουτάνα, μ'έχει προδώσει – είναι με τον Οφιομαχητή! Αναρωτήθηκε αν θα ήταν σκόπιμο να πάει και να

την καθαρίσει όπως της άξιζε. Όμως όχι... όχι... Ήταν πιο χρήσιμη ζωντανή.

Αφήνοντας τη Διονυσία στο σαλόνι του σπιτιού του, να παρακολουθεί μια ταινία από τη διάσταση της Σεργήλης, μπήκε στο γραφείο του και κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του γραφείου της Ναθράσκης σ'αυτή την καταραμένη νεκροκλινική, τον Απέθαντο.

Για μερικές στιγμές, ο Ανδρέας άκουγε τη συσκευή να χτυπά χωρίς κανείς να απαντά, και σκέφτηκε: Θα πάω εκεί και θα μετανιώσει, η πουτάνα του Λοκράθου, την ώρα που τη γέννησε η μάνα της...

Αλλά μετά η Ευτυχία Ναθράσκη απάντησε. «Μάλιστα;» ακούστηκε η φωνή της από τον πομπό που ο Ανδρέας κρατούσε κοντά στο αφτί του.

«Γιατί δε μ'έχεις καλέσει ακόμα, Ευτυχία;»

«Αα... Ανδρέα... Δεν είχα κάτι να πω. Δεν έγινε τίποτα σημαντικό.»

«Το φάρμακο του Οφιομαχητή; Απ'ό,τι καταλαβαίνω, συνεχίζει τις προσπάθειές του...»

«Ναι... ναι, συνεχίζει· αλλά δεν έχει καταφέρει κάτι... σταθερό. Τους θεραπεύει προσωρινά, όμως μετά πάλι τα ίδια.»

Ο Ανδρέας αναρωτήθηκε αν του έλεγε αλήθεια. «Πάλι τα ίδια;»

«Ναι. Αρρωσταίνουν ξανά.»

«Αλλά δεν τα έχει παρατήσει...»

«Όχι, δεν τα έχει παρατήσει.»

«Μάλιστα...»

«Να σε ρωτήσω κάτι, Ανδρέα;» είπε βιαστικά η Ευτυχία Ναθράσκη.

«Ρώτα.»

«Ο αδελφός σου είναι αλήθεια ότι σύντομα θα έχει έτοιμο το φάρμακο για την Αρρώστια;»

«Νομίζεις ότι λέει ψέματα; Δημοσίως; Να με κρατάς ενήμερο για τον Οφιομαχητή, Ευτυχία. Δε θα θέλαμε με τα μαντζούνια του να βάλει τον κόσμο σε κίνδυνο...» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Επέστρεψε στο σαλόνι του σπιτιού του, όπου η Διονυσία συνέχιζε να παρακολουθεί εκείνη την ταινία από τη Σεργήλη.

Οι νυχτερινές ώρες πέρασαν στην Κυκλόπολη ενώ ολοένα και περισσότερα κρούσματα των Σαγονιών του Αβυσσαίου παρουσιάζονταν, ζητώντας ως επί το πλείστον βοήθεια από τη Μεγάλη Κλινική. Η

Ανθρώπινη Προστασία τούς δεχόταν επίσης, αλλά ελεγχόμενα. Ο Απέθαντος δεν τους δεχόταν καθόλου, γιατί η Ευτυχία Ναθράσκη φοβόταν ότι οι άρρωστοι που είχε θεραπεύσει ο Οφιομαχητής θα υποτροπιάζαν όπως η Στεφανία. Σ'αυτούς που ήθελαν να φύγουν είπε να περιμένουν· τους είπε ότι δεν ήταν βέβαιο ακόμα πως είχαν γίνει καλά. Και, δυστυχώς, είχε δίκιο. Μέσα στη νύχτα, άρχισαν πάλι να έχουν δύσπνοια και να ιδρώνουν· τα Σαγόνια του Αβυσσαίου είχαν ξανακλείσει επάνω τους...

Ο Οφιομαχητής επέστρεψε στην Κυκλόπολη το πρωί, όταν και οι δύο ήλιοι ήταν στον ουρανό. Ήρθε μέσω των ποταμών, όπως είχε φύγει, κολυμπώντας υποβρυχίως με τις υδατοτρόπες ιδιότητές του. Δούλεψε όλο το βράδυ, μαζεύοντας υλικά· δεν είχε ξεκουραστεί καθόλου. Τώρα, βγήκε απ'το νερό του Τίρπου σκαρφαλώνοντας πάνω σε μια προβλήτα.

Μια έφιππη περιπολία φρουρών τον είδε, και του φώναξαν να μείνει εκεί που ήταν. Τι έκανε μες στο ποτάμι;

Ο Γεώργιος έτρεξε προς ένα σοκάκι αντίκρου.

Οι φρουροί κάλπασαν ξοπίσω του, βγάζοντας ρόπαλα και μαστίγια κι εξακολουθώντας να φωνάζουν.

Ο Οφιομαχητής σταμάτησε στην αρχή του σοκακιού και, μη βλέποντας άλλη λύση, στράφηκε να τους αντιμετωπίσει, γυμνός εκτός από την περισκελίδα του. Το κατάμαυρο δέρμα του ολοφάνερο – και οι φρουροί υπέθεσαν αμέσως ότι ήταν εξωδιαστασιακός.

Τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας απ'την πλάτη του. «Πηγαίνετε στη δουλειά σας!» είπε, νιώθοντας την οργή του να μαίνεται μέσα του.

«Είσαι τρελός; Είχες βουτήξει γυμνός μες στον ποταμό με τέτοιο κρύο; Τι κάνεις εδώ, μα την Έχιδνα; Αυτή η συνοικία είναι επικίνδυνη, το ξέρεις; Δεν επιτρέπεται να περιφέρεσαι εδώ! Και σίγουρα όχι έτσι! Πρέπει νάσαι ντυμένος καλά, και να φοράς μάσκα. Κυκλοφορεί θανατηφόρα επιδημία – δε μπορεί να μην τόχεις ακούσει!» Οι ίδιοι οι φρουροί ήταν, φυσικά, ντυμένοι με ειδικές στολές για τη μόλυνση.

«Θα φροντίσω να φορέσω τα απαραίτητα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Πηγαίνετε τώρα στη δουλειά σας. Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε.»

«Φυσημένος είναι,» μουρμούρισε ένας απ'τους φρουρούς στους άλλους – αλλά όχι και τόσο χαμηλόφωνα· ο Γεώργιος τον άκουσε. «Δεν ξέρει τι του γίνεται.»

Τρεις από τους έξι κατέβηκαν απ'τ'άλογά τους και πλησίασαν τον Οφιομαχητή. Ο ένας είχε βγάλει χειροπέδες.

Ο Γεώργιος τον κοπάνησε κατακέφαλα με το πλατύ μέρος της λεπίδας του Φιλιού της Έχιδνας, κι ο άντρας κατέρρευσε σαν σπασμένη κούκλα. Οι άλλοι δυο – ένας άντρας και μια γυναίκα – ύψωσαν αμέσως τα ρόπαλά τους, κάνοντας να χτυπήσουν τον μαυρόδερμο ξένο. Το μετάνιωσαν, όμως: ο φρουρός έχασε τις αισθήσεις του από μια κλοτσιά, η φρουρός το χέρι της από μια σπαθιά. Οι άλλοι τρεις, που επιτέθηκαν έφιπποι στον Οφιομαχητή, είχαν παρόμοια κατάληξη. Μονάχα ένας ξέφυγε, καλπάζοντας ξέφρενα.

Ο Γεώργιος άρπαξε τα χαλινάρια ενός από τα αφηνιασμένα άλογα, το δάμασε με τη δύναμή του, και το καβάλησε. Απομακρύνθηκε από εκεί και σταμάτησε σ'ένα άλλο σοκάκι, πιο μέσα στο Κακό Πάτημα. Αφίππευσε, ντύθηκε, ανέβηκε πάλι στο άλογο, και κατευθύνθηκε προς τον Απέθαντο, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε. Ήταν οργισμένος. Ήθελε να αποφύγει τη σύγκρουση με τους καταραμένους φρουρούς, αλλά πάλι δεν τα είχε καταφέρει! Και τώρα πλέον θ'άρχιζε να κυκλοφορεί ότι ένας μαυρόδερμος εξωδιαστασιακός με τρομερή δύναμη μπαινόβγαίνει στο Κακό Πάτημα χτυπώντας ανθρώπους της Φρουράς. Ο Κύκλος θα το μάθαινε. Και ίσως να ήξερε ήδη ότι, επίσης, ένας παράξενος μαυρόδερμος άντρας βρισκόταν στον Απέθαντο – «ο Οφιομαχητής», αν οι πράκτορές του Κύκλου είχαν ακούσει αυτά που έλεγαν οι νοσοκόμοι...

Λίγο πριν από τη νεκροκλινική, ο Γεώργιος άφησε το άλογο των φρουρών να φύγει και πλησίασε εκεί με τα πόδια. Πέρασε από την πύλη χωρίς ο φύλακας να τον σταματήσει και σύντομα συνάντησε την Ευτυχία Ναθράσκη και τους άλλους γιατρούς. Φαίνονταν εξουθενωμένοι. Οι αϋπνίες των τελευταίων ημερών τούς είχαν τσακίσει, και κανείς τους δεν έφευγε απ'το νοσοκομείο, από φόβο μη μεταφέρουν την επιδημία στα κοντινά τους πρόσωπα. Το ίδιο έκαναν και αρκετοί νοσοκόμοι, αλλά όχι όλοι· δεν έμεναν όλοι συνέχεια στον Απέθαντο.

Ο Οφιομαχητής είπε στους γιατρούς ότι είχε τώρα υλικά για να φτιάξει κάμποσες δώσεις του φαρμάκου. Όμως αν ήταν να αντιμετωπίσουν την επιδημία θα χρειαζόνταν ακόμα περισσότερες.

Ο Βολλέρνιος πρότεινε πάλι να επικοινωνήσουν με τον Κύκλο. «Αν είσαι σίγουρος ότι έχεις κάτι σταθερό, Γεώργιε, πρέπει να μιλήσουμε στο Συμβούλιο της πόλης. Οπωσδήποτε. Μπορεί να μη μας συμπαθεί, αλλά σ'αυτή την περίπτωση σίγουρα θα μας βοηθήσει, μα την Έχιδνα. Δε μπορεί να αγνοήσει κάτι τέτοιο.» Καθάρισε τον λαιμό του, έστρωσε τα γυαλιά του, νευρικά.

Ο Γεώργιος Φιρίζος ρώτησε τον Οφιομαχητή: «Θα είναι καλύτερο το φάρμακο που θα φτιάξεις τώρα;» Και τον κοίταζε με επιφύλαξη, ύστερα από την τελευταία φορά που εκείνος τον είχε αρπάξει και τον είχε πετάξει στον τοίχο σαν να μη ζύγιζε πάνω από δυο κιλά.

«Δε νομίζω ότι μπορώ να το κάνω καλύτερο.»

«Μα, αυτό το φάρμακο δεν είναι αποτελεσματικό. Όλοι όσοι είχαν θεραπευτεί αρρώστησαν πάλι μες στη νύχτα.»

«Χρειάζεται να πάρουν κι άλλη δόση.» Και προς τη Ναθράσκη: «Η Στεφανία;»

«Η Στεφανία είναι καλά ακόμα, ύστερα από τη δεύτερη δόση.»

Ο Οφιομαχητής είπε προς όλους: «Χρειάζεται να πάρουν κι άλλη δόση—»

«Δύο δόσεις, δηλαδή, επαρκούν για να τους θεραπεύσουν;» ρώτησε ο Φιρίζος.

«Δεν ξέρω. Είναι ακόμα υπό δοκιμή, όπως καταλαβαίνεις. Μάλλον όχι, δεν επαρκούν για να τους θεραπεύσουν.»

«Πόσες, λοιπόν, μπορεί να επαρκούν για να τους θεραπεύσουν;»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μурμουρούριζε επίμονα. Μπροστά στον Οφιομαχητή ήταν το τραπέζι που, χτες, είχε γρονθοκοπήσει και σπάσει· οι νοσοκόμοι το είχαν στήσει πάλι όρθιο, ενώνοντάς το με καρφιά. Δεν στεκόταν και πολύ καλά, αλλά στεκόταν. Τώρα ο καθένας θα μπορούσε να το ξανασπάσει με ένα, δυο χτυπήματα· δεν χρειαζόταν να είσαι ο Οφιομαχητής.

Ο οποίος, συγκρατώντας την οργή του για να μη διαλύσει ολοσχερώς το ταλαιπωρημένο έπιπλο, αποκρίθηκε στον Φιρίζο: «Σου λέω: είναι

ακόμα υπό δοκιμή. Δεν ξέρω πόσες δόσεις χρειάζονται για να θεραπευτεί κάποιος τελείως.»

Μετά, καθώς πήγε στο εργαστήριο για να δουλέψει, η Ευτυχία Ναθράσκη τον ακολούθησε εκεί. Του είχε ήδη δώσει την Ευθαλία, η οποία ήταν τώρα απλωμένη στους ώμους του, και ο Γεώργιος διαισθανόταν πως η ταχύγλωττη οχιά ήταν χαρούμενη που βρισκόταν πάλι κοντά του.

«Τι θέλεις;» ρώτησε τη γιατρό. «Κάτι που δεν μπορούσες να μου πεις μπροστά στους άλλους;»

«Ναι... Ο Ανδρέας Νιλκόδιος με κάλεσε, όσο έλειπες.»

Ο Οφιομαχητής την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του καθώς έβγαζε τα υλικά από τον σάκο του απλώνοντάς τα στον πάγκο. «Και;»

Η Ναθράσκη τού είπε τι είχε πει στον Λύκο των Τροχών. «Δεν μπορούσα να του κρύψω τα πάντα. Αν ερχόταν και ρωτούσε—»

«Καλά έκανες. Κι αν σε ξανακαλέσει, τα ίδια να του πεις. Δεν έχω καταφέρει τίποτα σημαντικό ακόμα.»

Ός το μεσημέρι, είχε έτοιμες μερικές δόσεις του φαρμάκου και οι γιατροί έκαναν ενέσεις στους δαγκωμένους (όπως έλεγαν τους επηρεασμένους από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου). Η Στεφανία είχε, επίσης, αρχίσει να υποτροπιάζει, αν και όχι τόσο απότομα όσο την προηγούμενη φορά, νόμιζε ο Οφιομαχητής. Το φάρμακό του κατέστρεφε σταδιακά τη μόλυνση, ή ήταν η ιδέα του; Έκανε στη σαμάνο ακόμα μια ένεση, και εκείνη μετά από καμιά ώρα ήταν όρθια και βάδιζε μες στο νοσοκομείο φορώντας μάσκα, γάντια, και κουκούλα. Πήγε στο εργαστήριο για να κάνει παρέα στον Οφιομαχητή· και εκεί έβγαλε τη μάσκα και τα γάντια.

Οι δαγκωμένοι στην Αίθουσα της Αρρώστιας άρχισαν να βελτιώνονται τώρα που είχαν πάρει το φάρμακο.

Δημοσιογράφοι και ειδικοί μιλούσαν από τις οθόνες για την επιδημία και πώς ο κόσμος μπορούσε να προστατευτεί καλύτερα. Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής ανακοίνωσαν ότι είχαν προτείνει σήμερα στον Κύκλο να βρεθούν οικήματα για τη στέγαση περισσότερων ασθενών· οι χώροι του νοσοκομείου τους είχαν αρχίσει να μην είναι αρκετοί. Και ούτε οι εξοπλισμοί επαρκούσαν, πρόσθεσαν, αλλά είχαν επίσης προτείνει στον Κύκλο να οργανωθεί μια αποστολή για την αγορά

περισσότερων ιατρικών εξοπλισμών από την Ολφιάρδια, την Τριάνη, και την Ερπετόπολη. Με έξοδα της πολιτείας, φυσικά· η Μεγάλη Κλινική ήταν πολύ πιεσμένη.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος ισχυριζόταν δημοσίως ξανά ότι το φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου ίσως να ήταν έτοιμο ακόμα και αύριο.

Ιδιωτικώς, στο γραφείο του μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία, απάντησε στον αδελφό του, τον Ανδρέα, ότι δεν έβγαζε το φάρμακο από τώρα για να μη νομίσουν ότι δεν ήταν καλό, και για να τους αφήσει να ταλαιπωρηθούν λίγο περισσότερο. «Όσο πιο ταλαιπωρημένη είναι η πόλη, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η δύναμή μας επάνω της, Ανδρέα. Σύμφωνα, δεν θα υπάρχει Κύκλος πλέον. Ή, τουλάχιστον, θα είναι αμελητέος. Εμείς θα είμαστε οι Άρχοντες της Κυκλόπολης. Τα μέλη του Κύκλου θα είναι ασθενείς μας. Θα μας έχουν ανάγκη.»

«Ασθενείς μας; Μη μου πεις ότι...;»

«Θα δεις, αδελφέ μου, θα δεις,» γέλασε ο Πέτρος, «και δεν θα πιστεύεις πού έχουμε φτάσει!»

Η ξαδέλφη τους, η Νικολία, η αρχιτέκτονας, που ήταν ερωμένη του Πέτρου, και είχε πάρει το πραγματικό αντιβιοτικό και δεν φοβόταν να βρίσκεται εδώ, στο νοσοκομείο, χαμογέλασε καθώς καθόταν στην άκρη του γραφείου του Πέτρου. «Μην κρατήσετε όλο τον Θησαυρό του Άτλαντα για τον εαυτό σας, παλιοπειρατές!» είπε. «Θέλω μερίδιο!»

«Και θα το έχεις, φυσικά. Όπως λένε» – ο Πέτρος έβαλε το χέρι του στο γόνατό της που έβγαινε μέσα από τη φούστα της, και το έσυρε προς τα πάνω – «αν δε φροντίζεις εκείνους που έχτισαν το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει.»

«Υπάρχει ένα μικρό θέμα ακόμα με τον Οφιομαχητή,» τόνισε ο Ανδρέας.

Ο Πέτρος μόρφασε ενοχλημένα. «Τι έγινε πάλι μ' αυτόν;»

Ο αδελφός του του απάντησε.

«Δε λέει να τα παρατήσει, ε;»

«Πράγμα που με προβληματίζει.»

«Ανόητος είναι. Άσ' τον να κάνει ό,τι μαλακία θέλει μες στη νεκροκλινική. Πιο καλά νάναι απασχολημένος εκεί παρά νάρθει εδώ και να προκαλέσει φασαρία τώρα, δε νομίζεις;»

«Ίσως.»

«Και φρόντισε οι άνθρωποί σου να τον ξεπαστρέψουν. Γιατί αργούν τόσο, γαμώτο;»

«Πιο εύκολο να το λες αυτό παρά να το κάνεις, Πέτρο.»

Στους δρόμους της Κυκλόπολης, κυρίως κοντά στις πύλες και στα λιμάνια, αλλά όχι μόνο, συγκρούσεις γίνονταν ανάμεσα σε φρουρούς και σε πολίτες ή ταξιδιώτες, που ήθελαν να βγουν από την πόλη ή απλά διαμαρτύρονταν που τους κρατούσαν εδώ σαν φυλακισμένους. Πολλοί φώναζαν ότι, με την τακτική που ακολουθούσε ο Κύκλος, καταδίκαιζε τους πάντες να αρρωστήσουν – τους πάντες! Και προσπαθούσαν να οργανώσουν εξέγερση. Οι πράκτορες του Κύκλου το είχαν μάθει (αν και δεν ήξεραν λεπτομέρειες ακόμα· το ερευνούσαν) και είχαν ειδοποιήσει τη Φρουρά, ώστε να βρίσκεται σε επιφυλακή και να είναι πολύ αυστηρή με όλους, να μη διστάζει να χρησιμοποιήσει βία.

Τα μέλη του Κύκλου είχαν αρχίσει να προβληματίζονται για τα μέτρα που είχαν πάρει για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, αλλά και οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής και οι γιατροί της Ανθρώπινης Προστασίας επέμεναν ότι η πόλη έπρεπε να παραμείνει κλειστή – κανείς να μη βγαίνει, κανείς να μη μπαίνει. Και οι πάντες να κυκλοφορούν με μάσκα, γάντια, και κουκούλα. Τώρα, μάλιστα, σήμερα, πάρθηκε κι ένα καινούργιο μέτρο: απαγορεύτηκε να συγκεντρώνεται κόσμος σε ταβέρνες, εστιατόρια, μπαρ, και κέντρα κάθε είδους. Ακόμα και σε πλατείες και γειτονιές. Αν ο κόσμος ήθελε φαγητά ή ποτά, έπρεπε να τα παραγγέλνει τηλεπικοινωνιακά ή να πηγαίνει γρήγορα στα καταστήματα, να προμηθεύεται ό,τι χρειαζόταν, και να επιστρέφει στο σπίτι του. Οι δημοσιογράφοι το διαλαλούσαν από οθόνες και ραδιόφωνα· ο Κύκλος τούς είχε χρηματοδοτήσει για να είναι προσεχτικοί με το τι έλεγαν, και τους είχε απειλήσει πως αν έλεγαν ανοησίες θα το μετάνιωσαν. Έτσι, απέκρυπταν τις διαμαρτυρίες που γίνονταν και τις συγκρούσεις των πολιτών και των ταξιδιωτών με τους φρουρούς, για να μην εξάπτονται περισσότερο τα πνεύματα. Επαναλάμβαναν διαρκώς τα προστατευτικά μέτρα που έπρεπε να λαμβάνονται, σαν κανείς μέσα στην Κυκλόπολη να μη διαφωνούσε.

Η Φρουρά διέλυε, με βίαιο τρόπο, ό,τι δημόσιες συγκεντρώσεις τύχαινε να υποπέσουν στην αντίληψή της. Οι πράκτορες του Κύκλου παρακολουθούσαν παντού. Και οι δημοσιογράφοι έλεγαν τώρα πως ο

Κύκλος έδινε αμοιβή σε όποιον καλούσε τη Φρουρά για να διαλύσει εγκαίρως κάποια συγκέντρωση. Καμία συγκέντρωση δεν επιτρεπόταν στους δημόσιους χώρους της Κυκλόπολης!

Οι ανεξάρτητοι γιατροί της πόλης επιστρατεύονταν από τη Φρουρά, και οι φρουροί, ή οι πράκτορες του Κύκλου, τους κρατούσαν υπό την επίβλεψή τους, ώστε να ξέρουν τι έκαναν και να τους βάζουν να βοηθάνε εναντίον της επιδημίας με ό,τι τρόπο μπορούσαν – οικειοθελώς ή μη. Τους απειλούσαν με σοβαρές τιμωρίες αν αρνούσαν να συνεργαστούν. Μία γιατρό που έτρεξε να φύγει την ξυλοκόπησαν οι φρουροί μες στη μέση ενός κεντρικού δρόμου του Νασμάλη, της μεγάλης συνοικίας ανατολικά του Κέντρου η οποία είχε πάρει το όνομά της από ένα παλιό, σημαντικό πολιτικό πρόσωπο της Κυκλόπολης.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος, παρακολουθώντας τα δρώμενα, σκεφτόταν: Όλα πάνε τέλεια. Οι πάντες συνεχώς γίνονται ολοένα και πιο φοβισμένοι και παρανοϊκοί... Τέλεια. Και το βράδυ οι συνεργάτες του ήταν έτοιμοι να δώσουν ένα πολύ σοβαρό χτύπημα...

Όταν νύχτωσε, στο Κακό Πάτημα, στον Απέθαντο, ο Οφιομαχητής τελείωσε με την παρασκευή του φαρμάκου. Δεν είχε άλλα υλικά στη διάθεσή του, κι αναρωτιόταν αν έπρεπε να βγει από την πόλη ξανά για να μαζέψει περισσότερα. Αισθανόταν κουρασμένος, όμως. Ναι, ακόμα κι εκείνος κουραζόταν, και του χρειαζόταν να καθίσει να ξεκουραστεί μερικές ώρες. Η Στεφανία τού έκανε παρέα· δεν είχε υποτροπιάσει ακόμα. Οι άλλοι ασθενείς, όμως, που είχαν πάρει μία λιγότερη δόση από εκείνη, είχαν αρχίσει να υποτροπιάζουν, και οι γιατροί τούς έκαναν πάλι ενέσεις για να ανακάμψουν. Αυτό έδινε ελπίδες στον Οφιομαχητή και στην Ευτυχία Ναθράσκη, γιατί παρατηρούσαν τώρα πως όσο περισσότερες δόσεις από το φάρμακο είχε δεχτεί κάποιος τόσο πιο πολύ φαινόταν να καθυστερεί να τον ξαναπιάσει η αρρώστια.

«Τέσσερις δόσεις, Γεώργιε,» είπε η γιατρός. «Στις τέσσερις δόσεις πρέπει κάποιος να είναι υγιής.» Βρίσκονταν μέσα στο εργαστήριο, οι τρεις τους.

«Η Στεφανία έχει πάρει τρεις δόσεις ως τώρα,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής ρίχνοντας ένα φευγαλέο βλέμμα στη σαμάνο που δεν είχε ακόμα ξανααρρωστήσει. Κρατούσε μια κούπα καφέ στο χέρι της και έπινε αργά. «Μακάρι να έχεις δίκιο.»

«Δε νομίζεις εσύ ότι έχω δίκιο;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος, Ευτυχία.»

«Πότε θα πας να μαζέψεις πράγματα από έξω;» τον ρώτησε.

«Πιο μετά. Είμαι κουρασμένος τώρα.»

«Κουράζεσαι κιόλας;» Μειδίασε πάνω απ'την κατεβασμένη μάσκα της.

«Τυχαίνει,» είπε ο Οφιομαχητής, τραβώντας ακόμα μια τζούρα απ'το Δελφίни του και φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. Έπειτα, ρώτησε: «Σκέφτεστε να μιλήσετε στον Κύκλο, λοιπόν;»

«Όχι από τώρα. Όχι μέχρι να είμαστε σίγουροι ότι έχεις κάτι σταθερό.»

«Υπάρχει περίπτωση να μη με συμπαθούν, αν έχουν ακούσει για εμένα,» την προειδοποίησε ο Γεώργιος – «και, μάλλον, θα έχουν ακούσει πια.»

«Τι εννοείς;»

«Χρειάστηκε να χτυπήσω φρουρούς ξανά, όταν βγήκα, το πρωί, από τον Τίρπο. Με είδαν να ανεβαίνω και με κυνήγησαν. Προσπάθησα να τους διώξω χωρίς να εμπλακώ μαζί τους, αλλά δεν τα κατάφερα.»

«Τους σκότωσες;»

«Όχι όλους.» Η οργή του έβραζε μέσα του σαν μαινόμενη θύελλα, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε σταθερά.

13

Περιπλανιέμαι μέσα στη σκιά του άντρου των Τρομερών Καπνών, κοιτάζοντας από καγκελωτά ανοίγματα, παρατηρώντας, ψάχνοντας να βρω τη μαυρόδερμη γυναίκα. Σε κάποια στιγμή βλέπω τον Πρίγκιπα Κοσμά να μιλά με μερικούς κουρσάρους σε μια σπηλιά σαν τραπεζαρία. Υπάρχουν διάφοροι χώροι εδώ, και οι πειρατές δεν είναι λίγοι.

Πού είναι, όμως, η μαυρόδερμη γυναίκα που ψάχνω;

Ακούω έναν παράξενο ήχο από τα δεξιά μου, από τα βάθη του λαβυρίνθου των σπηλαίων, από εκεί όπου κατοικούν οι Βυθισμένοι... Αυτός ο ήχος, όμως, δεν προέρχεται από τον λαιμό Βυθισμένου, είμαι σίγουρος. Δεν προέρχεται από τον λαιμό κανενός βιολογικού πλάσματος. Μου θυμίζει... αέριο, ίσως. Αέριο που ξεφεύγει από βαλβίδα...

Τι μπορεί να κάνει έτσι;

Νιώθοντας περίεργος, βαδίζω προς τα εκεί, με το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι και τον φακό μου, αναμμένο, στο άλλο. Φωτίζω σήραγγες γεμάτες τραχιές πέτρες, σταλαγμίτες, και σταλακτίτες: και βλέπω επάνω τους κρυσταλλικούς σχηματισμούς που έχω ξαναδεί εδώ πέρα αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι τους έχω συναντήσει αλλού στην Υπερυδάτια. Από την άλλη, βέβαια, δεν ξέρω και πολλά από πετρώματα, είν' η αλήθεια. Δεν ξέρω παρά ελάχιστα από πετρώματα και μεταλλεύματα.

Μια οσμή αρχίζει να έρχεται στα ρουθούνια μου η οποία κάτι μού θυμίζει... Τι;... Και αντικρίζω τώρα ένα ημιδιαφανές αέριο να πλανιέται στον χώρο – λευκόγκριζα δάχτυλα ομίχλης... Κι αυτό κάτι μού θυμίζει... Τι;

Μα, φυσικά! Ο γίγαντας. Ο γίγαντας των Καπνών. Ακριβώς τέτοια οσμή έχει, αν δεν κάνω λάθος. Και δεν νομίζω ότι κάνω τη μύριζα για κάμποση ώρα καθώς τον πολεμούσα. Και ο καπνός που τον σχηματίζει μοιάζει μ'ετούτη την ομίχλη, δεν μοιάζει;

Ο Δεξής και η Αριστερή είναι νευρικοί στους ώμους μου· συρίζουν, ανασαλεύουν. Δεν τους αρέσει η μυρωδιά, διαισθάνομαι. Δε φεύγουν, όμως, από κοντά μου· μ'έχουν συμπαθήσει πολύ. Τους εντυπωσιάζω.

Προχωρώ και, καθώς προχωρώ, η ομίχλη πυκνώνει, τυλίγεται γύρω μου. Την αναπνέω. Δεν αισθάνομαι να με βλάπτει, δε νομίζω ότι είναι δηλητηριώδης· αλλά μυρίζει περίεργα και μου προκαλεί μια κάποια δύσπνοια. Φυσάω, προσπαθώντας να διώξω τον καπνό από μπροστά μου. Θηκαρώνω το Φιλί στη μέση μου και τινάζω την κάπα μου, για ν'απομακρύνω από γύρω μου τη θολούρα, όσο είναι δυνατό.

Ενώ συνεχίζω να προχωρώ, αυτό γίνεται ολοένα και λιγότερο δυνατό. Τραβάω ένα μαντήλι από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου και το δένω γύρω απ'το πρόσωπό μου, φτιάχνοντας πρόχειρη μάσκα. (Στο μυαλό μου έρχεται φευγαλέα εκείνη η καταραμένη επιδημία στην Κυκλόπολη, κι εκείνα τα καθάρματα, οι Νιλκόδιοι.) Το ξέρω πως είναι της πλάκας· δεν μπορεί να με προστατέψει για πολύ, ούτε από πολύ πυκνό καπνό. Όμως βοηθάει.

Ο Δεξής και η Αριστερή κρύβουν τις μουσούδες τους μες στα φτερά τους· τους βλέπω με τις άκριες των ματιών μου καθώς είναι γαντζωμένοι στους ώμους μου—

Ένα τρίζιμο από δίπλα!

Γυρίζω, τραβώντας ξανά το Φιλί της Έχιδνας – μια ξαφνική λάμψη ατσαλιού στο φως του φακού μου, μες στους καπνούς.

Μια μορφή έρχεται καταπάνω μου, στραφταλίζοντας – τρίζοντας. Ανθρωποειδής. Αλλά είναι από ενέργεια. Ένας άνθρωπος από ενέργεια! Και δε μοιάζει φιλικός.

Τον σπαθίζω ενώ μου ορμά– Λάθος. Ολόκληρο το σώμα μου τραντάζεται καθώς το Φιλί της Έχιδνας έρχεται σε επαφή μαζί του, καθώς η λεπίδα τον διαπερνά. Αισθάνομαι τα δόντια μου να τρίζουν, το νευρικό μου σύστημα να κλονίζεται. Το Φιλί φεύγει από το χέρι μου. Παραπατάω, η πλάτη μου χτύπα σ'ένα τοίχωμα.

Ακούω τον Δεξή και την Αριστερή να συρίζουν, ανήσυχα, βλέπω τις μορφές τους να φτερουγίζουν – δυο σκιές μες στους καπνούς.

Η ενεργειακή οντότητα (δεν μπορεί νάναι τίποτ' άλλο) με κουτουλά, συγκρούεται μαζί μου σαν φυσική δύναμη. Τραντάζομαι ξανά. Νιώθω ολόκληρο καράβι να με χτύπησε. Βλέπω λάμψεις μπροστά στα μάτια

μου, σκοτοδίνες. Η οργή μου φουντώνει σαν πυρκαγιά από ερπετοειδείς φλογοδαίμονες: απομακρύνει τις σκοτοδίνες. Δεν ξέρω πού έχει πάει ο φακός μου, δεν ξέρω καν πού είναι το Φιλί της Έχιδνας· αλλά τώρα τίποτα απ' αυτά δεν μου χρειάζεται. Ο ενεργειακός άνθρωπος παράγει από μόνος του αρκετό φως για να βλέπω, και το σπαθί μου δεν νομίζω ότι μπορεί να τον σκοτώσει. Τον γρονθοκοπώ, και με τα δύο χέρια, και τον σπρώχνω, κραυγάζοντας.

Τινάζεται πίσω, κοπανά πάνω στο αντικρινό τοίχωμα της σήραγγας, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας. Παίρνω μία βαθιά ανάσα, και δεύτερη, καθώς προσπαθώ να παραμείνω όρθιος. Ολόκληρο το σώμα μου τρέμει. Μα τη Φαρμακερή Κυρά, ούτε τα χτυπήματα του Οφιοβασιλέα δεν ήταν τόσο δυνατά! Από τι λοκράθιο τέλμα ξεπήδησε αυτή η οντότητα; Κατοικεί εδώ πέρα, στις Επικίνδυνες Περιοχές, που λένε οι Καπνοί;

Γιατί έχω την εντύπωση ότι δεν είναι φυσικός κάτοικος; ότι ήρθε ειδικά για εμένα; Παράνοια και μόνο;

Ο ενεργειακός άνθρωπος εφορμά ξανά καταπάνω μου, τρέχοντας, ξέροντας ότι ολόκληρο το σώμα του είναι όπλο εναντίον μου. Ακόμα κι όταν τον χτυπάω χτυπιέμαι κι εγώ. Και πώς στα βατραχίσια κωλομέρια του Λοκράθου μπορείς να νικήσεις κάτι που είναι από ενέργεια; Είναι σαν να πολεμάς τον άνεμο. Σαν να πολεμάς αυτό τον γαμημένο γίγαντα των Καπνών.

Αν είχα τα ενεργειακά σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος τώρα... αλλά δεν τα έχω.

Πετάγομαι στο πλάι καθώς αυτές οι φευγαλέες σκέψεις περνάνε απ' το μυαλό μου, πέφτω κάτω και κάνω τούμπα, κυλάω, αποφεύγοντας την ορμητική έφοδο του ενεργειακού ανθρώπου. Σταματάω, σηκώνομαι στο ένα γόνατο, αντικρίζοντάς τον. Βλέπω λίγο παραπέρα το Φιλί της Έχιδνας πεσμένο στο έδαφος, να στραφταλίζει στην ακτινοβολία της ενεργειακής οντότητας.

Η οποία έρχεται πάλι καταπάνω μου, και δεν μπορώ συνέχεια να την αποφεύγω. Αρπάζω έναν σταλακτίτη και τον σπάω με μια γρήγορη κίνηση· τον εκτοξεύω προς τον εχθρό μου. Οι ενέργειες της οντότητας τραντάζονται όπως το νερό που πετάς μέσα του μια πέτρα, και η

έφοδος της ανακόπτεται προς στιγμή καθώς ο σταλακτίτης χτυπά επάνω της και πέφτει στο πλάι.

Τινάζομαι και την αποφεύγω. Σπάω άλλο σταλακτίτη, μεγαλύτερο από τον προηγούμενο, και τον κρατάω με τα δύο χέρια, καθώς οι ομίχλες περιστρέφονται γύρω μου – μόνο γύρω μου: οι ενέργειες της οντότητας φαίνεται ή να τις καίνε ή να τις απομακρύνουν.

Μεγάλα και βαριά αντικείμενα, σκέφτομαι. Μοιάζει να τον επηρεάζουν.

Ακούω τον Δεξή και την Αριστερή να συρίζουν και να φτερουγίζουν, και νιώθω την ανησυχία τους για εμένα· αλλά δεν τους βλέπω: τα μάτια μου είναι εστιασμένα στον εχθρό μου. Και, καθώς μου ορμά ξανά, τον χτυπάω με όλη μου τη δύναμη κατεβάζοντας επάνω του τον σταλακτίτη που κρατάω σαν πέτρινο ρόπαλο. Η επίθεσή μου πιάνει: ο ενεργειακός άνθρωπος τινάζεται πίσω. Και οι ενέργειές του δεν με επηρεάζουν. Είναι ισχυρές, αλλά δεν μπορούν να περάσουν μέσα απ'αυτό το χοντρό πέτρωμα και να με φτάσουν.

Βρήκαμε όπλο...

Ο καταραμένος έρχεται πάλι, προσπαθώντας ν'αποφύγει τον σταλακτίτη και να με φτάσει. Δεν τον αφήνω. Χρησιμοποιώ τον σταλακτίτη σαν ασπίδα – επιθετική ασπίδα. Κοπανάω τον εχθρό μου κατακέφαλα, και στο σώμα – και ξανά, και ξανά, και ξανά. Τινάζεται ολοένα και πιο πίσω με κάθε χτύπημα, ενώ νιώθω τον εαυτό μου καταπονημένο από τα προηγούμενα αγγίγματά του, το νευρικό μου σύστημα ακόμα να τρέμει.

Ο ενεργειακός άνθρωπος οπισθοχωρεί σαν αντικατοπτρισμός, μα την Έχιδνα, σαν αντανάκλαση· δε νομίζεις ότι πραγματικά του χρειάζεται να πατά στη γη.

Τι δαίμονας είναι αυτός; Από πού ήρθε; Και πώς σκοτά τον σκοτώνεις; Μπορεί να πεθάνει κάτι τέτοιο; Πώς να διαλύσεις τις ενέργειες που τον αποτελούν;

Κρίμα που δεν είμαι μάγος του τάγματος των Ερευνητών. Ο Μελέτιος'σαρ έπρεπε τώρα να ήταν εδώ· αυτός ίσως να κατέστρεφε τούτο τον δαίμονα μ'ένα ξόρκι, όπως φυσάς μια μορφή από καπνό και τη διαλύεις – αν η μορφή δεν είναι ο γίγαντας των Καπνών, φυσικά.

Ξαναχτυπάω την οντότητα με το ρόπαλό μου, νιώθοντας σαν τρωγλοδύτης. Παραπατά, αλλά δεν τα παρατά. Προσπαθεί να με φτάσει·

οι ενέργειές της τρίζουν ολοένα και πιο δυνατά, σαν να την έχω θυμώσει. Καθώς την κοπανάω, όμως, νομίζω – νομίζω – ότι χάνει κάποια από τη δύναμή της. Σαν... να αποφορτίζεται; Ή είναι η ιδέα μου;

Καθώς πεταγόμαστε αποδώ κι αποκεί μες στην πλατιά σήραγγα με τους σταλακτίτες, τους σταλαγμίτες, και τους καπνούς, ο ενεργειακός άνθρωπος καταφέρνει ξαφνικά να περάσει δίπλα απ'το ρόπαλό μου. Το χέρι του μου διαπερνά το στήθος σαν μαχαίρι. Κραυγάζω ενώ τραντάζομαι ολόκληρος. Χάνω την ισορροπία μου και σωριάζομαι. Το ρόπαλό μου πέφτει παραδίπλα.

Η ενεργειακή οντότητα έρχεται από πάνω μου, σκύβοντας για να με τυλίξει, κατεβαίνοντας σαν φωτεινός καταρράκτης–

Κυλάω στο πλάι, αποφεύγοντας την αγκαλιά της. Κυλάω κι αρπάζω συγχρόνως τον σταλακτίτη, το ρόπαλό μου· το παίρνω μαζί μου. Το σώμα μου πονά τρομερά, αλλά η οργή μου είναι δυνατή, δε μ'αφήνει να λιποθυμήσω.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο...

...ενώ ο ενεργειακός άνθρωπος έρχεται.

Τον χτυπάω με τον σταλακτίτη στα πόδια, βάζοντας όλη μου τη δύναμη, εξαπολύοντας όλη μου την οργή. Και βλέπω ξαφνικά μια τρομερή διαταραχή της ροής της ενέργειας που σχηματίζει την οντότητα. Ένα δυνατό τρίξιμο αντηχεί – λάμψεις πετάγονται.

Ο λαμπερός άνθρωπος πέφτει στο έδαφος. Για πρώτη φορά, πέφτει στο έδαφος. Τρίζει δυνατά και σπινθηροβολεί.

Δεν έχει πόδια πια. Δεν έχει πόδια.

Τι διάολο έκανα; Πώς το κατάφερα αυτό; Η τελευταία μου επίθεση περνά απ'το μυαλό μου σαν στιγμιότυπο από κινηματογραφική ταινία... Εγώ: γονατισμένος στο ένα γόνατο. Ο εχθρός μου: εφορμά όρθιος. Ο χοντρός σταλακτίτης στο χέρι μου: κινείται ημικυκλικά, αλλά όχι πολύ πάνω από το έδαφος, σχεδόν σέρνεται στη γη, χτυπά τις πέτρες εκεί, και χτυπά και τα πόδια του ενεργειακού ανθρώπου, από τα πέλματα ως τα γόνατα – ναι, έχει τέτοιο πάχος. Και τα πόδια διαλύονται, ο ενεργειακός άνθρωπος καταρρέει...

Τον χτύπησα από την άκρη, από εκεί όπου καταλήγουν οι ενέργειές του... Δε νομίζω ότι τις προηγούμενες φορές τον είχα χτυπήσει έτσι. Τα χτυπήματά μου νομίζω πως έπεφταν πάντα επάνω στο σώμα του. Σαν

να χτυπάς με ρόπαλο ένα μεγάλο ύφασμα. Το τραντάξεις, αλλά μπορείς να το σκίσεις; Δεν μπορείς.

Η ενεργειακή ροή φαίνεται πως είναι ευάλωτη στις άκριες. Φαίνεται πως αν τη χτυπήσεις εκεί με κάποιο μεγάλο, ανθεκτικό όπλο μπορείς να προκαλέσεις διακοπή της... και να γίνει κάτι σαν αυτό:

Κοιτάζω τον πεσμένο ενεργειακό άνθρωπο χωρίς πόδια.

Σηκώνομαι όρθιος, νιώθοντας τα δικά μου πόδια να τρέμουν. Τον χτυπάω κατακέφαλα με τον σταλακτίτη. Κατεβάζω το ρόπαλο έτσι που το χτύπημα να ξεκινά από την πάνω άκρη του κεφαλιού της οντότητας. Η ίδια διάσπαση προκαλείται στη ροή. Καθώς ο σταλακτίτης μου συναντά τη γη, το κεφάλι διαλύεται. Αλλά το σώμα συνεχίζει. Δε φαίνεται να χρειάζεται πραγματικά το κεφάλι, δεν είναι αληθινός άνθρωπος. Δε νομίζω καν ότι με έβλεπε ακριβώς – δεν είχε μάτια. Ή, αν με έβλεπε, με έβλεπε με κάποιο άλλο τρόπο. Όπως και τώρα.

Τα χέρια του απλώνονται για να με αρπάξουν από τις κνήμες. Προσπαθώ να τα αποφύγω, αλλά το ένα με αγγίζει, με τραντάζει. Παραπατάω, κουτουλάω στον τοίχο. Νιώθω ολόκληρο το δεξί μου πόδι μουδιασμένο.

Η ακέφαλη, άποδη ενεργειακή οντότητα έρχεται προς το μέρος μου· σέρνεται σαν φίδι πάνω στη γη. Γαμώτο! Τίποτα δεν μπορεί να τη σταματήσει;

Γυρίζω και τρέχω, παραπατώντας κάθε τόσο. Ακούω τα φτερουγίσματα του Δεξή και της Αριστερής από κάπου.

Ο ενεργειακός δαίμονας με κυνηγά, αλλά τώρα δεν κινείται τόσο γρήγορα όσο πριν. Αν σκεφτείς όμως ότι δεν έχει πόδια, κινείται αρκετά γρήγορα. Και δεν μοιάζει να κουράζεται, ενώ εγώ, παρά την οργή μου, δεν είμαι ακούραστος. Όχι τελείως.

Μπαίνω σε μια προηγούμενη σπηλιά όπου θυμάμαι ότι βρίσκεται κάτι που τώρα θα μπορούσε να μου φανεί χρήσιμο. Ναι, αυτός ο μεγάλος βράχος εκεί – τον βλέπω μέσα στην ακτινοβολία της οντότητας που με καταδιώκει. Πετώντας κάτω το ρόπαλό μου, τον αρπάζω και με τα δύο χέρια, τον τραβάω, τον ξεκολλάω από τη θέση του...

Ο ενεργειακός δαίμονας ζυγώνει, έρχεται γρήγορα παρότι σέρνεται στη γη. Σπρώχνω τον ογκόλιθο καταπάνω του, τον κυλάω. Η μεγάλη πέτρα πατά την ενεργειακή οντότητα, ξεκινώντας από τη μπροστινή

άκρη της, από τους ακέφαλους ώμους, και προχωρώντας. Δημιουργούνται διασπάσεις στην ενεργειακή ροή, όπως το περίμενα. Τριγμοί, λάμψεις. Παρά το μέγεθός της, η πέτρα τραντάζεται βίαια· αισθάνομαι τις δονήσεις καθώς τη σπρώχνω.

Η οντότητα προσπαθεί να υποχωρήσει – να φύγει προς τα πίσω, ή προς τα δεξιά, ή προς τ'αριστερά. Αλλά την ακολουθώ ακάθεκτα, ωθώντας τον ογκόλιθο. Τώρα εγώ είμαι ο κυνηγός. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, μια φαρμακερή θύελλα, καθώς το φως στη σπηλιά γίνεται ολοένα και πιο ασθενικό, καθώς η ενεργειακή οντότητα χάνει τη συνοχή της, καταστρέφεται–

–και ξαφνικά δεν είναι πια εκεί.

Σκοτάδι.

Ακούω την αναπνοή μου βαριά... και φτερουγίσματα και συρίγματα.

Γέρνω πάνω στον ογκόλιθο, για να ξεκουραστώ, αποκαμωμένος. Νομίζω πως δεν έχω δύναμη ούτε καν για να αναζητήσω τον φακό μου.

Νιώθω τον Δεξή και την Αριστερή να με βρίσκουν παρά το σκοτάδι, να γαντζώνονται στους ώμους μου.

Διονυσία:

Κανονικά δεν είμαι τόσο τολμηρή. Κανονικά δεν θα το έκανα αυτό. Αλλά ο Γεώργιος είναι κάπου μέσα σε τούτη τη βυθισμένη ηπειρόνησο, κι αν μπορώ να τον βοηθήσω κάπως – με οποιονδήποτε τρόπο – θα τον βοηθήσω. Είναι φίλος μου, κι έχει κάνει κι εκείνος το ίδιο για εμένα.

Επιπλέον, ναι, έχω και την περιέργεια να δω τη Βυθυδάτια από κοντά. Δεν είναι κανένα οποιοδήποτε μέρος, μα τα μαλλιά της Έχιδνας! Είναι η μυθική Βυθυδάτια. Πραγματικά υπάρχει!

Έτσι, είμαι τώρα μέσα στο Αιχημηρό Δελφίνι, το ένα από τα τρία μικρά υποβρύχια που βγήκαν από το Μικρό Σύμπαν. Μαζί μου είναι ο Φωνακλάς (φυσικά), η Λουκία, ο Καταραμένος Αργύριος, ο Κλεόβουλος'μορ, η καφετόδερμη μαυρομάλλα δύτρια Ειρήνη, και ο Υποπλοίαρχος Σωτήριος Εριβάλιος. Ο τελευταίος είναι που οδηγεί το σκάφος, το οποίο μας χωρά οριακά.

Μέσα στο δεύτερο μικρό υποβρύχιο, το Υποθαλάσσιο Βέλος, είναι ο Δημήτριος, η Ερασμία, ο Μελέτιος'σαρ, και η δύτρια Ευτυχία, με τον

ίδιο τον Ισίδωρο Ορνάκιο, τον Πλοίαρχο του Μικρού Σύμπαντος, να πιλοτάρει το σκάφος.

Μέσα στο τρίτο μικρό υποβρύχιο, την Κόρη των Υδάτων, είναι η Ελευθερία Μοριλκόνη, ο Πρίγκιπας Δαμιανός, ένας δύτες του Σύμπαντος που ονομάζεται Ιωάννης ο Άπατος, μερικοί από τους Μακροθάνατους, και μια μάγισσα του Σύμπαντος ονόματι Ανδρονίκη'χοκ (η οποία, κρίνοντας από το όνομά της, δεν μπορεί παρά να είναι εξωδιαστασιακή· το Ανδρονίκη δεν είναι Υπερυδάτιο όνομα). Η τελευταία οδηγεί την Κόρη των Υδάτων· εκτός από μάγισσα είναι και πιλότος.

Ο Ορνάκιος είπε ότι δεν θέλει να φέρει το Μικρό Σύμπαν πιο κοντά στη Βυθυδάτια γιατί φοβάται ότι το ενεργειακό νοοσύστημα των Καπνών ίσως να μπορεί να το εντοπίσει πιο εύκολα απ'ό,τι τα μικρά υποβρύχια μέσα στα οποία τώρα βρισκόμαστε. Επιπλέον, πρόσθεσε, αυτά είναι πολύ πιο ευέλικτα.

Κινούμαστε, έτσι, πάνω από την επιφάνεια της βυθισμένης ηπειρονήσου, φωτίζοντάς την με τους προβολείς μας. Βλέπουμε διάφορα υποθαλάσσια πλάσματα που τα περισσότερα δεν ξέρω καν πώς ονομάζονται· όχι μόνο δεν τα έχω ξαναδεί, δεν τα έχω ξανακούσει. Η υποθαλάσσια χλωρίδα, επίσης, είναι πλούσια ανάμεσα κι επάνω στους βράχους της Βυθυδάτιας. Υπάρχει ολόκληρη γεωγραφία εδώ πέρα. Και αντικρίζουμε και κάποια ερείπια: παλιά, πολύ παλιά οικοδομήματα, τελείως κατεστραμμένα. Η βλάστηση τα έχει καταπιεί, ψάρια και μαλάκια κατοικούν μέσα τους. Μετά βίας καταλαβαίνεις ότι κάποτε ήταν οικήματα.

Ο Ορνάκιος μάς μιλά από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα (μιλά σε όλα τα υποβρύχια συγχρόνως – στα μικρά που έχουν βγει από το Σύμπαν και στο ίδιο το Σύμπαν, απ'όπου η Γεωργία, η σύζυγός του, και άλλοι από το πλήρωμά του μας παρακολουθούν): «Αυτά είναι τα ερείπια που σας έλεγα. Δε θυμίζουν σύγχρονα Υπερυδάτια κτίσματα, έτσι;»

«Τι να ξεχωρίσεις, στην κατάσταση που είναι;» λέει η φωνή του Δαμιανού.

«Αν τα παρατηρήσετε θα δείτε ότι η αρχιτεκτονική τους διαφέρει πολύ.»

Τα παρατηρώ από το παράθυρο του Αιχμηρού Δελφινιού. Ολόκληρος ερειπιώνας απλώνεται από κάτω μας. Ολόκληρη ερειπωμένη πόλη.

Η Λουκία λέει: «Ίσως οι Καπνοί να μπήκαν κάπου εκεί μέσα. Ίσως να έχει κάποιο άνοιγμα...»

«Δε νομίζω,» λέει ο Ορνάκιος. «Δε φαίνεται να υπάρχει χώρος για να περάσει μεγάλο πλοίο. Δε φαίνεται να υπάρχει κανένα τέτοιο σημείο. Αλλά ας πάμε πιο κοντά για να ερευνήσουμε.»

«Όχι όλοι εδώ, σ'αυτά τα χαλάσματα,» διαφωνεί η Λουκία. «Καλύτερα να απλωθούμε.»

Ο Ορνάκιος δεν φέρνει αντίρρηση, ούτε κανείς άλλος· οπότε χωριζόμαστε. Εμείς πλησιάζουμε τον ερειπιώνα, ενώ τα άλλα δύο σκάφη απομακρύνονται, εξακολουθώντας να διατηρούν τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί μας και με το Μικρό Σύμπαν.

Τα ερείπια είναι όντως παράξενα τώρα που τα αντικρίζω από πιο κοντά. Ο Ορνάκιος έχει δίκιο: δεν μοιάζουν με σύγχρονα οικοδομήματα· ακόμα και σύγχρονα οικοδομήματα που μπορεί να βρίσκονταν σε παρόμοια κατάσταση διάλυσης. Από πότε είναι εδώ; Από τότε που δημιουργήθηκαν οι ηπειρόνησοι; Από τότε που λένε πως θρυμματίστηκε ο Ενιαίος Κόσμος και το σύμπαν έγινε όπως το ξέρουμε; «Δε βλέπω κανένα μέρος απ'όπου θα μπορούσε να περάσει μεγάλο πλοίο,» λέω (αν και τι ξέρω εγώ από πλοία;).

«Ναι,» συμφωνεί η Λουκία, παρατηρώντας έξω από το παράθυρο. «Ναι...»

Περνάμε ανάμεσα από ερειπωμένα οικοδομήματα – πέτρινους όγκους σκεπασμένους με υποθαλάσσια βλάστηση – και ψάρια κι άλλα υποβρύχια όντα σκορπίζονται από το διάβα μας, φοβισμένα από τα ενεργειακά φώτα ίσως.

«Δε νομίζω ότι κανείς κατοικεί εδώ...» λέω.

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφωνεί ο Σωτήριος Εριβάλιος, οδηγώντας το Δελφίни. «Οι Καπνοί μάλλον μπήκαν σε κάποια σπηλιά, σε άλλο σημείο της Βυθυδάτιας. Και το ερώτημα είναι, πού ακριβώς. Δε θάναι εύκολο να εντοπίσουμε αυτή τη σπηλιά – καθόλου εύκολο.»

«Δε μπορούμε να βγάλουμε δύτες για να ψάξουν;» ρωτάω, και ρίχνω ένα βλέμμα στην Ειρήνη. «Δε μπορείς να βγεις εδώ;»

«Αδύνατον,» μου αποκρίνεται ο Εριβάλιος αντί για την καφετόδερμη δύτρια (η οποία είναι λιγομίλητη απ'ό,τι έχω καταλάβει). «Είμαστε

πολύ βαθιά. Η πίεση θα σε τσακίσει άμα βγεις. Δε μπορείς να την αντέξεις.»

Συνεχίζουμε να ερευνάμε τη βυθισμένη ηπειρόνησο, φεύγοντας τελικά από τον ερειπιώνα, φωτίζοντας με τους προβολείς μας τα υποθαλάσσια βάθη.

Οφιομαχητής:

Είμαι εξουθενωμένος, πράγμα που με κάνει να θυμηθώ ότι είμαι και αφυδατωμένος επίσης. Διψάω, μα τη Φαρμακερή Κυρά!

Το είχα ξεχάσει ως τώρα. Με όλα όσα συνέβησαν, το είχα ξεχάσει. Η δύναμη της οργής μου με ωθούσε. Δεν είχα χρόνο να σκεφτώ όταν με κυνηγούσαν οι πειρατές μες στις σήραγγες· ούτε μετά, όταν συγκρούστηκα με τους Βυθισμένους· και η παρατήρηση του άντρου των Καπνών μέσα από τα καγκελωτά ανοίγματα με είχε απορροφήσει. Ήταν σαν να είχα πάψει ξαφνικά να διψάω, σαν να είχα πάψει να είμαι αφυδατωμένος.

Αλλά είμαι. Είμαι πολύ αφυδατωμένος, ύστερα από τόσες μέρες χωρίς νερό – τρεις ολόκληρες μέρες – που κρατιόμουν στο πλάι του Γρήγορου Τέλους. Ακόμα κι εμένα μ'έχει πιέσει αυτό. Και τώρα, έπειτα από τη μάχη με την ενεργειακή οντότητα, διψάω ξανά. Διψάω αφόρητα, καθώς στηρίζομαι στον ογκόλιθο που χρησιμοποίησα για να νικήσω τον εχθρό μου, μέσα στο σκοτάδι. Βρίσκομαι στα όρια της λιποθυμίας. Το σφυροκοπημένο από τις ισχυρές ενέργειες σώμα μου τρέμει.

Ο Δεξής και η Αριστερή, πιασμένοι στους ώμους μου, συρίζουν, καταλαβαίνοντας τι αισθάνομαι. Τους νιώθω και με νιώθουν.

Πρέπει να κινηθώ, γαμώτο... Πρέπει να κινηθώ. Να βρω τον φακό μου, κατά πρώτον.

Από πού ήρθα; Δεν είμαι σίγουρος από πού ακριβώς ήρθα... Κοιτάζω τριγύρω–

Ένα φως!

Ο φακός μου; Είναι ενεργειακό φως, αναμφίβολα, και όχι πολύ δυνατό. Σαν αστέρι μες στο απόλυτο σκοτάδι. Ναι, μάλλον είναι ο φακός μου. Γιατί να έσβησε όταν μου έπεσε;

Βαδίζω προς τα εκεί, παραπατώντας, απλώνοντας τα χέρια μου για να βαστιέμαι από σταλαγμίτες, σταλακτίτες, πέτρες. Αυτή η γαμημένη

ενεργειακή οντότητα παραλίγο να μ'αποτελειώσει. Και δε νομίζω ότι ήταν φυσικός κάτοικος της χαμένης Βυθυδάτιας. Δε νομίζω ότι ήταν κάτι σαν τους Βυθισμένους. Έχω την πολύ κακιά υποψία ότι ήταν κάτι το οποίο έστειλε το ενεργειακό νοοσύστημα. Οι Καπνοί γνωρίζουν, άλλωστε, ότι είμαι εδώ. Ύστερα από τις συγκρούσεις μου με τους πειρατές, ο Ιωάννης'σαρ θα έμαθε τι έγινε. Και ο Καθαρός... και ο Στέφανος. Και πόσο υπερβολικό είναι να υποθέσει κανείς ότι κατάλαβαν πως είμαι εγώ; Ποιος άλλος θα λύγιζε τα κάγκελα έτσι εύκολα;

Αν έχουν στείλει κι άλλες τέτοιες ενεργειακές οντότητες για να με κυνηγήσουν.... Μα την Έχιδνα, δε νομίζω ότι μπορώ να τις νικήσω! Δεν πρέπει να με βρουν· πρέπει να τις αποφύγω. Είναι δυνατόν, όμως, να έχουν πολλές οντότητες σαν αυτήν που αντιμετώπισα; Μέχρι στιγμής, μόνο για τον καταραμένο γίγαντά τους ξέραμε...

Πλησιάζω το φως και παρατηρώ ότι, ναι, προέρχεται από τον πεσμένο φακό μου. Η λεπίδα του Φιλίου της Έχιδνας γυαλίζει παραδίπλα. Πιάνω το μανίκι του ξίφους και σηκώνοντάς το από κάτω το θηκαρώνω στη μέση μου. Πιάνω και τον φακό και στηρίζομαι στον τοίχο, για να ξεκουραστώ πάλι.

Άσχημα τα πράγματα... Διψάω. Η αφυδάτωση είναι πολύ σοβαρή, ακόμα και για εμένα. Ειδικά μετά από τη μάχη μου με την ενεργειακή οντότητα.

Ζαλίζομαι.

Και βήχω. Αυτοί οι καταραμένοι καπνοί που απλώνονται εδώ με ενοχλούν. Βήχω... Πού πήγε εκείνο το μαντήλι που είχα τυλίξει γύρω απ'το πρόσωπό μου; Δεν είναι εκεί πλέον, και δεν το βλέπω πουθενά. Έφυγε ενόσω πολεμούσα με την οντότητα.

Καλύτερα να απομακρυνθώ αποδώ. Οι αναθυμιάσεις δεν είναι δηλητηριώδεις, απ'ό,τι καταλαβαίνω, αλλά ούτε και καλό μού κάνουν στην κατάσταση μου. Παραπαίοντας, φωτίζοντας με τον φακό μου, πηγαίνω προς τα εκεί απ'όπου ήρθα. Με μεγάλη επιφύλαξη. Προσέχοντας μην τυχόν και συναντήσω καμιά άλλη ενεργειακή οντότητα.

Ευτυχώς, όμως, οι σήραγγες και οι σπηλιές είναι άδειες εκτός από τα μικρά πλάσματα που κατοικούν εδώ. Ο Δεξής και η Αριστερή είναι πιασμένοι στους ώμους μου.

Οι καπνοί αραιώνουν· αναπνέω πιο εύκολα τώρα. Αλλά αναρωτιέμαι τι να υπάρχει προς τα εκεί όπου οι καπνοί είναι πιο πυκνοί. Γιατί η οσμή τους και το χρώμα τους μου θυμίζουν τον γίγαντα των Καπνών. Μπορεί αυτός να έχει κάποια σχέση με τούτο το μέρος;

Τι μ'ενδιαφέρει, γαμώτο; Πρέπει να βρω τη μαυρόδερμη γυναίκα και να της μιλήσω... Αλλά πρώτα πρέπει να βρω νερό. Θα εισβάλω στο άντρο των Καπνών και θα πάρω από εκεί. Θα λυγίσω τα κάγκελα και θα μπω. Έχω δει—

Μια σκιά κινείται αντίκρυ μου.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας.

Ένας άντρας πλησιάζει – λευκόδερμος, καστανόξανθα μαλλιά.

«Οφιομαχητή...» λέει ο Αρσένιος, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου. «Είσαι καλά; Τι μέρος είν' αυτό;»

«Μα τα δόντια της Έχιδνας!» γρυλίζω, κατεβάζοντας το ξίφος μου, αν και ξέρω πως έτσι κι αλλιώς δεν γίνεται να τον σπαθίσω: δεν είναι πραγματικά εδώ, με ονειρεύεται. «Μπορεί κανείς να σε συναντήσει οπουδήποτε;»

Ο Αρσένιος μειδιά. «Γιατί όχι;» Και ρωτά πάλι: «Πού είσαι, Γεώργιε; Τι σπηλιές είναι αυτές;»

«Στη Βυθυδάτια είμαι—»

«Τι;»

«Εδώ είναι το λημέρι των Τρομερών Καπνών—»

«Τι; Είχα ξαναβρεθεί εδώ, σε κάποια στιγμή, ξέρεις. Είχα ξαναβρεθεί σ'αυτές τις σπηλιές, πρόσφατα, και είχα δει μερικούς από τους πειρατές. Μαζί τους ήταν... ήταν ένας άνθρωπος με φριχτή όψη. Σαν το γαλανόδερμο πρόσωπό του να είχε καταστραφεί από κάποια διαβρωτική ουσία κάποτε. Τον είχα αντικρίσει και παλιότερα, σ'ένα όραμα: τότε που ήμασταν στη Ριλιάδα. Μιλούσε με τον Δαμιανό, τον κληρικό του Λοκράθου—»

«Ο Στέφανος. Ναι, είναι εδώ.»

«Όπως το υποψιαζόμουν...»

«Τον συνάντησα στη μάχη στην Ηχώπολη—»

«Η μάχη έγινε τελικά; Νικήσατε; Αντιμετώπισες τον γίγαντα;»

«Τον αντιμετώπισα, και, ναι, νικήσαμε. Αλλά οι Καπνοί υποχώρησαν και...» Δε μπορώ να μιλάω άλλο. Διψάω τόσο πολύ. Η οργή μου

μαίνεται μέσα μου. Γρονθοκοπώ το τοίχωμα πλάι μου, με το ίδιο χέρι που βαστάω το Φιλί της Έχιδνας, και πέτρες σπάνε. «Νερό...» μουγκρίζω. «Πρέπει να βρω νερό, Αρσένιε.»

Συνοφρυώνεται. «Δε βρίσκεις νερό; Γι' αυτό είσαι...;» Πώς με βλέπει, άραγε; Πρέπει να έχω πραγματικά τα χάλια μου, υποπτεύομαι. «Υπάρχει νερό εδώ κοντά, Γεώργιε. Δεν ξέρω αν είναι πόσιμο – ίσως να είναι, όμως. Πέρασα από μια λίμνη λίγο προτού σε βρω. Μπροστά απ' αυτή τη λίμνη, βασικά, μ' έβγαλε η Ευθαλία όταν σχημάτισε Ονειροπύλη για να περάσω και να έρθω. Μπορώ να σε οδηγήσω εκεί· έλα!»

Τον ακολουθώ μες στις σήραγγες και, πράγματι, το φως του φακού μου δεν αργεί να φωτίσει μια λίμνη ανάμεσα σε σταλαγμίτες που φυτρώνουν σαν δόντια γύρω της. Μα την Έχιδνα, και αλμυρό να είναι θα το πω! Πλησιάζω και, θηκαρώνοντας το Φιλί, γονατίζοντας ανάμεσα σε δύο από τους σταλαγμίτες, παίρνω νερό μες στη χούφτα μου. Το δοκιμάζω...

Δεν είναι αλμυρό.

Το πίνω.

Πιάνω περισσότερο με τη χούφτα μου και το πίνω κι αυτό.

Σκύβω (ο Δεξής και η Αριστερή πετάνε από τους ώμους μου, φτεροκοπώντας), βάζω το πρόσωπό μου μες στη λίμνη, και πίνω κι άλλο νερό. Αλλά όχι πάρα πολύ. Υψώνω το κεφάλι μου ξανά. Δεν είναι καλό να πιεις πολύ ύστερα από τόσο καιρό αφυδάτωσης. Μπορεί να σε βλάψει· ναι, ακόμα κι εμένα.

Σηκώνομαι όρθιος, νιώθοντας να έχω αναζωογονηθεί. Η οργή μου με φορτίζει. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει μέσα μου.

Στρέφομαι να κοιτάξω τον Αρσένιο πίσω μου, να τον ευχαριστήσω–

Δεν τον βλέπω πουθενά στο φως του φακού μου. Κι αλήθεια, τώρα που το σκέφτομαι, εκείνος πώς βάδιζε σε τούτες τις σπηλιές χωρίς φως;... Αλλά, βέβαια, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου ονειρευόταν· εγώ δεν ονειρεύομαι.

Το όνειρό του πρέπει τώρα μόλις να τελείωσε. Δεν τον βρίσκω–

Το φως μου πέφτει πάνω σε μια εφιαλτική μορφή.

«Κ'χααααακχχχ!» κάνει ο Βυθισμένος, ανοίγοντας το γεμάτο αιχμηρά δόντια στόμα του. Στέκεται σ' ένα άνοιγμα της σπηλιάς, και τώρα πηδά μέσα. Ορμώντας προς τη μεριά μου.

Κι άλλοι του είδους του τον ακολουθούν.

Ο Δεξής κι η Αριστερή συρίζουν, φτεροκοπώντας.

Το Φιλί της Έχιδνας συρίζει δυνατότερα καθώς το τραβάω από το θηκάρι.

Μέσα στη νύχτα, δύο μέλη του Κύκλου αρρώστησαν από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Νόμιζαν ότι ήταν τυχαίο – ή, μάλλον, ατυχία, στραβοφύσημα του Ζέφυρου. Αλλά δεν ήταν. Ήταν σχεδιασμένο, πολύ ύπουλα και πολύ προσεχτικά, από τους συνεργάτες του Πέτρου Νιλκόδιου, τη Μάγδα Θεολοβόνια και τον Ευστάθιο Οσιλκόβνη. Οι άνθρωποί τους δεν είχαν φτάσει τόσο κοντά στα δύο μέλη του Κύκλου ώστε να μπορούν να τα μολύνουν άμεσα· αλλά δεν τους χρειαζόταν να φτάσουν τόσο κοντά τους: τους χρειαζόταν μόνο να φτάσουν κοντά σε άτομα του περίγυρού τους. Μόλυναν μερικά απ’αυτά τα άτομα τα οποία, άθελά τους, μόλυναν τους δύο του Κύκλου που ονομάζονταν Ιωάννα Κιρκόνη και Ζαχαρίας Λακνάμιος. Παρουσίασαν συμπτώματα των Σαγονιών του Αβυσσαίου λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, και γιατροί δεν άργησαν να έρθουν στα σπίτια τους για να τους βοηθήσουν όπως μπορούσαν, ενώ τους συμβούλεψαν να απομονωθούν, αυτοί και όσοι άλλοι από τον περίγυρό τους είχαν μολυνθεί.

Ένας από τους γιατρούς που επισκέφτηκαν τα άρρωστα μέλη του Κύκλου μες στη νύχτα ήταν κι ο Πέτρος Νιλκόδιος, μαζί με τον Βιοσκόπο της Ανθρώπινης Προστασίας, τον Ευγένιο’νιρ Ολνήθιο. Οι δυο τους διαβεβαίωσαν την κυρία Κιρκόνη και τον κύριο Λακνάμιο ότι βρίσκονταν πολύ κοντά στο να ανακαλύψουν το φάρμακο για την επιδημία. *Μην εγκαταλείπετε τον αγώνα*, τους είπε ο Πέτρος. *Είμαστε στο πλευρό σας. Η Ανθρώπινη Προστασία είναι πάντα πλάι σας. Και τα άρρωστα μέλη του Κύκλου τούς έβλεπαν σαν την τελευταία τους ελπίδα. Σαν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να τους σώσει από... τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.*

Το πρωί, φυσικά, τα μέσα μαζικής πληροφόρησης της Κυκλόπολης μιλούσαν συνέχεια για τη μόλυνση των δύο μελών του Κύκλου, και συζητούσαν με άλλα μέλη καθώς και με τον Πέτρο Νιλκόδιο και τους γιατρούς της Μεγάλης Κλινικής. Ο πανικός μέσα στην πόλη μεγάλωσε, και

πολλοί περίμεναν τη σωτηρία να έρθει από την Ανθρώπινη Προστασία. Ο Κύκλος, εκτός των άλλων, άρχισε να δίνει πολύ περισσότερη σημασία στον Νιλκόδιο απ'ότι στους γιατρούς της Μεγάλης Κλινικής οι οποίοι προειδοποιούσαν ότι ένα φάρμακο που είχε φτιαχτεί τόσο γρήγορα πιθανώς να μην ήταν ασφαλές. Ο Κύκλος ήταν απεγνωσμένος· αλλά είπε, ιδιωτικά, στον Πέτρο Νιλκόδιο ότι καλά θα έκανε να μην ήταν μόνο σφυρίγματα του Ζέφυρου. Εκείνος αποκρίθηκε ότι τον προσέβαλλαν· «δε θα μιλούσα τόσο ελαφρά για ένα τόσο βαρύ ζήτημα,» τους είπε.

Στον Απέθαντο, όπου οι δημοσιογράφοι δεν πλησίαζαν, στη νεκροκλινική που κανείς δεν εμπιστευόταν, οι γιατροί και το προσωπικό δεν περίμεναν τη λύτρωση από την Ανθρώπινη Προστασία. Την περίμεναν από τον Οφιομαχητή. Καθώς ξημέρωνε, οι δαγκωμένοι υποτροπιάζαν πάλι, και οι γιατροί τούς έδωσαν την τέταρτη δόση του φαρμάκου που είχαν αρχίσει να αποκαλούν Ασπίδα των Όφεων. Τους είχε πιάσει κάτι το θρησκευτικό όλους. Ο Γεώργιος Φιρίζος έλεγε, ειρωνικά, κυνικά, ότι έπρεπε να το κάνουν Ναό της Έχιδνας το νοσοκομείο, με την Ευτυχία Ναθράσκη για Αρχιέρεια. Και ορισμένοι, όχι μόνο γιατροί, τον προειδοποιούσαν να μη μιλά έτσι· γιατί κανείς δεν ήθελε να τραβήξει την οργή της Φαρμακερής Κυράς επάνω τους. Οι πάντες στην Υπερυδάτια ήταν προληπτικοί και δεισιδαίμονες με την Έχιδνα – και όχι αδικαιολόγητα, θεωρούσαν: είχαν συμβεί πολλά κακά σε βέβηλους και βλάσφημους· ήταν γνωστό.

Σε αρκετούς από τους διαδρόμους του Απέθαντου, καθώς και στην Αίθουσα της Αρρώστιας, νοσοκόμοι που δεν είχαν δηλώσει ποιοι ήταν (κι όσοι τούς είχαν δει δεν τους είχαν αναγνωρίσει, με τις κουκούλες και τις μάσκες που φορούσαν όλοι τώρα) είχαν ζωγραφίσει βιαστικά, με μαύρη μπογιά, τον Διπλογενή Όφι, που κάποιοι ονόμαζαν και Διπλό Καταβροχθιστή. Ένας κύκλος που με λίγη φαντασία έμοιαζε να σχηματίζεται από δυο φίδια που το ένα γεννιέται μέσα από το στόμα του άλλου – ή τρώει την ουρά του άλλου.

Αναγέννηση. Περίμεναν αναγέννηση. Λύτρωση.

Οι γιατροί δεν τολμούσαν να προστάξουν να σβηστούν τα ιερά σύμβολα από τους τοίχους του νοσοκομείου.

Ο Οφιομαχητής τα είδε κι αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου την κράτησαν υπό έλεγχο. Δεν είπε τίποτα. Η Ευθαλία μόνο σύριζε, τυλιγμένη στον πήχη του, σαν να διέκρινε κάτι σ'αυτά τα σύμβολα που εκείνος δεν μπορούσε να διακρίνει.

Η Στεφανία είχε υποτροπιάσει πριν από τους υπόλοιπους ασθενείς, προτού ξημερώσει, και ο ίδιος ο Γεώργιος τής είχε κάνει την τέταρτη ένεση της Ασπίδας των Όφεων, και τώρα ήταν καλά ξανά.

Η Ευτυχία Ναθράσκη αισθανόταν πολύ νευρική. Είχε πει στον Οφιομαχητή πως νόμιζε ότι ύστερα από τέσσερις δόσεις το φάρμακο μπορεί να νικούσε την ασθένεια, και ευχόταν τώρα τα λόγια της να ήταν προφητικά.

Από έναν τηλεοπτικό δέκτη του νοσοκομείου, το προσωπικό, οι γιατροί, και ο Οφιομαχητής παρακολουθούσαν κάθε τόσο τους δημοσιογράφους να μιλάνε για τη μόλυνση των δύο μελών του Κύκλου και για την κατάσταση με την επιδημία γενικά μέσα στην Κυκλόπολη. Ο Πέτρος Νιλκόδιος, επίσης, εμφανίστηκε στην οθόνη και εξακολουθούσε να επιμένει ότι σύντομα θα είχε το φάρμακο που θα έσωζε όλη την πόλη.

Ο Γεώργιος ήταν πολύ καχύποπτος με τα πάντα που έλεγε ο Νιλκόδιος· και αισθανόταν ολοένα και πιο σίγουρος ότι ο καταραμένος γιατρός είχε ήδη το φάρμακο έτοιμο. Το ερώτημα ήταν τι ακριβώς περίμενε για να το δημοσιοποιήσει. Περίμενε η μισή πόλη να έχει μολυνθεί; Ποιο ακριβώς ήταν το σχέδιό του;

Ο Γεώργιος βρισκόταν στον πειρασμό να επισκεφτεί εκείνο το μπαρ όπου είχε μολυνθεί η Στεφανία, το Ρόδι και Νερό. Να πιάσει τον άντρα που είχε ρίξει κάτι στο ποτό της και να τον κάνει να μαρτυρήσει ό,τι ήξερε. Από αυτόν μπορεί πολλά να αποκαλύπτονταν. Μπορεί να μάθουμε ποιος τελικά εξαπλώνει την επιδημία. Ύστερα από όσα τού είχε πει η Στεφανία, ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι η εμφάνιση του λοιμού ήταν τυχαία.

Και της το ανέφερε ξανά, καθώς ήταν μεσημέρι και έτρωγαν οι δυο τους στο εργαστήριο του Απέθαντου.

«Πάμε στο Ρόδι και Νερό,» πρότεινε εκείνη. «Θέλω κι εγώ να τον ξαναδώ αυτό τον πούστη!»

«Είσαι άρρωστη· δεν πρέπει να τριγυρίζεις.»

«Δεν έχω τίποτα τώρα, Γεώργιε. Καλά είμαι. Μου έχει περάσει το νιώθω.»

«Δε μπορούμε να είμαστε σίγουροι ακόμα.»

«Πότε θα είμαστε σίγουροι;»

«Αν ως το βράδυ δεν έχεις παρουσιάσει κανένα σύμπτωμα—»

«Ως το βράδυ; Άνθρωποι μολύνονται, γαμώτο, με κάθε ώρα που περνά σ'ετούτη την πόλη! Αν μπορούμε να μάθουμε ποιοι εξαπλώνουν την ασθένεια—»

«Ίσως να πάω εγώ στο μπαρ πριν από το βράδυ. Μόνος μου.»

«Και πώς θ'αναγνωρίσεις τον άντρα που μου έριξε κάτι στο ποτό; Εγώ θα τον καταλάβω άμα τον ξαναδώ, νομίζω· αλλά εσύ δεν τον ξέρεις.»

«Περίγραψέ τον μου.»

Η Στεφανία ήταν σκεπτική προς στιγμή καθώς σκάλιζε τα κοκκινιστά ζυμαρικά με το πιρούνι της. «Λευκόδερμος, νομίζω. Και μελαχρινός.»

«Περίγραψέ τον καλύτερα,» είπε ο Γεώργιος. «Όχι σαχλαμάρες.»

«Ε! Δεν το κάνω επίτηδες, ρε! Δεν τον θυμάμαι και τόσο καλά· δεν τον είχα προσέξει εκείνη την ώρα. Άμα τον ξαναδώ, όμως, θα ρρώ ότι θα τον γνωρίσω.»

Ο Οφιομαχητής, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του, ήπια μια γουλιά από το απόκρασό του (δεν του άρεσε το απόκρασο, μα δεν είχαν και κανένα καλύτερο ποτό στον Απέθαντο τώρα). «Θα πρέπει να περιμένουμε, τότε,» είπε. «Επιπλέον, ίσως το βράδυ να πάω πάλι να μαζέψω υλικά.»

Το απόγευμα, ούτε η Στεφανία είχε υποτροπιάσει ούτε κανένas από τους άλλους ασθενείς που είχαν δεχτεί την Ασπίδα των Όφεων, και ακόμα ένας Διπλογενής Όφης είχε παρουσιαστεί σ'ένα από τα πατώματα του νοσοκομείου. Ορισμένοι έλεγαν ότι αυτόν τον είχε κάνει ένας από τους ασθενείς που τώρα ήταν καλά.

Στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, οι γιατροί του Απέθαντου και ο Οφιομαχητής συζητούσαν έχοντας κλείσει την πόρτα και τραβήξει τον σύρτη. Μαζί τους ήταν η Στεφανία, η σαμάνος. Ο Γεώργιος είχε κρίνει ότι η στιγμή ήταν κατάλληλη να τους μιλήσει για τις υποψίες του σχετικά με την εξάπλωση της επιδημίας. Τους εξήγησε πώς είχαν τα

πράγματα. «Κάποιοι το κάνουν επίτηδες,» τους είπε. Και: «Μάλλον σχετίζονται με τον Πέτρο Νιλκόδιο και τους απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας.»

«Εξωφρενικό!» αναφώνησε ο Φιρίζος. «Έχεις τρομερή φαντασία, Οφιομαχητή, αλλά τέτοιο πράγμα δεν μπορεί να ισχύει, μα τη Φαρμακερή Κυρά! Κανείς δεν θα ήταν τόσο τρελός ώστε—»

Ο Γεώργιος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο πρόχειρα επισκευασμένο τραπέζι ανάμεσά τους – τη χτύπησε πιο δυνατά απ’ό,τι υπολόγιζε, παρασυρμένος απ’την οργή του – και το τραπέζι κατέρρευσε ξανά, μαζί με μερικά ποτήρια κι άλλα πράγματα που είχαν ακουμπήσει εκεί οι γιατροί. «Η φαντασία μου δεν είναι και τόσο μεγάλη,» είπε ο Οφιομαχητής στον Φιρίζο, αβλεφάριστα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Οι πάντες είχαν πεταχτεί όρθιοι από τις θέσεις τους. Ο Οφιομαχητής ήταν ήδη όρθιος.

Ο Γεώργιος Φιρίζος αισθάνθηκε φοβισμένος προς στιγμή. Θυμόταν πώς τον είχε αρπάξει ο συνονόμάτός του τις προάλλες και τον είχε πετάξει πάνω στον τοίχο αυτού εδώ του δωματίου σαν να ήταν κούκλα από πανί και άχυρο... Ξεροκατάπие, αλλά είπε: «Και πού τα βασίζεις όλα; Σε... σ’ένα όραμα αυτής;» Έδειξε τη Στεφανία.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Είναι σαμάνος, σας εξήγησα – ανεκπαίδευτη μάγισσα – και η μαγεία της ξύπνησε κάτι μέσα στο μυαλό της το οποίο είχε παραβλεφτεί και ξεχαστεί. Εκείνος ο άντρας στο μπαρ ‘Ρόδι και Νερό’ έριξε κάποιο δηλητήριο στο ποτό της. Ένα δηλητήριο που δεν μπορεί παρά να τη μόλυνε με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.»

«Ίσως να μην έχει δίκιο. Ίσως να είναι... λάθος ερμηνεία... Ίσως να το νόμιζε...»

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Οφιομαχητής. «Αλλά, απ’την άλλη, ίσως και όχι. Θες να το ρισκάρεις; Αν κυκλοφορούν... πράκτορες της επιδημίας μέσα σε τούτη την πόλη και τη μολύνουν ολοένα και περισσότερο, εσκεμμένα, με κάθε μέρα που περνά, θες να το ξεχάσεις και να πεις ότι τίποτα δεν συμβαίνει;»

Ο Φιρίζος ξεροκατάπие πάλι. Όφειλε να παραδεχτεί, αν και σιωπηλά, ότι ο Οφιομαχητής μιλούσε για κάτι που, αν συνέβαινε, ήταν όντως

πολύ, πολύ ανησυχητικό. «Και... και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς αν...;»

«Δεν ξέρω. Αλλά καλό είναι να το γνωρίζετε, δεν νομίζεις;»

Ο Κλεάνθης Βολλέρνιος καθάρισε τον λαιμό του κι έστρωσε νευρικά τα γυαλιά του. «Αναμφίβολα, Γεώργιε,» είπε στον Οφιομαχητή. «Όμως αυτά που αναφέρει η Στεφανία δεν δείχνουν προς τη μεριά της Ανθρώπινης Προστασίας.»

«Όσα λέει ο Νιλκόδιος, όμως, δείχνουν προς τη μεριά της Ανθρώπινης Προστασίας. Από την αρχή, είχε εξειδικευμένες μάσκες έτοιμες προς πώληση. Και από την αρχή, έμοιαζε σίγουρος ότι θα βρουν το φάρμακο. Εξακολουθεί να λέει πως σύντομα το φάρμακο θα είναι έτοιμο. Εγώ νομίζω ότι το έχει ήδη έτοιμο.»

«Και τι περιμένει;» έκανε η Ζωή Καλντόζη, με μάτια γουρλωμένα. «Τι περιμένει, μα την Έχιδνα;»

«Περιμένει,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «να αρρωστήσουν ακόμα περισσότεροι.»

«Για να έχει μεγαλύτερο κέρδος πουλώντας το φάρμακο;» είπε ο Φιρίζος, συνοφρυωμένος.

«Τι άλλο να υποθέσει κανείς; Οτιδήποτε άλλο θα ήταν πολύ χειρότερο.»

«Και χτες βράδυ δύο μέλη του Κύκλου αρρώστησαν...» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη, συλλογισμένα.

Ο Οφιομαχητής ένευσε προς τη μεριά της. «Ούτ' εσύ νομίζεις ότι ήταν τυχαίο, σωστά;»

Η Ναθράσκη αναστέναξε πίσω από τη μάσκα της. «Έτσι όπως περιγράφεις την κατάσταση...»

«Ο Νιλκόδιος, δηλαδή, πιστεύεις ότι επίτηδες μόλυνε τα δύο μέλη του Κύκλου;» είπε ο Φιρίζος, και γέλασε. «Μα τους θεούς – πρέπει νάναι τελείως τρελός, αν ισχύει αυτό!»

«Σκέψου: μια πόλη με άρρωστους που έχουν ανάγκη το φάρμακο το οποίο διαθέτει μόνο η κλινική σου,» είπε ο Οφιομαχητής. «Ιδανική περίπτωση για γιατρούς με πειρατικές φιλοδοξίες, δε νομίζεις, γιατρέ;»

«Ε, τι υπονοείς τώρα, Οφιομαχητή; Εγώ δεν είμαι απατεώνας! Εντάξει, όχι και πολύ μεγάλος. Όχι τόσο μεγάλος, μα τα δόντια της Έχιδνας!»

«Πουλούσατε ασθενείς στην Ανθρώπινη Προστασία, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου...» μούγκρισε ο Οφιομαχητής, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε πολύ επίμονα.

Ο Φιρίζος συνοφρυώθηκε. «Τι;... Πώς το...;»

«Ελπίζω τώρα να έχετε αρχίσει να ξανασκέφτεστε τη συνεργασία σας μαζί τους.»

«Εγώ δεν είπα ότι έκανα καμιά συνεργασία μαζί τους!»

«Άσε τις μαλακίες. Μεταξύ μας είμαστε, κι ο σύρτης της πόρτας τραβηγμένος.»

«Κι αυτή;» Ο Φιρίζος λοξοκοίταξε τη Στεφανία.

«Φοβάσαι μη σας διασύρει;»

«Δεν ξέρω ποιος σου είπε αυτά που έμαθες, αλλά οι ασθενείς που δίνονταν στην Προστασία ήταν... ειδικές περιπτώσεις. Άτομα που... Κακοτοπίτες, βασικά,» μόρφασε. «Λεχρίτες. Δεν υπήρχε περίπτωση κανείς να τους αναζητήσει. Ληστές ή πειρατές του Τίρπου ήταν, κατά πάσα πιθανότητα!»

«Οπότε δεν πειράζει που τους πουλούσατε στην Ανθρώπινη Προστασία για να τους σφάξουν και να πάρουν τα μέλη τους—»

«Κοίτα, εμείς δεν ξέρουμε τι κάνει η Ανθρ—»

«Εντάξει!» παρενέβη η Ευτυχία Ναθράσκη. «Εντάξει, γαμώτο. Έληξε τώρα αυτό. Έληξε. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.»

Ησυχία για λίγο μες στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών με το γκρεμισμένο τραπέζι ανάμεσά τους.

Ύστερα, ο Οφιομαχητής είπε: «Το βράδυ πρέπει να βγω απ'την πόλη ξανά. Για να μαζέψω υλικά. Θα μου φανούν χρήσιμα, ό,τι κι αν γίνει. Έχετε το νου σας στους ασθενείς. Αν τους δείτε να υποτροπιάζουν μες στη νύχτα, κάντε τους κι άλλη ένεση.»

Η Ευτυχία Ναθράσκη κατένευσε. «Ευχόμαστε να μην χρειαστεί,» είπε. «Αλλά, αν χρειαστεί, μακάρι να είναι η τελευταία που θα τους κάνουμε.»

Η Ζωή Καλντόζη σχημάτισε τις Ιερές Σπείρες με τα δάχτυλά της.

Ο Γεώργιος Φιρίζος αναποδογύρισε τα μάτια και μурμουρίσε κάτι για «ναό» πάλι, αλλά φωναχτά δεν είπε τίποτα.

Όταν έπεσε το σκοτάδι της νύχτας στην Κυκλόπολη, ο Οφιομαχητής έφυγε από τον Απέθαντο, αφήνοντας την Ευθαλία στη Στεφανία, η οποία δεν ήταν τόσο διστακτική να τη δεχτεί όσο η Ναθράσκη. Αλλά αυτή τη φορά, και στην Ευτυχία να ζητούσε να την κρατήσει, η γιατρός δεν θα ήταν το ίδιο διστακτική. Αισθανόταν πως είχε αρχίσει να συμπαθεί την οχιά. Υποσχέθηκε στον Οφιομαχητή πως αν η Στεφανία υποτροπίαζε θα έπαιρνε εκείνη την Ευθαλία.

Μέσα στη νύχτα, ο Ανδρέας Νιλκόδιος επισκέφτηκε το κάτω πάτωμα της μεζονέτας του, όπου έμενε ο αδελφός του, ο Πέτρος. Τον βρήκε μαζί με την ξαδέλφη τους, τη Νικολία, αλλά όχι στο κρεβάτι απόψε. Κάθονταν στον καναπέ και έπιναν.

«Η Διονυσία κοιμάται;» ρώτησε ο Πέτρος.

«Ναι,» απάντησε ο Ανδρέας.

Η Νικολία γέλασε. «Την έχει ξεθεώσει πια!» είπε στον Πέτρο.

Ο Ανδρέας την αγριοκοίταξε. Ήταν κι οι δυο τους ψιλομεθυσμένοι, μπορούσε να διακρίνει. «Τι θα γίνει με το φάρμακο;» ρώτησε τον αδελφό του. «Υπολογίζεις να το βγάλεις σύντομα, σωστά;»

«Γιατί τέτοιο ενδιαφέρον πάλι; Εσύ και η Βιοσκόπος σου έχετε ανοσία.»

Ο Ανδρέας δεν ήξερε γιατί τον ενοχλούσε τόσο αυτή η ιστορία με την επιδημία, αλλά τον ενοχλούσε. Του φαινόταν ακραία υπόθεση. Ήθελε να τελειώνει. Φοβόταν, εν μέρει, ότι μπορεί η κατάσταση να ξέφυγε απ'τον έλεγχο του αδελφού του και του Ευγένιου'νιρ. «Δε θ'αφήσεις τους Συμβούλους να πάνε να βρουν τον Αβυσσαίο, έτσι;»

Ο Πέτρος ήπια ακόμα μια γουλιά απ'το γαλανό κρασί του. «Συμπαθείς τόσο τον Κύκλο, ρε μαλάκα;»

«Θα περιμένεις να πεθάνουν, μα την Έχιδνα;»

Ο Πέτρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Τα δύο άρρωστα μέλη του Κύκλου θα σωθούν. Από την Ανθρώπινη Προστασία.»

«Αύριο;»

«Ή μεθαύριο.»

«Δεν έχεις αποφασίσει;»

«Στον ύπνο σου μ'έβλεπες, γαμώτο; Πήγαινε να κοιμηθείς!» μούγκρισε ο Πέτρος, και η Νικολία γέλασε και ήπια Αίμα της Έχιδνας.

«Κανόνισε να τελειώνουμε μ'αυτή την υπόθεση!» του είπε ο Ανδρέας, γυρίζοντας να φύγει.

«Γιατί, κουράστηκες; Εμείς κάνουμε όλη τη δουλειά!» αποκρίθηκε πίσω του ο Πέτρος.

Και δεν αντάλλαξαν άλλες κουβέντες εκείνη τη νύχτα.

Στον Απέθαντο, την ίδια ώρα περίπου, η Στεφανία άρχισε να υποτροπιάζει. Η Ευτυχία Ναθράσκη τής έκανε μια ένεση με την Ασπίδα των Όφεων και η κατάσταση αντιστράφηκε. Η γιατρός ήταν αισιόδοξη γιατί ετούτη τη φορά η Στεφανία είχε αργήσει περισσότερο να υποτροπιάσει. Μία ολόκληρη ημέρα σχεδόν. Ίσως να μη χρειαστεί να της κάνουμε άλλες ενέσεις, σκέφτηκε. Και περίμενε και τους υπόλοιπους ασθενείς να υποτροπιάσουν από ώρα σε ώρα.

Υποτροπίασαν, τελικά, όταν πλησίαζαν ξημερώματα· ο ένας μετά τον άλλο είχαν συμπτώματα από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Ναι, σχεδόν μία ημέρα κι αυτοί, παρατήρησε η Ναθράσκη, ενώ εκείνη κι οι άλλοι γιατροί του Απέθαντου τούς έκαναν ενέσεις με την Ασπίδα των Όφεων, κουκουλωμένοι, μασκοφορεμένοι, και γαντοφορεμένοι.

Ο Οφιομαχητής επέστρεψε στο νοσοκομείο καθώς κι ο Δεύτερος Ήλιος είχε υψωθεί στον ουρανό.

«Συνάντησες κανέναν;» τον ρώτησε η Ευτυχία, πλησιάζοντάς τον μες στους διαδρόμους μόλις είχε μπει. «Οι νοσοκόμοι μού είπαν ότι σε άφησαν κοντά στο λιμάνι και κανείς δεν σε παρακολουθούσε καθώς απομακρυνόσουν.» Το νοσοκομειακό τον είχε βγάλει ξανά από τον Απέθαντο, για λόγους ασφαλείας· γιατί δεν φαινόταν να μπορεί να βγει μόνος του χωρίς οι Τροχόλυκοι να τον πάρουν στο κατόπι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «κανείς δεν πρέπει να με παρακολουθούσε, και έπεσα στον ποταμό δίχως να με δουν οι φρουροί.»

«Όταν γύριζες; Τώρα;»

«Τους απέφυγα και τώρα. Παραλίγο να με προσέξουν, αλλά τους απέφυγα.»

«Και έχεις μαζί σου τα υλικά;»

«Φυσικά. Τι κάνει η Στεφανία;» Άρχισαν να βαδίζουν προς το εργαστήριο.

Η Ευτυχία τού είπε τι είχε συμβεί με τη σαμάνο μες στη νύχτα, και τι είχε συμβεί με τους άλλους ασθενείς λίγο πριν από τα ξημερώματα. «Το φάρμακο μας τελειώνει,» πρόσθεσε. «Πέντε δόσεις απομένουν. Αλλά ελπίζω – ελπίζω – να μη χρειαστούν. Ελπίζω όλοι να είναι τώρα καλά.»

«Μία μέρα έκαναν να υποτροπιάσουν...» είπε ο Γεώργιος σαν να μονολογούσε.

«Ναι. Περίπου μια μέρα.»

«Επομένως, πηγαίνουν καλύτερα.»

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ.»

«Αν μέχρι αύριο δεν έχουν υποτροπιάσει πάλι, ίσως να έχουν θεραπευτεί, Ευτυχία.»

«Εσύ, όμως, να φτιάξεις κι άλλο φάρμακο, για να έχουμε.»

«Εννοείται. Η Ευθαλία είναι μαζί με τη Στεφανία;»

«Ναι.»

Ο Οφιομαχητής μπήκε στο εργαστήριο του Απέθαντου κι άρχισε να δουλεύει.

Σε λίγο, η Στεφανία ήρθε να τον επισκεφτεί, και μαζί της είχε την Ευθαλία, η οποία παιχνίδιζε εύθυμα τη γλώσσα της βλέποντάς τον. Η σαμάνος την άφησε στην άκρη του πάγκου όπου ο Γεώργιος εργαζόταν.

«Η Ευτυχία σου είπε τι έγινε;» τον ρώτησε.

«Ναι.»

«Θα πάμε σήμερα στο Ρόδι και Νερό;»

«Θα δούμε.»

Μετά από κανένα μισάωρο, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Ο Γεώργιος τον έπιασε μέσα από τον κάπα του η οποία ήταν κρεμασμένη παραδίπλα και είδε ότι κάποιος άγνωστος τον καλούσε. Δέχτηκε την κλήση και η φωνή του Μάρκου, του Κακοτοπίτη από το Χτυπολόι, αντήχησε μες στο εργαστήριο.

«Τι κάνεις, ρε φίλε; Τι γίνεται κει, στη νεκροκλινική, να πούμε; Οι δημοσιογράφοι, οι ρουφιάνοι, δε λένε τίποτα για τον Απέθαντο· μόνο τον κατηγορούν που σταμάτησε να παίρνει αρρώστους – κι ο Κύκλος έχει αποκλείσει το Κακό Πάτημα.»

«Είμαστε σε καλύτερη κατάσταση απ'ό,τι μπορεί να φαντάζεσαι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Από πού με καλείς; Από δημόσιο δίαυλο;»

«Ναι. Έναν που είναι έξω απ'το Καθοδόν. Και θέλω να σε ρωτήσω, ρε φίλε: σκέφτεσαι να φύγεις αποδώ; Εμείς το σκεφτόμαστε πολύ σοβαρά. Αλλά δεν μπορούμε. Οι φρουροί δέρνουν όποιον βλέπουν. Όμως, άμα είχαμε εσένα μαζί μας, πάω στοίχημα, φίλε, ότι κανείς δε θα μπορούσε να μας σταματήσει. Θα ψαρεύαμε μια βάρκα απ'το ποτάμι και θα την κάναμε, να πούμε. Θα πλέαμε νότια, στην Ερπετόπολη. Δε μπορεί νάναι χειρότερα αποδώ!»

«Μάλλον έχεις δίκιο,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Αλλά δε σκοπεύω να φύγω. Όχι από τώρα.»

Σιγή προς στιγμή. Μετά, η φωνή του Φοίβου ακούστηκε από τον πομπό: «Είναι γι'αυτή την ιστορία με τη φίλη σου, Γεώργιε; Τη Βιοσκόπο που έχει τουμπάρει ο Λύκος των Τροχών;»

«Ναι· εν μέρει, ναι. Κυρίως. Δε μπορώ να φύγω από τώρα.»

Η Στεφανία καθόταν σε μια καρέκλα παραδίπλα και τους άκουγε να μιλάνε, καπνίζοντας.

Η φωνή του Αθανάσιου ήχησε τώρα: «Και μ'εμάς τι θα γίνει, Γεώργιε;»

«Σκάσε, ρε στόμα βατράχου!» είπε ο Μάρκος. «Δε μας χρωστά τίποτα ο ά'θρωπος – εμείς του χρωστάμε.»

«Εντάξει, ρε! Είπα απλώς—»

«Μείνετε στο Καθοδόν,» τους διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Δεν έχετε κάποιο πρόβλημα μέχρι στιγμής, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μάρκος, «αλλά τα οχτάρια μάς τελειώνουν. Δεν ήταν και τόσα πολλά, για τέσσερις που είμαστε μεις... Κι επιπλέον, είπες ότι μπορεί να ρίχνουν και την αρρώστια μες στα φαγητά και τα ποτά· έτσι δεν είπες;»

«Συμβαίνει σε μερικά μέρη, αλλά όχι παντού. Μην τρώτε πολύ, ή απ'όπου νάναι. Να προσέχετε. Και να πίνετε νερό της βρύσης. Δεν πρόκειται να δηλητηριάσουν το υδρευτικό σύστημα της Κυκλόπολης.»

«Μα, ποιος κάνει τέτοιο πράμα, ρε φίλε; Τι νάχει να κερδίσει ο πούστης; Είναι κομπίνα τ'όλο θέμα;»

«Μάλλον.»

«Ποιος το κάνει;» επέμεινε ο Μάρκος. «Και πώς τόμαθες εσύ;»

«Νομίζω ότι ο Πέτρος Νιλκόδιος και οι δικοί του εξαπλώνουν την επιδημία—»

«Ο γιατρός που βγαίνει και μιλά; Αυτός της Ανθρώπινης Προστασίας;»

«Ναι.»

«Μα, άμα... άμα...»

«Κοίτα· δεν έχω άλλο χρόνο, πρέπει να κλείσω. Να μένετε στο ξενοδοχείο όσο μπορείτε. Δεν υπάρχει λόγος να βγαίνετε. Ούτε να παίρνετε πολλά φαγητά από οπουδήποτε.»

«Σε λίγο,» του είπε ο Φοίβος, «δεν θα μπορούμε να πάρουμε φαγητό γενικά, ούτε θα μπορούμε να πληρώνουμε το δωμάτιο. Και, ναι, τώρα έχουμε ένα δωμάτιο, και μένουμε εκεί κι οι τέσσερις – για οικονομία. Άμα όμως καταντήσουμε απλόκαμοι... τι θα γίνει τότε;»

Ο Γεώργιος δεν ήξερε γιατί τους είχε συμπαθήσει. Ήταν κακούργοι ουσιαστικά. Ήταν λεχρίτες, αναμφίβολα. Η οργή του ούρλιαζε μέσα του σαν θύελλα· το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου φυσούσε σταθερά. «Ελάτε στον Απέθαντο,» τους είπε.

«Τι λε, ρε φίλε; Θα πεθάνουμε κει μέσα!» διαμαρτυρήθηκε ο Αθανάσιος.

«Ελάτε στον Απέθαντο,» επέμεινε ο Γεώργιος. «Τα πράγματα είναι καλύτερα εδώ, τώρα. Δε σας λέω ψέματα.»

«Οι δημοσιογράφοι άλλα λένε...» είπε ο Μάρκος, επιφυλακτικά.

«Γάμα τους δημοσιογράφους· παίρνουν λεφτά απ'τον Κύκλο, δίχως αμφιβολία. Αυτούς πιστεύεις ή εμένα;»

«Δε θα μας αφήσουν να μπούμε στο Κακό Πάτημα, έτσι κι αλλιώς, ρε φίλε. Ή είναι ψέμα κι ότι η Φρουρά τόχει κλείσει;»

«Δεν είναι ψέμα αυτό. Όταν αποφασίσετε να έρθετε, καλέστε με τηλεπικοινωνιακά και θα το κανονίσουμε να περάσετε.»

«Τι θα κάνεις;»

«Θα επιτεθώ στους φρουρούς.»

Τους άκουσε να γελάνε – και οι τέσσερις, νόμιζε – μέσα από τον πομπό. «Μα τα μαλλιά της Έχιδνας, ρε φίλε!» είπε ο Μάρκος. «Άμα τ'άκουγ' αυτό απ'άλλον θάλεγα πως είναι φυσημένος, στα σίγουρα! Αλλά εσένα σε ξέρουμε, γαμώτο. Θα σε ειδοποιήσουμε άμα είναι νάρθουμε αποκεί. Μόλις μείνουμε απλόκαμοι, δηλαδή.»

Ο Οφιομαχητής τούς χαιρέτησε και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

«Ποιοι ήταν αυτοί οι χαζοβιόληδες;» ρώτησε η Στεφανία, έχοντας ήδη σβήσει στο τσιγάρο της στο πάτωμα. (Τα τασάκια ήταν πολυτέλεια στον Απέθαντο.)

«Δε σου είπα για τους τέσσερις φίλους μου από τα Κακοτόπια;»

«Δε νομίζω.»

Ο Γεώργιος άρχισε να της ιστορεί πώς τους είχε συναντήσει έξω από τον Απέθαντο πριν από μερικές μέρες, καθώς συνέχιζε τη δουλειά του με τα υλικά που είχε φέρει από τους πρόποδες των βουνών και τις όχθες του Νάνθρη...

Μέσα στην Κυκλόπολη, εν τω μεταξύ, πανικός και φόβος βασίλευαν καθισμένοι σε ψηλούς θρόνους· και η Φρουρά χτυπούσε αλύπητα όσους επιχειρούσαν να διαμαρτυρηθούν, διέλυε κάθε είδους συγκέντρωση. Οι πάντες, έλεγαν οι δημοσιογράφοι, έπρεπε να μένουν ασφαλείς, δηλαδή όσο πιο απομονωμένοι μπορούσαν, για να μην εξαπλώνεται η επιδημία. Παρ'όλ' αυτά τα κρούσματα από τον λοιμό δεν φαινόταν να ελαττώνονται... Ορισμένοι από τους πολίτες της Κυκλόπολης προσπαθούσαν να οργανώσουν εξέγερση, θεωρώντας πως ο Κύκλος τούς έβαζε όλους σε κίνδυνο μ'αυτά που έκανε και πως οι γιατροί που συνεργάζονταν με τον Κύκλο ήταν αναξιόπιστοι όσο κι οι δημοσιογράφοι. Οι πράκτορες του Κύκλου είχαν ψυλλιαστεί ότι κάποια επαναστατική προσπάθεια είχε ξεκινήσει, μα δεν είχαν καταφέρει ακόμα να βρουν τον πυρήνα της για να σβήσουν τη φωτιά προτού φουντώσει. Οι δημοσιογράφοι, φυσικά, δεν έλεγαν τίποτα για το συγκεκριμένο θέμα, αν και μερικοί το είχαν ακούσει.

Τα δύο μολυσμένα μέλη του Κύκλου, η Ιωάννα Κιρκόνη και ο Ζαχαρίας Λακνάμιος, δεν είχαν ανακάμψει και, σύμφωνα με τις πληροφορίες που διέρρεαν από τα σπίτια τους, όπου κι οι δύο βρίσκονταν σε εντατική φροντίδα, η κατάστασή τους χειροτέρευε.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος διαβεβαίωνε πως πλησίαζαν πολύ να βρουν το φάρμακο, και σύντομα όλοι θα ήταν ξανά ασφαλείς στην πόλη. Ασφαλείς χάρη στην Ανθρώπινη Προστασία, τόνιζε.

Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής τον κατηγορούσαν για μαύρη διαφήμιση της κλινικής του μια ώρα που ο κόσμος ήταν ευάλωτος και πρόθυμος να πιστέψει οτιδήποτε. Ένα φάρμακο γι'αυτή την επιδημία, την οποία ο κύριος Νιλκόδιος είχε αποφασίσει να λείει «Σαγόνια του Αβυσσαίου», δεν μπορούσε να φτιαχτεί τόσο γρήγορα! επέμεναν.

Ο Κύκλος, όμως, είχε εναποθέσει τις ελπίδες του στην Ανθρώπινη Προστασία. Το ίδιο και οι δημοσιογράφοι. Το ίδιο και οι περισσότεροι

πολίτες της Κυκλόπολης. Ποιος άλλος μπορούσε να τους σώσει προτού τα Σαγόνια του Αβυσσαίου τούς δαγκώσουν όλους; Φοβόνταν ότι θα καταντούσαν παντού όπως στο Κακό Πάτημα, το οποίο οι πάντες απέφευγαν πλέον. Ούτε κára, ή φορτηγά, με φαγητά δεν πήγαιναν προς τα εκεί (παρότι η Φρουρά τούς επέτρεπε να περάσουν με ειδική άδεια). Κανείς δεν υποψιαζόταν ότι η κατάσταση στο Κακό Πάτημα, στην πραγματικότητα, δεν ήταν και τόσο χειρότερη από οπουδήποτε αλλού στην πόλη. Απλώς, το Κακό Πάτημα ήταν το... Κακό Πάτημα και, ως συνοικία, ανέκαθεν υποβαθμισμένο.

Οι επίδοξοι επαναστάτες της Κυκλόπολης είχαν άλλα στο μυαλό τους. Θεωρούσαν ότι αυτός ο Πέτρος Νιλκόδιος και οι υπόλοιποι στην Ανθρώπινη Προστασία πρέπει αναμφίβολα να ήταν απατεώνες. Κυκλοφορούσαν, άλλωστε, ήδη κάποιες πολύ παράξενες φήμες για την κλινική τους, και τώρα αποκλείεται να είχαν βρει τόσο γρήγορα το φάρμακο. Έλεγαν μαλακίες. Η μόνη σωτηρία των πολιτών ήταν ν'ανοίξουν τις πύλες της πόλης και να βγουν, αλλιώς θα ψοφούσαν όλοι εδώ μέσα σαν ποντίκια σε υπόγειο που πλημμυρίζει από βροχόνερα!

Καθώς σουρούπωνε στην Κυκλόπολη και ο Οφιομαχητής είχε μόλις τελειώσει με τη δουλειά του στο εργαστήριο του Απέθαντου, η Ευτυχία Ναθράσκη έδειξε συμπτώματα των Σαγονιών του Αβυσσαίου. Είχε δαγκωθεί! Κανείς, ούτε καν η ίδια, δεν ήξερε πώς είχε κολλήσει την αρρώστα, αλλά την είχε κολλήσει. Προσπαθούσε ν'αναπνεύσει κι αισθανόταν να μη μπορεί, κάτι να συνθλίβει το στήθος της, ενώ γύρω από τα μάτια της έβλεπε ομίχλη.

Το προσωπικό του Απέθαντου πανικοβλήθηκε: οι γιατροί είχαν αρχίσει ν'αρρωσταίνουν!

Η Ευτυχία τρομοκρατήθηκε, και στο μυαλό της ήταν η οικογένειά της· σκεφτόταν ότι δεν θα κατάφερνε να τους δει προτού πεθάνει...

Ο Οφιομαχητής, δαμάζοντας την οργή του με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, είπε σε όλους να ηρεμήσουν, και έκανε ένεση στη Ναθράσκη στέλνοντας την Ασπίδα των Όφρων μέσα της. Η γιατρός αμέσως άρχισε ν'αναπνέει πιο εύκολα, και είδε την ομίχλη να αραιώνει γύρω από τα μάτια της.

«Μην πανικοβάλλεστε!» είπε ο Οφιομαχητής στο προσωπικό και τους γιατρούς που είχαν συγκεντρωθεί σε μια από τις αίθουσες του

νοσοκομείου. «Δε βλέπετε ότι η κατάσταση έχει καλυτερέψει; Κανείς από τους ασθενείς δεν έχει υποτροπιάσει. Αν και αύριο είναι καλά, σημαίνει πως βρήκαμε το φάρμακο. Μάλλον, πέντε δόσεις χρειάζονται για να θεραπευτεί κάποιος. Αλλά υπομονή να το επιβεβαιώσουμε.»

Μια ώρα μετά, ο Πέτρος Νιλκόδιος ανακοίνωσε από τους τηλεοπτικούς δέκτες της Κυκλόπολης πως η Ανθρώπινη Προστασία είχε βρει το φάρμακο για να νικήσει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου και θα ξεκινούσε να το δίνει σε όσους ασθενείς της ήταν πρόθυμοι να το δεχτούν, ώστε να δοκιμαστεί.

Όλοι οι δαγκωμένοι στην κλινική του Νιλκόδιου το δέχτηκαν.

14

Το Φιλί της Έχιδνας συρίζει σκίζοντας τον αέρα μπροστά μου – το κεφάλι ενός Βυθισμένου φεύγει από τους ώμους του τινάζοντας πηχτό, διαφανές αίμα. Ένας άλλος Βυθισμένος με κεντρίζει στο πόδι με το κεντρί της ουράς του, στέλνοντάς το δηλητηρίο του μέσα μου – για να καεί από το δηλητήριο της Φαρμακερής Κυράς. Γυρίζω και τον σπαθίζω κόβοντάς τον στα δύο, απ'τον ώμο ως τα πλευρά, τινάζοντας κι άλλα διαφανή αίματα, που δεν πτοούν τους φίλους του οι οποίοι μου ορμάνε σαν γαμημένη παλίρροια κάνοντας την οργή μου να φουντώνει. Τους σπαθίζω και τους γρονθοκοπώ και τους κλοτσάω, πετώντας τους αποδώ κι αποκεί, νεκρούς ή τραυματισμένους, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούν ολόγυρα. Τα νύχια των ποδιών και των χεριών των Βυθισμένων προσπαθούν να με ξεσκίσουν, τραβώντας την κάπα και τα ρούχα μου, κάνοντας ανοίγματα επάνω τους. Τα κεντριά στις ουρές τους προσπαθούν να με καρφώσουν. Αλλά σύντομα απομένουν λιγότεροι από τους μισούς που αρχικά με πλησίασαν, κι αυτοί τρέπονται σε φυγή βγάζοντας εκείνο τον παράξενο ήχο απ'τα σαγόνια τους: *Κ'χαααακχχχ... Κ'χααακχχχχ...*

Δε φαίνεται να έχουν καμιά άλλη γλώσσα πέρα από γρυλίσματα. Μοιάζουν πιο άγριοι από τους πιο άγριους άποδες ερπετοειδείς που έχει τύχει να απαντήσω στην Υπερυδάτια.

Αισθάνομαι το δικό μου δηλητήριο, αυτό που πάντα κυλά μέσα μου, να καταπολεμά το δηλητήριο από τα κεντριά των Βυθισμένων. Σύντομα η ενόχληση θα τελειώσει· το φαρμάκι τους δεν είναι πιο δυνατό από της Φαρμακερής Κυράς.

Σκουπίζω το Φιλί της Έχιδνας και το θηκαρώνω, ενώ ο Δεξής και η Αριστερή έρχονται να γαντζωθούν πάλι στους ώμους μου, δεξιά κι αριστερά. Στρέφομαι στη λίμνη με το νερό· γονατίζω και πίνω. Η μάχη μ'έκανε να διψάσω ξανά.

Καθώς σηκώνομαι όρθιος αναρωτιέμαι από πού μπορεί να προέρχεται το νερό. Είναι γλυκό, δεν είναι αλμυρό. Αλλά βρίσκομαι μέσα στη Βυθυδάτια – μια ηπειρόνησο κάτω από τις ατέρμονες θάλασσες της Υπερυδάτιας. Από πού μπορεί να έρχεται γλυκό νερό, μα την Έχιδνα; Στις Φυσαλίδες δεν υπάρχει γλυκό νερό. Κανονικά, δεν θα έπρεπε να υπήρχε ούτε εδώ. Το μόνο νερό που μπορεί από τη φύση να φτάσει εδώ είναι νερό των βυθών – αλμυρό.

Από πού γεμίζει τούτη η μικρή λίμνη ανάμεσα στους σταλαγμίτες; Κοιτάζω προσεχτικά και βλέπω ότι το νερό πέφτει από ένα άνοιγμα στ'αριστερά, μια τρύπα σ'ένα από τα τοιχώματα της σπηλιάς. Κι από πού φεύγει; αναρωτιέμαι. Γιατί, αν δεν έφευγε από κάπου, η λίμνη θα είχε προ πολλού πλημμυρίσει. Ψάχνω για έξοδο του νερού και δεν βλέπω καμία.

Γονατίζω ξανά και βάζω το κεφάλι μου και τον φακό μου (που είναι αδιάβροχος, φυσικά) κάτω απ'τον αφρό. Ναι, τώρα το βλέπω... Εκεί... Ένα άνοιγμα στο τοίχωμα της λίμνης. Ένα άνοιγμα παρόμοιο μ'αυτό απ'όπου πέφτει το νερό. Από εκεί πρέπει να φεύγει· δεν φαίνεται να υπάρχει άλλη έξοδος.

Βγάζω το κεφάλι μου επάνω, και ο Δεξής κι η Αριστερή πιάνονται ξανά στους ώμους μου γιατί πριν είχαν, αναμενόμενα, φτερουγίσει για να μην κάνουν μπάνιο.

Κυκλοφορεί γλυκό νερό, λοιπόν, πίσω από τα τοιχώματα και κάτω από το έδαφος ετούτων των σπηλαίων. Κάποιου είδους αρχαίο υδρευτικό σύστημα; Αν ναι, τότε πρέπει κάπως να αφαλατώνει το νερό. Πρέπει να το παίρνει από τη θάλασσα και να αφαιρεί το αλάτι, με κάποιον αρχέγονο μηχανισμό ή μαγεία. Βρίσκομαι μέσα σε μια ηπειρόνησο που βυθίστηκε, σύμφωνα με τις φήμες, κατά τον θρυμματισμό του Ενιαίου Κόσμου· κι αυτό είναι κάτι που έγινε τόσο παλιά που καμιά ιστορική πηγή δεν μπορεί να σου πει πότε ακριβώς συνέβη.

Στρέφω το βλέμμα μου στα διαλυμένα πτώματα των Βυθισμένων που μου επιτέθηκαν. Κι αυτοί; σκέφτομαι. Τι δαίμονες του Λοκράθου είναι αυτοί; Πάω στοίχημα, όμως, ότι δεν έχουν καμιά σχέση με τον βατραχοθεό της Υπερυδάτιας. Καθώς τους κοιτάζω, μάλιστα, νομίζω πως δεν μπορεί να είναι φυσικά πλάσματα τούτης της διάστασης. Μπορεί να είναι ανθρωποειδείς μα δεν είναι σαν τους ερπετοειδείς. Και δεν

τους έχω συναντήσει πουθενά αλλού. Αν υπήρχαν εδώ, αν ήταν φυσικά πλάσματα της Υπερυδάτιας, κάπου δεν θα τους είχα ξανασυναντήσει, ύστερα από τόσα μέρη που έχω επισκεφτεί στα ταξίδια μου; Επιπλέον, ούτε καν φήμες δεν έχω ακούσει για κάτι σαν αυτούς. Μόνο φήμες για δαίμονες του Λοκράθου, αλλά δεν θυμάμαι οι υποτιθέμενοι δαίμονες να ήταν ακριβώς έτσι.

Τι είναι οι Βυθισμένοι; Κάποια φυλή που έχει επιβιώσει εδώ από την εποχή του Ενιαίου Κόσμου; Ή κάτι πολύ χειρότερο;

Η Βυθιδάτια είναι γεμάτη παράξενα μυστήρια, δίχως αμφιβολία. Αλλά δεν έχω έρθει για να τα λύσω – αν υποτεθεί ότι μπορώ. Έχω έρθει για να βρω τη μαυρόδερμη γυναίκα που με ξέρει. Και, τέλος οι ανοησίες, τώρα γι' αυτήν θα ψάξω. Όχι άλλες εξερευνήσεις σε τούτες τις σπηλιές. Καταπνίγω την περιέργεια να μάθω πού οδηγούν οι σήραγγες με τον καπνό που θυμίζει τον γίγαντα των Καπνών. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει...

Βγάζω από μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου ένα άδειο φλασκί που τυχαίνει να έχω μαζί μου και το γεμίζω με νερό από τη λίμνη. Το κρύβω πάλι μες στην κάπα μου και φεύγω από τη σπηλιά όπου με οδήγησε ο Αρσένιος. Προσπαθώ να επιστρέψω κοντά στο άντρο των Τρομερών Καπνών, κοντά στα καγκελωτά ανοίγματα.

Ελπίζω να μη συναντήσω κι άλλη ενεργειακή οντότητα σαν την προηγούμενη. Το σώμα μου ακόμα πονά από τη σύγκρουσή μου μαζί της, και η μάχη με τους Βυθισμένους δεν το βοήθησε να ξεκουραστεί. Αν δεν είχα πει νερό προτού μου επιτεθούν, ίσως να με είχαν ξεκάνει οι καταραμένοι. Ίσως. Ή ίσως να είχα λιποθυμήσει αφού τους είχα σκοτώσει όλους – πράγμα που σπάνια, πολύ σπάνια, μου συμβαίνει. Δεν τα πάω καλά με τον ύπνο, ούτε με τον Ύπνο.

Δεν βρίσκω αμέσως τα καγκελωτά ανοίγματα του άντρου των πειρατών. Δυσκολεύομαι λίγο – είχα χαθεί αρκετά εδώ μέσα – αλλά τελικά ο φακός μου φωτίζει κάγκελα στο βάθος μιας σήραγγας και καταλαβαίνω ότι έχω φτάσει εκεί όπου ήθελα. Πάραυτα σβήνω τον φακό. Δε θέλω να με δουν οι Καπνοί. Πλησιάζω το άνοιγμα και κοιτάζω έξω. Βλέπω δύο απ' αυτούς να στέκονται παραδίπλα και να μιλάνε αναμεταξύ τους.

«Δε θα ξανάρθει,» λέει ο ένας.

«Εγώ όμως φοβάμαι δω πέρα, αδελφέ,» λέει ο άλλος, που κρατά ένα μπουκάλι με κάποιο ποτό στο χέρι.

«Άμα ήθελε να ξανάρθει δε θάτρεχε και μέσα. Ποιος που 'ναι με τα καλά ντου θάτρεχε και μέσα;»

«Μπορεί να μην τόξερε, ρε, τι είν' εκεί μέσα. Λες και θάχει ξανάρθει στη Βυθυδάτια, ε; Πού νάχει ξανάρθει;»

«Μπα, σου λέω, δε θα ξαναβγεί.»

«Άμα δεν ήταν να ξαναβγεί, ρε μαλάκα, τι προστάζει τότες ο Καπ'τά-νιος να φυλάμε τ'ανοίγματα, ε; Ε;»

«Θα τονε φάνε οι Βυθισμένοι...»

«Ποιον, αυτόν; Είν' ο Οφιομαχητής, ρε μαλάκα, το καταλαβαίνεις; Ο Οφιομαχητής.»

Τους αφήνω στην κουβέντα τους κι απομακρύνομαι από εκεί. Ανάβω πάλι τον φακό μου. Κοιτάζω το ρολόι στον καρπό μου. Έχει περάσει πολλή ώρα από τότε που κατεβήκαμε στη Βυθυδάτια. Το μεσημέρι άραξαν τα πλοία των Καπνών. Τώρα είναι απόγευμα.

Ο Δεξής κι η Αριστερή φτερουγίζουν γύρω μου, ξεμουδιάζοντας τα φτερά τους καθώς με ακολουθούν. Συνεχίζω να περιφέρομαι στις σήραγγες πίσω, ή πλάι, από το άντρο των Καπνών, κοιτάζοντας από καγκελωτά ανοίγματα, προσπαθώντας να βρω τη μαυρόδερμη γυναίκα. Βλέπω διάφορους χώρους – σπηλιές και σήραγγες – και όλοι φρουρούνται από πειρατές. Σε ορισμένους, μάλιστα, είναι συγκεντρωμένοι αρκετοί από αυτούς, γιατί είναι μέρη που τα έχουν διαμορφώσει έτσι ώστε να τα έχουν για να ξεκουράζονται, ή να τρώνε, ή να συναντιούνται.

Σταματώ δίπλα σε μια μεγάλη σπηλιά που είχε ξαναδεί. Κάμποσα τραπέζια είναι εδώ, και κάμποσοι κουρσάροι που κάθονται, τρώνε, πίνουν, μιλάνε, και παίζουν τυχερά παιχνίδια. Βλέπω επίσης τον Πρίγκιπα Κοσμά, και τον Γρηγόριο Καθαρό, και τον αδελφό του, τον Ιωάννη'σαρ (κουκουλωμένος πάλι, αλλά αυτός πρέπει να είναι), και τον Στέφανο, και... τη μαυρόδερμη γυναίκα που μ'ενδιαφέρει. Κάθονται μακριά μου, όμως, στην αντικρινή μεριά του σπηλαίου, και συζητάνε αναμεταξύ τους. Δε μπορώ να τους ακούσω, εδώ στα σκοτάδια πίσω από το καγκελωτό άνοιγμα όπου στέκομαι, κολλημένος στο πέτρινο τοίχωμα. Οι φωνές των υπόλοιπων πειρατών δημιουργούν βαβούρα

που δεν αφήνει τίποτα από τα λόγια του Καθαρού κι αυτών γύρω του να φτάσει ως εμένα.

Περιμένω, παρακολουθώντας τους. Κι αρχίζω να πεινάω βλέποντας όλους αυτούς τους καριόληδες να τρώνε. Έχω μέρες να φάω. Αν δεν είχα ετούτη την τρομερή οργή σταθερά μέσα μου θα είχα πέσει κάτω ως τώρα – και όχι μόνο από έλλειψη φαγητού.

Περιμένω... Δε θα ήταν συνετό να λυγίσω τα κάγκελα και να μπω. Είναι πολλοί σ' αυτό το σπήλαιο, και δε νομίζω ότι έτσι θα καταφέρω να πιάσω κουβέντα με τη μαυρόδερμη γυναίκα...

Η ώρα περνά – το ρολόι μου μου δείχνει ότι είναι νύχτα πλέον, ο Δεξής κι η Αριστερή έχουν κοιμηθεί πάνω στους ώμους μου – και βλέπω την κουβέντα του Καθαρού και των γύρω του να γίνεται αξιοσημείωτα πιο έντονη, σαν να έχουν ανησυχήσει για κάτι. Για εμένα; Μάλλον όχι· γνώριζαν ήδη για την παρουσία μου. Κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει, κάτι καινούργιο... Τι;

Περιμένω...

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς φεύγει από την αίθουσα μαζί με μια πειρατίνα. Έχει το χέρι του τυλιγμένο γύρω από τη μέση της, τα δάχτυλά του χωμένα μες στην πίσω μεριά της βράκας της.

Και δεν είναι ο μόνος που αποχωρεί: μερικοί πειρατές έχουν ήδη φύγει, και τώρα φεύγουν κι άλλοι.

Περιμένω...

Ο Καθαρός, ο Ιωάννης'σαρ, ο Στέφανος, η μαυρόδερμη γυναίκα, και δυο κουρσάροι (καπεταναίοι, ίσως, των άλλων πλοίων των Καπνών) ακόμα συζητάνε αναμεταξύ τους. Κι ακόμα δεν μπορώ ν'ακούσω τι λένε. Είμαι πολύ μακριά τους, γαμώτο· και δεν υπάρχει κανένα άλλο καγκελωτό άνοιγμα πιο κοντά.

Περισσότεροι πειρατές εγκαταλείπουν τη σπηλιά.

Περιμένω...

Η μαυρόδερμη γυναίκα σηκώνεται απ' το τραπέζι του Καθαρού και των υπολοίπων και φεύγει. Περνά από ένα άνοιγμα.

Έχω παρατηρήσει πλέον το άντρο των Καπνών αρκετά καλά πίσω από τα κιγκλιδώματα – όσο πιο καλά μπορώ – έτσι την ακολουθώ. Προσπαθώ να φτάσω, γρήγορα, σ' ένα άνοιγμα απ' όπου πιστεύω ότι θα τη δω πάλι. Και, ναι, όντως τη βλέπω από εκεί: τη βλέπω να βαδίζει

σε μια από τις ενεργειακά φωτισμένες σήραγγες, ενώ δυο πειρατίνες στέκονται παραδίπλα και η μία λέει στην άλλη: «Σώπα, κοπέλα μου, σιγά μην είν' εισβολή. Κάνα μεγάλο ψάρι θάναι, στο τέλος' θα δεις!» Γελά κοφτά καθώς καπνίζει. «Για λόγους ασφαλείας τούς παράγγειλε να πα' να στηθούν στο λιμάνι.»

Εισβολή; Τι στις λάσπες του Λοκράθου εννοεί; Δεν έχω χρόνο να μείνω για να κρυφακούσω περισσότερα. Απομακρύνομαι από εκεί, πηγαίνοντας προς το άλλο καγκελωτό άνοιγμα που, ελπίζω, θα μου δείξει τη συνέχεια του δρόμου της μαυρόδερμης, μενεξεδομάλλας γυναίκας.

Αλλά αυτή τη φορά δεν τη βλέπω.

Αφουγκράζομαι. Ούτε ακούω τα βήματά της. Ακούω μόνο τα λόγια των τριών πειρατών που στέκονται εκεί κοντά. Δεν μιλάνε για εισβολή· λένε κάτι για μια πουτάνα σε κάποιο λιμάνι.

Πού πήγε η γυναίκα που ψάχνω; Την είδαν αυτοί οι γαμιόληδες; Η οργή μου βράζει μέσα μου. Πρέπει να τη συναντήσω! Πρέπει να της μιλήσω! Δεν υπάρχει άλλος χρόνος για μαλακίες. Το νιώθω.

Πιάνω τα κάγκελα και με τα δύο χέρια και τα λυγίζω. Πετάγομαι έξω τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας. Οι τρεις πειρατές ξαφνιάζονται, αλλά ο ένας είναι αρκετά γρήγορος: αμέσως έχει ενεργειακό πιστόλι στο χέρι και μου ρίχνει. Κάνω στο πλάι και η ριπή με βρίσκει στο αριστερό μπράτσο· έναν άλλο άνθρωπο θα τον είχε τραντάξει άσχημα, εμένα οριακά μόνο με ενοχλεί – κι επειδή είμαι κουρασμένος.

Ο Δεξής κι η Αριστερή, έχοντας ξυπνήσει τώρα, φτερουγίζουν αποδώ κι αποκεί, προκαλώντας σύγχυση στους πειρατές.

Σπαθίζω τον τύπο με το πιστόλι, χωρίζοντας το κεφάλι του στα δύο. Αυτός δίπλα του κάνει να με καρφώσει με το ξίφος του· αποφεύγω την αιχμή και κατεβάζω τη λεπίδα μου πάνω στη δική του, θρυμματίζοντάς την. Τον αρπάζω απ' τη μπροστινή μεριά της πουκαμίσας του και τον κοπανάω στον τοίχο – όχι πολύ δυνατά, δεν θέλω να τον σκοτώσω.

Ο τελευταίος γυρίζει και τρέχει, πανικόβλητος, φωνάζοντας. Του πετάω κατακέφαλα τον πειρατή που ακόμα κρατάω και σωριάζονται κι οι δύο, αναίσθητοι.

Τις άκουσε κανείς τις φωνές αυτού του μαλάκα; Το πιο συνετό είναι να υποθέσεις πως ναι, και πως έρχονται – πάνοπλοι. Θηκαρώνω,

λοιπόν, το Φιλί της Έχιδνας, αρπάζω τους δύο πειρατές από κάτω, τους βάζω στους ώμους μου σαν σακιά, σαν μαξιλάρια, και τρέχω πάλι στο καγκελωτό άνοιγμα. Ανάβω τον φακό μου κι απομακρύνομαι μέσα στις Επικίνδυνες Περιοχές. Ο Δεξής κι η Αριστερή με ακολουθούν, φτεροκοπώντας, συρίζοντας.

Σε μια σπηλιά σταματάω και ρίχνω τους πειρατές στο έδαφος. Τους κλοτσάω (ελαφρά, φυσικά) μέχρι να ξυπνήσουν. Το Φιλί της Έχιδνας είναι στο χέρι μου. Ο φακός μου είναι στραμμένος στα πρόσωπά τους. Με κοιτάζουν τρομοκρατημένοι, με μάτια στενεμένα από το φως που τους χτυπά. Σέρνονται ανάσκελα πάνω στις πέτρες.

«Δε μπορείτε να πάτε πουθενά,» τους λέω. «Είμαστε στις Επικίνδυνες Περιοχές. Πιο καλά μαζί μου παρά με τους Βυθισμένους, πιστέψτε με.»

Δεν κινούνται τώρα· με αντικρίζουν με στενεμένα μάτια που, για την ώρα, δεν βλεφαρίζουν, όπως τα δικά μου. Φαίνεται να μην ξέρουν τι να πουν.

«Άμα σας ήθελα νεκρούς θα σας είχα ήδη σκοτώσει,» τους πληροφορώ. «Σκέφτομαι όμως ότι μπορεί και να μη σας σκοτώσω... αν μου πείτε κάτι που θέλω.»

«...Τι; Τι θες;» κάνει ο ένας – κοκκινομάλλης, γαλανόδερμος, μουστάτος.

Ο άλλος – μονόφθαλμος, με καλύπτρα στο δεξί μάτι, λευκόδερμος, με κεφάλι ξυρισμένο και μαύρο μουστάκι στο πρόσωπο – μένει σιωπηλός.

«Αυτή η μαυρόδερμη γυναίκα που είναι μαζί σας – αυτή με τα μενεξεδιά μαλλιά – ξέρετε ποια λέω. Πώς είναι τ'όνομά της;»

«Η, η Ζέρκιλιθ;... Ζέρκιλιθ τη λένε. Δεν είν' Υπερυδάτια. Είναι από τη Μοργκιάνη.»

Από τη Μοργκιάνη... Από εκεί κατάγομαι, λοιπόν; Όχι πως θα με εξέπληττε, φυσικά... Στο νου μου έρχεται ο Νάθλεδρι που χάθηκε τόσο άδοξα, εκεί στα Σελκόνια Δάση της Μικρυδάτιας...

«Την είδατε να περνά απ'τη σήραγγα προτού σας ορμήσω,» λέω.

«Ε;» κάνει ο κοκκινομάλλης. «Δε... Όχι, δεν...»

«Ναι,» λέει ο μονόφθαλμος, «πέρασε.»

Ο άλλος γυρίζει να τον κοιτάξει. «Τι λες, ρε; Πότε;»

«Μιλούσες με τον Ευστάθιο. Αλλά εγώ την είδα· πέρασε από δίπλα. Σιωπηλή.»

«Πού πήγαινε;» ρωτάω.

Με κοιτάζουν παραξενεμένοι.

«Δεν ακούσατε καλά;»

«Σ'ακούσαμε, μα πού να ξέρουμε πού...;» κάνει ο μονόφθαλμος. «Ίσως στο δωμάτιό της. Πού να ξέρουμε; Οπουδήποτε μπορεί να πήγαινε. Είναι απ'τόματομα που ο Καπ'τάνιος εμπιστεύεται.»

«Το δωμάτιό της είναι από κείνη τη μεριά που κατευθυνόταν;»

«Ναι. Και είναι νύχτα τώρα – που μόνο απ'τα ρολόγια το καταλαβαίνεις εδώ κάτω, μα την Έχιδνα! – και ίσως, ναι, να πήγαινε να την πέσει μέχρι το πρωί, αν και... αν και όλοι είναι τώρα ανήσυχοι. Εξαιτίας σου.»

«Χαίρομαι που τους έχω ανησυχήσει,» λέω. Και ρωτάω: «Πού ακριβώς είναι το δωμάτιό της; Πείτε μου. Όσο πιο καλά μπορείτε.»

Ο κοκκινομάλλης ξεροκαταπίνει. «Είναι... Πού να σου λέμε τώρα; Δεν ξέρεις πώς είναι το λημέρι μας εσύ...»

«Μην είσαι και τόσο σίγουρος. Άρχισε να λες και θα τα βρούμε. Πες μου ψέματα και θα το καταλάβω – κι ο Αβυσσαίος θα σε κεράσει απόψε!»

Αρχίζουν να μου λένε προς τα πού είναι το δωμάτιο της Ζέρκιλιθ. Προσπαθούν να μου εξηγήσουν πού πρέπει να στρίψεις και ποια σήραγγα πρέπει ν'ακολουθήσεις για να φτάσεις εκεί. Εγώ τούς ρωτάω για τα καγκελωτά ανοίγματα· πόσο τέτοια ανοίγματα υπάρχουν σε κάθε μέρος που αναφέρουν.

Στο τέλος, νομίζω πως έχω μια γενική – πολύ γενική – ιδέα πού βρίσκεται το δωμάτιο της Μοργκιανής. Όμως δεν είμαι απόλυτα σίγουρος. Οπότε, τους λέω: «Σηκωθείτε πάνω. Θα με οδηγήσετε εκεί.»

Σηκώνονται, τρέμοντας φανερά.

Τους ρωτάω: «Τι είναι αυτά που λένε κάποιοι από εσάς για εισβολή και για συγκέντρωση στο λιμάνι; Τι συμβαίνει;»

Αλληλοκοιτάζονται, διστακτικοί προς στιγμή.

«Μιλήστε!» τους λέω, και ο Δεξής κι η Αριστερή φτερουγίζουν ολόγυρα, συρίζοντας αγριεμένα.

Οι πειρατές μοιάζουν στα όρια του πανικού ξαφνικά. «Κάποιοι – κάποιοι είναι κοντά,» απαντά ο μονόφθαλμος. «Κοντά στην ηπειρόνησο.

Έτσι είπε ο μάγος. Είπε πως έχει καταλάβει ότι κάτι ασυνήθιστο περιφέρεται κοντά στην ηπειρόνησο. Ίσως υποβρύχιο. Κι ο Καπ'τάνιος πρόσταξε να είμαστε σ'επιφυλακή στο λιμάνι. Αν κι ακόμα κι υποβρύχιο νάναι, που δύσκολο είναι αυτό, αλλά ακόμα κι έτσι, πού να βρει τη σπηλιά; Αλλά μάλλον κάνα παράξενο ψάρι θάναι...»

Υποβρύχιο; σκέφτομαι. Το Μικρό Σύμπαν; Και το εντόπισε το ενεργειακό νοοσύστημα; Αν δεν είναι το Μικρό Σύμπαν, τι άλλο μπορεί να είναι; Τέλος πάντων. Πάμε για τη Ζέρκιλιθ...

«Προχωράτε,» λέω, δείχνοντας με το σπαθί μου. «Αποδώ.»

Υπακούνε. Βαδίζουν, και συνεχίζουν προς τα εκεί όπου τους δείχνω κάθε τόσο με το Φιλί της Έχιδνας, ενώ ο Δεξής φτερουγίζει απειλητικά πάνω απ'τα κεφάλια τους. Η Αριστερή είναι γαντζωμένη στον δεξή μου ώμο.

Διασχίζουμε μερικές σήραγγες και τελικά σβήνω τον φακό μου γιατί έχουμε φτάσει κοντά σ'ένα από τα καγκελωτά ανοίγματα.

«Ησυχία τώρα,» λέω στους καταναγκασμένους φίλους μου. «Κάντε φασαρία και θα γνωρίσετε τον Αβυσσαίο προσωπικά.

»Κοιτάξτε έξω από τα κάγκελα και πείτε μου: το μέρος εδώ είναι κοντά στο δωμάτιο της Ζέρκιλιθ; Μιλάτε ψιθυριστά, πάντα.»

Κοιτάζουν, και ο κοκκινομάλλης μού λέει – ψιθυριστά: «Ναι, είμαστε κοντά. Πολύ κοντά.»

Ο μονόφθαλμος γνέφει καταφατικά.

«Προς τα πού είναι το δωμάτιό της;» ρωτάω.

«Μόλις στρίψεις εκεί, στο βάθος,» απαντά ο κοκκινομάλλης, «και μετά, αριστερά.»

«Πάμε αποδώ.» Τους δείχνω με το Φιλί της Έχιδνας μες στις σήραγγες των Επικίνδυνων Περιοχών.

Δε φέρνουν αντίρρηση. Προχωράνε.

Φτάνουμε σ'ένα άλλο καγκελωτό άνοιγμα, έξω απ'το οποίο φασαρία ακούγεται. Φωνές.

«...νεκρός,» λέει κάποιος, «κι οι άλλοι δυο – ο Κόκκινος Κυριάκος κι ο Παύλος ο Μάτης – εξαφανισμένοι! Και φυλούσαν λίγο παρακάτω αποδώ.»

Κοιτάζω από τα κάγκελα και βλέπω κουρσάρους συγκεντρωμένους σε μια σήραγγα. «Για εσάς λένε;» ρωτάω τους καταναγκασμένους

φίλους μου χωρίς να τους κοιτάζω παρά μόνο με τις άκριες των ματιών μου.

«Ναι,» απαντά ο κοκκινομάλλης, γαλανόδερμος τύπος που πρέπει να είναι ο Κόκκινος Κυριάκος.

«Ναι,» λέει ο μονόφθαλμος, λευκόδερμος, καραφλός πειρατής που πρέπει να είναι ο Παύλος ο Μάτης.

«Ε!» αντηχεί ξαφνικά μια γυναικεία φωνή, και οι κουρσάροι στη σήραγγα πέρα από το κιγκλίδωμα στρέφονται να κοιτάξουν κάποια που πλησιάζει. «Τι συμβαίνει εκεί; Τι φασαρία είν’ αυτή;»

«Ο Οφιομαχητής, Ζέρκιλιθ!» αποκρίνεται μία. «Μπούκαρε στο λημέρι ξανά – λύγισε τα κάγκελα, σκότωσε έναν, κι άλλοι δυο δεν ξέρουμε πού είναι.»

Βλέπω τώρα τη μαυρόδερμη μενεξοδομάλλα γυναίκα να παρουσιάζεται ανάμεσά τους. Τη Ζέρκιλιθ.

«Ειδοποιήσατε τον Καπετάνιο;» τους ρωτά.

«Ναι. Πήγαν κάποιοι να του τα πούνε,» αποκρίνεται ένας πειρατής, «κι εμείς ήρθαμε προς τα δω και–»

Δεν τον ακούω άλλο, δεν του δίνω σημασία. Γυρίζω και, απότομα, γρονθοκοπώ τον Κόκκινο Κυριάκο και τον Παύλο τον Μάτη – τον έναν με το άδαιο χέρι μου, τον άλλο με το χέρι μου που κρατά συγχρόνως το μανίκι του Φιλιού. Πέφτουν κάτω ξεροί· αλλά δεν τους χτύπησα τόσο δυνατά ώστε να τους σκοτώσω, ελπίζω. Είναι καθάρματα, οδοντόψαρα των ανοιχτών θαλασσών, Τρομεροί Καπνοί, όμως με οδήγησαν στη Ζέρκιλιθ και δεν υπάρχει λόγος να πεθάνουν.

Στρέφομαι στα κάγκελα, τα πλησιάζω, πιάνω ένα με το ελεύθερό μου χέρι, το τραβάω, το σπάω. Περνάω από το άνοιγμα που δημιουργήθηκε.

Οι πειρατές στη σήραγγα ξαφνιάζονται καθώς τους ορμάω με το Φιλί της Έχιδνας. «Φύγετε άμα θέλετε τις ζωές σας, οδοντόψαρα!» τους γρυλίζω ενώ η οργή μου μαίνεται μέσα μου και τα δύο φτερωτά ερπετά φτεροκοπούν γύρω μου, συρίζοντας άγρια.

Κάνουν να μ’αντιμετωπίσουν οι ανόητοι, χρησιμοποιώντας τα όπλα που ήδη κρατάνε. Κόβω το χέρι μιας πειρατινας – αυτής που είχε μιλήσει στη Ζέρκιλιθ – μαζί με το κεφάλι της. Σκίζω την κοιλιά ενός άλλου. Κλοτσάω έναν τρίτο, ρίχνοντάς τον πάνω σ’έναν τέταρτο, και χάνουν

κι οι δυο τις αισθήσεις τους καθώς κοπανάνε στον τοίχο σαν να τους κουτούλησε φορτηγό τρέχοντας με πενήντα χιλιόμετρα την ώρα.

Η Ζέρκιλιθ έχει ήδη τραβήξει σπαθί και ξιφίδιο, όπως τότε που με αντιμετώπιζε πάνω στα Φτερά των Ωκεανών. Με αντικρίζει, με όπλα υψωμένα και γόνата λυγισμένα.

Κατεβάζω την κουκούλα της κάπας μου με το ελεύθερό μου χέρι. «Με ξέρεις,» της λέω. «Πρέπει να σου μιλήσω. Σε παρακαλώ. Δε θέλω να σου επιτεθώ.»

Τα μάτια της στενεύουν, μενεξεδιά σαν τα μαλλιά της, καθώς με ατενίζει. Το στόμα της κάνει μια σύσπαση σαν να σκέφτεται να πει κάτι αλλά να διστάζει.

Ένας πειρατής μου ορμά από δίπλα, με τσεκούρι, κραυγάζοντας.

Τον αποκεφαλίζω, σπάζοντας και το τσεκούρι του μαζί. Ένα ακέφαλο σώμα παραδέρνει σαν πλοίο σε θύελλα, τινάζοντας αίματα. Οι δυο κουρσάροι που έχουν απομείνει όρθιοι το βάζουν στα πόδια, ουρλιάζοντας: Ο Οφιομαχητής! Ο Οφιομαχητής, ρεεεεε! Πού είστε, ρεεεεε! Ο Οφιομαχητής!

Η Ζέρκιλιθ ακόμα στέκεται και μ'αντικρίζει.

«Με ξέρεις,» της λέω πάλι. «Έλα μαζί μου. Πρέπει να σου μιλήσω, Ζέρκιλιθ. Δε μ'αναγνωρίζεις;»

«...Δε μπορεί να είσαι εσύ,» κάνει ξέπνοα. «Δε...»

«Με αναγνωρίζεις, όμως! Με θυμάσαι... έτσι;»

«Φυσικά και... Αλλά δεν ήθελα– δεν μπορούσα να το πιστέψω. Μου είπαν ότι είσαι ο Οφιομαχητής. Νόμιζα ότι έκανα λάθος, ότι – ότι απλά μοιάζετε.»

«Έλα μαζί μου, τώρα. Πρέπει να σου μιλήσω. Έλα!» Πλησιάζω τα κάγκελα πάλι, σπάω ακόμα ένα για να διευρύνω το άνοιγμα, και μπαίνω στις Επικίνδυνες Περιοχές. «Έλα μαζί μου, Ζέρκιλιθ!»

Πρώτα με ακολουθούν τα δύο ιπτάμενα ερπετά που μ'έχουν συμπαθήσει, και μετά η μαυρόδερμη πολεμίστρια.

Από το βάθος της σήραγγας που εγκαταλείψαμε ακούω ποδοβολητά και φωνές. «Πάμε,» λέω στη Ζέρκιλιθ, κι εκείνη μ'ακολουθεί ξανά καθώς τρέχω μέσα στις Επικίνδυνες Περιοχές ανάβοντας τον φακό μου.

«Αυτά τα μέρη είναι θανατηφόρα, Κάλνεντουρ!» με προειδοποιεί. «Τριγυρίζουν οι Βυθισμένοι εδώ.»

Κάλνεντουρ! Με είπε Κάλνεντουρ. Αυτό είναι το πραγματικό μου όνομα; Το πραγματικό μου όνομα είναι το όνομα που τυχαία έδωσα στον εαυτό μου όταν ήμουν στον Μεγάλο Κόλπο της Μικρυδάτιας; Κάτι μέσα μου το θυμόταν;

«Το ξέρω,» της αποκρίνομαι. «Τους έχω ήδη συναντήσει δύο φορές. Πολύ αντικοινωνική φάρα.»

«Τι κάνετε εδώ, Υψηλότετε;» με ρωτά. «Πώς είναι δυνατόν να είστε εδώ; Γιατί σας αποκαλούν ‘Οφιομαχητή’; Είναι... είναι κάποιο σχέδιο που έχετε; Δεν καταλαβαίνω...»

Σταματάω μέσα σε μια από τις σπηλιές και στρέφομαι να την αντικρίσω. Με είπε Υψηλότετε τώρα... Τι στις λάσπες του Λοκράθου σημαίνει αυτό; Ποιος δαίμονας είμαι; Είμαι ευγενής; Ευγενής της Μοργκιάνης;

«Άκουσέ με,» της λέω. «Πρέπει να σου πω κάτι πολύ σημαντικό, και πρέπει να με πιστέψεις: Δεν θυμάμαι ποιος είμαι. Δεν θυμάμαι τίποτα. Και ψάχνω να μάθω. Δεν ξέρω πώς βρέθηκα στην Υπερυδάτια. Το πλοίο μου ναυάγησε μέσα σε μια τρομερή τρικυμία, και... και όταν συνήλθα βρισκόμουν στο Πλοκάμι των Ναυαγίων στην Κεντρυδάτια, και ήμουν ο Οφιομαχητής. Ή, μάλλον, τότε δεν με αποκαλούσαν έτσι ακόμα. Οι ιερωμένοι εκεί μου είπαν ότι είμαι ένας Φιλημένος. Ένας Φιλημένος της Έχιδνας.»

Η Ζέρκιλιθ με κοιτάζει συνοφρυωμένη. Αναμφίβολα, της ακούγονται σαν ασυναρτησίες αυτά που λέω, σαν τα λόγια κάποιου παράφρονα...

«Θα σου εξηγήσω,» συνεχίζω. «Σε παρακαλώ, όμως – πες μου πρώτα ποιος είμαι.» Ο Δεξής έρχεται και κάθεται στον δεξή μου ώμο· η Αριστερή φτερουγίζει τριγύρω.

«Μα, δεν είσαι αυτός...» μουρμουρίζει, κάνοντας ένα βήμα πίσω, ενώ οι δυο λεπίδες είναι ακόμα στα χέρια της, κατεβασμένες αλλά μοιάζοντας έτοιμη να τις υψώσει από στιγμή σε στιγμή. «Αποκλείεται να είσαι αυτός!»

«Αυτός είμαι!» της λέω. «Δε μπορεί να κάνεις λάθος, Ζέρκιλιθ. Πες μου ειλικρινά – νομίζεις ότι κάνεις λάθος; Νομίζεις ότι δεν μοιάζω αρκετά μ’εκείνον που έχεις στο μυαλό σου;»

Μένει σιωπηλή για μερικές στιγμές· ύστερα αποκρίνεται: «Έχεις αλλάξει... αν όντως είσαι αυτός. Αλλά... αλλά δεν έχεις αλλάξει και τόσο

πολύ που να μη μπορώ να σε αναγνωρίσω βλέποντάς σε από κοντά... Όμως είσαι ο Οφιομαχητής. Πώς...; Δε μπορεί να...»

«Θα σου εξηγήσω γιατί είμαι ο Οφιομαχητής, Ζέρκιλιθ. Θα καταλάβεις. Δεν το επέλεξα· ήρθε τυχαία, μα τους θεούς!»

«Λένε πως είσαι Γιος της Έχιδνας, πως—»

«Τα μισά που ακούγονται στα λιμάνια είναι πάντα ψέματα· σίγουρα το έχεις μάθει αυτό, όσο είσαι στην Υπερυδάτια.»

Αναστενάζει, κοιτάζοντας το πρόσωπό μου σαν ακόμα να μη μπορεί να πιστέψει ότι είμαι εγώ – όποιος κι αν είμαι εγώ, τέλος πάντων.

«Ποιος είμαι, Ζέρκιλιθ; Πες μου ποιος είμαι!»

«Ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Δε μπορεί να είσαι άλλος, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ...

Η οργή μου μαίνεται μέσα σου σαν καταιγίδα από ιοβόλους δράκους. Το καταραμένο όνομα δεν μου θυμίζει τίποτα. Τίποτα!

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφυρίζει και σφυρίζει και σφυρίζει.

«Πρίγκιπας...» λέω, σχεδόν τρίζοντας τα δόντια μου. «Τι ‘Πρίγκιπας’; Τι εννοείς, ‘Πρίγκιπας’;»

«Πρίγκιπας του Βασιλείου της Χάρνωθ. Πραγματικά δεν θυμάστε, Υψηλότε; Είστε αδελφός του Βασιληά Άρκαλβιρ.»

Ούτε αυτό μού θυμίζει κάτι. «Και δε με αναζήτησε ο αδελφός μου όταν εξαφανίστηκε;»

«Ο αδελφός σας είναι νεκρός, Υψηλότε. Τον δολοφόνησε η Ζώθμα-λιρ αλ Μακμάρνουν – η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών, όπως είναι γνωστή. Τώρα είναι Βασίλισσα της Χάρνωθ – η σφετερίστρια! – κι έχει διώξει ή φυλακίσει τους Κάρνελεκ και τους υποστηρικτές τους. Γιατί νομίζετε εσείς ότι φύγατε από τη Μοργκιάνη, Υψηλότε;»

«Έφυγα επειδή με κυνήγησαν;»

«Ναι, και γι’αυτό έφυγα κι εγώ. Όλοι πίστευαν ότι θα επιστρέψετε φέρνοντας μισθοφόρους – κάποιες δυνάμεις – από άλλες διαστάσεις, επειδή ξέρουν πως είστε πολυταξιδεμένος. Αλλά ό,τι νέα έχω ακούσει από τη Μοργκιάνη λένε πως η Δούκισσα των Σπαθωτών Ακτών ακόμα κάθεσαι στον Θρόνο της Χάρνωθ...»

Πίστευαν ότι θα φέρω μισθοφόρους, ή άλλες δυνάμεις... Είμαι πολυταξιδεμένος... Γι' αυτό ξέρω τόσα για διάφορες διαστάσεις του σύμπαντος. Να η εξήγηση. «Είμαι πολυταξιδεμένος;» λέω. «Τι εννοείς;»

«Είναι γνωστό, Υψηλότατε. Ταξιδεύατε—»

«Σταμάτα τα Υψηλότατε, και να μου μιλάς στον ενικό,» τη διακόπτω, νιώθοντας την οργή μου να ουρλιάζει μέσα μου. «Δεν είμαι πρίγκιπας εδώ· είμαι ο Οφιομαχητής, και ούτε τα Τέκνα του Φαρμακερού Κύκλου δεν μου μιλάνε στον πληθυντικό! Πες μου τι εννοείς ότι είμαι πολυταξιδεμένος.»

«Ταξίδευες σε πολλές διαστάσεις,» μου απαντά η Ζέρκιλιθ. «Έφευγες από τη Μοργκιάνη. Τριγύριζες. Ορισμένοι έλεγαν ότι έχεις εξερευνήσει ακόμα και διαστάσεις άγνωστες σε άλλους.»

«Μάλιστα...» μουρμουρίζω.

«Δε θυμάσαι τίποτα από αυτά;» Με κοιτάζει παραξενεμένη.

«Έχω διάφορες γνώσεις από πολλές διαστάσεις,» της απαντώ, «πράγμα που με παραξένευε λιγάκι. Αναρωτιόμουν από πού προέρχονταν αυτές οι γνώσεις. Τώρα κατάλαβα.»

«Δεν θυμάσαι, όμως, ότι είσαι ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ; Ούτε μετά απ' όσα σου είπα;»

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, δεν το θυμάμαι.»

Και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου είναι μια μυστηριακή αέρινη ασπίδα απέναντι στη φαρμακερή οργή μου.

Η νύχτα πέρασε και το πρωί ήρθε, και στον Απέθαντο κανείς από αυτούς που είχαν πάρει πέντε φορές την Ασπίδα των Όφρων δεν υποτροπίασε. Η μόνη που υποτροπίασε ήταν η Ευτυχία Ναθράσκη, που είχε αρρωστήσει χτες και είχε λάβει μόνο μία δόση του φαρμάκου. Ο Οφιομαχητής τής έκανε αμέσως ακόμα μια ένεση, και η γιατρός συνήλθε.

Πήγαν να συζητήσουν στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, για ν'αποφασίσουν αν είχε έρθει η ώρα ν'αρχίσουν να δέχονται περισσότερα κρούσματα της επιδημίας και αν η στιγμή ήταν σωστή για να ειδοποιήσουν τον Κύκλο ώστε να τους βοηθήσει. Ο Οφιομαχητής φαινόταν να έχει βρει τη θεραπεία για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Το ίδιο, όμως, ισχυριζόταν και ο Πέτρος Νιλκόδιος από τους τηλεοπτικούς δέκτες. Από το πρωί κιόλας είχε δηλώσει πως οι ασθενείς που, χτες βράδυ, είχαν πάρει το φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας είχαν θεραπευτεί. Ήταν καλά, και δεν παρουσίαζαν πλέον κανένα σύμπτωμα της επιδημίας. Δίπλα στον Πέτρο, μάλιστα, είχε εμφανιστεί στις οθόνες της πόλης ένας άντρας που έλεγε πως είχε κολλήσει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, είχε μεταφερθεί στην Ανθρώπινη Προστασία, και το φάρμακό της τον είχε θεραπεύσει. Αισθανόταν καλά τώρα· δεν είχε κανένα πρόβλημα στην αναπνοή, ούτε θολούρα στα μάτια.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος έλεγε πως το αντιβιοτικό που είχαν φτιάξει δεν ήταν μόνο για όσους είχαν ήδη επηρεαστεί από την επιδημία· ήταν για όλους. Ήταν και προληπτικό φάρμακο. Έπρεπε όλοι να το πάρουν ώστε τα Σαγόνια του Αβυσσαίου να εξαφανιστούν, να δοθεί τέλος στον λοιμό. Αν το έπαιρναν μόνο οι ασθενείς, η επιδημία θα εξακολουθούσε να υφίσταται, και η πόλη δεν θα μπορούσε να ανοίξει.

Ο Οφιομαχητής είπε στους γιατρούς του Απέθαντου: «Δεν εμπιστεύομαι τον Νιλκόδιο. Ούτε λίγο. Κάτι κακό έχει στο μυαλό του. Όπως σας είπα και πριν, νομίζω πως είχε ήδη έτοιμο το φάρμακο—»

«Γιατί;» τον διέκοψε ο Γεώργιος Φιρίζος. «Επειδή το βρήκε τόσο γρήγορα; Κι εσύ το βρήκες γρήγορα! Άρα, δεν είναι αδύνατον. Εκτός άμα θες να μας πεις ότι το ανακάλυψες επειδή σ'έχει ευλογήσει η Φαρμακερή Κυρά...»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου σφύριζε μέσα στον Οφιομαχητή. Το σπασμένο τραπέζι του Γενικού Γραφείου των Ιατρών οι νοσοκόμοι το είχαν ξαναφτιάξει, καρφώνοντάς το και κάνοντάς το να σταθεί όρθιο· και τώρα παρά τρίχα γλίτωσε απ'το να σπάσει ξανά.

«Χρειάζεσαι πέντε δόσεις από την Ασπίδα των Όφεων για να θεραπευτείς,» απάντησε ο Οφιομαχητής. «Και κάναμε τόσα πειράματα επάνω σε ασθενείς για να φτάσουμε σ'αυτό το αποτέλεσμα. Άκουσες τον Νιλκόδιο να λέει ότι έκανε παρόμοιες δοκιμές; Όχι· απλώς χτες, ως εκ θαύματος, δήλωσε πως έχει έτοιμο το φάρμακο. Και σήμερα, αμέσως, όλοι οι δαγκωμένοι στην Ανθρώπινη Προστασία έγιναν καλά!»

«Ό,τι κι αν συμβαίνει, έχει το φάρμακο,» είπε ο Φιρίζος. «Γιατί ο Κύκλος να βοηθήσει εμάς να συνεχίσουμε να φτιάχνουμε το δικό μας; Το αντιβιοτικό του Νιλκόδιου φαίνεται πιο αποτελεσματικό.»

«Μη βιάζεσαι τόσο. Κάτι ύποπτο συμβαίνει μ'αυτό· είμαι σίγουρος.»

Ο Γεώργιος Φιρίζος μόρφασε, αναποδογουρίζοντας τα μάτια. «Δε γίνεται συζήτηση, δε γίνεται...»

Η Ευτυχία Ναθράσκη τού είπε: «Ούτε εγώ θα το πάρω αυτό το φάρμακο! Προτιμώ του Οφιομαχητή. Ύστερα από πέντε ενέσεις θα είμαι καλά – και το ξέρω. Τι ξέρω για το αντιβιοτικό του Νιλκόδιου; Τίποτα.»

«Όπως και νάχει,» αποκρίθηκε ο Φιρίζος, «ο Κύκλος αποκλείεται να μας βοηθήσει, τώρα που η Προστασία έβγαλε αντιβιοτικό για τα Σαγόνια· είναι βέβαιο. Το πολύ-πολύ να μας αποκαλέσουν και απατεώνες.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ζωή Καλντόζη, με την ένρινη φωνή της, «ναι, αυτό είναι πιθανό.»

«Τι πιθανό;» είπε ο Βάιος Μολλάκης, ένας από τους άλλους γιατρούς. «Σίγουρο είναι.» Ήταν μεγαλόσωμος και είχε το γαλανόδερμο κεφάλι του ξυρισμένο. Πιο πολύ με ληστή έμοιαζε παρά με γιατρό, κι έλεγαν ότι ήταν από τους Κακούς Τόπους αλλά έμενε χρόνια στην Κυκλόπολη, εδώ στο Κακό Πάτημα.

Ο Κλεάνθης Βολλέρνιος είπε: «Νομίζω, όμως, ότι τώρα πρέπει ν' αρχίσουμε να δεχόμαστε κι άλλους ασθενείς· κι αυτοί που έχουν αναρρώσει πρέπει να φύγουν.»

«Ας περιμένουμε, καλύτερα, ώς το βράδυ,» πρότεινε ο Οφιομαχητής, «για να είμαστε απόλυτα σίγουροι.»

«Πιστεύεις ότι υπάρχει πιθανότητα να υποτροπιάσουν ξανά;»

«Το θεωρώ απίθανο. Όμως είναι προτιμότερο να περιμένουμε παρά να το μετανιώσουμε.»

Μ' αυτό ακόμα κι ο Γεώργιος Φιρίζος συμφώνησε.

Έτσι, περίμεναν.

Και παρακολουθούσαν τα νέα από τον τηλεοπτικό δέκτη.

Στην Ανθρώπινη Προστασία, εν τω μεταξύ, η Διονυσία' νιρ Υρφάνια έκανε ερωτήσεις στον Ευγένιο' νιρ Ολνήθιο για το καινούργιο φάρμακο, αλλά εκείνος δεν της έδινε παρά πολύ γενικές – και σκοτεινές – απαντήσεις, έχοντας συνεχώς αυτό το πατερναλιστικό ύφος που την εκνεύριζε. Γιατί ήταν τόσο κρυψίνους; αναρωτιόταν η Διονυσία. Τι νόμιζε, ότι θα του έκλεβε την πατέντα;

Οι ασθενείς, πάντως, συνέρχονταν μόλις δέχονταν μία ένεση με το αντιβιοτικό. Τα συμπτώματα έπαυαν μέσα σε μια, δυο ώρες, και σηκωνονταν χωρίς να έχουν δύσπνοια ή κανένα άλλο πρόβλημα. Η Διονυσία αισθανόταν ένα βάρος να έχει φύγει από πάνω της που τους έβλεπε να γίνονται καλά. Επιτέλους, είχε βρεθεί τρόπος να καταπολεμηθεί αυτή η τρομερή επιδημία!... ακόμα κι αν ο Ευγένιος ήταν όλο υπεκφυγές σχετικά με το πώς είχε φτιάξει το φάρμακο. Αυτό δεν είχε τόση σημασία· πολύ μεγαλύτερη σημασία είχε ότι οι άρρωστοι θεραπεύονταν.

Ός το μεσημέρι, κόσμος είχε αρχίσει να μαζεύεται στην Ανθρώπινη Προστασία, άνθρωποι που ήθελαν κι αυτοί να πάρουν το αντιβιοτικό ώστε να μη μπορούν να κολλήσουν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Αλλά ο Πέτρος Νιλκόδιος είχε προστάξει τους φρουρούς να μην τους αφήσουν να μπουν στην κλινική, και να τους λένε πως από αύριο θα δέχονταν άτομα που ήθελαν να λάβουν το αντιβιοτικό.

Τους ασθενείς, όμως, είπε να τους αφήσουν να φύγουν εκτός αν οι ίδιοι δήλωναν πως δεν αισθάνονταν καλά.

Οι ίδιοι δεν δήλωναν τίποτα τέτοιο, οπότε άρχισαν να ετοιμάζονται για αναχώρηση, χαμογελώντας και ευχαριστώντας τους γιατρούς της

Ανθρώπινης Προστασίας που τους είχαν σώσει τη ζωή. Είχαν ήδη πληρώσει για την περίθαλψη και για το αντιβιοτικό, και η τιμή, ειδικά για το τελευταίο, ήταν πολύ αλμυρή, αλλά αυτό κανέναν δεν φαινόταν να τον απασχολεί στο ελάχιστο.

Η Διονυσία πλησίασε τον Πέτρο στο γραφείο του. «Να σου μιλήσω;»

Ο Πέτρος πήρε το βλέμμα του από την οθόνη του μηχανικού συστήματός του και τα χέρια του από την κονσόλα. «Ασφαλώς, Διονυσία. Κάθισε.»

Η Βιοσκόπος κάθισε αντίκρυ του, βγάζοντας την προστατευτική μάσκα της – μία από τις εξειδικευμένες, ελαστικές, πολύ ανθεκτικές μάσκες της Ανθρώπινης Προστασίας. Ούτε ο Πέτρος φορούσε μάσκα μες στο γραφείο του, φυσικά. Τους απολύμειναν όλους τους χώρους του νοσοκομείου δύο φορές την ημέρα.

«Δε νομίζω πως θα έπρεπε ν'αφήσουμε τους ασθενείς να φύγουν από τώρα,» είπε η Διονυσία.

«Δεν είναι ασθενείς πια· είναι υγιείς. Τι να τους κάνουμε εδώ; Χρειαζόμαστε τους χώρους.»

«Ναι, αλλά το φάρμακο είναι πρώτη φορά που χρησιμοποιείται. Ίσως να έχει παρενέργειες. Ή ίσως να υποτροπιάσουν.»

«Αποκλείεται να υποτροπιάσουν,» είπε ο Πέτρος με βεβαιότητα. «Έχουμε βρει αυτό ακριβώς που σκοτώνει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Όσο για—»

«Είναι δυνατόν να είστε τόσο σίγουροι;»

«Είναι. Μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται να τους ξαναπιάσει ποτέ αυτή η επιδημία. Όσο για τις παρενέργειες, τους έχουμε ήδη ενημερώσει.»

Η Διονυσία συνοφρυώθηκε. «Τι...; Γνωρίζετε τις παρενέργειες; Από τώρα;»

«Φυσικά.»

«Μα... πώς είναι δυνατόν;»

«Άκουσέ με, Διονυσία – γιατί πρέπει να το ξέρεις κι εσύ αυτό, φυσικά – το αντιβιοτικό μας σκοτώνει το μικρόβιο των Σαγονιών του Αβυσσαίου και θωρακίζει απόλυτα τον οργανισμό εναντίον του, όμως πρέπει να το επαναλαμβάνεις κάθε μήνα.»

«Αλλιώς γίνεσαι πάλι ευάλωτος στην επιδημία;»

«Όχι. Η επιδημία τελειώνει για σένα όταν πάρεις το φάρμακο. Έχουμε, όμως, χρησιμοποιήσει – αναγκαστικά – κάποιες ουσίες που είναι εθιστικές. Αν αυτοί που έχουν πάρει έστω μια δόση του φαρμάκου δεν έρχονται κάθε μήνα στην Ανθρώπινη Προστασία για να λαμβάνουν κι άλλη δόση, θα αρχίσουν να παρουσιάζουν πολύ δυσάρεστα συμπτώματα – άσχετα με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, βέβαια.»

Η Διονυσία αισθάνθηκε κάτι παγωμένο μέσα της – έναν ξαφνικό τρόμο. «Μα, τότε – τότε, δεν βρήκατε το φάρμακο! Δεν είναι φάρμακο αυτό, Πέτρο! Αν τους αρρωσταίνει!»

«Δεν τους ‘αρρωσταίνει’, μα την Έχιδνα! Τους σώζει τη ζωή. Όμως έχει ένα κάποιο κόστος. Δυστυχώς. Μακάρι να μπορούσε να ήταν αλλιώς. Αλλά δεν είναι αλλιώς. Και οι ίδιοι οι ασθενείς δεν έχουν διαμαρτυρηθεί... Δεν τους εξανάγκασε κανείς να το δεχτούν. Τους ενημέρωσα προσωπικά, και το δέχτηκαν οικειοθελώς. Καταλαβαίνουν ότι οι ζωές τους είναι το πιο σημαντικό.»

Η Διονυσία αισθανόταν ταραγμένη. Δε νόμιζε ότι ήταν σωστό αυτό που συνέβαινε. Όμως ο Πέτρος είχε κάποιο δίκιο, δεν είχε; Το φάρμακο όντως τους έσωζε τις ζωές. «Πώς ακριβώς είναι φτιαγμένο το αντιβιοτικό;» ρώτησε η Διονυσία. «Ο Ευγένιος δεν μου λέει. Ποια είναι η σύστασή του;»

«Αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να απασχολεί εσένα, Διονυσία. Άσ’ το στον Ευγένιο. Ξέρει τι κάνει. Του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Ασχολείται χρόνια με τέτοια πράγματα· είναι πολύ ικανός χυμικός και πολύ ικανός Βιοσκόπος. Έχει κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε.»

«Μα... αν ήταν εφικτό κάπως να βελτιωθεί το φάρμακο, ώστε να μην έχει αυτή την παρενέργεια....»

«Αν είναι εφικτό, είμαι βέβαιος ότι ο Ευγένιος θα το ανακαλύψει.»

Και δεν δέχτηκε να της πει τίποτ’ άλλο για το καινούργιο αντιβιοτικό. Η Διονυσία βγήκε από το γραφείο του πιο προβληματισμένη απ’ό,τι είχε μπει, και συνάντησε τον Ανδρέα στην καφετέρια της κλινικής, να την περιμένει να φύγουν...

Στον Απέθαντο, ούτε η Στεφανία ούτε κανείς από τους παλιούς δαγκωμένους είχε υποτροπιάσει ως τώρα που οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό. Το απόγευμα ήρθε, και μόνο η Ναθράσκη υποτροπιάσε, οπότε ο Οφιομαχητής τής έκανε τρίτη ένεση με την

Ασπίδα των Όφρων. Τα πάντα έδειχναν να πηγαίνουν καλά, και οι γιατροί υπολόγιζαν ότι αύριο θα άρχιζαν να δέχονται περισσότερους δαγκωμένους, γιατί το Κακό Πάτημα το είχε πραγματικά ανάγκη. Ακουγόταν πως είχε γεμίσει ανθρώπους με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου· αρκετοί, μάλιστα, είχαν ήδη πεθάνει. Μεσ στη νύχτα έβλεπες φωτιές επάνω σε δώματα και ταρατσες, και ήταν οι νεκροί που καίγονταν. Ορισμένοι είχαν ανάψει και φωτιές στους δρόμους, μέσα σε μαγκάλια – στις γωνίες, στις διασταυρώσεις, μπροστά από πόρτες – αλλά όχι για να κάψουν τους νεκρούς παρά επειδή πίστευαν ότι η θερμότητα θα σκότωνε το μίasma των Σαγονιών του Αβυσσαίου. Ο Οφιομαχητής, όμως, έλεγε στο προσωπικό του Απέθαντου ότι αυτό ήταν ανόητο· η θερμότητα δεν πρέπει να το επηρέαζε καθόλου, εκτός αν ήταν τόσο μεγάλη που θα αποτέφρωνε έναν άνθρωπο ολόκληρο.

Οι νοσοκόμοι τον ρωτούσαν αν ήταν αλήθεια πως κάποιοι εξάπλωναν εσκεμμένα την επιδημία στην πόλη, αλλά εκείνος αρνιόταν να τους δώσει συγκεκριμένη απάντηση. Τους είπε μόνο ότι υπήρχε μια πιθανότητα όντως να συμβαίνει αυτό, και να πρόσεχαν τι έτρωγαν και τι έπιναν. Το καλύτερο, μάλιστα, ήταν να πίνουν νερό της βρύσης. Το υδρευτικό σύστημα κανείς δεν θα το δηλητηρίαζε εκτός αν ήταν τελείως τρελός.

Η Στεφανία αισθανόταν ανήσυχη, νευρική. Και πρότεινε στον Γεώργιο να πάνε στο Ρόδι και Νερό για να βρουν εκείνο το κάθαρμα στο μπαρ και να μάθουν τι συνέβαινε. «Τον έχω υπόψη,» της αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «αλλά θέλω πρώτα να βεβαιωθώ ότι το φάρμακό μου αποτελεί πραγματική θεραπεία ύστερα από πέντε δόσεις.»

«Τίποτα δεν μας έχει πιάσει ακόμα, Γεώργιε, και αποκλείεται να μας πιάσει. Πάμε να βρούμε αυτό το καβουρόφιλο αρχίδι!» Και οι σκιές τρεμόπαιζαν παράξενα γύρω από τη σαμάνο – κάποιο ασυνείδητο αποτέλεσμα της ανεκπαίδευτης μαγείας της, υπέθεσε ο Οφιομαχητής.

«Περίμενε ως το βράδυ, και θα δούμε,» της είπε.

Όταν νύχτωσε, όλοι οι παλιοί δαγκωμένοι στον Απέθαντο εξακολουθούσαν να είναι καλά, και οι γιατροί κι ο Οφιομαχητής αποφάσισαν να τους αφήσουν να φύγουν. Αλλά τους είπαν να προστατεύονται, κι αν παρατηρούσαν οτιδήποτε περίεργο να έρθουν πάλι εδώ.

Οι νοσοκόμοι είχαν γεμίσει τον Απέθαντο με τον Διπλογενή Όφι στους τοίχους, στα πατώματα, και στα ταβάνια. Τώρα άρχιζαν να τον σχηματίζουν κι επάνω στα τζάμια.

Ο Βολλέρνιος είπε ν'αφήσουν να μαθευτεί στο Κακό Πάτημα ότι η κλινική θα δεχόταν κι άλλους ασθενείς με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Υπήρχε φάρμακο, και η τιμή του ήταν πολύ χαμηλότερη από της Ανθρώπινης Προστασίας. Ήταν δωρεάν. (Ο Οφιομαχητής επέμενε, παρότι οι γιατροί τού ζητούσαν να το χρεώνουν.)

«Τι θα γίνει, γαμώτο;» είπε η Στεφανία, μπαίνοντας στο εργαστήριο του Απέθαντου όπου ο Γεώργιος μιλούσε με την Ευτυχία Ναθράσκη. «Θα πάμε πια να βρούμε αυτό τον πούστη, ή θα καθόμαστε δω και θα ξυνόμαστε;» Δυο γάτες ακολουθούσαν τη σαμάνο, και δεν έμοιαζε τυχαίο· υπήρχε κάτι το περίεργο στα γυαλιστερά μάτια τους.

«Τι λείει;» ρώτησε η Ευτυχία τον Οφιομαχητή. «Ποιον 'πούστη';»

«Αυτόν που δηλητηρίασε το ποτό της στο Ρόδι και Νερό.»

«Σκέφτεσαι να τον πλησιάσεις και να του μιλήσεις;»

«Όχι και τόσο ευγενικά όσο μοιάζει να το λες. Θέλω να μάθω τι γίνεται μ'αυτή την ιστορία, Ευτυχία. Αν κάποιος εσκεμμένα εξαπλώνει την επιδημία μες στην πόλη – όπως και νομίζω ότι συμβαίνει – πρέπει να ανακαλύψουμε ποιος είναι!»

«Είπες ότι υποπτεύεσαι τον Νιλκόδιο.»

«Φυσικά, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Χρειάζεται να βεβαιωθώ.»

«Κι όταν έχεις βεβαιωθεί;»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε.»

Η Στεφανία είπε: «Θα το συζητάμε για πολύ ακόμα;»

«Δε θα βγεις, λοιπόν, από την πόλη απόψε για να μαζέψεις συστατικά;» ρώτησε η Ευτυχία τον Οφιομαχητή.

«Έχουμε ακόμα. Έχουμε αρκετά.»

«Έχουμε και για τους καινούργιους ασθενείς που θα έρθουν;»

«Για την ώρα, ναι. Μετά θα πρέπει να μαζέψω πάλι. Και καλό θα ήταν να έχω ανθρώπους μαζί μου για να με βοηθήνε. Θα χρειαστούμε μεγάλη ποσότητα.»

«Δε μπορούμε να βγάλουμε ανθρώπους από την πόλη εκτός αν συνεννοηθούμε με τον Κύκλο...» είπε προβληματισμένα η Ευτυχία.

«Τέλος πάντων. Προς το παρόν, υπάρχουν συστατικά και υπάρχει και έτοιμο φάρμακο.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα πας στο Ρόδι και Νερό;»

«Ναι.»

«Επιτέλους,» είπε η Στεφανία, και οι γάτες νιαούρισαν απειλητικά, σαν Οδοντόγατες από τα Ρινέα Όρη.

Η Ναθράσκη στράφηκε να την κοιτάξει. «Θα πας κι εσύ μαζί του; Πώς θα περάσεις από τους φρουρούς; Το Κακό Πάτημα εξακολουθεί να είναι αποκλεισμένο.»

Η Στεφανία γέλασε. «΄Πώς θα περάσω από τους φρουρούς; ΄Όταν ήμασταν στη Βιλάρνη, γιατρέ, ο Γεώργιος έτρεψε μια ολόκληρη συμμορία σε φυγή! Δε φοβάμαι τους φρουρούς του Κύκλου – όχι όσο είμαι μαζί του.»

«Είναι τρελή, σ'το είπα,» είπε ο Οφιομαχητής στη Ναθράσκη, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαζε μέσα του.

Λίγο αργότερα, οι νοσοκόμοι του Απέθαντου έβαλαν δύο φορεία με σκεπασμένους ασθενείς μέσα στο φορτηγάκι που αποκαλούσαν ασθενοφόρο. Οι μεταλλικοί τροχοί του ξεκίνησαν να περιστρέφονται και βγήκε από τον στενό περίβολο της κλινικής, διασχίζοντας τους σκοτεινούς δρόμους του Κακού Πατήματος.

Στο εσωτερικό του, οι δύο ασθενείς παραμέρισαν τα σεντόνια που τους σκέπαζαν, και ο Οφιομαχητής κι η σαμάνος κατέβηκαν από τα φορεία.

Η δεύτερη μειδίασε. «Είχα φρικάρει για λίγο, κουκουλωμένη έτσι! Το κάνεις συχνά αυτό, Γεώργιε;»

«Αναγκαίο κακό.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μурμουούριζε μέσα του. Η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικάρπιο.

Οι δύο γάτες της Στεφανίας είχαν φύγει· η ίδια τις είχε διώξει μ'ένα ξαφνικό σφύριγμα. Είχαν τρέξει και είχαν πηδήσει έξω από ένα παράθυρο του Απέθαντου σαν να είχαν ξαφνικά αναλάβει μια πολύ σημαντική νυχτερινή αποστολή.

«Πού πας, Οφιομαχητή;» ρώτησε τώρα ένας νοσοκόμος που η μύτη του είχε φανερά σπάσει κάποτε, τουλάχιστον μία φορά. «Δεν πας να

μαζέψεις βοτάνια;» Το νοσοκομειακό δεν κατευθυνόταν προς το λιμάνι του Κακού Πατήματος· είχαν άλλες εντολές από τη Ναθράσκη.

«Όχι,» απάντησε μόνο ο Γεώργιος.

«Πού πας;» επέμεινε ο νοσοκόμος.

«Έχουμε μια δουλειά μ'ένα φίλο της Στεφανίας.»

«Ναι,» είπε η σαμάνος. «Σίγουρα θα ενθουσιαστεί που θα μας δει.»

Το νοσοκομειακό σταμάτησε τελικά σ'έναν δρόμο κοντά στα βορειοδυτικά σύνορα του Κακού Πατήματος. Ο Οφιομαχητής και η Στεφανία κατέβηκαν, κι ο πρώτος έγενεψε στον οδηγό να φύγει γρήγορα, πράγμα το οποίο εκείνος δεν δίστασε να κάνει.

Η Στεφανία έριξε μια ματιά τριγύρω, στα σκοτάδια του έρημου δρόμου. Πήρε μια βαθιά ανάσα, έκλεισε τα μάτια, κι έβγαλε ένα μακρόσυρτο, μακρόσυρτο, μακρόσυρτο σφύριγμα που έδωσε στον Γεώργιο την εντύπωση ότι πρέπει ν'αντήχησε τουλάχιστον αποδώ ως το Οχυρό. Η Στεφανία άνοιξε πάλι τα μάτια, περιμένοντας.

Ο Οφιομαχητής περίμενε μαζί της, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του.

Γάτες άρχισαν να έρχονται, πηδώντας από δώματα και ταράτσες, μπαλκόνια και περβάζια, ξεπροβάλλοντας μέσα από δρόμους, σοκάκια, τρύπες. Ολόκληρη συμμορία με γυαλιστερά μάτια, σιωπηλή σαν φατρία δολοφόνων.

«Φίλοι σου;» είπε ο Γεώργιος.

«Και γνωστοί. Θα βοηθήσουν.»

Βάδισαν προς τα σύνορα του Κακού Πατήματος με τα Ανεμίσματα, ενώ η γατοσυμμορία τούς ακολουθούσε από γύρω, μέσα από τις σκιές.

Δεν άργησαν να δουν ένα οδόφραγμα, και φρουρούς πίσω του.

«Πού πάτε;» τους ρώτησε ένας, καθώς οι μισοί ύψωναν ενεργειακά όπλα και τους σημάδευαν.

«Πίσω μου,» ψιθύρισε ο Οφιομαχητής στη σαμάνο, και η Στεφανία υπάκουσε, βαδίζοντας στα νώτα του τώρα, καθώς εκείνος απαντούσε στους φρουρούς: «Πρέπει να περάσουμε. Συγγνώμη, αλλά είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.» Είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη, και φορούσε και μάσκα για την επιδημία. Το ίδιο κι η Στεφανία.

«Δε γίνεται να περάσετε,» είπε ο φρουρός, όπως ο Γεώργιος το περίμενε. «Εντολές του Κύκλου. Κανείς δεν βγαίνει απ'το Κακό Πάτημα.

Κανείς. Εκτός αν έχει ειδική άδεια. Έχετε ειδική άδεια;» Όλοι οι φρουροί ήταν ντυμένοι με στολές για την επιδημία, κουκουλωμένοι από πάνω ως κάτω. Φαντάσματα θύμιζαν μες στη νύχτα, όχι φύλακες πόλης.

«Έχουμε άδεια,» είπε ο Οφιομαχητής. «Είναι γραμμένη εδώ» και τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας.

Η Στεφανία, μικροκαμωμένη και εύκολα κρυμμένη πίσω του, έκρινε πως τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή, κι έβγαλε ένα ξαφνικό, δυνατό σφύριγμα.

Η γατοσυμμορία όρμησε στους φρουρούς από κάθε πιθανή μεριά. Μάτια που γυάλιζαν· νύχια που έσκιζαν στολές της επιδημίας, ρούχα, δέρμα· δόντια που μπήγονταν βαθιά· ουρές που έκαναν πέρα-δώθε σαν φυσικά μαστίγια. Οι φρουροί ξαφνιαστήκαν, τρόμαξαν, πανικοβλήθηκαν. Μόνο ένας εξαπέλυσε ενεργειακή ριπή προς τον Οφιομαχητή – κι αστόχησε.

Ο Γεώργιος τούς όρμησε σαν τις γάτες, κλοτσώντας, γρονθοκοπώντας, χτυπώντας με το πλατύ μέρος της λεπίδας του Φιλιού, προσπαθώντας ει δυνατόν να μην τους σκοτώσει. Σωριάζονταν δυο-δυο και τρεις-τρεις, έπεφταν σαν σακιά στο πλακόστρωτο.

Οι δύο τελευταίοι, περίτρομοι, μπήκαν στο θωρακισμένο όχημα της Φρουράς που ήταν σταματημένο παραδίπλα κι έκαναν να βάλουν τους τροχούς σε κίνηση, για να φύγουν. Ο Οφιομαχητής άρπαξε το τετράκυκλο όχημα από μπροστά, και με τα δύο χέρια, το έσπρωξε, και το γύρισε ανάποδα. Τζάμια θρυμματίστηκαν, μέταλλα κουδούνισαν. Οι δύο φρουροί – ένας άντρας και μια γυναίκα – άνοιξαν τις πόρτες προσπαθώντας να βγουν. Ο Γεώργιος τούς έστειλε να βρουν τον αδελφό της Έχιδνας, τον Ομιχλοπρόσωπο, και είπε στη Στεφανία:

«Πάμε. Προτού μαζευτούν κι άλλοι.»

Το οδόφραγμα το είχε ήδη γκρεμίσει με μια σπαθιά του Φιλιού της Έχιδνας. Μαζί με τη Στεφανία, έτρεξε τώρα μες στους δρόμους των Ανεμισμάτων, αφήνοντας το Κακό Πάτημα πίσω τους. Εδώ οι περιοχές ήταν πολύ καλύτερα φωτισμένες, και πολύ πιο καθαρές. Το πρωί είχε ρίξει λίγο χιόνι, αλλά οι πολίτες το είχαν καθαρίσει.

Μ'ένα σφύριγμα της Στεφανίας, η γατοσυμμορία που ακολουθούσε εκείνη και τον Οφιομαχητή διαλύθηκε.

«Διώχνεις τους φίλους μας;» είπε ο Γεώργιος.

«Δε θέλουμε να μας βαρεθούν.»

«Δε νομίζω ότι στη Βιλάρνη μπορούσες να κάνεις τέτοιο πράγμα: να καλέσεις τόσες γάτες έτοιμες να επιτεθούν για εσένα...»

Η Στεφανία μειδίασε πίσω από τη μάσκα της, και το μειδίαμα φάνηκε στα μάτια της. «Έχω γεράσει από τότε! Κι εσύ έχεις αλλάξει, το ξέρεις;»

«Το φαντάζομαι.»

«Το Ρόδι και Νερό δεν είναι μακριά,» άλλαξε θέμα η Στεφανία, κι έπαψαν να τρέχουν, βαδίζοντας τώρα αποφασιστικά προς τον προορισμό τους.

Ύστερα από λίγο, είδαν μες στη νύχτα μια πινακίδα η οποία φωτιζόταν από μικρά φωτάκια γύρω της και έγραφε: ΡΟΔΙ ΚΑΙ ΝΕΡΟ. Ο Κύκλος είχε απαγορεύσει τις συγκεντρώσεις σε δημόσιους χώρους – και η Φρουρά έκανε περιπολίες για να τις εντοπίζει και να τις διαλύει – αλλά τα μπαρ δεν είχαν κλείσει. Ήταν ανοιχτά, και κάποιοι πελάτες πήγαιναν, αρκεί να μην ήταν πολλοί, να μην ήταν μεγάλη συγκέντρωση. Τρεις, τέσσερις ανθρώπους που κάθονταν αραιά μέσα σε μια αίθουσα η Φρουρά δεν τους έδιωχνε.

Ο Γεώργιος έσπρωξε την εξώπορτα του μπαρ και μπήκαν, κουκουλωμένοι και μασκοφορεμένοι. Μέσα ήταν άλλοι τέσσερις πελάτες που κάθονταν ο ένας μακριά από τον άλλο και έπιναν. Πίσω από τον πάγκο στεκόταν ένας άντρας, λευκόδερμος, μελαχρινός.

«Αυτός είναι;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τη σαμάνο.

«Αυτός.»

«Σίγουρη;»

«Σίγουρη.»

Την ίδια στιγμή, ένας απ'τους πελάτες έλεγε, προς όλους γενικά: «...Και μετά δε μας αφήνουνε να βγούμε απ'την πόλη! Γιατί; Εγώ δεν έχω τίποτα, δεν είμαι άρρωστος. Γιατί να μη μ'αφήνουνε να βγω; Η γυναίκα μου είναι στην Ολφιάρδια. Να περιμένω ν'αρρωστήσω και ύστερα να πάω να τη βρω; Ή να πάρω με το ζόρι το φάρμακο αυτού του Νιλκόδιου;»

«Το κάνουν για να μην εξαπλωθεί η επιδημία, κύριε, και σ'άλλες πόλεις,» του απάντησε μια γυναίκα.

«Μα, σου λέω, εγώ δεν είμαι άρρωστος· γιατί να με κρατάνε μέσα; Τι είναι, φυλακές, εδώ πέρα;»

Ο Οφιομαχητής και η Στεφανία, αγνοώντας την κουβέντα των αραιοκαθισμένων πελατών, πλησίασαν τον πάγκο του μπαρ.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Γεώργιος τον άντρα εκεί, ο οποίος δεν ήταν ούτε λεπτός αλλά ούτε και χοντρός ακριβώς, και φορούσε μαύρη μάσκα.

«Καλησπέρα, φίλε μου. Τι θα πάρετε; Καθίστε κάπου αραιά από τους υπόλοιπους και θα σας τα φέρω.»

Ο Γεώργιος άπλωσε το χέρι του και του άρπαξε τη μάσκα, τραβώντας την και σκίζοντάς την.

«Ε!» φώναξε ο άντρας. «Τι...!»

«Αυτός είναι;» ξαναρώτησε ο Οφιομαχητής τη Στεφανία, για επιβεβαίωση.

Εκείνη κατένευσε.

Ο άντρας του μπαρ την κοίταξε συνοφρυωμένος. Και μετά, τα μάτια του γούρλωσαν – την είχε αναγνωρίσει.

Ο Οφιομαχητής τον γράπωσε με το ένα χέρι απ'τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του και τον τράβηξε κάτω: του κόλλησε τη μούρη στο γυαλιστερό ξύλο του πάγκου. «Ξέρεις τι θέλουμε;» του είπε, ενώ οι κουβέντες από τους πελάτες είχαν ξαφνικά πάψει. «Δηλητηριασμένα ποτά. Απ'αυτά που εξαπλώνουν την επιδημία.»

Ο άντρας πάλευε να ξεφύγει από τον Οφιομαχητή, αλλά οι προσπάθειές του έμοιαζαν αστείες· ήταν σαν να προσπαθούσε να σηκώσει ογκόλιθο από πάνω του, ή σαν κάποια φυσική δύναμη να τον κρατούσε κολλημένο στον πάγκο.

«Έχεις να μας δώσεις δηλητηριασμένα ποτά;» είπε ο Γεώργιος.

«Βοήθεια!» φώναξε ο άντρας. «Βοηθήστε με! Βοήθεια!»

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε την οργή του να φουντώνει. Τον σήκωσε στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του, και τον πέταξε σ'ένα από τα άδεια τραπεζάκια, ανατρέποντάς το. Παραδίπλα καθόταν ο πελάτης που πιο πριν διαμαρτυρόταν ότι τον είχαν κλεισμένο στην πόλη· τώρα τινάχτηκε όρθιος κι απομακρύνθηκε. «Τι... τι στις λάσπες του Λοκράθου...!» αναφώνησε.

«Τι κάνεις, ρε φίλε;» φώναξε η άλλη πελάτισσα στον Οφιομαχητή.

«Δες πόσο δυνατός είναι, μα τα χέρια τ'Αστερίωνα...» είπε ένας τρίτος πελάτης.

Ο Γεώργιος στράφηκε να τους κοιτάξει. «Μείνετε εκεί που είστε και παριστάνετε ότι δε συμβαίνει τίποτα. Αν κάποιος καλέσει τη Φρουρά θα τον σκοτώσω.»

Ο άντρας του μπαρ προσπαθούσε να σηκωθεί, τρέμοντας, τρομοκρατημένος. Με δυο δρασκειλιές ο Οφιομαχητής τον έφτασε, τον άρπαξε με το ένα χέρι, και σηκώνοντάς τον από το πάτωμα τον κόλλησε σ'έναν τοίχο. «Άκουσέ με,» του είπε, βγάζοντάς τη μάσκα του κι ατενίζοντάς τον με μάτια που δεν βλεφάριζαν. «Υπάρχει μόνο ένας δρόμος για να φύγεις ζωντανός απόψε από εδώ· αλλά αν ακολουθήσεις αυτό τον δρόμο σου υπόσχομαι ότι θ'αργήσει να σε δει ο Αβυσσαίος. Με καταλαβαίνεις;»

«...Ναι,» ψέλλισε ο άντρας, «ναι... καταλαβαίνω...» κουνώντας το κεφάλι του σπασμωδικά. «Έχω λεφτά άμα θες, έχω – έχω–»

«Δεν είμαι ληστής. Θέλω να μου πεις ποιος σ'έχει βάλει να δηλητηριάσεις κόσμο. Ποιος σου έχει ζητήσει να ρίχνεις την επιδημία μες στα ποτά τους.»

Οι πελάτες παρακολουθούσαν βουβοί τώρα. Τι έλεγε τούτος ο άγνωστος, μα την Έχιδνα; απορούσαν σιωπηλά. Ήταν δυνατόν να ήταν αλήθεια αυτό που έλεγε; Και κοίταζαν τα ποτά τους με φόβο. Είχαν πει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου;

«Δεν... δεν...» έκανε ο άντρας του μπαρ, κλαίγοντας. «Όχι, δεν το έχω κάνει... Δεν ξέρω τι...»

Ο Οφιομαχητής τράβηξε ένα ξιφίδιο μέσα από την κάπα του. «Τους χαιρετισμούς μου στον Αβυσσαίο. Αλλά δεν θα πας εκεί γρήγορα, νάσαι σίγουρος–»

«Όχι, όχι! Όχι! Περίμενε φίλε, στάσου, μια στιγμή, να – να το σκεφτώ ρε φίλε – μια στιγμή, 'ντάξει;» Έκλαιγε κι έκανε σπασμούς σαν να είχε τρελαθεί.

«Ο χρόνος σου τελείωσε–» Η λεπίδα πήγε προς το πρόσωπό του. Και το χέρι που την κρατούσε, παρατήρησε ο άντρας του μπαρ, είχε ένα φίδι – ένα φίδι, μα την Έχιδνα! – τυλιγμένο στον πήχη, το οποίο στράφηκε και σύριξε άγρια προς το μέρος του.

«Όχι!» ούρλιαξε ο άντρας. «Εγώ τόκανα, εγώ τούς έριξα την επιδημία! Τους την έριξα στα ποτά! Αλλά όχι και πολλές φορές! Μερικές φορές μόνο! Λέω αλήθεια!»

Ο Οφιομαχητής τον πέταξε πάνω σ'ένα άλλο άδειο τραπεζάκι, ανατρέποντάς το όπως το προηγούμενο.

«Τι 'ν' αυτά που λέει, ρε φίλε;» ρώτησε ο πελάτης που διαμαρτυρόταν ότι ήταν παγιδευμένος. «Τι 'ν' αυτά που λέει; Μας έριχνε κάτι στα ποτά;»

«Τι μας έριχνε; Τι έκανε;» ρωτούσε και η πελάτισσα.

«Ησυχία,» τους είπε ο Οφιομαχητής χωρίς να τους κοιτάζει, πλησιάζοντας τον πεσμένο πράκτορα της επιδημίας. «Θα μάθουμε.» Και τον πρόσταξε: «Σήκω πάνω προτού σε σηκώσω.»

Ο άντρας του μπαρ σηκώθηκε, τρέμοντας, παραπατώντας, κλαίγοντας ακόμα, κοιτάζοντας τον Οφιομαχητή να μην ήθελε να πιστέψει ότι ήταν πραγματικός.

«Ποιος σ'έβαλε να ρίχνεις την επιδημία στα ποτά τους;» ρώτησε ο Γεώργιος.

Ο άντρας ξεροκατάπие, ασθμαίνοντας. Σκούπισε τη μύτη του, που αιμοραγούσε, με την ανάστροφη του χεριού του.

«Θυμάσαι ποιος σου είπα ότι είναι ο δρόμος για να μείνεις ζωντανός...» μούγκρισε ο Οφιομαχητής.

Ο άντρας είπε: «Η Θολσοβόνια. Η... η Μάγδα Θολσοβόνια.»

«Ποια πουτάνα του Λοκράθου είναι η Μάγδα Θολσοβόνια;»

Ενώ ένας απ'τους πελάτες έλεγε: «Θολσοβόνια; Η γιατρός που είναι στο Συμβούλιο της Ανθρώπινης Προστασίας;»

Ο άντρας του μπαρ ξεροκατάπие πάλι· και μάλλον είχε ακούσει τον πελάτη να μιλά, γιατί είπε: «Ναι. Η Μάγδα Θολσοβόνια της Ανθρώπινης Προστασίας.»

Ο πελάτης τον πλησίασε, εξοργισμένος. «Τι λες, ρε μαλάκα – αρχίδι του Λοκράθου! Η Προστασία σε πληρώνει να φαρμακώνεις τα ποτά μας; Να μας αρρωσταίνεις;»

«Ναι – όχι – όχι όλους – δηλαδή– Ογκχ!» Ο πελάτης τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά, διπλώνοντάς τον· και μετά, τον γρονθοκόπησε κατακέφαλα, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα. Ήταν έτοιμος ν'αρχίσει να τον κλοτσά–

–όταν ο Οφιομαχητής τον τράβηξε πίσω. «Στάσου. Πρέπει να μάθουμε περισσότερα.»

«Μα, δεν τον άκουσες;» φώναξε ο πελάτης, που ήταν γαλανόδερμος, ξανθομάλλης, μουσάτος. «Φαρμακώνει τα ποτά, ο γαμημένος! Σκοτώνει τον κόσμο!»

«Δε μπορεί νάναι αλήθεια...» ακούστηκε κάποιος να μурμουρίζει. «Δε μπορεί να το κάνει η Ανθρώπινη Προστασία...»

Ο Οφιομαχητής άρπαξε πάλι τον άντρα του μπαρ και τον σήκωσε όρθιο. Ήταν ακόμα διπλωμένος από το χτύπημα στην κοιλιά, δυσκολευόταν ν’αναπνεύσει. «Σου υποσχέθηκα ότι θα φύγεις ζωντανός, και θα φύγεις,» του είπε ο Γεώργιος. «Τι σου έδωσε η Θολσοβόνια για να κάνεις ό,τι έκανες, και ποιες ακριβώς ήταν οι εντολές της; Πες μου!»

«...Χίλια οχτάρια... για κάθε δόση... που θα έριχνα στα ποτά.» Μιλούσε αγκομαχώντας. «Αλλά να μην ξοδέψω όλες τις δόσεις... πολύ γρήγορα. Όχι πολύ γρήγορα. Να το κάνω σταδιακά... Με ρέγουλα.»

Οι πελάτες μурμουρίζαν αναμεταξύ τους. Εκτός απ’τον γαλανόδερμο, ξανθομάλλη άντρα που στεκόταν κοντά στον Οφιομαχητή και τον άντρα του μπαρ.

«Τι άλλο;» ρώτησε ο Γεώργιος τον τελευταίο. «Πες μου τα πάντα!»

Ο άντρας του μπαρ ξεροκατάπιε. «Μου... μου έδωσε ένα φάρμακο. Αντιβιοτικό, μου είπε... για να μη με πιάσει κι εμένα η επιδημία. Υποσχέθηκε ότι θα είμαι... απόλυτα ασφαλής μ’αυτό το φάρμακο. Για πάντα.»

«Με μία μόνο δόση;»

«Ναι.»

«Τι φάρμακο ήταν;»

«Δεν ξέρω. Μια ένεση μού έκανε. Δεν ξέρω. Αλήθεια.»

«Οι υπόλοιποι της Προστασίας; Ο Νικκόδιος; Τι ξέρεις γι’αυτούς;»

«Τίποτα. Τι να ξέρω;»

Ο Οφιομαχητής τον γράπωσε με το ένα χέρι απ’τη μπροστινή μεριά της μπλούζας του, κι εκείνος αμέσως ούρλιαξε: «Δεν ξέρω! Δεν ξέρω, σου λέω! Μόνο με τη Θολσοβόνια μίλησα. Τη γνωρίζω από παλιά.»

«Από πού;» Τον άφησε.

«Προαγωγός ήταν, τότε, εκτός από γιατρός. Η αδελφή μου... ήταν πόρνη. Είχε κολλήσει κάτι. Η Θεολογία την προωθούσε, και τη θεράπευσε τελικά. Αλλά μετά η αδελφή μου αρρώστησε πάλι...»

«Και δεν είναι ζωντανή πια;» ρώτησε ήπια ο Οφιομαχητής.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι, σκουπίζοντας τα δάκρυα που είχαν νοτίσει τα μάγουλά του. «Όχι,» είπε με βαριά φωνή.

«Το ήξερα ότι κάτι ύποπτο γινόταν με την Ανθρώπινη Προστασία!» μούγκρισε ο γαλανόδερμος, ξανθομάλλης πελάτης. «Πώς αλλιώς να βρήκαν τόσο γρήγορα το φάρμακο;»

«Τι συμβαίνει εδώ;» είπε η πελάτισσα. «Δεν καταλαβαίνω! Μας αρρωσταίνουν επίτηδες; Αυτό συμβαίνει; Αυτό; Και μετά θέλουν να μας θεραπεύσουν; Τι... τι...;»

Ο Οφιομαχητής ρώτησε τον άντρα του μπαρ: «Ποιοι άλλοι κάνουν τη δουλειά που κάνεις; Γιατί σίγουρα είναι πολλοί, δεν είσαι μόνος σου.»

«Δεν ξέρω. Η Μάγδα δε μου είπε. Μου είπε ότι, ναι, υπάρχουν κι άλλοι – πολλοί, όπως λες – που το κάνουν αυτό· αλλά δεν μου είπε ποιοι είναι, παρότι τη ρώτησα. Δε μου είπε· είπε ότι δεν χρειάζεται να ξέρω, καλύτερα να μην ξέρω.»

«Επειδή έτσι δεν μπορείς να τους προδώσεις...» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ήταν το μόνο πράγμα που συγκρατούσε, οριακά, τη φαρμακερή οργή του Οφιομαχητή.

«Γεώργιε!» είπε ξαφνικά η Στεφανία. «Η Φρουρά! Έρχεται προς τα δω! Πρέπει νάναι τρεις, τέσσερις δρόμους απόσταση – αλλά σίγουρα πλησιάζουν! Με οχήματα. Ακούω τους τροχούς, ακούω τις φωνές τους.»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να την αντικρίσει. Δε ρώτησε πώς τούς «άκουγε» ακριβώς. Με τη σαμανική μαγεία της, αναμφίβολα.

«Δεν τους καλέσαμε εμείς!» πετάχτηκε αμέσως η πελάτισσα. «Δεν έχει βγάλει κανείς μας πομπό!»

«Πάμε να φύγουμε αποδώ!» είπε ο γαλανόδερμος, ξανθομάλλης άντρας, που έμοιαζε ξαφνικά στον Οφιομαχητή ότι δεν ήταν και τελείως τυχαίος. «Είναι όλοι τους μιλημένοι, οι καριόληδες – φρουροί, γιατροί, Σύμβουλοι, δημοσιογράφοι. Στημένο είναι το πράγμα. Πάμε! Ακολουθήστε με. Και πάρε κι αυτό τον πούστη μαζί σου, Οφιομαχητή.» Έδειξε

τον άντρα του μπαρ. «Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι; Αυτός δεν είσαι;»

Ο Γεώργιος άρπαξε τον άντρα του μπαρ και τον έριξε στον ώμο του σαν να ήταν μαξιλάρι. «Να κοιτάς τη δουλειά σου,» αποκρίθηκε στον ξανθομάλλη. Και μετά έφυγαν όλοι από το Ρόδι και Νερό.

Όταν, έπειτα από δυο λεπτά, η Φρουρά έφτασε εκεί βρήκε μόνο σπασμένα και αναποδογυρισμένα τραπέζια και καρέκλες. Και μια γυναίκα ξεπρόβαλε απ'την πίσω μεριά του καταστήματος – αυτή που τους είχε ειδοποιήσει.

Στο Νότιο Φρουραρχείο, εν τω μεταξύ, ο Ανθυποφρούραρχος, που έκανε νυχτερινή βάρδια, είχε μόλις μάθει για το επεισόδιο στα βορειοδυτικά σύνορα του Κακού Πατήματος. Οι φρουροί από εκεί ανέφεραν ότι τους είχαν επιτεθεί γάτες – γάτες, μα την Έχιδνα! – και ένας κουκουλοφόρος άντρας με υπερφυσική δύναμη. Αυτό το τελευταίο δεν ήταν πρωτόφαντο: κι άλλες φορές είχαν πει ότι ένας άντρας με υπερφυσική δύναμη τούς όρμησε στα σύνορα του Κακού Πατήματος. Ορισμένοι, μάλιστα, υπέθεταν πως ήταν ο Οφιομαχητής. Ο Νότιος Φρούραρχος της Κυκλόπολης δεν ήθελε να το πιστέψει· αλλά ο Ανθυποφρούραρχος είχε αρχίσει να το θεωρεί πιθανό. Τι άλλο να συνέβαινε, μα την Έχιδνα;

Όπως και νάχε, όμως, τούτη η κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Είχε καταντήσει επικίνδυνη πια. Έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και κάλεσε τον Νότιο Φρούραρχο στο σπίτι του, αγνοώντας την ακατάλληλη ώρα. Ήταν επείγον το θέμα.

15

Λουκία:

Ερευνάμε τη βυθισμένη ηπειρόνησο μέσα στα τρία μικρά υποβρύχια του Μικρού Σύμπαντος. Παρατηρούμε την υποθαλάσσια χλωρίδα και πανίδα, και τους παράξενους ερειπιώνες που υπάρχουν εδώ – απομεινάρια από ποιος ξέρει ποια εποχή... Πραγματικά, δεν βρίσκω κανένα ενδιαφέρον σ'όλ' αυτά, που, το ξέρω, κανονικά θα έπρεπε να μου προκαλούν θαυμασμό. Είμαστε στη μυθική Βυθυδάτια, μα τα βυζιά της Έχιδνας! Όμως στο μυαλό μου είναι ο Γεώργιος, και μόνο ο Γεώργιος. Χάσαμε το σήμα του, και δεν το έχουμε ξαναβρεί. Και τώρα... ψάχνουμε και ψάχνουμε και ψάχνουμε μέσα στα μικρά υποβρύχια· οι ώρες περνάνε ενώ οι προβολείς μας φωτίζουν τη βυθισμένη ηπειρόνησο: προσπαθούμε να καταλάβουμε πού μπορεί να πήγαν οι Τρομεροί Καπνοί. Σε κανένα συμπέρασμα, όμως, δεν φτάνουμε. Και είμαστε χωρισμένοι, δεν ερευνάμε όλοι μαζί. Επικοινωνούμε με υποθαλάσσια τηλεπικοινωνιακά σήματα, που δεν ταξιδεύουν τόσο μακριά όσα τα σήματα που περνάνε από τον αέρα. Και αναρωτιέμαι: αν ο Γεώργιος ήταν εδώ, δεν θα μπορούσε κι εκείνος να μας στείλει σήμα; Εκτός αν βρίσκεται κάπου μέσα στην ηπειρόνησο... κάπου απ'όπου το σήμα του δεν έχει τη δυνατότητα να περάσει.

Αλλά πού;

Το πιο πιθανό είναι οι καταραμένοι Καπνοί να μπήκαν σε καμιά υποθαλάσσια σπηλιά, όπως όλοι νομίζουμε. Κανείς μας δεν το θεωρεί πιθανό να έχουν εγκαταστάσεις επάνω στην επιφάνεια της Βυθυδάτιας – και ούτε βλέπουμε τίποτα που να θυμίζει σύγχρονα οικοδομήματα, υποθαλάσσια βάση, κάτι τέτοιο: μόνο αρχέγονους ερειπιώνες φωτίζουν οι προβολείς μας. Καθώς όμως η ώρα περνά, οι σπηλιές που ανακαλύπτουμε στα πλάγια της ηπειρόνησου (εκεί όπου κανονικά θα ήταν οι ακτές της αν ήταν πραγματικά πλωτή – δηλαδή, πάνω από τα κύματα) είναι όλες έρημες. Δε βλέπουμε μέσα τους ούτε αραγμένα

καράβια ούτε τίποτα. Και οι περισσότερες είναι πλημμυρισμένες. Μου θυμίζουν φωτογραφίες που έχω δει από το Σύμπλεγμα – αυτή την «ενδιάμεση διάσταση», όπως την αποκαλούν, η οποία συνδέει πολλές διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

Ορισμένες σπηλιές, ωστόσο, δεν είναι πλημμυρισμένες. Όχι τελείως. Έχουν και αέρα.

Σε μια από αυτές βρισκόμαστε τώρα. Έχουμε αράξει τα υποβρύχια και βγει από αυτά – εγώ, η Διονυσία, ο Καταραμένος, η Ερασμία, ο Δημήτριος Ζερδέκης, ο Ορνάκιος, ο Μελέτιος, ο Πρίγκιπας Δαμιανός... όλοι.

Ο Ακατάλυτος μοιάζει ανήσυχος, και τα μάτια του γυαλίζουν μες στα σκοτάδια που μόνο οι φακοί μας διαλύουν. (Έχουμε σβήσει τους προβολείς των υποβρυχίων για εξοικονόμηση ενέργειας.) Ο Φωνακλάς της Διονυσίας δείχνει φοβισμένος· είναι κρυμμένος πίσω από τα πόδια της.

«Πώς είναι δυνατόν να υπάρχει αέρας εδώ κάτω;» ρωτάω, παραξενεμένη. Οι μάγοι μας ίσως να έχουν απάντηση.

«Κάποιο σύστημα βρίσκεται σε λειτουργία,» αποκρίνεται ο Κλεόβουλος'μορ του Μικρού Σύμπαντος.

«Τι σύστημα;» Κοιτάζω στους τοίχους, μήπως δω καλώδια, αλλά δεν βλέπω τίποτα.

«Ανθυδατικής ενέργειας. Παρόμοιο μ'αυτό που κρατά πλωτές τις ηπειρονήσους.»

Βλέπω τον Μελέτιο'σαρ να μουρμουρίζει ένα ξόρκι, και τα μάτια του θυμίζουν τώρα άνθρωπο που ονειρεύεται. Έπειτα από μερικές στιγμές λέει: «Ό,τι κι αν συμβαίνει, το μέρος είναι σίγουρα γεμάτο ανθυδατικές ενέργειες. Πλανιούνται στον αέρα.»

«Γεμάτο ανθυδατικές ενέργειες, αλλά βυθισμένο τόσο βαθιά...» σχολιάζει η Ανδρονίκη'χοκ, μια μάγισσα του Μικρού Σύμπαντος η οποία οδηγεί το ένα από τα μικρά υποβρύχια μας, την Κόρη των Υδάτων – και η τύπισσα πρέπει νάναι εξωδιαστασιακή, κρίνοντας από το όνομά της κυρίως. Το δέρμα της είναι λευκό-ροζ, τα μαλλιά της καστανά, κουρεμένα κοντά αλλά πλούσια· κουνιούνται με κάθε κίνηση του κεφαλιού της και μισοκρύβουν τα μάτια της. Στο χέρι της κρατά ένα κοντό ραβδί όλο κυκλώματα, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κρυστάλλους.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Κλεόβουλος'μορ, «μοιάζει όντως αξιοπερίεργο... Αλλά, σύμφωνα με τους μύθους, όταν το σύμπαν θρυμματίστηκε και μαζί και η γη της Υπερυδάτιας, κάτι δεν πήγε καλά εδώ. Κάτι... στράβωσε, και οι ανθυδατικές ενέργειες σ'αυτή την περιοχή δεν μπόρεσαν να κρατήσουν το έδαφος πάνω από τις θάλασσες που ήθελαν να το καταπιούν. Η ηπειρόνησος βυθίστηκε· αλλά δεν έφτασε ως την κοιλιά του Αβυσσαίου, προφανώς. Είναι ακόμα εδώ.»

«Θα ερευνήσουμε, λοιπόν, αυτά τα ανοίγματα ή όχι;» ρωτάω, φωτίζοντας τις τρύπες στα τοιχώματα του σπηλαίου, οι οποίες είναι ο λόγος που σταματήσαμε εδώ ύστερα από τόσες ώρες έρευνας – τα ρολόγια μας μας λένε ότι είναι νύχτα πια.

«Αν δεν υπάρχει κανένα σημάδι ότι το μέρος είναι κατοικημένο,» λέει ο Δημήτριος Ζερδέκης, «γιατί να ερευνήσουμε; Προφανώς δεν είναι το λημέρι των Τρομερών Καπνών.»

«Ίσως, όμως, να συνδέεται με το λημέρι τους,» υποθέτει ο Καταραμένος Αργύριος, «αν κρύβονται μέσα σε σπηλιές, όπως υποπτευόμαστε.»

«Ναι,» συμφωνεί η Ερασμία. «Είναι πιθανό.»

«Εγώ,» λέει η Ελευθερία Μοριλκόνη, «νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να συνεχίσουμε να ερευνάμε γύρω-γύρω στην ηπειρόνησο. Οι Καπνοί κάπου πρέπει να άραξαν τα σκάφη τους· και αργά ή γρήγορα θα τα βρούμε. Πόσο καλά μπορεί να τάχουν κρύψει; Είναι ολόκληρα καράβια! Και τέσσερα.»

«Έχεις δίκιο σ'αυτό...» παραδέχεται συλλογισμένα ο Ορνάκιος.

«Η ηπειρόνησος, όμως, είναι μεγάλη,» τους λέω. «Μπορεί να ψάχνουμε για μέρες προτού βρούμε πού έχουν αράξει τα πλοία τους. Το ξέρω – είχα συναναστροφές με πειρατές. Υπάρχουν μέρη στις ακτές των ηπειρονήσων τα οποία είναι πολύ δύσκολο να εντοπίσεις αν δεν γνωρίζεις πού ακριβώς να πας.»

«Και νομίζεις,» μου λέει η Ελευθερία, «ότι θα τους βρούμε πιο γρήγορα εξερευνώντας υπόγειες σήραγγες που πιθανώς να μην οδηγούν πουθενά; Ίσως απλά να χαθούμε εδώ μέσα!» Δείχνει ένα απ'τα κατασκότεινα ανοίγματα, τυχαία.

«Κάτι μάς παρακολουθεί.»

Στρεφόμαστε όλοι να κοιτάξουμε τη Διονυσία.

«Από εκεί,» συνεχίζει εκείνη, δείχνοντας, με το βλέμμα της και μόνο, ένα άλλο κατασκότεινο άνοιγμα. «Δεν ξέρω τι είναι. Το εντόπισα με τη μαγεία μου. Μοιάζει να έχει αρκετή ζωτική ενέργεια για να είναι άνθρωπος, αλλά... δε νομίζω ότι είναι άνθρωπος. Όχι ακριβώς.»

Η Ερασμία τραβά δυο λεπίδες απ'τα θηκάρια τους. «Πάμε να το χαιρετήσουμε – ό,τι κι αν είναι.»

«Ήρεμα, τώρα,» λέει ο Καταραμένος βγάζοντας το τόξο από τον ώμο του. «Μπορεί να μην είναι εχθρικό.»

«Ή μπορεί νάναι παρατηρητής των Καπνών,» προσθέτει η Ερασμία.

Κρύβοντας τον φακό μου, τραβάω σπαθί και ενεργειακό πιστόλι. «Ας μάθουμε.» Ο Ακατάλυτος βγάζει ένα υπόκωφο σύριγμα από τα δεξιά μου.

«Πάμε,» συμφωνεί ο Πρίγκιπας Δαμιανός.

Πλησιάζουμε τη μεριά που έδειξε η Διονυσία, όλοι μας οπλισμένοι. Οι Μακροθάνατοι έχουν στα χέρια τα τόξα τους, με βέλη στις χορδές, αλλά όχι υψωμένα. Ο Καταραμένος φωνάζει: «Ποιος είν' εκεί; Δεν ερχόμαστε εχθρικά, απλώς επιφυλακτικά! Ποιος είσαι;»

Ένας αλλόκοτος ήχος ακούγεται από εκείνη τη μεριά καθώς συνεχίζουμε να πλησιάζουμε. Ένα μακρόσυρτο κ'χααααακκχχχ που κάνει τις τρίχες μου να σηκωθούν.

Το φως των φακών που κρατούν κάποιοι από εμάς φωτίζει μια σκιά η οποία γυρίζει ξαφνικά και φεύγει. Αλλά μοιάζει ανθρωπόμορφη!

«Ε!» φωνάζω. «Περίμενε!» Και τον κυνηγάω. Δε με νοιάζει ποιος είναι. Για να βρίσκεται εδώ, δε μπορεί νάναι τυχαίος: ξέρει τη Βυθυδάτια!

«Λουκία!» ακούω τη φωνή του Καταραμένου πίσω μου, και τα βήματά τους μ'ακολουθούν.

Θηκαρώνοντας το πιστόλι μου, τραβάω τον φακό μου και ρίχνω φως στο σκοτάδι καθώς περνάω το άνοιγμα. Βλέπω πέτρες και σταλακτίτες. Κάτι ιπτάμενο – σαν τα πλάσματα που είδαμε και στη σπηλιά πιο πριν – πετάγεται και φεύγει φτεροκοπώντας. Κάποιου είδους ερπετό. Αλλά δεν διακρίνω εδώ τίποτα το ανθρωπόμορφο. Και υπάρχουν σήραγγες που διακλαδώνονται...

«Διονυσία!» Στρέφομαι να κοιτάξω πίσω μου. «Βρες τον πάλι, Διονυσία! Προς τα πού πήγε;»

Η μάγισσα, που έχει σταματήσει να τρέχει όπως και οι υπόλοιποι, κάνει ακόμα ένα ξόρκι, μουρμουρίζοντας ακαταλαβίστικα λόγια, σχηματίζοντας παράξενα σύμβολα με τα δάχτυλά της. Κλείνει τα μάτια· τα φρύδια της σμίγουν.

Ανοίγει τα βλέφαρα ξανά. «Προς τα κει!» Δείχνει ένα παρακλάδι των σηράγγων.

«Μια στιγμή, τώρα!» με προλαβαίνει ο Καταραμένος προτού τρέξω πάλι. «Μια στιγμή, Λουκία. Είσαι σίγουρη ότι θες να το ακολουθήσεις; Δε νομίζω ότι είναι άνθρωπος, μα την Έχιδνα.»

«Ούτ' εγώ το νομίζω,» τονίζει η Διονυσία. «Κάτι άλλο πρέπει να είναι. Και η ζωτική ενέργειά του είναι... Δεν ξέρω. Μολυσμένη κάπως, θα έλεγα. Αλλά πρέπει να την εξετάσω από πιο κοντά για να βεβαιωθώ για τέτοιο πράγμα.»

«Βρήκαμε κάποιον – ή κάτι – που ζει εδώ πέρα,» τους λέω, «στη Βυθούδα. Το ερώτημα είναι: γιατί να μην τον ακολουθήσουμε; Ίσως να μπορεί να μας καθοδηγήσει κάπως.»

«Μα ίσως να είναι ζώο,» λέει ο Καταραμένος. «Σαν αυτά!» Δείχνει ένα φτερωτό ερπετό που μας παρατηρεί πιασμένο σ'έναν σταλακτίτη.

«Χάνουμε χρόνο,» αποκρίνομαι μόνο, και τρέχω προς τη μεριά που έδειξε η Διονυσία.

Τους ακούω να μ'ακολουθούν, και τον Καταραμένο και μερικούς άλλους να καθαριούνται. Φωτίζω μπροστά με τον φακό μου, ψάχνοντας, ενώ έχω το σπαθί μου έτοιμο στο άλλο μου χέρι για καμιά δυσάρεστη έκπληξη. Το μετανιώνω που δεν έβαλα την οργανική στολή μου πιο πριν. Την έχω, όμως, μέσα στον μικρό σάκο στην πλάτη μου· αν χρειαστεί, ελπίζω να προλάβω να γδυθώ και να τη φορέσω.

Οφιομαχητής:

Ρωτάω τη Ζέρκιλιθ: «Τι είναι αυτό που λένε οι Καπνοί, ότι κάτι – κάποιο υποβρύχιο – περιφέρεται κοντά στην ηπειρόνησο; Και πώς το έχουν καταλάβει; Με το νοοσύστημα;»

Με κοιτάζει παραξενεμένη. «Ξέρεις για το ενεργειακό νοοσύστημα;»

Νεύω. «Ξέρω. Μ'αυτό εντόπισαν ότι κάτι είναι κοντά στην ηπειρόνησο;»

«Ναι. Ο Ιωάννης'σαρ – ο αδελφός του Καπετάνιου, του Γρηγόριου Καθαρού. Μόνο εκείνος μπορεί να χειριστεί το ενεργειακό νοοσύστημα· κανείς άλλος. Είναι πολύ παράξενο και μυστηριώδες μηχανήμα, Κάλνεντουρ· πανάρχαιο.»

«Και τι είναι κοντά μας; Κάποιο υποβρύχιο, όντως;»

«Ο Ιωάννης λέει πως δεν μπορεί να είναι το Μικρό Σύμπαν, το οποίο μας επιτέθηκε έξω απ'την Ηχώπολη. Δεν είναι τόσο μεγάλο αυτό που εντοπίζει το νοοσύστημα. Αλλά κάτι περιφέρεται γύρω από την ηπειρόνησο. Ή, μάλλον, τρία κάτι. Και δεν πρόκειται για έμβιους οργανισμούς.»

»Εσύ πώς βρέθηκες εδώ, Κάλνεντουρ; Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πώς βρέθηκες εδώ· ούτε καν ο Ιωάννης'σαρ. Σ'έφεραν αυτά τα υποβρύχια; Ξέρουν πού είναι το λημέρι των Καπνών;»

Γελάω. «Μαζί σας ήρθα.»

Συνοφρυώνεται. «Μαζί μας;»

«Κρατιόμουν στο πλάι του Γρήγορου Τέλους από τότε που φύγατε απ'την Ηχώπολη.»

Τα μάτια της γουρλώνουν. «Αδύνατον! Θα... Πώς...;»

«Είμαι 'ο Οφιομαχητής', δεν σου έχουν πει;» αποκρίνομαι, μειδώντας. «Αν και η αλήθεια είναι ότι παραλίγο να πεθάνω από την αφυδάτωση. Δεν ήμουν προετοιμασμένος για τέτοιο πράγμα.»

«Γιατί το έκανες, τότε; Τόσο πολύ σ'ενδιέφερε να βρεις το λημέρι τους;»

«Μ'ενδιέφερε να βρω εσένα, Ζέρκιλιθ. Ήθελα να σου μιλήσω. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που είχα συναντήσει ο οποίος φαινόταν να με γνωρίζει από παλιά. Και πράγματι, με γνωρίζεις. Αν και δεν θυμάμαι τίποτα απ'αυτά που μου λες...» Η οργή μου μαίνεται μέσα μου σαν θύελλα, και το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατά υπό έλεγχο σαν αέρινος χαλινός.

Η Ζέρκιλιθ είναι σιωπηλή για μερικές στιγμές. Ύστερα λέει: «Από πότε ψάχνεις να βρεις ποιος είσαι;»

«Από τότε που ξύπνησα στο Πλοκάμι των Ναυαγίων. Από τότε που βρέθηκα σε τούτη τη διάσταση, Φιλημένος από την Έχιδνα.»

«Τι εννοείς, 'Φιλημένος από την Έχιδνα';»

«Θα σου εξηγήσω, αλλά πρώτα– Βασικά, πες μου κάτι: Ο Ιωάννης’σαρ έχει υπό την κυριαρχία του κάποιες ενεργειακές οντότητες; Κάτι σαν φωτεινούς ανθρώπους; Γιατί, πιο πριν, συνάντησα ένα τέτοιο πράγμα μες στις σήραγγες, και παραλίγο να με ξεκάνει. Αυτός το είχε στείλει; Με το νοοσύστημα;»

«Το κατατρόπωσες, λοιπόν...» λέει η Ζέρκιλιθ.

«Αυτός το είχε στείλει;» Η οργή μου φουντώνει, θέλει να τους κάνει όλους κομμάτια – να τους ρίξει στην κοιλιά του Αβυσσαίου, μαζί με τη γαμημένη μυθική ηπειρόνησό τους! «Έχει κι άλλους τέτοιους ενεργειακούς δαίμονες;»

«Κοίτα, δεν ξέρω λεπτομέρειες, δεν τα καταλαβαίνω αυτά που κάνει ο Ιωάννης’σαρ· όμως τη συγκεκριμένη οντότητα – ‘εφήμερη ενεργειακή οντότητα’, την αποκαλούσε – την έφτιαξε όντως με το νοοσύστημα ενώ είχε, πάλι μέσω του νοοσυστήματος, πάρει την εικόνα σου από το μυαλό του Στέφανου της Ριλιάδας, ώστε η οντότητα να σε ψάξει μες στις σήραγγες, να σε εντοπίσει, και να σε σκοτώσει. Την περιμέναμε τώρα να επιστρέψει φέρνοντας μαζί της το πτώμα σου. Ο Ιωάννης δεν νόμιζε ότι θα μπορούσες να τη νικήσεις–»

«Έκανε λάθος. Αλλά τι εννοείς ότι πήρε την εικόνα μου από το μυαλό του Στέφανου;»

«Αυτό: την πήρε κατευθείαν από το μυαλό του.»

«Μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα; Με το νοοσύστημα;»

«Μπορεί– Α! Μα την ουρά του Ιουράσκε, Κάλνεντουρ! Κινδυνεύεις που είσαι κοντά μου! Κατάρες! Έπρεπε να το είχα σκεφτεί ήδη! Σε βάζω σε κίνδυνο!»

«Τι κίνδυνο; Τι θες να πεις;»

«Υπάρχει ένα σημάδι επάνω μου. Επάνω στον βραχίονά μου. Το βάζει εκεί ο Ιωάννης, σε όλους τους Καπνούς. Κι όταν έχεις αυτό το σημάδι, ό,τι ξέρεις εσύ το ξέρει και το ενεργειακό νοοσύστημα. Το αποθηκεύει στη μνήμη του. Όπου κι αν είσαι μέσα στην Υπερυδάτια! Το έχει κάνει ο Ιωάννης για να μη μπορεί κανείς να προδώσει–»

«Και το νοοσύστημα μπήκε στο μυαλό του Στέφανου μέσω αυτού του σημαδιού;»

«Ναι. Και τώρα ξέρει τα πάντα που έχουμε πει–»

«Μπορεί να γνωρίζει πού ακριβώς είμαστε μέσα στις σήραγγες;»

Η Ζέρκιλιθ μορφάζει. «Δεν... δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό.»

«Ας κινούμαστε, τότε.» Βαδίζω, πιάνοντάς την από το μπράτσο. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούν γύρω μας.

Η Ζέρκιλιθ με ακολουθεί πρόθυμα. «Μα, δεν καταλαβαίνεις; Είναι επικίνδυνο να είσαι μαζί μου. Θα σε βρουν!»

«Δε σ' αφήνω να φύγεις τώρα που σε βρήκα, Ζέρκιλιθ. Έχεις ακόμα πολλά—»

«Πρίγκιπά μου, δεν μπορώ να σε βάλω σε τέτοιο κίν—»

«Δεν είναι υπό συζήτηση το θέμα, Ζέρκιλιθ! Θέλεις να έρθεις μαζί μου, ή όχι; —Αλήθεια, γιατί είσαι με τους Τρομερούς Καπνούς; Ποιος ο λόγος;»

«Ο λόγος; Δεν έχω συγκεκριμένο 'λόγο', μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Έφυγα από τη Μοργκιάνη εξαιτίας του σφετερισμού της εξουσίας από τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Μας κυνηγούσε, η καταραμένη — όλους τους υποστηρικτές των Κάρνελεκ. Πλεύσαμε προς Υπερυδάτια για να ξεφύγουμε από τους φονιάδες της. Και ξεφύγαμε από τους φονιάδες της, αλλά εδώ η τύχη μας δεν ήταν καλή, Πρίγκιπά μου. Οι σύντροφοί μου έχασαν τις ζωές τους· μόνο εγώ απέμεινα, και δεν είχα πού να πάω. Έτυχε να βρεθώ στην Τριάνη όταν ο Καπετάνιος των Καπνών έψαχνε για ανθρώπους να βάλει στο πλήρωμά του. Αν και τότε δεν λέγονταν ακόμα Τρομεροί Καπνοί.»

«Ήταν πάνω που είχαν κλέψει το νοοσύστημα, έτσι;»

«Ακριβώς. Πώς το ξέρεις;»

«Είχα ακούσει μια φήμη, παλιότερα, στην Τριάνη. Πώς αποφάσισες να πας μαζί τους;»

«Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, και... το παραδέχομαι, Πρίγκιπά μου, δεν ήμουν σε καθόλου καλή κατάσταση, ψυχικά. Ήμουν απεγνωσμένη. Δεν μου απέμεναν παρά ελάχιστα χρήματα. Και σκέφτηκα ότι καλύτερα να έμπαινα στο πλήρωμα αυτού του πειρατή παρά κάποιου άλλου. Και ούτε το να δουλέψω ως μισθοφόρος μού φαινόταν τόσο καλή ιδέα. Όλοι οι εργοδότες μού έμοιαζαν καθάρματα.»

«Στην Τριάνη; Όλοι είναι καθάρματα.»

«Ήσουν κι εσύ εκεί, Πρίγκιπά μου;»

«Για κάποιο καιρό. Μάλλον, αφότου έφυγες μαζί με τους Καπνούς. Ο Καθαρός, τότε, δεν λεγόταν ακόμα Καθαρός, έτσι; Λεγόταν Γρηγόριος ο Γρήγορος, και το τσούρμο του ‘οι Σβέλτοι’.»

«Όχι,» μου λέει η Ζέρκιλιθ καθώς συνεχίζουμε να βαδίζουμε μες στις σήραγγες και δεν την κρατάω πια από το μπράτσο, «δεν λεγόταν ‘ο Γρήγορος’. Καθαρός λεγόταν. Όμως το τσούρμο του, ναι, το έλεγαν ‘οι Σβέλτοι’.»

«Γιατί άλλαξε όνομα; Επειδή έκλειψε το νοοσύστημα από την Οσκάλη και ήθελε να μη μπορεί κανείς να κάνει τη σύνδεση με τον παλιό του εαυτό που υπηρετούσε τον Πολιτοβασιλέα;»

«Ακριβώς. Ξέρεις πολλά για την ιστορία των Καπνών, Κάλνεντουρ...» Με κοιτάζει μοιάζοντας παραξενεμένη.

«Έκανα έρευνα, όπως καταλαβαίνεις.»

«Ναι, το μάθαμε.»

«Από πού;»

«Από τον Κάτω Άρχοντα της Οσκάλης, τον Σωτήριο τον Σωτήρα. Μας πληροφόρησε ότι είχες πάει και τον είχες επισκεφτεί, ζητώντας του να σε φέρει σε επαφή με τους Τρομερούς Καπνούς.»

«Μου είπε ότι δεν είναι σύμμαχός σας. Αλλά το ήξερα ότι έλεγε ψέματα...»

«Περίμενες να σου πει την αλήθεια; Είναι καχύποπτος με τους πάντες, και σε θυμόταν από τότε που πολεμούσες στον Μεγάλο Κόλπο ως Κάλνεντουρ ο Μαύρος. Αλήθεια, γιατί είχες διαλέξει αυτό το όνομα; Είπες ότι δεν θυμάσαι το παρελθόν σου, Πρίγκιπά μου...»

«Δεν το θυμάμαι. Τυχαία διάλεξα το όνομα Κάλνεντουρ. Ή, ίσως... δεν ξέρω· ίσως υποσυνείδητα κάπως...» Κουνάω το κεφάλι μου, προσπαθώντας να παραμερίσω την τρομερή ορμή που απειλεί να με κυριεύσει.

«Τέλος πάντων,» λέει η Ζέρκιλιθ, κοιτάζοντάς με λίγο περίεργα. «Ο άλλος που μας είπε ότι μας αναζητούσες ήταν ο Στέφανος, όταν πήγαμε στη Ριλιάδα, στους Κατωμήχανους, για ν’αγοράσουμε κάτι εξοπλισμούς που ο Ιωάννης’σαρ δεν μπορούσε να βρει αλλού.»

«Ο Στέφανος. Πώς τον γνωρίσατε αυτόν; Πώς έγινε σύμμαχος των Καπνών;»

«Τώρα έγινε σύμμαχός τους. Πρόσφατα. Όταν πήγαμε στη Ριλιάδα γι’αυτούς τους εξοπλισμούς—»

«Όταν σας κυνήγησαν οι μαχητές του Βασιλικού Οίκου της Ριλιάδας κι αυτός σάς βοήθησε;»

«Ναι.»

«Σας βοήθησε, δηλαδή, χωρίς να σας ξέρει από παλιά;» Ο Δεξής γαντζώνεται στον δεξή μου ώμο.

«Ακριβώς.»

«Γιατί;»

«Για νάρθει μαζί μας. Επειδή είχε ακούσει ότι ψάχνεις τους Τρομερούς Καπνούς. Θέλει να σε συναντήσει και να σε σκοτώσει, Πρίγκιπά μου. Οπωσδήποτε. Έχει το μένος της Θορμάνκου εναντίον σου. Ισχυρίζεται πως εσύ ευθύνεσαι για τη φριχτή όψη του. Για το πρόσωπό του.»

«Αληθεύει. Αλλά εγώ δεν είχα ποτέ τίποτα εναντίον του. Αυτός μου επιτέθηκε. Δυστυχώς δεν κατάφερα να τον σκοτώσω.»

«Λέει πως είσαι Οφιοδαίμονας, Καταστροφέας της Έχιδνας. Πως οι Δίδυμες Προφήτισσες – κάτι ιερές γυναίκες του Λοκράθου στη Ριλιάδα – έχουν προειδοποιήσει για εσένα.»

«Ανώμαλοι, όλοι τους, οι γαμημένοι βατραχολάτρες!» μουγκρίζω. Δαμάζω την οργή μου με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου. «Για τον γίγαντα των Καπνών τι ξέρεις, Ζέρκιλιθ;» αλλάζω θέμα. «Τι είναι αυτός ο δαίμονας; Δεν τον είδα να παρουσιάζεται όταν τα πλοία τους άραξαν μες στη σπηλιά. Πού πήγε; Πώς εξαφανίστηκε κάτι σαν αυτόν;»

«Τον κλείνουν σ'ένα κουτί και το βγάζουν από το Γρήγορο Τέλος όταν έρχονται στη Βυθυδάτια. Το πάνε για να αναπληρώσει... κάτι σχετικό με τους καπνούς που υπάρχουν εδώ πέρα.»

«Κουτί; Ένα μεγάλο, μεταλλικό κιβώτιο με καλωδιώσεις; Επάνω σε ρόδες;»

«Ναι.»

«Τους είδα να το κατεβάζουν απ'το καράβι, ενώ ήμουν πιασμένος πλάι στο Γρήγορο Τέλος. Εκεί μέσα ήταν ο γίγαντας;»

«Εκεί. Ο Ιωάννης'σαρ τον έχει φτιάξει από τους καπνούς που βρήκε στη Βυθυδάτια.»

Θυμάμαι εκείνους τους καπνούς που είχα συναντήσει πιο πριν, οι οποίοι μου θύμιζαν τον γίγαντα, στην οσμή αλλά και στην όψη...

«Όμως,» συνεχίζει η Ζέρκιλιθ, «πρέπει κάθε τόσο να τον φέρνει εδώ για να αναπληρώνει τις δυνάμεις του. Δεν ξέρω πώς ακριβώς, φυσικά.»

«Και τι άλλο θέλει ο Ιωάννης'σαρ από τη Βυθυδάτια; Εξαρχής ο σκοπός του ήταν να φτάσει εδώ, έτσι δεν είναι; Γι'αυτό δεν έκλειψε το νοσοστήμα;»

«Ναι.»

«Τι θέλει από τη Βυθυδάτια, Ζέρκιλιθ; Ή απλά τον ενδιαφέρει επειδή είναι του τάγματος των Ερευνητών;»

«Και αυτό, υποθέτω. Τον ενδιαφέρει γενικά. Έχει ανακαλύψει διάφορα πράγματα εδώ, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Όμως, εκτός των άλλων, σχεδιάζει και να την κάνει να αναδυθεί.»

«Τι πράγμα;» Σταματάω να βαδίζω, στρεφόμενος να την αντικρίσω ευθέως.

«Θέλει να κάνει τη Βυθυδάτια να σηκωθεί, Πρίγκιπά μου, να βγει πάνω από τα κύματα. Και αυτός κι ο αδελφός του, φυσικά, θα είναι οι Άρχοντες της Βυθυδάτιας.»

«Είναι τρελός... Δεν είναι δυνατόν να μπορεί να γίνει τέτοιο πράγμα, μα τα δόντια της Φαρμακερής Κυράς!»

«Δεν ξέρω· εγώ δεν είμαι μάγισσα. Αλλά αν ρωτήσεις τον Ιωάννη θα σου πει ότι είναι εφικτό. Γι'αυτό μαζεύει τόση ενέργεια και τόσους εξοπλισμούς – γι'αυτό είχαμε πάει και στους Κατωμήχανους της Ριλιάδας.»

«Πώς ακριβώς σχεδιάζει να το κάνει αυτό; Πώς θα βάλει την ηπειρόνησο να αναδυθεί; Βρίσκεται χιλιόμετρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Και, απ'ό,τι καταλαβαίνω, σκέφτεται να το κατορθώσει με κάποιους ειδικούς μηχανισμούς. Έχει βάλει ανθρώπους να δουλεύουν – να σκάβουν – για να τους τοποθετήσουν σε συγκεκριμένα σημεία. Ή, μάλλον, έναν από αυτούς, για αρχή. Και τώρα που σου τα λέω όλα αυτά, το νοσοστήμα τα μαθαίνει. Είμαι καταδικασμένη· αν με βρουν θα με σκοτώσουν. Ελπίζω να έχεις κάποιο σχέδιο για να φύγουμε αποδώ...»

«Δεν έχω σχέδιο, εκτός αν έχεις εσύ να προτείνεις κάτι.»

«Είμαστε κι οι δύο καταδικασμένοι, τότε. Δε μπορούμε να φύγουμε μόνοι μας από τη Βυθυδάτια, Πρίγκιπά μου· μόνο ο Ιωάννης'σαρ μπορεί να δημιουργήσει υποθαλάσσια σήραγγα, μέσω του νοσοστήματος.»

Αρχίζω να βαδίζω πάλι, και η Ζέρκιλιθ βαδίζει πλάι μου. «Θα φύγουμε,» της λέω. «Θα βρούμε τρόπο.» Αυτά τα υποβρύχια που εντοπίζει το νοοσύστημα γύρω από τη Βυθυδάτια πρέπει να είναι σταλμένα από το Μικρό Σύμπαν· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Πρέπει να με αναζητούν. Και ίσως να είναι το μοναδικό μέσο σωτηρίας για εμάς. Αλλά δεν τα λέω αυτά στη Ζέρκιλιθ, γιατί το ενεργειακό νοοσύστημα ακούει. «Θα βρούμε τρόπο,» επαναλαμβάνω, έντονα, ελπίζοντας να καταλάβει ότι κάτι έχω στο μυαλό μου αλλά είμαι διστακτικός να το εκφράσω φωναχτά.

Μετά ρωτάω: «Δε μου λες, ξέρεις πού βρίσκεται το νοοσύστημα;»

«Φυσικά. Είναι σε μια σπηλιά μέσα στο λημέρι των Καπνών. Αλλά δεν μπορείς να πλησιάσεις εκεί, Πρίγκιπά μου. Κι ακόμα κι αν-»

«Δεν το παίρνουν μαζί τους όταν πάνε να κουρσέψουν; Δεν το είχαν μαζί τους στην επίθεση εναντίον της Ηχώπολης;»

«Όχι. Ο Ιωάννης έρχεται σε επαφή με το νοσούστημα μέσω κάτι μεταλλευμάτων, απ'ό,τι έχω καταλάβει. Φορά στα χέρια του κρίκους από αυτά τα μεταλλεύματα, μαζί με λίθους.»

«Και πώς έρχεται το νοσούστημα σε επαφή μ'αυτά τα πράγματα ενώ είναι χιλιόμετρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας;»

«Περιμένεις ότι γνωρίζω τέτοιες λεπτομέρειες, Πρίγκιπά μου; Το μόνο που έχω ακούσει είναι ότι το νερό της Υπερυδάτιας έχει κάποιες ιδιαίτερες ιδιότητες—»

«Αυτό είναι αλήθεια. Έτσι μπορούν να κάνουν οι μάγοι Μαγγανεία Απομακρυσμένης Κινήσεως, και οι Ωκεανομάντες να κάνουν τις μαγεΐες τους.»

«Με τον ίδιο τρόπο, νομίζω, το νοοσύστημα έρχεται σε επαφή με οτιδήποτε. Χρησιμοποιεί τις ιδιότητες του νερού αυτής της διάστασης.»

«Κ'χαααααακχχχχχ!»

Γυρίζουμε και βλέπουμε ότι έχουμε παρέα. Ο Δεξής και η Αριστερή φτερουγίζουν, συρίζοντας, αγριεμένοι.

«Βυθισμένοι!» γρυλίζει η Ζέρκιλιθ, παίρνοντας αμέσως πολεμική στάση, με γόνατα λυγισμένα και σπαθί και ξιφίδιο υψωμένα. Τράβηξε τις λεπίδες στο βλεφάρισμα του ματιού – αν και εγώ δεν βλεφαρίζω.

Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας. «Μείνε πίσω μου. Το δηλητήριο της ουράς τους είναι επικίνδυνο.»

«Θα πολεμήσω πλάι σου, Πρίγκιπά μου! Θα πεθάνω, αν χρειαστεί. Δε θα σ'εγκαταλείψω.»

Μπλέξαμε με άλλο Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου...

Οι Βυθισμένοι μάς ορμούν – πάντα τελείως αντικοινωνικοί· ούτε να πουν ένα γεια πρώτα – και εξαπολύω την οργή μου επάνω τους.

Βγαίνοντας από το Ρόδι και Νερό, κρύφτηκαν μέσα σ'έναν σκοτεινό νυχτερινό δρόμο των Ανεμισμάτων, κι ο Οφιομαχητής άφησε πάλι τον άντρα του μπαρ να σταθεί όρθιος κατεβάζοντάς τον απ'τον ώμο του.

«Άσε με να φύγω,» ζήτησε εκείνος· «δε θα πω τίποτα, το υπόσχομαι!»

«Αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. «Θάρθεις μαζί μας.»

«Μα, τι – τι-;»

«Θα έρθεις μαζί μας. Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Γεράσιμος.»

«Κανονικά,» είπε ο πελάτης με το γαλανό δέρμα, τα ξανθά μαλλιά, και τα μούσια, «έπρεπε να το σκοτώσουμε το κάθαρμα!»

«Του υποσχέθηκα ότι θα τον αφήσω να ζήσει άμα μιλήσει,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Και λοιπόν; Αυτός ο άνθρωπος δηλητηρίαζε κόσμο εκεί μέσα!»

«Ποιος είσαι εσύ κι ενδιαφέρεσαι τόσο;»

«Τον καθένα δεν θα τον ενδιέφερε ένα τέτοιο θέμα;»

«Πρέπει να βγούμε από την πόλη,» είπε ο πελάτης που, μες στο Ρόδι και Νερό, έλεγε ότι ήθελε να φύγει, να επιστρέψει στην Ολφιάρδια, «αλλιώς είμαστε όλοι σκυλοπνιγμένοι, μα την ουρά της Έχιδνας! Θα πεθάνουμε απ'αυτή τη γαμημένη αρρώστια!»

«Υπάρχει φάρμακο τώρα,» είπε η πελάτισσα που ήταν στο Ρόδι – μια γυναίκα καμιά σαρανταριά χρονών, καστανομάλλα, λευκόδερμη. «Το έλεγαν όλη μέρα στις οθόνες.»

«Θα εμπιστευόσουν,» τη ρώτησε ο Οφιομαχητής, «το φάρμακο του ανθρώπου που βάζει κάποιους σαν αυτόν» – έδειξε τον Γεράσιμο – «να δηλητηριάζουν τον κόσμο με το μίasma των Σαγονιών του Αβυσσαίου;»

Η γυναίκα σώπασε, τα μάτια της γούρλωσαν, σαν τώρα ξαφνικά να έκανε τη σύνδεση μέσα στο μυαλό της.

«Το φάρμακο του Νιλκόδιου δεν είναι αξιόπιστο,» είπε ο Γεώργιος.
«Κάτι ύποπτο συμβαίνει μαζί του, είμαι σίγουρος.»

«Το ίδιο νομίζουμε κι εμείς, Οφιομαχητή,» συμφώνησε ο ξανθομάλλης, γαλανόδερμος άντρας. «Είσαι ο Οφιομαχητής, έτσι δεν είναι;»

«Και 'εσείς' ποιοι είστε;» ρώτησε ο Γεώργιος, με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου να σφυρίζει μέσα του.

«Άκουσέ με.» Ο άντρας τον έπιασε απ'το μανίκι, για να τον τραβήξει παράμερα.

Ο Οφιομαχητής τον ακολούθησε, κι εκείνος ψιθύρισε έντονα: «Υπάρχουν άνθρωποι στην πόλη που πιστεύουν ότι πρέπει να ξεσηκωθούμε, και προσπαθούν να το οργανώσουν. Ν'ανοίξουμε τις πύλες. Δε μπορούμε να είμαστε φυλακισμένοι εδώ πέρα – είναι ό,τι χειρότερο! Είσαι πρόθυμος να μας βοηθήσεις; Έχουμε ακούσει πολλά για σένα.»

«Ποιοι ακριβώς είστε;»

«Πολίτες της Κυκλόπολης είμαστε· τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Κι αυτό που μόλις τώρα αποκαλύφθηκε – ότι μας δηλητηριάζουν εσκεμμένα με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου... αυτό, μα τα δόντια της Έχιδνας, θα ξεσηκώσει τους πάντες!»

«Ο Νιλκόδιος θα το αρνηθεί.»

«Δε μας νοιάζει τι θα κάνει ο Νιλκόδιος, Οφιομαχητή! Ο κόσμος–»

«Να με λες Γεώργιο.»

«Είσαι ο Οφιομαχητής, όμως· δεν είσαι αυτός;»

Η οργή του ήταν μια θύελλα μέσα του, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου ισχυρές. «Ναι, μα μην πιστεύεις ό,τι μπορεί νάχεις ακούσει για μένα. Και μην ετοιμάζεστε αμέσως να ξεσηκωθείτε. Θέλετε αίμα να χυθεί στους δρόμους αυτής της πόλης;»

«Μας σκοτώνουν ήδη, Γεώργιε – και με πιο ύπουλο τρόπο!»

«Πώς σε λένε;»

«Ιγνάτιο Λασάντιο.»

«Άκουσέ με, Ιγνάτιε: Έχω βρει το φάρμακο που θεραπεύει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου–»

«Τι; Και γιατί δεν το λες; Γιατί δεν–; Δε σ'αφήνουν οι καταραμένοι δημοσιογράφοι; Το κρύβουν; Τα καθάρματα! Οι ρουφιάνοι!»

«Όχι, δεν είναι αυτό. Μόλις σήμερα βεβαιώθηκε ότι το φάρμακό μου είναι όντως αποτελεσματικό. Έχουν θεραπευτεί όλοι οι άρρωστοι στον Απέθαντο—»

«Στον Απέθαντο;»

«Ναι. Είναι καλά τώρα. Σίγουρα. Και η κοπέλα μαζί μου» – έδειξε τη Στεφανία με τον αντίχειρά του, η οποία στεκόταν λίγο πιο πίσω, με τον Γεράσιμο, τους άλλους τρεις πελάτες του μπαρ, και μερικές γάτες που είχαν εμφανιστεί από τις σκιές – «ήταν κι αυτή άρρωστη, αλλά τώρα, όπως βλέπεις, είναι μια χαρά.»

«Μα την Έχιδνα και τον Αστερίωνα! Αυτό πρέπει να το μάθει ο κόσμος. Πρέπει να—»

«Μη βιάζεσαι. Δεν έχουμε ακόμα αρκετό φάρμακο στη διάθεσή μας. Το φτιάχνω με συστατικά που μαζεύω από την ύπαιθρο έξω από την πόλη—»

«Μα, πώς βγαίνεις;»

«Βουτώντας στους ποταμούς.»

Ο Ιγνάτιος τον κοίταζε τώρα με γουρλωμένα μάτια. «Και είσαι ακόμα ζωντανός; Είσαι αθάνατος, μα την Έχιδνα;»

«Δεν είμαι αθάνατος, αλλά το κρύο νερό δεν μπορεί τόσο εύκολα να με σκοτώσει. Άκουσέ με τώρα: Μην ξεκινήσετε αμέσως καμιά βιαστική εξέγερση, γιατί θα είναι ολέθριο για όλους σας σ'ετούτη την πόλη. Περιμένετε. Και επικοινωνήσε μαζί μου πρώτα.»

«Πώς;»

Ο Γεώργιος τού έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού του. «Κάλεσέ με.»

Ο Ιγνάτιος τον ευχαρίστησε, του έδωσε κι εκείνος έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα, και του είπε: «Όποια στιγμή της ημέρας ή της νύχτας κι αν είναι.»

Ο πελάτης που έλεγε ότι ήταν απ'την Ολφιάρδια τούς ρώτησε: «Τι λέτε τόση ώρα, γαμώτο; Τι θα κάνουμε τώρα; Εδώ θα στεκόμαστε;»

Ο Οφιομαχητής και ο Ιγνάτιος πλησίασαν τους άλλους. «Πηγαίνετε στα σπίτια σας,» είπε ο πρώτος στους πελάτες του μπαρ. «Και μείνετε εκεί. Μην πείτε σε κανέναν για ό,τι συνέβη απόψε.»

«Τι ‘σε κανέναν’;» έκανε ο τέταρτος πελάτης – ένας κοντόχοντρος τύπος με καστανό μούσι και καράφλα. «Μάθαμε ότι μας δηλητηριάζουν, μα την Έχιδνα!»

«Θα το αναλάβουμε όπως πρέπει αυτό το θέμα,» του είπε ο Γεώργιος. «Μην εξαπλώσετε πανικό μες στην πόλη – δε θα ωφελήσει κανέναν. Μην πείτε τίποτα. Όχι από τώρα, τουλάχιστον. Θα μαθευτεί σύντομα, ούτως ή άλλως – αναπόφευκτα.»

«Μα,» έκανε η πελάτισσα, «αν οτιδήποτε μπορεί νάναι δηλητηριασμένο....» Ένα ρίγος τη διέτρεξε, φανερά.

«Να προσέχετε τι τρώτε και, κυρίως, τι πίνετε. Καλύτερα να πίνετε νερό της βρύσης· δεν πρόκειται να δηλητηριάσουν το υδρευτικό σύστημα.»

«Κι αν το κάνουν;» είπε ο κοντόχοντρος τύπος.

«Αν συμβεί αυτό, θα πεθάνετε όλοι έτσι κι αλλιώς.»

Από τις όψεις τους δεν φάνηκε τα λόγια του να τους καθυσάχασαν.

Ο άντρας από την Ολφιάρδια στράφηκε στον Γεράσιμο. «Είναι αυτό μες στα σχέδιά τους; Να δηλητηριάσουν το νερό παντού; Είναι μες στα σχέδιά τους;» Και τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του.

Ο Γεράσιμος κούνησε το κεφάλι. «Όχι – δεν ξέρω. Δε μου το είπαν. Μάλλον όχι – αλλά δεν ξέρω. Μάλλον όχι.»

«Κάποιος πρέπει να δώσει τέλος στα σχέδια του Νιλκόδιου και των λαμόγιων του,» μούγκρισε ο Ιγνάτιος Λασάντιος.

«Αυτό θα κάνουμε,» του είπε ο Οφιομαχητής. «Αλλά δεν θα ωφελήσει να βγείτε τώρα αμέσως στους δρόμους και να προκαλέσετε φασαρία, γιατί τα αποτελέσματα μπορεί να είναι άσχημα.»

«Τι προτείνεις να περιμένουμε;»

«Θα μιλήσω με τους γιατρούς του Απέθαντου πάλι, κι αυτοί θα μιλήσουν με τον Κύκλο–»

«Με τον Κύκλο;» Ο Ιγνάτιος ρουθούνισε. «Όλοι οι Σύμβουλοι είναι συνεννοημένοι, οι ρουφιάνοι του Λοκράθου! Και δεν άκουσες ότι λένε πως οι δυο αρρώστησαν; Ψέματα, φυσικά! Και τώρα – ως εκ θαύματος – διαλαλούν οι δημοσιογράφοι πως ο Νιλκόδιος τούς θεράπευσε μ’αυτό το μαντζούνι του. Παραμύθια! Στημένο ήταν το όλο θέμα, εξαρχής.»

«Δε χρειάζεται να ήταν στημένο. Μπορεί απλά να τους δηλητηρίασε και μετά να τους έκανε καλά,» είπε ο Οφιομαχητής. «Πιο πιστευτό έτσι.»

«Όπως και νάχει, οι Σύμβουλοι είναι ρουφιάνοι. Μας έχουν πουλήσει!»

«Τέλος πάντων. Μην κάνετε τίποτα ακόμα. Δεν έχω αρκετά υλικά για να φτιάξω τόσο φάρμακο ώστε να θεραπεύσω τους πάντες στην πόλη—»

«Τι εννοείς;» πετάχτηκε η πελάτισσα. «Φάρμακο; Έχεις το φάρμακο;»

«Το έχω. Στον Απέθαντο οι άρρωστοι είναι τώρα καλά. Αλλά πρέπει να μαζέψω κι άλλα συστατικά έξω από την πόλη – από τους πρόποδες των βουνών και τις όχθες του ποταμού. Εσείς πηγαίνετε στα σπίτια σας τώρα. Δε μπορείτε να κάνετε κάτι για την ώρα. Και μη διαδώσετε όσα συνέβησαν απόψε.»

«Μ'αυτόν τι θα γίνει;» ρώτησε ο Ιγνάτιος δείχνοντας, με μια κίνηση των φρυδιών, τον Γεράσιμο.

«Θα τον πάρω μαζί μου, στον Απέθαντο—»

«Όχι!» πετάχτηκε αμέσως ο Γεράσιμος. «Σε παρακαλώ! Δεν—!»

«Ή θα έρθεις μαζί μου, ή θα σ'αφήσω εδώ να σε κόψουν κομμάτια αυτοί οι τέσσερις,» του είπε ο Οφιομαχητής· και ο Γεράσιμος πήρε την απόφαση χωρίς άλλη κουβέντα.

Η πελάτισσα είπε: «Τα σύνορα του Κακού Πατήματος είναι αποκλεισμένα, Οφιομαχητή.»

«Μη φοβάσαι, θα περάσουμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Χαιρέτησε τους τρεις πολίτες της Κυκλόπολης και τον επισκέπτη από την Ολφιάρδια και, μαζί με τη Στεφανία και τον Γεράσιμο, έφυγε από εκείνο τον σκοτεινό δρόμο στα Ανεμίσματα.

Αλλά δεν κατευθύνθηκε προς τα νότια, προς τα βορειοδυτικά όρια του Κακού Πατήματος· πήγε βόρεια, με σκοπό να φτάσει στη Γέφυρα της Ελμπένης. Καθοδόν είδε δυνάμεις της Φρουράς της Κυκλόπολης στους δρόμους. Έρχονταν για την ιστορία στο Ρόδι και Νερό, δεν αμφέβαλλε ο Οφιομαχητής. Πολύ αργά, όμως.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο Γεράσιμος. «Δεν είναι αποδώ το Κακό Πάτημα...»

«Θα μπούμε απ'την άλλη μεριά του,» απάντησε ο Γεώργιος.

«Γιατί;»

«Γιατί από τούτη τη μεριά τούς χαιρετήσαμε πιο πριν, και δεν θέλουμε αυτοί στην αντίπερα όχθη να αισθάνονται παραμελημένοι.»

Η Στεφανία γέλασε.

Ο Οφιομαχητής τη λοξοκοίταξε, υπομειδώντας μέσα από την κουκούλα του. «Είπα κάτι αστείο;»

Οι γάτες της νιαούρισαν. Η Ευθαλία ανασάλεψε επάνω στον πήχη του Γεώργιου· αισθανόταν ενοχλημένη που δεν την άφηναν να κοιμηθεί μες στη νύχτα – ο Οφιομαχητής το καταλάβαινε.

Πέρασαν τη Γέφυρα της Ελμπένης χωρίς πρόβλημα· η Φρουρά δεν τη φυλούσε, δεν υπήρχε λόγος. Βγήκαν στο Κέντρο και έστριψαν νότια, διασχίζοντας άδειες οδούς ανάμεσα από ψηλές πολυκατοικίες. Έφτασαν τελικά αντίκρυ στα σύνορα του Κακού Πατήματος και είδαν απέναντί τους φρουρούς μπροστά από ένα οδόφραγμα, ενώ ήταν κρυμμένοι στη γωνία ενός μικρού δρόμου.

«Συμμορία γατών δεν έχουμε τώρα;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τη Στεφανία.

Η σαμάνος έβγαλε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα απ'τα χείλη της, κάνοντας τον Γεράσιμο να την κοιτάξει περίεργα· ένα μακρόσυρτο σφύριγμα που έδωσε στον Γεώργιο πάλι την εντύπωση ότι πρέπει να αντήχησε πολύ μακριά. Είδε, μάλιστα, κάποιες κινήσεις από τους φρουρούς αντίκρυ· μάλλον τους είχε ακουστεί παράξενο – ή ύποπτο.

Τράβηξε ένα ξιφίδιο από την κάπα του και το έδωσε στη Στεφανία, μόλις το σφύριγμά της τελείωσε. «Τι να το κάνω αυτό;» ρώτησε εκείνη.

«Σκότώσέ τον» – έδειξε, με το βλέμμα του, τον Γεράσιμο – «άμα επιχειρήσει καμιά μαλακία – όπως να το σκάσει.»

«Όχι, δεν πρόκειται να–!» άρχισε αμέσως εκείνος.

«Σκασμός.»

Γάτες άρχισαν να μαζεύονται γύρω τους... κι άλλες γάτες... κι άλλες γάτες... κι άλλες γάτες – πηδώντας από δώματα, ταράτσες, μπαλκόνια, περβάζια· βγαίνοντας από δρόμους και ανοίγματα και τρύπες. Γεμίζοντας τη νύχτα με τα ευλύγιστα σώματά τους, τα γυαλιστερά μάτια τους, τα νιαουρίσματά τους.

Ο Γεράσιμος έμοιαζε τρομοκρατημένος. «Τι... τι είναι...;»

«Σκασμός,» είπε πάλι ο Οφιομαχητής, και ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας. Προς τη Στεφανία: «Ολόκληρο στρατό έφερες αυτή τη φορά...»

«Συμπτωματικό.»

«Στείλ' τον προτού πλησιάσω, γιατί κάτι μου λέει ότι θα μας περιμένουν.»

Η Στεφανία έβγαλε ακόμα ένα σφύριγμα, πολύ πιο άγριο απ'το προηγούμενο – γρύλισμα γάτας θύμιζε – κι έδειξε προς τους φρουρούς μπροστά απ'το οδόφραγμα.

Η πελώρια γατοσυμμορία τούς χίμησε σαν δεκάδες νυχάτοι νυχτερινοί δαίμονες της πόλης. Και ο Οφιομαχητής όρμησε αμέσως μετά τη γατοσυμμορία, με το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι και το βελονοβόλο του στο άλλο.

Σύντομα δεν υπήρχε οδόφραγμα όρθιο σ'εκείνο τον δρόμο, ούτε φρουροί. Ο Γεώργιος σκούπισε το λεπίδι του επάνω στην προστατευτική στολή ενός λιπόθυμου άντρα. Είχε προσπαθήσει να μην τους σκοτώσει, αλλά δεν μπορούσε να αποφύγει να σπαθίσει ορισμένους με την κοφτερή μεριά του Φιλιού.

Η Στεφανία κι ο Γεράσιμος ήρθαν κοντά του, ο δεύτερος μοιάζοντας να νομίζει ότι είχε παγιδευτεί μέσα σε κάποιο ζωντανό όνειρο. Μαζί με τον Οφιομαχητή έτρεξαν μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος, και η γατοσυμμορία διαλύθηκε γύρω τους ύστερα από δυο απανωτά σφυρίγματα της Στεφανίας.

Μετά από λίγο σταμάτησαν να τρέχουν. Δεν υπήρχε λόγος.

«Μπορείς... μπορείς να τα βάλεις μ'ολόκληρο στρατό, μα την Έχιδνα!» είπε ο Γεράσιμος στον Γεώργιο, λαχανιασμένος.

«Να,» είπε ο Οφιομαχητής στη Στεφανία, «βλέπεις τώρα πώς κάτι τέτοιες υπερβολικές μαλακίες εξαπλώνονται για εμένα;»

Η σαμάνος μειδίασε.

Βαδίζοντας προς τα νότια μέσα στο Κακό Πάτημα, έφτασαν στον Απέθαντο, και μόλις μπήκαν εκεί οι νοσοκόμοι έδωσαν αμέσως μάσκα και γάντια και κουκούλα στον Γεράσιμο, και είπαν στον Οφιομαχητή ότι πέντε κρούσματα είχαν έρθει στο νοσοκομείο αφότου ανακοινώθηκε πως δέχονταν πάλι αρρώστους. Ο κύριος Βολλέρνιος τούς είχε κάνει την ένεση με την Ασπίδα των Όφεων και όλοι φαινόταν να πηγαίνουν καλά.

«Ωραία,» είπε ο Γεώργιος. «Ζητήστε τώρα από τους γιατρούς να έρθουν στο Γενικό Γραφείο. Τώρα. Είναι επείγον.»

Και δεν άργησαν όλοι τους να συγκεντρωθούν στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών. Δεν έφευγαν καθόλου από το νοσοκομείο, άλλωστε· παρότι είχε ανακαλυφθεί η Ασπίδα των Όφεων, η υπόθεση με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου κάθε άλλο παρά είχε τελειώσει.

«Ποιος είν' αυτός;» ρώτησε ο Γεώργιος Φιρίζος, καπνίζοντας κάτω από την ανασηκωμένη μάσκα του. Το βλέμμα του έδειχνε τον Γεράσιμο, που ήταν κουκουλωμένος και μασκοφορεμένος όπως όλοι τους – εκτός από τον Οφιομαχητή, φυσικά.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο τελευταίος την Ευτυχία Ναθράσκη.

«Μέχρι στιγμής,» απάντησε εκείνη.

«Πήρες άλλη δόση όσο έλειπα;»

«Δε χρειάστηκε.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. Ήταν αναμενόμενο, σκέφτηκε, όπως και με τους υπόλοιπους ασθενείς. Όσο περισσότερες δόσεις έπαιρνες τόσο πιο αραιά χρειάζονται επόμενη δόση. Και η Ευτυχία είχε ως τώρα πάρει τρεις.

«Ρώτησα ποιος είναι αυτός,» επέμεινε ο Φιρίζος δείχνοντας τον Γεράσιμο με το γαντοφορεμένο χέρι του.

«Αυτός,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, «είναι η απόδειξη ότι οι απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας δηλητηριάζουν τον κόσμο με το μίγμα των Σαγονιών του Αβυσσαίου. Είναι ο υπάλληλος από το μπαρ 'Ρόδι και Νερό' ο οποίος έριξε το μικρόβιο στο ποτό της Στεφανίας.» Η οποία στεκόταν τώρα πλάι στον Οφιομαχητή, αλλά οι γιατροί δεν της έδιναν σημασία· είχαν όλοι ήδη στρέψει το βλέμμα τους επάνω στον Γεράσιμο.

Εκείνος ήταν σιωπηλός και ακίνητος, μοιάζοντας φοβισμένος.

«Πες τους,» τον ώθησε ο Γεώργιος.

«Κι αν... κι αν... Μου υποσχέθηκες ότι θα μ'αφήσεις να φύγω—»

«Είσαι τυχερός που δεν είσαι ήδη νεκρός. Πες τους.»

Ο Γεράσιμος ξεροκατάπие, και τους είπε ό,τι είχε πει και στον Οφιομαχητή στο Ρόδι και Νερό.

«Γαμώ τη λοκράθια πουτάνα μου! είναι αλήθεια, λοιπόν,» είπε ο Φιρίζος, σβήνοντας το τσιγάρο του πάνω στο ξύλο του ταλαιπωρημένου

τραπεζιού παρότι υπήρχε τασάκι παραδίπλα. «Το εξαπλώνουν οι ίδιοι... ή αυτός ο πούστης λέει ψέματα.»

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ήταν επίμονο μέσα στο μυαλό του Οφιομαχητή. «Λες να παραδεχόταν τέτοιο πράγμα αν δεν αλήθευε; Το πιο πιθανό είναι να θέλετε να τον κάνετε κομμάτια. Εσύ θα έλεγες ένα ψέμα που σίγουρα θα έφερνε την καταστροφή σου;»

«Ανέφερε, όμως, ότι του υποσχέθηκες πως θα τον αφήσεις να φύγει!»

«Ήταν ο μόνος τρόπος για να τον κάνω να μιλήσει. Αν του έλεγα πως θα τον δώσω στους άλλους να τον σκοτώσουν, δε θα μιλούσε. Τι να τον σκοτώσω εγώ, τι εκείνοι;»

Ο Φιρίζος συνοφρυώθηκε, κι άναψε ακόμα ένα τσιγάρο. «Λογικό...»

«Είναι αλήθεια,» είπε ο Οφιομαχητής: «οι γιατροί της Ανθρώπινης Προστασίας εξαπλώνουν την επιδημία, για να πουλήσουν μετά το φάρμακό τους.»

«Ανώμαλοι...» μούγκρισε ο Φιρίζος πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του. «Ούτε ο Βολλέρνιος δε θα το σκεφτόταν αυτό.»

Ο Κλεάνθης Βολλέρνιος τον λοξοκοίταξε πίσω απ'τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του.

«Αστεειεύομαι, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Φιρίζος, μειδώντας καθώς φυσούσε καπνό.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Κύκλο!» είπε η Ζωή Καλντόζη. «Πρέπει να μάθουν γι'αυτό, και... και να τιμωρηθούν κάπως οι φταίχτες, και η πόλη να-»

Ο Φιρίζος ρουθούνισε. «Καλά, πού είναι το μυαλό σου, καρδιά μου; Ο Νιλκόδιος και οι δικοί του δεν πρόκειται να παραδεχτούν τίποτα· θα πουν ότι είμαστε ψεύτες, και οι Σύμβουλοι θα τους πιστέψουν, γιατί σήμερα έσωσαν τη ζωή δύο Συμβούλων και γιατί εμείς είμαστε από τον Απέθαντο.»

«Μα, αυτός ο άνθρωπος το λέει!» επέμεινε η Καλντόζη με την ένρινη φωνή της, δείχνοντας τον Γεράσιμο.

«Και τι έγινε που το λέει; Ποιος είναι που θα τον πάρουν-;»

«Δε – δε μπορώ να πάω στον Κύκλο και να πω αυτό το πράγμα!» πετάχτηκε ο Γεράσιμος. «Θα μ'εκτελέσουν, σίγουρα!» Και προς τον Οφιομαχητή: «Μου υποσχέθηκες ότι θα μ'αφήσεις να ζήσω. Σε παρακαλώ!»

«Ε!» παρενέβη ο Φιρίζος. «Σου υποσχέθηκε ότι αυτός θα σ'αφήσει να ζήσεις, μεγάλε. Για τους άλλους δεν είπε τίποτα.»

Τα μάτια του Γεράσιμου γούρλωσαν· έκανε ένα βήμα πίσω.

Ο Οφιομαχητής τον έπιασε από τον ώμο. «Όχι μαλακίες,» είπε. «Σου υποσχέθηκα ότι θα ζήσεις, κι εκεί τελειώνει το θέμα.»

«Υπέροχα,» μούγκρισε ο Φιρίζος. «Τώρα ο Κύκλος – που έτσι κι αλλιώς δεν θα μας πίστευε – σίγουρα δεν θα μας πιστέψει.»

«Έχει δίκιο,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη στον Οφιομαχητή. «Δε θα μας πιστέψουν, Γεώργιε. Αποκλείεται. Χρειαζόμαστε κι άλλες αποδείξεις. Πολλές άλλες αποδείξεις.»

«Δεν υπάρχει χρόνος για άλλες αποδείξεις.»

«Δε γνωρίζει αυτός ο παπάρας» – ο Φιρίζος έδειξε, με το τσιγάρο του, τον Γεράσιμο – «κανέναν από τους υπόλοιπους που εξαπλώνουν το μίσμα;»

«Δεν ξέρω κανέναν άλλο. Η Θολσοβόνια δε μου είπε για κανέναν.»

«Ή έτσι λες...»

«Θα σας το έλεγα αν ήξερα! Δεν ξέρω κανέναν! Κανέναν!»

Ο Οφιομαχητής είπε στον Φιρίζο: «Αν τον έβαζες εσύ να κάνει αυτή τη δουλειά, θα του ανέφερες τους άλλους δηλητηριαστές σου χωρίς καλό λόγο;»

«Ε, τότε, δεν γίνεται με τίποτα να το αποδείξουμε. Είτε το ξέρουμε είτε όχι, ένα και το αυτό είναι!»

16

Σπαθίζω τους Βυθισμένους με το Φιλί της Έχιδνας, διαγράφοντας μεγάλες, αιματηρές τροχιές με τη λεπίδα του, κόβοντας μέλη, ουρές, κεφαλιά, σκίζοντας σώματα. Και δίπλα μου μάχεται η Ζέρκιλιθ – μάχεται το ίδιο καλά όπως τη θυμόμουν επάνω στα Φτερά των Ωκεανών, αποκρούοντας νύχια και κεντριά με το σπαθί και το ξιφίδιό της, και καρφώνοντας και χτυπώντας τους εχθρούς μας με κάθε ευκαιρία.

Αν βέβαια δεν ήμουν κι εγώ εδώ θα την είχαν κάνει κομμάτια, όσο καλή κι αν είναι. Το ξέρω, δεν έχω αυταπάτες. Οι Βυθισμένοι είναι επικίνδυνοι, πολύ επικίνδυνοι.

Αυτοί που μας όρμησαν είναι έξι στον αριθμό. Ή, μάλλον, ήταν. Τώρα, καθώς έχουμε τελειώσει μαζί τους (η Ζέρκιλιθ σκότωσε δύο κι εγώ τούς υπόλοιπους· κανένας δεν ξέφυγε), σκουπίζω το Φιλί της Έχιδνας από το αίμα τους που θυμίζει παχύρευστο νερό.

«Τι δαίμονες είν' αυτοί, Ζέρκιλιθ;»

«Βυθισμένους τούς λέμε—»

«Ναι, το άκουσα· και είναι το μόνο που ξέρω γι' αυτούς. Υποθέτω δεν πρόκειται για κάποια επίσημη ονομασία, έτσι;»

«Δε νομίζω ότι έχουν επίσημη ονομασία. Ποιος άλλος να τους έχει ονομάσει; Δε βρήκαμε ίχνη άλλων ανθρώπων όταν κατεβήκαμε εδώ, στη Βυθυδάτια.»

«Τι είναι, όμως, οι Βυθισμένοι;»

Η Ζέρκιλιθ ανασηκώνει τους ώμους. «Κάτοικοι της Βυθυδάτιας. Ο Ιωάννης· σαρ πήρε ένα πτώμα κάποτε για μελέτη, αλλά δεν ξέρω τι έγινε, αν έφτασε σε κάποιο συμπέρασμα.»

«Εσείς δεν βάλατε τα κάγκελα στα ανοίγματα;»

«Ναι. Ύστερα από μερικές συγκρούσεις με τους Βυθισμένους – που το νοοσύστημα μάς έσωσε από αυτούς, ουσιαστικά – ο Γρηγόριος κι ο Ιωάννης αποφάσισαν να κλείσουν όλα τα ανοίγματα που οδηγούσαν έξω από τις σπηλιές που είχαμε κάνει λημέρι μας. Κι όταν αργότερα

επεκτείναμε το λημέρι μας, βάλαμε κάγκελα σε περισσότερα ανοίγματα.»

«Αντιμετώπισε το ενεργειακό νοοσύστημα τους Βυθισμένους; Πώς; Είναι όπλο εκτός των άλλων;»

«Παρήγαγε έναν παράξενο ήχο που φάνηκε να τους ενοχλεί. Αλλά τώρα πρέπει να φύγουμε αποδώ, Πρίγκιπά μου, αλλιώς ο Ιωάννης'σαρ μπορεί να στείλει κι άλλη εφήμερη ενεργειακή οντότητα να σε κυνηγήσει. Δεν ξέρω αν υπάρχει κανένας περιορισμός στο πόσες μπορεί να στείλει – αν και υποθέτω πως κάποιος θα υπάρχει. Μη μου πεις, πάντως, πώς τη νίκησες· σου εξήγησα ότι το νοοσύστημα–»

«Δεν είναι κάτι που μπορώ να ξεχάσω, Ζέρκιλιθ. Μόνο το παρελθόν μου δεν θυμάμαι.» Ενώ ο Δεξής κάθεται στον δεξή μου ώμο και η Αριστερή στον αριστερό, βαδίζουμε ξανά, έχοντας αφήσει τους Βυθισμένους πίσω μας. Αλλά δεν ξέρουμε πού πάμε μέσα στις σπηλιές και τις σήραγγες της Βυθυδάτιας. Δεν έχουμε καμία ιδέα πού πάμε.

Κι εκείνο που με ανησυχεί είναι αυτό που είπε η Ζέρκιλιθ: μη στείλει ο Ιωάννης'σαρ κι άλλο ενεργειακό δαίμονα να με κυνηγήσει. Τώρα έχω καταλάβει πώς μπορείς να τους διαλύσεις, αλλά δεν θα ήθελα να χρειαστεί να αντιμετωπίσω και δεύτερο. Δεν ξέρω καν αν θα κατάφερνα πάλι να τον κατατροπώσω.

Διονυσία:

«Γαμήσου!» βρίζει η Λουκία, φωτίζοντας με τον φακό της καθώς παράτολμα προπορεύεται. «Πού πήγε ο γαμημένος;» γρυλίζει. Με κοιτάζει πάνω απ'τον ώμο της. «Βρες τον πάλι, Διονυσία, βρες τον πάλι, γαμώ τη βατραχομάνα του!» Το γαλανόδερμο πρόσωπό της γυαλίζει από τον ιδρώτα, τα μακριά κόκκινα μαλλιά της κολλάνε στο μέτωπο και στο αριστερό της μάγουλο· τα πρασινόγκριζα μάτια της είναι διασταλμένα.

Αν και δεν ξέρω κατά πόσο είναι καλή ιδέα που ακολουθούμε αυτό το πλάσμα – ό,τι κι αν είναι· και ίσως νάναι κάτι το πολύ επικίνδυνο – κάνω ξανά Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας και στέκομαι, παύοντας να κινούμαι. Στέλνω τις αισθήσεις μου μπροστά... μακριά, γιατί δεν βρίσκω αμέσως τη ζωτική ενέργεια του πλάσματος... Μακριά... στα

όρια της αντοχής μου – και είμαι καλή με το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, χωρίς να θέλω να το υπερηφανευτώ...

Ναι – εκεί. Εκεί είναι το πλάσμα – αυτή η ζωτική ενέργεια που μοιάζει με άνθρωπου. Δεν είμαι, όμως, σίγουρη πως είναι άνθρωπος – καθόλου σίγουρη. Και, ό,τι και νάναι, μου δίνει την εντύπωση πως είναι μολυσμένη η ενέργειά του κατά κάποιο τρόπο. Δεν ξέρω γιατί.

Υψώνω το χέρι μου και δείχνω. «Αποκεί. Κι έχει απομακρυνθεί, δεν είναι δίπλα–»

Η Λουκία τρέχει ξανά.

«Περίμενε, Λουκία!» της φωνάζει ο Καταραμένος Αργύριος, πολύ συνετά, αλλά την ακολουθεί το ίδιο ασύνετα. Και την ακολουθώ κι εγώ μαζί με τον Φωνακλά, κι όλοι οι υπόλοιποι. Δε μπορούμε να την αφήσουμε να πάει να σκοτωθεί. Την καταλαβαίνω – ανησυχεί για τον Γεώργιο· πρέπει να είναι πολύ ερωτευμένη μαζί του – εγώ δεν είμαι ερωτευμένη μαζί του, αλλά τον θεωρώ τον καλύτερό μου φίλο ίσως – ναι, την καταλαβαίνω· όμως, και πάλι, είναι υπερβολικά παράτολμη. Τούτο το μέρος είναι καταφανώς επικίνδυνο.

«Λουκία!» γρυλίζει ο Καταραμένος. «Πρόσεχε γαμώτο! Δεν ξέρουμε τι είναι, μπορεί νάχει στήσει καρτέρι – είμαστε στον χώρο του!»

Φτερωτά ερπετά φτερουγίζουν αποδώ κι αποκεί, φέρνοντας ακούσια στο νου μου τον Γεώργιο, αν και το μυαλό μου τώρα είναι εστιασμένο σε ένα πράγμα και μόνο: στο να διατηρώ ενεργό το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Ναι, παρότι τρέχω. Είναι δύσκολο, αλλά είμαι καλή σ' αυτό το ξόρκι· μπορώ να το καταφέρω. Για λίγο, τουλάχιστον.

Και σύντομα–

–ζωτικές ενέργειες! Πολλές!

«Λουκία, στάσου!» φωνάζω. «Είναι πολλά, δεν είναι ένα, και δεν απομακρύνονται! Στάσου!»

Τα λόγια μου την κάνουν να σταματήσει και να στραφεί για να με κοιτάξει. «Πολλά;»

«Ναι· και φαίνεται να σε περιμένουν.» Κι εμείς έχουμε σταματήσει, φυσικά. Νιώθω τον Φωνακλά να έχει κολλήσει πάνω στα πόδια μου, φοβισμένος.

«Πόσα είναι, Διονυσία;» με ρωτά ο Πρίγκιπας Δαμιανός.

Έχω διαλύσει το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας τώρα, αλλά θυμάμαι. «Καμιά ντουζίνα πρέπει νάναι,» αποκρίνομαι.

Κ'χααααααακχχχχ... ακούγονται ήχοι από το βάθος, από τα σκοτάδια, αλλά όχι από πολύ μακριά. Κ'χααααακχχχ... Κ'χαακχχχχχχ... Κ'χαααααααααακχχχχ...

«Τι διάολο κάνουν έτσι;» μουγκρίζει ο Δημήτριος Ζερδέκης, με το ενεργειακό πιστόλι του στο χέρι.

«Ίσως να πεινάνε,» υποθέτει η Ευτυχία, η μια από τις δυο δύτεριες του Μικρού Σύμπαντος.

«Για καλό το λες αυτό;»

«Έρχονται!» προειδοποιεί η Ερασμία, με τις λεπίδες της στα χέρια. Και, ναι, όντως, τα ακούω κι εγώ: πλησιάζουν, σίγουρα. Υψώνω τον φακό μου, φωτίζοντας μπροστά – όπως και η Λουκία, που στο άλλο της χέρι βαστά το σπαθί της. Από κάπου αντηχεί ένα γατίσιο γρύλισμα – ο Ακατάλυτος – αλλά δεν τον βλέπω.

Ο Καταραμένος και όσοι από τους Μακροθάνατούς του μπορούν, μέσα σε τούτο τον στενό υπόγειο χώρο, υψώνουν τα τόξα τους, με βέλη περασμένα και χορδές τεντωμένες. Σημαδεύοντας τα σκοτάδια.

Ο Δαμιανός λέει: «Προσοχή. Ίσως να μην είναι εχθρικά.»

«Πας στοίχημα, Πρίγκιπά μου;» ακούω την Ελευθερία Μοριλκόνη να του λέει από πίσω.

Μέσα από τα σκοτάδια μορφές ξεπροβάλλουν τις οποίες μπορώ να χαρακτηρίσω μόνο εφιαλτικές. Είναι ανθρωποειδείς, αλλά δεν είναι άνθρωποι. Θυμίζουν βατράχια, ίσως, ή ψάρια – δεν ξέρω. Γαμψά νύχια στα χέρια και στα πόδια, άτριχο γκρίζο σώμα. Ουρές με κεντριά!

Ορμούν καταπάνω μας.

«Δεν είναι φιλικά, γαμώτο!» γρυλίζει ο Μελέτιος'σαρ. Και οι Μακροθάνατοι έχουν ήδη εξαπολύσει τα βέλη τους. Σαΐτες καρφώνονται πάνω στα γλοιώδη σώματα των τεράτων. Τα χτυπάνε σαν καταιγίδα, κι αυτά πέφτουν· η έφοδος τους ανακόπτεται αμέσως. Και οι Μακροθάνατοι συνεχίζουν να τους ρίχνουν· τους γεμίζουν βέλη.

Μόνο δύο πλάσματα καταφέρνουν να μας πλησιάσουν και να συγκρουστούν με τη Λουκία και την Ερασμία οι οποίες στέκονται μπροστά· αλλά δεν μένουν όρθια για πολύ. Το ένα το χτυπά ο Δημήτριος με το ενεργειακό πιστόλι του, και το Τέκνο το καρφώνει στο στήθος με

το σπαθί της και του σκίζει τον λαιμό με το ξιφίδιό της. Το άλλο το χτυπάω εγώ με το δικό μου ενεργειακό πιστόλι, και η Λουκία κι ένα βέλος των Μακροθάνατων το αποτελειώνουν. Ο Φωνακλάς είναι σιωπηλός, και συνεχώς πλάι μου.

«Μα τη Μεγάλη Κυρά!» αναφωνεί η Ερασμία. «Δείτε το αίμα τους, μα τη Μεγάλη Κυρά! Δε θυμίζει αίμα...»

«Εμένα αυτά τα όντα δεν μου θυμίζουν, γενικά, τίποτα που θα έπρεπε να υπάρχει στην Υπερυδάτια,» λέει ο Δημήτριος. «Με κάτι φωτογραφίες τεράτων απ'το Σύμπλεγμα μοιάζουν...»

«Δεν είμαστε στο Σύμπλεγμα, όμως,» ακούγεται η φωνή του Ορνάκιου. «Αφήστε με να έρθω μπροστά. Θέλω να τα δω.» Περνά ανάμεσά μας και πλησιάζει, κοιτάζει τα πτώματα. Φαντάζει κι εκείνος περίεργος, ομολογουμένως, με τη χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση από την οποία πάσχει, αλλά όχι και τόσο περίεργος όσο αυτά τα τέρατα – ή ίσως απλά να τον έχω συνηθίσει.

«Τ'αναγνωρίζεις, Καπετάνιε;» τον ρωτά ο Δαμιανός.

«Όχι... Δεν έχω ποτέ ξανά δει τίποτα παρόμοιο.»

«Και είναι πολύ ανθεκτικά,» λέει ο Αργύριος. «Ορισμένα χρειάστηκαν τρία βέλη προτού σκοτωθούν.»

«Τι τρία, Καταραμένε;» λέει ένας από τους Μακροθάνατούς του. «Ένα χρειάστηκε τέσσερα στον κορμό για να πάψει να κινείται.»

«Αν δε σας είχαμε μαζί μας,» τους λέει ο Δημήτριος, «υποψιάζομαι ότι θα ήμασταν το βραδινό τους τώρα...»

«Ίσως,» συμφωνεί ο Καταραμένος, κρατώντας ακόμα το τόξο του με βέλος περασμένο στη χορδή, αν και δεν το έχει υψωμένο πια. Δεν ακούγεται τίποτ' άλλο να πλησιάζει.

«Τι είναι, Διονυσία;» με ρωτά η Λουκία. «Τι είναι αυτά τα τέρατα;»

«Πού θες να ξέρω;» αποκρίνομαι. «Νομίζεις ότι τάχω ξαναδεί; Αλλά...» Πλησιάζω ένα πτώμα και κάνω Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Με τον θάνατο η ζωτική ενέργεια δεν διαλύεται αμέσως, και έχω την περιέργεια να δω κάτι...

Έχει ήδη αρχίσει να διασκορπίζεται από το νεκρό σώμα, αλλά μπορώ πάλι να διακρίνω ότι μοιάζει μολυσμένη. Και τώρα δεν είμαι μακριά της· εστιάζω τις αισθήσεις μου επάνω της: Μολυσμένη, ναι... σίγουρα. Αλλά τι είδους μόλυνση; Δεν είναι δηλητήριο, φυσικά, ούτε κάποια

ασθένεια. Τέτοια πράγματα δεν διακρίνονται στη ζωτική ενέργεια, δεν την επηρεάζουν καθόλου. Δε μπορείς να καταλάβεις αν κάποιος είναι δηλητηριασμένος ή όχι, υγιής ή μη, απλά και μόνο κοιτάζοντας με μαγικά διευρυμένες αισθήσεις τη ζωτική του ενέργεια.

Θυμάμαι εκείνη την άσχημη ιστορία στην Κυκλόπολη· η ζωτική ενέργεια των μολυσμένων από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου δεν φαινόταν μολυσμένη. Αυτών των πλασμάτων, όμως, φαίνεται μολυσμένη... Γιατί; Εδώ πέρα συμβαίνει κάτι άλλο. Κάτι που δεν έχει ξανατύχει να συναντήσω.

Γιατί μου φαίνεται μολυσμένη;... Όχι, δεν είναι μόλυνση αυτό. Όχι ακριβώς. Είναι... Πώς να το πω; Είναι σαν νάχει γίνει κάποια βίαιη αλλαγή επάνω στη ζωτική τους ενέργεια. Μια αλλοίωση. Ναι, αυτό είναι. Αλλοίωση, όχι μόλυνση. Είναι σαν να έχεις στραβώσει κάτι, να του έχεις δώσει άλλη μορφή.

Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί να προκληθήκε τέτοιο πράγμα.

Διαλύω το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας.

«Τι είναι;» με ρωτά η Λουκία. «Βρήκες κάτι;» Και παρατηρώ πως κι ο Μελέτιος'σαρ, έχοντας έρθει κοντά, με κοιτάζει με ενδιαφέρον.

Τους λέω τα συμπεράσματά μου, και κάνει αμέσως κι ο Μελέτιος Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας – το αναγνωρίζω, φυσικά: οι κινήσεις, τα λόγια. Δεν έχει σημασία που αυτός είναι του τάγματος των Ερευνητών κι εγώ του τάγματος των Βιοσκόπων. Απλώς εγώ ειδικεύομαι σε τέτοια ξόρκια.

«Έχεις δίκιο,» μου λέει τελικά. «Κάτι έχει αλλοιώσει τη ζωτική τους ενέργεια. Και το είχες καταλάβει από πριν; Ενώ κυνηγούσαμε τον πρώτο απ'αυτούς;»

«Ναι.»

«Είσαι καλή. Πολύ καλή.»

«Τι πάει να πει ότι η ζωτική τους ενέργεια είναι αλλοιωμένη;» ρωτά η Λουκία. «Τι σημαίνει;»

«Εξαρτάται,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ. «Μπορεί να σημαίνει πολλά πράγματα. Μπορεί αυτά τα πλάσματα να δημιουργήθηκαν από κάποιου είδους μετάλλαξη. Δε μοιάζουν φυσικά. Η αλλοίωση στη ζωτική τους ενέργεια αυτό υποδεικνύει.»

«Ναι,» συμφωνώ, «κάτι τέτοιο.»

«Εντάξει,» λέει ο Δημήτριος, «και τι θα κάνουμε ύστερα απ'αυτή την τρομερή ανακάλυψη; Δε μας βοηθά να βρούμε τον Γεώργιο. Κι αν ετούτες οι σπηλιές είναι γεμάτες από τέρατα σαν αυτά, δε νομίζω ότι θα τον βρούμε με το να περιπλανιόμαστε εδώ.»

«Γιατί όχι;» λέει η Λουκία. «Το λημέρι των Καπνών κάπου εδώ πρέπει να βρίσκεται, σε κάποιες σπηλιές—»

«Και τα τέρατα; Λες να ζουν μαζί τους, παρέα;»

«Ίσως νάναι σ'άλλο μέρος των σπηλαίων – δεν ξέρω. Αλλά πρέπει να ψάξουμε!»

«Σε λίγο δεν θα μπορούμε να βγούμε αποδώ μέσα – θάχουμε χάσει τον δρόμο, Λουκία! Γιατί, τουλάχιστον, δεν προσπαθούμε να καλέσουμε τον πομπό του;» Βγάζει τον δικό του πομπό. «Αν είναι κάπου εδώ, ίσως να τα καταφέρουμε.»

«Ίσως,» λέει ο Μελέτιος'σαρ, «αλλά δεν το νομίζω. Δοκίμασέ το, όμως.»

Ο Δημήτριος πατά πλήκτρα επάνω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κοιτάζει τη μικρή του οθόνη. «Όχι... δεν πιάνει το σήμα του.»

«Είδες; Τα τηλεπικοινωνιακά σήματα δυσκολεύονται να περάσουν. Μόνο αν ήταν πολύ κοντά μας ίσως καταφέραμε να τον καλέσουμε.»

«Πρέπει να συνεχίσουμε να ψάχνουμε,» λέει η Λουκία. «Κάπου εδώ μέσα οι Τρομεροί Καπνοί έχουν το λημέρι τους – και εδώ είναι κι ο Γεώργιος.»

«Κυκλοφορούν αυτά τα τέρατα, Λουκία,» επιμένει ο Δημήτριος. «Είδες πόσα μας όρμησαν. Σκέψου πόσα ακόμα μπορεί να υπάρχουν. Αποκλείεται οι Καπνοί νάχουν το λημέρι τους σε τούτη την περιοχή. Ας ψάξουμε γι'άλλη σπηλιά. Είναι πολλές στα πλάγια της Βυθυδάτιας.»

«Ο Ζερδέκης έχει δίκιο,» λέει ο Ορνάκιος. «Είναι πολύ ριψοκίνδυνο να συνεχίσουμε να περιπλανιόμαστε εδώ. Πάμε πίσω, στα υποβρύχια, και θα βγούμε πάλι στην επόμενη σπηλιά που δεν είναι τελείως πλημμυρισμένη.»

Δε φαίνεται να της αρέσει και τόσο αυτό, αλλά αναγκάζεται τελικά να συμφωνήσει γιατί όλοι νομίζουμε ότι ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος μιλά σωστά. Κι εγώ θέλω να βρούμε τον Γεώργιο όσο πιο γρήγορα μπορούμε, όμως δεν πρόκειται να γίνει έτσι όπως προτείνει η Λουκία. Αυτός ο λαβύρινθος με τρομάζει πιο πολύ απ'ό,τι τον

Φωνακλά που είναι κολλημένος πλάι μου, και πραγματικά δεν νομίζω ότι εδώ έχουν το λημέρι τους οι Τρομεροί Καπνοί. Ποιος άνθρωπος – κουρσάρος ή μη, κακοποιός ή μη – που έχει λίγη λογική θα έμενε εδώ; Και ούτε έχουμε δει, ούτως ή άλλως, κανένα σημάδι ότι το μέρος είναι κατοικημένο από κανέναν άλλο εκτός από αυτά τα τέρατα.

Επιστρέφουμε στα μικρά υποβρύχιά μας και επιβιβάζομαστε ξανά, όπως πριν. Εγώ μπαίνω στο Αιχμηρό Δελφίни μαζί με τον Καταραμένο Αργύριο, τον Σωτήριο Εριβάλιο, τη δύτρια Ειρήνη, τον Κλεόβουλο'μορ, και τη Λουκία και τον γάτο της, η οποία ακόμα μουρμουρίζει ότι δεν κάνουμε καλά που φεύγουμε.

Ο Εριβάλιος λέει, καθώς οδηγεί το Αιχμηρό Δελφίни: «Κανονικά χρειαζόμαστε ξεκούραση· είναι νύχτα πλέον στον επάνω κόσμο.»

«Όχι προτού βρούμε τον Γεώργιο,» επιμένει η Λουκία.

«Ίσως να είναι αδύνατον να τον βρούμε απόψε,» της λέει ο Εριβάλιος, λοξοκοιτάζοντάς την πάνω απ'τον ώμο του, ενώ βγαίνουμε απ'τη σπηλιά στο πλάι της βυθισμένης ηπειρονήσου φωτίζοντας τα βάθη του ωκεανού με τους προβολείς μας.

Στέφανος:

Φτάσαμε αργά· ο Οφιομαχητής δεν ήταν εκεί, και είχε επίσης εξαφανιστεί και η Ζέρκιλιθ: το πτώμα της δεν ήταν ανάμεσα στα υπόλοιπα. Στη σήραγγα πίσω από τα λυγισμένα κάγκελα βρήκαμε δύο Καπνούς – τον Κόκκινο Κυριάκο και τον Παύλο τον Μάτη – χτυπημένους στο κεφάλι, λιπόθυμους. Αφού τους συνεφέραμε, μας είπαν ότι ο Οφιομαχητής παρουσιάστηκε ξαφνικά δίπλα τους και τους άρπαξε, τους τράβηξε μέσα στις Επικίνδυνες Περιοχές, κι άρχισε να τους ρωτά για τη Ζέρκιλιθ, να ζητά να τον οδηγήσουν προς το δωμάτιό της. Και φαινόταν να ξέρει αρκετά καλά τις σήραγγες.

«Τι τον ενδιέφερε η Ζέρκιλιθ;» τους ρώτησε ο Γρηγόριος Καθαρός.

«Δεν ξέρουμε, Καπ'τάνιε,» αποκρίθηκε ο Κόκκινος Κυριάκος. «Αλλά έπρεπε να του πούμε, γιατί θα μας καθάριζε. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο δυνατός είναι, μα τα χέρια τ'Αστερίωνα!»

Στράφηκα και κοίταξα τον Ιωάννη'σαρ. «Ο ενεργειακός δαίμονάς σου δεν τον σκότωσε, μάγε.»

Εκείνος δεν μίλησε, και η όψη του ήταν κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας του.

«Δεν καταλαβαίνω τι ήθελε τη Ζέρκιλιθ!» μούγκρισε ο Καθαρός.

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς είπε: «Δεν έλεγε η μαύρη γυναίκα ότι κάποιον της θύμιζε, από παλιά;»

«Δε μπορεί νάχει σχέση αυτό,» αποκρίθηκε ο Καθαρός. «Της θύμιζε έναν άθρωπο απ'τη Μοργκιάνη. Έναν πρίγκιπα από εκεί. Δεν είναι το ίδιο πρόσωπο· έκανε λάθος.»

Ο Ιωάννης'σαρ είπε, τότε, διακόπτοντάς τους: «Πάω να μάθω πού βρίσκεται τώρα η Ζέρκιλιθ. Κι αν ο Οφιομαχητής την έχει μαζί του, θα βρούμε κι αυτόν.»

Τον ακολουθήσαμε, και μας οδήγησε, φυσικά, στον θάλαμο του ενεργειακού νοοσυστήματος – εμένα, τον αδελφό του, και τον Πρίγκιπα Κοσμά· σε κανέναν άλλο δεν επέτρεψε να μπει: έκλεισε την πόρτα ασφαλείας πίσω μας. Και τώρα είναι που για πρώτη φορά βλέπω πώς το νοοσύστημα μάς παρακολουθεί όλους. Ο Ιωάννης'σαρ, αγγίζοντάς το, δίνοντάς του κάπως εντολές μέσω αυτών των μεταλλικών κρίκων που φορά στα χέρια του, το κάνει να παρουσιάσει ένα ολόγραμμα μπροστά μας. Βλέπουμε τον Οφιομαχητή να περπατά μέσα σε σήραγγες ή να στέκεται, και τον ακούμε να μιλά· κι ακούμε και μια γυναίκα να μιλά – τη Ζέρκιλιθ – αλλά αυτήν δεν τη βλέπουμε, γιατί όλα όσα παρουσιάζονται δεν είναι παρά αναμνήσεις της. Κοιτάζουμε από τα μάτια της, ουσιαστικά. Το ενεργειακό νοοσύστημα έχει κλέψει τις μνήμες της και τις έχει, κάπως, αποθηκεύσει· και τώρα μας τις προβάλλει σαν κινηματογραφική ταινία, μα τον Μεγάλο Λοκράθο!

Είναι τρομαχτικό, γιατί μπορεί να κάνει το ίδιο και με τις δικές μου αναμνήσεις. Δε νομίζω ότι μου αρέσει αυτό. Καθόλου. Αλλά έπρεπε να πάω μαζί με τους Καπνούς, και να δεχτώ το καταραμένο σημάδι τους επάνω μου – για να βρω, επιτέλους, τον Οφιομαχητή, τον Καταστροφέα της Έχιδνας, και να κλείσω τους λογαριασμούς μας!

Ακούω τώρα αυτά που λέει ο δαιμονισμένος και απορώ. Έχει ξεχάσει το παρελθόν του; Είναι όντως ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, που λέει η Ζέρκιλιθ; Είναι από τη Μοργκιάνη; Πώς είναι δυνατόν να τον διάλεξε η Φαρμακερή Κυρά αν είναι εξωδιαστασιακός;

«Η Ζέρκιλιθ μάς πρόδωσε, Ιωάννη!» αναφωνεί σε κάποια στιγμή ο Γρηγόριος. «Μας πρόδωσε, η άθλια ωκεανίδα! Και θα πεθάνει γι' αυτό!»

Μετά, βλέπουμε ανθρωποειδή τέρατα να παρουσιάζεται μέσα στο ολόγραμμα, αλλά η Ζέρκιλιθ και ο Οφιομαχητής δεν αργούν να τα σκοτώσουν και τα έξι. Αυτοί είναι οι Βυθισμένοι, λοιπόν. Δεν τους είχα ξαναδεί από τόσο κοντά. Μοιάζουν όντως επικίνδυνοι, αν και δε νομίζω πως μαζί με τον Δεύτερο Εαυτό μου θα είχα πρόβλημα να τους αντιμετωπίσω. Δε θα προλάβαιναν να με χτυπήσουν με τα κεντριά στις ουρές τους τα οποία ο Καθαρός κι ο Ιωάννης'σαρ μού έχουν πει ότι είναι δηλητηριώδη.

Ο μάγος σταματά το ολόγραμμα μ'ένα άγγιγμα του χεριού του επάνω στο νοοσύστημα. «Νίκησε την εφήμερη ενεργειακή οντότητα, αλλά δεν λέει πώς...» Μοιάζει οργισμένος και προβληματισμένος συγχρόνως μέσα από την κουκούλα του.

«Εσύ τι περίμενες;» τον ρωτάω. «Να το πει; Αφού η Ζέρκιλιθ τον προειδοποίησε ότι το νοοσύστημα διαβάζει το μυαλό της.»

«Δεν 'διαβάζει το μυαλό της' ακριβώς, Στέφανε. Αποθηκεύει τις μνήμες της μέσα στη δική του.»

«Και πόσες αναμνήσεις μπορεί να κρατήσει εκεί, μα τον Μεγάλο Λοκράθο; Πόσων ανθρώπων τις αναμνήσεις; Όλων μας;»

Ο Ιωάννης'σαρ γελά μέσα από την κουκούλα του. «Ακόμα δεν έχεις καταλάβει τίποτα για το νοοσύστημα, Στέφανε... 'Όλων μας'; Φυσικά και όχι μόνο όλων μας. Μπορεί να αποθηκεύσει τις αναμνήσεις των κατοίκων μιας ολόκληρης πόλης!»

Αδύνατον! Ο μάγος λέει ψέματα για να μ'εντυπωσιάσει. Αδύνατον αυτό το πράγμα να έχει τέτοιες δυνάμεις! Δεν τον πιστεύω.

Ο Καθαρός προτείνει: «Στείλε κι άλλη ενεργειακή οντότητα, Ιωάννη, για να τον κυνηγήσει! Να τους κυνηγήσει και τους δύο!»

Ο αδελφός του στρέφεται να τον αντικρίσει. «Καταλαβαίνεις πόση ενέργεια ξόδεψα για να δημιουργήσω την προηγούμενη οντότητα;»

«Θα βρούμε ενέργεια,» λέει ο Καθαρός. «Θα κουρσέψουμε πλοία, λιμάνια. Μπορούμε να αρπάξουμε όση ενέργεια θέλουμε! Αλλά ο Οφιομαχητής κι αυτή η προδοτική ωκεανίδα πρέπει να πεθάνουν! Τώρα. Προτού ξεφύγουν και φανερώσουν πράγματα που—»

«Πώς να ξεφύγουν; Πες μου – πώς; Αποκλείεται ούτε ο Οφιομαχητής να μπορεί να βγει από εδώ κολυμπώντας· η πίεση του νερού θα τον συνθλίψει!»

«Φαίνεται, όμως, νάχει κάτι στο μυαλό του, Ιωάννη. Τον άκουσες τι είπε – ότι θα βρει τρόπο να φύγουν. Μην τσιγκουνεύεσαι τη γαμημένη ενέργεια. Στείλε άλλη μια οντότητα να τον κυνηγήσει! Και αυτόν και τη Ζέρκιλιθ!»

«Δε θα τους σκοτώσει,» λέω.

«Τι;» Στρέφεται να με κοιτάξει, οργισμένος.

«Κατέστρεψε την πρώτη· γιατί να μην καταστρέψει και τη δεύτερη;»

«Μπορεί η Σιλοάρνη νάβαλε το νύχι της, μα την Έχιδνα!»

Γελάω, και το βλέμμα του αγριεύει. «Πιστεύεις ότι ήταν τυχαίο;» του λέω. «Νομίζεις ότι μπορεί κάποιος να καταστρέψει τυχαία τέτοιο ενεργειακό δαίμονα;»

Ο Καθαρός αντικρίζει τώρα τον αδελφό του ξανά: «Πώς μπορείς να την ξεκάνεις την ενεργειακή οντότητα, Ιωάννη; Πώς;»

«Προκαλώντας κάποια διάσπαση στη ροή της ενέργειάς της... Δε μπορώ να φανταστώ άλλο τρόπο. Εκτός αν...»

«Εκτός αν τι;»

«Εκτός αν χτυπιόταν τόση ώρα με τον Οφιομαχητή που διαλύθηκε από μόνη της.»

«Από μόνη της;»

«Είναι εφήμερη ενεργειακή οντότητα, αδελφέ μου,» εξηγεί ο Ιωάννης'σαρ. «Οι συγκεντρωμένες ενέργειες δεν μένουν για πάντα συγκεντρωμένες. Και όσο πιο πολύ εκτονώνονται – όπως μέσα σε μάχη – τόσο πιο γρήγορα διαλύονται. Ωστόσο, δε νομίζω ότι κάποιος μπορεί ν'αντέξει εναντίον της για πολλή ώρα...»

«Κάποιος;» λέω. «Μιλάμε για τον Οφιομαχητή! Δεν είναι κανονικός άνθρωπος.»

«Ακόμα κι ο Οφιομαχητής.»

«Πώς το ξέρεις; Δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης, μάγε. Δεν υπάρχει κανένας – τίποτα – που μπορείς να συγκρίνεις με τον Καταστροφέα της Έχιδνας. Διέλυσε τον ενεργειακό δαίμονά σου και, κατά πάσα πιθανότητα, μπορεί να το ξανακάνει.»

«Και τι προτείνεις εσύ, ωρέ;» φωνάζει ξαφνικά αυτός ο γελοίος, ο Πρίγκιπας Κοσμάς της Ηχώπολης. «Να τονε αφήσουμε να φύγει; Στείλε κι άλλο δαίμονα, μάγε, να τον ξεκάμει, λέγω εγώ! Να τελειώνουμε μαζί του!»

«Ο Πρίγκιπας έχει δίκιο, Ιωάννη,» λέει ο Καθαρός. «Στείλε κι άλλη οντότητα.»

«Μαλακίες,» λέω. «Ο καλύτερος τρόπος για να σκοτώσουμε τον Οφιομαχητή είναι να τον παρακολουθούμε μέσω της Ζέρκιλιθ και να του στήσουμε ενέδρα.»

«Ποιος θα το κάνει αυτό;» γρυλίζει ο Καθαρός. «Θα πας εσύ μες στις Επικίνδυνες Περιοχές; Είναι γεμάτες Βυθισμένους!»

«Θ'αναγκαστεί να έρθει σ'εμάς, στο τέλος. Πώς αλλιώς μπορεί να σχεδιάζει να βγει από τη Βυθυδάτια;»

«Τα υποβρύχια,» λέει ο Ιωάννης'σαρ. «Τα υποβρύχια που περιφέρονται γύρω από την ηπειρόνησο. Ίσως να σκέφτεται μ'αυτά να φύγει.»

«Δεν κατέβηκε, πάντως, μ'αυτά. Τον άκουσες τι είπε: ήταν πιασμένος στο πλάι του Γρήγορου Τέλους, ο καταραμένος – και δεν είχαμε καταλάβει τίποτα!»

«Τα υποβρύχια, ωστόσο, μπορεί να έρχονται για τον Οφιομαχητή, Στέφανε. Μπορεί να μας ακολουθούσαν – να ακολουθούσαν κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα του – κι έτσι να έφτασαν εδώ.»

«Βγαίνουν τηλεπικοινωνιακά σήματα από τη Βυθυδάτια;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά θα τον ακολούθησαν ώς εκεί όπου το νοοσύστημα έφτιαξε την υδάτινη σήραγγα και καταδυθήκαμε. Μετά, απλά θα ερεύνησαν και θα βρήκαν την ηπειρόνησο.»

«Αν είναι έτσι, πρέπει να τον έχουν χάσει...»

«Ναι, και μάλλον τώρα τον ψάχνουν. Γι'αυτό περιφέρονται γύρω από τη Βυθυδάτια.»

«Στείλε ακόμα μια ενεργειακή οντότητα, Ιωάννη!» επιμένει ο Καθαρός. «Θα κουρσέψουμε για περισσότερη ενέργεια· μη σ'απασχολεί αυτό – δεν είναι πρόβλημα.»

Ο Ιωάννης'σαρ είναι σκεπτικός για μερικές στιγμές. Μετά λέει: «Εντάξει. Αλλά αυτή ίσως να είναι η τελευταία οντότητα που το μηχανήμα μπορεί να δημιουργήσει.»

«Γιατί;»

«Γιατί μετά ίσως να χρειάζεται επισκευές. Περνάνε πολύ ισχυρές ενέργειες από μέσα του όταν δουλεύει.»

Παραξενεμένος, ρωτάω: «Το νοοσύστημα το ίδιο δεν μπορεί να φτιάξει τέτοια οντότητα, μάγε;» Αφού μπορεί να αποθηκεύσει μέσα του τις αναμνήσεις όλων των κατοίκων μιας πόλης....

«Μα, το νοοσύστημα τη φτιάχνει. Πώς νομίζεις ότι δημιουργείται; Αυτό δίνει τις εντολές· αλλά δεν μπορεί και να βγάλει την οντότητα από μέσα του. Χρειάζεται άλλο μηχάνημα γι'αυτό.»

«Αφήστε τις τεχνικούρες!» μουγκρίζει ο Καθαρός. «Στείλε την οντότητα να ξεκάνει τον Οφιομαχητή, Ιωάννη!»

«Ναι,» συμφωνεί ο Πρίγκιπας Κοσμάς. «Άντε πια, να τελειώνουμε με δαύτον – τον τρισκατάρατο δαίμονα!»

Η Ανθρώπινη Προστασία άρχισε να δέχεται, από το πρωί κιόλας, όσους ήθελαν να πάρουν το αντιβιοτικό για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Και η προσέλευση δεν ήταν μικρή. Ο κόσμος είχε μάθει, από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, ότι οι προηγούμενοι ασθενείς της Προστασίας είχαν όλοι θεραπευτεί, καθώς επίσης και οι δύο Σύμβουλοι του Κύκλου που είχαν νοσήσει – η Ιωάννα Κιρκόνη και ο Ζαχαρίας Λακνάμιος. Οι φύλακες της κλινικής έπρεπε να ασκήσουν έλεγχο στο ποιος θα έμπαινε πρώτος, γιατί δεν μπορούσαν να τους δεχτούν όλους μαζί, και ο Πέτρος Νιλκόδιος είχε δώσει αυστηρές οδηγίες να μη συνωστίζονται. Οι φύλακες κρατούσαν τους περισσότερους έξω από το χτίριο της Ανθρώπινης Προστασίας και τους φώναζαν να στέκονται αραιά.

Αυτούς που έμπαιναν στην κλινική τούς συναντούσε ο ίδιος ο Πέτρος Νιλκόδιος ή η γιατρός Τζίλντα Χαρνέλδω και τους ενημέρωναν σχετικά με το αντιβιοτικό. Τους εξηγούσαν ότι θα έπρεπε να έρχονται να το παίρνουν κάθε μήνα αποδώ και στο εξής, όχι επειδή υπήρχε περίπτωση να αρρωστήσουν ξανά από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου αλλά επειδή ο οργανισμός τους θα είχε συνηθίσει το φάρμακο και δεν θα μπορούσε να κάνει χωρίς αυτό – θα παρουσίαζε άσχημα συμπτώματα που κατέληγαν στον θάνατο ύστερα από έξι μήνες περίπου. Το αντιβιοτικό, επίσης, είχε αρκετά υψηλή τιμή, κοστίζοντας πέντε χιλιάδες οκτάποδες: και αυτή τη στιγμή η Προστασία δεν μπορούσε να δεχτεί πληρωμή με πίστωση. Όσοι ήταν να πάρουν τις πρώτες δόσεις του φαρμάκου όφειλαν να πληρώσουν άμεσα, με μετρητά.

Ορισμένοι έφευγαν, λέγοντας ότι ήθελαν να το σκεφτούν· αλλά πολλοί – οι περισσότεροι – δέχονταν να πάρουν το αντιβιοτικό, και να πληρώσουν το κόστος. Ειδικά όσοι ήταν άρρωστοι και το χρειάζονταν οπωσδήποτε. Οι υπάλληλοι της Ανθρώπινης Προστασίας έδιναν σ'αυτούς μια κάρτα που επιβεβαίωνε ότι είχαν λάβει το αντιβιοτικό Ανθρώπινη Προστασία-13 κατά της επιδημίας Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Τις ίδιες πρωινές ώρες, στο Κακό Πάτημα, κρούσματα της επιδημίας ερχόταν στον Απέθαντο για να βρουν βοήθεια, και, σύντομα, μαθεύτηκε ότι οι γιατροί δεν ξαναδεχόταν τυχαία αρρώστους: Είχε ανακαλυφθεί το φάρμακο! Και το έδιναν δωρεάν, μα την Έχιδνα! Δωρεάν. Σου έκαναν μια ένεση και γινόσουν καλά – ανέπνεες κανονικά και ο πυρετός έπεφτε, και η θολούρα διαλυόταν από τα μάτια σου, πολύ γρήγορα – και σου έδιναν κι έναν καρτελάκι που έγραφε επάνω ότι είχες πάρει τη μία δόση από τις πέντε. Σου έλεγαν ότι έπρεπε να έρθεις ξανά στο νοσοκομείο μόλις παρουσιάζονταν συμπτώματα, για να λάβεις την επόμενη δόση. Κι όταν λάμβανες και τις πέντε θα ήσουν τελείως καλά.

Ολοένα και περισσότερος κόσμος από το Κακό Πάτημα μαζευτόταν στον Απέθαντο καθώς το πρωινό προχωρούσε. Κι ακόμα μια φήμη άρχισε να κυκλοφορεί: ότι ο Οφιομαχητής ήταν μέσα στο νοσοκομείο και ότι εκείνος είχε φτιάξει το φάρμακο. Οι ίδιοι οι νοσοκόμοι το έλεγαν, μα την Έχιδνα! Και είχαν γεμίσει τους τοίχους και τα πατώματα και τα τζάμια της κλινικής με σύμβολα της Φαρμακερής Κυράς: δυο φίδια που το ένα τρώει την ουρά του άλλου, σχηματίζοντας κύκλο.

Τα νέα αυτά έφτασαν, αναπόφευκτα, και στ'αφτιά του Κύκλου μέσω των πρακτόρων του, και, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι σκαρφάλωναν στο κέντρο του ουρανού, οι Σύμβουλοι συζήτησαν αναμεταξύ τους μέσα στο Μέγαρο του Κύκλου στον Ειρηνόφιλο. Τους έμοιαζαν ύποπτα όσα άκουγαν για τον Απέθαντο. Αυτή η νεκροκλινική δεν ήταν άξια εμπιστοσύνης, μα τον Αστερίωνα! Ούτε καν για το Κακό Πάτημα. Και ο Οφιομαχητής;... Τι διαδόσεις ήταν αυτές; Οι άνθρωποι της Φρουράς έλεγαν επίσης κάτι για τον Οφιομαχητή: έλεγαν ότι τους είχε επιτεθεί μερικές φορές για να περάσει από τα σύνορα του Κακού Πατήματος – ένας άντρας με υπερφυσική δύναμη. Τις δυο τελευταίες φορές, μάλιστα – χτες βράδυ – σύμφωνα με τις αναφορές, μαζί με τον Οφιομαχητή είχαν επιτεθεί και γάτες στους φρουρούς. Πολλές γάτες. Όλ' αυτά φαινονταν εξωφρενικά στους Συμβούλους. Προσπαθούσαν οι αρχηγοί της Φρουράς να δικαιολογήσουν τις γκάφες των ανθρώπων τους με μύθους για τον Οφιομαχητή; Αλλά τώρα... τώρα ακούγονταν κι άλλα για τον Οφιομαχητή – σε σχέση με τον Απέθαντο κι αυτό το παράξενο φάρμακο που είχε εμφανιστεί μόλις είχε βγάλει και η Ανθρώπινη Προστασία το δικό της φάρμακο.

Κομπίνα, έλεγαν κάποιοι Σύμβουλοι. Κομπίνα, αναμφίβολα! Οι κλέφτες του Απέθαντου προσπαθούν να μαζέψουν λεφτά εις βάρος των κακομοίρηδων που συγκεντρώνονται στο Κακό Πάτημα.

Μα, το φάρμακο το δίνουν δωρεάν...

Φήμες. Αποκλείεται να είναι δωρεάν!

Όλοι οι πράκτορές μας αυτό έχουν ακούσει.

Αποφάσισαν να καλέσουν τους γιατρούς του Απέθαντου για να μιλήσουν μαζί τους. Χρησιμοποίησαν ένα τηλεπικοινωνιακό σύστημα που βρισκόταν στο κέντρο του στρογγυλού τραπεζιού όπου κάθονταν και από το οποίο μπορούσαν όλοι να μιλάνε και να ακούνε συγχρόνως. Είχε, επίσης, τη δυνατότητα προβολής ολογράμματος, αλλά έπρεπε και η συσκευή από την άλλη μεριά να είχε παρόμοια δυνατότητα για να λειτουργήσει, οπότε τώρα απλά άκουγαν την Ευτυχία Ναθράσκη, τον Γεώργιο Φιρίζο, και τον Κλεάνθη Βολλέρνιο· δεν τους έβλεπαν. Απαίτησαν να μάθουν από αυτούς τι συνέβαινε στον Απέθαντο, τι φάρμακο έδιναν στον κόσμο.

Οι γιατροί απάντησαν ότι ήταν το φάρμακο για την επιδημία. Θεράπευε ύστερα από πέντε δόσεις.

«Και ποιος σας το έδωσε αυτό το φάρμακο;» ρώτησε η Ιωάννα Κιρκόνη. «Μόνο ο κύριος Νικκόδιος και η Ανθρώπινη Προστασία έχουν φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.»

«Δε μας το έδωσε κανείς, Εξοχότατοι,» αποκρίθηκε η φωνή της Ναθράσκης μέσα από τα μεγάφωνα του διαύλου. «Το φτιάξαμε. Δηλαδή, όχι εμείς μόνοι μας. Ο Οφιομαχητής το έφτιαξε—»

«Ο Οφιομαχητής!» αναφώνησε ο Σύμβουλος που ονομαζόταν Νικόλαος Σολαντόκης – τόσο χοντρός που μετά βίας καθόταν στην καρέκλα του. «Θ' αρχίσουμε να λέμε παραμύθια, κυρία Ναθράσκη;»

«Άμα δε μας πιστεύεις έλα να τον δεις μόνος σου,» είπε ο Γεώργιος Φιρίζος. «Ούτ' εγώ θα μας πίστευα αν ήμουν από τη δική σου μεριά του διαύλου.»

«Σας παρακαλώ, κύριε! Πώς μας απευθύνεστε έτσι; Δε μιλάμε σε καμιά γειτονιά! Και θέλουμε να μας πείτε την αλήθεια γι' αυτό το φάρμακο που χρησιμοποιείτε. Ο κόσμος μπορεί να κινδυνεύει!»

«Από το δικό μας φάρμακο ο κόσμος σίγουρα δεν κινδυνεύει, Εξοχότατοι,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη.

«Τι θέλετε να υπονοήσετε, κυρία Ναθράσκη;» είπε ο Ζαχαρίας Λακνάμιος. «Ότι μπορεί να κινδυνεύει από το φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας; Το έχουμε πάρει κι εμείς, όπως σίγουρα θα έχετε ακούσει, και είμαστε καλά τώρα.»

«Το ίδιο καλά είναι και οι ασθενείς που έχουν λάβει πέντε δόσεις της Ασπίδας των Όφεων – του φαρμάκου του Οφιομαχητή. Ύστερα από πέντε δόσεις θεραπεύεσαι. Το έχω πάρει κι η ίδια, Εξοχότατοι, γιατί είχα νοσήσει.»

«Και πόσο κοστίζει αυτή η... Ασπίδα των Όφεων;» ζήτησε να μάθει ο Νικόλαος Σολαντόκης.

«Ο Οφιομαχητής επέμενε να είναι δωρεάν για όλους· έτσι, είναι δωρεάν.»

Οι Σύμβουλοι του Κύκλου μιλούσαν τώρα αναμεταξύ τους για λίγο, δυσπιστώντας. Οι γιατροί του Απέθαντου περίμεναν η βαβούρα να πάψει.

«Δεν μπορεί να είναι αληθινό φάρμακο!» είπε τελικά η Ιωάννα Κιρκόνη. «Πώς το παρασκευάζετε; Έχετε εξοπλισμένο εργαστήριο στον Απέθαντο;»

«Ο Οφιομαχητής το φτιάχνει με υλικά που μαζεύει από την ύπαιθρο,» απάντησε η Ναθράσκη.

Οι Σύμβουλοι τη ρώτησαν πώς ήταν δυνατόν αυτό, αφού η πόλη ήταν κλειστή και δεν επιτρεπόταν σε κανέναν να βγαίνει. Η Ναθράσκη τούς αποκρίθηκε ότι ο Οφιομαχητής τα κατάφερνε να βγαίνει και να ξαναμπαίνει· είχε τους τρόπους του.

«Είναι παράνομος!» αναφώνησε ο Νικόλαος Σολαντόκης.

«Ίσως. Αλλά έφτιαξε το φάρμακο που θα σώσει την πόλη από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.»

«Υπάρχει ήδη φάρμακο, που το έχουν φτιάξει άνθρωποι τους οποίους εμπιστευόμαστε!» είπε η Ιωάννη Κιρκόνη.

Και ο Ζαχαρίας Λακνάμιος ρώτησε τη Ναθράσκη αν αυτοί που δέχονταν τις πέντε δόσεις της Ασπίδας των Όφεων έπρεπε να τις επαναλάβουν μετά από ένα μήνα.

«Όχι,» είπε η γιατρός. «Γιατί να πρέπει; Θεραπεύεσαι ύστερα από πέντε δόσεις.»

Ο Λακνάμιος τής εξήγησε ότι το αντιβιοτικό της Προστασίας έπρεπε να επαναλαμβάνεται κάθε μήνα γιατί προκαλούσε εθισμό στον οργανισμό.

«Και το πήρατε;» έκανε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Εξοχότατοι, είναι δυνατόν να δεχτήκατε να πάρετε τέτοιο φάρμακο; Μα τον Αστερίωνα και την Έχιδνα—!»

«Τι θέλετε να πείτε, κυρία Ναθράσκη;» παρενέβη η Ιωάννα Κιρκόνη. «Το αντιβιοτικό του κύριου Νιλκόδιου μάς θεράπευσε· θα είχαμε πεθάνει χωρίς αυτό. Ο κύριος Νιλκόδιος είναι ήρωας της Κυκλοπόλης.»

«Μα την Έχιδνα!» αναφώνησε ξανά η Ευτυχία Ναθράσκη. «Δεν καταλαβαίνετε; Αυτό δεν είναι φάρμακο, Εξοχότατοι· είναι δηλητήριο!»

«Αυτό είναι το κανονικό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου!» είπε η Ιωάννα Κιρκόνη, χτυπώντας το χέρι της νευρικά επάνω στο τραπέζι, ενώ ένας άλλος από τους Συμβούλους, ο Χρίστος Κορβόνιος, έλεγε: «Τι καθόμαστε και μιλάμε μ'αυτούς τους τσαρλατάνους του Κακού Πατήματος; Δεν είναι πραγματικοί γιατροί, γαμώ τα βυζιά της Έχιδνας...»

«Ούτε εσείς είστε πραγματικοί πολιτικοί, όπως μου ακούγεστε,» είπε η φωνή του Γεώργιου Φιρίζου.

«Πρόσεξε καλά πώς μιλάς εσύ!» φώναξε ο Νικόλαος Σολαντόκης χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Ξέρουμε ποιος είσαι—!»

«Κι εγώ ξέρω ποιος είσαι. Φρόντισε να μη βρεθείς στο νοσοκομείο μου—»

«Ε! Αρκετά, γαμώτο!» Η φωνή του Κλεάνθη Βολλέρνιου. «Μας συγχωρείτε, Εξοχότατοι. Είμαστε όλοι πολύ ταραγμένοι με όσα συμβαίνουν, και προσπαθούμε να βοηθήσουμε τους ασθενείς του Κακού Πατήματος—»

«Δεν έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο μαζί σας,» τον διέκοψε ο Νικόλαος Σολαντόκης. «Η φάρσα μ'αυτό το βοτάνι 'του Οφιομαχητή' πρέπει να πάψει.»

«Δεν είναι φάρσα, κύριε Σολαντόκη!» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Πραγματικά θεραπεύει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου—»

«Εντάξει. Θα ξαναμιλήσουμε, πολύ σύντομα, κυρία Ναθράσκη.» Και με το πάτημα ενός κουμπιού, τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Οι Σύμβουλοι του Κύκλου άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους ξανά, ταραγμένοι. Και δεν άργησαν να καλέσουν στο Μέγαρο τον Πέτρο Νιλκόδιο και γιατρούς από τη Μεγάλη Κλινική Κυκλοπόλης.

Ο Νιλκόδιος είχε, βέβαια, ήδη μάθει γι'αυτά που γίνονταν στο Κακό Πάτημα μέσω του αδελφού του, Ανδρέα, ο οποίος τα είχε μάθει μέσω των Τροχόλυκων, οι οποίοι τα είχαν ακούσει να λέγονται στους δρόμους γύρω από τον Απέθαντο.

«Γαμώ την πουτάνα σου, μαλάκα· σ'το έλεγα ότι ο Οφιομαχητής μπορεί να έβρισκε το φάρμακο! Σε είχα προειδοποιήσει!» είπε ο Ανδρέας όταν μπήκε στο γραφείο του Πέτρου μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία.

«Έλα τώρα,» μόρφασε ο Πέτρος, «αποκλείεται να είναι το πραγματικό φάρμακο, και το ξέρεις. Πώς το έφτιαξε; Στον Απέθαντο δεν έχουν ούτε εργαστήρια ούτε τίπ-»

«Τους θεραπεύει, πάντως, μαλάκα, και το δίνει δωρεάν. Εσύ δίνεις το δικό μας ένα εκατομμύριο χταπόδια και τους κάνεις και τοξικομανείς. Ποιου το μαντζούνι λες να προτιμήσουν;»

«Μαλακίες,» είπε ο Πέτρος καθώς σηκωνόταν πίσω απ'το γραφείο του. «Αποκλείεται. Δεν υπάρχει περίπτωση να βρήκε το φάρμακο. Ίσως να τους κάνει καλά προσωρινά, αλλά σύντομα θα υποτροπιάσουν πάλι· θα το δεις.»

«Λένε ότι μετά από πέντε δόσεις σε θεραπεύσει τελείως.» Ο Ανδρέας δεν ήταν καθισμένος.

«Μαλακίες. Δεν το πιστεύω. Κάτι ύποπτο συμβαίνει. Το κάνουν για να ρίξουν τις πωλήσεις μας.»

«Πού στα κωλομέρια του Λοκράθου πας;» τον ρώτησε ο Ανδρέας καθώς ο Πέτρος έπιανε το πόμολο της πόρτας του γραφείου.

«Να μιλήσω με τον Ευγένιο, φυσικά. Εσύ φρόντισε να μη μάθει η Βιοσκόπος σου ότι ο Οφιομαχητής είναι εδώ, αφού τον γνωρίζει.»

Η όψη του Ανδρέα σκοτείνιασε καθώς ο Πέτρος έφευγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Οφιομαχητής... σκέφτηκε ο Λύκος των Τροχών, θυμωμένα. Τι έχει στο μυαλό του, ο καταραμένος; Τι σχεδιάζει; Τι προσπαθεί να πετύχει; Και κλότσησε την κλειστή πόρτα.

Αν ήταν ο Οφιομαχητής θα την είχε κάνει κομμάτια από την οργή του.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος συναντήθηκε με τον Ευγένιο·νir και μίλησαν ιδιαιτέρως. Ενόσω μιλούσαν, χτύπησε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Πέτρου, και η κοπέλα από το Γραφείο Τηλεπικοινωνιών της

Ανθρώπινης Προστασίας τού είπε ότι ο Κύκλος τού ζητούσε να επισκεφθεί το Μέγαρο...

Στο Κακό Πάτημα, εν τω μεταξύ, στον Απέθαντο, όλοι οι γιατροί είχαν συγκεντρωθεί στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, και μαζί τους ήταν ο Οφιομαχητής. Ο Γεράσιμος, ο άνθρωπος από το μπαρ Ρόδι και Νερό, δεν βρισκόταν εδώ πια. Χτες βράδυ, ο Γεώργιος είχε ένα πρόβλημα μαζί του: Δεν μπορούσε να τον αφήσει να φύγει – όχι ακόμα – αλλά ούτε κι εκείνος ήθελε να φύγει ακριβώς· ή, τουλάχιστον, δεν έμοιαζε σίγουρος. Γιατί δεν ήξερε πού να πάει· ανησυχούσε ότι η Θεολοβόνια θα μάθαινε πως την είχε προδώσει και οι συνέπειες θα ήταν άσχημες γι' αυτόν· γνώριζε πως μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία ήταν κι ο Λύκος των Τροχών, και μπορεί να έστελνε τους Τροχόλυκους να τον κυνηγήσουν. Από την άλλη, φοβόταν και να μείνει στον Απέθαντο· έλεγε στον Οφιομαχητή ότι ίσως κανείς να τον σκότωνε εδώ! Τους έβλεπε πώς τον κοίταζαν. («Σου αξίζει να σε σκοτώσουν!» του είπε η Στεφανία, αγριοκοιτάζοντάς τον κι εκείνη, φρικάροντάς τον περισσότερο. «Γαμιόλη.») Και ο Γεώργιος, που ήξερε ότι το νοσοκομείο ήταν πιεσμένο έτσι κι αλλιώς και χρειαζόταν χώρο, αποφάσισε να τον απομακρύνει από εκεί. Επιπλέον, νόμιζε πως καλό θα ήταν να είχε τον Γεράσιμο σ' ένα πιο ασφαλές, πιο κρυφό, μέρος.

Λέγοντας στη Στεφανία να μην έρθει μαζί του, να καθίσει να ξεκουραστεί, πήγε τον αιχμάλωτό του στον ναΐσκο του Λοκράθου, κοντά στις όχθες του Τίρπου. Το ασθενοφόρο τούς μετέφερε ως ένα σημείο – για να μην τους ακολουθήσουν οι Τροχόλυκοι – και μετά συνέχισαν με τα πόδια.

Ο Οφιομαχητής χτύπησε την πόρτα ξυπνώντας τους κληρικούς και τους δόκιμους μες στη νύχτα. Καθώς του άνοιξαν να μπει μαζί με τον Γεράσιμο, ήταν όλοι συγκεντρωμένοι στον σηκό: η κληρική-Ιεροφύλαξ Χαρίκλεια η Αμφίβια, οι δύο άλλοι κληρικοί, Ευστάθιος και Γεράσιμος, και δυο κοπέλες κι ένας νεαρός – οι τρεις δόκιμοι του ναΐσκου.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν,» είπε η Χαρίκλεια, «ότι ο Οφιομαχητής δεν κοιμάται...» Στον ώμο της ήταν, ως συνήθως, το βατράχι της – αλλά κοιμισμένο, τα μεγάλα μάτια του κλειστά. «Αποφάσεις επιτέλους νάρθεις να μιλήσουμε, όπως σου είχα ζητήσει; Ακούω κάτι–»

«Θέλω να μου κάνεις μια χάρη.»

«Ακόμα δε σε γνωρίσαμε και ζητάς χάρες; Χα! Τι έχεις κάνει για τη Θρησκεία ώστε να ζητάς χάρες από τους κληρικούς του Μεγάλου Λοκράθου; Εμείς, κανονικά, πρέπει να ζητάμε χάρες από εσένα... παρά τα όσα έχω ακούσει από--»

«Αυτός ο άνθρωπος» – έδειξε, με τον αντίχειρά του, τον Γεράσιμο πλάι του – «χρειάζεται ένα μέρος για να μείνει. Και είναι, για την ώρα, πιο σημαντικός απ'ό,τι φαντάζεσαι.»

Η Χαρίκλεια, σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος, κοίταξε τον Γεράσιμο από πάνω ως κάτω, σαν να ήταν κάτι που επρόκειτο να αγοράσει. Τα καστανά μαλλιά της δεν ήταν φτιαγμένα Κόμη Βατράχου όπως τις άλλες φορές· δεν είχε προλάβει να τα φτιάξει καθώς ξύπνησε άρον-άρον από τα χτυπήματα του Οφιομαχητή στην εξώθυρα του ναΐσκου.

Η Χαρίκλεια είπε στον Γεράσιμο: «Βγάλε τη μάσκα και την κουκούλα. Είσαι σε ιερό χώρο– Ή είσαι μολυσμένος;»

«Δεν είναι μολυσμένος,» τη διαβεβαίωσε ο Γεώργιος. «Και, βασικά, δεν μπορεί να μολυνθεί.»

«Τι εννοείς;»

Ο Γεώργιος έκανε νόημα στον Γεράσιμο να βγάλει μάσκα και κουκούλα, και είπε στη Χαρίκλεια όσα είχε μάθει στο Ρόδι και Νερό· της μίλησε, επίσης, για την Ασπίδα των Όφεων. Ο Γεράσιμος, βλέποντας τις όψεις των κατοίκων του ναΐσκου, θυμήθηκε τις όψεις των γιατρών του Απέθαντου και φοβήθηκε ότι θα τον άρπαζαν και θα τον πετούσαν στον λάκκο μπροστά στα πόδια του ειδώλου του Λοκράθου στο βάθος του σηκού.

«Τον θέλω ζωντανό,» είπε ο Οφιομαχητής στη Χαρίκλεια. «Θα τον κρατήσεις κρυμμένο εδώ;»

«Κι αν κάνει να φύγει;»

«Του είπα πως αν κάνει να φύγει θα τον σκοτώσω.»

«Δε θα προλάβεις,» είπε ο Ευστάθιος, ψηλός και εύσωμος, χαμογελώντας και δείχνοντας στραβά δόντια. «Τα ιερά πλάσματα του Κυρίου μας είναι πάντα πεινασμένα.»

Ο Γεράσιμος από το Ρόδι και Νερό είχε χλομιάσει.

Ο Οφιομαχητής τον χτύπησε στον ώμο (ήπια, πολύ ήπια). «Σου βρήκαμε ξενοδοχείο.» Και προς τους δύο κληρικούς: «Υπάρχει κάνα άδειο δωμάτιο για να κοιμάται;»

«Υπάρχει η αποθήκη,» αποκρίθηκε ο συνονόματος του Γεράσιμου, ο κοντός κληρικός με τα πονηρά μάτια.

Η Χαρίκλεια είπε στον Οφιομαχητή: «Δεν πιστεύω νάρθει ο Λύκος γυρεύοντάς τον...»

«Πού να ξέρει ότι τον έφερα εδώ;»

«Μου είχες υποσχεθεί ότι θα μιλούσαμε, πάντως...»

«Είχα υποσχεθεί τέτοιο πράγμα;» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του.

«Έτσι νομίζω.»

«Τι έχουμε να πούμε;» ρώτησε ο Γεώργιος καθώς ο Κληρικός Γεράσιμος οδηγούσε τον Γεράσιμο του Ρόδι και Νερό προς το βάθος του σηκού, πίσω από το ειδωλό του Λοκράθου, και ο δόκιμος ερχόταν μαζί τους, καθώς κι ο Ευστάθιος. Οι δύο δόκιμες έμειναν στον σηκό, παρατηρώντας καλά-καλά τον Οφιομαχητή σαν να είχε τρομερό ενδιαφέρον η όψη του.

Η Χαρίκλεια αποκρίθηκε: «Ξέρεις τι λόγια έρχονται για σένα από τη Ριλιάδα; Από τις Δίδυμες Προφήτισσες;»

«Από τη Ριλιάδα; Τι εννοείς;» Είχε χρόνια να πάει εκεί: από τότε που την επισκέφτηκε μαζί με τους Αγενοί του. «Και ποιες είναι οι Δίδυμες Προφήτισσες;» Αν και νόμιζε πως κάποια φήμη είχε ακούσει γι'αυτές. Νόμιζε... Στους Κατωμήχανους;

«Δύο ιερές γυναίκες του Κυρίου μας. Μιλάνε για έναν Καταστροφέα της Έχιδνας που θα έρθει να κατασπαράξει τους πιστούς της Θρησκείας – έναν άνθρωπο κατάμαυρο σαν τη νύχτα, που το λεπίδι του στάζει όλα τα φαρμάκια της Φαρμακερής Κυράς, και η δύναμή του είναι η δύναμη είκοσι άντρων...»

Η οργή του ούρλιαζε μέσα του σαν μαινόμενη καταιγίδα. «Ανοησίες!» μούγκρισε ο Γεώργιος. «Δεν έχω τίποτα ενάντια στη θρησκεία σας, ιέρεια. Γι'αυτό μη σου μπαίνουν περίεργες ιδέες στο μυαλό!»

Η Χαρίκλεια μειδίασε. «Εγώ πιο πολύ περίεργη είμαι για εσένα παρά οτιδήποτε άλλο. Δεν είμαι εχθρός σου.» Και το βατράχι στον ώμο της άνοιξε, τότε, τα μάτια του και τον κοίταξε.

«Χαίρομαι που το ακούω. Ίσως να χρειαστούμε τη βοήθειά σου σύντομα, εδώ, στο Κακό Πάτημα.»

«Τι θες να πεις; Μιλάς για... για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου;»

«Φυσικά και μιλάω για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Καταλαβαίνεις τι έχει να γίνει σε τούτη την πόλη στο άμεσο μέλλον; Νομίζεις ότι οι Νιλκόδιοι θα τα παρατήσουν έτσι εύκολα;»

«Και τι θέλεις από εμένα;»

«Να ξέρω ότι είσαι στο πλευρό μας και μπορείς να μας βοηθήσεις. Να ξέρω ότι δεν είσαι με την Ανθρώπινη Προστασία.»

«Με την Ανθρώπινη Προστασία; Σου είπα ότι δεν τους συμπαθώ, δεν σ'το είπα;»

«Θα μας βοηθήσεις, λοιπόν;»

«Τι νομίζεις ότι μπορώ να κάνω;»

«Ιέρεια είσαι, μα την Έχιδνα—»

«Καμία σχέση με την Έχιδνα δεν έχω!»

«—ο κόσμος σε εμπιστεύεται, έχεις πολλές επαφές στο Κακό Πάτημα...»

«Δεν έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου, ε;»

«Όχι· αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα σε χρειαστούμε.»

«Το φαντάστηκα. Θα μείνεις εδώ απόψε; Θέλω να μου πεις κι άλλα για εσένα. Θέλω να γνωρίσω τον Οφιομαχητή. Και θ'ανακαλύψεις ότι η φιλοξενία των πιστών της Θρησκείας είναι πολύ ευχάριστη...» Έσυρε το χέρι της επάνω στη μπροστινή μεριά της τουνίκας του, από το στήθος προς την αγκράφα της ζώνης του. «Μην πιστεύεις τίποτα απ'αυτά που σου έχουν πει οι οφιολάτρες...» μειδίασε λοξά, κοιτάζοντας τον πονηρά. Το βατράχι στον ώμο της έκλεισε πάλι τα μάτια του, βαριεστημένα.

Ο Γεώργιος απομάκρυνε τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου. «Λυπάμαι· πρέπει να πηγαίνω.»

«Πιστεύεις αυτά που σου έχουν πει οι οφιολάτρες!» είπε η Χαρίκλεια η Αμφίβια, κοιτάζοντάς τον με δυσαρέσκεια. «Και δεν έχεις ιδέα τι χάνεις, Οφιομαχητή! Οι πιστοί της Θρησκείας κάνουν πράγματα που οι οφιολάτρες δεν μπορούν να φανταστούν. Θέλεις να τα γνωρίσεις όλα;» Μειδίασε ξανά, προκλητικά. «Μείνε εδώ απόψε, και πες μου για σένα· και θα γευτείς τις απολαύσεις του Κυρίου μας. Μπορούν να είναι κι οι δόκιμες μαζί μας.» Τις λοξοκοίταξε, δεξιά κι αριστερά. «Βλέπεις πώς σε κοιτάζουν;»

«Πολύ δελεαστική η πρότασή σου, ιέρεια, αλλά είσαι σίγουρη πως ο θεός σου δεν θα εξοργιστεί που θες να κοιμηθείς με τον ‘Καταστροφέα της Έχιδνας;»

Η Χαρίκλεια γέλασε δυνατά. «Ποιος είπε ότι θα κοιμηθούμε;» Και, με περιέργεια: «Είναι αλήθεια ότι δεν κοιμάσαι, έτσι δεν είναι;»

«Αλήθεια είναι. Όπως επίσης και ότι πρέπει τώρα να πηγαίνω. Με περιμένουν στον Απέθαντο.»

Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της. «Ακούς... φαρμακερά λόγια για εμάς!»

Ο Οφιομαχητής χαμογέλασε. «Ο Οφιομαχητής δεν ακούει κανέναν· αυτό δεν το έχεις μάθει; Ίσως νάρθω άλλη φορά, Χαρίκλεια. Φρόντισε να είναι βολικά ο φιλοξενούμενός σας.» Στράφηκε στην είσοδο του ναΐσκου.

«Θα του δώσουμε να φάει ένα βατράχι!» Το βατράχι στον ώμο της άνοιξε τα μάτια του.

Ο Οφιομαχητής τράβηξε την πόρτα.

«Αυτό ήταν αστείο,» είπε η Χαρίκλεια.

«Το φαντάστηκα.»

«Μπορεί, όμως, να τον δώσουμε σ’ένα βατράχι για να τον φάει!»

Ο Γεώργιος γέλασε, φεύγοντας. Και η Χαρίκλεια χαμογελούσε πίσω του καθώς έκλεινε την πόρτα.

Τώρα, μεσημέρι της επόμενης ημέρας ύστερα από αυτή τη νυχτερινή επίσκεψη στον ναΐσκο του Λοκράθου, ο Οφιομαχητής στεκόταν μέσα στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών στον Απέθαντο μαζί με τους γιατρούς του νοσοκομείου. Το ταλαιπωρημένο τραπέζι ήταν ανάμεσά τους, αλλά κανείς δεν καθόταν.

«Μιλήσαμε με τον Κύκλο,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Τηλεπικοινωνιακά. Εκείνοι μάς κάλεσαν, δηλαδή. Είχαν ακούσει για την Ασπίδα των Όφρων...»

«Και;» Από την έκφρασή της και μόνο – τη δική της και όλων των άλλων – ο Γεώργιος υπέθετε πως η συνομιλία των γιατρών με τον Κύκλο δεν είχε πάει καλά.

«Μας έβρισαν και μας είπαν να σταματήσουμε τη ‘φάρσα’ με το ‘φάρμακο του Οφιομαχητή’,» αποκρίθηκε ο Φιρίζος.

«Δεν τους εξηγήσατε ότι ύστερα από πέντε δόσεις-;»

«Φυσικά και τους το είπαμε. Αλλά νομίζεις πως έδωσαν σημασία; Μας θεωρούν απατεώνες. Δεν πιστεύουν ότι το φάρμακό σου θεραπεύει πραγματικά τους—»

«Και το χειρότερο,» τον διέκοψε η Ναθράσκη, «είναι πως μάθαμε τι κάνει το αντιβιοτικό του Νιλκόδιου. Ή, μάλλον, δεν είναι κακό που το μάθαμε· κακό είναι αυτό που κάνει.»

«Τι εννοείς; Τι κάνεις;»

«Τους θεραπεύει, φυσικά· αλλά συγχρόνως τους προκαλεί εθισμό. Γίνονται εξαρτημένοι από την ουσία. Πρέπει να το παίρνουν κάθε μήνα για να μην έχουν άσχημα επακόλουθα.»

«Και θα άκουσες πόσο ‘φτηνά’ το πουλάνε στην Ανθρώπινη Προστασία...» είπε ο Φιρίζος, ανάβοντας τσιγάρο κάτω από την ανασηκωμένη μάσκα του. «Και μετά, αυτοί οι καβουρόφιλοι καριόληδες του Κύκλου λένε εμάς απατεώνες! Γαμώ την πουτάνα του Λοκράθου, ο κόσμος έχει τελείως τρελαθεί σ’αυτή τη γαμημένη πόλη· λέω ν’αναχωρήσω για Ολφιάρδια μόλις ανοίξουν τις πύλες.»

«Στο καλό...» του είπε ο Βάιος Μολλάκης, κοιτάζοντάς τον σαν να σκεφτόταν να τον σφάζει. Οι άλλοι γέλασαν ή χαμογέλασαν.

Ο Οφιομαχητής δεν γελούσε, ούτε χαμογελούσε. «Το ήξερα πως κάτι συνέβαινε με το φάρμακο του Νιλκόδιου. Δε θα δηλητηριάζε τόσους ανθρώπους για πλάκα. Είπατε στον Κύκλο γι’αυτό;»

Ο Φιρίζος φύσηξε καπνό προς το τραπέζι. «Μας δουλεύεις; Εδώ δε μας πίστεψαν ότι έχουμε το αληθινό φάρμακο για την επιδημία· θα μας πίστευαν αν τους λέγαμε ότι ο Νιλκόδιος δηλητηριάζει την πόλη;»

Σιγή έπεσε για μερικές στιγμές γύρω απ’το τραπέζι, και το σύριγμα της Ευθαλίας, που ήταν τυλιγμένη στον πήχη του Οφιομαχητή, αντήχησε έντονα.

Η Ναθράσκη τον ρώτησε: «Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε;»

«Να οργανωθείτε. Και εγώ—»

«Τι θες να πεις τώρα, Οφιομαχητή – ότι δεν είμαστε αρκετά οργανωμένοι εδώ, σ’αυτό το υπόδειγμα νοσοκομείου;» έκανε ο Φιρίζος.

«Και εγώ,» συνέχισε ο Γεώργιος, «θα βγω απόψε από την πόλη για να μαζέψω συστατικά. Θα τα χρειαστούμε.»

«Σοβαρά τώρα,» είπε ο Φιρίζος: «τι εννοείς ‘να οργανωθούμε’; Γιατί έχω την εντύπωση ότι—»

«Να οργανώσετε τον κόσμο στο Κακό Πάτημα, να τον ενημερώσετε για το τι συμβαίνει!»

«Ότι ο Νιλκόδιος τούς δηλητηριάζει;»

«Ναι.»

«Θα γίνει της μάνας του Λοκράθου—»

«Θα το μάθουν αργά ή γρήγορα, Γεώργιε. Οι νοσοκόμοι το ξέρουν – μας κρυφάκουσαν να μιλάμε με τον Γεράσιμο—»

«Τι;»

«Μου το είπαν πριν από λίγο.»

«Τους έχω γαμήσει να τους πεις!» Ο Φιρίζος έσβησε το τσιγάρο του πάνω στο τραπέζι.

«Το υποψιάζονταν ήδη. Το είχα αναφέρει μες στο νοσοκομειακό, και είχε κυκλοφορήσει· δε θυμάσαι;»

«Ναι, αλλά δεν ήταν σίγουροι.»

«Τώρα είναι. Και καλό είναι να ξέρουν τι συμβαίνει, και να προσέχουν.»

«Θα γίνει χαλασμός μες στο Κακό Πάτημα, Οφιομαχητή! Καταλαβαίνεις τι—;»

«Όχι μόνο στο Κακό Πάτημα. Το γνωρίζουν ήδη και κάποιοι πολίτες· ή, μάλλον, τρεις πολίτες κι ένας ταξιδιώτης – αυτοί που ήταν στο Ρόδι και Νερό όταν μίλησα με τον Γεράσιμο. Και ο ένας ετοιμάζει εξέγερση μαζί με άλλους που θέλουν ν'ανοίξουν τις πύλες της Κυκλόπολης· κι όταν άκουσε όσα ξέρασε ο Γεράσιμος, ήταν στα πρόθυρα να πάει να βρει τους δικούς του για να ξεκινήσουν φασαρία, και μου πρότεινε να τους βοηθήσω. Του είπα να περιμένουν, ότι είναι ακόμα νωρίς. Του έδωσα τον τηλεπικοινωνιακό μου κώδικα, κι εκείνος μού έδωσε τον δικό του, για να συνεννοηθούμε προτού κινηθούν. Αλλά θα κινηθούν. Σύντομα θα δράσουν. Είναι βέβαιο.»

«Της μάνας του Λοκράθου το σπίτι, όπως λέγαμε...» μουρμούρισε ο Φιρίζος, ενώ οι άλλοι γιατροί αλληλοκοιτάζονταν και μουρμούριζαν κι αυτοί αναμεταξύ τους.

«Πρέπει,» τους είπε ο Οφιομαχητής, «να οργανώσετε το Κακό Πάτημα γύρω σας. Και θα σας βοηθήσει και η Χαρίκλεια η Αμφίβια· της μίλησα χτες βράδυ—»

«Ποια; Αυτή η ανώμαλη ιέρεια του Λοκράθου;» έκανε ο Φιρίζος.

Ο Οφιομαχητής τον αγριοκοίταξε, ενώ η οργή του μαινόταν μέσα του – μια καταιγίδα στα πρόθυμα να ξεσπάσει. «Ναι, αυτή. Θα χρειαστείτε όση βοήθεια μπορείτε να έχετε. Πρέπει να φέρετε τον κόσμο στον Απέθαντο για να λάβει την Ασπίδα των Όφρων, αλλιώς ή θα πεθάνουν από την επιδημία ή... δεν ξέρω· επειδή οι περισσότεροι στο Πάτημα μάλλον δεν έχουν να πληρώσουν το φάρμακο της Προστασίας, ίσως να γίνουν δούλοι της προκειμένου να το πάρουν.»

«Ναι, είναι πιθανό,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη. «Έχεις δίκιο, Γεώργιε· πρέπει να τους βοηθήσουμε.»

«Πάλι απλήρωτοι...» μούγκρισε ο Φιρίζος, ανάβοντας κι άλλο τσιγάρο. «Πού θα πάει αυτή η ιστορία;» Και προς τον Οφιομαχητή συγκεκριμένα: «Θα μπορούσες να το χρεώνεις τουλάχιστον πενήντα οχτάρια το γαμημένο φάρμακο.»

«Όχι,» επέμεινε εκείνος. «Η Ασπίδα των Όφρων είναι δωρεάν.»

«Εμείς, όμως, δεν είμαστε! Κι εδώ πέρα δεν είναι ναός της Έχιδνας, γαμώτο!»

«Στους ναούς της Έχιδνας πληρώνουν για να πάρουν αντίδοτα για σπάνια δηλητήρια, σε περίπτωση που δεν το ξέρεις,» τον πληροφοφόρησε ο Οφιομαχητής. «Πληρώνουν ακριβά.»

17

Ο μόνος τρόπος για να φύγουμε από τη Βυθυδάτια είναι με τα υποβρύχια που μας ψάχνουν· δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο τρόπο. Αλλά πώς να βρούμε τα υποβρύχια του Μικρού Σύμπαντος; Ή, πώς να τα κάνουμε να μας βρουν; Δεν έχω καμία ιδέα. Και η οργή μου μαίνεται μέσα μου.

Βαδίζουμε σε μια σήραγγα αποφεύγοντας σταλαγμίτες και σταλακτίτες – ολόκληρο δάσος απ' αυτούς – ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή φτερουγίζουν γύρω μας. Και βλέπω κι άλλα παρόμοια φτερωτά ερπετά, τα οποία με κοιτάζουν με φιλική περιέργεια.

«Πού πηγαίνουμε, Πρίγκιπά μου;» με ρωτά η Ζέρκιλιθ. «Απομακρυνόμαστε απ' το λημέρι των Καπνών, σωστά; Είναι αυτό μέρος του σχεδίου σου για να φύγουμε;»

«Ίσως.»

Στρέφεται να με κοιτάξει. «Ίσως;»

«Το σχέδιό μου» – και δεν το λέω για να μην το μάθουν οι εχθροί μας, φυσικά – «δεν είναι και πολύ συγκεκριμένο. Είναι... Έχω μια γενική ιδέα, ας πούμε. Αλλά δεν ξέρω πώς να την πραγματοποιήσω.» Αναστενάζω, και η οργή μου μαίνεται ακόμα πιο άγρια μέσα μου. Αν δεν ήταν οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου θα είχα διαλύσει όλο αυτό το δάσος από σταλαγμίτες και σταλακτίτες· τώρα, απλώς κλοτσάω έναν σταλαγμίτη σπάζοντάς τον μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Ζέρκιλιθ.

«Τι...;» κάνει. «Κάλνεντουρ...»

«Με συγχωρείς, Ζέρκιλιθ,» της λέω. «Πραγματικά, σου ζητάω συγγνώμη. Δεν έπρεπε να σε είχα παρασύρει εδώ. Αλλά δεν μπορούσα να μη σε πλησιάσω – δεν μπορούσα να μη σε ρωτήσω για το παρελθόν μου. Αν δεν ήταν αυτό το καταραμένο νοοσύστημα, που μου λες πως ξέρει ό,τι ξέρεις, θα σου πρότεινα να φύγεις, να επιστρέψεις στους Τρομερ—»

«Ποτέ, Πρίγκιπά μου! Ποτέ δεν θα σε εγκατέλειπα. Το ξέρεις αυτό, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

Το ξέρω; Πώς το ξέρω, γαμώτο; Δε θυμάμαι τίποτα! Τίποτα... Γρονθοκοπώ έναν σταλακτίτη με το ελεύθερό μου χέρι, σπάζοντάς τον κι αυτόν. Ο Δεξής και η Αριστερή, καθώς κι άλλα φτερωτά ερπετά, βγάζουν ανήσυχα συρίγματα, νιώθοντας την τρομερή οργή μου.

Η Ζέρκιλιθ συνεχίζει σα να μη συνέβη κάτι το σπουδαίο: «Αν είχα καταλάβει ποιος ήσουν από τότε που συναντηθήκαμε πάνω στο κατάρωμα των Φτερών των Ωκεανών – αν δεν ήμουν τόσο ανόητη! – θα είχα ήδη έρθει μαζί σου. Αλλά δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι ήσουν εσύ...»

«Μην το παίρνεις τόσο βαριά. Ούτε εγώ μπορώ πια να το πιστέψω ότι είμαι εγώ.»

Η Ζέρκιλιθ χαμογελά. «Ανέκαθεν έλεγες πετυχημένα αστεία, Πρίγκιπά μου Κάλνεντουρ. Δεν ήσουν και τόσο φανατικός όσο άλλοι με το ‘η σιωπή είναι σύνεση’.»

«Η σιωπή είναι σύνεση...» μουρμουρίζω. «Το θυμάμαι αυτό το γνωμικό· αλλά όπως και άλλα πράγματα για διάφορες διαστάσεις, Ζέρκιλιθ... Σα να μην έχει καμιά ιδιαίτερη σημαντικότητα για εμένα. Ενώ θα έπρεπε να είχε. Είμαι Μοργκιανός.» Και στο μυαλό μου έρχεται ο Νάθλεδρι, που πέθανε άδοξα στα Σελκόνια Δάση...

Μετά από κάμποσα λεπτά σιγής – σαν να έχουμε αποφασίσει κι οι δύο ξαφνικά ότι, όντως, η σιωπή είναι σύνεση – η Ζέρκιλιθ λέει: «Όπου κι αν πηγαίνεις θα σ’ακολουθήσω, Πρίγκιπά μου. Κι ελπίζω να επιστρέψουμε στο Βασίλειο της Χάρνωθ για να διορθώσουμε τα πράγματα εκεί.»

Τι λέει, μα τα φαρμακερά δόντια της Έχιδνας; Δεν καταλαβαίνει ότι δεν θυμάμαι τίποτα; Δεν της μιλάω. Η σιωπή είναι σύνεση...

Η Ζέρκιλιθ ρωτά: «Πηγαίνοντας πιο βαθιά μέσα σ’αυτές τις σπηλιές νομίζεις ότι κάπως θα καταφέρουμε να φύγουμε από τη Βυθυδάτια;»

«Όχι.»

Με κοιτάζει παραξενεμένη ξανά.

«Δεν ξέρω τι άλλο να κάνουμε, Ζέρκιλιθ. Δε μπορούμε να πάμε πίσω, στους Καπνούς.» Και της ζητάω: «Πες μου για εμένα και για τους

Κάρνελεκ. Για τον αδελφό μου, για το Βασίλειο της Χάρνωθ. Πες μου τι έγινε, ποια ήταν η κατάσταση όταν έφυγες. Πες μου ό,τι ξέρεις.»

Και η Ζέρκιλιθ αρχίζει να μου μιλά. Μου λέει για πρόσωπα, περιοχές, και περιστατικά που μερικά κάτι μού θυμίζουν – κάτι πολύ γενικό, σαν από εγκυκλοπαίδεια – αλλά γενικά αισθάνομαι ότι είναι άγνωστα για εμένα, ότι αυτά δεν είναι από το παρελθόν μου παρά από το παρελθόν κάποιου άλλου...

Δεν προλαβαίνει, όμως, να μου πει και πολλά, είναι η αλήθεια, γιατί ξαφνικά ο Δεξής κι η Αριστερή, και μερικά άλλα ιπτάμενα ερπετά που φτεροκοπούν γύρω μας, νιώθουν μεγάλη ταραχή. Ακούνε κάτι να έρχεται – το καταλαβαίνω. Και μετά, το ακούω κι εγώ:

Τριξίματα.

Γυρίζω προς τη μεριά του θορύβου, και γυρίζει κι η Ζέρκιλιθ.

Βλέπουμε ένα φως να ζυγώνει, σαν πελώρια λάμπα. Κι ένας φωτεινός άνθρωπος παρουσιάζεται.

Κι άλλη ενεργειακή οντότητα, γαμώ τη μάνα του Λοκράθου! «Μείνε πίσω μου!» λέω αμέσως, μπαίνοντας μπροστά στη Ζέρκιλιθ. «Απομακρύνσου – μην πλησιάζεις καθόλου! Μπορεί να σε σκοτώσει μ'ένα άγγιγμα!» Και δεν υπερβάλλω. Είμαι σίγουρος πως μπορεί να σκοτώσει έναν κανονικό άνθρωπο μ'ένα άγγιγμα, τραντάζοντάς τον με τρομερά ισχυρές ενέργειες.

Ο φωτεινός άνθρωπος έρχεται καταπάνω μου, αναγνωρίζοντάς με κάπως μέσα από τις αναμνήσεις του Στέφανου, αν και δεν έχει μάτια για να με δει – η όψη του είναι κενή. Ρίχνω κάτω τον φακό μου – ελπίζοντας πως θα τον πιάσει η Ζέρκιλιθ – κι αρπάζω τον πιο μεγάλο σταλακτίτη που βλέπω κοντά μου, τραβώντας τον και σπάζοντάς τον.

Ο ενεργειακός δαίμονας εφορμά, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας. Ευτυχώς, δεν αισθάνομαι τώρα τόσο κουρασμένος όσο πριν – ξεκουράστηκα ύστερα από το νερό που ήπια σ'εκείνη τη λίμνη όπου με οδήγησε ο Αρσένιος – αλλά, και πάλι, δεν είμαι τελείως ξεκούραστος. Καλύτερα να μην τον αφήσω να μ'αγγίξει. Εμένα μπορεί να μη με σκοτώσει με ένα άγγιγμα μόνο, αλλά με πέντε ίσως και να τα καταφέρει, ίσως να κάνει την καρδιά μου να σταματήσει.

Τον χτυπάω με τον σταλακτίτη καθώς ζυγώνει και τον τινάζω πίσω. Οι ενέργειές του τραντάζονται, μα δεν παθαίνει καμιά φανερή ζημιά·

δεν είναι τόσο εύκολο να διακόψεις τη ροή της ενέργειάς του όταν κινείται έτσι.

Κάνει τον γύρο ενός σταλαγμίτη για να έρθει απ'το πλάι μου· γυρίζω, όμως, εγκαίρως και τον χτυπάω ξανά με το ρόπαλό μου. Το απλωμένο χέρι του δεν με φτάνει. Οι ενέργειές του τρίζουν και σπινθηροβολούν.

Προσπαθεί να τιναχτεί καταπάνω μου, κάνοντας ν'αποφύγει το ρόπαλό μου–

–και τα καταφέρνει–

–αλλά εν μέρει μόνο. Τον χτυπάω στον ώμο ενώ κι αυτός με χτυπά στα πλευρά. Νιώθω τις ενέργειές του να με διατρέχουν, παραπατάω, παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου, δεν πέφτω, πιάνομαι από έναν σταλαγμίτη, ενώ με το άλλο μου χέρι βαστάω ακόμα το πελώριο ρόπαλό μου.

Ο φωτεινός δαίμονας πετάχτηκε επίσης πίσω, παρατηρώ καθώς βλέπω λάμψεις γύρω από τα μάτια μου, αλλά δεν μοιάζει ζαλισμένος. Έρχεται ξανά–

«Πρόσσεχε Κάλνεντουρ!» φωνάζει η Ζέρκιλιθ.

«Μείνε μακριά!» γρυλίζω, και τον κοπανάω κατακέφαλα – ή, τουλάχιστον, προσπαθώ. Τον βρίσκω στον ώμο, και τον πετάω παραδίπλα σαν τσουβάλι, λίγο προτού τα θανατηφόρα χέρια του μ'αγγίξουν. Κυλά κάτω και πετάγεται πάλι όρθιος λες και δεν συνέβη τίποτα. Στρέφεται στη Ζέρκιλιθ – που δεν είναι πίσω μου πια – και της ορμά.

«ΦΥΓΕ!» της φωνάζω καθώς τρέχω να τον προλάβω, και τη βλέπω να κρύβεται, πολύ συνετά, πίσω από έναν χοντρό σταλακτίτη. Φτάνω τον ενεργειακό δαίμονα και τον χτυπάω με τον δικό μου σταλακτίτη-ρόπαλο. Ενέργειες τινάζονται καθώς ο καταραμένος εκτοξεύεται στο πλάι και κοπανά πάνω σ'ένα απ'τα τοιχώματά του σπηλαίου.

Αυτό, φυσικά, δεν τον πτοεί στο ελάχιστο.

Γαμώτο. Ξέρω πώς να τον διαλύσω, δεν ξέρω; Τι κάθομαι και κάνω; Πρέπει να τον χτυπήσω με τον σωστό τρόπο, όχι έτσι, σαν ξέφρενος Παλαιστής του Αστεριώνα.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ουρλιάζει επίμονα μέσα μου, κρατώντας σε απόσταση την οργή μου. Συγκεντρώσου... Συγκεντρώσου... Θυμήσου τι έκανες την προηγούμενη φορά.

Ο ενεργειακός άνθρωπος τρέχει καταπάνω μου. Πλησιάζει – πλησιάζει–

Πέφτω στο ένα γόνατο, απότομα, και διαγράφω μεγάλη τροχιά με το χοντρό ρόπαλό μου, έτσι που σχεδόν να σέρνεται στη γη, χτυπώντας πέτρες – και, μαζί, τα πόδια της ενεργειακής οντότητας–

(τριγμοί, λάμψεις)

–η οποία πέφτει στο έδαφος. Χωρίς πόδια πλέον. Προκάλεσα διάσπαση στην ομαλή ροή της ενέργειάς της. Ξεκινώντας από άκρη.

Ακούω τη Ζέρκιλιθ να αναφωνεί.

Ο φωτεινός δαίμονας σέρνεται τώρα, αλλά πάλι με πλησιάζει – και γρήγορα – και ήταν ήδη κοντά μου. Το χέρι του γραπώνει τον αστράγαλό μου. Οι ενέργειες με τυλίγουν. Κραυγάζω. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου. Τινάζομαι και ξεφεύγω απ'τη λαβή του, παραπατώντας, πέφτοντας. Το ρόπαλο έχει γλιστρήσει από το χέρι μου. Βλέπω λάμψεις μπροστά μου.

«Κάλνεντουρ!»

«...μακριά!» κρώζω μετά δυσκολίας καθώς παλεύω να ορθωθώ.

Η ενεργειακή οντότητα έρχεται – σέρνεται με τα χέρια και με ζυγώνει σαν άποδο φωτεινό φάντασμα.

Με όση δύναμη μου έχει απομείνει, πηδάω, πιάνομαι από έναν σταλακτίτη, και τυλίγω πόδια και χέρια γύρω του. Η οντότητα δεν μπορεί να με φτάσει εδώ, κι ακούω τους τριγμούς της σαν οργισμένα γρυλίσματα από κάτω μου.

Μερικές στιγμές μέχρι η φαρμακερή οργή μου ν'αποτινάξει την επίδραση των ενεργειών που με χτύπησαν και μετά πηδάω ξανά, αρπάζω το ρόπαλο-σταλακτίτη μου από τη γη, και στρέφομαι στον δαίμονα. Με πλησιάζει, φυσικά· φόβο δεν γνωρίζει, ο τρισκατάρατος βάτραχος του Λοκράθου. Υψώνω το ρόπαλο με τα δύο χέρια πάνω απ'το κεφάλι μου. Περιμένω. Υπολογιστικά.

Ο δαίμονας ζυγώνει...

Τώρα!

Κατεβάζω τον σταλακτίτη στο κεφάλι του – χτυπώντας το από την άκρη, όπως έκανα και με τον προηγούμενο – και το κεφάλι διαλύεται. Αλλά το σώμα συνεχίζει να με πλησιάζει. Προσπαθώ να καταστρέψω

το χέρι του, όμως δεν καταφέρνω να το χτυπήσω σωστά και δεν προκαλείται διάσπαση στην ενεργειακή ροή.

Τρέχω, ενώ ο Δεξής κι η Αριστερή φτεροκοπούν κοντά μου. «Πάμε!» λέω στη Ζέρκιλιθ, ξέπνοος. «...Έναν βράχο... χρειάζομαι...»

Μ'ακολουθεί, αν και δε νομίζω ότι καταλαβαίνει τι ακριβώς εννοώ. Δε νομίζω ότι καταλαβαίνει καν πώς τραυμάτισα έτσι την ενεργειακή οντότητα.

Περνώντας μέσα από το δάσος των σταλαγμιτών και των σταλακτιτών, μπαίνουμε σ'ένα άνοιγμα της σήραγγας και βρισκόμαστε τώρα σε μια σπηλιά. Η Ζέρκιλιθ κρατά τον φακό μου και, καθώς φωτίζει, βλέπω έναν μεγάλο βράχο. Είναι ό,τι χρειάζομαι.

«Πίσω μου,» της λέω ξανά· και, πετώντας κάτω τον σταλακτίτη-ρόπαλο, σπρώχνω τον βράχο, τον βγάζω από τη θέση του – κι ακούω πάλι τη Μοργκιανή να αναφωνεί.

Ο ενεργειακός δαίμονας έρχεται σαν φωτεινό φίδι με χέρια, κινούμενος εξωφρενικά γρήγορα για κάτι χωρίς πόδια. Ούτε οι άποδες ερπετοειδείς δεν πηγαίνουν έτσι. Σπρώχνω τον βράχο καταπάνω του, αρχίζοντας να προκαλώ διασπάσεις στην ενεργειακή ροή του, όπως είχα κάνει και στον αδελφό του. Προσπαθεί ν'απομακρυνθεί τώρα, προβλέποντας την καταστροφή του, αλλά τον κυνηγάω μέχρι που να μην έχει απομείνει τίποτα απ'αυτόν.

Μετά, στηρίζομαι στον βράχο για να ξεκουραστώ.

Σαν επανάληψη παλιάς ταινίας ήταν. Θανάσιμη ταινίας που δε θες να ξαναδείς...

Η Ζέρκιλιθ με πλησιάζει. «Πώς...; Η δύναμή σου; Είσαι τόσο δυνατός που καταστρέφεις ενέργειες;»

«...Όχι,» αποκρίνομαι κουρασμένα. «Όχι ακριβώς.» Ο Δεξής κάθεται στον αριστερό μου ώμο, η Αριστερή επάνω στον βράχο μαζί με μερικά άλλα φτερωτά ερπετά. «Δεν αρκεί αυτό μόνο. Πρέπει να προκαλέσεις διάσπαση στην ενεργειακή ροή του. Πρέπει να... τον χτυπήσεις με κάτι μεγάλο,» εξηγώ ξέπνοα. «Αλλά... πρέπει το χτύπημα να τον πιάσει από άκρη· αλλιώς – βγάζω το φλασκό που είχα γεμίσει στη λίμνη με το γλυκό νερό, το ανοίγω, και πίνω – αλλιώς δεν γίνεται τίποτα. Δεν ξέρω αν μπορείς να τον διαλύσεις τελικά με συνεχόμενα δυνατά χτυπήματα. Ίσως και να μπορείς, αλλά αμφιβάλλω αν θ'αντέξεις ως τότε.»

«Αν εσύ θ'αντέξεις,» με διορθώνει η Ζέρκιλιθ. «Αποκλείεται άλλος άνθρωπος να κατόρθωνε αυτό που μόλις έκανες – οπουδήποτε στο Γνωστό Σύμπαν. Κι ακόμα δεν έχω καταλάβει πώς ακριβώς έγινες έτσι, Πρίγκιπά μου...»

«Θα σου πω.» Παύω να στηρίζομαι στον βράχο. «Βαδίζοντας.»

«Κι αν στείλει ο Ιωάννης κι άλλες ενεργειακές οντότητες;»

Γελάω επειδή ξέρω ότι με παρακολουθούν μέσα από το μυαλό της Ζέρκιλιθ. «Δε μπορούν να με νικήσουν, τώρα που γνωρίζω πώς σκοτώνονται,» λέω ψέματα – αρκετά πιστευτά, ελπίζω. «Διαδικαστικό είναι το θέμα.» Πίνω ακόμα μια γουλιά νερό. «Εκείνο που με απασχολεί περισσότερο ξέρεις ποιο είναι; Ότι δεν είναι και τόσο εύκολο να βρεις γλυκό νερό εδώ μέσα.»

«Υπάρχει υδρευτικό σύστημα. Πανάρχαιο.»

«Το γνωρίζω το διαπίστωσα.» Αρχίζουμε να βαδίζουμε. «Βρήκα μια λίμνη επάνω που ήμουν έτοιμος να πεθάνω της δίψας.»

«Ο Ιωάννης'σαρ λέει πως το νερό αφαλατώνεται με τη δράση ανθυδατικών ενεργειών. Κάποιοι ζούσαν παλιά εδώ κάτω, Πρίγκιπά μου.»

Ναι, τις νιώθω τις ανθυδατικές ενέργειες, φυσικά. Είναι απλωμένες παντού. Αν επικεντρωθώ τις νιώθω. Σαν μια οσμή πίσω από τον αέρα, θα μπορούσες να πεις· αλλά μια οσμή που δεν τη μυρίζεις με τη μύτη σου: κάτι που το καταλαβαίνεις εγκεφαλικά μόνο. Η Βυθυδάτια μου δίνει την εντύπωση πως είναι περισσότερο φορτισμένη με ανθυδατικές ενέργειες από οποιαδήποτε άλλη ηπειρόνησο. Αν όμως αληθεύει αυτό, γιατί βυθίστηκε; Δε θάπρεπε να ήταν πάνω από τα κύματα; Τέλος πάντων...

Λουκία:

Φωτίζουμε με τους προβολείς των υποβρυχίων μας μερικά σπήλαια ακόμα στο πλάι της Βυθυδάτιας, αλλά δεν βρίσκουμε κάποιο σαν το προηγούμενο – εν μέρει πλημμυρισμένο. Όλα είναι τελείως πλημμυρισμένα.

Η φωνή του Ισίδωρου Ορνάκιου ακούγεται από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του Αιχμηρού Δελφινιού, προτείνοντας να επιστρέψουμε στο Μικρό Σύμπαν και να έρθουμε να ερευνήσουμε πάλι ύστερα από μερικές ώρες ξεκούρασης. Δεν μιλά, από το Υποθαλάσσιο Βέλος,

αποκλειστικά σ'εμάς αλλά και στην Κόρη των Υδάτων όπου βρίσκονται ο Πρίγκιπας Δαμιανός και η Ελευθερία Μοριλκόνη. Κανείς δεν διαφωνεί με τον Ορνάκιο· μόνο εγώ μού φαίνεται πως θέλω να διαφωνήσω. Όμως δεν το κάνω, παρά την παρόρμηση που νιώθω, γιατί ξέρω ότι, ουσιαστικά, έχουν δίκιο. Χρειαζόμαστε ξεκούραση. Παρότι ο Γεώργιος πιθανώς να κινδυνεύει κάπου εκεί μέσα, χρειαζόμαστε ξεκούραση.

Απομακρυνόμαστε από τη Βυθυδάτια. Πλησιάζουμε τον πελώριο όγκο του Μικρού Σύμπαντος, και το Αιχμηρό Δελφίни κολλά πλάι του, κάποιοι μηχανισμοί ακούγονται να μπαίνουν σε λειτουργία. Η πόρτα του Δελφινιού ανοίγει και περνώντας την – εγώ, η Διονυσία κι ο σκύλος της, ο Καταραμένος, ο Εριβάλιος (που οδηγούσε το σκάφος), η καφετόδερμη δύτρια Ειρήνη, και ο Κλεόβουλος'μορ – βγαίνουμε στο εσωτερικό του Μικρού Σύμπαντος, όπου συναντάμε αυτούς που αποβιβάζονται από τα άλλα δύο μικρά υποβρύχια.

Ο Ακατάλυτος μπλέκεται ανάμεσα στα πόδια μου.

Ο Δημήτριος Ζερδέκης ρωτά: «Πώς θα συνεχίσουμε αυτή την έρευνα, Καπετάνιε;» Μιλά στον Ορνάκιο.

«Δεν έχουμε άλλο τρόπο παρά να ψάχνουμε τις σπηλιές στο πλάι της ηπειρονήσου,» αποκρίνεται ο Πλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος. «Αλλά ως ξεκουραστούμε τώρα.»

Ο Μελέτιος'σαρ λέει: «Δε φτάνει μόνο να βρούμε τον Οφιομαχητή· πρέπει να βρούμε και το λημέρι των Τρομερών Καπνών. Και πρέπει να τους διαλύσουμε ει δυνατόν.»

«Να τους διαλύσουμε;» κάνει ο Δημήτριος. «Πώς σκέφτεσαι να γίνει αυτό; Πρέπει να κατεβάσουμε μαχητές εκεί πέρα.»

«Θα κατεβάσουμε μαχητές, τότε!» λέει ο Πρίγκιπας Δαμιανός. «Αλλά τα καράβια μας πού είναι τώρα, Καπετάνιε;» ρωτά τον Ορνάκιο· και εννοεί, φυσικά, τα τρία πλοία που αφήσαμε στην επιφάνεια της θάλασσας: το Αεικίνητο Χέλι, τον Αβύθιστο, και το Τραγούδι των Κυμάτων.

«Μας ακολουθούν,» αποκρίνεται η Γεωργία, η σύζυγος του Ορνάκιου, καθώς μας πλησιάζει ντυμένη στα πράσινα, με ψηλές καφετιές μπότες, λευκόδερμη και ξανθομάλλα, με μακριά σγουρά μαλλιά που μπορεί και να ζήλευα αν είχα την τάση να ζηλεύω τέτοια πράγματα. Ο Ορνάκιος πρέπει να την ειδοποίησε ότι ερχόμασταν, προφανώς. «Επικοινωνήσα μαζί τους,» λέει η Γεωργία, «στέλνοντας ένα μικρό

υποβρύχιο επάνω. Και συνέχισα να το στέλνω, κάθε τόσο, για να τους δίνει τη σωστή κατεύθυνση, ώστε να μη μας χάσουν – αν και η κατεύθυνσή μας δεν άλλαζε πολύ.» Φυσικά. Η Βυθυδάτια κινείται κάτω από τη θάλασσα· το Μικρό Σύμπαν εύκολα την ακολουθεί, αλλά τα καράβια μας επάνω δεν τη βλέπουν, ούτε μπορούμε να επικοινωνήσουμε τηλεπικοινωνιακά μαζί τους.

Ο Ορνάκιος νεύει σαν να ήξερε ήδη αυτές τις δραστηριότητες της γυναίκας του· πιθανώς ο ίδιος να της ζήτησε να κάνει ό,τι έκανε.

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός λέει: «Ωραία. Μπορούμε, επομένως, να κατεβάσουμε μαχητές όταν χρειάζεται.»

«Μπορούμε,» συμφωνεί ο Ορνάκιος. «Αλλά όχι βιαστικές κινήσεις. Πρώτα, πρέπει να βρούμε το λημέρι των Καπνών.»

Αναρωτιέμαι, ακούσια, αν έχουν παιδιά ο Ορνάκιος και η Γεωργία. Μέχρι στιγμής δεν έχουμε δει κανένα. Θα είναι σαν τον Ορνάκιο, άραγε; Θα έχουν αυτό το παράξενο ημιδιαφανές δέρμα και τα χρυσά μάτια; Θα πάσχουν από την αρρώστια που... πώς τη λένε; Χρυσοφθαλμική λευκοσκίαση, σωστά;

Δεν κάνουμε άλλη κουβέντα – είμαστε όλοι κουρασμένοι· ακόμα κι εγώ, παρότι αισθάνομαι τα νεύρα μου τσιτωμένα όσο ποτέ άλλοτε ίσως. Το πλήρωμα μάς οδηγεί σε καμπίνες για να αναπαυθούμε – στο κατάστρωμα που ονομάζουν Ξενοδοχείο, το οποίο τώρα είναι σχεδόν άδειο. Ο Ορνάκιος έδωξε κάθε φιλοξενούμενο από το Μικρό Σύμπαν προτού πολεμήσει μαζί μας στην Ηχώπολη, χάνοντας έτσι πολλά λεφτά αναμφίβολα και δημιουργώντας μια μικρή μαύρη κηλίδα στη φήμη του Μικρού Σύμπαντος.

Η καμπίνα μου είναι ευρύχωρη όπως σε κανένα άλλο πλοίο όπου έχω μπει, και όμορφα φτιαγμένη. Περιλαμβάνει κρεβάτι, κομοδίνο, ντουλάπα, και τουαλέτα και ντους κρυμμένα πίσω από μια μοδάτη κουρτίνα με κεντητά δελφίνια. Στη γωνία είναι ένα μικρό ψυγείο, και μέσα έχει ποτά, παρατηρώ ανοίγοντάς το. Από το στρογγυλό φινιστρίνι φαίνεται ο βυθός. Κι όλ' αυτά θα ήταν μαγευτικά, ίσως, αν δεν ανησυχούσα τόσο για τον Γεώργιο. Το Μικρό Σύμπαν είναι μυθικό σχεδόν· οι φήμες γι' αυτό εξωφρενικές στα λιμάνια της Ιχθυδατίας από τότε που άρχισε να πλέει στους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδατίας.

Ο Ακατάλυτος πηδά πάνω στο κρεβάτι, κυλιέται, τεντώνεται. Μου νιαουρίζει. Ρίχνω τον σάκο μου στο πάτωμα. Λύνω τις μπότες μου και τις βγάζω κλοτσώντας τες. Βγάζω και τα ρούχα μου, και κοιτάζω τις μελανιές και τα μικρά τραύματα επάνω μου από τη μάχη της Ηχώπολης. Τίποτα το σπουδαίο· έχουν σχεδόν εξαφανιστεί. Μα την Εχίδνα, πιο πολύ μ'ενοχλεί το τραύμα από το βέλος που δέχτηκα στον δεξή ώμο στις επάλλξεις της Σαλντέρια, παρότι έχουν περάσει περισσότερο από δυο μήνες από τότε. Τι κατάσταση κι εκείνη! Τι πράγματα έχω ζήσει με τον Γεώργιο. Και δεν μετανιώνω για τίποτα. Για τίποτα. Μα την Έχιδνα, ακόμα κι αν ήταν να πεθάνω, θα προτιμούσα να πεθάνω πλάι του παρά κάπως αλλιώς.

Γελάω τώρα καθώς παραμερίζω την όμορφη κουρτίνα με τα δελφίνια και μπαίνω στο ντους. Γελάω, γιατί θυμάμαι ότι τότε που τον πρωτογνώρισα, όταν είχε σκοτώσει τον Αγένιο και είχε, με το έτσι-θέλω, γίνει Καπετάνιος μας, σκεφτόμουν να τον δολοφονήσω. Σκεφτόμουν να μπήξω ένα λεπίδι ανάμεσα στις ωμοπλάτες του και να τελειώνουμε μ'αυτό τον μαυρόδερμο καριόλη. Μετά όμως... πώς άλλαξαν τα πράγματα! Και τόσο γρήγορα.

Το νερό του ντους αρχίζει να τρέχει, χλιαρό αναμενόμενα· δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από το πλήρωμα του Μικρού Σύμπαντος. Κυλά στο σώμα μου, ανακουφίζοντάς το. Βάζω σαπούνη επάνω μου και μυρωδάτος αφρός φουσκώνει σαν στολή που με τυλίγει.

Νόμιζα ότι θα γινόμασταν βασιληάδες της Ιχθυοδάτιας, τότε με τον Γεώργιο για Καπετάνιο μας – βασιληάδες των κουρσάρων. Πίστευα ότι μπορεί να ξεκάναμε ακόμα και τον Μεγαλοφονιά. Γιατί όχι; Ο Γεώργιος σίγουρα μπορούσε να τον σκοτώσει, τον καταραμένο! Αλλά ύστερα, εκείνη η ενέδρα στο Άνοιγμα... Καταστροφή... Δυσκολευόμουν να το πιστέψω ότι κατάφερα να μείνω ζωντανή. Και για κάποιο καιρό νόμιζα, η ανόητη, ότι ο Γεώργιος ίσως να ήταν νεκρός, σκυλοπνιγμένος. Αλλά ο Οφιομαχητής δεν πεθαίνει τόσο εύκολα. Άρχισα τελικά ν'ακούω φήμες γι'αυτόν στα λιμάνια. Τίποτα περισσότερο, όμως· μόνο φήμες – και πολλές ήταν πολύ παράξενες. Δε φανταζόμουν ότι θα τον ξανάβλεπα. Κι αισθανόμουν απεγνωσμένη. Και με κυνηγούσαν κιόλας κάποιοι άγνωστοι καριόληδες – κάτι ήθελαν από εμένα: κάτι σχετικό με τον Γεώργιο, υποπτεύομουν. Θεωρούσα πως ήταν άνθρωποι του

Μεγαλοφονιά, και μερικοί απ'αυτούς ακόμα νομίζω πως, ναι, πρέπει να ήταν – ειδικά στην αρχή. Οι περισσότεροι, όμως, όπως έμαθα τελευταία, μάλλον ήταν ακόλουθοι του Λοκράθου. Μάλλον. Αυτά τα γαμημένα βατράχια...

Ναι, δεν φανταζόμουν ότι θα ξανάβλεπα τον Γεώργιο. Εκείνες οι μέρες που πλέαμε στις θάλασσες και στις ακτές της Ιχθυδάτιας είχαν τελειώσει... για πάντα. Και τώρα, τι είχε μείνει; Τίποτα... Από το ένα λιμάνι στο άλλο περιφερόμουν, και προσπαθούσα και ν'αποφεύγω αυτούς που με κυνηγούσαν. Είχα σκεφτεί ν'αυτοκτονήσω μερικές φορές, να δέσω μια πέτρα επάνω μου και να πηδήσω στη θάλασσα, να πάω κατευθείαν στο βασίλειο του Αβυσσαίου. Ευτυχώς δεν το έκανα. Και συνάντησα τον φίλο μου τον Ακατάλυτο σ'εκείνο το πηγάδι της ερειπωμένης Κοάρλης. Ο μόνος θησαυρός που βρήκα εκεί· οι φήμες για θησαυρούς στην Κοάρλη, που καταστράφηκε από τον Πόλεμο των Κουρσάρων, είναι παραμύθια. Σίγουρα.

Επισκέφτηκα τελικά το παλιό μας λημέρι, το λημέρι των Αγενών, πιστεύοντας ότι θα ήταν εγκαταλειμμένο· και, όντως, εγκαταλειμμένο ήταν – καλό μέρος για να κρυφτώ από τους καριόληδες που με κυνηγούσαν. Ποιος θα ερχόταν εδώ;

Ήρθε, όμως, κάποιος. Ήρθε ο παλιός μου Καπετάνιος, και νόμιζα ότι ονειρευόμουν. Ακόμα νομίζω ότι ονειρεύομαι, ζώντας μαζί του όλες αυτές τις τρελές περιπέτειες. Ο κίνδυνος δεν μου μοιάζει σημαντικός όταν είμαι πλάι του.

Αλλά τώρα πιάστηκε ο ανόητος επάνω στο καράβι των Τρομερών Καπνών, και βυθίστηκε μαζί τους στη Βυθυδάτια! Δε θα τον αφήσω να χαθεί εκεί. Αν χαθεί, το ξέρω πως κι εγώ είμαι χαμένη. Δε μπορώ πια να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτόν. Ποιο θα είναι το νόημα; Ούτε καράβι, ούτε πλήρωμα, ούτε Οφιομαχητής...

Κλείνω το νερό του ντους. Στύβω καλά τα μαλλιά μου και παραμερίζω την κουρτίνα–

«Τι...;» κάνω, ξαφνιασμένη.

«Συγγνώμη,» λέει ο Αρσένιος στρέφοντας το βλέμμα του από την άλλη, γιατί είμαι γυμνή, δεν περίμενα παρέα από το πουθενά. «Συγγνώμη.» Αλλά χαμογελά, ο καβουρόφιλος!

Χαμογελάω κι εγώ, άθελά μου. Πιάνω την πουκαμίσσα μου από κάτω, τη φοράω, και την κουμπώνω. Πέφτει ώς τα γόνατά μου. «Ξέρεις πού είναι ο Γεώργιος;»

Με κοιτάζει ευθέως ξανά. «Εσύ δεν ξέρεις; Τι μέρος είναι εδώ; Υποβρύχιο;»

«Το Μικρό Σύμπαν. Έχουμε καταδυθεί πολύ βαθιά. Είμαστε πλάι στη Βυθυδάτια, Αρσένιε, και ο Γεώργιος είναι μέσα της. Έφτασε εκεί πιασμένος στο πλάι του καραβιού των Τρομερών Καπνών!»

«Ξέρω πού είναι. Του μίλησα.»

«Τι; Πότε; Είναι καλά;»

«Δε γνωρίζω ‘πότε’ στα όνειρά μου, Λουκία,» αποκρίνεται ο αδελφός της Διονυσίας. «Αλλά, ναι, ήταν καλά. Αν και κουρασμένος, και διψασμένος. Πολύ διψασμένος. Τον οδήγησα σε μια λίμνη με νερό, και μετά, δυστυχώς, τον έχασα—»

«Τι εννοείς, τον έχασες;»

«Το όνειρο... μετακινήθηκε. Βρισκόταν, όμως, στη Βυθυδάτια ο Οφιομαχητής· μου το είπε. Ήταν μέσα σε κάτι σπήλαια—»

«Σπήλαια; Πού ακριβώς;»

«Πού θες να ξέρω; Ήταν ένα μέρος όλο σταλαγμίτες και σταλακτίτες.»

«Φτάσαμε κι εμείς σε κάτι σπηλιές, αλλά δεν τον βρήκαμε. Βρήκαμε μόνο κάτι πλάσματα που... κανείς μας δεν τάχει ξαναδεί. Θυμίζουν διασταύρωση ανθρώπου με βάτραχο, ή ψάρι. Η αδελφή σου λέει πως η ζωτική τους ενέργεια είναι μολυσμένη, αλλοιωμένη. Και ο Μελέτιος’σαρ υποθέτει πως δεν είναι φυσικά όντα. Τέλος πάντων – πες μου για τον Γεώργιο. Μπορείς να μας βοηθήσεις να τον εντοπίσουμε;»

«Στο Μικρό Σύμπαν δεν είπες ότι είστε; Πώς μπήκατε στις σπηλιές της Βυθυδάτιας;»

«Με μικρότερα υποβρύχια. Πες μου τώρα για τον Γεώργιο!»

«Δεν έχει τίποτ’ άλλο να σου πω, Λουκία. Μου φάνηκε κουρασμένος, πολύ τλαιπωρημένος. Αλλά δεν βρισκόταν σε άμεσο κίνδυνο. Και κοντά του πετούσαν δυο φτερωτά ερπετά σαν σύντροφοί του.»

«Φτερωτά ερπετά; Είδαμε κάτι τέτοια στις σπηλιές της Βυθυδάτιας. Δε νομίζω ότι είναι πτερόσαυρες.»

«Όχι, δεν είναι πτερόσαυρες. Είναι κάτι άλλο, γηγενές της Βυθυδά-
τιας μάλλον. Μοιάζουν με τα μυθικά φτερωτά φίδια, αλλά έχουν και
πόδια. Πρέπει να πηγαίνω τώρα, Λουκία—»

«Προσπάθησε να ξαναβρείς τον Γεώργιο, κι έλα να μου μιλήσεις!»

«Θα προσπαθήσω.» Ο Αρσένιος περνά μέσα από το τοίχωμα πλάι στο
φινιστρίνι κι εξαφανίζεται. Δεν τον βλέπω απέξω, να κολυμπά στον
βυθό.

Ο Ακατάλυτος κοιμάται πάνω στο κρεβάτι μου, μοιάζοντας να μην
πήρε είδηση την κουβέντα μου με τον αδελφό της Διονυσίας. Λες κι ή-
ταν όνειρο.

Ο Γεώργιος, όμως, είναι ζωντανός! Και μέσα σ'αυτές τις σπηλιές της
Βυθυδάτιας. Μπορούμε να τον βρούμε, επομένως. Μπορούμε να τον
βρούμε. Φτάνει να ψάξουμε.

Αλλά από πού ν'αρχίσουμε; Η Βυθυδάτια είναι πελώρια και, πάω στοί-
χημα, γεμάτη σπήλαια και σήραγγες...

Ξαπλώνω στο κρεβάτι, ξυπνώντας άθελά μου τον Ακατάλυτο, ο ο-
ποίος διαμαρτύρεται μ'ένα νιαούρισμα.

«Πώς να σε βρούμε, Γεώργιε;» μουρμουρίζω. «Πώς να σε βρούμε;»

Δε θ'αφήσω τον Καπετάνιο μου να χαθεί εκεί μέσα, πάντως. Είναι ζω-
ντανός. Και θα γυρίσω αυτή τη βυθισμένη ηπειρόνησο ανάποδα μέχρι
να τον βρω! Δε μ'ενδιαφέρει αν είναι γεμάτη παράξενα τέρατα ή Τρο-
μερούς Καπνούς!

Ο Πέτρος Νιλκόδιος και οι αντιπρόσωποι της Μεγάλης Κλινικής της Κυκλόπολης – ανάμεσα στους οποίους και ο Δημοσθένης Δορκάλλης – συγκεντρώθηκαν στο Μέγαρο του Κύκλου μες στο μεσημέρι, όπως τους είχαν ζητήσει οι Σύμβουλοι. Και οι τελευταίοι τούς ενημέρωσαν για την κατάσταση στον Απέθαντο: για το φάρμακο του Οφιομαχητή, την Ασπίδα των Όφρων.

«Καταφανώς απάτη,» είπε ο Δημοσθένης Δορκάλλης. «Αποκλείεται στον Απέθαντο να βρήκαν το φάρμακο για την επιδημία. Πόσω μάλλον» – γέλασε κοφτά – «να έχουν τον Οφιομαχητή μαζί τους!»

«Για μια φορά συμφωνούμε,» είπε ο Πέτρος Νιλκόδιος.

«Δεν συμφωνούμε, όμως, στο ότι και το δικό σας φάρμακο αποτελεί ικανοποιητική θεραπεία, κύριε.»

«Το αντιβιοτικό μας θεραπεύει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου· δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία.»

«Συγχρόνως, όμως, προκαλεί εξάρτηση, έχουμε πληροφορηθεί,» τόνισε η Μάρθα Φεντινέθρη, μια άλλη γιατρός της Μεγάλης Κλινικής.

«Δυστυχώς δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς,» είπε ο Πέτρος Νιλκόδιος. «Αλλά αυτό θεωρώ πως είναι ένα μικρό τίμημα για τη σωτηρία της Κυκλόπολης και, ίσως, ολόκληρης της Κεντρυδάτιας. Αν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου αφεθούν ανεξέλεγκτα, τρέμω να φανταστώ τι μπορεί να συμβεί...»

«Το αντιβιοτικό σας, ωστόσο, είναι υπό αμφισβήτηση–» άρχισε ο Δορκάλλης.

«Υπό αμφισβήτηση μόνο από εσάς. Από κανέναν άλλο. Ο κόσμος μάς εμπιστεύεται, καταλαβαίνοντας ότι–»

«Συγγνώμη, κύριοι,» τους διέκοψε ο Σύμβουλος του Κύκλου Νικόλαος Σολαντόκης. «Συγγνώμη· αλλά σας καλέσαμε εδώ για να μιλήσουμε για το φάρμακο του Απέθαντου, όχι για άλλα θέματα. Τι νομίζετε ότι πρέπει να γίνει;»

«Είναι καταφανές, νομίζω, ότι πρέπει να δοθεί ένα τέλος σ'αυτή την απάτη,» αποκρίθηκε ο Πέτρος Νιλκόδιος. «Το φάρμακο του Οφιομαχητή είναι επικίνδυνο. Αποκλείεται να αποτελεί σωστή θεραπεία για—»

«Και αποκλείεται και να το έφτιαξε ο Οφιομαχητής,» παρενέβη ο Δημοσθένης Δορκάλλης, και μερικοί γέλασαν.

Αλλά ο Σύμβουλος Χρίστος Κορβόνιος είπε: «Η Φρουρά έχει αντιμετωπίσει, επανειλημμένως, στα σύνορα του Κακού Πατήματος κάποιον με 'υπερφυσική δύναμη', όπως ισχυρίζεται. Τους χτυπά και περνά. Νομίζουν ότι ίσως να είναι ο Οφιομαχητής.»

«Ο Οφιομαχητής είναι μύθος, Εξοχότατε...» είπε ο Δορκάλλης.

«Ίσως και να μην είναι, γιατρέ.»

«Ό,τι κι αν συμβαίνει με τον Οφιομαχητή,» είπε ο Πέτρος Νιλκόδιος σαν η Κυκλόπολη να του ανήκε, «πρέπει να δοθεί τέλος σ'αυτή την ιστορία με το φάρμακο του Απέθαντου. Πρέπει να προστάξετε τους γιατρούς εκεί να σταματήσουν να το δίνουν στους ασθενείς, γιατί κινδυνεύουμε όλοι από τέτοια ανεύθυνη δραστηριότητα. Κι αν δεν συμμορφωθούν, η Φρουρά οφείλει να τους συμμορφώσει.»

Τα μέλη του Κύκλου τον άκουγαν σαν να ήταν προφήτης. Είχαν τους λόγους τους. Δύο απ'αυτούς είχαν θεραπευτεί χάρη στο φάρμακό του, και οι υπόλοιποι τον έβλεπαν ως τη μοναδική σωτηρία της πόλης. Οι γιατροί της Μεγάλης Κλινικής δεν τους φαινόταν πως θα έδιναν καμιά καλύτερη λύση – όχι στο εγγύς μέλλον, τουλάχιστον: και υπήρχε λόγος για βιασύνη.

«Έχετε δίκιο, κύριε Νιλκόδιε,» είπε ο Νικόλαος Σολαντόκης. «Έτσι θα γίνει.»

Και, αφού οι γιατροί αποχώρησαν από το Μέγαρο του Κύκλου στον Ειρηνόφιλο, οι Σύμβουλοι κάλεσαν πάλι τηλεπικοινωνιακά τον Απέθαντο και μίλησαν με την Ευτυχία Ναθράσκη και τον Κλεάνθη Βολλέρνιο. Τους πρόσταξαν να σταματήσουν να δίνουν το φάρμακο, τώρα, αλλιώς θα υφίσταντο συνέπειες. Η πολιτεία δεν θα επέτρεπε να διανέμεται μια επικίνδυνη ουσία μέσα στην Κυκλόπολη!

«Η Ασπίδα των Όφεων δεν είναι 'επικίνδυνη ουσία'!» διαμαρτυρήθηκε η Ευτυχία, καθώς εκείνη κι ο Κλεάνθης στέκονταν αντικριστά μέσα στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών, με τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο ανάμεσά τους, επάνω στο ταλαιπωρημένο τραπέζι όπου τώρα

κάποιος (νοσοκόμος, πιθανώς – αλλά κανείς δεν έλεγε ποιος) είχε ζωγραφίσει τον Διπλογενή Όφι. «Η Ασπίδα των Όφρων είναι η μοναδική σωτηρία της πόλης, Εξοχότατοι. Το φάρμακο που δίνει η Ανθρώπινη Προστασία είναι επικίνδυνη ουσία. Προκαλεί εξάρτηση, μα την Έχιδνα!»

«Με ακούσατε, κυρία Ναθράσκη,» είπε η φωνή του Νικόλαου Σολαντόκη από το μεγάφωνο του διαύλου. «δε θέλω να επαναλαμβάνομαι. Από εδώ και στο εξής, η Ασπίδα των Όφρων θεωρείται παράνομη ουσία στην Κυκλόπολη–»

«Δε μπορείτε να το κάνετε αυτό!» φώναξε η Ευτυχία, χτυπώντας τη γροθιά της πάνω στο τραπέζι το οποίο, έτσι όπως ήταν επισκευασμένο, έτριξε επίφοβα. «Η Ασπίδα των Όφρων είναι η μοναδική ελπίδα στο Κακό Πάτημα! Χωρίς αυτήν θα πεθάνουν όλοι, πράγμα που θα έχει συνέπειες και για–»

«Δεν το συζητάω το θέμα, κυρία Ναθράσκη· σας ενημερώνω απλώς ότι η ουσία που δίνετε ανεύθυνα στον κόσμο είναι παράνομη αποδώ και στο εξής. Αν συνεχίσετε τη διανομή της, η Φρουρά θα αναλάβει το ζήτημα. Έγινα κατανοητός;»

«Κάνετε τεράστιο λάθος, Εξοχότατε. Η Ασπίδα των Όφρων δεν–»

Ο Κύκλος τερμάτισε την τηλεπικοινωνία από τη μεριά του, και μόνο παράσιτα ακούγονταν τώρα από τον δίαυλο.

Ο Βολλέρνιος τον έκλεισε με το πάτημα ενός κουμπιού. «Άσχημα τα πράγματα...»

«Δε μπορούμε να σταματήσουμε να τους δίνουμε την Ασπίδα, Κλεάνθη,» είπε η Ευτυχία.

Αλληλοκοιτάχτηκαν πάνω από τις μάσκες τους, σιωπηλοί για μερικές στιγμές.

Ο Βολλέρνιος αναστέναξε. «Πράγματι, δεν μπορούμε. Αλλά θα έρθει η Φρουρά εδώ και–»

«Πάμε να μιλήσουμε στον Γεώργιο.»

«Τον Φιρίζο;»

«Ξέρεις ποιον Γεώργιο εννοώ.»

Ο Οφιομαχητής βρισκόταν σε μια αίθουσα του Απέθαντου και μιλούσε στους συγκεντρωμένους νοσοκόμους. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους ώμους του. Η Στεφανία στεκόταν πλάι του. Στον τοίχο πίσω του ήταν ζωγραφισμένος ένας Διπλογενής Όφρις.

Ο Γεώργιος εξηγούσε στους νοσοκόμους πώς είχε η κατάσταση μέσα στην πόλη – ποιοι εξάπλωναν την επιδημία και τι έκανε πραγματικά το φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας – και τους έλεγε πώς νόμιζε ότι έπρεπε να δράσουν, πώς νόμιζε ότι έπρεπε να οργανωθούν εδώ, στο Κακό Πάτημα...

...όταν η Ναθράσκη και ο Βολλέρνιος μπήκαν στην αίθουσα και τον διέκοψαν με την παρουσία τους και μόνο καθώς τον πλησίαζαν.

«Τι είναι;» τους ρώτησε, παρατηρώντας ότι καταφανώς ήθελαν να του μιλήσουν.

Η Ευτυχία έστρεψε προς στιγμή το βλέμμα της στους συγκεντρωμένους νοσοκόμους – Θα το μάθουν κι αυτοί, σκέφτηκε. Αλλά, ούτως ή άλλως, πρέπει να το μάθουν – και μετά στράφηκε πάλι στον Οφιομαχητή. «Μας κάλεσε ο Κύκλος πριν από λίγο...»

«Ξανά;»

«Ναι. Για να μας ενημερώσει πως η Ασπίδα των Όφρων θεωρείται πλέον παράνομη μέσα στην Κυκλόπολη, κι αν δεν σταματήσουμε να τη δίνουμε στους ασθενείς θα αναλάβει το θέμα η Φρουρά.»

«Θα έρθουν, δηλαδή, να μας κλείσουν το νοσοκομείο,» διευκρίνισε ο Βολλέρνιος, σαν να μην ήταν ευνόητο.

Οι νοσοκόμοι άρχισαν να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους, ανάστατοι.

«Οι γαμιόληδες!» αναφώνησε η Στεφανία.

Η Ευθαλία έβγαλε ένα υπόκωφο σύριγμα, νιώθοντας την τρομερή οργή του Γεώργιου. Μόνο οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου τον συγκρατούσαν απ'το να γκρεμίσει τον τοίχο με τον Διπλογενή Όφι.

«Σκέφτεστε, λοιπόν, να σταματήσετε να δίνετε το φάρμακο;» ρώτησε. Η φωνή του δεν φανέρωνε ούτε το ένα δέκατο της μάνητας που έκαιγε μέσα του.

«Σκεφτόμαστε να μην σταματήσουμε,» απάντησε η Ναθράσκη. «Αλλά...»

«Φοβάστε ότι θα στείλουν τη Φρουρά...»

«Θα τη στείλουν, Γεώργιε,» είπε ο Βολλέρνιος στρώνοντας νευρικά τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του. «Σίγουρα θα τη στείλουν. Αν όχι α-πόψε, τότε αύριο.»

«Συνεννοημένοι είναι!» φώναξε μια νοσοκόμα. «Με τον Νικκόδιο!»

Την αγνόησαν.

Ο Οφιομαχητής είπε στους δύο γιατρούς: «Τι θέλετε, λοιπόν: να μείνουμε και να τους αντιμετωπίσουμε, ή να σταματήσουμε τη δουλειά μας;»

«Πώς μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε, Γεώργιε;» ρώτησε η Ναθράσκη, αγχωμένη. «Θα έρθουν οπλισμένοι και—»

«Οργανωμένοι,» είπε η Οφιομαχητής. «Μόνο οργανωμένοι μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε. Μόνο με όλο το Κακό Πάτημα στο πλευρό μας.» Και προς τους συγκεντρωμένους νοσοκόμους (που ήταν όλοι άνθρωποι του Κακού Πατήματος, κι ορισμένοι από αυτούς μέλη συμμοριών επίσης): «Είστε πρόθυμοι να φέρετε το Κακό Πάτημα με το μέρος μας;»

Ναι, ακούστηκαν πολλές φωνές. Ναι. Ναι. Και κάποιος είπε: «Το Κακό Πάτημα είναι ήδη με το μέρος μας, Οφιομαχητή. Δεν είναι με τη Φρουρά, ούτε με τον Νιλκόδιο. Είναι μαζί μας, είτε τόχει αποφασίσει ακόμα είτε όχι.» Ήταν ένας ψηλός, λευκόδερμος, εύσωμος τύπος που λεγόταν Αργύριος. Είχε ξυρισμένο κεφάλι κρυμμένο κάτω απ'την κουκούλα του και μούσι κρυμμένο πίσω από τη μάσκα του. Ήταν μέλος συμμορίας, και είχε επάνω του κάμποσες δερματοστιξίες.

«Μα, είμαστε νοσοκομείο,» είπε ο Βολλέρνιος, «όχι... όχι οχυρό, μα την Έχιδνα!»

«Θα πρέπει να γίνετε οχυρό για λίγο,» του είπε ο Οφιομαχητής, «αν θέλετε να συνεχίσετε να βοηθάτε τους αρρώστους. Και πρέπει ν'αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε από τώρα, προτού κινηθεί η Φρουρά εναντίον μας. Μετά θα είναι αργά.» Στράφηκε στους νοσοκόμους. «Καταλαβαίνετε τι πρέπει να κάνετε; Πρέπει να τρέξετε να ενημερώσετε όσο περισσότερο κόσμο μπορείτε, και να μαζέψετε όπλα εδώ, και να φέρετε κι όσους είναι πρόθυμοι ν'αγωνιστούν.»

«Θα γίνει!» είπε ο Αργύριος, κι όλοι οι υπόλοιποι φάνηκαν να συμφωνούν. Ούτε μία αντίθετη φωνή δεν ακούστηκε. Δεν ήθελαν να τα παρατήσουν επειδή ο Κύκλος είχε δώσει μια εντολή.

Αλλά μια νοσοκόμα είπε: «Πρέπει, βέβαια, να συμφωνήσουν κι οι γιατροί...» Κι έστρεψαν άπαντες τα βλέμματά τους στη Ναθράσκη και τον Βολλέρνιο.

Η Ευτυχία είπε: «Κανονικά, οφείλουμε να το συζητήσουμε το θέμα στο Γενικό Γραφείο. Αλλά δεν έχουμε χρόνο. Οπότε... πηγαίνετε. Κάντε ό,τι σας ζήτησε ο Οφιομαχητής. Δεν υπάρχει άλλη λύση.»

Δεν χρειάζονταν τίποτα περισσότερο: σκορπίστηκαν αμέσως, φεύγοντας από την αίθουσα, αφήνοντας εκεί μόνο τον Γεώργιο, τη Στεφανία, τη Ναθράσκη, και τον Βολλέρνιο.

Ο τελευταίος είπε στον Οφιομαχητή: «Ελπίζω να ξέρεις τι κάνεις...»

«Άκουσέ με,» αποκρίθηκε εκείνος: «Το βράδυ πρέπει να πάω να μαζέψω υλικά από την ύπαιθρο. Δε θα είμαι εδώ αν τύχει κάτι. Θα είστε μόνοι. Άρα, πρέπει να είστε οργανωμένοι.»

«Και να ήσουν εδώ, τι θα γινόταν αν η Φρουρά έρθει; Είσαι ένας άνθρωπος, Γεώργιε.»

Η οργή του μαινόταν μέσα του σαν θύελλα ιοβόλων δράκων. «Δεν έχει σημασία. Θα έκανα ό,τι μπορούσα.»

Και, συγχρόνως, η Στεφανία έλεγε: «Ένας άνθρωπος; Είναι ο Οφιομαχητής, γιατρέ! Τσάκισε μια ολόκληρη συμμορία στη Βιλάρνη· και ήδη έχει τσακίσει τους φρουρούς τούτης της πόλης παραπάνω από μια φορά· κι άμα ακούσεις τι λένε ότι έχει κάνει—»

«Αρκετά,» μούγκρισε ο Γεώργιος. «Ούτε εγώ δεν μπορώ να τα βάλω μ'όλους τους φρουρούς της Κυκλόπολης. Αλλά πιστεύω πως η βοήθειά μου θα είναι σημαντική όταν έρθουν εδώ. Εν τω μεταξύ, κάλεσε τον γατοστρατό σου όσο θα λείπω, να λιανίσει τους πάντες.»

Και η μικρόσωμη, πρασινόδερμη σαμάνος γέλασε σαν στοιχειό.

Το απόγευμα πέρασε χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο. Η Φρουρά δεν πλησίασε τον Απέθαντο, ούτε ο Κύκλος ξανακάλεσε τους γιατρούς. Και συνέχισαν να δίνουν την Ασπίδα των Όφεων σε όσους αρρώστους έρχονταν. Τα αποθέματα του φαρμάκου τελείωναν... Πολλοί από τους νοσοκόμους είχαν βγει στους δρόμους του Κακού Πατήματος και επιστράτευαν συμμορίες, ντόπιους, και ταξιδιώτες που είχαν παγιδευτεί στην Κυκλόπολη με το κλείσιμο των πυλών. Επίσης, προμηθεύονταν όπλα από ύποπτους εμπόρους που, κυρίως, τα έφερναν λαθραία. Βοήθησε και η Χαρίκλεια η Αμφίβια τούς νοσοκόμους, χρησιμοποιώντας τις διασυνδέσεις της μέσα στο Κακό Πάτημα, αφού ήρθε ένας απ'αυτούς – πιστός της Θρησκείας – και της μίλησε, λέγοντας επιπλέον πως τους υποστήριζε ο Οφιομαχητής. Ζήτησε και συγνώμη από την

κληρική επειδή έδειχνε τέτοια πίστη σ'έναν Εκλεκτό της Έχιδνας, αλλά– Η Χαρίκλεια τον χαστούκισε ελαφρά στο αριστερό μάγουλο. «Μη λες σαχλαμάρες! Κι εγώ τον εμπιστεύομαι. Καμιά φορά, Κλεόβουλε, η Έχιδνα και ο Μεγάλος Λοκράθος κοιμούνται στην ίδια ακτή. Είναι σπάνιο, αλλά μπορεί να συμβεί.»

Η ταβέρνα απέναντι στον Απέθαντο γέμιζε ύποπτες φυσιогνωμίες καθώς σουρούπωνε, ανθρώπους έτοιμους να ορμήσουν στη Φρουρά αν χρειαζόταν. Είχαν όπλα μαζί τους. Κρυμμένα. Κάποιοι ήταν συμμορίτες. Τρεις ήταν μισθοφόροι.

Στα υπόλοιπα οικοδομήματα και σοκάκια γύρω από τον Απέθαντο είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται άλλοι πρόθυμοι να πολεμήσουν. Ανάμεσά τους ήταν και οι Χτυπολοίτες που είχαν έρθει να κυνηγήσουν τους τέσσερις συγχωριανούς τους – ο Κοσμάς, η Ελένη, και οι σύντροφοί τους. Είχαν ακούσει, στο Κόκκινο Λημέρι, τι συνέβαινε και είχαν σπεύσει να βοηθήσουν. Τους είχαν τσαντίσει πια αυτοί οι πούστηδες, οι φρουροί, που δεν τους αφήνανε να πάρουν τις βάρκες τους και να φύγουν από τούτη την πόλη όπου όλοι αρρώσταιναν!

Η περιοχή που περιέβαλλε τον Απέθαντο είχε μετατραπεί σε παγίδα, σε ενέδρα, για τη Φρουρά.

Κάποιοι από τους Τροχόλυκους, που ήταν εδώ για να παρακολουθούν, έμαθαν τι γινόταν. Το άκουσαν να το λένε: ο Κύκλος ήθελε να σταματήσει τον Απέθαντο απ'το να δίνει το φάρμακο του Οφιομαχητή, αλλά το Κακό Πάτημα δε θα το δεχόταν αυτό – ας κόπιαζε η Φρουρά άμα γούσταρε! Ας κόπιαζε!

Η Αικατερίνη, των Τροχόλυκων, κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Ανδρέα Νιλκόδιο, ο οποίος τότε βρισκόταν στο διαμέρισμά του στην Ανεμωδή, μαζί με τη Διονυσία.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε, κρατώντας τον πομπό κοντά στ'αφτί του. «Έχουμε... κατάσταση, λοιπόν.»

«Τι να κάνουμε, αρχηγέ;» ρώτησε η φωνή της Αικατερίνης.

«Τίποτα, για την ώρα. Συνεχίστε να παρακολουθείτε.» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Διονυσία τον ρώτησε, καθώς εκείνος πλησίαζε πάλι τον καναπέ αφήνοντας τον πομπό του στο τραπέζι: «Ποιος ήταν;»

«Ένας φίλος. Κάτι ήθελε να μου πει για το δίκυκλό του.»

«Τέλος πάντων. Άκουσέ με, Ανδρέα: μην το πάρεις αυτό το φάρμακο. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Όχι εκτός αν κινδυνέψεις. Εντάξει;» Έπιασε το χέρι του και τον τράβηξε για να καθίσει πλάι της στον καναπέ. «Γιατί να είσαι εξαρτημένος απ'αυτό, μα τον Αστερίωνα; Ίσως κάποτε να... να βρεθείς σε μια κατάσταση που, για κάποιο λόγο, δεν μπορείς να το πάρεις, και να έχεις συνέπειες. Υποσχέσου μου ότι δεν θα το δεχτείς εκτός αν είναι ανάγκη. Σε παρακαλώ.»

Ο Ανδρέας χαμογέλασε και φίλησε τα χείλη της, ηχηρά. «Μην ανησυχείς. Σ'αντίθεση με τον αδελφό μου, δε μ'αρέσουν τα φάρμακα.»

«Και να προσέχεις. Να προσέχεις να μην κολλήσεις. Δεν είναι αυτό κανονικό φάρμακο. Κάτι καλύτερο πρέπει να βρεθεί.»

«Αν μπορεί να βρεθεί, ο Ευγένιος θα το βρει. Σου έχω πει ότι σ'αυτά – και μόνο σ'αυτά – τον εμπιστεύομαι, δε σ'το έχω πει;»

Η Διονυσία ένευσε. «Τα ίδια λέει κι ο αδελφός σου. Αλλά δε μ'αφήνουν να δω τη σύσταση του φαρμάκου...»

«Γιατί να θες να τη δεις, Διονυσία; Ο Ευγένιος το έφτιαξε· ξέρει τι κάνει. Είναι καλός – αν και κατά τα άλλα λεχρίτης.»

Η Διονυσία μειδίασε. «Καταλαβαίνω τι εννοείς...»

Ο Ανδρέας την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Διονυσία αισθάνθηκε μια στιγμή αμηχανίας – μια από τις σπάνιες στιγμές αμηχανίας με τον Ανδρέα. «Απλώς... Τίποτα· δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Ο τρόπος του, γενικά...»

Η όψη του Ανδρέα είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, αλλά όχι μόνο επειδή σκεφτόταν τον Ευγένιο'νιρ. Στο μυαλό του ήταν και όσα τού είχε μόλις πει η Αικατερίνη για τον Απέθαντο, το Κακό Πάτημα, και τον Οφιομαχητή.

Η Διονυσία παρατήρησε την αλλαγή στο πρόσωπό του και χάιδεψε το μάγουλό του. «Ξέχασέ το,» είπε. «Δεν είναι σημαντικό.» Τύλιξε το χέρι της πίσω απ'τον λαιμό του και τον φίλησε. Οι γλώσσες τους συναντήθηκαν. Οι σκέψεις του Ανδρέα έγιναν ξαφνικά λιγότερο βαριές· τα δάχτυλά του γλίστρησαν ανάμεσα στα κουμπιά της πλάτης του φορέματος της Διονυσίας...

Στον Απέθαντο, οι νοσοκόμοι έρχονταν και έλεγαν στον Οφιομαχητή πώς προχωρούσαν τα πράγματα με την οργάνωση στο Κακό Πάτημα, κι εκείνος ήταν ευχαριστημένος. Αυτοί οι νοσοκόμοι, σκεφτόταν, είχαν

κάνει αξιοσημείωτα γρήγορη δουλειά. Μα την Έχιδνα, μόνο «νοσοκόμους» δεν θα έπρεπε να τους αποκαλεί! Περισσότερο με αλήτες, απατεώνες, ή συμμορίτες έμοιαζαν όταν έβγαζαν τα νοσοκομειακά τους χιτώνια. Αλλά, βέβαια, στον Απέθαντο εργάζονταν... Και δεν περίμενε κανείς να έχουν καμιά ιδιαίτερη εκπαίδευση για να έρθουν εδώ· μάλλον τα μάθαιναν όλα στην πράξη, υπέθετε ο Γεώργιος.

Η νύχτα έπεσε στην Κυκλόπολη, και η Φρουρά δεν είχε πλησιάσει ακόμα τον Απέθαντο.

Ο Οφιομαχητής είπε στους γιατρούς: «Πρέπει να πάω τώρα να μαζέψω πράγματα από την ύπαιθρο. Να προσέχετε.»

Ο Φιρίζος ρουθούνισε. «Γαμημένοι από μπρος κι από πίσω είμαστε, μ'αυτές τις μαλακίες που κάνετε.»

«Θα προσέχουμε,» υποσχέθηκε η Ευτυχία.

Και ο Οφιομαχητής έφυγε γι'ακόμα μια φορά από τον Απέθαντο, αφήνοντας την Ευθαλία στη Ναθράσκη. Μπήκε στο νοσοκομειακό ως ασθενής, και, καθώς κατευθυνόταν προς τον Τίρπο, έβλεπε από τα παράθυρα του οχήματος ότι η αναστάτωση μέσα στο Κακό Πάτημα ήταν έκδηλη. Ήλπιζε να μην κολλούσαν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου όλοι αυτοί που είχαν βγει στους δρόμους, μιλώντας αναμεταξύ τους, αγνοώντας τις διαταγές του Κύκλου σχετικά με τις δημόσιες συγκεντρώσεις. Φορούσαν, βέβαια, μάσκες και κουκούλες· αλλά ο Γεώργιος δεν νόμιζε ότι αυτά πρόσφεραν παρά την πιο στοιχειώδη προστασία από το μικρόβιο του Νιλκόδιου. Δεν ήταν κανονικές στολές προφύλαξης από μόλυνση. Και τα Σαγόνια του Αβυσσαίου κυκλοφορούσαν στον αέρα γύρω από τους μολυσμένους – εκτός απ'το ότι βρίσκονταν «κατά τύχη» και μέσα σε ποτά και φαγητά. Ο Γεώργιος αναρωτήθηκε αν κάποιοι από τους δηλητηριαστές της Ανθρώπινης Προστασίας ήταν και μέσα στο Κακό Πάτημα. Πολύ πιθανόν, το θεωρούσε. Μακάρι να δειξουν τώρα κάποια λογική και να μην αρχίσουν να ρίχνουν το φαρμάκι τους αποδώ κι αποκεί, γιατί τούτη η συνοικία, μ'αυτή την αναστάτωση που επικρατεί, θα μετατραπεί σε μiasματική βόμβα για ολόκληρη την Κυκλόπολη...

Το νοσοκομειακό σταμάτησε ένα τετράγωνο πριν από τις προβλήτες του Τίρπου. Ο Οφιομαχητής κατέβηκε και είπε στον οδηγό να επιστρέψει στο νοσοκομείο, ολοταχώς. Ο ίδιος βάδισε προς τον ποταμό, και

σύντομα κολυμπούσε γυμνός μέσα του, ντυμένος μόνο με μια περισκελίδα κι έχοντας το Φιλί της Έχιδνας περασμένο στην πλάτη μαζί με τον αδιάβροχο σάκο του.

Χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές του, δεν άργησε να φτάσει στη συμβολή Τίρπου και Νάνθρη και ν'ακολουθήσει το ρεύμα του δεύτερου, υποβρυχίως. Πέρασε κάτω από τις αλυσίδες που έκλειναν την Πύλη του Νηρέα και βγήκε στις σκοτεινές όχθες του ποταμού, έξω από την πόλη. Είχε μόλις αρχίσει να σκουπίζεται για να βάλει τα ρούχα του, όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε.

Τον έπιασε και είδε ότι ο κώδικας ήταν άγνωστος. Μάλλον τον καλούσαν από δημόσιο δίαυλο, και είχε μια υποψία ποιοι μπορεί να ήταν.

«Καλησπέρα, Γεώργιε,» είπε ο Μάρκος, ο ένας από τους τέσσερις κυνηγημένους Χτυπολοίτες, επιβεβαιώνοντας την υποψία του Οφιομαχητή. «Τι γίνεται, φίλε; Όλα καλά;»

«Όχι ακριβώς όλα.»

«Προβλήματα; Τι παίζει στον Απέθαντο; Οι δημοσιογράφοι δε λένε τίποτα για τον Απέθαντο...»

«Θα πουν σύντομα, υποπτεύομαι. Σας τελείωσαν τα οχτάρια;»

«Το θρήκες, φίλε. Απλόκαμοι είμαστε. Και είχες πει ότι ίσως να μας βοηθήσεις κάπως...»

«Σας είπα ότι θα το κανονίσουμε να έρθετε στον Απέθαντο.»

«...Ναι.» Ακουγόταν διστακτικός. Τη φοβόταν τη νεκροκλινική – και όχι αδικαιολόγητα, νόμιζε ο Οφιομαχητής.

«Μη φοβάστε. Έχω βρει το φάρμακο.»

«Το...; Ποιο φάρμακο, ρε φίλε;»

«Για την επιδημία. Για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Μετά από πέντε δόσεις σε θεραπεύει.»

«Και γιατί δεν το λένε πουθενά, μα την ουρά της Έχιδνας;»

«Δεν έχω χρόνο να μιλήσουμε τώρα. Πότε θες να το κανονίσουμε να έρθετε στο Κακό Πάτημα;»

«Γι'απόψε το σκεφτόμασταν.»

«Ξέχασέ το. Για αύριο τι λες;»

«Αν είν' υποχρεωτικό, εντάξει.»

«Δεν έχετε καθόλου πλοκάμια; Ούτε για να μείνετε απόψε στο Καθόδον;»

«Γι'απόψε έχουμε. Γι'αύριο – αν μείνουμε κι αύριο, μετά δεν θα έχουμε τίποτα πια. Και μιλάμε τώρα χωρίς να φάμε...»

«Μην τρώτε. Είναι επικίνδυνο.»

«Τι λες, ρε φίλε; Με φρικάρεις. Είναι για εκείνο που–;»

«Δεν έχω χρόνο τώρα· θα συζητήσουμε άλλη στιγμή. Σ'αφήνω. Και θα σε καλέσω το πρωί, για να κανονίσουμε ακριβώς τι θα γίνει. Ή με καλείς εσύ.»

Ο Μάρκος τον χαιρέτησε και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Γεώργιος ντύθηκε με τα ρούχα που είχε στον αδιάβροχο σάκο κι άρχισε τη νυχτερινή αναζήτησή του για τα συστατικά που χρειαζόταν. Γνώριζε, βέβαια, ότι ήταν περιορισμένη η ποσότητα που μπορούσε να συγκεντρώσει ως το πρωί, αλλά τι άλλο να έκανε;...

Μέσα στην Κυκλόπολη, στα βορειοδυτικά, στην Ανεμωδή, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ο Ανδρέας Νιλκόδιος επισκέφτηκε τον αδελφό του στο κάτω πάτωμα της μεζονέτας τους, αφήνοντας τη Διονυσία να κοιμάται στο υπνοδωμάτιο. Κι ο Πέτρος κοιμόταν, αλλά ο Ανδρέας τον ξύπνησε.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου...;» μούγκρισε ο γιατρός καθώς άναβε το φωτάκι επάνω στο κομοδίνο του. «Τσακωθήκατε με τη Βιοσκόπο σου;»

«Αν έβλεπες κακό όνειρο,» του είπε ο Ανδρέας, «είχες δίκιο που το έβλεπες.»

Ο Πέτρος συνοφρυώθηκε. «Τι...;» Έπιασε τα γυαλιά του απ'το κομοδίνο και τα φόρεσε καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι. «Πιωμένος είσαι, ρε μαλάκα;»

«Στον Απέθαντο έχουν ξεκινήσει ολόκληρη εξέγερση με τον Οφιομαχητή.»

«Τι;» μόρφασε ο Πέτρος.

«Αυτό, μάλλον, δεν ήταν μες στο κακό όνειρό σου...»

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου λες, ρε; Τι έγινε στον Απέθαντο; Πήγ' εκεί η Φρουρά και–;»

«Όχι ακόμα. Αλλά, όταν πάει, την περιμένει μια πολύ δυσάρεστη έκπληξη.»

«Τι νομίζουν οι μαλάκες του Απέθαντου, ότι επειδή έχουν τον Οφιομαχητή μαζί τους μπορούν να τα βάλουν μ'ολόκληρη τη γαμημένη Φρουρά της Ηχώπολης;»

«Πάνω-κάτω, ναι, αυτή είναι η γενική ιδέα,» αποκρίθηκε ο Ανδρέας. «Αλλά όχι ακριβώς έτσι. Έχουν και βοήθεια. Πολλή βοήθεια, όπως φαίνεται.» Και του είπε όσα τού είχαν πει οι Τροχόλυκοι.

Ο Πέτρος καταράστηκε. «Είναι ηλίθιοι! Θα κολλήσουν όλοι τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, οι βλάκες!»

«Και λοιπόν; Το μαγικό φάρμακο του Οφιομαχητή θα τους κάνει καλά.»

«Μη λες μαλακίες, γαμώ την πουτάνα σου,» μούγκρισε ο Πέτρος. «Αποκλείεται αυτό το μαντζούνι νάναι αποτελεσματικό. Και σύντομα θα αποκαλυ—»

«Στο Κακό Πάτημα, πάντως, το εμπιστεύονται αρκετά για να ξεσηκωθούν. Δε μπορούν να πληρώσουν το δικό σου φάρμακο, άλλωστε.» Και πρόσθεσε: «Σας τόλεγα πως αυτή η επιδημία δεν ήταν καλή ιδέα.»

«Άσε τις μαλακίες, ρε μαλάκα! Τι φοβάσαι, τον Οφιομαχητή; Ένας άνθρωπος είναι. Η Φρουρά θα τον τσακίσει, και τους ανεύθυνους τσαρλατάνους του Απέθαντου μαζί – που δίνουν ό,τι φάρμακα νάναι στον κόσμο!»

«Ανησυχείς μην τους δηλητηριάσουν, ε;»

Η όψη του Πέτρου σκοτείνιασε, αγρίεψε σαν θηρίου. «Με ποιον είσαι, τελικά, εσύ; Είσαι μέλος της Ανθρώπινης Προστασίας Ε.Κ.Ε., ή φίλος του Απέθαντου;»

«Αρχίζω να μη γουστάρω κανέναν σας, έτσι όπως εξελίσσεται το πράγμα.»

«Να πεις στους ανθρώπους σου να προειδοποιήσουν τη Φρουρά—»

«Οι Τροχόλυκοι δεν έχουν επαφές με τη Φρουρά, Πέτρο.»

«Ν'αρχίσουν να έχουν τώρα!»

«Αδύνατον.»

«Τουλάχιστον, όταν η Φρουρά πάει προς τον Απέθαντο πρέπει να την προειδοποιήσουν!»

«Γιατί ανησυχείς τόσο, αφού θεωρείς αμελητέους τους τσαρλατάνους του Απέθαντου και τον Οφιομαχητή; Επιπλέον,» πρόσθεσε προτού ο Πέτρος προλάβει ν'απαντήσει, «νομίζεις ότι οι πράκτορες του

Κύκλου δεν θα έχουν ήδη μάθει ό,τι έμαθαν οι Τροχόλυκοι; Θα το έχουν μάθει, και το ίδιο κι η Φρουρά.»

«Πες στους λύκους σου, τουλάχιστον, να σε ενημερώσουν μόλις ξεκινήσει η επίθεση στον Απέθαντο.»

«Επίθεση; Πού το ξέρεις ότι θα γίνει επίθεση;»

«Τι άλλο μπορεί να γίνει;

»Επίσης,» άλλαξε θέμα, «είναι και η Διονυσία, μην ξεχνάς. Με τις φασαρίες που θα συμβούν, οι δημοσιογράφοι θα μιλήσουν. Θα διαρρεύσει ότι ο Οφιομαχητής βρίσκεται στον Απέθαντο και έχει ένα υποτιθέμενο, ψεύτικο φάρμακο... Το έχεις υπόψη σου αυτό;»

Ο Ανδρέας ένευσε. «Τι νομίζεις ότι με κρατά ξύπνιο απόψε;»

«Και πού έχεις καταλήξει;»

«Εκτός απ'το να της κλείσω τα μάτια και τα αφτιά; Δεν ξέρω. Δεν έχω καταλήξει πουθενά. Θα της πω, φυσικά, ότι δεν έχω ιδέα τι μπορεί να κάνει εδώ ο Οφιομαχητής, πώς μπορεί να ήρθε...»

Ο Πέτρος κατένευσε, εγκρίνοντας.

«Και θα πω, επίσης, ότι νομίζω πως είναι επικίνδυνος. Ψυχικά ασταθής,» συνέχισε ο Ανδρέας. «Ότι δεν ξέρει τι του γίνεται, ουσιαστικά. Και ότι η παραφροσύνη του τον έχει οδηγήσει να κάνει ό,τι κάνει εδώ. Ή ίσως να έχει κάποιο όφελος. Άλλωστε, πειρατής ήταν. Μπορεί να προσπαθεί κάπως να κερδίσει κάτι από τούτη την αναστάτωση.»

Ο Πέτρος είπε: «Δίνει, όμως, το φάρμακο δωρεάν...»

Ο Ανδρέας ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί να θέλει να γίνει αφεντικό του Κακού Πατήματος. Αρχισυμμορίτης.»

Ο Πέτρος ήταν συλλογισμένος.

Η νύχτα πέρασε ανήσυχα για πολλούς μέσα στην Κυκλόπολη. Εκτός από τους Νιλκόδιους, για τη Φρουρά και τον Κύκλο. Και για τους γιατρούς του Απέθαντου, για τη Χαρίκλεια την Αμφίβια, και για διάφορα άλλα άτομα στο Κακό Πάτημα. Και για τους τέσσερις Κακοτοπίτες στο Καθοδόν, οι οποίοι συζητούσαν πώς θα το κανόνιζαν να πάνε αύριο να συναντήσουν τον Οφιομαχητή.

Το πρωί, καθώς ο Δεύτερος Ήλιος έβγαινε από την ανατολή ακολουθώντας τον Πρώτο, ο Οφιομαχητής επέστρεψε στο Κακό Πάτημα και στον Απέθαντο χωρίς να έχει συναντήσει φρουρούς, αποφεύγοντάς τους στις προβλήτες. Περίμενε εν μέρει να βρει το νοσοκομείο σε

κατάσταση πολιορκίας, αλλά τα πράγματα ήταν – παραδόξως, ίσως – σχετικά ήσυχα.

«Τι έγινε;» ρώτησε τη Ναθράσκη, παίρνοντας την Ευθαλία από τους ώμους της ώστε να τυλιχτεί ευλύγιστα στον πήχη του. Η γιατρός είχε πια συνηθίσει τόσο το φίδι που το άφηνε να σκαρφαλώνει επάνω της· και ο Οφιομαχητής καταλάβαινε – το διαισθανόταν – ότι και η Ευθαλία τη συμπαθούσε. «Δεν ήρθε η Φρουρά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ευτυχία. «Κανείς δεν ήρθε. Εκτός από κρούσματα των Σαγονιών.»

«Πολλά;»

«Αρκετά. Πέντε δόσεις μάς απομένουν, Γεώργιε. Χρειαζόμαστε κι άλλο φάρμακο, απεγνωσμένα.»

«Αυτό πάω να κάνω τώρα.»

Και ο Οφιομαχητής πήγε στο εργαστήριο του Απέθαντου, όπου βρήκε τη Στεφανία να κοιμάται στη γωνία, σ'ένα ράντσο. Καθώς εκείνος μπήκε, η σαμάνος ξύπνησε.

«Αισθάνεσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι· γιατί;»

«Ήμουν περίεργος.» Και: «Πού είν' ο γατοστράτος σου;» Άρχισε να βγάζει απ'τον σάκο του τα πράγματα που είχε φέρει από την ύπαιθρο, τοποθετώντας τα επάνω στον πάγκο.

«Τι νομίζεις, ότι μπορώ να τους καλέσω και να τους πω να περιμένουν; Να περιφρουρούν;»

«Δε μπορείς;»

«Δεν είναι τακτικός στρατός, Γεώργιε,» μειδίασε η σαμάνος· «αντάρτες είναι.»

«Μπλέξαμε...» Ο Οφιομαχητής ξεκίνησε να δουλεύει για να φτιάξει κι άλλο από το φάρμακό του.

Δεν πρόλαβε, όμως, να κάνει και πολλά. Ύστερα από κανένα μισάωρο περίπου, ο Φιρίζος άνοιξε την πόρτα του εργαστηρίου.

«Ορίστε,» είπε. «Μπουρδέλο απέξω. Έχουν έρθει με ρόπαλα κι ενεργοβόλα. Θα πας να τους ζητήσεις ευγενικά να πάρουν πόδι, ή να πάω εγώ;»

Ο Οφιομαχητής άφησε τα χυμικά σύνεργα και τα συστατικά και έπιασε το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας που ήταν ακουμπισμένο στο

πλάι του πάγκου. Καθώς το λεπίδι έβγαινε απ'το θηκάρι, ακούστηκε σαν φίδι που συρίζει οργισμένα.

«Ωρα να φωνάξεις τις γάτες σου, Στεφανία.»

18

Συνεχίζουμε να βαδίζουμε μες στις σήραγγες και τα σπήλαια, αν και υποπτεύομαι πως η Ζέρκιλιθ θα είναι κουρασμένη και πρέπει σύντομα να καθίσουμε για να ξεκουραστεί. Είναι νύχτα, όπως μου λέει το ρολόι μου. Προς το παρόν, όμως, προχωρούμε...

...και εξηγώ στη Ζέρκιλιθ τι σημαίνει να είσαι Φιλημένος της Έχιδνας, αδιαφορώντας που ο Ιωάννης'σαρ έχει τη δυνατότητα να πάρει αυτές τις πληροφορίες από τη μνήμη της μέσω του ενεργειακού νοοσυστήματος. Ούτως ή άλλως, πώς μπορούν να τον βοηθήσουν εναντίον μου; Δε νομίζω ότι μπορούν.

...και η Ζέρκιλιθ μου λέει κι άλλα πράγματα για το παρελθόν μου. Για την οικογένειά μου, τον πατριαρχικό Οίκο των Κάρνελεκ. Αυτό σημαίνει το ωλ στο όνομά μου, με πληροφορεί – Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ – ότι ο οίκος είναι πατριαρχικός. Αν ήταν μητριαρχικός, ο σύνδεσμος θα ήταν αλ. Τα ξέρω, όμως, αυτά· δεν χρειάζεται να μου τα πει. Τα ξέρω, αλλά σαν εγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Όλα τ'άλλα που μου λέει για τους συγγενείς μου είναι σαν να μου μιλά για αγνώστους...

Η ίδια η Ζέρκιλιθ είναι του Οίκου των Φέντεπαβ, ενός μητριαρχικού οίκου· ολόκληρο το όνομά της είναι Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ. Και οι Φέντεπαβ ήταν ανέκαθεν από τους πιο ισχυρούς υποστηρικτές των Κάρνελεκ. «Ήμουν αδελφή της γυναίκας του αδελφού σου, του Βασιλιά Άρκαλβιρ, Πρίγκιπά μου—»

«Ήσουν; Θες να πεις ότι είναι...;»

«Ναι. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον. Πρέπει να τη σκότωσαν μαζί με τον αδελφό σου. Και όλοι εμείς, οι υποστηρικτές των Κάρνελεκ, βρεθήκαμε σε πολύ δύσκολη θέση. Η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν ήθελε να μας εξοντώσει – που η Λωράθλου να πάρει την ψυχή της στον Κήπο!» Αναφέρεται στον Μεταθανάτιο Κήπο. Η Λωράθλου είναι η Κυρά του Θανάτου, στη Μοργκιάνη. Ναι, τα θυμάμαι αυτά. Αλλά είναι γενικές πληροφορίες. Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, όσο ακούω τη Ζέρκιλιθ· γιατί

δεν θυμάμαι τίποτα για εμένα! Μαθαίνω για την παλιά μου ζωή σαν να ήταν παραμύθι. Η ζωή κάποιου άλλου...

«Πρέπει να σταματήσουμε,» της λέω, σε κάποια στιγμή, όταν σκοντάφτει σε μια πέτρα. «Είσαι κουρασμένη. Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να κοιμηθείς. Ούτως ή άλλως, δεν πρόκειται να φύγουμε απόψε.»

«Αν, όμως, σταματήσουμε να βαδίζουμε....»

«Τι θα συμβεί; Θα έρθουν οι Καπνοί; Δεν έρχονται στις Επικίνδυνες Περιοχές, και δε νομίζω ν'αλλάξουν τώρα τις τακτικές τους.»

«Αν ο Ιωάννης έχει στείλει κι άλλη ενεργειακή οντότητα;»

«Τότε, έτσι κι αλλιώς θα χρειαστεί να την αντιμετωπίσω, Ζέρκιλιθ. Και καλύτερα ξεκούραστος. Μπορεί να μην κοιμάμαι, όπως σου είπα, και να μην κουράζομαι εύκολα, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η ξεκούραση με βλάπτει κιόλας.»

Ο Δεξής και η Αριστερή είναι γαντζωμένοι στους ώμους μου, ήδη κοιμισμένοι.

Βρίσκουμε μια σπηλιά εκεί κοντά η οποία μοιάζει καλή για να σταματήσουμε προσωρινά, και λέω καθώς καθόμαστε:

«Τρία βασικά προβλήματα έχουμε: νερό, φαγητό, και φως. Η ενέργεια αυτού του φακού ήδη έχει αρχίσει να τελειώνει, όπως βλέπεις. Έχω ακόμα τρεις μπαταρίες μαζί μου, όμως δεν ξέρουμε για πόσο θα χρειαστεί να περιπλανιόμαστε εδώ. Καλύτερα να βρούμε κάποια καύσιμη ύλη.»

«Τα φυτά που υπάρχουν είναι λίγα...» Κοιτάζει τριγύρω.

«Αυτό βλέπω κι εγώ.» Της δίνω το φλασκί που γέμισα από τη λίμνη όπου με οδήγησε ο Αρσένιος. «Διψάς;»

«Ευχαριστώ.» Το ανοίγει και πίνει. Μου το επιστρέφει.

«Αύριο,» της λέω, «πρέπει να βρούμε κι άλλο νερό. Έχεις κανένα δοχείο μαζί σου;»

Κουνά το κεφάλι αρνητικά.

«Κακό αυτό. Πρέπει, πάντως, να βρούμε πόσιμο νερό. Πρέπει, επίσης, να βρούμε τροφή – κι έχω δει αρκετά πλάσματα να περιφέρονται εδώ μέσα, ευτυχώς – ελπίζω, για εσένα κυρίως, να μην είναι μολυσμένα. Και πρέπει, όπως είπαμε, να βρούμε και κάποια καύσιμη ύλη. Κοιμήσου τώρα μερικές ώρες. Θα σε ξυπνήσω εγώ.»

«Εσύ δεν θα κοιμηθείς καθόλου;» Προσπαθεί ν'ακουμπήσει την πλάτη της όσο το δυνατόν πιο βολικά σ'ένα πέτρινο τοίχωμα.

«Σου είπα: δεν μπορώ να κοιμηθώ.»

Η Ζέρκιλιθ κλείνει τα μάτια.

Η σιωπή είναι σύνεση, σκέφτομαι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει και πολλά για εμένα πια... Ήμουν, πράγματι, κάποτε Μοργκιανός; Ήμουν αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ;

Δεν θυμάμαι τίποτα.

Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τιθασεύει την τρομερή οργή μου. Το μυαλό μου είναι γεμάτο σκοτεινές σκέψεις. Προσπαθώ, με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, να τις διώξω. Μετά από κάποια ώρα, η Πάροδος του Πράου Ανέμου μουρμουρίζει ρυθμικά μέσα μου.

Δεν έχω, όμως, χαλαρώσει τελείως. Τ'αφτιά μου είναι τεντωμένα, κι αφουγκράζομαι κάμποσους θορύβους μέσα από τα σπήλαια και τις σήραγγες· ευτυχώς, όμως, όχι τίποτα το επικίνδυνο, νομίζω. Όχι, τουλάχιστον, τίποτα που να πλησιάζει.

Αναρωτιέμαι ως πότε οι φίλοι μου θα συνεχίσουν να ψάχνουν για εμένα με τα μικρά υποβρύχια του Μικρού Σύμπαντος. Για κάμποσο καιρό, υποθέτω· δεν είναι απ'αυτούς που τα παρατάνε εύκολα. Φοβάμαι, όμως, για την ασφάλειά τους. Ίσως ο Ιωάννης'σαρ να χρησιμοποιήσει κάπως το νοοσύστημα εναντίον τους...

Πρέπει να βρω τρόπο να φύγουμε αποδώ. Πρέπει.

Οι ώρες περνάνε, ενώ έχω σβησμένο τον φακό μου για εξοικονόμηση ενέργειας. Αν κάτι κακό πλησιάσει, πιστεύω πως θα το ακούσω. Πιστεύω, επίσης, πως ο Δεξής και η Αριστερή, που κοιμούνται στους ώμους μου, θα το διαισθανθούν και θα ξυπνήσουν.

Όταν κρίνω πως αρκετός χρόνος έχει κυλήσει, πατάω το κουμπάκι στο πλάι του ρολογιού μου και η οθόνη του φωτίζεται. Είναι ξημερώματα σχεδόν· δεν έκανα λάθος.

Ανάβω τον ασθενικό φακό μου και κουνάω τον ώμο της Ζέρκιλιθ αλ Φέντεπαβ. Τα μάτια της ανοίγουν αμέσως, και μοιάζει ετοιμοπόλεμη· το ένα της χέρι έχει πάει στο μανίκι του ξιφιδίου στη ζώνη της. «Τι;»

«Τίποτα ιδιαίτερο. Είσαι ξεκούραση;»

«Ναι.»

«Πεινάς;»

«...Ναι,» παραδέχεται ύστερα από μια στιγμή.

«Ωραία. Θα κυνηγήσουμε με όρεξη.»

Μειδιά καθώς σηκωνόμαστε όρθιοι.

Ο Δεξής κι η Αριστερή ξυπνάνε και φτερουγίσουν σαν για να ξεμουδιάσουν.

«Μπορούμε να σκοτώσουμε τέτοια,» μου λέει η Ζέρκιλιθ δείχνοντας με το βλέμμα της τα δυο φτερωτά ερπετά. «Υπάρχουν πολλά εδώ πέρα.»

«Όχι. Όχι τέτοια.»

«Κάποιος ιδιαίτερος λόγος, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι. Τα συμπαθώ.»

Μειδιά ξανά.

Βγαίνουμε απ'τη σπηλιά και ψάχνουμε για άλλα θηράματα. Επίσης, έχουμε το νου μας για τους ήχους που κάνει το νερό καθώς κυλά. Και το δεύτερο μάς οδηγεί στο πρώτο. Φτάνοντας σ'ένα μέρος όπου νερό κελαρύζει βγαίνοντας μέσα από τους βράχους και σχηματίζοντας ένα ρυάκι, βλέπουμε ένα χνουδωτό πλάσμα σαν μεγάλο ποντίκι να είναι σκυμμένο εκεί, πίνοντας.

Η Ζέρκιλιθ εκτοξεύει το ξιφίδιό της. Η λεπίδα στροβιλίζεται, στραφταλίζοντας στο λιγοστό φως του φακού μου, και καρφώνεται στη ράχη του πλάσματος προτού αυτό προλάβει ν'αντιδράσει.

«Νομίζω ότι ξαναείδα κάτι τέτοια ζώα και πιο πριν, που περιπλανιόμουν στις σήραγγες,» λέω.

«Κυκλοφορούν εδώ. Οι Καπνοί τα λένε 'χνουδοπόντικες'. Τα σκοτώνουν κι αυτοί καμιά φορά και τα τρώνε. Για πλάκα, βέβαια, όχι από έλλειψη τροφής στο λημέρι τους.»

Πλησιάζω το νερό και, παίρνοντας λίγο στη χούφτα μου, το δοκιμάζω. «Γλυκό,» λέω, και πίνω κι άλλο. Γεμίζω και το φλασκί μου.

Η Ζέρκιλιθ γονατίζει και πίνει επίσης. Μετά ξεκαρφώνει το ξιφίδιό της από τον χνουδοπόντικα και τον παίρνουμε μαζί μας. Για να τον φάμε, όμως, πρέπει να βρούμε καύσιμη ύλη πρώτα· ούτε εγώ δεν τρώω ζώα ωμά παρά μόνο αν είναι ανάγκη.

Καθώς βαδίζουμε τώρα μες στα σπήλαια κοιτάζουμε τη χλωρίδα εκτός των άλλων· και παρατηρούμε ότι, παρότι η πέτρα κυριαρχεί εδώ, υπάρχει και κάμποση βλάστηση. Δεν τα αναγνωρίζω αυτά τα φυτά,

αλλά ορισμένα μού θυμίζουν εκείνα που βρίσκεις στις Φυσαλίδες – τα οποία δεν είναι βλαβερά για τον άνθρωπο, και του κάνουν και καλό. Αρκετά είναι, μάλιστα, φωτοβόλα· φωσφορίζουν μες στο σκοτάδι. Η ακτινοβολία τους, όμως, δεν είναι και πολύ δυνατή· κι όταν τα κόψεις, ύστερα από λίγο παύουν να φεγγοβολούν. Μας είναι, άρα, άχρηστα ως δαυλοί.

Επίσης, υπάρχουν πολλών ειδών μανιτάρια εδώ μέσα· αλλά ούτε αυτά τα αναγνωρίζω, και μπορεί νάναι κι επικίνδυνα.

Ρωτάω τη Ζέρκιλιθ αν οι Καπνοί τρώνε κανένα από τα φυτά, και μου απαντά: «Όχι. Καθόλου δεν τ'αγγίζουν, απ'ό,τι ξέρω. Τα φοβούνται. Το λημέρι τους το έχουν καθαρίσει από την τοπική χλωρίδα.»

Κόβω μερικά φυτά που μου θυμίζουν αυτά των Φυσαλίδων, καθώς και κάποια άλλα που μου είναι τελείως άγνωστα. Και ορισμένα μανιτάρια, επίσης. Τα δοκιμάζω ενώ συνεχίζουμε την υπόγεια εξερεύνησή μας. Αν κάτι είναι δηλητηριώδες θα το καταλάβω· θα νιώσω το δηλητήριο της Έχιδνας μέσα μου να το καταπολεμά.

Εν τω μεταξύ, αρκετά φτερωτά ερπετά συγκεντρώνονται γύρω μας, παρακολουθώντας με. Βγάζοντας συρίγματα. Ενθουσιασμένα από την παρουσία μου στις περιοχές τους. Ο Δεξής κι η Αριστερή τούς απαντούν με δικά τους συρίγματα – οι δύο ιερωμένοι-ακόλουθοι του παράξενου Θεού.

Επίσης, ιχθυόπτερα πετάνε σε τούτα τα μέρη, λαμπυρίζοντας· τα βλέπεις από το βάθος, από μακριά. Η Ζέρκιλιθ καταφέρνει να σκοτώσει ένα εκτοξεύοντας το ξιφίδιό της ξανά.

Έχω ήδη αλλάξει μπαταρία στον φακό μου, γιατί η προηγούμενη τελείωσε. Δύο ακόμα απομένουν μέσα σε μια από τις εσωτερικές τσέπες της κάπας μου.

Τα φυτά που δοκιμάζω, ως επί το πλείστον, δεν είναι δηλητηριώδη. Μόνο δύο είδη μανιταριών διαπιστώνω πως έχουν δηλητήριο, το οποίο εύκολα καταπολεμιέται από το φαρμάκι της Φαρμακερής Κυράς. Το λέω στη Ζέρκιλιθ. «Τα υπόλοιπα μπορούμε να τα φάμε.»

«Ωμά;»

«Πιο εύκολα τρως ωμά φυτά παρά ζώα.»

Δε διαφωνεί. Η σιωπή είναι σύνεση, εκτός των άλλων.

«Όμως,» συνεχίζω, «δες αυτά εδώ.» Κρατάω μες στη γροθιά μου μερικά φυτικά στελέχη. «Μπορούν να αποτελέσουν καύσιμη ύλη αν μαζέψουμε αρκετά. Είναι περίπου σαν κλαδιά. Ή σαν ορισμένα χελωνόφυτα.»

«Εννοείς τα φυτά που φυτρώνουν επάνω στις γιγαντοχελώνες;»

Νεύω.

«Τάχεις δει; Έχεις ανεβεί σε γιγαντοχελώνα;»

«Παραπάνω από μια φορά.»

Αρχίζουμε να ψάχνουμε γι'αυτά τα φυτά που, με τα μακριά στελέχη τους, μπορούν να μας εξυπηρετήσουν ως καύσιμη ύλη. Και έχουμε ήδη συγκεντρώσει κάποια όταν ακούμε ήχους από κοντά μας. Βήματα. Κάτι πλησιάζει. Και όχι μόνο ένα.

Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας ενώ η Ζέρκιλιθ τραβά το σπαθί και το ξιφίδιό της. Τα φυτικά στελέχη τα ρίχνουμε κάτω.

Κ'χααααακκκκ... Αυτή η καταραμένη φωνή πάλι. Βλέπουμε Βυθισμένους να ξεπροβάλλουν μέσα από τα σκοτάδια.

«Μείνε πίσω μου αυτή τη φορά!» λέω στη Ζέρκιλιθ. «Τα κεντριά τους είν' επικίνδυνα για εσένα.»

Έχοντας μάθει για τις υπερφυσικές μου δυνάμεις, δεν φέρνει αντίρρηση τώρα. Στέκεται πίσω μου, αλλά έτοιμη να με βοηθήσει.

Οι Βυθισμένοι μού ορμάνε, γρυλίζοντας. Έξι είναι, πάλι. Αναρωτιέμαι αν είναι τυχαίο ή όχι. Αν αυτός είναι ο συνηθισμένος αριθμός όταν περιφέρονται σε τούτα τα σπήλαια.

Δεν έχει μεγάλη σημασία επί του παρόντος. Τους λιανίζω με το Φιλί της Έχιδνας, ενώ η Ζέρκιλιθ με υποβοηθά χωρίς να βάζει τον εαυτό της σε άμεσο κίνδυνο. Και πολύ καλά κάνει, γιατί, μα την Έχιδνα, αν δηλητηριαζόταν δεν ξέρω τι θα έκανα για να τη σώσει: δεν ξέρω πώς να φτιάξω αντίδοτο γι'αυτό το φαρμάκι.

Μόνο ένας Βυθισμένος γλιτώνει απ'το λεπίδι μου, και φεύγει τρέχοντας και πηδώντας μες στα σπήλαια.

«Τι κάνει το δηλητηριό τους;» ρωτάω τη Ζέρκιλιθ. Σίγουρα έχει δει δηλητηριασμένους Καπνούς.

«Σκοτώνει,» μου λέει, σκουπίζοντας τις λεπίδες της από το παχύρρευστο, διαφανές αίμα των Βυθισμένων.

«Αμέσως;»

«Όχι, αλλά πολύ γρήγορα. Πονάς φριχτά εκεί όπου σε κέντρισαν, το μέλος σου – αν είναι μέλος – πρήζεται. Μέσα σε δέκα λεπτά πεθαίνεις. Κι αν δεν σε κέντρισαν σε χέρι ή πόδι, αλλά στο σώμα, πεθαίνεις πολύ πιο γρήγορα. Γι'αυτό κιόλας ο Καθαρός κι ο Ιωάννης'σαρ αποφάσισαν να κλείσουν με κάγκελα όλα τα ανοίγματα προς τις Επικίνδυνες Περιοχές. Στην αρχή που είχαμε κατεβεί εδώ είχαμε κινδυνέψει πολύ από τους Βυθισμένους, Κάλνεντουρ. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο τους φοβούνται οι Τρομεροί Καπνοί.»

«Και έχουν δίκιο.» Ένας απ'αυτούς τους καταραμένους με κίνησε καθώς πολεμούσαμε, και νιώθω το δηλητήριό μου να καταπολεμά το δικό του. Η αίσθηση δεν είναι ευχάριστη, αλλά επίσης δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο μπροστά σ'αυτά που μου περιγράφει η Ζέρκιλιθ.

Σκουπίζω κι εγώ το αίμα τους από το σπαθί μου.

«Ευτυχώς, εσύ δεν επηρεάζεσαι, Πρίγκιπά μου,» μου λέει η Ζέρκιλιθ.

«Ευτυχώς,» συμφωνώ, «αλλιώς θα ήμουν ήδη νεκρός. Αλλά, ακόμα κι έτσι, ο κίνδυνος είναι μεγάλος εδώ πέρα, Ζέρκιλιθ. Πόσοι Βυθισμένοι υπάρχουν σε τούτα τα μέρη; Χιλιάδες, πιθανώς – αν όχι εκατομμύρια.»

«Εκατομμύρια;»

«Ίσως να είναι ο βασικός πληθυσμός αυτής της βυθισμένης ηπειρονήσου. Ποιος άλλος ζούσε εδώ προτού κατεβούν οι Καπνοί; Εκτός από ζώα, δηλαδή.»

«Θεωρείς τους Βυθισμένους κάτι περισσότερο από ζώα;» Σκύβουμε να μαζέψουμε τα φυτικά στελέχη που ρίξαμε στη γη για να πολεμήσουμε.

«Σίγουρα έχουν κάποιου είδους νοημοσύνη μεγαλύτερη από τα ζώα,» αποκρίνομαι. «Αλλά δεν φαίνεται να μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί τους.»

Η Ζέρκιλιθ κουνά το κεφάλι. «Δεν γίνεται· ο Ιωάννης'σαρ το προσπάθησε. Δε δείχνουν καμιά θετική ανταπόκριση σε οτιδήποτε.»

Συνεχίζουμε να συγκεντρώνουμε φυτικά στελέχη, και, όταν έχουμε μαζέψει αρκετά, καθόμαστε κι ανάβουμε φωτιά με μερικά από αυτά και τον ενεργειακό αναπτήρα μου. Ψήνουμε πάνω από τις φλόγες τον χνουδοπόντικα και το ιχθυόπτερο, αφού τα καθαρίζουμε από τρίχωμα, πετσά, και φολίδες. Το ρολόι μου μου λέει πως είναι μεσημέρι.

Τρώμε, αν και ούτε εγώ ούτε εκείνη έχουμε πολλή όρεξη. Καταλαβαίνω, όμως, ότι πρέπει να βάλω λίγο φαγητό μέσα μου· έχω να φάω μέρες – από τότε που πιάστηκα πλάι στο Γρήγορο Τέλος.

«Ο Ιωάννης,» λέει σε κάποια στιγμή η Ζέρκιλιθ, «δεν έστειλε άλλη ενεργειακή οντότητα...»

«Ναι,» αποκρίνομαι. Γιατί, άραγε; Τον τρόμαξαν τα λόγια μου – ότι τώρα μπορώ εύκολα να τις νικήσω – ή υπάρχει άλλος λόγος;

Δεν το σχολιάζουμε περισσότερο το θέμα. Η σιωπή είναι σύνεση...

«Δεν καταλαβαίνω, πάντως, πώς σκοπεύεις να φύγουμε αποδώ, Πρίγκιπά μου,» μου λέει όταν τελειώνουμε το φαγητό· «αλλά θα μείνω μαζί σου ως το τέλος, όπως και νάχει, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Θα φύγουμε,» της λέω. «Θα φύγουμε.» Μακάρι να ήξερα και πώς. Μόνο με υποβρύχιο μπορούμε να απομακρυνθούμε. Ακόμα κι αν βρούμε κάποιο άνοιγμα στην ηπειρόνησο, δεν μπορούμε να βγούμε στον ωκεανό· είμαστε πολύ βαθιά: η πίεση θα μας τσακίσει. Κι αν δεν ήταν η πίεση, πάλι αμφιβάλλω ότι θα κατάφερνα να ανεβάσω τη Ζέρκιλιθ στην επιφάνεια προτού πνιγεί. Είμαστε χιλιόμετρα κάτω από τα κύματα, μα την Έχιδνα!

«Πες μου πώς βρέθηκες στην Τριάνη, Ζέρκιλιθ,» την προτρέπω, «και πώς σκοτώθηκαν οι σύντροφοι που ήρθαν μαζί σου από τη Μοργκιάνη.»

Μου λέει.

Πέρασαν τη διαστασιακή δίοδο με δικό τους πλοίο, την ενεργειακή ροή του οποίου ρύθμιζε μια μάγισσα που, όπως όλοι τους, ήταν πιστή στους Κάρνελεκ. Μέχρι εκεί τούς καταδίωκαν οι εχθροί τους, αλλά μάλλον δεν ήταν πρόθυμοι και να φύγουν από τη Μοργκιάνη για να τους πιάσουν. Η Ζέρκιλιθ και οι σύντροφοί της βρέθηκαν νότια της Μικρυδάτιας, γιατί πάντα σ' αυτό το μέρος βγάζει η συγκεκριμένη διαστασιακή δίοδος από Μοργκιάνη. Είχαν σκοπό να με αναζητήσουν, ξέροντας πως κι εγώ προς Υπερυδάτια είχα πλεύσει. Δεν πίστευαν, όμως, ότι ερχόμουν στην Υπερυδάτια για να μείνω· πίστευαν ότι θα έπαιρνα κάποιο αεροσκάφος ώστε να πετάξω, μέσω Αιθέρα, σε κάποια άλλη διάσταση, ή θα συνέχιζα να πλέω για Σεργήλη. Νόμιζαν ότι θα συγκεντρωνά εξωδιαστασιακές δυνάμεις για να πολεμήσουμε τη Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν. Και σκέφτονταν να προσπαθήσουν να βρουν τα ίχνη

μου. Άρχισαν να ψάχνουν σε λιμάνια που θεωρούσαν ότι πιθανώς να είχα περάσει.

«Δηλαδή, είχα επαφές εδώ, στην Υπερυδάτια, από παλιά;»

«Ναι. Έτσι υποθέταμε, τουλάχιστον. Λογικά, πρέπει να ήξερες κάποιους.»

«Παράξενο.»

«Γιατί;»

«Γιατί κανείς δεν έτυχε ποτέ να μ'αναγνωρίσει ως Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ όσο ήμουν εδώ· και έχω πάει σε πολλά μέρη. Έχω γυρίσει όλη την Υπερυδάτια.»

«Πρίγκιπά μου... μοιάζεις διαφορετικός. Ακόμα κι εγώ παραλίγο να μη σε γνωρίσω. Έχεις αλλάξει. Υπέθεσα ότι έκανα λάθος. Αλλά, αν κάποιος σε παρατηρήσει, και σε ξέρει καλά, ναι, σίγουρα θα σ'αναγνωρίσει.»

Τα λόγια της με προβληματίζουν. Μήπως πραγματικά κάνει λάθος, τελικά; Μήπως δεν είμαι αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ; Η οργή μου μαίνεται μέσα μου. «Πες μου τι έγινε μετά, Ζέρκιλιθ.»

Μου λέει πως δεν μπορούσαν να βρουν τα ίχνη μου πουθενά: ούτε στη Νερκάλη, ούτε στη Ριλιάδα, ούτε στη Μεγάπολη. Στην Ελόπολη της Κεντρυδάτιας, κάτι ληστές σκότωσαν δύο από το πλήρωμά τους. Στη Μελκάρνια της Ιχθυδάτιας, κάποιοι σκότωσαν πέντε ακόμα. Κι εκεί ήταν που, καθώς εξέπλευσαν απ'το λιμάνι, τους επιτέθηκαν πειρατές· σκότωσαν κι άλλους απ'αυτούς και έκλεψαν το πλοίο τους. Η Ζέρκιλιθ αργότερα έμαθε ότι αρχηγός των πειρατών ήταν ο Ευγένιος ο Μεγαλοφονιάς.

«Ο Μεγαλοφονιάς...»

«Ναι. Και άκουσα, επίσης, ότι ο Οφιομαχητής και ο Μεγαλοφονιάς είναι εχθροί. Αληθεύει;»

«Αληθεύει. Τι έγινε μετά;»

«Τριγυρίζαμε από λιμάνι σε λιμάνι, από τη μια ηπειρόνησο στην άλλη. Είχαμε αποπροσανατολιστεί. Δεν ξέραμε πια τι κάναμε εδώ – αν αναζητούσαμε εσένα, Πρίγκιπά μου, ή αν απλά προσπαθούσαμε να επιβιώσουμε. Μάλλον το δεύτερο περισσότερο από το πρώτο. Ο ένας μετά τον άλλο, οι σύντροφοί μου έχαναν τη ζωή τους... μέχρι που έμεινα μόνη, και ήμουν στην Τριάνη.»

«Κι εκεί συνάντησες τον Καθαρό να αναζητά πλήρωμα...»

Η Ζέρκιλιθ νεύει.

Γαμώτο. Αν ερχόμουν παλιά εδώ, στην Υπερυδάτια, κι αν πήγαινα και στη Ριλιάδα, δεν επισκεπτόμουν τους Κατωμήχανους; Δεν είχε τύχει να συναντήσω τον Τζακ των Υπογείων; Ο Τζακ θα με θυμόταν, σίγουρα, αν με είχε δει. Αν είχε δει τον Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ. Μάλλον δεν είχα επαφές με τους Κατωμήχανους τότε...

«Όσο με αναζητούσατε,» τη ρωτάω, «όσο αναζητούσατε τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, δεν σκέφτηκες ότι αυτός ίσως να ήταν ο Οφιομαχητής για τον οποίο άκουγες;»

«Τι σχέση μπορεί να είχε ο Οφιομαχητής;...»

«Ήταν μαυρόδερμος.»

«Και λοιπόν; Δε θυμάμαι καν αν το είχα ακούσει αυτό τότε· αλλά, ναι, μάλλον θα το είχα ακούσει. Όμως δεν σημαίνει κάτι από μόνο του, Πρίγκιπά μου, και το ξέρεις. Επιπλέον, δεν πίστευα ότι ο Οφιομαχητής ήταν τίποτα περισσότερο από μύθος... μέχρι που σε συνάντησα επάνω στο κατάστρωμα των Φτερών των Ωκεανών.»

Η Φρουρά της Κυκλόπολης είχε συγκεντρωθεί μπροστά στον Απέθαντο. Άνθρωποι οπλισμένοι με ρόπαλα και ενεργοβόλα όπλα, ντυμένοι με ελαφριές πανοπλίες κάτω από στολές που προστάτευαν από τη μόλυνση – στολές που περιλάμβαναν κουκούλες, προσωπίδες, γάντια, κάνοντας τους φρουρούς να μοιάζουν τελείως απρόσωποι. Τα οχήματα τους ήταν δύο θωρακισμένα τετράκυκλα και κάμποσα δίκυκλα, τα οποία είχαν σταματήσει έξω από τον στενό περίβολο του νοσοκομείου. Μερικοί απ'αυτούς είχαν περάσει την πύλη του περιβόλου και στέκονταν κοντά στην είσοδο της κλινικής. Ο αρχηγός τους, ο Νότιος Υποφρούραρχος της Κυκλόπολης, μιλούσε τώρα με την Ευτυχία Ναθράσκη και τον Κλεάνθη Βολλέρνιο, που βρίσκονταν στο κατώφλι του Απέθαντου περιτριγυρισμένοι από νοσοκόμους που θύμιζαν συμμορία. Δεν κρατούσαν φανερά όπλα αλλά τα είχαν κρυμμένα πίσω από τις πλάτες τους και μέσα στα νοσοκομειακά χιτώνιά τους.

«Δεν έχουμε τίποτα να συζητήσουμε, γιατρέ,» έλεγε τώρα ο Νότιος Υποφρούραρχος. «Αυτό ορίζει ο Νόμος της Κυκλόπολης. Η ουσία που διανέμετε, γνωστή ως Ασπίδα των Όφρων, είναι παράνομη. Το νοσοκομείο θα κλείσει – κατόπιν διαταγής του Κύκλου.»

«Γιατί το κάνεις αυτό, Υποφρούραρχε;» είπε η Ναθράσκη. «Αφού δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάς! Ξέρεις τι είναι η Ασπίδα των Όφρων; Είναι το μοναδικό φάρμακο που—»

«Δε μ'ενδιαφέρει, κυρία Ναθράσκη, τι είναι η Ασπίδα των Όφρων. Δεν είμαι ούτε γιατρός ούτε χυμικός. Εκτελώ τις διαταγές του Κύκλου. Η κλινική θα κλείσει. Παρακαλώ αποχωρήστε μέσα σε μισή ώρα, αλλιώς θα χρειαστεί να—»

«Ποιο είναι το πρόβλημα εδώ;» ακούστηκε μια φωνή πίσω από τη συμμορία των νοσοκόμων, οι οποίοι αμέσως σχημάτισαν διάδρομο για να περάσει ένας άντρας με δέρμα κατάμαυρο σαν τη νύχτα, μαλλιά πράσινα και μακριά, και γένια. Στους ώμους του ήταν απλωμένο ένα

φίδι. Στο χέρι του γυάλιζε, κατεβασμένο, ένα σπαθί. Ο Οφιομαχητής... ακούστηκαν μουρμούρητά αποδώ κι αποκεί, από τους νοσοκόμους κι από τους φρουρούς. Ο Οφιομαχητής... Είν' ο Οφιομαχητής...

«Εσύ είσαι αυτός που λένε ότι είναι ο Οφιομαχητής;» ρώτησε ο Νότιος Υποφρούραρχος.

«Έτσι λένε,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, και η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της από τον ώμο του, προς τη μεριά του Υποφρούραρχου. «Ποιο είναι το πρόβλημα εδώ;»

«Γνωρίζεις πολύ καλά το πρόβλημα, αν είσαι αυτός που λένε. Η κλινική κλείνει λόγω παράνομης χρήσης της ουσίας 'Ασπίδα των Όφεων'. Μέσα σε μισή ώρα το νοσοκομείο πρέπει να έχει εκκενωθεί—»

«Η Ασπίδα των Όφεων,» τον διέκοψε ο Οφιομαχητής, «είναι η τελευταία ελπίδα που έχει αυτή η συνοικία – αυτή η πόλη, ίσως – προτού μολυνθούν όλοι εδώ από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Αν οι γιατροί σταματήσουν να τη δίνουν—»

«Δε μ'ενδιαφέρουν αυτά, κύριε. Τα ίδια μου έλεγε μόλις τώρα και η γιατρός αποδώ—»

«Θάπρεπε να την είχες ακούσει.» Η οργή του ήταν μια θύελλα μαινόμενων ιοβόλων δράκων μέσα του· μετά βίας το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατούσε υπό έλεγχο.

Ο Νότιος Υποφρούραρχος είχε την αίσθηση ότι υπήρχε κάτι το παράξενο στο βλέμμα αυτού του μαυρόδερμου άντρα που έλεγαν πως ήταν ο Οφιομαχητής. Τον έκανε να νιώθει νευρικός. «Δεν είμαστε εδώ για να συζητήσουμε,» είπε. Και πρόσταξε: «Η κλινική ν'αρχίσει να αδειάζει, τώρα· αλλιώς θα χρησιμοποιήσουμε βία.»

«Κι εμείς το ίδιο,» αποκρίθηκε ασάλευτα ο Οφιομαχητής. «Αποχωρήστε προτού χυθεί αίμα. Κανείς δεν πρόκειται να σταματήσει να δίνει το φάρμακο σε όσους το χρειάζονται.»

Και οι νοσοκόμοι επιβεβαίωσαν τα λόγια του με φωνές. Έξω! άρχισαν να φωνάζουν στους φρουρούς, δείχνοντας τον δρόμο. Έξω! ΕΞΩ! Έξω και μακριά! ΕΞΩ και ΜΑΚΡΙΑ!

Ο Υποφρούραρχος έχασε την υπομονή του. «Συλλάβετε αυτό τον άνθρωπο!» πρόσταξε, δείχνοντας με το ρόπαλό του τον Οφιομαχητή. Του φαινόταν για αρχικινηματίας εδώ πέρα, και πίστευε ότι με τη σύλληψή του οι άλλοι μάλλον θα ησύχαζαν.

Δύο φρουροί πλησίασαν τον Γεώργιο. Ήταν ντυμένοι με οργανικές στολές ενδυνάμωσης κάτω από τις προστατευτικές στολές τους, γιατί αρκετές φορές η Φρουρά είχε αντιμετωπίσει κάποιον με «υπερφυσική δύναμη», κατά τα λεγόμενα, στα όρια του Κακού Πατήματος, και ήθελαν σήμερα να είναι προετοιμασμένοι.

Οι δύο φρουροί άρπαξαν τον Οφιομαχητή από δεξιά κι από αριστερά. Του πήραν το Φιλί της Έχιδνας και του έδεσαν τους καρπούς με χειροπέδες.

«...Όχι και τόσο δυνατός όσο λένε, τελικά,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή απ'τη μεριά των άλλων φρουρών, καθώς και μερικά νευρικά γέλια.

Ο Οφιομαχητής έσπασε τις χειροπέδες σαν να ήταν από χαρτί. «Καλύτερα να φύγετε τώρα,» είπε στον Νότιο Υποφρούραρχο που είχε, ενστικτωδώς, κάνει ένα βήμα πίσω καθώς πολλοί αναφωνούσαν. «Όσο έχετε ακόμα καιρό.»

«Σας είπα να τον ΣΥΛΛΑΒΕΤΕ!» γκάριξε ξαφνικά ο Υποφρούραρχος και, με το πάτημα ενός κουμπιού, το ρόπαλό του τυλίχτηκε από ενέργειες.

Οι δύο φρουροί με τις οργανικές στολές έκαναν πάλι ν'αρπάξουν τον Οφιομαχητή. Εκείνος γρονθοκόπησε κατακέφαλα αυτόν που του είχε πάρει το Φιλί της Έχιδνας, παίρνοντας πίσω το σπαθί και εκτοξεύοντάς τον επάνω στους άλλους φρουρούς. Τρεις σωριάστηκαν, μπουρδουκλωμένοι.

Ο άλλος φρουρούς με την οργανική στολή έπιασε τον Οφιομαχητή απ'το μπράτσο, προσπαθώντας να τον τραβήξει κάτω και να τον χτυπήσει με το ρόπαλό του. Αλλά ήταν σαν να προσπαθούσε να μετακινήσει βράχο. Ο Γεώργιος στράφηκε, τον άδραξε με το ένα χέρι, και τον σήκωσε στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του, ενώ εκείνος κραύγαζε πανικόβλητος.

Ο Υποφρούραρχος όρμησε για να βαρέσει τον Γεώργιο με το ενεργειακό ρόπαλό του – και δέχτηκε τον φρουρό κατάμουτρα. Σωριάστηκαν κι οι δύο.

Την ίδια στιγμή, οι ενεδρευτές γύρω από τον Απέθαντο – στην ταβέρνα, στα σοκάκια, στα διάφορα οικοδομήματα – χιμούσαν στους

φρουρούς. Γιατί αυτό ήταν το σύνθημα που περίμεναν: μόλις ο Οφιομαχητής χτυπήσει τους φρουρούς, ή μόλις εκείνοι τού επιτεθούν.

Οι φρουροί, όμως, ήταν προειδοποιημένοι πως εξέγερση προετοιμαζόταν στο Κακό Πάτημα και δεν ξαφνιαστήκαν. Αμέσως στράφηκαν στα νώτα τους κι άρχισαν να χτυπάνε με ρόπαλα, μαστίγια, και ενεργοβόλα πιστόλια. Ορισμένοι ήταν πεζοί, ορισμένοι έφιπποι, καβάλα σε άλογα.

Αλλά δεν ήταν οι μόνοι: και ορισμένοι από τους αντιπάλους τους ήταν έφιπποι επίσης, κι έμοιαζαν καλοί ιππείς καθώς εφορμούσαν.

Συγχρόνως, από τα παράθυρα του Απέθαντου οι νοσοκόμοι έριχναν στους φρουρούς πέτρες από σφεντόνες και βέλη από βαλλίστρες. Είχαν μαζέψει ακόμα και μερικά πυροβόλα πιστόλια και караμπίνες, και προσπαθούσαν να τα κάνουν να λειτουργήσουν.

Ο Οφιομαχητής όρμησε στους φρουρούς με το Φιλί της Έχιδνας, και, προτού τους ζυγώσει, δέχτηκε τρεις ενεργειακές ριπές. Η μία αστόχησε, οι άλλες δύο τον χτύπησαν, αλλά δεν ανέκοψαν την έφοδό του, απλά δυνάμωσαν την οργή του. Δεν είχε σκοπό αρχικά να σκοτώσει τους φρουρούς, όμως τώρα λιάνιζε με το Φιλί της Έχιδνας, σκίζοντας προστατευτικές στολές, πανοπλίες, και σώματα, τινάζοντας αίματα και κομμένα μέλη ολόγυρα.

Κραυγές, ουρλιαχτά, κρότοι αντηχούσαν παντού.

Η Ευτυχία Ναθράσκη και ο Κλεάνθης Βολλέρνιος υποχώρησαν μέσα στον Απέθαντο· ήταν γιατροί, όχι μαχητές. Αλλά οι νοσοκόμοι που στέκονταν γύρω τους επιτέθηκαν στους φρουρούς με ρόπαλα, αλυσίδες, κοντάρια, ξιφίδια, τσεκούρια, σπαθιά.

Ο ένας από τους δύο φρουρούς που φορούσαν οργανική στολή σηκώθηκε κι άρχισε να χτυπά βάνουσα τους νοσοκόμους με το ρόπαλό του – διαλύοντας ένα κεφάλι, σπάζοντας μια ράχη – προτού χάσει το δικό του κεφάλι από το Φιλί της Έχιδνας και ο Οφιομαχητής αρπάξει το ακέφαλο σώμα του και το εκτοξεύσει έξω απ'τον περίβολο, στους άλλους φρουρούς, που μάχονταν με τους ανθρώπους του Κακού Πατήματος και με ταξιδιώτες που είχαν προθυμοποιηθεί να βοηθήσουν (ανάμεσα στους οποίους ήταν και οι δώδεκα Χτυπολοίτες που είχαν έρθει για να κυνηγήσουν τους τέσσερις συγχωριανούς τους).

Ο Γεώργιος βγήκε απ'τον περίβολο καθώς οι φρουροί υποχωρούσαν από εκεί, σε άτακτη φυγή. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου προσπαθούσε να τιθασέψει την οργή του.

«Αρκετά!» φώναξε ο Οφιομαχητής. «ΑΡΚΕΤΑ! Μη χτυπιέστε! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ! Ακούστε με, φρουροί της Κυκλόπολης! Φύγετε αποδώ και η υπόθεση αυτή τελείωσε! Φύγετε αποδώ και τελείωσε!»

Οι μαχητές του Πατήματος και οι φρουροί έπαψαν προς στιγμή τη συμπλοκή τους καθώς τα λόγια του Οφιομαχητή αντηχούσαν. Άνθρωποι αιμορραγούσαν, αλλά όρθιοι άνθρωποι ήταν πεσμένοι στο πλακόστρωτο, ακίνητοι ή σε άθλια κατάσταση.

«Φύγετε,» είπε ο Οφιομαχητής, αντικρίζοντας ξανά τον Νότιο Υποφρούραρχο ο οποίος τώρα στεκόταν πλάι στο ένα από τα θωρακισμένα τετράκυκλα της Φρουράς, πλάι σε μια από τις ανοιχτές πόρτες του. «Φύγετε και τελείωσε!» Ο Οφιομαχητής τον έδειξε με το ματωμένο λεπίδι του, και η Ευθαλία έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα από τον ώμο του. «Δε θέλουμε να σας χτυπήσουμε, αλλά ούτε πρόκειται να πάψουν οι γιατροί να σώζουν τους μολυσμένους στο Κακό Πάτημα!»

«Νομίζεις ότι μπορείτε να πάτε κόντρα στον Νόμο της Κυκλόπολης;» φώναξε ο Υποφρούραρχος. «Δεν μπορείτε να πάτε κόντρα στον Νόμο! Αυτό που κάνατε εδώ είναι εις βάρος σας!»

«Τι είσαι, μέσα στη Φρουρά;» τον ρώτησε ο Οφιομαχητής. «Λοχίας; Λοχαγός;»

«Ο Νότιος Υποφρούραρχος είμαι, και σε προειδοποιώ ότι—!»

«Θέλεις πραγματικά η πόλη σου να γεμίσει μολυσμένους ανθρώπους, Υποφρούραρχε; Γιατί αυτό θα συμβεί αν οι γιατροί σταματήσουν να δίνουν την Ασπίδα των Όφρων—»

«Δεν παίρνω εγώ τις αποφάσεις για—»

«Καλά θα κάνεις ν'αρχίσεις να παίρνεις μερικές αποφάσεις, γιατί η κατάσταση είναι έκρυθμη. Ο Κύκλος σας έχει εξαπατηθεί από τον Νιλόδιο και τους απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας. Αυτοί είναι που εξαπλώνουν την επιδημία μέσα στην Κυκλόπολη· δηλητηριάζουν τυχαίους ανθρώπους και τους αφήνουν να κολλήσουν κι άλλους—»

«Είσαι φουσημένος, μα την Έχιδνα!»

«Δεν είναι ψέμα. Αυτό συμβαίνει. Και τώρα ο Νιλόδιος δίνει ένα φάρμακο που μετατρέπει τους μολυσμένους σε τοξικομανείς. Τους δένει

με βιολογικές αλυσίδες στην καταραμένη κλινική του! Καταλαβαίνεις ποιου τα σχέδια υποστηρίζεις, Υποφρούραρχε;»

«Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτά που λες. Είσαι φουσημένος! Δεν αληθεύουν αυτά που λες!»

«Έτσι νομίζεις; Το φάρμακο του Νιλκόδιου προκαλεί εθισμό· ούτε ο ίδιος δεν το κρύβει. Πήγαινε στην Ανθρώπινη Προστασία να το μάθεις.»

«Ο Κύκλος δεν θα το επιτρέψει αυτό!» φώναξε ο Υποφρούραρχος. «Δεν θα επιτρέψει ανταρσία μέσα στην Κυκλόπολη! Τι νομίζετε ότι είναι εδώ, καράβι; Θα δείτε τι θ' ακολουθήσει!» Αλλά πρόσταξε τους φρουρούς του να αποχωρήσουν καθώς έμπαινε στο θωρακισμένο όχημα κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Οι μαχητές του Κακού Πατήματος έκαναν να τους ορμήσουν, όμως ο Οφιομαχητής τούς φώναξε: «ΟΧΙ! Δεν τους χτυπάμε! Δεν τους χτυπάμε! Φεύγουν! Κάντε τους δρόμο! Κάντε τους δρόμο, λέω!»

Έτσι, οι φρουροί έφυγαν από τον Απέθαντο κι από το Κακό Πάτημα επάνω στα οχήματα και τα άλογά τους. Και η Στεφανία, η σαμάνος, που παρακολουθούσε από ένα παράθυρο του νοσοκομείου, δεν είχε καν χρειαστεί να σφυρίξει στις γάτες της περιοχής. Δυο φορές το είχε σκεφτεί, αλλά δεν το είχε κάνει γιατί δεν της φαινόταν οι μαχητές του Πατήματος να το έχουν πραγματικά ανάγκη, και γιατί φοβόταν μην τυχόν οι γάτες αρχίσουν να χτυπάνε τους πάντες, χωρίς διάκριση. Μπορεί να τις καλούσε, ναι, μα δεν ήταν και σίγουρη ότι θα την υπάκουγαν ακριβώς όπως ήθελε.

Οι εξεγερμένοι της συνοικίας και οι νοσοκόμοι ζητωκραύγαζαν κι έβριζαν καθώς οι φρουροί απομακρύνονταν και χάνονταν μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος.

«Ναι,» ρουθούνισε ο Γεώργιος Φιρίζος βγαίνοντας από την κλινική μ' ένα μεγάλο τσεκούρι στον ώμο τώρα που ο σαματάς είχε τελειώσει, «μη γλεντάτε από τόσο νωρίς. Μετά θα στείλουν τίποτα ελικόπτερα εδώ πέρα!»

Ο Οφιομαχητής στράφηκε να τον αντικρίσει. «Θα τους τα στείλουμε πίσω – σε κομμάτια.»

«Ωραίο το ανέκδοτο,» είπε ο Φιρίζος· αλλά μετά κατάλαβε ότι ο συνονόματός του δεν αστειευόταν.

Η συμπλοκή στο Κακό Πάτημα μαθεύτηκε πολύ σύντομα και παραέξω. Δεν μπορούσε να μη μαθευτεί. Ήταν πολύ μεγάλο αυτό που είχε συμβεί. Ήταν πολύ σημαντικό. Οι άνθρωποι της συνοικίας και το προσωπικό του Απέθαντου είχαν ξεσηκωθεί και είχαν χτυπήσει τη Φρουρά: την είχαν τρέψει σε φυγή! Και αρχηγός τους ήταν ο Οφιομαχητής, έλεγαν. Ο Οφιομαχητής, που είχε φτιάξει ένα φάρμακο το οποίο θεράπευε τα Σαγόνια του Αβυσσαίου και το οποίο ο Κύκλος είχε κηρύξει παράνομο, και γι' αυτό είχε γίνει η φασαρία σήμερα το πρωί.

Οι Τροχόλυκοι, φυσικά, μετέφεραν αμέσως τα νέα στον Ανδρέα Νιλόδιο, κι εκείνος κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον αδελφό του στην Ανθρώπινη Προστασία και του είπε τι είχε συμβεί.

«Αποκλείεται...» έκανε ο Πέτρος, και η φωνή του ακουγόταν να τρέμει μέσα από τον πομπό που ο Ανδρέας κρατούσε κοντά στ' αφτί του καθώς ήταν καθισμένος σε μια ταβέρνα στα Ανεμίσματα μαζί με μερικούς από τους Τροχόλυκους. Οι Τροχόλυκοι μπορούσαν να μπαϊνοβγαίνουν στο Κακό Πάτημα· η Φρουρά τούς άφηνε, γιατί είχαν ειδική άδεια. Ο Ανδρέας είχε φροντίσει να πλαστογραφηθεί μία γι' αυτούς. Είχε επάνω της ακόμα και το ομοίωμα της σφραγίδας του Κύκλου. Την είχε φτιάξει μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών που σχετιζόταν με τον υπόκοσμο της Κυκλόπολης και ειδικευόταν σε τέτοιες δουλειές.

«Μου φαίνεται πως οι άνθρωποί σου έφυγαν πολύ νωρίς και—» συνέχισε ο Πέτρος· αλλά το γέλιο του Ανδρέα τον διέκοψε.

«Τι νωρίς; Σου λέω: η Φρουρά τράπηκε σε φυγή. Και ο Οφιομαχητής τούς φώναζε, πιο πριν, ότι δηλητηριάζεις τον κόσμο. Ότι η Ανθρώπινη Προστασία εξαπλώνει την επιδημία—»

«Τι! Δε μπορεί να γνωρίζει ότι—! Πώς είναι δυνατόν να το γνωρίζει;»

«Κι εμένα με παραξένεψε. Αλλά άκου: Την προ-προηγούμενη νύχτα έγινε μια φασαρία στο Ρόδι και Νερό, το ξέρεις;»

«Πού;»

«Στο Ρόδι και Νερό, εκεί όπου η Βατραχοκόρη είχε έναν δηλητηριαστή της.» Βατραχοκόρη έλεγαν τη Μάγδα Θολσοβόνια, φιλικά, αν και όχι μπροστά της· θύμωνε. «Και ο δηλητηριαστής – ένας μαλάκας που λέγεται Γεράσιμος Κελντέβης – εξαφανίστηκε. Κανείς δεν τον έχει δει από τότε. Το ξέρω, το έψαξα, γιατί μου φάνηκε περίεργο το περιστατικό.»

«Και τι... τι θες να πεις, μαλάκα; Με κοροϊδεύεις; Πες μου τι θες να πεις!»

«Νομίζω πως ο Οφιομαχητής άρπαξε τον Γεράσιμο Κελντέβη, Πέτρο, και ο Κελντέβης ξέρασε τα πάντα για εμάς.»

«Αδύνατον!»

«Πες μου εσύ, τότε, πώς το έμαθε.»

Ο Πέτρος έμεινε σιωπηλός. Μετά: «Κανείς δεν θα τον πιστέψει,» είπε. «Είναι κακοποιός και απατεώνας! Αυτός κι όλοι όσoι συνεργάζονται μαζί του!» Και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Οι δίδυμοι ήλιοι πλησίαζαν στο κέντρο του ουρανού όταν οι πρώτοι δημοσιογράφοι ήρθαν στον Απέθαντο. Ήταν από τους πιο τολμηρούς: αυτούς που, έχοντας ακούσει τι είχε συμβεί το πρωί, δεν μπορούσαν να το αγνοήσουν, έπρεπε να πάνε να μάθουν περισσότερα. Πήραν, βέβαια, τις προφυλάξεις τους. Φορούσαν στολές ειδικά φτιαγμένες για μολυσμένα περιβάλλοντα, γιατί, παρά τα όσα είχαν ακούσει για το φάρμακο του Οφιομαχητή, φοβόνταν ότι μπορεί να κολλούσαν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου εκεί, στο Κακό Πάτημα, και ειδικά μέσα στον Απέθαντο.

Οι φρουροί στα όρια της συνοικίας τούς άφησαν να περάσουν από τα οδοφράγματα επειδή είχαν άδειες λόγω της δημοσιογραφικής ιδιότητάς τους. Έτσι, τώρα, οι δημοσιογράφοι ήταν στην είσοδο του Απέθαντου και ζητούσαν να μιλήσουν με τους γιατρούς και με τον άντρα που ισχυριζόταν ότι ήταν ο Οφιομαχητής: να μάθουν τι συνέβαινε, ώστε να ενημερώσουν τον κόσμο.

Ο Οφιομαχητής βρισκόταν στο εργαστήριο του νοσοκομείου, φτιάχνοντας κι άλλη Ασπίδα των Όφρων, και είπε στους νοσοκόμους ότι δεν είχε χρόνο για τους δημοσιογράφους.

Ο Γεώργιος Φιρίζος είπε στους άλλους γιατρούς: «Ψέματα θα πουν για εμάς, ό,τι κι αν τους πούμε – όπως πάντα.»

«Ψέματα,» διαφώνησε η Ευτυχία Ναθράσκη, «μπορούν να πουν ούτως ή άλλως. Ας τους συναντήσουμε.»

Έτσι αποφάσισαν να συναντήσουν τους δημοσιογράφους σε μια από τις αίθουσες του νοσοκομείου την οποία πρόσταξαν τους νοσοκόμους να συγυρίσουν στα γρήγορα ώστε να μην είναι στα χάλια που ήταν συνήθως όλοι οι χώροι του Απέθαντου. Αλλά να μη σβήσουν τον Διπλογενή Όφι από τον τοίχο και το ταβάνι, πρόσθεσε η Ναθράσκη. Ας έμεναν τα σύμβολα εκεί: μπορεί να εντυπωσίαζαν τους δημοσιογράφους.

Μια νοσοκόμα τής αποκρίθηκε πως έτσι κι αλλιώς δεν προλάβαιναν να τα σβήσουν.

Όταν τα πάντα ήταν έτοιμα, η Ευτυχία Ναθράσκη, ο Γεώργιος Φιρίζος, και ο Κλεάνθης Βολλέρνιος υποδέχτηκαν τους δημοσιογράφους χωρίς μάσκες, κουκούλες, ή γάντια, και τους είπαν πως μπορούσαν κι εκείνοι να βγάλουν τις στολές τους: ήταν ασφαλείς. Κανείς δεν το δέχτηκε, όμως· απάντησαν ότι προτιμούσαν να είναι περισσότερο προστατευμένοι παρά λιγότερο.

«Πώς ξέρουμε, τότε, ότι είστε αυτοί που λέτε;» τους ρώτησε ο Φιρίζος. «Ούτε τα πρόσωπά σας δεν βλέπουμε!»

Οι δημοσιογράφοι σήκωσαν για λίγο τις μάσκες των στολών και μετά, αμέσως, τις ξανακατέβασαν.

«Εντάξει,» είπε ο Φιρίζος, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του, «τώρα πειστήκαμε...» Και άναψε τσιγάρο.

Οι δημοσιογράφοι τούς είπαν ότι έξω από την κλινική είδαν κηλίδες από αίμα στο πλακόστρωτο οι οποίες φαινονταν πρόσφατες. Αλήθευε ότι είχε γίνει αιματοχυσία, πριν από μερικές ώρες, με ανθρώπους της Φρουράς;

«Θα σας τα ιστορήσει όλα η Ιερότατη αποδώ,» αποκρίθηκε ο Φιρίζος φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια καθώς έδειχνε με το τσιγάρο του την Ευτυχία Ναθράσκη, η οποία τον αγριοκοίταξε...

...και μετά στράφηκε στους δημοσιογράφους και τους εξήγησε τι είχε συμβεί το πρωί. Δεν έκρυψε ούτε αλλοίωσε κάτι. Δεν υπήρχε λόγος. Ο Οφιομαχητής, τους είπε, είχε φτιάξει ένα φάρμακο που θεράπευε τα Σαγόνια του Αβυσσαίου: την Ασπίδα των Όφεων, την οποία ο Κύκλος, παράλογα, είχε κηρύξει «παράνομη ουσία». Αλλά η ουσία αυτή δεν είχε τίποτα το επικίνδυνο· μόνο καλό έκανε στους αρρώστους, όχι κακό. Μετά από πέντε δόσεις, σε θεράπευε τελείως από την επιδημία. «Είχα μολυνθεί η ίδια,» τόνισε η Ευτυχία Ναθράσκη, «είχα αρρωστήσει, και, όπως βλέπετε, τώρα είμαι καλά. Ύστερα από πέντε δόσεις, πέντε ενέσεις, της Ασπίδας των Όφεων.» Και τους είπε πως ολόκληρο το Κακό Πάτημα ήταν στο πλευρό του Απέθαντου, γιατί όλοι φοβόνταν την επιδημία και ήξεραν πού μπορούσαν να βρουν θεραπεία. Ο Κύκλος τούς είχε αποκλείσει, τους είχε απομονώσει, τους είχε, ουσιαστικά, αφήσει

να πεθάνουν μόνοι, παγιδευμένοι. Δε θα επέτρεπαν στον Κύκλο να τους στερήσει και την τελευταία ελπίδα σωτηρίας που είχαν.

Οι δημοσιογράφοι κατέγραφαν τα λόγια της Ναθράσκης με ηχοσυλλέκτες και μηχανικούς οφθαλμούς. Και τώρα ένας ρώτησε: «Αληθεύει πως ο Οφιομαχητής ισχυρίστηκε ότι η Ανθρώπινη Προστασία ευθύνεται για την εξάπλωση της επιδημίας; Αληθεύει ότι το είπε στον Νότιο Υποφρούραρχο εν μέσω της συμπλοκής;»

«Στο τέλος της συμπλοκής, βασικά. Ναι, αληθεύει.»

«Και είναι όντως έτσι τα πράγματα; Πού στηρίζετε αυτή την κατηγορία σας κατά της Ανθρώπινης Προστασίας;»

Το είχαν ήδη συζητήσει το θέμα, οι γιατροί και ο Οφιομαχητής, και είχαν συμφωνήσει τι θα έλεγαν σε μια τέτοια περίπτωση. Έτσι τώρα η Ευτυχία απάντησε στους δημοσιογράφους ότι είχαν μάθει την αλήθεια από έναν από τους δηλητηριαστές της Ανθρώπινης Προστασίας, έναν από τους ανθρώπους που πληρώνονταν για να ρίχνουν το μικρόβιο της επιδημίας, ελεγχόμενα, μέσα σε φαγητά και ποτά. Ο άντρας αυτός εργαζόταν σε μπαρ, και τώρα ήταν φυλακισμένος. Το όνομά του δεν μπορούσαν να το αποκαλύψουν, όχι ακόμα.

«Πώς ξέρουμε, τότε, ότι λέτε αλήθεια;» ρώτησε μια δημοσιογράφος.

«Πρέπει να μας εμπιστευτείτε,» είπε ο Βολλέρνιος, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός κατά κύριο λόγο.

«Και περιμένετε να μάθει η Κυκλόπολη τέτοιο πράγμα – τέτοιο πράγμα που θα πανικοβάλλει τον κόσμο – χωρίς να έχετε κάποια απόδειξη; Γιατί να το δημοσιοποιήσουμε;»

«Μην το δημοσιοποιήσετε,» τους είπε ο Φιρίζος μορφάζοντας. «Θα το μάθουν ούτως ή άλλως. Νομίζετε πως είναι κάτι που θα μείνει κρυφό; Επιπλέον, το ίδιο το φάρμακο του Νιλκόδιου είναι ύποπτο, μα την Έχιδνα! Μετατρέπει τους μολυσμένους σε τοξικομανείς. Βελτίωση, ίσως, αλλά όχι θεραπεία. Δεν είναι φάρμακο· είναι μια επικίνδυνη ουσία αμφιβόλου αποτελεσματικότητας. Και την πουλά πανάκριβα! Εμείς εδώ, που είμαστε θύματα, δίνουμε την Ασπίδα των Όφεων δωρεάν. Ο Οφιομαχητής επιμένει.»

«Διότι,» πρόσθεσε αμέσως η Ναθράσκη, «μας ενδιαφέρει να σταματήσουμε την επιδημία προτού εξαπλωθεί σ'ολόκληρο το Κακό Πάτημα. Και είμαστε σίγουροι ότι θα τα καταφέρουμε.»

Οι δημοσιογράφοι ζήτησαν να δουν τον Οφιομαχητή. «Γιατί δεν έρχεται να μας μιλήσει;»

«Είναι απασχολημένος,» αποκρίθηκε η Ναθράσκη. «Φτιάχνει, αυτή τη στιγμή, περισσότερο από το φάρμακο· και δεν του αρέσει η δημοσιότητα ούτε ως ή άλλως.»

«Πώς παρασκευάζεται το φάρμακο;» ρώτησε ο δημοσιογράφος. «Πώς παρασκευάζεται η Ασπίδα των Όφρων;»

«Με φυσικά υλικά και μόνο. Ο Οφιομαχητής τα μαζεύει έξω από την πόλη.»

«Βγαίνει από την πόλη, παρότι οι πύλες είναι κλειστές; Πώς;»

«Αυτό είναι δική του δουλειά, αλλά, ναι, βγαίνει. Τα περιοριστικά μέτρα του Κύκλου δεν μπορούν να τον σταματήσουν.»

Η συνέντευξη συνεχίστηκε για λίγο ακόμα και, μετά, οι δημοσιογράφοι αποχώρησαν από τον Απέθαντο.

«Να δεις τώρα τι λοκράθιες λάσπες θ'ακούσουμε από τα μέσα μαζικής μαλακίας...» είπε ο Φιρίζος καθώς έβαζαν πάλι τις μάσκες, τις κουκούλες, και τα γάντια τους.

«Μην είσαι προκατειλημμένος,» του είπε ο Βολλέρνιος.

«Νομίζεις ότι θα τα πουν όπως τους τα είπαμε;»

«Καλύτερα, τουλάχιστον, να ξέρουν την αλήθεια,» τόνισε η Ευτυχία, «παρά να κάνουν ό,τι υποθέσεις τούς φουσήξει ο Ζέφυρος.»

Μ'αυτό ο Φιρίζος δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Αλλά μουρμούριζε εχθρικά...

Το απόγευμα, άρχισε ν'ακούγεται από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης – τα δύο τηλεοπτικά κανάλια, Αξιόπιστος και Ακατάπαυστος, και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς – ότι οι γιατροί του Απέθαντου είχαν μιλήσει για την πρωινή συμπλοκή έξω από την κλινική τους. Ισχυρίζονταν πως ο Οφιομαχητής ήταν μαζί τους και είχε φτιάξει ένα φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, ένα φάρμακο που αποκαλούσαν «Ασπίδα των Όφρων» και υποτίθεται πως σε θεράπευε ύστερα από πέντε δόσεις. Το διένεμαν δωρεάν. Ο λόγος της σύγκρουσης με τη Φρουρά ήταν επειδή ο Κύκλος είχε κηρύξει παράνομη τη συγκεκριμένη ουσία, επικίνδυνη για τον κόσμο. Οι γιατροί του Απέθαντου επέμεναν για το αντίθετο: ότι η Ασπίδα των Όφρων ήταν η μοναδική σωτηρία της πόλης. Και κατηγορούσαν την Ανθρώπινη Προστασία. Οι κατηγορίες τους,

ωστόσο, ήταν ανεπιβεβαίωτες και οι δημοσιογράφοι είπαν ότι δεν δέχονταν να τις δημοσιεύσουν ακόμα.

Κάλεσαν σε μια απογευματινή εκπομπή του Αξιόπιστου τρία μέλη του Κύκλου, αφού ο Αξιόπιστος συμφώνησε με τον Ακατάπαυστο ότι ο δεύτερος θα καλούσε μέλη του Κύκλου το βράδυ, ώστε το κοινό να μη διχαστεί σχετικά με το ποια εκπομπή να παρακολουθήσει.

Οι Σύμβουλοι φάνηκε, και στις δύο εκπομπές, ότι ήταν εξοργισμένοι με τους γιατρούς του Απέθαντου και με «αυτόν που παρίστανε τον Οφιομαχητή». Είπαν ότι το «φάρμακο του Οφιομαχητή» δεν ήταν ελεγμένο από κανέναν σοβαρό επιστήμονα και δεν μπορούσε να θεωρηθεί αξιόπιστο. Οι γιατροί του Απέθαντου δεν ήταν μόνο ανεύθυνοι που το έδιναν έτσι στον κόσμο – ακόμα και στον κόσμο του Κακού Πατήματος – αλλά και εγκληματικοί. Και τώρα είχαν γίνει και στασιαστές! Η πολιτεία δεν θα το ανεχόταν αυτό· θα φρόντιζε να τιμωρηθούν παραδειγματικά!

Στη νυχτερινή εκπομπή ήταν και ο Πέτρος Νιλκόδιος μαζί με τη γιατρό Τζίλντα Χαρνέλδω, και καταδίκασαν απερίφραστα τις ενέργειες των γιατρών του Απέθαντου, λέγοντας ότι το φάρμακο του Οφιομαχητή ήταν σίγουρα επικίνδυνο. «Πρόκειται περί κάποιου τσαρλατάνου, προφανώς,» είπε ο Πέτρος, «ο οποίος αποσκοπεί να πάρει τον έλεγχο του Κακού Πατήματος με αγυρτείες. Γι'αυτό όλες οι συμμορίες και οι κακούργοι εκεί έχουν ξεσηκωθεί. Δε φτάνει που έχουμε τον κίνδυνο των Σαγονιών του Αβυσσαίου να αντιμετωπίσουμε· τώρα η Φρουρά πρέπει να αντιμετωπίσει και τον κίνδυνο αυτού του κακοποιού και των συνεργατών του – στους οποίους, αναμφίβολα, συμπεριλαμβάνονται οι γιατροί του Απέθαντου.»

Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια ήταν στο διαμέρισμα του Ανδρέα Νιλκόδιου, μαζί με τον ίδιο τον Ανδρέα, και άκουγαν τον αδελφό του και τα μέλη του Κύκλου να μιλάνε με τους δημοσιογράφους.

Η Διονυσία δεν μπορούσε να πιστέψει στ'αφτιά της. Πρώτη φορά έμαθε το απόγευμα, μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία, γι'αυτό που είχε συμβεί έξω από τον Απέθαντο καθώς και για την παρουσία του Οφιομαχητή εκεί· και είχε σκεφτεί: Αποκλείεται να είναι ο Γεώργιος. Κάποιος απατεώνας είναι, μα την Ήχιδα! Ο Γεώργιος, λογικά, θα βρίσκεται ακόμα στη Μεγάπολη, ή... ή κάπου αλλού. Όχι εδώ. Τι δουλειά έχει εδώ; Και το

είπε στους άλλους που άκουγαν τα νέα μαζί της από έναν τηλεοπτικό δέκτη του νοσοκομείου: μερικούς νοσοκόμους, τη γιατρό Ισμήνη Οσελκάδη, και τον Δημήτριο Νισμάκη, τον βοηθό του γιατρού Νικόλαου Φοσάκιου. Τους εξήγησε ότι δεν μπορεί να ήταν ο πραγματικός Οφιομαχητής αυτός. «Τον ξέρω τον πραγματικό Οφιομαχητή.» Και την κοίταζαν σα να μην ήθελαν να την πιστέψουν. «Αλήθεια σάς λέω· τον ξέρω. Τον συνάντησα στη Μεγάπολη. Ήρθε στο Κεντρικό Νοσοκομείο Ψηλόγερου. Ήθελε να γίνει έρευνα, επάνω του – να δει πώς διαφέρει από άλλους ανθρώπους. Μου μίλησε προσωπικά. Αυτός που λένε στις οθόνες δεν είναι ο Οφιομαχητής. Αποκλείεται να είναι εδώ. Ήταν ακόμα στη Μεγάπολη όταν έφυγα από εκεί μαζί με τον Ανδρέα.»

Και αργότερα ο Ανδρέας, βλέποντας πως η Διονυσία δυσπιστούσε ότι ο Οφιομαχητής ήταν όντως στον Απέθαντο, συμπέρανε πως δεν χρειαζόταν ν'αρχίσει να της λέει εκείνα που είχε σκεφτεί – ότι ο Οφιομαχητής ήταν τρελός μάλλον, ότι σίγουρα ήθελε να γίνει αρχισυμμορίτης στο Κακό Πάτημα. Η Διονυσία δεν είχε δει την όψη του στις οθόνες· ο καταραμένος δεν είχε εμφανιστεί μπροστά στους δημοσιογράφους, για κάποιο λόγο. Κι αυτό εξυπηρετούσε τον Ανδρέα. Αν και αναρωτιόταν ως πότε η Διονυσία θα νόμιζε ότι ο Οφιομαχητής στον Απέθαντο δεν ήταν ο πραγματικός...

Τώρα, ενώ παρακολουθούσαν την εκπομπή του Ακατάπαυστου και είχαν χάσει το ενδιαφέρον τους για τα όσα λέγονταν (επαναλαμβανόμενα τούς φαίνονταν πλέον), η Διονυσία είπε: «Δε μπορώ να καταλάβω τι φάρμακο είναι αυτό που δίνουν στον Απέθαντο...» Σηκώθηκε από τον καναπέ και, βαδίζοντας ξυπόλυτη επάνω στο χαλί που έμοιαζε να έχει προέλθει από θησαυρό κουρσάρου, πήγε ως την κάβα δίπλα στο τζάκι και γέμισε δυο ποτήρια με γαλανό κρασί. «Αποκλείεται να είναι τελείως ψεύτικο. Πρέπει να προσφέρει κάποια θεραπεία, αλλιώς δεν θα είχαν ξεσηκωθεί έτσι στο Κακό Πάτημα. Σωστά;»

«Τι να σου πω;» αποκρίθηκε ο Ανδρέας «Εγώ, πάντως, δεν θα το έπαιρνα.»

«Σίγουρα είναι επικίνδυνο» – η Διονυσία τον πλησίασε για να του δώσει το ένα ποτήρι, κρατώντας το άλλο για τον εαυτό της και πίνοντας μια γουλιά – «αλλά δεν λένε ότι προκαλεί εθισμό, όπως το δικό μας. Και αναρωτιέμαι: πώς είναι δυνατόν να θεραπεύει, έστω και εν μέρει, την

επιδημία χωρίς να προκαλεί εθισμό; Δε θα μπορούσαμε να κάνουμε το ίδιο κι εμείς, αφού το έχουν καταφέρει στον Απέθαντο;»

«Ο Ευγένιος θα έχει κάποιο λόγο που το έφτιαξε έτσι, αγάπη μου.» Ο Ανδρέας τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της και την τράβηξε για να την καθίσει στην αγκαλιά του. «Αν γινόταν κάτι καλύτερο, δε θα το είχε κάνει; Το φάρμακο του ψευτο-Οφιομαχητή δεν μπορεί νάναι σωστό. Ίσως να τους κάνει να νιώθουν λίγο καλύτερα για μερικές ώρες, άντε για καμιά μέρα, αλλά μετά πάλι τα ίδια θα έχουν, πάλι θα υποφέρουν από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.»

«Ναι,» είπε η Διονυσία, πίνοντας ακόμα μια γουλιά γαλανό κρασί, «ίσως...»

«Το αμφιβάλλεις; Δεν έχεις ιδέα τι γίνεται στο Κακό Πάτημα, αγάπη μου. Γεμάτο απατεώνες, τσαρλατάνους, και κακούργους είναι. Και η νεκροκλινική τους δεν διαφέρει. Ακόμα και τ'όνομά της είναι γελοίο!» Ρουθούνησε. «'Ο Απέθαντος'... Ξέρεις πώς ονομάστηκε έτσι; Ήταν ένας γιατρός κάποτε στο Κακό Πάτημα, πριν από τριάντα-κάτι χρόνια. Τον αποκαλούσαν 'ο Απέθαντος', γιατί είχε περάσει από ένα σωρό επικίνδυνες αρρώστιες και καμιά δεν τον είχε σκοτώσει. Έτσι λένε, μάλιστα, ότι έγινε γιατρός· αυτή ήταν η εκπαίδευσή του: επάνω στον εαυτό του.» Γέλασε και ήπие γαλανό κρασί, τρίβοντας με το άλλο του χέρι τον μηρό της Διονυσίας κάτω από τη ρόμπα της και στέλνοντας ένα διεγερτικό γαργαλητό μέσα στη γυναικεία της φύση, επάνω στη ράχη της, στο μυαλό της. Ούτε η έκρυθμη κατάσταση στην Κυκλόπολη δεν μπορούσε να της προσφέρει ανοσία στα αγγίγματα του Ανδρέα, παρατήρησε η Διονυσία μειδώντας. Δεν υπήρχε τίποτα που να προσφέρει ανοσία σ'αυτή την υπέροχη αρρώστια.

Η Διονυσία γέλασε. «Καμιά φορά η καλύτερη εκπαίδευση είναι όντως επάνω στον εαυτό σου!» Και το ελεύθερο χέρι της σύρθηκε στο πουκάμισό του, ξεκουμπώνοντας όσα κουμπιά ήταν κουμπωμένα. Σκύβοντας φίλησε τα χείλη του.

«Και μετά,» είπε ο Ανδρέας, μόλις το φιλί τελείωσε, «αυτός ο υποτιθέμενος γιατρός αποφάσισε να ιδρύσει κλινική κιόλας. Μάζεψε μερικούς άλλους τσαρλατάνους του Κακού Πατήματος και συνεργάστηκαν. Στην αρχή δούλευαν μέσα σε κάτι ερείπια που είχαν πρόχειρα επiskeυάσει. Ύστερα, κατάφεραν κάπως να μπουν σε μια πολυκατοικία –

το χτίριο όπου ακόμα στεγάζεται ο Απέθαντος. Το όνομά του, βέβαια, θα κατάλαβες τώρα από ποιον το πήρε. Εξαρχής αυτή η κλινική ήταν γεμάτη απατεώνες. Χειρότερους από τους γιατρούς της Μεγάλης Κλινικής Κυκλόπολης – μακράν χειρότερους.»

«Ακόμα κι έτσι, όμως,» είπε η Διονυσία, «ίσως να έχουν βρει κάτι... Κατά τύχη...»

Ο Ανδρέας ήπιε κι άλλο γαλανό κρασί. «Αποκλείεται.»

Αλλά η Διονυσία ήταν προβληματισμένη όλη εκείνη τη νύχτα. Ενώ, αργότερα, ο Ανδρέας κοιμόταν πλάι της, ήταν ξύπνια. Αναρωτιόταν πώς μπορούσε να μάθει περισσότερα για τη σύσταση του φαρμάκου του Ευγένιου'νιρ, και για τη σύσταση του φαρμάκου του Απέθαντου, αυτής της Ασπίδας των Όφεων, που αποκλείεται να την είχε φτιάξει ο Οφιομαχητής. Αν τα δύο φάρμακα συνδυάζονταν κάπως, ίσως να μπορούσε να φτιαχτεί το πραγματικό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Γιατί το αντιβιοτικό Ανθρώπινη Προστασία-13 δεν ήταν το πραγματικό φάρμακο. Ναι, θεράπευε, αλλά προκαλούσε εθισμό. Δεν ήταν σωστό αυτό. Χρειάζοταν βελτίωση.

Η Διονυσία κοιμήθηκε ελάχιστα εκείνη τη νύχτα.

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, είχε τελειώσει να φτιάχνει δώσεις της Ασπίδας των Όφεων λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, δουλεύοντας ακούραστα ολημέρα, καταναλώνοντας όλα τα συστατικά που είχε φέρει από την ύπαιθρο, τα οποία είχε προσπαθήσει να είναι όσο περισσότερα μπορούσε. Οι γιατροί του Απέθαντου είχαν ήδη αρχίσει να δίνουν το φάρμακο στους ασθενείς που το είχαν ανάγκη. Και η προσέλευση στο νοσοκομείο ήταν μεγάλη. Πράγμα ανησυχητικό, συμφωνούσαν όλοι. Σήμαινε ότι η επιδημία εξαπλωνόταν ραγδαία μέσα στο Κακό Πάτημα. Κι αναρωτιόνταν αν μήπως τα καθάρματα της Ανθρώπινης Προστασίας την εξάπλωναν εσκεμμένα ξανά, για να τους εκδικηθούν.

Ο Οφιομαχητής ξεκουραζόταν τώρα μέσα στο εργαστήριο, καθώς πλησίαζαν μεσάνυχτα. Η Ευθαλία κοιμόταν κουλουριασμένη επάνω στον πάγκο με τα χυμικά σύνεργα. Το Φιλί της Έχιδνας ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο, θηκαρωμένο. Η κάπα του Γεώργιου κρεμόταν από μια κρεμάστρα.

Η Στεφανία, ξαπλωμένη στο ράντσο της, στράφηκε και τον κοίταξε. «Δεν κοιμάμαι,» του είπε.

«Το είχα καταλάβει,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, καπνίζοντας ένα Υποβρύχιο, καθισμένος σε μια καρέκλα που έμοιαζε έτοιμη να διαλυθεί.

Η Στεφανία γύρισε μπρούμυτα κι ακούμπησε το σαγόνι της επάνω στα χέρια της. «Μπορείς νάρθεις να ξαπλώσεις εδώ, άμα γουστάρεις... Ή φοβάσαι μη σε κολλήσω τίποτα;»

Ο Γεώργιος γέλασε. Ήταν εραστές οι δυο τους στη Βιλάρνη, πριν από καιρό. Υπό πολύ διαφορετικές συνθήκες. Τη ρώτησε τώρα: «Εσύ δεν με φοβόσουν τότε, Στεφανία;»

Συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Τότε, στη Βιλάρνη. Δε με φοβόσουν; Ήμουν μισότρελος. Εγώ θα με φοβόμουν αν με έβλεπα τώρα...» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

Η Στεφανία μειδίασε. «Ναι,» παραδέχτηκε, «σε φοβόμουν... αλλά όχι και τόσο ώστε να μη σε γουστάρω. Η Ρέα δε σε γούσταρε πραγματικά, ξέρεις – σ'αντίθεση μ'εμένα. Απλά ήθελε να σ'έχει από κοντά, γιατί ήσουν ο Κατάμαυρος Γάτος, ο αρχηγός των αρχηγών στη Χαμηλή Μεριά. Κι όχι πως θέλω να την κακολογήσω τώρα· απλά λέω...»

Ο Οφιομαχητής έσβησε το τσιγάρο του ρίχνοντάς το μέσα σ'ένα δοχείο μισογεμάτο με νερό. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα και πλησίασε το ράντσο. «Ξεχνάς κάτι,» είπε.

«Τι;»

«Μου υποσχέθηκες ότι θάρθεις να με βοηθήσεις να φέρουμε στο Πάτημα εκείνους τους τέσσερις λεχρίτες.»

Η Στεφανία αναποδογύρισε τα μάτια. «Γαμήσου... Ναι, το είχα ξεχάσει.»

Λίγο πριν από το μεσημέρι, ο Μάρκος από το Χτυπολόι είχε καλέσει τηλεπικοινωνιακά τον Γεώργιο για να τον ρωτήσει πότε και πώς θα έρχονταν στο Κακό Πάτημα – τα λεφτά τούς είχαν τελειώσει, ήταν απλόκαμοι πια. Ο Γεώργιος τού είχε αποκρίθηκε ότι ήταν αδύνατον αυτή τη στιγμή να τους βοηθήσει να περάσουν τα σύνορα της συνοικίας· μετά τα μεσάνυχτα, όμως, λογικά πρέπει να μπορούσε. Ο Μάρκος είχε συμφωνήσει. Ναι, καλύτερα με το σκοτάδι το βαθύ, είχε πει. Πιο εύκολα περνάς στα σκοτεινά.

Και τώρα ο Οφιομαχητής έπρεπε να κάνει ό,τι τους είχε υποσχεθεί. «Θα φέρεις τις γάτες σου;» ρώτησε τη Στεφανία.

Εκείνη αναστέναξε και κάθισε στην άκρη του ράντσου, πιάνοντας τις μπότες της από δίπλα και φορώντας τες. Τα ρούχα της ήδη τα φορούσε όλα· δεν ήταν να γδύνεσαι στον Απέθαντο, δεν υπήρχε θέρμανση, και είχε ακόμα δυνατό κρύο παρότι αυτός ήταν ο τελευταίος μήνας του χειμώνα.

«Πάμε,» είπε η μικρόσωμη, πρασινόδερμη σαμάνος. «Δε μπορώ να σκεφτώ τίποτα καλύτερο για να περάσω τη βραδιά.

»Επίσης,» πρόσθεσε καθώς, ποδεμένη, σηκωνόταν όρθια, «θα σου δείξω και μερικά κόλπα ακόμα, εκτός απ'αυτά με τις γάτες.»

Ο Γεώργιος την κοίταξε ερωτηματικά.

«Σκιές,» εξήγησε η Στεφανία. «Δε μπορώ πια να τις κάνω μόνο να λικνίζονται περίεργα.» Γέλασε. «Οι φρουροί θα τρομάξουν!»

19

Περιπλανιόμαστε μέσα στις σπηλιές και τις σήραγγες της Βυθυδάτιας, εξερευνώντας. Εκτός από τον Δεξή και την Αριστερή, αρκετά άλλα φτερωτά ερπετά μ'ακολουθούν κάθε τόσο, και νιώθω την περιέργειά τους για εμένα· όλα τους πολύ φιλικά. Τα άλλα πλάσματα που συναντάμε τα κυνηγάμε για φαγητό – εκτός από τους Βυθισμένους, που δεν ξέρω αν θα ήταν ανθρωποφαγία να τους φας, όμως η σκέψη και μόνο με αδειάζει, και σίγουρα και τη Ζέρκιλιθ. Τα φυτά και τα μανιτάρια – όσα δεν είναι δηλητηριώδη – τα τρώμε επίσης, και δεν φαίνεται να κάνουν κακό στη Μοργκιανή σύντροφό μου. Αυτά που έχουν μακριά, ευλύγιστα στελέχη, τα οποία θυμίζουν κλαδιά ή χελωνόφυτα, τα χρησιμοποιούμε ως καύσιμη ύλη, για να ψήνουμε τα θηράματά μας, για να ζεστανόμαστε, και για να βλέπουμε. Τον φακό μου προσπαθούμε να τον έχουμε σβηστό όσο το δυνατόν περισσότερο, για εξοικονόμηση ενέργειας· γιατί δεν ξέρουμε πόσο καιρό μπορεί να χρειαστεί να περιπλανιόμαστε εδώ μέσα. Φτιάχνουμε δαυλούς από δέσμες φυτών και τους ανάβουμε με τον ενεργειακό αναπτήρα μου, ή τον αναπτήρα της Ζέρκιλιθ, ο οποίος έχει λαξεμένο το οικόσημο του οίκου της, των Φέντεπαβ: το πρόσωπο ενός λύκου μ'ένα ξίφος οριζόντια από πάνω του κι άλλο ένα από κάτω του. Και σίγουρα δεν είναι απλός λύκος· είναι γιγαντόλυκος της Μοργκιάνης. Νομίζω ότι κάτι μού φέρνει στο μυαλό αυτό το οικόσημο, αλλά δεν είμαι βέβαιος...

Πόσιμο νερό βρίσκουμε σε διάφορες πηγές και λίμνες, προερχόμενο από το πανάρχαιο υδρευτικό σύστημα της Βυθυδάτιας.

Αντιμετωπίζουμε επιθέσεις από Βυθισμένους μερικές φορές, αλλά ευτυχώς δεν είναι ποτέ περισσότεροι απ'ό,τι μπορεί ν'αναλάβει το Φιλί της Έχιδνας. Και τα φτερωτά ερπετά – όχι μόνο ο Δεξής και η Αριστερή – με βοηθάνε. Της Ζέρκιλιθ τής λέω πάντα να μένει πίσω· γιατί, αν δηλητηριαστεί από τα κεντριά των Βυθισμένων, μάλλον δεν θα μπορώ να τη σώσω. Εγώ δεν διατρέχω τέτοιο κίνδυνο. Και, παρότι δεν της

αρέσει να μη βοηθά όσο θα ήθελε τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνε-λεκ, αναγκάζεται να συμφωνήσει.

Όποτε σταματάμε για ύπνο, αρχικά μού προτείνει να φυλά σκοπιά ορισμένες φορές, ασχέτως αν κοιμάμαι ή όχι. Της λέω ότι αυτό θα ήταν ανόητο· δεν υπάρχει λόγος. Καλύτερα να ξεκουράζεται όσο περισσότερο μπορεί. Από ένα σημείο και μετά, δεν φέρνει αντίρρηση.

Άλλη ενεργειακή οντότητα δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε. Ή ο Ιωάννης'σαρ δεν έστειλε καμία να μας κυνηγήσει· ή η οντότητα μάς έχασε μέσα σ'αυτούς τους σκοτεινούς λαβυρίνθους· ή ο μάγος των Καπνών δεν μπορεί να στείλει άλλη οντότητα· ή σκέφτεται ότι θα ήταν ανούσιο, αφού ξέρω πώς να την εξολοθρεύσω.

Δεν ξεχνάμε, πάντως, ούτε εγώ ούτε η Ζέρκιλιθ, ότι ο Ιωάννης'σαρ μάς παρακολουθεί μέσα από εκείνη. Το έχουμε πάντα υπόψη και προσέχουμε τα λόγια μας, όσο αυτό είναι δυνατόν και όσο κρίνουμε ότι είναι σκόπιμο.

Εύχομαι οι φίλοι μου ακόμα να περιφέρονται με τα υποβρύχιά τους γύρω από τη Βυθυδάτια. Είναι η μοναδική μας ελπίδα, μάλλον, για να φύγουμε από εδώ. Αλλιώς θα καταλήξουμε κι εμείς κάτοικοι της χαμένης ηπειρονήσου, με παρόμοια κοινωνικότητα όπως των Βυθισμένων.

Φτάνουμε σε μια σπηλιά που είναι εν μέρει πλημμυρισμένη και φαίνεται πως πρέπει οπωσδήποτε να βγάζει από την ηπειρόνησο, να βγάζει στα βάθη του ωκεανού. Δε μπορούμε, όμως, να φύγουμε από εκεί. Η πίεση του νερού σίγουρα θα σκότωνε τη Ζέρκιλιθ, και μάλλον κι εμένα. Ωστόσο, αν στο μέλλον βρεθούμε σε απόγνωση θα το δοκιμάσω – εγώ, μόνος μου, πειραματικά. Αλλά όχι από τώρα.

Σκέφτομαι, όμως, ότι ίσως τα υποβρύχια του Μικρού Σύμπαντος να έρθουν εδώ. Φαίνεται πως θα μπορούσαν να περάσουν στο εσωτερικό του σπηλαίου. Έτσι, χρησιμοποιώντας το Φιλί της Έχιδνας, χαράσσω στα τοιχώματα – σε αρκετά σημεία των τοιχωμάτων – ένα μήνυμα για τους φίλους μου, ελπίζοντας ότι θα το δουν. Της Ζέρκιλιθ τής έχω ζητήσει να απομακρυνθεί όταν το κάνω αυτό· δε θέλω να το μάθει ο Ιωάννης'σαρ.

Σε μια σήραγγα συναντάμε ομίχλη που η οσμή και η όψη της μου θυμίζουν τον γίγαντα των Καπνών, το πελώριο τέρας που αντιμετωπίζα

τόση ώρα στο λιμάνι της Ηχώπολης. Το λέω στη Ζέρκιλιθ, και προσθέτω ότι δεν είναι η πρώτη φορά που φτάνω σε τέτοιο μέρος.

«Σου εξήγησα,» μου αποκρίνεται: «ο Ιωάννης τον έφτιαξε από τους καπνούς που βρήκε εδώ, στη Βυθυδάτια. Και κάθε τόσο πρέπει να τον φέρνει σε επαφή μ'αυτούς για να αναπληρώνει τις δυνάμεις του, αλλιώς θα καταστραφεί· δεν είναι αυθύπαρκτος μέσα σ'εκείνο το κουτί. Ίσως οι καπνοί της Βυθυδάτιας ν'αποτελούν τροφή για τον γίγαντα – δεν ξέρω λεπτομέρειες.»

«Από πού προέρχονται οι καπνοί, Ζέρκιλιθ;»

«Από τα βάθη της ηπειρονήσου. Από κάποιο κεντρικό σημείο της, μάλλον. Ναι, έτσι νομίζω πως είπε κάποτε ο Ιωάννης. Αλλά ούτε αυτός δεν έχει πάει εκεί, στο σημείο απ'όπου βγαίνουν οι καπνοί.»

«Πώς τους χρησιμοποίησε, τότε, για να φτιάξει τον γίγαντα;»

«Πού να ξέρω; Δεν είμαι μάγισσα, Πρίγκιπά μου. Πάντως, πρέπει να το έκανε με το ενεργειακό νοοσύστημα. Δε νομίζω ότι γίνεται αλλιώς.»

Από περιέργεια προχωρούμε για λίγο μέσα στους παράξενους καπνούς, βάζοντας μαντήλια μπροστά στα πρόσωπά μας· αλλά δεν καταφέρνουμε να πάμε και πολύ μακριά. Αρχίζουν να μας πνίγουν. Ειδικά η Ζέρκιλιθ μοιάζει έτοιμη να λιποθυμήσει. Και ούτε εγώ δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα άντεχα έτσι. Χωρίς να τη ρωτήσω (δεν μπορώ εύκολα να μιλήσω, άλλωστε, κι εκείνη μάλλον δεν μπορεί να μιλήσει καθόλου), τη σηκώνω στα χέρια κι ακολουθώ εσπευσμένα την αντίθετη πορεία μέχρι που βγαίνουμε από τις πνιγηρές ομίχλες.

«Σαν κάτι να καίγεται εκεί, βαθιά μέσα στα σπλάχνα της Βυθυδάτιας,» λέω στη Ζέρκιλιθ όταν κι οι δυο μπορούμε πια ν'ανασάνουμε κανονικά και συνεχίζουμε την πορεία μας με ιπτάμενα ερπετά να φτεροκοπούν ολόγυρά μας. (Μέσα στους καπνούς, ο Δεξής κι η Αριστερή είχαν, οι καημένοι, λιποθυμήσει επάνω στους ώμους μου· αλλά δεν είχαν φύγει απ'το πλευρό μου. Τι έκανα ώστε να κερδίσω τέτοια πίστη; Αισθάνομαι άσχημα, μα την Έχιδνα!) «Ή,» προσθέτω, «σαν κάποιου είδους μηχανήμα να λειτουργεί και να βγάζει αυτούς τους καταραμένους καπνούς.»

«Μηχάνημα; Από πότε; Απ'την εποχή του Ενιαίου Κόσμου;»

«Ίσως.»

«Μα... τι είναι η Βυθυδάτια, τέλος πάντων, Πρίγκιπά μου; Υποβρύχιο; Μια ολόκληρη ηπειρόνησος μεταμορφωμένη σε υποβρύχιο;»

«Ίσως,» λέω ξανά. Η σιωπή είναι σύνεση. Αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι είμαι Μοργκιανός, τελικά;

Εκείνο το βράδυ (και ξέρουμε ότι είναι βράδυ μόνο από τα ρολόγια μας, φυσικά), καθώς έχουμε καταυλιστεί ανάμεσα σε σταλαγμίτες σαν πελώριες κολόνες, πλάι σ'ένα μικρό δάσος από μανιτάρια που φτάνουν ως τη μέση μου, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου έρχεται να μας επισκεφτεί. Εκείνος μάς ονειρεύεται· εμείς είμαστε ξύπνιοι.

«Οφιομαχητή...» λέει. «Εδώ είσαι, λοιπόν. Απέφυγα δυο φορές τις δόλιες παγίδες του Ύπνου σε τούτους τους λαβυρίνθους μέχρι να σε βρω.»

Η Ζέρκιλιθ τινάζεται όρθια, τραβώντας στη στιγμή ξιφίδιο και ξίφος.

«Ευαίσθητη η φίλη σου, Οφιομαχητή...» παρατηρεί ο Αρσένιος, ατενίζοντάς την μέσα από την κουκούλα της γκριζας κάπας του, υπομειδώντας.

«Δεν είναι εχθρός,» λέω στη Ζέρκιλιθ. «Σύμμαχός μου είναι. Και δεν βρίσκειται πραγματικά εδώ· μας ονειρεύεται.»

Η Μοργκιάνη με λοξοκοιτάζει με μενεξεδιά μάτια, μη θέλοντας να πάρει τελείως το βλέμμα της από τον επισκέπτη μας. «Τι εννοείς, Πρίγκιπά μου;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα. Κάθισε. Κρύψε τα όπλα σου. Θεώρησε ότι είναι ένας μαντατοφόρος.»

Η Ζέρκιλιθ ακόμα με κοιτάζει περίεργα, αλλά κάνει όπως της ζήτησα.

Ο Αρσένιος κάθεται αντίκρυ μας, με τη φωτιά μας ανάμεσα σ'εμάς κι εκείνον. «Μίλησα με τη Λουκία,» μου λέει. «Της είπα ότι σε συνάντησα στα σπήλαια της Βυθυδάτιας. Σ'αναζητούν, Γεώργιε. Προσπαθούν να σε βρουν, εκείνη κι οι άλλοι, με υποβρύχια. Χάρηκε όταν άκουσε ότι είσαι καλά· φαινόταν να έχει ανησυχήσει πολύ για σένα.»

«Αν την ξαναδείς, πες της ότι προσπαθώ να βρω τρόπο να τους συναντήσω. Αλλά δεν είναι εύκολο.»

«Της υποσχέθηκα ότι θα τους βοηθήσω να σε εντοπίσουν, αν μπορώ. Όμως δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω...»

«Δυστυχώς, ούτε κι εγώ, αυτή τη στιγμή...» λέω, προβληματισμένα.

«Ποια είναι η μαυρόδερμη κυρία;» ρωτά ο Αρσένιος. Και σαν ξαφνικά να κατάλαβε: «Είναι η... αυτή που έψαχνες;»

«Ναι,» αποκρίνομαι. «Ζέρκιλιθ λέγεται. Και κατάγεται από τη Μοργκιάνη. Μου εξήγησε ποιος ήμουν.»

«Μα την Έχιδνα! Έμαθες επιτέλους για το παρελθόν σου, Γεώργιε;»

Νεύω. «Αλλά τώρα δεν έχει σημασία. Όχι αν δεν καταφέρω να φύγω αποδώ. Και ο Ιωάννης'σαρ, ο μάγος των Τρομερών Καπνών, μας παρακολουθεί συνεχώς – ακόμα και τούτη τη στιγμή, ίσως.»

Ζητά να του εξηγήσω τι εννοώ, και του εξηγώ. Του λέω, επίσης, να προειδοποιήσει τη Λουκία και τους άλλους γι'αυτό με την πρώτη ευκαιρία. Υπόσχεται να το κάνει· «όμως έχε υπόψη σου,» προσθέτει, «ότι ο χρόνος στα όνειρα και στα οράματα δεν είναι όπως αυτός που εσύ αντιλαμβάνεσαι.»

«Το ξέρω. Μου το έχεις ξαναπεί.»

Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου, ύστερα από λίγη κουβέντα ακόμα, μας εγκαταλείπει· σηκώνεται όρθιος και βυθίζεται μες στις σκιές του σπηλαίου που μοιάζουν κυριολεκτικά να τον καταπίνουν σαν ειδικό εφέ από κινηματογραφική ταινία.

«Ποιος ήταν αυτός;» με ρωτά η Ζέρκιλιθ. «Τι ήταν;»

«Καλύτερα να μην ξέρεις,» αποκρίνομαι. «Όχι επειδή είσαι εσύ, αλλά επειδή ο Ιωάννης'σαρ μπορεί να διαβάζει τη μνήμη σου. Αρκετά είδε, ήδη, ο καταραμένος.»

Και η Ζέρκιλιθ δεν λέει τίποτ' άλλο για το συγκεκριμένο θέμα. Η σιωπή είναι σύνεση. Ναι, πραγματικά αυτό έχει μεγάλη σημασία εδώ, έτσι όπως είναι η κατάσταση με την παρακολούθηση από το ενεργειακό νοοσύστημα.

Την επόμενη μέρα δεν αργούμε να συναντήσουμε κάτι που μας ξαφνιάζει λίγο αλλά, μάλλον, δεν θα έπρεπε. Βρίσκουμε στον δρόμο μας τα ερείπια κάποιου αρχέγονου πολιτισμού. Οι σήραγγες εδώ δεν μοιάζουν φυσικές· ίσως να είχαν σκαφτεί κάποτε· ή ίσως να είναι φυσικές αλλά τροποποιημένες. Υπάρχουν πλάκες στα τοιχώματα, αν και ραγισμένες, μισοδιαλυμένες, ή τελείως κατεστραμμένες. Το πάτωμα είναι στρωμένο με κάποιου είδους υλικό που το κάνει λείο και γκρίζο, σκεπάζοντας τις πέτρες και το χώμα. Αλλά ακόμα κι αυτό το υλικό έχει κάνει ρωγμές σε πολλά σημεία, και φυτά βγαίνουν μέσα από αρκετές

από αυτές. Στα ταβάνια υπάρχουν πράγματα που πρέπει κάποτε να περιείχαν λάμπες ή τηλεοπτικούς πομπούς, υποθέτω (και η Ζέρκιλιθ συμφωνεί). Αρχέγονες, κατεστραμμένες συσκευές... Και δεν είναι οι μόνες που βλέπουμε εδώ πέρα. Έχουμε βρεθεί σ'ένα ολόκληρο σύμπλεγμα από δωμάτια και σήραγγες. Ορισμένες πόρτες είναι ακόμα όρθιες – πολύ ανθεκτικές πόρτες από μεταλλικά κράματα που αδυνατώ να ονομάσω. Δύο τις γκρεμίζω με κλοτσιές – και δεν είναι και τόσο εύκολο, ακόμα και για εμένα – γιατί είναι κλειστές και θέλουμε να δούμε τι κρύβουν. Δυστυχώς δεν βρίσκουμε πίσω τους τίποτα το αξιοσημείωτο: απλώς περισσότερα ερείπια. Ο χρόνος έχει καταβροχθίσει τα πάντα εδώ. Τα απομεινάρια είναι λίγα, ελάχιστα, και σε πολλές περιπτώσεις δεν μπορείς να καταλάβεις τι ακριβώς ήταν, παλιά. Μερικά σίγουρα ήταν έπιπλα· άλλα πρέπει να ήταν μηχανήματα, ή εργαλεία, ή όπλα. Η κατασκευή των πάντων είναι τόσο παράξενη... τόσο παράξενη. Δεν αναγνωρίζω τίποτα, ούτε κατά προσέγγιση. Ρωτάω τη Ζέρκιλιθ αν εκείνη αναγνωρίζει κάτι, αλλά μου απαντά ό,τι ήδη είναι στο μυαλό μου, και μου λέει: «Αφού εσύ δεν ξέρεις, Πρίγκιπά μου, πώς να ξέρω εγώ;»

Αφού εσύ δεν ξέρεις... Σωστά· υποτίθεται πως είμαι πολυταξιδεμένος, «συμπαντικός ταξιδευτής», που λένε. Και μάλλον έχουν δίκιο, κρίνοντας από τις μυστηριώδεις γνώσεις μου για διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

«Πράγματα από τον Ενιαίο Κόσμο,» λέω. «Δε μπορεί νάναι τίποτ' άλλο, Ζέρκιλιθ... Πράγματα από τον Ενιαίο Κόσμο, ή από λίγο μετά από την καταστροφή του.»

Στο βάθος αυτού του ερειπωμένου συμπλέγματος βρίσκουμε μια φωλιά Βυθισμένων. Κατοικούν μέσα σε κάμποσα δωμάτια. Η αποφορά που έρχεται από εκεί είναι τρομερή. Και οι καταραμένοι δε μοιάζει να χαίρονται που μας βλέπουν. Καθόλου. Κ'χααααααακχχ! Κ'χαααακχχχχχ! Ο συνηθισμένος χαιρετισμός προτού μας ορμήσουν. Το Φιλί της Έχιδνας τούς αντιχαιρετά, πιο σιωπηλά και πολύ πιο κοφτερά. Υποχωρούμε από τη φωλιά τους, γιατί πρέπει νάναι δεκάδες εκεί μέσα, αν όχι εκατοντάδες, και γκρεμίζω πίσω μας κάτι παλιά μηχανήματα, και πέτρες, και μια απ'αυτές τις χοντρές, μεταλλικές πόρτες. Κλείνω τον δρόμο για να μη μας ακολουθήσουν. Κι ευτυχώς δεν μας ακολουθούν.

Βγαίνουμε σύντομα από το ερειπωμένο σύμπλεγμα, αλλά όχι προτού πάρουμε πόσιμο νερό από εκεί. Και είμαστε τυχεροί σ' αυτό. Βρίσκουμε έναν χώρο που ίσως – ίσως – παλιά να ήταν κάποιου είδους λουτρό, αλλά τώρα έχει μετατραπεί σε λίμνη· νερό κυλά από ανοίγματα στους τοίχους, από σπασίματα στις πλάκες. Και έχουμε μαζί μας μερικά δοχεία· τα βρήκαμε σ' ένα άλλο αρχέγονο δωμάτιο. Είναι από κρύσταλλο και έχουν μεταλλικό καπάκι – δεν είναι τα πάντα εδώ μέσα κατεστραμμένα ή τελείως παράξενα. Βασικά, αυτά τα δοχεία είναι τα μόνα πράγματα που μας φαίνονται χρήσιμα. Δοκιμάζω τώρα το νερό για να βεβαιωθώ ότι είναι γλυκό και όχι μολυσμένο, και δεν αισθάνομαι το δηλητήριο μέσα μου να πολεμά κανένα άλλο δηλητήριο. «Καλό είναι,» λέω στη Ζέρκιλιθ· κι αφού πλένουμε τα δοχεία για να διώξουμε τη σκόνη αιώνων από μέσα τους, τα γεμίζουμε με πόσιμο νερό από το υδρευτικό σύστημα της Βυθυδάτιας. Σίγουρα θα μας χρειαστεί.

Ύστερα φεύγουμε από το ερειπωμένο σύμπλεγμα.

Αλλά αυτό δεν είναι παρά το πρώτο που συναντάμε στην περιπλάνησή μας στον υπόγειο κόσμο της Βυθυδάτιας. Βρίσκουμε στον δρόμο μας κι άλλα μέρη που φαίνεται πως κάποτε, πριν από εκατοντάδες – ή, μάλλον, χιλιάδες – χρόνια, πρέπει να ήταν κατοικημένα. Τα πράγματα που ανακαλύπτουμε εκεί είναι περίπου τα ίδια, ή παρόμοια, κάθε φορά: κατεστραμμένοι χώροι και αντικείμενα που δύσκολα πλέον καταλαβαίνεις ποια μπορεί να ήταν η χρησιμότητά τους, φαγωμένα όλα από τον χρόνο.

Σε κάποια σημεία αυτών των ερειπίων, Βυθισμένοι κάνουν τις φωλιές τους, και προσπαθούμε να τους αποφεύγουμε. Όταν αυτό αποδεικνύεται αδύνατον, τους αντιμετωπίζουμε με τα όπλα μας – η Ζέρκιλιθ πάντα πίσω μου – και με τη βοήθεια των φτερωτών ερπετών που άλλοτε είναι περισσότερα άλλοτε λιγότερα γύρω μου.

Οι Βυθισμένοι, όμως, δεν κάνουν τις φωλιές τους μόνο μέσα σε τέτοια ερείπια, όπως διαπιστώνουμε – αν και, μάλλον, τα προτιμούν. Κάνουν τις φωλιές τους και σε σπήλαια, συνήθως κοντά σε γλυκό, πόσιμο νερό. Όταν τους συναντάμε αλλού πρέπει να είναι επειδή έχουν βγει για να κυνηγήσουν. Νομίζω πως υπάρχουν διάφορες φυλές Βυθισμένων εδώ μέσα, οι οποίες, μάλιστα, δεν τα πηγαίνουν καλά αναμεταξύ τους – όχι όλες, τουλάχιστον. Γιατί βρίσκουμε μια φορά πτώματα σε

μια σήραγγα, αλλά δεν τους σκοτώσαμε εμείς· μοιάζει να σκοτώθηκαν αναμεταξύ τους. Και οι φυλές έχουν ορισμένα αναγνωριστικά, αν δε λαθεύω: Κάποιοι Βυθισμένοι φοράνε περιλαίμια από πέτρες και κοχύλια που μπορείς να βρεις σε τούτα τα σπήλαια· κάποιοι έχουν πρωτόγονες δερματοστιξίες που πρέπει να έχουν γίνει με κάψιμο του δέρματος· κάποιοι φοράνε ζώνες από φυτικές ίνες· κάποιοι έχουν επάνω τους κρεμασμένα κρανία μικρών ζώων· κάποιοι, μάλιστα, χειρίζονται ένα είδος πρωτόγονου τσεκουριού, από πέτρα, το οποίο δεν είναι, στη μάχη, πιο αποτελεσματικό από τα νύχια, τα δόντια, και τα κεντριά τους.

Υπάρχει ολόκληρος κόσμος εδώ, στα υπόγεια της Βυθυδάτιας. Ένας πολύ άγριος κόσμος, όχι για ανθρώπους σαν αυτούς που ζουν στις άλλες ηπειρονήσους. Και παντού αισθάνομαι διάχυτες ανθυδατικές ενέργειες σαν αόρατη ομίχλη. Αλλά όχι δυνατές· μπορώ να τις καταλάβω μόνο όταν εστιάσω την προσοχή μου.

Εκτός από τα μικρά πλάσματα που κυκλοφορούν εδώ, κυκλοφορούν και κάποια μεγαλύτερα. Και είναι αρκετά επικίνδυνα. Συναντάμε ένα πράγμα που θυμίζει κάτι ανάμεσα σε αράχνη και χταπόδι, μ'ένα μεγάλο νύχι στο πέρας κάθε ποδιού. Δεν έχει καθόλου μάτια, και το σώμα του είναι καλυμμένο με κοντές, σκληρές, μαύρες τρίχες που αγκυλώνουν. Το στόμα του είναι κάτω από το κεφάλι του, ανάμεσα στα πόδια, θυμίζοντας στόμα Ανάποδου Σκαρφαλωτή· αλλά δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο επικίνδυνο όσο Ανάποδος Σκαρφαλωτής. Μας επιτίθεται και το σκοτώνουμε.

Και μας επιτίθεται κι ένα άλλο πλάσμα που έχει έξι χοντρά πόδια με νύχια και σώμα όλο σκληρούς μύες. Η παχιά μουσούδα του θυμίζει σκύλο, τα δόντια του θυμίζουν ξιφίδια. Γύρω απ'το κεφάλι του έχει μια κοκάλινη κουκούλα από κέρατα τα οποία κυρτώνουν προς τα εμπρός· δεν μπορείς εύκολα να το πλησιάσεις χωρίς να καρφωθείς. Το σκοτώνουμε κι αυτό, φυσικά, και παίρνουμε τα κέρατά του μήπως μας χρειαστούν.

Απ'ό,τι καταλαβαίνουμε, οι Βυθισμένοι πρέπει να φοβούνται αυτά τα δύο όντα: το χταπόδι-αράχνη και τον εξάποδο κερασφόρο σκύλο.

Καθώς εξερευνούμε τον υπόγειο κόσμο της βυθισμένης ηπειρονήσου, φτάνουμε και σ'άλλες σπηλιές που είναι εν μέρει πλημμυρισμένες

και καταφανώς βγάζουν στα βάθη του ωκεανού. Χαράσσω και σ'αυτές μηνύματα με το Φιλί της Έχιδνας: μηνύματα για τους φίλους μου, μήπως έρθουν με τα υποβρύχιά τους.

Πάω στοίχημα πως το ταξίδι μας ο Ιωάννης'σαρ το παρακολουθεί με ενδιαφέρον μέσα από τη μνήμη της Ζέρκιλιθ. Μάλιστα, υποθέτω πως ο καταραμένος καβουρόφιλος μάγος θα ήθελε να ήταν εδώ. Είναι του τάγματος των Ερευνητών, και οι Ερευνητές έχουν μεγάλη περιέργεια (όπως ξέρω από το παρελθόν μου, που ακόμα είναι, κατά βάση, μυστηριώδες για εμένα).

Το λέω στη Ζέρκιλιθ, αδιαφορώντας αν το ακούσει κι ο Ιωάννης'σαρ, κι εκείνη συμφωνεί μαζί μου.

«Πρέπει να μας χρωστά χάρη αποδώ και στο εξής,» λέω. «Αυτά ίσως να μην τα έβλεπε ποτέ. Ή είναι μες στα σχέδιά του να εξερευνήσει και την υπόλοιπη Βυθυδάτια;»

«Φυσικά και είναι,» αποκρίνεται η Ζέρκιλιθ. «Αλλά οι Βυθισμένοι αποτελούν σημαντικό εμπόδιο. Οι πειρατές τούς φοβούνται. Ειδικά τα κεντριά τους.»

«Δε μπορεί το νοοσύστημα να θεραπεύσει τους δηλητηριασμένους;»

«Δεν ξέρω. Μάλλον όχι. Ή ίσως ο Ιωάννης να μην ξέρει πώς να το κάνει να τους θεραπεύσει.»

Φτάνουμε, τελικά, σ'ένα ερειπωμένο σύμπλεγμα που μου μοιάζει διαφορετικό από τα προηγούμενα που είχαμε συναντήσει. Δεν μπορώ να πω, αρχικά, ποια ακριβώς είναι η διαφορά, αλλά υφίσταται. Κάτι στη διαρρύθμιση των χώρων του, ίσως· κάτι στα διαλυμένα, χρονοφαγωμένα πράγματα που βρίσκουμε εδώ. Νομίζω ότι υπάρχουν πολύ περισσότεροι κατεστραμμένοι τεχνικοί εξοπλισμοί. Και βλέπω και σωλήνες να εξέχουν από τους τοίχους. Πρώτη φορά βλέπω σωλήνες να εξέχουν από τους τοίχους· το υδρευτικό σύστημα της Βυθυδατίας ήταν πάντα αόρατο. Αλλά όχι εδώ. Αν είναι, όντως, το υδρευτικό σύστημα κι όχι κάτι άλλο. Ακούω, πάντως, υγρά να κυλάνε μέσα σ'αυτούς τους σωλήνες.

Εκείνο, όμως, που με κάνει να είμαι σίγουρος πως εδώ υπάρχει κάτι το πολύ διαφορετικό από τους υπόλοιπους χώρους που έχουμε συναντήσει είναι ότι νιώθω πιο έντονα τις ανθυδατικές ενέργειες. Σαν ετούτο το μέρος να είναι κέντρο εστίασής τους.

Το λέω στη Ζέρκιλιθ.

«Και τι σημαίνει αυτό;» με ρωτά.

«Δεν ξέρω. Αλλά ίσως ν'ανακαλύψουμε σύντομα.» Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας, για καλό και για κακό. Κι εκείνη με μιμείται, ξεθηκαρώνοντας σπαθί και ξιφίδιο. Ο Δεξής είναι πιασμένος στον αριστερό ώμο μου. Η Αριστερή φτεροκοπά κοντά μας, μαζί με μερικά άλλα ιπτάμενα ερπετά που μας ακολουθούν.

Παραμερίζω συντρίμια από το διάβα μας και προχωράμε μέσα στο ερειπωμένο σύμπλεγμα. Τα κλοτσάω – παλιά μεταλλικά πράγματα, πέτρες – ενώ στο ένα χέρι κρατάω το Φιλί και στο άλλο έναν αναμμένο δαυλό από φυτικά στελέχη.

Καθώς βαδίζουμε, καθώς πηγαίνουμε ολοένα και πιο βαθιά εδώ μέσα, αισθάνομαι, επίσης, ολοένα και πιο ισχυρές τις ανθυδατικές ενέργειες. Πλησιάζουμε κάποια πηγή τους, είμαι σίγουρος.

Φτάνουμε μπροστά σε μια αρχαία μεταλλική πόρτα που ακόμα στέκεται στη θέση της. Τα μέταλλά της μοιάζουν ανοξείδωτα, πανίσχυρα. Και πίσω της διαισθάνομαι πως βρίσκεται η πηγή των ανθυδατικών ενεργειών.

Δίνω στη Ζέρκιλιθ τον δαυλό μου, κι εκείνη θηκαρώνει το ξιφίδιό της και τον παίρνει. «Πρέπει να περάσουμε από αυτή την πόρτα,» της λέω. «Μετά από εδώ είναι κάτι σημαντικό. Κάνε πίσω.»

Υπακούει, οπισθοχωρεί.

Κλοτσάω την πόρτα, και νιώθω να μου φέρνει μεγάλη αντίσταση. Οι κλοτσιές μου την τραντάζουν ολόκληρη, αλλά ακόμα στέκεται. Και ύστερα από τόσους αιώνες! Από τι είναι φτιαγμένη, μα την Έχιδνα;

Κάνω πίσω κι εγώ, απομακρύνομαι. Θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας. Παίρνω φόρα και τινάζομαι καταπάνω στην πόρτα· τη χτυπάω με τον ώμο, και με όλη την οργή που βράζει μέσα μου: και τώρα τη νιώθω, όχι μόνο να τραντάζεται, αλλά και να υποχωρεί. Οι μεντεσέδες και οι πέτρες γύρω τους έχουν αρχίσει να σπάνε. Η ίδια η πόρτα έχει γεμίσει λακκούβες από τα χτυπήματά μου, αλλά πρέπει να είναι πολύ παχιά· οποιαδήποτε άλλη πόρτα θα είχε ήδη διαλυθεί.

Παίρνω φορά ξανά και πέφτω επάνω της για δεύτερη φορά.

Η πόρτα γκρεμίζεται καθώς γκρεμίζομαι κι εγώ μαζί της. Ακούω γύρω μου έναν παράξενο τριγμό, αλλά δεν βλέπω τίποτα να συμβαίνει.

Κάποιου είδους αρχαίο σύστημα ασφαλείας που δεν μπορεί να λειτουργήσει πια;

Αντικρίζω μια στρογγυλή αίθουσα. Τη βλέπω χωρίς να χρειάζεται η Ζέρκιλιθ να πλησιάσει για να τη φωτίσει. Το δωμάτιο είναι αυτόφωτο. Το φως του προέρχεται από μια λίμνη στο κέντρο του. Μεγάλοι σωλήνες εξέχουν από τους τοίχους, και όλοι καταλήγουν στη λίμνη μέσω του πατώματος. Επάνω στους σωλήνες διακρίνω καλωδιώσεις και κυκλώματα. Ορισμένα απ' αυτά λαμπυρίζουν.

Από πότε λειτουργεί αυτό το σύστημα, μα όλους τους θεούς του σύμπαντος;

Σηκώνομαι όρθιος, νιώθοντας λιγάκι ξέπνοος ύστερα από την προσπάθεια που κατέβαλα για να ρίξω την πανίσχυρη πόρτα. «Ζέρκιλιθ...»

Την ακούω να πλησιάζει από πίσω μου, ενώ φτερωτά ερπετά φτεροκοπούν.

«Αυτό είναι,» συνεχίζω. «Εδώ είναι το κέντρο των ανθυδατικών ενεργειών.»

Ναι, μα την Έχιδνα, τις αισθάνομαι. Από τη λίμνη. Η λίμνη που παράγει φωτισμό είναι το κέντρο των ανθυδατικών ενεργειών. Το νερό μέσα της μοιάζει με κανονικό, γλυκό μάλλον, νερό· αλλά στραφταλίζει σαν μέταλλο!

Στο βάθος της στρογγυλής αίθουσας βλέπω ακόμα μια μεγάλη μεταλλική πόρτα. Όμως δεν την πλησιάζω. Πλησιάζω τη λίμνη. Αισθάνομαι κάτι να με τραβά προς αυτήν. Οι ανθυδατικές ενέργειες, ίσως...

Μετά τα μεσάνυχτα, οι φρουροί που στέκονταν γύρω από ένα οδόφραγμα στα σύνορα Κέντρου και Κακού Πατήματος δέχτηκαν αρχικά μια παράξενη επίθεση: γάτες και σκιές τούς όρμησαν από παντού. Οι σκιές, δηλαδή, δεν τους επιτίθονταν ακριβώς, αλλά κουνιόνταν σαν να ήταν ζωντανές. Οι γάτες, όμως, τους χτυπούσαν κανονικά, με νύχια και με δόντια. Και μετά, ξαφνικά, ένας κουκουλοφόρος βρέθηκε ανάμεσά τους, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας τους, ή χτυπώντας τους με την πλατιά μεριά της λεπίδας του ξίφους του· και η δύναμή του ήταν εξωφρενική. Τίναζε τους φρουρούς αποδώ κι αποκεί σαν να ήταν σκιάχτρα, όχι άνθρωποι από σάρκα, αίμα, και οστά. Μόνο ένας κατάφερε να μείνει όρθιος· πήδησε πάνω στο δίκυκλό του κι έφυγε ολοταχώς.

Ο Οφιομαχητής, δαμάζοντας τη φαρμακερή οργή του με το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου, δεν τον καταδίωξε, ούτε άρπαξε ένα από τα άλλα δίκυκλα για να το εκτοξεύσει καταπάνω του.

Η Στεφανία ξεπρόβαλε απ'τα σκοτάδια, γελώντας. «Πώς σου φάνηκαν οι σκιές μου, Γεώργιε;»

«Πρέπει να δουλέψεις γι'ανθρώπους που φτιάχνουν ταινίες,» της είπε ο Οφιομαχητής. «Στη Σεργίλη πάω στοίχημα ότι υπάρχουν σκηνοθέτες που θα σε ήθελαν.» Κι έκανε νόημα προς τα βόρεια, προς τους δρόμους του Κέντρου, κουνώντας το Φιλί της Έχιδνας στον αέρα. Η λεπίδα του στραφτάλισε στο φεγγαρόφωτο.

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες ήρθαν τρέχοντας από απέναντι, κουκουλωμένοι και μασκοφορεμένοι.

«Πω, ρε φίλε!» είπε ο Αθανάσιος. «Τι ήταν αυτό που έγινε; Γάτες, μα την Έχιδνα; Πώς φέρατε γάτες; Δικές σας ήταν, έτσι;» Είχαν αρχίσει τώρα να διασκορπίζονται, ύστερα από ένα σφύριγμα της Στεφανίας.

«Σκασμός κι ελάτε,» είπε ο Οφιομαχητής, ξεκινώντας να βαδίζει, γρήγορα, προς τα νότια, προς το εσωτερικό του Κακού Πατήματος.

«Καλά σου λέει ο ά'θρωπος, ρε μαλάκα!» μούγκρισε ο Μάρκος, μπατσίζοντας τον Αθανάσιο στο σβέρκο, καθώς όλοι ακολουθούσαν τον Γεώργιο. «Τι χρονοτριβάς, να 'ούμε; Θες να πλακώσουν κι άλλοι απ'τη Φρουρά μέχρι να κάνουμε κουβέντα;»

«Τι βαράς, ρε! Κόφτο, ρε! Κόφτο πια!» διαμαρτυρήθηκε ο Αθανάσιος.

«Κακό συνήθειο...» μουρμούρισε ο Φοίβος μέσα απ'την κουκούλα του, πίσω από την πάνινη μάσκα του, κουνώντας το κεφάλι.

«Δεν ακούγεστε πιο σοβαροί απ'ό,τι απ'τον πομπό,» παρατήρησε η Στεφανία.

«Ε! τι πα να πεις τώρα εσύ;» μούγκρισε ο Μάρκος. Και προς τον Οφιομαχητή: «Ποια είν' αυτή η φαρμακόγλωσση λεχρίτισσα, Γεώργιε;»

«Πρόσεχε τι λες, μεγάλη!» του είπε η Στεφανία. «Θα στείλω τις γάτες μου να σε κυνηγήσουν!»

«Δικές σου ήταν οι γάτες;» έκανε ο Αθανάσιος.

«Ναι· σου άρεσαν;»

Ο Μάρκος ρουθούνισε. «Μαλακίες, ρε πούστη! Σιγά μην ήταν δικές της. Ολόκληρο λεφούσι γάτες...»

«Δικές της ήταν,» τους είπε ο Οφιομαχητής. «Για εκείνη την ώρα, τουλάχιστον. Τη λένε Στεφανία. Φίλη μου από παλιά. Και μάγισσα. Να προσέχετε.»

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε ο Μάρκος, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής κι ενώ συνέχιζαν να βαδίζουν, λιγότερο γρήγορα τώρα, μες στους σκοτεινούς δρόμους του Πατήματος. «Στη νεκροκλινική;»

«Ναι, στον Απέθαντο,» απάντησε ο Γεώργιος. «Σκεφτόμουν να ζητήσω απ'τη Χαρίκλεια την Αμφίβια να σας κρατήσει στον ναΐσκο της, αλλά δεν είμαι σίγουρος άμα θα συμφωνήσει. Καλύτερα στον Απέθαντο.»

«Μα, η αρρώστια, Γεώργιε... Λένε, βέβαια, ότι έχεις βρει φάρμακο...»

«'Λένε'; Εγώ δεν σας το είπα ήδη;»

«Είν' αλήθεια, το λοιπόν;»

«Φυσικά και είναι αλήθεια. Μετά από πέντε δόσεις σε θεραπεύει τελείως. Καλύτερα, όμως, να μην κολλήσετε. Να είστε προσεχτικοί.»

«Μα... μέσα στον Απέθαντο;»

«Ναι, μέσα στον Απέθαντο. Νοσοκομείο είναι· τι ανησυχείς;»

«Αυτό μ'ανησυχεί, ρε φίλε, ότι είναι νοσοκομείο...»

Δεν έφεραν, όμως, άλλες αντιρρήσεις οι τέσσερις Κακοτοπίτες, και ο Οφιομαχητής τούς οδήγησε στον Απέθαντο, όπου βρέθηκε ένας χώρος για να μείνουν, αλλά η Ευτυχία Ναθράσκη τούς είπε να είναι ξανά έτοιμοι να βοηθήσουν όπως μπορούσαν. Αυτό δεν φάνηκε να τους αρέσει και τόσο. «Πάλι τα ίδια...» μουρμούρισε ο Αθανάσιος.

Λίγο μετά τα ξημερώματα, ο πομπός του Οφιομαχητή κουδούνισε καθώς ήταν καθισμένος στο εργαστήριο του Απέθαντου και η Στεφανία κοιμόταν στο ράντσο στη γωνία. Ο Γεώργιος έβγαλε τη συσκευή από την κρεμασμένη κάπα του και κοίταξε τη μικρή οθόνη, αναγνωρίζοντας τον κώδικα. Αυτός... σκέφτηκε. Αναμενόμενα.

Δέχτηκε την κλήση, λέγοντας: «Ιγνάτιε...»

«Οφιομαχητή,» είπε η φωνή του Ιγνατίου Λασάντιου. «Εσύ είσαι;»

«Προτιμώ να με λες Γεώργιο.»

«Όπως θέλεις. Κατάλαβες ποιος είμαι εγώ, έτσι;»

«Κατάλαβα.»

«Ακούσαμε τι έγινε στον Απέθαντο, και τώρα είμαστε πιο έτοιμοι να κινηθούμε από ποτέ. Οι ρουφιάνοι οι δημοσιογράφοι και ο Κύκλος θέλουν να κάνουν τον κόσμο να πιστέψει ότι το φάρμακό σου δεν είναι πραγματικό· αλλά ο κόσμος δεν είναι τόσο ηλίθιος όσο νομίζουν! Είμαστε έτοιμοι, Οφ- Γεώργιε. Έτοιμοι.»

«Και σκέφτεστε να ξεσηκωθείτε; Από τώρα;»

«Τι άλλη λύση υπάρχει; Να μας αναγκάσουν να πάρουμε αυτό το δηλητήριο του Νιλκόδιου, που σε κάνει τοξικομανή; Πρέπει να αντιδράσουμε, Γεώργιε – τώρα. Θα μας βοηθήσεις;»

«Το καλύτερο θα ήταν να κάνουμε τον Κύκλο να καταλάβει την απάτη της Ανθρώπινης Προστασίας, Ιγνάτιε, και να λυθεί έτσι το θέμα.»

«Δεν πρόκειται να γίνει αυτό. Ξέρεις γιατί; Επειδή τάχουν συμφωνημένα μεταξύ τους, και κάνουν γερά πλοκάμια ο ένας από τον άλλο, και μας έχουν όλους μες στην πόλη υποχείριά τους!»

Κλασική επαναστατική παράνοια, σκέφτηκε ο Οφιομαχητής. Αν και, πιθανώς, όχι τελείως αβάσιμη.

«Και οι δύο Σύμβουλοι – ο Ζαχαρίας Λακνάμιος και η Ιωάννα Κιρκόνη – αν λένε αλήθεια κι έχουν όντως πάρει το φάρμακο του Νιλκόδιου, τότε είναι εθισμένοι, και θα τον υποστηρίξουν απλά και μόνο για να συνεχίζουν να παίρνουν τη δόση τους!»

«Και τι έχετε υπόψη να κάνετε; Να καταλάβετε την πόλη; Έχετε στρατό; Μπορείτε να αντιμετωπίσετε τη Φρουρά;»

«Έχουμε ανθρώπους που έχουν ξεσηκωθεί, Γεώργιε. Και θα έχουμε κι εσένα—»

«Ανθρώπους που έχουν ξεσηκωθεί; Πολίτες, εννοείς;»

«Και ταξιδιώτες, ναι.»

«Θα χυθεί πολύ αίμα, Ιγνάτιε. Δε μπορεί να είστε τόσο καλά οπλισμένοι όσο η Φρουρά.»

«Μα, θα έχουμε εσένα μαζί μας! Ξέρουμε τι έκανες στην Ηχώπολη, πώς άλλαξες το καθεστώς εκεί—»

«Μην ακούς ιστορίες—»

«Δεν είν' αλήθεια;»

«Αλήθεια είναι, γενικά. Αλλά δεν άλλαξα το καθεστώς μόνος μου. Έγινε ολόκληρη επανάσταση από τους ανθρώπους των Αγρών. Εκείνοι και ο Πρίγκιπας Αργύριος άλλαξαν το καθεστώς, γιατί δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να ζουν αλλιώς. Τώρα, όμως, το θέμα είναι τι γίνεται εδώ, στην Κυκλόπολη, όχι τι έγινε εκεί. Μη βιάζεστε να ξεσηκωθείτε. Καλό θα ήταν να αποφευχθεί μια τέτοια σύγκρουση.»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε, δηλαδή; Τι θα κάνεις εσύ τώρα;»

«Για την ώρα, θέλω να δω πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση στο Κακό Πάτημα, με την επιδημία—»

«Θα στείλουν όλη τη Φρουρά εναντίον σας. Σήμερα κιόλας, ίσως. Νομίζεις ότι θα καθίσουν έτσι; Το έλεγαν στις οθόνες, χτες. Ο Κύκλος σάς έχειβάλει στο μάτι. Κι αν νομίζεις ότι εσείς εκεί, στον Απέθαντο, μπορείτε να αντιμετωπίσετε όλη τη Φρουρά, γιατί να μη μπορείτε και με τη δική μας βοήθεια να το κάνετε καλύτερα;»

Ο Γεώργιος όφειλε να παραδεχτεί ότι αυτό είχε κάποια λογική βάση. «Τι προτείνεις εσύ, λοιπόν, Ιγνάτιε; Να έρθετε στο Κακό Πάτημα; Γιατί εμένα τώρα, κυρίως, εκείνο που με απασχολεί είναι η ασφάλεια του Απέθαντου και μετά οτιδήποτε άλλο. Η κλινική πρέπει να συνεχίσει να δίνει το φάρμακο στους αρρώστους.»

«Σε καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Ιγνάτιος Λασάντιος· και ύστερα άρχισαν να συζητάνε για το πώς να κινηθούν και, σύντομα, κατέληξαν σ'ένα σχέδιο δράσης.

Η Διονυσία'νιρ Υρφάνια είχε, εν τω μεταξύ, φτάσει στην Ανθρώπινη Προστασία καθισμένη πίσω από τον Ανδρέα, επάνω στο δίκυκλό του, και στο μυαλό της ήταν ακόμα όλες οι σκέψεις που έκανε μες στην προηγούμενη νύχτα, ξάγρυπνη: πώς να μάθει τη σύσταση του φαρμάκου του Ευγένιου'νιρ και του φαρμάκου του Απέθαντου, ώστε να τα συνδυάσει και να φτιάξει το πραγματικό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Δεν είχε πει τίποτα στον Ανδρέα γι'αυτό, και ούτε τώρα τού είπε. Κατέβηκε από το δίκυκλό του, τον φίλησε, του ζήτησε να προσέχει να μην κολλήσει την επιδημία – τουλάχιστον, μέχρι να βρεθεί κάποιο σωστό αντιβιοτικό – και μπήκε στο εσωτερικό της Ανθρώπινης Προστασίας. Καλημερίζοντας διάφορους ανθρώπους εκεί – προσωπικό, νοσοκόμους, γιατρούς – αναζήτησε συγχρόνως τον Ευγένιο'νιρ. Έξω από την κεντρική είσοδο της κλινικής, δίπλα από την οποία είχε περάσει πριν από λίγο καβάλα στο δίκυκλό του Ανδρέα, είχε δει συγκεντρωμένο ένα ολόκληρο πλήθος από ανθρώπους που ήθελαν να πάρουν το αντιβιοτικό Ανθρώπινη Προστασία-13. Πολλοί από αυτούς σίγουρα γνώριζαν τα παράπλευρα αποτελέσματα του φαρμάκου αλλά είχαν τρομοκρατηθεί τόσο από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου που ήταν πρόθυμοι να το πάρουν. Η Διονυσία ανησυχούσε για όλους τους. Αισθανόταν ότι δεν υπήρχε χρόνος. Ότι κάτι κακό συνέβαινε που έπρεπε να αντιστραφεί, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

«Πού είναι ο Ευγένιος'νιρ;» ρωτούσε μια νοσοκόμα, όταν άκουσε βήματα από δίπλα της και τη φωνή του:

«Εδώ είμαι, Διονυσία.» Ένα χέρι άγγιξε τον ώμο της με τρόπο παραπάνω από φιλικό – με τρόπο που δεν της άρεσε καθόλου. «Μου είπαν ότι με ζητάς. Συμβαίνει κάτι;» Και ο Ευγένιος έγγεψε στη νοσοκόμα να πεγαίνει, οπότε εκείνη αποχώρησε.

Η Διονυσία στράφηκε να κοιτάξει το μασκοφορεμένο πρόσωπό του. «Άκουσέ με: Πρέπει να μου δείξεις τη σύσταση του φαρμάκου για την επιδημία. Θέλω να τη δω.»

«Για ποιο λόγο;» Το χέρι του γλίστρησε από τον ώμο της, αλλά δεν έφυγε αμέσως από πάνω της: σύρθηκε στην πλάτη της, κάνοντας τις τρίχες της να ορθωθούν, καθόλου ευχάριστα. «Δεν είναι αυτός ο ρόλος σου μέσα στην κλινική, Διονυσία. Αυτός είναι ο δικός μου ρόλος.»

Είχε αρχίσει να απεχθάνεται το σιχαμερό πατερναλιστικό ύφος του. Πόσο χρόνων νομίζει ότι είμαι; Δεκαπέντε; Είκοσι; «Γνωρίζω τον ρόλο μου μέσα στην κλινική,» του είπε, «αλλά αυτό το θέμα είναι σημαντικό. Το φάρμακό σου δεν είναι πραγματικό φάρμακο–»

«Μα τι λες, τώρα; Τόσος κόσμος έχει θεραπευτεί, και ολοένα και περισσότεροι έρχονται–»

«Τους κάνεις, όμως, τοξικομανείς!»

«Δυστυχώς υπάρχει αυτό το μικρό μειονέκτημα–»

«Μικρό; Αν βρεθούν κάποια στιγμή χωρίς το φάρμακό σου, θα υποφέρουν – ίσως και να πεθάνουν!»

«Αν δεν πάρουν το φάρμακό μου θα πεθάνουν τώρα, Διονυσία,» είπε, πολύ σοβαρά, ο Ευγένιος’νιρ.

«Ναι – ίσως – αλλά δεν είναι λύση αυτή που δίνεις! Δεν είναι σωστή λύση.»

«Και νομίζεις ότι θα μπορούσες να φτιάξεις καλύτερο φάρμακο εσύ, αν έβλεπες τη σύνθεση; Είσαι χυμικός, Διονυσία; Εγώ ασχολούμαι χρόνια με–»

«Περίμενε λίγο. Στάσου. Στον Απέθαντο έχουν βρει ένα φάρμακο που θεραπεύει την επιδημία–»

Ο Ευγένιος γέλασε – αλλά υπήρχε κάτι το προσποιητό στο γέλιο του, αισθανόταν σίγουρη η Διονυσία, και γι’ακόμα μια φορά οι τρίχες της ορθώθηκαν. «Μη μου πεις ότι πιστεύεις πως το φάρμακό τους είναι πραγματικό!»

«Κάτι πρέπει να κάνει, πάντως. Κάπως πρέπει να καταπολεμά την αρρώστια, αλλιώς δεν θα γινόταν όλη αυτή η φασαρία–»

«Το Κακό Πάτημα είναι γεμάτο απατεώνες και συμμορίες από κακούργους, Διονυσία–»

«Το φάρμακο του Απέθαντου κάτι κάνει, Ευγένιε! Δε μπορεί να είναι τελείως άχρηστο. Και δεν τους προκαλεί εθισμό. Σκέφτομαι, λοιπόν, ότι ίσως μπορούσαμε να συνεργαστούμε με τους γιατρούς του Απέθαντου ώστε να κάνουμε έναν συνδυασμό των δύο φαρμάκων – του δικού μας και του δικού τους – για να βρεθεί το πραγματικό φάρμακο.»

Τα μάτια του Ευγένιου’νιρ είχαν αγριέψει πάνω από τη μάσκα του. Και τώρα κατέβασε τη μάσκα, ατενίζοντας καταπρόσωπο τη Διονυσία που ακόμα τη φορούσε. «Δεν συνεργαζόμαστε με τσαρλατάνους,» της

είπε. «Είμαστε σοβαρή κλινική, όπως σίγουρα θα έχεις καταλάβει. Είμαστε η καλύτερη και πιο αξιόπιστη κλινική στην Κυκλόπολη. Ο Απέθαντος είναι η χειρότερη κλινική στην Κυκλόπολη: μια νεκροκλινική, ένα μέρος όπου πας αν είσαι πολύ άρρωστος και δεν έχεις άλλη λύση. Και, συνήθως, πας εκεί για να πεθάνεις.»

Η Διονυσία αναστέναξε. Εκνευρισμένη, κατέβασε και τη δική της μάσκα. «Λες να μην έχω ακούσει για τον Απέθαντο; Έχω ακούσει· ξέρω τι είναι. Αλλά έχουν βρει κάποιου είδους φάρμακο κατά της επιδημίας, μα τα ιαματικά χέρια του Αστερίωνα! Ας δούμε τι έχουν ανακαλύψει, κι αν δεν—»

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι. «Δεν συνεργαζόμαστε με τέτοιους ανθρώπους, Διονυσία. Είναι απατεώνες. Θα χαλάσουμε τη φήμη μας. Τώρα» – άγγιξε πάλι τον ώμο της, σέρνοντας το χέρι του στον νοσοκομειακό χιτώνα της – «γύρνα στη δουλειά σου και όλα θα πάνε καλά. Ο καθένας έχει τον ρόλο τ—»

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω μου!» γρύλισε η Διονυσία, παραμερίζοντας βίαια το χέρι του. «Αυτό που κάνεις είναι λάθος! Καταδικάζεις τόσους ανθρώπους που έρχονται να πάρουν το αντιβιοτικό επειδή έχουν τρομοκρατηθεί από την επιδημία!» Και στράφηκε, γυρίζοντάς του την πλάτη· απομακρύνθηκε βαδίζοντας γρήγορα μες στον διάδρομο όπου είχαν μιλήσει.

«Διονυσία!» ήχησε η φωνή του πίσω της. «Προσπαθούμε να κάνουμε ό,τι το καλύτερο! Το ξέρεις αυτό!» Αλλά δεν την ακολούθησε.

Στον διάδρομο δεν ήταν τελείως μόνοι τους· αρκετοί είχαν γυρίσει και τους παρακολουθούσαν, και πριν, ενώ μιλούσαν, αλλά και τώρα. Και κανείς τους δεν νόμιζε ότι είχε ποτέ ξανά δει την καινούργια Βιοσκόπο τόσο εκνευρισμένη...

Η Διονυσία προσπάθησε να επιστρέψει στη δουλειά της μέσα στο νοσοκομείο, να ασχοληθεί με το να βοηθά όσο μπορούσε τους γιατρούς και τους νοσοκόμους χρησιμοποιώντας τις βιοσκοπικές μαγείες της... αλλά άνθρωποι εξακολουθούσαν να έρχονται στην Ανθρώπινη Προστασία για να πάρουν το φάρμακο που τους προκαλούσε εθισμό, και το μυαλό της δεν ησύχαζε. Αισθανόταν πως δεν έπρεπε να το αφήσει αυτό να συνεχίζεται.

Ο Νικόλαος Φοσάκιος, ένας από τους γιατρούς της Προστασίας, της είπε ότι είχε ακούσει για τον διαπληκτισμό της με τον Ευγένιο'νιρ· αλλά ο Ευγένιος έκανε ό,τι μπορούσε να κάνει. Για να μην έχει φτιάξει καλύτερο φάρμακο, μάλλον καλύτερο φάρμακο δεν γινόταν να φτιαχτεί.

«Δε θέλει, όμως, και να προσπαθήσει να το βελτιώσει, Νικόλαε.»

«Σε συνεργασία με ποιους; Με τους γιατρούς του Απέθαντου; Κάποια απάτη συμβαίνει εκεί, Διονυσία· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Εκείνη, όμως, το αμφέβαλλε.

Πήγε λίγο πιο μετά και μίλησε στον Πέτρο Νιλκόδιο, στο γραφείο του. Του είπε τι είχε στο μυαλό της για προσπάθεια συνδυασμού των δύο φαρμάκων. Αλλά η αντίδρασή του ήταν παρόμοια με του Ευγένιου'νιρ – εκτός απ'το ότι αυτός κρατούσε, τουλάχιστον, τα χέρια του μακριά της. Της απάντησε ότι δεν συνεργάζονταν με τσαρλατάνους και απατεώνες. «Χτες βράδυ εξηγούσα στον κόσμο γιατί δεν πρέπει να εμπιστεύονται το ψεύτικο φάρμακο του Απέθαντου. Σίγουρα με παρακολούθησες κι εσύ, Διονυσία...» Φυσικά. Η νυχτερινή εκπομπή του Ακατάπαυστου. «Θ'αρχίσω τώρα να συνεργάζομαι με τους ανθρώπους που καταδίκασα;»

«Αν είναι, όμως, να σωθούν τόσοι;»

«Δεν πρόκειται να σωθούν από τη συνεργασία μας με αυτούς τους απατεώνες, πίστεψέ με. Άσε τον Ευγένιο να κάνει τη δουλειά του με την ησυχία του. Εξακολουθεί να το μελετά το φάρμακο· ίσως και να βρει, στο τέλος, κάτι καλύτερο.»

«Αν είναι έτσι, τότε δεν θα έπρεπε να το δίνετε από τώρα στον κόσμο. Φοβούνται, κι έρχονται εδώ μαζικά!»

Ο Πέτρος αναστέναξε. «Δεν είναι βέβαιο ότι θα βρεθεί κάτι καλύτερο, κι εν τω μεταξύ τα Σαγόνια του Αβυσσαίου εξαπλώνονται. Δε μπορούμε να το αφήσουμε αυτό να συμβαίνει, κι έχουμε όλη την υποστήριξη του Κύκλου. Επιπλέον, κανείς δεν εξαναγκάζει τον κόσμο να πάρει το φάρμακο. Τους προειδοποιούμε για τον εθισμό· μας έχεις δει.»

«Μα φοβούνται, Πέτρο.»

«Αυτό είναι δικό τους θέμα. Πρέπει ο καθένας μας να πάρει τις αποφάσεις του. Αλλά η σωτηρία της πόλης είναι εκείνο που προέχει.»

«Αρνείσαι, όμως, να δεις τι έχουν βρει στον Απέθαντο...»

«Τίποτα δεν έχουν βρει στον Απέθαντο! Ένα προσωρινό παυσίπονο μόνο, ίσως. Είναι απατεώνες. Εδώ λένε πως έχουν τον Οφιομαχητή μαζί τους, μα την Έχιδνα! Ούτε εσύ δεν το πιστεύεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αυτό δεν μπορεί νάναί αλήθεια...» Τι δουλειά να είχε εδώ ο Γεώργιος; Πώς να βρέθηκε εδώ από τη Μεγάπολη; Θα ήταν εξωφρενικό ως σύμπτωση, εκτός των άλλων.

«Βλέπεις;» είπε ο Πέτρος. «Είναι ψεύτες. Γιατί να λένε αλήθεια για το φάρμακο; Καταλαβαίνω την ανησυχία σου, Διονυσία. Κι εγώ ανησυχώ πολύ για την Κυκλόπολη, και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τη σώσουμε. Αλλά όχι σε συνεργασία με τσαρλατάνους.»

Φεύγοντας από το γραφείο του Πέτρου, όμως, η Διονυσία εξακολουθούσε να είναι προβληματισμένη. Εξακολουθούσε να πιστεύει ότι, δεν ήταν δυνατόν, στον Απέθαντο πρέπει κάτι να είχαν βρει για να γίνεται όλη αυτή η φασαρία. Ακόμα κι αν έλεγαν ψέματα για τον Οφιομαχητή – που σίγουρα έλεγαν ψέματα για τον Οφιομαχητή – κάποια ουσία είχαν ανακαλύψει η οποία τουλάχιστον κατέστελλε τα συμπτώματα της επιδημίας. Αλλιώς δεν μπορεί να είχε ξεσηκωθεί τόσοσ κόσμος ώστε να τους υπερασπιστεί και να διώξει, μάλιστα, τη Φρουρά της Κυκλόπολης από το νοσοκομείο τους. Θα έβαζαν άνθρωποι τον εαυτό τους σε κίνδυνο για να υπερασπιστούν ένα φάρμακο που δεν έκανε τίποτα;

Η Διονυσία συνέχισε τις μαγικές δουλειές της στην Ανθρώπινη Προστασία, εκεί όπου χρειάζονταν τα ξόρκια της, και η ώρα περνούσε... το μεσημέρι πλησίαζε. Και, το μεσημέρι, θα ερχόταν ο Ανδρέας να την πάρει με το δίκυκλό του και να επιστρέψουν στο σπίτι του στα Ανεμίσματα. Όμως η Διονυσία δεν ήθελε τώρα να πάει εκεί. Είχε άλλο προορισμό στο μυαλό της. Και ήταν βέβαιη πως ο Ανδρέας δεν θα συμφωνούσε μ'αυτό τον προορισμό.

Πρέπει να πάω μόνη μου. Τώρα, προτού έρθει ο Ανδρέας.

Η Διονυσία έκανε ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως για να κοιτάξει έναν ασθενή, είπε το συμπέρασμά της στην Ισμήνη Οσελκάδη – τη συμπαθητική καφετόδερμη γιατρό που ήταν από τους πρώτους που είχε γνωρίσει στην Ανθρώπινη Προστασία – και μετά βάδισε προς την είσοδο της κλινικής. Πέρασε μέσα από καθαρούς διαδρόμους και δίπλα κι ανάμεσα από νοσοκόμους, φρουρούς, και άλλο προσωπικό. Πέρασε κοντά από την αίθουσα όπου ήταν

συγκεντρωμένοι οι άνθρωποι που ήθελαν να λάβουν το αντιβιοτικό *Ανθρώπινη Προστασία-13*.

Πλησίασε την είσοδο της κλινικής και είδε πως απέξω, αντίκρυ, εξακολουθούσε να βρίσκεται ένα πλήθος που περίμενε να μπει για να πάρει το φάρμακο που θα τους έκανε όλους τοξικομανείς. Οι φρουροί τούς κρατούσαν μακριά. Δεν γινόταν καμιά φασαρία, αλλά είχαν στα χέρια τους κάτι μακριά εργαλεία σαν απόχες, ειδικά φτιαγμένα για να απομακρύνουν ανθρώπους που μπορεί να ήταν μολυσμένοι. Φυσικά, φορούσαν και στολές προστασίας από τη μόλυνση.

Η Διονυσία στάθηκε για λίγο πίσω από το κατώφλι της εισόδου και έκανε Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποιήσεως, προσφέροντας στον εαυτό της πρόσκαιρη ανοσία σε κάθε είδους μόλυνση που μπορεί να προερχόταν από το περιβάλλον. Ύστερα πέρασε την είσοδο της *Ανθρώπινης Προστασίας*, βγαίνοντας από το νοσοκομείο, ενώ ακόμα φορούσε τη μάσκα της και είχε την κάπα της ριγμένη στο αριστερό χέρι. (Καθώς ερχόταν προς τα εδώ, είχε πάρει την κάπα από την κρεμάστρα όπου την είχε αφήσει όταν ήρθε, το πρωί, στην κλινική.)

Πέρασε ανάμεσα από τους φρουρούς και δίπλα από το συγκεντρωμένο πλήθος των ανθρώπων που ήθελαν να πάρουν το φάρμακο, και, με γρήγορα βήματα, απομακρύνθηκε από την *Ανθρώπινη Προστασία*. Σ'έναν δρόμο παρακάτω, έβγαλε τον νοσοκομειακό της χιτώνα, φόρεσε την κάπα της, τύλιξε τον χιτώνα, και τον πέρασε στην πίσω μεριά της ζώνης του φορέματός της.

Ο καιρός ήταν κρύος, ένας παγερός άνεμος φυσούσε κατεβαίνοντας από τα Ρινέα Όρη, και η Διονυσία δεν ήξερε καθόλου καλά την Κυκλόπολη. Όσες μέρες ήταν εδώ – όχι πολλές, ομολογουμένως – βρισκόταν κυρίως στο σπίτι του Ανδρέα ή στην κλινική. Ήξερε, όμως, τον χάρτη της πόλης, αν και θεωρητικά. Βάδισε προς τα εκεί όπου πίστευε πως ήταν η Γέφυρα των Βατράχων και, ύστερα από κανένα δεκάλεπτο, την είδε να κυρτώνει πάνω από τον ποταμό Νάνθη. Ανέβηκε και τη διέσχισε, περπατώντας στη λωρίδα που ήταν για πεζούς. Από κάτω της τα νερά άφριζαν και μούγκριζαν. Φτάνοντας στην αντικρινή όχθη υπέθεσε ότι τώρα πρέπει, λογικά, να βρισκόταν στο Κέντρο· δεν μπορεί να ήταν πουθενά αλλού. Προχώρησε λίγο ακόμα και ρώτησε έναν

περιπτερά, ο οποίος της είπε ότι, ναι, η κυρία στο Κέντρο βρισκόταν· ήθελε καμιά άλλη βοήθεια;

«Αν έχετε την καλοσύνη. Ποιο επιβατηγό πρέπει να πάρω για να πάω προς το Κακό Πάτημα;»

«Το Κακό Πάτημα το έχουν κλείσει, κυρία, λόγω της επιδημίας,» αποκρίθηκε η μασκοφορεμένη όψη του περιπτερά. «Δε μπορείτε να πάτε εκεί· είναι πολύ επικίνδυνα.»

«Δε θέλω να πάω εκεί ακριβώς. Θέλω να πάω εκεί κοντά – κοντά στα σύνορα του Κακού Πατήματος. Ποιο επιβατηγό πρέπει να πάρω;»

Ο περιπτεράς τής έδειξε μια στάση λίγο παρακάτω και της είπε σε ποιο όχημα να ανεβεί. Αλλά θα έπρεπε να το περιμένει να έρθει, φυσικά.

Η Διονυσία τον ευχαρίστησε και βάδισε ως τη στάση. Παρότι πλησίαζε μεσημέρι και οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, μόνο άλλος ένας άνθρωπος ήταν εδώ. Ο κόσμος είχε φοβηθεί από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, και έμεναν κλεισμένοι στα σπίτια τους όταν δεν ήταν απαραίτητο να βγουν.

Η Διονυσία ρώτησε τον άντρα που στεκόταν κοντά της – έναν μεσήλικα με καράφλα και ραβδί – αν θα αργούσε το όχημα που περίμενε.

Εκείνος αποκρίθηκε: «Ξέρω γω; Τώρα τελευταία περνάνε όποτε τους φυσίζει. Υπομονή...» Κι άρχισε να σφυρίζει νευρικά.

Η Διονυσία αισθανόταν επίσης νευρική. Αισθανόταν σαν κλέφτρα. Σαν να πήγαινε να κάνει κάτι το κακό. Αλλά – μα τον Αστερίωνα! – μόνο να βοηθήσει ήθελε.

Περίμενε το δημόσιο επιβατηγό, μα δεν το έβλεπε να έρχεται καθώς η ώρα κυλούσε. Ένα άλλο ήρθε, και ο μεσήλικας με την καράφλα και το ραβδί ανέβηκε κι έφυγε.

Η Διονυσία είδε, τότε, ένα ιδιωτικό επιβατηγό να περνά – ένα τρίκυκλο που, για κάποιο λόγο, της θύμιζε το δικό της στη Μεγάπολη, αν και ήταν μεγαλύτερο. Του έγνεψε και το όχημα την πλησίασε σταματώντας μπροστά της. «Πού πάτε, κυρία;» ρώτησε ο μασκοφορεμένος οδηγός απ'το μισάνοιχτο παράθυρο.

«Κοντά στα σύνορα του Κακού Πατήματος.»

Ο οδηγός την κοίταξε με κάποια καχυποψία και φόβο, ίσως. Αλλά είπε: «Ελάτε, ελάτε.»

Η Διονυσία άνοιξε μια πόρτα και κάθισε πίσω του.

«Πού ακριβώς θέλετε;» τη ρώτησε, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση.

«Κάπου εκεί δεν έχει σημασία πού ακριβώς. Αλλά δε μου λένε: δεν είναι δυνατόν να μπούμε στο Κακό Πάτημα;»

«Δεν επιτρέπεται, κυρία. Δεν το έχετε ακούσει; Το έχει αποκλείσει η Φρουρά, εδώ και μέρες.»

«Το έχω ακούσει· απλά ρωτάω.»

«Μόνο αν έχετε ειδική άδεια μπορούμε να περάσουμε. Έχετε ειδική άδεια;»

«Όχι. Αφήστε με κάπου εκεί κοντά.»

«Ό,τι πείτε εσείς.»

Η Διονυσία αναρωτιόταν πώς θα περνούσε από τους φρουρούς. Αν τους έλεγε ότι ήταν Βιοσκόπος και πήγαινε να βοηθήσει κάποιον μέσα στο Κακό Πάτημα, θα την άφηναν να μπει, άραγε; Αν όχι, πώς μπορούσε να φτάσει στον Απέθαντο; Πώς; Πρέπει να βρω έναν τρόπο...

Το επιβατηγό πέρασε πάνω από τις ράγες του τρένου και συνέχισε νότια, διασχίζοντας τους δρόμους του Κέντρου οι οποίοι ήταν ήσυχοι. Καθώς πλησίαζε στα σύνορα του Κακού Πατήματος, όμως, φασαρία ήρθε στ'αφτιά του οδηγού και της Διονυσίας.

«Τι γίνεται;» ρώτησε η Διονυσία. «Γίνεται κάτι;»

«Δεν ξέρω, κυρία. Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε ο οδηγός καθώς, φοβισμένος, έκοβε ταχύτητα για καλό και για κακό.

Η εξέγερση του Ιγνάτιου Λασάντιου και των άλλων ξεσηκωμένων πολιτών και ταξιδιωτών είχε ξεκινήσει πριν από λίγο. Είχε ξεκινήσει καθώς δυνάμεις της Φρουράς έρχονταν προς το Κακό Πάτημα για να υποτάξουν τους επικίνδυνους αντάρτες του Απέθαντου. Ο Οφιομαχητής και ο Λασάντιος είχαν βάλει το σχέδιό τους σε δράση.

Σκοπός τους ήταν να απελευθερώσουν το Κακό Πάτημα από τον αποκλεισμό της Φρουράς, ώστε οι εξεγερμένοι της υπόλοιπης πόλης να μπορούν να συνεργαστούν με τους εξεγερμένους του Πατήματος – κι αυτό να γίνει προτού η Φρουρά πλησιάσει ξανά τον Απέθαντο. Αλλά δεν πρόλαβαν. Λίγο πριν ξεκινήσουν την επίθεσή τους στα οδοφράγματα γύρω από το Κακό Πάτημα, η Φρουρά άρχισε να έρχεται μαζικά από το Οχυρό: και ο μόνος λόγος για τον οποίο μπορεί να ερχόταν ήταν ο Απέθαντος. Ο Οφιομαχητής και ο Λασάντιος έπρεπε να κινηθούν αμέσως.

Και κινήθηκαν. Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι όταν ξεκίνησαν οι συγκρούσεις σε όλα τα βορειοανατολικά σύνορα του Κακού Πατήματος.

Οι πράκτορες του Κύκλου ήταν καλοί στη δουλειά τους και οργανωμένοι – είχαν σπιούνους τους παντού – αλλά και οι εξεγερμένοι του Λασάντιου και των συντρόφων του ήταν προσεχτικοί. Οι πράκτορες δεν είχαν καταφέρει να τους βρουν, παρότι υποψιάζονταν για την παρουσία τους. Ίσως να έφταιγε και το γεγονός ότι οι επαναστάτες δεν ήταν τόσοι πολλοί ακόμα. Όσοι ήταν, όμως, ξεκίνησαν σύσσωμοι για να επιτεθούν στους φρουρούς που βρίσκονταν στα βορειοανατολικά σύνορα του Κακού Πατήματος, και πήραν μαζί τους, στη στιγμή, και όσους άλλους μπορούσαν, λέγοντάς τους για τα δηλητηριασμένα τρόφιμα και φαγητά, λέγοντάς τους για το φάρμακο του Οφιομαχητή, την Ασπίδα των Όφρων, και για την επικίνδυνη ουσία του Νιλκόδιου ο οποίος προσπαθούσε να κάνει τους πάντες δούλους της Ανθρώπινης Προστασίας. Αρκετός κόσμος ήταν στα πρόθυρα να ξεσηκωθεί ύστερα από ό,τι είχε γίνει μέσα στην Κυκλόπολη τις τελευταίες ημέρες, και κάποιοι από αυτούς ξεσηκώθηκαν. Πήγαν με τους επαναστάτες προς τα βορειοανατολικά σύνορα του Κακού Πατήματος, δεχόμενοι τα όπλα που τους έδωσαν – όσοι δεν είχαν δικά τους.

Συνολικά, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια αρκετοί για να αντιμετωπίσουν μαζικά τη Φρουρά της Κυκλόπολης. Αλλά δεν ήταν μόνοι. Καθώς οι επαναστάτες της Κυκλόπολης ορμούσαν από τα βόρεια στα οδοφράγματα, οι επαναστάτες του Κακού Πατήματος (που ήταν περισσότεροι από αυτούς παρότι προέρχονταν από μία συνοικία της πόλης) ορμούσαν από τα νότια. Και ο Οφιομαχητής ήταν στο πλευρό τους. Όπως επίσης και μια πελώρια γατοςυμμορία που είχε καλέσει η Στεφανία, η μικρόσωμη, πρασινόδερμη σαμάνος από τη Βιλάρνη.

Οι δυνάμεις της Φρουράς από το Οχυρό είχαν μόλις φτάσει στο Κακό Πάτημα όταν αυτή η ξαφνική καταιγίδα τους χτύπησε. Ο Οφιομαχητής είχε ειδοποιηθεί για τον ερχομό των φρουρών από τους παρατηρητές του – από ανθρώπους που είχε τοποθετήσει στις ταρατσες ψηλών πολυκατοικιών δίνοντάς τους κιάλια και τηλεσκόπια τα οποία είχε προμηθευτεί από λαθρεμπόρους του Πατήματος όταν χρειαζόταν (η Χαρίκλεια η Αμφίβια είχε επαφές με πολλούς τέτοιους).

Ένα μεγάλο θωρακισμένο όχημα της Φρουράς κυλούσε επάνω σε μια από τις οδούς που ένωναν το Οχυρό με το Κακό Πάτημα – μέρος των δυνάμεων που έρχονταν για να υποτάξουν τους αντάρτες του Απέθαντου – και τώρα έστρεψε τους ψηλούς μεταλλικούς τροχούς του εναντίον των επαναστατών που είχαν ξεπροβάλει μέσα από χτίρια, δρόμους, και σοκάκια. Προσπάθησε να τους πατήσει (γιατί τέτοιες διαταγές είχε η Φρουρά από τον Κύκλο – να τσακίσει κάθε αντίσταση, με κάθε δυνατό τρόπο) ενώ συγχρόνως εξαπέλυε ηχητικές ριπές από ένα κανόνι στην οροφή του, σπέρνοντας πανικό. Οι εξεγερμένοι παραπατούσαν, διπλώνονταν, αιμορραγούσαν από τη μύτη και τ'αφτιά. Κι έτρεχαν να φύγουν προτού το θωρακισμένο όχημα τούς λιώσει.

Καθώς αυτοί απομακρύνονταν, ένας άντρας στάθηκε μόνος του στο διάβα του μεγάλου οχήματος. Δεν κρατούσε όπλα στα χέρια του· τα χέρια του ήταν όπλα. Και η δύναμή του προερχόταν από την τρομερή, φαρμακερή οργή που έκαιγε σαν θύελλα ιοβόλων δράκων μέσα στην ψυχή του. Ο Οφιομαχητής πέρασε μέσα από τη φασαρία μιας ηχητικής ριπής χωρίς να σταματήσει καθόλου· άρπαξε το όχημα από μπροστά, και με τα δύο χέρια, και το σταμάτησε. Οι τροχοί του μούγκριζαν επάνω στο πλακόστρωτο αλλά δεν μπορούσαν να το κινήσουν.

Ο Γεώργιος έσπρωξε με όλη τη δύναμη της οργής του, κραυγάζοντας, ενώ η Ευθαλία ήταν τυλιγμένη γερά γύρω από τον δεξί του πήχη και το σύριγμά της χάθηκε μέσα στην κραυγή του. Το βαρύ, θωρακισμένο όχημα σηκώθηκε: οι μπροστινοί του τροχοί έφυγαν από το έδαφος, βρέθηκαν στον αέρα.

Οι φρουροί τριγύρω πανικοβλήθηκαν· οι επαναστάτες αναθάρρησαν, τους χτυπούσαν ενώ αυτοί ήταν τώρα τελείως αποπροσανατολισμένοι.

Ο Οφιομαχητής έσπρωξε κι άλλο, και το μεγάλο όχημα γύρισε ανάποδα, τσακίζοντας από κάτω του φρουρούς που προσπαθούσαν να φύγουν – φρουρούς και τα άλογά τους, και τα δίκυκλά τους.

Πάνω από τη σύγκρουση πετούσε ένα ελικόπτερο της Φρουράς, και οι επιβάτες του, βλέποντας τι γινόταν εκεί κάτω, βλέποντας ότι η Φρουρά φαινόταν έτοιμη να τραπεί σε γενική φυγή από εκείνο το σημείο των συνόρων του Κακού Πατήματος, ξεκίνησαν να εξαπολύουν ηχητικές ριπές από το κανόνι του ελικοπτερού. Δεν ήταν δύσκολο

τώρα να ξεχωρίσουν τους επαναστάτες από τους φρουρούς: οι επαναστάτες ήταν αυτοί που τους κυνηγούσαν.

Ο Οφιομαχητής είχε ήδη προσέξει το ελικόπτερο, φυσικά, καθώς και πολλοί άλλοι εξεγερμένοι, και οι περισσότεροι το φοβόνταν· αλλά ο Γεώργιος τούς έλεγε να μην το φοβούνται: θα το κατέρριπτε μόλις ήταν ώρα. Τώρα είχε έρθει η ώρα. Ο Οφιομαχητής άρπαξε ένα από τα πεσμένα δίκυκλα της Φρουράς και το εκτόξευσε σαν βολίδα από καταπέλτη καταπάνω στο αεροσκάφος. Ο ήχος από τη σύγκρουση ήταν εκκωφαντικός καθώς μέταλλα χτυπούσαν με μέταλλα, με τρομερή δύναμη, και τζάμια θρυμματίζονταν. Το ελικόπτερο έπεσε πάνω σε μια τaráτσα πολυκατοικίας, σύρθηκε εκεί από την ορμή της πτώσης του, διέλυσε τα κάγκελα στην άλλη μεριά της τaráτσας, και γκρεμίστηκε μέσα σ'ένα έρημο σοκάκι πίσω από την πολυκατοικία – ένας σωρός από συντρίμια και νεκρούς.

Οι φρουροί σκορπίστηκαν από εκείνο το μέρος των βορειοανατολικών συνόρων του Κακού Πατήματος, από το μέρος όπου είχαν, πριν από λίγο, συγκεντρώσει τις περισσότερες δυνάμεις τους· και ο Οφιομαχητής και οι εξεγερμένοι της Κυκλόπολης προχώρησαν αλλού, σε άλλο σημείο των συνόρων, πιο βόρεια, για να βοηθήσουν τους συντρόφους τους που αγωνίζονταν εκεί. Η γατοσυμμορία της Στεφανίας τούς ακολουθούσε καθώς η σαμάνος έβγαζε παράξενα σφυρίγματα από τα χείλη της – μια παράπλευρη στρατιά από τετράποδες σκιές με ουρές, που πηδούσαν και τινάζονταν σε δώματα, περβάζια, και μπαλκόνια.

Τότε ήταν που ο οδηγός του τρίκυκλου επιβατηγού οχήματος όπου επέβαινε η Διονυσία σταμάτησε τους τροχούς του και είπε στην επιβάτισσά του: «Κυρία, ακούω πολύ φασαρία από εκεί, και φαίνονται και καπνοί. Δεν ξέρω τι γίνεται, αλλά δεν μπορώ να σας πάω πιο κοντά, και θα πρότεινα κι εσείς να μην πάτε πιο κοντά. Θέλετε να σας πάρω πίσω;»

Η Διονυσία βρέθηκε ξαφνικά στον πειρασμό να απαντήσει ναι, όμως μετά σκέφτηκε ότι, αν γινόταν κάποια φασαρία εκεί, στα σύνορα του Κακού Πατήματος, τότε ίσως αυτή να ήταν η καλύτερη ευκαιρία που μπορεί να έβρισκε για να περάσει από τον αποκλεισμό της Φρουράς. Ήταν ριψοκίνδυνο, βέβαια – δίχως καμιά αμφιβολία, ήταν πολύ ριψοκίνδυνη – αλλά, αφού είχε αποφασίσει να επισκεφτεί τον Απέθαντο, να

έκανε πίσω τώρα; Αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Δεν είχε συνηθίσει στη ζωή της να βρίσκεται σε τόσο έκρυθμες καταστάσεις. Μα την Έχιδνα, είμαι τώρα μπλεγμένη σε μια ιστορία σαν αυτές που μου έλεγε ο Γεώργιος!

«Όχι,» απάντησε στον οδηγό, «όχι. Αφήστε με εδώ.»

«Ό,τι νομίζετε, κυρία...»

Η Διονυσία τον πλήρωσε και κατέβηκε από το όχημα του, οπότε εκείνος έστριψε κι έφυγε, κατευθυνόμενος βόρεια, προς το εσωτερικό του Κέντρου.

Η Διονυσία αισθανόταν το στόμα της ξερό, την αναπνοή της γρήγορη. Κατέβασε τη μάσκα της Ανθρώπινης Προστασίας και έκανε ξανά Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποίησης, γιατί αυτό το ξόρκι δεν κρατούσε για πολύ, κι αν ήταν να πάει εκεί πέρα δεν ήθελε να κινδυνεύει κι απ'τα Σαγόνια του Αβυσσαίου εκτός των άλλων.

Βάδισε προς τα σύνορα του Κακού Πατήματος, σταθερά, όσο πιο σταθερά και ήρεμα μπορούσε, και δεν άργησε να δει αντίκρυ της συμπλοκές. Οι φρουροί της Κυκλόπολης συγκρούονταν με κάποιους άλλους – κάποιους που δεν φορούσαν συγκεκριμένες στολές, ούτε φαινόταν να έχουν κανένα έμβλημα επάνω τους, και έμοιαζε να έρχονται και από το Κακό Πάτημα και από τη μεριά όπου βρισκόταν η Διονυσία, από το Κέντρο. Είχαν, ουσιαστικά, περικυκλώσει τους φρουρούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να τους διαλύσουν με αγχέμαχα όπλα, ενεργειακά όπλα, και καπνογόνα. Ορισμένοι καβαλούσαν άλογα, ορισμένοι δίκυκλα. Ο σαματάς που γινόταν ήταν μεγάλος. Αυτή είναι η ευκαιρία μου να περάσω και να μπω στο Κακό Πάτημα, σκέφτηκε η Διονυσία. Το οδόφραγμα στο πέρας του δρόμου ήταν κατεστραμμένο· κάποιοι το είχαν γκρεμίσει. Δε θα βρω καλύτερη ευκαιρία.

Με μεγάλη προσοχή, και έχοντας την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, όπως και τη μάσκα της (για προφύλαξη από τους καπνούς), η Διονυσία κινήθηκε γρήγορα προς τον προορισμό της, προσπαθώντας να αποφεύγει τις συμπλοκές και να πηγαίνει κοντά στους τοίχους των οικοδομημάτων, στο πλάι του δρόμου, ώστε κανείς να μην την προσέξει.

Κάποιος, όμως, την πρόσεξε καθώς είχε μόλις περάσει δίπλα από το κατεστραμμένο οδόφραγμα. Ένας φρουρός, ντυμένος με

προστατευτική στολή για μολύνσεις, ήρθε καταπάνω της, με ρόπαλο στο ένα χέρι και μαστίγιο στο άλλο. Τίναξε το δεύτερο, τυλίγοντάς το γύρω απ'τη δεξιά κνήμη της Διονυσίας και τραβώντας την. Η Διονυσία κραύγασε ακούσια κι άπλωσε το χέρι της για να πιαστεί απ'τον τοίχο, να μείνει όρθια. Και τα κατάφερε.

Αλλά τώρα ο φρουρός την πλησίαζε περισσότερο, με το ρόπαλό του υψωμένο.

«Όχι!» φώναξε η Διονυσία. «Δεν είμαι μαζί τους! Δεν-!»

Ο φρουρός δεν φαινόταν να έχει καμιά πρόθεση να καθίσει να την ακούσει, κι απ'το μυαλό της Διονυσίας έβρασε ότι έπρεπε να κάνει Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως για να τον ακινητοποιήσει και να του ξεφύγει. Αλλά δε νόμιζε ότι προλάβαινε...

Ο φρουρός τραντάχτηκε ξαφνικά ενώ λάμπεις τον τύλιγαν, σπινθηροβολώντας γύρω του. Παραπάτησε και σωριάστηκε.

Η Διονυσία στράφηκε να δει ποιος είχε ρίξει την ενεργειακή ριπή, ποιος την είχε βοηθήσει, κι αντίκρισε έναν άντρα να έρχεται τρέχοντας προς τη μεριά της, κρατώντας πιστόλι και σπαθί. Κουκουλοφόρος, με μάσκα στο πρόσωπο· δεν μπορούσες να διακρίνεις και πολλά γι'αυτόν. Κι άλλοι τέσσερις, παρόμοια ντυμένοι, τον ακολουθούσαν καταπόδας.

«Τι κάνεις εκεί;» είπε στη Διονυσία, πλησιάζοντάς την. «Έλα αποδώ, έλα αποδώ!»

«Συγγνώμη, αλλά δεν- Σ'ευχαριστώ, δηλαδή, σ'ευχαριστώ· αλλά δεν είμαι αυτή που νομίζεις.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν ξέρω τι κάνετε εδώ, ποιοι είστε, αλλά απλά θέλω να περάσω, και σκέφτηκα ότι με τη φασαρία θα περνούσα πιο εύκολα-»

«Να περάσεις; Να πας πού;»

«Να μπω στο Κακό Πάτημα,» είπε η Διονυσία, προσπαθώντας να καλμάρει τη σπασμωδικά γρήγορη αναπνοή της, να τη θέσει υπό έλεγχο. Αισθανόταν ιδρώτας να την έχει λούσει πατόκορφα παρά το κρύο της Κυκλόπολης. «Να περάσω τον αποκλεισμό.»

«Δε θα υπάρχει αποκλεισμός σε λίγο. Αλλά γιατί θες να περάσεις; Έχεις δουλειές μέσα στο Πάτημα;»

Η Διονυσία ξεροκατάπιε· η αναπνοή της είχε αρχίσει να βρίσκεται υπό κάποιο έλεγχο. «Θέλω να πάω στον Απέθαντο.»

«Τι;»

«Ιγνάτιε, δεν μπορούμε να στεκόμαστε εδώ!» είπε μια γυναίκα – μια απ’αυτούς που τον ακολουθούσαν. «Πάμε!»

«Έλα μαζί μας,» είπε ο άντρας – ο Ιγνάτιος – στη Διονυσία, κρύβοντας το πιστόλι του και πιάνοντάς την από το μπράτσο, παρασέρνοντάς την πλάι του καθώς όλοι απομακρύνονταν εσπευσμένα από εκείνο το σημείο, με συμπλοκές να διεξάγονται ολόγυρά τους.

«Για στάσου!» διαμαρτυρήθηκε η Διονυσία. «Για περίμενε! Σ’ευχαριστώ που με βοήθησες, αλλά δεν ξέρω τι κάνετε εδώ, και δεν είμαι– δεν, δεν κάνω ό,τι κι αν κάνετε εδώ, δεν ήρθα για να επιτεθώ στη Φρουρά!»

«Τι θες, τότε, στον Απέθαντο;» τη ρώτησε ο Ιγνάτιος χωρίς να έχει αφήσει το χέρι της.

Και οι τέσσερις σύντροφοί του στράφηκαν για ν’αντιμετωπίσουν τρεις πάνοπλους φρουρούς που έρχονταν καταπάνω τους.

Ο Ιγνάτιος είπε στη Διονυσία: «Μην απομακρυνθείς!» Και στράφηκε κι εκείνος, τραβώντας πάλι το πιστόλι του και ρίχνοντας μια ενεργειακή ριπή σ’έναν φρουρό, χτυπώντας τον και σωριάζοντάς τον.

Η Διονυσία έκανε δυο βήματα πίσω. Να μην απομακρυνθώ; σκέφτηκε. Είσαι τρελός! Και γύρισε για να τρέξει, να φύγει, να πάει στο εσωτερικό του Κακού Πατήματος, όσο πιο μακριά μπορούσε από τούτο το μέρος όπου άνθρωποι χτυπιόνταν με ανθρώπους σαν όλοι να είχαν παραφρονήσει. Στο μυαλό της είχε έτοιμο το Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως, μήπως της χρειαστεί.

Τότε, όμως, κάτι φάνηκε ν’αλλάζει ξαφνικά στην ισορροπία των συγκρούσεων ανάμεσα στους φρουρούς και τους εχθρούς τους. Γάτες είχαν απρόσμενα παρουσιαστεί. Πολλές γάτες. Ολόκληρος στρατός από γάτες, μα την Έχιδνα! Η Διονυσία δε νόμιζε ότι ποτέ της είχε ξαναδεί τόσες γάτες συγκεντρωμένες. Και ορμούσαν εκεί όπου ήταν οι φρουροί· τους επιτίθονταν με νύχια και με δόντια, πηδώντας αγριεμένα καταπάνω τους. Αλλά δεν ήταν μόνο γάτες που είχαν έρθει: ήταν, επίσης, κι άλλοι από αυτούς τους μαχητές των δρόμων που κρατούσαν διάφορα όπλα και ήταν ντυμένοι ο καθένας διαφορετικά. Ανάμεσά τους η Διονυσία διέκρινε έναν άντρα με κατάμαυρο δέρμα και πράσινα μαλλιά και γένια. Έναν άντρα που δεν φορούσε μάσκα, και η κουκούλα της κάπας του ήταν ριγμένη στους ώμους του. Κρατούσε σπαθί και

χτυπούσε τους φρουρούς, τινάζοντάς τους αποδώ κι αποκεί σαν να ήταν ψεύτικες κούκλες.

«Ο Γεώργιος!» έκανε ξαφνιασμένη η Διονυσία. Μα την Έχιδνα, ο Οφιομαχητής ήταν όντως εδώ! Ήταν όντως στο Κακό Πάτημα! Πώς... πώς ήταν δυνατόν;... Αλλά δεν μπορούσε ν'αμφισβητήσει εκείνο που έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια. Αυτός ήταν ο Οφιομαχητής. Ο πραγματικός Οφιομαχητής. Δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία.

Έτρεξε προς τη μεριά του, φωνάζοντας: «Γεώργιε! Γεώργιε!»

Ένας φρουρός την κυνήγησε, με το ρόπαλό του έτοιμο να τη χτυπήσει και την ασπίδα του κατεβασμένη. Γαμώτο! σκέφτηκε η Διονυσία βλέποντάς τον να έρχεται από δίπλα, κι αμέσως άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως, προσπαθώντας να διώξει τον πανικό απ'το μυαλό της, να επικεντρωθεί αποκλειστικά και μόνο στη μαγική διαδικασία.

Και πρόλαβε. Αισθάνθηκε το ξόρκι να ολοκληρώνεται σωστά, τα χέρια της να φορτίζονται. Ο φρουρός έκανε να τη χτυπήσει με το ρόπαλό του. Η Διονυσία άφησε τον εαυτό της να πέσει κάτω, άφησε εσκεμμένα τα γόνατά της να λυθούν – πώς αλλιώς ν'απέφευγε το χτύπημά του; – κι εκείνος ξαφνιαστηκε, νομίζοντας ίσως ότι η γυναίκα είχε λιποθυμήσει. Έσκυψε από πάνω της, χωρίς να προστατεύεται με την ασπίδα του. Και η Διονυσία τον άγγιξε στο πόδι με το δεξί της χέρι, στέλνοντας εκεί όλη τη φόρτιση που προερχόταν από το Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως. Οι μύες του φρουρού άρχισαν να πάλλονται σπασμωδικά στην κνήμη. Κραύγασε, παραπάτησε, ήταν έτοιμος να πέσει–

Κάποιος τον άρπαξε και τον σήκωσε στον αέρα. Ο φρουρός ούρλιαξε καθώς εκτοξευόταν καταπάνω σε δυο άλλους που εκείνη τη στιγμή πλησίαζαν. Σωριάστηκαν όλοι τους σ'έναν σωρό.

«Τι κάνεις εδώ, μα την Έχιδνα;» είπε ο Οφιομαχητής, πιάνοντας τη Διονυσία με το ελεύθερό του χέρι – στο άλλο κρατούσε το Φιλί της Έχιδνας – και σηκώνοντάς την όρθια, στα πόδια της.

«Γεώργιε!» Η Διονυσία χαμογελούσε. «Είσαι όντως εσύ!... Νόμιζα ότι ήταν άλλος – κάποιος απατεώνας. Αλλά πώς βρέθηκες εδώ; Πώς–;»

«Μετά αυτά. Έλα αποδώ τώρα, έλα αποδώ.»

Και την οδήγησε στη Στεφανία, πίσω από τις συμπλοκές. Της τη σύστησε, της είπε ότι είναι φίλη του, και της ζήτησε να μην απομακρυνθεί από κοντά της.

Ύστερα στράφηκε στη Στεφανία. «Να την προσέχεις.»

«Ναι, εντάξει, Γεώργιε. Αλλά ποια είναι;»

«Η Διονυσία, η Βιοσκόπος.»

«Αυτή που...;»

«Ναι, ‘αυτή που’.» Κι ο Οφιομαχητής έτρεξε πάλι εκεί όπου οι εξεγερμένοι τον χρειάζονταν.

20

Γονατίζω και αγγίζω, με το ένα χέρι, τη λίμνη που το νερό της φωτοβολεί στραφταλίζοντας σαν μέταλλο.

«Τι κάνεις;» με ρωτά η Ζέρκιλιθ.

«Το νερό,» της λέω. «Το νερό είναι το κέντρο των ανθυδατικών ενεργειών εδώ πέρα.» Και αισθάνομαι μια πολύ έντονη επαφή καθώς το αγγίζω. Αισθάνομαι ότι πιάνω κάτι που θα μπορούσα να μεταχειριστώ... Τι μου θυμίζει αυτό; Σκαλίζω τις αναμνήσεις μου, τις αναμνήσεις της καινούργιας ζωής μου... και τελικά, ναι, θυμάμαι: Το Πέρασ των Θαλασσών. Και το Ιερό Χέρι της Έχιδνας – εκείνος ο παράξενος φυσικός σχηματισμός της ενδοδιάστασης που έμοιαζε με χέρι με τρία δάχτυλα και κρατούσε ένα πράγμα σαν μαργαριτάρι. Από εκεί δεν διαισθανόμουν ανθυδατικές ενέργειες όπως εδώ· όμως το Χέρι ήταν ο μοχλός, κατά μία έννοια, μέσω του οποίου είχα τη δυνατότητα να μετακινήσω το νερό εκείνου του αλλόκοτου μέρους. Επειδή, ουσιαστικά, μπορούσα να προκαλέσω κάποια αλλαγή στο πλέγμα από ανθυδατικές ενέργειες που συντηρούσε την ενδοδιάσταση, το Πέρασ των Θαλασσών.

Εδώ είμαι ξανά σε επαφή με μια παρόμοια περίπτωση, νομίζω. Σε επαφή με έναν συμπαντικό μηχανισμό από ανθυδατικές ενέργειες. Και έχω την αίσθηση ότι ίσως μπορούσα κάπως να τον χειριστώ. Αλλά όχι βάζοντας μόνο το ένα μου χέρι μέσα στη λίμνη.

Σηκώνομαι όρθιος κι αρχίζω να γδύνομαι.

«Τι κάνεις;» με ρωτά πάλι η Ζέρκιλιθ, καταφανώς παραξενεμένη. «Τι...;»

«Μια βουτιά,» αποκρίνομαι, συνεχίζοντας να βγάζω ρούχα. «Αυτή η λίμνη... είναι σημαντική. Ίσως να είναι η μοναδική σωτηρία μας. Ή ο δρόμος που θα μας οδηγήσει προς αυτήν. Το μόνο που δε μ'αρέσει είναι ότι τώρα και ο Ιωάννης'σαρ ξέρει πως υπάρχει – αν και δεν μου φαίνεται πιθανό να μπορεί να έρθει εδώ τόσο εύκολα.»

Γυμνός πλέον, φορώντας μόνο την περισκελίδα μου, πέφτω στο νερό της λίμνης. Η επαφή του με το σώμα μου είναι πλήρης. Το αισθάνομαι, ως συνήθως, σαν προέκταση του νευρικού μου συστήματος. Αλλά τώρα το νερό δεν είναι μόνο νερό: είναι και ανθυδατικές ενέργειες μαζί, και έρχομαι σε πλήρη επαφή και μ'αυτές. Μα την Έχιδνα! ναι, είμαι στο κέντρο ενός πελώριου πλέγματος από ανθυδατικές ενέργειες, ενός συμπαντικού μηχανισμού. Είμαι το κεντρικό γρανάζι, αν υποθέσεις ότι ο μηχανισμός αποτελείται από γρανάζια.

Απλώνω τη συνείδησή μου μέσα από τις ανθυδατικές ενέργειες, και νιώθω ξαφνικά σαν όχι μόνο το κεντρικό γρανάζι αλλά σαν ο κεντρικός εγκέφαλος αυτού του μηχανισμού. Δεν έχω αισθανθεί τίποτα παρόμοιο στη ζωή που θυμάμαι. Η εμπειρία δεν μοιάζει ούτε στο ένα δέκατο μ'αυτήν που είχα όταν άγγιζα το Ιερό Χέρι της Έχιδνας στο Πέρασ των Θαλασσών. Τώρα... τώρα νομίζω ότι είμαι η ίδια η Βυθυδάτια!

Προσπαθώ να διώξω αυτή την ψευδαίσθηση από το νου μου, να την απομακρύνω. Να μείνω συντονισμένος στον εαυτό μου. Γιατί νιώθω πως ίσως να υφίσταται και κάποιος κίνδυνος αν παρασυρθώ – κίνδυνος παρόμοιος, πιθανώς, με εκείνον που είχα βιώσει κοιτάζοντας μέσα σε κρυστάλλους των ερπετοειδών...

Απλώνω τη συνείδησή μου, όμως εξακολουθώ να ξέρω ότι εγώ είμαι εγώ... Και ποιος είμαι εγώ; Ο Γεώργιος – αυτό είναι το όνομά μου εδώ, στην Υπερυδάτια. Ο Οφιομαχητής – αυτό είναι το όνομα που μου έχουν δώσει οι άλλοι. Είμαι ο Οφιομαχητής. Κι αισθάνομαι την Υπερυδάτια σαν το σπίτι μου πλέον.

Απλώνω τη συνείδησή μου μέσα στη Βυθυδάτια, φτάνω στα άκρα της: ναι, εκεί όπου θα ήταν οι ακτές της αν η ηπειρόνησος δεν ήταν βυθισμένη. Νιώθω διάφορες κινήσεις. Πλάσματα των βυθών; Τα υποβρύχια που έχει στείλει το Μικρό Σύμπαν; Τα υποβρύχια των φίλων μου που με αναζητούν; Νομίζω πως αν το συνηθίσω λιγάκι αυτό θα μπορέσω να κάνω τη διάκριση. Αλλά είναι ακόμα πολύ νωρίς. Είμαι σχεδόν σαν το μωρό που πρωτοανοίγει τα μάτια του και κοιτάζει τον κόσμο, και το φως το ενοχλεί...

Ξαφνικά, αισθάνομαι μια νοημοσύνη κάπου κοντά στα άκρα της Βυθυδατίας. Μια νοημοσύνη... όπως τη δική μου; Τι μπορεί να είναι αυτό; Δεν είναι σαν τα πλάσματα των βυθών ή τα υποβρύχια. Δεν είναι

κίνηση· είναι... ύπαρξη. Είναι κάτι που, όπως κι εγώ, νομίζω ότι ερευνά, ιχνηλατεί.

Τι είναι, μα την Έχιδνα; Κάποιου είδους οντότητα που μεταχειρίζεται κάπως τις ανθυδατικές ενέργειες;

Το πλησιάζω, νοητικά, αν και με επιφύλαξη. Προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί του, κι αισθάνομαι λες κι αρθρώνω τις πρώτες μου λέξεις:

Εσύ... Ποιος;...

Νομίζω πως η άλλη νοημοσύνη ταραάζεται, τρομάζει ίσως.

Ποιος... είσαι; ρωτάω ξανά.

Η άλλη νοημοσύνη μοιάζει στα πρόθυρα να αποτραβηχτεί· το αντιλαμβάνομαι, εγκεφαλικά.

Περίμενε! Μη φεύγεις! Με καταλαβαίνεις; Δεν είναι λέξεις ακριβώς αυτές που στέλνω· είναι, περισσότερο, νοήματα. Έννοιες.

Και η άλλη νοημοσύνη μου απαντά με παρόμοιο τρόπο: Τι είσαι;

Είμαι... ένας άνθρωπος. (Είμαι όντως άνθρωπος; Σίγουρα όχι συνηθισμένος, αλλά αυτό δεν έχει σημασία τώρα.) Εσύ... τι είσαι; Άνθρωπος;

Η έννοια έρχεται δύσκολα μέσα από την παράξενη επαφή μας, αλλά έρχεται: Ωκεανομάντης.

Είσαι Ωκεανομάντης; (Πώς είναι δυνατόν; Πώς βρέθηκε εδώ;)

Ωκεανομάντης. Όπως εσύ.

Δεν είμαι Ωκεανομάντης. Είμαι... ακόμα πιο δύσκολο να στείλω αυτή την έννοια, αλλά τα καταφέρνω... ο Οφιομαχητής.

Ο Οφιομαχητής... Σαν η άλλη νοημοσύνη να μην έχει καταλάβει.

Προσπαθώ πάλι να στείλω την έννοια σωστά – πιο σωστά από πριν: Ο Οφιομαχητής.

Και η άλλη νοημοσύνη μου αποκρίνεται: Σε αναζητούν... Πού βρίσκεσαι;... Σε ψάχνω... Ο Καπετάνιος μού το έχει ζητήσει...

Ο Καπετάνιος; Πού είσαι; –Αλλά ξαφνικά καταλαβαίνω. Είσαι στο Μικρό Σύμπαν, το υποβρύχιο;

Στο Μικρό Σύμπαν, το υποβρύχιο... Πού είσαι, Οφιομαχητή;

Στο Μικρό Σύμπαν, αν δεν κάνω λάθος, έχουν Ωκεανομάντισσα, όχι Ωκεανομάντη. Ρωτάω την άλλη νοημοσύνη: Είσαι... προσπαθώ πάλι να στείλω σωστά την έννοια... γυναίκα; Ωκεανομάντης-γυναίκα;

Ωκεανομάντης... γυναίκα...

Είναι η Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος, μα την Έχιδνα! Και ο Ορνάκιος τής έχει ζητήσει να ψάχνει για εμένα, όπως τότε που εγώ έβαζα εκείνο τον Ωκεανομάντη από την Τριάνη, τον Νικόλαο Κορισκάνη, να ψάχνει για το Πέρασ των Θαλασσών.

Πού είσαι, Οφιομαχητή;

Μέσα στη Βυθυδάτια. (Ουσιαστικά, εκείνο που στέλνω είναι: θυθισμένη ηπειρόνησος· αλλά το νόημα περνά σωστά, νομίζω.) Σε ένα... κέντρο... ενεργειών. Τώρα μόλις. Ερευνώ γύρω. Θα επικοινωνήσουμε ξανά. Πες τους ότι... να μη φύγουν... Θα βρω τρόπο... να τους καθοδηγήσω.

Θα τους το πω, Οφιομαχητή.

Απομακρύνομαι από την άλλη νοημοσύνη, γιατί αισθάνομαι πως η επαφή μας με έχει κουράσει, όπως όταν χρησιμοποιώ για ώρες τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου. Μαζεύω τη συνείδησή μου προς τα μέσα, στο κέντρο του πλέγματος από ανθυδατικές ενέργειες, στο κέντρο του συμπαντικού μηχανισμού. Σε εμένα.

Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτάζω το ταβάνι εκείνης της κυκλικής αίθουσας, και τη Ζέρκιλιθ να κάθεται στο πλάι της λίμνης και να με παρατηρεί, με κάποια ανησυχία στο πρόσωπό της, ομολογουμένως.

«Κάλνεντουρ... Είσαι καλά;»

Πάνομαι από την άκρη της λίμνης και βγαίνω, χάνοντας την επαφή μου με το νερό της, νιώθοντας σαν κάτι να ξεριζώθηκε από το νευρικό μου σύστημα. Μια τρομερή απώλεια. Πόνος σχεδόν.

Κάθομαι πλάι στη Ζέρκιλιθ. Η αναπνοή μου είναι γρήγορη. Είμαι κουρασμένος.

Βάζει το χέρι της στους ώμους μου. «Πρίγκιπά μου... είσαι καλά;»

«...Ναι. Εντάξει είμαι.»

«Τι έγινε εκεί μέσα; Τι έκανες, μα τον Χάρλαεθ Βοκ; Πέρασε σχεδόν μια ώρα από τότε που βούτηξες, κι απλά ήσουν εκεί και επέπλεες και δεν κουνιόσουν. Είχα... Ήμουν έτοιμη να κάνω κάτι πια – να σε ταρακουνήσω – κάτι.»

«Καλύτερα που δεν έκανες τίποτα. Δεν βρισκόμουν σε κίνδυνο.»

«Τι συνέβη;» με ρωτά, ανήσυχη.

Σκέφτομαι ότι το νοοσύστημα διαβάζει τις αναμνήσεις της – τις καταγράφει. Ο Ιωάννης'σαρ μαθαίνει τα πάντα. Δε νομίζω ότι θα ήταν

καλή ιδέα να τον ενημερώσω τι ακριβώς μπορώ να κάνω βουτώντας μέσα σ'αυτή τη λίμνη.

Απαντώ στη Ζέρκιλιθ: «Δε γίνεται να σου πω. Και ξέρεις γιατί. Η σιωπή είναι σύνεση.»

Τα μάτια της στενεύουν. Ναι, καταλαβαίνει. «Είναι... σημαντικό;» ρωτά μόνο.

Νεύω. «Είναι. Πρέπει να μου δείξεις εμπιστοσύνη, Ζέρκιλιθ. Με συγχωρείς, αλλά—»

«Φυσικά, Πρίγκιπά μου. Εννοείται πως σου έχω εμπιστοσύνη.»

«Ωραία,» της λέω. «Θα σου χρειαστεί.» Και σηκώνομαι όρθιος. Πιάνω τα ρούχα μου από κάτω και τα φοράω ξανά.

Στρέφω το βλέμμα μου στην άλλη πόρτα της στρογγυλής αίθουσας, την πόρτα που δεν έχω γκρεμίσει. Είναι κι αυτή μεγάλη και μεταλλική. Ίσως να είναι λιγότερο βαριά από την προηγούμενη, έχω την εντύπωση, χωρίς να είμαι σίγουρος.

«Τώρα,» λέω, «θέλω να μάθω τι κρύβεται αποκεί πίσω. Αλλά πρέπει να ξεκουραστώ λίγο, πρώτα. Εκτός αν δεν είναι κλειδωμένη – που δεν το νομίζω.» Την πλησιάζω, προσπαθώ να την ανοίξω χωρίς βία. Και, ναι, είναι κλειδωμένη.

Περιμένω να ξεκουραστώ.

Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούν μες στην αίθουσα, μαζί με μερικά άλλα φτερωτά ερπετά που τους έχω προκαλέσει το ενδιαφέρον.

Η Ζέρκιλιθ βηματίζει, κοιτάζοντας, στην ακτινοβολία της λίμνης, τους αρχαίους μεγάλους σωλήνες που εξέχουν από τα τοιχώματα της αίθουσας, επάνω στους οποίους υπάρχουν κυκλώματα και καλωδιώσεις που ορισμένα λαμπυρίζουν.

Πλησιάζω έναν απ'αυτούς τους σωλήνες κι εγώ. Τον αγγίζω με το ένα χέρι. Ναι, μέσα του κυλά νερό, αναμφίβολα: κυλάνε ανθυδατικές ενέργειες. Από αυτούς τους σωλήνες γεμίζει η λίμνη, ή από τη λίμνη αντλούν οι σωλήνες νερό; Δεν είμαι σίγουρος τι από τα δύο ισχύει. Υποθέτω, όμως, πως από εδώ μάλλον ξεκινά το αρχέγονο υδρευτικό σύστημα της Βυθυδάτιας, εδώ γίνεται η αφαλάτωση, και εδώ βασίζονται, ή βασίζονταν παλιά, πολύ άλλοι μηχανισμοί της βυθισμένης ηπειρονήσου. Κάποιοι, πριν από χιλιετίες, νομίζω πως είχαν μετατρέψει ετούτη

την ηπειρόνησο σε υποβρύχιο. Ένα μέρος όπου μπορούσαν να ζήσουν κάτω από το νερό.

Αλλά γιατί δεν έφευγαν με άλλα υποβρύχια; Είναι δυνατόν, έχοντας τέτοια τεχνολογία, να μην είχαν υποβρύχια για να φύγουν;

Και τι κάνουν οι Βυθισμένοι εδώ; Αυτοί εξολόθρευσαν τους κατοίκους της Βυθυδάτιας; Από πού ήρθαν; Από αλλού; Δε μου μοιάζει λογικό... Τι μπορεί να ισχύει, λοιπόν; Υπήρχαν ανέκαθεν εδώ; Κι αυτοί επιβίωσαν αλλά οι άνθρωποι δεν επιβίωσαν; Γιατί; Τι συνέβη;

Μάλλον, ποτέ δεν θα μάθω. Πάντως, σίγουρα κάποια μεγάλη καταστροφή έγινε στη Βυθυδάτια – και εννοώ αφότου βυθίστηκε. Μια δεύτερη μεγάλη καταστροφή. Ίσως οι κάτοικοί της να πέθαναν από κάποια μόλυνση, κάτι τέτοιο – δεν ξέρω. Δεν μπορώ να υποθέσω. Και δεν έχει νόημα· δε μ'ενδιαφέρει τόσο πολύ.

Νομίζω πως έχω αρχίσει να νιώθω πιο ξεκούραστος τώρα. Και η οργή μου είναι δυνατή μέσα μου.

Στρέφομαι στην κλειστή πόρτα. Την πλησιάζω.

«Θα την ανοίξεις;» με ρωτά η Ζέρκιλιθ.

«Ναι.»

Τραβά το σπαθί και το ξιφίδιό της.

Νεύω. Καλό είναι να είμαστε προσεχτικοί. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να είναι αποκεί πίσω.

Αρχίζω να χτυπάω την πόρτα, κλοτσώντας την, πέφτοντας επάνω της με φόρα· και σύντομα γκρεμίζεται, αλλά αυτή τη φορά δεν γκρεμίζομαι κι εγώ μαζί της. Ο χώρος πέρα από το κατώφλι της δεν είναι αυτόφωτος όπως η αίθουσα με τη λίμνη, οπότε βγάζω τον φακό μου και τον ανάβω, στέλνοντας μέσα την ακτινοβολία του. Βλέπω ένα δωμάτιο γεμάτο τεχνικούς εξοπλισμούς φαγωμένους από τον χρόνο. Κάποιο αρχέγονο κέντρο ελέγχου, ίσως;

Προτείνω στη Ζέρκιλιθ ν'ανάψουμε δύο από τους δαυλούς που έχουμε φτιάξει από τα φυτικά στελέχη, κι εκείνη συμφωνεί. Καθώς σβήνω τον φακό μου για εξοικονόμηση ενέργειας, ανάβω με τον αναπτήρα μου έναν από τους δαυλούς και η Ζέρκιλιθ ανάβει έναν άλλο. Μπαίνουμε στο δωμάτιο και κοιτάζουμε τριγύρω, φωτίζοντας. Ο Δεξής και η Αριστερή έρχονται και κάθονται στους ώμους μου, ακριβώς

στις θέσεις που υπονοούν τα ονόματά τους. Τα υπόλοιπα ιπτάμενα ερπετά φτεροκοπούν κοντά μας.

Οι τεχνικοί εξοπλισμοί που βλέπω είναι τόσο αρχαίοι, τόσο διαβρωμένοι από τον χρόνο, και τόσο ανέγνωροι για εμένα, που δεν μπορώ να καταλάβω σε τι, ίσως, να χρησίμευαν κάποτε. Πιθανώς να ήταν κάποιου είδους υπολογιστικά συστήματα, ή συστήματα αποθήκευσης δεδομένων, ή παρακολούθησης. Ή οτιδήποτε άλλο.

Ούτε η Ζέρκιλιθ έχει, φυσικά, καμιά ιδέα γι'αυτά τα μηχανήματα.

Το δωμάτιο ενώνεται και με άλλα, τα οποία περιέχουν επίσης τεχνικούς εξοπλισμούς στην ίδια κατάσταση. Αλλά δεν είναι ίδιοι κιόλας. Ορισμένοι, μάλιστα, μου φαίνεται ότι διαφέρουν τελείως. Σε μια απ'αυτές τις αρχέγονες αίθουσας βλέπουμε ακόμα και κάτι πελώρια δοχεία που θα μπορούσαν να χωρέσουν ανθρώπους. Τα κρύσταλλά τους είναι τόσο θαμπωμένα από τα χρόνια που στην αρχή νομίζουμε ότι δεν είναι κρύσταλλα αλλά κάποιου είδους μέταλλα.

Μεγάλοι σωλήνες εξέχουν από κάθε τοίχο, παντού.

Η έρευνά μας μας οδηγεί, τελικά, σε άλλους χώρους, πέρα από αυτά τα δωμάτια: χώρους φτιαγμένους από ανθρώπους ξανά, όχι σπήλαια. Εδώ είναι η συνέχεια του ερειπωμένου συμπλέγματος στο οποίο μπήκαμε προτού συναντήσουμε τη λίμνη.

Και, ύστερα από λίγο, προτείνω στη Ζέρκιλιθ να επιστρέψουμε στη λίμνη.

«Ό,τι νομίζεις εσύ, Κάλνεντουρ... Πιστεύεις ότι η λίμνη θα μας βοηθήσει;»

«Το πιστεύω. Αν όχι αυτή, τότε δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να μας βοηθήσει εδώ πέρα.»

Ευτυχώς, μέσα σε τούτο το σύμπλεγμα δεν συναντήσαμε Βυθισμένους ή άλλα εχθρικά όντα. Είναι τελείως εγκαταλειμμένο, εκτός από διάφορα μικρά πλάσματα της Βυθιδάτιας. Υπάρχει κανένας συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό, άραγε; αναρωτιέμαι. Φοβούνται, μήπως, οι Βυθισμένοι να έρθουν εδώ; Ή είναι τυχαίο; Αν πάντως φοβούνται κάτι, δεν μπορώ να μαντέψω τι είναι αυτό. Δεν βλέπω τίποτα το φανερά επικίνδυνο.

Επιστρέφουμε στη λίμνη, και λέω στη Ζέρκιλιθ να καθίσει και να ξεκουραστεί. Να φάει και τίποτα από τις προμήθειες που έχουμε

συγκεντρώνει από τις περιπλανήσεις μας στα υπόγεια της Βυθυδάτιας.
«Εγώ θα βουτήξω πάλι.»

«Είσαι σίγουρος, Πρίγκιπά μου;»

«Μην ανησυχείς για εμένα,» της λέω. «Δε συμβαίνει κάτι κακό όταν είμαι εκεί μέσα.»

«Κι αν... αν σε βλέπω να μην κινείσαι για πολλή ώρα;»

Το σκέφτομαι για λίγο αυτό. Υπάρχει περίπτωση να μου συμβεί κάτι και να... παγιδευτώ νοητικά μες στο ενεργειακό πλέγμα της Βυθυδάτιας; Ίσως και να υπάρχει. Ίσως... «Κοίτα,» λέω στη Ζέρκιλιθ, αν και με κάποιο δισταγμό, «αν δεν έχω βγει από τη λίμνη ύστερα από τέσσερις ώρες, τότε κάνε κάτι.»

«Όπως, ας πούμε, να... σε σκουντήσω;»

«Κάτι τέτοιο.» Αρχίζω να βγάζω τα ρούχα μου ξανά, ενώ η Ζέρκιλιθ κάθεται σε μια άκρη της λίμνης.

Όταν είμαι γυμνός εκτός από την περισκελίδα μου, βουτάω στο ενεργειακά φορτισμένο νερό, το αφήνω να έρθει σε πλήρη επαφή με το σώμα μου, και βρίσκομαι πάλι στο κέντρο εκείνου του συμπαντικού μηχανισμού. Απλώνω τις αισθήσεις μου ολόγυρα, και ολοένα και πιο μακριά... μέχρι τα άκρα της Βυθυδάτιας, η οποία μετακινείται μες στη θάλασσα – ναι, το καταλαβαίνω πολύ έντονα αυτό: μετακινείται. Αισθάνομαι σαν να είμαι στην καρδιά ενός πελώριου ψαριού.

Αλλά εκείνο που με ενδιαφέρει είναι να καθοδηγήσω τη Λουκία και τους άλλους σ'εμένα και τη Ζέρκιλιθ, ώστε να μας πάρουν από εδώ με τα υποβρύχια. Πώς μπορώ να το καταφέρω αυτό; Μόνο ένας τρόπος υπάρχει, νομίζω: να μάθω πολύ καλά τις βυθισμένες ακτές της Βυθυδάτιας. Πρώτα, όμως, ας δούμε αν η Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος είναι πάλι κάπου κοντά...

Την ψάχνω, αλλά δεν τη βρίσκω. Έχει πάει στον Ορνάκιο; Το πιθανότερο. Ίσως τώρα όλοι τους να συζητάνε πώς να με βρουν. Ο Αρσένιος, επίσης, θα τους έχει ήδη μιλήσει, υποθέτω.

Στρέφω, οπότε, την προσοχή μου στα άκρα της Βυθυδάτιας, στις βυθισμένες ακτές της, και τις εξερευνώ, αρχίζοντας να συνηθίζω ολοένα και περισσότερο αυτή την καινούργια συνειδησιακή κατάσταση, όπως το νεογέννητο συνηθίζει σταδιακά το φως. Βρίσκω τα σπήλαια στο πλάι της ηπειρονήσου, το ένα μετά το άλλο: τα σπήλαια που δίνουν

πρόσβαση στον υπόγειο κόσμο της. Δεν τα βλέπω με τα μάτια μου, δεν έχω καμιά οπτική επαφή μαζί τους, καμιά εικόνα τους με τη συνηθισμένη έννοια· αλλά καταλαβαίνω αρκετά πράγματα γι'αυτά μέσω των ανθυδατικών ενεργειών. Είναι σαν να ψηλαφείς μέσα στο σκοτάδι. Σαν να χρησιμοποιείς μόνο την αφή σου για να αντιληφτείς τα πάντα γύρω σου. Αλλά αυτού του είδους η «αφή» φτάνει πολύ πιο μακριά από τα χέρια ενός ανθρώπου, και τα χέρια σου εδώ δεν είναι μόνο δύο: είναι ολόκληρη σφαίρα που σε περιβάλλει.

Μαθαίνω τα άκρα της Βυθυδάτιας, τα εξερευνώ, ανακαλύπτοντας σπήλαια... και προσπαθώ να καταλάβω ποια από αυτά βρίσκονται πιο κοντά σ'εμένα: σε ποια θα μπορούσα να φτάσω πιο εύκολα διασχίζοντας τον υπόγειο κόσμο–

Ένα τράνταγμα. Αλλά όχι στο πλέγμα από ανθυδατικές ενέργειες· επάνω στο σώμα μου. Καταλαβαίνω τη διαφορά, αν και προς στιγμή μπερδεύομαι.

Πρίγκιπά μου; Πρίγκιπά μου, είσαι καλά; Μια απόμακρη φωνή. Η Ζέρκιλιθ.

Τράνταγμα ξανά. Έχει ανησυχήσει για εμένα. Πρέπει να έχουν περάσει πάνω από τέσσερις ώρες. Ή ίσως κάτι άλλο να συμβαίνει μες στη στρογγυλή αίθουσα με τη λίμνη, κάτι το κακό.

Μαζεύω τη συνείδησή μου προς το κέντρο του πλέγματος, προς τα εμένα, όσο πιο γρήγορα μπορώ, αλλά προσεχτικά συγχρόνως, γιατί έχω την αίσθηση πως αν το κάνεις πολύ γρήγορα ίσως να έχεις αρνητικά επακόλουθα.

Τα μάτια μου ανοίγουν και βλέπω τη Ζέρκιλιθ να σκύβει από πάνω μου, να τεντώνεται από την άκρη της λίμνης και να με ταρακουνά.

«Κάλνεντουρ!» αναφωνεί τώρα, παρατηρώντας ότι έχω «ξυπνήσει», και κάνει πίσω. «Πέρασαν τέσσερις ώρες...»

«Δε συμβαίνει κάτι άλλο;»

«Όχι. Αλλά μετά από τέσσερις ώρες μού είπες να....»

«Καλά έκανες και με ενόχλησες,» αποκρίνομαι. «Μου χρειάζεται κάποια ξεκούραση. Και πεινάω.» Πιάνομαι από την άκρη της λίμνης και βγαίνω.

Κάθομαι να ξεκουραστώ. Βγάζω από την κάπα μου ένα τσιγάρο και το ανάβω, χωρίς να έχω ακόμα ντυθεί.

«Θα το κάνεις αυτό πολλές φορές ακόμα;» με ρωτά η Ζέρκιλιθ, δείχνοντας τη λίμνη.

«Ναι· μερικές φορές ακόμα θα χρειαστεί, σίγουρα.»

«Και μετά;»

Έχω διαμορφώσει ένα σχέδιο στο μυαλό μου, αλλά... «Δε μπορώ να σου πω για το μετά, Ζέρκιλιθ. Με συγχωρείς. Ξέρεις γιατί.»

Ξέρει, μα δεν της αρέσει· το διαβάζω στην έκφρασή της. Δε μιλά, ωστόσο. Η σιωπή είναι σύνεση...

Βγάζω κάτι να φάω από αυτά που έχουμε συγκεντρώσει στις περιπλανήσεις μας.

«Θα μένουμε, δηλαδή, εδώ τώρα;» λέει η Ζέρκιλιθ. «Δε θα προχωρήσουμε αλλού;»

«Αυτή τη στιγμή, όχι, δε θα προχωρήσουμε. Κοιμήσου λίγο,» της προτείνω. «Θα φυλάω σκοπιά, ως συνήθως. Και μετά, όταν θα βουτήξω πάλι στη λίμνη, θα με φυλάς εσύ.»

Η Ζέρκιλιθ δεν φέρνει αντίρρηση· ξαπλώνει παραδίπλα. Πρέπει να είναι κουρασμένη, δίχως αμφιβολία.

«Και μην ανησυχείς,» της λέω. «Θα φύγουμε από εδώ, σύντομα.»

Αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται ο Ιωάννης· σαρ για όλ' αυτά... Θα έπρεπε να φοβάμαι ότι ίσως έρθει να μας βρει, μαζί με όλους τους Τρομερούς Καπνούς και τον Στέφανο; Δεν το νομίζω. Είμαστε πολύ βαθιά μέσα στον υπόγειο κόσμο της Βυθυδάτιας. Πώς να μας βρουν; Ακόμα και παρακολουθώντας τις αναμνήσεις της Ζέρκιλιθ σαν κινηματογραφική ταινία, πάω στοίχημα ότι αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Και θα έχουν να αντιμετωπίσουν και τους Βυθισμένους καθοδόν...

Ύστερα από κάποιες ώρες – κατά τις οποίες έχω ξεκουραστεί επαρκώς, με την Πάροδο του Πράου Ανέμου να μουρμουρίζει μέσα μου – ξυπνάω τη Ζέρκιλιθ, ελπίζοντας κι εκείνη να είναι ξεκούραστη. Τα μάτια της ανοίγουν αμέσως μόλις αγγίζω τον ώμο της, κάνοντάς με να αναρωτηθώ αν κοιμόταν ή όχι.

«Θα βουτήξω πάλι,» της λέω.

«Ναι,» αποκρίνεται μόνο, και παίρνει καθιστή θέση. Ύστερα σηκώνεται όρθια σαν για να ξεμουδιάσει, καθώς γδύνομαι ξανά, βουτάω στη λίμνη, και έρχομαι σε επαφή με το ενεργειακό πλέγμα της Βυθυδάτιας.

Και αποδώ και πέρα αυτό κάνουμε: ξεκουραζόμαστε κάθε τόσο και, μετά, συνεχίζω την παράξενη εξερεύνησή μου. Μαθαίνω όσο πιο καλά μπορώ τις ακτές της Βυθυδάτιας, και προσπαθώ επίσης να βρω τον προσανατολισμό μου – να καταλάβω προς τα πού είναι ο βορράς. Νομίζω ότι τα καταφέρνω. Νομίζω. Γιατί δεν είναι εύκολο. Ο συμπαντικός μηχανισμός δεν με βοηθά και τόσο σε τούτη τη δουλειά. Αλλά, αν είναι να δώσω κατευθύνσεις στους φίλους μου, πρέπει να έχω κατά νου κάποιον προσανατολισμό.

Συναντώ ξανά την Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος. Της εξηγώ, όσο καλύτερα μπορώ, τι προσπαθώ να κάνω, κι εκείνη μού λέει ότι όλοι περιμένουν να τους καθοδηγήσω για να με βρουν. Χρειάζεται λίγη υπομονή ακόμα, της αποκρίνομαι. Θα σου πω πότε. Και της ζητάω να στέλνουν, εν τω μεταξύ, τα υποβρύχιά τους κοντά στη Βυθυδάτια, γιατί θέλω ν'αρχίσω να καταλαβαίνω την παρουσία τους, να τη διακρίνω από οποιαδήποτε άλλη παρουσία. Αν και δεν ξέρω πώς θα με βοηθήσει αυτό στο σχέδιό μου. Μάλλον, είναι τελείως ανούσιο, αλλά τέλος πάντων...

Οι φίλοι μου το κάνουν: στέλνουν τα υποβρύχιά τους, κι αρχίζω να ξεχωρίζω τις κινήσεις τους από τις κινήσεις των υδρόβιων πλασμάτων. Γιατί, ναι, έτσι τα αντιλαμβάνομαι: μέσω των κινήσεών τους. Είναι σαν να αισθάνεσαι ρεύματα αέρα, κι αναλόγως το ρεύμα καταλαβαίνεις και κάποια πράγματα για το τι το προκαλεί. Το πλέγμα των ανθυδατικών ενεργειών ταραζεται από τις κινήσεις, έστω και λίγο, και αυτό είναι που ουσιαστικά νιώθω.

Ο Αρσένιος μάς επισκέπτεται σε κάποια στιγμή. Εγώ βρίσκομαι μέσα στο νερό τότε και δεν τον βλέπω να παρουσιάζεται, αλλά η Ζέρκιλιθ με ταρακουνά και ανοίγω τα μάτια μου, βγαίνω από τη λίμνη, και τον συναντώ.

«Οφιομαχητή,» λέει ο αδελφός της Διονυσίας, μειδιώντας. «Νομίζεις ότι αυτές είναι καλές ώρες για μπάνιο;»

«Γιατί όχι;» του απαντώ, στάζοντας, καθώς σταυρώνω τα χέρια μου μπροστά μου και η Αριστερή έρχεται να καθίσει στον δεξή μου ώμο, συρίζοντας. «Προτείνεις να βρομίσουμε εδώ μέσα;»

«Δεν έκανες, όμως, μόνο μπάνιο εκεί, έτσι δεν είναι; Η αδελφή μου, όταν τη συνάντησα, μου είπε ότι—»

«Όχι,» τον διακόπτω. «Μη λες λεπτομέρειες, Αρσένιε. Σου εξήγησα ποιος παρακολουθεί, δεν σου εξήγησα;»

«Ναι, σωστά... Νομίζεις ότι μπορεί να σε σαμποτάρει κάπως;»

«Δεν ξέρω, αλλά δεν το ρισκάρω κιόλας. Είναι κάτι που οι άλλοι θέλουν να μου πουν;»

«Τίποτα συγκεκριμένα. Απλώς ότι είναι έτοιμοι. Περιμένουν.»

«Δεν αργώ, να τους πεις. Σύντομα θα γίνει. Πολύ σύντομα. Δε μπορώ να σου μιλήσω για τίποτ' άλλο.»

Ο Αρσένιος νεύει. «Καταλαβαίνω.» Ρίχνει μια ματιά στη φωτοβόλο λίμνη και μετά στρέφει πάλι το βλέμμα του σ'εμένα. «Σε χαιρετώ, Οφιομαχητή. Και σε χαιρετούν και τα Τέκνα, να ξέρεις.»

«Δώσε τους και τους δικούς μου χαιρετισμούς.»

Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου βαδίζει προς έναν τοίχο απ'όπου εξέχουν χοντροί σωλήνες με κυκλώματα και καλωδιώσεις, περνά από μέσα του, κι εξαφανίζεται.

«Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι αυτός ο τύπος,» λέει η Ζέρκιλιθ. «Με στοιχειό μοιάζει.»

«Δεν είσαι μακριά,» της αποκρίνομαι. «Αλλά θα πούμε περισσότερα για τον Αρσένιο όταν είμαστε σε πιο ασφαλές μέρος.» Η σιωπή είναι σύννεση.

Επιστρέφω στη λίμνη και στην εξερεύνησή μου των βυθισμένων ακτών της Βυθυδάτιας. Συνεχίζω ώσπου να είμαι βέβαιος ότι έχω κατανοήσει τη γεωγραφία τους όσο πιο καλά γίνεται.

Ύστερα, έρχομαι ξανά σε επαφή με την Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος. Της λέω ότι θα πάω σε ένα σπήλαιο στα άκρα της Βυθυδάτιας, και εκεί τα υποβρύχια πρέπει να έρθουν να με βρουν. Προσπαθώ να της εξηγήσω πού ακριβώς είναι αυτό το σπήλαιο. Έχω επιλέξει ένα μέρος όπου νομίζω ότι μπορώ να κατευθύνω τους φίλους μου όσο το δυνατόν πιο εύκολα, αλλά και πάλι το βρίσκω δύσκολο να δώσω εξηγήσεις. Μιλάω στην Ωκεανομάντισσα για προσανατολισμό – σημεία του ορίζοντα (οι ενεργειακές πυξίδες λειτουργούν άνετα σε οποιοδήποτε βάθος κάτω από τη θάλασσα· το ξέρω καλά αυτό) – και για αριθμό σπηλαίων από ένα συγκεκριμένο σημείο και μετά. Της λέω ότι πρέπει να έρθουν να με βρουν μετρώντας τα σπήλαια· δεν μπορώ να δώσω απόσταση σε χιλιόμετρα ή άλλη μονάδα μέτρησης: δεν είναι

δυνατόν αυτό. Της μιλάω, επίσης, για κάποιες ιδιομορφίες της βυθισμένης ακτής, κάποια σημάδια που οι φίλοι μου μπορούν να χρησιμοποιήσουν για να εντοπίσουν πιο εύκολα τη σπηλιά όπου θα τους περιμένω. Μέσα στο μυαλό μου βρίσκεται ο χάρτης της Βυθυδάτιας όπως θα ήταν ένας χάρτης από φωτεινές ενεργειακές γραμμές.

Ευτυχώς, η επικοινωνία μου με την Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος έχει βελτιωθεί πολύ από εκείνη την πρώτη μας συνάντηση, και τώρα καταλαβαίνουμε άψογα σχεδόν τις έννοιες που προσπαθούμε να μεταδώσουμε ο ένας στον άλλο. Έχω μάθει καλύτερα αυτή την παράξενη «γλώσσα» κι εκείνη το ίδιο. Έχουμε βρει έναν κώδικα.

Καθώς τελειώνω τη συζήτησή μου μαζί της, της λέω επίσης ότι αποδώ και πέρα δεν θα μπορούμε να μιλάμε άλλο. Θα έχω φύγει από το κέντρο της Βυθυδάτιας που μου επιτρέπει αυτή την επαφή, θα έχω αρχίσει να κατευθύνομαι προς το σημείο συνάντησης. Επομένως, αν θέλει να με ρωτήσει κάτι πρέπει να το κάνει τώρα.

Η Ωκεανομάντισσα μού απαντά ότι δεν χρειάζεται να ρωτήσει τίποτα. Έχει καταλάβει.

Τη χαιρετώ και μαζεύω τη συνείδησή μου προς το κέντρο του συμπαντικού μηχανισμού της Βυθυδάτιας – προς εμένα, δηλαδή.

Ανοίγω τα μάτια μου και βλέπω τη Ζέρκιλιθ να με κοιτάζει από την άκρη της λίμνης.

Πιάνομαι και βγαίνω. «Ήρθε η ώρα,» της λέω.

«Ποια ώρα;»

«Να φύγουμε από εδώ.»

«Και να πάμε πού;»

«Θα δεις. Με συγχωρείς που δεν σου λέω, αλλά... θα δεις. Είναι κάτι καλό, πάντως. Κάτι πολύ καλό.»

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος πήγε να πάρει τη Διονυσία από την Ανθρώπινη Προστασία με το δίκυκλό του· αλλά εκείνη δεν ήταν εκεί όπου την περίμενε, δεν ήταν στον χώρο στάθμευσης. Ο Ανδρέας άφησε το όχημά του και μπήκε στο εσωτερικό της κλινικής, αναζητώντας την, μα δεν την έβρισκε σε κανένα από τα μέρη που πίστευε ότι έπρεπε να είναι. Ρώτησε το προσωπικό και του είπαν ότι την είχαν δει να πηγαίνει προς την έξοδο και να βγαίνει. Κανείς, όμως, δεν ήξερε πού κατευθυνόταν.

Ο Ανδρέας παραξενεύτηκε. Πού μπορεί να πήγε; σκέφτηκε. Είχε καμιά δουλειά έξω από το νοσοκομείο; Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και την κάλεσε στον δικό της πομπό – αυτόν που της είχε ο ίδιος αγοράσει – αλλά δεν έπιανε το σήμα της.

(Η Διονυσία είχε απενεργοποιήσει τον πομπό της φεύγοντας από την Προστασία, γιατί το φοβόταν ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο και δεν ήθελε να δώσει εξηγήσεις στον Ανδρέα – το ήξερε ότι θα διαφωνούσε μαζί της – ούτε ήθελε να του πει ψέματα. Είχε αποφασίσει πως θα του έλεγε μετά ότι είχε πάει στο Κακό Πάτημα. Θα του το έλεγε όταν είχε μάθει λεπτομέρειες για το φάρμακο του Απέθαντου.)

Ο Ανδρέας παραξενεύτηκε ακόμα περισσότερο. Τι συμβαίνει εδώ; σκέφτηκε. Χάλασε ο πομπός της; Ή εσκεμμένα τον έχει κλειστό; Και γιατί;

Αναζήτησε τον αδελφό του, και τον βρήκε σ'έναν από τους διαδρόμους της Προστασίας, να βαδίζει μαζί με τον Ευγένιο'νιρ.

Ο Πέτρος στράφηκε αμέσως στον Ανδρέα, και συνοφρυνώθηκε. «Τι έχεις;» ρώτησε. «Μοιάζεις με φουσημένο ναύτη που είδε υδατοφάσμα.»

«Πού είναι η Διονυσία;»

«Δεν ξέρεις;»

«Την έστειλες κάπου;»

«Πού να τη στείλω; Εδώ είναι η δουλειά της.»

«Έφυγε απ'το νοσοκομείο προτού έρθω. Μου το είπαν. Βγήκε απ'την έξοδο. Και την καλώ τώρα στον πομπό της αλλά δεν πιάνω το σήμα της. Τι στα κωλομέρια του Λοκράθου έγιν-;»

«Δεν είμαστε στον δρόμο, αδελφέ μου,» τον διέκοψε ο Πέτρος. «Μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία είμαστε.»

«Πού πήγε η Διονυσία;»

«Σου λέω – δεν ξέρω.»

«Έγινε κάτι εδώ, προτού φύγει; Είπε κάτι;»

Ο Πέτρος κι ο Ευγένιος'νιρ αλληλοκοιτάχτηκαν, μοιάζοντας προβληματισμένοι· μια σκιά ήταν σαν να είχε πέσει και στων δύο τα πρόσωπα πίσω από τις μάσκες που φορούσαν καθαρά για λόγους θεατρνισμού.

«Τι είναι;» επέμεινε ο Ανδρέας. «Τι δεν μου λέτε;»

«Ρωτούσε για το φάρμακο,» του είπε ο Πέτρος. «Και εμένα και τον Ευγένιο. Ήθελε να μάθει τη σύστασή του, και ήθελε να μας βάλει να συνεργαστούμε με τον Απέθαντο για να φτιάξουμε το 'σωστό' φάρμακο.»

«Δεν καταλαβαίνω. Τι εννοείς;»

Ο Πέτρος τού εξήγησε τι εννοούσε.

Ο Ανδρέας στηρίχτηκε στον τοίχο, με το ένα χέρι, συλλογισμένος. Είναι δυνατόν; σκέφτηκε. Είναι δυνατόν, γαμώ τα έκφυλα κωλομέρια του Λοκράθου; Μπορεί να είναι τόσο παράτολμη; «Ίσως να πήγε εκεί,» είπε στον Πέτρο και τον Ευγένιο.

«Πού;» έκανε ο Ευγένιος.

«Στον Απέθαντο, ανόητε. Πού αλλού;»

Ο Πέτρος γέλασε. «Πώς να μπει στο Κακό Πάτημα; Είναι αποκλεισμένο. Η Φρουρά δεν θα την αφήσει.»

Μετά από κανένα μισάωρο, όμως, έμαθαν από τον τηλεοπτικό δέκτη ότι κάποιοι στασιαστές είχαν επιτεθεί στους φρουρούς στα βορειανατολικά σύνορα του Κακού Πατήματος, και μαζί τους ήταν, σύμφωνα με τις αναφορές, ένας άντρας που με τα χέρια του είχε ανατρέψει θωρακισμένα οχήματα της Φρουράς και καταρρίψει ένα ελικόπτερο – ο Οφιομαχητής. Επιπλέον, η εξέγερση φαινόταν να περιλαμβάνει όχι μόνο ανθρώπους από το Κακό Πάτημα αλλά και ανθρώπους από την υπόλοιπη πόλη.

Εκείνο που, φυσικά, δεν ανέφεραν οι δημοσιογράφοι ήταν πού βρισκόταν η Διονυσία'νιρ Υρφάνια.

Η Διονυσία ήταν πλάι στη μικρόσωμη, πρασινόδερμη σαμάνο από τη Βιλάρνη, τη Στεφανία, η οποία καλούσε και πρόσταζε συμμορίες γατών με παράξενα σφυρίγματα, και έκανε τις σκιές να κινούνται εφιαλτικά καθώς χτυπούσε το πόδι της στη γη. Ο Οφιομαχητής και οι άλλοι ξεσηκωμένοι, εν τω μεταξύ, συγκρούονταν με τους φρουρούς, διαλύοντας κάθε αντίσταση καθώς η Φρουρά είχε πανικοβληθεί, μην περιμένοντας ότι θα συναντούσε τέτοιο σθένος, ούτε περιμένοντας ότι ο Οφιομαχητής θα μπορούσε να ανατρέψει ακόμα και τα πιο βαριά τους οχήματα και να καταρρίψει ακόμα και το ελικόπτερό τους.

Οι επαναστάτες προχωρούσαν από το ένα σημείο των συνόρων του Πατήματος στο άλλο, καταστρέφοντας τα οδοφράγματα σε όλη τη βορειοανατολική μεριά. Και η Διονυσία τούς ακολουθούσε μαζί με τη Στεφανία.

«Εσύ είσαι, λοιπόν, η Βιοσκόπος για την οποία ήρθε ο Γεώργιος, ε;» είπε η σαμάνος σε κάποια στιγμή.

«Για εμένα ήρθε; Τι εννοείς;»

«Γιατί νομίζεις ότι είναι εδώ; Ήρθε να σε γλιτώσει απ'αυτά τα καθάρματα της Ανθρώπινης Προστασίας.»

«Καθάρματα; Τι είν' αυτά που λες;»

«Ναι, ο Γεώργιος το φανταζόταν ότι δεν θα ήξερες τίποτα...»

«Τι να ξέρω, δηλαδή;»

«Ότι δηλητηριάζουν την πόλη, κατά πρώτον;»

«Τι πράγμα;»

«Αυτοί εξαπλώνουν τα Σαγόνια του Αβυσσαίου. Φαρμακώνουν ποτά και φαγητά—»

«Ανοησίες! Πού άκουσες τέτοιες άθλιες φήμες;»

«Φήμες; Με δηλητηρίασαν οι καριόληδες! Είχα κολλήσει την επιδημία εξαιτίας τους. Και χάρη στον Γεώργιο είμαι τώρα ζωντανή.»

«Αποκλείεται! Κάτι κάνεις... Κάτι... Κάποιος λάθος κάνεις!»

Η Στεφανία έβγαλε ακόμα ένα παράξενο σφυρίγμα από τα χείλη της και μια γατοσυμμορία ήρθε από τα δώματα για να πηδήσει στα κεφάλια μιας μεγάλης ομάδας φρουρών που εφορμούσαν προς μια ομάδα επαναστατών. Χάος επακολούθησε...

Η Στεφανία είπε στη Διονυσία: «Άμα δε με πιστεύεις, ρώτα τον Γεώργιο μετά.»

Και, φυσικά, τον ρώτησε. Όταν οι φρουροί είχαν διωχτεί απ'όλα τα βορειοανατολικά σύνορα του Κακού Πατήματος και ήταν απόγευμα, τον πλησίασε εκεί όπου στεκόταν μαζί με μερικούς άλλους και τον ρώτησε.

«Είναι δυνατόν να λες ότι η Ανθρώπινη Προστασία εξαπλώνει την επιδημία; Πώς το έμαθες αυτό; Δεν είναι αλήθεια, Γεώργιε!»

Η οργή του Οφιομαχητή μαινόταν μέσα του σαν θύελλα δράκων, αλλά το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου την κρατούσε σταθερά υπό τον έλεγχό του. «Φυσικά και είναι αλήθεια.»

«Πώς ξέρεις τέτοιο πράγμα, Γεώργιε; Γιατί... γιατί να κάνουν τέτοιο πράγμα;»

«Γιατί είναι φουσημένοι όλοι τους!» της απάντησε ένας άλλος άντρας – και η Διονυσία τον αναγνώρισε. Ήταν αυτός που την είχε βοηθήσει εναντίον του πρώτου φρουρού που της επιτέθηκε. Τον αναγνώρισε παρότι τώρα δεν φορούσε μάσκα και κουκούλα ενώ τότε φορούσε. Ο Ιγνάτιος. Γαλανόδερμος, ξανθομάλλης, μουσάτος. «Θέλουν να βάλουν τον κόσμο να πάρει το φάρμακό τους, που είναι δηλητήριο – σε κάνει τοξικομανή.»

Η Διονυσία αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. «Και πώς το ξέρετε αυτό;» επέμεινε.

«Μας το είπε ο άντρας που δηλητηρίασε τη Στεφανία,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος. Και της εξήγησε βιαστικά τι είχε συμβεί στο Ρόδι και Νερό. Επίσης, της σύστησε τον Ιγνάτιο Λασάντιο, που ήταν ένας από τους αρχηγούς των εξεγερμένων της Κυκλόπολης πέρα από το Κακό Πάτημα.

«Και ποια είναι η κυρία;» ρώτησε ο Λασάντιος.

«Φίλη μου,» απάντησε ο Οφιομαχητής. «Γι'αυτήν είμαι εδώ, ουσιαστικά. Αλλιώς δεν θα βρισκόμουν στην Κυκλόπολη.»

«Τι εννοείς, Γεώργιε;» ρώτησε η Διονυσία. «Και η Στεφανία αυτό μου έλεγε πιο πριν, ότι ήρθες για εμένα· αλλά – αλλά δεν καταλαβαίνω. Τι σχέση έχω εγώ με... μ'αυτό που συμβαίνει τώρα εδώ; Δηλαδή, είμαι στην Προστασία, όμως προτού έρθω δεν—»

«Τι είσαι;» έκανε ο Λασάντιος, ξαφνιασμένος. «Είσαι της Ανθρώπινης Προστασίας; Είσαι δική τους;» Έμοιαζε έτοιμος να της χιμήσει.

«Ήρεμα, Λασάντιε.» Ο Οφιομαχητής έπιασε τον ώμο του, σταθερά, και η Ευθαλία, που ήταν κουλουριασμένη στον πήχη του Γεώργιου, σύριξε. «Δεν ήξερε τίποτα· το είδες. Δεν είναι ‘δική τους’. Την έχουν εξαπατήσει. Όπως και πολλούς άλλους στο νοσοκομείο τους, υποπτευόμαστε.»

Η Διονυσία δεν μπορούσε να τα πιστέψει αυτά που άκουγε. Δυσκολευόταν. Δυσκολευόταν πολύ... Αλλά... αλλά πώς μπορεί να ήταν ψέματα; «Ούτε ο Ανδρέας δεν πρέπει να ξέρει τίποτα, Γεώργιε!» είπε. «Ο Πέτρος – αυτός φταίει για όλα – και ο Ευγένιος’νιρ – είμαι βέβαιη. Μας έχουν κοροϊδέσει. Εκμεταλλεύονται τον Ανδρέα–»

«Όχι,» τη διέκοψε ο Οφιομαχητής. «Λυπάμαι, Διονυσία, αλλά ο Ανδρέας Νικκόδιος σίγουρα ξέρει τι συμβαίνει. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία–»

«Κάνεις λάθος!»

«Δεν κάνω λάθος. Μου επιτέθηκε στη Μεγάπολη και, αμέσως μετά, σε πήρε και φύγατε από εκεί γιατί φοβόταν να μη με ξανασυναντήσει.»

«Όχι... Δεν...»

Όμως ύστερα ο Οφιομαχητής της τα είπε όλα. Περιληπτικά μεν αλλά της τα είπε. Της είπε πού έβρισκε η Ανθρώπινη Προστασία τα καινούργια μέλη που έβαζε σε όσους τα ζητούσαν. Της είπε γιατί του επιτέθηκε ο Ανδρέας στη Μεγάπολη. Της είπε για την απάτη σχετικά με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχουν το πραγματικό φάρμακο, Διονυσία, αλλά το κρατάνε για τον εαυτό τους, και δίνουν ένα πράγμα που δένει τον κόσμο στην Ανθρώπινη Προστασία με βιολογικές αλυσίδες.»

Η Διονυσία δεν θυμόταν ποτέ ξανά στη ζωή της να είχε αισθανθεί τόσο προδομένη, τόσο εξαπατημένη. Και ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο Ανδρέας της είχε παίξει τέτοιο κακό παιχνίδι. Ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Δεν ήθελε να το πιστέψει. Γιατί, όμως, ο Γεώργιος να της έλεγε ψέματα; Δεν είχε λόγο να της πει ψέματα. Και πώς ήταν δυνατόν να έκανε λάθος;

«Γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις νωρίτερα;» τον ρώτησε. «Γιατί δεν ήρθες στην Ανθρώπινη Προστασία, να μου πεις ότι ο Ανδρέας σου επιτέθηκε στη Μεγάπολη;» Κάθονταν κάτω από την πιλοτή μιας

πολυκατοικίας τώρα καθώς συζητούσαν – ο Οφιομαχητής, η Διονυσία, η Στεφανία, και ο Λασάντιος.

«Γιατί δεν θα με πίστευες,» απάντησε ο Γεώργιος. «Γιατί δεν είχα ακόμα μάθει ούτε εγώ ποιος ήταν ο λόγος που μου επιτέθηκε ο Λύκος των Τροχών. Κι αν εμφανιζόμουν στα ξαφνικά και σου έλεγα τι έγινε, αλλά εκείνος το αρνιόταν, ποιον απ'τους δυο μας θα πίστευες;»

Η Διονυσία αναστέναξε. «Θα πίστευα ότι έκανες λάθος... Ότι ήταν σκοτεινά στη Μεγάπολη, εκείνη την ώρα, και έκανες λάθος...»

«Δεν έκανα λάθος, όμως. Ήταν όντως ο Ανδρέας Νιλκόδιος. Λυπάμαι, Διονυσία· δεν είναι ο άνθρωπος που νόμιζες.»

Τι νόμιζα; αναρωτήθηκε τότε η Διονυσία. Πραγματικά, τι ακριβώς νόμιζα; Δεν ήξερε τι ακριβώς νόμιζε για τον Ανδρέα. Σίγουρα ήταν κάπως... ατίθασος χαρακτήρας. Αλλά αυτό τής άρεσε. Αυτό τη διεγείρει ακόμα περισσότερο μαζί του. Δεν περίμενε, όμως, ποτέ ότι θα ήταν και εγκληματικός χαρακτήρας. Εκείνοι οι φίλοι του με τα δίκυκλα δεν ήταν απλώς φίλοι του, τελικά· ήταν συμμορία, γαμώτο! Και όλα τα πράγματα που είχε στο διαμέρισμά του, όλα τα πράγματα που ήταν σαν θησαυρός κουρσάρου, μα την Έχιδνα, πρέπει αληθινά να ήταν θησαυρός κουρσάρου. Ενός πολύ αιμοδιψή κουρσάρου.

Η Διονυσία αισθάνθηκε μια έντονη απογοήτευση να τη γεμίζει ακριβώς όπως ένα δοχείο αδειάζει. Και σκέφτηκε ότι αν ο δικός της χαρακτήρας ήταν διαφορετικός θα έπρεπε τώρα να τον μισεί τον Ανδρέα. Θα έπρεπε ίσως να αποζητά εκδίκηση. Αλλά αισθανόταν μόνο αυτή την απογοήτευση...

«Γιατί;» ρώτησε τον Οφιομαχητή, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο ενώ αισθανόταν δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της.

Ο Γεώργιος την κοίταξε με απορία. «Τι...;»

«Γιατί μ'ακολούθησες ως εδώ, Γεώργιε; Έβαλες τη ζωή σου σε κίνδυνο...»

«Με είχε παραξενέψει η επίθεση του Ανδρέα εναντίον μου. Αναρωτιόμουν τι μπορεί να ήθελε από εμένα. Αναρωτιόμουν, επιπλέον, μήπως με ήξερε από κάπου χωρίς εγώ να τον θυμάμαι.

»Αλλά αυτός δεν ήταν ο μόνος λόγος που ήρθα. Σε θεωρώ φίλη μου, Διονυσία. Με βοήθησες όσο μπορούσες στη Μεγάπολη, αφιλοκερδώς.

Και νομίζω, πραγματικά, ότι είσαι από τους πιο καλούς ανθρώπους που έχω συναντήσει σε τούτη την καταραμένη διάσταση—»

«Μη μου λες σαχλαμάρες, σε παρακαλώ!» Σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλά της με τα δάχτυλά της.

«Όχι, είναι αλήθεια. Έτσι το βλέπω εγώ, τουλάχιστον,» χαμογέλασε ο Οφιομαχητής. «Μπορείς να διαφωνήσεις αν θέλεις. Όλοι νομίζουμε ότι είμαστε χειρότεροι απ'ό,τι είμαστε—»

«Ναι, εντάξει...» ρουθούνισε ο Λασάντιος, «εκτός από κάτι καθάρματα σαν τον Νιλκόδιο και την κωλοκλικά του.» Κανείς δεν αμφέβαλλε ότι αναφερόταν στον Πέτρο Νιλκόδιο.

«Δε μπορούσα να μη σε βοηθήσω, Διονυσία,» είπε ο Γεώργιος κοιτάζοντας τη Βιοσκόπο και μόνο. «Δε μπορούσα να σ'εγκαταλείψω στα χέρια ενός ανθρώπου που, το λιγότερο, μου φαινόταν ύποπτος.»

Η Διονυσία αναστέναξε, νιώθοντας έναν κόμπο μέσα της. «Δεν ξέρω τι... τι να σου πω, Γεώργιε. 'Σ'ευχαριστώ,' είναι μάλλον εκείνο που πρέπει να σου πω. Αν και ακόμα δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ο Ανδρέας.... Μα την Έχιδνα – πώς μπορεί νάναι αλήθεια; Αλλά τι λόγο έχεις να μου λες ψέματα;»

«Αν δεν πιστεύεις εμένα, μπορείς να μιλήσεις και με τη Ναθράσκη, που έδινε ασθενείς στην Ανθρώπινη Προστασία για να παίρνουν τα μέλη τους.»

«Τι πράγμα; Ποια είναι η Ναθράσκη;»

Ενώ οι εξεγερμένοι του Κακού Πατήματος άρχιζαν να οργανώνονται μαζί με τους εξεγερμένους της υπόλοιπης Κυκλόπολης και ορισμένοι δημοσιογράφοι είχαν ήδη βρει το θάρρος να τους πλησιάσουν για να τους κάνουν ερωτήσεις, ο Οφιομαχητής και η Διονυσία πήγαν στον Απέθαντο και συνάντησαν την Ευτυχία Ναθράσκη. Ο Γεώργιος τής σύστησε τη φίλη του από τη Μεγάπολη και της ζήτησε να εξηγήσει τι συνέβαινε με την Ανθρώπινη Προστασία σχετικά με τις αντικαταστάσεις μελών. Η Ευτυχία δεν δίστασε να μιλήσει στη Διονυσία, αλλά η αντίδραση της Διονυσίας δεν ήταν καθόλου θετική.

«Είστε κακοποιοί, μα την Έχιδνα! Τόσο καιρό, κάνατε τέτοιο πράγμα με τους ασθενείς σας; Τους πουλούσατε;»

«Συνέβαινε μόνο σε συγκεκρι—»

«Και λοιπόν; Έχει καμιά διαφορά; Θα έπρεπε όλοι να τιμωρηθείτε γι'αυτ-!»

«Και ήρθες εσύ, από τη Μεγάπολη, να μας κρίνεις; Από ένα μεγάλο νοσοκομείο της Μεγάπολης; Τι ξέρεις για το τι γίνεται εδώ; Τι ξέρεις για τα προβλήματα στο Κακό Πάτ-»

«Τι σημασία έχει τι ξέρω; Είστε γιατροί, μα τον Αστερίωνα, δεν είστε γιατροί; Όπου κι αν βρίσκεστε-!»

«Αν έχεις σκοπό να τσακωθείς μαζί μας, μάθε πρώτα ότι-»

Ο Γεώργιος έβαλε το χέρι του στον ώμο της Ναθράσκης. «Εντάξει,» είπε. Και προς τη Διονυσία: «Τώρα η κατάσταση έχει αλλάξει. Συμφωνώ μαζί σου· ούτε σ'εμένα αρέσει αυτό που έκαναν παλιά, αυτή η συνεννόησή τους με την Ανθρώπινη Προστασία. Αλλά σήμερα οι γιατροί του Απέθαντου βοηθούν στην καταπολέμηση της επιδημίας-»

«Με το δικό σου φάρμακο, όμως· σωστά;»

«Δεν έχει σημασία. Κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν· είμαι σίγουρος-»

«Δε θα κάναμε τίποτα λιγότερο,» είπε η Ευτυχία, μοιάζοντας ακόμα τσαντισμένη.

«Πες ότι αυτό είναι για να διορθώσουν όσα κακά έκαναν πριν,» είπε ο Οφιομαχητής στη Διονυσία. «Πες ότι είναι εξιλέωση.»

Η Διονυσία κούνησε το κεφάλι, αναστενάζοντας, κοιτάζοντας το πάτωμα. Ήταν πολύ ταραγμένη. Από όλα. Κοίταξε ξανά τον Γεώργιο. «Πώς μπορείς να 'διορθώσεις' κάτι τέτοιο; Το να πουλάς ανθρώπους που έχουν την ανάγκη σου...»

«Θες να μάθεις τι ήταν πολλοί απ'αυτούς τους ανθρώπους;» πετάχτηκε η Ευτυχία. «Ήταν 'κακοποιοί' – όπως λες για εμάς. Ήταν μαχαίροβγάλτες και πειρ-»

«Τι σημασία έχει, γαμώτο;» φώναξε η Διονυσία. «Ήταν ασθενείς σας! Επειδή κανείς δεν θα τους αναζητούσε, αυτό νομίζεις ότι σας έδινε το δικαίωμα να-;»

«Λοιπόν,» παρενέβη ο Οφιομαχητής, με το ένα χέρι ακόμα στον ώμο της Ναθράσκης και βάζοντας τώρα το άλλο του χέρι στον ώμο της Διονυσίας. Η Ευθαλία ήταν απλωμένη στους δικούς του ώμους, σιωπηλή και παρατηρητική. «Έχουμε σημαντικότερο προβλήματα να λύσουμε, έτσι δεν είναι; Πολύ πιο άμεσα προβλήματα.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμούριζε μέσα του, έντονα, κρατώντας την τρομερή

μάνητά του υπό έλεγχο. Αν ήταν στις παλιές του μέρες, ο Γεώργιος υποπτευόταν ότι μάλλον θα είχε αρπάξει και τις δυο γυναίκες και θα τις είχε πετάξει πάνω στον αντικρινό τοίχο του γραφείου της Ναθράσκης, όπου συζητούσαν. Όχι σήμερα, όμως. Ήταν κυρίαρχος της οργής του περισσότερο από ποτέ.

Τα λόγια του έδωσαν τέλος στον διαπληκτισμό της γιατρού και της Βιοσκόπου. Έμειναν σιωπηλές, αν και με όψεις εξαγριωμένες.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα;» ρώτησε ο Γεώργιος τη Διονυσία.

Η Διονυσία ήταν συλλογισμένη για μερικές στιγμές. «Η θέση μου είναι... δύσκολη, το λιγότερο που μπορώ να πω. Δε γίνεται να επιστρέψω βόρεια του Νάνθη, να πάω στο σπίτι του Ανδρ- Ω! μα τον Αστερίωνα... Ο Φωνακλάς είναι εκεί. Ο σκύλος μου. Είναι στο σπίτι αυτού του, του-» Ξεροκατάπιε. «Δε μπορώ να τον αφήσω εκεί.»

«Θα πάμε και θα τον πάρουμε,» της υποσχέθηκε ο Οφιομαχητής. «Από καιρό ήθελα, ούτως ή άλλως, να πω μερικές κουβέντες με τον Λύκο των Τροχών. Ο μόνος λόγος που δίσταζα ήταν επειδή εσύ βρισκόσουν κοντά του και δεν ήξερες τι συνέβαινε. Δεν ήθελα να σε κάνω εχθρό μου, Διονυσία.»

«Μην τον σκοτώσεις. Ακόμα και τώρα... αν... αν γίνεται... μην τον σκοτώσεις, Γεώργιε.»

Η οργή του ήταν μια θύελλα μέσα του. «Γιατί;»

Η Ναθράσκη αποχώρησε από το γραφείο της, αφήνοντάς τους να μιλήσουν μόνοι· παρότι ήταν θυμωμένη με τη Διονυσία – με τον τρόπο της Διονυσίας και με τα λόγια της – καταλάβαινε ότι αυτό που συζητούσαν τώρα ήταν αρκετά προσωπικό.

Η Διονυσία είπε στον Γεώργιο: «Απλά δεν... δεν τον θέλω νεκρό. Δεν ξέρω γιατί.... Πρέπει να νομίζεις ότι είμαι ηλίθια, αλλά... δεν τον θέλω νεκρό.» Σκούπισε, με την ανάστροφη του χεριού της, μερικά δάκρυα από τα μάτια της.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής, «δε νομίζω ότι είσαι ηλίθια. Νομίζω ότι είσαι πολύ καλός άνθρωπος για την Υπερυδάτια – για οποιαδήποτε διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος, ίσως – όπως σου είπα και πριν.» Και πρόσθεσε μετά από μια στιγμή: «Έντάξει, δε θα τον σκοτώσω. Εκτός αν μου επιτεθεί. Αν μου επιτεθεί, δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτα, Διονυσία, όσο κι αν σε εκτιμώ. Με συγχωρείς.»

Η Βιοσκόπος ένευσε. «Το καταλαβαίνω.»

«Θα πάμε και θα πάρουμε τον σκύλο σου από το διαμέρισμά του κάποια στιγμή σύντομα. Αλλά τι σκέφτεσαι να κάνεις μετά από αυτό; Για την ώρα, δεν είναι εύκολο να βγεις από την πόλη· ωστόσο, αν θέλεις οπωσδήποτε να φύγεις, θα προσπαθ—»

«Όχι,» τον διέκοψε η Διονυσία. «Θα μείνω. Θα μείνω για να βοηθήσω εναντίον της επιδημίας – ή ό,τι κι αν είναι αυτό. Περισσότερο με μαζική δηλητηρίαση μοιάζει.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Κι εμένα έτσι μου μοιάζει.»

«Ούτε εσύ σκοπεύεις να φύγεις, μάλλον, προτού λυθεί η υπόθεση...»

«Αρχικά,» εξήγησε ο Οφιομαχητής, «είχα έρθει για εσένα και μόνο, όπως σου είπα. Αλλά τώρα... ναι, δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω. Νομίζω πως βασίζονται αρκετά σ'εμένα—»

Η Διονυσία γέλασε. «'Βασίζονται αρκετά'; Γεώργιε, αν δεν ήσουν εσύ θα ήταν όλοι τους καταδικασμένοι εδώ. Πώς κατάφερες να βρεις το πραγματικό φάρμακο;»

«Η επιδημία τους έχει παρόμοια συμπτώματα μ'ένα σπάνιο δηλητήριο που λέγεται 'Αγκάλη του Όφεως'.»

21

Μαζί με τη Ζέρκιλιθ, φεύγω από τη στρογγυλή αίθουσα με τη φωτοβόλο ενεργειακή λίμνη. Βγαίνουμε από το ερειπωμένο σύμπλεγμα και ταξιδεύουμε μέσα στα σπήλαια και τις σήραγγες της Βυθυδάτιας. Η Μοργκιανή σύντροφός μου με ακολουθεί χωρίς ερωτήσεις, παρότι δεν της έχω εξηγήσει τίποτα για το σχέδιό μου, για λόγους ασφαλείας. Το έχει πάρει σαν τον Σιλίσθας, που λένε στη Μοργκιάνη – το έχει πάρει στωικά, ας πούμε ότι θα έλεγαν αλλού στο Γνωστό Σύμπαν. Μου δείχνει εμπιστοσύνη. Ελπίζω να κάνει καλά. Ελπίζω όλα να πάνε καλά. Αυτή είναι, ίσως, η μοναδική μας ευκαιρία να φύγουμε από τούτη τη βυθισμένη ηπειρόνησο.

Ο Δεξής και η Αριστερή πετάνε πάντα κοντά μας, καθώς και πολλά ακόμα φτερωτά ερπετά που, κατά διαστήματα, έρχονται και φεύγουν. Οι παρουσίες τους είναι φιλικές, και η περιέργειά τους για εμένα μεγάλη. Το ξέρω: νιώθω ό,τι νιώθουν. Τα χαιρετώ με χαιρετάνε.

Πρέπει να παραδεχτώ ότι αυτή είναι μία από τις λίγες φορές στη ζωή μου στην Υπερυδάτια που αισθάνομαι αγχωμένος. Ίσως, η μοναδική φορά. Το θέμα είναι σημαντικό. Παίζονται πολλά. Όχι μόνο η δική μου επιβίωση – αυτό είναι συνηθισμένο για εμένα – αλλά και της Ζέρκιλιθ που μου έχει δείξει εμπιστοσύνη. Και οι άλλοι φίλοι μου – η Λουκία, που την αγαπώ, η Διονυσία, ο Δημήτριος, και οι υπόλοιποι – βρίσκονται σε κίνδυνο επίσης. Όχι άμεσα, πιθανώς – το νοοσύστημα, μάλλον, δεν μπορεί να τους βλάψει έτσι όπως κινούνται – αλλά κίνδυνο παρ'όλ' αυτά.

Διασχίζουμε σπήλαια και σήραγγες, κατευθυνόμενοι προς τη σπηλιά όπου είπα στην Ωκεανομάντισσα να μας συναντήσουν τα υποβρύχια. Ο χάρτης της Βυθυδάτιας είναι αποτυπωμένος στο μυαλό μου σαν διάγραμμα από φωτεινές γραμμές. Αυτό ισχύει ακόμα και για τον υπόγειο κόσμο της βυθισμένης ηπειρονήσου στον οποίο ταξιδεύουμε· γιατί ολόκληρος ο χώρος εδώ, ο ίδιος αέρας, είναι φορτισμένος με

ανθυδατικές ενέργειες. Ωστόσο, δεν είμαι σίγουρος ότι δεν θα κάνω λάθος στη διαδρομή. Πρέπει να είμαι πολύ προσεχτικός. Και το κακό είναι πως τώρα δεν έχω άμεση πρόσβαση στο ενεργειακό πλέγμα της ηπειρονήσου, ούτε επαφή με την Ωκεανομάντισσα. Δεν είναι ακριβώς σαν να βαδίζεις στα τυφλά, αλλά σαν να βαδίζεις με το ένα μάτι κλειστό και το άλλο σκιασμένο.

Έτσι, δεν ταξιδεύουμε και πολύ γρήγορα. Περνά χρόνος. Χρειάζεται να σταματάμε κατά διαστήματα για να ξεκουραζόμαστε – όχι μόνο η Ζέρκιλιθ, που σίγουρα το έχει ανάγκη, αλλά κι εγώ. Χρειάζεται, επίσης, να αντιμετωπίσουμε μερικές φορές Βυθισμένους, από διάφορες φυλές. Η Ζέρκιλιθ καλύπτεται πίσω μου, τότε, για να μη χτυπηθεί από τα δηλητηριώδη κεντριά τους, και με βοηθά μόνο όσο μπορεί και πάντα από ασφάλεια – επιμένω. Το Φιλί της Έχιδνας φροντίζει για τους παράξενους, τερατόμορφους κατοίκους της Βυθυδάτιας· γεμίζω τα σπήλαια και τις σήραγγες και τα ερειπωμένα συμπλέγματα με τα πτώματά τους και το διαφανές, παχύρρευστο αίμα τους. Ο Δεξής, η Αριστερή, κι άλλα ιπτάμενα ερπετά που δεν έχω ονομάσει αλλά εκτιμώ το ίδιο με βοηθούν στις συγκρούσεις μου με τους Βυθισμένους. Πέφτουν επάνω τους σαν σύννεφα από φτερά, ουρές, και νύχια, κάνοντας τους υπόγειους χώρους ν’αντηχούν με τα συρίγματά τους, λες κι είναι η υλική έκφανση της οργής μου – μια θύελλα από ιοβόλους δράκους. Αν και, στην πραγματικότητα, δεν είναι ιοβόλοι αυτοί οι μικροί δράκοι.

Για να βλέπουμε, για να διαλύουμε τα σκοτάδια, χρησιμοποιούμε δαυλούς φτιαγμένους από εκείνα τα φυτικά στελέχη. Την ενέργεια του φακού μου τη φυλάμε για περιπτώσεις ανάγκης.

Περνάμε από διάφορα ερειπωμένα συμπλέγματα καθοδόν, μέρη κατασκευασμένα από ανθρώπους (ή κάτι με ευφυΐα παρόμοια του ανθρώπου) πριν από αιώνες. Τα περισσότερα δεν έχουν κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον· σε κάποια υπάρχουν παράξενα μηχανήματα, διαβρωμένα, φθαρμένα, τα οποία μου κινούν την περιέργεια αλλά, φυσικά, δεν έχω χρόνο να ασχοληθώ μαζί τους. Ούτε και πραγματικά με απασχολεί τι μπορεί κάποτε να ήταν ή να έκαναν.

Στο μυαλό μου έχω, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας, και εκείνες τις ενεργειακές οντότητες που είχε στείλει εναντίον μου ο Ιωάννης·σαρ. Θα μπορούσε να στείλει κι άλλη; Ακόμα κι εδώ όπου

βρισκόμαστε, βαθιά μέσα στον υπόγειο κόσμο της Βυθυδάτιας; Έχω την υποψία ότι μέχρι κι αυτές οι οντότητες θα ήταν δύσκολο να μας εντοπίσουν σε τούτα τα λαβυρινθώδη μέρη...

Και, τελικά, καμία δεν συναντάμε. Ή ο Ιωάννης'σαρ δεν έστειλε επόμενη, ή η οντότητα δεν μας βρήκε.

Μετά από μερικές μέρες προσεχτικού ταξιδιού, φτάνουμε σε μια σπηλιά στα άκρα της Βυθυδάτιας που πρέπει να είναι αυτή που είχα βρει όταν περιπλανιόμουν, νοητικά, μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της βυθισμένης ηπειρονήσου. Δε μπορώ, όμως, να το ελέγξω ότι είναι όντως αυτή. Δεν έχω τρόπο.

Αλλά δεν χρειάζεται. Βλέπω φώτα σχεδόν αμέσως μόλις μπαίνω στη σπηλιά μαζί με τη Ζέρκιλιθ και τα φτερωτά ερπετά. Φώτα πίσω από φυσικές ασπίδες που σχηματίζονται από σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Ενεργειακά φώτα. Και διακρίνω κάμποσους ανθρώπους συγκεντρωμένους εκεί. Μας πρόσεξαν κι αυτοί τώρα· ορισμένοι μάς δείχνουν.

Βαδίζω προς τη μεριά τους, και η Ζέρκιλιθ μ'ακολουθεί. Ο Δεξής είναι πιασμένος στον αριστερό μου ώμο, η Αριστερή στον δεξή, και τριγύρω μας φτεροκοπούν κι άλλα ερπετά.

«Γεώργιε!» Η φωνή της Λουκίας.

Αυτοί είναι. Χαμογελάω. «Έλα,» λέω στη Ζέρκιλιθ. «Τους βρήκαμε.»

Τους πλησιάζουμε, και βλέπω πως όλοι είναι εκεί: η Λουκία, η Διονυσία, ο Δημήτριος, η Ερασμία, ο Καταραμένος Αργύριος, η Ελευθερία Μοριλκόνη, ο Ισίδωρος Ορνάκιος, κι άλλοι πίσω από αυτούς.

Η Λουκία πέφτει επάνω μου και μ'αγκαλιάζει, μου λέει πόσο ανησυχούσε για εμένα. Ο Δημήτριος έρχεται και μου σφίγγει το χέρι, γελώντας σαν φουσημένος. «Οφιομαχητή, φίλε μου! Είσαι χειρότερος τζογαδόρος από εμένα, μα τα μάτια της Σιλοάρνης τα ίδια! Έπαιξες το πιο ριψοκίνδυνο παιχνίδι!»

Ο Καταραμένος πλησιάζει και βάζει το χέρι του στον ώμο μου, καθώς ο Δεξής έχει τώρα πετάξει από εκεί. «Μαύρε! Είχα φοβηθεί για σένα – το παραδέχομαι, μα την Έχιδνα – αλλά το ήξερα ότι δεν θα χανόσουν εδώ. Περιμένω ότι θα σκοτωθώ πριν από σένα σε τούτη τη διάσταση.»

Ο Ισίδωρος Ορνάκιος έρχεται κοντά μου. «Καλώς σε βρήκαμε, Οφιομαχητή.»

«Καλώς σας βρήκα κι εγώ, Καπετάνιε.»

Η Ερασμία μου κάνει την υπόκλιση του φιδιού, υπομειδιώντας – μάλλον επειδή ξέρει ότι δεν μ'αρέσει αυτό.

«Όχι τέτοια, τώρα!» της λέω, και την αγκαλιάζω με το ένα χέρι, ακουμπώντας το στους ώμους της· την ακούω να γελά, μη μοιάζοντας καθόλου με Τέκνο του Φαρμακερού Κύκλου προς στιγμή. Μία από τις σπάνιες φορές.

«Γεώργιε,» μου λέει απλά η Διονυσία, εν είδει χαιρετισμού, και με φιλά στο μάγουλο. «Δε θα σταματούσαμε ποτέ να ψάχνουμε για σένα. Ακόμα κι αν θέλαμε, η Λουκία δε θα μας είχε αφήσει ούτως ή άλλως. Θα έκανε πειρατεία στο Μικρό Σύμπαν για να συνεχίσουμε την αναζήτησή μας!» Και γελάνε όλοι τους με τα λόγια της.

Γελάω κι εγώ.

Ο Φωνακλάς, ο σκύλος της Διονυσίας, γαβγίζει, κουνώντας την ουρά του. Γαβγίζει. Δυνατά. Ο σιωπηλός Φωνακλάς.

Παρατηρώ πως εδώ είναι, επίσης, ο Σωτήριος Εριβάλιος, ο Υποπλοίαρχος του Μικρού Σύμπαντος· η Ειρήνη και η Ευτυχία, οι δύο δύτες του Μικρού Σύμπαντος· ο Πρίγκιπας Δαμιανός της Ηχώπολης, ο Μελέτιος'σαρ, και μερικοί άλλοι.

Ο Μελέτιος'σαρ μου λέει: «Οφιομαχητή,» και μου δίνει το χέρι του.

«Γεώργιε,» τον διορθώνω, φιλικά, και του σφίγγω το χέρι (με προσοχή, φυσικά). «Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Μελέτιε.»

«Ξέρεις πού είναι το λημέρι των Καπνών;» με ρωτά. «Ξέρεις πού κρύβονται;»

«Ξέρω,» αποκρίνομαι. «Μπορώ να σας οδηγήσω εκεί.» Ο χάρτης της Βυθυδάτιας δεν έχει σβήσει ακόμα από το μυαλό μου.

«Πώς επικοινωνούσες με την Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος, αλήθεια; Ούτε η ίδια δεν ήξερε πώς ακριβώς το έκανες.»

«Θα σας εξηγήσω.»

«Αυτή είναι η Ζέρκιλιθ;» με ρωτά η Λουκία έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στη μαυρόδερμη, μενεξεδομάλλα Μοργκιανή πολεμίστρια του Οίκου των Φέντεπαβ.

Η ίδια η Ζέρκιλιθ δεν μιλά· είναι απλώς παρατηρητική, πολύ παρατηρητική, σαν να προσπαθεί με τη ματιά της να καταλάβει, μέσα σε μερικές στιγμές, τα πάντα για τους ανθρώπους που βλέπει γύρω της. Η σιωπή είναι σύνεση, φυσικά.

«Ναι,» λέω στη Λουκία και τους υπόλοιπους συγχρόνως, «αυτή είναι η Ζέρκιλιθ, και μου φανέρωσε ποιος ήμουν προτού βρεθώ στην Υπερυδάτια. Αλλά αυτά – μαζί με άλλα – καλύτερα να τα πούμε όταν είμαστε στο Μικρό Σύμπαν.»

«Πολύ σωστά,» συμφωνεί ο Ορνάκιος. «Το ίδιο ακριβώς θα έλεγα κι εγώ. Ετούτες οι σπηλιές δεν είναι ασφαλείς. Κυκλοφορούν ανθρωπόμορφα τέρατα που κανείς μας δεν έχει ξαναδεί. Μάλλον θα τα συνάντησες κι εσύ, Γεώργιε...»

«Μιλάς για τους Βυθισμένους, Καπετάνιε...»

«Έτσι λέγονται;» ρωτά ο Μελέτιος'σαρ. «'Βυθισμένοι';»

«Έτσι τους λένε οι Τρομεροί Καπνοί, τουλάχιστον. Δεν έχουν καμιά επίσημη ονομασία, απ'όσο ξέρω. Ούτε εγώ τούς έχω ξαναδεί πουθενά αλλού.»

«Η Διονυσία κατάλαβε ότι η ζωτική τους ενέργεια είναι αλλοιωμένη. Και έχει δίκιο· το έλεγα κι εγώ – αν και δεν θα το είχα αντιληφτεί τόσο γρήγορα όσο εκείνη. Οι Βυθισμένοι δεν είναι φυσικά πλάσματα, Γεώργιε.»

«Και τι είναι;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος, αλλά πιθανώς να έχουν προέλθει από κάποιου είδους μετάλλαξη, πριν από αιώνες – ίσως όταν θρυμματίστηκε το σύμπαν και δημιουργήθηκαν οι διαστάσεις και οι ηπειρόνησοι εδώ, στην Υπερυδάτια. Ή ίσως να μεταλλάχθηκαν λίγο πιο μετά, όταν—»

«Όλα αυτά – και συγγνώμη που διακόπτω – μπορούμε να τα συζητήσουμε και στο Μικρό Σύμπαν,» παρεμβαίνει ο Ορνάκιος.

Ο Μελέτιος'σαρ δεν φαίνεται να προσβάλλεται στο ελάχιστο από τη διακοπή, και συμφωνεί με τον Πλοίαρχο του γιγάντιου υποβρύχιου ξενοδοχείου. «Ναι,» λέει, «πάμε.»

Τρία μικρά υποβρύχια μάς περιμένουν μέσα στο νερό που γεμίζει το μεγαλύτερο μέρος του σπηλαίου: το Αιχμηρό Δελφίνι, το Υποθαλάσσιο Βέλος, και η Κόρη των Υδάτων. Μπαίνω στο πρώτο μαζί με τη Λουκία (και βλέπω και τον Ακατάλυτο να παρουσιάζεται γατίσια από το πουθενά), τη Διονυσία (και τον Φωνακλά), τον Καταραμένο Αργύριο, τη δύτριά Ειρήνη, και τον Σωτήριο Εριβάλιο. Ο τελευταίος κάθεται στο τιμόνι. Είμαστε στριμωγμένοι μες στο μικρό σκάφος, αλλά κανείς δεν

παραπονιέται. Η Λουκία είναι κολλημένη επάνω μου, η ωκεανίδα, σαν να φοβάται ότι θα εξαφανιστώ. Ο Δεξής κι η Αριστερή είναι μαζί μας· τα άλλα φτερωτά ερπετά τα έδωξα, νοητικά, ψυχικά, ευχαριστώντας τα που με ακολούθησαν ως εδώ. Προτού φύγουν με χαιρέτησαν με τα συρίγματα τους.

Η Ζέρκιλιθ έχει επιβιβαστεί στο Υποθαλάσσιο Βέλος μαζί με τον Δημήτριο, την Ερασμία, και άλλους. Ο ίδιος ο Ορνάκιος θα πιλοτάρει αυτό το σκάφος, απ'ό,τι καταλαβαίνω.

Ενεργοποιούμε τις μηχανές μας και ξεκινάμε. Βγαίνουμε από το σπήλαιο στο πλάι της Βυθυδάτιας, εκεί όπου θα ήταν οι ακτές της αν δεν ήταν βυθισμένη χιλιόμετρα κάτω από τα κύματα.

«Βρήκατε εύκολα τη σπηλιά;» ρωτάω τον Εριβάλιο καθώς είμαι καθισμένος πίσω του.

«Μέχρι που εμφανίστηκες,» μου απαντά, «αναρωτιόμασταν σχετικά με το αν ήταν η σωστή. Αλλά εγώ προσωπικά νόμιζα πως ήταν η σωστή. Οι οδηγίες που έδωσες ήταν αρκετά καλές. Δεν είχαμε συγκεκριμένες αποστάσεις, αλλά περιέγραψες τη διαδρομή με τρόπο κατανοητό βάσει της... 'ακτογραμμής', ας πούμε, και του αριθμού των σπηλαίων πριν από αυτή τη σπηλιά.»

«Η αλήθεια είναι,» προσθέτει η Λουκία, από δίπλα μου, «ότι κάναμε το ταξίδι προς τη σπηλιά τρεις φορές, για να βεβαιωθούμε ότι δεν είχαμε χάσει τη μέτρηση.»

«Όχι με όλα τα υποβρύχια, όμως,» διευκρινίζει ο Εριβάλιος, συνεχίζοντας να οδηγεί το σκάφος. «Ενώ οι υπόλοιποι περιμέναμε μες στη σπηλιά μήπως εμφανιστείς, ένα υποβρύχιο πήγαινε και ξανάκανε τη διαδρομή, για έλεγχο. Αλλά δεν μπορούσαμε να βρούμε κανένα λάθος στη λογική που ακολουθήσαμε. Και πράγματι, παρουσιάστηκες τελικά.»

Η Λουκία με αγκαλιάζει σφιχτά πάλι, και με τα δύο χέρια. Την αγκαλιάζω κι εγώ, με το ένα χέρι. Ο Δεξής, πιασμένος στον ώμο μου, συρίζει προς τη μεριά της, αλλά αμφιβάλλω αν εκείνη τού δίνει σημασία.

Από το μπροστινό τζάμι του Αιχημηρού Δελφινιού αντικρίζω, σύντομα, τον πελώριο όγκο του Μικρού Σύμπαντος καθώς οι προβολείς μας διαλύουν τα υποθαλάσσια σκότη. Μοιάζει κι αυτό με βυθισμένη ηπειρόνησο. Μικρή ηπειρόνησο, βέβαια.

Τα υποβρύχιά μας φτάνουν κοντά του, προσκολλούνται στο πλάι του, και οι πόρτες ανοίγουν. Περνάμε στο εσωτερικό του Μικρού Σύμπαντος.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει αμέσως: «Ο αδελφός της Διονυσίας μάς προειδοποίησε ότι ο μάγος των Καπνών, ο Ιωάννης'σαρ, μπορεί να παρακολουθεί μέσω της Ζέρκιλιθ,» και κοιτάζει τη Μοργκιανή.

«Ναι,» αποκρίνομαι· «κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να το φροντίσουμε...»

Η Ζέρκιλιθ σπάει τη σιωπή της επιτέλους (εκτός αν είχε μιλήσει και μέσα στο Υποθαλάσσιο Βέλος όπου δεν μπορούσα να την ακούσω): λέει: «Θα απομονωθώ αν νομίζετε. Οικειοθελώς.»

«Αυτή δεν είναι κακή ιδέα,» λέει ο Μελέτιος'σαρ. «Μάλλον, είναι το καλύτερο μέτρο ασφάλειας, προσωρινά. Αν κι εσύ συμφωνείς.»

«Εγώ το πρότεινα,» αποκρίνεται η Ζέρκιλιθ. Και κανείς άλλος δεν διαφωνεί, φυσικά· έτσι, ο Σωτήριος Εριβάλιος αναλαμβάνει να την οδηγήσει σ'ένα από τα δωμάτια του Ξενοδοχείου, ενώ οι υπόλοιποι πηγαίνουμε στο Σαλόνι του Καπετάνιου (εκτός από τους Μακροθάνατους του Καταραμένου Αργύριου). Εκεί, συναντάμε τη Γεωργία, τη σύζυγο του Ισίδωρου Ορνάκιου, και μια γυναίκα που δεν έχω ξαναδεί. Είναι γαλανόδερμη και έχει μαλλιά πράσινα και μακριά. Αρκετά εύσωμη, αν και όχι παχιά. Είναι ντυμένη μ'ένα γαλανόγκριζο φόρεμα όλο πτυχώσεις. Η Γεωργία μου τη συστήνει ως Ασπασία και με πληροφορεί ότι είναι η Ωκεανομάντισσα του Μικρού Σύμπαντος.

«Χαίρω πολύ,» λέω. «Μ'εμένα ήταν που μιλούσα, σωστά;»

Η Ασπασία χαμογελά. «Μ'εμένα, ναι. Αν και δεν 'μιλούσαμε' ακριβώς.»

«Πράγματι. Δεν χρησιμοποιούσαμε λέξεις.»

«Είσαι και Ωκεανομάντης, Οφιομαχητή;»

«Όχι. Ή, τουλάχιστον, δε νομίζω. Βρέθηκα σ'ένα πολύ ιδιαίτερο μέρος μέσα στη Βυθυδάτια. Αν και κάποιος άλλος, μάλλον, δεν θα μπορούσε από εκεί να κάνει ό,τι έκανα εγώ.» Και, αφού δέχομαι ένα ποτήρι με Αίμα της Έχιδνας από τη Γεωργία και έχουμε όλοι καθίσει στο Σαλόνι του Καπετάνιου, τους διηγούμαι τα πάντα που συνέβησαν από τότε που πιάστηκα στο πλάι του Γρήγορου Τέλους, της ναυαρχίδας των Τρομερών Καπνών.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει: «Τώρα, λοιπόν, που ξέρεις πού βρίσκεται το λημέρι τους μπορούμε να τους χτυπήσουμε. Να κατεβάσουμε πολεμιστές από τα πλοία μας και να τους επιτεθούμε.»

«Τα πλοία μας μας ακολουθούν από την επιφάνεια;»

«Ναι,» μου απαντά ο Ορνάκιος. «Στέλνουμε υποβρύχια για να ερχόμαστε σε επαφή μαζί τους, αλλιώς θα μας είχαν χάσει καθώς κινούμαστε πλάι στη Βυθυδάτια.»

«Θα μας βοηθήσεις, όπως μας υποσχέθηκες;» με ρωτά ο Μελέτιος'σαρ σαν να νομίζει ότι μπορεί να έχω αλλάξει γνώμη.

«Φυσικά,» λέω. «Εκτός των άλλων, σας χρωστάω τη ζωή μου τώρα, και τη ζωή της Ζέρκιλιθ.»

«Τι ακριβώς σου είπε η Ζέρκιλιθ για το παρελθόν σου, Γεώργιε;» ρωτά η Λουκία, καθισμένη πλάι μου· γιατί, στην αφήγησή μου, δεν επεκτάθηκα σ'αυτό: ανέφερα μόνο ότι μου μίλησε για τον παλιό εαυτό μου.

«Ότι είμαι κάποιος πρίγκιπας από τη Μοργκιάνη. Κάποιος Κάλνε-ντουρ ωλ Κάρνελεκ.»

«Κάποιος πρίγκιπας;» λέει ο Δημήτριος. «Δε θυμήθηκες κάτι, δηλαδή;»

«Όχι.» Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, και ο Δεξής κι η Αριστερή, νιώθοντάς την, φτερουγίζουν ανήσυχα πάνω απ'το κεφάλι μου. «Όχι, δεν θυμάμαι τίποτα. Δυστυχώς. Αλλά η Ζέρκιλιθ μου είπε αρκετά καθώς ταξιδεύαμε μες στις σήραγγες της Βυθυδάτιας.» Και τους αναφέρω μερικά από αυτά – τα σημαντικότερα. «Η ίδια φαίνεται να είναι πολύ πιστή σ'εμένα. Είναι του Οίκου των Φέντεπαβ που ανέκαθεν ήταν υποστηρικτές των Κάρνελεκ. Η Ζέρκιλιθ είναι αδελφή της γυναίκας του αδελφού μου.»

«Του Βασιληά που δολοφονήθηκε...» λέει η Λουκία.

«Ακριβώς. Του Άρκαλβιρ.»

«Αυτόν τον έχεις θυμηθεί;»

«Όχι. Είπα: δεν θυμάμαι τίποτα.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμουρίζει έντονα μέσα μου: μια αέρινη ασπίδα που κρατά σε απόσταση την τρομερή οργή μου.

«Και...» Η Λουκία κομπιάζει σαν να φοβάται να συνεχίσει. «Και τι σκέφτεσαι για... μετά;»

«Δεν ξέρω ακόμα, Λουκία. Πρέπει να σκεφτώ. Νηφάλια. Πρέπει να σκεφτώ...»

«Το βασικό τώρα,» παρεμβαίνει ο Μελέτιος'σαρ, «είναι να εξολοθρεύσουμε τους Τρομερούς Καπνούς. Δεν τους είδαμε καθόλου να βγαίνουν από το λημέρι τους ενώ περιφερόμασταν γύρω από τη Βυθυδάτια με τα υποβρύχια-»

«Επειδή σας είχαν εντοπίσει,» του λέω. «Το ήξεραν ότι ήσασταν εκεί μου το είπε η Ζέρκιλιθ.»

Ο Μελέτιος νεύει. «Ναι, το ανέφερες.» Πίνει μια γουλιά απ'το γαλανό κρασί του, καθισμένος κοντά στον Ισίδωρο Ορνάκιο. «Πάντως, δεν πρέπει να είχαν τρόπο να μας επιτεθούν. Αν είχαν, θα μας είχαν επιτεθεί, νομίζω.»

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω,» αποκρίνομαι.

«Αν και ο Καπετάνιος» – ρίχνει ένα βλέμμα στον Ορνάκιο – «είπε ότι χτυπούσαν το Μικρό Σύμπαν με κάτι σαν υδατοτρόπο όπλο κατά τη ναυμαχία της Ηχώπολης.» Και μου εξηγεί τι συνέβη, καθώς και πώς με ακολούθησαν στους ωκεανούς και καταδύθηκαν στη Βυθυδάτια για να με βρουν. Συνεχίζει μετά: «Υποθέτω ότι ο Ιωάννης'σαρ έχει κάποιου είδους όπλο προσαρτημένο επάνω στο Γρήγορο Τέλος, με το οποίο μπορεί να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του ενεργειακού νοοσυστήματος. Όπως μας είπες ότι σου είπε η Ζέρκιλιθ, το νοοσύστημα έρχεται σε επαφή με οτιδήποτε μέσω των ιδιαίτερων ιδιοτήτων του νερού της Υπερυδάτιας, σωστά;»

«Ναι, αυτό είπε η Ζέρκιλιθ. Έτσι μπορεί κιόλας να καταγραφεί τις αναμνήσεις όσων έχουν επάνω τους το σημάδι που τους βάζει ο Ιωάννης'σαρ. Βέβαια, ίσως να μη χρειάζεται κανένα ειδικό όπλο για να γίνει ό,τι έγινε εναντίον του Μικρού Σύμπαντος. Ίσως να επαρκούν αυτά τα μέταλλα και οι λίθοι που έχει στα χέρια του ο Ιωάννης.»

«Ίσως. Αν και νομίζω πως μάλλον απαιτείται και κάτι περισσότερο. Κάποιου είδους... ενισχυτής. Τέλος πάντων. Όπως και νάχει, δεν μας επιτέθηκαν ενώ ήμασταν κάτω απ'το νερό. Και ούτε τους είδαμε να βγαίνουν από το λημέρι τους δημιουργώντας ξανά εκείνη την υδάτινη σήραγγα.»

«Περίμεναν να φύγετε,» λέω. «Αυτό είναι το πιθανότερο.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ, Γεώργιε.» Σβήνει το τσιγάρο του πλάι στο γαλανό κρασί του. «Θα ήθελα τώρα να ελέγξω το σημάδι επάνω στη Ζέρκιλιθ, με κάποια ξόρκια. Να δω τι μπορώ να καταλάβω γι' αυτό. Και ίσως να μπορεί να με βοηθήσει και η Διονυσία – από βιοσκοπικής άποψης.»

«Θα προσπαθήσω, Μελέτιε,» υπόσχεται εκείνη, και το βλέμμα που ανταλλάσσουν παρατηρώ ότι έχει κάτι το οικείο. Πρέπει να γνωρίστηκαν αρκετά καλά οι δυο τους, αυτές τις μέρες που έψαχναν για εμένα.

«Εντάξει,» λέω. «Δε νομίζω η Ζέρκιλιθ να έχει πρόβλημα.»

Ο Σωτήριος Εριβάλιος – που έχει κι αυτός έρθει στο Σαλόνι του Καπετάνιου εδώ και ώρα – σηκώνεται από τη θέση του. «Θα σας οδηγήσω στο δωμάτιό της.»

Σηκώνομαστε κι εμείς για να τον ακολουθήσουμε – εγώ, ο Μελέτιος'σαρ, η Διονυσία, και ο Κλεόβουλος'μορ. Η Διονυσία λέει στον Φωνακλά να μείνει πίσω, στο σαλόνι, κι εκείνος υπακούει. Εγώ ζητάω, ψυχικά, από τους δύο φτερωτούς φίλους μου να κάνουν το ίδιο, αλλά με αγνοούν· ο Δεξής γαντζώνεται επίμονα στον αριστερό μου ώμο, η Αριστερή φτεροκοπά πλάι μου.

Οι υπόλοιποι δεν έρχονται μαζί μας, γιατί δεν θα είχε κανένα νόημα· απλά θα ήμασταν συνωστισμένοι.

Διασχίζουμε διαδρόμους, φτάνουμε στο κατάστρωμα που ονομάζεται «Ξενοδοχείο», και ο Εριβάλιος μάς οδηγεί μπροστά σε μια κλειστή πόρτα, την οποία και χτυπά. «Ζέρκιλιθ;»

«Ναι,» ακούγεται η φωνή της από μέσα, «μπες.»

Ο Εριβάλιος ανοίγει και μας αφήνει να περάσουμε. Λέω στη Ζέρκιλιθ ότι ο Μελέτιος, η Διονυσία, ίσως και ο Κλεόβουλος θα κάνουν μερικά ξόρκια για να καταλάβουν τι συμβαίνει με το σημάδι που έβαλαν επάνω της οι Τρομεροί Καπνοί, κι αν μπορούν κάπως να μπλοκάρουν τη δύναμή του.

Η Ζέρκιλιθ δεν διαφωνεί· τους λέει: «Αν το βγάλετε από πάνω μου θα σας είμαι υπόχρεη.»

«Να το αφαιρέσουμε τελείως, ίσως να είναι αδύνατον,» εξηγεί ο Μελέτιος'σαρ. «Ακόμα κι επικίνδυνο.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Κλεόβουλος'μορ. «Μπορεί να είναι άμεσα συνδεδεμένο, κάπως, με τη ζωτική σου ενέργεια. Αλλά αυτό η Διονυσία θα μας το πει.»

«Θα προσπαθήσω,» λέει η ίδια. Και προς τη Ζέρκιλιθ: «Καλύτερα να μπορούμε να δούμε το σημάδι σου.»

Η Μοργκιανή, χωρίς να μιλήσει, γδύνεται από τη μέση κι επάνω. Μένει μόνο με τον στηθόδεσμό της. Στο δεξί μπράτσο της είναι ένα κόκκινο σημάδι: ένας κύκλος από ανάκατες γραμμές, σαν κάποιο παιδί να έπιασε και να έκανε μια μουντζούρα με στυλογράφο.

«Αυτό είναι;» τη ρωτά η Διονυσία.

«Ναι,» απαντά εκείνη.

«Σε πονάει;»

«Όχι.»

«Στην αρχή; Όταν το έκαναν;»

«Αισθάνθηκα ένα ενεργειακό ρεύμα να με διατρέχει ολόκληρη, να με τραντάζει. Αλλά όχι και σαν να με είχε χτυπήσει ενεργειακή ριπή. Δεν ήταν κάτι το εχθρικό ακριβώς.»

Οι μάγοι αρχίζουν να κάνουν ξόρκια, μουρμουρίζοντας λόγια που για εμένα δεν έχουν κανένα νόημα και σχηματίζοντας με τα δάχτυλά τους σύμβολα που μπερδεύουν το μάτι.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει, τελικά, ότι επάνω στο σημάδι της Ζέρκιλιθ υπάρχει κάποια σταθερή δραστική ενέργεια που, από εκεί, εξαπλώνεται σ'όλο το σώμα της, τυλίγοντάς την σαν αόρατη στολή. Η ενέργεια αυτή τού είναι άγνωστη· δεν την έχει ξανασυναντήσει. Πρέπει να προέρχεται κατευθείαν από το ενεργειακό νοοσύστημα, πρέπει να είναι μέρος του. Σαν να έκοψε ένα κομμάτι από τον εαυτό του και να το έβαλε επάνω στη Ζέρκιλιθ.

«Μα,» λέω, «αν το είχε κάνει αυτό για όλους τους Τρομερούς Καπνούς, δεν θα είχε εξαντληθεί τελείως;»

«Το έχει κάνει για όλους τους Καπνούς,» μας διαβεβαιώνει η Ζέρκιλιθ. «Δεν υπάρχει άνθρωπος μέσα στο λημέρι τους που να μην έχει αυτό το σημάδι.»

Ο Μελέτιος μου απάντα: «Δεν ξέρουμε τι αποθέματα διαθέτει το νοοσύστημα. Ίσως, μάλιστα, να μπορεί να αναπληρώνει τις χαμένες ενέργειές του, όπως εμείς αναπληρώνουμε χαμένο αίμα.»

«Κάτι τρώμε, όμως, για να το αναπληρώσουμε,» λέει η Διονυσία. «Τι τρώει το νοοσύστημα;»

«Τίποτα, ίσως.» Και τη ρωτά: «Ποια είναι τα δικά σου συμπεράσματα;»

Η Διονυσία μάς πληροφορεί ότι η ζωτική ενέργεια της Ζέρκιλιθ δεν μοιάζει μολυσμένη ή αλλοιωμένη με κανέναν τρόπο. Το σημάδι των Καπνών δεν πρέπει να την επηρεάζει. «Η δραστική ενέργεια που εντόπισε ο Μελέτιος μάλλον επικαλύπτει τη ζωτική ενέργεια της Ζέρκιλιθ. Και δε νομίζω ότι έρχεται, ουσιαστικά, σε επαφή μαζί της.»

«Σαν δύο τηλεπικοινωνιακά σήματα,» λέει ο Κλεόβουλος'μορ, «που το ένα ταξιδεύει σε τελείως διαφορετικές συχνότητες από το άλλο.»

«Πιθανώς,» συμφωνεί η Διονυσία.

«Δεν εντόπισα, πάντως, κανένα τηλεπικοινωνιακό σήμα να φεύγει από τη Ζέρκιλιθ, ή να έρχεται προς αυτήν,» συνεχίζει ο Κλεόβουλος, αλλάζοντας ελαφρώς το θέμα.

Ο Μελέτιος νεύει. «Ούτε εγώ. Το νοοσύστημα δεν πρέπει να χρησιμοποιεί τηλεπικοινωνιακά σήματα για να κλέβει τις αναμνήσεις της.»

«Πώς το κάνει, τότε;» ρωτάω.

Η Ζέρκιλιθ λέει: «Χρησιμοποιεί τις ιδιαίτερες ιδιότητες των υδάτων της Υπερυδάτιας. Έτσι ισχυρίζεται ο Ιωάννης'σαρ.»

«Μας το ανέφερε ο Οφιομαχητής,» λέει ο Μελέτιος. «Αλλά εδώ δεν βρίσκεσαι σε επαφή με νερό... Από την άλλη, όμως, νερό είναι παντού γύρω μας.» Ανασηκώνει τους ώμους. Δε φαίνεται σίγουρος για τίποτα.

Η Ζέρκιλιθ μάς λέει για εκείνα τα μέταλλα και τους λίθους που έχει στα χέρια του ο Ιωάννης'σαρ σαν δαχτυλίδια. «Υποτίθεται ότι τον βοηθάνε να επικοινωνεί με το νοοσύστημα.»

«Το μόνο που μπορώ να υποθέσω,» λέει ο Μελέτιος, «είναι πως το νοοσύστημα χρησιμοποιεί κάποιου είδους ενέργειες ως μέσο επαφής.»

«Ανθυδατικές ενέργειες;» ρωτάω.

«Δεν υπάρχουν ανθυδατικές ενέργειες εδώ που βρισκόμαστε, Οφιομαχητή.»

«Ίσως, τότε, να μη μπορεί εδώ να κλέψει τις αναμνήσεις της Ζέρκιλιθ. Το έχεις σκεφτεί;»

Μοιάζει συλλογισμένος προς στιγμή. Μετά αποκρίνεται: «Δεν αποκλείεται να έχεις δίκιο. Ίσως να ισχύει αυτό που λες. Ίσως το

νοοσύστημα να μπορεί να κλέβει τις αναμνήσεις της μόνο εκεί όπου υπάρχουν ανθυδατικές ενέργειες. Σε κάθε ηπειρόνησο, δηλαδή...»

«...αλλά όχι επάνω σε πλοία,» προσθέτω.

«Ακριβώς. Όμως δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι. Άρα, δεν μπορούμε και να το ρισκάρουμε.»

Η Ζέρκιλιθ ρωτά: «Υπάρχει δυνατότητα να το αδρανοποιήσετε, κάπως;» Αγγίζει, με το αριστερό χέρι, το σημάδι στο δεξί της μπράτσο.

«Δεν ξέρω πώς...» παραδέχεται ο Μελέτιος'σαρ, μοιάζοντας πάλι προβληματισμένος.

Η Διονυσία τής λέει: «Δεν έχεις, πάντως, μέσα σου κάποια ξένη ουσία – κάποιο φάρμακο, κάποιο δηλητήριο. Το έφαξα κι αυτό.»

«Τι σημασία θα είχε αν είχα;»

«Αν σχετιζόταν με το σημάδι των Καπνών και την αφαιρούσαμε, μπορεί αυτό να το απενεργοποιούσε. Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι βιολογικό εδώ. Ούτε έχει σχέση με ζωτικές ενέργειες.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Μελέτιος, ακόμα σκεπτικός, «έτσι είναι...»

«Θα μείνω, τότε, σ'αυτό το δωμάτιο για όσο χρειαστεί,» υπόσχεται η Ζέρκιλιθ. «Δεν είναι καθόλου άσχημο.»

Ο Μελέτιος λέει: «Το θέμα, όμως, είναι ότι δεν ξέρουμε τι ακριβώς να μπλοκάρουμε για να σταματήσουμε την παρακολούθηση του νοοσυστήματος...»

«Αν έскиζα με λεπίδα το σημάδι των Καπνών;» ρωτά η Ζέρκιλιθ. «Αν το αφαιρούσα όπως αφαιρείς μια ανεπιθύμητη δερματοστιξία;»

«Δεν ξέρω αν θα είχε κανένα αποτέλεσμα.»

«Μα, αν το σημάδι είναι που κάνει αυτή την αόρατη ενέργεια να με τυλίγει...;»

«Μπορεί να κόψεις το δέρμα σου και να δεις το σημάδι πάλι από κάτω.»

«Θα κόψω πιο βαθιά.»

«Και θα το ξαναδείς, ίσως. Αν το σύμβολο είναι, ουσιαστικά, ενεργειακής φύσης, πιθανώς να πρέπει να αφαιρέσεις ολόκληρο το χέρι σου για να το ξεφορτωθείς.»

Τα μάτια της γουρλώνουν προς στιγμή, και μου μοιάζει τρομαγμένη· αλλά ύστερα, σχεδόν αμέσως, αποκτά πάλι τη συνηθισμένη της

στρωκτικότητα. Είναι πολεμίστρια· έχει μάθει να αντιμετωπίζει τρομαχτικές καταστάσεις.

«Μην ανησυχείς,» της λέει ο Μελέτιος'σαρ, «δεν θα χρειαστεί. Μείνε στο δωμάτιο για την ώρα. Μη βγαίνεις. Για καλό και για κακό.»

Η Ζέρκιλιθ νεύει, σιωπηλά. Η σιωπή είναι σύνεση.

Η Διονυσία μάς λέει: «Και κάτι ακόμα...»

Στρεφόμαστε όλοι να την κοιτάξουμε.

«Η μνήμη της δεν είναι αλλοιωμένη· το έλεγξα κι αυτό. Απ'ό,τι μπορώ να αντιληφτώ, δεν έχει χρησιμοποιηθεί τίποτα για να σβήσει αναμνήσεις ή να βάλει ψεύτικες στο μυαλό της.»

«Οι Καπνοί δεν ενδιαφέρονται για κάτι τέτοιο, ούτως ή άλλως, Διονυσία,» λέει ο Μελέτιος. «Εκείνο που τους ενδιαφέρει είναι να μην προδώσει κανείς τη θέση του λημεριού τους. Να μη μιλήσει κανείς για τη Βυθυδάτια.»

«Λες και θα μπορούσε κάποιος να τους βρει εδώ κάτω...»

«Δεν είναι μόνο αυτό που απασχολεί τον Ιωάννη'σαρ και τον αδελφό του, τον Γρηγόριο Καθαρό.»

«Τι άλλο νομίζεις ότι είναι;»

«Η Ζέρκιλιθ είπε στον Οφιομαχητή ότι σχεδιάζουν να σηκώσουν τη Βυθυδάτια πάνω από τα κύματα. Και, μάλλον, δεν θέλουν τίποτα να διαρρεύσει προτού κάνουν το σχέδιό τους πραγματικότητα.»

Καθώς οι επαναστάτες του Κακού Πατήματος έστηναν οδοφράγματα στα άκρα της συνοικίας για να αντιμετωπίσουν τυχόν μελλοντική επίθεση της Φρουράς, κάποιοι από τους πιο τολμηρούς δημοσιογράφους τούς πλησίασαν για να μιλήσουν μαζί τους, για να μάθουν τι ακριβώς συνέβαινε, τι ζητούσαν. Στην αρχή, οι απαντήσεις που λάμβαναν ήταν μπερδεμένες και έβγαζαν νόημα μόνο πολύ γενικά: οι ξεσηκωμένοι μιλούσαν για «δηλητήρια της Ανθρώπινης Προστασίας», για «τα καθάρματα της Φρουράς», για «τα καθάρματα του Κύκλου», για την «Ασπίδα των Όφρων»· έλεγαν ότι η Ανθρώπινη Προστασία δηλητηρίαζε όλη την πόλη, ότι εκείνοι είχαν τον Οφιομαχητή μαζί τους, ότι τους είχε φτιάξει το αληθινό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, ότι ο Απέθαντος έσωζε ζωές, ότι θα πολεμούσαν μέχρι τέλους για να μην τους εξοντώσουν τα καθάρματα του Κύκλου που είχαν κάνει συμφωνίες με την Ανθρώπινη Προστασία, ότι θα άνοιγαν τις πύλες και θα ελευθέρωναν την πόλη που ο Κύκλος είχε μετατρέψει σε φυλακή.

Σκόρπια λόγια, αποδώ κι αποκεί. Το ένα και το άλλο.

Μετά, όμως, ήρθε ο Ιγνάτιος Λασάντιος και μίλησε στους δημοσιογράφους, και μαζί του ήταν η Ευτυχία Ναθράσκη. Ο πρώτος φορούσε μάσκα και κουκούλα – το πρόσωπό του δεν φαινόταν καθόλου καθαρά – και δεν δήλωσε το όνομά του (για να μην τον στοχοποιήσουν οι πράκτορες του Κύκλου). Η δεύτερη, όμως, φορούσε μόνο μάσκα και το όνομά της το δήλωσε· είπε ποια ήταν, και ότι ήταν γιατρός του Απέθαντου (δεν είχε τίποτα να χάσει· την ήξεραν ήδη). Ο Λασάντιος και η Ναθράσκη εξήγησαν στους δημοσιογράφους ότι η Ανθρώπινη Προστασία εξαπλωνε την επιδημία μέσα στην Κυκλόπολη, βάζοντας ανθρώπους της να δηλητηριάζουν, τυχαία, φαγητά και ποτά. Είχε το πραγματικό αντίδοτο για το δηλητηριό της, αλλά δεν το έδινε· έδινε ένα υποτιθέμενο φάρμακο το οποίο μετέτρεπε τους ασθενείς σε τοξικομανείς, δένοντάς τους με βιολογικές αλυσίδες, κάνοντάς τους ουσιαστικά

δούλους της. Ο Οφιομαχητής, όμως – και ήταν πραγματικά ο Οφιομαχητής, δεν ήταν ψέμα, τόνισε η Ναθράσκη – είχε βρει το κανονικό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου...

«Ο σκοπός μας δεν είναι να χύσουμε αίμα στην πόλη,» διευκρίνισε ο Λασάντιος. «Είναι να σώσουμε την Κυκλόπολη από τη γενική δηλητηρίαση της Ανθρώπινης Προστασίας. Και είμαστε πρόθυμοι να πολεμήσουμε αν χρειαστεί. Και όλ' αυτά ο κόσμος πρέπει να τα μάθει· δεν πρέπει να του δίνονται λάθος εντυπώσεις.»

Οι δημοσιογράφοι, όμως, αφού τους άκουσαν, είπαν ότι δεν μπορούσαν να δημοσιοποιήσουν τέτοια πράγματα χωρίς να υπάρχουν αποδείξεις. Η Ναθράσκη τούς αποκρίθηκε ότι είχαν αιχμάλωτο έναν από τους δηλητηριαστές της Ανθρώπινης Προστασίας, έναν άντρα που δούλευε σε μπαρ. «Μπορούμε να τον φέρουμε εξαναγκαστικά να σας μιλήσει, αν κι ο ίδιος δεν θέλει να πει τίποτα.»

Οι δημοσιογράφοι πάλι δεν συμφώνησαν· είπαν ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ο οποιοσδήποτε. Τα λόγια του δεν μπορούσαν να αποτελέσουν απόδειξη.

«Φοβάστε τον Κύκλο!» τους κατηγόρησε ο Λασάντιος. «Σας έχει πληρώσει καλά, σας έχει απειλήσει καλά – και τον φοβάστε! Σταματήστε να τον φοβάστε και βοηθήστε την πόλη!»

Οι δημοσιογράφοι εξαγριώθηκαν· του είπαν ότι μιλούσε απότομα, απερίσκεπτα, και με αγένεια – δεν ήξερε τι έλεγε! Τους ενδιέφερε, ισχυρίστηκαν, μόνο η αλήθεια, και εδώ τούς φαινόταν ότι κάτι κρυβόταν.

«Εκείνο που κρύβεται είναι η απάτη της Ανθρώπινης Προστασίας και η συμμαχία του Κύκλου με τα λαμόγια του Νιλόδιου!» γρύλισε ο Λασάντιος πίσω από τη μάσκα του, καθώς εκείνος, η Ναθράσκη, και οι πέντε δημοσιογράφοι ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά από την είσοδο μιας πολυκατοικίας στα όρια του Κακού Πατήματος, μετά από ένα απ'τα καινούργια οδοφράγματα.

«Αν δεν αποκαλύψετε εσείς την αλήθεια στους κατοίκους της πόλης,» συνέχισε ο Λασάντιος, «η αλήθεια θα αποκαλυφθεί ούτως ή άλλως.»

Και η Ναθράσκη πρόσθεσε: «Απλώς η διαδικασία θα είναι πιο αιματηρή. Βοηθήστε μας να την κάνουμε λιγότερο αιματηρή. Εξηγήστε στον κόσμο τι συμβαίνει. Προειδοποιήστε τον ώστε να μην παίρνει το

φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας· είναι πιο επικίνδυνο απ'όλα τα φαρμάκια της Έχιδνας! Ενημερώστε τον ότι η Ανθρώπινη Προστασία δηλητηριάζει την πόλη.»

Οι δημοσιογράφοι αποκρίθηκαν ότι θα το σκέφτονταν· δεν μπορούσαν να υποσχεθούν τίποτα, όμως θα το σκέφτονταν. Θα εξηγούσαν, σίγουρα, ότι οι εξεγερμένοι του Κακού Πατήματος δεν ήταν απλοί κακούργοι αλλά ζητούσαν λύτρωση από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

«Πάλι γενικολογίες και ψέματα, δηλαδή...» μούγκρισε ο Λασάντιος.

«Σας παρακαλώ, κύριε!» είπε ένας δημοσιογράφος που ήταν του Ακατάπαυστου. «Δεν ξέρουμε καν ποιος είστε. Πώς μιλάτε έτσι; Θα σκεφτούμε όλα όσα μάς είπατε – τα έχουμε καταγράψει – και θα δούμε τι θα γίνει.»

Και μετά, αποχώρησαν.

Αλλά, καθώς έφευγαν μες στις σκιές του απογεύματος, μια σκοτεινή φιγούρα έκανε νόημα στον Λασάντιο και τη Ναθράσκη από παραδίπλα. Τους έγνεψε να πλησιάσουν.

Ο Ιγνάτιος έπιασε τη λαβή του ενεργειακού πιστολιού κάτω από την κάπα του, και η Ευτυχία τη λαβή του δικού της πιστολιού κάτω από τη δική της κάπα, μέσα στην τσέπη του νοσοκομειακού χιτώνα της.

«Να μιλήσουμε θέλω,» είπε η σκιερή φιγούρα, με γυναικεία φωνή, καθώς ο επαναστάτης και η γιατρός τη ζύγωναν.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε ο πρώτος.

Η γυναίκα φορούσε κουκούλα και μάσκα, όπως εκείνος. «Η Αμάντα Αρκόνια. Ίσως να μ'έχετε ακούσει...»

«Η Άτυπη Αμάντα;» είπε ο Ιγνάτιος. «Αυτή που βγαίνει στις Ραδιο-σκιές.»

«Η ίδια. Σας πήρε τ'αφτί μου να μιλάτε με τους άλλους δημοσιογράφους. Μην περιμένετε αυτοί να πουν την αλήθεια προτού τη συζητήσουν με τους πράκτορες του Κύκλου.»

«Δεν το περιμένουμε... Ζητάνε 'αποδείξεις'! Λες κι είναι εύκολο να βρεθούν αποδείξεις για ένα τέτοιο θέμα!»

«Εγώ δεν χρειάζομαι και τόσες πολλές αποδείξεις. Πείτε μου τι συμβαίνει· θέλω να μάθω.»

«Είπες ότι μας άκουσες...» της θύμισε η Ναθράσκη.

«Σας άκουσα, αλλά όχι και πολύ καλά. Θα μου μιλήσετε, ή όχι;»

«Θα τα κοινοποιήσεις;» τη ρώτησε ο Λασάντιος. «Από την εκπομπή σου;»

«Ασφαλώς.»

Της εξήγησαν τι συνέβαινε, ενώ εκείνη τα κατέγραφε μ'έναν ηχοσυλλέκτη· και προτού φύγει τους υποσχέθηκε πάλι ότι όλα θα δημοσιοποιούνταν. Ζήτησε, όμως, προστασία σε περίπτωση που οι πράκτορες του Κύκλου την κυνηγούσαν.

«Τι είδους προστασία;» ρώτησε ο Λασάντιος.

«Απ'ό,τι καταλαβαίνω, η επανάστασή σας δεν είναι εξαπλωμένη μόνο στο Πάτημα αλλά και στην υπόλοιπη πόλη. Θέλω να με κρύψετε.»

«Δεν είμαστε και τόσο εξαπλωμένοι όσο νομίζεις,» την προειδοποίησε ο Λασάντιος. «Αν ήμασταν, δε θα χρειαζόμασταν δημοσιογράφους για να κοινοποιήσουν τι συμβαίνει.»

«Δε μου υπόσχεστε ότι θα με βοηθήσετε, δηλαδή;»

Ο Λασάντιος ήταν συλλογισμένος για μερικές στιγμές. Καταλάβαινε ότι, αν δεν της το υποσχόταν, η Άτυπη Αμάντα ίσως να μη μιλούσε στην εκπομπή της γι'αυτά που της είπαν· οπότε, έπρεπε να γίνει κάποια συμφωνία μαζί της... Της αποκρίθηκε: «Θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε,» και της εξήγησε πού έπρεπε να έρθει αν ήταν να την κρύψουν. «Κάποιοι από εμάς θα σε περιμένουν εκεί.»

Τελικά τα συμφώνησαν, και η Αμάντα Αρκόνια έφυγε από τα σύνορα του Κακού Πατήματος παίρνοντας το δίκυκλο που είχε αφήσει κρυμμένο σ'ένα σοκάκι.

Εκείνη τη νύχτα, τα δύο τηλεοπτικά κανάλια της Κυκλόπολης, ο Ακατάπαυστος και ο Αξιοπίστος, είχαν ως θέμα την εξέγερση στο Κακό Πάτημα, και είχαν φέρει και κάποια από τα μέλη του Κύκλου στις εκπομπές τους. Στον Ακατάπαυστο εμφανίστηκε, επίσης, ο Πέτρος Νιλκόδιος προειδοποιώντας για τρομερή απειλή εκ των έσω: κάποιοι χρησιμοποιούσαν την επιδημία ως όπλο για προσωπικό όφελος, ισχυρίστηκε, και θα προκαλούσαν την καταστροφή της πόλης!

Οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι το μόνο που κοινοποίησαν από αυτά που τους είχαν πει ο Λασάντιος και η Ναθράσκη ήταν ότι οι εξεγερμένοι ζητούσαν λύτρωση από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου και αληθινά πίστευαν ότι το «φάρμακο του Οφιομαχητή» θα τους έσωζε, ενώ κατηγορούσαν την Ανθρώπινη Προστασία για απάτη και κρυφή συνεργασία με τον

Κύκλο. Δεν μίλησαν δημοσίως για γενική δηλητηρίαση της πόλης, και δεν εξήγησαν ότι το φάρμακο που έδινε ο Απέθαντος αποτελούσε πραγματική θεραπεία ενώ το φάρμακο της Ανθρώπινης Προστασίας ήταν εθιστικό και επικίνδυνο.

Από τους πέντε ραδιοφωνικούς σταθμούς της Κυκλόπολης, τα ίδια λέγονταν περίπου – ότι οι εξεγερμένοι κατηγορούσαν την Ανθρώπινη Προστασία για απάτη και για κρυφή συνεργασία με τον Κύκλο. Δεν εξηγούσαν τίποτα περισσότερο, αφήνοντας να εννοηθεί ότι μπορεί να συνέβαινε και κάτι ύποπτο στο Κακό Πάτημα, ότι μπορεί οι αρχικινηματίες να έλεγαν ψέματα. Μόνο από έναν ραδιοφωνικό σταθμό ειπώθηκαν περισσότερα· μόνο από έναν ραδιοφωνικό σταθμό αποκαλύφθηκαν όλα όσα ο Λασάντιος και η Ναθράσκη είχαν πει στους δημοσιογράφους. Στην εκπομπή της, Ραδιοσκιές, η Άτυπη Αμάντα δεν έκρυψε τίποτα. Μίλησε για τη δηλητηρίαση της Κυκλόπολης· μίλησε για τις «βιολογικές αλυσίδες» του φαρμάκου της Ανθρώπινης Προστασίας· μίλησε για την Ασπίδα των Όφρων και για τον Οφιομαχητή. Τα είπε όλα όπως τα είχε ακούσει.

Και μετά εξαφανίστηκε, και κανείς δεν γνώριζε πού πήγε. Ούτε καν οι πράκτορες του Κύκλου, που την παρακολούθησαν καθώς έφευγε απ'τον ραδιοφωνικό σταθμό αλλά ύστερα την έχασαν μέσα στα Ανεμίσματα. Την έχασαν εκεί όπου η Αμάντα Αρκόνια συνάντησε τους συμμάχους του Ιγνάτιου Λασάντιου, που ήταν οργανωμένοι και γνώριζαν καλά πού και πώς να κρύβονται στην πόλη.

Την ίδια νύχτα, στο Κακό Πάτημα, στον Απέθαντο, στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών όπου ψυχρός άνεμος έμπαινε από τις χαραμάδες, ο Οφιομαχητής, η Διονυσία, η Στεφανία, η Ευτυχία Ναθράσκη, ο Κλεάνθης Βολλέρνιος, ο Γεώργιος Φιρίζος, ο Ιγνάτιος Λασάντιος, και άλλοι γιατροί του Απέθαντου και ξεσηκωμένοι της Κυκλόπολης έκαναν συμβούλιο για το πώς θα προχωρούσαν αποδώ και έπέρα. Δεν τους ενδιέφερε τι θα έλεγαν οι δημοσιογράφοι· ήξεραν περίπου τι θα πουν, και ούτως ή άλλως άλλοι παρακολουθούσαν τις εκπομπές και θα τους ενημέρωναν μετά για το τι είχε ειπωθεί.

Ο Οφιομαχητής εξηγόυσε τώρα στους υπόλοιπους ότι η επανάστασή τους δεν μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς την Ασπίδα των Όφρων· «και, για να φτιάχνω την Ασπίδα των Όφρων, χρειάζομαι τα απαραίτητα

συστατικά, τα οποία ήδη μας τελειώνουν ξανά. Ο ένας μετά τον άλλο, οι άνθρωποι εδώ, στο Κακό Πάτημα, αρρωσταίνουν και έχουν ανάγκη το φάρμακο—»

«Πράγματι,» επιβεβαίωσε η Ναθράσκη. «Έχουμε ολοένα και περισσότερους ασθενείς στο νοσοκομείο.»

«Θα σκυλοπνιγούμε στο τέλος απ'αυτούς...» μουρμούρισε κυνικά ο Φιρίζος.

Ο Οφιομαχητής συνέχισε: «Μπορώ να βγαίνω από την πόλη βουτώντας στους ποταμούς και να μαζεύω από την ύπαιθρο ό,τι μου χρειάζεται. Όμως είμαι μόνο ένας άνθρωπος· δεν έχω τη δυνατότητα να βρίσκομαι παντού ταυτόχρονα. Κι αν γίνει μια επίθεση εδώ από τη Φρουρά δεν θέλω να λείπω. Επίσης, δεν μπορώ να συγκεντρώνω πάρα πολλά από τα απαραίτητα συστατικά κάθε φορά που βγαίνω από την πόλη. Για να συγκεντρώνουμε περισσότερα πρέπει να οργανώσουμε ομάδες γι'αυτή τη δουλειά—»

«Και πώς θα πηγαίνουν στην ύπαιθρο;» ρώτησε ο Λασάντιος. «Οι πύλες είναι κλειστές.»

«Ερχόμαστε, λοιπόν, στο ζητούμενο, Ιγνάτιε. Πρέπει ν'ανοίξουμε τουλάχιστον μία από τις πύλες, να δημιουργήσουμε έναν δρόμο για να βγαίνουν οι ομάδες και να μαζεύουν τα συστατικά που θα τους έχω πει.»

«Η Νότια Πύλη,» είπε ο Λασάντιος, «βρίσκεται μέσα στο Οχυρό, Οφιομαχητή. Είναι—»

«—πολύ καλά φρουρούμενη. Ναι, Ιγνάτιε, το φαντάζομαι. Το Νότιο Φρουραρχείο είναι κοντά της.»

«Ακριβώς. Δε νομίζω πως έχουμε αρκετές δυνάμεις για να την καταλάβουμε.»

«Συμφωνώ. Αλλά υπάρχει και μια άλλη πύλη που βρίσκεται πιο κοντά μας.» Ο Γεώργιος έβαλε το δάχτυλό του επάνω στον χάρτη της Κυκλόπολης που ήταν απλωμένος στο ταλαιπωρημένο τραπέζι ανάμεσά τους. «Η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων. Είναι μέσα στο Κακό Πάτημα, και μόνο μια αλυσίδα εκεί αποτρέπει τα σκάφη απ'το να περάσουν.»

«Η Φρουρά, όμως, τη φυλάει από τα δεξιά κι από τ'αριστερά,» προειδοποίησε μία από τους επαναστάτες της Κυκλόπολης, τους συντρόφους του Λασάντιου, η οποία ονομαζόταν Μάρθα Νορρώνη. «Έχουν

πύργους γεμάτους όπλα εκατέρωθεν της Πύλης των Χαμηλών Υδάτων, γιατί από κείνη τη μεριά είναι οι Κακοί Τόποι.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, ν'ανεβούμε στα τείχη και να καταλάβουμε τους πύργους,» είπε ο Οφιομαχητής. «Νομίζω πως θα είναι ευκολότερο απ'το να κατακτήσουμε τη Νότια Πύλη μέσα στο Οχυρό.»

Οι γιατροί και οι επαναστάτες άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους – μια ξαφνική βαβούρα. Ορισμένοι συμφωνούσαν, ορισμένοι διαφωνούσαν.

Ο Οφιομαχητής τούς είπε, δυναμώνοντας τη φωνή του για ν'ακουστεί: «Αν δεν μπορούμε να φτιάχνουμε την Ασπίδα των Όφρων σε μεγάλες ποσότητες, δεν θα μπορούμε και να συνεχίσουμε την επανάσταση! Ο Νιλκόδιος θα νικήσει!»

Ένας νοσοκόμος μπήκε, τότε, στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών και ανακοίνωσε: «Μια γυναίκα έχει έρθει. Λέει πως είναι η Άτυπη Αμάντα – αυτή απ'το ραδιόφωνο. Ζητά να μιλήσει με τους 'αρχηγούς της εξέγερσης.»

«Την περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Λασάντιος. «Οδηγήστε την εδώ.»

«Έγινε το γραφείο μας ξαφνικά 'γενικό επιτελείο' σου;» είπε ο Φιρίζος.

Η Ναθράσκη παρενέβη προτού ο Ιγνάτιος μιλήσει: «Εντάξει· φέρτε την κυρία Αρκόνια εδώ. Φέρτε την.»

Ο νοσοκόμος έφυγε, και μετά από λίγο η Άτυπη Αμάντα ήταν μαζί τους. Τους είπε ότι ενημέρωσε τον κόσμο γι'αυτά που συνέβαιναν και μετά πήγε με τους ανθρώπους του Λασάντιου, θεωρώντας το ασφαλέστερο να εξαφανιστεί για λίγο. Ο Ιγνάτιος συμφώνησε ότι, όντως, αυτό ήταν το ασφαλέστερο. Καθώς και ο Οφιομαχητής.

«Σκοπεύεις να μείνεις μαζί μας τώρα;» ρώτησε η Ευτυχία Ναθράσκη την Άτυπη Αμάντα.

«Αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Το νοσοκομείο είναι γεμάτο...»

«Δεν έχετε κάποιο χώρο εκτός του νοσοκομείου;»

Οι εξεγερμένοι του Κακού Πατήματος υποσχέθηκαν πως θα της έβρισκαν χώρο. «Το μόνο εύκολο,» είπε ο Κλεόβουλος, ένας από τους νοσοκόμους του Απέθαντου που ήταν και πιστός του Λοκράθου και είχε επαφές με τη Χαρίκλεια την Αμφίβια.

Ο Οφιομαχητής, αλλάζοντας θέμα, είπε: «Πρέπει να οργανώσουμε την επίθεση στην Πύλη των Χαμηλών Υδάτων. Τώρα. Απόψε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.» Και η Ευθαλία παιχνίδισε τη γλώσσα της, ξαπλωμένη στους ώμους του.

Μετά από μερικές ώρες, μέσα στην κατασκότεινη νύχτα, οι επαναστατημένοι του Κακού Πατήματος έβαλαν το σχέδιό τους σε δράση. Επιτέθηκαν στους πύργους που φρουρούσαν την Πύλη των Χαμηλών Υδάτων. Επιτέθηκαν και από τη δυτική όχθη του Τίρπου και από την ανατολική. Και ο Οφιομαχητής ήταν, φυσικά, μαζί τους· ήταν η βασική τους δύναμη. Καμιά πόρτα, καμιά πύλη, καμιά αμπάρα δεν μπορούσε να του αντισταθεί.

Η Φρουρά, μην περιμένοντας επίθεση εδώ, δεν άργησε να υποχωρήσει επάνω στα τείχη της πόλης, προς τα δυτικά και προς τα ανατολικά. Οι δίδυμοι πύργοι της Πύλης των Χαμηλών Υδάτων έπεσαν στα χέρια των εξεγερμένων, και η μεγάλη αλυσίδα που έκλεινε την έξοδο του ποταμού κατέβηκε βαθιά κάτω απ'το νερό, επιτρέποντας σε σκάφη να μπαίνουν και να βγαίνουν.

Οι Κακοτοπίτες από το Χτυπολόι – ο Κοσμάς, η Ελένη, και οι υπόλοιποι – προσπάθησαν τότε ν'αρπάξουν τους τέσσερις συγχωριανούς τους, έχοντας σκοπό να τους βάλουν σε βάρκα και να φύγουν. Μεγάλη φασαρία έγινε, όπλα υψώθηκαν, και ο Οφιομαχητής σύντομα μπήκε στη μέση, με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι του, ακόμα ματωμένο από τους φρουρούς της πόλης.

«Μπορείτε να φύγετε άμα θέλετε,» είπε στον Κοσμά, συγκρατώντας μετά βίας, και με τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου, την τρομερή οργή του. «Κανείς δε σας κρατά με το ζόρι εδώ. Αλλά δε θα τους πάρετε μαζί σας. Όχι απόψε. Εκτός αν προτιμάτε να προσπαθήσετε – και να πεθάνετε όλοι.»

Δεν αριθμούσαν δώδεκα πια οι Χτυπολοίτες – δύο είχαν σκοτωθεί στις προηγούμενες συγκρούσεις – αλλά δεν ήταν αυτό που τους κράτησε απ'το να ορμήσουν στον Οφιομαχητή. Εκείνο που τους κράτησε ήταν ότι τον είχαν δει πώς μαχόταν, και τον φοβόνταν. Ναι, φοβόνταν ότι μπορεί να τους σκότωνε και τους δέκα μόνος του, χωρίς καμιά βοήθεια, καθώς στέκονταν τώρα στις επάλξεις των τειχών της πόλης,

κοντά στον ανατολικό πύργο της Πύλης των Χαμηλών Υδάτων, με το φεγγάρι της Υπερυδάτιας από πάνω τους.

Ο Κοσμάς μούγκρισε: «Δεν είσαι σωστός! Το θέμα είναι δικό μας, όχι δικό σου!»

«Ίσως νάχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος· «αλλά μ'έχουν βοηθήσει και τους υποσχέθηκα να τους βοηθήσω κι εγώ. Διάλεξε, λοιπόν, τι θα κάνεις.»

Ο Κοσμάς μίλησε με τους ανθρώπους του και, τελικά, αποφάσισαν να πάρουν τη βάρκα τους αποκεί που την είχαν αφήσει στις προβλήτες του Τίρπου και να φύγουν. «Πολεμήσαμε στο πλάι σας όσο μπορούσαμε,» είπε στον Οφιομαχητή.

«Ελεύθεροι είστε να πάτε όπου θέλετε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε θα τους αφήσουμε, όμως, έτσι αυτούς!» (Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στους συγχωριανούς τους – τον Μάρκο και τους άλλους.) «Θα γυρίσουμε και θα τους ξαναβρούμε! Το Χτυπολόι είναι σε κίνδυνο εξαιτίας τους!»

Μετά, ο Κοσμάς κι οι δικοί του γύρισαν και κατέβηκαν από το τείχος χρησιμοποιώντας μια από τις πέτρινες σκάλες.

Ο Μάρκος – που στεκόταν πίσω από τον Οφιομαχητή μαζί με τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο – είπε: «Σου χρωστάμε ξανά, Γεώργιε.»

Εκείνος στράφηκε να τους κοιτάξει. «Να μη σας γίνει συνήθειο...»

Ο Μάρκος μειδίασε.

Ο Οφιομαχητής δεν χαμογελούσε· η οργή του ούρλιαζε μέσα του. Σκούπισε το Φιλί της Έχιδνας και το θηκάρωσε.

Οι δέκα Χτυπολοίτες δεν ήταν οι μόνοι που έφυγαν από την Κυκλόπολη τώρα που η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων είχε ανοίξει· κι άλλες βάρκες τούς ακολούθησαν. Άνθρωποι από τους Κακούς Τόπους, κυρίως, οι οποίοι είχαν παγιδευτεί στην πόλη εξαιτίας των Σαγονιών του Αβυσσαίου και ήθελαν απεγνωσμένα να απομακρυνθούν. Ο Οφιομαχητής, όμως, πρόσταξε τους νοσοκόμους του Απέθαντου να δώσουν σε όλους την Ασπίδα των Όφεων προτού αποχωρήσουν, ώστε να έχουν το φάρμακο μαζί τους σε περίπτωση που το χρειάζονταν, και για να μην εξαπλωθεί περισσότερο η φονική επιδημία. Αν και όλοι όσοι έφευγαν φαίνονταν αρκετά υγιείς. Αν δεν ήταν υγιείς δεν θα μπορούσαν να

είχαν πολεμήσει για να κατακτηθεί η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων. Όσοι επηρεάζονταν από τα Σαγόνια του Αβυσσαίου βρισκόταν σε πολύ άσχημη κατάσταση· δεν είχαν τη δύναμη να σταθούν.

Ο Γεώργιος είπε στον Μάρκο, τον Μελέτιο, τον Φοίβο, και τον Αθανάσιο ότι μπορούσαν κι εκείνοι να αποχωρήσουν αν ήθελαν. Αυτοί όμως αμέσως αρνήθηκαν, ομόφωνα, λέγοντας πως θα έμεναν και θα πολεμούσαν μαζί του. Του το χρωστούσαν.

Έτσι, καθώς η επόμενη μέρα ξημέρωνε στην Κυκλόπολη, ολόκληρο το Κακό Πάτημα και η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων βρίσκονταν υπό τον έλεγχο των εξεγερμένων, και ήδη είχαν σταλεί ομάδες έξω από την Κυκλόπολη για να συγκεντρώσουν συστατικά για την Ασπίδα των Όφεων, σύμφωνα με τις οδηγίες του Οφιομαχητή. Ο τελευταίος τούς είχε πει, επίσης, να επισκεφτούν την Ιέρεια Δέσποινα στο τέμενος της Έχιδνας στις όχθες του ποταμού Νάνθρη· θα τους βοηθούσε όπως μπορούσε, ειδικά αν της έλεγαν ποιος τους είχε στείλει.

Τα λόγια της Άτυπης Αμάντας, από την εκπομπή Ραδιοσκιές, είχαν ακουστεί από πολλούς πολίτες της Κυκλόπολης, και, γνωρίζοντας τη φήμη της, ο κόσμος είχε αρχίσει ν'ανησυχεί. Η Άτυπη Αμάντα ήταν γνωστό πως έβγαζε θέματα «απαγορευμένα», θέματα που άλλοι δημοσιογράφοι δεν τολμούσαν να δημοσιοποιήσουν. Αναβρασμός είχε ξεκινήσει στην πόλη. Ολοένα και περισσότεροι αναρωτιόνταν μήπως τελικά οι επαναστάτες του Κακού Πατήματος είχαν δίκιο, μήπως η Ασπίδα των Όφεων ήταν, όντως, η πραγματική σωτηρία, το μόνο φάρμακο που μπορούσε να καταπολεμήσει τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, όμως, δεν έμοιαζε να έχουν την ίδια άποψη. Ούτε και ο Πέτρος Νικκόδιος, φυσικά, ο οποίος βγήκε από το πρωί κιόλας για να καταδικάσει την Άτυπη Αμάντα και να πει ότι ήταν, αναμφίβολα, συνεργάτιδα των παρανόμων που έβαζαν την Κυκλόπολη – κι ολόκληρη την Κεντρυδάτια! – σε κίνδυνο, με αρχηγό τους έναν απατεώνα από το Κακό Πάτημα που ισχυριζόταν πως ήταν ο μυθικός Οφιομαχητής.

Μέλη του Κύκλου διαβεβαίωναν, από οθόνες και ραδιόφωνα, ότι σύντομα η κατάσταση θα ήταν υπό έλεγχο και οι κακοποιοί θα τιμωρούνταν πολύ αυστηρά.

Οι επαναστάτες, όμως, δεν ήταν τώρα περιορισμένοι πλέον στο Κακό Πάτημα· είχαν αρχίσει να εξαπλώνονται και στους δρόμους τριγύρω: στα Ανεμίσματα, στο Κέντρο, ακόμα και στο Οχυρό. Δεν έκαναν ζημιές ή επιθέσεις. Δεν είχαν λεηλασία κατά νου. Προσπαθούσαν να πάρουν με το μέρος τους ολοένα και περισσότερους πολίτες της Κυκλόπολης. Και τους ενημέρωναν, επίσης, ότι η Πύλη των Χαμηλών Υδάτων ήταν τώρα ανοιχτή – κάτι που ο Κύκλος και τα μέσα μαζικής πληροφόρησης ήθελαν να κρατήσουν κρυφό.

Ο Οφιομαχητής, εν τω μεταξύ, μέσα στον Απέθαντο, μιλούσε με τον Λασάντιο, τη Ναθράσκη, και μερικούς άλλους για το πώς να ανατρέψουν την κατάσταση με όσο το δυνατόν λιγότερη αιματοχυσία. Θα ήταν καλό αν μπορούσαν να πάρουν τον Κύκλο με το μέρος τους, επέμενε ο Γεώργιος· αλλά κανείς άλλος εκτός από εκείνον δεν έμοιαζε να νομίζει πως αυτό ήταν εφικτό. Ισχυρίζονταν ότι οι Σύμβουλοι ήταν προκατειλημμένοι εναντίον του Κακού Πατήματος και του Απέθαντου, ή ότι συνεργάζονταν με τους απατεώνες της Ανθρώπινης Προστασίας, ή ότι ο Νιλκόδιος τούς είχε όλους υπό τον έλεγχό του, με κάποιο τρόπο.

Η Φρουρά, προς το παρόν, δεν είχε κινηθεί εναντίον του Κακού Πατήματος, αλλά οι επαναστάτες πίστευαν ότι δεν ήταν παρά θέμα χρόνου. Είχαν δει οπλισμένες ομάδες και θωρακισμένα οχήματα να συγκεντρώνονται σε διασταυρώσεις στα Ανεμίσματα, στο Κέντρο, στο Οχυρό. Οι φρουροί προετοιμάζονταν. Και δύο ελικόπτερο πετούσαν, κατοπτεύοντας.

Ορισμένοι πρότειναν στον Οφιομαχητή να τα καταρρίψει – τον είχαν δει πώς είχε καταρρίψει το άλλο – αλλά εκείνος αρνήθηκε· είπε ότι θα το έκανε μόνο αν ήταν απαραίτητο.

Και σκεφτόταν πώς να το τελειώσει όλο αυτό χωρίς η Κυκλόπολη να κυλιστεί στο αίμα.

Η Διονυσία τού είπε: «Από την Ανθρώπινη Προστασία ξεκίνησε, Γεώργιε. Από εκεί μόνο μπορεί να τελειώσει. Πώς αλλιώς;»

Ο Οφιομαχητής απόρησε που δεν το είχε ήδη σκεφτεί ο ίδιος. Κι αφού έδωσε οδηγίες στη Ναθράσκη και σε άλλους γιατρούς για το πώς να παρασκευάζουν την Ασπίδα των Όφεων με τα συστατικά που οι ομάδες έφερναν από την ύπαιθρο, άρχισε πάλι να κάνει σχέδια με τον Λασάντιο και τους υπόλοιπους επαναστάτες. Η Διονυσία ήταν μαζί

τους, φυσικά· η γνώμη της ήταν σημαντική, γιατί γνώριζε την Ανθρώπινη Προστασία πιο καλά απ'όλους.

22

Η Ζέρκιλιθ εξακολουθεί να μένει σ' εκείνο το δωμάτιο του Ξενοδοχείου, για λόγους ασφαλείας. Οι υπόλοιποι συζητάμε ένα θέμα που μας ενδιαφέρει όλους, και περισσότερο τον Μελέτιο'σαρ: την επίθεση που σκοπεύουμε να κάνουμε εναντίον των Τρομερών Καπνών. Λέω στους άλλους ό,τι ξέρω για το υποθαλάσσιο λημέρι των πειρατών, και καταλήγουμε σ' ένα σχέδιο δράσης. Τη Ζέρκιλιθ, φυσικά, δεν τη ρωτάμε τίποτα, αν και σίγουρα θα είχε αρκετά να προσφέρει. Δε θέλουμε ο Ιωάννης'σαρ να καταλάβει τι σκεφτόμαστε, παρότι δεν είναι βέβαιο ότι το ενεργειακό νοοσύστημα μπορεί να κλέψει τις αναμνήσεις της σε μέρη όπου δεν υπάρχουν ανθυδατικές ενέργειες.

Αρχίζουμε να κατεβάζουμε, μέσω μικρών υποβρυχίων, μαχητές μας από τα καράβια που βρίσκονται πάνω από τα κύματα – από τον Αβύθιστο, το Τραγούδι των Κυμάτων, και το Αεικίνητο Χέλι. Το πλήρωμα του τελευταίου, ωστόσο, δεν θα μας βοηθήσει στην επίθεση. Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός μού το λέει ξεκάθαρα: «Η συμφωνία μας ήταν να βρούμε τους Καπνούς, Γεώργιε, όχι και να τους επιτεθούμε.» Και δεν μπορώ να διαφωνήσω μαζί του: πράγματι, αυτή ήταν η συμφωνία μας. Ούτε μπορώ να του ζητήσω να βάλει το πλήρωμά του σε κίνδυνο.

Ο Μελέτιος'σαρ προτείνει να τον πληρώσει, αλλά ο Δημοσθένης πάλι δεν συμφωνεί. «Έχουμε πληρωθεί αρκετά, από τους Ελκάνιους της Σκιάπολης,» λέει, «και όχι για να χτυπηθούμε με τους Καπνούς.»

Ο Καταραμένος Αργύριος, όμως, δέχεται να κάνει συμφωνία με τον Μελέτιο'σαρ προκειμένου οι Μακροθάνατοί του να πολεμήσουν στο πλευρό μας. Υποπεύομαι, μάλιστα, πως σκόπευε να μας βοηθήσει ούτως ή άλλως, από φιλία προς εμένα· αλλά αν μπορεί να βγάλει και μερικά οχτάρια απ' την υπόθεση, γιατί όχι;

Το Τραγούδι των Κυμάτων είναι γεμάτο μαχητές της Ηχώπολης – από τους καλύτερους που μίσθωσε ο Βασιλιάς Αργύριος ο Τρίτος. Και μέσα

στον Αβύθιστο υπάρχουν επίσης καλοί μισθοφόροι, πληρωμένοι από τους Εκλεκτούς της Μεγάπολης.

Η Λουκία και η Ερασμία θα πολεμήσουν μαζί μας – ούτε συζήτηση δεν δέχονται για το θέμα – όπως το περίμενα. Και φοράνε κι οι δυο τις οργανικές στολές ενδυνάμωσης.

Ακονίζω το Φιλί της Έχιδνας, γιατί η κόψη του είχε στομώσει λιγάκι ύστερα από τόσους σκοτωμούς Βυθισμένων στα σπήλαια και τις σήραγγες της Βυθυδάτιας. Ο Δεξής και η Αριστερή φτεροκοπούν γύρω μου, όταν δεν κάθονται στους ώμους μου.

Η Ελευθερία Μοριλκόνη δηλώνει πως κι εκείνη θα έρθει μαζί μας, και ντύνεται με άψογη πανοπλία που παίρνει από το Μικρό Σύμπαν.

«Γιατί;» τη ρωτάω. «Τι έχεις να κερδίσεις;»

Κραδαίνει το σπαθί της στον αέρα, σκοτώνοντας φανταστικούς αντιπάλους, καθώς βρισκόμαστε οι δυο μας μέσα στο Κέντρο των Ανοιχτών Θαλασσών – εκείνη την αίθουσα του Μικρού Σύμπαντος που η μισή είναι από διαφανές κρύσταλλο (ακόμα και το πάτωμα) και ο βυθός φαίνεται απέξω.

Η Ελευθερία μου λέει: «Ύστερα από τόσο καιρό που ήμουν φυλακισμένη, Οφιομαχητή, θέλω να ξαναχρησιμοποιήσω τις παλιές μου ικανότητες. Πες ότι η μάχη της Ηχώπολης μου άνοιξε την όρεξη. Η οργή της Έχιδνας είναι μέσα μου.»

«Δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα μιλάς,» της αποκρίνομαι, υπομειδώντας, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου μουρμουρίζει και μουρμουρίζει και μουρμουρίζει. «Αλλά είσαι καλοδεχούμενη να πολεμήσεις στο πλευρό μας.»

«Σου χρωστάω, έτσι κι αλλιώς.» Σταματά να σκοτώνει φαντάσματα και στρέφεται προς τη μεριά μου. «Για πάντα θα σου χρωστάω, Οφιομαχητή.»

«Αφού το ξέρεις ότι προτιμώ να με λες Γεώργιο...»

Πλησιάζει και μου δίνει το χέρι της, μειδώντας. «Γεώργιε.»

Το σφίγγω (συγκρατημένα, φυσικά). «Ελευθερία.»

Ο Δημήτριος Ζερδέκης, αργότερα, στο Καζίνο του Μικρού Σύμπαντος, μου λέει ενώ ανακατεύει μια τράπουλα: «Θα έρθω κι εγώ μαζί σας, όπως καταλαβαίνεις. Αλλά δεν θα είμαι και μπροστά-μπροστά. Ελπίζω να μη με παρεξηγήσεις.» Αρχίζει να ρίχνει τραπουλόχαρτα επάνω στο

τραπέζι κοντά στο οποίο στέκεται. Προφητεία, μάλλον – ένα παιχνίδι που παίζεται σόλο.

«Θα σε παρεξηγούσα,» αποκρίνομαι, «αν έβαζες τον εαυτό σου σε άσκοπο κίνδυνο. Αυτή η μάχη δεν είναι δική σου, Δημήτριά.»

«Πράγματι,» συμφωνεί. «Αλλά μ'ενδιαφέρει.» Ρίχνει ακόμα ένα χαρτί στο τραπέζι, και μορφάζει. Με ρωτά: «Παίζουμε κάνα Δάγκωμα της Έχιδνας, όσο οι άλλοι ακονίζουν τα όπλα τους;»

Μετά από κάποιες ώρες προετοιμασίας, η στιγμή έρχεται. Η επίθεση εναντίον των Τρομερών Καπνών ξεκινά. Σύμφωνα με τα ρολόγια μας είναι απόγευμα στον επάνω κόσμο· αλλά εδώ, εφτά χιλιόμετρα κάτω από τα κύματα, αυτό δεν μοιάζει να έχει καμία σημασία απολύτως.

Μπαίνουμε σε μικρά υποβρύχια. Χρησιμοποιούμε όλα τα μικρά υποβρύχια που έχει στη διάθεσή του το Μικρό Σύμπαν, καθώς και τα λίγο μεγαλύτερα. Γεμίζουν πάνοπλους μαχητές, και πάλι δεν τους χωράνε όλους. Θα επιστρέψουν μετά για να πάρουν και τους υπόλοιπους. Εγώ βρίσκομαι τώρα σ'ένα από τα μεγαλύτερα, μαζί με τη Λουκία, την Ερασμία, τον Καταραμένο Αργύριο, και την Ελευθερία Μοριλκόνη. Στέκομαι κοντά στο μπροστινό τζάμι του σκάφους, καθοδηγώντας τον πιλότο για να φτάσουμε στο λημέρι των Καπνών – που έχω καταλάβει τη θέση του από τον φωτεινό χάρτη ο οποίος ακόμα είναι έντονα αποτυπωμένος στο μυαλό μου. Τα υπόλοιπα υποβρύχια μάς ακολουθούν.

Δυσκολεύομαι λίγο να διακρίνω το άνοιγμα της σπηλιάς που χρησιμοποιούν οι Τρομεροί Καπνοί, αλλά δεν τα παραπατάω γρήγορα γιατί δεν θεωρώ αμέσως πως έχω κάνει λάθος. Και σύντομα οι προβολείς μας αποκαλύπτουν το στόμιο πίσω από τα υποθαλάσσια φυτά. Ναι, αυτό είναι, σίγουρα.

«Μέσα, τώρα,» λέω στον πιλότο, κι εκείνος οδηγεί ευθεία το υποβρύχιο, βάζοντάς το στο σπήλαιο. Τα άλλα σκάφη συνεχίζουν να μας ακολουθούν· τα βλέπουμε στην οθόνη των ανιχνευτών μας.

«Αναδυσόμαστε, τώρα,» λέω στον πιλότο, και βγάζει το υποβρύχιο στην επιφάνεια του νερού. Βλέπω από το τζάμι εκείνη τη μεγάλη σπηλιά που είχα δει και όταν κατέβηκα εδώ πιασμένος στο πλάι του Γρήγορου Τέλους: πελώριοι σταλακτίτες με κρυσταλλικούς σχηματισμούς επάνω· επικίνδυνοι βράχοι που βγαίνουν μέσα από το νερό· ιχθυόπτερα που φτεροκοπούν αποδώ κι αποκεί, καθώς και φτερωτά ερπετά τα

οποία αισθάνομαι και με αισθάνονται, παρότι βρίσκομαι μέσα σε κλειστό σκάφος.

Στο πέρας του μεγάλου σπηλαίου είναι οι αποβάθρες των Τρομερών Καπνών, και τα αραγμένα πλοία τους. Πολλοί κουρσάροι είναι συγκεντρωμένοι εκεί, κι αρχίζουν αμέσως να μας δείχνουν και να φωνάζουν. Περίμεναν κάτι τέτοιο. Ή, τουλάχιστον, ήταν προετοιμασμένοι. Στρέφουν μια γιγαντοβαλλίστρα προς το μέρος μας. Σημαδεύουν το υποβρύχιο μας που προπορεύεται – αυτό μέσα στο οποίο βρίσκομαι κι εγώ. Προειδοποιώ τον πιλότο, μα δεν χρειάζεται· είναι έμπειρος· έχει αμέσως αρχίσει να κάνει ελιγμούς, και το μεγάλο μεταλλικό βέλος μάς αστοχήσει – αλλά όχι για πολύ, νομίζω.

Πατώντας ένα κουμπί επάνω στην τηλεπικοινωνιακή κονσόλα, λέω σ'όλα τα σκάφη μας: «Απόβαση! Και προσοχή στα όπλα τους.»

Κι άλλα βέλη από γιγαντοβαλλίστρες έρχονται καταπάνω μας, αλλά δεν είναι εύκολο να μας πετύχουν έτσι όπως κινούμαστε σαν χέλια, εν μέρει πάνω απ'το νερό, εν μέρει κάτω απ'το νερό.

Δεν χρησιμοποιούν, όμως, μόνο γιγαντοβαλλίστρες εναντίον μας οι Καπνοί· χρησιμοποιούν και δύο υδατοτρόπα κανόνια, προσπαθώντας να μας αποτρέψουν απ'το να φτάσουμε στις προβλήτες τους και να κατεβάσουμε τους μαχητές μας. Τα νερά φουρτουνιάζουν γύρω μας λες και οι πιο δυνατοί άνεμοι του Ζέφυρου να λυσομανούν – αλλά δεν φυσά άνεμος εδώ πέρα. Το υποβρύχιο μέσα στο οποίο βρίσκομαι τραντάζεται άγρια. Η Λουκία και η Ερασμία πιάνονται απ'τα τοιχώματα για να μην πέσουν. Εγώ κρατιέμαι με το ένα χέρι απ'την άκρη της κονσόλας.

«Απόβαση!» λέω, μιλώντας ξανά στα άλλα σκάφη μας μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος. «Απόβαση, όσο πιο γρήγορα μπορείτε!»

«Δε μας αφήνουν να πλησιάσουμε, Οφιομαχητή...» μουγκρίζει ο πιλότος του υποβρυχίου μου, κρατώντας το τιμόνι σαν να παλεύει με κάποιο υποθαλάσσιο κτήνος. Το τζάμι μπροστά μας είναι διαρκώς θολωμένο, τώρα, από τους αφρούς· μετά βίας διακρίνουμε τι υπάρχει από πίσω τους.

Και κάτι χτυπά δυνατά το σκάφος μας. Κάποιο βέλος γιγαντοβαλλίστρας, υποπτεύομαι. Ακούω τους μαχητές μας να φωνάζουν, να καταριούνται. Ελπίζω να μη μας έκανε καμιά πολύ σοβαρή τρύπα. Τα βέλη

των γιγαντοβαλλιστρών μπορεί να αποδειχτούν εξαιρετικά επικίνδυνα για οποιοδήποτε πλεούμενο· τρυπάνε ακόμα και την πιο ισχυρή θωράκιση, αναλόγως τον μηχανισμό από τον οποίο εκτοξεύονται. Ορισμένοι λένε, μάλιστα, ότι είναι πιο αποτελεσματικά από οβίδες κανονιών, αν υποθέσουμε πως τα πυροβόλα λειτουργούσαν κανονικά στην Υπερυδάτια – που δεν λειτουργούν κανονικά.

«Πήγαινε μας πλάι στις αποβάθρες τους,» λέω στον πιλότο. «Όταν έχουμε πηδήσει στην ξηρά, θα το λύσουμε το πρόβλημα.»

«Μα αυτό σου εξηγώ,» μου αποκρίνεται τρίζοντας τα δόντια: «δε μπορώ να πλησιάσω! Τα υδατοτρόπα δε μ'αφήνουν.»

«Θα σε βοηθήσω.» Και προς όλους: «Μείνετε εδώ εσείς. Μην κάνετε καμιά ανοησία.»

«Πού πας;» ρωτά η Λουκία.

«Θα βγω, θα χτυπήσω τα υδατοτρόπα κανόνια—»

«Έρχομαι μαζί—»

«Ούτε που να το σκέφτεσαι!» τη διακόπτω. «Μείνε εδώ.» Και, περνώντας ανάμεσά τους, πηγαίνω προς την κεντρική καταπακτή του υποβρύχιου. Καθοδόν, λέω στους μαχητές μας τι έχω κατά νου, και να είναι έτοιμοι για απόβαση.

«Αυτό περιμένουμε, Οφιομαχητή!» μου αποκρίνεται ένας από τους μισθοφόρους της Ηχώπολης. «Μόλις είμαστε' έξω θα τα λιανίσουμε τα οδοντόψαρα!»

Ανεβαίνω τη μικρή μεταλλική σκάλα, ανοίγω την καταπακτή, και βγαίνω. Ο Δεξής και η Αριστερή με ακολουθούν, και ολόκληρο σμήνος από φτερωτά ερπετά συγκεντρώνεται ξαφνικά γύρω μου, ερχόμενα από κάθε σημείο του γιγάντιου σπηλαίου. Αντικρίζω προς στιγμή τους Τρομερούς Καπνούς στο λιμάνι τους – είναι, άραγε, ο Ιωάννης'σαρ ανάμεσά τους; σκοπεύει να χρησιμοποιήσει πάλι το νοοσύστημα για να τραντάξει τη θάλασσα, όπως έκανε στην Ηχώπολη; – και μετά βουτάω στο νερό. Με τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου κινώ το σώμα μου προς τις προβλήτες, περνώντας μέσα από την ταραγμένη θάλασσα σα να μη συμβαίνει τίποτα. Τα υδατοτρόπα όπλα των Καπνών δεν στοχεύουν συγκεκριμένα εμένα, αλλά, ακόμα κι αν με στόχευαν, πάλι νομίζω ότι πιθανώς θα μπορούσα να αποφύγω την επίδρασή τους.

Διαισθάνομαι πως το σμήνος των φτερωτών ερπετών εξακολουθεί να ίπταται από πάνω μου. Διαισθάνομαι πως τα ερπετά είναι έτοιμα να πολεμήσουν στο πλευρό μου. Το καταλαβαίνουν ότι πάω να κάνω επίθεση – το καταλαβαίνω πως το καταλαβαίνουν.

Το σώμα μου κινείται σαν τορπίλη κάτω απ'το νερό. Φτάνω σε μια από τις προβλήτες των Καπνών. Γαντζώνομαι στο πλάι της, σκαρφαλώνω. Τραβάω το Φιλί της Έχιδνας.

Μια ομάδα κουρσάρων που στέκεται εδώ με βλέπει και μου ορμά αμέσως. Αποκρούω ένα ξίφος και κλοτσάω τον χειριστή του, στέλνοντάς τον πάνω σε τρεις άλλους, που όλοι σωριάζονται. Διαγράφω μια φονική τροχιά με το Φιλί της Έχιδνας, κραυγάζοντας, σπάζοντας λεπίδες, σκίζοντας σώματα, κόβοντας μέλη. Αίματα και θραύσματα τινάζονται, ενώ τα φτερωτά ερπετά πέφτουν σαν θύελλα ιοβόλων δρακίσκων επάνω στους κουρσάρους.

Η προβλήτα σύντομα καθαρίζει από εχθρούς. Περνώντας πάνω από διαλυμένα κουφάρια, κατευθύνομαι ολοταχώς προς το Γρήγορο Τέλος, γιατί εκεί είναι το ένα από τα δύο υδατοτρόπα κανόνια. Οι Καπνοί προσπαθούν να με σταματήσουν: έρχονται καταπάνω μου με σπαθιά, τσεκούρια, καμάκια. Το Φιλί της Έχιδνας τούς λιανίζει, και τα φτερωτά ερπετά τούς προκαλούν σύγχυση – ένα χάος από φτερά, ουρές, νύχια, ουρίγματα.

Φτάνω στο Γρήγορο Τέλος, και, για να με αποτρέψουν απ'το ν'ανεβώ, οι πειρατές που στέκονται στην κουβέρτα του τραβάνε πάραυτα τη ράμπα επάνω, και μου ρίχνουν με τόξα και βαλλίστρες και ενεργοβόλα πιστόλια. Πέφτω κάτω, κυλιέμαι στα ξύλα της αποβάθρας για να αποφύγω τις ριπές. Ένα βέλος, ωστόσο, καρφώνεται στον αριστερό μου μηρό κι ένα άλλο στον δεξή μου ώμο, ενώ μια ενεργειακή βολή με τραντάζει. Τα ερπετά φτεροκοπούν σαν ασπίδα γύρω μου, και βλέπω κάποια να πέφτουν – νιώθω τον πόνο τους: τραυματίστηκαν για εμένα· μερικά ίσως και να πέθαναν. Καθώς σηκώνομαι όρθιος ξανά, τραβώντας τα βέλη έξω από το σώμα μου, τα ερπετά της Βυθυδάτιας ορμάνε στους Καπνούς που βρίσκονται στην κουβέρτα του Γρήγορου Τέλους, για να τους εμποδίσουν απ'το να με χτυπάνε με μακρινά όπλα. Αυτή είναι η ευκαιρία μου. Τρέχω προς το πλοίο ενώ θηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας στη μέση μου. Πηδάω όσο πιο ψηλά μπορώ. Πιάνομαι απ'το

πλάι του Τέλους και, σκαρφαλώνοντας με όλη την υπερφυσική μου δύναμη, τινάζομαι επάνω, σωριάζοντας στα σανίδια δυο κουρσάρους με το τίναγμά μου, κάνοντάς τους να κατρακυλήσουν στα πόδια δυο άλλων. Είμαι κι εγώ στην κουβέρτα του πλοίου τώρα. Ξεθηκαρώνω το Φιλί της Έχιδνας και μακελεύω όποιον βρίσκω μπροστά μου καθώς κατευθύνομαι προς το υδατοτρόπο κανόνι. Αίματα τινάζονται σαν σιντριβάνια, πτώματα πέφτουν στα σανίδια μαζί με κομμένα μέλη και σπασμένα όπλα. Με το άλλο μου χέρι βγάζω το βελονοβόλο μέσα από την κάπα μου και ρίχνω φαρμακερές βελόνες σε όποιον δεν μπορώ να φτάσω. Ορισμένοι από τους Καπνούς καταφέρνουν να με χτυπήσουν, αλλά δεν ήρθα εδώ γυμνός: η πανοπλία μου σταματά τα μισά από αυτά τα χτυπήματα, και τα υπόλοιπα απλά την τσακίζουν λίγο και με τραυματίζουν ελαφρά – τίποτα που μπορεί να ανακόψει την πορεία μου.

Φτάνω στο υδατοτρόπο κανόνι ενώ η χειρίστριά του φεύγει τρέχοντας από εκεί, τρομοκρατημένη, μη θέλοντας να με συναντήσει. Γυρίζω το βελονοβόλο και της ρίχνω. Πέφτει ουρλιάζοντας καθώς Χίλια-Δύο Δόντια τη δαγκώνουν.

Κλοτσάω το υδατοτρόπο κανόνι και το στέλνω έξω από το πλοίο, στο νερό, σπάζοντας την κουπαστή. Αυτό, σίγουρα, θα διευκολύνει τους συντρόφους μου να πλησιάσουν τις προβλήτες και να κάνουν αποβασία.

Γυρίζω απ'την άλλη, για να κατεβώ από το Γρήγορο Τέλος και να πάω στο δεύτερο υδατοτρόπο κανόνι· αλλά βλέπω οπλισμένους πειρατές να έρχονται από την προβλήτα, και κάποιος φωνάζει: «Ρίξτε μια ράμπα, ρε! Ανεβείτε στο σκάφος! Κουνηθείτε!» Ο Γρηγόριος Καθαρός. Και δίπλα του είναι ένας άντρας που το πρόσωπό του σκιάζεται από κουκούλα, αλλά στα χέρια του μέταλλα και μικροί λίθοι στραφταλίζουν – ο Ιωάννης'σαρ. Και ο Στέφανος είναι επίσης εκεί· διακρίνω τη φριχτή όψη του. Τώρα κινείται χωρίς να κρατά ραβδί· το τραύμα από το βέλος των Μακροθάντων δεν πρέπει να τον ενοχλεί πλέον. Στα χέρια του βαστά ξιφίδια· οι λεπίδες γυαλίζουν στο φως των ενεργειακών λαμπών.

Κάποιοι εξαπολύουν βέλη προς τη μεριά μου, αλλά, καλυμμένος πίσω από ένα κατάρτι, τα αποφεύγω. Ιπτάμενα ερπετά φτεροκοπούν γύρω μου, συρίζοντας.

Ώρα να φεύγουμε αποδώ. Πηδάω από την κουपाστή, μέσα στο νερό της μεγάλης σπηλιάς, και χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου για ν'απομακρυνθώ.

Σκαρφαλώνω σε μια άλλη προβλήτα: ανεβαίνω ξαφνιάζοντας τους κουρσάρους εκεί οι οποίοι είναι συγκεντρωμένοι γύρω από μια γιγαντοβαλλίστρα. Τους λιανίζω με το Φιλί της Έχιδνας και κλοτσάω τη γιγαντοβαλλίστρα στέλνοντάς την στο νερό.

Παρατηρώ πως ένα από τα υποβρύχιά μας έχει καταφέρει να πλησιάσει μια προβλήτα όχι και τόσο μακριά από εδώ, και κατεβάζει μαχητές οι οποίοι συγκρούονται με Τρομερούς Καπνούς. Ένα άλλο υποβρύχιο μας ζυγώνει την προβλήτα όπου τώρα στέκομαι.

Τρέχω προς το δεύτερο υδατοτρόπο κανόνι, που είναι επάνω στο καράβι που ακούει στο όνομα Πορφυρό Δελφίνι. Οι Καπνοί προσπαθούν να με σταματήσουν, ορμώντας μου από παντού. Το Φιλί της Έχιδνας χύνει το αίμα τους γι'ακόμα μια φορά. Και είμαι έτοιμος να πέσω ξανά στο νερό για να σκαρφαλώσω από το πλάι στο κατάστρωμα του Δελφινιού—

—όταν κάτι έρχεται καταπάνω μου με τρομερή ταχύτητα.

Δυο λεπίδες στραφταλίζουν. «Επιτέλους είσαι εδώ, Οφιομαχητή!»

Τινάζομαι όπισθεν, όμως και πάλι ο Στέφανος με χτυπά: το ένα ξιφιδιό του συρίζει καθώς σέρνεται πάνω στα μέταλλα της πανοπλίας μου, το δεύτερο την τρυπά στ'αριστερά πλευρά και με δαγκώνει, χύνοντας σκούρο-μπλε αίμα.

Τον σπαθίζω ημικυκλικά, ξανά και ξανά και ξανά, απομακρύνοντάς τον, αναγκάζοντάς τον να πάρει απόσταση από εμένα αν δεν θέλει να σκοτωθεί. Ένα χτύπημά μου φτάνει για να τον λιανίσει. Το πρόβλημα είναι ότι είναι τόσο δύσκολο να τον χτυπήσεις, τον δαιμονισμένο καβουρόφιλο μπάσταρδο, έτσι όπως κινείται! Η οργή μου μαίνεται μέσα μου.

Ιπτάμενα ερπετά πέφτουν επάνω στον Στέφανο – ένα σύννεφο από φτερά, ουρές, νύχια – κι εκείνος τα σπαθίζει και τα λογχίζει με τα ξιφιδιά του, ρίχνοντας πτώματα στο έδαφος.

Του επιτίθεμαι με το Φιλί της Έχιδνας, αλλά αποφεύγει την κόψη του και με καρφώνει στον δεξή ώμο· ο πόνος με διαπερνά, μα δεν είναι ικανός να με σταματήσει. Γυρίζω απότομα, για να κόψω τα πόδια του

Στέφανου, διαγράφοντας τροχιά με το λεπίδι μου, κραυγάζοντας. Εκείνος πηδά πάνω απ'το ξίφος μου, κάνει τούμπα στο έδαφος, κι ορθώνεται ξανά, στο βλεφάρισμα του ματιού.

Ξαφνικά, του ορμά μια φιγούρα το ίδιο γρήγορη μ'αυτόν – μια θολούρα σχεδόν – κραδαίνοντας σπαθί. Ένας από τους μαχητές μας που φορά οργανική στολή επιτάχυνσης – ένας από αυτούς του Μικρού Σύμπαντος που είναι εκπαιδευμένοι στη χρήση τέτοιας στολής. Και ο Στέφανος αντιμετωπίζει τώρα κάτι σαν τον εαυτό του. Αλλά βλέπω τον δικό μας μαχητή να ματώνει, να παραπατά. Ο Στέφανος δεν είναι απλά γρήγορος· είναι και πολύ ικανός. Θα δώσω τέλος, όμως, σε όλες τις ικανότητές του! Τον ζυγώνω, υψώνοντας το Φιλί της Έχιδνας–

Ένας κουκουλοφόρος παρουσιάζεται από δίπλα. Στα χέρια του μέταλλα στραφταλίζουν, και λίθοι. Τα τεντώνει και μια καταιγίδα από ενεργειακές αστραπές έρχεται καταπάνω μου! Ξαφνιασμένος, κάνω να τυναχτώ πίσω, να την αποφύγω, μα δεν αποδεικνύομαι αρκετά γρήγορος. Το σώμα μου κλονίζεται πατόκορφα. Τρίζω τα δόντια, προσπαθώντας να μη χάσω την ισορροπία μου και πέσω. Παραπαίω επάνω στην προβλήτα μπροστά στο Πορφυρό Δελφίνι.

«Δεν είσαι πιο δυνατός απ'το νοοσύστημα, Οφιομαχητή!» φωνάζει ο Ιωάννης'σαρ. «Κανείς δεν είναι πιο δυνατός απ'το νοοσύστημα!» ενώ εξακολουθεί να εξαπολύει ενεργειακές αστραπές καταπάνω μου.

Προσπαθώ να τις αποτινάξω, να ξεφύγω απ'τον κλοιό που έχουν σχηματίσει ολόγυρά μου – ένα κλουβί από ενέργειες – μα δεν είναι εύκολο. Με ακολουθούν· με κλονίζουν. Αισθάνομαι τα ίδια μου τα κόκαλα να τραντάζονται, το αίμα μου να βράζει. Είμαι σίγουρος ότι άλλος άνθρωπος θα ήταν τώρα τουλάχιστον λιπόθυμος, αν όχι νεκρός.

Πρώτη φορά, όμως, ο Ιωάννης'σαρ κάνει κάτι τέτοιο. Δεν είχα ακούσει στα λιμάνια ότι οι Καπνοί έχουν μαζί τους κάποιον που εκτοξεύει καταστροφικές ενέργειες από τα χέρια του. Ούτε η Ζέρκιλιθ μού το είχε πει αυτό.

Από πού αντλεί τόση ενέργεια ο μάγος των Τρομερών Καπνών; Σίγουρα όχι από το ίδιο το νοοσύστημα. Το νοοσύστημα πρέπει απλά να την κατευθύνει.

Γρυλίζοντας, με την οργή μου να μαίνεται μέσα μου, προχωρώ προς τον Ιωάννη'σαρ, ενώ τα πάντα αστράφτουν και τρίζουν γύρω μου.

Βαδίζω όπως θα βάδιζα ενάντια σ'έναν εξωφρενικά δυνατό άνεμο. Βήμα-βήμα... βήμα-βήμα...

Θα εκτόξευα το Φιλί της Έχιδνας καταπάνω στον μάγο, για να τον καρφώσω, τον καταραμένο· αλλά δε νομίζω ότι μπορώ. Οι μύες μου τρέμουν.

Ο Ιωάννης'σαρ οπισθοχωρεί λίγο. «Θα πέσεις, Οφιομαχητή!» φωνάζει. «ΘΑ ΠΕΣΕΙΣ! Δε μπορείς ν'αντιμετωπίσεις τη δύναμη του νοοσυστήματος!» ενώ συνεχίζει να με βάλλει με την ενεργειακή καταιγίδα που εξαπολύεται από τα χέρια του.

Από δίπλα, κάποιοι έρχονται τρέχοντας και συγκρούονται με κάποιους άλλους – σκιερές μορφές διακρίνω μόνο· δεν μπορώ να ξεχωρίσω τίποτα περισσότερο. Μετά, όμως, μια από αυτές τις φιγούρες ζυγώνει τον Ιωάννη'σαρ, κι εκείνος αναγκάζεται να τιναχτεί πίσω και να πάψει να με χτυπά με τις ενέργειες από τα χέρια του. Μια λεπίδα τον τραυματίζει. Ο μάγος υποχωρεί, κραυγάζοντας, τραβώντας ένα σπαθί μέσα από την κάπα του.

Τρεκλίζω καθώς η ενεργειακή καταιγίδα παύει γύρω μου. Τα μάτια μου ακόμα κατακλύζονται από λάμπεις, αλλά τώρα διακρίνω ποιος επιτέθηκε στον Ιωάννη. Μενεξεδιά μαλλιά, κατάμαυρο δέρμα. Η Ζέρκιλιθ! Δεν ήρθε μαζί μας αρχικά με τα υποβρύχια, για λόγους ασφάλειας, αλλά είχαμε σκοπό να την ειδοποιήσουμε για να έρθει όταν τα υποβρύχια θα επέστρεφαν στο Μικρό Σύμπαν ώστε να φέρουν τους υπόλοιπους πολεμιστές μας στο λημέρι των Καπνών. Κάποιο από τα υποβρύχιά μας, προφανώς, έφυγε από τη σπηλιά, επέστρεψε στο Μικρό Σύμπαν, και μετά ξανάρθε εδώ – φέρνοντας και τη Ζέρκιλιθ. Μάλλον ήταν το σκάφος που είδα να αποβιβάζει μαχητές σ'εκείνη την προβλήτα.

«Προδότρια!» κραυγάζει κάποιος – ο Καθαρός – και ορμά στη Ζέρκιλιθ. Ξιφομαχούν. Θέλω να τη βοηθήσω, μα δεν έχω χρόνο: ο Στέφανος έρχεται ξανά καταπάνω μου. Γυρίζω και τον σπαθίζω. Αποφεύγει το Φιλί της Έχιδνας και με καρφώνει με τα ξιφίδιά του. Παραπατάω ξανά, και πέφτω, κυλάω πάνω στα ματωμένα ξύλα της αποβάθρας, πάνω στα πτώματα και τα σπασμένα όπλα. Τα ιπτάμενα ερπετά ορμούν στον Στέφανο, κατακλύζοντάς τον, και τον ακούω να καταριέται καθώς τα χτυπά με τα ξιφίδιά του.

Σηκώνομαι στο ένα γόνατο, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας σαν να αντιμετωπίσα ακόμα μία από εκείνες τις ενεργειακές οντότητες του Ιωάννη'σαρ. Στηρίζομαι στο Φιλί της Έχιδνας, με τη λεπίδα γυρισμένη ανάστροφα.

«Γεώργιε!» Η Λουκία είναι δίπλα μου.

«Καλά είμαι,» μουγκρίζω, κι από την άλλη μεριά μου βλέπω κάποιον να πλησιάζει. Η Ερασμία.

Η οποία συρίζει σαν φαρμακερή οχιά: «Ώρα να πεθάνει αυτό το μίσμα!» και τινάζεται καταπάνω στον Στέφανο, με σπαθί στο ένα χέρι και ξιφίδιο στο άλλο.

«Όχι!» της φωνάζω. «Μείνε πίσω!» Και, τρίζοντας τα δόντια, πετάγομαι όρθιος και την ακολουθώ, την ανόητη, αφού δεν σταματά.

Ο Στέφανος αποκρούει το σπαθί της με το ένα του ξιφίδιο και την κλοτσά στην κοιλιά, κάνοντάς την να παραπατήσει· την καρφώνει στον ώμο με το δεύτερο ξιφίδιό του, τρυπώντας την ελαφριά πανοπλία της. Και είμαι σίγουρος ότι πήγαινε για τον λαιμό της, αλλά βιάστηκε· είδε εμένα να έρχομαι με το Φιλί της Έχιδνας υψωμένο. Κάνει στο πλάι τώρα, αποφεύγοντας την κόψη του. Και ξανά, και ξανά. Γρήγορος σαν δαιμονικό του Ζέφυρου, ο καβουρόφιλος βάτραχος του Λοκράθου!

Με καρφώνει στον μηρό, και παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου έτσι καταπονημένος όπως είμαι από την επίθεση του Ιωάννη'σαρ.

Η Λουκία ορμά στον Στέφανο απ'τη μια μεριά, η Ερασμία από την άλλη. Φοράνε κι οι δυο οργανικές στολές ενδυνάμωσης· τα χτυπήματά τους είναι θανάσιμα. Αλλά ο δολοφόνος από τη Ριλιάδα είναι εξωφρενικά σβέλτος: αποφεύγει τις λεπίδες τους σαν κακός ανεμοδαίμονας, και καρφώνει ξανά την Ερασμία – στην κοιλιά αυτή τη φορά. Φοβάμαι για τη ζωή της. Η οργή μου με έχει κυριεύσει· πέφτω επάνω του καθώς αποκρούει το σπαθί της Λουκίας: πέφτω ολόκληρος επάνω του, το σώμα μου συγκρούεται με το δικό του, το Φιλί της Έχιδνας τον διαπερνά, ακούω την κραυγή του μες στ'αφτιά μου. Τιναζόμαστε, από την ορμή μου, πέρα από την προβλήτα, καταλήγουμε στο νερό. Τώρα, ο γαμημένος είναι εκεί που τον θέλω. Στρέφω τις υδατοτρόπες δυνάμεις μου εναντίον του. Βάζω τη θάλασσα να τον πολεμήσει, καθώς η λεπίδα

του Φιλίου εξακολουθεί να είναι μέσα του – πρέπει να τον έχει τρυπήσει στα πλευρά, πέρα για πέρα.

«...Οφιομαχητή...!» κρῶζει, και αισθάνομαι ένα ξιφίδιό του να καρφώνεται στα δικά μου πλευρά κάτω απ' το νερό. «...ο Μεγάλος... Λοκράθ—» Το ελεύθερο χέρι μου, το αριστερό, που δεν σφίγγει το μανίκι του Φιλίου της Έχιδνας, γραπώνει τον λαιμό του Στέφανου. Τον συνθλίβει. Το κεφάλι του γέρνει στο πλάι, ακίνητο.

Χρησιμοποιώντας τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου απομακρύνομαι απ' το πτώμα του, τραβώντας έξω το σπαθί μου, αφήνοντας τη θάλασσα να τον καταπιεί.

Αισθάνομαι το ξιφίδιό του ακόμα μπηγμένο μέσα μου. Το πιάνω και το ξεκαρφώνω· το τινάζω καταπάνω στο Πορφυρό Δελφίνι, όπου χτυπά και πέφτει στο νερό.

Η κούραση με πολεμά σαν σαρκοβόρος δαίμονας, ενώ η μαινόμενη οργή μου παλεύει να τη διαλύσει.

«Γεώργιε!» Η φωνή της Λουκίας, από πάνω μου.

Γυρίζω και τη βλέπω να μου έχει ρίξει έναν κάβο από την άκρη της αποβάθρας. Πιάνομαι στο χοντρό σχοινί και ανεβαίνω, βαριανασαίνοντας.

«Είναι νεκρός;» με ρωτά.

«...Ναι.» Και το βλέμμα μου πέφτει στην Ερασμία, η οποία είναι ξαπλωμένη παραδίπλα, αιμόφυρτη. Τρεκλίζοντας την πλησιάζω, γονατίζω δίπλα της, ενώ η μάχη μαίνεται ολόγυρά μας: οι μαχητές μας συγκρούονται με τους Τρομερούς Καπνούς.

«Ερασμία,» λέω. «Μ' ακούς;» Αλλά εκείνη δεν απαντά, ούτε κινείται. Είναι σκοτωμένη; Η οργή μου φουντώνει μέσα μου ακόμα περισσότερο. Σηκώνομαι όρθιος, τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας (το οποίο είχα θηκαρώσει για να σκαρφαλώσω τον κάβο). «Βρες τη Διονυσία,» λέω στη Λουκία. «Φέρ' την εδώ.»

«Ρίξτε τους! Σκοτώστε τον Οφιομαχητή, ωρέ! Σαϊτέψτε τον!»

Γυρίζω και βλέπω τον Κοσμά, τον εξόριστο Πρίγκιπα της Ηχώπολης, να στέκεται στην κουπαστή του Πορφυρού Δελφινιού και να με δείχνει ενώ, δεξιά κι αριστερά του, κουρσάροι υψώνουν βαλλίστρες και τόξα.

Αρπάζω τη Λουκία από τη μέση και τη γυρίζω έτσι ώστε να την προστατέψω με το σώμα μου καθώς, συγχρόνως, πετάγομαι προς την

άκρη της προβλήτας. Ακούω βέλη να συρίζουν σαν φαρμακερά ερπετά, σκίζοντας τον αέρα. Αισθάνομαι δύο να καρφώνονται επάνω μου – το ένα στην πλάτη, το άλλο στα πλευρά όπου με είχε χτυπήσει τελευταία το ξιφίδιο του Στέφανου. Ευτυχώς η πανοπλία μου ανακόπτει την ορμή των βλημάτων και δεν μπηγόνται βαθιά, αλλά ο πόνος είναι αρκετά δυνατός, ακόμα και για εμένα. Ωστόσο, τινάζομαστε πέρα από την προβλήτα και μέσα στο νερό – κάτω από το νερό. Χρησιμοποιώ τις υδατοτρόπες ιδιότητές μου τώρα για να μας απομακρύνω από εδώ, ενώ συνεχίζω να κρατάω τη Λουκία γερά από τη μέση, κι εκείνη δεν κουνιέται, καταλαβαίνοντας τι κάνω.

Όταν νομίζω ότι είμαστε ασφαλείς μάς βγάζω πάλι στον αφρό, νιώθοντας σαν κανονικός άνθρωπος που προσπαθεί να σπρώξει βάρος τριάντα κιλών.

«Αυτό το καβουρόφιλο αρχίδι!...» γρυλίζω.

«Τον ξέρεις;» με ρωτά, ξέπνοη.

«Ο Πρίγκιπας Κοσμάς είναι, ο αδελφός του Βασιληά Αργύριου.»

«Δε μου φάνηκε να μοιάζουν...»

«Έχεις δίκιο: δε μοιάζουν καθόλου, σε τίποτα.»

Μας οδηγώ προς μια αποβάθρα που είναι άδεια από μαχόμενους, εγκαταλειμμένη. Μόνο πτώματα διακρίνω εκεί. «Ανέβα,» λέω στη Λουκία. «Πάτα πάνω μου κι ανέβα.»

Αρπάζεται από την άκρη της αποβάθρας και, προσπαθώντας να μην πατήσσει επάνω μου (επειδή βλέπει, προφανώς, πόσο εξαντλημένος και τραυματισμένος είμαι), σκαρφαλώνει. Την ωθώ, πιέζοντας ταμποφορεμένα πόδια της· και μετά, αφού ξεκαρφώνω τα βέλη από πάνω μου (αυτό στην πλάτη δυσκολεύομαι λίγο να το πιάσω), ανεβαίνω κι εγώ.

Ναι, είχα δίκιο: μόνο πτώματα υπάρχουν στην προβλήτα. Τριγύρω παρατηρώ πως η μάχη φαίνεται να πηγαίνει καλά για εμάς. Οι μαχητές μας υπερिशύουν, οι Τρομεροί Καπνοί υποχωρούν μέσα στα ανοίγματα του μεγάλου σπηλαίου, μέσα στο λημέρι τους. Αλλά τίποτα δεν έχει κριθεί απόλυτα ακόμα. Οι δικοί μας χρειάζονται τη βοήθειά μου, και δεν είμαι τόσο εξουθενωμένος ώστε να μη μπορώ να τους την προσφέρω. Στη ζωή μου στην Υπερυδάτια έχω αντιμετωπίσει και χειρότερα.

Μαζί με τη Λουκία, με τα όπλα μας στα χέρια, πλησιάζουμε τον Καταραμένο Αργύριο και τους Μακροθάνατους του που σαΐτεύουν Καπνούς. «Πρέπει να πάμε στην Ερασμία,» λέω. «Πρέπει να τη σώσουμε αν μπορούμε.» Η οργή μου είναι μια φαρμακερή καταιγίδα μέσα μου. Το ανόητο Τέκνο δεν έκανε καλά που έβαλε έτσι τη ζωή του σε κίνδυνο για εμένα.

Και το χειρότερο είναι πως και η Λουκία έκανε την ίδια ανοησία. Απλώς εκείνη ήταν πιο τυχερή.

Η Διονυσία ανησυχούσε για τον Φωνακλά, τον οποίο είχε αφήσει στο σπίτι του Ανδρέα· όμως καταλάβαινε ότι αυτό που έπρεπε να γίνει τώρα ήταν σημαντικότερο, οπότε ο σκύλος της θα περίμενε λίγο ακόμα. Δεν πίστευε ότι ο Ανδρέας θα τον πείραζε. Όσο... όσο κακόβουλος κι αν ήταν, η Διονυσία δεν πίστευε ότι θα πείραζε τον Φωνακλά. Γιατί να το έκανε;

Πλησίαζε μεσημέρι, και οι επαναστάτες της Κυκλόπολης τα είχαν συμφωνήσει με τον Οφιομαχητή και τη Διονυσία. Έξι από αυτούς – έξι από τους πιο τολμηρούς – θα έρχονταν μαζί τους στην Ανθρώπινη Προστασία: τέσσερις από το Κακό Πάτημα και δύο από την υπόλοιπη πόλη, όλοι τους καλά οπλισμένοι. Οι δύο από αυτούς του Πατήματος ήταν, παλιά, πειρατές του Τίρπου. Οι δύο από την υπόλοιπη πόλη ήταν μισθοφόροι, και παλαίμαχοι.

Η Στεφανία πλησίασε τον Γεώργιο και τη Διονυσία λίγο προτού ξεκινήσουν, και δήλωσε πως ήθελε νάρθει κι εκείνη.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής· «καλύτερα να μείνεις εδώ, με τους άλλους.»

«Οι άλλοι δε με χρειάζονται, Γεώργιε· εσύ μπορεί να με χρειαστείς!»

«Κι εσύ μπορεί να σκοτωθείς μαζί μας.» Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου καταπολεμούσε μετά δυσκολίας την οργή του. «Η Ανθρώπινη Προστασία είναι νοσοκομείο, αλλά πάω στοίχημα – και η Διονυσία συμφωνεί – ότι έχουν πολλά συστήματα ασφάλειας, καθώς και πολλούς καλά οπλισμένους μισθοφόρους.»

«Δε μ'ενδιαφέρει!» επέμεινε η Στεφανία. «Μου έσωσες τη ζωή, Γεώργιε. Αν δεν ήσουν εσύ, τώρα τα Σαγόνια του Αβυσσαίου θα με είχαν καταπιεί – όπως και τόσους άλλους. Θα έρθω μαζί σου.»

Ο Οφιομαχητής αισθάνθηκε προς στιγμή την παρόρμηση να την αρπάξει και να τη δέσει, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου

σταμάτησαν την οργή του προτού γίνει πράξη. «Εντάξει,» είπε, «έλα, αφού είσαι πρόθυμη να σκοτωθείς.»

Ο Λασάντιος τούς χαιρέτησε ενώ έφευγαν, καθώς και η Ναθράσκη, ο Φιρίζος, ο Βολλέρνιος, οι τέσσερις Κακοτοπίτες από το Χτυπολόι, και η Χαρίκλεια η Αμφίβια που είχε έρθει στον Απέθαντο για να μιλήσει από κοντά στους αρχηγούς της επανάστασης του Κακού Πατήματος.

Ο Οφιομαχητής, η Διονυσία, η Στεφανία, και οι έξι σύντροφοί τους ανέβηκαν σ'ένα τετράκυκλο φορτηγάκι που ήταν κλοπιμαίο απόκτημα μιας συμμορίας του Πατήματος. Ο Σκοτ το Τιμόνι κάθισε στο τιμόνι του οχήματος και ενεργοποίησε τη μηχανή, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση. Ήταν εξωδιαστασιακός, όπως υποδήλωνε το όνομά του, και είχε ξεμείνει στην Υπερυδάτια από παλιά, καταλήγοντας εδώ, στο Κακό Πάτημα. Κλέφτης οχημάτων, και καλός, αν και ριψοκίνδυνος, οδηγός. Δεν ήταν από τους δύο που ήταν πειρατές του Τίρπου παλιότερα· ήταν ο ένας από τους άλλους δύο.

Το φορτηγάκι, βαμμένο μαύρο και διακοσμημένο με διάφορα γκράφιτι από τις συμμορίες, διέσχισε το Κακό Πάτημα και βγήκε από τα βορειοδυτικά σύνορά του, από μια μεριά που οι παρατηρητές που στέκονταν στις ταράτσες των πολυκατοικιών είχαν πει ότι δεν θα συναντούσε τη Φρουρά. Και πράγματι, μπαίνοντας στα Ανεμίσματα, δεν τη συνάντησε.

Ο Σκοτ το Τιμόνι οδήγησε προς τα βόρεια· έφτασαν στη Γέφυρα της Ελμπένης, πέρασαν στην άλλη όχθη του Τίρπου, βρέθηκαν στο Κέντρο, το διέσχισαν, πέρασαν από τις σιδηροδρομικές γραμμές, κατέληξαν στον ποταμό Νάνθηρ και στη Γέφυρα των Βατράχων, και μπήκαν στις Αιχμές, στη βόρεια μεριά της Κυκλόπολης.

«Πλησιάζουμε το λημέρι των καβουρόφιλων, Οφιομαχητή,» είπε ο Σκοτ το Τιμόνι.

«Ναι,» αποκρίθηκε στωικά ο Γεώργιος, ενώ η οργή του ήταν μια καταστροφική θύελλα μέσα του. Το δεξί του χέρι έσφιγγε το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη του. Η Ευθαλία, τυλιγμένη στον αριστερό του πήχη σαν ζωντανό περικόρπιο, έβγαλε ένα υπόκωφο σύριγμα.

Η Διονυσία είπε: «Θα σας προστατέψω πρόσκαιρα όλους από την επιδημία, με τη μαγεία μου – εκτός απ'τον Γεώργιο, που δεν το

χρειάζεται.» Και έκανε Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποιήσεως επάνω στον εαυτό της και επάνω στους υπόλοιπους, αγγίζοντάς τους τον έναν μετά τον άλλο κι επαναλαμβάνοντας τα μαγικά λόγια ξανά και ξανά. Νιώθοντας, στο τέλος, αρκετά κουρασμένη και ζαλισμένη ύστερα από τόση χρήση της μαγείας της σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα.

Το φορτηγάκι έφτασε κοντά στην Ανθρώπινη Προστασία, που τα μέταλλα και τα κρύσταλλά της στραφτάλιζαν πεντακάθαρα στο φως των δίδυμων ήλιων που βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό. Μπροστά από την είσοδο του νοσοκομείου, ένα αρκετά μεγάλο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο, το οποίο οι φύλακες της Προστασίας κρατούσαν μακριά.

«Όλοι αυτοί για το φαρμάκι του Νιλκόδιου;» μούγκρισε ο Σκοτ το Τιμόνι. «Δε βάζουν μυαλό με τίποτα;»

«Μάλλον όχι,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής.

«Είναι φοβισμένοι,» είπε η Διονυσία, κουρασμένα. «Πολύ φοβισμένοι. Τους έχουν τρομοκρατήσει.» Και πρόσθεσε: «Ο χώρος στάθμευσης είναι από δίπλα, Σκοτ. Αποκεί θα πάμε» – δείχνοντας.

«Ναι, το θυμάμαι που το είπες πριν.» Το Τιμόνι έστριψε το τιμόνι του οχήματος και βρέθηκαν κοντά στην ανοιχτή πύλη του χώρου στάθμευσης του νοσοκομείου. Μέσα, ασθενοφόρα κι άλλα οχήματα φαινόταν.

«Μπες!» είπε η Διονυσία, και ο Σκοτ έστριψε ξανά.

Κατέβηκαν στο εσωτερικό του χώρου στάθμευσης και σταμάτησαν τους μεταλλικούς τροχούς τους μ'ένα δυνατό τρίξιμο. Άνοιξαν τις πόρτες του φορτηγού και κατέβηκαν, ο Οφιομαχητής τραβώντας το Φιλί της Έχιδνας, οι υπόλοιποι με διάφορα όπλα στα χέρια. Ακόμα και η Διονυσία κρατούσε ένα ενεργειακό πιστόλι. Οι φύλακες της Ανθρώπινης Προστασίας, που δεν ήταν μακριά, προσπάθησαν να τους σταματήσουν, φωνάζοντας δυνατά, προειδοποιώντας τους πως είχαν διαλέξει το λάθος μέρος για ληστεία. Ο Οφιομαχητής δέχτηκε την ενεργειακή ριπή ενός, αλλά δεν έπεσε· τον άρπαξε μονοχεριάρι και τον πέταξε πάνω σ'άλλους δύο, σωριάζοντάς τους όλους σαν σακιά. Οι δύο που έμειναν όρθιοι τρόμαξαν.

«Αυτός είναι!» γρύλισε ο ένας. «Αυτός!»

Η άλλη είπε: «Πάμε μέσα!» Αλλά δεν πρόλαβε να γυρίσει και να φύγει, καθώς το βέλος της βαλλίστρας του ενός πρώην πειρατή του Τίρπου τη

βρήκε στην πλάτη. Και ούτε ο συνάδελφός της πρόλαβε να ρίξει με το ενεργειακό πιστόλι του, καθώς η ενεργειακή ριπή του ενός από τους δύο μισθοφόρους της Κυκλόπολης τον χτύπησε στο στήθος, ρίχνοντάς τον αναίσθητο.

Ο Οφιομαχητής και οι σύντροφοί του μπήκαν στους διαδρόμους της Ανθρώπινης Προστασίας και πανικός επικράτησε καθώς το προσωπικό τούς έβλεπε με όπλα στα χέρια. Οι πάντες προσπαθούσαν να φύγουν, ν'απομακρυνθούν, ουρλιαχτά και φωνές αντηχούσαν. Η Διονυσία φώναζε σε ορισμένους που ήξερε ότι δεν ήθελαν το κακό τους, δεν θα τους πείραζαν, δεν ήταν ληστεία, δεν ήταν επίθεση – όχι ακριβώς.

Οι μισθωτοί φύλακες της Προστασίας έσπευσαν να αντιμετωπίσουν την εισβολή, αλλά κανείς δεν μπορούσε να τα βάλει με τον Οφιομαχητή. Ο πρώτος που ύψωσε ενεργειακό πιστόλι προς τη μεριά του δέχτηκε την Ευθαλία καταπρόσωπο κι έπεσε ουρλιάζοντας καθώς η οχιά είχε τα δόντια της καρφωμένα στο μάγουλό του. Αυτός που ερχόταν πίσω του έλαβε μια φαρμακερή βελόνα από το βελονοβόλο του Οφιομαχητή κι έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα. Οι έξι σύντροφοι του Γεώργιου χτυπούσαν όποιον άλλο φρουρό έβλεπαν, με βέλη, ενεργειακές ριπές, και λεπίδες. Η Διονυσία είχε το πιστόλι της έτοιμο αλλά σπάνια τραβούσε τη σκανδάλη. Η Στεφανία χτυπούσε το πόδι της ρυθμικά στο δάπεδο, κάνοντας τις σκιές να χορεύουν περίεργα, τρομάζοντας και αποπροσανατολίζοντας τους φύλακες της Προστασίας. Οι σκιές έμοιαζαν με κάτι το ζωντανό όταν η πρασινόδερμη σαμάνος χρησιμοποιούσε τη μαγεία της.

Ο Πέτρος Νιλκόδιος βρισκόταν ακόμα στο νοσοκομείο, παρότι μεσημέρι, και ειδοποιήθηκε πάραυτα για την αναστάτωση. Κάποιοι είχαν εισβάλει, του είπαν τηλεπικοινωνιακά. Εννιά άτομα, οπλισμένοι όλοι. Η μία ήταν η Διονυσία ν'νιρ Υρφάνια – την είχαν αναγνωρίσει. Ένας άλλος ήταν κατάμαυρος στο δέρμα και πρασινομάλλης – μάλλον, αυτός που ο κύριος Νιλκόδιος είχε ζητήσει να περιμένουν, εδώ και μέρες. Ο Οφιομαχητής – γιατί είχε τρομερή δύναμη, υπερφυσική δύναμη.

«Σκοτώστε τους!» πρόσταξε ο Πέτρος από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο. «Σκοτώστε τους όλους!»

«Μάλιστα, κύριε Νιλκόδιε.»

Ο Πέτρος έκλεισε τον δίαυλο. Βρισκόταν στο γραφείο του, στον τελευταίο όροφο της Ανθρώπινης Προστασίας. Μαζί του ήταν η Νικολία, η ξαδέλφη και ερωμένη του, η αρχιτέκτονας που είχε αναπαλαιώσει την πολυκατοικία όπου έμενε με τον αδελφό του· καθώς και ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης, που ήταν επαγγελματίας δολοφόνος προτού βάλει λεφτά στην Προστασία και γίνει μέλος του Συμβουλίου της.

«Τολμά κι έρχεται δω πέρα, αυτός ο Οφιομαχητής;» μούγκρισε τώρα ο Οσιλκόβνης ενώ σηκωνόταν όρθιος. «Θάναι η τελευταία του μέρα!» Τράβηξε ένα πιστόλι τριπλής λειτουργίας μέσα απ'το σακάκι του – πυροβόλο, ενεργειακό, και ηχοβόλο – ένα από τα όπλα που έφερνε ο Ανδρέας Νιλκόδιος από το Σύμπλεγμα, από άλλες διαστάσεις, σε καλές τιμές.

Ο Ανδρέας, που τώρα δεν ήταν εδώ. Έλειπε. Και ο Πέτρος δεν το έκρινε σκόπιμο να τον ειδοποιήσει αμέσως. Το έκρινε πιο σκόπιμο να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους, που ήταν εδώ. Τους κάλεσε τον έναν μετά τον άλλο, τηλεπικοινωνιακά: τον Ευγένιο'νιρ Ολνήθιο, τη Μάγδα Θολσοβόνια, τη Τζίλντα Χαρνέλδω.

Ο Ευγένιος είπε, μέσα από το megάφωνο του διαύλου: «Πρόσταξε εκκένωση του χτιρίου από όλους εκτός από τους φρουρούς, και πες στους φρουρούς να φορέσουν μάσκες αερίων. Θα ρίξω δηλητήριο παντού και θα τους σκοτ-»

«Ο Οφιομαχητής δεν επηρεάζεται από δηλητήρια, ανόητε!» μούγκρισε ο Πέτρος. «Το ξέχασες; Ο Ανδρέας μάς το έχει πει. Και δε θέλω να γεμίσω το νοσοκομείο με δηλητήρια· έρχονται ασθενείς εδώ! Οι φύλακες θα αναλάβουν τον Οφιομαχητή.»

«Πάω κι εγώ,» είπε ο Οσιλκόβνης, πιάνοντας το πόμολο της πόρτας του γραφείου.

«Το νου σου,» τον προειδοποίησε ο Πέτρος. «Δε σε θέλουμε νεκρό.»

«Θα με μάθεις τη δουλειά μου, Νιλκόδιε;» μόρφασε ο Ευστάθιος, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Η Νικολία έμοιαζε φοβισμένη. Έγλειψε τα χείλη της νευρικά. «Δε φεύγουμε, καλύτερα, Πέτρο; Θα το τακτοποιήσουν το θέμα οι φρουροί σας... έτσι;»

«Δε φεύγω από τώρα,» αποκρίθηκε ο Πέτρος, ψύχραιμα. «Αναρωτιέμαι τι θέλει ο καταραμένος εδώ πέρα. Νομίζει ότι μ'αυτό τον τρόπο θα

σταματήσει τη δουλειά μας; Δε θα τον αφήσω!» Κι αφού είχε ειδοποιήσει όλους τους συνεργάτες του μέσα στην κλινική, πάτησε ακόμα ένα πλήκτρο επάνω στον δίαυλο και πρόσταξε να έχουν έτοιμο το ελικόπτερο στην οροφή του νοσοκομείου. Δε σχεδίαζε να εγκαταλείψει την Προστασία αμέσως, αλλά δεν ήθελε και να το αφήσει στην τύχη το θέμα.

Τελευταία κάλεσε τη Φρουρά της Κυκλόπολης, ζητώντας βοήθεια, λέγοντας ότι ο απατεώνας που ισχυριζόταν πως ήταν ο Οφιομαχητής είχε εισβάλει μαζί με μερικούς άλλους κακοποιούς και κατέστρεφαν τα πάντα μέσα στην Ανθρώπινη Προστασία.

Ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης, εν τω μεταξύ, είχε κατεβεί από τον τελευταίο όροφο και είχε συναντήσει τον Διοικητή των φυλάκων της Προστασίας. Τον ρωτούσε πού βρίσκονταν τώρα οι εισβολείς. Ο Διοικητής τού απάντησε ότι, σύμφωνα με τις αναφορές του, είχαν μόλις διαλύσει την αντίσταση μπροστά στους ανελκυστήρες, είχαν μπει σ'έναν από αυτούς, και είχαν κατεβεί στα υπόγεια.

«Στα υπόγεια;»

«Μάλιστα, κύριε Οσιλκόβνη. Κι έχω στείλει ανθρώπους μου να τους κυν—»

Αλλά ο Ευστάθιος δεν τον άκουγε άλλο· είχε ανοίξει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, καλώντας τον Ευγένιο'νιρ.

Ο Βιοσκόπος βρισκόταν στα υπόγεια της Προστασίας, στα εργαστήρια, όπου η πρόσβαση απαγορευόταν για τους περισσότερους. Πάτησε ένα κουμπί στον δίαυλο του γραφείου του και δέχτηκε την κλήση. «Τι είναι;»

«Πρόσεχε,» άκουσε την τραχιά φωνή του Οσιλκόβνη. «Ο Οφιομαχητής μόλις κατέβηκε στα υπόγεια. Έρχεται να σε χαιρετήσει.»

«Τι στα κωλομέρια του Λοκράθου κάνετε!;» αναφώνησε ο Ευγένιος'νιρ. «Δε μπορείτε να σταματήσετε έναν μαυρόδερμο παράφρονα και μερικούς λεχρίτες απ'το Κακό Πάτημα;»

«Βοήθεια έρχεται. Αλλά πρόσεχε,» είπε ο Ευστάθιος, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Οφιομαχητής και οι δικοί του είχαν βγει από τον ανελκυστήρα πριν από λίγο και είχαν μόλις ξεπαστρέψει τέσσερις φρουρούς που

βρίσκονταν στα υπόγεια. Το Φιλί της Έχιδνας έσταζε αίμα επάνω στο καλογουαλισμένο πάτωμα.

«Προς τα εκεί είναι τα εργαστήρια,» είπε η Διονυσία δείχνοντας την αρχή ενός διαδρόμου. «Εκεί πρέπει να έχουν κλεισμένους αυτούς που κλέβουν για τα μέλη τους, κι εκεί πρέπει να έφτιαξαν και το μικρόβιο των Σαγονιών του Αβυσσαίου.»

«Το ξόρκι σου εξακολουθεί να είναι ενεργό;» τη ρώτησε ο Γεώργιος.

«Ναι, είμαστε προστατευμένοι. Αλλά, και πάλι, χρειάζεται να προσέχουμε στο μέρος όπου θα πάμε. Ακόμα κι εσύ, Γεώργιε.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε, και βάδισε πρώτος. Η Ευθαλία σύριξε δυνατά, τυλιγμένη στον πήχη του. Ένας από τους έξι συντρόφους του – ένας από τους δύο πρώην πειρατές του Τίρπου – είχε τραυματιστεί στον ώμο, αλλά στεκόταν και πολεμούσε. Κατά τα άλλα, κανείς δεν είχε χτυπηθεί σοβαρά και ήταν όλοι έτοιμοι να τα βάλουν μ'ακόμα περισσότερους μισθωτούς φύλακες της Προστασίας.

Στο τέλος του διαδρόμου, καθώς έκαναν να στρίψουν, δέχτηκαν τις ενεργειακές ριπές των δύο φρουρών που περίμεναν στο βάθος της στροφής, μπροστά από την πόρτα που έγραφε ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ. Ο Οφιομαχητής πάραυτα πετάχτηκε στο πλάι, χτυπήθηκε στον ώμο από τη μια ριπή, αλλά αυτό δεν είχε κανένα αποτέλεσμα επάνω του πέρα από ένα μικρό τράνταγμα. Ύψωσε το Φιλί της Έχιδνας και το εκτόξευσε καρφωτά προς τον έναν φρουρό, τρυπώντας τον στο στήθος και τινάζοντάς τον όπισθεν. Ο άλλος φρουρός ξαφνιάστηκε για μια στιγμή, κι αυτό έδωσε αρκετό χρόνο στον Γεώργιο για να πετάξει την Ευθαλία καταπάνω του. Η ταχύγλωττη έχιδνα τυλίχτηκε γύρω απ'τον λαιμό του φρουρού και τον δάγκωσε. Οι αισθήσεις του θόλωσαν αμέσως, κι ο Οφιομαχητής τον ζύγωσε, τον άρπαξε, και τον κοπάνησε στον τοίχο, αφήνοντάς τον να πέσει κάτω, ακίνητος και, μάλλον, νεκρός.

Η Διονυσία πλησίασε πίσω από τον Γεώργιο, μαζί τη Στεφανία και τους άλλους έξι. «Εδώ είναι,» είπε. «Μετά από τούτη την πόρτα.»

Η οποία έγραφε:

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ!**

«Δεν την έχω ποτέ περάσει. Δεν ξέρω τι κρύβεται πίσω της,» συνέχισε η Διονυσία. «Αλλά σίγουρα εκεί είναι πολλά επικίνδυνα πράγματα. Και όλα τα σημαντικά μυστικά της Ανθρώπινης Προστασίας.»

Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας έξω από το πτώμα του φρουρού. Έσκυψε και άφησε την Ευθαλία να τυλιχτεί ξανά γύρω από τον πήχη του χεριού του. Ύστερα δοκίμασε ν'ανοίξει την πόρτα, που ήταν βαριά και μεταλλικά. Και κλειδωμένη, επίσης, όπως αποδείχτηκε. «Θα πρέπει να τη σπάσω.»

«Μην το καθυστερούμε άλλο,» είπε η Στεφανία. «Νιώθω σαν μυρμήγκια να σκαρφαλώνουν επάνω μου όσο είμαστε δω μέσα.» Το μέρος είχε κάτι το εφιαλτικό που τη φρίκαρε.

Ο Οφιομαχητής έριξε τρεις κλοτσιές στην πόρτα και η πόρτα έπεσε με δυνατό πάταγο. Πίσω της αποκαλύφτηκε ένας μικρός διάδρομος και άλλες πόρτες. Ο χώρος ήταν χωρίς καμιά διακόσμηση· μονάχα αριθμοί υπήρχαν επάνω στις πόρτες.

Ο Γεώργιος μπήκε πρώτος κι οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Μια φωνή ήχησε ξαφνικά από κάποιο μεγάφωνο: «Απομακρυνθείτε από εδώ! Η πρόσβαση απαγορεύεται! Απομακρυνθείτε, αλλιώς θα το μετανιώσετε!»

Ο Γεώργιος είδε ότι το μεγάφωνο βρισκόταν σε μια γωνία του δωματίου, κοντά στο ταβάνι, κι από πάνω του ήταν ένας τηλεοπτικός πομπός. Τράβηξε το ενεργειακό πιστόλι μέσα από την κάπα του και έριξε στον τηλεοπτικό πομπό, μπλοκάροντας τα κυκλώματά του μ'ένα έντονο τρίζιμο.

«Ούτε εσύ δεν μπορείς να έρχεσαι εδώ, Οφιομαχητή!» αντήχησε η φωνή από το μεγάφωνο – η φωνή την οποία η Διονυσία αναγνώριζε· την είχε ακούσει πολλές φορές στο σύντομο παρελθόν, και δεν της άρεσε καθόλου. «Αν δεν απομακρυνθείς *ΤΩΡΑ*—»

Η δεύτερη ενεργειακή ριπή του Γεώργιου χάλασε το μεγάφωνο, και ο Οφιομαχητής φώναξε: «Δεν ξέρω ποιος είσαι, αλλά σύντομα θα τα πούμε από κοντά!» γιατί ήταν βέβαιος πως όποιος κι αν του μιλούσε πρέπει να βρισκόταν κάπου μέσα στα εργαστήρια.

«Ο Ευγένιος είναι,» του είπε η Διονυσία. «Ο Ευγένιος'νιρ, που σου έλεγα.»

Ο Γεώργιος ένευσε. «Το υποπτεύομαι.» Έκανε ν'ανοίξει μια από τις πόρτες, τη βρήκε κλειδωμένη, και—

Φσσσσσσσσσσ... Μ'έναν ήχο σαν μακρόσυρτο σύριγμα φιδιού, ένα αέριο εξήλθε από τους αεραγωγούς ψηλά στους τοίχους. Και είχε άμεση επίδραση επάνω σ'όλους, εκτός από τον Οφιομαχητή. Άρχισαν να ζαλίζονται.

«Τι στο μουνί της Έχιδνας...;» μούγκρισε η Στεφανία, τρεκλίζοντας, ενώ κι οι άλλοι παραπατούσαν.

Ο Γεώργιος, με μια οργισμένη κραυγή, κλότσησε την πόρτα, διαλύοντάς την. Πίσω της ήταν ένας εργαστηριακός χώρος, αλλά όχι ο Ευγένιος'νιρ.

Η Διονυσία καθώς ζαλιζόταν κατάλαβε τι έκανε αυτό το αέριο. Ήταν υπνωτικό. Οπωσδήποτε. Υπνωτικό. Και πάραυτα τα λόγια για το Ξόρκι Νοητικής Διεγέρσεως γλίστρησαν από τα χείλη της, ενώ τα δάχτυλά της σχημάτιζαν μαγικά σύμβολα.

Το Ξόρκι Προσωρινής Ανοσοποίησης, καταλάβαινε η Διονυσία, δεν είχε προστατέψει εκείνη και τους υπόλοιπους γιατί το αέριο δεν ήταν μικρόβιο που προσπαθούσε να μολύνει τον οργανισμό τους· ήταν απλά κάτι που σ'έκανε να κοιμηθείς.

Καθώς η Διονυσία γονάτιζε ακούσια, έτοιμη να πέσει σε λήθαργο από την επίδραση του αερίου, το ξόρκι της ολοκληρώθηκε και έδρασε ως αντίδοτο. Η βασική λειτουργία του Ξορκιού Νοητικής Διεγέρσεως ήταν να μη σ'αφήνει να κοιμηθείς· σε έκανε προσωρινά σαν τον Οφιομαχητή, από αυτή την άποψη. Τώρα, έφερε το μυαλό της Διονυσίας σε τέτοια διέγερση που υπερνίκησε την υπνωτική επίδραση. Η Διονυσία εξακολουθούσε να αισθάνεται τα αποτελέσματα του αερίου αλλά μπορούσε εύκολα να τα παραμερίσει, σαν να είχε πάρει ένα ελαφρύ υπνωτικό που αν ήθελες το άφηνες να σε κοιμίσει.

Πιάστηκε από τον τοίχο και σηκώθηκε όρθια.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Γεώργιος.

«Ναι. Υπνωτικό είναι. Το κρατάω μακριά με τη μαγεία μου. Αλλά οι άλλοι έπεσαν, και δε γίνεται να τους σηκώσω άμεσα—»

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Οφιομαχητής. «Δε μπορώ να τους πάρω όλους από εδώ και—»

Βήματα ακούστηκαν, τότε, από τον διάδρομο απ'όπου είχαν μόλις έρθει. Καμιά ντουζίνα άνθρωποι, τους υπολόγιζε ο Γεώργιος, και είπε στη Διονυσία: «Πίσω μου!» ενώ τραβούσε το βελονοβόλο του.

Αυτοί που έρχονταν ήταν ο Ευστάθιος Οσιλκόβνης, ο Διοικητής των μισθοφόρων φυλάκων της Ανθρώπινης Προστασίας, και κάμποσοι φύλακες. Όλοι τους φορούσαν μάσκες αερίων, πλαστικές, που κάλυπταν ολόκληρο το πρόσωπο και είχαν φίλτρα επάνω. Ο Ευγένιος'νιρ τούς είχε προειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά ότι θα εξαπέλυε αέρια, και έρχονταν προετοιμασμένοι.

Βλέποντας τον Οφιομαχητή να στέκεται στο βάθος, πίσω από τη γκρεμισμένη πόρτα των εργαστηρίων, άρχισαν να του ρίχνουν ενεργειακές ριπές και βέλη. Εκείνος, σκύβοντας, απάντησε με το βελονοβόλο του· οι βελόνες, όμως, ή αστόχησαν ή βρήκαν εμπόδιο στις πανοπλίες των φρουρών. Ένα βέλος πέρασε από πάνω του, ένα από δίπλα του, καθώς και δυο ενεργειακές ριπές. Ο Γεώργιος άρπαξε τη Στεφανία από κάτω – δεν μπορούσε να την εγκαταλείψει – και διάβηκε την πόρτα που είχε πριν από λίγο ανοίξει. Η Διονυσία την είχε ήδη περάσει καθώς καλυπτόταν πίσω του, με το ενεργειακό πιστόλι της στο χέρι.

Ο χώρος στον οποίο βρίσκονταν τώρα περιείχε διάφορους χυμικούς και βιολογικούς εξοπλισμούς, αλλά ο Ευγένιος'νιρ δεν φαινόταν πουνενά.

«Παραδώσου, Οφιομαχητή!» αντήχησε μια φωνή απ'αυτούς που έρχονταν από έξω από τα εργαστήρια και είχαν μόλις περάσει τη διαλυμένη είσοδο. «Παραδώσου! Η Φρουρά της Κυκλόπολης είναι κοντά! Δεν υπάρχει διαφυγή για σένα!»

«Ο Οσιλκόβνης,» είπε η Διονυσία στον Γεώργιο, καθώς εκείνος την τραβούσε στο πλάι της πόρτας.

«Θ'ανοίξω δρόμο ανάμεσα από τα πτώματά σας!» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής στον Ευστάθιο Οσιλκόβνη, κυρίως για να τον προκαλέσει να διαβεί την πόρτα ώστε να τον χτυπήσει από δίπλα. «Ψάξε,» ψιθύρισε στη Διονυσία. «Βρες αυτά που χρειαζόμαστε. Γρήγορα!»

Εκείνη ένευσε κι αμέσως άρχισε να ψάχνει στους εργαστηριακούς εξοπλισμούς. Βρήκε ένα πληροφοριακό σύστημα και, καθίζοντας μπροστά του, το ενεργοποίησε· πάτησε πλήκτρα επάνω στην κονσόλα, έχοντας σκοπό να αναζητήσει τη σύσταση του αντιβιοτικού Ανθρώπινη

Προστασία-13, οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με τα Σαγόνια του Αβυσσαίου, και το πραγματικό φάρμακο – γιατί ήταν σίγουρη πως κάπου εδώ πρέπει να υπήρχε, δεν μπορεί να μην το είχαν.

Το σύστημα, όμως, τη σταμάτησε: Ζητούσε κωδικό πρόσβασης.

Η Διонуσία καταράστηκε. Χρειαζόμαστε έναν Τεχνομαθή τώρα, σκέφτηκε, και δεν τον έχουμε...

Ο Οφιομαχητής – έχοντας αφήσει παράμερα την κοιμισμένη Στεφανία – άρπαξε ένα βαρύ εργαστηριακό μηχάνημα και το πέταξε έξω από την πόρτα, προς τους φύλακες που είχαν εισβάλει. Κραυγές ακούστηκαν, και ο Γεώργιος εφόρμησε αμέσως, τώρα που τους είχε αποπροσανατολίσει. Τίναξε την Ευθαλία καταπάνω σε έναν. Χίμησε στους υπόλοιπους με το Φιλί της Έχιδνας, κόβοντας το κεφάλι ενός, σκίζοντας το στήθος ενός άλλου. Κλότσησε κάποιον εκτοξεύοντάς τον πάνω στον τοίχο.

Σπάθισε έναν άντρα ο οποίος απέφυγε το χτύπημά του και προσπάθησε να τον καρφώσει με το ξίφος του, που ο Γεώργιος επίσης απέφυγε, αν και οριακά· η λεπίδα πέρασε δίπλα απ'τα πλευρά του, έσκισε την κάπα του.

«Εσύ πρέπει νάσαι ο Οσιλκόβνης...»

«Κι εσύ ο Οφιομαχητής.» Επιτέθηκε ξανά με το σπαθί του, ενώ συγχρόνως έρχονταν δυο φρουροί από δεξιά κι αριστερά του Γεώργιου.

Ο Οφιομαχητής τινάχτηκε προς τ'αριστερά, μπλέκοντάς το ξίφος του με το ξίφος του φρουρού και σπρώχνοντάς τον πάνω στον τοίχο, με ορμή – σκοτώνοντάς τον. Η κίνηση ήταν τόσο απότομη που ο Οσιλκόβνης κι ο άλλος φρουρούς σπάθισαν τον αέρα, αστοχώντας τον Οφιομαχητή για μερικά εκατοστά. Και τώρα δεν τον είχαν παγιδευμένο ανάμεσά τους· είχε γυρίσει και τους ορμούσε. Το Φιλί της Έχιδνας συγκρούστηκε με το ξίφος του Οσιλκόβνη σπάζοντάς το και σπάζοντας και το μασκοφορεμένο κεφάλι του χειριστή του. Απέκρουσε, ύστερα, το λεπίδι του φρουρού, και ο Γεώργιος τον άρπαξε με το ελεύθερό του χέρι και τον πέταξε πάνω σ'άλλους δύο. Επιτέθηκε στους υπόλοιπους, σπαθίζοντας, γρονθοκοπώντας, κλοτσώντας· και σύντομα κανείς δεν είχε μείνει όρθιος. Ο μικρός διάδρομος είχε γεμίσει πεσμένους ανθρώπους ενώ δύο έτρεχαν να φύγουν, βγαίνοντας από τα εργαστήρια. Ο Γεώργιος δεν το έκρινε σκόπιμο να τους καταδιώξει.

Πήρε την Ευθαλία από κάτω και μπήκε πάλι στον εργαστηριακό χώρο όπου βρισκόταν η Διονυσία και—

Ένας άντρας με μάσκα αερίων ήταν τώρα εδώ. Τραβούσε το κεφάλι της καθισμένης Διονυσίας από τα μαλλιά, και είχε ένα ξιφίδιο στον λαιμό της. «Οφιομαχητή,» είπε. «Μπορεί να μη σε πιάνουν τα αέρια, μπορεί να μη σε σταματούν οι φρουροί, αλλά αυτή η προδότρια θα πεθάνει αν τώρα δεν παραδοθείς!»

«Άφησέ την,» πρόσταξε ο Γεώργιος, δείχνοντάς τον με το ματωμένο Φιλί της Έχιδνας, «αλλιώς θα ευχηθείς να μην είχες ποτέ γεννηθεί!»

«Μη μ'απειλείς εμένα, Οφιομαχητή! Δε μπορείς να μ'απειλήσεις εδώ μέσα! Δε σε φοβάμαι!» Η φωνή του όμως πρόδιδε ότι ήταν τρομοκρατημένος, νόμιζε ο Γεώργιος· κι αναρωτιόταν πώς μπορούσε να το εκμεταλλευτεί αυτό για να τον κάνει ν'αφήσει τη Διονυσία. Το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου λυσομανούσε μέσα του, συγκρατώντας τη θύελλα της οργής του. «Παραδόσου!» ούρλιαξε ο μασκοφορεμένος άντρας.

«Ποιος είσαι, ο Ευγένιος'νιρ; Εσύ έφτιαξες το μικρόβιο της επιδημίας;» είπε ο Γεώργιος. «Ξέρεις και για την Αγκάλη του Όφεως; Ξέρεις για την ελόβια χελώνα που βγάζει αυτό το δηλητήριο; Ή ήταν μια ατυχής σύμπτωση για εσένα;»

«Παραδόσου, Οφιομαχητή! Ρίξε κάτω το σπαθί σου!»

Ο Γεώργιος κάρφωσε το Φιλί της Έχιδνας σ'ένα εργαστηριακό μηχάνημα που πέταξε ξαφνικές σπίθες. «Νομίζεις ότι χρειάζομαι σπαθί για να σε σκοτώσω;» Βάδισε προς τον Ευγένιο'νιρ (αυτός ήταν, σκεφτόταν ο Γεώργιος, δεν μπορεί να ήταν άλλος).

«Μείνε πίσω!» ούρλιαξε ο Βιοσκόπος.

Και η Διονυσία αισθανόταν τη λεπίδα του ξιφιδίου του να τρέμει επάνω στον λαιμό της. Ολόκληρο το χέρι του έτρεμε. Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Λίγο πιο πριν, ο Ευγένιος είχε παρουσιάσει από πίσω της και την είχε ξαφνιάσει, αλλά τώρα η Διονυσία είχε συνέλθει αρκετά απ'αυτό το ξάφνιασμα. Αρκετά για να μπορεί να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της. Και ο Ευγένιος τής φαινόταν αποπροσανατολισμένος. Αν ήταν γρήγορη, ο Βιοσκόπος δεν θα προλάβαινε ν'αντιδράσει...

Το λεπίδι τρίφτηκε – ακούσια, μάλλον – επάνω στον λαιμό της, σκίζοντας επιφανειακά το δέρμα της. Θα με δολοφονήσει κατά λάθος, ο καταραμένος, αν δεν κάνω κάτι! σκέφτηκε η Διονυσία, ενώ ο Γεώργιος έλεγε:

«Και από μακριά μπορώ να σε σκοτώσω. Ή μπορούμε να μιλήσουμε. Ξέρεις για την Αγκάλη του Όφεως; Αν όχι, τότε—»

«Τι σ'ενδιαφέρει αν ξέρω για την Αγκάλη του Όφεως;»

«Το αντίδοτό της, αρκετά αλλαγμένο, είναι που σταματά την επιδημία σου.»

«Το παιχνίδι σου τελείωσε, Οφιομαχητή! Τώρα—» Ξαφνικά, νόμιζε πως κάτι έλεγε η Διονυσία – ένα γρήγορο μουρμουρητό. Ξόρκι; Στράφηκε να την κοιτάξει—

—κι εκείνη τη στιγμή, η Διονυσία είχε μόλις ολοκληρώσει το Ξόρκι Μυϊκής Παραλύσεως. Το χέρι της άγγιξε το χέρι του Ευγένιου που βαστούσε το ξιφίδιο στον λαιμό της, και ο Βιοσκόπος αισθάνθηκε τους μύες του να πάλλονται έντονα και να κοκαλώνουν. Από τον ώμο ως τα δάχτυλα, παρέλυσε. Και κραύγασε, κάνοντας ένα βήμα πίσω.

Ο Οφιομαχητής τινάχτηκε καταπάνω του, αρπάζοντάς τον μονοχεριάρι και σηκώνοντάς τον απ'το πάτωμα—

«Όχι!» φώναξε η Διονυσία. «Μην τον σκοτώσεις – ξέρει τον κώδικα!»

«Ποιον κώδικα;»

«Του συστήματος. Και τον χρειαζόμαστε.» Η Διονυσία έδειξε την οθόνη μπροστά της.

«Την άκουσες,» είπε ο Οφιομαχητής στον Ευγένιο'νιρ, κρατώντας τον ακόμα στον αέρα. «Ποιος είναι ο κώδικας;»

«...Δεν ξέρω,» έκρωξε ο Βιοσκόπος.

Ο Οφιομαχητής τον κόλλησε πάνω σ'έναν εργαστηριακό πάγκο, ρίχνοντας στο πάτωμα διάφορα πράγματα, μικρότερα και μεγαλύτερα, που βρίσκονταν εκεί. «Διάλεξε τώρα αν θα ζήσεις ή θα πεθάνεις, σκυλί! Ποιος είναι ο κώδικας;»

Ο Ευγένιος'νιρ άρθρωσε, με κάποια δυσκολία, έναν κώδικα. Η Διονυσία αμέσως τον πληκτρολόγησε στο σύστημα, και το σύστημα ξεκλείδωσε.

Ο Γεώργιος συνέχισε να κρατά τον Βιοσκόπο κολλημένο στον πάγκο, με δύναμη στα όρια να του σπάσει τα κόκαλα. «Πες μου τώρα πώς μπορώ να ξυπνήσω αυτούς που κοιμises με το αέριό σου.»

«...Με Ξόρκι Νοητικής Αφυπνίσεως,» αποκρίθηκε ο Ευγένιος, τρίζοντας τα δόντια.

Ο Γεώργιος κοίταξε τη Διονυσία, που πατούσε πλήκτρα στην κονσόλα του συστήματος αναζητώντας τις πληροφορίες που ήθελε. «Δεν το ξέρω αυτό το ξόρκι,» είπε η Βιοσκόπος χωρίς να πάρει το βλέμμα της από την οθόνη.

«Πες μου άλλο τρόπο,» πρόσταξε ο Οφιομαχητής τον Ευγένι'νιρ.

«Τράνταξέ τους το νευρικό σύστημα. Μια ενεργειακή ριπή.»

Ο Οφιομαχητής τού χτύπησε το κεφάλι πάνω στον πάγκο αναισθητοποιώντας τον. Πλησίασε τη Στεφανία, την οποία είχε αφήσει κοιμισμένη παράπλευρα της πόρτας, έβγαλε το ενεργειακό πιστόλι του, σημάδεψε το αριστερό της χέρι από απόσταση που θεωρούσε ασφαλή, και τράβηξε τη σκανδάλη. Η ενέργεια την τράνταξε και η σαμάνος, όντως, ξύπνησε.

«Γεώργιε...»

«Συγνώμη γι'αυτό,» της είπε ο Οφιομαχητής και τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια. «Ήταν ο μόνος τρόπος για να σε ξυπνήσω. Το χέρι σου πρέπει νάχει μουδιάσει.»

«Ναι... Τι...;»

«Θα τα πούμε μετά.» Βγήκε από το εργαστήριο, βρήκε τους έξι κοιμισμένους επαναστάτες ανάμεσα στα ακίνητα σώματα των φυλάκων της Προστασίας (οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν νεκροί), και τους τράβηξε μέσα. Έριξε σε όλους μια ενεργειακή ριπή εκεί όπου νόμιζε πως θα τους έκανε το λιγότερο κακό (αλλάζοντας μπαταρία, εν τω μεταξύ, στο πιστόλι) και όλοι συνήλθαν, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος να ξανακοιμηθούν. Το υπνωτικό αέριο είχε διαλυθεί πλέον από τον χώρο.

«Δε μπορούσες απλά να μας σκουντήξεις;» μούγκρισε ο Σκοτ το Τιμόνι.

«Δυστυχώς όχι. Δε θα ξυπνούσατε.»

Η Διονυσία σηκώθηκε μπροστά από το πληροφοριακό σύστημα. «Τα έχω,» είπε κρύβοντας μια συσκευή αποθήκευσης μέσα στα ρούχα της.

«Τα δεδομένα για τη σύσταση του εθιστικού φαρμάκου, τα δεδομένα για τη σύσταση του μικροβίου της επιδημίας – πράγματι, εδώ το έφτιαξαν, Γεώργιε – τα καθάρματα – και έχω, επίσης, τα δεδομένα για τη σύσταση του αληθινού φαρμάκου. Ο Ευγένιος'νιρ, ο Πέτρος, και οι άλλοι πρέπει ήδη να το είχαν πάρει· φορούσαν τις μάσκες για θεατρινισμό όλες αυτές τις μέρες.»

«Εσύ τι περιμένεις; Έχουν τίποτα δοχεία με το αληθινό φάρμακο εδώ μέσα;»

«Αυτός θα ξέρει.» Η Διονυσία κοίταξε τον Ευγένιο'νιρ ο οποίος ήταν ξαπλωμένος στον πάγκο, λιπόθυμος.

Ο Οφιομαχητής τον ξύπνησε, τραβώντας συγχρόνως τη μάσκα αερίων από το πρόσωπό του, κι εκείνος δεν άργησε να τους πει πού φυλούσαν τα δοχεία με το αληθινό φάρμακο για τα Σαγόνια του Αβυσσαίου.

Με τον Βιοσκόπο μαζί τους, πέρασαν από πόρτες μέσα στα εργαστήρια και, καθοδόν, είδαν ένα μέρος όπου κομμένα μέλη και ζωτικά όργανα ήταν στο εσωτερικό μεγάλων δοχείων με υγρό.

«Αυτά είναι για τις αντικαταστάσεις...» είπε η Διονυσία. Και το βλέμμα της πήγε προς μια πόρτα στο βάθος. «Τι είναι εκεί;» ρώτησε τον Ευγένιο.

«Δεν είναι αποκεί το φάρμακο. Από εδώ είναι.»

«Τι είναι εκεί;» επέμεινε η Διονυσία· και ο Οφιομαχητής, που τον κρατούσε από το σβέρκο όπως κρατάς λυσσασμένο σκυλί, δυνάμωσε τη λαβή του.

Ο Ευγένιος αισθάνθηκε τα κόκαλα ολόκληρης της ράχης του να φλέγονται. Είπε αμέσως: «Τα υποκείμενα! Τα υποκείμενα είν' αποκεί!»

«Ποια υποκείμενα;» έκανε η Διονυσία. «Οι – οι άνθρωποι απ'τους οποίους παίρνετε τα μέλη; Είναι κλεισμένοι εκεί μέσα;»

«Ναι.»

«Άνοιξε την πόρτα – τώρα!»

«Δεν είναι κλειδωμένη.»

Η Διονυσία πλησίασε και την άνοιξε. Μέσα είδε ένα δωμάτιο όπου ένας άντρας και μια γυναίκα ήταν ξαπλωμένοι επάνω σε νοσοκομειακά κρεβάτια, σκεπασμένοι με κρύσταλλο, σε βαθύ λήθαργο. Ο χώρος μύριζε έντονα – κάποιο αέριο, υπέθεσε η Διονυσία, το οποίο βοηθούσε να

τους κρατά σε καταστολή. Αλλά δεν μπορεί να ενεργούσε μόνο του· σίγουρα τους είχαν ποτίσει και με άλλα φάρμακα.

Στράφηκε, οργισμένη, στον Ευγένιο'νιρ. «Αν τους ξυπνήσω θα τους κάνω κακό; Και πες μου την αλήθεια, γιατί, μα την Έχιδνα–!»

«ΑΚΟΥΣΤΕ ΚΑΛΑ ΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΕΙΣΒΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ ΟΠΛΟΦΟΡΩΝΤΑΣ!» αντήχησε ξαφνικά μια φωνή μεγεθυσμένη με τεχνητά μέσα. «ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΦΡΟΥΡΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΟΠΟΛΗΣ. ΕΛΑΤΕ ΗΡΕΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΡΑΞΕΙ· ΑΠΛΩΣ ΘΑ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΤΕ. ΑΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΚΥΝΗΓΗΣΟΥΜΕ, ΘΑ ΣΑΣ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΟΠΛΑ. ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ! ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕΙΤΕ ΤΩΡΑ, Ή ΥΠΟΣΤΕΙΤΕ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ!»

«Πάμε,» είπε ο Οφιομαχητής στη Διονυσία. «Δεν έχουμε χρόνο να τους ξυπνήσουμε–»

«Μα δε μπορούμε να τους αφήσουμε εδώ, Γεώργιε!»

«Η αλήθεια σύντομα θα αποκαλυφθεί. Άσε τη Φρουρά να τους βρει.»

Ο Ευγένιος'νιρ γέλασε νευρικά, σαν παράφρονας. «Είστε καταδικασμένοι τώρα, Οφιομαχητή! Νομίζεις ότι θα τα βάλεις μ'όλη τη Φρουρά της Κυκλόπολης; Δε μπορείς να φύγεις αποδώ – είσαι παγιδευμένος, μαζί με τους κακοποιούς σου!»

Το χέρι του Γεώργιου τού έσφιξε τον αυχένα ξανά, επώδυνα, ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου ούρλιαζε μέσα του συγκρατώντας οριακά την οργή του. «Οδήγησέ μας στο φάρμακο!»

«Σας είπα – προς τα εκεί!»

Προχώρησαν, αφήνοντας πίσω τους τους δύο κοιμισμένους ανθρώπους. Η Διονυσία ένιωθε σαν να διέπρατταν έγκλημα, αλλά καταλάβαινε ότι ο Γεώργιος είχε κάποιο δίκιο. Επιπλέον, είχε κάνει τόσα για να τη βοηθήσει· δεν ήθελε να του εναντιωθεί τώρα. Και η Φρουρά σίγουρα θα πλησίαζε σύντομα· ο κίνδυνος ήταν όντως μεγάλος.

Καθώς έφταναν στον εργαστηριακό χώρο όπου τους οδηγούσε ο Ευγένιος'νιρ, εκείνη η τεχνητά μεγεθυσμένη φωνή αντήχησε ξανά: «ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ! ΑΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΘΑ ΣΑΣ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ! ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!»

«Πού είναι το φάρμακο;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τον Βιοσκόπο.

«Εκεί μέσα.» Έδειξε μια ντουλάπα.

Η Διονυσία την άνοιξε, αποκαλύπτοντας σειρές από δοχεία.

«Κανόνισε να λες αλήθεια,» είπε ο Γεώργιος στον Ευγένιο'νιρ, «αλλιώς θα το μετανιώσεις πιο πικρά από αν είχες πει όλα τα φαρμάκια της Φαρμακερής Κυράς.»

Η Διονυσία κοίταζε τις ετικέτες επάνω στα δοχεία. «Αυτό είναι, Γεώργιε. Το φάρμακο. Όπως το είδα στο σύστημα.» Και προς τη Στεφανία και τους έξι επαναστάτες: «Βοηθήστε με να τα μαζέψουμε όλα – και προσέχετε μην τα σπάσετε. Είναι αντιβιοτικό για την επιδημία – αληθινό αντιβιοτικό.»

Δίχως καθυστέρηση άρχισαν να βάζουν τα δοχεία σε σάκους.

Αλλά βήματα ηχούσαν τώρα μέσα στα εργαστήρια: Η Φρουρά ερχόταν.

«Πού είναι η έξοδος κινδύνου;» ρώτησε ο Οφιομαχητής τον Ευγένιο'νιρ.

«Ποια έξοδος κινδύνου; Δεν υπάρχει έξοδος κινδύνου.»

Ο Γεώργιος τον έσφιξε δυνατότερα ξανά. «Ώρα να πας να χαιρετήσεις τον Αβυσσαίο, γαμημένε.»

«Δεν υπάρχει άλλη έξοδος αποδώ!» έκρωξε ο Ευγένιος, βλέποντας χρώματα να χορεύουν μπροστά στα μάτια του σαν να είχε πάρει ψυχοτρόπες ουσίες, ενώ ένιωθε ολόκληρη τη σπονδυλική του στήλη να φλέγεται. «Δεν υπάρχει!»

«Πες του γεια από τον Οφιομαχητή.» Ο Γεώργιος έκλεισε το χέρι του πάνω στο σβέρκο του Βιοσκόπου, σκοτώνοντάς τον. Η οργή του σύριζε μέσα του – μια καταιγίδα ιοβόλων δράκων.

«Τι θα κάνουμε με τους φρουρούς;» ρώτησε η Διονυσία, καθώς τελείωναν να μαζεύουν τα δοχεία από τη ντουλάπα.

Ο Γεώργιος τράβηξε το Φιλί της Έχιδνας. «Ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

«Θα μας λιανίσουν, ρε Οφιομαχητή!» αναφώνησε ο ένας από τους δύο πρώην πειρατές του Τίρπου – αυτός που δεν είχε τραυματιστεί. «Θάχουν κυκλώσει όλο το χτίριο!»

«Θα βγούμε από μια μεριά που δεν θα το περιμένουν.»

«Από πού;»

«Από πάνω.»

«Τι;»

«Ακολουθήστε με. Και ησυχία. Πρώτα, πρέπει να φύγουμε απ'αυτά τα καταραμένα εργαστήρια.»

Βγήκαν από το μέρος όπου φυλάσσονταν τα δοχεία με το φάρμακο και ο Οφιομαχητής άρχισε να τους πηγαίνει προς τα εκεί όπου δεν μπορούσε ν'ακούσει βήματα να έρχονται. Σκεφτόταν πως ο συνολικός χώρος των εργαστηρίων αποκλείεται να ήταν και πολύ μεγάλος, και σύντομα πρέπει να έφταναν ξανά στην έξοδο, αλλά από διαφορετική μεριά. Εκεί, βέβαια – στην έξοδο – σίγουρα οι φρουροί θα είχαν αφήσει κάποιους να τους περιμένουν· όμως καλύτερα να αντιμετωπίζουν μόνο αυτούς παρά όλους όσους είχαν εισβάλει για να τους κυνηγήσουν.

Γέμισε ξανά το βελονοβόλο του με φαρμακερές βελόνες, καθώς προχωρούσε, για να το έχει έτοιμο.

Και στους υπολογισμούς του δεν έπεσε έξω: Όταν βρέθηκε μπροστά σε μια κλειδωμένη πόρτα, την κλότσησε, σπάζοντάς την, κι αντίκρισε τον μικρό διάδρομο όπου ήταν η έξοδος των εργαστηρίων. Πέρα από το κατώφλι της εξόδου στέκονταν άνθρωποι ντυμένοι με στολές που προστάτευαν από τη μόλυνση.

«Παραδόσου!» φώναξε ένας, υψώνοντας πιστόλι· αλλά ο Γεώργιος τού έριξε πρώτος με το βελονοβόλο του, χτυπώντας τον καταπρόσωπο. Η βελόνα τρύπησε την απλή προστατευτική προσωπίδα, που ήταν από ελαφρύ πλαστικό, και μπήχτηκε στο μάγουλό του. Ο άντρας παραπάτησε, κραυγάζοντας· το Λευκό Άγαλμα απλώθηκε μέσα του, και έμεινε ακίνητος, κοκαλωμένος. Ούτε να φωνάξει πια δεν μπορούσε. Και ο Οφιομαχητής, σκύβοντας, όρμησε καταπάνω του, με το Φιλί της Έχιδνας στο ένα χέρι. Μια ενεργειακή ριπή σφύριξε στον αέρα, εκτοξευμένη από έναν άλλο φρουρό δίπλα στον ακινητοποιημένο. Ο Γεώργιος συγκρούστηκε με τον τελευταίο, χτυπώντας τον με τον ώμο και στέλνοντάς τον πάνω σ'αυτούς πίσω του σαν να ήταν ανθρώπινο βλήμα. Σωριάστηκαν μπλεγμένοι αναμεταξύ τους, κραυγάζοντας.

Πανικός επικράτησε καθώς το Φιλί της Έχιδνας άρχισε να τους λιανίζει αλύπητα, κόβοντας κεφάλια, χέρια, πόδια, σκίζοντας στολές και πανοπλίες και σώματα, διαλύοντας κόκαλα, τινάζοντας αίματα παντού, βάζοντας τους τοίχους και το πάτωμα και το ταβάνι. Και οι σύντροφοι του Οφιομαχητή ήρθαν επίσης, τρέχοντας και κρατώντας όπλα, για να συμβάλουν στο μακελειό, νιώθοντας μια παράξενη,

παράφορη έκσταση που πολεμούσαν στο πλευρό ενός τέτοιου ανθρώπου, όπως και τότε που συγκρούονταν με τη Φρουρά στα όρια του Κακού Πατήματος.

Ακόμα και η Στεφανία όρμησε, χτυπώντας και καρφώνοντας με το σπαθί της. Μόνο η Διονυσία έμεινε πίσω, αλλά είχε το ενεργειακό πιστόλι της στο χέρι και ήταν έτοιμη να το χρησιμοποιήσει αν χρειαζόταν.

Δεν χρειάστηκε. Ο Οφιομαχητής από μόνος του θα μπορούσε να είχε ξεπαστρέψει όλους τους φρουρούς· τώρα, με τους άλλους να τον βοηθάνε, απλά η δουλειά του τελείωσε πιο γρήγορα. Πέρασαν πάνω από κομματιασμένους ανθρώπους – που η θέα τους έκανε τη Διονυσία να αισθάνεται ναυτία – και απομακρύνθηκαν από τα εργαστήρια.

«Θ' ανεβούμε με τις σκάλες,» είπε ο Γεώργιος. «Στον ανελκυστήρα θα μας παγιδέψουν.»

«Και πού θα πάμε;» ρώτησε ο ένας από τους δύο μισθοφόρους της Κυκλόπολης. «Θάχουν κυκλώσει το χτίριο, όπως είπε ο–»

«Στην οροφή.» Ο Γεώργιος άρχισε ν' ανεβαίνει, και τον ακολούθησαν δίχως δισταγμό.

«Στην οροφή;»

«Θα πεδήσουμε σε απέναντι ταρατσα.»

«Οι απέναντι ταρατσες δε μου φάνηκαν και τόσο κοντινές.»

«Θα σας πετάξω εγώ. Πρέπει μόνο να προσέχετε πώς θα πέσετε. Η εναλλακτική λύση είναι χειρότερη, και το ξέρεις. Ο Ευγένιος ν'ιρ σ'ένα πράγμα είχε δίκιο: δεν μπορούμε να τα βάλουμε μόνοι μας μ'όλη τη Φρουρά της Κυκλόπολης.»

Μπορούσαν, όμως, να τα βάλουν με μερικούς φρουρούς. Όπως αυτούς που συνάντησαν σε δύο σημεία στις σκάλες καθώς ανέβαιναν. Τους έκαναν κομμάτια και συνέχισαν την άνοδό τους ώσπου έφτασαν στην ταρατσα της Ανθρώπινης Προστασίας, όπου ο άνεμος σφύριζε και ούρλιαζε, παγερός, και όπου ένα ελικόπτερο περίμενε, σε ετοιμότητα, με τον έλικά του να στριφογυρίζει.

«Ελικόπτερο;» έκανε ο Γεώργιος. «Έχουν ελικόπτερο;» Κοίταξε τη Διονυσία.

«Ναι, έχουν. Το είχα ξεχάσει. Έχουν ένα ελικόπτερο.»

«Βρήκαμε, λοιπόν, καλύτερο τρόπο να φύγουμε.» Ο Οφιομαχητής έτρεξε προς το αεροσκάφος, με το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι, ματωμένο.

Ένας άντρας τον σημάδεψε με πιστόλι από την ανοιχτή πόρτα του ελικοπτήρου. «Μείνε πίσω!»

«Ρίξε μου και θα πεθάνεις!»

Ο άντρας έκλεισε απότομα την πόρτα, και το ελικόπτερο άρχισε να υψώνεται από την ταράτσα καθώς ο Γεώργιος έφτανε πλάι του. Άπλωσε το ελεύθερό του χέρι και άρπαξε τη χειρολαβή της πόρτας που είχε κλείσει ο πιλότος: τράβηξε το αεροσκάφος κάτω, μην αφήνοντάς το να απογειωθεί.

Ο άντρας τον κοίταξε από το τζάμι, σαστισμένος. Ύψωσε πάλι το πιστόλι του, σκοπεύοντας μάλλον να σπάσει το κρύσταλλο με την πρώτη ενεργειακή ριπή και με τη δεύτερη να χτυπήσει τον Γεώργιο. Δεν πρόλαβε, όμως. Το Φιλί της Έχιδνας έσπασε το τζάμι πριν από αυτόν και, συγχρόνως, καρφώθηκε στο πρόσωπό του, διαπερνώντας το κρανίο του, βγαίνοντας από την πίσω μεριά του κεφαλιού.

Ο Γεώργιος άνοιξε την πόρτα και τράβηξε έξω το πτώμα, ρίχνοντάς το στην ταράτσα, καθώς ήταν γαντζωμένος στο πλάι του ελικοπτήρου που τώρα υψωνόταν από μόνο του. Κάθισε στη θέση του πιλότου και τα χέρια του πήγαν ενστικτωδώς στο χειριστήριο· γνώριζε πώς να χειρίζεται ελικόπτερο. Δεν ήξερε πώς ακριβώς το γνώριζε, αλλά το γνώριζε – από το αινιγματικό παρελθόν του. Ήταν σίγουρος πως δεν ήταν καλός πιλότος, μα μπορούσε να κάνει το αεροσκάφος να πετάξει απ'το ένα σημείο στο άλλο.

Τώρα το προσγείωσε στην ταράτσα, φωνάζοντας στη Διονυσία και τους άλλους: «Ανεβείτε!»

Ο ένας από τους μισθοφόρους της Κυκλόπολης – αυτός που είχε πιάσει κουβέντα στις σκάλες, πιο πριν – άνοιξε την πίσω πόρτα και μπήκαν στο ελικόπτερο. Ο Οφιομαχητής το ύψωσε πάλι, και κοιτάζοντας κάτω, γύρω από το χτίριο της Ανθρώπινης Προστασίας, είδε ανθρώπους της Φρουράς συγκεντρωμένους – πεζούς, επάνω σε άλογα, επάνω σε δίκυκλα – καθώς και θωρακισμένα οχήματα. Μερικοί απ'αυτούς ύψωσαν το χέρι δείχνοντας το ελικόπτερο, αλλά δεν μπορεί να ήξεραν από τώρα ποιοι ήταν μέσα.

«Ό,τι πρέπει για να τους ραντίσουμε με μερικές σαΐτες, τους πούστηδες τους κωλοφρουρούς!» γρύλισε ο πρώην πειρατής που ήταν τραυματισμένος στον ώμο.

«Όχι!» είπε αμέσως ο Οφιομαχητής. «Μην κάνετε τέτοια μαλακία! Θέλουμε να φύγουμε αποδώ.»

Και οδήγησε το ελικόπτερο προς τα νότια, πάνω από τον Νάνθρη, πάνω από το Κέντρο, με προορισμό το Κακό Πάτημα.

«Συγγνώμη, Γεώργιε,» είπε η Διονυσία, πίσω από τον Οφιομαχητή.

«Τι εννοείς, μα την Έχιδνα;»

«Είχα ξεχάσει για το ελικόπτερο...»

«Μικρό το πρόβλημα. Εγώ έχω ξεχάσει πολύ περισσότερα, όπως ξέρεις...» Και η οργή του μαινόταν μέσα του.

23

Φτάνουμε στην Ερασμία χωρίς να δυσκολευτούμε καθώς οι εχθροί βρίσκονται σε κατάσταση γενικής υποχώρησης. Και τώρα είναι μαζί μας και η Διονυσία· τη συναντήσαμε καθοδόν και της φώναξα να μας ακολουθήσει.

Γονατίζει στο ένα γόνατο πλάι στο πεσμένο Τέκνο και κάνει κάποιο ξόρκι. Ύστερα σηκώνεται όρθια και μ'αντικρίζει. Βλέπω πραγματική θλίψη στα μάτια της. «Λυπάμαι, Γεώργιε,» μου λέει με βαριά φωνή. «Είμαι νεκρή.»

Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, αλλά οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου είναι ισχυρές. Κλείνω τα μάτια προς στιγμή. Η Ερασμία δεν έπρεπε να είχε έρθει ποτέ μαζί μου· δεν ήταν ανάγκη να θρηνούσαν εδώ. Τα ανοίγω ξανά.

«Δε μπορώ να κάνω κάτι,» συνεχίζει η Διονυσία.

«Το καταλαβαίνω,» αποκρίνομαι. Ο φονιάς της Ερασμίας – ο Στέφανος – είναι νεκρός, τον σκότωσα πριν από λίγο, αλλά αυτό δεν αισθάνομαι να σημαίνει τίποτα για εμένα. Η Ερασμία... Ήταν τόσο πιστή σ'εμένα· νόμιζε ότι ήμουν κάτι το ιδιαίτερο... Έκανε λάθος. Αν ήμουν κάτι το ιδιαίτερο θα την είχα σώσει. Τώρα, το μόνο που μένει είναι να ολοκληρώσω αυτό για το οποίο ήρθαμε εδώ.

Προστάζω δύο από τους μαχητές μας να βάλουν τη σορό της μέσα στο Αιχμηρό Δελφίνι, για να την πάρουμε μαζί όταν θα φύγουμε. Ύστερα, με τη Διονυσία και τη Λουκία στο πλευρό μου, και με τον Δεξή και την Αριστερή γαντζωμένους στους ώμους μου, πλησιάζω τη Ζέρκιλιθ (που βλέπω ότι είναι ελαφρά τραυματισμένη· υπάρχει σκούρο μπλε αίμα επάνω στην πανοπλία της), τον Καταραμένο Αργύριο, τον Μελέτιο'σαρ, την Ελευθερία Μοριλκόνη, τον Πρίγκιπα Δαμιανό, τον Δημήτριο Ζερδέκη, και τον Σωτήριο Εριβάλιο, εκεί όπου είναι συγκεντρωμένοι.

«Η Ερασμία σκοτώθηκε,» τους λέω. «Ελπίζω ο λόγος να ήταν καλός.» Και τους βλέπω να με κοιτάζουν με τρόπο που μου μαρτυρά ότι η όψη μου πρέπει να είναι κάτι βγαλμένο από τους εφιάλτες του αδελφού της Έχιδνας. «Είσαι καλά εσύ;» ρωτάω τη Ζέρκιλιθ, ελπίζοντας ν'αλλάξω λίγο το κλίμα.

«Δεν είναι τίποτα,» μου λέει. «Αλλά ο Καθαρός ξέφυγε. Πρέπει να τους καταδιώξουμε τώρα, Γεώργιε, όσο είναι ακόμα σε φυγή–»

«Έχεις δίκιο.»

«–και πρέπει να φτάσουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στη σπηλιά όπου έχουν το ενεργειακό νοοσύστημα. Γιατί δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει ο Ιωάννης μ'αυτό.»

«Κανείς μας δεν ξέρει,» λέει ο Μελέτιος'σαρ – «το βασικό μας πρόβλημα.»

«Ας μην καθυστερούμε άλλο, λοιπόν,» προτείνω, και κανείς τους δεν διαφωνεί. «Ζέρκιλιθ, εσύ μάς οδηγείς εδώ πέρα. Εσύ γνωρίζεις τα μέρη καλύτερα απ'τον καθένα μας.»

Η μενεξοδομάλλα Μοργκιανή νεύει. Και μαζί της προπορεύομαι μέσα στις σήραγγες του λημεριού των Τρομερών Καπνών, ενώ οι υπόλοιποι ακολουθούν. Από την αρχή κιόλας, παρατηρώ ότι οι Καπνοί έχουν αντικαταστήσει τα κατεστραμμένα κάγκελα – αυτά που έσπασα ή λύγισα – με καινούργια, για να κρατάνε τους Βυθισμένους μακριά. Τώρα, όμως, δεν είναι οι Βυθισμένοι το πρόβλημά τους...

Καθώς προχωράμε μέσα στο λημέρι τους συναντάμε αντίσταση από αυτούς. Έρχονται και μας επιτίθενται με σπαθιά, τσεκούρια, καμάκια, βαλλίστρες, ενεργοβόλα. Παρότι αισθάνομαι ακόμα κουρασμένος από τις ενέργειες με τις οποίες με χτύπησε ο Ιωάννης'σαρ, παρότι και τα τραύματά μου με έχουν καταβάλλει αρκετά, η οργή μου τα υπερβαίνει όλα και το Φιλί της Έχιδνας λιανίζει όποιον βρίσκω μπροστά μου. Η Ζέρκιλιθ μάχεται πλάι μου. Η Λουκία επίσης, ντυμένη με οργανική στολή ενδυνάμωσης. Οι Μακροθάνατοι εξαπολύουν βέλη από πίσω μας. Και οι υπόλοιποι έρχονται να μας βοηθήσουν εκεί όπου ο χώρος επιτρέπει σε περισσότερους μαχόμενους να περάσουν. Ο Δεξής, η Αριστερή, και άλλα ιπτάμενα ερπετά είναι σαν προέκταση της οργής μου – ένα σύννεφο από φτερά, νύχια, ουρές, και ξέφρενα συρίγματα, που προκαλεί σύγχυση στους εχθρούς μας.

Φτάνουμε σ'εκείνη τη μεγάλη σπηλιά όπου είχα δει συγκεντρωμένους τους Τρομερούς Καπνούς όταν κοίταζα πίσω από τα κάγκελα· και εκεί μάς έχουν στήσει καρτέρι. Ή έτσι νομίζουν. Έρχονται από γύρω, πετάγονται από παντού, ακόμα κι από το ταβάνι· μας ορμάνε με μένος, σαν θηρία παγιδευμένα στη φωλιά τους – πράγμα που δεν διαφέρει και πολύ από την πραγματικότητα. Το Φιλί της Έχιδνας τούς κατακόβει· οι σύντροφοί μου απλώνονται μες στο σπήλαιο, σπαθίζοντας, χτυπώντας, σαϊτεύοντας· σκοτώνουν Καπνούς και ανατρέπουν και διαλύουν τραπέζια και καρέκλες. Κάνουμε τα πάντα κομμάτια και θρύψαλα. Βλέπω τον Γρηγόριο Καθαρό ανάμεσα στους κουρσάρους και του ρίχνω με το βελονοβόλο μου. Τον πετυχαίνω και το Παγερό Δήγμα αρχίζει να παγώνει το σώμα του· παραπατά, και οι πειρατές του προσπαθούν να τον στηρίξουν.

Ο Πρίγκιπας Κοσμάς είναι επίσης εδώ, τώρα, και ακούω τον Δαμιανό, τον αδελφό του, να του φωνάζει, να του ζητά να παραδοθεί για να τον πάρει μαζί του στην Ηχώπολη και εκεί να αποδοθεί δικαιοσύνη. Αλλά ο Κοσμάς ουρλιάζει ότι εκείνος θα αποδώσει δικαιοσύνη όταν έρθει στην Ηχώπολη με στόλο· και κατηγορεί τον Δαμιανό ότι είναι κι αυτός μαγεμένος από εμένα, τον Οφιοδαίμονα, τον μαυρόδερμο διάολο της Έχιδνας.

Η οργή μου με ωθεί να πλησιάσω τον Κοσμά και να τον κόψω στα δύο, κάθετα. Αλλά νομίζω πως καλύτερα να πάω προς τον Καθαρό· οι Καπνοί ήρθε η ώρα να χάσουν τον Αρχιπειρατή τους. Σκοτώνοντας όποιον συναντώ στον δρόμο μου, κατευθύνομαι προς τον Γρηγόριο Καθαρό που το σώμα του είναι παγωμένο από το δηλητηριό μου και οι δικοί του προσπαθούν να τον απομακρύνουν.

Δεν προλαβαίνω να τους φτάσω. Από ένα άνοιγμα της μεγάλης σπηλιάς βλέπω ένα σύννεφο να έρχεται. Έναν καπνό που αναγνωρίζω, έναν ανθρωπόμορφο καπνό. Μέσα στα μάτια του αστραπές στραφταλίζουν. Ο γίγαντας που αντιμετώπισα στο λιμάνι της Ηχώπολης. Είναι τώρα εδώ, μοιάζοντας κάπως διαφορετικός καθώς δεν ορθώνεται ψηλά στον ουρανό αλλά απλώνεται σαν ομίχλη. Εξακολουθεί, όμως, να έχει κεφάλι και δύο χέρια. Αλλά δεν βαστά τσεκούρι· τα χέρια του καταλήγουν σε λόγχες.

Πίσω του, μες στους καπνούς του, διακρίνω μια φιγούρα που κρατά τα δικά της χέρια υψωμένα, κι επάνω τους στραφταλίζουν μέταλλα και λίθοι. Ο Ιωάννης'σαρ. Αυτός καθοδηγεί τον δαίμονα;

Ο γίγαντας των Καπνών χτυπά έναν από τους μαχητές μας με τη δεξιά του λόγχη, η οποία, παρότι από αέριο, διαπερνά τον άντρα σκίζοντας το σώμα του, τινάζοντας αίματα ολόγυρα και σπρώχνοντάς τον πάνω σ'αυτούς πίσω του.

Οι μαχητές μας τρομάζουν – δικαιολογημένα – και υποχωρούν.

Οι Μακροθάνατοι εξαπολύουν συγκεντρωμένες βολές καταπάνω στον γίγαντα των Καπνών. Χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Οφιομαχητή!» μου φωνάζει ο Μελέτιος'σαρ. «Τα σπαθιά! Τα ενεργειακά σπαθιά!» Καθώς ο γίγαντας σκοτώνει κι άλλους μαχητές μας, γυρίζω προς τον πράκτορα της Μεγάπολης και τον βλέπω να κρατά στα χέρια του τα ενεργειακά σπαθιά του Μικρού Σύμπαντος. Τα είχαμε πάρει μαζί μας, φυσικά, γιατί το ξέραμε ότι ίσως να μας χρειαζόνταν.

Κλοτσάω έναν Καπνό που έρχεται από δίπλα μου, στέλνοντάς τον στην αγκαλιά μιας εύσωμης συντρόφισσάς του, και πέφτουν κι οι δυο πάνω σ'ένα αναποδογυρισμένο τραπέζι. Τρέχω προς τον Μελέτιο'σαρ, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας, κρύβοντας το βελονοβόλο μες στην κάπα μου. «Γρήγορα!» λέω.

Μου δίνει το ένα σπαθί, και μου λέει: «Τα αντιενεργειακά γάντια, πρώτα,» τα οποία κρατά ο Κλεόβουλος'μορ από δίπλα. Τα φοράω, και ο Μελέτιος μου δίνει και το άλλο ξίφος. Ο Κλεόβουλος ενώνει ένα καλώδιο με το πέρας της λαβής του κάθε υπερόπλου, ενώ η Διονυσία ενώνει την άλλη μεριά των καλωδίων με τις φιάλες που κάποιοι έχουν στήσει στο βάθος, μέσα στη σήραγγα από την οποία ήρθαμε. Τρεις ψηλές ενεργειακές φιάλες. Ο Κλεόβουλος πρέπει να είχε βάλει ανθρώπους του Μικρού Σύμπαντος να τις κουβαλάνε. Και έπραξε πολύ σωστά, όπως φαίνεται.

Ο γίγαντας χτυπά και σκοτώνει τους μαχητές μας, ενώ ένα παράξενο μουγκρητό βγαίνει από μέσα του σαν λυσσαλέος άνεμος. Και έρχεται τώρα προς τη μεριά μου καθώς οι υπόλοιποι διαλύονται από το πέρασμά του, μη μπορώντας να τον αντιμετωπίσουν. Οι Καπνοί έχουν αναθαρρήσει: χτυπάνε τους δικούς μας με εκδικητικό μένος, φωνάζοντας, βρίζοντας.

Πατάω, με τον αντίχειρα, τον διακόπτη ανάμεσα στη λαβή και τη λεπίδα του κάθε ενεργειακού ξίφους, και οι ενέργειες που τυλίγουν τα υπερόπλα με τραντάζουν ολόκορμο. Αισθάνομαι, όπως και την προηγούμενη φορά, σαν να προσπαθώ να συγκρατήσω άγριο θηρίο. Πολύ άγριο θηρίο. Ανάποδο Σκαρφαλωτή, ίσως. Και εξακολουθώ να είμαι κουρασμένος από τις άλλες συγκρούσεις.

Δεν υπάρχει χρόνος για ξεκούραση τώρα.

Σπαθίζω τον γίγαντα των Καπνών, τινάζοντας ενέργειες, και βλέπω την καπνοειδή μορφή του να τρεμοπαίζει, ακούω το μουγκρητό του πάλι. Προσπαθεί να με καρφώσει με τα χέρια-λόγχες του, αλλά οι λεπίδες μου αποκρούουν τα χτυπήματα, και τον σπαθίζω ξανά, και ξανά, και ξανά. Μουγκρίζει περισσότερο, και υποχωρεί. Υποχωρεί προς εκείνη τη σήραγγα από την οποία βγήκε, εκεί όπου ακόμα στέκεται η σκιερή φιγούρα μες στη θολούρα – ο Ιωάννης'σαρ.

Γύρω μου οι μαχητές μας συγκρούονται πάλι με τους Τρομερούς Καπνούς, και οι Μακροθάνατοι εξαπολύουν σαίτες θανάτου. Γι'ακόμα μια φορά κρατάω τον γίγαντα απασχολημένο. Αλλά δεν σκοπεύω να κάνω μόνο αυτό. Ήρθε η ώρα να τον αποτελειώσω. Δεν είναι το ίδιο όπως όταν τον αντιμετώπιζα στο λιμάνι της Ηχώπολης. Εκεί είχε περισσότερο χώρο για να κινηθεί, και νομίζω πως τα χτυπήματα από το τσεκούρι του έρχονταν πιο ορμητικά, και πιο ισχυρά, καθώς κατέβαινε από τους ουρανούς για να με σκοτώσει. Εδώ ο γίγαντας είναι περιορισμένος. Και λιγότερο δυνατός.

Το πρόβλημα είναι πως κι εγώ είμαι εξαντλημένος. Αλλά τον χτυπάω και τον χτυπάω και τον χτυπάω... και υποχωρεί μπροστά μου–

Μια από τις λόγχες του, ξαφνικά, με βρίσκει στον αριστερό ώμο κι αισθάνομαι σαν πραγματική – ατσάλινη – λόγχη να με κάρφωσε, όχι σαν αέρας να ήρθε καταπάνω μου. Με τρυπά, σπάζοντας την πανοπλία μου, και σκούρο-μπλε αίμα τινάζεται. Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να με σταματήσει· η οργή μου με οδηγεί. Τα ενεργειακά σπαθιά πάλλονται και στραφταλίζουν στα χέρια μου. Η μορφή του γίγαντα τρεμοπαίζει με κάθε χτύπημά μου, και μου φαίνεται σαν οι καπνοί που τον σχηματίζουν να έχουν πλέον αραιώσει αρκετά. Διακρίνω πιο εύκολα τον Ιωάννη'σαρ από πίσω τους. Και τον βλέπω να υποχωρεί κι αυτός, ν'αποτραβιέται μες στη σήραγγα, καθώς κατευθύνομαι προς το

μέρος του με σταθερά βήματα, καθώς σπρώχνω όπισθεν τον καταραμένο γίγαντά του.

Ύστερα, κάτι παράξενο γίνεται. Ο γίγαντας μοιάζει... αφηνιασμένος. Κάνει αποδώ κι αποκεί, μουγκρίζοντας. Σαν κάτι να τον έχει τρελάνει. Σαν κάποιου είδους... παρεμβολή να συμβαίνει. Τι διάολο σημαίνει αυτό; Ό,τι κι αν είναι, με εξυπηρετεί. Συνεχίζω να τον σπαθίζω–

–κι αμέσως, στη στιγμή, αποτραβιέται μες στη σήραγγα καθώς κι ο Ιωάννης'σαρ εξαφανίζεται εκεί, γυρίζοντας την πλάτη, τρέχοντας.

Τρέχω κι εγώ, κυνηγώντας τον. Μπαίνω στη σήραγγα, τον βλέπω να πλησιάζει το κιβώτιο με τις καλωδιώσεις επάνω, το κιβώτιο με τις ρόδες, όπου κρατάνε κλεισμένο τον καπνογίγαντα. Δύο Τρομεροί Καπνοί στέκονται κοντά του, κι ο Ιωάννης'σαρ τούς φωνάζει να φύγουν, να το απομακρύνουν.

Εκτοξεύω το ένα από τα ενεργειακά σπαθιά καταπάνω του. Φεύγει απ'το χέρι μου σαν πυρακτωμένο αστέρι. Αλλά η κούρασή μου χαλά το σημάδι μου σε συνδυασμό με την κίνηση του Ιωάννη. Ο μάγος κάνει στο πλάι, αμέσως, και το σπαθί περνά από δίπλα του, χτυπά στο τοίχωμα της σήραγγας, πέφτει κάτω, σπινθηροβολώντας και τρίζοντας, μαυρίζοντας τις πέτρες. Το καλώδιό του είναι ακόμα συνδεδεμένο με το πέρας τη λαβής του· είναι μακρύ καλώδιο.

Αλλά δεν χρειάζομαι ενεργειακά σπαθιά πλέον. Ρίχνω και το άλλο στο έδαφος και τραβάω το Φιλί της Έχιδνας καθώς τρέχω προς τον Ιωάννη'σαρ και τους δύο πειρατές που τραβάνε το κιβώτιο με τις ρόδες για να το απομακρύνουν. Ο μάγος στρέφει τα χέρια του σ'εμένα και ενέργειες εκτοξεύονται ξανά. Με χτυπάνε, ανακόπτουν την πορεία μου. Νιώθω σαν να έχω βρεθεί αντιμέτωπος με τρομερό άνεμο.

«Ήρθε το τέλος σου, Οφιομαχητή!» ακούω τον Ιωάννη'σαρ να ουρλιάζει ξέφρενα – αλλά, συγχρόνως, νομίζω ότι ακούω επίσης τη φωνή του κουρασμένη. Δεν πρέπει να του είναι εύκολο αυτό που κάνει τώρα, αυτή η εξαπόλυση των καταστροφικών ενεργειών. «Είμαι ο Άρχοντας των Βυθών, και η Βυθυδάτια είναι δική μου – και θα τη στολίσω με το γαμημένο πτώμα σου για να το δει όλη η Υπερυδάτια όταν έχουμε αναδυθεί πάνω από τα κύματα!»

Πέφτω στο ένα γόνατο, άθελά μου, μη μπορώντας να προχωρήσω περισσότερο μέσα στην ενεργειακή θύελλα. Τα δόντια μου τρίζουν, η

οργή μου μαίνεται. Αρχίζω να έχω την αίσθηση ότι ζω έναν εφιάλτη. Ο Ιωάννης'σαρ φωνάζει ξανά, αλλά τώρα δεν καταλαβαίνω τι λέει.

Στηρίζομαι στο Φιλί της Έχιδνας, με τη λεπίδα ανεστραμμένη, για να μην πέσω. Δε θυμάμαι ποτέ να έχω έρθει σε σύγκρουση με πιο ισχυρή δύναμη στην Υπερυδάτια. Πώς ο Ιωάννης'σαρ μπορεί να ελέγχει τόση πολλή ενέργεια; Από πού έρχεται αυτή η καταραμένη ενέργεια; Δεν έχει καλώδια επάνω στα χέρια του. Πώς του τη στέλνει το νοοσύστημα;

Ξαφνικά, συμβαίνει πάλι κάτι περίεργο. Η ενεργειακή θύελλα χάνει μέρος της δύναμής της. Ή, μάλλον, κάτι άλλο έχω την αίσθηση πως τη σπρώχνει, ή την περιορίζει. Κάποια άλλη δύναμη. Κάποιος που με βοηθά. Ποιος; Ο Μελέτιος'σαρ; Ο Κλεόβουλος'μορ; Ή αυτό που γίνεται είναι κάτι τελείως διαφορετικό;

Δεν έχει σημασία τώρα. Ούτε μπορώ να γυρίσω το κεφάλι μου για να κοιτάξω. Τρίζοντας τα δόντια, σηκώνομαι όρθιος – και ορμάω στον Ιωάννη'σαρ, που, απ'ό,τι θυμάμαι (γιατί είναι αδύνατον να τον διακρίνω, και προτιμώ να έχω τα μάτια κλειστά), δεν στέκεται μακριά μου. Κρατάω το Φιλί της Έχιδνας προτεταμένο–

–και το νιώθω να καρφώνεται κάπου. Πάνω σ'ένα ανθρώπινο σώμα. Ακούω μια πνιχτή κραυγή καθώς οι καταστροφικές ενέργειες διαλύονται από γύρω μου.

Ανοίγω τα βλέφαρα και βλέπω τον Ιωάννη'σαρ. Βλέπω την όψη του μπροστά στη δική μου. Τα μάτια μας συναντιούνται, καθώς είμαστε σε απόσταση αναπνοής. Αίμα κυλά απ'τη μύτη και το στόμα του. Μουρμουρίζει κάτι ακατανόητο. Κάποια κατάρα για εμένα, μάλλον.

Τραβάω πίσω το Φιλί της Έχιδνας, αφήνοντας το πτώμα του να πέσει στο έδαφος.

Κάνω ένα βήμα όπισθεν, παραπατάω, σκοντάφτω, πέφτω. Η πλάτη μου συναντά το τοίχωμα της σήραγγας. Καθίζω κάτω, ακούσια. Μετά βίας κρατώ το Φιλί της Έχιδνας στο χέρι μου.

«Οφιομαχητή!» Ο Μελέτιος'σαρ είναι αμέσως πλάι μου, ενώ παραδίπλα βλέπω δύο Μακροθάνατους να εξαπολύουν βέλη προς το βάθος της σήραγγας, προς κάποιους Καπνούς μάλλον.

Σκοτοδίνες στροβιλίζονται μπροστά στα μάτια μου...

Κάλνεντουρ! Πρίγκιπά μου! ακούω μια απόμακρη φωνή. Κι άλλη μία: Γεώργιε!...

Σκοτάδι με τυλίγει... Στροβιλίζομαι και στροβιλίζομαι και στροβιλίζομαι... μες στο σκοτάδι.

.... Το σκοτάδι διαλύεται γύρω μου. Αραιώνει. Δεν είναι σκοτάδι· είναι ομίχλη που πέφτει, φτάνει στα γόνατά μου, καθώς στέκομαι μέσα σ'ένα υπόγειο πέρασμα, μια σήραγγα. Πού; Στη Βυθυδάτια; Όχι· δε μου μοιάζει με τη Βυθυδάτια τούτο το μέρος...

Βαδίζω και συναντώ διακλαδώσεις και ανοίγματα, αλλά όπου κι αν στρίβω, όπου κι αν πηγαίνω, πάλι μέσα σ'έναν μπλεγμένο λαβύρινθο βρίσκομαι, έναν λαβύρινθο γεμάτο ομίχλες. Δεν ξέρω για πόση ώρα περιπλανιέμαι εδώ μέσα, αλλά κάπου-κάπου ακούω ένα εφιαλτικό σούρσιμο από τα δεξιά ή τ'αριστερά. Όταν γυρίζω όμως να δω, δεν είναι εκεί.

Εκτός από τώρα.

Τώρα, ακούγοντας ξανά αυτό τον ήχο, στρέφομαι και βλέπω μια σκιερή φιγούρα πίσω απ'την καταχνιά. Έχει δύο χέρια και κεφάλι, αλλά νομίζω ότι δεν περπατά, ότι σέρνεται, σαν άποδος ερπετοειδής. Αν ήταν όμως τέτοιος θα το αισθανόμουν. Άρα, δεν είναι ερπετοειδής.

«Εσύ εκεί!» του φωνάζω, βαδίζοντας γρήγορα προς το μέρος του. «Περίμενε!» Με αγνοεί, απομακρύνεται. Τον κυνηγάω. «Περίμενε! Πού βρίσκομαι; Τι μέρος είν' αυτό;» Πάλι δεν μου απαντά, και στρίβοντας μέσα σ'ένα άνοιγμα εξαφανίζεται. Όμως, προτού εξαφανιστεί, έχω την εντύπωση πως δεν σέρνεται επάνω σε μία ουρά αλλά επάνω σε δύο.

Επάνω σε δύο ουρές;... Και τα χέρια του μακριά και λιγνά, καταλήγοντας σε δάχτυλα με γαμψά νύχια;... Είναι δυνατόν να είναι αυτός;

Είσαι εκεί απ'όπου δεν θα ξαναφύγεις, Οφιομαχητή! ηχεί ξαφνικά μια φωνή πίσω μου.

Στρέφομαι απότομα, κάνοντας να πιάσω το μανίκι του Φιλιού της Έχιδνας – αλλά το σπαθί μου δεν είναι εκεί! Ούτε βλέπω κανέναν αντίκρυ μου. Από πού ακούστηκε αυτή η φωνή;

Και ήρθες μόνος σου σ'εμένα, λέει τώρα – από τα δεξιά μου. Γυρίζω ξανά, και διακρίνω μια σκιά να περνά πίσω απ'τις ομίχλες και να χάνεται.

Η αδελφή μου δε μπορεί να πει ότι σε έκλεψα... Κι ένα μακρόσυρτο γέλιο ακολουθεί τα λόγια του – από τ'αριστερά μου τώρα. Γυρίζω γι'ακόμα μια φορά και, πίσω από τις ομίχλες, βλέπω να μ'αντικρίζει ένα πρόσωπο χωρίς μάτια, χωρίς στόμα, χωρίς μύτη. Μετά, η καταχνιά τον τυλίγει κι απομακρύνεται σερνόμενος επάνω στις δύο ουρές του.

Τον κυνηγάω αλλά τον χάνω μες στον λαβύρινθο.

Όμως είμαι σίγουρος ότι είναι αυτός. Ο Ύπνος. Ο Ομιχλοπρόσωπος. Ο κακός αδελφός της Έχιδνας.

Βγες, Οφιομαχητή. Βγες από το σπίτι μου, αν μπορείς, και φύγε. Αν καταφέρεις να φύγεις, είσαι ελεύθερος. Χα-χα-χα-χα-χα... Ελεύθερος... Μόνος σου ήρθες, μόνος σου φύγε...

Προσπαθώ να τον εντοπίσω μέσα στις ομίχλες, αλλά είναι αδύνατον. Τώρα η φωνή του μοιάζει να έρχεται από παντού συγχρόνως. Να προέρχεται από την ίδια την καταχνιά.

«Να εύχεσαι να μη φτάσω κοντά σου!» του φωνάζω, νιώθοντας την οργή μου να με κυριεύει.

Για να μου κάνεις τι; Δεν έχεις καν το δώρο της αδελφής μου μαζί σου, Οφιομαχητή... (Μάλλον αναφέρεται στο Φιλί της Έχιδνας.)

Και βαδίζω πάλι μες στις ομίχλες και τα μπλεγμένα περάσματα. Έχω την αίσθηση ότι κάνω κύκλους συνεχώς, ότι είμαι παγιδευμένος σε κάτι μικρό που μου μοιάζει τεράστιο.

Διακρίνω μια γυαλάδα – μια λεπίδα να στραφταλίζει. Το Φιλί της Έχιδνας είναι καρφωμένο εκεί, σ'εκείνη τη γωνιά! Τρέχω προς τη μεριά του–

–κι εξαφανίζεται. Η γυαλάδα χάνεται, σαν ποτέ κανένα σπαθί να μην υπήρχε. Και ακούω το γέλιο του Ύπνου καθώς αισθάνομαι το έδαφος να ραγίζει από κάτω μου. Πέφτω, κατακυκλώ μέσα σε πέτρες και σκοτάδι...

Σηκώνομαι στα τέσσερα, κραυγάζοντας, οργισμένος. Γρονθοκοπώ και κλοτσώ τους τοίχους γύρω μου, προσπαθώ να σκοτώσω φευγαλέες μορφές μες στην καταχνιά... Οι διδαχές του Γέρου του Ανέμου έρχονται στο μυαλό μου, ισχυρές, και γίνομαι κύριος της οργής που μαίνεται στην ψυχή μου σαν καυτό δηλητήριο.

Φεύγω από εκεί. Περιπλανιέμαι ξανά, εξακολουθώντας να βρίσκομαι χαμένος σ'αυτό τον καταραμένο λαβύρινθο. Πρέπει να βρω την έξοδο.

Προς τα πού μπορεί να είναι η έξοδος; Αγγίζω έναν τοίχο, τώρα, καθώς βαδίζω. Δε θ'αφήσω την ομίχλη να με παραπλανήσει πάλι...

Στο μυαλό μου έρχεται το Ερπετό της Καταχνιάς, εκείνη η γιγάντια σαύρα που είχε προσπαθήσει να με εξαπατήσει στα Βρεγμένα Δάση, εκείνος ο δαίμονας του Ομιχλοπρόσωπου που τελικά σκότωσα. Και ο ίδιος ο Ύπνος μου επιτέθηκε καθώς το Ερπετό της Καταχνιάς πέθαινε... Τον νίκησα, τότε. Αποτίναξα την επίδρασή του. Αποζητά τώρα εκδίκηση;

Σαν να μπορεί ν'ακούσει τις σκέψεις μου, η φωνή του ηχεί ξανά: Για όλα θα μετανιώσεις, Οφιομαχητή... Και βλέπω πίσω από τις ομίχλες τη μορφή μιας μεγάλης σαύρας. Μεγαλύτερης από ψηλόσαυρο. Οι τρίχες μου ορθώνονται. Το Ερπετό της Καταχνιάς; Αδύνατον! Το σκότωσα!

«Οφιομαχητή! Αποδώ, Οφιομαχητή!» Μια διαφορετική φωνή.

Στρέφομαι κι αντικρίζω έναν κουκουλοφόρο στο άνοιγμα ενός περάσματος. Μέσα από την κουκούλα του νομίζω ότι διακρίνω ένα γνώριμο πρόσωπο. Και τη φωνή, επίσης, την αναγνωρίζω.

Τον πλησιάζω. «Αρσένιε;»

«Ακολουθήσέ με!»

Τον ακολουθώ μέσα στο πέραςμα, και ομίχλες αρχίζουν να στροβιλίζονται άγρια γύρω μας, σαν θάλασσα που έχει ανταριάσει.

«Προσπαθεί να μας παγιδέψει!» γρυλίζει ο Αρσένιος, οργισμένα, και στρίβει σ'ένα άνοιγμα.

Συνεχίζω να τον ακολουθώ, έχοντας την εντύπωση πως ο λαβύρινθος αλλοιώνεται ολόγυρά μας σαν... όνειρο.

«Πώς βρέθηκες εδώ, Οφιομαχητή;»

«...Κοιμήθηκα.»

«Εσύ; Κοιμήθηκες;»

«Όχι οικειοθελώς. Μεγάλη ιστορία.»

Ο Αρσένιος στρίβει ξανά, και ξανά, και ξανά και πάντα τον ακολουθώ.

«Τι στις λάσπες του Λοκράθου συμβαίνει;» ρωτάω, έχοντας πάλι αυτή την εντύπωση ότι τα πάντα μεταβάλλονται γύρω μας και τίποτα δεν είναι σταθερό.

«Σου είπα: προσπαθεί να μας παγιδέψει, ο καταραμένος!»

Ξάφνου, μια σκιερή μορφή στο στόμιο ενός ανοίγματος, πίσω από την καταχνιά. Ανθρωποειδής, με χέρια μακριά σαν εφιάλτες, και δύο ουρές από τη μέση και κάτω αντί για πόδια. Πλάι της στέκει μια σαύρα μεγαλύτερη από ψηλόσαυρο, η οποία συρίζει άγρια.

Η φωνή του Ύπνου ηχεί: Σκέψου πάλι τι έχω να σε διδάξω. Μείνε μαζί μου, και ο αγαπητός της αδελφής μου θα φύγει – από εκεί! Οι ομίχλες παραμερίζουν, φανερώνοντας μια κλειστή πόρτα. Τι λες, Ονειρευτή; Τολμάς να μάθεις ό,τι φοβάσαι ν'αντικρίσεις;

Ο Αρσένιος τον αγνοεί, συνεχίζοντας να βαδίζει, συνεχίζοντας να ψάχνει για έξοδο.

«Γιατί δεν πηγαίνουμε στην πόρτα;» τον ρωτάω.

«Γιατί δεν είναι αυτή η πραγματική έξοδος. Μας είπε ψέματα.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Είναι ο Ομιχλοπρόσωπος, Οφιομαχητή. Αλλά, ακόμα κι αν δεν είπε ψέματα, θα εξαφανίσει την πόρτα μόλις την πλησιάσουμε. Όμως ψέματα είπε – σίγουρα.»

Ο λαβύρινθος αλλοιώνεται εφιαλτικά ολόγυρά μας, λες κι οι πέτρες είναι ρευστές. Η καταχνιά μετατρέπεται σε τοίχους, και οι τοίχοι σε καταχνιά. Υπάρχει τίποτα το πραγματικό στα όνειρα; Έχω την αίσθηση ότι ο Αρσένιος είναι ο πλοηγός ενός αόρατου σκάφους επάνω στο οποίο βρισκόμαστε και το οποίο περνά μέσα από μια αλλόκοτη ψυχική καταίγίδα.

Πόσο επίμονος είσαι, Ονειρευτή... Πόσο επίμονος... Αλλά στο τέλος το ξέρεις ότι πρέπει να υποκύψεις. Είσαι στο σπίτι μου. Είσαι φιλοξενούμενός μου!

Ο Αρσένιος εξακολουθεί ν'αγνοεί τη φωνή του Ύπνου.

Μείνε λίγο να ξεκουραστείς. Καταλαβαίνω πόσο κουρασμένος είσαι... Με θεωρείς τόσο κακό οικοδεσπότη; Τι συκοφαντίες έχεις ακούσει για εμένα;

Ένα βέλος διασχίζει, τότε, τις ομίχλες – Όχι, δεν είναι βέλος· εκτός αν τα βέλη, μες στα όνειρα, κάνουν ελιγμούς σαν τα φίδια.

Ένα φίδι έρχεται πετώντας καταπάνω μας. Χωρίς φτερά. Δεν είναι όπως τα ιπτάμενα ερπετά της Βυθυδάτιας. Είναι...

...η Ευθαλία, μα την Έχιδνα! Η Ευθαλία!

«Μας βρήκες, επιτέλους!» λέει ο Αρσένιος.

Η Ευθαλία βγάζει ένα σύριγμα που ποτέ δεν θα περίμενα από ερπετό του μεγέθους της. Αμέσως μετά, όμως, το μέγεθός της αλλάζει. Μεγαλώνει και μεγαλώνει και μεγαλώνει. Γίνεται πελώρια. Και σχηματίζει κύκλο μπροστά μας, δαγκώνοντας την ουρά της. Μια πύλη των ονείρων...

Ουρλιαχτά αντηχούν από παντού και οι ομίχλες παίρνουν εφιαλτικές μορφές που αποσκοπούν να μας προκαλέσουν σύγχυση, να μας αποπροσανατολίσουν, να μας κλείσουν τον δρόμο. Αλλά είναι μάταιο. Είναι η τελευταία προσπάθεια του Ύπνου να μας κρατήσει στο βασίλειό μου.

«Πίσω μου, Οφιομαχητή!» φωνάζει ο Αρσένιος. «Πίσω μου!»

Περνάμε μέσα από την καταιγίδα των κακών ονείρων, διασχίζουμε την απόσταση ως την Ονειροπύλη που έχει σχηματίσει η Ευθαλία για εμάς – μια απόσταση που δεν φαίνεται μεγαλύτερη από δύο μέτρα· όμως, καθώς αντιμετωπίζουμε τους εφιάλτες του Ύπνου, μου δίνεται η εντύπωση ότι είναι μεγαλύτερη από ένα χιλιόμετρο.

Μέσα στον βρόχο που διαμορφώνει η Ευθαλία βλέπω ένα μονοπάτι που φωτίζεται από πολύ δυνατό φως και δεν μπορώ να διακρίνω τίποτε άλλο. Φτάνουμε εκεί και ο Αρσένιος περνά πρώτος. Τον ακολουθώ–

«Γεώργιε! Είσαι καλά, Γεώργιε;»

Βλεφαρίζω παραξενεμένος καθώς αντικρίζω το γαλανόδερμο πρόσωπο της Λουκίας. Είμαι καθισμένος στο έδαφος, κι εκείνη γονατισμένη πλάι μου.

«Κάλνεντουρ;» Από την άλλη μεριά είναι γονατισμένη η Ζέρκιλιθ, μαυρόδερμη και μενεξεδομάλλα.

«...Ναι,» λέω, κι ακούω τη φωνή μου τραχιά, πολύ τραχιά. «Ναι· είμαι... καλά.» Καθαρίζω τον λαιμό μου. «Πόση ώρα πέρασε;»

«Όχι πολλή,» μου λέει η Διονυσία, πλησιάζοντας. Πρώτα βλέπω τα μποτοφορεμένα πόδια της· μετά, υψώνοντας το βλέμμα μου, αντικρίζω το πρόσωπό της. «Κανένα δεκάλεπτο. Ευτυχώς, δεν φαινόταν να έχεις πάθει κάτι το σοβαρό. Έχεις πολλά τραύματα επάνω σου, αλλά κανένα δεν μοιάζει θανάσιμο για εσένα. Τουλάχιστον, αυτό μου λέει η μαγεία μου. Και η ζωτική σου ενέργεια είναι ισχυρή όπως πάντα.»

«Ο Ιωάννης'σαρ;»

«Νεκρός,» μου απαντά η Ζέρκιλιθ. «Εσύ τον σκότωσες.»

«Ναι, σωστά...» Το θυμάμαι τώρα. Τον κάρφωσα με το Φιλί της Έχιδνας προτού– Πού είναι το Φιλί της Έχιδνας; Κοιτάζω και το βλέπω στο χέρι μου. Ακόμα σφίγγω το μανίκι του. Δεν το έχω χάσει. Ο Ύπνος έλεγε ψέματα.

Προσπαθώ να σηκωθώ, και η Λουκία κι η Ζέρκιλιθ με βοηθάνε. Ξαφνιασμένος λιγάκι, συνειδητοποιώ ότι όντως χρειάζομαι τη βοήθειά τους, αν και νομίζω πως θα τα κατάφερνα και μόνος μου. Η φαρμακερή οργή μου καίει δυνατή μέσα μου, ως συνήθως.

Ο Μελέτιος'σαρ μ'αντικρίζει, στεκόμενος τώρα πλάι στη Διονυσία.

«Εσύ ήσουν;» τον ρωτάω.

«Τι εννοείς;»

«Κάτι εναντιωνόταν στον Ιωάννη'σαρ. Κάποια... δύναμη. Εσύ ήσουν;»

«Εγώ και ο Κλεόβουλος. Προσπαθούσαμε να εκτρέψουμε τις ενέργειες που είχε στρέψει εναντίον σου. Ήταν συνηθισμένες δραστικές ενέργειες· δεν ήταν ενέργειες του νοοσυστήματος.»

«Από πού έρχονταν, μα την Έχιδνα; Δεν είχε καλώδια επάνω του. Από πού έρχονταν;»

«Αυτό μάς έχει παραξενέψει κι εμάς,» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ. «Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι το νοοσύστημα τις έστειλε μέσω των ανθυδατικών ενεργειών που υπάρχουν διάχυτες στον χώρο, και μέσω των μετάλλων και των λίθων που είχε επάνω στα χέρια του Ιωάννης'σαρ. Κάποιου είδους ενεργειακή τηλεμεταφορά από ένα σημείο σε ένα άλλο, χωρίς η ενέργεια να περνά από τον ενδιάμεσο χώρο.»

«Είναι κάτι το πολύ αξιοπερίεργο,» λέει ο Κλεόβουλος'μορ από παραδίπλα. Δεν τον βλέπω καθαρά πίσω από τους άλλους.

Ούτε τον Καταραμένο Αργύριο, ο οποίος με ρωτά: «Μπορείς να πολεμήσεις τώρα, Μαύρε; Ή θα μείνεις εδώ καθώς θα προχωρούμε μες στο λημέρι τους;»

«Θα έρθω μαζί σας,» του απαντώ, και παίρνω τα χέρια μου από τους ώμους της Λουκίας και της Ζέρκιλιθ, στέκομαι μόνος μου στα πόδια μου. Και, μα την Έχιδνα, ακόμα αισθάνομαι κουρασμένος!

Λέω στον Μελέτιο'σαρ, επειδή είμαι περίεργος: «Άλλη μια ερώτηση: Εσείς ήσασταν πάλι που κάνατε κάτι στον γίγαντα των καπνών όσο τον αντιμετώπιζα;»

«Δεν κάναμε τίποτα στον γίγαντα,» μου απαντά ο Μελέτιος. «Κάναμε κάτι στην επαφή του Ιωάννη'σαρ με τον γίγαντα. Τον έλεγχε με ενέργειες του νοοσυστήματος, σαν αυτές επάνω στο σημάδι της Ζέρκιλιθ. Χρησιμοποιήσαμε Ξόρκια Ενεργειακού Ελέγχου για να δημιουργήσουμε όσο χάος μπορούσαμε, και φαίνεται πως κάτι καταφέραμε.»

«Ήταν σημαντική η συμβολή σας,» του λέω. «Τώρα, ας τελειώσουμε τη δουλειά για την οποία ήρθαμε.»

Ο Οφιομαχητής προσγείωσε το ελικόπτερο σε μια μικρή πλατεία του Κακού Πατήματος, γιατί δεν ήταν σίγουρος αν η οροφή του Απέθαντου θα άντεχε το βάρος του αεροσκάφους. Αυτοί που βρίσκονταν στην πλατεία έτρεξαν να φύγουν, φοβισμένοι ότι μπορεί να ήταν ελικόπτερο της Φρουράς. Οι επαναστάτες, όμως, που στέκονταν σε δώματα και ταράτσες παρατήρησαν ότι το αεροσκάφος είχε επάνω του το σύμβολο της Ανθρώπινης Προστασίας. Και ύψωσαν τα όπλα τους – βαλλίστρες, τόξα, караμπίνες – σημαδεύοντας το. Αλλά, μετά, είδαν ότι από το ελικόπτερο βγήκε ένας άντρας που δεν μπορούσαν να μπερδέψουν με άλλον – μαυρόδερμος, πρασινομάλλης, μ'ένα φίδι τυλιγμένο στον πήχη – ο Οφιομαχητής – και κανείς δεν εξαπέλυσε ριπή εναντίον του. Δυο επαναστάτες τού σφύριζαν από τα δώματα, κι εκείνος τούς έγνεψε ότι όλα ήταν καλά, καθώς η Διονυσία, η Στεφανία, και οι άλλοι έξι τον ακολουθούσαν έξω από το ελικόπτερο.

«Φυλάτε το σκάφος!» φώναξε ο Γεώργιος στους επαναστάτες, και μαζί με τους συντρόφους του κατευθύνθηκε προς τον Απέθαντο.

Φτάνοντας εκεί, συνάντησαν την Ευτυχία Ναθράσκη, τον Γεώργιο Φιρίζο, τους υπόλοιπους γιατρούς, τον Ιγνάτιο Λασάντιο, και μερικούς άλλους ξεσηκωμένους της Κυκλόπολης. Τους είπαν τι είχε γίνει στην Ανθρώπινη Προστασία και τι είχαν βρει. Η Διονυσία έβγαλε από την τσέπη της τη μικρή συσκευή αποθήκευσης δεδομένων και τη συνέδεσε με ένα φορητό πληροφοριακό σύστημα που είχε φέρει ο Λασάντιος στο Γενικό Γραφείο των Ιατρών (όπου, φυσικά, ήταν θαύμα που υπήρχαν καρέκλες· ούτε συζήτηση για μηχανικά συστήματα εδώ). Η Διονυσία πάτησε μερικά πλήκτρα και χυμικά δεδομένα άρχισαν να γεμίζουν τη μικρή οθόνη.

«Δεν καταλαβαίνω Ζέφυρου φύσημα...» μουρμούρισε ο Λασάντιος.

«Καταλαβαίνουμε εμείς,» είπε η Ναθράσκη. «Περίπου.»

Ο Φιρίζος μούγκρισε – καταφατικά, μάλλον.

«Τα καθάρματα...» είπε ο Βολλέρνιος, μετά από λίγο, στρώνοντας τα μεγάλα γυαλιά του καθώς παρατηρούσε τα δεδομένα στην οθόνη. «Ο-λόκληρη η σύσταση των Σαγονιών του Αβυσσαίου... Αυτοί, πράγματι, έφτιαξαν την επιδημία. Δεν είναι τίποτα το φυσικό· είναι δικό τους... δικό τους όπλο.»

Ο Λασάντιος είπε: «Πρέπει να κάνουμε μερικά αντίγραφα τούτων των πληροφοριών· δεν πρέπει να χαθούν.»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Βολλέρνιος, «δε θα χαθούν. Αυτό είναι σίγουρο. Θα σταλούν, κατά πρώτον, στον Κύκλο—»

Ο Λασάντιος ρουθούνισε. «Αναμειγμένοι είναι.»

«Ή παραπλανημένοι.»

«Πραγματικά το πιστεύεις, γιατρέ;»

«Όπως και νάχει, θα μάθουν ότι αυτά τα πράγματα έχουν κυκλοφορήσει τώρα, έχουν βγει από τα εργαστήρια της Προστασίας.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ναθράσκη, «πρέπει οπωσδήποτε να τους τα στείλουμε. Σ'αυτούς και στους δημοσιογράφους. Όσο περισσότεροι έχουν τα δεδομένα τόσο πιο εύκολα θα σταματήσουμε τα καθάρματα του Νιλκόδιου.»

«Οι δημοσιογράφοι τα είδαν ήδη, Ευτυχία,» είπε η Αμάντα Αρκόνια, που ήταν εκεί, ανάμεσά τους.

Η Στεφανία τη λοξοκοίταξε. «Εσένα δε σε κυνηγούσαν οι πράκτορες του Κύκλου; Πώς θα επιστρέψεις στο ραδιόφωνό σου;»

Η Άτυπη Αμάντα μειδίασε λεπτά, κατεργάρικα, σαν την ίδια τη Σιλοάρνη. «Θα βρω τρόπο, για ένα τέτοιο θέμα.»

Και ύστερα συζήτησαν πώς ακριβώς θα το μεθόδευαν το πράγμα.

Η Διονυσία, όμως, ανησυχούσε για κάτι ακόμα, κάτι που υποψιαζόταν ότι θα γελούσαν αν το άκουγαν, αλλά για εκείνη ήταν σημαντικό. Παίρνοντας τον Οφιομαχητή παράμερα, τον ρώτησε, χαμηλόφωνα, πότε θα πήγαιναν για τον Φωνακλά στο διαμέρισμα του Ανδρέα. Φοβόταν για τη ζωή του σκυλού της. Αν και δεν πίστευε ότι ο Ανδρέας θα τον σκότωνε εκδικητικά, φοβόταν για τη ζωή του.

«Εκτός αν θέλεις να φας κάτι πρώτα» (ήταν περασμένο μεσημέρι), «μπορούμε να πάμε τώρα,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος.

«Πάμε τώρα.»

Ο Οφιομαχητής είπε στους άλλους ότι έπρεπε να φύγουν για μια σύντομη δουλειά, αλλά δεν θ'αργούσαν να επιστρέψουν.

Ο Λασάντιος τον κοίταξε σχεδόν καχύποπτα. «Τι σύντομη δουλειά;»

«Προσωπικής φύσης,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Αν με θέλετε για κάτι σημαντικό μπορείτε να με καλέσετε στον πομπό μου.»

Και μαζί με τη Διονυσία βγήκε από το Γενικό Γραφείο των Ιατρών που ήταν γεμάτο κόσμο με μάσκες και κουκούλες.

Η Στεφανία τούς ακολούθησε, ρωτώντας πού πήγαιναν, λέγοντας πως ήταν πρόθυμη να τους συνοδέψει. Τι συνέβαινε; Ήταν τίποτα το σοβαρό;

«Δεν είναι δική σου δουλειά,» της είπε, ήπια, ο Γεώργιος. «Είναι κάτι που αφορά τη Διονυσία.»

Η Στεφανία την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Διονυσία μειδίασε. «Δε θα ησυχάσεις αν δεν το μάθεις, ε;»

«Έχεις δίκιο.»

«Πάμε να πάρουμε πίσω τον σκύλο μου.»

«Τι;» έκανε η πρασινόδερμη σαμάνος, μορφάζοντας κωμικά σχεδόν.

Η Διονυσία γέλασε. «Μείνε εδώ. Δε νομίζω να χρειαστούμε ούτε γάτες ούτε σκιές.»

Ο Οφιομαχητής ένευσε. «Ό,τι σου λέει,» είπε στη Στεφανία.

«Τέλος πάντων...»

Απομακρύνθηκαν από τη σαμάνο και πήγαν στον στάβλο όπου ο Γεώργιος είχε αφήσει τη Νυχτερινή, εδώ και κάποιες μέρες. Την πήραν από εκεί και ο Οφιομαχητής καβάλησε την κατάμαυρη φοράδα. Η Βιοσκόπος ανέβηκε πίσω του. Φορούσαν κι οι δύο κουκούλες και μάσκες, φυσικά – ο Γεώργιος για λόγους προκάλυψης και μόνο.

Η Νυχτερινή χρεμέτισε και τρόχασε μες στους δρόμους του Κακού Πατήματος, μοιάζοντας χαρούμενη που έβγαине επιτέλους από τον στάβλο και κουνούσε τα πόδια της. Ο Γεώργιος τράβηξε τον τηλεπικονωνιακό πομπό του και κάλεσε τους παρατηρητές που είχε θέσει επάνω σε ταρατσες κοντά στα βορειοδυτικά σύνορα του Πατήματος. Τους ρώτησε ποιοι δρόμοι ήταν πιο αφύλαχτοι από τη Φρουρά, γιατί δεν είχε όρεξη να έχει τώρα ανεπιθύμητες συγκρούσεις. Οι παρατηρητές τού απάντησαν, κι εκείνος κανόνισε ανάλογα την πορεία του. Πέρασε την Κακογέφυρα και βγήκε από το Πάτημα από μια μεριά όπου

δεν υπήρχε κίνδυνος. Συνέχισε να τροχάζει μέσα στα Ανεμίσματα όπου ο κόσμος που κυκλοφορούσε ήταν ελάχιστος κι έμοιαζαν με κουκουλωμένα φαντάσματα που ξεμύτιζαν γρήγορα από τα σπίτια τους, έκαναν βιαστικά όποια τυχόν δουλειά είχαν, κι επέστρεφαν ολοταχώς για να κλειδαμπαρωθούν. Τα Σαγόνια του Αβυσσαίου είχαν μολύνει την ψυχή τους πολύ περισσότερο από το σώμα τους. Ακριβώς ό,τι ήθελε ο Πέτρος Νιλκόδιος, δηλαδή, σκέφτονταν ο Οφιομαχητής και η Διονυσία. Ό,τι του χρειαζόταν για να δέσει ολόκληρη την πόλη με βιολογικές αλυσίδες, να γίνει άρχοντάς της, και, συγχρόνως, να θησαυρίσει από τα έσοδα των πωλήσεων του εθιστικού αντιβιοτικού.

Η Νυχτερινή πέρασε κοντά από τον κλειστό Αερολιμένα της Κυκλόπολης, πέρασε κοντά από τον Ναό του Ζέφυρου, πέρασε πάνω από τις σιδηροδρομικές γραμμές, όπου τρένα εξακολουθούσαν να τρέχουν χωρίς όμως κανένα να σταματά στην Κυκλόπολη, και μπήκε στον Ακροπόταμο αφήνοντας τα Ανεμίσματα πίσω της. Ο Ακροπόταμος ήταν μικρή συνοικία γεμάτη αποθήκες, μηχανουργεία, και εργαστήρια· η φήμη της δεν ήταν πολύ καλύτερη από του Κακού Πατήματος. Συμμορίες τριγύριζαν εδώ συνήθως, αλλά όχι τώρα. Τώρα ελάχιστους ανθρώπους έβλεπες στους δρόμους, όπως και στα Ανεμίσματα. Ο φόβος των Σαγονιών του Αβυσσαίου...

Η Νυχτερινή πέρασε τη Γέφυρα των Ανέμων και βρέθηκαν στην Ανεμωδή, όπου ο άνεμος πραγματικά σφύριζε και τραγουδούσε ανάμεσα στα οικοδομήματά της. Η Διονυσία άρχισε να καθοδηγεί τον Γεώργιο για να φτάσουν στην πολυκατοικία των Νιλκόδιων.

«Είναι δική τους, δηλαδή; Τους ανήκει;»

«Ναι. Ο Ανδρέας μού είπε ότι την αγόρασαν σε χάλια κατάσταση, αλλά η ξαδέλφη τους, η Νικολία – που, απ'ό,τι έχω καταλάβει, πρέπει να είναι ερωμένη του Πέτρου – την αναπαλαίωσε. Έχουν πουλήσει τα άλλα διαμερίσματα, όμως τη μεζονέτα του τελευταίου ορόφου την έχουν κρατήσει για τον εαυτό τους. Και ο Ανδρέας την έχει γεμάτη πράγματα που μοιάζει να είναι από θησαυρό κουρσάρου.»

«Σε εκπλήσσει; Πειρατής είναι, ο καταραμένος. Χειρότερος από πειρατή.»

Έφτασαν μπροστά στην πολυκατοικία που στα πέτρινα μπαλκόνια της υπήρχαν λαξεμένες μορφές τετράποδων μαλλιαρών πλασμάτων

που φυσούσαν με φουσκωμένα μάγουλα – οι θυελλοδαίμονες του Ζέφυρου. Γύρω από την πολυκατοικία τυλιγόταν μια ράμπα σαν γιγάντιο φίδι.

«Αποκεί ανεβαίνουμε;» ρώτησε ο Οφιομαχητής δείχνοντάς την.

«Από εκεί φτάνεις στο γκαράζ της μεζονέτας.»

«Και από το γκαράζ μπαίνεις στο σπίτι;»

«Ναι. Αλλά η πόρτα είναι κλειστή–»

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα.» Ο Οφιομαχητής ανέβασε τη Νυχτερινή στη ράμπα, και τρόχασαν γύρω-γύρω από την πολυκατοικία ώσπου έφτασαν στον τελευταίο όροφο και μπροστά σε μια κλειστή μεταλλική θύρα.

Ο Γεώργιος αφίππευσε και της έριξε δυο δυνατές κλοτσιές, σπάζοντάς την με την πρώτη και με τη δεύτερη σωριάζοντάς την κομμένη στα δύο. Η Διονυσία κατέβηκε επίσης από τη Νυχτερινή και την έπιασε από τα χαλινάρια.

Το γκαράζ ήταν άδειο. «Παράξενο...» παρατήρησε η Βιοσκόπος.

«Τι εννοείς;»

«Τουλάχιστον ένα δίκυκλο έπρεπε να ήταν εδώ: αυτό που μοιράζονται ο Ανδρέας κι ο Πέτρος.» Η Διονυσία τράβηξε τη Νυχτερινή μέσα στο γκαράζ, ακολουθώντας τον Οφιομαχητή.

Ο Γεώργιος ξεθηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας· η Ευθαλία, τυλιγμένη στον πήχη του, σύριξε μακρόσυρτα. «Μας περιμένουν. Να είσαι πίσω μου.»

«Στάσου.» Η Διονυσία έβγαλε το ενεργειακό πιστόλι της, για παν ενδεχόμενο, και μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Άπλωσε τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της πέρα από το γκαράζ, πίσω από την ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο σπίτι του Ανδρέα. Αναζήτησε ζωντανούς οργανισμούς. Αν κάποιος ήταν εκεί μέσα παραφυλώντας, θα τους καταλάβαινε, εκτός αν προστατεύονταν με μαγεία – αλλά, και πάλι, ίσως κατάφερνε να αντιληφτεί και να διαπεράσει την προφύλαξη. Μόνο, όμως, έναν ζωντανό οργανισμό εντόπισε, και σίγουρα ήταν ο Φωνακλάς. Η ποσότητα της ζωτικής ενέργειας φανέρωνε ζώο, μικρότερο από άλογο, μεγαλύτερο από γάτα.

Η Διονυσία ερευνήσε ολόκληρη τη μεζονέτα χωρίς να κινηθεί από τη θέση της· ήταν καλή με το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας,

μπορούσε να στέλνει τις αισθήσεις της μακριά. Αλλά δεν βρήκε κανέναν άνθρωπο. Ανθρώπους εντόπισε μόνο στον όροφο κάτω από τη μεζονέτα, και όχι πολλούς: δεν της φαινόταν ότι συνέβαινε τίποτα το ύποπτο.

Διέλυσε το ξόρκι και είπε τα συμπεράσματά της στον Οφιομαχητή. «Δεν είναι ενέδρα.»

«Παρ'όλ' αυτά ας είμαστε προσεχτικοί,» αποκρίθηκε ο Γεώργιος, και κλότσησε την ξύλινη πόρτα σπάζοντάς την.

Η Διονυσία μειδίασε πίσω του. Προσεχτικοί, καταστρέφοντας πόρτες; σκέφτηκε, αλλά δεν το είπε. Και είχε το ενεργειακό πιστόλι της υψωμένο.

Βγήκαν από το γκαράζ, αφήνοντας εκεί τη Νυχτερινή, και βάδισαν προς το σαλόνι του σπιτιού που ήταν πλούσια στολισμένο όπως η Διονυσία το θυμόταν. Ο Φωνακλάς ήταν δεμένος στην άκρη του καναπέ, κι άρχισε να γαβγίζει ξέφρενα βλέποντάς την.

«Τον έδεσε!» αναφώνησε η Διονυσία, κι έκανε να τον πλησιάσει—

Ο Γεώργιος τη σταμάτησε βάζοντας το ελεύθερο χέρι του μπροστά της.

«Τι;»

«Παγίδα.»

«Μα δεν είναι κανείς μες στο σπίτι, Γεώργιε!»

Ο Οφιομαχητής κοίταξε το σαλόνι παρατηρητικά: τζάκι, μικρή κάβα, τραπέζι, τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο, τηλεπικοινωνιακός δίαυλος, διάφορα στολίδια – πολλά στολίδια – μπαλκονόπορτα... παράθυρο... Παράθυρο, σκέφτηκε ο Γεώργιος. Ακριβώς απέναντι από τον δεμένο σκύλο...

...ο οποίος συνέχιζε να γαβγίζει – σπάνιο για τον Φωνακλά, που γενικά δεν φώναζε.

Ο Οφιομαχητής έκανε πίσω το χέρι του που κρατούσε το Φιλί της Έχιδνας – και, ξαναφέροντάς το απότομα μπροστά, εκτόξευε το σπαθί στροβιλιζόμενο προς τον καναπέ—

«Γεώργιε!» αναφώνησε η Διονυσία, τρομαγμένη για τον σκύλο της.

Αλλά η λεπίδα δεν χτύπησε τον Φωνακλά· χτύπησε το χέρι του καναπέ με όλη την υπερφυσική δύναμη του Οφιομαχητή. Το ξύλο έσπασε, θραύσματα τινάχτηκαν αποδώ κι αποκεί, και ο σκύλος,

απελευθερωμένος, έτρεξε στη Διονυσία, πήδησε επάνω της, προφανώς καταχαρούμενος που τη συναντούσε–

Το τζάμι του παραθύρου θρυμματίστηκε καθώς δύο βέλη περνούσαν και καρφώνονταν το ένα στο χαλί, μερικά εκατοστά μπροστά από ταμποτοφορεμένα πόδια του Οφιομαχητή, και το άλλο επάνω σ'έναν πίνακα στον τοίχο, αστοχώντας πάλι τον Οφιομαχητή για λίγο. Οι τοξότες δεν μπορούσαν να τον σημαδέψουν καλά, εκεί όπου στεκόταν, αλλά είχαν προσπαθήσει.

Ήταν παγίδα, φυσικά.

Ο Ανδρέας Νιλκόδιος το περίμενε ότι η Διονυσία θα ερχόταν για τον σκύλο της. Το ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να τον εγκαταλείψει. Και το υποπτευόταν ότι θα έφερνε και τον γαμημένο Οφιομαχητή μαζί της. Είχε, λοιπόν, δέσει τον Φωνακλά στο καλύτερο δυνατό σημείο του σπιτιού του, και είχε βάλει δύο τοξότες στην ταρατσα της αντικρινής πολυκατοικίας. Το σχέδιο ήταν ότι θα περίμεναν και θα παρατηρούσαν, και μόλις κάποιος πλησίαζε τον σκύλο για να τον λύσει από τον κανapé, θα τον τόξευαν. Κατά προτίμηση, όμως, όχι τη Διονυσία αλλά τον Οφιομαχητή, τους είχε τονίσει ο Ανδρέας.

Τα βέλη ήταν φορτισμένα με ενέργεια, για επιπλέον βεβαιότητα ότι θα σκότωναν τον στόχο· οι τοξότες ήταν επαγγελματίες δολοφόνοι. Αλλά ο Ανδρέας τούς είχε προειδοποιήσει ότι δεν θα δολοφονούσαν τώρα έναν οποιονδήποτε άνθρωπο· έπρεπε να τον σημαδέψουν καλά για να τον ξεπαστρέψουν. Στο κεφάλι ή στην καρδιά. Τα φίδια πεθαίνουν μόνο όταν τους κόψεις το κεφάλι, είχε πει ο Ανδρέας στους φοιηάδες του.

Και οι τοξότες είχαν τώρα προσπαθήσει να σημαδέψουν τη φιγούρα που διέκριναν από το τζάμι. Έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν, αλλά ήταν πρακτικά αδύνατον να χτυπήσουν τον στόχο εκεί όπου στεκόταν. Αν βρισκόταν μερικά βήματα πιο μπροστά, ίσως και να τα είχαν καταφέρει...

Ο ένας από τους δύο καταράστηκε. Ο άλλος είπε: «Κάλεσε τον Λύκο.»

Μέσα στη μεζονέτα, ο Γεώργιος γρύλισε: «Πάμε! Φύγαμε!» ενώ μετά βίας συγκρατούσε τη φαρμακερή οργή του που τον ωθούσε να ρημάξει όλο αυτό το γαμημένο διαμέρισμα.

«Ναι,» είπε η Διονυσία, νεύοντας, ενώ ο Φωνακλάς ήταν ακόμα επάνω της, σηκωμένος στα πισινά πόδια. «Ναι, αμέσως!»

«Μια στιγμή, μόνο.» Ο Γεώργιος έβγαλε, από μια από τις πολλές εσωτερικές τσέπες της κάπας του, ένα κομμάτι τυλιγμένο σχοινί. Το ξετύλιξε γρήγορα, τράβηξε την Ευθαλία από τον πήχη του, και έδεσε την ουρά της στην άκρη του σχοινοῦ. «Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις,» της είπε, και την πέταξε προς το Φιλί της Έχιδνας, που ήταν πεσμένο πλάι στον καναπέ. Η οχιά προσγειώθηκε κοντά στο ξίφος, τύλιξε το ευλύγιστο σώμα της γύρω απ'το μανίκι του, και ο Γεώργιος χρησιμοποιώντας το σχοινί την τράβηξε πάλι πίσω, μαζί με το Φιλί της Έχιδνας.

Ένα βέλος πέρασε απ'το σπασμένο παράθυρο και καρφώθηκε στον τοίχο, προσπαθώντας μάταια να σκοτώσει τον Οφιομαχητή.

Η οργή του Γεώργιου μαινόταν μέσα του σαν καταιγίδα. Έσκυψε και πήρε την Ευθαλία και το ξίφος του από το χαλί. «Πάμε να φύγουμε,» είπε στη Διονυσία.

Πέρασαν τη διαλυμένη ξύλινη πόρτα και μπήκαν πάλι στο γκαράζ, όπου τους περίμενε η Νυχτερινή χρεμετίζοντας σαν να διαισθανόταν τον κίνδυνο.

«Καλύτερα, όμως, όχι από τη ράμπα,» είπε ο Γεώργιος, πιάνοντας την κατάμαυρη φοράδα από τα χαλινάρια.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Διονυσία.

«Θα μας ρίξουν βέλη καθώς θα κατεβαίνουμε.» Ο Γεώργιος τράβηξε τη Νυχτερινή στο εσωτερικό του σπιτιού· η φοράδα ίσα που χωρούσε να περάσει από την πόρτα. «Δε μπορούμε, άρα, να κατεβούμε από εκεί. Θα πάμε από τις εσωτερικές σκάλες της πολυκατοικίας.»

«Με το άλογο;»

«Με το άλογο.»

Ο Οφιομαχητής πλησίασε την εξώπορτα του σπιτιού κι έκανε να την ανοίξει. Ήταν κλειδωμένη, έτσι την κλότσησε σπάζοντάς την όπως τις προηγούμενες. Ύστερα, έδωσε τα ηνία της Νυχτερινής στη Διονυσία. «Πρέπει να πηγαίνω πρώτος,» είπε, και τράβηξε πάλι το Φιλί της Έχιδνας που είχε πριν από λίγο θηκαρώσει.

Πέρασε τη σπασμένη πόρτα κι άρχισε να κατεβαίνει τις πέτρινες σκάλες της πολυκατοικίας. Η Διονυσία τον ακολούθησε, με τον Φωνακλά πλάι της και τραβώντας τη Νυχτερινή πίσω της, η οποία ερχόταν χωρίς

νάζια και δεν φαινόταν να έχει ιδιαίτερο πρόβλημα με τα σκαλοπάτια. Οι πεταλωμένες οπλές της αντηχούσαν έντονα, αλλά δεν ρουθούνιζε ούτε έκανε απότομες κινήσεις.

Έφτασαν κάτω, στην έξοδο της πολυκατοικίας, δίχως να συναντήσουν κανέναν. Ο Γεώργιος μισάνοιξε την πόρτα και κοίταξε έξω. Η πιλοτή ήταν μικρή: λίγο μεγαλύτερη από ένα υπόστεγο, ουσιαστικά.

Ο Οφιομαχητής στράφηκε στη Διονυσία. «Θα χρειαστεί να κινηθούμε γρήγορα. Όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Μόλις ανεβώ στο άλογο, ανέβα πίσω μου.» Θηκάρωσε το Φιλί της Έχιδνας κι έπιασε τον Φωνακλά από κάτω, σηκώνοντάς τον μες στην αριστερή μασχάλη του σαν να ήταν ψεύτικο ζώο από ύφασμα και βαμβάκι. Ο σκύλος έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή. Η Διονυσία τού έκανε: «Σσσσς. Όλα είν' εντάξει.»

Ο Οφιομαχητής πήρε τα χαλινάρια της Νυχτερινής από το χέρι της Βιοσκόπου, άνοιξε την πόρτα, και τράβηξε έξω τη φοράδα. Αμέσως, την καβάλησε εδώ όπου υπήρχε χώρος γι' αυτό. «Έλα!» είπε, ενώ κουβαλούσε ακόμα τον Φωνακλά μες στη μασχάλη του.

Η Διονυσία ανέβηκε πίσω του, κι ο Γεώργιος χτύπησε (συγκρατημένα) τα πλευρά του αλόγου με τα μποτοφορεμένα πόδια του. Η Νυχτερινή βγήκε από τη μικρή πιλοτή καλπάζοντας. «Σκύψε!» φώναξε ο Γεώργιος, σκύβοντας κι εκείνος επάνω στη ράχη της φοράδας.

Δύο βέλη πέρασαν, αστοχώντας τους, καθώς ο άνεμος σφύριζε και ούρλιαζε μέσα στην Ανεμωδή.

Ο Οφιομαχητής οδήγησε τη Νυχτερινή σ'έναν μικρό δρόμο, ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες, ενώ ακόμα δύο βέλη τούς αστοχούσαν.

Μετά, κανείς δεν τους σαίτευε πλέον. Είχαν απομακρυνθεί από τον κίνδυνο. Αλλά ο Γεώργιος δεν σταμάτησε από τώρα τον καλπασμό του αλόγου· το έκανε μόνο όταν είχαν φτάσει κοντά στη Γέφυρα των Ανέμων. Εκεί έβαλε τη Νυχτερινή να τροχάσει καθώς περνούσαν πάνω από τα αφρισμένα νερά του ποταμού Νάνθη για να καταλήξουν στην αντίπερα όχθη και στον Ακροπόταμο.

«Χρησιμοποίησε τον σκύλο μου ως δόλωμα – το κάθαρμα!...» είπε η Διονυσία, ενώ διέσχιζαν τα Ανεμίσματα κατευθυνόμενοι νότια.

«Ευτυχώς που δεν έκανε τίποτα χειρότερο.» Ο Οφιομαχητής ακόμα κρατούσε τον Φωνακλά μες στη μασχάλη του, κι εκείνος έμοιαζε να το έχει συνηθίσει: έμοιαζε σχεδόν να του αρέσει πλέον.

Καθώς πλησίαζαν στο Κακό Πάτημα, η Φρουρά επιχείρησε να τους εμποδίσει. Τους φώναξαν να σταματήσουν και να κατεβούν απ'το άλογο, κι όταν δεν υπάκουσαν τους κυνήγησαν με δικά τους άλογα και δύο δίκυκλα. Αλλά οι επαναστάτες που βρίσκονταν στα οδοφράγματα στα σύνορα του Πατήματος άρχισαν αμέσως να ρίχνουν βέλη και πέτρες στους φρουρούς· κι ακόμα και κάποια πυροβόλα χρησιμοποίησαν, τα οποία άλλοτε λειτουργούσαν άλλοτε δυσλειτουργούσαν. Οι φρουροί δεν ήταν πρόθυμοι να εμπλακούν σε σύγκρουση μαζί τους, έτσι έπαψαν να καταδιώκουν τον Οφιομαχητή και τη Διονυσία.

Ο Γεώργιος κατέβασε την κουκούλα και τη μάσκα του, για να δουν οι ξεσηκωμένοι το πρόσωπό του, και ύψωσε το ελεύθερό του χέρι – αυτό που δεν κρατούσε τον Φωνακλά. Οι επαναστάτες τον χαιρέτησαν με φωνές και υψώνοντας κι εκείνοι χέρια και όπλα.

Στον Απέθαντο, η Ευτυχία Ναθράσκη, βλέποντας τον μεγάλο τριχωτό σκύλο πλάι στη Διονυσία, είπε: «Δεν επιτρέπονται ζώα στο νοσοκομείο.»

Ο Οφιομαχητής γέλασε. «Σοβαρά; Στον Απέθαντο;»

Η Ευτυχία τον αγριοκοίταξε.

«Και τα ποντίκια;» ρώτησε αθώα ο Οφιομαχητής.

Η Ευτυχία αναποδογύρισε τα μάτια. «Είναι τα πνεύματα-φύλακες του οικοδομήματος.»

«Ναι, σίγουρα...»

Η Διονυσία γελούσε και χαίδευε τον Φωνακλά ανάμεσα στ'αφτιά, καθώς στέκονταν μέσα σ'έναν από τους διαδρόμους της κλινικής.

«Τι έγινε με τα δεδομένα για την επιδημία και τα φάρμακα;» ρώτησε ο Γεώργιος.

«Τα στείλαμε, φυσικά,» αποκρίθηκε η Ναθράσκη. «Τα στείλαμε, τηλεπικοινωνιακά, και στον Κύκλο και στη Φρουρά και στους δημοσιογράφους. Τώρα, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε και να δούμε τι θα γίνει. Αν κανείς δεν κάνει τίποτα, αν προσπαθήσουν να τα αποκρύψουν, τότε ολόκληρη η γαμημένη πόλη είναι μπλεγμένη σε τούτη τη σκευωρία!»

«Αποκλείεται,» είπε ο Οφιομαχητής. «Θα αντιδράσουν. Θα δεις. Η υπόθεση τούς αφορά όλους.»

Τα λόγια του αποδείχτηκαν σωστά. Ός το βράδυ, η αντίδραση της Κυκλόπολης έγινε φανερή. Ο Κύκλος κάλεσε τους γιατρούς του Απέθαντου και συζήτησε μαζί τους, πολιτισμένα αυτή τη φορά, ακούγοντας τι είχαν να πουν. Και οι δημοσιογράφοι δεν απέκρυψαν τίποτα· μίλησαν – και από τις οθόνες και από τα ραδιόφωνα – για όλες τις πληροφορίες που είχαν λάβει. Δεν μπορούσαν πλέον να αγνοήσουν τις κατηγορίες εναντίον της Ανθρώπινης Προστασίας· υπήρχαν στοιχεία, υπήρχαν αποδείξεις. Υπήρχε η σύσταση του μικροβίου της επιδημίας· υπήρχε η σύσταση του αληθινού φαρμάκου, αυτού που δεν ήταν εθιστικό· καθώς και η σύσταση του ύπουλου φαρμάκου, αυτού που ήταν εθιστικό.

Στον Απέθαντο, ήδη χρησιμοποιούσαν το μη-εθιστικό φάρμακο της Προστασίας για να βοηθήσουν κάποιους ασθενείς, και το έβρισκαν πολύ αποτελεσματικό. Πιο αποτελεσματικό από την Ασπίδα των Όφρων. Αυτοί που είχαν φτιάξει τη μόλυνση ήξεραν καλά, προφανώς, πώς να φτιάξουν και το αντίδοτο. «Αλλά εξακολουθώ να αισθάνομαι ότι εμπιστεύομαι πιο πολύ το δικό σου σκεύασμα, Γεώργιε,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη στον Οφιομαχητή, έχοντας θεραπευτεί η ίδια από την Ασπίδα των Όφρων.

«Και τα δύο κάνουν παρόμοια δουλειά,» αποκρίθηκε εκείνος· «απλώς το δικό μου ενεργεί πιο αργά.» Χρειάζονταν πέντε δόσεις της Ασπίδας των Όφρων για να αποτινάξει κάποιος την επίδραση των Σαγονιών του Αβυσσαίου από πάνω του, αλλά μόνο μία δόση του αντιβιοτικού της Ανθρώπινης Προστασίας φαινόταν να επαρκεί.

Στη Μεγάλη Κλινική Κυκλόπολης, οι γιατροί, παίρνοντας τα δεδομένα για το φάρμακο, άρχισαν αμέσως να φτιάχνουν περισσότερο από αυτό. Είχαν μια ολόκληρη πόλη να θεραπεύσουν.

Οι δημοσιογράφοι και ο Κύκλος καλούσαν τον Πέτρο Νιλκόδιο για να μιλήσουν μαζί του, όμως δεν τον έβρισκαν πουθενά. Καλούσαν και τα υπόλοιπα μέλη του Συμβουλίου της Ανθρώπινης Προστασίας αλλά ούτε αυτούς τούς έβρισκαν πουθενά. Μες στη νύχτα, οι πάντες είχαν εξαφανιστεί. Η Ανθρώπινη Προστασία ήταν χωρίς διοίκηση. Μόνο οι γιατροί που δούλευαν στην κλινική βρίσκονταν εκεί τώρα, και ήταν απασχολημένοι με το να απαντούν σε ερωτήσεις που τους έκαναν δημοσιογράφοι και ανακριτές του Κύκλου. Εκείνο που βασικά έλεγαν ήταν ότι,

φυσικά, δεν ήξεραν τίποτα για όλ' αυτά. Δεν ήξεραν ότι η διοίκηση της κλινικής είχε φτιάξει την επιδημία, δεν ήξεραν ότι είχε κι άλλο, καλύτερο φάρμακο αλλά το έκρυβε. Μόνο ο κύριος Ολνήθιος, ο Ευγένιος'νιρ Ολνήθιος, πήγαινε στα εργαστήρια. Καθώς και ο Πέτρος Νιλκόδιος και τα άλλα μέλη του Συμβουλίου, κατά περίπτωση. Αλλά ο κύριος Ολνήθιος ήταν που κυρίως εργαζόταν εκεί.

Ο Βιοσκόπος, όμως, ήταν τώρα νεκρός και κανείς δεν μπορούσε να του μιλήσει. Η Φρουρά τον είχε βρει, το μεσημέρι, σκοτωμένο μέσα στα εργαστήρια, όπως επίσης και τον Ευστάθιο Οσιλκόβνη και κάμποσους μισθοφόρους φύλακες. Είχαν τότε αναφέρει τους θανάτους στον Πέτρο Νιλκόδιο, που ακόμα βρισκόταν μέσα στο χτίριο, κι εκείνος τούς είχε πει πως θα φρόντιζε προσωπικά για τις σορούς. Τώρα, οι σοροί είχαν εξαφανιστεί...

Ο Οφιομαχητής, ακούγοντας αυτά τα νέα από τον τηλεοπτικό δέκτη του Απέθαντου, είπε: «Όταν το πλοίο βουλιάζει, τα ποντίκια τρέχουν να φύγουν.» Και η οργή του έβραζε μέσα του, γιατί δεν είχε καταφέρει να πιάσει στα χέρια του κανέναν από τους Νιλκόδιους. Η Ευθαλία, απλωμένη νωχελικά στους ώμους του, έβγαλε ένα μακρόσυρτο σύριγμα, νιώθοντας την εσωτερική ταραχή του σαν το μένος της ίδιας της Φαρμακερής Κυράς.

Ο Μάρκος – ο ένας από τους τέσσερις Χτυπολοίτες που ακόμα βρίσκονταν στον Απέθαντο – ρώτησε: «Εμείς πότε θα την κάνουμε, Γεώργιε; Θέλω να πω: θα τις ανοίξουνε τις πύλες οι καβουρόφιλοι, για να συνεχίσουνε να τις κρατάνε κλειστές;»

«Θα φύγουμε,» απάντησε ο Οφιομαχητής, έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στην οθόνη και τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του, «ό,τι κι αν αποφασίσουν.»

Η Διονυσία, που κι εκείνη ήταν στην αίθουσα με τον τηλεοπτικό δέκτη, είπε: «Ναι, αρκετά με την Κυκλόπολη. Θέλω να γυρίσω σπίτι μου.» Μέσα στο μυαλό της, η Μεγάπολη έμοιαζε τώρα με το καλύτερο μέρος στο Γνωστό Σύμπαν. Η Διονυσία σκεφτόταν πόσο είχε πεθυμήσει τους δρόμους της, παρότι δεν έλειπε και πολλές μέρες από εκεί.

Ο Οφιομαχητής έστρεψε το βλέμμα του στους τέσσερις Κακοτοπίτες. «Εσείς, αλήθεια, που σκέφτεστε να πάτε; Μάλλον όχι στο Χτυπολόι...»

«Σίγουρα όχι στο Χτυπολόι!» αποκρίθηκε ο Φοίβος.

«Σκεφτόμασταν ναρθούμε μαζί σου, βασικά,» είπε ο Μάρκος, κοιτάζοντας τον Οφιομαχητή υπολογιστικά. «Να κάνουμε καμιά δουλειά, ξέρεις, ομαδικά. Κέρδος για όλους.»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι μ'ενδιαφέρει...»

«Γιατί; Τι άλλο έχεις κατά νου, ρε φίλε; Για πού λες να κινηθείς;»

«Προς Μεγάπολη, για την ώρα. Θα συνοδέψω τη Διονυσία ως εκεί. Θέλετε να έρθετε στη Μεγάπολη;»

Οι τέσσερις Κακοτοπίτες αλληλοκοιτάχτηκαν, κι ο Αθανάσιος μόρφασε. «Ναι, ρε σεις· γιατί όχι, να πούμε;»

Ο Φοίβος κατένευσε.

«Ναι,» είπε ο Μελέτιος. «Όπου πάει ο σωτήρας μου πάω κι εγώ.» Δεν είχε ξεχάσει ότι ο Οφιομαχητής τον είχε γλιτώσει από το Μένος της Κυράς· ποτέ δεν θα το ξεχνούσε.

Ο Μάρκος στράφηκε στον Γεώργιο. «Καλώς. Ερχόμαστε κι εμείς στη Μεγάπολη, φίλε.»

Η Διονυσία τούς κοίταζε με καχυποψία. Κλέφτες τής θύμιζαν, κακοποιούς. «Η Μεγάπολη είναι πόλη... διαφορετική. Δεν είναι σαν τα μέρη που έχετε συνηθίσει,» τους προειδοποίησε.

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε. «Τι πα να πει αυτό, τώρα;»

«Ότι δεν συμφέρει να κλέβεις και να κάνεις κομπίνες εκεί,» του απάντησε ο Γεώργιος. «Αλλά μην ανησυχείς, θα βρείτε άλλες δουλειές στη Μεγάπολη.»

Και το βλέμμα του στράφηκε στη Στεφανία, η οποία στεκόταν σιωπηλή και τους κοίταζε με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και τον ώμο της ακουμπισμένο στον τοίχο.

«Περιμένεις ότι θα σ'εγκατελείψω από τώρα, Γεώργιε;»

«Θα έρθεις στη Μεγάπολη κι εσύ;»

«Δεν την έχω ξαναεπισκεφτεί ποτέ, αλλά δε μπορεί νάναι χειρότερη από τούτη τη γαμημένη Κυκλόπολη.» Πήρε τον ώμο της από τον τοίχο και πλησίασε τον Οφιομαχητή.

«Πότε αναχωρούμε, το λοιπόν;» ρώτησε ο Μάρκος.

«Μη βιάζεσαι να φύγεις, Γεώργιε,» είπε η Ευτυχία Ναθράσκη, που ήταν επίσης εκεί, όπως κι άλλοι από το προσωπικό του Απέθαντου. «Το ξέρω ότι έχεις ήδη κάνει πολλά για εμάς, και δεν έχουμε δικαίωμα να

σου ζητάμε τίποτ' άλλο, όμως δεν θα μπορούσες να μείνεις μερικές μέρες ακόμα; Ίσως να σε χρειαστούμε... για κάτι. Οτιδήποτε.» Είχαν αρχίσει να τον βλέπουν σαν προσωπικό τους ήρωα, όχι μόνο οι γιατροί του Απέθαντου αλλά ολόκληρο το Κακό Πάτημα. Ένας ημίθεος της Έχιδνας που είχε έρθει για να τους σώσει.

«Θα μείνω μέχρι το τρένο ν'αρχίσει πάλι να σταματά στην Κυκλόπολη,» αποκρίθηκε ο Οφιομαχητής. «Δεν είν' ανάγκη να ταξιδέψουμε στη Μεγάπολη διασχίζοντας τις Κλειστές Πεδιάδες» – που όλοι ήξεραν ότι ήταν επικίνδυνες, βρισκόμενες πλάι στους Κακούς Τόπους, χωρισμένες από αυτούς μόνο χάρη στον ποταμό Τίρπο – «ή ακολουθώντας κάποια από τις άλλες εναλλακτικές πορείες.

»Εκτός αν διαφωνείς,» πρόσθεσε στρεφόμενος στη Διονυσία. «Θέλεις να φύγουμε πιο γρήγορα;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι· δε βιάζομαι τόσο. Μπορώ να περιμένω μερικές μέρες.»

Συνεχίζουμε να χτυπάμε τους Τρομερούς Καπνούς μέσα στο λημέρι τους. Κυρίως οι άλλοι μάχονται· εγώ απλώς τους βοηθάω, ακόμα κουρασμένος από τα προηγούμενα. Νομίζω όμως πως θεωρούν τη βοήθειά μου σημαντική. Ο Δεξής και η Αριστερή φτερουγίζουν κοντά μου, καθώς κι άλλα ιπτάμενα ερπετά της Βυθυδάτιας. Η Λουκία, ντυμένη με την οργανική στολή ενδυνάμωσης, είναι πάντα πλάι μου. Και η Ζέρκι-λιθ ποτέ δεν είναι μακριά.

Λιανίζουμε τους χειρότερους πειρατές της Υπερυδάτιας μέσα στις σήραγγες και τις σπηλιές· δεν έχουν πουθενά να πάνε για να υποχωρήσουν, είναι παγιδευμένοι. Βλέπω ορισμένους να σπάνε τα κάγκελα που φράζουν ένα άνοιγμα και να μπαίνουν στις Επικίνδυνες Περιοχές (όπως οι ίδιοι τις ονομάζουν), τον υπόλοιπο υπόγειο κόσμο της Βυθυδάτιας. Καλή τύχη σ'αυτούς... Δεν τους κυνηγάμε, φυσικά.

Τον Γρηγόριο Καθαρό δεν τον βρίσκουμε πουθενά. Αφού τον δηλητηρίασα με Παγερό Δήγμα, οι άνθρωποί του τον εξαφάνισαν. Πού τον πήγαν; Τον τράβηξαν στις Επικίνδυνες Περιοχές κι αυτόν; Δεν έχει μεγάλη σημασία τώρα, με την καταστροφή που προκαλούμε εδώ μέσα...

Τον Πρίγκιπα Κοσμά τον συναντάμε, ωστόσο, και ο αδελφός του του φωνάζει πάλι να παραδοθεί για να τον πάει στην Ηχώπολη και εκεί να αποδοθεί δικαιοσύνη. Ο Κοσμάς δεν αποδεικνύεται συνεργάσιμος· μάχεται σαν λυσσασμένο σκυλί, σαν οδοντόψαρο που έχει χάσει τα λογικά του – γιατί ακόμα και τα οδοντόψαρα ξέρουν πότε να υποχωρήσουν. Ο Δαμιανός τον αντιμετωπίζει ο ίδιος, φωνάζοντας στους άλλους να παραμερίσουν. Τα ξίφη των δύο πριγκίπων της Ηχώπολης αντηχούν μέσα στη σπηλιά καθώς οι υπόλοιποι μαχητές μας συγκρούονται με Καπνούς και εγώ κάθε τόσο σκοτώνω κανέναν με το Φιλί της Έχιδνας. Μετά, παρατηρώ πως ο Δαμιανός παραπατά από τα άγρια χτυπήματα του αδελφού του· παραπατά... και πέφτει. Τραυματισμένος. Ο Κοσμάς είναι έτοιμος να τον αποτελειώσει.

Σημαδεύω τον εξόριστο Πρίγκιπα της Ηχώπολης με το βελονοβόλο μου, και τραβάω τη σκανδάλη. Η βελόνα τον χτυπά στο δεξί χέρι, η Αγκαλιά Μουδιάστρας απλώνεται μες στο αίμα του, και τρεκλίζει, νιώθοντας το σώμα του να μουδιάζει. Κατεβάζει όμως το σπαθί του, σε μια τελευταία προσπάθεια να σκοτώσει τον Δαμιανό, και αστοχεί για μερικά εκατοστά το κεφάλι του καθώς εκείνος κάνει στο πλάι. Ο Κοσμάς χάνει την ισορροπία του και πέφτει – ενώ, την ίδια στιγμή, ένα βέλος καρφώνεται στη ράχη του. Ένα βέλος των Μακροθάνατων. Και βλέπω τον Ανθέμιο να κατεβάζει το τόξο του. Στο πρόσωπό του είναι μια όψη τρομερής οργής. Η ίδια όψη που είδα να παρουσιάζεται εκεί ύστερα από τον θάνατο της Ερασμίας.

Καθώς οι σήραγγες και οι σπηλιές καθαρίζουν από Καπνούς και γεμίζουν πτώματα και θραύσματα, φτάνουμε μπροστά σε μια βαριά μεταλλική πόρτα, και η Ζέρκιλιθ μάς λέει ότι από πίσω της είναι η σπηλιά με το ενεργειακό νοοσύστημα. «Η πόρτα κλείνει με ενεργειακό κλειδί,» μας εξηγεί, «αλλά ο Ιωάννης την άνοιξε και με τη μαγεία του μόνο. Χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του νοοσυστήματος, κάπως.»

Ο Μελέτιος'σαρ στρέφεται σ'εμένα. «Δε νομίζω ότι θα είναι εφικτό να την ανοίξω με Ξόρκι Ξεκλειδώματος» και με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» αποκρίνομαι, θηκαρώνοντας το Φιλί της Έχιδνας.

Κλοτσάω τη βαριά, ενισχυμένη πόρτα – τρίζει άγρια – και τη χτυπάω με τον ώμο μου – τρίζει πιο δυνατά, χώματα και πέτρες πέφτουν – και την κλοτσάω ξανά – τραντάζεται ολόκληρη σαν ιστίο καραβιού μέσα σε θύελλα, ένα σύννεφο σκόνης σηκώνεται – και την χτυπάω γι'ακόμα μια φορά με τον ώμο, σωριάζοντάς την χωρίς να πέσω κάτω μαζί της.

Αντίκρυ μου, μέσα σε μια σπηλιά γεμάτη τεχνικούς εξοπλισμούς, αιωρείται ένα πράγμα που δεν μπορεί παρά να είναι το ενεργειακό νοοσύστημα. Είναι όπως μου το είχε δείξει κάποτε σε ολόγραμμα ο Ιωάννης Κερβάκλιος, ο Άρχοντας της Νερκάλης: ένα ρομβοειδές αντικείμενο. Αλλά έχει διαφορετικό χρώμα στην πραγματικότητα, και γι'αυτό το χρώμα δεν έχω όνομα· όμως, όπως μου είχε πει ο Κερβάκλιος, θα μπορούσες να το χαρακτηρίσεις μοβ, γαλανό, και κόκκινο συγχρόνως.

Τραβώντας ξανά το Φιλί της Έχιδνας – αν και δεν παρατηρώ κανέναν κίνδυνο εδώ πέρα – περνάω το κατώφλι μπαίνοντας στη σπηλιά. Η Λουκία με ακολουθεί, το ίδιο κι ο Μελέτιος'σαρ.

«Το νοοσύστημα...» λέει σαν ν'αντικρίζει κάτι από όνειρο, και το πλησιάζει αρχίζοντας αμέσως να κάνει κάποιο ξόρκι – μουρμουρίζοντας λόγια ακαταλαβίστικα για εμένα, σχηματίζοντας μυστηριακά σύμβολα με τα δάχτυλά του. Κρίνοντας από την όψη του, ο μάγος φαίνεται σαγηνευμένος από το παράξενο, αρχέγονο μηχανήμα. Αναμενόμενα. Είναι του τάγματος των Ερευνητών.

«Αυτή η κοτρώνα είναι;» κάνει η Λουκία, μορφάζοντας.

Γελάω, ενώ κι άλλοι μπαίνουν στη σπηλιά για να δουν το νοοσύστημα. «Αρκετά σημαντική κοτρώνα, για πολλούς, Λουκία.»

Ο Δεξής έρχεται και γαντζώνεται στον δεξή μου ώμο· η Αριστερή στον αριστερό.

Ο Κλεόβουλος'μορ πλησιάζει επίσης το ενεργειακό νοοσύστημα κάνοντας κάποιο ξόρκι· το ίδιο και η μάγισσα του Μικρού Σύμπαντος η οποία ονομάζεται Ανδρονίκη'χοκ.

Ο Μελέτιος'σαρ λέει, τελικά: «Πρέπει να το πάρουμε αποδώ.»

«Εννοείται,» συμφωνεί ο Κλεόβουλος.

Ο Μελέτιος πιάνει ένα-ένα τα καλώδια που συνδέουν το νοοσύστημα με διάφορους άλλους εξοπλισμούς και τα τραβά ξεκολλώντας τα από πάνω του. Δε νομίζω ότι ήταν τοποθετημένα μέσα σε ανοίγματα του νοοσυστήματος· απλά οι άκριές τους το ακουμπούσαν, κι αυτό τις κρατούσε στη θέση τους με κάποιο τρόπο.

«Γίνεται να μετακινηθεί;» ρωτά η Λουκία.

«Για να το μετακίνησε ο Ιωάννης'σαρ, προφανώς γίνεται,» αποκρίνεται ο Μελέτιος· και, επιφυλακτικά, απλώνει το χέρι του κι αγγίζει το νοοσύστημα. Δεν του συμβαίνει κάτι κακό, απ'ότι φαίνεται. Νεύει προς τη μεριά του Κλεόβουλου και της Ανδρονίκης (που μάλλον είναι εξωδιαστασιακή, κρίνοντας από το όνομά της). Αγγίζουν κι αυτοί το νοοσύστημα, και όλοι μαζί το σπρώχνουν με προσοχή. Το παράξενο, ρομβοειδές αντικείμενο κινείται επάνω στον αέρα, από την ώθησή τους. Κινείται ομαλά, σαν να είχε αόρατες ρόδες.

«Υπάρχει και κάτι άλλο που πρέπει να σας δείξω,» μας λέει η Ζέρκιλιθ καθώς βγάζουν το ενεργειακό νοοσύστημα από τη σπηλιά με τους τεχνικούς εξοπλισμούς.

Ο Εριβάλιος την προτρέπει να μας οδηγήσει εκεί, και εκείνη μάς πηγαίνει σε μια μεριά του άντρου των Τρομερών Καπνών όπου βρίσκεται ένα κιγκλίδωμα κλειδωμένο με μεγάλη κλειδωνιά. Πίσω του καπνοί απλώνονται, μια θολούρα που γίνεται ολοένα και πιο πυκνή όσο πιο βαθιά κοιτάζεις.

«Εδώ,» μας λέει η Ζέρκιλιθ, «έφερνε ο Ιωάννης το κιβώτιο του γίγαντα κάθε φορά που τον χρησιμοποιούσαν σε πειρατείες.» Το κιβώτιο που τώρα έχουμε μαζί μας· το πήραμε από τους Καπνούς στη συμπλοκή ύστερα από τη σύγκρουσή μου με τον μάγο τους. «Νομίζω πως με αυτούς τους φυσικούς καπνούς της Βυθυδάτιας φόρτιζε κάπως τον γίγαντα. Τον έτρεφε. Αναπλήρωνε τις χαμένες δυνάμεις του. Δεν ξέρω πώς ακριβώς το έκανε, όμως.»

Το ενδιαφέρον είναι ολοφάνερο στην όψη του Μελέτιου. Η ερευνητική φύση του μυαλού του τον ωθεί να εξετάζει τα πάντα· οτιδήποτε μυστηριώδες και αινιγματικό στο σύμπαν δεν τον αφήνει να ησυχάσει. Συνηθισμένος Ερευνητής. Όμως είναι, συγχρόνως, και μυστικός πράκτορας του αδελφού του, του Εκλεκτού της Μεγάπολης Γεράσιμου Ευκάλνιου· έτσι λέει: «Δυστυχώς, αυτό είναι ένα πρόβλημα για άλλη μέρα ίσως. Καλύτερα να επιστρέψουμε στο Μικρό Σύμπαν τώρα. Αυτό που έχουμε μαζί μας είναι πολύτιμο.» Εννοεί το νοοσύστημα ασφαλώς.

Αλλά η Ζέρκιλιθ διαφωνεί. «Είναι κάτι ακόμα που πρέπει να δείτε.»

«Πάλι;»

«Πάλι.»

Μας οδηγεί, αυτή τη φορά, σε μια άλλη μεριά του λημεριού των Τρομερών Καπνών, μια περιοχή που είναι, φανερά, πρόσφατα σκαμμένη και υπάρχουν μηχανήματα εκσκαφής παρατημένα αποδώ κι αποκεί. Σ'ένα σημείο υπάρχει, επίσης, ένα μηχάνημα που δεν μπορώ να καταλάβω τη χρησιμότητά του. Είναι μεγάλο και τοποθετημένο μέσα στους βράχους, σαν καρφί, σαν κολόνα.

«Αυτό,» μας λέει η Ζέρκιλιθ, «είναι το ένα από τα μηχανήματα ανάδυσης που θα σηκώσουν τη Βυθυδάτια πάνω από τη θάλασσα. Ο Ιωάννης

σκόπευε να τοποθετήσει κι άλλα, σε διάφορα σημεία της ηπειρονήσου, αλλά δεν πρόλαβε...»

Ο Μελέτιος'σαρ και ο Κλεόβουλος'μορ κοιτάζουν το μηχανήμα με ενδιαφέρον και κάνουν ξόρκια – ερευνητικής φύσης, υποθέτω. Μετά, συμφωνούν ότι δεν αξίζει τον κόπο να το ξεκαρφώσουμε από τις πέτρες και να το πάρουμε μαζί μας. Δε θα είχε νόημα. «Θα το κοιτάξουμε περισσότερο στο μέλλον,» λέει ο Μελέτιος. «Τώρα, ας επιστρέψουμε στο Μικρό Σύμπαν.» Και κανείς από τους υπόλοιπους δεν διαφωνεί με τους δύο μάγους.

Αφού λεηλατούμε ό,τι μπορούμε να κουβαλήσουμε από το λημέρι των Τρομερών Καπνών (γιατί, παρότι οι συμπολεμιστές μου δεν είναι πειρατές, κανείς στην Υπερυδάτια δεν λέει όχι σε λίγο καλό πλιάτσικο όταν του προσφέρεται), πηγαίνουμε στο λιμάνι όπου τα πλοία των κουρσάρων είναι αραγμένα.

«Τι θα κάνουμε μ'αυτά;» ρωτά ο Πρίγκιπας Δαμιανός, που ακόμα στέκεται όρθιος: ο Κοσμάς δεν τον τραυμάτισε και τόσο σοβαρά κατά τη μονομαχία τους.

«Τίποτα,» απαντά ο Μελέτιος'σαρ. «Δε μπορούν να φύγουν αποδώ χωρίς το νοοσύστημα να δημιουργήσει την υδάτινη σήραγγα που μας περιέγραψε ο Οφιομαχητής. Και ούτως ή άλλως σκοτώσαμε τα πληρώματα.»

«Ναι,» νεύει ο Εριβάλιος. «Αφήστε τα εδώ. Δεν υπάρχει λόγος να τα βυθίσουμε. Αδειάστε τα, όμως, από ό,τι πολύτιμο και χρήσιμο περιέχουν.» Αυτός είναι που δίνει τώρα διαταγές στους μαχητές του Μικρού Σύμπαντος: ο Ισίδωρος Ορνάκιος δεν είναι μαζί μας: μας περιμένει στο Μικρό Σύμπαν, με τη Γεωργία. Επιμέναμε όλοι να μη μας ακολουθήσει στο λημέρι των Καπνών βάζοντας τον εαυτό του σε κίνδυνο.

Ο Πρίγκιπας Δαμιανός δίνει παρόμοια εντολή στους δικούς του μαχητές, και ο Μελέτιος'σαρ στους μαχητές που έχουν έρθει από τον Αβύθιστο, τους μαχητές της Μεγάπολης. Ο Ευστάθιος Λιρκάδιος και η κυρά Ιωάννα δεν είναι εδώ: είναι στο πλοίο τους, πάνω από τα κύματα, εφτάμισι χιλιόμετρα πιο ψηλά από εμάς.

Αφού λεηλατούμε και τα καράβια των Καπνών, μπαίνουμε στα υποβρύχια και φεύγουμε από την πλημμυρισμένη σπηλιά στο πλάι της Βυθυδάτιας. Επιστρέφουμε στο Μικρό Σύμπαν, και σύντομα καθόμαστε

στο Σαλόνι του Καπετάνιου και ιστορούμε στον Ορνάκιο και τη Γεωργία τι συνέβη στο λημέρι των Τρομερών Καπνών. Σε λίγο, ο Λιρκάδιος και η Ιωάννα κατεβαίνουν επίσης, με το μικρό υποβρύχιο που τους έχουμε στείλει, καθώς και ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και μερικά μέλη του πληρώματός του.

Ο Δημοσθένης μού λέει: «Ελπίζω να μη μου κρατάς κακία, Γεώργιε,» κι ο Φαφλατάς κρώζει από τον ώμο του: «Κακία κακία κακία κακία,» προτού ο Φτερωτός τού κλείσει το ράμφος με δυο δυνατά δάχτυλα.

«Κακία;» κάνω, σχεδόν σαν τον γαλανόγκριζο Φαφλατά. «Για ποιο λόγο;»

«Μας έσωσες τη ζωή στην Αρίλκη—»

«Μην το ξαναπείς αυτό, Φτερωτέ· θα τσακωθούμε πολύ άγρια!» («Άγρια!» κρώζει ο Φαφλατάς.)

Χαμογελά. «Το υπόσχομαι,» αποκρίνεται. «Αλλά να ξέρεις πως αν ή-
ταν για σένα το θέμα θα ερχόμασταν εκεί κάτω, όπως μέيناμε και στην
Ηχώπολη για να αντιμετωπίσουμε την επίθεση των Καπνών. Όπως α-
κολουθήσαμε το τηλεπικοινωνιακό σήμα σου μαζί με τους άλλους ό-
ταν ήσουν πιασμένος στο πλάι του Γρήγορου Τέλους κι απομακρυνό-
σουν. Όμως είχαμε πει εξ αρχής, από τότε που φύγαμε απ'τη Σκιάπολη,
ότι δεν θα μπουκάρουμε στο λημέρι των Καπνών, ότι η δουλειά μας ή-
ταν μονάχα να σε βοηθήσουμε να τους βρεις, όχι να τους εξοντώσεις.»

«Και σας είχα απαντήσει πως δε μ'ενδιαφέρει να τους εξοντώσω...»

«Ακριβώς.»

«Ούτε τώρα η εξόντωσή τους μ'ενδιέφερε ιδιαίτερα. Ήταν, κυρίως,
δουλειά των άλλων, αλλά ήθελα να βοηθήσω. Για χάρη του Βασιληά
Αργύριου, περισσότερο. Καλά έκανες και κράτησες το πλήρωμά σου
μακριά.» Του σφίγγω τον ώμο, φιλικά. «Δεν είχατε λόγο ναρθείτε εκεί
μέσα. Αλλά χάσατε κάποιο πλιάτσικο, ομολογουμένως,» προσθέτω,
μειδιώντας. Και γελάμε, εγώ κι ο Δημοσθένης ο Φτερωτός.

«Δε μπορείς να τάχεις όλα δικά σου, Οφιομαχητή.»

Μετά, αποφασίζουμε να ξεκουραστούμε γιατί οι πάντες το χρειάζο-
νται, ακόμα κι εγώ. Όσοι δεν είμαστε μόνιμοι κάτοικοι του Μικρού Σύ-
μπαντος φιλοξενούμαστε στο κατάστρωμα που ονομάζεται Ξενοδο-
χείο, το οποίο είναι, επί του παρόντος, άδαιο εκτός από εμάς. Στο δω-
μάτιό μας, η Λουκία αλείφει τα τραύματά μου με θεραπευτική αλοιφή,

κι εγώ τα δικά της, που είναι πολύ λιγότερα – μερικά επιπόλαια κοψίματα μονάχα.

Ο Δεξής και η Αριστερή με έχουν ακολουθήσει εδώ· είναι μαζί μου. Πάω στοίχημα ότι θα με ακολουθήσουν κι επάνω, έξω από τη θάλασσα, και το φως των δίδυμων ήλιων της Υπερυδάτιας θα τους φανεί περίεργο, πολύ περίεργο. Ίσως, μάλιστα, να δυσκολευτούν λιγάκι να προσαρμοστούν.

Ο Ακατάλυτος (που μας περίμενε στο Μικρό Σύμπαν μαζί με τον Φωνακλά όσο ήμασταν στο λημέρι των Καπνών) φαίνεται, πάντως, να τα πηγαίνει καλά με τα δύο φτερωτά ερπετά. Δεν διαισθάνομαι εχθρική ή αμυντική διάθεση από τη μεριά του Δεξή ή της Αριστερής· και ούτε παρατηρώ κάτι άγριο από τη μεριά του γάτου της Λουκίας.

Αφού ξεκουραζόμαστε όλοι επαρκώς, συγκεντρωνόμαστε πάλι στο Σαλόνι του Καπετάνιου για να συζητήσουμε κάποια θέματα που μας αφορούν άμεσα. Ή, τουλάχιστον, που αφορούν τους άλλους άμεσα. Εγώ διαφορετικά πράγματα έχω στο μυαλό μου. Πράγματα σχετικά με τον Πρίγκιπα Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ, του Βασιλείου της Χάρνωθ, στη Μοργκιάνη... Για την ώρα, όμως, αφήνω τις σκέψεις μου να παρασρθούν από την κουβέντα των υπολοίπων.

Εκείνο που φαίνεται, πρώτα, να τους απασχολεί είναι πώς μπορούν να συνεχίσουν να παρακολουθούν τη Βυθυδάτια. Ο Μελέτιος'σαρ πιστεύει πως, τώρα που τη βρήκαν, δεν πρέπει να την αφήσουν να χαθεί πάλι. «Αν απομακρυνθούμε,» λέει, «δεν πρόκειται να την ξαναβρούμε. Και η ηπειρόνησος παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον, Καπετάνιε.» Απευθύνεται στον Ορνάκιο. «Πρέπει να συνεχίσουμε να την παρακολουθούμε, ώστε να έχουμε τη δυνατότητα να καταδυθούμε εδώ για περισσότερη έρευνα.»

«Και πώς προτείνεις να γίνει αυτό;» ρωτά ο Ισίδωρος.

«Το Μικρό Σύμπαν θα μπορούσε να ακολουθεί τη Βυθυδάτια...»

«Η δουλειά του Μικρού Σύμπαντος δεν είναι αυτή, Μελέτιε. Μπορεί και συντηρείται επειδή ταξιδεύει από ηπειρόνησο σε ηπειρόνησο λειτουργώντας ως ξενοδοχείο.»

«Αν αφήναμε, τότε, ένα από τα μικρά υποβρύχιά σας κοντά στη Βυθυδάτια;» λέει συλλογισμένα ο Μελέτιος'σαρ.

«Και πώς θα το ξαναβρούμε; Δεν είναι δυνατόν να έχουμε τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί του, και ανά πάσα στιγμή μπορεί να βρίσκεται οπουδήποτε ακολουθώντας τη Βυθυδάτια.»

Ο Μελέτιος μοιάζει εκνευρισμένος καθώς καπνίζει ένα τσιγάρο. «Πρέπει, όμως, να βρεθεί μια λύση, Καπετάνιε. Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τη Βυθυδάτια να χαθεί ξανά—»

«Αντιθέτως· ίσως αυτό να είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε.»

«Δεν είναι δυνατόν να σοβαρολογείς!»

«Τι άλλη επιλογή υπάρχει; Να είναι διαρκώς ένα υποβρύχιο εδώ κάτω, εφτάμισι χιλιόμετρα βάθος, και να επικοινωνεί με ένα καράβι που βρίσκεται στον αφρό; Ακόμα κι έτσι, πάλι δεν είναι εφικτό να έχουμε συνεχή τηλεπικοινωνιακή επαφή με το καράβι, άρα θα το χάνουμε.»

Ο Μελέτιος δεν διαφωνεί – δεν μπορεί να διαφωνήσει. Αυτό που του είπε ο Ορνάκιος είναι σωστό. Μετά από λίγο, όμως, προτείνει: «Αν κάπως καταφέρναμε να συμπεριλάβουμε τη Βυθυδάτια στα συστήματα πλοήγησης που δείχνουν τις θέσεις των άλλων ηπειρονήσων....» Και ρίχνει ένα βλέμμα προς τη μεριά του Κλεόβουλου'μορ.

«Το ξέρεις ότι αυτό δεν είναι εύκολο,» απαντά εκείνος. «Τα συστήματα πλοήγησης υπολογίζουν διάφορα δεδομένα από το περιβάλλον της διάστασης για να εξαγάγουν τις θέσεις των ηπειρονήσων. Για να συμπεριληφθεί η Βυθυδάτια χρειάζεται πολλή έρευνα. Και δεν ξέρω καν αν θα ήταν εφικτό· γιατί δεν επιπλέει όπως οι άλλες ηπειρόνησοι: κινείται σαν υποβρύχιο μέσα στον βυθό. Σίγουρα δεν μπορώ να δώσω λύση τώρα, πάντως.»

Η όψη του Μελέτιου αγριεύει. Σβήνει το τσιγάρο του στο τασάκι μπροστά του, πάνω στο τραπέζι. «Το έχετε, δηλαδή, αποφασίσει όλοι να παρατήσουμε τη Βυθυδάτια στο έλεος των θαλασσών; Να χαθεί ξανά; Για πάντα, αυτή τη φορά, ίσως;»

«Υπάρχει τρόπος να την ξαναβρούμε,» λέει ο Κλεόβουλος'μορ.

Ο Μελέτιος τον κοιτάζει ερωτηματικά.

«Ξέχασες πώς τη βρήκε ο Ιωάννης'σαρ; Μέσω του νοοσυστήματος.»

«Δεν ξέρουμε, όμως, πώς ακριβώς το έκανε.»

«Μπορεί, πάντως, να γίνει. Απλώς χρειάζεται κάποια προσπάθεια από μέρους μας.»

«Θα προτιμούσα να μη χάσουμε καθόλου τη Βυθυδάτια, τώρα που την έχουμε βρει, όχι να την εγκαταλείψουμε και να την ψάχνουμε από την αρχή.» Και στρέφει το βλέμμα του ξανά στον Ορνάκιο.

Ο Ισιδωρος τού λέει: «Και οι δικοί μου μάγοι, στο Μικρό Σύμπαν, θα ήθελαν να ερευνήσουν τη Βυθυδάτια, Μελέτιε· και όχι μόνο οι μάγοι. Έχω επιστήμονες και μελετητές διαφόρων ειδών εδώ, όπως ξέρεις. Όμως, πώς να παρακολουθούμε μια βυθισμένη ηπειρόνησο; Είναι αδύνατον το Μικρό Σύμπαν να βρίσκεται συνεχώς κοντά της. Και πιο πριν, ενώ ξεκουραζόσασταν, μίλησα με την Ωκεανομάντισσά μας και μου είπε ότι, αν απομακρυνθούμε από τη Βυθυδάτια, ούτε αυτή θα μπορεί να την ξαναβρεί. Πρέπει να την εγκαταλείψουμε προσωρινά. Δε γίνεται αλλιώς.»

Ο Μελέτιος'σαρ είναι συλλογισμένος ξανά, προτού στρέψει το βλέμμα του σ'εμένα και πει: «Εσύ βρήκες πολλά πράγματα στον υπόγειο κόσμο της Βυθυδάτιας, Οφιομαχητή... Εκτός των άλλων, κι εκείνη τη λίμνη...»

«Και λοιπόν;» Δε μ'αρέσει εκεί που μοιάζει να το πηγαίνει...

«Αν έφτανες πάλι στη λίμνη, πόσο μακριά θα μπορούσες να απλώσεις τις αισθήσεις σου;»

«Αποκλείεται να κάνω αυτό που προτείνεις.»

«Τι νομίζεις ότι προτείνω;»

«Να κάθομαι στη Βυθυδάτια για να μπορείτε να την εντοπίζετε και να έρχεστε εδώ.»

«Δεν προτείνω αυτό. Προτείνω να πάμε πάλι στη λίμνη για να βρούμε κάποιον άλλο τρόπο να εντοπίζουμε τη θέση της Βυθυδάτιας.»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά ενώ το Γαλήνεμα του Άγριου Ανέμου τιθασεύει τη φαρμακερή οργή μου. «Δε νομίζω ότι είναι εφικτό, Μελέτιε. Και δεν είμαι πρόθυμος να ξαναπάω εκεί μέσα. Ήρθα για να βρω τη Ζέρκιλιθ και να σας βοηθήσω να ξεπαστρέψετε τους Καπνούς για χάρη του Βασιληά Αργύριου της Ηχώπολης – αλλά μέχρι εκεί.»

«Θα μπορούσαμε να σε πληρώσουμε από τη Μεγάπολη...»

«Δεν ενδιαφέρομαι, Μελέτιε. Και, για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω ότι υπάρχει τόσο εύκολη λύση στο πρόβλημά σου. Εκτός, ίσως, μέσω του νοοσυστήματος, όπως είπε κι ο Κλεόβουλος.»

Έτσι, μετά από λίγο, ο Μελέτιος'σαρ αναγκάζεται να αφήσει αυτό το θέμα, αν και καταφανώς δεν του αρέσει καθόλου. Δεν του αρέσει που υπάρχει πιθανότητα να χάσει τη Βυθυδάτια και όλα τα μυστικά που κρύβονται μέσα της. Τον καταλαβαίνω, αλλά δεν μπορώ να πω ότι συμπάσχω κιόλας...

Η συζήτησή τους τώρα στρέφεται στο ενεργειακό νοοσύστημα, κι άλλος ένας διαπληκτισμός ακολουθεί, πολύ χειρότερος από τον προηγούμενο. Εκτός των άλλων, ο Μελέτιος'σαρ είναι ήδη τσαντισμένος.

Έχει ανάψει καινούργιο τσιγάρο καθώς λέει στον Ορνάκιο: «Το νοοσύστημα δεν μπορεί να μείνει εδώ, Καπετάνιε! Πρέπει να μεταφερθεί στη Μεγάπολη, για να γίνουν μελέτες.»

«Θεωρείς ότι στο Μικρό Σύμπαν δεν θα γίνουν μελέτες;» αποκρίνεται ο Ορνάκιος. «Έχω τους καλύτερους ανθρώπους στο σκάφος μου.»

«Το νοοσύστημα ανήκει στη Μεγάπολη, Καπετάνιε,» επιμένει ο Μελέτιος. «Το Μικρό Σύμπαν είναι ένα υποβρύχιο ξενοδοχείο. Παρότι ομολογουμένως γιγάντιο, δεν είναι πόλη.»

Ο Ορνάκιος τού λέει: «Το ενεργειακό νοοσύστημα είναι, ουσιαστικά, λάφυρο. Δικό μας λάφυρο.»

«Εκεί είναι, λοιπόν, το θέμα; Το αρπάξατε, οπότε είναι δικό σας;»

«Μας κάνεις να μοιάζουμε με πειρατές τώρα...» λέει άγρια ο Σωτήριος Εριβάλιος.

«Συμπεριφέρεστε σαν πειρατές!» αποκρίνεται ο Μελέτιος'σαρ, οργισμένα.

«Ό,τι σου δίνει η θάλασσα, δικό σου είναι,» του λέει ο Ορνάκιος. «Σίγουρα το έχεις ξανακούσει.» Είναι ένα παλιό γνωμικό της Υπερυδάτιας.

«Εδώ δεν μιλάμε για ένα σεντούκι με ακριβά ρούχα μέσα σ'ένα ναυάγιο· ούτε καν για ένα υδατοτρόπο κανόνι. Μιλάμε για ένα ενεργειακό νοοσύστημα. Πρέπει να—»

«Τίποτα δεν αλλάζει. Το βρήκαμε στη θάλασσα· μας ανήκει πλέον. Εκτός αν θέλεις να έρθουμε στα όπλα για το ποιος θα το κρατήσει.»

«Το ξέρεις ότι δεν έχω αρκετούς μαχητές για να αντιμετωπίσω το Μικρό Σύμπαν. Και ούτε θα ήθελα να πολεμήσω εναντίον σας, Καπετάνιε—»

«Παρομοίως, Μελέτιε.»

«—Αλλά αυτό που κάνετε λέγεται κλοπή.»

«Δεν είναι κλοπή, και το ξέρεις!» Τώρα, κι ο Ορνάκιος μοιάζει να θυμώνει, αν και δεν δυναμώνει πολύ τη φωνή του. «Βρήκαμε το νοοσύστημα και—»

«Δεν το βρήκατε μόνοι σας!»

«Αμφιβάλλεις ότι όλη αυτή η επιχείρηση στη Βυθυδάτια βασιζόταν στο Μικρό Σύμπαν; Θα είχατε φτάσει ποτέ εκεί χωρίς εμάς;»

Ο Μελέτιος φουσά καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Το βλέπεις ότι έχω δίκιο,» του λέει ο Ορνάκιος. «Το ενεργειακό νοοσύστημα είναι δικό μας λάφυρο, και θα το κρατήσουμε.»

«Δεν είναι αρκετά ασφαλές εδώ. Αν πέσει στα λάθος χέρια—»

«Θες να μου πεις ότι στη Μεγάπολη δεν μπορεί να πέσει στα λάθος χέρια; Θυμάσαι τι μας εξιστόρησε ο Οφιομαχητής, έτσι; Το νοοσύστημα ήταν στη Νερκάλη όταν ο Πολιτοβασιλέας της Συμπολιτείας των Ποταμών το έκλεψε και—»

«Θα το φυλάμε καλύτερα από τον Άρχοντα της Νερκάλης.»

«Κι εκείνος, μάλλον, καλά πίστευε ότι το φυλούσε.»

«Ναι,» παρεμβαίνω, «δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό.»

«Συμφωνείς κι εσύ να μείνει το νοοσύστημα στο Μικρό Σύμπαν;» με ρωτά ο Μελέτιος'σαρ, κοιτάζοντάς με σαν να τον έχω προδώσει.

«Γιατί όχι;» αποκρίνομαι. «Νομίζω ότι, αν μη τι άλλο, εδώ θα είναι πιο ασφαλές απ'ό,τι αλλού. Ο Καπετάνιος αναμφίβολα θα το προσέχει, και το Μικρό Σύμπαν ταξιδεύει αποδώ κι αποκεί, σ'όλη την Υπερυδάτια. Δε θα είναι εύκολο κάποιος να έρθει και να κλέψει το νοοσύστημα.»

«Ακριβώς έτσι το σκέφτομαι κι εγώ,» νεύει ο Ισίδωρος Ορνάκιος. Και προς τον Μελέτιο: «Μπορείς να έρχεσαι για έρευνες σχετικά με το νοοσύστημα, και μπορείς να φέρνεις κι άλλους από τη Μεγάπολη αν θέλεις. Είμαστε σύμμαχοι, δεν είμαστε; Έχουμε καλές σχέσεις με τη Μεγάπολη.»

«Σ'ευχαριστούμε γι'αυτό, Καπετάνιε, αλλά εξακολουθώ να πιστεύω πως το νοοσύστημα θα ήταν καλύτερα να βρισκόταν σε κάποια ξηρά, και σωστά προστατευμένο.»

«Διαφέρουν οι απόψεις, τότε.»

«Αλλά η δική σου υπερισχύει.»

«Ό,τι σου δίνει η θάλασσα, δικό σου είναι,» επαναλαμβάνει ο Ισίδωρος Ορνάκιος.

Και την ίδια απόφαση παίρνει και για το κιβώτιο μέσα στο οποίο είναι κλεισμένος ο γίγαντας των Καπνών και το οποίο κανείς τους δεν έχει επιχειρήσει να ανοίξει ακόμα.

Κάτι στην όψη του Μελέτιου μού λέει ότι δεν τον ενδιαφέρει και τόσο αυτό το κιβώτιο αλλά θα έκανε ανταρσία για το νοοσύστημα, αν μπορούσε. Ευτυχώς δεν νομίζω ότι μπορεί, οπότε δεν χρειάζεται ν' ανησυχούμε. Πραγματικά θεωρώ πως είναι καλύτερα ένα τέτοιο επικίνδυνο ενεργειακό μηχάνημα να μένει μέσα στο Μικρό Σύμπαν. Βγαίνοντας στις ηπειρονήσους, το μόνο που μπορεί να προκαλέσει πάλι είναι προβλήματα. Η Ιστορία πιθανώς να επαναληφθεί, όπως έχει την τάση να κάνει. Και δεν θέλω καν να υποθέσω σε ποιου λάθος ανθρώπου τα χέρια ίσως να καταλήξει το νοοσύστημα τούτη τη φορά... Για κάποιο λόγο, αισθάνομαι ότι μ' ενδιαφέρει αυτό. Αισθάνομαι πλέον την Υπερυδάτια σαν το σπίτι μου, όπως έχω παρατηρήσει συχνά τελευταία. Αισθάνομαι την Υπερυδάτια σαν δική μου διάσταση, παρότι δική μου ουσιαστικά δεν είναι. Είμαι από άλλου. Από τη Μοργκιάνη. Που μου μοιάζει ξένη...

Το Μικρό Σύμπαν απομακρύνεται τελικά από τη Βυθυδάτια. Την αφήνουμε πίσω μας, να χαθεί ξανά στις ατέρμονες θάλασσες, και φεύγουμε. Τα τρία καράβια μας, φυσικά, μας ακολουθούν, και σύντομα ανεβαίνω στο Αεικίνητο Χέλι μαζί με τη Λουκία, τη Διονυσία, τη Ζέρκιλιθ, τον Δημήτριο, τον Καταραμένο Αργύριο, και την Ελευθερία Μοριλκόνη. Οι υπόλοιποι μοιράζονται στον Αβύθιστο και στο Τραγούδι των Κυμάτων. Έχει έρθει η ώρα της επιστροφής. Ακολουθώντας τα συστήματα πλοήγησης βάζουμε πλώρη για Κεντροδάτια.

Ο Δεξής και η Αριστερή, όπως το περίμενα, ενοχλούνται από το δυνατό φως των δίδυμων ήλιων· κρύβονται μες στην κάπα μου, για να βρουν προστασία στη σκιά της. Σταδιακά, όμως, θα συνηθίσουν· είμαι σίγουρος. Δεν είναι πλάσματα του υπόγειου κόσμου, ούτε της νύχτας. Το ηλιακό φως σύντομα θα τους αρέσει, όπως και στα περισσότερα ερπετά.

Διασχίζουμε τις θάλασσες της Υπερυδάτιας, και, την πρώτη νύχτα του ταξιδιού μας, ενώ είμαστε στην καμπίνα του Καπετάνιου, η Λουκία με ρωτά: «Τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα, Γεώργιε; Τι σου είπε η

Ζέρκιλιθ;» Μου φαίνεται ανήσυχη. Φοβισμένη. Και σπάνια βλέπεις τη Λουκία φοβισμένη.

Γυρίζω και φιλάω τα χείλη της καθώς είμαστε ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. «Με ρωτάς αν θα φύγω;»

«Το ξέρεις ότι αυτό σε ρωτάω.»

«Σου είπα ότι αισθάνομαι την Υπερυδάτια σαν το σπίτι μου πλέον—»

«Απάντησέ μου απλά, σε παρακαλώ: Θα φύγεις;»

Αναστενάζω, απομακρύνοντας την οργή μου. «Δε θυμάμαι τίποτα από την παλιά μου ζωή στη Μοργκιάνη, Λουκία! Τίποτα!» Σηκώνομαι απ'το κρεβάτι. Βηματίζω επάνω στο χαλί και στα σανίδια της καμπίνας, ξυπόλυτος. Στέκομαι μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας τη νυχτερινή θάλασσα, ακουμπώντας τα χέρια μου στο ξύλινο πλαίσιο.

Ακούω τη Λουκία να σηκώνεται επίσης και να έρχεται πίσω μου.

Στρέφομαι να την αντικρίσω. «Πρέπει, όμως, να δω κάποια πράγματα με τα μάτια μου. Πρέπει...»

«Θα φύγεις, δηλαδή...» Οργή και απογοήτευση στο βλέμμα της. «Τι καλύτερο νομίζεις ότι—;» αρχίζει ξαφνικά, δυναμώνοντας τη φωνή της.

«Δεν είναι αυτό,» τη διακόπτω. «Πρέπει να μάθω περισσότερα! Ποιος ήταν αυτός ο Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ—»

«Σου είπε η Ζέρκιλιθ ποιος ήταν, δεν σου είπε;»

«Ναι αλλά—»

«Είναι— Η Ζέρκιλιθ είναι...; Εσύ κι η Ζέρκιλιθ... συμβαίνει κάτι μεταξύ σας; Συνέβαινε πριν; Προτού χάσεις τη μνήμη σου; Προτού βρεθείς στην Υπερυδάτια;»

«Απ'ό,τι μου έχει πει η ίδια, όχι, δεν ήμασταν εραστές· και, σίγουρα, ούτε τώρα είμαστε εραστές, Λουκία. Απλώς ο Οίκος της, οι Φέντεπαβ, ήταν ανέκαθεν πιστός στους Κάρνελεκ. Και η Ζέρκιλιθ ήταν αδελφή της γυναίκας του αδελφού μου.»

«Δεν υπάρχει κάποια άλλη που ο... Κάλνεντουρ θα ήθελε να συναντήσει στη Μοργκιάνη;» Με κοιτάζει με μάτια στενεμένα, καχύποπτα.

«Ναι, εκείνος ίσως να ήθελε. Εγώ... δεν ξέρω. Μόνο από περιέργεια, ίσως.»

Συνοφρυώνεται. «Τι θες να πεις; Ότι...;»

«Η Ζέρκιλιθ μού είπε ότι ο Πρίγκιπας ήταν παντρεμένος, και είχε και δυο παιδιά. Δεν ξέρει, όμως, τι έγινε η γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ίσως η Ζώθμαλιρ αλ Μακμάρνουν να τους έχει όλους σκοτώσει, αφού άρπαξε την εξουσία. Όπως και νάχει, δεν τους θυμάμαι, Λουκία... Δεν τους θυμάμαι καθόλου.» Η οργή μου μαίνεται μέσα μου, αλλά οι διδασχές του Γέρου του Ανέμου είναι ισχυρές.

«Όμως θες να ταξιδέψεις στη Μοργκιάνη...»

«Τι άλλη επιλογή έχω; Τόσα χρόνια – από τότε που κατέληξα ναυαγός στην Υπερυδάτια – αναζητώ το χαμένο παρελθόν μου. Τι να κάνω τώρα που το βρήκα επιτέλους; Να το αγνοήσω και να συνεχίσω τη ζωή μου εδώ;»

«Ναι. Γιατί όχι, Γεώργιε; Η ζωή σου είναι εδώ, όχι εκεί, σε μια άγνωστη διάσταση, με ανθρώπους που δεν τους θυμάσαι!»

«Ίσως να τους θυμηθώ όταν τους ξαναδώ...»

«Είδες τη Ζέρκιλιθ και δεν τη θυμήθηκες.»

Χτυπάω τη γροθιά μου στο τοίχωμα του πλοίου, οργισμένα αλλά συγκρατώντας το μεγαλύτερο μέρος της οργής μου για να μην κάνω ζημιά στο Χέλι. «Δε μπορώ να μην πάω στη Μοργκιάνη, Λουκία! Η αναζήτησή μου εδώ ολοκληρώθηκε. Έφτασε στο τέλος–»

«Ίσως να μην είναι το τέλος που νομίζεις!»

«Ίσως. Αλλά θέλω να ταξιδέψω στη Μοργκιάνη. Να δω κάποια πράγματα με τα ίδια μου τα μάτια. Αλλιώς δεν θα μπορέσω να ησυχάσω ποτέ.»

Γαντζώνει τα χέρια της επάνω στο γυμνό δέρμα μου. «Κι αν επέμενα νάρθω μαζί σου;» με ρωτά, έντονα, με τα μάτια της να θυμίζουν πρασινόγκριζες φωτιές καθώς ατενίζουν το πρόσωπό μου. Και νιώθω την καρδιά μου να σκίζεται στα δύο: ένα κομμάτι που θέλει οπωσδήποτε να μείνει στην Υπερυδάτια, πλάι στη Λουκία, κι ένα κομμάτι που θέλει οπωσδήποτε να ταξιδέψει στη Μοργκιάνη.

«Το ξέρεις ότι αυτό θα ήταν επικίνδυνο για μια πειρατίνα της Υπερυδάτιας,» λέω, παραμερίζοντας μια τούφα κόκκινα μαλλιά απ'την άκρη του γαλανόδερμου προσώπου της.

Η Λουκία γελά άγρια. «Επικίνδυνο; Δεν έχουμε περάσει από πολύ πιο επικίνδυνες φουρτούνες, εσύ κι εγώ;»

Δε μπορώ να το αρνηθώ αυτό...

«...Δε θα ήθελες να έρθω μαζί σου, Γεώργιε;» με ρωτά ευθέως, κι ακούω το σφίξιμο στη φωνή της.

«Αντιθέτως,» λέω, «σε θέλω κοντά μου,» και τυλίγω το χέρι μου γύρω από τη γυμνή μέση της. «Το ξέρεις ότι σε θέλω κοντά μου. Όμως...»

«Τότε δεν υπάρχει κάτι άλλο που χρειάζεται να συζητήσουμε! Όπου ταξιδεύει ο Καπετάνιος μου, ταξιδεύω κι εγώ.»

«Αυτό είναι παράτολμο και ανόητο, ειδικά αν ο Καπετάνιος σου υπάρχει περίπτωση να είναι φουσημένος.»

Η Λουκία γελά καθώς κρέμεται με τα δυο χέρια από τον λαιμό μου. «Οι φουσημένοι καπετάνιοι είν' οι καλύτεροι! Ακόμα θυμάμαι τη γνώμη που είχα για σένα όταν σκότωσες τον Αγένιο και μας έκλεψες, ουσιαστικά, από τη Σκιάπολη... Σε τι πλούτη και περιπέτειες, όμως, μας οδήγησες!»

«Τους περισσότερους σάς οδήγησα στο στόμα του Αβυσσαίου, Λουκία,» της θυμίζω, νηφάλια. «Κι ακόμα δεν έχω εκδικηθεί γι' αυτό όπως θα ήθελα. Ξανασκέψου το, λοιπόν, αν σκοπεύεις νάρθεις μαζί μου στη Μοργκιάνη. Ίσως να σε οδηγήσω ξανά σε καταστροφή. Εδώ, στην Υπερυδάτια, γνωρίζεις—»

«Δεν έχω τίποτα να σκεφτώ,» με διακόπτει. «Θα έρθω. Πάντα ήθελα να πάω σε κάποια από τις άλλες διαστάσεις, εξάλλου.»

«Λουκία...» Φοβάμαι γι' αυτήν. Φοβάμαι ότι μπορεί να έχει πάρει μια πολύ λανθασμένη, βιαστική απόφαση.

«Τι έχω να κάνω εδώ χωρίς εσένα, Γεώργιε;»

«Θα μπορούσες να κουμαντάρεις ακόμα και το δικό σου πλοίο.»

«Πλοίο; Με τι οχτάρια, μα την Έχιδνα;»

«Θα βρούμε—»

«Θα έρθω μαζί σου, Γεώργιε. Στη Μοργκιάνη.»

Δε φαίνεται να μπορώ να τη μεταπείσω. Επιπλέον – και το ξέρω ότι δεν είναι σωστό – δεν νομίζω ότι θα ήθελα να τη μεταπείσω. Σε μια διάσταση που είναι άγνωστη για εμένα, προτιμώ να έχω πλάι μου μια καλή σύντροφος σαν τη Λουκία.

Και είναι ειρωνικό, τόσο ειρωνικό, που σκέφτομαι τώρα τη Μοργκιάνη, την πραγματική μου πατρίδα, ως «άγνωστη διάσταση». Πριν από κάποιο καιρό, η Υπερυδάτια ήταν για εμένα άγνωστη διάσταση, και τώρα τη νιώθω σαν το σπίτι του. Τα πράγματα έχουν γυρίσει ανάποδα. Αισθάνομαι σχεδόν αποπροσανατολισμένος...

Φτάνουμε τελικά στην Κεντρυδάτια, και ο Αβύθιστος και το Μικρό Σύμπαν κατευθύνονται προς Μεγάπολη. Η Διονυσία, αφού με αποχαιρετά, πηγαίνει μαζί τους και μου λέει πως με περιμένει στο σπίτι της όποτε ξαναπεράσω από εκεί. Εγώ, με το Αεικίνητο Χέλι, πλέω προς τις Ανατολικές Ακτές. Το Τραγούδι των Κυμάτων μάς ακολουθεί.

Στην Ηχώπολη, τα πράγματα φαίνεται πως ήταν ήσυχα όσο λείπαμε, και έχουν επιδιορθωθεί οι περισσότερες ζημιές που προκλήθηκαν στα λιμάνια από τις επιθέσεις των Τρομερών Καπνών και τα χτυπήματα του γίγαντά τους. Ο Βασιληάς Αργύριος μάς υποδέχεται στο Μεγάλο Παλάτι και προθυμοποιείται να μας φιλοξενήσει εκεί όσο επιθυμούμε.

Η αλήθεια είναι ότι μας χρειάζεται αυτή η ξεκούραση, ύστερα από τις υποθαλάσσιες περιπέτειές μας, οπότε μένουμε στην Ηχώπολη κάμποσες μέρες και μοιραζόμαστε τις ιστορίες μας με τον Αργύριο, τη Χρυσάνθη, τον Φοίβο Ασλάβη, και άλλους ντόπιους της Ηχώπολης και των Αγρών που έρχονται να με συναντήσουν. Ανάμεσα σ'αυτούς είναι, φυσικά, και οι ιερωμένοι του Ιερατείου του Καρφιού.

Η Ζέρκιλιθ προσαρμόζεται εύκολα εδώ, στο φιλικό περιβάλλον του Μεγάλου Παλατιού και της Ηχώπολης, αλλά συγχρόνως μου μοιάζει αρκετά νευρική. Απαντά σε όλες τις ερωτήσεις μου – σε όσες μπορεί να απαντήσει, τουλάχιστον – σχετικά με το παρελθόν μου, σχετικά με το Βασίλειο της Χάρνυθ, σχετικά με τη Μοργκιάνη· όμως φαίνεται να μην κάνει ερωτήσεις που εκείνη θα ήθελε. Ή, ίσως, μία ερώτηση μόνο. (Η σιωπή είναι σύνεση.) Αλλά υποπτεύομαι ποια ερώτηση είναι αυτή: Αν θα επιστρέψουμε στη Μοργκιάνη, και πότε.

Το ίδιο προβληματίζει κι εμένα.

Η Λουκία, πάντως, εξακολουθεί να είναι πρόθυμη να ταξιδέψει μαζί μου όπου στο συμπάν κι αν αποφασίσω να πάω. Δεν το ξανασκέφτεται. Οι μέρες μας εδώ, στην Ηχώπολη, δεν την κάνουν ν'αλλάξει γνώμη. Μάλιστα, με ρωτά αρκετές φορές εκείνο που νομίζω πως θα ήθελε να με ρωτήσει η Ζέρκιλιθ: Πότε θα φύγουμε, Γεώργιε; Πότε θα πάμε στη Μοργκιάνη;

Συνεχώς το αναβάλλω. Συνεχώς απαντώ ότι θα περιμένουμε μερικές μέρες ακόμα, για να ξεκουραστούμε. Και η Λουκία, κάποια στιγμή, μου λέει: «Δε θα φύγουμε τελικά; Αποφάσεις να μείνεις στην Υπερυδάτια;» Βλέπω στα πρασινόγκριζα μάτια της ότι αυτό είναι που

πραγματικά θα ήθελε. Δε μπορώ, όμως, να της δώσω θετική απάντηση. «Όχι,» της λέω, «θα φύγουμε... Θα φύγουμε.» Και ετοιμάζει τα πράγματά της. Έχει φτιάξει έναν ολόκληρο σάκο μ'αυτά που σκοπεύει να πάρει μαζί της στη Μοργκιάνη – τα περισσότερα από τα οποία αγόρασε εδώ, στην Ηχώπολη. Με ρωτά αν υπάρχει και τίποτα συγκεκριμένο που θα έπρεπε να έχει στη διάσταση που θα ταξιδέψουμε, και της απαντώ πως, όχι, δεν υπάρχει τίποτα συγκεκριμένο.

Η Ζέρκιλιθ μοιάζει ολοένα και πιο νευρική όσο μένουμε στην Ηχώπολη, παρότι κατά τα άλλα απολαμβάνει τη φιλοξενία εδώ.

Ο Δεξής και η Αριστερή έχουν προ πολλού συνηθίσει το φως των ήλιων της Υπερυδάτιας, και φαίνεται να τους αρέσει. Φτεροκοπούν μέσα σ'όλο το Μεγάλο Παλάτι, στον κήπο του, και γύρω από αυτόν, στους δρόμους της Ηχώπολης. Κανείς εδώ δεν έχει ξαναδεί τέτοια φτερωτά ερπετά, φυσικά. Ορισμένοι, μάλιστα, τα αποκαλούν «φτερωτά φίδια», όπως αυτά στους μύθους· αλλά τα φίδια δεν έχουν δύο μικρά πόδια επάνω στο σώμα τους. Κάποιοι άλλοι ακούω να λένε κάτι ακόμα πιο τρελό: ότι ο Δεξής και η Αριστερή είναι μικροί δράκοι που η Έχιδνα έστειλε στο πλευρό μου επειδή είμαι Εκλεκτός της, και ότι σύντομα θα μεγαλώσουν και θα γίνουν τεράστιοι και θα φτύνουν φαρμακερά δηλητήρια εναντίον των εχθρών μου – και όποιου εχθρού τολμήσει να στραφεί κατά της Ηχώπολης!... Πολύ ευφάνταστα παραμύθια, ομολογουμένως. Αν και ίσως όχι τόσο εξωφρενικά όσο μερικά πράγματα που έχω δει στη ζωή μου. Η πραγματικότητα πάντα υπερβαίνει τη φαντασία... Ποιος το είχε πει αυτό; Σίγουρα όχι κάποιος στην Υπερυδάτια, νομίζω. Πρέπει να το έχω ακούσει κάπου αλλού στο Γνωστό Σύμπαν, παλιά... στην παλιά μου ζωή. Από την οποία ακόμα δεν θυμάμαι τίποτα, παρά τις ιστορίες της Ζέρκιλιθ· και η οργή μου βράζει μέσα μου, ελεγχόμενη μόνο από τις διδαχές του Γέρου του Ανέμου.

Ο Αρσένιος, ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου, έρχεται να με επισκεφτεί ένα απόγευμα ενώ με ονειρεύεται. Του λέω περιληπτικά όλα όσα συνέβησαν στη Βυθυδάτια, και τον ρωτάω αν είναι καλά τα Τέκνα κι αν υπάρχουν προβλήματα στην Ιχθυδάτια – γιατί διάφορες φήμες φτάνουν εδώ, στην Ηχώπολη. Μου απαντά ότι τα Τέκνα είναι καλά και, όντως, υπάρχουν προβλήματα στην Ιχθυδάτια, όπως πάντα, αν και όχι τόσο σοβαρά όσο εκείνα με τον Οφιοβασιλέα. Οι Ηρμάντιοι, με τη

βοήθειά της Κυρτόπολης, επιτέθηκαν στη Μελκάρνια και την κατέκτησαν· λέγεται πως κρατάνε την Κόρη φυλακισμένη στα μουντρούμια του ίδιου της του Οχυρού. Την Ωλμπέρκνη, ωστόσο, δεν την έχουν καταλάβει· ο Άρχοντάς της βρίσκεται σε συμμαχία με τη Φύλακα της Ιλφόνης τώρα. Η Φύλακας – η Ιουλία, η Φόνισσα – ελέγχει και την Ιλφόνη και την Ωλμπέρκνη και τη Σαλντέρια. Πολλοί προμηνύουν ακόμα έναν μεγάλο πόλεμο, αλλά μάλλον ο πόλεμος αργεί να έρθει, λέει ο Αρσένιος. Επίσης, αρκετοί φημολογούν ότι θα επιστρέψω στην Ιχθυδάτια σύντομα για να τσακίσω τους Ηρμάντιους και την Ορδή τους. Του λέω πως δεν ξέρω αν αυτό θα συμβεί στο άμεσο μέλλον, και ζητώ να χαιρετήσει τα Τέκνα για εμένα, καθώς και την Αθανασία, την Αρχιέρεια της Ιχθυδατίας, αν ποτέ την επισκεφτεί στα όνειρά του. Ο Προφήτης του Φαρμακερού Κύκλου υπόσχεται πως θα το κάνει, λίγο προτού χαθεί από μπροστά μου σαν φάντασμα του λυκόφωτος...

Η άνοιξη περνά και το καλοκαίρι έρχεται, ενώ ακόμα φιλοξενούμαστε στο Μεγάλο Παλάτι του Βασιλιά Αργύριου του Τρίτου. Όμως εκείνος ο παράτολμος τζογαδόρος, ο Δημήτριος Ζερδέκης, δεν είναι πια εδώ. Έχει φύγει από την Ηχώπολη μαζί με ό,τι λάφυρα μάζεψε, ο μπαγαπόντης.

Ο Δημοσθένης ο Φτερωτός και το πλήρωμά του έχουν αποπλεύσει προ πολλού, επάνω στο Αεικίνητο Χέλι, έχοντας ολοκληρώσει τη δουλειά για την οποία τους πλήρωσαν οι Ελκάνιοι της Ηχώπολης. Με έχουν αποχαιρετήσει λέγοντας ότι εύχονται να με ξαναδούν και ότι ποτέ δεν θα ξεχάσουν πως χάρη σ'εμένα αναπνέουν ακόμα τον αλμυρό αέρα της Υπερυδατίας, παρότι τους έχω προειδοποιήσει να μη μου το ξαναπούν αυτό.

Ο Καταραμένος Αργύριος και οι Μακροθάνατοί του, όμως, δεν έχουν φύγει. Εξακολουθούν να είναι στην Ηχώπολη, φιλοξενούμενοι του Βασιλιά Αργύριου. Και αναρωτιέμαι αν ο Καταραμένος έχει κατά νου να έρθει μαζί μου όπου κι αν σκοπεύω να ταξιδέψω μετά από εδώ. Δεν είμαι σίγουρος ότι έχει καταλάβει πως σκέφτομαι να πάω σε άλλες διαστάσεις...

Η Ελευθερία Μοριλκόνη μού φαίνεται να έχει προσαρμοστεί στην Ηχώπολη. Ο Βασιλιάς Αργύριος τής έχει βρει μια θέση ανάμεσα στους πολεμιστές του Μεγάλου Παλατιού, μια αρχηγική θέση. Και μάλλον η

Πριγκίπισσα θέλει να μείνει εδώ. Τη ρωτάω και μου δίνει θετική απάντηση· μου λέει πως, αυτή τη στιγμή, δεν μπορεί να σκεφτεί κανένα καλύτερο μέρος για να βρίσκεται. Μοιάζει να τα πηγαίνει καλά με τους ντόπιους. Ο Φοίβος Ασλάβης έχω την αίσθηση ότι έχει αρχίσει να τη βλέπει σαν κόρη του...

Ίσως, λοιπόν, τώρα να είναι πλέον η ώρα να αποχαιρετήσω τον Βασιληά Αργύριο, τη Βασίλισσα Χρυσάνθη, και τους υπόλοιπους. Η Μοργκιάνη με περιμένει. Δε θα ησυχάσω αν δεν την επισκεφτώ, αν δεν αντικρίσω τους τόπους όπου είχε ζήσει αυτός ο Πρίγκιπας Κάλνεντουρ ωλ Κάρνελεκ.

Συζητάω με τη Ζέρκιλιθ και τη Λουκία για το ταξίδι μας, για την πορεία που θα ακολουθήσουμε. Δεν υπάρχει καμία γνωστή διαστασιακή δίοδος που να πηγαίνει κατευθείαν από την Υπερυδάτια στη Μοργκιάνη· υπάρχουν μόνο δύο δίοδοι που οδηγούν από τη Μοργκιάνη προς την Υπερυδάτια. Η μία βγάζει στο Μεγάλο Δάσος της Μικρυδάτιας· η άλλη στον ωκεανό νότια της Μικρυδάτιας. Εμείς σκεφτόμαστε να φύγουμε από την Υπερυδάτια είτε μέσω Συμπλέγματος είτε μέσω Αιθέρα. Από το Σύμπλεγμα μπορείς να φτάσεις στη Μοργκιάνη. Από τον Αιθέρα μπορείς να πετάξεις στη διάσταση της Αλβέρια και από εκεί να περάσεις στη Μοργκιάνη. Καταλήγουμε ότι το Σύμπλεγμα μάς συμφέρει περισσότερο.

Και, αφού έχουμε πάρει τις αποφάσεις μας, αποχαιρετούμε τους ντόπιους και τον Καταραμένο Αργύριο και τους Μακροθάνατους του.

Ο Καταραμένος μου λέει πως έλπιζε ότι θα συνεργαζόμασταν ξανά, ύστερα από όλ' αυτά. «Θα μπορούσαμε να συγκροτήσουμε μια μισθοφορική ομάδα μ'εσένα για αρχηγό, Μαύρε. Άνετα.»

«Γι'αυτό περίμενες εδώ τόσες μέρες;»

«Όχι. Όχι μόνο γι'αυτό. Τα τοπικά ποτά είναι υπέροχα,» λέει μειδώντας. Και με ρωτά αν θ'αργήσω να επιστρέψω από τη Μοργκιάνη. Αν θα επιστρέψω καν.

«Θα επιστρέψω,» του απαντώ, παρότι δεν είμαι και σίγουρος – δεν μπορώ να είμαι. «Θα προσπαθήσω να επιστρέψω, Αργύριε. Την Υπερυδάτια τη νιώθω τώρα περισσότερο δική μου από τη Μοργκιάνη. Και ακόμα δεν θυμάμαι τίποτα από τα παλιά.»

«Όποτε επιστρέψεις, έλα να μας βρεις. Ρώτα για εμάς. Ψάξε στα λιμάνια. Θα χαρούμε πολύ να σε συναντήσουμε.»

«Το ξέρω.» Και ανταλλάσσουμε μια δυνατή χειραψία, εκείνος κι εγώ. Ανταλλάσσω, επίσης, μια χειραψία και με αρκετούς από τους άλλους Μακροθάνατους.

Μετά, είναι πια η ώρα να αποχωρήσουμε από την Ηχώπολη, και από την Υπερυδάτια.